Thất Tuyệt Ma Kiếm

Tác giả: Ngọa Long Sinh
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Chương 1 - Người cuồng ngạo kiếm thuật ghê hồn

Cửa Tây thành Tương Dương có một tòa nhà đồ sộ chiếm đến mấy mẫu đất.

Những bức tường vây cao đến trượng rưỡi bao quanh tòa lâu đài này.

Hai cánh cổng sơn đen suốt ngày đóng im ỉm.

Thỉnh thoảng điểm mấy tiếng chó sủa gâu gâu phía trong tường khiến cho tòa nhà đã thần bí càng tăng thêm vẻ thần bí!

Chính giữa là một tòa đại viện cao lớn, chung quanh phòng ốc dầy như bát úp, nhưng những nhà hai bên rất ít kẻ đi lại giao thiệp với người trong viện.

Trang viện tuy kiến trúc tại giữa khu náo nhiệt mà hiển nhiên ở vào thế cô lập.

Một hôm đang lúc giữa trưa, một Toán mệnh tiên sinh (thầy tướng số), tay trái cầm gậy trúc dài, tay phải cầm chiếc biển đề ba chữ "Báo Quân Tri".

Toán mệnh tiên sinh nhắm mắt, chống gậy dò đường từ từ bước đi.

Khí trời vào buổi tháng sáu đang mùa viêm nhiệt, lại gặp lúc giữa trưa nên trên đường ít người qua lại.

Toán mệnh tiên sinh áo quần lam lũ kia một mình đi trên đường cái lát bằng những phiên đá lớn.

Cây gậy trúc chống xuống mặt đường vang lên những tiếng lóc cóc nghe rất rõ.

Toán mệnh tiên sinh đi tới trước cổng tòa đại viện đột nhiên dừng lại. Cặp mắt lão bỗng giương to lên, lòng trắng chuyển động để lộ đôi tròng đen láy. Người ta nhận ra tiên sinh không phải đui mù.

Toán mệnh tiên sinh đưa nhanh cặp mắt lấp loáng ngó vào cánh cổng sơn đen, khẽ buông tiếng thở dài rồi tự nói một mình:

- Lại một vụ thảm khốc sắp xảy ra.

Mấy tiếng chó sủa gâu gâu từ trong viện vọng ra.

Toán mệnh tiên sinh nhíu cặp lông mày giơ cái biển "Báo Quân Tri" rao ba tiếng, thanh âm choang choảng.

Đoạn tiên sinh bước nhanh về phía trước, thoáng cái đã biến mất trong ngõ hẻm.

Tiếng rao "Báo quân tri" của Toán mệnh tiên sinh hãy còn văng vẳng thì hai cánh cổng lớn sơn đen đột nhiên mở toang.

Một đại hán trung niên vọt ra. Đại hán này thân hình cao lớn mình mặc áo màu lam. Má bên tả có một vết sẹo dao đâm. Tay dắt một con chó trắng lớn bằng con trâu nghé.

Đại hán đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi từ từ đưa mắt nhìn lên cánh cổng thì thấy một thanh kiếm nhỏ ánh ngân quang rực rỡ cắm vào bạo cổng mé hữu. Chuôi kiếm buộc dây thao đỏ như máu rũ xuống.

Đại hán áo lam thân thể to lớn giơ tay trái lên cầm lấy chuôi kiếm muốn rút ra, nhưng không hiểu tại sao hắn lại đổi chủ ý buông tay, lật đật chạy vào trong viện.

Lát sau đại hán dẫn một người trung niên trại tuổi ngũ tuần, râu dài đến rốn hấp tấp đi ra ngoài cổng.

Người này mình mặc áo dài bằng lụa xanh, ngoài khoác áo choàng bằng đoạn đen.

Người râu dài lộ vẻ hoảng hốt đưa mắt nhìn lên thanh tiểu kiếm trên bạo cổng, bổng sắc mặt xám ngắt. Y giơ tay lên rút thanh tiểu kiếm sắc bén cầm tay chú ý ngắm nghía. Trên lưỡi kiếm có khắc tám chữ "Lưới trời lồng lộng thưa mà khó lọt".

Phía dưới về mé tả tám chữ này là tấm Thái cực đồ nhỏ bé khắc vào chuôi kiếm.

Đại hán áo lam mặt sẹo thấy lão già lộ vẻ hoảng hốt, liền khẽ nói:

- Nơi đây nhiều người qua lại, xin Quản gia hãy về nhà đã.

Lão già được kêu bằng Quản gia tay phải cầm thanh tiểu kiếm run bần bật không ngớt, dường như trong lòng lão có điều khủng khiếp khôn tả.

Lão mơ màng như chưa nghe rõ câu nói của đại hán áo lam, miệng lẩm bẩm:

- Đến rồi! Đến rồi! Quả nhiên y đến rồi!

Đại hán áo lam hắng giọng mạnh hơn rồi nhắc lại:

- Quản gia! Nơi đây nhiều người qua lại. Xin Quản gia về nhà rồi sẽ tính.

Lão áo xanh từ từ quay đầu nhìn đại hán áo lam một cái rồi gượng cười hỏi:

- Ngươi đã nghe thấy lời đồn đại về Thái Cực tiểu kiếm bao giờ chưa?

Đại hán áo lam đáp:

- Tiểu nhân cô lậu chưa được nghe qua.

Lão áo xanh khẻ la lên:

- Hỡi ôi! Thế thì không trách ngươi được!

Đột nhiên dường như lão nhớ tới việc gì trọng yếu liền đổi giọng hỏi:

- Có phải là ngươi nói là vừa nghe ba tiếng "Báo quân tri"?

Đại hán áo lam nghiêng mình đáp:

- Đúng thế! Tiểu nhân bị ba tiếng "Báo quân tri" vang lên làm kinh động vội mở cổng coi, liền phát giác ra thanh tiểu kiếm này cắm trên bạo cổng.

Lão áo xanh lại hỏi:

- Mấy tiếng đó có chỗ nào đặt biệt?

Đại hán áo lam đáp:

- Thanh âm chói tai hiển nhiên do một người có võ công đã vận nội lực phát ra. Vì thanh âm chấn động chứ không phải tiếng nói người thường nên tiểu nhân sinh lòng nghi hoặc, mở cổng ra coi.

Lão áo xanh thủng thẳng hỏi:

- Ngươi đi kiếm người đó tới đây, ta muốn gặp y, xem y có phải là...

Đột nhiên lão đổi giọng:

- Thôi ngươi đi lẹ lên!

Đại hán áo lam dạ một tiếng, khép cổng lại rồi đi liền.

Lão áo xanh bước thong thả đi vào đại sảnh ngồi xuống một cái ghế gỗ, mắt đăm đăm ngó thanh tiểu kiếm trong tay, ngơ ngẩn xuất thần.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đại hán mặt có vết sẹo lật đật chạy về đến trước sảnh đường nghiên mình nói:

- Tiểu nhân đã dò hỏi những người phụ cận thì quả có một Toán mệnh tiên sinh tay cầm biểu "Báo Quân Tri" qua đây. Nhưng tiểu nhân rượt đến sáu bảy dặm đường mà vẫn chẳng thấy bóng người đó đâu.

Lão áo xanh dường như đã dần dần trở lại trấn tĩnh gật đầu hỏi:

- Ngươi vừa nghe tiếng "Báo quân tri", lập tức ra mở cổng coi ngay phải không?

Đại hán áo lam đáp:

- Đúng thế! Dư âm chưa dứt tiểu nhân đã vọt ra cổng thì không thấy người kia đâu nữa.

Lão áo xanh nói:

- Chắc là y rồi...

Đoạn lão vẫy tay, tiếp:

- Ngươi đi thông tri cho Trần bảo chủ ở Trần gia bảo và Tống trang chủ ở Bạch Dương trang, nói là ta có việc gấp cần thương nghị, mời hai vị tới ngay.

Đại hán áo lam dạ một tiếng trở gót đi liền.

o O o Cổng lớn đóng chặt. Đêm tối mà trong đại viện nhà họ Quân vẫn không thắp đèn lửa chi hết.

Nhưng đêm nay bỗng khác hẳn.

Từ ngoài cổng cho đến trong viện lạc chỗ nào cũng treo đèn lồng đầy tử khí chiếu sáng như ban ngày.

Hai gã đại hán mình mặc võ phục lưng dắt đơn đao giữ ở trong cổng khép hờ.

Bốn con chó lớn bằng con nghé chạy lui chạy tới xung quanh đình viện.

Trên nhà đại sảnh, bốn cây hồng trúc lớn bằng cánh tay trẻ con thắp lên sáng rực.

Một bàn cơm rượu đã bày sẵn sàng.

Lão áo xanh cùng một mỹ phụ trung niên trạc ngoài tứ tuần ngồi vào chủ vị.

Mé tả là một chàng thiếu niên vỏ phục chừng hai mươi tuổi, lưng cài trường kiếm và đeo chênh chếch một chiếc túi da hưu.

Mé hữu là một vị cô nương chừng 15,16 tuổi.

Dưới ánh sáng đen mớ tóc phủ trên đầu như làn mây biếc. Da mặt tươi thắm tựa bông hoa đào.

Nàng đẹp lắm, có điều ánh mắt lộ vẻ đam chiêu.

Cặp mày liễu hơi nhíu lại dường như có tâm sự lo âu vo hạn. Nàng ôm trong lòng một thanh đoản kiếm. Thêm vào đó, nàng mặc bộ võ phục màu tía, nên tuy nàng lo lắng mà không mất vẻ oai nghi.

Gã đại hán mặt sẹo bây giờ đã thay đổi y trang, mặc bộ võ phục sắc đen. Lưng quàng một cây nhuyễn tiên đứng ngay trước cửa sảnh đường.

Một tấm bình phong dựng giữa nhà đại sảnh che hết cảnh vật bên trong.

Mỹ phụ trung niên bỗng buông tiếng thở dài hỏi:

- Bây giờ là giờ gì?

Lão áo xanh đáp:

- Sắp sang canh ba.

Thiếu niên võ phục ngồi mé tả cất tiếng hỏi:

- Gia gia đã bảo người đó nhất định đến trước canh ba mà bây giờ sắp sang canh, sao chẳng thấy động tĩnh gì?

Lão áo xanh thở dài đáp:

- Hài tử! Ta chỉ mong hắn đừng đến nữa càng hay.

Đêm đã khuya, đẩu chuyển sao dời, trống điểm canh ba.

Cánh cổng gỗ khép hờ đột nhiên kẹt mở!

Dưới ánh đèn sáng tỏ soi rõ người mới đến toàn thân mặt đồ trắng, lưng đeo trường kiếm, trạc tuổi mới 21,22 mà vẻ mặt lạnh lùng, cử động nghiêm trang, mặt đầy sát khí.

Hai gã đại hán võ phục mình giắt đơn đao đồng thời lạng người ra đứng chắn lối, đồng thanh quát:

- Bằng hữu! Giữa lúc thâm canh bán dạ đeo khí giới sấn vào nhà người ta nếu không phải để gian dâm tất là quân trộm cướp.

Thiếu niên áo trắng thái độ cùng cử chỉ rất trầm tĩnh. Hắn đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn đại hán, thủng thẳng cất tiếng hỏi:

- Phải chăng đây là nhà Quân Thiên Phụng?

Hai đại hán cầm đơn đao đồng thanh đáp:

- Đây chính là nhà ở Quân lão gia.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Nếu vậy tại hạ đã tìm đúng rồi.

Ngừng lại một chút, hắn hỏi tiếp:

- Hai vị là người thế nào với Quân Thiên Phụng?

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên rút đơn đao ra lớn tiếng đáp:

- Chúng ta là hai tên vô danh tiểu tốt coi giữ trang viên cho Quân lão gia.

Thiếu niên áo trắng đưa mục quang lạnh lẽo đảo mắt nhìn hai gã, đủng đỉnh nói:

- Xin hai vị nhường lối cho tại hạ.

Đại hán mé tả cười khanh khách hỏi:

- Các hạ nói vậy không sợ cơn gió lớn quét đầu lưỡi đi ư?

Thiếu niên áo trắng mắt chiếu ra những tia thần quang uy hiếp đáp:

- Hai vị đã tự tìm lấy cái chết thì đừng trách tại hạ thủ đoạn độc ác.

Đại hán mé tả cầm đao tức giận quát:

- Thằng lõi miệng còn hôi sữa mà dám ăn nói vô lễ. Ta phải cho mi một bài học...

Gã chưa dứt lời, đột nhiên ánh hàn quang lóe lên, tiếp theo là hai tiếng rú thê thảm hòa lẫn với tiếng khí giới rớt xuống đất.

Ai chú ý nhìn lại sẽ thấy cặp đơn đao ở trong tay hai đại hán rơi xuống đất.

Một tên ôm lấy cánh tay phải còn một tên hai tay đỡ cạnh sườn ngồi phệt xuống đất. Máu tươi ướt đẫm nửa người.

Hiển nhiên hai người đã bị trọng thương.

Thiếu niên áo trắng ngó lại hai đại hán một lần nữa rồi thủng thẳng tiến vào. Trên tay hắn cầm thanh trường kiếm có vết máu trát vào sau lưng đại hán mé tả rồi tra gươm vào vỏ.

Cử chỉ của thiếu niên áo trắng rất thong dong tự tại. Hắn không hoang mang không luống cuống, nhưng vẫn một vẻ lạnh lẽo. Khí thế bá đạo trấn áp lòng người. Phía trong cổng còn cách nhà đại sảnh đến 6,7 trượng. Khu trung gian nầy là một cái sân lớn. Chính giữa sân có đường đi lát gạch đỏ. Còn hai bên đều gieo một thứ cỏ rất ngắn màu xanh biếc.

Trong sân nguyên trước đã treo tám ngọn đèn lồng, ánh sáng tỏa ra khắp đình viên.

Nhưng từ khi hai gã đại hán bị thương liệng đao đi rồi, tám ngọn đèn lồng đột nhiên tắt ngấm.

Bây giờ trong sân tối mịt.

Thiếu niên áo trắng dừng lại một chút rồi tiếp tục cất bước tiến về phía trước.

Đột nhiên hai bóng đen nhanh như điện chớp nhảy vọt vào hai bên.

Thiếu niên áo trắng cổ tay rung động, hàn quang lấp loáng.

Hai tiếng chó gầm lên thê thảm.

Nguyên hai bóng đen chia hai bên tấn công thiếu niên áo trắng chính là đôi mãnh khuyển.

Kiếm pháp người áo trắng thật là ghê gớm!

Một con chó bị chặt đứt làm hai đoạn còn con nữa bị lưỡi kiếm đâm xuyên qua đầu mà chết.

Giữa lúc ấy, trong đình viên tối tăm đột nhiên có thanh âm cất lên hỏi:

- Các hạ là ai? Đêm khuya chống kiếm xông vào nhà dân động thủ giết người, chẳng lẻ không sợ vương pháp ư?

Mấy câu này có giọng quan cách và giống như tự miệng một nhân vật ở phủ nha thốt ra.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên dừng bước, ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Tại hạ đến kiếm già trẻ lớn bé nhà Quân Thiên Phụng. Nếu các vị không phải là con em họ Quân thì nên tránh khỏi chốn này hoặc đứng sang bên tự thủ bàng quan. Tại hạ quyết chẳng giết càn người vô tội. Ai mà can thiệp vào thì bất luận là hạng người nào, thanh kiếm của tại hạ cũng chẳng dung tình.

Hắn nói xong lại cất bước tiến vào.

Mấy câu này rõ ràng để cảnh cáo những người trong trường. Bất luận người ở địa vị nào cũng đừng hòng ỷ oai danh quyền thế mà can thiệp vào vụ nầy, phải trông vào bản lãnh chân thực mới xong.

Người phát thoại trong bóng tối dường như đã nghe rõ giọng lưỡi kiên quyết của thiếu niên áo trắng và biết rằng chẳng tài nào đi tới chỗ thỏa hiệp được, nên cũng không nói nữa.

Lúc này thiếu niên áo trắng đã đi vào tới gần nhà đại sảnh.

Đèn lửa sáng trưng soi rõ mọi vật.

Đột nhiên hai tiếng veo véo lướt trên không bay tới.

Thiếu niên áo trắng đã cảnh giác đây là tiếng ám khí bé nhỏ. Lập tức hắn ngửa người lên cong đi theo thế "Thiết Bản Kiều", lưng dán xuống đất tràn mình đi một cái tránh xa ra bốn thước. Hắn toan đứng dậy thì hai luồng gió lại tập kích cấp bách.

Bỗng thấy thiếu niên áo trắng hạ thấp người xuống, lưng sát mặt đất. Thanh trường kiếm múa lên vù vù.

Hai tiếng chó gâu gâu lại vang lên. Hai con chó lớn lông trắng bị chặt thành bốn đoạn.

Thiếu niên áo trắng đứng ngay người lên tiếp tục rảo bước tiến vào.

Bỗng trong bóng tối có tiếng hô:

- Đánh đi!

Ba điểm bạch quang lướt qua không gian vọt tới.

Thiếu niên áo trắng vung trường kiếm lên, kim khí chạm nhau bật ra những tiếng leng keng.

Ba chấm hàn quang đều bị rớt xuống.

Thiếu niên áo trắng múa kiếm hộ thân nhảy vọt đi như chim yến lướt sóng đến phía ngoài nhà đại sảnh.

Thân pháp hắn mau lẹ tuyệt luân. Những hảo thủ mai phục trong bóng tối bắn ra rất nhiều ám khí mà đều bị đánh rớt.

Thiếu niên áo trắng đã nhảy vào đến bên ngoài sảnh đường.

Lúc này đại hán sẹo mặt đã cởi nhuyễn tiên cầm tay đứng chờ trước cửa. Gã rung tay một cái.

Mười ba đốt ngân tiên đột nhiên dựng cả lên điểm tới.

Thiếu niên áo trắng bật tiếng cười lạt, cầm trường kiếm đẩy về phía trước để uy hiếp cây nhuyễn tiên rồi nhảy xổ vào trước cửa sảnh đường lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là người thế nào với Quân Thiên Phụng?

Đại hán mặt sẹo thấy thiếu niên áo trắng đi thẳng vào trong thì trong lòng kinh hãi, tự hỏi:

- Thằng lõi này dùng kiếm pháp gì mà ghê gớm đến thế?

Gã không trả lời thiếu niên áo trắng hất cổ tay muốn thu nhuyễn tiên về, đồng thời gã lùi lại phía sau.

Thiếu niên áo trắng cười lạt hạ thấp trường kiếm xuống nói:

- Ta chặt tay phải ngươi đây!

Tiếng quát chưa dứt, thế kiếm đã đi nhanh như điện chớp.

Ánh hàn quang lướt qua, cổ tay dùng cây ngân tiên đồng thời rớt xuống.

Đại hán mặt sẹo rú lên một tiếng, vội lùi sang một bên.

Thiếu niên áo trắng không vào nhà đại sảnh ngay, vừa đảo mắt nhìn quanh vừa lạnh lùng quát hỏi:

- Vị nào là Quân Thiên Phụng?

Lão áo xanh từ từ đứng lên đáp:

- Chính là tại hạ.

Thiếu niên áo trắng đưa chân ra, không ai nhìn thấy gã chuyển động thế nào mà đột nhiên tiến đến trước bàn tiệc.

Hắn thủng thỉnh hỏi:

- Quân Thiên Phụng! Ngồi trên bàn tiệc này toàn là gia nhân của các hạ?

Quân Thiên Phụng trỏ tay vào mỹ phụ trung niên đáp:

- Đây là chuyết kinh (vợ) của lão phu.

Mỹ phụ đứng lên khẻ nghiêng mình rồi lại ngồi xuống.

Quân Thiên Phụng ngó chàng thiếu niên võ phục mé tả nói:

- Gã là khuyển tử Quân Trung Bình.

Đoạn lảo đảo mắt nhìn thiếu nữ ngồi mé hữu nói tiếp:

- Y là tiểu nữ Quân Trung Phụng.

Thiếu niên áo trắng mặt lạnh như tiền tựa hồ bao phủ một làn sương băng, không lộ vẻ chi hết, thủng thẳng hỏi:

- Thế toàn gia các hạ đều có mặt phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Cả nhà lão phu bốn người đều ở đây hết.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Tại hạ chắc các vị có mời mấy tay trợ quyền nữa đến thì phải?

Hắn ngoảnh đầu trông vào phía trong bình phong nói tiếp:

- Thôi ra đi còn nấp nách làm chi nữa?

Bỗng nghe hai tiếng hắng giọng, hai đại hán trung niên ở phía sau bình phong từ từ bước ra.

Cả hai người đều vận võ phục, ngoài khoác áo choàng.

Người mé tả đầu vai để lộ mũi đao thò ra.

Còn người mé hữu tay cầm phán quan bút.

Thiếu niên áo trắng ngó hai đại hán bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi tiếp:

- Còn ai nữa không?

Đại hán cài đao sau lưng chắp tay tự giới thiệu:

- Tại hạ là Trần Triệu Kỳ. Các bạn giang hồ quá yêu đặt cho ngoại hiệu là "Đao Lý Tàng Tiêu".

Thiếu niên áo trắng hững hờ đáp:

- Hay lắm! Để lát nữa tại hạ sẽ cho các hạ chết vì mũi tiêu của mình.

Trần Triệu Kỳ chau mày muốn nổi dóa nhưng lại cố nhẫn nại.

Thiếu niên áo trắng đưa mắt nhìn đại hán cầm phán quan bút hỏi:

- Tôn giá tên họ gì?

Giọng lưỡi ra chiều uy hiếp không giữ lịch sự chút nào.

Đại hán cầm phán quan bút cười lạt đáp:

- Tại hạ là Tống Hồng Bảo ở Bạch Dương trang.

Thiếu niên áo trắng ngẩng đầu trông lên nóc nhà hỏi:

- Hai vị đến đây phải chăng vì Quân Thiên Phụng?

Tống Hồng Bảo đáp:

- Bọn tại hạ muốn đứng giữa điều giải hai bên. Người có đạo thì mối oan gia nên cởi chứ không nên buộc. Các hạ rửa hận giết người...

Thiếu niên áo trắng buông tiếng cười gằn ngắt lời:

- Hai vị mà muốn đứng ra điều giải ư?

Trần Triệu Kỳ tức giận nói:

- Tại hạ qua lại giang hồ mấy chục năm mà chưa thấy nhân vật nào ngông cuồng như các hạ.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Bữa nay tôn giá tới số rồi. Có chết cũng nhắm mắt được...

Tống Hồng Bảo nói:

- Bọn tại hạ không phải Quân Thiên Phụng mà xuất đầu. Chỉ muốn điều giải việc nầy.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng quát lên:

- Câm miệng đi! Ngày trước lúc gia phụ bị giết sao hai vị không đứng ra điều giải?

Trần Triệu Kỳ chậm rãi hỏi:

- Các hạ nói thế là không chịu nể lời bọn tại hạ rồi?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Đúng thế! Nếu các vị không phục, còn có ý bất bình thì cứ việc thay Quân Thiên Phụng đón tiếp mấy chiêu kiếm của tại hạ.

Trần Triệu Kỳ với tay rút thanh Khai sơn đao ở sau lưng ra nói:

- Trần Triệu Kỳ nầy đã chạm trán rất nhiều cao nhân nhưng chưa thấy ai nhỏ tuổi mà đã kiêu ngạo như các hạ. Chắc các hạ phải là một cao nhân mang tuyệt kỹ ghê gớm.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên rung tay veo véo đâm liền hai kiếm.

Hai chiêu kiếm nầy rất là kỳ ảo bức bách Trần Triệu Kỳ phải lui liền ba bước mới tránh khỏi hai nhát kiếm. Trong tay y cầm thanh Khai sơn đao mà không tài nào thi triển được.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Nếu bên các vị còn người nào nữa thì ra hết đi để động thủ cùng một lúc. Như vậy để cho tại hạ khỏi mất thì giờ.

Trong hai đại hán thì Tống Hồng Bảo dày công phu hàm dưỡng hơn, nhưng cũng bị thái độ ngạo mạn của thiếu niên áo trắng làm cho lửa giận bốc lên.

Y hằn học nói:

- Các hạ uy hiếp người như vậy là quá lắm.

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Trước khi chưa động thủ, các vị còn có cơ hội trốn thoát.

Tống Hồng Bảo hai tay cầm hai cây phán quan bút nói:

- Xem chừng bữa nay không có cuộc chiến đấu không xong.

Thiếu niên áo trắng vẫn một giọng khích bác:

- Vụ nầy không liên quan gì đến hai vị mà hai vị cứ nằng nặc đòi động thủ. Thế là hai vị tự tìm lấy cái chết.

Hắn chưa dứt lời đã vung trường kiếm.

Ánh hàn quang lấp loáng chia ra đánh vào Tống Hồng Bảo và Trần Triệu Kỳ mỗi người một chiêu.

Thế kiếm lẹ quá, Tống Hồng Bảo không kịp hất bút lên đỡ gạt, phải nhảy tạt ngang tránh ra năm thước.

Trần Triệu Kỳ đã chuẩn bị từ trước, phóng thanh Khai sơn đao tống đẩy ra một chiêu "Cự Hổ Môn Ngoại" vạch thành một đường đao quang ngăn chặn thế kiếm. Thanh Khai sơn đao trên tay nặng tới 36 cân. Y hy vọng khí giới trầm trọng của mình hất bay được trường kiếm của thiếu niên áo trắng.

Không ngờ kiếm pháp của thiếu niên áo trắng kỳ bí vô cùng. Hắn xoay chuyển thế kiếm một cách tuyệt diệu tránh khỏi lưỡi đao. Thanh kiếm của hắn có khác nào một con linh xà chồm xuống cắn cổ tay đối phương.

Trần Triệu Kỳ giật mình kinh hãi. Y thấy thanh trường kiếm của đối phương chụp xuống nhanh như chớp, nếu không bỏ thanh Khai sơn đao ở trong tay đi để rụt về tránh kiếm thì tất bị thương. Nhưng nếu chịu nước lép bỏ khí giới thì oai danh mấy chục năm trên chốn giang hồ sẽ bị trôi theo dòng nước trong giây lát.

Giữa lúc đang do dự chưa kịp quyết định thì thanh trường kiếm của thiếu niên áo trắng đã hớt trúng cổ tay y thành thương tích rồi.

Trần Triệu Kỳ vội xòe năm ngón tay bỏ thanh Khai sơn đao để rụt tay về thì đã chậm mất rồi.

Cổ tay mặt y bị thanh trường kiếm ác độc của thiếu niên áo trắng cắt đứt hai đường gân mạch.

Máu tươi chảy ra như suối. Cổ tay mềm rũ xuống.

Thế kiếm của thiếu niên áo trắng ác độc phi thường.

Chỉ một nhát đã khiến cho Trần Triệu Kỳ nổi danh mấy chục năm phải bỏ đao và đứt gân mạch, vĩnh viễn thành người tàn phế.

Thế là Đao Lý Tàng Tiêu Trần Triệu Kỳ bị thiếu niên áo trắng đã bại ngay hiệp đầu và từ nay trở đi y không cầm đao bằng tay phải được nữa. Vụ đấu tàn nhẫn nầy khiến cho người nghe phải biến sắc.

Thiếu niên áo trắng thu trường kiếm về, đảo mắt nhìn thẳng vào mặt Bạch Dương trang chủ Tống Hồng Bảo, lạnh lùng nói:

- Bây giờ đến lượt trang chủ.

Tống Hồng Bảo qua lại giang hồ mấy chục năm chưa từng thấy thế kiếm nào kỳ bí và ác độc đến thế. Y thấy Trần Triệu Kỳ vĩnh viễn thành người tàn phế thì trong lòng kinh hãi vô cùng.

Nhưng thiếu niên áo trắng chỉ mặt chỉ tên để khiêu chiến trước mắt bao nhiêu người, y chẳng thể giả câm giả điếc, đành đâm liều lên tiếng:

- Kiếm chiêu của các hạ ác độc vô cùng!...

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Bây giờ trang chủ chỉ có hai đường. Một là cầm khí giới tỷ đấu, hai là lập tức dời khỏi Quân trạch.

Tống Hồng Bảo đứng ngẩn người ra. Y biết rằng đi đã không được mà đánh cũng không yên.

Quân Thiên Phụng đột nhiên đứng dậy xua tay nói:

- Tống huynh! Y vì tiểu đệ mà đến đây nên để cho một mình tiểu đệ đương đầu. Còn Tống huynh và Trần huynh đã không có cách nào điều giải được thì đành bỏ đi thôi.

Lão ngừng lại một chút rồi chấp tay xá dài Trần Triệu Kỳ nói tiếp:

- Tiểu đệ làm cho Trần huynh bị liên lụy, trong lòng rất đỗi không yên. Nghĩa cả và thịnh tình của Trần huynh tiểu đệ xin vĩnh viễn ghi vào tâm khảm. Nếu đêm nay mà tiểu đệ không chết thì sau nầy có ngày báo đáp.

Bỗng nghe Trần Triệu Kỳ bật tiếng la hoảng:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm! Thất Tuyệt Ma Kiếm! Đúng là Thất Tuyệt Ma Kiếm chuyên dùng để tàn hại thân thể người khác, hay phế bỏ võ công.

Mấy tiếng la hoảng khác nào vượn khóc lang gào. Khiến cho người nghe phải kinh tâm động phách hồn vía lên mây.

Thiếu niên áo trắng vẻ mặt đang lạnh lẽo đột nhiên sát khí đằng đằng, hững hờ nói:

- Phải rồi! Kiếm pháp mà tại hạ thi triển đây đúng là Thất Tuyệt Kiếm.

Trần Triệu Kỳ nói:

- Mấy chục năm nay, chưa một ai giữ được võ công dưới kiếm chiêu Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Đột nhiên y co giò chạy như điên ra ngoài sảnh đường.

Thiếu niên áo trắng cũng không ngăn trở để mặc y chạy đi.

Cặp nhãn thần lạnh lẽo chăm chú nhìn vào người Tống Hồng Bảo nói:

- Bây giờ các hạ đánh hay chạy trốn thì quyết định mau đi!

Tống Hồng Bảo trong lòng kinh hãi đến cực điểm, hai tay cầm hai cây phán quan bút, ngập ngừng hỏi:

- Nghe nói người sử dụng Thất Tuyệt Ma Kiếm đều có một tay, một mắt mà sao các hạ...

Thiếu niên áo trắng đột nhiên giơ tay kiếm lên, ánh hàn quang vừa lay động, cây phán quan bút trong tay trái Tống Hồng Bảo đã bay vọt ra rồi rơi xuống bàn tiệc đánh choang một tiếng làm bát đĩa vỡ tan tành, canh rau bắn tung lên.

Thế kiếm này thần tốc phi thường.

Tống Hồng Bảo giơ bút lên đỡ gạt thì đã không kịp nữa.

Cây phán quan bút bên tay trái bay ra. Đồng thời bốn ngón tay cũng bị chặt đứt rớt xuống nền sảnh đường lát gạch xanh.

Ánh đèn lửa sáng rực, trông rõ cả bốn ngón tay còn run bần bật vì da thịt co lại.

Tống Hồng Bảo vừa kinh hãi vừa đau đớn, lật đật chạy vội ra ngoài sảnh đường chuồn đi.

Thiếu niên áo trắng đảo mắt nhìn bốn phía rồi lạnh lùng nói:

- Quân Thiên Phụng! Các hạ còn mời những ai trợ lực nữa thì gọi họ ra cả đây.

Hiển nhiên thiếu niên áo trắng chẳng những kiếm thuật kỳ bí tàn độc mà nội công cũng rất thâm hậu.

Quân Thiên Phụng mặt xám như tro tàn lắc đầu đáp:

- Dù có còn ai thì cũng bị thương dưới lưỡi kiếm của các hạ.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ba tiếng lớn. Tiếng cười làm rung động cả gian sảnh đường, đèn lửa cũng phải lung lay.

Thiếu niên áo trắng ngừng tiếng cười, nét mặt lạnh lùng thoáng hiện lên màu thảm đạm, lộ vẻ đau thương từ từ cất tiếng hỏi:

- Quân Thiên Phụng! Các hạ có biết tại hạ là ai không?

Chương 2 - Gái Tỳ nhi bản lảnh siêu quần

Quân Thiên Phụng ngưng thần nhìn thiếu niên áo trắng.

Lão lộ vẻ kinh hãi, hỏi dằn từng tiếng:

- Các hạ là dòng dõi Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Phải rồi! Các hạ đã biết rõ, vậy tại hạ bất tất phải kể tội trạng nữa. Bây giờ các vị tự mình động thủ hay tại hạ ra tay?

Quân Trung Bình đột nhiên đứng dậy tay nắm chuôi kiếm toan rút ra thì Quân Thiên Phụng nổi giận quát:

- Quân súc sinh lớn mật kia! Sao không ngồi yên?

Quân Trung Bình bị phụ thân quát mắng, từ từ ngồi xuống.

Quân Trung Phụng từ nãy tới giờ nét mặt rầu rầu ngồi cúi gầm mặt xuống. Bây giờ nàng cũng ngửng đầu lên miệng ấp úng:

- Gia gia ơi! Ca ca!...

Quân Thiên Phụng lại nổi giận chặn lời gạt phắt đi:

- Con nha đầu kia! Không được nhiều lời!

Quân Trung Phụng không dám nói nữa lại ngồi cúi đầu xuống.

Quân Thiên Phụng nhìn thiếu niên áo trắng chấp tay nói:

- Lý công tử! Câu chuyện về lệnh tôn ngày trước không có liên can gì đến khuyển tử và tiểu nữ. Khi ấy tiểu nữ chưa ra đời, khuyển tử còn ở trong thời kỳ thơ ấu. Nhà tại hạ có bốn người, nhưng chỉ một mình Quân Thiên Phụng này tham dự vào vụ đó. Vì thế nên Quân mổ đành mặt dạn mày dầy khẩn cầu công tử buông tha cho khuyển tử cùng tiểu nữ được toàn sinh.

Thiếu niên áo trắng mắt chiếu ra những tia hàn quang đảo nhìn vợ chồng Quân Thiên Phụng hỏi:

- Ngày trước tôn giá có lòng dạ từ bi như vậy không?

Quân Thiên Phụng đáp:

- Quân mỗ tự biết mình làm việc tội lỗi vì vậy đã rửa tay gác kiếm từ biệt giang hồ.

Lão đưa mắt nhìn mỹ phụ trung niên nói tiếp:

- Chuyết kinh không có tội gì. Nhưng y gặp phải người chồng tội lỗi nên bị liên lụy. Y cùng tại

hạ đành chịu tai họa dưới lưỡi kiếm bén.

Mỹ phụ trung niên cũng nói:

- Chồng nợ vợ phải trả là điều minh huấn từ xưa. Tiện thiếp có chết cũng không oán hận.

Thiếu niên áo trắng mặt trơ như đá hỏi lại:

- Ngày trước những người tham dự vào vụ này, ngoài Liễu Trường Công, Nguyên Tử Khiêm và Quân Thiên Phụng, còn ai tham dự nữa không?

Quân Thiên Phụng đáp:

- Liễu Trường Công là người chủ trương.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Tại hạ đã giết con cháu y cả thảy 17 người. Nhà họ Liễu không còn mống nào sống sót.

Quân Thiên Phụng đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Nguyên Tử Khiêm sắp đặt kế hoạch.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Bọn y cả năm cha con đều thành những con quỉ không đầu dưới lưỡi kiếm của tại hạ rồi.

Hắn cất giọng sắt bén hơn hỏi tiếp:

- Trừ ba vị ra còn ai nữa?

Quân Trung Phụng đột nhiên ngửng đầu lên, cặp mắt đẫm lệ, vẽ mặt cực kỳ xúc động, nàng nói:

- Công tử đừng bức bách gia gia tiểu nữ. Y đã làm việc lầm lỗi sao công tử còn muốn hãm y vào vòng bất nghĩa?

Quân Trung Bình cũng đứng lên nói:

- Cha mẹ anh em tại hạ đều có thể trả đòn. Nhưng gia phụ sợ anh em tại hạ bị hại mới cam tâm nhẫn nhục. Thế mà các hạ còn nói toàn những lời uy hiếp, chẳng hóa ra bức bách người quá đáng ư?

Thiếu niên áo trắng cười lạt nhìn Quân Thiên Phụng nói:

- Tại hạ đã tra ra được Liễu Trường Công, Nguyên Tử Khiêm và các hạ, chẳng lẻ không tra ra người khác được sao. Các hạ nói hay không cũng thế thôi.

Quân Thiên Phụng dường như bất ngờ Quân Trung Phụng và Quân Trung Bình đột nhiên thốt lời xung đột cùng thiếu niên áo trắng. Lão toan ngăn cản thì đã không kịp nữa.

Quân Trung Phụng giương cặp mày liễu, chậm rãi hỏi:

- Cha mẹ con cái nhà tiểu nữ bốn người đều ở cả đây công tử muốn sao xin nói rõ!

Thiếu niên áo trắng đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Quân Trung Phụng đáp:

- Khi lệnh tôn liên hiệp với bọn ác ma gia hại tiên phụ cô nương chưa ra đời...

Quân Thiên Phụng nghe giọng lưỡi thiếu niên áo trắng dường như đã có ý lây chuyển, vội nói tiếp:

- Công việc ngày trước chỉ một mình Quân mỗ dúng tay vào, chẳng liên quan gì đến chuyết kinh, khuyển tử cùng tiểu nữ cả.

Thiếu niên áo trắng ngửng mặt trông lên nóc nhà lạnh lùng hỏi:

- Quân Thiên Phụng! Theo ý kiến các hạ phải chăng là muốn yêu cầu tại hạ buông tha cho phu nhân cùng công tử và tiểu thư?

Quân Thiên Phụng đáp:

- Tại hạ đã tham dự vào công việc ngày trước vậy xin để thường. Còn khuyển tử và tiểu nữ không liên quan gì đến vụ đó. Mong rằng công tử rộng lòng dung tha chúng.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Xưa nay chồng nợ vợ trả, cha nợ con trả. Nghĩa là mọi người đều bị liên lụy, chẳng thể bảo là vô tội được. Nhưng tại hạ quyết chẳng gia hại những người không phải họ Quân, trừ những kẻ xuất đầu bức bách tại hạ phải động thủ thì không kể.

Hắn ngừng lại một chút, vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng, cặp lòng mày nhíu lại. Mắt chiếu ra những tia hàn quang.

Hắn giơ trường kiếm lên nói tiếp:

- Nhưng tại hạ để cho các vị còn có cơ hội cầu sinh. Vậy các vị cả vợ chồng con cái liên hiệp động thủ. Nếu thoát được lưỡi kiếm của tại hạ thì từ đây mối ân oán ngày trước cũng bỏ đi hết.

Tại hạ quyết chẳng truy vấn đến nữa.

Quân Trung Bình đưa mắt nhìn Quân Thiên Phụng nói:

- Gia gia! Xin gia gia thứ cho hài nhi lắm miệng. Việc đã đến thế nầy sao không liều một trận, dù có mất mạng cũng là cái chết oanh liệt.

Quân Thiên Phụng khẻ thở dài nói:

- Dưới kiếm thế Thất Tuyệt Ma Kiếm, trước đến nay chưa một ai sống sót.

Quân Trung Phụng đột nhiên tiến về phía trước hai bước, nàng rút kiếm ra khỏi vỏ đánh soạt một cái rồi cất tiếng hỏi:

- Gia gia! Người này lạnh lẽo cuồng ngạo, tuyệt không có dạ từ bi. Dù nói tử tế khẩn cầu cũng chẳng ăn thua mà còn mang nhục. Sao bằng cùng y quyết một trận chiến đấu?

Đột nhiên nàng vung kiếm ra chiêu "Độc Long Xuất Huyệt" đâm vào trước ngực địch nhân.

Thiếu niên áo trắng hơi nghiêng chân một chút, thân hình đột nhiên vọt đi tránh ra xa năm thước. Hắn vẫn chưa trả đòn.

Quân Trung Phụng tức giận quát hỏi:

- Sao công tử lại không rút kiếm ra phản kích?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ mà ra tay thì cô nương chẳng chết cũng bị thương.

Quân Trung Phụng băng mình tiến lại toan phóng chiêu thứ hai thì Quân Thiên Phụng đột nhiên khoa chân bước lại ngăn chặn trước mặt con gái quát:

- Ngươi chống thế nào được với Thất Tuyệt Ma Kiếm? Sao còn chưa dừng tay?

Thực ra Quân Trung Phụng thấy cha vừa lạng người tới, nàng đã hấp tấp dừng chân thu kiếm, vì có lão đứng đó mà nàng phóng kiếm tới, không khỏi đâm vào lưng lão.

Thiếu niên áo trắng hững hờ lên tiếng:

- Thời giờ trễ quá rồi. Tại hạ không rảnh ở lại được nữa. Vậy các hạ rút kiếm ra thôi!

Quân Thiên Phụng nở một nụ cười buồn thảm.

Lão kéo tấm áo lên, lấy đôi Kim hoàn ra nói:

- Xin công tử hãy coi thân thể lão phu là hiểu ngay lão phu đã không có ý kháng cự từ trước.

Công tử rộng lòng tha khuyển tử cùng tiểu nữ, vợ chồng lão phu nguyện bó tay chịu trói để tùy công tử phát lạc.

Mấy câu này lão nói bằng một giọng rất thê lương. Đôi hàng lệ già nua từ từ nhỏ xuống.

Thiếu niên áo trắng lắc đầu đáp:

- Đường sinh lộ duy nhất của các vị là hợp lực nhau lại cố xông qua dưới lưỡi kiếm của tại hạ để chạy thoát ra ngoài.

Quân Thiên Phụng bỗng quay đầu lại, lớn tiếng bảo Quân Trung Bình và Quân Trung Phụng:

- Nếu các ngươi phải là con ta, thì hãy nghe lời ta dạy bảo!

Quân Trung Bình và Quân Trung Phụng vội nghiêng mình đồng thanh:

- Xin gia gia cứ ra lệnh đi!

Quân Thiên Phụng nói:

- Huynh đài đây là truyền nhân của Thất Tuyệt Ma Kiếm. Lời nói của công tử coi bằng chín vạc, tuyệt không thay đổi. Công tử đã bảo các người trốn ra khỏi sảnh đường này là người không rượt theo để hạ sát các ngươi nữa. Vậy ta liều mình động thủ cản trở, các ngươi mau phá cửa sổ phía sau mà ra, mỗi đứa chạy một ngả.

Quân Trung Phụng nói:

- Ca ca giữ việc hương khói cho nhà họ Quân, vậy nên trốn đi. Còn nữ nhi...

Quân Thiên Phụng lớn tiếng chặn lời:

- Ngươi không nghe lời ta thì không phải là con gái nhà họ Quân.

Quân Trung Phụng toan nói nữa thì thiếu niên áo trắng lên tiếng:

- Quân Thiên Phụng! Các hạ đừng bóp méo câu chuyện của tại hạ. Tại hạ nói là xông ra theo cửa vào sảnh đường. Nếu phá cửa sổ mà chạy thì tại hạ vẫn phải rượt theo.

Mỹ phụ trung niên uể oải đứng dậy nói:

- Giết người bất qua đầu rơi là cùng! Công tử khinh người quá lắm!

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Tại hạ đã để các vị hoặc chiến đấu hoặc tự vẫn mà chết. Chẳng lẻ còn chưa khoan hồng hay sao?

Quân Trung Bình đưa mắt nhìn Quân Thiên Phụng nói:

- Nếu ngồi mà đợi chết thì sao bằng ra tay tử chiến để chết cho oanh liệt? Hài nhi tình nguyện xung phong.

Quân Thiên Phụng tức giận quát to:

- Quân súc sinh này còn không chạy đi! Để ta ngăn chặn truy binh cho.

Cặp mắt thiếu niên áo trắng lóe ra những tia thần quang rùng rợn không ngớt chuyển qua chuyển lại ngó Quân Thiên Phụng và Quân Trung Bình, vẻ mặt cực kỳ lạnh lẽo nghiêm trọng.

Hắn không nói nửa lời dường như để hết tinh thần đề phòng và để ngăn ngừa có người chạy trốn.

Đồng thời hắn làm như để tán thưởng cuộc tranh luận giữa cha con đối phương.

Bỗng nghe mỹ phụ trung niên lên tiếng:

- Hài tử! Ngươi đi đi! Ngươi có trốn ra khỏi chốn này thì gia gia, muội muội và ta đây mới có thể phóng tâm chiến đấu. Hài tử! Nếu sau này ngươi gặp cơ duyên tốt đẹp học lấy võ công để đối phó với Thất Tuyệt Ma Kiếm, rửa hận cho chúng ta được là hay, mà không thì vào chốn rừng sâu núi thẩm ẩn tích mai danh, lo việc cày bừa đọc sách giữ lấy hương hỏa một dòng họ Quân.

Thật là mấy câu nói chí tình tha thiết của người từ mẫu đầy mối chia ly sầu hận. Nó còn thê thảm ai bi khiến cho người nghe không khỏi động lòng.

Quân Trung Bình sa nước mắt nói:

- Đã là nam tử hán, là đại trượng phu, có lý đâu lại tham sống sợ chết?

Quân Thiên Phụng đột nhiên phóng cước đá vào gót chân Quân Trung Bình quát to:

- Thằng súc sinh này! Không chạy mau đi.

Cái đá này rất mạnh, nhưng trúng Quân Trung Bình rồi nội lực mới xô ra.

Một luồng ám kình rất mãnh liệt đỡ lấy người Quân Trung Bình hất vào cửa sổ phía sau.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Hãy đứng lại đã!

Hai tay rung động người hắn xông thẳng tới. Ánh hàn quang vừa lấp loáng, một tiếng rú đã vang lên.

Tiếp theo là tiếng huỵch, tựa hồ có vật gì từ trên không gieo xuống.

Cử động cửa thiếu niên áo trắng mau lẹ quá, lẹ đến nỗi Quân Thiên Phụng và Quân Trung Phụng chưa kịp ra tay ngăn trở.

Mọi người định thần nhìn lại thì thấy Quân Trung Bình tay còn nắm chuôi kiếm, người ngã phục xuống đất. Cạnh sườn máu tuôn ra như suối, lênh láng đầy mặt đất.

Quân Trung Bình dường như bị thương nặng quá. Từ lúc chàng ngã xuống liền im hơi lặng tiếng.

Quay lại nhìn thiếu niên áo trắng thì nửa trên thanh trường kiếm hắn cầm bên tay mặt hãy còn dính máu, mặt hắn vẩn nghiêm trang nhưng người đã lùi về chỗ cũ rồi.

Biến diễn xảy ra trong nháy mắt cực kỳ đột ngột khiến người ta phải kinh tâm động phách.

Quân Thiên Phụng đứng trơ như tượng gỗ, hồi lâu không thốt nên lời.

Sau một lúc, mỹ phụ trung niên mới thét lên một tiếng, cúi xuống ôm Quân Trung Bình lên hỏi:

- Hài tử! Ngươi bị thương nặng lắm phải không?

Quân Trung Bình từ từ mở mắt ra đáp:

- Thương thế hài nhi chẳng lấy chi làm trầm trọng. Mẫu thân bất tất phải quan tâm.

Chàng nói xong gắng gượng ngồi dậy. Nhưng vì thương thế nặng quá, vừa ngồi chưa vững lại ngã quay ra.

Quân Thiên Phụng lẩm bẩm một mình:

- Dưới Thất Tuyệt Ma Kiếm, trước nay chưa có người nào toàn vẹn, chẳng chết cũng thành tàn phế. Lời đồn quả đã không sai.

Quân Trung Phụng đột nhiên nghiến hai hàm răng cất giọng lanh lảnh quát lên:

- Thật là con người cuồng ngạo! Một chiêu kiếm độc ác!

Nàng nhảy vọt tới múa kiếm đánh ra.

Thiếu niên áo trắng vung thanh trường kiếm đánh choang một tiếng, hất thanh bảo kiếm của

Quân Trung Phụng ra.

Hắn lạnh lùng nói:

- Lệnh tôn khác với Liễu Trường Công và Nguyên Tử Khiêm ở chỗ còn chút lòng hối hận.

Hắn lại đưa mắt nhìn Quân Thiên Phụng nói:

- Các hạ nói là đã rửa tay gác kiếm ra khỏi giang hồ, song tại hạ chưa thể tin được vì các hạ còn nuôi một bày ác khuyển, hào nô, không giống như người qui ẩn.

Đoạn hắn đột nhiên đổi giọng nghiêm trọng nói:

- Vì các hạ có lòng hối hận, giác ngộ nên tại hạ mở một bên lưới cho lệnh tiểu thư có đường sinh lộ mà chạy thoát mạng.

Quân Trung Phụng vừa bị thiếu niên áo trắng vung kiếm lên gạt, cánh tay nàng bị tê nhức, cử động khó khăn. Nàng biết ngay võ công mình quyết không thể địch lại đối phương. Nàng càng hiểu rõ thiếu niên áo trắng chẳng phải nói ngông cuồng mà quả có thể hạ sát toàn gia nhà họ Quân trong nháy mắt. Nàng lại nghĩ tới cha già sắp bị thịt rơi máu đổ dưới kiếm chiêu ác độc thì lòng nàng tan nát.

Đột nhiên nàng liệng thanh bảo kiếm trong tay đi, nghiêng mình đổi giọng:

- Lý công tử!

Thiếu niên áo trắng tuy không đáp lễ nhưng lạng người tránh sang bên không chịu nhận lễ, hắn lạnh lùng nói:

- Trước khi tại hạ chưa thay đổi chủ ý, cô nương nên dời khỏi chốn này để đi cho mau.

Đoạn hắn bước tạt ngang mấy bước để nhường lối.

Quân Trung Phụng buồn rầu buông tiếng thở dài, nàng đưa mắt nhìn Quân Trung Bình bị thương nằm đó nói:

- Gia huynh đã bị thương dưới lưỡi kiếm của công tử. Dù y không chết nhưng chung thân đã thành tàn phế. Suốt đời y khó mà luyện lại được võ công. Vậy thì vĩnh viễn y chẳng còn mong gì báo thù được nữa.

Thiếu niên áo trắng cười lạt đáp:

- Tại hạ đang bị lửa hận nung nấu tâm can. Cô nương mà không chạy đi thì không chừng tại hạ sẽ biến đổi tâm ý một cách đột ngột đó.

Quân Trung Phụng nở nụ cười thê lương nói:

- Gia phụ tuổi đã già nua, khí huyết suy nhược, quá thời kỳ luyện võ rồi. Dù người có sống thêm ít ngày thì vĩnh viễn cũng chẳng còn cơ hội nào để trả thù công tử nữa.

Nàng từ từ quỳ xuống nói tiếp:

- Tiện thiếp thay mặt cha già cùng người anh tàn phế xin công tử mở lượng từ bi tha chết cho

gia phụ. Phụ trái nữ hoàn. Tiện thiếp nguyện chết tan thấy dưới lưỡi kiếm của công tử hoặc chung thân cam phận nô tỳ để đền bồi cho gia phụ vì một lỗi lầm mà gây nên hối hận suốt đời.

Quân Thiên Phụng lớn tiếng quát:

- Con tiểu nha đầu kia! Sao không chạy trốn đi còn nói nhăng gì thế?

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói với Quân Trung Phụng:

- Lời yêu cầu của cô nương thật quá mức.

Quân Trung Phụng lại thở dài năn nỉ:

- Tiện thiếp xin chết thay cho gia phụ.

Thiếu niên áo trắng nhìn đôi má đẫm lệ của nàng như những giọt mưa đọng trên đóa hoa lê.

Bộ mặt trơ như đá lạnh như đồng thoáng lộ một giây từ hòa nhưng chỉ vụt qua trong chớp mắt.

Hắn khôi phục lại vẻ mặt nghiêm khắc nói:

- Lệnh tôn là một trong những người chủ hung. Tại hạ khoan thứ thế nào được?

Quân Trung Phụng vẻ mặt đang vô cùng đau khổ bỗng nổi lên một tia phẫn hận. Nàng đua tay ra lượm thanh đoản kiếm.

Quân Thiên Phụng vột thét lớn:

- Phụng nhi! Nếu ngươi còn coi ta là gia gia thì mau mau trốn đi!

Lão vừa quát vừa đưa Kim hoàn ra xông đến trước Quân Trung Phụng nhắm đánh thiếu niên áo trắng. Lão biết kiếm chiêu của hắn lợi hại thế nào rồi, bản lãnh của Quân Trung Phụng khó lòng chịu nổi một chiêu, nên lão ra tay trước.

Thiếu niên áo trắng đưa lẹ thanh trường kiếm lên. Sắt thép chạm nhau bật lên tiếng choang choảng.

Cây Kim hoàn trong tay Quân Thiên Phụng vừa bị gạt ra, thiếu niên áo trắng xoay tay phản kích.

Hai nhát kiếm chát chúa vang lên. Tiếp theo là tiếng keng ngân dài.

Hai cây Kim hoàn trong tay Quân Thiên Phụng đều rớt xuống đất.

Nguyên thiếu niên áo trắng đánh ra hai kiếm đâm vào huyệt mạch trên cổ tay Quân Thiên Phụng chém đứt hai đường gân.

Hai tay lão thành tàn phế nên để Kim hoàn rớt xuống.

Quân Thiên Phụng đau điếng người. Máu hai cổ tay trào ra như suối, nhưng lão tự cường nhịn đau, không rên một tiếng.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Quân Thiên Phụng! Các hạ còn bản lãnh nào chưa thi triển không?

Quân Thiên Phụng tự biết không tài nào thoát chết được nữa, lão gắng nhịn đau, cất giọng thê thảm đáp:

- Lời nói của bật đại trượng phu xem nặng bằng non. Công tử đã hứa tha cho tiểu nữ, chắc không phải là câu nói giỡn.

Quân Trung Phụng vừa khóc vừa nói:

- Dù nữ nhi có trốn được thoát chết, nhưng mối đại thù của song thân cũng khó lòng trả được, vậy còn trốn làm chi?

Quân Thiên Phụng tức giận nói:

- Vậy mi muốn cho cả nhà họ Quân chết sạch không còn một móng hay sao?

Thiếu niên áo trắng vẫn mặt lạnh như tiền nhìn Quân phu nhân nói:

- Bây giờ phu nhân ra tay đi!

Quân phu nhân buồn rầu đáp:

- Tiện thiệp tự biết mình không địch nổi đành cam tâm ngồi đợi chết.

Bà giơ tay phải lên liệng ra một nắm ám khí hào quang lóe lên.

Thiếu niên áo trắng múa thanh trường kiếm, ánh sáng bạc lấp loáng vây quanh mình.

Những tiếng leng keng vang lên một hồi. Bốn mũi Bạch hổ đinh đều bị rớt xuống.

Giữa lúc thiếu niên áo trắng gạt bốn mũi ám khí của Quân phu nhân, bà cầm lưỡi đao trủy thủ tự đâm vào ngực ngập đến chuôi.

Tay vẫn nắm chuôi đao, bà nhìn Quân Trung Phụng chậm rãi nói:

- Phụng nhi! Ngươi đã nghe lão gia bảo gì rồi chứ? Mau mau chạy trốn đi!

Bà đảo mắt nhìn Quân Thiên Phụng nói tiếp:

- Tiện thiếp đi trước phu quân một bước.

Đoạn bà rút trủy thủ ra khỏi ngực, máu tươi vọt lên không cao đến mấy thước, té huỵch xuống.

Quân Thiên Phụng nhìn Quân Trung Phụng lên tiếng quát:

- Phụng nhi nghe rõ di ngôn của mẫu thân chưa? Sao không chạy đi còn đợi đến bao giờ? Cha đây không thể nói gì hơn được nữa.

Đoạn lão cúi xuống lao đầu vào tường đánh chát một tiếng. Đầu vở, óc phọt ra mà chết.

Quân Trung Phụng nhìn thảm trạng liên tiếp diễn ra.

Mới trong khoảng khắc cha mẹ hồn về chín suối, huynh trưởng bị trọng thương nằm không dậy

được, chưa hiểu sống chết ra sao. Cảnh gia đình đang yên vui ấm cúng chỉ trong chớp mắt biến thành gia phá nhân vong.

Nàng đứng ngẩn ra nhìn thiếu niên áo trắng, mối căm hận trong lòng không thốt nên lời. Tâm thần bị chấn động quá độ khiến nàng bâng khuâng như kẻ mất hồn chân tay đờ đẫn.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Tại hạ đã ưng thuận tha cho cô nương. Cô nương đi đi thôi!

Rồi hắn rảo bước đến trước Quân Trung Bình giơ trường kiếm lên.

Quân Trung Phụng như người trong mộng choàng tỉnh giấc, nàng thét lên lanh lảnh:

- Đừng sát hại ca ca ta!

Thiếu niên áo trắng không ngảnh đầu lại chỉ lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không hứa lời tha y. Bây giờ giết y xong tại hạ sẽ đi ngay.

Quân Trung Bình bị thương quá nặng, không còn phản kháng được nữa, đành nhắm mắt chờ chết.

Đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo mà trong trẻo cất lên:

- Như thế tưởng là đủ lắm rồi! Chẳng lẽ đến con người tàn phế cũng không chịu buông tha ư?

Thanh âm không lấy gì làm to lắm, nhưng mỗi tiếng tựa hồ mũi tên sắt đâm vào màng tai.

Một người mặc áo màu xanh lợt, tay bưng khay trà, lưng thắt một giải lụa bạch ra kiểu nữ tỳ.

Thị đứng trong cửa sảnh đường.

Cô gái này đến nơi không một tiếng động.

Thiếu niên áo trắng cũng chẳng hiểu cô vào tòa đại sảnh từ lúc nào.

Quân Trung Phụng vội xua tay nói:

- Quyên Nhi! Chỗ này không có việc gì của ngươi. Lui ra cho mau.

Nữ tỳ áo xanh tên gọi Quyên Nhi khẻ nghiêng mình đáp:

- Đa tạ cô nương!

Tuy miệng thị nói vậy, nhưng chân không bước ra ngoài cửa. Trái lại, thị tiến về phía Quân Trung Phụng.

Quân Trung Phụng trong lòng cực kỳ nóng nảy gắt lên:

- Quyên Nhi! Ngươi có trông thấy thảm cảnh trong đại sảnh đường không? Sao còn chưa trốn đi?

Quyên Nhi vẻ mặt vẫn trấn tĩnh từ từ lướt qua bên mình thiếu niên áo trắng đến trước chỗ Quân

Trung Bình nằm.

Thiếu niên áo trắng lúc trước phóng kiếm như gió, tiếng nói lạnh như băng mà bây giờ đối với nữ tỳ áo xanh tên gọi Quyên Nhi, dường như hắn đặc biệt nhẫn nại, cứ đứng yên không nhúc nhích.

Quyên Nhi lom khom cúi xuống coi thương thế Quân Trung Bình, thủng thẳng nói:

- Y bị thương nặng lắm. Nhát kiếm đâm vào cạnh sườn chặt đứt hai đường gân, một đường mạch, vĩnh viễn không còn cách nào luyện võ được nữa.

Quân Trung Phụng dường như đã biết Quyên Nhi là một nhân vật phi thường. Nàng không xẵng giọng bảo thị dời khỏi sảnh đường nữa mà chỉ bần thần đứng coi diễn biến.

Thiếu niên áo trắng đã đến lúc không nhịn được nữa cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Cô nương! Phải chăng cô nương định để mình lôi cuốn vào vũng nước xoáy này?

Giọng nói của hắn ra chiều rất lịch sự.

Quyên Nhi từ từ quay lại giương cặp mắt sáng như sao lên nhìn đối phương hỏi:

- Ngươi bảo sao?

Quân Trung Phụng giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

- Té ra con nha đầu này nội công đã đến mức cao thâm khôn lường. Thế mà lúc bình thời mình không nhìn ra.

Thiếu niên áo trắng cười lạt hỏi lại:

- Ý cô nương muốn sao đây?

Quyên Nhi buông thõng. Thị đặt khay trà xuống, tay phải nâng Quân Trung Bình dậy.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Tại hạ đã bảo chỉ tha có mình Quân cô nương mà thôi, còn ngoài ra những người nhà họ Quân không để ai thoát chết.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng y bị tàn phế rồi, suốt đời không thể luyện võ được nữa thì y sống hay chết tưởng cũng chẳng quan hệ gì.

Thiếu niên áo trắng hững hờ nói:

- Những lời tại hạ nói ra khỏi cửa miệng rồi là không thay đổi. Dù y đã thành tàn phế cũng phải chết.

Quyên Nhi đột nhiên quay mặt lại hỏi:

- Giết cả người không còn sức kháng cự, chẳng là thảm khốc quá lắm ư?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi lại:

- Ngày trước gia phụ bị giết, cả nhà chu lục, may có một mình tại hạ trốn thoát, chẳng lẻ vụ đó còn từ bi lắm hay sao?

Quyên Nhi nhẹ buông một tiếng thở dài đáp:

- Quân Thiên Phụng lão gia đã đập đầu vào tường tự tử. Quân phu nhân đâm ngực mà chết, thế là việc ân oán đời trước được thanh toán rồi, tưởng nên kết thúc đi thôi.

Thị lại đưa mắt ngó Quân Trung Bình nói tiếp:

- Huống chi Quân công tử đây đã thành người tàn phế, đấng thượng thiên còn có đức hiếu sinh thì con người há không lòng từ thiện. Tiện nữ không trông thấy vụ này chẳng nói tới làm chi. Nay đã gặp đây, lẽ nào lại nỡ ngồi nhìn mà không can thiệp.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Cô nương võ công cao cường là một điều tại hạ đã biết rõ.

Quyên Nhi nói:

- Kẽ đã làm nha đầu đi hầu hạ người không dám nhận bốn chữ "võ công cao cường" chỉ mong các hạ thể tình nữ nhi chưa làm việc gì bại hoại mà mở đường sinh lộ cho người ta.

Giữa hai bên dường như trong lòng cũng úy kỵ lẫn nhau và đều cố gắng nhẫn nại, thốt ra giọng nói hòa mình.

Thiếu niên áo trắng ngẩng đầu lên thở phào một cái tựa hồ mượn hơi thở để trút mối hận ra ngoài.

Hắn cũng hỏi bằng một giọng ôn tồn:

- Tại hạ đã ưng thuận tha cho Quân cô nương. Chẳng lẽ còn chưa đủ ư?

Quyên Nhi đáp:

- Cái đó tiện nữ cũng đã nghe qua. Nhưng Quân cô nương từ thuở nhỏ sinh trưởng dưới bóng song thân, bây giờ đột nhiên gặp cơn đại biến, cha mẹ cùng huynh trưởng đều bị giết chết thì cô còn sống làm sao được trước tình cảnh quá thê lương này? Vậy các hạ có tha cô cũng bằng vô ích.

Thị ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên áo trắng nói tiếp:

- Nếu các hạ tha mạng cho Quân công tử thì tình thế lại khác hẳn.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Có điều chi khác hẳn?

Quyên Nhi đáp:

- Vì cô phải trông nom cho huynh trưởng bị trọng thương, không thể chết được.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Cô nương nói rất có lý.

Quyên Nhi nói ngay:

- Các hạ đã bảo là có lý thì xin mở đường sinh lộ cho Quân công tử. Tiện nữ xin thay mặt Quân tiểu thư cảm tạ nhã ý của các hạ.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Cô nương muốn tại hạ buông tha, nhưng tại hạ chẳng can tâm chút nào.

Quyên Nhi long lanh cặp mắt hỏi:

- Vậy các hạ muốn thế nào mới can tâm?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ mong được cô nương phô bày mấy ngón thủ cước cho tại hạ mở rộng nhãn giới.

Quyên Nhi nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm của công tử đả xuất chiêu tất phải đả thương người. Nếu chúng ta đi vào cuộc động thủ tất một kẻ bị thương, có đúng thế không?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Ngoài cách đó tại hạ không nghĩ ra được lượng sách nào khác.

Quyên Nhi trầm tư một chút rồi nói:

- Tiện nữ có điều chưa hiểu muốn thỉnh giáo công tử.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Điều gì?

Quyên Nhi đáp:

- Theo chỗ tiện nữ biết thì nhân vật sử dụng Thất Tuyệt Ma Kiếm phải là người tàn tật, què chân, cụt tay, chột mắt mà sao các hạ lại ra ngoài thể lệ đó, vẫn còn nguyên vẹn, không bị tàn tật chỗ nào?

Chương 3 - Giả tỳ nữ mưu đồ bức họa

Mấy câu này tựa hồ cương đao lợi kiếm đâm vào trái tim thiếu niên áo trắng.

Hắn lập tức biến sắc, hai mắt long lanh đẫm lệ.

Hắn cố nhịn cho nước mắt khỏi rớt xuống, rồi chậm rãi đáp:

- Đây là một vụ rất bi thảm mà tại hạ đã trải qua. Dù tại hạ không cụt tay què chân, nhưng trong tâm linh mang nặng nhiều mối đau khổ vô bờ bến, so với cắt tai, khoét mắt, chặt chân còn đau khổ hơn đến trăm ngàn lần.

Đột nhiên hắn nghiêm sắc mặt lau ngấn nước mắt, từ từ nói tiếp:

- Vụ này không liên quan gì đến ai, vậy bất tất phải nói cho người ngoài nghe.

Quyên nhi thủng thẳng nói:

- Tiện nữ tin những câu các hạ nói đều là sự thực. Có điều các hạ đã hạ sát cả nhà Liễu Trường Công, Nguyên Tử Khiêm, lại bức tử vợ chồng Quân Thiên Phụng và đả thương người con trai độc nhất của hai vị thì oán khí trong lòng đã tiêu tán phần nhiều rồi mới phải. Mong rằng các hạ nể bạc diện của tiện nữ mà buông tha cho con người tàn phế này.

Quân Trung Phụng đứng bên rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Hai người này dường như quen biết nhau lại tựa hồ mới gặp lần đầu. Ngoài ra giữa hai người đều tỏ vẻ úy kỵ lẫn nhau. Tuy người nào cũng bảo thủ ý kiến của mình mà hết sức trấn tĩnh không muốn chọc giận đối phương.

Thiếu niên áo trắng giơ trường kiếm lên nói:

- Hẳn cô nương có quen biết nhà họ Quân nên mới vì họ mà xuất đầu...

Quyên nhi ngắt lời:

- Hừ! Tiện nữ thân phận nô tỳ cho nhà họ Quân đã được nửa năm. Quân cô nương coi tiện nữ như tình chị em. Quân phu nhân cũng hết lòng nhân hậu. Nguyên một điểm này đủ khiến cho tiện nữ năn nỉ các hạ xin tha họ rồi. Huống chi thảm trạng bữa nay khiến cho người đã trông thấy ai nỡ tọa thị điềm nhiên?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Nếu tại hạ không ưng thuận lời thỉnh nguyện của cô nương thì sao?

Quyên nhi giơ tay vén mớ tóc mây xõa xuống mặt đáp:

- Tiện nữ đã biết Thất Tuyệt Ma Kiếm lợi hại thế nào rồi, nhưng vẫn hy vọng được các hạ ưng lời.

Dưới ánh đèn sáng, cặp mày thưa thớt nước da tươi thắm, mắt sáng môi son, mũi thẳng răng đều đều lộ ra con người nhan sắc tuyệt luân.

Thiếu niên áo trắng đủng đỉnh hỏi:

- Cô nương vào làm tỳ nữ nhà họ Quân đã chịu ơn sâu của họ hay sao?

Quyên nhi lắc đầu đáp:

- Không có đâu.

Thiếu niên áo trắng lại hỏi:

- Cô nương đã không chịu ơn mà tại hạ đầy lòng cừu hận thì sao cô nương lại cố dúng tay vào vụ này?

Quyên nhi đáp:

- Tiện nữ không có ý ngăn trở việc báo thù của các hạ, nếu có thì đã ra mặt can thiệp rồi.

Thị đổi thành nét mặt nghiêm trang từ từ nói tiếp:

- Tiện nữ hy vọng công tử nể chút bạc diện mà tha cho y.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ba tiếng rồi hỏi:

- Phải chăng cô nương nhất định can thiệp vào vụ này?

Quyên nhi hỏi lại:

- Các hạ nhất định giết chết y hay còn có lòng nể mặt tiện nữ?

Thiếu niên áo trắng vẻ mặt nghiêm trang đáp:

- Cô nương mà nhất định can thiệp tất đã chuẩn bị rồi.

Quân Trung Phụng đột nhiên lên tiếng:

- Quyên nhi! Kiếm chiêu của người này cực kỳ ác độc, hễ đã ra tay là đả thương đối phương.

Vụ này không liên can gì đến ngươi thì ngươi nên đi ngay đừng dính vào nữa.

Quyên nhi tủm tỉm cười đáp:

- Không sao đâu.

Thị dừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương có thể cho tiểu tỳ mượn thanh đoản kiếm trong tay một chút không?

Quân Trung Phụng trầm ngâm giây lát rồi từ từ cầm đoản kiếm đưa ra.

Quyên nhi tiếp lấy đoản kiếm lạnh lùng hỏi:

- Các hạ thử nghĩ lại coi. Vì một người tàn phế có đáng để cho tiện nữ phải liều chết không?

Thiếu niên áo trắng cười lạt đáp:

- Đó là cô nương bức bách tại hạ phải ra tay.

Quyên nhi mặt thoáng hiện một làn sương lạnh, thị thủng thẳng hỏi:

- Hành vi này của các hạ thiệt là thảm khốc, tiện nữ điềm nhiên tọa thị sao được? Các hạ ỷ mình có những chiêu Thất Tuyệt Ma Kiếm cực kỳ tàn độc. Tiện nữ muốn đón tiếp hai chiêu được không?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Hay hơn hết là cô nương ra tay trước đi!

Quyên nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ mà động thủ thì e rằng cô nương không còn cơ hội để phản kích nữa.

Quyên nhi nói:

- Tiện nữ không nghĩ đến chuyện quyết sinh tử với các hạ mà chỉ muốn tiếp hai chiêu Thất Tuyệt Ma Kiếm nổi tiếng hễ phóng ra là giết người.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Cô nương nói vậy chẳng là tự phụ lắm ư?

Quyên nhi hỏi lại:

- Nếu tiện nữ không chịu nổi hai kiếm chiêu của các hạ để đến nỗi bị thương hay phải chết là lỗi tự mình, không can gì đến các hạ. Nhưng nếu tiện nữ chịu đựng nổi hai chiêu thì sao?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ sẽ bỏ đi luôn không truy sát người nhà họ Quân nữa.

Quyên nhi nói:

- Quân tử nhất ngôn.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Một lời coi nặng bằng non.

Quyên nhi cầm thanh kiếm để trước ngực thủ thế, hô:

- Mời công tử ra tay!

Thiếu niên áo trắng đáp lại:

- Cô nương hãy cẩn thận!

Thanh trường kiếm vung lên, ánh kiếm biến ảo thành một bức màn dầy đặc chụp xuống.

Quyên nhi hất đoản kiếm lên bật thành tiếng choang choảng kiếm khí ngất trời, kiếm quang giao động.

Thiếu niên áo trắng thu trường kiếm về lùi lại hai bước. Vẻ mặt hắn đã nghiêm khắc bây giờ càng lạnh như băng sương.

Hắn thủng thẳng nói:

- Kiếm pháp của cô nương quả là cao minh.

Quyên nhi cười mát đáp:

- Nghe lời đồn thì Thất Tuyệt Ma Kiếm càng những chiêu về sau càng ghê gớm. Mấy chục năm nay, chưa một ai chống được bảy chiêu mà không bị thương. Thế thì tiện nữ khó lòng tiếp được chiêu thứ hai.

Thiếu niên áo trắng ngưng tụ chân khí vào huyệt đan điền, rung tay một cái phóng trường kiếm ra.

Chiêu này coi uy thế không mạnh bằng chiêu trước, nhưng kiếm khí mịt trời, kiếm quang chói mắt.

Thực ra nó lợi hại hơn chiêu trước gấp mấy lần. Nội lực trên thanh kiếm không phát ra ngoài cứ tùy thời mà biến hóa.

Quyên nhi nghiến hai hàm răng hạ thấp thanh đoản kiếm xuống rồi người chuyển theo kiếm vung lên chống đỡ.

Bổng một tiếng vang nhỏ mà ngân dài.

Hai thanh kiếm chạm nhau rồi đột nhiên xa nhau.

Người ngoài coi hai thanh kiếm phân khai chẳng thấy có gì biến hóa, song thật ra lúc giao nhau nó đã biến đến ba thức "tam công tam thủ" rất là kỳ bí.

Quyên nhi đón tiếp xong chiêu Thất Tuyệt Ma Kiếm thứ hai liền liệng đoản kiếm xuống đất, từ từ lên tiếng:

- Tiện nữ may mà không nhục mệnh, đón tiếp được hai chiêu của công tử.

Thiếu niên áo trắng thở phào một cái nói:

- Tại hạ tin rằng đến chiêu thứ ba cô nương nhất định phải bị thương dưới lưỡi kiếm của tại hạ.

Quyên nhi đáp:

- Các hạ nói có lẽ đúng đó, nhưng tiện nữ đã tuyên bố chỉ tiếp hai chiêu, may chưa bị thương. Còn chiêu thứ ba trở đi tiện nữ có chống được hay không chưa cần bàn đến.

Thiếu niên áo trắng ngửng mặt lên cười ha hả ba tiếng rồi đột nhiên trở gót chạy đi như bay.

Lúc hắn đến chẳng khác trận cuồng phong khiến người phát khiếp thì lúc đi cũng tựa hồ một luồng khói tỏa bốc đi chẳng thấy hình tích gì.

Quân Trung Phụng nhìn theo bóng trắng cho tới khi mất hút mới buông một tiếng thở dài nói:

- Người này thủ đoạn thật là ác độc, tính tình lại cực kỳ khắc nghiệt. Mối thù này không báo không được.

Quyên nhi nói:

- Cô nương ơi! Trong võ lâm hiện nay chỉ có một người biết thi triển Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Người đó đã thu hắn làm đồ đệ thì nhất định không thu nạp cô nương nữa.

Quân Trung Phụng nghiên mình thi lễ nói:

- Té ra tỷ tỷ là một vị cao thủ võ lâm biết nhiều hiểu rộng vào đây ẩn mình mà tiểu muội không hay, nói ra càng thêm hổ thẹn.

Quyên nhi mỉm cười đáp:

- Cô nương chưa qua lại giang hồ thì không thể biết mọi việc trong võ lâm và dĩ nhiên chưa hiểu lai lịch tỳ nữ.

Quân Trung Phụng nói:

- Có điều tiểu muội muốn biết là tại sao tỷ tỷ lại gửi thân nơi hàn xá, khuất mình giữ phận nô tỳ?

Quyên nhi mỉm cười đáp:

- Chuyện đó sau này chúng ta sẽ nói. Điều gấp rút là phải cứu tính mạng lệnh huynh trước.

Quân Trung Phụng quay lại nhìn ca ca nằm dài dưới đất nàng buồn thảm nói:

- Tiểu muội không thông y lý thì những việc làm thuốc trị thương thật là mờ mịt. Nhất thiết trông vào tỷ tỷ chỉ giáo cho.

Quyên nhi gật đầu đáp:

- Nếu trong Quân phủ còn có người thì nhờ bọn họ thu liệm di thể lão gia cùng phu nhân đi.

Thị ngừng lại một chút rồi nhìn Quân Trung Phụng nói tiếp:

- Hiện giờ Quân gia chỉ còn một cô nương là người lành mạnh vậy cô nương phải phấn chấn lên mới được...

Quân Trung Phụng nói:

- Tiểu muội cũng biết thế, nhưng hoàn toàn chưa có một chút lịch duyệt giang hồ. Song thân đã bị giết một cách đột ngột, huynh trưởng lại bị trọng thương. Tiểu muội không biết làm thế nào để chịu đựng nổi thảm cảnh tan hồn nát ruột.

Quyên nhi nói:

- Vì thế mà tiểu tỳ phải thức tỉnh cô nương trong tình trạng này càng phải phấn khởi tinh thần.

Quân Trung Phụng nhìn thi thể song thân và huynh trưởng bị trọng thương, bất giác sa lệ. Nàng nghĩ tới mình đang ở trong một gia đình hoan lạc mà mới trong khoảnh khắc đã biến thành hoàn cảnh gia phá nhân vong thì lại càng chua xót gan vàng, ngậm ngùi tấc dạ.

Quyên nhi khẻ thở dài nói:

- Cô nương cần bảo trọng tấm thân để xử lý mọi việc cần kíp.

Quân Trung Phụng lau nước mắt nói:

- Tỷ tỷ nói phải lắm.

Nàng rảo bước ra khỏi cửa sảnh đường, lớn tiếng gọi:

- Trong nhà còn có ai không?

Nguyên những tay cung thủ mai phục trong viện đều đã lén lút trốn đi.

Quân Trung Phụng gọi đến ba câu, trong góc sân mới có tiếng đáp lời.

Quân Trung Phụng nhìn xem ai thì ra người lão bộc hầu hạ phụ thân lâu năm, tên gọi Quân Phúc.

Nàng liền hỏi:

- Chỉ còn mình lão thôi ư?

Quân Phúc đáp:

- Chỉ còn một mình lão ở lại. Ngày thường bọn chúng tên nào cũng ra vẻ lanh lẹn, đối với Quân gia tỏ dạ trung thành, nhưng nay gặp cơn nguy biến chúng đều nhanh chân chạy trước để cầu thoát thân.

Quân Trung Phụng nói:

- Việc này quan hệ đến sinh mạng của con người, trách họ thế nào được?

Nàng thở dài nói tiếp:

- Bây giờ cường địch đi rồi, chẳng hiểu còn trở lại nữa không. Lão gia cùng phu nhân đều bị nạn, đại công tử cũng bị trọng thương. Lão hãy đi mua lấy hai cổ quan tài để thu liệm di thể cho song thân ta.

Quân Phúc kinh hãi hỏi:

- Sao lão gia cùng phu nhân đều chết cả rồi ư?

Quân Trung Phụng cố gượng bình tĩnh đáp:

- Chết cả rồi. Lão đi mua hai cổ quan tài.

Quân Phúc dạ một tiếng rồi trở gót đi luôn.

Quân Trung Phụng quay lại nhìn Quyên nhi nói:

- Bây giờ tiểu muội ruột gan tan nát, mọi việc đều trông vào tỷ tỷ chỉ giáo cho.

Quyên nhi nói:

- Cô nương hãy bớt nỗi bi ai mới xử lý được mọi việc. Điều cần nhất hiện giờ là cứu mạng cho lệnh huynh đã.

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Chính là thế đó.

Quyên nhi nói:

- Trong mình tỳ nữ có ít linh dược, tỳ nữ lại biết sơ qua y lý. Việc cứu mạng cho lệnh huynh không thành vấn đề. Nhưng thương thế của lệnh huynh rất nặng, phải nửa tháng hay ít ra là mười ngày mới đỡ, còn bình phục như thường thì phải đến hai tháng, mà tiểu tỳ lại không ở đây được lâu.

Quân Trung Phụng tuy không nói gì nhưng bụng bảo dạ:

- Ngươi gửi thân ở nhà ta đã nửa năm nay sao bây giờ không lưu lại được vài tháng?

Quyên nhi dường như đã hiểu rõ ý nghĩ của Quân Trung Phụng liền tủm tỉm cười nói:

- Quân cô nương đừng tưởng Quyên nhi có điều chi giả trá. Sự thực tiểu tỳ đã định sắp ra đi từ trước. Nếu không xảy đại biến thì tiểu tỳ ngày mốt cũng xin khởi hành. Bây giờ có việc bất hạnh, tiểu tỳ xin ở lại bảy ngày. Đó là kỳ hạn nhiều nhất.

Quân Trung Phụng đột nhiên nghiêng mình thi lễ nói:

- Thịnh ý của tỷ tỷ đến chết tiểu muội cũng không quên được. Tiểu muội xin có lời cảm tạ.

Quyên nhi thở dài nói:

- Tiểu tỳ không dám nhận lễ của cô nương. Còn một việc nữa, tiểu tỳ cần nói rõ cho cô nương biết trước là sau khi lệnh huynh khỏi thương thế rồi, chẳng những y không thể luyện thêm được võ công mà bản lãnh ngày trước cũng mất hết. Ngoài việc ăn uống, lệnh huynh là một phế nhân.

Quân Trung Phụng nói:

- Y là huynh trưởng và là người thân độc nhất trong đời của tiểu muội. Dĩ nhiên tiểu muội phải phục thị suốt đời. Dù y có thành phế nhân cũng phải cứu cho toàn mạng.

Quyên nhi gật đầu nói:

- Như thế mới phải. Tiểu tỳ xin tận lực cứu y.

Thị thò tay vào bọc sờ lấy chiếc bình ngọc, móc hai viên thuốc bỏ vào miệng Quân Trung Bình.

Thương thế Quân Trung Bình cực kỳ trầm trọng, dĩ nhiên y không đủ sức nuốt xuống được.

Quyên nhi tiện tay nhắc lấy hồ rượu trên bàn rót vào miệng cho y nuốt vào cổ họng rồi nói:

- Hai viên thuốc này của tiểu tỳ có thể giữ cho nguyên khí khỏi tiêu tan, nhưng còn miệng vết thương cần phải có thuốc rịt.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Lấy thuốc gì rịt?

Quyên nhi đáp:

- Thuốc đấu là được rồi.

Quân Trung Phụng nói:

- Cái đó thì gia phụ đã chuẩn bị sẵn. Vậy tiểu muội xin đi lấy.

Quyên nhi nói:

- Khoan đã! Lệnh huynh không thể để nằm đây được. Hãy đưa y vào phòng rồi sẽ rịt thuốc.

Quân Trung Phụng ôm Quân Trung Bình lên đi vào nhà trong, đoạn lấy thuốc đấu rịt vết thương.

Quyên nhi băng bó cho Quân Trung Bình xong thở dài nói:

- Sau hai giờ nữa sức thuốc mới sinh hiệu lực và người y mới tỉnh lại. Bây giờ hãy để y nằm nghỉ ở đây. Chúng ta ra ngoài lo liệu việc khâm liệm cho lệnh tôn cùng lệnh đường.

Hai người trở ra nhà khách sảnh. Quân Phúc đã kêu người khiên hai cổ quan tài đến.

Quyên nhi giúp Quân Trung Phụng thu liệm thi hài vợ chồng Quân Thiên Phụng xong thì đêm đã sang canh năm.

Quân Trung Phụng ngó Quyên nhi bằng con mắt tha thiết nói:

- Chuyến này Quân gia xảy ra đại họa, may nhờ tỷ tỷ chiếu cố cho rất nhiều. Tiểu muội cảm kích nói không xiết được.

Quyên nhi đáp:

- Tiểu tỳ gửi thân trong Quân phủ đã nửa năm trời, được tiểu thư cùng phu nhân giàu lòng thương mến. Chút công nhỏ mọn này có chi đáng kể. Tiểu thư bất tất phải để dạ.

Quân Trung Phụng nói:

- Nếu tiểu muội nhớ không lầm thì trước đây nửa năm tỷ tỷ đã theo gia mẫu về đây.

Quyên nhi đáp:

- Đúng thế! Bữa đó phu nhân đến dâng hương ở chùa Hoàng Long, tiểu tỳ đang dưỡng bệnh trong chùa thì được phu nhân thu nạp đưa về Quân phủ.

Quân Trung Phụng khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Tỷ tỷ ơi! Tiểu muội có mấy điều thắc mắc nói ra xin tỷ tỷ đừng giận.

Quyên nhi hỏi:

- Tiểu thư có điều chi xin cứ hỏi.

Quân Trung Phụng nói:

- Tỷ tỷ đã mình mang tuyệt kỹ, nóng lạnh không xâm nhập vào được. Tỷ tỷ ở hàn xá nửa năm, cả nhà không một ai hay tỷ tỷ võ công cao cường, rõ ràng tỷ tỷ đã luyện đến bực nội công thượng thừa mà còn vào ẩn thân nơi đây tất có nguyên nhân?

Quyên nhi tủm tỉm cười đáp:

- Tiểu thư quả là bậc thông minh. Tiểu tỳ gửi mình ở đây là có chuyện mưu đồ, nhưng trong nhà tiểu thư xảy ra điều bất hạnh, vậy ý nguyện kia chẳng nói tới làm chi nữa.

Quân Trung Phụng lại hỏi:

- Trời ơi ngày trước gia phụ ra vào chốn lục lâm chắc đã làm nên nhiều điều lầm lỗi đáng tiếc. Chẳng hay gia gia có chỗ nào làm thiệt hại đến tỷ tỷ không?

Quyên nhi lắc đầu đáp:

- Không có chuyện đó.

Quân Trung Phụng nói:

- Việc đã đến thế này, xin tỷ tỷ nói rỏ nội tình. Tiểu muội tự biết khó lòng giúp đỡ được tỷ tỷ điều chi, song cũng xin tận lực.

Quyên nhi nói:

- Thừa cơ lúc người ta đang ở trong tình trạng nguy nan để toại nguyện, tiểu tỳ không muốn làm.

Quân Trung Phụng nở một nụ cười chua chát nói:

- Hàn xá gặp cơn đại biến, tiểu muội cũng không ở đây lâu nữa. Chỉ còn chờ huynh trưởng khỏi vết thương và an táng cho song thân là tiểu muội cũng đi nơi khác.

Quyên nhi hỏi:

- Cô nương định đi đâu?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phương trời mờ mịt, tiểu muội cũng chưa biết sẽ đi về phương nào. Có điều chắc chắn là không ở đây lâu nữa.

Quyên nhi lẳng lặng trầm tư.

Quân Trung Phụng lại nói tiếp:

- Khi ấy trang viện này cũng sẽ bỏ không. Nếu tỷ tỷ cho biết nội tình, tiểu muội há tiếc gì...

Nàng nói đến đây bổng dừng lại.

Quyên nhi thở dài nói:

- Cô nương nhất định hỏi rõ điều sợ nguyện, tiểu tỳ đành phải trình bài.

Quân Trung Phụng nói:

- Tiểu muội xin rửa tai để nghe đây.

Quyên nhi nói:

- Tiểu tỳ ở đây nửa năm, mãi đến hôm qua mới kiếm ra cái vật mưu đồ đã toan lấy đem đi tức khắc, nhưng nghĩ đến mối tình sâu đậm của phu nhân cùng tiểu thư, trong lòng rất nổi băn khoăn.

Ngờ đâu đêm nay tôn phủ xảy cuộc đại biến.

Quân Trung Phụng nói:

- Tỷ tỷ kiếm thấy vật gì? Nếu tỷ tỷ đã muốn, tiểu muội nhất định xin kính tặng. Bằng tỷ tỷ không muốn nói ra, tiểu muội cũng không miễn cưỡng. Trong hàn xá có vật chi mà tỷ tỷ muốn lấy xin tùy ý đem đi.

Quyên nhi nói:

- Như thế thì tiểu tỳ cũng chẳng an tâm.

Quân Trung Phụng thở dài:

- Hỡi ôi! Một gia đình êm ấm mà trong nháy mắt đã thành tan nát. Dù tiểu muội ngu dại, cũng thất đời là một số không. Thế thì còn tiếc thân ngoại chi vật làm gì? Xin tỷ tỷ cứ cho hay, tiểu muội nhất định kính tặng, hà tất tỷ tỷ phải băn khoăn.

Quyên nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Tiểu thư đã dạy thế, tiểu tỳ xin nói thẳng. Trong phòng lệnh tôn có một bức "Lưu Hải Bí Thiền Đồ", tiểu thư đã biết chưa?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tiểu muội ít khi được qua phòng gia phụ, nên không để ý.

Quyên nhi nói:

- Lưu Hải Bí Thiền Đồ là bức tranh mà tiểu tỳ thường mơ ước. Nếu tiểu thư nhất định tặng cho, thì xin vào lấy đưa cho tiểu tỳ.

Quân Trung Phụng nói:

- Tỷ tỷ đã biết chỗ để họa đồ đó thì cứ việc vào mà lấy.

Quyên nhi vừa cất bước đi vừa nói:

- Tiểu tỳ mà không lấy bức đồ này thì rồi đây kẻ khác cũng lấy mất. Vậy tiểu tỳ xin tuân mệnh.

Quân Trung Phụng lớn tiếng nói:

- Tỷ tỷ hãy dừng bước!

Quyên nhi dừng bước quay lại hỏi:

- Tiểu thư có điều chi dạy bảo?

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Trong phòng gia phụ còn vật gì nữa không?

Quyên nhi đáp:

- Cái đó tiểu tỳ cũng không rõ.

Quân Trung Phụng nói:

- Xin tỷ tỷ đừng hiểu lầm. Ý tiểu muội muốn nói là trong phòng gia phụ còn vật gì mà tỷ tỷ ưa thì cứ tự tiện lấy hết đi. Hỡi ôi! Tiểu muội cô lậu chẳng hiểu gì mấy, để lại cũng bằng vô dụng.

Quyên nhi tủm tỉm cười đáp:

- Đa tạ cô nương!

Quyên nhi tiếp tục cất bước, trong lòng nhủ thầm:

- Con nha đầu này quả nhiên thông minh. Giá mình không cáo từ đã bỏ đi, ả cũng không hay biết vụ này. Bây giờ tuy ả không hiểu rõ nội tình nhưng cũng biết bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ là vật trân quí.

Quân Trung Phụng chú ý nhìn bóng sau lưng Quyên nhi cho tới lúc mất hút. Đoạn nàng thiết lập một tòa lịnh đường sơ sài, rồi vào nhà lấy trăm lạng vàng, nàng buồn rầu nhìn Quân Phúc nói:

- Bọn chúng bỏ trốn hết rồi chỉ còn một mình lão đủ tỏ lão hết dạ trung thành với Quân gia.

Quân Phúc nói:

- Bổn phận lão nô là phải như vậy.

Quân Trung Phụng nở một nụ cười nhăn nhó nói:

- Nay lão gia cùng phu nhân đều tạ thế, ta không ở đây lâu nữa vậy tặng cho lão trăm lạng vàng để lão đem về nguyên quán an dưỡng tuổi già.

Quân Phúc nói:

- Tiểu thư cho nhiều quá, khi nào lão nô dám nhận.

Quân Trung Phụng giảng giải một hồi, Quân Phúc mới thọ lãnh, lão nói:

- Lão nô xin ở lại đây ít ngày, chờ tiểu thư an táng lão gia cùng phu nhân xong rồi sẽ ra đi.

Quân Trung Phụng gạt đi:

- Lão bất tất ở lại làm chi. Ta đã có nơi quàn di thể song thân. Vậy lão về sớm đi cũng được.

Quân Phúc sụp lạy trước quan tài ba lạy, đoạn từ tạ Quân Trung Phụng xong cất bước lên đường.

Quân Trung Phụng thắp hương nến, phục lạy trước quan tài, không sao nhẫn nại được nổi bi ai.

Nàng nghẹn ngào một lúc rồi buông tiếng khóc ròng.

Chương 4 - Thiếu kinh nghiệm khôn phân thù bạn

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Cô nương chẳng nên khóc lóc làm chi. Người chết rồi không thể sống lại được. Cô nương nên bớt nổi bi ai, bảo trọng thân thể là hơn.

Quân Trung Phụng lau nước mắc buồn rầu nói:

- Đa tạ tỷ tỷ có lời chỉ giáo.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tỷ tỷ đã lấy được vật đó chưa?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Phải chăng cô nương muốn hỏi bức họa Lưu Hải Bí Thiền Đồ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tất cả thứ gì trong nhà này mà tỷ tỷ thích thì cứ lấy việc lấy đi.

Quyên Nhi nói:

- Cô nương đừng hiểu lầm Quyên Nhi nhân lúc người ta bị cháy nhà mình chỉ vào hôi của.

Quân Trung Phụng nói:

- Trời ơi! Tiểu muội chỉ còn chờ thương thế gia huynh đỡ một chút là lập tức lên đường, bỏ hết cả trang viện lớn lao cùng những đồ vật trong nhà, chỉ mang đi một ít đồ tế nhuyễn vàng bạc. Dĩ nhiên là những đồ cổ ngoạn và danh họa mà gia phụ tàng trữ đều bỏ lại hết.

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ thế này vậy. Tiểu tỳ giúp cô nương thu xếp lại những bức danh họa và đồ cổ ngoạn mà lệnh tôn để lại lựa một ít đem đi.

Quân Trung Phụng nói:

- Xin đa tạ tỷ tỷ.

Quyên Nhi nói:

- Xem chừng thương thế của lệnh huynh nặng lắm, ít ra là sáu bảy ngày chưa thể đăng trình được. Tiểu tỳ không thể chờ cô nương để cùng đi một thể được.

Thị ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương đã định đi đâu chưa?

Quân Trung Phụng lắc đâu đáp:

- Chưa. Dời khỏi đây một bước, tiểu muội thực không biết chỗ nào có thể yên thân được.

Quyên Nhi chau mày nói:

- Nếu vậy thì nguy hiểm quá! Thà là cứ ở lại trong tòa nhà này còn hơn. Võ công của cô nương tuy chưa phải là hạng nhất võ lâm, nhưng để đối phó với bọn võ sư hay giặc cỏ thì có thừa rồi.

Quân Trung Phụng nói:

- Tiểu muội không muốn ở lại nơi đầy cảnh đoạn trường này.

Quyên Nhi nói:

- Nếu vậy thì khó nhỉ...

Quân Trung Phụng đột nhiên ngó Quyên Nhi nói:

- Tiểu muội nhờ tỷ tỷ giúp cho trong lúc cấp bách này.

Quyên Nhi nói:

- Tiểu tỳ giúp cô nương thế nào được? Tiểu tỳ ở lại đây bảy ngày đã là quá rồi.

Quân Trung Phụng nói:

- Tiểu muội không dám yêu cầu tỷ tỷ như vậy.

Quyên Nhi hỏi:

- Tiểu tỳ không hiểu cô nương bảo giúp chuyện gì?

Quân Trung Phụng nói:

- Tỷ tỷ ở trong võ lâm đã lâu tất quen nhiều. Xin tỷ tỷ giới thiệu giùm tiểu muội một chỗ.

Quyên Nhi hỏi:

- Tiểu tỳ cũng không quen biết mấy đâu, biết giới thiệu cô nương với ai được.

Quân Trung Phụng toan quì gối xuống. Quyên Nhi vội vàng đỡ nàng dậy nói:

- Xin cô nương dậy đi! Chúng ta từ từ thương lượng xem sao.

Quân Trung Phụng nói:

- Xin tỷ tỷ nghĩ đến tình tiểu muội cô đơn, không nơi nương tựa mà giúp tiểu muội trong lúc hoang mang này.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Cô nương muốn tìm nơi thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tốt hơn hết là nơi thanh tĩnh, không có chuyện tranh chấp ngoài đời.

Quyên Nhi nói:

- Xin cô nương dậy đi để tiểu tỳ suy tính rồi sẽ phúc đáp được không?

Thị nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu đáo để lắm. Mình giới thiệu cho y một nơi nào là chuốc lấy sự phiền não. Ngày sau có chuyện đền ân trả oán tất chẳng khỏi liên quan đến mình.

Thị còn đang ngẫm nghĩ thì Quân Trung Phụng đáp:

- Tiểu muội ở chốn thâm khuê từ thuở nhỏ, ngoài tỷ tỷ ra chẳng còn một ai giúp đỡ.

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Cô nương phải tìm đến một chỗ chẳng những người ta cần tinh thông y dược mà còn phải có đủ năng lực để bảo vệ cho anh em cô nương được an toàn.

Thị trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Ít ra nhân vật đó không sợ Thất Tuyệt Ma Kiếm của thiếu niên áo trắng mới được.

Quân Trung Phụng khẽ thở dài hỏi:

- Phải chăng tỷ tỷ trong lòng vẫn sợ mình bị lôi cuốn vào vòng ân oán thị phi?

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu tỳ thì không sợ. Nhưng chẳng thể đem chuyện thị phi ơn oán này trút lên đầu người khác được...

Thị thở dài nói tiếp:

- Bây giờ ta làm thế này. Tiểu tỳ viết một phong thơ giới thiệu cô nương cầm đến cầu kiến.

Người ta xem thơ lượng tình, có chịu thu lưu hay không là tùy theo bước đường may rủi của cô nương.

Quân Trung Phụng nói:

- Được vậy tiểu muội cũng đã cảm kích vô cùng!

Quyên Nhi nói:

- Công việc đã quyết định như vậy, tưởng cô nương nên khoan tâm một chút, đừng ôm mối đau khổ suốt ngày cho hao tổn tinh thần.

Thời giờ thấm thoát. Chớp mắt đã hết hai ngày. Trong hai ngày này tuy Quân Trung Phụng đã ráng trấn tĩnh. Nhưng nàng là một thiếu nữ từ nhỏ ở chốn thâm khuê thì sao chịu đựng nổi cơn gia biến trọng đại này. Nàng bị héo hon gan ruột, thần trí mê man, may được Quyên Nhi chiếu

cố cho mới đỡ phần nào và nàng đã dần dần trở lại cương quyết.

Quân Trung Phụng đi thẳng vào giường thấy Quân Trung Bình vẫn còn mê man.

Trong hai ngày chàng được Quyên Nhi hết lòng săn sóc đã có lúc hồi tỉnh lại được.

Bất thình lình một hồi đập cổng cấp bách vang lên.

Quân Trung Phụng cau mày, rút thanh đoản kiếm toan chạy ra ngoài thì thấy bóng người chuyển động, hai già hai trẻ theo nhau đi vào. Mấy người này cước bộ rất mau lẹ, từ cổng đi vào chớp mắt đã đến trước nhà đại sảnh.

Hai lão già đều mặc áo dài màu thanh thiên. Dưới cằm có những chòm râu dài bạc phơ. Trong tay đều cầm một thanh cương đao.

Hai người nhỏ tuổi đều vận võ phục màu đen và trạc tuổi vào khoảng trên dưới hai mươi. Hai gã này cũng tay cầm binh khí và lưng giắt đơn đao.

Quân Trung Phụng cầm ngang bảo kiếm đứng chắn trước cửa sảnh đường cất tiếng hỏi:

- Bốn vị là ai?

Lão già mé tả tay cầm đơn đao liền dừng bước lại đảo mắt nhìn bốn phía rồi hỏi lại:

- Phải chăng đây là trang viện nhà họ Quân?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phải rồi! Các vị muốn kiếm ai?

Lão già mé tả đáp:

- Bọn ta kiếm Quân Thiên Phụng.

Quân Trung Phụng bụng bảo dạ:

- Song thân ta vừa mất mạng chưa được ba ngày thì bọn tầm cừu thứ hai này lại tới. Chắc ngày trước gia gia ta đã làm nhiều tội ác thâm trọng.

Nàng xoay chuyển ý nghĩ rồi miệng đáp:

- Các vị có điều chi cứ cho tiểu nữ hay. Tiểu nữ là con gái y.

Lão già mé tả nghiêng mình nói:

- Té ra là Quân cô nương! Lão phu thất kính mất rồi.

Ngừng lại một chút lão nói tiếp:

- Tòa đại viện này dường như bao phủ một làn không khí thê lương, tựa hồ mới xảy cuộc đại biến...

Lão đưa mắt nhìn vào đại sảnh hỏi tiếp:

- Trong sảnh đường bày hai cổ quan tài không hiểu là những ai vậy?

Quân Trung Phụng buồn rầu đáp:

- Đó là tiên phụ mẫu. Bốn vị muốn gặp gia phụ, e rằng vĩnh viễn không được như nguyện.

Lão già mé tả giậm chân nói:

- Bọn lão phu đến chậm mất rồi.

Quân Trung Phụng không hiểu bọn này là bạn hay là thù. Nàng ngơ ngẩn nói:

- Bốn vị đến chậm hết ba ngày...

Lão già mé tả nói:

- Nếu bọn lão phu đến sớm ba ngày thì lệnh tôn, lệnh đường không đến nỗi bị hại về tay kẻ địch.

Quân Trung Phụng tra kiếm vào vỏ, nghiêng mình thi lễ nói:

- Té ra bốn vị là bạn cố tri của gia phụ. Vãn bối trong lúc hoang mang có điều thất lễ. Bây giờ xin tạ tội.

Bốn người đều đáp lễ.

Lão già mé tả hỏi:

- Cô nương có thấy mặt hung thủ không?

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Vãn bối thấy qua rồi.

Lão già mé tả hỏi:

- Phải chăng gã là một thiếu niên mình mặc áo trắng. Gã còn nhỏ tuổi mà kiếm chiêu cực kỳ lợi hại?

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lão già mé tả lại nói:

- Lão phu là Tả đao Quan Tây. Còn vị này là Hữu đao Quan Tây, người anh em với lão phu.

Quân Trung Phụng nhìn kỹ hai lão già thì chẳng những y phục khí giới giống nhau, mà cả về tuổi tác tướng mạo cũng chẳng chỗ nào khác biệt. Nếu lão không tự giới thiệu thì khó mà phân biệt được ai là ca ca ai là đệ đệ.

Quân Trung Phụng lại nghiêng mình hỏi:

- Hai vị Quan lão tiền bối quen biết gia phụ đã lâu chưa?

Nguyên hai lão này đẻ sinh đôi nên nếu họ không tự giới thiệu thì người ngoài khó mà phân biệt được.

Hữu đao Quan Trung đáp:

- Bọn lão phu vốn không quen biết lệnh tôn.

Quân Trung Phụng sửng sốt hỏi:

- Hai vị không quen biết sao lại đến đây cứu viện?

Quan Tây đáp:

- Bọn huynh đệ sư đồ lão phu bốn người chịu lời ủy thác của người khác đến đây để quyết đấu với hung thủ áo trắng, không ngờ đến chậm mất một bước.

Quân Trung Phụng nghĩ thầm:

- Lão này nói chậm một bước cho có vẻ lịch sự, thực ra lão đã đến chậm ba ngày.

Nàng cất giọng ôn tồn lễ phép đáp:

- Tuy bốn vị chịu lời ủy thác mà đến đây nhưng cũng vì mục đích cứu viện cho gia đình vãn bối. Vãn bối cảm kích vô cùng.

Dứt lời nàng xá dài.

Tả đao Quan Tây khẻ ho một tiếng rồi nói:

- Bọn lão phu đến chậm một bước không ngăn trở được vụ thảm sát này, thực là một điều rất đáng tiếc. Nhưng việc đã xảy ra rồi, mong rằng cô nương bớt nổi bi ai, thuận theo biến cố.

Quân Trung Phụng nói:

- Đa tạ các vị có dạ quan hoài.

Quan Tây quay lại nhìn Quan Trung hỏi:

- Bọn lão phu có điều muốn hỏi cô nương, chẳng hay có thể trình bày được chăng?

Quân Trung Phụng đáp:

- Nếu là điều mà vãn bối biết thì dĩ nhiên cứ thực phúc đáp.

Quan Tây hỏi:

- Phải chăng hung thủ đã dùng những thủ đoạn cực kỳ thảm khốc?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gã phóng kiếm lẹ như gió, đã ra chiêu là tất hại người, lại nhằm vào những chỗ yếu huyệt mà đánh khiến cho người ta phải thành tàn phế suốt đời.

Quan Tây lại nói:

- Ý lão phu muốn hỏi lúc hung thủ ra tay có hỏi gì lệnh tôn không?

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Tiền bối muốn gã hỏi thế nào?

Quan Tây nói:

- Gã có hỏi về mấy người bạn tri kỷ của lệnh tôn ngày trước không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Thiếu niên áo trắng nói huỵch toẹt vì chuyện báo thù song thân vãn bối mà đến. Đồng thời gã có truy vấn những người đã cùng gia phụ tham dự vào việc ngày trước.

Quan Tây hỏi:

- Lệnh tôn có cho gã biết không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gia phụ vẫn giữ tích cách của người hào kiệt, thà chết chứ không chịu khuất phục, dĩ nhiên người không chịu tố cáo một ai với gã.

Quan Tây nói:

- Vậy là hay lắm! Bọn lão phu phải đi truy tầm hung thủ, không dám quấy nhiễu cô nương nữa.

Lão nói đoạn trở gót đi ngay.

Lão vừa đi được hai bước đột nhiên dừng lại hỏi:

- Lúc hung thủ hành hung, cô nương có mặt tại đương trường không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Chính mắt vãn bối chứng kiến hung thủ bức bách gia phụ và gia mẫu, rồi gã phóng kiếm đánh huynh trưởng vãn bối bị trọng thương.

Quan Tây hỏi:

- Lệnh huynh không chết ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tuy gia huynh chưa chết, nhưng y bị thanh trường kiếm của hung thủ chặt đứt hai đường kinh mạch. Thế là suốt đời không còn cách nào luyện võ được nữa.

Quan Tây hỏi:

- Nhà họ Quân còn ai không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Song thân vãn bối bị hại, huynh trưởng bị trọng thương. Chỉ có một mình vãn bối được an

lành.

Quan Tây hỏi:

- Bây giờ chỉ còn mình cô nương thì cô nương tính sao đây?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phương trời mờ mịt. Vãn bối cũng chưa biết đi về đâu?

Quan Tây trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Hồi sinh tiền lệnh tôn có mấy vị lão hữu rất thân mật phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gia phụ ẩn cư ở đây rất ít người qua lại.

Quan Trung cũng hỏi theo:

- Có điều lão chưa rỏ xin cô nương chỉ giáo.

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Quan Trung đáp:

- Theo chỗ điều tra của anh em lão phu thì tên hung thủ kia thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, bao giờ nhổ cỏ cũng nhổ cả rể, thường khi giết sạch, cả con gà con chó cũng không tha mà sao gả lại để cô nương không hạ thủ?

Lão nói câu này đầy vẻ nghi hoặc.

Quân Trung Phụng tựa hồ không ngờ lão hỏi câu này một cách đột ngột. Trong lúc thảng thốt nàng không biết trả lời thế nào cho phải, chỉ ngần ngừ đáp:

- Gã đã hứa với gia phụ là không giết vãn bối.

Quan Trung cười ha hả nói:

- Cô nương càng nói càng hồ đồ. Giả tỷ cô bảo năn nỉ gã, hoặc giả gã động lòng trắc ẩn mà tha thứ cho thì còn có lý. Nếu bảo rằng lệnh tôn năn nỉ gã mà được gã tha mạng cho cô nương thì thực chẳng thể nào tin được.

Quân Trung Phụng chưa am hiểu những vụ gian trá trên chốn giang hồ, nàng không nghe biết đây là thanh âm của người ngoài quan ải. Nàng chau mày đáp:

- Sự thực là như vậy. Hai vị không tin thì vãn bối cũng chẳng biết làm thế nào được.

Quan Trung quay lại nói khẽ với Quan Tây mấy câu rồi lớn tiếng:

- Cô nương có phải là con gái của Quân Thiên Phụng hay không? Bọn lão phu thực chẳng có cách nào chứng minh. Nhưng đây còn một người tàn phế và hung thủ lại để cô nương sống sót

thật khiến cho người ta khó tin lắm!

Quân Trung Phụng nhíu cặp mày liễu hỏi lại:

- Hai vị tiền bối nói vậy là có dụng tâm gì khiến cho vãn bối không hiểu được.

Quan Trung đáp:

- Chỗ dụng tâm của bọn lão phu giản dị lắm. Lão phu chỉ muốn chứng thực cô nương có phải là con gái của Quân Thiên Phụng hay không mà thôi.

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối nói vậy mà hai vị không tin thì biết làm thế nào để chứng minh bây giờ?

Quan Trung nói:

- Bọn lão phu không hiểu cô nương nhưng còn người quen biết. Có điều lão phu phiền cô nương đi theo đến chỗ có người chứng minh lai lịch đó.

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Di hài gia phụ chưa được an táng, huynh trưởng lại bị trọng thương chỉ còn thoi thóp. Vãn bối bỏ đây đi thế nào được?

Quan Trung chau mày hỏi:

- Bây giờ bọn lão phu giúp giùm cô nương an táng lệnh tôn cùng lệnh đường thì cô nương tính thế nào?

Quân Trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Hai vị định đưa vãn bối đi gặp ai?

Quan Tây đáp:

- Một người cố hữu của lệnh tôn.

Quân Trung Phụng nói:

- Để vãn bối thương lượng với người nhà một chút.

Quan Trung sửng sốt:

- Sao? Trong nhà này ngoài cô nương còn có người sống nữa ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- À! Đây là một vị tỷ tỷ của vãn bối.

Quan Trung ngạc nhiên hỏi:

- Thế ra lệnh tôn có hai con gái ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Không phải! Đây là một vị tỷ tỷ khác họ.

Nàng chưa dứt lời thì Quyên Nhi đã từ bên ngoài thủng thẳng đi tới. Thị cất tiếng hỏi:

- Tiểu nữ đây mà! Hai vị còn có ý chưa vừa lòng chăng?

Quan Trung đảo mắt nhìn ra thấy Quyên Nhi ăn mặc ra kiểu nha hoàn, song nhan sắc tuyệt đẹp, đẹp hơn Quân Trung Phụng rất nhiều. Có điều mắt cô lộ sát khí thành ra cái đẹp của cô khiến người ta có cảm giác lạnh như băng sương.

Quan Tây cười khanh khách hỏi:

- Cô nương cũng là người sống sót dưới kiếm của hung thủ áo trắng ư?

Quyên Nhi nhím cặp lông mày xinh đẹp hỏi lại:

- Phải thế thì sao?

Quan Trung đột nhiên quay sang nhìn Quân Trung Phụng nói:

- Cô nương nói dối mỗi lúc một lòi đuôi.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối nói câu nào cũng đều thực hết, làm gì có chuyện dối trá?

Quyên Nhi nói tiếp:

- Nếu là những lời giả dối thì đã không để nhiều chỗ sơ hở như vậy.

Quan Trung đột nhiên vươn tay phải ra nhằm chụp vào huyệt mạch cổ tay bên hữu Quyên Nhi.

Quyên Nhi né mình tránh khỏi rồi hỏi bằng một giọng nghiêm khắc:

- Lão muốn chết chăng?

Quan Trung chụp không trúng cổ tay Quyên Nhi, lão biết ngay bản lãnh đối phương không phải tầm thường, sửng sốt hỏi:

- Cô là người thế nào trong nhà họ Quân?

Quyên Nhi xẵng giọng đáp:

- Hai vị có đui mắt đâu mà không nhìn ra tiểu nữ là một tên nha đầu?

Quân Trung Phụng khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

- Tỷ tỷ ơi! Vụ này là thế nào đây?

Quyên Nhi đáp:

- Giản dị lắm! Bọn họ chịu lời ủy thác của người ta đến đây viện trợ nhưng chậm mất ba ngày.

Họ thấy cô nương chưa chết sanh lòng nghi hoặc, nhưng ngoài ra họ còn có mục đích gì nữa thì

khó mà đoán được.

Quan Tây nói:

- Đúng thế! Bọn lão phu theo dõi hung thủ áo trắng. Liễu Trường Công, Nguyên Tử Khiêm đều bị tru diệt cả nhà chỉ có một mình Quân gia ra ngoài lệ đó thì làm sao mà khỏi nghi ngờ được?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Theo ý hai vị bây giờ nên thế nào?

Quan Tây trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Có một điều trọng yếu là bọn lão phu cần chứng minh lai lịch Quân cô nương.

Quyên Nhi hỏi:

- Chứng minh bằng cách nào?

Quan Tây đáp:

- Bọn lão phu không biết Quân cô nương, nhưng có người nhận biết. Vậy phiền Quân cô nương theo lão phu đi để hoàn thành việc chứng minh này.

Quyên Nhi nói:

- Nếu vậy thì thử hỏi Quân cô nương xem.

Quan Trung thủng thẳng hỏi:

- Ý Quân cô nương thế nào?

Quyên Nhi chắc là Quân Trung Phụng sẽ cự tuyệt nên nàng không tiện xen vào. Ngờ đâu sự tình đã xảy ra ngoài ý nghĩ của cô. Quân Trung Phụng ôn tồn hỏi:

- Hai vị muốn đưa vãn bối đi đâu?

Quan Tây trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Bọn lão phu đưa cô nương đến gặp hai người bạn cố cựu.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Vãn bối không quen biết mấy, làm gì có bạn cố cựu!

Quan Tây nói:

- Người bạn cố giao của lệnh tôn thì có khác gì người cố cựu của cô nương?

Quân Trung Phụng đưa mắt nhìn Quyên Nhi nhưng thấy cô không có ý ngăn trở liền hỏi:

- Những người đó vãn bối chưa từng thấy qua mà đến quấy nhiễu họ sao tiện?

Ý tự câu nói này tựa hồ đã quyết định đi theo Quan Tây.

Quyên Nhi nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này vẫn không quên những mối cừu hận nên mới bị người ta lừa gạt một cách dễ dàng. Xem chừng mình không thể nào quản cố được y.

Nguyên cô đã nghĩ cho Quân Trung Phụng được chỗ yên thân, nhưng lúc này cô không muốn nói ra nữa.

Quan Tây nói:

- Theo chỗ lão phu biết thì lệnh tôn hồi sanh tiền thiếu chi bạn bè. Nếu họ biết vụ này tất nhiên tìm cách báo thù giùm cho cô nương.

Quân Trung Phụng đưa mắt nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ tính giùm tiểu muội có nên đi không?

Quyên Nhi hỏi:

- Đi đâu?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đi theo mấy vị tiền bối đến ra mắt mấy vị bạn cũ của tiên phụ.

Quyên Nhi chưa trả lời thì Quân Trung Phụng lại nói tiếp:

- Trước kia tiểu muội đã nhờ tỷ tỷ kiếm cho một chỗ, nhưng bây giờ khỏi phiền đến tỷ tỷ nữa.

Quyên Nhi thở dài ngập ngừng:

- Cô nương đã quyết định... Tiểu tỳ không thể cải biến.

Quân Trung Phụng lại nói:

- Trước tình cảnh gia phụ bị thảm tử, lúc nào tiểu muội cũng canh cánh bên lòng không sao quên được. Tiểu muội chỉ mong được gặp mấy vị cố hữu của tiên phụ đặng cùng mưu việc báo thù rửa hận, thì chuyến này cũng không đến nỗi vô ích.

Chương 5 - Hà Nhạc ngũ quái

Quyên Nhi hỏi:

- Còn lệnh ca ca bị thương thì sao?

Quân Trung Phụng đáp:

- Sau khi suy tính, tiểu muội nhận thấy đành tạm để y ở lại đây là tiện hơn...

Quyên Nhi sửng sốt hỏi:

- Sao? Người thân duy nhất của cô nương mà cô nương không nhìn đến nữa ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đã có tỷ tỷ ở đây, xin lưu lại thêm mấy bữa. Khi đó chắc thương thế của gia huynh chắc cũng đỡ nhiều. Theo ý tiểu muội thì mướn thêm vài kẻ nam bộc nữ tỳ linh lợi để săn sóc cho y.

Tiểu muội đi hội kiến với mấy vị cố hữu của tiên phụ, tìm ra được quyết định xong là trở về đây đón y. Không hiểu cao kiến của tỷ tỷ thế nào?

Quyên Nhi cúi xuống trầm ngâm một lúc, bỗng thị ngửng đầu lên đáp:

- Nếu cô nương nhất định hỏi tiểu tỳ thì tiểu tỳ quyết định không tán thành cuộc đi này.

Quân Trung Phụng nói:

- Nhưng tỷ tỷ lại không ở luôn với tiểu muội thì làm thế nào?

Quyên Nhi thủng thẳng đáp:

- Vì vậy mà tiểu tỳ không muốn dính vào.

Đoạn y thị trở gót rời khỏi nhà đại sảnh.

Quân Trung Phụng nhìn theo bóng sau lưng Quyên Nhi khẻ buông một tiếng thở dài rồi chau mày ra vẻ trầm tư. Trong lòng nàng có rất nhiều mối hoài nghi. Nàng đâm ra lưỡng lự không biết nên nghe lời nói của Quyên Nhi hay là cứ đi theo hai lão này.

Trong lúc thảng thốt, Quân Trung Phụng không quyết định được nên theo chiều nào. Nàng trầm ngâm hồi lâu không nói gì.

Tả đao Quan Tây hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Quân cô nương! Vị cô nương đó đối với cô nương là người thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Trên danh nghĩa y chỉ là người giúp việc cho nhà họ Quân mà trên thực tế y là ân nhân cứu mạng cho vãn bối.

Quan Tây lại hỏi:

- Phải chăng ý cô nương nói là cô ta đả động thủ với thiếu niên áo trắng?

Quân Trung Phụng đáp:

- Y đả tiếp hai kiếm của thiếu niên áo trắng mới cứu mạng được cho vãn bối.

Quan Tây đột nhiên quay lại khẻ bàn nhỏ với Quan Trung một lúc rồi nói:

- Cô nương nói vậy thì hay hơn hết là để y cùng đi với chúng ta.

Quân Trung Phụng lắc đầu đáp:

- Vãn bối e rằng y không chịu.

Quan Tây nói:

- Bọn lão phu hy vọng y sẽ ưng lời. Vạn nhất mà y không chịu thì chúng ta đành dùng biện pháp khác vậy.

- Biện pháp gì?

Quan Tây đáp:

- Bọn lão phu hy vọng không đến nỗi tổn thương hòa khí. Nếu y cố chấp không chịu nghe theo thì chúng ta đành dùng cường lực vậy.

Quân Trung Phụng nói:

- Vụ này không liên quan gì đến y thì sao mình lại quàng cả y vào được?

Đang lúc nói chuyện bổng nhìn thấy một tờ giấy trắng bay phất phới tiến gần lại.

Quan Tây giơ tay ra nắm lấy tờ giấy trắng chú y nhìn xem thì trên đề: "Thị đệ Quân Trung Phụng".

Quan Tây nhìn qua rồi trao lại cho Quân Trung Phụng nói:

- Đây là thơ gửi cho cô nương.

Hai tên đại hán tuổi trẻ đảo mắt nhìn quanh rồi đột nhiên lao mình như bay ra khỏi nhà đại sảnh.

Quân Trung Phụng đón lấy tờ bạch tiên coi thì thấy viết:

"Tiểu tỳ đã vì cô nương mà trù liệu một nơi tạm trú. Không ngờ cô nương lòng hưu dạ vượn, dường như bị Quan Thị Song Đao lay chuyển. Vì thế mà tiểu tỳ không muốn dính vào chuyện thị phi. Từ đây xin bái biệt. Chính tà đôi ngã chỉ sai nhau một ý nghĩ. Mong rằng cô nương thận trọng."

Cuối thơ ký tên Quyên Nhi Quân Trung Phụng vừa coi xong tờ bạch tiên thì đồng thời hai gã thiếu niên cũng quay về sảnh đường.

Quan Tây hỏi ngay:

- Các ngươi có thấy con nha đầu đó không?

Gã thiếu niên mé tả thõng tay nghiêng mình đáp:

- Không hiểu thị đã đi đâu mất tăm rồi.

Quan Tây ngoài miệng tuy không nói gì, nhưng trong lòng cũng khen thầm:

- Thân pháp con nha đầu này ghê gớm thiệt! E rằng thị không phải là nhân vật tầm thường.

Lão đưa mắt nhìn qua Quân Trung Phụng thì thấy nàng tay cầm tờ bạch tiên lặng lẽ không nói gì dường như đang suy nghĩ hung lắm.

Quan Tây đảo mắt nở một nụ cười nham hiểm hỏi:

- Cô nương đang nghĩ tâm sự gì vậy?

Quân Trung Phụng khẽ thở dài đáp:

- Vãn bối nghĩ tới lời thơ để lại của Quyên Nhi. Không hiểu y nói trúng hay trật. Vãn bối không quyết định được có nên đi với các vị hay không?

Quan Trung biến sắc đã toan nổi nóng, nhưng Quan Tây đưa mắt ngăn chận rồi cười lại nói:

- Cô nương nghĩ sai rồi.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Sai ở chỗ nào?

Quan Tây đáp:

- Cô nương còn nhỏ tuổi mà chưa từng qua lại giang hồ nên không biết lòng người hiểm trá phi thường.

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Tiền bối muốn nói về chuyện gì?

Quan Tây đáp:

- Nếu lão phu nghĩ không lầm thì con nha đầu đó là đồng bọn với hung thủ áo trắng.

Quân Trung Phụng hỏi vặn:

- Sao tiền bối biết?

Quan Tây đáp:

- Trước nay thiếu niên áo trắng hễ nhổ cỏ là nhổ tận gốc không để sống sót một móng. Thế mà lần này gã không giết cô nương cùng lệnh huynh...

Quân Trung Phụng ngắt lời:

- Cái đó có liên quan gì đến Quyên Nhi?

- Cô nương hãy bình tĩnh đừng vội nóng nảy, lẳng lặng mà nghe lão phu nói tiếp về chỗ liên quan.

Quân Trung Phụng chau mày không nói gì nữa.

Quan Tây đằng hắng hai tiếng rồi hỏi:

- Con nha đầu đó tên là Quyên Nhi phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phải rồi!

Quan Tây lại hỏi:

- Võ công thị cao thâm lắm phải không?

Quân Trung Phụng gật đầu.

Quan Tây lại hỏi:

- Cô nương có biết thân thế cùng lai lịch thị không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối không biết.

Quan Tây hỏi:

- Quyên Nhi đến Quân phủ từ bao giờ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Nửa năm trước đây gia mẫu lên núi dâng hương, dọc đường gặp y rồi đưa về nuôi dưỡng.

Nàng không có một chút kinh nghiệm nên bị đối phương hỏi những chuyện đã xảy ra về Quyên Nhi gửi mình trong Quân phủ, nàng thổ lộ chân tình mà không tự biết.

Quan Tây là một nhân vật đã giàu kinh nghiệm về nhân tình thế cố. Lão hỏi đến đây liền hiểu hết mọi sự, lão buông tiếng thở dài nói:

- Quả nhiên đúng lắm! Liễu Trường Công và Nguyên Tử Khiêm cũng đều bị giết trong trường hợp này.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Phải chăng lão tiền bối muốn nói là những vụ biến cố đều có liên quan đến Quyên Nhi?

Quan Tây gật đầu đáp:

- Đúng thế! Theo chỗ điều tra của lão phu thì cả nhà Liễu Trường Công và Nguyên Tử Khiêm

trước khi bị tru diệt đều do một cô gái nhỏ tuổi trà trộn vào trong phủ, rồi sau hung thủ áo trắng mới đến. Cô nương thử nghĩ mà coi: Quyên Nhi bản lãnh đã cao cường tương đương với thiếu niên áo trắng mà lại chịu vào trong phủ để làm tỳ nữ há chẳng là một chuyện lạ lắm ư?

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Tiền bối nói cũng có lý.

Quan Tây lại nói:

- Bọn lão phu tuy đến chậm ba ngày không cứu được lệnh tôn cùng lệnh đường nhưng may còn vừa kịp để cứu mạng cho cô nương.

Quân Trung Phụng bị Quan Tây thuyết một hồi, bất giác nàng động tâm nghĩ thầm:

- Nếu Quyên Nhi vì bức họa Lưu Hải Bí Thiền Đồ thì y chỉ việc lấy cắp đem đi là xong, việc gì phải ở lại cho mất nửa năm trời, cam lòng làm nô tỳ cho nhà mình?

Quan Tây lại thủng thẳng hỏi:

- Lão phu nói vậy cô nương thấy thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Lời lão tiền bối nói rất có lý.

Tả Đao Quan Tây nghiêm sắc mặt nói:

- Cô nương đã cho lời lão phu nói là có lý sao còn chưa chịu đi với bọn lão phu?

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Bây giờ đi về phương nào?

Quan Tây đáp:

- Chúng ta đến gặp một vị phụ chấp của cô nương. Lệnh tôn hồi sinh tiền đã cùng y kết giao rất mật thiết. Nay cô nương côi cút không nơi nương tựa, chắc thế nào y cũng trọng đãi.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Không hiểu người ấy là ai? Lão tiền bối có thể cho biết được không?

Quan Tây tủm tỉm cười hỏi lại:

- Lệnh tôn không nói cho cô nương biết có những ai là bạn thân ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gia phụ chưa từng nói chuyện với vãn bối về những bằng hữu ngày trước hoặc những sự việc mà người đã trải qua bao giờ.

Quan Tây trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu vậy càng hay! Lão phu có thể nói cho cô nương biết bọn sư đồ lão phu sở dĩ tới đây cũng là vâng mệnh người đó. Tuy có chỗ đáng tiếc là đến chậm ba ngày để hung thủ đi mất nhưng cũng còn may cứu được cô nương. Khiến cho Quyên Nhi sợ hãi bỏ chạy. Nếu cô nương lại bị thiếu niên áo trắng bày đặt cạm bẫy giam hãm cô nương, thì bọn lão phu thật khó trở về phúc trình với bậc phụ chấp của cô nương.

Quân Trung Phụng bị Quan Tây hạ thuyết từ mười phần nàng đã tin hết tám. Bất giác nàng thở dài nói:

- Nhưng còn huynh trưởng vãn bối bị thương rất nặng, bây giờ biết an bài sao cho ổn?

Quan Tây đáp:

- Cái đó không quan hệ. Lão phu cũng biết sơ qua y lý, và tin rằng có thể chiếu cố cho lệnh huynh để y cùng đi với bọn ta là xong.

Quân Trung Phụng dường như không ngờ lão Quan Tây này lại chu đáo đến thế. Nàng liền kiếm lời từ tạ:

- Nếu vậy thì anh em vãn bối phiền nhiễu nhị vị tiền bối nhiều quá!

Quan Tây tủm tỉm cười nói:

- Quân cô nương! Vụ này không nên để chậm, chúng ta phải lập tức lên đường. Chẳng hay ý kiến cô nương thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Được rồi để vãn bối vào coi thương thế của gia huynh xem thế nào.

Quan Tây quay lại dặn nhỏ hai tên đại hán võ phục mấy câu. Hai gã lật đật đi ngay.

Lúc Quân Trung Phụng vào trong sảnh đường thì cả hai gả đại hán cũng đồng thời về tới nơi.

Chúng nghiêng mình nói:

- Xe cộ đã chuẩn bị xong rồi.

Quan Tây đảo mắt nhìn Quân Trung Phụng hỏi:

- Cô nương! Tình hình lệnh huynh thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Hiện giờ y đang ngủ say.

Quan Tây nói:

- Vậy càng hay. Chúng ta bất tất phải thương lượng với y nữa.

Quân Trung Phụng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Chúng ta đi thôi!

Nàng quay vào nội thất ôm Quân Trung Bình lên đi ra ngoài cổng lớn. Quả nhiên nàng cỗ xe đóng bốn ngựa rất tráng kiện đã đứng chờ sẵn ở đó.

Quan Tây theo sau Quân Trung Phụng giục:

- Cô nương lên xe đi! Lệnh huynh nằm trên xe nghỉ ngơi. Một mặt chúng ta cứ khởi hành.

Quân Trung Phụng nói:

- Đa tạ lão tiền bối.

Nàng ôm Quân Trung Bình trèo lên xe ngựa.

Quan Trung lớn tiếng hỏi:

- Cô nương còn muốn đem theo gì nữa hay không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Bất tất phải đem gì nữa.

Quan Trung nói:

- Một tòa trang viện rộng lớn thế này mà không có người ở. Nếu để lại thì những quân trộm cướp sẽ dùng làm nơi căn cứ.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Theo ý lão tiền bối thì nên làm thế nào?

Quan Trung đáp:

- Lão phu tưởng nên cho một mớ lửa đốt cháy đi là xong.

Quân Trung Phụng vén rèm xe lên nói:

- Lão tiền bối không nhắc tới thì vãn bối suýt quên mất.

Quan Trung hỏi:

- Việc gì?

Quân Trung Phụng nói:

- Di thể của gia phụ cùng gia mẫu hãy còn ở trong nhà đại sảnh. Vãn bối muốn đi vào trong phong băng đá xếp nên ở vườn sau.

Quan Trung toan ngăn lại thì Quan Tây đã cướp lời:

- Lão phu cùng đi với cô nương.

Quân Trung Phụng được Quan Tây giúp đỡ khiêng hai cỗ quan tài vào trong thạch thất ở hậu viện.

Quân Trung Phụng quì xuống lạy trước quan tài ba lạy rồi mới dời khỏi trang viện. Lúc ra đi

nàng không biết đến bao giờ mới trở lại nên không khỏi bùi ngùi thê thảm, bất giác sa đôi hàng lệ.

Quan Tây giả vờ như không trông thấy. Lão cũng không tìm lời khuyên giải.

Quân Trung Phụng trở về chỗ xe ngựa đỗ. Nàng vừa bước lên, lập tức bốn con tuấn mã tung vó chạy như bay.

Cỗ xe này khá rộng lại giải đệm rất êm Quân Trung Bình dường như vẫn ngủ say. Tiếng xe ngựa chạy lọc cọc mà chàng vẫn không thức dậy.

Cỗ xe rong ruổi suốt ngày cho đến lúc trời tối thì tới một tòa thị trấn lớn.

Quân Trung Phụng chưa từng len lỏi chốn giang hồ, nàng không hiểu đây là đâu.

Bổng nghe Quan Tây ở ngoài cất tiếng gọi:

- Mời cô nương xuống xe đi.

Quân Trung Phụng theo lời nhảy xuống. Nàng ngửng đầu nhìn lên thì thấy bốn ngọn đèn lồng ánh sáng mờ ảo treo trên cao trước một cái cửa lớn. Trên bạo cửa viết bốn chữ "Nghinh Tân Khách Sạ n".

Té ra nàng đã dừng lại trước một tòa khách sạn.

Quan Tây khẻ cất tiếng cười nói:

- Đêm nay đành khuất tấp cô nương nghỉ lại trong khách sạn.

Quân Trung Phụng nói:

- Được lão tiền bối hết lòng chiếu cố, vãn bối cảm kích vô cùng! Còn gia huynh...

Quan Tây ngắt lời:

- Lệnh huynh đã có lão phu trông nom. Mời cô nương vào điếm trước nghỉ đi!

Lão đưa mắt nhìn điếm tiểu nhị nói:

- Ngươi dẫn vị cô nương này vào một căn phòng tịch mịch nghe!

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi nói:

- Tiểu nhân xin dẫn đường cho cô nương.

Rồi gã cất bước đi về phía trước.

Quân Trung Phụng đi theo điếm tiểu nhị đi vào một tòa viện bên trong.

Tòa viện này thanh u tịch mịch. Ba gian phòng khách được quét tước rốt sạch sẽ.

Điếm tiểu nhị khẽ hỏi:

- Cô nương muốn ăn uống gì? Xin cứ sai bảo tiểu nhân.

Quân Trung Phụng đáp:

- Bây giờ ta không đói. Ngươi hãy ra ngoài kia.

Đoạn nàng thủng thẳng bước vào phòng. Trong phòng có kê một chiếc giường cây lớn, trên giường chăn nệm rất chỉnh tề. Trên một cái bàn nhỏ bên cạnh đặt một cây hồng chúc cháy bừng bừng soi rõ khắp căn phòng.

Quân Trung Phụng đột nhiên nảy ra cảm giác là mình không nên đi theo mấy người này tới đây, mà nàng không nghĩ ra được tại sao?

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng giày bước lẹp kẹp đi tới. Nàng quay đầu nhìn lại thì thấy Quan Tây vẻ mặt hớn hở tươi cười đang từ từ tiến lại.

Quân Trung Phụng chau đôi mày liễu, ngập ngừng hỏi:

- Lão tiền bối! Gia huynh...

Quan Tây ngắt lời:

- Cô nương cứ yên tâm. Lệnh huynh đã được đưa vào trong một khách sạn riêng. Lão phu đã cho y uống hai viên "Bồi bảo cố nguyên".

Quân Trung Phụng nói:

- Đa tạ lão tiền bối!

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Chỗ chúng ta cần đến còn cách đây bao xa nữa?

Quan Tây đáp:

- Nếu hành trình đều đặn như bữa nay thì ít ra phải mất năm ngày.

Quân Trung Phụng lại hỏi:

- Người ấy là ai? Bây giờ liệu lão tiền bối có thể nói cho vãn bối biết trước được không?

Quan Tây tủm tỉm cười đáp:

- Lúc đến nơi cô nương sẽ rõ.

Lão đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Lão phu có một điều muốn hỏi cô nương.

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Điều gì?

Quan Tây đáp:

- Điều này có liên quan đến lệnh tôn.

Quân Trung Phụng nói:

- Những chuyện về gia phụ, vãn bối không biết mấy. Chẳng hay lão tiền bối muốn hỏi điều chi?

Quan Tây hỏi:

- Cô nương có biết những việc của lệnh tôn ngày trước không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối không biết.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hỡi ôi! Từ ngày vãn bối hiểu việc đời chỉ nhớ rằng gia phụ luôn luôn an cư ở Tương Dương chưa ra khỏi nhà một bước.

Quan Tây tủm tỉm cười nói:

- Lão phu tin là cô nương nói thiệt hết. Nhưng...

Quân Trung Phụng lấy làm kỳ hỏi:

- Nhưng làm sao?

Quan Tây hắng giọng luôn mấy tiếng rồi đáp:

- Kể ra lão phu không nên nói hết, nhưng thấy cô nương có điều chưa từng trải việc đời, không hiểu lòng người nham hiểm, lão phu không nở giấu giếm.

Quân Trung Phụng chẳng hiểu ra sao, trong lòng nàng vẩn áy náy dường như có cảm giác khó thở, nàng liền giục:

- Lão tiền bối có điều gì xin cứ nói ra, vãn bối rửa tai để nghe đây.

Quan Tây tủm tỉm cười nói:

- Hai mươi năm trước trên chốn giang hồ có năm nhân vật khét tiếng lục lâm. Họ kết làm anh em để mặc sức tung hoành cả hai miền Nam, Bắc sông Đại giang. Họ chuyên việc cướp đoạt châu báu đồ cổ ngoạn, đồ bằng ngọc và danh họa, khiến cho toàn thể võ lâm phải chấn động.

Quân Trung Phụng nóng ruột hỏi:

- Cái đó có liên quan gì đến gia phụ?

Quan Tây nói:

- Năm nhân vật đó được kêu bằng Hà Nhạc Ngũ Quái. Lệnh tôn cũng là một trong năm ngũ quái.

Quân Trung Phụng sửng sốt hỏi:

- Thế ra lão tiền bối cũng hiểu khá nhiều về hành động của gia phụ ư?

Quan Tây mỉm cười đáp:

- Nào phải chỉ một mình lão phu biết mà thôi, những người ngoài bốn mươi tuổi trong võ lâm hiện nay chẳng ai là không biết oai danh của Hà Nhạc Ngũ Quái.

Quân Trung Phụng hất hàm hỏi:

- Thế sao lão tiền bối không nói cho vãn bối hay từ trước?

Quan Tây thủng thẳng đáp:

- Bây giờ nói cũng chưa muộn.

Dừng lại một chút lão nói tiếp:

- Năm vị cùng phe với lệnh tôn chuyên việc cướp đoạt châu báu cùng đồ cổ ngoạn, khắp thiên hạ chỗ nào cũng có dấu chân. Những đồ vật các vị thu về nhiều đến nỗi có thể nói là vô tiền khoáng hậu.

Quân Trung Phụng chưa từng nghe ai đề cập đến vụ này, nàng thấy lão nói vậy kinh ngạc đến trợn mắt há miệng, hồi lâu không thốt nên lời.

Quan Tây khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương không tin lời lão phu chăng?

Quân Trung Phụng thở dài hỏi:

- Liễu Trường Công và Nguyên Tử Khiêm có phải là người trong Hà Nhạc Ngũ Quái không?

Quan Tây trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đáng lẽ lão phu không nên nói cho cô nương hay về những vụ này, nhưng cô nương nóng lòng muốn biết rõ tình hình nên lão phu đành phải nói thiệt.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối cảm kích vô cùng!

Quan Tây nói:

- Theo chỗ lão phu biết thì Hà Nhạc Ngũ Quái đả kết làm anh em khác họ. Liễu Trường Công là lão nhị, Nguyên Tử Khiêm là lão tam, lệnh tôn đứng vào hàng thứ tư.

Quân Trung Phụng hỏi tiếp:

- Đứng đầu Ngũ quái là ai? Người thứ năm tên họ là gì?

Quan Tây đáp:

- Lão phu có nói cũng chẳng hề chi, song cô nương có biết cũng chẳng được ích gì.

Quân Trung Phụng tuy chưa giàu kinh nghiệm giang hồ, nhưng nàng là một cô gái rất thông minh. Nàng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Vậy lão tiền bối chịu lời ủy thác nếu không phải của lão đại thì của lão ngũ hay sao?

Quan Tây đáp:

- Cô nương quả là người thông minh, nhưng lời cô đoán chưa hoàn toàn đúng. Bọn lão phu không phải chịu lời ủy thác của lão đại hay lão ngũ mà là của cả hai người.

Quân Trung Phụng lại hỏi:

- Lão tiền bối từng đề cập đến hai nhân vật vào hàng phụ chấp của vãn bối, phải chăng là trỏ vào hai vị này?

Quan Tây gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Quân Trung Phụng hỏi:

- Lão tiền bối đưa vãn bối cùng đi có phải để diện kiến hai vị phụ chấp đó chăng?

Quan Tây đáp:

- Cô nương hãy còn nhỏ tuổi mà tài đoán việc ít người bì kịp.

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương thử đoán coi vì lẽ gì lão phu đem nội tình nói rõ cho cô nương hay?

Quân Trung Phụng ngơ ngẩn một hồi rồi đáp:

- Vãn bối không thể đoán ra vụ này.

Chương 6 - Lá thư bí mật

Quan Tây trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Trong Hà Nhạc Ngũ Quái vị nào cũng thu thập được rất nhiều của quí. Thật là phú xưng dịch quốc.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Chắc lão tiền bối chưa thể tưởng tượng được tiên phụ tàng trữ bao nhiêu châu báu?

Quan Tây cười ha hả đáp:

- Nếu lão phu ở vào địa vị lệnh tôn thì quyết không đem châu báu có giá trị liên thành chẳng biết là bao nhiêu tàng trữ ở trong nhà.

Quân Trung Phụng ngập ngừng:

- Theo ý lão tiền bối thì...

Quan Tây vội ngắt lời:

- Cô nương đừng hiểu lầm lão phu, lão phu chỉ có ý nói cho cô nương hay mà thôi.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Phải chăng lão tiền bối nói là tiên phụ đã đem châu báu giấu ở nơi khác?

Quan Tây cười mát đáp:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn có đến nửa phần châu báu, ngọc khí, danh họa, cổ ngoạn của cả thế gian đã thành vật sở hữu của Hà Nhạc Ngũ Quái. Tuy lời đồn đó họ có thổi phòng lên cho to chuyện, nhưng cũng cho ta hay là năm vị thu thập được nhiều vô kể.

Quân Trung Phụng nghe lão bàn tới chuyện này, nàng không hiểu dụng tâm của lão ở chỗ nào, nên chỉ lẳng lặng chứ không nói xen vào. Có điều trong lòng nàng cảm thấy mình đi theo họ là một chuyện lầm to.

Bổng nghe Quan Tây lại nói tiếp:

- Anh em lão phu đi truy nã hung thủ nếu bắt sống được thì được đánh đổi lấy trăm hạt minh châu, vạn lạng hoàng kim. Còn giết chết hắn thì chỉ được phân nửa tức là 50 hạt minh châu và năm ngàn lạng vàng. Bọn lão phu có bốn người, tất cả các khoản chi phí về ăn ở mỗi ngày mất mười lạng vàng. Phi Hà Nhạc Ngũ Quái thì còn ai chịu nổi phí khoản lớn lao này nữa?

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nói một cách khác, ai không đủ tiền như vậy thì mời làm sao được bọn huynh đệ sư đồ lão phu bốn người.

Quân Trung Phụng nói:

- Nếu tiên phụ quả có nhiều châu báu cổ ngoạn như lời lão tiền bối thì khi nào lão tiền bối giết được hung thủ áo trắng, riêng mình vãn bối đã xin tặng trăm hạt minh châu để đền công khó nhọc.

Quan Tây cười ha hả hỏi lại:

- Quan mỗ không giống như lệnh tôn cùng mấy vị nghĩa huynh nghĩa đệ của lão gia. Châu báu, cổ ngoạn, danh họa, ngọc khí, sống chẳng đem về, chết không mang đi được, thì đối với Quan mỗ không có ích gì?

Quân Trung Phụng chấn động tâm thần. Nàng đứng thộn mặt ra hồi lâu không thốt nên lời, dường như nàng lo về âm mưu khủng khiếp của đối phương.

Quan Tây đứng dậy nói tiếp:

- Cô nương hãy nghỉ đi, sáng mai chúng ta còn phải đi nhiều. Lão phu đi coi thương thế cho lệnh huynh đây.

Hắn nói xong rảo bước ra khỏi phòng đi luôn.

Quân Trung Phụng đứng ngây người ra mà nhìn bóng sau lưng Quan Tây. Nàng chờ cho lão đi khá lâu rồi mới đóng cửa lại. Bất giác nàng cảm thấy thương thân vô hạn mà nàng không thể sa đôi hàng lệ.

Đêm dài dằng dặc, Quân Trung Phụng không tài nào nhắm mắt được. Nàng đã cảnh giác Quan Thị Song Đao chẳng tử tế gì, nên lúc nào nàng cũng gia tâm phòng bị.

Suốt đêm hôm đó nàng được bình yên, không có chuyện gì xảy ra.

Trời vừa sáng đoàn người lại lên đường.

Quân Trung Phụng lẳng lặng dò xét hành động của bọn Quan Tây, Quan Trung, nhưng vẫn nguyên như trước, chúng chưa có động tĩnh gì khác lạ. Song nàng nhớ tới những câu Quan Tây đàm thoại đêm qua, trong lòng vẫn nao núng không yên.

Suốt một đêm nàng không ngủ. Bây giờ nàng ngồi một mình trong cỗ xe mui, thấy yên tâm được đôi chút.

Tả đao Quan Tây không hiểu đã cho Quân Trung Bình uống thuốc gì mà y ngủ rất yên ổn.

Quân Trung Phụng suy nghĩ hồi lâu, trong mình nhọc mệt không chống nổi nữa, nàng chợp mắt ngủ đi lúc nào không hay.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên có tiếng quát tháo vọng vào trong xe.

Quân Trung Phụng lượm lấy thanh bảo kiếm bên mình cầm tay, mở rèm xe nhìn ra ngoài.

Nàng thấy một đại hán võ phục áo đen, ngoài khoác áo choàng sắc tía, trong tay cầm một cây ngân côn sáng loáng. Phía sau đại hán này còn tám tên đại hán nữa cũng mặc võ phục dắt đơn đao đứng ra cản đường cỗ xe.

Tả đao Quan Tây, Hữu đao Quan Trung đã lên ngựa rồi.

Hai người sóng vai mà đứng. Còn hai gã thiếu niên cũng cầm đao đứng coi chừng ở trước xe.

Bỗng đại hán tay cầm cây lượng ngân côn lạnh lùng hỏi:

- Trong xe có ai vậy?

Tả đao Quan Tây cười lạt hỏi lại:

- Các hạ bằng vào cái gì mà tra hỏi lão phu?

Đại hán giơ cây lượng ngân côn lên đáp:

- Bằng vào cái này!

Quan Trung tức giận quát hỏi:

- Nghe giọng lưỡi ngươi khoác lác lắm! Ngươi có thể báo danh hiệu cho ta hay được chăng?

Đại hán cười khanh khách đáp:

- Các ngươi hỏi tên tại hạ, tại hạ ngồi chẳng đổi họ, đi chẳng đổi tên. Vậy nói cho các hạ hay, tại hạ là Đồng Bách Song Hùng Kim Xí Bằng.

Quan Tây tủm tỉm cười nói:

- Dường như lão phu đã nghe thấy có người nói đến.

Kim Xí Bằng đáp:

- Nếu vậy càng hay!

Quan Tây nói:

- Nhưng họ mới nói cách đây chưa đầy hai tháng, chứ trước kia chưa có ai đề cập đến bao giờ.

Kim Xí Bằng tức giận hỏi:

- Cách xưng hô hai vị thế nào?

Quan Tây đáp:

- Bọn lão phu là Tả Hữu Song Đao, Quan thị huynh đệ.

Kim Xí Bằng cười hà hà nói:

- Tại hạ nghe danh Tả Hữu Song Đao từ lâu, bữa nay may lại được gặp đây.

Quan Tây lạnh lùng hỏi lại:

- Nghe giọng lưỡi các hạ thì dường như có ý muốn xung đột với anh em tại hạ phải không?

Kim Xí Bằng muốn giải thích vụ này nhưng gã chậm mồm mép, há miệng rồi không thốt nên lời.

Quan Trung đột nhiên nói tiếp:

- Cục diện bữa nay xem chừng khó lòng dàn xếp được, vậy chẳng cần nói lắm cho phí lời.

Dứt lời, ánh hàn quang lóe lên. Trong tay hắn cầm thanh cương đao đã rút ra khỏi vỏ.

Kim Xí Bằng giơ cây lượng ngân côn lên quát hỏi:

- Các hạ muốn đánh nhau chăng?

Hai bên thành thế gươm tuốt cung giương coi chừng sắp khai diễn một cuộc ác đấu.

Quan Tây xoay tay lại khẽ vẫy ra hiệu cho Quan Trung dẹp lửa giận rồi nói tiếp:

- Tại hạ xem chừng các hạ chịu lời sai khiến của ai cố ý đến đây ngăn cản đường lối của anh em tại hạ.

Kim Xí Bằng muốn giải thích nhưng cảm thấy khó nói và cũng không có cách nào giải thích cho rõ ràng được.

Gã liền lớn tiếng hỏi lại:

- Nếu đúng như vậy thì sao?

Quan Tây nói xen vào:

- Đã dính vào bọn người này thì còn nói gì đến chuyện đạo nghĩa giang hồ nữa? Phải nghiêm hình khảo vấn gã mới phun ra hết.

Quan Tây khẻ bảo Quan Trung:

- Trong khu rừng rậm kia, chẳng lẽ không có người mai phục. Hiền đệ đã thấy gã ngơ ngác, sao còn vội vã xung đột với gã?

Quan Trung đáp:

- Hừ! Đại ca có vẻ trì trọng lắm. Dù trong rừng đó có mai phục thì chúng ta đã sợ cóc gì?

Quân Trung Phụng ngồi trong xe thấy anh em họ Quan tiếng to tiếng nhỏ bàn luận với nhau chưa có triệu chứng gì sắp động thủ, trong lòng rất lấy làm kỳ, nàng tự hỏi:

- Chẳng lẻ gã kia cũng là đồng bọn với chúng?

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng gậy trúc chống lộc cốc vọng lại.

Một người đui mắt tay trái cầm liễn "Báo Quân Tri" tay phải chống gậy trúc từ từ đi tới.

Dường như người đui mắt đã cảm giác thấy trước mặt phát sinh biến cố nên lão bước chậm lại rồi đứng tựa vào gốc cây, tựa hồ chờ cho vụ rắc rối được giải quyết xong mới tiếp tục thượng lộ.

Quân Trung Phụng bụng bảo dạ:

- Người cặp mắt thông manh kia sao lại tới đây vào đúng lúc này? Đao kiếm không có mắt. Nếu hai bên xảy ra cuộc động thủ y khó lòng khỏi bị vạ lây. Ta phải nghĩ xem có cách gì thông tri

cho y để y bỏ đi là hơn.

Bụng nàng nghĩ vậy, mắt nàng chăm chú nhìn người mù, thì trừ cách mình xuống xe để dắt lão đi nơi khác, không còn biện pháp nào nữa.

Bỗng nàng thấy người mù máy môi, tự nói để mình nghe:

- Ta đã biết rồi. Hiền lành thì được tử tế mà tàn ác tất bị tai ương. Lẽ trời rõ rệt, báo ứng không...

Y chưa dứt lời thì có tiếng quát lớn:

- Lão đui mắt này muốn chết hay sao mà đứng đây?

Tiếng quát ngắt lời của người mù chưa nói hết.

Quân Trung Phụng đảo mắt nhìn ra thấy một đại hán trung niên dẫn bốn tên võ trang cầm đao từ trong rừng quanh ra không biết tự lúc nào. Dường như bọn này muốn nhảy xổ lại cỗ xe.

Nàng lại ngó qua người mù thì y đã chuyển mình ra đứng giữa đường ngăn cản lối đi.

Đây là vụ diễn biến trong chớp mắt. Nếu người không lưu tâm thì không nhìn thấy được.

Người mù thủng thẳng đáp:

- Người ta không chết được vì ngũ hành giải cứu. Các vị mắt mở thao láo mà mạng sống chưa chắc đã dài bằng ta.

Câu nói của y có vẻ huyền diệu và có ẩn ý trỏ vào ai rồi.

Lúc này hai gã thiếu niên canh giữ ở phía trước xe cũng đã phát giác.

Đột nhiên chúng đứng lên song song nhảy vọt về phía sau xe cản đường. Hiển nhiên hai gã dụng tâm ngăn cản bọn người ở phía sau.

Chỉ trong giây lát cục diện trở nên hỗn loạn.

Quân Trung Phụng đã cảm giác thấy Quan Thị Song Đao có mưu đồ chuyện khác. Nhưng bọn người này có dụng tâm gì thì nàng hoang mang không sao hiểu được.

Hữu đao Quan Trung quay lại nhìn tình hình phía sau rồi khẻ bảo Quan Tây:

- Lão đại! Động thủ đi!

Hắn vung tay phải một cái. AÙnh hàn quang lấp lóe. Hắn cầm đao chém thẳng tới sau lưng Kim Xí Bằng nhanh như điện chớp.

Kim Xí Bằng cầm ngang cây lượng ngân côn che kín môn hộ để chống lại chiêu đao của Quan Trung.

Ngờ đâu Quan Trung biến chiêu rất mau lẹ. Hắn co tay hữu thâu đơn đao về. Tiếp theo hắn chém hai đao như gió.

Kim Xí Bằng một chiêu chưa biến thế mà Quan Trung đã chém liền ba đao, bức bách đối

phương làm cho chân tay luống cuống phải lùi lại bốn năm thước.

Quan Thị Song Đao, tả hữu liên công thanh danh chấn động. Thực ra đao pháp của hai người đã cao thâm lắm, có điều hai người hợp lực thì uy thế càng mãnh liệt hơn.

Hữu đao Quan Trung bức bách Kim Xí Bằng phải lùi lại cười ha hả nói:

- Công phu của ngươi hèn kém như vậy mà dám trêu gan người ta thì lạ thiệt! Ta coi chừng ngươi không muốn sống nữa rồi!

Kim Xí Bằng thực ra đã bị đao pháp của Quan Trung làm cho khiếp vía. Hắn không dám tái chiến.

Nhưng Quan Trung nói vậy gã nổi lòng phẫn khích, liền quát lên một tiếng rồi vung lượng ngân côn đánh tới.

Lần này gã đã chuẩn bị, cây côn rít lên veo véo, bổ ngang đâm dọc cực kỳ uy mảnh.

Lượng ngân côn là một thứ binh khí trầm trọng, mỗi chiêu thi triển nặng tới ngàn cân.

Quan Trung trong lúc nhất thời không thể nào ứng phó được, chỉ thi triển thuật khinh thân né tránh thế công của Kim Xí Bằng. Hắn chờ cho 24 chiêu côn thi triển hết, chiêu số chậm dần lại, mới ra tay phản kích. Hắn chém veo véo luôn ba đao, bức bách Kim Xí Bằng phải bỏ côn mà lùi.

Đao pháp của Quan Trung rất thần tốc nhằm hai cổ tay Kim Xí Bằng chém tới. Nếu gã không bỏ côn rút lui thì hai cổ tay tất bị chém đứt.

Quan Trung vẫn không nới tay, nhảy xổ lại chém luôn hai đao, bắt buộc Kim Xí Bằng phải xoay mình hai lần.

Quan Tây khẻ bảo hắn:

- Huynh đệ! Chớ có hại người!

Quan Trung đao pháp ghê gớm dồn Kim Xí Bằng dưới làn ánh đao vun vút. Hắn đang định chém đứt tay phải gã, bỗng nghe Quan Tây bảo vậy, hắn liền xoay tay hữu cho thế đao chầm chậm lại rồi đập đánh chát một tiếng vào khuỷu tay Kim Xí Bằng. Tiếp theo hắn phóng cước đá vào mông gã.

Kim Xí Bằng thân thể cao lớn bị cái đá lộn đi hai vòng rơi huych xuống đất.

Quân Trung Phụng thấy Quan Trung đao pháp cao cường, nàng không khỏi động tâm bụng bảo dạ:

- Quan Tây là huynh trưởng của Quan Trung thì võ công y nhất định còn cao hơn. Mình muốn trả thù cho song thân ít ra phải luyện đao pháp ngang với họ Quan mới được.

Tên đại hán đứng phía sau Kim Xí Bằng thấy Quan Trung mới động thủ mấy chiêu đã bại Kim Xí Bằng thì biết là gặp phải tay đáo để. Trong lúc thảng thốt gã không biết có nên viện trợ hay không, cứ đứng thộn mặt ra, chân tay luống cuống.

Cặp mắt Quan Trung lấp loáng đảo nhìn mấy người kia nói:

- Các ngươi còn chưa khiêng thủ lãnh chạy đi, để ta nổi giận thì đừng hòng được một tên nào sống sót.

Mấy đại hán đưa mắt nhìn nhau rồi khiêng Kim Xí Bằng chạy đi như bay.

Giữa lúc Quan Trung động thủ công kích Kim Xí Bằng thì đồng thời hai gã thiếu niên cũng đánh cho năm người mặt sau phải lạc lóng.

Hai gã thiếu niên không trì trọng như Quan Tây, Quan Trung. Chúng liên thủ vung đao tấn công rất rát. Không đầy sáu, bảy hiệp, cả năm gã đại hán đều bị thương ôm đầu trốn chạy.

Quân Trung Phụng thấy hai gã thiếu niên đối phó với cường địch thủ đoạn càng tinh lợi hơn, bất giác trong lòng sinh ra ngưỡng mộ võ công của Quan Thị Song Đao.

Bây giờ cường địch đã lui, người mù lúc trước đứng tựa gốc cây dường như đã nhân lúc hỗn loạn bỏ đi rồi, không thấy tâm tích đâu nữa.

Anh em họ Quan song song chạy về trước xe.

Quân Trung Phụng ca ngợi:

- Hai vị lão tiền bối võ công cao cường, đao pháp tinh diệu, khiến cho vãn bối được mở rộng tầm mắt.

Quan Tây tủm tỉm cười nói:

- Mấy tên giặc cỏ không biết trời cao đất dày mà dám cản đường định cướp đoạt tài vật làm kinh động cô nương, khiến bọn lão phu rất đỗi băn khoăn!

Quân Trung Phụng đáp:

- Lão tiền bối dạy quá lời…

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hỡi ôi! Giả tỷ vãn bối có bản lãnh như hai vị tiền bối thì đêm hôm đó gia phụ cùng gia mẫu đâu đến nỗi bị hại về tay thiếu niên áo trắng.

Quan Tây cười ha hả nói:

- Sao? Cô nương tán thưởng võ công của anh em và đệ tử lão phu ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối kính phục vô cùng!

Quan Trung đột nhiên xen vào:

- Đáng tiếc là võ công của bọn lão phu cô nương không học được.

Quân Trung Phụng sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Quan Trung đáp:

- Cô nương vừa coi đó chỉ là chút vỏ ngoài những điều sở học của bọn lão phu. Chỗ tinh diệu là hai anh em lão phu phải liên thủ với nhau mới thành công được.

Nguyên Quan Thị Song Đao là anh em sinh đôi, truyền lại cho hai tên đồ đệ cũng là song thai.

Quân Trung Phụng rất lấy làm kỳ quay lại nhìn hai gã thiếu niên rồi hỏi:

- Vừa rồi vãn bối thấy một người trong hai vị vẫn động thủ được đấy thôi.

Quan Trung đáp:

- Đúng thế! Nhưng đây là gặp đối thủ hèn kém nên mới vài chiêu chúng đã bị hạ.

Nguyên Quân Trung Phụng muốn dò ý anh em họ Quan để cầu hai lão thu nàng làm đồ đệ và truyền thụ đao pháp. Ngờ đâu Quan Trung cố ý cự tuyệt, đành buông rèm xuống ngồi vào trong xe, bụng bảo dạ:

- Tả đao Quan Tây tuy là người nham hiểm một chút, nhưng đối với mình lão rất lịch sự, còn Quan Trung lại khác hẳn, dường như hắn rất cừu hận với mình mà không hiểu vì duyên cớ gì?

Bỗng nghe bánh xe lọc cọc, cỗ xe lại tiếp tục tiến về phía trước.

Quân Trung Phụng ngồi trong xe nhìn vào chỗ huynh trưởng chợt thấy bên gối của y có đặt một mảnh giấy trắng. Nàng cầm mảnh giấy lên mở coi thì thấy viết mấy dòng chữ sau đây.

"Nhà họ Quân xả y đại biến, tại hạ không sao giúp đỡ được thật lấy làm tiếc. Đây là một vụ oan oan tương báo. Mối thù này gieo mầm từ mười mấy năm trước. Lệnh tôn trong lú c tuổi già tựa hồ quay về điều thiện, ẩn cư ở Tương Dương không qua lại với người võ lâm nữa. Đáng tiếc là tấm lòng hướng thiện không đủ kiên quyết lại không chịu vứt bỏ kho bảo tàng vô giá, vẫn còn tham luyến bụi trần mới rước lấy họa sát thân.

Quan Thị Song Đao là người nham hiểm tàn ác. Chúng đối với cô nương còn có chỗ mưu đồ chuyện khác. Tuy tại hạ chưa biết rõ chỗ âm mưu dụng tâm của chúng, nhưng cô nương đi theo hai ngườ i thì chỉ có hại chứ chẳng có ích gì. Mong rằng cô nương tìm kế thoát thân cho lẹ là hơn".

Phía dưới không thụ danh mà cũng không để tiêu chí hay ký hiệu gì.

Quân Trung Phụng coi xong mảnh giấy hoa tiên, hấp tấp bỏ vào bọc. Nàng không thể đoán ai đã viết mãnh thơ này, mà chỉ biết người đó đã viết không để ai hay rồi đem đặt vào trong xe.

Hành động này nếu không phải là tay võ sư hạng nhất trên chốn giang hồ thì chẳng thể làm nổi.

Quân Trung Phụng tuy hiểu rõ Quan Thị Song Đao đối với mình có điều bất trắc, nhưng bị đao pháp kỳ diệu của họ hấp dẫn, nàng động lòng muốn bái sư học nghệ, nhưng nàng coi thơ này ý định đó không khỏi bị lung lay.

Ta nên biết nàng là một thiếu nữ từ nhỏ không ra khỏi chốn khuê môn, tuy nàng có võ công gia

truyền nhưng gặp cảnh song thân bị thảm sát, người mất nhà tan bi thảm vô cùng. Nàng vừa sợ hãi vừa đau thương lại vừa ôm mối cừu hận trong lòng. Bao nhiêu mối cảm giác khác nhau không khỏi nẩy ra những tư tưởng mâu thuẫn.

Đột nhiên cỗ xe ngựa dừng lại. Quân Trung Phụng vén rèm lên coi thấy xe dừng trước một tòa phần mộ thì trong lòng rất lấy làm kỳ.

Nàng toan lên tiếng hỏi, bổng nghe Quan Trung lạnh lùng nói:

- E rằng lệnh huynh không khỏi nữa rồi. Nơi đây có sẵn phần mộ, nên mai táng y vào đó.

Quân Trung Phụng giật mình kinh hãi hỏi:

- Ca ca vãn bối đang ngủ say mà đem y chôn sống là nghĩa làm sao?

Quan Trung hờ hững đáp:

- Cô nương ngồi bên lệnh huynh mà tay mắt không linh bằng lão phu.

Quân Trung Phụng nói:

- Tiền bối nói sai rồi. Ca ca vãn bối vẫn còn sống chớ đã chết đâu.

Trên đời này nàng chỉ còn người thân độc nhất mà Quan Trung mở miệng nguyền rủa khiến nàng căm hận dị thường.

Quan Trung thản nhiên nói:

- Cô nương không tin thì thử sờ mũi lệnh huynh xem còn thở nữa hay đã tắt hơi rồi?

Quân Trung Phụng đưa tay lên mũi Quân Trung Bình thì quả nhiên y đã tắt thở không biết tự hồi nào. Nổi kinh hãi của nàng không bút nào tả xiết. Nàng ọe một tiếng rồi khóc rống lên.

Quan Trung lạnh lùng hỏi:

- Cô nương chẳng phải là đứa con nít lên ba mà sao không biết khóc như vậy phỏng có ích gì?

Hắn nói xong ôm thi thể Quân Trung Bình lên.

Quân Trung Phụng lớn tiếng quát:

- Để ca ca ta lại! Y chưa chết đâu!...

Rồi vươn tay ra chụp vào cổ tay phải Quan Trung.

Đột nhiên một người đưa tay nắm lấy huyệt đạo cổ tay Quân Trung Phụng nói:

- Xin cô nương hãy bình tĩnh. Trời ơi! Người chết không thể sống lại được! Lão phu đã làm hết sức mà không cứu nổi y.

Quân Trung Phụng ngoảnh lại coi thì người nói đó chính là Tả đao Quan Tây. Tay trái hắn nắm chặt huyệt mạch nàng để Quan Trung ôm thi thể Quân Trung Bình đem đi...

Quân Trung Phụng trong lòng căm hận vô cùng, nàng lớn tiếng quát hỏi:

- Lão dùng thuốc độc gì để hại ca ca ta?

Quan Tây thu tay về.

Quân Trung Phụng cảm thấy nửa người tê dại.

Quan Tây lại giơ tay phải lên điểm vào hai chỗ huyệt đạo Quân Trung Phụng rồi thủng thẳng nói:

- Dưới Thất Tuyệt Ma Kiếm, trước nay chưa một ai sống sót. Lệnh huynh tuy không chết ngay đương trường song thương thế y thực ra trầm trọng vô cùng. Dù có chống chọi cũng chẳng được mấy nỗi. Lão phu vừa coi thương thế đã biết y chẳng sống được mấy bữa.

Quân Trung Phụng bị điểm huyệt hai chỗ, người không nhúc nhích, nhưng miệng vẫn còn nói được.

Nàng hỏi ngay:

- Sao lão không bảo ta từ lúc trước?

Quan Tây đáp:

- Lão phu sợ cô nương thương tâm quá độ nên ngay lúc đó phải ẩn nhẫn không nói. Vả lại lão phu còn muốn đem hết tâm lực để cứu vãn tính mạng cho y.

Quân Trung Phụng vừa khóc vừa nói:

- Lão đừng nói quanh. Rõ ràng là lão đã hạ độc để sát hai ca ca ta.

Quan Tây thở dài hỏi lại:

- Cô nương đừng ngậm máu phun người. Lão phu sát hại y để làm gì?

Quan Tây là một tay giảo quyệt, lại giàu kinh nghiệm. Quân Trung Phụng bị hắn chất vấn không biết đường trả lời. Nàng ngẩn người ra hồi lâu rồi nói:

- Quyên Nhi đã bảo thương thế ca ca tuy trầm trọng thật, nhưng không đến nỗi mất mạng.

Quan Tây hững hờ hỏi lại:

- Con nha đầu đó và gả hung thủ áo trắng là người đồng bọn mà cô nương cũng tin lời thị ư?

Bổng thấy Quan Trung rảo bước trở về. Hắn nhìn Quân Trung Phụng nói:

- Thi thể lệnh huynh đã mai táng rồi. Cô nương không phải quan tâm gì nữa.

Rèm buông xuống, chiếc xe lại chạy về phía trước.

Quân Trung Phụng bị điểm huyệt, người nàng không cử động được, liền kêu rầm lên:

- Dừng xe lại! Ta đi xem ca ca chôn ở chỗ nào.

Nàng nói xong lại khóc òa lên.

Cỗ xe ngựa vẫn chạy băng băng không chịu dừng lại. Chân tay Quân Trung Phụng đều không cử động được, nàng chỉ lớn tiếng kêu gào, song Quan Thị Song Đao đối với những tiếng kêu la thê thảm của nàng vẫn lờ đi như không nghe thấy.

Xe ngựa đi mỗi lúc một mau hơn, tiếng kêu gào thê thảm của Quân Trung Phụng cũng càng lúc càng thê thảm, khiến người nghe phải đứt ruột.

Rèm xe lay động, Tả đao Quan Tây nhảy lên nói:

- Nếu cô nương còn la làng thì lão phu chẳng thể nào bảo toàn tính mạng cho cô nương được.

Quân Trung Phụng đột nhiên ngừng tiếng kêu khóc lại, nước mắt đầm đìa, nàng nhìn Quan Tây một cái rồi cúi đầu xuống.

Nguyên bây giờ nàng đã ý thức được cảnh ngộ của mình thật nguy hiểm phi thường. Chẳng phải Quan Tây hăm dọa mà hắn muốn giết nàng chỉ cất tay một cái là xong.

Tình trạng nguy hiểm này đã khiến nàng bắt đầu thay đổi thái độ. Nàng kêu cứu chẳng ích gì thì chỉ còn đường lối duy nhất là tự cứu lấy mình. Nàng phải trông vào trí tuệ và phương pháp của mình tự nghĩ ra.

Quan Tây thấy Quân Trung Phụng đột nhiên ngừng tiếng kêu khóc thì cho là lời hăm dọa của hắn đã có hiệu quả. Hắn cười mát nói:

- Quân cô nương! Người anh em của lão phu tính nóng như lửa, người võ lâm chẳng ai không biết. Y không ưa những chuyện khóc lóc kêu gào. Cô nương mà làm cho y nổi giận thì lão phu cũng chẳng thể khuyên can được.

Quân Trung Phụng ngẩng đầu lên, nét mặt buồn rầu nói:

- Lão tiền bối nói phải lắm! Cái chết của gia huynh là do kiếm chiêu cực độc của tên hung thủ áo trắng. Có điều người thân duy nhất của vãn bối còn lại trên thế gian nhất đán bị chết nốt, thì vãn bối thương tâm quá độ chẳng thể dằn lòng được, nên la ó om sòm. Xin tiền bối lượng thứ cho.

Quan Tây cười ha hả nói:

- Cô nương là người hiểu đời. Trước tình trạng này khóc cũng vô ích.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Vãn bối có điều muốn thỉnh giáo, tiền bối có cho hay được không?

Chương 7 - Quyết chí rửa hờn cam chịu nhục

Quan Tây hỏi:

- Điều chi?

Quân Trung Phụng đáp:

- Được lão tiền bối đưa đi gặp hai vị cố hữu của tiên phụ, vãn bối cảm kích vô cùng! Nhưng vãn bối còn nhỏ tuổi, e rằng lúc đối đáp không hợp ý người. Mong lão tiền bối chỉ bảo cho.

Quan Tây ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Đề cập tới hai vị cố hữu của lệnh tôn, lão phu không khỏi lo thay cho cô nương.

Quân Trung Phụng ngơ ngác hỏi:

- Tại sao vậy?

Quan Tây đáp:

- Vì tên hung thủ áo trắng kia hành tung vô định. Thầy trò lão phu theo dõi đã mấy tháng nay mà không sao gặp được gã. Thế thì hai vị phụ chấp của cô nương dĩ nhiên là đang lo sốt vó, không chừng hung thủ tìm đến nhà hai vị đó cũng nên...

Trên môi hắn thoáng qua một nụ cười nham hiểm nanh ác hắn nói tiếp:

- Lão phu còn e rằng hai vị đo đem lòng ngờ vực cho lệnh tôn đã tiết lộ với hung thủ áo trắng chỗ họ mai danh ẩn tích trong khi lệnh tôn bị tra tấn. Như vậy là một điều rất bất lợi cho cô nương.

Quân Trung Phụng mắng thầm trong bụng:

- Trước khi mi gạt ta cùng đi đã biết rõ đầu đuôi chuyện này mà sao không cho ta hay ngay lúc đó.

Nhưng nàng tự biết mình đang ở vào hoàn cảnh rất nguy ngập chẳng khác thân cá chậu, chim lồng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị quân dã man hạ sát, nên nàng cẩn thận từng ly từng tý, lựa từng lời nói, nàng phải vận dụng hết trí khôn mong bảo vệ sinh mạng cho được an toàn.

Quân Trung Phụng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi đáp:

- Vãn bối nhỏ tuổi dại dột, không sao hiểu được đường đời gai góc đầy nguy hiểm, chỉ trông ở nơi lão tiền bối chỉ điểm cho mà thôi.

Tả đao Quan Tây thấy nàng đã hoàn toàn chịu khuất phục thì trong lòng ngấm ngầm đắc ý.

Hắn tủm tỉm cười nói:

- Chỉ cốt sao cô nương chịu nghe lời là Quan mỗ bảo đảm cho, quyết không có việc gì xảy ra.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối xin nhất tâm nghe lời chỉ giáo.

Dứt lời nàng giả vờ như người nhọc mệt quá độ, không còn sức để chống đỡ, liền nhắm mắt ngồi tựa vào thành xe.

Quan Tây giơ tay lên vỗ vào cánh tay Quân Trung Phụng để giải khai huyệt đạo cho nàng rồi nói:

- Cô nương hãy nghỉ ngơi một lúc cho lợi sức.

Hắn nhảy xuống xe bỏ đi.

Quân Trung Phụng đột nhiên mở bừng mắt ra ngó bóng sau lưng Quan Tây dần dần mất hút.

Lòng nàng nổi lên một mối căm hận không bút nào tả xiết. Nàng tự nhủ:

- Có một ngày kia bọn mi sẽ mắt vào tay ta. Ta phải băm vằm quân ác ôn ra làm muôn đoạn mới hả được mối phẫn uất này.

Quân Trung Phụng là một thiếu nữ nhỏ tuổi, nàng vừa thoát chết lại lâm vào tình trạng cay cực thống hận và luôn luôn tưởng chừng tử thần vẫn rình rập bên mình. Người nàng còn nhỏ mà trong lòng phải lo nghĩ những việc tày đình thì làm sao chống nỗi. Tâm thần mỏi mệt, nàng tựa vào thành xe bất giác ngủ thiếp đi.

Khi Quân Trung Phụng tỉnh dậy, nàng phát giác ra mình nằm duỗi dài trên một chiếc giường nệm gấm. Trong nhà thắp hai cây nến long phụng. Một chữ "Hỉ" lớn bằng miệng thúng treo ở trước cửa, phía trên một bức màng hồng.

Quân Trung Phụng giật mình kinh hãi, nàng đứng phắt dậy, trước tấm gương đồng mới phát giác ra mình đang vận quần hồng áo tía, nàng không hiểu ai đã mặc vào cho mình từ hồi nào.

Suýt nữa nàng đã kêu thét lên, nhưng phải cố nhẫn nại, dẹp cơn xúc động, trấn tĩnh tâm thần để chờ đợi diễn biến.

Nàng cử động chân tay thấy nơi huyệt đạo đều đã giải khai, liền từ từ lùi lại ngồi lên giường nghĩ cách đối phó với cuộc diện trước mắt.

Nàng tự hỏi:

- Lúc này chẳng hiểu ta có còn tấm thân thanh bạch nữa không? Nếu quả mình chưa bị ô nhục thì còn giữ được tấm thân trong trắng mà chết. Nếu mình đã bị ô nhục rồi thì chết đi phỏng được ích gì? Mối cừu hận ghi xương chép dạ này chẳng thể nào bỏ đi không trả được? Như vậy mình cần phải sống...

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên cửa rèm lay động.

Tả đao Quan Tây bước vào. Hắn vẫn mặc áo xanh, nhưng trên vai có đeo một cái băng bằng đoạn màu hồng.

Quân Trung Phụng ngẩng đầu lên ngó Quan Tây một cái rồi từ từ đứng dậy hỏi:

- Hình như tướng công uống rượu nhiều phải không?

Nàng phải đè nén mối khích động kịch liệt trong lòng để thốt ra thanh âm rất êm ái.

Quan Tây đã ngấm ngầm vận động chân khí đề phòng, hắn đã chắc khi tiến vào tân phòng tất gây nên một trận phong ba đến trời long đất lở, hay là tân nương tử đã trốn khỏi tân phòng rồi.

Hắn nghĩ trước không biết bao nhiêu tình cảnh rối ren. Ngờ đâu sự thực đã trái ngược hẳn với sự tiên liệu. Quân Trung Phụng bình tĩnh phi thường!

Quan Tây khẻ hắng giọng một tiếng đáp:

- Chà! Lão phu quả đã uống rượu nhiều thiệt.

Hắn giương cặp mắt cú vọ nhìn chầm chặp vào mặt Quân Trung Phụng để quan sát.

Bỗng thấy Quân Trung Phụng từ từ đứng lên, đi lại đầu giường cầm chiếc bình sứ rót ra một chung trà hai tay bưng lại cho Quan Tây nói:

- Tướng công hãy uống chén trà này cho tỉnh rượu.

Quan Tây đón lấy chén trà uống một hơi cạn sạch rồi đáp:

- Cô nương thật là người trấn tĩnh hiếm có.

Quân Trung Phụng nói:

- Việc đã xảy đến thế này dù tiện thiếp có nóng nảy cũng bằng vô dụng. Có điều tiện thiếp muốn cùng tướng công nói chuyện vui vẻ...

Quan Tây đỡ lời:

- Hay lắm! Lão phu cũng chỉ muốn nói chuyện vui vẻ với cô nương.

Quân Trung Phụng cất giọng buồn buồn:

- Tiện thiếp biết rằng vì tướng công muốn cứu tiện thiếp mà phải đưa ra hạ sách lấy tiện thiếp làm vợ.

Mấy câu này càng khiến cho Quan Tây kinh ngạc hơn. Hắn thộn mặt ra, miệng ấp úng:

- Cái đó... Cái đó...

Quân Trung Phụng thấy hắn có vẻ lúng túng liền đỡ lời:

- Người anh em của tướng công lúc nào cũng định hạ sát tiện thiếp. Tướng công không thể trở mặt với anh em, thật khó mà đề phòng cho xiết được. Tướng công lấy tiện thiếp làm vợ thì từ đây tiện thiếp là tẩu tẩu y, y không còn cách gì để ám toán tiện thiếp nữa.

Quan Tây nói:

- Cô nương nói vậy tuy rất đúng, nhưng lão phu đã ngoại lục tuần mà cô nương mới 15,16 tuổi thì không khỏi mang tiếng là đã già còn chơi trống bỏi.

Quân Trung Phụng lắc đầu nói:

- Tiện thiếp tưởng cái đó chẳng có chi là quan hệ. Nội lực tướng công đã tinh thâm mà có chút lòng thương hương tiếc ngọc thì sống đến hơn trăm tuổi cũng chẳng khó gì.

Câu nào của nàng cũng ra ngoài ý nghĩ của Quan Tây, khiến cho hắn đứng ngẩn người ra hồi lâu không nói nên lời.

Quân Trung Phụng đột nhiên thở dài nói tiếp:

- Tiện thiếp mà lấy được một người trượng phu như tướng công thì chung thân có nơi nương tựa, và từ đây trở đi không còn ai dám khinh mạn tiện thiếp nữa.

Quan Tây hắng giọng nói:

- Cái đó thì đúng thật. Từ đây sắp tới, nhất định không một người nào dám khinh rẻ cô nương.

Quân Trung Phụng lại thở dài nói:

- Hỡi ôi! Có một điều khiến cho tiện thiếp trong lòng lúc nào cũng thắc mắc không yên...

Quan Tây hỏi ngay:

- Điều chi vậy?

Quân Trung Phụng đáp:

- Theo nghi lễ, lẽ ra tiện thiếp phải mặc hiếu phục ba năm. Khoảng thời gian này lâu quá!

Quan Tây nói ngay:

- Chúng ta đã là người võ lâm thì bất tất phải câu nệ lễ phép.

Quân Trung Phụng nói:

- Việc để tang cho mẹ là một điều rất hệ trọng ở nhân gian, nếu mình hoàn toàn bỏ hẳn thì sao cho đành dạ. Theo ý tiện thiếp...

Quan Tây rất đỗi quan tâm hỏi ngay:

- Theo ý cô nương thì thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Theo ý tiện thiếp thì ba năm rút lại làm ba tháng. Như vậy vừa tròn được hiếu đạo cho người nhi nữ, vừa không để lang quân phải hiu quạnh lâu ngày.

Hai tiếng "lang quân" mới yêu kiều làm sao!

Quan Tây vừa nghe lọt tai, hắn đã tưởng chừng như thân mình sắp bay bổng tận mây xanh.

Hắn hắng giọng luôn mấy tiếng rồi nói:

- Người huynh đệ của ta hay rắc rối thì chẳng cần phải chờ mãn tang. Chúng ta tế cáo thiên địa

rồi chẳng lẽ sau ba tháng lại tế cáo lần nữa?

Quân Trung Phụng ngắt lời:

- Theo ý tiện thiếp chúng ta không cần câu nệ lễ tiết, mà chỉ cần hết tâm ý của kẻ nhi nữ là được.

Quan Tây hỏi:

- Làm thế nào để cô nương trọn vẹn hiếu đạo được?

Quân Trung Phụng đáp:

- Chúng ta vẫn giữ tiếng là vợ chồng, nhưng trong vòng ba tháng không làm lễ phu thê, như thế là tận tâm rồi.

Quan Tây nói:

- Hiền thê nói vậy là phải. Có điều...

Quân Trung Phụng khi nào để cho hắn nói nữa, nàng vội nghiêng mình thi lễ ngắt lời:

- Phu quân thể theo ý kiến của tiện thiếp cho trọn lòng hiếu thảo thì cả tiên phụ mẫu ở dưới suối vàng cũng cảm kích vô cùng!

Quan Tây bị Quân Trung Phụng chẹn họng, hắn không thể nói nên lời được nữa.

Bỗng có tiếng Quan Trung lè nhè từ ngoài nói vọng vào:

- Lão đại! Tiểu đệ có giết con nhỏ lãng mạn kia thì nay đã trả lại bằng một vị tiểu cô nương. Nhưng chẳng hiểu con nha đầu này có chịu nghe lời không...

Gã vừa nói vừa ngất ngưởng đi vào. Hơi men sắc sụa giàn giụa cả trong phòng.

Quan Tây sa sầm nét mặt nói:

- Huynh đệ! Quân cô nương đây không phải như con nha đầu Tiểu Phụng đâu nhé. Tiểu Phụng chỉ là đứa con gái lãng mạn, tiểu huynh gặp thị thì giỡn chơi cho đỡ buồn. Còn Quân cô nương đây đã chính thức tế cáo với trời đất đâu phải chuyện đùa.

Quan Trung khác nào đụng phải cái đinh, hết cả say rượu.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Bọn mình bỏ thuốc mê khiến ả thần trí hôn mê rồi cùng đại ca bái thiên địa. Nhưng bây giờ ả tỉnh lại rồi thì có lý đâu một vị tiểu cô nương 15,16 tuổi lại chịu đi lấy một lão già đã ngoại lục tuần.

Tuy trong lòng hắn nghĩ thầm như vậy, nhưng ngoài miệng không tiện nói ra.

Bỗng nghe Quan Tây nói:

- Xưa nay chị dâu cũng như mẹ. Vậy từ đây sắp tới huynh đệ phải kính phục nàng. Nếu ngươi còn ăn nói xúc phạm đến nàng thì ta đây phải xử trí đó.

Câu này vừa là mệnh lệnh vừa là lời giáo huấn khiến cho Quan Trung đứng thộn mặt ra hồi lâu không thốt nên lời.

Nguyên Quan Thị Song Đao tuy cùng một mẹ sinh đôi, song tính cách hai người lại trái ngược nhau. Tả đao Quan Tây tính tình nham hiểm âm thầm, mừng giận không lộ ra ngoài mặt. Còn Hữu đao Quan Trung lại nóng tính, chỉ ba câu nói không hợp là lửa giận bốc lên ngùn ngụt, rút đao giết người ngay.

Quan Tây trước nay vẫn giữ thái độ ôn hòa với Quan Trung, ít khi nổi dóa. Bữa nay là lần đầu tiên hắn mới dựng mặt dựng mày bảo em như vậy.

Quan Trung nhớ lại trước nay chẳng bao giờ huynh trưởng hạch lạc mình như bữa nay. Trạng thái đột ngột này khiến cho hắn căm giận, cặp mắt đỏ ngầu, nhưng hắn phải cố nhẫn nại.

Lúc đó Quân Trung Phụng cũng đứng bên. Nàng coi vẻ mặt Quan Thị Song Đao cũng nhận thấy hai anh em hắn có chỗ xích mích. Do vụ hai anh em chí thân cùng mẹ sinh đôi xuýt trở mặt thành thù này, nàng phát giác ra ở trong người con gái ngoài võ công còn có một thứ võ khí thăm độc là sắc đẹp và mưu cơ.

Nàng thở phào một cái ngấm ngầm tự nhủ:

- Ta phải biết lợi nhan sắc của mình để anh em nó nổi lòng thù ghét nhau, đánh chém nhau đến một mất một còn. Bất luận ai thắng ai bại, ai chết ai bị thương, mối cừu hận của ta cũng vơi được nửa phần.

Nàng nghĩ tới chuyện báo thù có hy vọng thành tựu, bất giác trên môi thoáng lộ một nụ cười đắc ý.

Quan Trung cắp mắt chuyển động ngó thấy Quân Trung Phụng nhoẻn miệng cười khiến cho người nàng càng xinh đẹp, hắn không khỏi động tâm.

Tả đao Quan Tây lạnh lùng hỏi:

- Sao? Có phải trong lòng ngươi có điều không phục?

Quan Trung đáp:

- Tiểu đệ không dám. Nhưng... nhưng...

Quan Tây thấy em ấp úng liền xẵng giọng hỏi:

- Nhưng làm sao?

Quan Trung đáp:

- Đại ca sủng ái y như vậy thì rồi chúng ta trả lời sao với hai vị bảo chúa Trương, Hoàng.

Quan Tây hững hờ nói:

- Nhất thiết đều có tiểu huynh làm chủ. Hiền đệ bất tất phải nhọc lòng.

Quan Trung nói:

- Đại ca nói phải đó.

Rồi hắn trở gót đi luôn.

Quân Trung Phụng nhìn bóng sau lưng Quan Trung cho đến khi mất hút. Bỗng nàng thở dài nói:

- Nhị đệ của chúng ta dường như có vẻ bất mãn với tiện thiếp.

Quan Tây nói:

- Trước nay y muốn làm gì thì làm quen tính mất rồi. Từ nay ta đã có chủ trương, y không dám vô lễ với nàng đâu!

Quân Trung Phụng nói:

- Nếu để vì tiện thiếp mà hai anh em sinh lòng oán hận nhau thì dù tiện thiếp có chết đến trăm lần cũng không đủ chuộc tội.

Quan Tây cười ha hả nói:

- Hiền thê cứ yên tâm. Chẳng khi nào hắn dám vô lễ với ta.

Quân Trung Phụng nghĩ thầm trong bụng:

- Rồi có một ngày kia anh em mi sẽ trở mặt cầm gươm đâm nhau.

Nhưng ngoài miệng nàng lại tươi cười nói:

- Tiện thiếp chỉ mong hai anh em tướng công không đến nỗi bất hòa vì tiện thiếp. Có như thế thì tiện thiếp mới yên lòng.

Quan Tây cười nói:

- Nhị đệ tuy tính khí nóng nảy nhưng vẫn có phần kính sợ ta.

Quân Trung Phụng đưa tay ra đỡ Quan Tây nói:

- Tiện thiếp chầu chực cho lang quân đi nghỉ.

Quan Tây quay đầu ngó lại thấy dưới ánh đèn dung nhan Quân Trung Phụng xinh đẹp và quyến rũ không bút nào tả xiết. Hắn thộn mặt ra mà nhìn.

Quân Trung Phụng thổi tắt đèn đi. Trong tân phòng tối đen như mực.

Sáng sớm hôm sau, Quân Trung Phụng dậy thay quần áo. Bữa nay nàng mặc toàn đồ màu lục, cả đôi giầy thêu cũng màu lục. Mái tóc dài mọi ngày xõa xuống vai, nay quấn lại thành một búi cao lên rất ngộ.

Mặt trời lên cao ba ngũ. Chợ sớm đã họp ồn ào.

Quan Trung dẫn hai tên đồ đệ đến đứng chờ ngoài cửa phòng đã ra chiều nóng nảy. Hắn trong lòng phiền não, oán hờn, bao nhiêu lửa giận trút cả lên đầu hai tên đồ đệ. Miệng hắn không tiếc

lời thóa mạ.

Quân Trung Phụng bây giờ mới đỡ Quan Tây từ từ đi ra.

Quan Trung thấy ánh mắt sáng lòa. Quân Trung Phụng khác nào con chim phụng hoàng màu lục xuất hiện. Nàng bỏ Quan Tây chạy lên xe. Hắn còn ngó thấy Quân Trung Phụng lúc mở rèm xe đột nhiên quay lại nhìn hắn mà cười.

Quan Trung không biết nụ cười này có ngụ ý gì, nhưng hắn cảm thấy nụ cười làm cho nàng xinh đẹp muôn phần và khiến người ta không khỏi rạo rực trong lòng.

Quan Tây khẽ quát:

- Khởi trình đi thôi!

Quan Trung như người mơ mộng choàng tỉnh giấc, tung mình lên ngựa, giựt dây cương đi trước dẫn đường.

Bốn con tuấn kỵ (đôi ngựa, đôi lừa) kéo chiếc xe mui đi ra khỏi thôn ấp.

Quân Trung Phụng đột nhiên phát giác ra một điều khác lạ là chiếc xe này không có người đánh xe. Nó tiến về phía trước hoàn toàn do hai con lừa phía trước điều động.

Lạ ở chỗ hai con lừa tráng kiện này dường như có khiếu thông linh, tự chúng lựa đường mà chạy khiến người ngồi xe yên ổn dị thường, chẳng thấy mệt chút nào.

Đây tuy là chuyện nhỏ nhặt không đáng để ý nhưng trên thực tế nên suy xét cho kỷ cũng là một chuyện khác thường.

Quân Trung Phụng sinh mối hoài nghi, bất giác nàng đưa mắt nhìn hai con lừa. Nàng thấy cả đôi hình sắc giống nhau, toàn thân một màu hồng thẩm, có dáng khỏe mạnh phi thường. Chúng chạy nhẹ nhàng như không có ý mệt nhọc.

Nàng lại để ý đến chiếc xe mui thì thấy cách trần thiết nội bộ rất êm ái mà cách chế tạo rất tinh xảo thuận tiện. Xe làm bằng thứ gỗ thượng hảo và dường như đã tính rất kỷ từng phân từng tấc để giảm bớt trọng lượng cho được nhẹ nhàng đến mức tối đa. Hiển nhiên là một cỗ xe chuyên dùng vào việc bạt thiệp trường đồ.

Lúc này chiếc xe đã rời khỏi thị trấn trong thôn ổ ra gần đến một vùng hoang dã.

Hữu đao Quan Trung như người phát điên. Đột nhiên hắn quất ngựa cho phóng nước đại chạy như bay về phía trước.

Quân Trung Phụng tuy ngồi trong cỗ xe có mui, nhưng nàng bắt đầu chú ý quan sát và tìm hiểu cảnh vật chung quanh cùng những tình hình biến diễn. Nhất cử nhất động của anh em họ Quan đều không lọt khỏi mắt nàng.

Nàng thấy Quan Trung ruổi ngựa như người điên thì không khỏi cười thầm trong bụng vì nàng biết thủ đoạn lợi dụng sắc đẹp của nàng đã đem lại hiệu quả. Quan Trung phóng ngựa chạy như điên đã chứng minh trong lòng hắn bị mối thương cảm cùng sầu muộn chứa đầy không nơi phát tiết.

Hai con lừa tráng kiện cũng dần dần phóng nhanh cước bộ rượt theo về phía trước.

Quan Tây cùng hai tên đệ tử thấy chiếc xe đi nhanh cũng ruổi ngựa chạy lẹ theo sau.

Đôi tuấn mã và đôi kiên lư chạy như bay trên đường lớn giữa vùng hoang dã.

Cỗ xe đi một mạch đến mấy chục dặm đường. Bây giờ Quan Trung chạy trước đã từ từ đi chậm lại.

Quân Trung Phụng âm thầm ngó hai con ngựa thấy chúng đã mồ hôi ướt đẫm, còn hai con lừa vẫn chưa có vẻ chi nhọc mệt.

Điều khiến cho nàng kinh dị là lúc lừa, ngựa thi nhau mà chạy, chiếc xe vẫn không nghiêng người. Hiển nhiên hai con lừa trong lúc chạy nhanh vẫn lựa đường cho xe không đụng vào những chỗ gồ ghề hay thụt xuống ổ gà.

Bây giờ nàng mới biết là hai con lừa này không phải vật tầm thường mà cả chiếc xe mui e rằng cũng là một vật có nhiều lai lịch.

Quan Tây giục ngựa chạy lên trước rồi vòng lại trước mặt Quan Trung xẵng giọng hỏi:

- Huynh đệ! Dường như trong lòng ngươi có điều chi oán hận phải không?

Quan Trung đáp:

- Oán hận thì không có, song tiểu đệ muốn nói mấy lời cảm khái.

Quan Tây hỏi:

- Được lắm! Điều gì thử nói nghe!

Quan Trung nói:

- Anh em chúng ta là hai thanh đao liên hiệp nhau mà vùng vẫy giang hồ mấy chục năm nay, phúc cùng hưởng, họa cùng đau. Nhưng tình hình hiện nay có điều khác trước.

Quan Tây cười lạt hỏi:

- Có điều chi khác trước?

Quan Trung đáp:

- Vị tân tẩu tẩu kia đã khiến cho anh em chúng ta mất sự thăng bằng...

Hắn ngừng lại một chút rồi thở dài nói tiếp:

- Hỡi ơi! Hai vị bất quá mới nhật dạ phu thê mà tình trạng đã chuyển biến rất nhiều. Nếu tình hình này còn kéo dài e rằng đại ca nghe lời thủ thỉ bên gối rồi có thể nhân lúc tức giận mà hạ sát tiểu đệ.

Quan Tây tài mặt dường như đã muốn nổi hung, nhưng hắn nhẫn nại được ngay, cười mát nói:

- Huynh đệ thực quá lo xa!

Quan Trung đáp:

- Không phải tiểu đệ quá lo xa đâu mà là chuyện rào giậu, trước khi mất trộm hay cháy nhà, trước khi xảy trận phong ba, nên phải nói ra như vậy.

Quan Tây hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Hiền đệ đã nói vậy thì tiểu huynh cũng có điều vẫn cất giấu trong lòng chẳng thể không nói ra cho hiền đệ hay.

Quan Trung nói:

- Tiểu đệ xin rửa tai để nghe đây!

Quan Tây nói:

- Vụ hiền đệ giết Tiểu Phụng là không được đâu. Tuy thị là một cô gái lãng mạn, nhưng đối với tiểu huynh có chút chân tình lại cùng ở với nhau chẳng khác vợ chồng. Thế mà hiền đệ không bảo ta trước một tiếng đã tự ý giết đi là nghĩa làm sao?

Quan Trung đáp:

- Loài mèo mả gà đồng đó có chi đáng lưu luyến?

Quan Tây xẵng giọng hỏi:

- Thị có lầm lỗi gì mà muốn giết đi cũng phải do tay tiểu huynh hạ sát, sao hiền đệ lại chuyên quyền hạ thủ?

Quan Trung hậm hực đáp:

- Tiểu đệ đã ưng chịu trả lại cho đại ca một vị đại cô nương mạnh gấp mười Tiểu Phụng còn chưa đủ ư?

Quan Tây hỏi:

- Phải chăng hiền đệ muốn nói đến Quân cô nương?

Quan Trung lạnh lùng đáp:

- Quân Trung Phụng há chẳng mạnh gấp mười Tiểu Phụng ư?

Quan Tây đảo cặp mắt thần quang lấp loáng cất giọng lạnh như băng nói:

- Quân cô nương cũng chỉ có một mạng và cũng không chịu nổi một đao của hiền đệ đâu…

Hắn đổi giọng nghiêm khắc hơn nói tiếp:

- Mấy năm nay ngươi qua lại giang hồ tự ý muốn làm việc gì là làm. Từ nay như vậy không được, bất cứ một hành động nào cũng phải suy nghĩ cho chín chắn rồi hãy làm. Gặp trường hợp không có ta ở bên cạnh lần này ngươi hại lầm mạng người vô tội vạ thì lần khác ta mà không ra pháp độ để ngươi úy kỵ, không chừng trong vòng mười ngày ngươi sẽ hạ sát đến Quân cô nương.

Quan Trung nói:

- Ả Tiểu Phụng dám mở miệng xung chàng với tiểu đệ nên tiểu đệ giận quá rút đao chém chết ả. Còn Quân cô nương nếu thuận theo tiểu đệ thì tiểu đệ giết y làm chi?

Quan Tây nói:

- Ngươi lầm rồi! Từ nay ngươi phải thuận theo nàng mới được.

Quan Trung sửng sốt hỏi:

- Đại ca bảo sao? Đại ca muốn tiểu đệ phải nghe theo con lỏi mới 15,16 tuổi ư?

Quan Tây nghiêm khắc đáp:

- Phải rồi! Bất luận nàng lớn tuổi hay nhỏ tuổi nhưng nàng vẫn là tẩu tẩu của ngươi.

Hắn lại hắng dặng mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Có điều ta cần nói rõ cho ngươi hay là Quân cô nương không phải như Tiểu Phụng đâu. Ta đã chính thức lấy nàng làm vợ, vậy bất luận ở trước mặt hay ở sau lưng ngươi đều phải lấy lễ mà đối xử với nàng. Nếu ngươi coi nàng cũng như Tiểu Phụng thì ta quyết chẳng dung tha.

Hắn dứt lời liền quay đầu ngựa lui về phía trước cỗ xe mui.

Quân Trung Phụng ngồi trong xe buông rèm nên nàng giám thị được hết những cử động của Quan Thị Song Đao. Tuy nàng không thể nghe rõ hai người vừa rồi đã nói gì với nhau, nhưng nàng cũng biết được là chúng đã khó chịu trong lúc dời nhau.

Quan Tây quay ngựa về tới trước xe, đưa tay ra vén rèm.

Quân Trung Phụng vội nhắm mắt lại tựa vào thành xe giả vờ ngủ.

Quan Tây mở rèm lên thấy Quân Trung Phụng đang ngon giấc, hắn mỉm cười, buông rèm xuống rồi khẻ bảo hai gả thiếu niên đi theo xe để hộ vệ:

- Quân cô nương ngủ say rồi! Các ngươi liệu mà chiếu cố cho cẩn thận, chớ có kinh động cho y mất giấc ngủ...

Hắn vừa dứt lời thì đột nhiên có tiếng quát từ đằng xa vọng lại:

- Trên con đường Dự, Ngạc thiệt có lắm người không sợ chết.

Quân Trung Phụng khẻ mở hé một góc rèm xe để nhìn ra thì thấy bốn con tuấn mã cao lớn do bốn người vận võ phục cưỡi.

Bốn người này trạc tuổi sàn sàn bằng nhau vào cỡ ba mươi. Trên vai mỗi tên đều đeo một bọc dài màu đen. Hai bên yên ngựa có tám ngọn giáo đeo lòng thòng.

Bốn người đứng thành hàng chữ nhất chắn đường đi.

Quan Trung vừa bị Quan Tây cho một bài học, trong lòng đương tức giận lại thấy có người cản đường thì không khỏi nổi sát khí. Hắn quát lên một tiếng rút đơn đao ở sau lưng ra.

Quan Tây lớn tiếng:

- Không được động thủ một cách hấp tấp.

Rồi giục ngựa xông lại.

Bốn người vẻ mặt lạnh lẽo ngồi yên trên lưng ngựa coi Quan Thị Song Đao hành động.

Quan Tây chắp tay hỏi:

- Bốn vị chặn đường bọn tại hạ là có ý gì?

Một đại hán mắt trợn, lông mày rậm đứng ở mé tả dường như là trưởng toán, giương cặp mắt đăm đăm nhìn vào chiếc xe mui đáp:

- Bọn tại hạ muốn gặp chủ nhân trong cỗ xe kia.

Quan Tây sửng sốt hỏi lại:

- Các vị muốn hỏi chủ nhân trong xe ư?

Đại hán mày rậm đáp:

- Phải rồi! Bọn tại hạ chỉ coi một chút rồi lập tức nhường lối.

Quan Trung hỏi xen vào:

- Các ngươi có quen biết người trên xe hay sao?

Đại hán mày rậm đáp:

- Tại hạ chưa quen biết, nhưng được nghe danh đã lâu.

Quan Trung giương mắt lên ngó Quan Tây hồi lâu không nói gì nữa.

Nguyên cỗ xe này là vật mà Quan Trung cùng hai tên đồ đệ đã lấy trộm được đánh về. Còn chủ nhân chiếc xe là ai hắn cũng không biết.

Quan Tây là người thâm trầm mưu mẹo, cười lạt hỏi lại:

- Bốn vị đã không biết chủ nhân trong xe thì làm sao lại đường đột đến xin ra mắt?

Đại hán mày rậm đảo mắt nhìn Quan Thị Song Đao đáp:

- Bọn tại hạ nghe danh đã lâu, thành khẩn cầu kiến chắc chủ nhân trong xe không đến nỗi cự tuyệt.

Giọng nói của gả ra chiều rất cung kính.

Quan Trung nghĩ thầm trong bụng:

- Hẳn bọn này tưởng người trong xe là chủ nhân cỗ xe lừa kia. Nếu để chúng dòm ngó há chẳng bại lộ cơ quan. Vậy bất luận thế nào cũng không cho nhìn vào được.

Hắn nghĩ vậy rồi đáp:

- Không được đâu!

Chương 8 - Xe Bồng nào biết ai là Chủ Nhân

Bốn đại hán bàn nhau một lúc rồi đại hán mé tả lại lên tiếng:

- Sau khi anh em tại hạ thương lượng cùng nhau đều nhận thấy nếu để lỡ cơ hội bữa nay thì sau này khó mà tìm kiếm. Vậy bất luận thế nào, bọn tại hạ cũng xin bái kiến chủ nhân trong xe một lần mới được.

Quan Trung tức giận nói:

- Ta đã bảo không được là không được.

Quan Tây vẫy tay ngăn cản Quan Trung rồi nói:

- Coi thái độ khẩn khoản của bốn vị, bọn tại hạ không tiện ngăn trở. Có điều người trong xe không phải là nhân vật mà các vị muốn ra mắt.

Đại hán mày rậm chau mày nói:

- Dù nhân vật trong đó không phải là chủ nhân cỗ xe này thì cũng là gia nhân của y. Bọn tại hạ chỉ cần ngó thấy một chút là thỏa mãn lắm rồi.

Gã ngừng lại một giây rồi nói tiếp:

- Bốn vị đã đi theo bảo vệ đủ tỏ có mối quan hệ sâu xa với chủ nhân cỗ xe. Tại hạ mong rằng các vị ráng giúp giùm cho thì anh em tại hạ cảm kích vô cùng.

Quan Trung tuy không hiểu rõ nội tình nhưng cũng cảm thấy lai lịch cỗ xe này khá quan trọng.

Quan Tây là người thâm trầm lại nhiều mưu trí, hắn đã đoán ra phần lớn nội tình liền gật đầu cười đáp:

- Bốn vị đã dụng tâm như vậy, tại hạ không tiện cự tuyệt những người ở xa tới đây. Có điều tại hạ không tác chủ được mà cần phải hỏi ý kiến chủ nhân trước đã.

Đại hán mày rậm chấp tay nói:

- Rất mong được huynh đài giúp giùm. Nhơ huynh đài nói với chủ nhân cho rằng bọn tại hạ vì lòng tha thiết ngưỡng mộ mà xin cho ra mắt một lần.

Quan Tây đáp:

- Được rồi! Các vị hãy lùi xa ra, để tại hạ xin chỉ thị chủ nhân trong xe.

Cả bốn đại hán đồng thanh nói:

- Đa tạ huynh đài!

Đoạn chúng quay ngựa lùi lại đứng xa chừng một tầm mũi tên.

Quan Tây quả nhiên phóng ngựa tới trước xe khẽ nói:

- Có một chuyện rất buồn cười muốn nói cho hiền thê hay.

Quân Trung Phụng đã hé rèm xe ngó lén từ trước nên tình hình bên ngoài nàng đã rỏ hết, nhưng vẫn giả vờ như không biết gì, liền hạ thấp giọng hỏi lại:

- Lang quân có điều chi dạy bảo?

Quan Tây đáp:

- Có bốn tên đại hán chẹn đường năn nỉ cầu kiến chủ nhân trong xe. Chúng bảo vì lòng ngưỡng mộ thiết tha và thế nào cũng xin cho gặp mặt một lần.

Quân Trung Phụng bụng bảo dạ:

- Chẳng hiểu võ công bốn gã kia ra sao, liệu có địch nổi Quan Thị Song Đao không? Đồng thời mình cũng chẳng biết phẩm hạnh chúng thế nào. Nếu mình dùng cách cho chúng động thủ thì trong hai bên tất có một bên thất bại. Trường hợp mà bốn đại hán đắc thắng thì kết quả sẽ ra sao?

Nếu chúng còn tệ hơn Quan Thị Song Đao thì dĩ nhiên cảnh tàn khốc càng thê thảm.

Sau khi nàng gặp những biến cố lớn lao lại đụng phải Quan Thị Song Đao là những nhân vật thâm độc hiểm ác suýt nữa thất thân, nên trong lòng nàng sẵn có thành kiến oán ghét bọn đàn ông. Đối với ai nàng cũng sinh lòng ngờ vực, xao xuyến không yên, chỉ sợ người này còn nguy hại hơn người trước.

Quân Trung Phụng mải suy nghĩ âm thầm quên cả trả lời Quan Tây.

Bổng nghe Quan Tây nói tiếp:

- Ta đã ngấm ngầm quan sát thì bọn này đều là những tay cao thủ nội ngoại kiêm thông. Nếu xảy ra cuộc động thủ thì e rằng không tránh khỏi thảm kịch máu chảy thịt rơi. Bữa nay là ngày tân hôn của đôi ta, chẳng nên nhìn thấy chuyện can qua. Ta lại nghe giọng lưỡi chúng tuyệt không có gì ác ý, tưởng nên cho bọn chúng ra mắt hiền thê.

Quân Trung Phụng thở dài đáp:

- Tiện thiếp há phải là người bạ ai cũng có thể coi mặt dễ dàng. Nhưng phu quân nói vậy, tiện thiếp đành phải vâng lời.

Quan Tây nói:

- Hiền thê cứ ngồi yên trong xe, không cần nói năng gì, để cho bọn chúng lướt qua. Ta sẽ đi kèm bên giám thị để đề phòng bọn chúng ám toán đột ngột.

Quân Trung Phụng nói:

- Tiện thiếp nhất thiết đều tuân mệnh phu quân.

Quan Tây bắt ngựa quay đầu lại đi tới trước mặt bốn đại hán nói:

- Tại hạ đã xin chỉ thị và được chủ nhân trong xe đồng ý. Nhưng chủ nhân bắt buộc bốn vị chỉ được lướt qua trước xe mà thôi. Chứ y không đối thoại với các vị đâu.

Đại hán mày rậm đứng mé tả đáp:

- Được vậy là bọn tại đã lấy làm thỏa mãn lắm rồi.

Quan Tây lại bắt ngựa trở về bên cỗ xe khẽ nói:

- Hiền thê hãy chuẩn bị đi!

Đoạn hắn giơ tay vẩy, lớn tiếng gọi:

- Mời bốn vị lại đây!

Bốn đại hán nối đuôi nhau giục ngựa tiến lại. Vẻ mặt tên nào cũng ra chiều rất cung kính, cho ngựa bước thong thả đi tới.

Quân Trung Phụng ở trong xe ngó ra. Nàng chờ cho bốn đại hán sắp đến gần bên xe đột nhiên vén rèm lên.

Bốn đại hán đều khoanh tay cho ngựa lướt qua bên xe thật mau.

Quan Tây vận chân khí đề phòng. Hắn thấy bốn gả lộ vẻ phi thường kính ngưỡng thì trong lòng rất lấy làm kỳ lạ.

Bốn gã đại hán đi thẳng đến phía sau xe chừng trượng mới dừng, quay đầu lại đứng đàng xa chắp tay thi lễ nói với Quan Tây:

- Đa tạ huynh đài đã hết sức giúp giùm cho anh em tại hạ được ngó tiên nhan, trong lòng cảm kích khôn lường! Cái tội chẹn đường mong rằng huynh đài tha thứ cho. Bây giờ bọn tiểu đệ xin cáo biệt.

Quan Tây đầu óc bâng khuâng chấp tay đáp lễ nói:

- Tại hạ không dám! Bốn vị dạy quá lời.

Bốn tên đại hán gia roi cho bốn con tuấn mã chạy như bay về phía trước.

Quan Tây đứng nhìn bóng sau lưng bốn đại hán chạy đi mỗi lúc một xa. Đoàn người ngựa phi rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa.

Quân Trung Phụng muốn thò đầu ra ngó nhưng có Quan Tây đứng ở ngoài xe, nàng đành dẹp lòng xúc động ngồi yên không nhúc nhích. Tuy nàng mới 15,16 tuổi đầu mà vẫn kiềm chế tính hiếu kỳ của trẻ thơ để ứng phó với tình trạng nguy hiểm trước mắt.

Bổng nghe Quan Tây tự nói một mình:

- Cử động của bốn tên này thật là kỳ quái!

Quân Trung Phụng sực tỉnh ngộ, nàng nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc chuyện này là ở cỗ xe, chứ không dính líu gì đến ta.

Bốn gả đại hán chỉ nhận biết cỗ xe mà không biết mặt chủ nhân của nó. Sở dĩ chúng lộ vẻ cực kỳ cung kính với mình vì chúng nhận lầm mình là chủ nhân cỗ xe này.

Tuy nàng nhận xét nguyên nhân nội tình là thế song không nói ra miệng.

Bổng nghe Quan Trung cất giọng ồm ồm:

- Đại ca! Bất tất phải nghĩ ngợi bọn chúng là ai. Chúng ta thượng lộ đi thôi.

Quan Tây từ từ đưa tay lên buông rèm xe xuống rồi vẫy tay nói:

- Nhị đệ nói phải đó. Chúng ta cần gấp rút lên đường.

Chỉ trong chớp mắt tiếng vó ngựa lộp cộp hòa lẫn với tiếng bánh xe lộc cộc. Chiếc xe ngựa tiến về phía trước.

Quân Trung Phụng mở hé rèm xe trông về phía trước. Nàng thấy anh em Quan Thị Song Đao dong ngựa song song mà tiến. Chúng vừa đi vừa nói chuyện với nhau, nhưng không hiểu thảo luận chuyện gì.

Bổng nàng động tâm nhủ:

- Dù sao bọn chúng cũng là huynh đệ đồng bào, mối thâm tình cốt nhục tự nhiên rất chặt chẽ.

Nếu mình định gây chuyện ly gián giữa hai người càng cần phải khôn ngoan, kín đáo lắm mới được.

Cỗ xe ngựa đi suốt mấy ngày đêm mấy hôm liền. Dọc đường không xảy biến cố nào khác.

Một hôm sáng sớm, cỗ xe mới đi được hơn mười dặm thì đột nhiên khí trời biến đổi, mây đen bao phủ tứ phương rồi đổ mưa.

Quân Trung Phụng ngồi trong xe nghe tiếng đổ ào ào xuống mui liền biết là một trận mưa lớn.

Nàng không hiểu cỗ xe lợp bằng thứ vải gì mà mưa to đến thế vẩn không có chút nước nào lọt vào.

Quân Trung Phụng hé rèm ngó ra thấy trời mưa như trút nước.

Quan Thị Song Đao và hai tên đồ đệ quần áo ướt sũng vẩn ngồi trên lưng ngựa cúi đầu gò cương cho ngựa chạy. Đôi ngựa dường như kiệt lực không thể chạy mau được nữa. Nhưng đôi lừa kéo xe vẩn nghểnh cổ mà chạy dường như chẳng biết sợ mưa là gì.

Bổng nghe Quan Trung cất tiếng hỏi:

- Đại ca! Trận mưa này dữ quá. Chúng ta tìm nơi tạm trú, chờ ngớt mưa hãy ra đi được không?

Quan Tây đáp:

- Miền hoang dã này dài đến 70 dặm, trừ những bãi cỏ rậm chẳng còn chỗ nào tránh mưa ẩn gió được.

Quân Trung Phụng lẩm bẩm:

- Té ra hắn đã quen thuộc địa thế nơi đây. Miền hoang dã này 70 dậm trường không có cư dân mà sao Quan Thị Song Đao lại đưa ta tới đây?

Nàng động tâm liền để ý dòm ngó cảnh vật bốn phía thì quả nhiên một vùng hoang lương bát ngát. Không biết đâu là bờ bến, cỏ dại mọc cao ngập đầu người. Thỉnh thoảng có chỗ đầy loạn thạch cỏ không mọc được.

Quan Tây có vẻ thuộc phương hướng, đường lối hơn hết nên hắn cho ngựa vượt lên trước dẫn đường. Thật là một cuộc hành trình gian lao vất vả, nào cỏ dại, nào đá ngổn ngang rất đỗi khó đi.

Sau chừng hai ba giờ, mấy con ngựa của anh em thầy trò họ Quan mỏi mệt quá không còn gượng gạo để tiến bước được nữa. Nhưng hai con lừa kéo xe vẩn tinh thần sung túc.

Bọn Quan Tây bốn người thấy ngựa ngã lăn ra không đi được nữa chúng đành đi bộ.

Quân Trung Phụng muốn để ý nhìn nhận tiêu chí trong khu hoang dã để phòng sau này vạn nhất có trở lại qua đây biết cách nhìn nhận đường lối, nhưng trời u ám mà lại mưa to nên thị tuyến chẳng nhìn rõ chi hết. Ngoài cỏ dại cùng đá ngổn ngang, chẳng có một tiêu chuẩn nào khác để nhận xét.

Trận mưa lớn kéo dài đến bốn năm giờ. Cánh đồng hoang rộng mông mênh bây giờ nước ngập đến đầu gối.

Mưa dần dần ngớt hạt, gió lặng mây tan, vũ trụ quang đãng. AÙnh tà dương vô cùng tươi đẹp soi xuống thì đã gần tới lúc hoàng hôn.

Sau trận mưa bầu trời sáng sủa, thị tuyến trông ra chỉ thấy ẩn hiện núi xanh và làn mù thấp là là về buổi chiều tà bao phủ xa xa.

Quan Trung bổng quay đầu lại nhìn đôi lừa tráng kiện, lớn tiếng khen:

- Thật là những con vật đáng quý, dù là thiên lý mã cùng khó lòng bì kịp.

Quân Trung Phụng đột nhiên vén rèm lên nói:

- Các vị ướt hết rồi. Bây giờ tuy trời đã tạnh nhưng gió chiều lạnh lẽo, xin để nghỉ một lúc đã.

Quan Tây lắc đầu đáp:

- Chúng ta định lên núi ngay.

Đột nhiên chúng gia tăng cước lực chạy về phía trước.

Quan Trung dẫn hai tên đồ đệ chạy theo sau.

Quân Trung Phụng ngồi trong xe thấy xe vòng những khúc quanh cũng không cần người dẫn dắt. Hai con lừa đi đầu tựa hồ có khiếu thông linh chạy theo sau mấy người.

Vừng thái dương đả lặn non Tây, bóng chiều mù mịt thì đoàn người vừa đi tới cửa một hang núi.

Bổng nghe có tiếng quát vọng lại:

- Tân khách hãy dừng bước!

Quan Tây chấp tay đáp:

- Bọn tại hạ là Quan Thị Song Đao.

Trong hang núi bá đại hán võ phục áo đen chạy ra. Tên nào cũng tay trái cầm một ống mai hoa châm. Chúng đứng thành hàng chữ nhất chắn đường.

Ba tên đại hán ngó thầy trò Quan Tây một lượt rồi tên đứng giữa lên tiếng:

- Té ra là hai vị Quan lão gia đã tới.

Quan Trung nói:

- Hay lắm! Các vị đã biết chúng ta thì mở đường cho đi chứ.

Đại hán đứng giữa đáp:

- Chẳng phải là bọn tiểu nhân muốn làm khó dễ với hai vị Quan lão gia tử, tình thực bảo chúa luật lệ rất nghiêm minh. Bọn tiểu nhân không thể tự chuyên được. Mong rằng hai vị Quan lão gia thể tất cho.

Quan Trung tức giận hỏi:

- Chúng ta đã nhận đồ sính lễ quan trọng mà tới đây với hai vị bảo chúa của các ngươi, chẳng lẻ các ngươi cũng coi bọn ta như hạng tầm thường hay sao?

Nguyên Quan Thị Song Đao đã hiểu thể lệ những người vào bảo phải thế nào rồi.

Đại hán đứng giữa đáp:

- Nếu hai vị Quan lão gia mà được tệ bảo chúa đặc biệt hạ lệnh thì bọn tiểu nhân đã để các vị đi tự nhiên không dám nói gì nữa.

Quan Trung đã toan nổi nóng thì Quan Tây ngăn lại nói:

- Được rồi! Lúc chúng ta gặp hai vị bảo chúa sẽ chất vấn và không để khó cho các vị là xong.

Đại hán đứng giữa lại hỏi:

- Người trong xe là ai vậy?

Quan Tây đáp:

- Đó là tiện thê. Đối với bọn nữ lưu các vị có thể rộng rãi hơn một chút chăng?

Đại hán đứng giữa lắc đầu đáp:

- Không được! Bất luận nam nữ trước khi chưa được thông lệnh đặc biệt của bảo chúa thì ai cũng không thể miễn được.

Quân Trung Phụng từ từ hạ mui xe xuống hỏi:

- Có chuyện chi vậy?

Quan Tây nhăn nó đáp:

- Theo luật lệ nơi đây, lúc tiến vào hang đều phải bịt mắt.

Quân Trung Phụng nói:

- Người ta đã có lề luật như vậy dĩ nhiên tiện thiếp cũng phải tuân theo.

Nàng quay lại nhìn chiếc xe ngựa nói tiếp:

- Có điều còn chiếc xe ngựa và đôi lừa...

Đại hán đứng giữa nghiên mình thi lễ nói:

- Phu nhơn hãy khoan tâm. Xe cùng lừa ngựa sẽ do bọn tại hạ trông nom. Khi nào phu nhân trở ra nhất thiết xin kính hoàn đầy đủ.

Quân Trung Phụng tủm tỉm cười nói:

- Được quí vị chu đáo như vậy thì còn lo gì nữa.

Đại hán đứng giữa lấy trong bọc ra năm cái khăn bằng vải dầy bịt mắt bọn Quan Tây năm người lại, đồng thời tước hết khí giới của bọn này.

Quân Trung Phụng nghĩ thầm:

- Dù họ bịt mắt, song hai tay vẫn để cử động tự nhiên, thì muốn cởi ra lúc nào cũng được hay sao?

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng lách cách. Cổ tay nàng thấy nặng trĩu. Họ đã khóa tay mọi người bằng những chiếc khóa thép rất chắn chắn. Từ tay người nọ sang tay người kia đều có dây tói rất kiên cố móc liền với nhau. Cả năm người móc vào nhau thành một xâu, người nọ cách người kia chừng hai thước.

Bổng nghe thanh âm trầm trọng nói:

- Tại hạ rất tin chư vị, bất tất phải đeo hình cụ vào tay trái nữa, nhưng có điều cần phải nói rỏ trước...

Gả ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trong đoạn đường này có một chỗ nguy hiểm đặc biệt kêu bằng Đoạn Hồn Lộ. Vậy các vị nắm chặt sợi dây Cầu Sinh mà đi thì không sao hết.

Bọn Quan Thị Song Đao và Quân Trung Phụng bị bịt mắt rồi, trong lòng khó chịu, không ai nói nửa câu.

Bổng nghe thanh âm trầm trọng lại cất lên:

- Còn một điều nữa tại hạ cũng cần thuyết minh trước vì tại hạ quí trọng các vị, nên không đeo hình cụ vào tay vậy các vị cũng nên tự trọng, vì dọc đường chỗ nào cũng bố trí ám khí do những

tay cao thủ điều động. Bọn họ tuân theo mệnh lệnh rất nghiêm khắc, hễ các vị cởi khăn bịt mắt là lập tức họ phóng ám khí giết người.

Âm thanh dừng lại một chút để đổi thành lạnh lẽo hơn nói tiếp:

- Các vị phần nhiều là những tay cao thủ bậc nhất, giả tỷ vào lúc bình thời thì dù gặp ám khí bay đến như mưa hồ để đả làm gì được. Nhưng hiện giờ tình thế khác xa. Tay phải đã bị xiềng lại đi trên quãng đường cực kỳ nguy hiểm, nếu gặp ám khí bắn tới thì e rằng khó lòng tránh khỏi.

Quan Trung khó chịu quá không nhẫn nại được nữa lớn tiếng:

- Biết rồi! Làm gì mà phải nói lắm thế!

Thanh âm trầm trọng kia lại đáp:

- Dù sao trước khi đi qua Đoạn Hồn Lộ, tại hạ cũng phải phân tích mọi đường lợi hại một cách cặn kẽ.

Quan Trung gạt đi:

- Bọn ta nghe đủ lắm rồi. Bây giờ đi thôi chứ?

Quan Tây thản nhiên nói:

- Bữa nay Quan Thị Song Đao chịu để cho các hạ phát lạc là hoàn toàn nể mặt bảo chúa, bọn tại hạ sẽ có lời nói lại với hai vị đó.

Thanh âm trầm trọng đáp:

- Vụ này hoàn toàn do mệnh lệnh của hai vị bảo chúa, chẳng liên can gì đến tại hạ.

Quan Trung cười lạt muốn nói lại thôi.

Thanh âm trầm trọng lại cất lên:

- Được rồi! Bây giờ có thể dẫn bọn họ lên đường!

Quân Trung Phụng bên tai nghe tiếng dây lòi tói đụng nhau loảng xoảng, người nàng bị kéo về phía trước. Nàng là người bị bịt mắt trước tiên lại bị khóa tay sau cùng nên không hiểu người trước người sau mình là ai. Nàng ráng trấn áp nổi xúc động trong lòng để giữ cho bình tĩnh vì nàng hy vọng dùng cảm giác để nhận xét quãng đường phải đi qua.

Quân Trung Phụng bổng ngửi thấy mùi hôi hám ẩm ướt xông vào mũi tựa hồ như đang đi vào một đường hầm trong sơn động. Dĩ nhiên mùi hôi hám ẩm ướt này chỉ thỉnh thoảng, nếu không lưu tâm thì khó mà ngửi thấy.

Nàng nghĩ thầm trong bụng:

- Con đường vào sơn động này không hiểu bao xa mà đi mãi không hết.

Nàng đang suy nghĩ bổng thấy khí lạnh xông lên và tiếng nước chảy ào ào lọt vào màng tai.

Nàng cảm giác dường như đã đi hết sơn động.

Bổng nghe âm thanh ồm ồm lạ tai cất lên:

- Bây giờ các vị lên Đoạn Hồn Lộ đây!

Tiếng nói vừa dứt, Quân Trung Phụng đột nhiên cảm thấy một bàn tay to tướng thò ra nắm lấy bàn tay mình đặt lên sợi dây sắt lớn bằng hạt đào.

Thanh âm ồm ồm lại nói tiếp:

- Các vị nhớ luôn nắm cho chắc sợi dây Cầu Sinh. Chỉ lơi tay một chút là gặp nguy hiểm xương tan thịt nát mà còn liên lụy cả đến đồng bọn nữa.

Quân Trung Phụng theo lời dặn nắm rất chắt dây Cầu Sinh. Đồng thời nàng lắng tai nghe nhưng không thấy Quan Thị Song Đao nói gì.

Thanh âm ồm ồm lại nói:

- Bây giờ các vị tiến về phía trước.

Quân Trung Phụng cảm thấy sợi dây sắt từ từ di động về phía trước dường như phía đối diện có người đang kéo dây. Nàng cất bước cử động từ từ tiến về phía trước.

Quân Trung Phụng tuy bị bịt hai mắt, song nàng vẫn cảm giác được là mình đang đi trên cao, dưới chân tựa hồ có vực sâu trăm trượng. Nàng đang đạp chân lên một cái cầu nhỏ. Cầu này rất hẹp chỉ vừa đặt bàn chân, phải có dây sắt, người mới đứng vững và bước đi được.

Mọi người tay vịn dây sắt rất thận trọng vì bản năng cầu sinh và đều cảm giác thấy mình đang đi lủng lẳng trên không, phía dưới là vực thẩm. Chỉ sơ ý một chút rớt xuống là uổng mạng, nên ai nấy đều ngưng thần chú ý lần dò từng bước mà đi.

Đoàn người đi trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì Quân Trung Phụng đột nhiên cảm thấy tay trái mình có người nắm lấy dắt đi xuống mấy bậc đá. Nàng cảm thấy người này nắm tay mình rất mạnh thì trong lòng căm hận đến cực điểm nhưng sau khi xoay chuyển ý nghĩ, nàng đành dẹp lửa giận xòe tay ra nắm lấy tay nọ. Nàng không biết người đó là ai, đẹp hay xấu, già hay trẻ, mà trong lòng chỉ có ý niệm duy nhất là dùng sắc đẹp quyến rũ đàn ông.

Người kia dừng như lấy làm hân hạnh lắm. Tay hắn hơi run run, nhưng hắn vẫn nắm tay Quân Trung Phụng chặt hơn.

Bên tai Quân Trung Phụng còn nghe rõ tiếng hắn thở hồi hộp hiển nhiên vì mình mà lòng hắn đương rạo rực khẩn trương.

Đột nhiên bàn tay đó buông Quân Trung Phụng ra. Tiếp theo lại vang lên tiếng nói oang oang mà thanh âm có pha lẫn hơi thở.

- Các vị chỉ còn đi qua Phi Long Độ nữa là có thể bỏ khăn bịt mắt ra và sẽ được tiếp đãi một cách long trọng.

Thanh âm ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đi qua Phi Long Độ thì vừa sung sướng, khoan khoái lại vừa rất nguy hiểm. Điều quan trọng nhất là các vị đừng bỏ khăn che mắt ra. Theo chỗ tại hạ đã biết thì phàm người nào kéo trộm

tấm khăn bịt mắt thì chẳng qua Phi Long Độ được bình yên.

Quân Trung Phụng cảm thấy mình được người nâng đỡ đi về phía trước đặt ngồi vào một cái vật gì êm ái dễ chịu.

Lát sau tiếng nói oang oang lại cất lên:

- Các vị ngồi trên Long Ỷ rồi bất luận nghe thấy thanh âm gì cũng đừng loạn động là bình yên vô sự.

Quân Trung Phụng đột nhiên thấy luồng khí nóng thổi vào tai và có tiếng người nói rất nhỏ:

- Cô nương đừng sợ nhé! Cứ ngồi vững vào vị trí của tại hạ. Đây là một việc tính toán rất thần bí. Hàng vạn lần mới có một cơ hội bị lầm lẫn. Trong vạn lần đó chẳng lẻ cơ hội lại chụp xuống đầu cô nương. Huống chi tại hạ còn có thể thao túng chiếc Phi Long Ỷ này cùng 12 đường mai phục. Tại hạ nhất định thiết pháp cho cô nương qua Phi Long Độ bình yên không phải kinh hãi gì hết.

Quân Trung Phụng biết là mỹ sắc của mình đã chinh phục được đối phương thì không khỏi cười thầm.

Bỗng nghe người kia ngấm ngầm buông tiếng thở dài rồi đột nhiên Phi Long Ỷ phát động, trước chậm sau nhanh tiến về phía trước.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bỗng có tiếng lách cách vang lên ở trên đầu.

Rồi tiếng gió veo véo rít lên tưởng chừng như muốn vụt vào mặt.

Quân Trung Phụng tự hỏi:

- Có phải là tên nỏ không? Chẳng hiểu từ phía nào bắn tới?

Nàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì lại một hồi lách cách rồi veo veo bay tới. Lần này tựa hồ phía trên phía dưới, mặt trước sau đều có mà luồng kim phong lướt qua mặt thấy hơi lành lạnh.

Cả năm người ai cũng sợ hãi, nhưng chẳng một ai lên tiếng.

Quân Trung Phụng cảm thấy chỗ Phi Long Độ vừa đi qua chợt sáng chợt tối, chợt lên cao chợt xuống thấp. Có lúc hình như sương mù thổi vào mặt, tình hình rất phức tạp.

Phi Long Ỷ đang đi đột nhiên dừng lại. Bây giờ bên tai vang lên giọng oanh yến líu lo.

Quân Trung Phụng được người cầm tay dắt đi. Nàng tính chừng đi được một dặm thì dừng lại.

Bổng nghe một tràng cười ha hả vang lên. Tiếng cười dứt, một thanh âm sang sảng lọt vào màng tai:

- Xin lỗi quí vị!

Một hồi loảng xoảng vang lên. Quân Trung Phụng cảm thấy chiếc khóa sắt bên tay phải được cởi ra.

Sau một lát tấm sa đen bịt mặt cũng cởi ra nốt.

Quân Trung Phụng ngưng thần nhìn xem thì thấy mình hiện đương ở trong tòa nhà đại sảnh.

Cửa sổ mở rộng, bên ngoài là rừng rậm non xanh một màu biếc lục. Đồ trang trí trong sảnh đường rất mực hào hoa.

Một đại hán tuổi ngoại tứ tuần niềm nở tươi cười chào mọi người nói:

- Các vị đã một phen tân khổ!

Quan Tây nét mặt nghiêm trang lạnh lùng nói:

- Trần quản gia! Bọn tại hạ là Quan Thị Song Đao, được hai vị bảo chúa đưa lể đến mời tới đây. Nay là lần đầu, đành chịu theo qui luật của quí bảo bịt mắt đi qua Đoạn Hồ Độ rồi Phi Long Độ. Cái đó xong rồi, nhưng lần sau anh em tại hạ có trở lại đây mà cũng phải như lần đầu thì khó lòng đến nỗi mới bất bình.

Trần quản gia niềm nở khom lưng xá dài nói:

- Đã có bảo chúa đưa sính lễ đến mời, lý nghi phải được ưu đãi đặc biệt. Vì bọn thuộc hạ không hiểu sự việc để hai vị phải một phen khuất tất. Tiểu đệ xin thay mặt hai vị bảo chúa tạ tội với các vị trước.

Quân Trung Phụng mượn cơ hội họ nói chuyện với nhau, đưa mắt nhìn ra bốn phía, ngắm tình trạng trong nhà đại sảnh hết một lượt. Trong nhà đại sảnh cực kỳ hào hoa, ngoài vị quản gia còn bốn ả nữ tỳ mặc áo xanh. Ả nào cũng rất xinh đẹp, thắt lưng bằng tấm dây trắng, nghiêm trang đứng đó. Cả bốn ả trạc tuổi ngang nhau vào khoảng 18,19.

Quan Trung vẫn chưa nguôi giận cười lạt hỏi:

- Hai vị bảo chúa hiện giờ ở đâu?

Trần quản gia tươi cười đáp:

- Sáng hôm nay có hai vị quí khách đến thăm. Hai vị bảo chúa bồi tiếp họ nói chuyện ngày xưa. Bạn cũ trùng phùng, vui chén quá say, hãy còn đương ngủ. Hai vị hãy nghỉ ngơi giải lao.

Sáng mai hãy ra mắt bảo chúa được không?

Quan Trung biến sắc muốn nổi dóa, nhưng Quan Tây đưa mắt ngăn lại nói:

- Dã vậy thì sáng mai bọn tại hạ sẻ tiếp kiến bảo chúa cũng không sao.

Trần quản gia cười nói:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì hai vị bảo chúa mong quí sư đồ lắm. Người kính trọng các vị một cách khác thường, ngày nào cũng nhắc nhở, chờ mãi chưa thấy các vị đến.

Quan Tây chấp tay nói:

- Bọn tại hạ đường xa đói bụng lắm rồi. Chẳng hay Trần quản gia có gì cho ăn lót dạ không?

Trần quản gia đáp:

- Năm vị hãy chờ một chút. Tiểu đệ đã biểu nhà bếp chuẩn bị cơm rượu chỉ lát nữa là được.

Lảo đảo mắt nhìn Quân Trung Phụng hỏi:

- Cô nương đây dường như nay mới tới lần đầu. Trần mỗ chưa kịp thỉnh giáo quí tính.

Quân Trung Phụng chưa kịp trả lời thì Quan Tây đã đáp ngay:

- Đó là hàn thê của tại hạ. Xin Trần quản gia đừng cười.

Trần quản gia vội chắp tay nói:

- Té ra là tẩu phu nhân! Tại hạ thất kính mất rồi!

Đoạn hắn xá dài một cái.

Quân Trung Phụng chúc lời vạn phúc rồi từ từ bước tới bên chiếc ghế gỗ ngồi xuống đó.

Chỉ trong khoảng khắc hai tên đồng tử áo xanh bưng rượu lên. Thịnh yến bày ra đầy bàn. Quan Tây và Quân Trung Phụng được mời ngồi trên, Quan Trung cùng hai tên đồ đệ ngồi dưới.

Trần quản gia ngồi vào chủ vị để bồi tiếp.

Bốn ả nữ tỳ gót sen thoăn thoắt tiến lại rót rượu cho mọi người.

Trần quản gia nâng chung rượu lên mời:

- Các vị đã trải qua một phen tân khổ, tiểu đệ hãy kính trước một chung này.

Đoạn hắn uống một hơi cạn sạch.

Quan Tây đã sinh lòng nghi hoặc, nhưng thấy Trần quản gia uống trước một chung nên không ngờ gì nữa, cũng uống một chung.

Quan Trung cùng hai tên đồ đệ lần lượt cạn chén, chỉ có Quân Trung Phụng đưa chung rượu lên môi khẽ nhắp một chút rồi lại đặt xuống.

Nàng chưa được lịch duyệt giang hồ nên không biết cách lịch sự bằng Quan Thị Song Đao.

Ta nên biết nàng chưa từng ra khỏi cửa, vẫn giữ lề lối một vị tiểu thư ở chốn khuê môn. Huống chi nàng ở trước tình hình bắt buộc, bất đắc dĩ phải ứng phó, không uống rượu bao giờ nên chỉ nhắp môi rồi thôi ngay.

Bốn ả mỹ tỳ áo xanh xinh đẹp lập tức lại rót rượu vào cho Trần quản gia và sư đồ Quan Thị Song Đao.

Trần quản gia nghiêng mình đứng lên, nét mặt tươi cười nhìn anh em họ Quan chấp tay nói:

- Vừa rồi bọn thuộc hạ vì tuân theo lệnh dụ của bảo chúa mà đối với các vị có điều mạo phạm. Xin các vị vì chút bạc diện của tại hạ mà châm chước cho.

Nói đoạn hắn ngửa cổ lên uống hết một chung rượu nữa.

Quan Trung dường như vẫn chưa hết căm tức lại muốn nổi nóng, nhưng Quan Tây đã nâng

chén lên nói:

- Trần quản gia bất tất phải khách sáo, đó là lệnh dụ của hai vị bảo chúa, sao lại trách họ được.

Hắn nói xong cũng uống cạn chung rượu.

Quan Trung và hai tên đồ đệ đành phải làm theo, nâng chung lên uống.

Quân Trung Phụng vẫn chỉ nhấp một chút.

Trần quản gia quay lại bảo nữ tỳ:

- Rót rượu nữa đây.

Bốn tên nữ tỳ đua nhau rót đầy rượu vào các chung.

Trần quản gia nâng chung lên từ từ đứng dậy nhìn Quân Trung Phụng cười nói:

- Tẩu phu nhân lần đầu tới đây, tại hạ tiếp đãi không được chu đáo, xin phu nhân lượng thứ...

Chương 9 - Quan Thị Song Đao trúng độc té nhào

Trần quản gia ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ tửu lượng cũng kém lắm, huống chi theo luật lệ trong bảo không được ham mê rượu chè cờ bạc.

Hắn nâng chung rượu đứng lên nói tiếp:

- Nhưng bữa nay có tẩu phu nhân tới đây là cơ hội hạn hữu, tại hạ muốn vẹn tình địa chủ, ít ra phải uống mấy chung để tỏ lòng trân trọng quý khách.

Hắn uống một hơi cạn chung rồi dốc chung xuống nói.

- Mấy vị cạn hết chung này rồi ai muốn uống nữa hay thôi thì tùy ý. Đối với tẩu phu nhân nếu quả không quen uống rượu thì tại hạ không dám miễn cưỡng, xin tẩu phu nhân cứ việc tùy tiện.

Nói đoạn hắn khoanh tay nghiêng mình thi lễ ngồi xuống.

Mọi người thấy hắn cử động như vậy chẳng thể nào từ chối được, cùng uống hết chung thứ ba.

Mấy người dừng chén ngồi xuống.

Bất thình lình Quan Tây nhảy vọt lên lớn tiếng quát:

- Quân tiểu nhân vô sỉ nầy! Mi dám ám toán lão phu ư?

Hắn vừa nói vừa nhảy xổ về phía quản gia, đồng thời hắn thò tay toan nắm lấy uyển mạch của đối phương.

Quan Trung thấy Quan Tây phát động cũng vung chưởng nhằm quản gia phát tới.

Trần quản gia dường như đã đề phòng từ trước. Giữa lúc Quan Thị Song Đao ra tay, người hắn nhảy lộn ngược ra xa ngoài bốn thước.

Quan Thị Song Đao đánh một đòn không trúng lại toan ra chiêu thứ hai ngờ đâu đột nhiên thấy mắt hoa lên, cặp giò nhũn ra, ngã xuống đất.

Hai tên đồ đệ của họ Quan cũng uống phải một chung rượu độc. Tuy chúng cũng cảm thấy mình bị trúng độc rồi, xong vẫn ngồi yên không cử động.

Nguyên chúng rất tin cậy vào hai sư phụ của chúng, chắc mẩm công lực của hai lão có thể chế phục được chất độc để đối phó với Trần quản gia. Chỉ cầu sao bắt được hắn là chẳng lo gì không chịu đưa thuốc giải.

Bây giờ chúng thấy Quan Thị Song Đao bị chất độc phát tán làm cho té nhào mới biết là nguy rồi. Chúng đứng phắc dậy rút đơn đao ra.

Trần quản gia xua tay nói:

- Hai vị cứ ngồi yên là hơn. Thứ độc này mạnh lắm hai vị mà cử động là lập tức chất độc phát tác. Quan Thị Song Đao nội lực thâm hậu là thế mà còn không chống nổi, chẳng lẽ hai vị tự tin mình còn giỏi hơn cả sư phụ chăng?

Mấy câu này quả nhiên có hiệu lực. Hai tên đồ đệ kia đứng ngây người ra đương trường chẳng biết làm thế nào được.

Bỗng nghe Trần quản gia nói tiếp:

- Nếu hai vị cứ bình tâm tỉnh trí ngồi yên không cử động thì chất độc phát tán một cách rất chậm chạp.

Hai gã còn ít tuổi tính tình nóng nảy không chịu ngồi yên. Chúng đưa mắt nhìn nhau ra hiệu rồi đột nhiên nhảy vọt lên phóng song đao nhằm tấn công vào cạnh sườn Trần quản gia.

Thế hợp kích này mãnh liệt phi thường, Trần quản gia kinh hãi lùi lại mấy bước.

Trần quản gia tuy hấp tấp né tránh mà cũng tránh khỏi phạm vi hai mũi đao tập kích đột ngột.

Còn hai gã kia vì cử động mạnh nên chất độc phát tác rất mau, chúng cũng té nhào.

Anh em, thầy trò Quan Thị Song Đao bị chất độc đánh ngã hết.

Trần quản gia không còn sợ gì nữa. Hắn đảo mắt nhìn thẳng vào Quân Trung Phụng khẽ hắng đặng một tiếng rồi nói.

Cô nương chỉ khẽ nhấp môi một chút thì dù có trúng độc cũng nhẹ thôi.

Quân Trung Phụng luôn luôn gặp phải trường hợp thê thảm và nguy hiểm nên nàng đã luyện được tính bình tĩnh hơn người.

Nàng cười lạt nói:

- Đa tạ các hạ có lòng chiếu cố. Tiện thiếp chưa cảm thấy triệu chứng gì là trúng độc cả.

Trần quản gia chau mày hỏi:

- Vậy chắc cô nương đã phòng bị trước nên hoàn toàn chưa bị trúng độc?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tiện thiếp thường nghe nói dự yến lần đầu chẳng mấy khi gặp sự tử tế. Đáng trách bọn họ không cẩn trọng mà thôi.

Trần quản gia hỏi:

- Cô nương đã biết trước như vậy sao lại không khuyên can họ?

Quân Trung Phụng thản nhiên đáp:

- Tại hạ không hiểu giữa bọn họ có mối giao tình với hai vị bảo chúa cùng Trần quản gia ra sao còn giữa tiện thiếp với họ không sơ mà cũng chẳng thân.

Trần quản gia nghe nàng trả lời lấp lửng lấy làm kỳ hỏi lại:

- Cô nương không phải là vợ Quan Tây hay sao?

Quân Trung Phụng hững hờ đáp:

- Dĩ nhiên là phải Trần quản gia lại hỏi:

- Theo chỗ nhận xét của tại hạ thì dường như cô nương không quan tâm cho mấy đến trượng phu gặp trường hợp bất hạnh này chẳng hiểu có đúng không?

Quân Trung Phụng cười rồi đáp:

- Tiện thiếp là hạng nữ lưu gặp trường hợp này thì dù có quan tâm cũng chẳng làm thế nào được.

Trần quản gia khẽ hắng đặng một tiếng rồi khen:

- Cô nương quả là người hiểu thời vụ!

Quân Trung Phụng đưa mắt ngó Quan Thị Song Đao đang nằm dưới đất rồi thủng thẳng hỏi.

- Trần quản gia bỏ thuốc độc vào rượu để đánh ngã bọn sư đồ họ là có ý gì?

Trần quản gia cười lạt đáp - Quan Thị Song Đao đã nhận quà lễ trọng hậu của hai vị bảo chúa ở đây và nói rõ là đi theo để hạ sát hung thủ áo trắng. Thế mà không thực hiện lời ước chẳng lẽ bên này chịu mất uổng vàng bạc châu báu ư?

Quân Trung Phụng nói:

- Té ra là thế!

Nàng ngừng một chút rồi hỏi:

- Các vị định xử trí với bốn thầy trò họ ra sao?

Trần quản gia cười mát đáp:

- Vụ này phải chờ hai vị bảo chúa phát lạt, tại hạ không thể tác chủ được.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Hai vị bảo chúa đâu?

Trần quản gia đáp:

- Hai vị còn bận tiếp đãi mấy ông bạn ở xa tới, đang cùng nhau mà đàm những công việc trọng yếu.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Sao các vị biết Quan Thị Song Đao không gắng hết sức hết lòng trong công việc truy sát hung thủ áo trắng.

Trần quản gia cười khanh khách đáp:

- Bọn tại hạ dĩ nhiên vẫn ngấm ngầm theo dõi hành động của Quan Thị Song Đao...

Hắn đảo mắt nhìn Quân Trung Phụng nói tiếp:

- Có điều tại hạ nghĩ mãi mà không sao hiểu được:

Quân Trung Phụng hỏi:

- Điều chi vậy?

Trần quản gia nói:

- Quan Tây đã ngoại lục tuần, còn cô nương thì tại hạ coi chừng nhiều lắm chỉ mới 16, 17 tuổi mà sao chịu lấy hắn làm chồng?

Quân Trung Phụng lạnh lùng đáp:

- Quan Thị Song Đao võ công cao cường. Một khi họ đã đòi lấy tiện thiếp làm vợ thì có cần gì tiện thiếp ưng thuận hay không.

Trần quản gia nói:

- Thế thì phải rồi, cô nương bị lâm vào tình trạng bức bách chứ không phải tâm nguyện.

Quân Trung Phụng nói:

- Các vị phái người theo dõi Quan Thị Song Đao chắc là biết rõ thân thế tiện thiếp rồi?

Trần quản gia ngẩn người ra hỏi lại:

- Thân thế cô nương ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phải rồi! Chắc các hạ biết tiện thiếp là ai chứ?

Trần quản gia giương mắt lên nhìn thẳng Quân Trung Phụng một hồi rồi đáp:

- Cô nương là vợ Quan Tây!

Quân Trung Phụng nói:

- Tiện thiếp là con gái Quân Thiên Phụng, em gái Quân Trung Bình, tên gọi Quân Trung Phụng.

Trần quản gia sửng sốt hỏi:

- Cô nương là ái nữ của Quân tứ gia ư?

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Chính phải, gia phụ là bạn chí thân với mấy vị bảo chúa ở đây. Người đứng vào hạng thứ tư.

Trần quản gia lại hỏi:

- Cô nương là tiểu thư của Quân tứ gia sao lại biến thành vợ Quan Tây được?

Quân Trung Phụng không nhịn nổi mối xúc động trong lòng, nước mắt tràn ra, nàng nói:

- Những cuộc tao ngộ của vãn bối không thể nói một lời mà hết được.

Trần quản gia nói:

- Cô nương đừng khóc nửa, hãy thủng thẳng kể lại những chuyện đã xảy ra cho tại hạ biết.

Quân Trung Phụng gạt lệ nói:

- Vãn bối muốn được gặp hai vị bảo chúa Trương Hoàng…

Trần quản gia bỗng sắc mặt lạnh như băng hỏi bằng một giọng nghiêm khắc:

- Sao? Lệnh tôn đã nói rõ mọi chuyện với cô nương rồi hay sao?

Quân Trung Phụng lắc đầu đáp:

- Không có đâu, gia phụ chưa từng nói tới vụ này bao giờ.

Trần quản gia hỏi:

- Thế mà sao cô nương lại biết rõ hai vị bảo chúa?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đó là do Quan Thị Song Đao cho vãn bối hay.

Trần quản gia lại hỏi:

- Chà! Cô có biết mối quan hệ giữa lệnh tôn và hai vị bảo chúa ở đây thế nào không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Là bạn chi lan Trần quản gia hỏi:

- Cái đó cũng do Quan Tây nói cho cô nghe hay sao?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phải rồi!

Trần quản gia quay lại nhìn Quan Thị Song Đao rồi nói:

- Dường như Quan Tây đã cho cô biết rất nhiều chuyện?

Quân Trung Phụng cảm thấy hoang mang trong dạ, nàng không hiểu tại sao thân phụ mình đã là bạn kết nghĩa với Trương Hoàng bảo chúa mà theo giọng lưỡi họ Trần lại có điều ngoắt ngoéo.

Nàng toan hỏi, nhưng nín nhịn không hỏi nửa.

Trần quản gia giơ tay lên vổ ba cái rồi cất tiếng gọi:

- Vào đây!

Bốn đại hán vỏ phục giắt đao lập tức chạy vào sảnh đường.

Trần quản gia đưa mắt nhìn bốn thầy trò Quan Thị Song Đao rồi bảo:

- Đem chúng bỏ vào thạch lao số một và phải nhớ xiềng cho chắc chắn, canh giữ cho nghiêm ngặt để chờ lệnh phát lạc.

Bốn đại hán dạ một tiếng rồi mỗi người cắp một người trong bọn Quan Thị Song Đao đem đi.

Trần quản gia lại xua tay một cái, bốn tên thị nữ len lén lui ra.

Trong nhà đại sảnh cực kỳ hào hoa hiện giờ chỉ còn lại hai người là Quân Trung Phụng và Trần quản gia.

Trần quản gia hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương có biết cách xưng hô hai vị bảo chúa thế nào không?

Nàng đã được Quan Tây nói cho biết tên của hai vị bảo chúa kia. Nhưng bây giờ nàng thấy thái độ của Trần quản gia có điều khác lạ nên giả vờ không biết và hỏi lại.

- Vãn bối không hay liệu Trần lão tiền bối có chỉ giáo cho được chăng?

Trần quản gia không trả lời câu hỏi của Quân Trung Phụng. Hắn hỏi lại.

- Sau khi cô nương gặp hai vị bảo chúa, cô đã nghĩ tới kết quả cuộc gặp gỡ đó sẽ đưa đến kết quả nào chăng.

Dĩ nhiên Quân Trung Phụng cảm thấy sự tình rất phức tạp và dường như chẳng tử tế gì, nàng làm bộ ngơ ngác đáp:

- Về điểm này vãn bối làm sao mà hiểu được, mong rằng Trần lão gia chỉ cho.

Trần lão gia tủm tỉm cười nói:

- Cô nương là người khéo ăn nói lại biết tùy cơ ứng biến, may ra có thể khiến cho hai vị bảo chúa vui lòng được đó...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có một điều mà tại hạ chưa rõ Quân Trung Phụng hỏi:

- Điều gì vậy?

Trần quản gia đáp:

- Một điều có liên quan đến Quan Tây Quân Trung Phụng buồn rầu ngắt lời:

- Vãn bối tuy bị bắt buộc lấy Quan Tây nhưng vẫn còn giữ được tấm thân trong trắng.

Nàng toan kể cả câu chuyện huynh trưởng bị hại và những thảm trạng mà nàng đã trải qua khiến nàng phải chịu ép một bề nhưng nàng xem chừng Trần quản gia không chú ý nghe nên không nói đến nữa.

Những cuộc tao ngộ bi thảm khiến cho cô gái nhỏ tuổi đã phải chú ý đến đối phương và chú ý xem trong lòng họ nghĩ gì.

Bỗng nghe Trần quản gia hắng giọng một tiếng rồi nói.

- Quân cô nương, lệnh tôn đã tố cao hai vị đây họ gì với hung thủ chưa?

Quân Trung Phụng đáp:

- Hung thủ có tra hỏi tiên phụ Trần quản gia hỏi ngay:

- Lệnh tôn đáp thế nào?

Quân Trung Phụng nói:

- Tiên phụ thà chịu chết, chứ nhất quyết không nói.

Trần quản gia hỏi:

- Sao cô nương biết rõ thế?

Quân Trung Phụng đáp:

- Lúc tiên phụ bị hại vãn bối cũng ở ngay trên đương trường nên biết rõ cả.

Trần quản gia cười ha hả nói:

- Cứ tin tức mà ơ đây lượm được thì hung thủ không giết bọn nô bộc, còn đối với thân nhân, gả chẳng tha một người nào. Cô nương là con gái Quân Trung Phụng lại có mặt đương trường thì khi nào hắn chịu buông tha?

Quân Trung Phụng toan nói thực vụ nữ tỳ Tiểu Quyên đứng ra giải cứu. Nhưng nàng lại nghĩ rằng cuộc tao ngộ tình cờ này có nói ra đối phương cũng chẳng tin, khi đó lại phải phí rất nhiều điều giải thích. Chi bằng tìm lời nói để hắn tin ngay là hơn.

Nàng xoay chuyển ý nghĩ rồi chậm rãi đáp.

- Gia huynh bị thương dưới kiếm của hung thủ, gia mẫu tự tử mà chết, tiên phụ bị hung thủ chặt đứt hai tay cũng đâm đầu vào vách mà chết...

Trần quản gia cười khanh khách hỏi:

- Thế rồi gã buông tha cô nương ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gã không giết vãn bối, nhưng không phải là vô điều kiện.

Trần quản gia hỏi:

- Gả đòi điều kiện gì?

- Phải đem hết nhưng bức cổ họa cùng minh châu mà tiên phụ đã cất giữ để đổi lấy mạng sống. Hung thủ đã ưng thuận với tiên phụ như vậy rồi tiên phụ mới đập đầu vào vách mà chết.

Trần quản gia nói:

- Đem cổ họa và châu báu để đổi lấy mạng sống cô nương kể như cũng đủ lắm rồi.

Quân Trung Phụng liếc mắt nhìn thấy thần sắc Trần quản gia đã hơi tin liền nói tiếp.

- Lúc đó vãn bối trong lòng bi thảm quá độ không biết tiên phụ đã đàm phán với hung thủ ra sao mà chỉ phảng phất nghe thấy dường như trên 100 hạt minh châu.

Trần quản gia hỏi:

- Hung thủ lấy minh châu cùng cổ họa rồi bỏ Quân gia đi ngay phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối lúc đó bị bao nỗi thảm khốc công phạt nên không nghe rõ tình hình cuộc đàm phán giữa tiên phụ và hung thủ. Sau khi tiên phụ đâm đầu vào vách mà chết, hung thủ liền vào nhà trong, khi trở ra tay hắn cầm một bọc lớn, trợn mắt nhìn vãn bối một cái rồi trở gót đi luôn.

Trần quản gia cười ha hả nói:

- Vậy là đúng rồi! lệnh tôn đã có ý mua tính mạng cô nương từ trước nên mới đem cổ họa minh châu để vào một chỗ.

Quân Trung Phụng thêu dệt ra những điều dối trá này, nàng tự cảm thấy có rất nhiều chỗ sơ hở, song xem chừng Trần quản gia rất tin tưởng không nghi ngờ gì nữa.

Nàng liền đáp:

- Cái đó vãn bối cũng không biết rõ Trần quản gia lại hỏi:

- Cô nương gặp Quan Thị Song Đao trong trường hợp nào.

Quân Trung Phụng đáp:

- Người nhà bị giết, nô bộc bỏ chạy, chỉ còn lại một mình vãn bối là đứa con gái yếu ớt và một tên nữ tỳ ở với nhau. Ba hôm sau thây Quan Thị Song Đao đến...

Trần quản gia xua tay ra dấu hiệu cho Quân Trung Phụng đừng nói nửa. Hắn chạy vào trong phòng một lúc rồi trở ra hỏi:

- Quan Thị Song Đao mãi đến ba bửa sau mới đến ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Họ đến khoảng giữa giờ ngọ ba hôm sau.

Trần quản gia lại hỏi:

- Thế rồi cô nương đi theo bọn họ hay sao?

Quân Trung Phụng đáp:

- Quan Thị Song Đao bảo có hai vị phụ chấp muốn đón vãn bối.

Trần quản gia hỏi:

- Thế mà cô nương tin và đi theo họ ngay ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối thân gái yếu ớt lại lâm vào tình trạng bơ vơ không nơi nương tựa, giữa lúc hoang mang không có chủ định gì thì dĩ nhiên nghe lời khuyên giải liền động tâm đi ngay.

Trần quản gia nói:

- Cô nương nói thế thì phải rồi.

Hắn hắng đặng một tiếng rồi hỏi tiếp.

- Nhưng sao cô nương lại ưng thuận cuộc hôn nhân với Quan Tây một cách dễ dàng?

Quân Trung Phụng đáp:

- Họ đánh thuốc mê vãn bối làm đại lễ rồi đưa vào động phòng.

Nàng đưa mắt nhìn Trần quản gia rồi nói tiếp - May mà vãn bối tỉnh lại kịp thời nên liệu điều nói cho xuôi chuyện. Vãn bối ưng thuận cuộc hôn ước nhưng viện lẽ vì trong mình mang hiếu phục mới giữ được tấm thân trong trắng.

Trần quản gia gật đầu.

- Cô nương khá thông minh đấy, bây giờ cô nương hãy đi nghỉ một lúc chờ tại hạ gặp hai vị bảo chúa hỏi ý kiến người rồi sẽ tìm cách đưa cô nương vào ra mắt.

Quân Trung Phụng nghiêng mình đáp:

- Trăm sự vãn bối trông cậy vào Trần lão tiền bối. Vãn bối mà được nơi nương tựa ắt có ngày báo đáp.

Trần quản gia nói:

- Tại hạ xin vì cô nương gắng sức.

Đoạn hắn giơ tay vừa vẫy vừa gọi:

- Đào, Hạnh hai nữ tỳ đâu?

Hai ả nữ tỳ áo xanh tiến vào nghiêng mình hỏi:

- Tổng quản có điều chi dạy bảo?

Trần quản gia đáp:

- Hai ngươi đưa cô nương đi nghỉ, và sắp đặt chỗ ăn chỗ nghỉ cho cô nương.

Hai ả nữ tỳ dẫn Quân Trung Phụng ra khỏi tòa đại sảnh.

Quân Trung Phụng tuy cuối đầu xuông đất mà đi, nhưng nàng ngấm ngầm để ý đến mọi vật xung quanh. Nàng thấy hai ả nữ tỳ đưa mình xuyên qua một hành lang nhỏ hẹp, rồi đi vòng vèo bốn năm chỗ quanh co mới đến trước một tòa thạch thất.

Hai ả nữ tỳ một trước một sau để Quân Trung Phụng đi vào giữa. Ả nữ tỳ dẫn đường tới trước thạch thất thì dừng lại. Ả mở cửa đá ra nói.

- Mời cô nương vào đi.

Quân Trung Phụng ngẩng đầu nhìn vào thì đây là một nhà đá tối tăm. Bên trong chỉ có một cái sập đá trải da thú. Ngoài cái cửa độc nhất, bốn mạch đều là vách đá rất kiên cố. Bất giác nàng chau mày hỏi.

- Đây là nhà giam phải không?

Ả nữ tỳ lạnh lùng nói:

- Nếu có phải nhà giam thì cũng là hạng nhà giam tốt nhất.

Quân Trung Phụng không hỏi nửa, nàng chậm chạp bước vào trong nhà. Bao nhiêu biến cố bi thảm khiến cho nàng học được tính nhẫn nại hơn người. Nhất thiết nàng thuận theo định mệnh.

Hai ả nữ tỳ đóng cửa đánh ỄbinhŨ một tiếng, cài then ngoài lại rồi trở gót đi ngay.

Quân Trung Phụng từ từ ngồi xếp bằng xuống sập đá.

Nàng chờ cho tâm hồn bình tĩnh lại rồi từ từ bước xuống đưa tay ra sờ soạng bốn vách đá thì thấy chỗ nào cũng kiên cố vô cùng. Trong nhà trừ sập đá trải da thú, không còn vật nào khác.

Quân Trung Phụng đã biết rõ lao phòng này chắc chắn lắm mà võ công nàng lại bình thường thì chẳng có cách gì thoát ra. Nàng lại nghĩ rằng mình chẳng thể nào phản kháng với họ được thì chỉ còn có cách ngồi đây để chờ diễn biến xem sự việc xảy ra thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Nghĩ vậy nàng liền quay lại ngồi xếp bằng xuống thạch đá, nhắm mắt dưỡng thần, vận khí điều hòa hơi thở.

Nàng không hiểu thời gian trôi qua bao lâu thì đột nhiên có tiếng "binh", cánh cửa mở rộng.

Một ả nữ tỳ áo xanh tay xách ngọn đèn hồng từ từ tiến vào.

Theo sau nữ tỳ là Trần quản gia và hai tên đại hán mang binh khí bên mình.

Ả nữ tỳ đến cách giường đá bốn năm bước thì dừng lại.

Trần quản gia vượt lên trên hai ả cất tiếng gọi:

- Quân cô nương!

Quân Trung Phụng từ từ đúng lên nghiêng mình đáp.

- Trần lão tiền bối.

Trần lão quản gia nói:

- OÀ! Cô nương giữ lể quá.

Hắn ngừng lại một chút tiếp:

- Tại hạ đã bẩm lại với hai vị bảo chúa. Hai vị muốn gặp cô nương.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối xin đa tạ lão tiền bối.

Trần quản gia quay lại nhìn hai đại hán ra lệnh.

- Bịt mắt y lại.

Đại hán võ phục mé tả dạ lên một tiếng móc tấm xa đen trong bọc ra đến bịt mắt Quân Trung Phụng.

Trần quản gia hắng dặng một tiếng rồi nói.

- Quân cô nương! cô nương hãy chịu khuất tất một chút.

Quân Trung Phụng đáp.

- Đây là một luật lệ trong bảo dĩ nhiên vãn bối phải tuân theo Trần quản gia nói:

- Cô nương nhỏ tuổi mà thật hiểu thời vụ.

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Chúng ta đi thôi Quân Trung Phụng bị người kia dắt đi tiến về phía trước.

Cuộc hành trình này khá xa, Quân Trung Phụng cảm thấy phải đi mất đến nửa giờ.

Đột nhiên đại hán dừng lại, một bàng tay đưa cởi tấm băng đen bịt mắt nàng ra.

Chương 10 - Thoát khỏi đầm rồng lại sa hang cọp

Quân Trung Phụng định thần ngảnh đầu nhìn ra thì thấy đây là một tòa nhà cách trần thiết cực kỳ xa hoa tựa hồ một sảnh đường nhỏ.

Một cây nến màu hồng đặt trên cái kỷ nhỏ để một bên, ánh sáng bừng bừng soi tỏ khắp gian nhà.

Một lão già mặt dài như mặt ngựa, hai mắt rất to, râu bạc chùng xuống trước ngực, mình mặc bào xanh ngồi ngất ngưởng trên một cái án gỗ dài phủ đoạn vàng.

Ngồi bên lão già mặt dài là một người đứng tuổi trạc độ tứ tuần, mặt trắng mày nhẵn nhụi vì chưa để râu, mình mặc áo bào tía.

Bốn mặt tiểu sảnh đường nầy các cửa sổ đều buông rủ những tấm rèm màu tía khá dày không thể trông rõ cảnh vật bên ngoài được.

Quân Trung Phụng nghĩ thầm trong bụng:

- Lão già và người đứng tuổi kia chắc là hai vị lão chúa Trương, Hoàng.

Bổng nghe Trần quản gia trầm giọng nói:

- Quân cô nương! Hai vị bảo chúa ngồi trên kia sao cô không tiến lại làm lễ bái kiến.

Quân Trung Phụng tiến đến trước mặt hai người nghiêng mình thi lễ nói:

- Vãn bối là Quân Trung Phụng xin khấu đầu ra mắt hai vị bảo chúa.

Lão già mặc áo xanh thủng thẳng nói:

- Ngươi bất tất phải đa lể. Hãy đứng lên nói chuyện.

Quân Trung Phụng toan khấu đầu, nghe nói liền dừng lại đáp:

- Cung kính không bằng tuân mệnh.

Thanh bào lão nhân cặp mắt rất lớn giương lên ngắm nghía Quân Trung Phụng một lát rồi hỏi:

- Ngươi là con gái Quân Thiên Phụng ư?

Quân Trung Phụng lễ phép đáp:

- Gia phụ chính là Quân Thiên Phụng.

- Ngươi có biết ta là ai không?

Quân Trung Phụng ngước lên nhìn thanh bào lão nhân đáp:

- Nạn nữ không biết.

Thanh bào lão nhân lại hỏi:

- Gia gia ngươi không nói cho ngươi biết ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Trước nay gia phụ chưa từng cùng vẫn bối nói chuyện ngày trước bao giờ.

Thanh bào lão nhân vuốt chòm râu bạc nói:

- Lệnh tôn cùng lão phu giao kết huynh đệ. Lão phu đứng vào hàng lão đại.

Quân Trung Phụng lạy phục ngay xuống nói:

- Điệt nữ xin khấu đầu bái kiến đại bá phụ.

Thanh bào lão nhân trỏ người đứng tuổi mặc bào tía giới thiệu:

- Vị nầy là ngủ thúc phụ của ngươi đó.

Quân Trung Phụng quay sang lạy người bào tía nói:

- Điệt nữ xin bái kiến ngủ thúc.

Người đứng tuổi mặc áo tía nói:

- Ngươi hãy đứng lên! Đại bảo chúa có chuyện hỏi ngươi.

Quân Trung Phụng từ từ đứng dậy nói:

- Đa tạ đại bá cùng ngủ thúc.

Thanh bào lão nhân khẻ hắng giọng một tiếng bảo Trần quản gia kê ghế cho Quân Trung Phụng ngồi.

Trần quản gia vâng lời bưng chiếc ghế gỗ lại nói:

- Xin mời cô nương ngồi.

Quân Trung Phụng từ từ ngồi xuống nói:

- Đa tạ đại bá phụ.

Thanh bào lão nhân đưa mắt ngó Quân Trung Phụng một lượt rồi cất tiếng hỏi:

- Lúc lệnh tôn và lệnh đường bị tên hung thủ kia sát hại ngươi có hiện tại trường không?

Quân Trung Phụng kính cẩn đáp:

- Vãn bối cũng ở đó và được mắt trông thảm họa.

Thanh bào lão nhân nói:

- Hay lắm! Ngươi thủng thẳng thuật lại cho ta nghe, càng tỉ mỉ càng tốt.

Quân Trung Phụng trầm ngâm một chút rồi đem việc người áo trắng ban ngày treo kiếm báo tin rồi đến đêm sấn vào nhá hạ thủ đầu đuôi thế nào thuật tỉ mỉ lại một lượt. Nàng chỉ giấu nhẹm vụ nữ tỳ Quyên Nhi giải cứu.

Thanh bào lão nhân lắng tay nghe. Lão chờ cho Quân Trung Phụng kể xong mới quay lại đưa mắt nhìn người đứng tuổi áo tím hỏi:

- Lão ngủ! Năm trước khi lão đến gặp lão tứ đã khuyên y dời sang đây mà ở, phải không?

Người áo tía lắc đầu đáp:

- Đúng thế. Nhưng tứ ca cứ chần chờ không quyết định.

Thanh bào lão nhân trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Lão ngũ có bảo cho y biết chỗ trú ngụ của chúng ta không?

Người mặc bào tía lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa nói tới điểm nầy với y.

Thanh bào lão nhân đưa mắt ngó Quân Trung Phụng thở dài nói:

- Hài tử chúng ta đã tận tâm, song lệnh tôn chẳng chịu nghe lời khuyến cáo nên mới xảy ra kết cục như vậy.

Quân Trung Phụng nói:

- Điệt nữ chưa từng nghe gia gia nhắc đến chuyện ngày xưa nên chẳng hiểu nội tình chi hết.

Thanh bào lão nhân lại hỏi:

- Bây giờ thì ngươi biết cả rồi chứ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ vẫn chưa hiểu được mấy.

Thanh bào lão nhân lại hỏi:

- Ngươi có biết gì về những sự tích của lịnh tôn và chúng ta ngày trước ở trên chốn giang hồ không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tả Đao Quan Tây có nói cho điệt nữ biết chút nội tình một cách thô sơ chứ không được tường tận.

Thanh bào lão nhân hỏi:

- Nhắc tới Quan Thị Song Đao ta lại nhớ đến một chuyện, Phải chăng Quan Tây đã lấy ngươi làm vợ?

Quân Trung Phụng từ từ sa lệ đáp:

- Điệt nữ ở tình trạng bị áp bức không biết làm thế nào đành phải khuất thân cho được toàn mạng...

Nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Có điều điệt nữ đã an ủi được linh hồn song thân là vẩn giữ được tấm thân trong trắng.

Thanh bào lão nhân cười lạt hỏi:

- Chắc trong lòng ngươi căm hận Quan Thị Song Đao lắm phải không?

Quân Trung Phụng đáp; - Đúng thế! Điệt nữ hận mình chưa ăn tươi nuốt sống được chúng. Nổi phẫn uất nầy còn chép xương để dạ.

Thanh bào lão nhân thủng thẳng hỏi:

- Hài tử! Có phải ngươi căm hận hắn vì hắn bức bách ngươi phải lấy y làm chồng không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Ngoài vụ này bọn chúng còn mưu hại huynh trưởng nữa. Ca ca của điệt nữ bị thương trầm trọng nhưng chưa đến nỗi hoàn toàn vô phương giải cứu. Quan Thị Song Đao đã bức bách điệt nữ phải chịu ép một bề lại ngấm ngầm hại ca ca. Tội nghiệp cho y vì bị thương trầm trọng nên không thể phản kháng được.

Thanh bào lão nhân hỏi:

- Bọn chúng ám hại ca ca ngươi trong trường hợp nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ bị bọn chúng đánh thuốc mê, không hiểu chúng đã dùng độc kế gì giết ca ca.

Thanh bào lão nhân hỏi:

- Ngươi chưa trông thấy thi thể ca ca ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ chưa thấy.

Thanh bào lão nhân quay lại nhìn người áo cẩm bào hỏi:

- Ngũ đệ! Quan Thị Song Đao đâu rồi?

Người mặc bào tía đáp:

- Hiện đã giam chúng vào trong tử lao số 1.

Thanh bào lão nhân nói:

- Quan Thị Song Đao võ công cao cường. Nay đã bắt được chúng thì đừng buông tha nữa.

Người mặc bào tía đáp:

- Tiểu đệ cũng biết thế và định đến giờ ngọ ngày mai sẽ đem bọn thầy trò chúng bốn người ra xử quyết.

Thanh bào lão nhân ngó chầm chập vào mặt Quân Trung Phụng nhắc lại câu hỏi; - Hài tử! Ngươi căm hận Quan Thị Song Đao lắm phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Cái đó điệt nữ đã trình đại bá phụ rồi.

Thanh bào lão nhân nói:

- Được lắm! Vậy ngày mai lúc xử quyết Quan Thị Song Đao ngươi sẽ đứng bên giám đốc việc chặt đầu, lăng trì bọn chúng để ngươi bớt nổi căm hờn vì đã báo được mối thù cho ca ca.

Quân Trung Phụng nghiêng mình nói; - Đa tạ đại bá phụ.

Thanh bào lão nhân khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Hài tử! Ta có mấy điều muốn hỏi ngươi, mong ngươi trả lời đúng sự thực.

Quân Trung Phụng nói:

- Hễ vãn bối biết được điều gì xin trình đại bá phụ hết.

Thanh bào lão nhân nói:

- Thế thì hay lắm!

Lão ngưng lại một chút rồi hỏi:

- Hài tử! Ngươi liệu chỗ chúng ta ở này có an toàn không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Lúc điệt nữ đi vào bị bưng mắt nên không nhìn rõ cách bố trí. Có điều điệt nữ cũng cảm giác được là nơi đây canh phòng rất nghiêm mật, chẳng khác tường đồng vách sắt.

Thanh bào lão nhân cười ha hả nói:

- Ta cùng ngủ thúc ngươi phải chịu trăm cay nghìn đắng kinh doanh trong mười mấy năm mới bố trí thêm được mấy cơ quan mai phục mới mẻ, đại khái trong vòng ba tháng nữa là công cuộc hoàn thành. Khi đó dù là Đại La Thiên cũng khó lòng vượt qua được.

Lão buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Đáng thương cho phụ thân ngươi không chịu nghe lời khuyên cáo của ta dời qua đây mà ở nên mới lâm vào cảnh thê thảm như thế.

Quân Trung Phụng theo hùa:

- Bá phụ đã hết lòng như vậy mà tiên phụ lại cố chấp thì thật là đáng trách.

Thanh bào lão nhân nói:

- Cứ những tin tức lượm được thì tên hung thủ áp trắng chẳng những võ công cao cường mà còn xuất quỉ nhập thần, tai mắt linh mẫn vô cùng. Quan Thị Song Đao đưa ngươi tới đây không chừng đã bị gã theo dõi hành tung.

Quân Trung Phụng nói:

- Dọc đường điệt nữ chưa gặp một triệu chứng gì hết.

Thanh bào lão nhân nói:

- Ta cùng ngủ thúc ngươi đã chuẩn bị đầy đủ. Dù địch nhân đến, ngươi cũng đừng sợ hãi gì.

Quân Trung Phụng nói:

- Điệt nữ hoàn toàn trông cậy vào thần oai của đại bá phụ.

Thanh bào lão nhân lại nói:

- Ta muốn biết rõ những diễn biến lúc phụ thân ngươi bị hạ sát.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối đã trình bày toàn bộ những chuyện xảy ra với đại bá phụ rồi.

Thanh bào lão nhân nói:

- Theo chỗ ta biết thì gã thiếu niên áo trắng đó quyết không động vì trăm hạt minh châu...

Lão nói tới đây đột nhiên dừng lại. Hai luồng mục quang lạnh lùng ngó thẳng vào mắt Quân Trung Phụng.

Lão nói:

- Hài tử! Ta không thể tin được gã kia chịu để cho phụ thân ngươi mua mạng sống của con bằng trăm hạt minh châu.

Quân Trung Phụng chột dạ đáp:

- Cuộc biểu diễn xảy ra lúc đó đúng là như vậy.

Thanh bào lão nhân vẻ mặt trở nên lạnh lùng nói bằng một giọng sắc bén:

- Hài tử ngươi nên nói đúng sự thật đi!

Quân Trung Phụng đáp:

- Những lời mà điệt nữ đã nói với đại bá phụ đều là sự thực cả.

Thanh bào lão nhân đổi giọng lạnh lẽo hơn nói:

- Ngươi không nói thật thì đừng trách ta vô tình.

Quân Trung Phụng bụng bảo dạ:

- Cha này là một tay cực kỳ nham hiểm giảo quyệt. Mình không thể đổi lời được nửa.

Nàng lấy làm khó nghỉ, hồi lâu không thốt nói lên lời.

Thanh bào lão nhân cười mát nói:

- Hài tử! Ta biết chỗ khổ tâm củ ngươi nên ngươi phải nói dối là chuyện miễn cưỡng nhưng cái đó cũng chẳng hề chi.

Quân Trung Phụng nói:

- Sự thực điệt nữ có nói dối mấy câu vì điệt nữ mà có nói thiệt e rằng đại bá phụ không tin mà sanh lòng ngờ vực.

Thanh bào lão nhân cười hả hả nói:

- Ngươi mà còn sống đặng thì khi đó tất nhiên xẩy ra những diễn biến kỳ ảo khôn lường. Hài tử! Ngươi nên nói thiệt đi thôi!

Quân Trung Phụng tuy đã hết sức cẩn thận, nghỉ trước rồi mới nói. Nhưng dù sao nàng cũng là cô gái nhỏ tuổi thì đấu trí với con người giảo quyệt như lão thế nào được? Nàng đưa đẩy gợi vài câu đành phải kể hết sự thực đã trải qua.

Trần quản gia trợn mắt lên nhìn Quân Trung Phụng. Hiển nhiên lão tỏ ra rất kinh dị và bội phục về bản lãnh nói dối của nàng.

Quân Trung Phụng đã phát giác ra cả hai vị đại sư bá và ngũ thúc tính tình thâm hiểm, đều là những nhân vật tàn khốc. Một lời nói vụng về có thể mang họa sát thân ngay.

Nàng giơ tay lên gở món tóc mây để cho tâm thần trấn tĩnh lại phần nào. Nàng kể chuyện tỳ nữ Quyên Nhi với một sự dè dặt cẩn thận khôn tả. Nàng nói Quyên Nhi thẳng thắng đứng ra can thiệp và cho người áo trắng đánh cuộc ba chiêu kiếm để cứu nàng thoát chết. Nhưng nàng vẩn giữ bí mật vụ Quyên Nhi đã lấy bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ.

Trừ vụ đó còn đoàn là sự thực nên Quân Trung Phụng kể lại một cách rất rành mạch, không chỗ nào sơ hở.

Thanh bào lão nhân lại nói:

- Hài tử! Những chuyện đã trải qua như vậy chẳng tổn hại gì cho ngươi, sao ngươi lại không chịu nói thực ngay từ lúc đầu?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ cũng muốn nói thực nhưng sợ đại bá không tin.

Thanh bào lão nhân gật đầu nói:

- Có lý.

Người mặc áo tía hỏi:

- Hài tử! Có một điều mà ta nghĩ mãi không hiểu là Quyên Nhi võ công đã cao cường đến thế sao lại ẩn thân trong nhà ngươi làm tỳ nữ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ cũng không rõ nội tình. Mãi đến lúc y lộ bản tướng, điệt nữ mới biết y không phải là nhân vật tầm thường.

Người áo tía lại hỏi:

- Thị có yêu cầu điều gì không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Xong việc y mới bảo điệt nữ muốn xin chút di vật của tiên phụ.

Người áo tía hỏi:

- Di vật gì?

Quân Trung Phụng toan nói bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ, nhưng chưa thốt ra nàng thay đổi chủ ý đáp:

- Lúc đó vãn bối vì bi thương quá độ nên bảo y muốn lấy gì thì cứ tự ý vào mà lấy, chứ không hỏi tới.

Người áo tía hỏi gặng:

- Ngươi không biết thật chứ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ không biết thật.

Thanh bào lão nhân nói:

- Ngũ đệ! Ngũ đệ đừng quên y mới có mười mấy tuổi đầu lại sau khi đại biến thì khi vào trầm tĩnh như chúng ta được?

Người mặc áo tía gật đầu nói:

- Đại ca nói phải lắm.

Thanh bào lão nhân lại hỏi Quân Trung Phụng:

- Hài tử! Ngươi còn nhớ được diện mạo của Quyên Nhi không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Về tuổi y cũng xấp xỉ như điệt nữ, có lớn hơn cũng chỉ một, hai tuổi là cùng. Nhan sắc y cực kỳ mỹ lệ, ai trông thấy cũng sinh lòng yêu mến.

Thanh bào lão nhân nói:

- Gia gia ngươi rất giàu kinh nghiệm, chẳng lẻ lại không biết Quyên Nhi trong mình có tuyệt kỹ ư?

Quân Trung Phụng đáp; - Điệt nữ không hiểu tiên phụ có biết hay không. Còn điệt nữ thì tuyệt nhiên không biết một chút gì về bản lãnh cao cường của y.

Người mặc bào tía hỏi:

- Như vậy thì võ công con nha đầu kia đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa rồi hay sao?

Thanh bào lão nhân gật đầu. Lão lại hỏi Quân Trung Phụng:

- Rồi sau nữa?

Quân Trung Phụng đáp:

- Quyên Nhi giúp đỡ điệt nữ lo liệu việc thu liệm cho song thân. Sau thầy trò Quan Thị Song Đao tới nơi nói là có hai vị phụ trách sai họ đến đón điệt nữ tới đây. Khi đó Quyên Nhi len lén ra đi.

Thanh bào lão nhân nói:

- Hài tử, bây giờ ta tin những câu ngươi nói đều là sự thực.

Lão ngưng lại một chút rồi hỏi:

- Bây giờ ngươi tính sao đây?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ không còn nhà để trở về lại thân gái cô đơn, nhất thiết đều trông vào đại bá phụ và ngũ thúc chủ trương cho?

Thanh bào lão nhân nói:

- Thế thì hay lắm! Ngươi hãy tạm trú ở đây. Dưới gối ta không có con cái. Nếu ngươi chịu nghe lời thì ta cùng ngủ thúc sẻ lo liệu cho ngươi.

Quân Trung Phụng nghiêng mình nói:

- Điệt nữ xin đa tạ đại bá cùng ngủ thúc.

Thanh bào lão nhân vẫy tay gọi:

- Trần quản gia! ngươi hãy đưa Quân cô nương xuống thay áo.

Trần quản gia dạ một tiếng rồi bảo Quân Trung Phụng:

- Tại hạ dẫn đường cho cô nương.

Quân Trung Phụng đi theo Trần quản gia ra khỏi nhà đại sảnh.

Hai người đi chừng mười mấy trượng thì đến một tòa lầu nhỏ bằng đá núi xếp thành.

Trần quản gia đưa tay ra gõ cửa. Đồng thời lão khẻ bảo Quân Trung Phụng:

- Bản lãnh nói dối của cô nương thật là siêu quần xuất chúng. Đến tại hạ cũng bị gạt luôn.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối gặp những cơn biến cố kỳ ảo, nói thật lại sợ người không tin, đành phải nói trẹo đi một chút, chứ không phải bản tâm muốn thế...

Nàng chưa dứt lời thì cánh cửa kẹt mở.

Quân Trung Phụng ngẫng đầu lại coi thì thấy một thiếu phụ trung niên vào trạc tứ tuần đứng ở trước cửa.

Trần quản gia tỏ vẻ rất cung kính đối với thiếu phụ trung niên, hắn nghiêng mình thi lễ nói:

- Đại bảo chúa nhờ tam cô thay áo cho Quân cô nương đây và nếu cô có cần gì, Tam cô cũng giúp đỡ cho.

Thiếu phụ trung niên không đáp lời Trần quản gia. Mụ ngắm nghía Quân Trung Phụng từ đầu đến gót chân, gật đầu nói:

- Được rồi! Để lão thân trông nom cho.

Trần quản gia không nói gì chắp tay thi lễ rồi trở gót đi ngay.

Thiếu phụ trung niên lui lại hai bước nói:

- Mời cô nương vào đi.

Quân Trung Phụng chợt cảm thấy tình thế có vẻ không ổn. Nhưng nàng không tài nào minh xác được vì sao mình lại có cảm giác bất an này. Nàng đành ngấm ngầm đề cao cảnh giác, chậm chạp bước vào trong nhà.

Phòng khách tuy nhỏ nhưng cách trần thiết cũng đầy đủ, có câu đối, có rèm thêu, có đèn thắp sáng sủa.

Thiếu phụ trung niên đóng cửa lại rồi thũng thẳng hỏi:

- Cô nương tên họ là gì?

Quân Trung Phụng thấy mụ mình mặc áo lá, đầu giắt hoa xanh thì không sao hiểu rõ được địa vị của mụ trong nhà này, nghiêng mình thi lễ đáp:

- Vãn bối là Quân Trung Phụng.

Thiếu phụ trung niên dường như không hiểu thân thế nàng. Mụ cười mát nói:

- Tầm vóc cô kia cũng tương tự như Quân cô nương, chắc quần áo của y, cô vận rất vừa.

Quân Trung Phụng ngẩn người ra hỏi lại:

- Có vị cô nương nào đâu?

Thiếu phụ trung niên đáp:

- Trước khi cô nương tới; Cô kia cũng ở đây.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Bây giờ cô ta ở đâu rồi?

Thiếu phụ trung niên hững hờ đáp; - Cô ta chết rồi!

Quân Trung Phụng giật mình, nhưng nàng gắng gượng kiềm chế mối xúc động trong lòng, vẻ mặt thản nhiên, hỏi lại:

- Cô ta chết đã lâu chưa?

Thiếu phụ trung niên đáp:

- Chưa lâu, mới ba tháng trước đây.

Quân Trung Phụng than Thầm:

- Mình vừa thoát khỏi tay lũ ác ôn thì lại chui vào chốn hang cọp nguy hiểm nầy.

Nàng lẳng lặng không nói gì. Thiếu phụ trung niên đưa mắt nhìn nàng, thủng thẳng hỏi:

- Cô nương sợ lắm phải không?

Quân Trung Phụng cố gắng phấn khởi tinh thần, đưa tay lên gỡ mớ tóc mây, gượng cười đáp:

- Vãn bối chẳng sợ chi hết. Điều khó khăn duy nhất trên đời từ xưa tới nay là chết phải không? Vãn bối đã không sợ chết thì còn sợ gì nữa?

Thiếu phụ trung niên bật cười khanh khách nói:

- Cô nương là người đại lý đó.

Quân Trung Phụng nói:

- Cả nhà vãn bối chết hết rồi, chỉ còn một mình phận gái cô đơn thì sống thêm cũng vậy mà chết đi cũng chẳng có gì đáng lưu luyến nữa.

Thiếu phụ trung niên thở dài nói:

- Nào chúng ta lên lầu! Ta sẽ thay áo đẹp cho cô.

Hiện nay Quân Trung Phụng dường như đã khám phá ra quan niệm sống chết của con người, nàng phấn khởi tinh thần, chuẩn bị đón lấy mệnh vận bi thảm. Nàng ngửngđầu cất bước ngang nhiên lên lầu.

Bên cạnh đài gương có treo một chiếc đàn tỳ bà.

Quân Trung Phụng đưa tay ra nhắc lấy bật lên mấy tiếng tình tang làm vang động cả căn lầu nhỏ bé.

Thiếu phụ trung niên cười lạt hỏi:

- Cô nương cũng biết chơi đàn tỳ bà ư?

Quân Trung Phụng đáp; - Vãn bối chỉ biết gẫy dàn cầm, còn tỳ bà thì chưa tập qua.

Thiếu phụ trung niên tự giới thiệu:

- Lão thân là Trịnh tam cô. Từ nay cô nương cứ kêu lão là Tam cô là được.

Mụ đưa mắt ngó cây đàn tỳ bà nói tiếp:

- Cô kia là tay gẫy tỳ bà rất giỏi.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Tam cô có tinh thông món nầy không?

Trịnh tam cô đáp:

- Chỉ biết sơ qua thôi, chưa thể gọi là tinh thôngđược.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối mong rằng tam cô chỉ điểm cho một vài ngón.

Trịnh tam cô đáp:

- Điều cần nhất hiện giờ cô nương phải có dũng khí để tiếp tục sống đời.

Quân Trung Phụng vừa gảy đàn vừa cười đáp:

- Vãn bối không chết đâu vì chưa muốn chết, trừ phi có người đem vãn bối hạ sát thì không kể.

Trịnh tam cô lộ vẻ vui mừng nói:

- OÀ! Cô nương không muốn chết thì phải bỏ ra một thứ gì để làm giá chứ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Bất luận bằng giá nào mà sức mình có thể làm được, vãn bối cũng không tiếc, cốt sao giữ cho tính mệnh được an toàn.

Trịnh tam cô tươi cười nói bằng một giọng thân mật:

- Hài tử! ngươi khá kiên quyết đấy!

Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ngươi hãy đặt đàn tỳ bà xuống để ta trang điểm cho. Tối nay ngươi sẻ trải qua một cuộc tao ngộ tân kỳ.

Quân Trung Phụng ngoan ngoãn đặt cây tỳ bà xuống, lại ngồi trước đài gương nói:

- Vãn bối không hiểu tính cách của hai vị bảo chúa, đồng thời không hiểu biết luật lệ trong bảo,

mong rằng tam cô hết lòng chỉ giáo cho.

Trịnh tam cô cầm lấy cây lược vừa chải đầu cho Quân Trung Phụng vừa đáp:

- Hài tử! Ta không thể giúp ngươi được điều gì mà cũng chẳng có cách nào bảo cho ngươi con đường sáng sủa.Nhất thiết ngươi phải tùy cơ ứng biến và tự trông vào trí tuệ của mình.

Trịnh tam cô dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thời giờ chẳng còn mấy nữa. Ta đem hết ngón sở trường ra để trang điểm cho ngươi thành một mỹ nhân tuyệt thế!

Chương 11 - Tử Thanh dùng mỹ sắc làm mồi

Quân Trung Phụng muốn hỏi nữa nhưng nàng thấy Trịnh tam cô để hết tinh thần vào công tác trang điểm cho mình, nên nàng lại thôi.

Trịnh tam cô quả nhiên làm việc tận tâm,nàng vẽ đôi mày cho Quân Trung Phụng một cách rất công phu.

Quân Trung Phụng nhắm mắt lại ngấm ngầm tính toán để ứng phó với mọi diễn biến sắp tới mà nàng chưa hiểu ra sao. Nàng chẳng có cách gì liệu trước được những chuyện gì sẽ xảy đến cho mình. Nàng chỉ tiên đoán những cuộc tao ngộ tới đây có thể rất nguy hiểm.

Chẳng hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Đột nhiên có tiếng oang oang hỏi vọng đến tầng lầu thứ ba:

- Tam cô! Quân cô nương đã trang điểm xong chưa?

Trịnh tam cô khẽ buông tiếng thở dài bảo Quân Trung Phụng:

- Hài tử! Đến giờ rồi đó! Ta không thể trang điểm cho ngươi đến chỗ tận thiện tận mỹ được.

Ngươi hãy mặc bộ áo này vào, ta xem chừng nó rất hợp với ngươi.

Quân Trung Phụng đưa mắt nhìn trộm bóng mình trong tấm gương đồng thì thấy trong gương xuất hiện một người lạ mặt chẳng giống trước chút nào.

Nàng khen thầm:

- Trịnh tam cô quả là một tay khéo léo kinh người! Với một hộp phấn, một chút sáp mà mụ làm cho ta thay đổi hẳn bộ mặt, thành người đẹp lồ lộ. Bao nhiêu chỗ thâm quầng vì đau khổ đều biến hết. Vẻ đẹp mụ trang điểm không như kẻ trát phấn thoa son vào người, mà là vẻ yêu kiều vẫn giữ được phần thanh quí.

Nàng quay lại nhìn bộ y phục thì là một bộ quần áo màu xanh biếc và hộp hoa châu sắc trắng.

Quân Trung Phụng trong lòng bi thảm nhưng ngoài mặt phải làm bộ hoan hỷ vui mừng. Nàng cởi bỏ áo cũ, mặc áo mới vào.

Trịnh tam cô lấy những bông hoa châu trong hộp ra cài vào mái tóc và vai áo cho nàng.

Âm thanh ồm ồm lại cất lên:

- Tam cô! Hai vị bảo chúa đang chờ đợi trong sảnh đường. Quân cô nương trang điểm thế nào?

Quân Trung Phụng trong lòng xao xuyến tự hỏi:

- Bọn chúng hóa trang cho mình kiểu này chẳng lẽ lại bắt mình làm tân nương tử.

Trịnh tam cô lên tiếng đáp:

- Xong cả rồi.

Mụ đỡ Quân Trung Phụng nói:

- Hài tử! Xuống lầu đi!

Quân Trung Phụng khẽ buông tiếng thở dài, chậm chạp bước xuống lầu.

Trịnh tam cô mở cửa ra thì thấy người đứng tuổi mặc bào tía và Trần quản gia đứng đó.

Người mặc bào tía đến nơi một cách đột ngột khiến cho Trịnh tam cô không khỏi sửng sốt. Đối với Trần quản gia mụ chẳng cần để ý, nhưng đối với người mặc bào tía mụ tỏ ra rất cung kính nghiêng mình thi lễ nói:

- Tham kiến nhị bảo chúa.

Người mặc bào tía khẽ gật đầu. Hắn đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Quân Trung Phụng nói:

- Quân cô nương.

Quân Trung Phụng nghiêng mình hỏi:

- Ngũ thúc có điều chi truyền dạy?

Người mặc bào tía đáp:

- Đêm nay Đại bảo chúa thết khách, rất nhiều cao thủ võ lâm tới đây để nghiên cứu cách trả thù cho song thân ngươi.

Quân Trung Phụng nói:

- Nếu vậy điệt nữ cảm kích vô cùng. Bây giờ xin tạ ơn Ngũ thúc trước.

Người mặc áo bào tía vẻ mặt lãnh đạm nói:

- Có điều sau cuộc thảo luận ta và Đại bảo chúa đã quyết định không tuyên bố rõ thân thế ngươi. Đại bảo chúa không muốn để cho tâm lý quần hào có thêm một ấn tượng nào khác.

Dù Quân Trung Phụng thông tuệ hơn người nhưng nàng hảy còn là một cô bé. Nàng không sao hiểu được ý tứ trong lời nói của người mặc bào tía.

Nàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Theo lời Ngũ thúc nói thì vãn bối không tham gia vào cuộc thịnh hội này ư?

Người mặc bào tía đáp:

- Có tham gia chứ. Nhưng không phải tham gia với danh nghĩa Quân Trung Phụng.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Thế thì điệt nữ tham gia bằng tư cách gì?

Người mặc bào tía chậm rãi đáp:

- Những người dự hôi đại khái đều là tay kiêu hùng một phương, tính danh họ khó mà lường được. Đại bảo chúa và ta không thể dự đoán trong cuộc đại hội này sẽ xảy ra những cuộc diễn biến gì, vậy phải tùy cơ ứng biến mới được. Lúc lâm sự sẽ có đại bảo chúa và ta ngấm ngầm chỉ thị những cách đối phó.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đại bảo chúa sợ ngươi thất thố lúc lâm sự để tiết lộ thân thế nên sai ta tới đây nói cho ngươi biết trước.

Quân Trung Phụng trong lòng đã hiểu cả rồi. Đại bá cùng ngụ thúc muốn lợi dụng nhan sắc của nàng để làm vừa lòng bọn quần hào đến dự hội thì trong lòng vừa ngấm ngầm chua xót, vừa rất đỗi hoang mang bụng bảo dạ:

- Các ngươi đã giao kết tình huynh đệ với phụ thân ta. Nhà ta chỉ còn một mình ta sống sót ở trên thế gian mà sao các ngươi nỡ đối đãi với ta như vậy?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng nàng tươi cười đáp:

- Điệt nữ xin hết lòng nghe lời chỉ giáo.

Người mặc bào tía nói:

- Ngươi khá thông minh đấy.

Rồi trở gót đi luôn.

Trần quản gia nói:

- Xin cô nương đi theo tại hạ.

Quân Trung Phụng ngoảnh đầu nhìn ra thấy bóng sau lưng người bào tía biết rất lẹ vào trong bóng đêm.

Trần quản gia vừa cất bước đi trước vừa khẽ bảo Quân Trung Phụng:

- Cô nương! khi tới cửa nhà đại sảnh cô nương sẽ có hai nữ tì ăn mặc lịch sự thị phụng.

Quân Trung Phụng ngập ngừng hỏi lại:

- Hai tên nữ tỳ chờ điệt nữ?

Trần quản gia ngắt lời:

- Phải rồi, hai tên nữ tỳ đã được lựa chọn này là những ả rất lanh lợi. Chúng biết đường đón trước ý muốn của kẻ khác và giỏi nghề ứng phó. Cô nương là người thông minh lại được chúng giúp đỡ thì việc tìm hiểu địa vị mình cùng cách ứng phó trong buổi tiệc này chẳng khó khăn gì.

Quân Trung Phụng cười mát nói:

- Vãn bối sẽ thử coi.

Trần quản gia dẫn đi trong khoảnh khắc đã tới trước cửa nhà đại sảnh. Quả nhiên tại đây đã có

hai ả nữ tỳ mặc áo đoạn màu hồng chờ sẵn.

Trần quản gia trỏ Quân Trung Phụng giới thiệu:

- Vị này là Quân cô nương.

Ả nữ tỳ mé tả nghiêng mình tự giới thiệu:

- Tiểu tỳ là Xuân Đào.

Nữ tỳ mé hữu cũng nghiêng mình nói:

- Tiểu tỳ là Thu Cúc xin tham kiến cô nương.

Quân Trung Phụng khiêm nhượng nói:

- Hai vị tỷ tỷ bất tất phải đa lễ.

Xuân Đào, Thu Cúc đồng thanh nói:

- Cô nương có việc chi xin cứ sai bảo.

Quân Trung Phụng đáp:

- Ta mong được hai vị tỷ tỷ giúp đỡ cho.

Xuân Đào nói:

- Yến tiệc đã bắt đầu. Chúng ta nên tiến vào sảnh đường. Tiểu tỳ xin dẫn lối.

Thị nói xong từ từ đi trước, đẩy cửa mở ra.

Thu Cúc nghiêng mình đi bên cạch Quân Trung Phụng nói:

- Xin cô nương vịn vai tiểu tỳ mà đi.

Quân Trung Phụng đưa tay mặt lên vịn vai Thu Cúc đi sát sau lưng Xuân Đào bước vào nhà đại sảnh. Nàng ngoảnh đầu trông ra thấy bốn góc sảnh đường đặt bốn cây nến hồng lớn bằng cách tay trẻ con, chiếu ánh sáng như ban ngày. Năm bàn tiệc bày ra thành hình hoa mai.

Quân Trung Phụng vẫn đặt tay trên vai Thu Cúc từ từ bước vào giữa sảnh đường. Nàng đưa đôi mắt rất xinh đẹp nhìn các bàn, miệng luôn luôn nở nụ cười tươi thắm. Bao nhiêu người trong sảnh đường đều dừng đũa chén chăm chú nhìn Quân Trung Phụng.

Quân Trung Phụng cũng nhân cơ hội này đưa mắt nhìn quần hùng để dò xét xem họ là những hạng người nào.

Tuy trong nhà đại sảnh bày ra năm bàn tiệc, nhưng số người các bàn không giống nhau.

Trên bàn phía trước chỉ có một lão già tóc bạc phơ mình mặc thanh bào. Bên cạch đặt một cây gậy đen láy.

Bàn mé tả là hai người trung niên vào trạc tứ tuần, dường như hai anh em. Hai người này trong mặc võ phục, ngoài khoác áo choàng. Sau lưng gồ lên không hiểu họ dắt binh khí gì.

Bên bàn mé hữu là một lão già chừng 50 tuổi ngồi với một chàng thanh niên chừng 20 tuổi.

Thanh niên này ra chiều rất kính trọng lão già. Dường như họ là hai cha con.

Hai vị bảo chúa ngồi bàn chính giữa.

Trên bàn phía sau tình hình phức tạp hơn. Bàn này có ba người. Một người là đại hán trung niên sắc mặt lợt lạt, tuổi ngoại 30, một người thấp lùn, mập mạp, mặc bào màu lam cũng vào hàng đứng tuổi. Còn người nữa mình mặc áo xanh lưng đeo trường kiếm, tuy tuổi chưa nhiều đã để bộ râu đen khá dài.

Mục quang Quân Trung Phụng vừa tiếp xúc với tia mắt người mặc áo xanh đeo kiếm đột nhiên cảm thất đối phương nhìn mình bằng tia mắt sáng như điện. Bất giác nàng động tâm nghĩ thầm:

- Mục quang này rất quen thuộc. Không hiểu mình đã gặp hắn ở đâu?

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đối phương đã thu mục quang về. Quân Trung Phụng ngưng thần ngẫm nghĩ:

- Mình không sao nhớ ra được cặp nhãn thần này là ai?

Đột nhiên có tiếng cười khanh khách vang dội trong đại sảnh.

Quân Trung Phụng đảo mắt nhìn lại xem ai vừa nổi lên tràng cười thì chính là một trong hai người trông như anh em ngồi bàn mé tả. Tiếng cười ở miệng người lớn tuổi hơn phát ra.

Tiếng cười vừa dứt, tiếp theo là giọng nói oang oang phát ra:

- Hai vị bảo chúa có con mắt tinh đời, lựa chọn được ả nha đầu này thật đã không lầm. Ả đáng là tuyệt đại mỹ nhân.

Đại bảo chúa mặc áo bào xanh tủm tỉm cười nói:

- Ngụy huynh quá khen! Người nhà cô nương đây đã bị gã hung thủ áo trắng sát hại. Hai vị cứ bắt được gã đó tất chiếm được phương tâm của cô nương.

Hắn chưa dứt lời thì đột nhiên lão già trạc tuổi ngũ tuần ngồi bàn mé hữu lớn tiếng hỏi:

- Đại bảo chúa! Cô nương đây xuất thân thế nào?

Thanh bào lão nhân đáp:

- Y là con nhà đại gia.

Lão kia lại nói:

- Nếu cô không phải là một ả ca kỹ mà đại bảo chúa mua về thì tại hạ xin có lời thỉnh cầu...

Thanh bào lão nhân nói ngay:

- Từ huynh có điều chi xin cứ cho biết.

Lão họ Từ đáp:

- Lão phu muốn cầu thân cho khuyển tử và hy vọng đại bảo chúa chấp thuận ngay cho.

Thanh bào lão nhân cười rồi đáp:

- Tiểu đệ khi nào dám chẳng tuân theo ý kiến của Từ huynh...

Bỗng một tiếng cười lạt ngắt lời của Thanh bào lão nhân rồi nói:

- Có lý đâu Đại bảo chúa lại thiên vị, coi kẻ khinh người trọng.

Quân Trung Phụng từ từ đưa mắt nhìn lại thì người nói câu đó chính là gã trung niên mặc áo bào lam vừa thấp lùn vừa mập thù lù ngồi bàn phía sau.

Thanh bào lão nhân cười ha hả nói:

- Bàng huynh đã có điều chỉ giáo, Trương Tử Thanh này xin cung kính tuân lời.

Lão họ Từ đột nhiên vỗ bàn quát hỏi:

- Họ bàng kia! Lão phu chưa nói xong sao ngươi đã chen vào?

Hán tử trung niên lùn mập cũng tức giận lớn tiếng:

- Từ Thiên Hưng! Ai sợ ngươi chứ Bàng Phi này quyết không ngán. Đừng có làm hung trước mặt ta.

Trương Tử Thanh hấp tấp đứng dậy chắp tay nói:

- Xin hai vì chút bạc diện của tiểu đệ mà nhịn mỗi người một chút.

Từ Thiên Hưng vẫn chưa nguôi giận nhưng cũng đành ngồi xuống.

Trương Tử Thanh khuyên giải Từ Thiên Hưng rồi quay sang Bàng Phi nói:

- Bàng huynh xin hãy bớt giận. Bàng huynh có gì thắc mắc cứ từ từ mà nói.

Bàng Phi thủng thẳng hỏi:

- Trương đại bảo chúa mời chúng ta đến đây có việc gì?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tiểu đệ mời các vị đến đây là để trù liệu kế hoạch đối phó với tên hung thủ áo trắng...

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Theo tin tức mà tiểu đệ thu lượm được thì tên hung thủ đó đang đi về phía tệ bảo.

Bàng Phi nói:

- Thế thì phải rồi! Trương huynh mời chúng ta đến đây với mục đích ngăn ngừa tên hung thủ áo trắng. Hiện nay chưa trừ xong đại địch mà Từ huynh đã nói đến chuyện cầu hôn cho con há chẳng phải vội vàng quá ư?

Trương Tử Thanh thấy xảo kế của mình đã đem lại hiệu quả. Quần hùng trong sảnh đường phần

lớn đã bị mỹ sắc của Quân Trung Phụng làm cho xao động. Tuy trong bụng lão mừng thầm nhưng ngoài mặt lão vẫn làm ra vẻ khó khăn, thủng thẳng nói:

- Cái đó... cái đó...

Từ Thiên Hưng tức giận quát hỏi:

Lão phu cầu hôn cho con là việc của lão phu, có can gì đến họ bàng mà ngươi phải chõ miệng vào?

Bàng Phi cười ha hả nói:

- Trên đời tìm được mỹ nhân đâu phải chuyện dễ dàng? Nếu Từ huynh cầu hôn mà được Trương bảo chúa ưng cho chẳng lẽ bọn ta lại bỏ lỡ cơ hội này ư?

Từ Thiên Hưng đổi giọng ra chiều mai mỉa:

- Bàng huynh thử soi gương mà coi xem chân dung thế nào?

Bàng Phi tức quá nắm lấy chén rượu toan liệng tới nhưng Trương Tử Thanh đưa tay lên ngăn lại nói:

- Bàng huynh chớ nên liệng chén...

Từ Thiên Hưng cũng vận khí đề phòng để tùy thời cơ phản kích.

Trương Tử Thanh khẽ thở dài nói:

- Tiểu đệ có ý mời cô nương ra đây trợ tửu hứng, không ngờ vì thế mà các vị lại to tiếng với nhau, tiểu đệ rất lấy làm áy náy.

Lão ngừng lại thở phào một hơi rồi nói tiếp:

- Cô nương đây là di nữ của một vị thế đệ tại hạ. Y gửi con đến cho tại hạ chiếu cố. Bây giờ y bị hạ sát rồi thì tại hạ có thể hoàn toàn chủ trương về việc chung thân của cô. Vị nào giết được tên hung thủ áo trắng đó, tại hạ xin sẵn sàng làm chủ hôn đem thế điệt nữ gả cho.

Đại hán trung niên sắc mặt lợt lạt ngồi bên Bàng Phi lên tiếng hỏi xen vào:

- Trường hợp mà người đó có vợ rồi thì sao?

Trương Tử Thanh ngập ngừng đáp:

- Cái đó... tại hạ đành khuất tất thế điệt nữ bạc mệnh đem làm tỳ thiếp vậy.

Quân Trung Phụng lẩm bẩm:

- AÙi chà té ra lão này sai Trịnh tam cô trang điểm cho mình để lấy mỹ sắc làm mồi.

Nhưng nàng nghĩ tới vì thế mà trả thù được cho song thân nên lặng yên không nói gì.

Quân Trung Phụng đưa thị tuyến nhìn quanh thấy cặp mắt đại hán mặc bào tía lộ đầy vẻ sát khí. Hắn đang ngưng thần chú ý nhìn nàng. Hiển nhiên nếu nàng tỏ ý kháng cự là lập tức bị xử tử.

Bỗng nghe có tiếng cười trầm trọng vọng lại nói:

- Lão phu tuổi già thế này mà lấy được một tiểu cô nương nguyệt thẹn hoa nhường thì không khỏi mang tiếng là đã già mà còn chơi trống bổi, nên không dám làm.

Quân Trung Phụng đưa mắt nhìn về phía người phát ra câu nói này thì chính là lão áo xanh ngồi một mình ở bàn phía trước. Lão này mặt tròn râu dài không có vẻ tà ác.

Trương Tử Thanh vội chắp tay xá dài nói:

- Lam huynh nổi tiếng giang hồ là một nhân vật đạo cao đức trọng, Trương Tử Thanh này đem lòng ngưỡng mộ từ lâu. Tiểu đệ không có ý đưa mỹ sắc của thế điệt nữ ra phô trương trước các vị nhưng hai ông bạn Từ, Bằng tranh chấp nhau hoài nên tiểu đệ bất đắc dĩ phải tìm lời khuyên giải hai bên.

Lão già áo xanh cười khà khà nói:

- Chủ ý của Trương huynh rất hay! Người ta thường nói hào kiệt khôn qua ải má hồng. Từ cổ chí kim hồ dễ mấy người khám phá ra được ải ái tình, huống chi đối với con người tuyệt thế mỹ nhân.

Trương Tử Thanh không khỏi chạch lòng liền đáp:

- Việc này xảy ra đột ngột bất ngờ. Nào phải tiểu đệ có chủ ý như vậy.

Lão áo xanh gật đầu nói:

- Lão phu già rồi! Tuy người đẹp như ngọc cũng không dám lấy. Chẳng hiểu đại trang chúa còn vật gì để thưởng không? Tục ngữ có câu: "Dưới sự trọng thưởng tất có dũng phu", nếu thưởng phẩm không được trọng hậu thì lão phu...

Trương Tử Thanh ngắt lời:

- Có chứ! Có chứ! Minh châu trăm hạt, cổ họa mười bức thêm vào muôn lạng hoàng kim.

Lão áo xanh tủm tỉm cười nói:

- Hoàng kim cùng minh châu thì lão phu chẳng thích đâu, nhưng không khỏi động tâm vì mười bức danh họa.

Trương Tử Thanh nói:

- Trong tệ bảo, tiểu đệ đã thu cất rất nhiều danh họa. Nếu huynh đài thích, tiểu đệ kính xin tặng mấy bức, phỏng có chi đáng kể.

Lão áo xanh thủng thẳng hỏi:

- Trương đại trang chúa! Mười bức danh họa đó đại trang chúa đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Sẵn sàng từ lâu rồi.

Lão áo xanh hỏi ngay:

- Trong mười bức họa đó có bức nào kêu bằng Lưu Hải Bí Thiền Đồ không?

Quân Trung Phụng nghe hai lão đối đáp nhau không khỏi ngẩn người ra tự hỏi:

- Sao? Lão này cũng hỏi đến bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ là nghĩa gì?

Lão áo xanh lại nhắc:

- Xin Trương bảo chúa nghĩ kỹ coi trong quí bảo có bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ không?

Trương Tử Thanh ngẫm nghĩ một chút rồi lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ nhớ lại thì đường như không có bức đó.

Lão áo xanh nói:

- Hiện nay ở trên đời những người tàng trữ nhiều của quí ở trong thiên hạ có lẽ chẳng ai bằng Trương bảo chúa. Bảo chúa rất nhiều danh họa vậy nhớ kỹ lại coi có bức nào tên là Lưu Hải Bí Thiền Đồ không?

Trương Tử Thanh quay lại ngó đại hán trung niên mặc bào tía khẽ hỏi:

- Này ngũ đệ, ngũ đệ thử nhớ xem chúng ta có cất bức họa nào tên như vậy không?

Đại hán mặc bào tía ngần ngừ đáp:

- Dường như tiểu đệ có nghe nói tới bức này... nhưng...

Lão áo xanh hỏi ngay:

- Bức họa đó hiện giờ ở đâu?

Đại hán mặc bào tía nghĩ thầm trong bụng:

- Vẻn vẹn một bức họa đồ có chi đáng kể mà sao lão này say mê đến thế? Vô luận thế nào khi mình kiếm thấy bức họa đồ này phải ngó kỹ xem mới được.

Hắn nghĩ vậy rồi đáp:

- Tại hạ cố nhớ lại thì bức họa đồ này hiện không có ở trong tệ bảo.

Lão áo xanh hỏi gặng:

- Vậy thì ở đâu?

Đại hán mặc bào tía đáp:

- Nó mà không ở trong tay anh em tại hạ đây thì tất nhiên cũng ở trong tay một trong ba vị Liễu Trường Công, Nguyên Tử Khiêm, hay Quân Thiên Phụng.

Lão áo xanh lại hỏi:

- Ba vị đó đã chết cả rồi kia mà?

Đại hán mặc bào tía đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì tên hung thủ áo trắng kia chỉ chuyên giết người chứ không có ý thu tàng trân bảo.

Lão áo xanh đột nhiên buông tiếng thở dài, nhắm mắt lại không nói gì nữa. Dường như trong lòng lão có điều chi đau khổ vô cùng.

Đại hán mặc áo bào tía quay lại ngó Trương Tử Thanh khẽ nói:

- Bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ đó tiểu đệ nhớ ra rồi.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Cái đó chia cho ai?

Đại hán bào tía đáp:

- Chia cho Tứ ca Quân Thiên Phụng.

Lão áo xanh đột nhiên mở bừng mắt ra hỏi:

- Các hạ nhớ rõ thế ư?

Đại hán bào tía đáp:

- Nhất định không sai vì chính tay tại hạ đã chia bức họa đó cho y.

Lão áo xanh đứng phắt dậy hỏi:

- Quân Thiên Phụng hiện giờ ở đâu?

Đại hán bào tía đáp:

- Các hạ quên rồi sao? Y bị giết về tay hung thủ áo trắng.

Lão áo xanh nói:

- Ý lão phu muốn hỏi Quân Thiên Phụng đã để bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ ở đâu?

Đại hán bào tía đáp:

- Người nhà y chết cả thì còn ai biết được bức họa đồ đó để ở đâu.

Lão áo xanh nói:

- Kiểu này thì nhất định bức họa đồ đó lọt vào tay tên hung thủ kia rồi.

Trương Tử Thanh để ý quan sát lão áo xanh thấy lão lộ vẻ vô cùng nóng nảy thì nghĩ ngay đến bức Lưu hải bí thiền đồ đó nhất định là một bảo vật trân quí vô cùng.

Lão vốn là tay xảo quyệt nghĩ bụng:

- Nếu mình hỏi thẳng thắng tất lão bào xanh không chịu nói thì chi bằng ta dùng cách trương

Đông kích Tây cho biết rõ nội tình.

Lão liền khẽ đặng hắng một tiếng rồi gọi đại hán mặc bào tía:

- Lão Ngũ! Ngày chúng ta thu cất họa đồ, dường như có mấy bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ chứ không phải một?

Đại hán áo tía ban đầu ngẩn người ra. Sau hắn hiểu ngay chủ ý của huynh trưởng liền tủm tỉm cười đáp:

- Có lẽ đúng! Tiểu đệ chỉ nhớ mang máng bức này không phải chỉ có một.

Quả nhiên lão áo xanh không nhịn được lên tiếng:

- Trong thiên hạ Lưu Hải Bí Thiền Đồ có cả trăm bức, nhưng chỉ có một bức là hữu dụng mà thôi.

Trương Tử Thanh nghe lão nói vậy thì trong bụng mừng thầm, giả vờ chau mày nói:

- Tiểu đệ là người thu thập trân bảo thế nào, thiên hạ đều biết cả. Về danh họa cũng như về châu báu, những nét đẹp cái hay tiểu đệ dám nói ít người bì kịp. Chặng khi nào thu về những vật kém giá trị.

Lão áo xanh nói:

- Cái trân quí của Lưu Hải Bí Thiền Đồ không phải ở nét vẽ đẹp hay xấu...

Lão nói tới đây dường như chợt nhớ ra điều gì nên dừng lại không nói nữa.

Trương Tử Thanh nghĩ thầm:

- Xem chừng lão này có ý cảnh giác rồi.

Hắn quay lại đưa mắt nhìn đại hán áo tía hỏi:

- Trong bản bảo, tiểu huynh nhớ lại dường như cụng có một bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ thì phải chứ?

Hai lão này ở với nhau đã mấy chục năm nên tâm linh hơi khéo ý một tí là hiểu nhau ngay.

Bỗng nghe đại hán mặc bào tía đáp:

- Đúng rồi! Tiểu đệ cũng nhớ ra trong bản bảo có một bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ nhưng đã lâu lắm rồi. Bây giờ phải tốn công mới tìm được.

Quả nhiên mấy câu này khiến lão áo xanh không nhịn được nữa, lại hỏi:

- Hai vị có nhớ bức họa thu cất tại quí bảo đây do người nào vẽ không?

Trương Tử Thanh ngập ngừng đáp:

- Cái này... tiểu đệ nhớ không rõ nữa vì cách đã lâu năm... Dù đệ ký ức có cường kiện tới đâu cũng nhớ một cách lờ mờ...

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Có điều Lam huynh hỏi tới người nào hội họa khiến cho tiểu đệ nhớ lại chuyện cũ...

Lão áo xanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lão phu có nói với các vị cũng chẳng hề chi. Lão phu muốn tìm bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ do một họa sĩ Tam Tinh Tài Nhân.

Đại hán mặc bào tía nói:

- Tam Tinh Tài Nhân ư?... Dường như tại hạ đã trông thấy thủ danh này rồi. Có điều theo chỗ tại hạ biết thì Tam tinh tài nhân dường như không phải là tay danh họa nổi tiếng lắm. Suốt đời có lẽ y chỉ vẽ mỗi bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ mà thôi.

Trương Tử Thanh cũng hỏi:

- Lam huynh! Sao Lam huynh biết bức họa của Tam Tinh Tài Nhân nhất định lọt vào tay tiểu đệ?

Lão áo xanh đáp:

- Theo chỗ lão phu biết thì bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ kia nguyên là vật sở hữu của Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần. Lý Thanh Trần bị anh em đại bảo chúa mưu hại thì dĩ nhiên nó phải lọt vào tay bảo chúa.

Trương Tử Thanh hơi biến đổi sắc mặt, ngập ngừng nói:

- Lam huynh! Theo tin tức của tiểu đệ lượm được thì hung thủ áo trắng là di cô của Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần.

Lão áo xanh ngắt lời:

- Lão phu cũng nghe đồn như vậy.

Trương Tử Thanh nói:

- Lam huynh đã nghe được tin này, tưởng không nên bạ đâu nói đấy.

Lão áo xanh cười khanh khách hỏi:

- Trương đại bảo chúa! Lão phu xem chừng đại bảo chúa có vẻ sợ hãi tên hung thủ đó lắm thì phải?

Đại hán mặc bào tía lạnh lùng đáp:

- Bọn tại hạ đã bố trí Thiết hoa bảo một cách rất nghiêm mật chắc gã chẳng tài nào vào lọt.

Lão áo xanh nói:

- Thế thì các vị chẳng còn sợ gì nữa.

Đại hán mặc bào tía hững hờ đáp:

- Anh em tại hạ nhờ Lam huynh tới đây giúp đỡ, cùng bàn việc chống ngăn cường địch, chứ không phải mời Lam huynh đến để bình luận những chuyện thị phi trên chốn giang hồ.

Lão áo xanh nói:

- Giữa lão phu và hai vị chẳng qua là chỗ quen biết mà thôi thì làm sao lại mời đến để chống ngăn cường địch. Dĩ nhiên lão phu chỉ vì trọng thưởng mới tới.

Trương Tử Thanh thấy giọng nói hai bên mỗi lúc một ra vẻ khích bác, liền lên tiếng xen vào:

- Ngũ đệ! Sao Ngũ đệ lại có vẻ khiếm lễ với tân khách?

Chương 12 - Quân Trung Phụng bị ai ám toán?

Đại hán mặc bào tía tuy tính khí nóng nảy nhưng đối với Trương Tử Thanh lại cực kỳ cung kính. Hắn nghe huynh trưởng báo vậy không dám nói nữa.

Lão áo xanh còn muốn cà khịa, nhưng nể mặt Trương Tử Thanh cũng nín nhịn không tiện nhiều lời.

Trương Tử Thanh tay nâng chung rượu, đứng dậy nói:

- Người anh em tại hạ không đủ lễ mạo, có chỗ ngạo mạn xin các vị lượng thức cho. Tại hạ xin cạn chung rượu nay để kính tạ.

Dứt lời lão ngửa cổ lên uống cạn.

Quần hào cũng theo hắn, mỗi người uống một chung.

Bỗng thấy đại hán trung niên sắc lợi lạt hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Tiểu đệ có điều muốn thỉnh giáo hai vị bảo chúa.

Trương Tử Thanh lúc trước vừa ngó người nầy tưởng là đã gặp y ở đâu. Nhưng bây giờ nhìn kỹ lại thì ra người lạ mặt chưa từng quen biết.

Lảo đảo mắt nhìn người đứng tuổi râu dài đeo kiếm cũng là người chưa gặp bao giờ thì sinh lòng ngờ vực, nhưng chẳng thể không trả lời câu hỏi hán tử trung niên mặt xanh lợi.

Lão liền hỏi lại:

- Huynh đài có diều chi dạy bảo?

Hán tử trung niên mặt lợt lạt đáp:

- Bọn tiểu đệ đến nơi hoang dã nùng sơn nầy chỉ vì tham món tiền thưởng trọng hậu, nhưng không thể ở đây lâu được.

Trương Tử Thanh gật đầu hỏi lại:

- Vậy huynh đài tính sao?

Hán tử mặt lợt lạt đáp:

- Bọn tiểu đệ đã không kiếm được hung thủ lại chẳng thể chờ lâu được, không hiểu đại bảo chúa có cao kiến gì chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Nếu các hạ thấy rằng anh em tại hạ tiếp đãi không được chịu ở lại thì anh em tại hạ xin tiễn đưa một trăm lạng hoàng kim để làm tiền lộ phí.

Đại hán hắng đặng hai tiếng rồi:

- Như vậy là đại bảo chúa khí đồ hẹp hòi mà lời nói lại có vẻ dễ dàng quá nhỉ?

Trương Tử Thanh cố nhìn hỏi lại:

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Đại hán trung niên cười lạt nói:

- Bọn tại hạ lặn lội đường xa ngàn dậm tới đây chẳng lẽ chỉ vì trăm lạng vàng thôi ư?

Trương Tử Thanh nghe câu chuyện ra chiều rắc rối, nhưng lão coi đi coi lại chẳng thấy đại hán nầy có chỗ nào là nghệ thuật kinh người liền mắng thầm trong bụng:

- Mấy thằng ngu xuẩn mắt mù, sao lại đi mời cả con người chẳng có tiếng tăm gì đến đây để hắn gây sự.

Lão xoay chuyển ý nghĩ trong bụng, ngoài miệng vẫn còn ôn tồn hỏi lại:

- Theo ý các hạ còn muốn điều chi?

Đại hán mặt lợt lạt lạnh lùng đáp:

- Tại hạ lưu lại đây mười ngày mà không thấy tin tức hung thủ thì xin cáo biệt. Lúc ra đi tại hạ yêu cầu đem vị cô nương kia theo với năm ngàn lạng vàng kim và mười hạt minh châu. Chẳng hiểu đại bảo chúa có ưng thuận không?

Trương Tử Thanh tủm tỉm cười hỏi lại:

- Huynh đài đòi như vậy chẳng là quá nhiều ư?

Đại hán đáp:

- Dưới con mắt người hào phú bình thường thì năm ngàn lạng hoàng kim và mười hạt minh châu là to thật nhưng đại bảo chúa đã phú xưng định quốc thì phỏng có khác gì một hạt muối trong biển cả.

Trương Tử Thanh cười lạt nói:

- Phải rồi! Kể ra năm ngàn lạng vàng cũng chẳng lấy chi làm nhiều nhưng tại hạ có vui lòng tặng không mới được chứ? Cách xưng hô huynh đài thế nào. Trương mỗ trong lúc nhứt thời không nhớ ra được.

Đại hán trung niên thở phào một cái đáp:

- Tại hạ cũng mới nghe tiếng Trương bảo chúa chứ chưa từng thấy mặt.

Trương Tử Thanh lại mừng thầm:

- Mấy thằng chó chết mắt đui sao lại mời nhân vật thế nầy đến đây?

Lão hắng đặng hai tiếng rồi đáp:

- Tại hạ coi các hạ dường như có quen biết. Dù chưa từng thấy mặt tất cũng đã nghe danh.

Đại hán trung niên sắc mặt lợi lạt cười rồi hững hờ đáp:

- Tại hạ ít khi qua lại trên đường võ lâm ở Trung Nguyên. Chuyến nầy tới quí bảo là trông vào chân tài thực học.

Trương Tử Thanh cười khanh khách đáp:

- Những bạn hữu đã tiến vào Thiết Hoa Bảo của tiểu đệ thì bất luận ai cũng xứng đáng làm cao nhân bậc nhất trong võ lâm.

Lão ngừng một chút rồi hỏi:

- Huynh đài có thể cho biết họ tên được chăng?

Đại hán lại tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ nói ra e rằng đại bảo chúa cũng không hay. Tại hạ họ Đới tên Côn.

Trương Tử Thanh vội chắp tay nói:

- Thất kính! Thất kính! Té ra là Tý Ngọ Truy Hồn Thủ!

Đới Côn lạnh lùng nói:

- Đại bảo chúa dạy quá lời! Tài mọn của con sâu cái kiến phỏng có chi đáng kể?

Trương Tử thanh nói:

- Đới huynh đã vui lòng đến tệ bảo trợ chiến, anh em tại hạ cảm kích vô cùng!

Hai luồn mục quang Đới Côn nhìn chầm chặp vào mặt Quân Trung Phụng.

Miệng gã la lên luôn mấy tiếng:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc!

Trương Tử Thanh ngẩn người ra hỏi:

- Điều chi đáng tiếc?

Đới Côn đáp:

- Đáng tiếc là hung thủ không có ở đậy Người đứng tuổi râu dài mình mặc áo xanh lưng đeo trường kiếm ngồi cùng bàn với Đới Côn từ nãy giờ vẫn yên lặng, đột nhiên lên tiếng hỏi xen vào...

- Nếu hung thủ kia mà tới đây thì ông bạn có làm gì được không?

Đới Côn cười ha hả đáp:

- Tại hạ sẽ lấy đầu hắn rồi ôm vàng cùng mỹ nhân về.

Người mặc áo xanh lưng đeo trường kiếm cười lạt nói:

- Cái đó chưa chắc! Bao nhiêu người ngồi đây e rằng võ công chẳng một ai là kém Đới Côn.

Ngay tại hạ cũng chưa tân phục.

Đới Côn quay lại ngấm nghía người áo xanh đeo kiếm hỏi:

- Cách xưng hô với các hạ thế nào?

Người áo xanh đáp:

- Đới Côn! Ngươi đã trông vào chân tài thực học mà tới đây nhưng tại hạ lại ỷ vào hư danh để trà trộn vào đậy. Tiểu danh chưa ai biết đến, chẳng có tiếng tăm gì, nên không muốn nói ra làm chi.

Đới Côn hững hờ nói:

- Nhưng tại hạ mà được nghe tên ông bạn thì có thể nghĩ ra mối liên quan giữa mình với lệnh sư trưởng.

Người áo xanh hỏi lại:

- Các hạ nhất định muốn biết ư?

Đới Côn đáp:

- Tại hạ rất cần biết tên để tránh khỏi sự hiểu lầm.

Người áo xanh thủng thẳng đáp:

- Tiểu danh là Bái Sư Tôn.

Đới Côn hỏi:

- Sao lại Bái Sư Tôn?

Người áo xanh chẩm rải giải thích:

- Chữ "Bái" đây là thân bái tổ, chữ "sư" là ở thành ngữ chí thánh tiên sư. Còn "tôn" là tôn bậc thầy, kính bậc hiền tài.

Đới Côn cùng Trương Tử Thanh bất giác điều ngấm ngầm lẩm bẩm:

- Bái Sư Tôn! Bái Sư Tôn!.

Bái Sư Tôn hỏi:

- Hai vị có điều chi chỉ giáo?

Trương Tử Thanh cùng Đới Côn đồng thời cảnh giác không nói gì nữa.

Bốn luồng mục quang đăm đăm nhìn vào người Bái Sư Tôn từ trên xuống dưới.

Trương Tử Thanh tuy phát ra tên tuổi người nầy có điều chi khác lạ, nhưng nhẫn nại không hỏi nữa.

Còn Truy Hồn Thủ Đới Côn thì không nhịn được, lạnh lùng nói:

- Cái tên của các hạ có vẻ quái dị lắm.

Bái Sư Tôn hững hờ hỏi lại:

- Quái dị thì làm sao?

Đới Côn cùng Bái Sư Tôn ngồi gần nhau, không cần đứng dậy chỉ vươn tay ra cũng có thể đánh trúng yếu huyệt đối phương.

Nhưng hai người chỉ nhìn nhau và ngấm ngầm chuẩn bị tựa hồ sắp có cuộc đại chiến xảy ra.

Bàng Phi đảo mắt nhìn hai người nói:

- Hung thủ chưa tới mà hai vị đã động thủ trước tưởng là việc không nên.

Bái Sư Tôn thủng thẳng đáp:

- Nếu chúng ta tỷ đấu đến kẻ sống người chết thì chẳng cần hung thủ có đến hay không cũng có thể được lãnh vàng bạc.

Câu nói nầy tựa hồ vì tham vàng bạc trọng hậu mà đến đây.

Trương Tử Thanh rất đỗi nghi ngờ Bái Sư Tôn, giờ nghe giọng lưỡi hắn chỉ vì mục đích tham tiền nên cũng yên tâm được đôi chút. Lảo đảo mắt nhìn quần hào trong nhà đại sảnh một lượt rồi nói:

- Các vị đã vì nể tại hạ, anh em tại hạ rất lấy làm cảm kích! Bất luận thế nào tiểu đệ cũng xin hậu báo...

Lão ngừng lại một chút để chờ xem quần hào phản ứng thế nào, nhưng chẳng một ai lên tiếng, liền nói tiếp:

- Tại hạ đã phái mấy chục tên gia đinh lanh lợi đi do thám xem hung thủ áo trắng hiện thời ở đâu thì có tin tức cho hay hắn đích xác đang tiến đền vùng nầy còn cách tệ bảo trong vòng trăm dặm rồi đột nhiên mất hút không thấy bóng đâu nữa. Đã mấy bữa nay không ai phát giác được tung tích hắn.

Từ Thiện Hưng hỏi xen vào:

- Đại bảo chúa có nghĩ rằng tên hung thủ kia đã thay hình đổi dạng trà trộn vào trong quí bảo chưa?

Bái Sư Tôn cười lạt nói:

- Nếu vậy thì trong chúng ta có một người là hung thủ hóa trang.

Trương Tử Thanh chầm rải nói:

- Theo chỗ điều tra của, tiểu đệ về những vụ trước hung thủ từng hạ sát Nguyên Tử Khiêm Liễu Trường Công và Quân Thiên Phụng thì gã đến đường hoàng khiêu chiến chứ không cải trang

chi hết.

Bái Sư Tôn hỏi:

- Tên hung thủ đó nếu bây giờ mà chưa hóa trang trà trộn vào đây thì gã đi đâu? Chẳng lẻ gã biết thăng thiên nhập địa?

Trương Tử Thanh ngập ngừng đáp:

- Đó là một điều tại hạ đang cần điều tra.

Lảo đảo mắt nhìn quần hào một lược rồi nói tiếp.

- Hoặc giả hung thủ phát giác ra có các vị tới giúp sức, biết rằng khó lòng hạ thủ mà phải rút lui. Có khi gã thấy tình thế trong bảo hiểm ác không lường đành thay đổi chủ ý.

Bái Sư Tôn lạnh lùng ngắt lời:

- Không có lý do nào thế được.

Trương Tử Thanh hỏi ngay:

- Bái huynh có cao kiến gì về vụ nầy?

Bái Sư Tôn đáp:

- Gã đến hay đi đều để dấu vết. Đã thấy hành tung đi tới mà chưa có vết tích bỏ đi thì mười phần chắc đến tám là gã đã trà trộn vào trong bảo. Không chừng hiện giờ gã đang điều tra tình thế chốn nầy.

Trương Tử Thanh run lên hỏi:

- Đó chỉ là điều mà Bái huynh phỏng đoán hay là đã thấy vết tích gì?

Bái Sư Tôn liếc mắt nhìn Đới Côn, lạnh lùng nói:

- Lúc nầy trong nhà đại sảnh của bảo chúa ai cũng có vẻ khả nghi.

Quân Trung Phụng ngưng thần chú ý đến vẻ mặt của Bái Sư Tôn bất giác lòng nàng cảm thấy dường như gặp hắn ở đâu mà không sao nghĩ ra được.

Trương Tử Thanh chuyển động mục quanh rồi quay lại nhìn Bái Sư Tôn ngập ngừng hỏi:

- Phải chăng lời của Bái huynh có ý nghĩa gì khác?

Lão khẻ hắng đặng một cái rồi cất tiếng ngập ngừng hỏi Đới Côn.

- Đới huynh...

Đới Côn tức giận vẳng giọng hỏi lại.

- Sao? Hay đại bảo chúa nghi cho tại hạ là hung thủ hóa trang?

Báo Sư Tôn hững hờ nói:

- Trước khi hung thủ chưa xuất hiện thì bất luận là ai trong sảnh đường nầy cũng đều có thể nghi ngờ là gả cải trang...

Đới Côn xẵng giọng trả miếng:

- Tại hạ coi vẻ mặt và thái độ các hạ rất giống hung thủ hóa trang...

Bái Sư Tôn cặp mắt lấp loáng những tia kỳ quan nhìn Đới Côn hỏi:

- Phải chăng các hạ thực muốn gây gổ với tại hạ?

Đới Côn hỏi lại:

- Đúng thế thì đã sao?

Bái Sư Tôn đáp:

- Tiểu đệ coi chừng Đới huynh không còn cách nào mà hưởng thụ hoàng kim cùng mỹ nhân nữa.

Đới Côn hỏi:

- Các hạ nói thế có ý gì?

Bái Sư Tôn trắng trọn đáp:

- Không cần phải hung thủ tới đây, Đới huynh đã mất mạng trước rồi.

Đới Côn cười gằn hỏi:

- Có chuyện đó chăng?

Bái Sư Tôn từ từ đứng dậy đáp:

- Các hạ muốn động thủ chăng?

Trương Tử Thanh đột nhiên lớn tiếng:

- Không nên động thủ!

Lão rào bước tới nơi nói tiếp:

- Các vị đã tới nay giúp đỡ tại hạ, sao lại tự tàn sát nhau?

Lảo đảo mắt nhìn Đới Côn tiếp:

- Xin Đới huynh vì chút bạc diện của tiểu đệ mà đổi sang vị trí khác được chăng?

Đới Côn bản tính ngang ngược lạnh lùng, giết người không gớm tay. Không hiểu tại sao Bái Sư Tôn uy hiếp, hắn lại chịu lép vế, liền đáp:

- Tại hạ nể mặt Đại bảo chúa, không day lời với y nữa là xong.

Hắn vừa nói vừa dời khỏi chỗ ngồi?

Trương Tử Thanh muốn nhường ghế mình cho Đới Côn, nhưng lão bỗng đổi chủ ý, lại mời Đới Côn ngồi xuống bàn phía trước.

Nguyên bàn này đã có lão áo xanh. Tuy lão chưa thốt ra lời ngăn cản, nhưng đưa cặp mắt hau háu nhìn Đới Côn ra chiều bất mãn.

Trương Tử Thanh xếp đặt chỗ cho Truy Hồn Thủ Đới Côn xong quay lại nhìn Bái Sư Tôn chắp tay nói:

- Sở dĩ hai vị có chuyện tranh chấp cũng vì tệ bảo mà ra, vậy tại hạ xin lỗi.

Bái Sư Tôn từ từ ngồi xuống đáp:

- Tại hạ không dám.

Trương Tử Thanh nói:

- Bái huynh thường qua lại nơi nào, tiểu đệ ít khi nghe thấy đại danh?

Bái Sư Tôn thủng thẳng đáp:

- Tại hạ vì ham trọng thưởng mà tới nay, còn việc tại hạ hay qua lại nơi nào, tưởng không cần thiết, bất tất phải trình bài làm chi.

Bỗng nghe Quân Trung Phụng thét lên một tiếng lanh lảnh làm chấn động cả nhà đại sảnh, khiến cho hết thảy mọi người đều sửng sốt.

Đại hán mặc áo bào tía đột nhiên dời khỏi ghế ngồi, đến nắm vay bên trái Quân Trung Phụng.

Quan Trung Phụng la hoảng:

- Chính hắn! Chính hắn!...

Đột nhiên nàng nhắm mắt lại ngậm miệng không nói.

Trương Tử Thanh vội hỏi.

- Hắn là ai? Hắn đâu?

Lão hỏi luôn mấy câu mà không thấy Quân Trung Phụng trả lời.

Đại hán mặc bào tía lắc đầu nói:

- Y bị người ám toán.

Trương Tử Thanh rảo bước lại gần hỏi:

- Y chết rồi ư?

Đại hán mặc bào tía lắc đầu đáp:

- Chưa! Hãy còn thoi thóp thở.

Trương Tử Thanh đảo mắt nhìn quanh một lược trong lòng ngấm ngầm kinh dị.

Nguyên lão rất hoài nghi đại hán đeo kiếm tự xưng là Bái Sư Tôn.

Nhưng lão điều tra phương vị Quân Trung Phụng, chính lão ngồi chỗ giữa hai bên thì bất luận Bái Sư Tôn thi triển môn võ công nào, hoặc dùng ám khí gì tất lão cũng phát giác. Vậy mà lão không biết gì thì trăm phần trăm không phải Bái Sư Tôn.

Lão chuyển động mục quang coi kỹ tình thế, phương vị khoảng cách, thì người hạ thủ ám toán Quân Trung Phụng tiện nhất là Từ Thiên Hưng hoặc lão mặc bào xanh họ Lam.

Trương Tử Thanh coi tình hình trong sảnh đường rồi, bất giác ngấm ngầm thở dài một tiếng.

Lão vươn tay nắm lấy trước ngực Quân Trung Phụng cất tiếng hỏi:

- Trần quản gia đâu?

Trần quản gia dạ một tiếng chạy vào.

Trương Tử Thanh nói:

- Đưa y xuống dưới nhà trị thương cho cẩn thận, chớ để lầm lỡ.

Trần quản gia vâng lời dẫn hai tên nữ tỳ cắp Quân Trung Phụng ra khỏi nhà đại sảnh.

Từ Thiên Hưng liếc mắt nhìn Quân Trung Phụng có người cắp đem đi, lão không khỏi buồn rầu thở dài hỏi:

- Đại bảo chúa! Cô ta bị thương có nặng lắm không?

Lúc này Trương Tử Thanh có cảm tưởng đầy nhà toàn là cừu địch.

Lão nghĩ thầm:

- Bái Sư Tôn nói thế mà đúng. Bao nhiêu người trong sảnh đường đều có thể là hung thủ hóa trang.

Lão cố trấn tĩnh tâm thần xúc động và kinh hãi, cười mát đáp:

- Tại hạ e rằng thương thế y không nhẹ đâu.

Từ Thiên Hưng đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn đại hán mặc bào tía hỏi:

- Cô ta la thất thanh cũng chẳng lấy làm gì quan hệ. Nhưng Nhị bảo chúa hạ độc thủ như vậy đối với một vị tiểu cô nương há chẳng tàn nhẫn quá ư?

Trương Tử Thanh thấy lão tưởng Quân Trung Phụng bị đạn hán mặc bào tía đả thương thì trong lòng vừa bực vừa buồn cười liền thủng thẳng đáp:

- Từ huynh! Từ huynh đừng lầm. Cô nương đó không phải bị thương về tay anh em tại hạ đâu.

Từ Thiên Hưng lấy làm kỳ hỏi:

- Chẳng phải Nhị bảo chúa thì còn ai vào đây?

Trương Tử Thanh chuyển động mục quang từ từ đảo nhìn quần hào một lược, đáp:

- Dĩ nhiên là một người trong nhà đại sảnh, nhưng vị nào thì tại hạ không thể biết được.

Từ Thiên Hưng cũng đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Ai đã đả thương cô nương? Bậc đại trượng phu đã dám làm thì nên nhận lấy, đứng dậy cùng Từ mỗ nói chuyện mới phải.

Nhà đại sảnh vẫn yên lặng, không ai trả lời. Thế là những người hiện diện tại đây không ai thừa nhận vụ đó.

Trương Tử Thanh bụng bảo dạ:

- Cứ tình hình này mà xét thì ngoại trừ Bái Sư Tôn tuyệt đối không có cách nào hạ thủ, Bàng Phi cũng khó lòng ra tay. Chỉ có Từ Thiên Hưng, lão họ Lam và Đới Côn là thuận tiện hơn.

Nhưng phán đoán theo tâm lý thì Bái Sư Tôn tên họ cổ quái lại không rõ lai lịch là đáng ngờ hơn cả.

Trương Tử Thanh là tay giảo quyệt hơn đời, song trước tình hình này, lão cũng hoang mang không hiểu, khó mà quyết đoán là ai được.

Từ Thiên Hưng hỏi luôn mấy câu không thấy ai phản ứng lại ngồi xuống nguyên chỗ.

Đới Côn đột nhiên đứng dậy hỏi:

- Đại bảo chúa! Nếu không phải là thứ ám khí kịch độc thì phải là một môn kỳ công tối cao vô thượng.

Đới Côn lại hỏi:

- Đại bảo chúa không biết rõ ư?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tại hạ mới biết y bị thương rất nặng, nhưng chưa có thì giờ coi kỷ.

Đới Côn lại hỏi:

- Đại bảo chúa không trị thương cho cô ta, lại bảo đem ra khỏi nhà đại sảnh là để cô sống chết mặc trời hay sao?

Lão áo xanh cũng nói tiếp:

- Nếu đại trang chúa không thiện nghề trị thương thì để tại hạ đưa cô đi noi khác chữa giùm.

Đới Côn hỏi:

- Liệu có chửa khỏi không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Cái đó khó mà biết được.

Lão lại đảo mắt nhìn quanh nhà đại sảnh nói tiếp:

- Vị nào đã đả thương y thì vụ này điều tra ra cũng chẳng khó gì.

Quần hào trong nhà đại sảnh vẫn ngồi yên, không ai lên tiếng.

Trương Tử Thanh lại hắng đặng hỏi:

- Lam huynh biết nhiều hiểu rộng có cao kiến gì chăng?

Lão mặc bào xanh đáp:

- Theo nhận xét của lão phu, thì nhị bảo chúa là người đáng nghi hơn hết.

Trương Tử Thanh nở một nụ cười nhăn nhó hỏi lại:

- Anh em tại hạ không có lý nào lại đã thương y được. Trừ anh em tại hạ, còn ai đáng nghi nữa?

Lão áo xanh đảo mắt nhìn thẳng vào mặt Bái Sư Tôn hất hàm hỏi:

- Còn vị kia thế nào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tại hạ ngồi ở khoảng giữa cô nương kia và y vậy thủ pháp thi triển ám khí y có kỳ diệu đến đâu cũng không tài nào qua mắt tại hạ được.

Lão áo xanh nói:

- Trừ hai vị bảo chúa và Bái Sư Tôn, lão phu tưởng trong sảnh đường này còn mấy người đáng nghi là đã ra tay ám toán hạ sát vị cô nương đó nữa.

Chương 13 - Giữa sảnh đường, Bạch y xuất hiện

Trương Tử Thanh nói:

- Tại hạ chưa đủ chứng minh, vì Bàng huynh đây phóng ám khí ra chẳng lẻ tại hạ lại không phát giác?

Thanh bào lão nhân cười ha hả nói:

- Lại bỏ một người nữa không kể, thì ra hung thủ là cha con họ Từ, anh em họ Ngụy, hay là lão phu và Đới huynh đây chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Nếu tại hạ được phép nói thiệt thì đúng là thế đó.

Từ Thiên Hưng xẵng giọng hỏi:

- Ta giết thị làm chi?

Trương Tử Thanh cãi:

- Tại hạ có bảo Từ huynh là hung thủ đâu, chỉ nói có thể như vậy mà thôi.

Đới Côn cũng hỏi:

- Đại trang chúa căn cứ vào đâu mà dám đoán tại hạ là hung thủ?

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Đới huynh hiểu lầm rồi. Theo ý tại hạ thì Đới huynh, Bằng huynh kia chưa phải là người ám toán, người ám toán là một trong sáu vị đây mà chưa biết ai?

Đới Côn nói:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì hai vị bảo chúa là đáng ngờ hơn hết.

Trương Tử Thanh không nói gì nữa, chỉnh đốn lại bàn tiệc, buông tiếng cả cười nói:

- Vẻn vẹn một đứa con gái sống chết có chi đáng kể. Sở dĩ tại hạ muốn thảo luận về vụ này với mục đích nêu ra sự kỳ dị vì dưới ánh sáng huy hoàng trong nhà đại sảnh, lại bao nhiêu cao nhân ngồi đây mà bị người ra tay ám toán chẳng một ai hay...

Từ Thiên Hưng ngắt lời:

- Tại hạ không đồng với cách nhận xét và cách hành động của đại bảo chúa.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Từ huynh có điều gì cao kiến?

Từ Thiên Hưng đáp:

- Người đó đã biết lão phu muốn cầu hôn cho con mình mà cứ thi ám khí hành hung để giết chết vị cô nương kia thì mục đích của hắn dĩ nhiên là để gây sự với lão phu. Đại bảo chúa không truy cứu nữa thì lão phu cũng phải so tài cao thấp với hắn.

Lão nói câu này là có ý sau khi tra ra được hung thủ rồi thì cha con lão nhất định không tha.

Thanh bào lão nhân nói:

- Thủ pháp người đó tuy thần tốc che mắt được mọi người, nhưng không thể biến cải được phương vị xét theo chỗ bị thương của cô nương kia. Tại hạ chỉ dụng tâm một chút là có thể tra ra ngay chẳng khó khăn gì.

Trương Tử Thanh nói:

- Xin nghe lời cao luận.

Thanh bào lão nhân từ từ đứng dậy đi chỗ Quân Trung Phụng đứng trước, đưa cặp mắt sắc bén đảo nhìn hết một lượt rồi hỏi:

- Các vị còn nhớ được vị trí của vị cô nương kia không?

Đới Côn đáp:

- Các hạ đứng như vậy là đúng đó.

Thanh bào lão nhân gật đầu nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Mấy người trong chúng ta đây có cơ hội hành hung hơn ai hết.

Đới Côn lắc đầu hỏi:

- Lam huynh tự nhận là mình đã ám toán vị cô nương đó chăng?

Thanh bào lão nhân cười lạt đáp:

- Ngoại hiệu tôn giá là Truy Hồn Thủ, có rất nhiều ám khí nhỏ bé. Trong bọn chúng ta đây thì tôn giá là người đáng ngờ nhất.

Trương Tử Thanh nâng chung rượu lên nói:

- Chúng ta bất tất vì một con tiểu nha đầu mà bỏ cuộc tửu hứng bữa nay. Nào xin mới các vị!

Anh em tại hạ hãy mừng các vị một chung.

Dứt lời hắn cùng gã đứng tuổi mặc áo tía nâng chung rượu lên uống một hơi cạn hết.

Đới Côn cười lạt nói:

- Lam huynh không ưa nữa sắc chẳng nói làm chi. Một vị nữ lang xinh đẹp như vậy, tiểu đệ khi nào nhẫn tâm hạ sát được?

Thanh bào lão nhân hỏi lại:

- Tôn giá nói vậy thì hai người chúng ta đáng ngờ hơn cả hay sao?

Trương Tử Thanh gạt đi:

- Chuyện này đã qua rồi, chúng ta từ giờ không nói tới nữa.

Từ Thiên Hưng hỏi:

- Hiện giờ vị cô nương đó còn sống hay đã chết rồi?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tiểu đệ cũng không rõ.

Từ Thiên Hưng nói:

- Trương huynh thử hỏi xem sao?

Đới Côn lạnh lùng xen vào:

- Từ huynh hỏi cô ta sống hay chết làm chi? Chẳng lẻ Từ huynh vẩn không bỏ ý định cầu hôn cho con chăng?

Từ Thiên Hưng toan lên tiếng trả miếng thì đột nhiên một ả nữ tỳ áo xanh hấp tấp chạy vào sảnh đường nói nhỏ với Trương Tử Thanh mấy câu rồi trở gót lật đật đi ngay.

Trương Tử Thanh thoáng lộ nụ cười, hắn rót một chung rượu nữa nói:

- Mời các vị cạn chung này!

Rồi lão uống trước.

Quần hào trong sảnh đường thấy ả tiểu kỳ kia hốt hoảng chạy vào rồi lật đật chạy đi đều cho là ả đến báo tin về Quân Trung Phụng và tin này nhất dữ nhiều lành ít. Nhưng thấy Trương Tử Thanh trấn tĩnh khác thường, người nào cũng không khỏi động tâm và không đoán được tin đó dữ hay lành?

Từ Thiên Hưng không nhịn được hỏi ngay:

- Đại bảo chúa! Ả nha đầu vừa đến lại đi ngay phải chăng thị báo tin về cô nương đó?

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Con nữ tỳ đó ư? Thị đến vì chuyện khác không dính líu gì đến cô kia cả.

Câu trả lời này chẳng những ra ngoài ý nghĩ của Từ Thiên Hưng, nó còn làm cho hết thảy quần hào trong sảnh đường sinh lòng ngờ vực.

Giữa lúc ấy bỗng một gã thiếu niên võ phục lật đật tiến vào, đến trước mặt Trương Tử Thanh thi lễ nói:

- Khải bẩm đại bảo chúa! Đã tìm thấy bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ đó rồi.

Gã nói câu này khá lớn tiếng, mọi người trong sảnh đường ai cũng nghe rõ.

Thanh bào lão nhân lộ vẻ xúc động hơn hết, đứng phắt dậy hỏi:

- Bức đồ đó hiện ở đâu?

Thiếu niên võ phục khẽ đáp:

- Hiện ở trong phòng mật số ba.

Trương Tử Thanh vẫy tay nói:

- Được rồi! Ngươi hãy lui ra.

Thiếu niên võ phục dạ một tiếng vội tả đi ngay.

Thanh bào lão nhân không chờ được nữa, nóng nảy hỏi ngay:

- Trương đại bảo chúa! Có thể lấy bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ cho tại hạ coi một chút được không?

Trương Tử Thanh mỉm cười hỏi lại:

- Lam huynh muốn coi ngay bây giờ ư?

Thanh bào lão nhân nói:

- Được coi ngay thì hay lắm.

Trương Tử Thanh nói:

- Lam huynh ráng chờ một bữa. Tại hạ dặn chúng chuẩn bị để sáng mai Lam huynh hãy coi được chăng?

Thanh bào lão nhân tuy trong lòng nóng nảy nhưng không tiện thúc bách, liền đáp:

- Lão phu chờ cũng được.

Trương Tử Thanh đảo mắt nhìn quần hùng một lượt rồi nói:

- Vừa rồi tại hạ được tin báo tên hung thủ kia hiện ở cách tệ bảo trong vòng trăm dặm, chỉ một hai bữa nữa là gã vào đây. Chư vị hãy lưu lại năm ba ngày là thấy mặt hắn.

Giữa lúc ấy đại hán râu dài mặc áo bào xanh lưng đeo trường kiếm tự xưng là Bái Sư Tôn đột nhiên đứng lên hỏi:

- Trương đại bảo chúa! Đại bảo chúa thực lòng muốn gặp hung thủ chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Hắn ta định đến thì thế nào rồi cũng đến, song được gặp hắn sớm hơn càng tốt.

Bái Sư Tôn nói:

- Nếu vậy thì bất tất phải đợi đến sáng mai.

Đột nhiên hắn cởi bỏ áo thanh bào để lộ áo trắng mặc bên trong ra. Hắn rút thanh trường kiếm

đánh soạt một tiếng đặt trên bàn. Đoạn đưa tay lên vuốt mặt, bộ râu dài rớt xuống, rồi từ từ tháo tấm mặt nạ ra, nói:

- Tại hạ chính là người mà các vị bảo là hung thủ đây!

Giữa nhà đại sảnh, trước mắt quần hùng, hắn ung dung khôi phục lại chân tướng. Toàn thân mặc đồ trắng, vẻ mặt anh tuấn mà lạnh lẽo nghiêm khắc khác thường.

Trương Tử Thanh không ngờ mình mời những tay cao thủ bốn phương đến trợ quyền. Lão chẳng kể gì danh vọng mà chỉ cần người có chân tài thực học đến Thiết Hoa Bảo trợ chiến để chống cường địch. Ngờ đâu chính mình lại mời cường địch vào Thiết Hoa Bảo.

Lão đã mấy phen gian khổ, phung phí tiền bạc để bố trí cơ quan mai phục ngăn ngừa cường địch mà chưa được dùng tới thì chính mình đã cung kính rước hắn vào. Vậy cơ trí của người này người thường không thể bì kịp.

Trương Tử Thanh tuy trong lòng khiếp sợ nhưng ngoài mặt ráng trấn tĩnh, cười mát hỏi:

- Phải chăng các hạ là hung thủ đã hạ sát Liễu Trường Công, Nguyên Tử Khiêm và Quân Thiên Phụng?

Thiếu niên áo trắng cười lạt đáp:

- Chính thị! Bữa nay tại hạ đến giết Trương Tử Thanh và Huỳnh Thiếu Đường.

Trương Tử Thanh làm bộ thản nhiên cười ha hả nói:

- Các hạ đã vào Thiết Hoa Bảo, chúng ta không chạy đâu được nữa. Thời gian còn lâu dài hà tất phải gấp rút trong chốc lát?

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Trước khi động thủ, lão phu muốn hỏi các hạ mấy câu.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Hỏi gì thì hỏi đi! Tại hạ muốn trả lời không thì thôi.

Trương Tử Thanh đảo mắt nhìn quanh nhà đại sảnh một lượt rồi hỏi:

- Các vị đây đều là trợ thủ của các hạ chăng?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ cần gì phải kêu họ giúp sức? Vả họ cũng chẳng giúp gì cho tại hạ được.

Trương Tử Thanh nghe nói quần hùng không phải là trợ thủ cho địch thì yên tâm phần nào.

Lão hỏi tiếp:

- Các hạ có một hai ông bạn nào đi theo không?

Thiếu niên áo trắng dường như dòm thấy chỗ dụng tâm của Trương Tử Thanh, hắn chỉ cười lạt chứ không trả lời.

Trương Tử Thanh khẻ hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Chắc các hạ không dám đến đây một mình?

Thiếu niên áo trắng cười lạt. Đột nhiên hắn thò tay ra chụp lấy thanh trường kiếm trên bàn vung lên một cái. Kiếm quang lóe ra thành một đường vòng tròn xung quanh mình.

Động tác của hắn thần tốc đến nỗi không một ai nhìn rõ.

Bổng nghe một trận veo véo nổi lên. Năm mũi độc châm xanh lè rớt ngay xuống đất.

Những người hiện diện tại trường số đông mục lực cực kỳ sắc bén vừa kịp trông rõ năm mũi độc châm liền bị thiếu niên áo trắng vung kiếm gạt rớt xuống đất.

Thiếu niên áo trắng mục quang cực kỳ lạnh lẽo nhìn chầm chặp vào mặt Đới Côn cất tiếng hỏi:

- Phải chăng ngươi đã phóng độc châm?

Đới Côn thản nhiên đáp:

- Chính thị!

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Để làm gì?

- Để hạ sát người.

Thiếu niên áo trắng đảo mắt nhìn quanh nhà đại sảnh một lượt, dõng dạc tuyên bố:

- Tại hạ đến đây mục đích chỉ để báo thù Trương Tử Thanh và Huỳnh Thiếu Đường, không có liên quan gì đến các vị. Mong rằng các vị ở ngoài bàng quan để khỏi bị liên lụy và rước vạ vào mình.

Đới Côn thủng thẳng hỏi:

- Các hạ đã biết bọn ta chỉ ham trọng thưởng mà tới đây. Nếu các hạ giết hai vị bảo chúa đi thì bọn ta biết hỏi ai lấy tiền thưởng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ giết chúng xong rồi thì bao nhiêu đồ châu báu cùng cổ họa đã thành vật vô chủ. Vị nào thích thứ gì cứ việc tùy tiện mà chọn lấy.

Từ Thiên Hưng hỏi:

- Tại hạ chẳng thích vàng bạc, cũng không ham châu báu mà chỉ cần lấy vị cô nương đó được không?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Các đó là việc của các hạ không can gì đến tại hạ.

Từ Thiên Hưng nói:

- Sở dĩ tại hạ phải nói trước là có ý nhắc các hạ đến lúc bấy giờ đừng ngăn trở hoặc tìm lời từ chối.

Thiếu niên áo trắng lại ung dung lên tiếng:

- Tại hạ cần thuyết minh lần nữa là vụ này không liên quan gì đến các vị. Hay hơn hết là các vị đừng can thiệp tới. Vị nào không nghe lời tại hạ cứ dúng tay vào thì cái đó là quyền ở các vị.

Có điều nếu xảy chuyện gì không hay cho mình cũng đừng oán trách tại hạ đa sự.

Hắn dứt lời đứng lên rời khỏi chỗ ngồi rảo bước tiến lại giữa nhà sảnh đường.

Quần hào đổ hết mục quang nhìn chằm chặp vào cử động của thiếu niên áo trắng.

Bỗng thấy gã lên tiếng hỏi:

- Trương Tử Thanh! Ngươi lại chịu chết đi!

Trương Tử Thanh đảo mắt nhìn quần hào, cười ha hả nói:

- Trước khi hung thủ chưa xuất hiện, vị nào cùng diệu võ dương oai, nào là muốn đâm chết gã. Bây giờ hung thủ đứng trước mặt thì các vị đều câm miệng hến...

Thanh bào lão nhân ngắt lời:

- Cái đó là tại đại bảo chúa treo giải thưởng ít quá.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Lam huynh muốn thế nào?

Thanh bào lão nhân đáp:

- Lão phu chỉ cần bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ.

Trương Tử Thanh nói:

- Tiểu đệ nhất định tặng Lam huynh bức đồ đó.

Từ Thiên Hưng lên tiếng hỏi:

- Tiểu đệ cầu hôn cô nương kia cho nhục nhi, đại bảo chúa có ưng không?

Trương Tử Thanh đáp ngay:

- Cái đó được lắm! Nếu y mà thoát chết thì tại hạ nhất định đưa đến làm dâu cho Từ huynh.

Thiếu niên áo trắng vẫn giữ thái độ lạnh lùng. Hắn đứng một bên không nhúc nhích tựa hồ đã sắp xếp công việc đâu vào đó rồi.

Lại đến lượt Đới Côn lớn tiếng:

- Đối với mọi người đại bảo chúa đều có hứa hẹn trọng thưởng cả, còn tại hạ đây thì sao?

Trương Tử Thanh hỏi lại:

- Đới huynh muốn thứ gì?

Đới Côn đáp:

- Điều yêu cầu của tiểu đệ e rằng đại bảo chúa không có cách nào chấp thuận được.

Trương Tử Thanh nói:

- Nếu sức tiểu đệ làm nổi thì bất luận thứ gì cũng ưng hết.

Đới Côn nói:

- Tại hạ cũng muốn lấy vị cô nương đó. Đáng tiếc là đại bảo chúa đã hứa lời cho làm con dâu nhà người ta mất rồi.

Trương Tử Thanh nói:

- Đới huynh đã có ý như vậy thì tiểu đệ xin kiếm một người khác thay thế được chăng? Tiểu đệ quyết bảo đảm tài sắc người thay thế kia không kém vị cô nương đó.

Đới Côn cười lạt đáp:

- Nếu là người khác thì Đới mỗ tự kiếm lấy, hà tất phải cầu đại bảo chúa.

Anh em họ Ngụy cùng Bàng Phi từ nãy giờ không nói gì mà bây giờ cũng ngồi yên không nhúc nhích.

Thiếu niên áo trắng chờ mọi người yên tĩnh trở lại, mới cất tiếng hỏi:

- Trương Tử Thanh! Bây giờ ngươi vào giữa sảnh đường này cùng ta động thủ, hay là ta rượt theo ngươi?

Trương Tử Thanh cười ha hả hỏi lại:

- Có phải các hạ là con mồ côi của Lý Thanh Trần không?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Ta không muốn phúc đáp ngươi nữa. Thời gian đối với ta lúc này rất trân quí.

Hắn vừa nói vừa cất bước tiến về phía Trương Tử Thanh.

Trương Tử Thanh đã chắc mẩm mình ưng chịu thỏa mãn những điều yêu cầu của số lớn quần hùng, tất nhiên họ tham lợi mà ra tay động thủ trước. Nhưng hắn đã thất vọng. Bao nhiêu người vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Trương Tử Thanh cố nhẫn nại mà không thể nhẫn nại được nữa. Hắn liền hỏi lại:

- Lam huynh! Lam huynh có thích lấy Lưu Hải Bí Thiền Đồ nữa không?

Thanh bào lão nhân đáp:

- Sao lại không lấy?

Trương Tử Thanh nói:

- Có công thì mới được lãnh thưởng. Lam huynh cứ ngồi yên đấy thì dù tiểu đệ có muốn đưa tặng e rằng Lam huynh cũng không tiện lấy.

Thanh bào lão nhân đứng phắt dậy lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Thiếu niên áo trắng dừng bước đảo mắt nhìn lão hỏi:

- Các hạ muốn nói chuyện với tại hạ chăng?

Thanh bào lão nhân đáp:

- Đúng thế!

Thiếu niên áo trắng giục:

- Các hạ có điều chi dạy bảo xin nói cho nghe lẹ lên!

Thanh bào lão nhân hỏi:

- Các hạ có thể chờ lại một chút rồi hãy động thủ được chăng? Sở dĩ lão phu yêu cầu các hạ trì hoãn lại một chút là để đại bảo chúa có đủ thời giờ đi lấy bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ đem đến cho lão phu.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không chờ được.

Rồi gã lại cất bước tiến về phía Trương Tử Thanh...

Thanh bào lão nhân lạng người đi một cái đứng chắn trước mặt Trương Tử Thanh nói:

- Lão phu đã nói vậy mà các hạ không chịu nghe theo thì thật là không biết nể mặt nhau.

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ đã nói rồi. Bây giờ không còn chuyện dằng dai nữa. Mời các hạ rút khí giới ra và giữ mình cho cẩn thận.

Thanh bào lão nhân nói:

- Lão phu muốn dùng song chưởng để lãnh giáo mấy cao chiêu của các hạ.

Thiếu niên áo trắng cười ruồi đáp:

- Cũng được!

Hắn vừa nói vừa phóng kiếm đâm tới veo véo. Ánh bạch quang vừa lấp loáng, Thanh bào lão nhân đã rên lên một tiếng lùi lại hai bước. Mặt lão xám xanh, vai bên tả máu chảy ròng ròng qua

vạt áo bào nhỏ xuống đất.

Thiếu niên áo trắng vừa động thủ đã đả thương Thanh bào lão nhân khiến cho quần hùng trong sảnh đường đều thất sắc.

Trương Tử Thanh vẽ mặt nghiêm trọng, hai mắt tròn xoe giương lên nhìn thiếu niên áo trắng.

Hắn cố kềm chế mối khích động trong lòng để giữ cho trấn tĩnh. Nhưng hắn không có cách nào che dấu hoàn toàn được, để lộ mối khiếp sợ hoang mang ra ngoài mặt.

Số là Trương Tử Thanh đã được nghe bản lãnh thiếu niên áo trắng lợi hại phi thường. Nhưng hắn không ngờ gã lại ghê gớm đến trình độ mới một cái giơ tay đã đả thương lưu huyết một tay danh thủ bậc nhất đương kim võ lâm.

Thanh bào lão nhân vẽ mặt trầm lặng, thò tay hữu vào bọc móc lấy một viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Lão từ từ cất tiếng:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm!

Thiếu niên áo trắng sau khi đả thương Thanh bào lão nhân, vẻ mặt vẫn thản nhiên và lạnh lẽo hơn trước.

Gã thủng thẳng tuyên bố:

- Tại hạ xin thanh minh lại lần nữa là đến đây chỉ vì mục đích duy nhất rửa mối đại thù cho song thân, tuyệt không có ý muốn đả thương người vô tội. Bất luận các vị tới đây để mưu đồ chuyện gì hay có dụng tâm nào khác cũng chẳng liên quan gì đến tại hạ.

Gã đảo mắt nhìn Đới Côn nói tiếp:

- Tại hạ cũng chẳng để tâm gì đến những vị đã ngầm thi độc kế. Có điều vị nào nhất định ngăn cản việc báo thù của tại hạ thì đừng trách lưỡi kiếm của tại hạ quá vô tình.

Thiếu niên áo trắng nói bằng một giọng cực kỳ bình tĩnh mà có một lực lượng vô hình trấn áp lòng người khiến quần hào không khỏi nao núng.

Huỳnh Thiếu Đường khẻ hắng giọng một tiếng rồi ghé tai Trương Tử Thanh thầm thì một lúc.

Trương Tử Thanh gật đầu mấy cái. Huỳnh Thiếu Đường đột nhiên trở gót đi ra.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng lên tiếng:

- Đứng lại!

Quả nhiên Huỳnh Thiếu Đường không dám đi nữa, dừng bước lại ngay.

Thiếu niên áo trắng hờ hững hỏi:

- Phải chăng ngươi là Huỳnh Thiếu Đường?

Gã đứng tuổi mặc áo bào tía đáp:

- Chính là tại hạ.

Thiếu niên áo trắng lại hỏi:

- Phải chăng ngươi rời khỏi nhà đại sảnh để lẩn trốn?

Huỳnh Thiếu Đường lắc đầu đáp:

- Không phải đâu!

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Ngươi ra đi một cách lật đật như vậy là có ý gì?

Huỳnh Thiếu Đường đáp:

- Trong tệ bảo còn hai vị cao nhân có thể đối phó được với các hạ. Tại hạ muốn đi mời hai vị đó.

Thiếu niên áo trắng ngẩng mặt lên trời cười ba tiếng rồi hỏi:

- Sao ngươi biết bọn họ nhất định có thể giúp các ngươi được?

Huỳnh Thiếu Đường dần dần bình tĩnh trở lại đáp:

- Nếu các hạ không sợ thì cứ để tại hạ đi mời hai vị đó...

Hắn chưa dứt lời đã cất bước đi liền.

Thiếu niên áo trắng lại quát:

- Ta đã ưng thuận cho ngươi đi đâu?

Tiếng quát chưa dứt, ánh bạch quang lại lóe lên. Giữa đám đèn lửa mà khí lạnh ghê người.

Bỗng một tiếng rú khủng khiếp vang lên rồi im bặt.

Mọi người ngảnh đầu nhìn ra thì thấy cánh tay tả của Huỳnh Thiếu Đường đã bị chặt đứt từ đầu vai, máu chảy đầm đìa. Cánh tay rớt xuống đất rồi vẫn còn run bần bật.

Chiêu kiếm này đã thần tốc lại kỳ ảo khôn lường!

Mọi người chỉ thấy mắt hoa lên một cái là biến diễn xong rồi.

Bao nhiêu tay cao thủ trong nhà đại sảnh không một ai nhìn rõ trường hợp bị thương của Huỳnh Thiếu Đường.

Huỳnh Thiếu Đường ngấm ngầm nghiến răng nhịn cơn đau điếng người, không rên la một tiếng nào nữa.

Trong nhà đại sảnh ngự trị một bầu không khí chết chóc yên lặng. Hiển nhiên những tay cao thủ có mặt tại đây đều bị chiêu kiếm rùng rợn của thiếu niên áo trắng làm cho hoang mang.

Hồi lâu mới nghe Đới Côn buông tiếng thở dài hỏi:

- Cách xưng hô các hạ thế nào đây?

Gã hỏi luôn mấy câu mà không được trả lời.

Theo lề luật võ lâm thì như vậy là một điều nhục nhã vô cùng cho Đới Côn. Gã không tài nào nén được lửa giận, quên cả tử thần đang uy hiếp.

Gã nhìn thiếu niên áo trắng chầm chập lớn tiếng quát hỏi:

- Ngươi điếc rồi hay sao?

Thiếu niên áo trắng cười lạt hỏi lại:

- Ngươi hỏi ai đó?

Đới Côn đáp:

- Ta hỏi ngươi chứ còn hỏi ai?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Ngươi hỏi gì?

- Ta hỏi họ tên ngươi.

Thiếu niên áo trắng cười lạt đáp:

- Cái đó là quyền ở ta. Ta không muốn cho ngươi hay.

Đới Côn thò tay vào bọc rồi giơ tay cao lên.

Quần hào trong sảnh đường đều biết gã chuyên dùng ám khí có chất độc nhưng không hiểu trong tay gã cầm thứ ám khí gì?

Chương 14 - Thiết Quải xuất hiện quần hùng bở vía

Ngọa Long Sinh

Thất Tuyệt Ma Kiếm

Hồi 14

Thiết Quải xuất hiện quần hùng bở vía

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Đới Côn! Ngươi mà phóng ra một thứ ám khí thì lập tức ta chặt đứt cả hai tay ngươi.

Đới Côn ngẩn người ra. Gã đưa mắt nhìn cha con họ Từ, anh em họ Ngụy, hô lớn tiếng:

- Nếu chúng ta liên thủ hiệp lực thì đối phó với hắn cũng chẳng khó gì.

Từ Thiên Hưng và anh em họ Ngụy chỉ đưa mắt nhìn nhau chứ không hưởng ứng.

Quần hào trong nhà đại sảnh, bản tâm đã không muốn chiến đấu, lại thấy thiếu niên áo trắng ra tay đánh rớt hết ám khí của Đới Côn, đả thương Thanh bào lão nhân, chém đứt cánh tay Huỳnh Thiếu Đường. Những thủ pháp ghê gớm này càng khiến cho họ phải bở vía, chẳng ai dám tranh tiên xuất thủ.

Thiếu niên áo trắng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng đứng nguyên chỗ tựa hồ để chờ đợi quần hào động thủ. Nhưng gã thấy quần hào đều ra chiều úy kỵ không dám đương đầu liền cười lạt nói:

- Trương Tử Thanh! Mọi người trong nhà đại sảnh phần đông tới đây chỉ vì vụ lợi chứ không chân tâm liều mạng vì ngươi. Ngươi đừng chờ đợi nữa vô ích.

Trương Tử Thanh không ngờ mình xây dựng Thiết Hoa Bảo, chuẩn bị 20 năm trời mà lúc cường địch tới nơi lại chẳng ăn thua gì. Trong lòng hắn rất buồn phiền.

Hắn cất tiếng hỏi lại:

- Các hạ muốn sao bây giờ?

Thiếu niên áo trắng cười lạt đáp:

- Cái đó ta đã nói rồi. Giết người thì phải thường mạng, nợ bạc thì phải trả tiền. Có điều ta để cho ngươi có cơ hội giữ gìn tính mạng. Hai nhà Liễu Trường Công và Nguyên Tử Khiêm, mấy chục mạng người ta đều giết hết không để sót một móng. Riêng nhà Quân Thiên Phụng ta đã để sống một trai một gái. Đối với những người kia ta đều để họ có cơ hội giữ mình thì với ngươi cũng vậy. Ngươi hãy rút binh khí ra đi!

Trương Tử Thanh thấy đại cuộc biến chuyển dường này, dù không liều mạng cũng không xong. Hắn liền nói:

- Tại hạ không ngờ các hạ đến đây một cách dễ dàng như vậy, nên trong người không đeo binh khí.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Ngươi dùng khí giới gì?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tại hạ dùng Ngô Câu, là thứ binh khí ngoại môn hình thù khác hẳn với mọi thứ thường.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Ngươi muốn đi lấy binh khí phải không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Nếu các hạ nhất định bắt tại hạ động thủ, thì tại hạ cần phải lấy món binh khí kia mới tỷ đấu được.

Thiếu niên áo trắng giơ tay lên rồi tra kiếm vào võ nói:

- Không dùng binh khí nữa. Chúng ta đấu chưởng.

Trương Tử Thanh mừng thầm trong dạ, tự nhủ:

- Gã này chỉ sở trường về kiếm pháp, còn về chưởng pháp ra sao mình chưa nghe ai nói đến.

Gã mà đấu chưởng với mình tức là bỏ đi cái sở trường, lấy cái sở đoản.

Trương Tử Thanh vốn con người giảo quyệt. Tuy hắn mừng thầm trong bụng nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Hắn chậm rãi hỏi:

- Nếu lão phu bị bại dưới song chưởng của các hạ thì có bị chết cũng không oán hối gì nữa.

Song vạn nhất mà lão phu thắng được thì sao?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Nếu ngươi thắng được ta thì ta lập tức dời khỏi Thiết Hoa Bảo và trong vòng ba năm không trở lại tìm ngươi để báo thù.

Trương Tử Thanh nói:

- Lão phu như ngọn đèn tàn trước gió, chẳng hiểu còn sống được ba năm nữa không. Vậy lời ước ba năm là công bằng lắm rồi.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Nhưng ta còn một điều kiện nữa.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Điều kiện gì?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Ngày trước bọn ngươi giết cả nhà ta không để một ai sống sót. Ta đã tới đây để báo thù, dĩ nhiên cũng theo lệ đó. Ta biết ngươi có một trai hai gái và ba đứa cháu thì chúng đều phải chết.

Còn hai con rể ngươi thuộc về họ khác, ta không báo thù đến người khác họ, vậy tha chết cho chúng. Mấy tên cơ thiếp của ngươi ta cũng tha luôn. Cháu ngoại ngươi chỉ có nữa phần huyết thống cũng được ra ngoài phạm vi chu lục. Nhưng một trai hai gái của ngươi thì ta nhất quyết không tha. Ta đã được tin rõ ràng, bọn chúng đều ở Thiết Hoa Bảo, vậy ngươi kêu cả ra đây để chúng trợ lực cho ngươi và ta cũng không phải sát hại lây đến kẻ vô cô nữa.

Trương Tử Thanh ngẩn người ra nói:

- Các hạ biết nhiều đấy!

Thiếu niên áo trắng nói:

- Những tin tức ta lượm được đều là sự thực.

Gã lại đảo mắt chăm chú nhìn vào mặt Huỳnh Thiếu Đường nói:

- Còn ngươi thi không có con trai, chỉ có một gái. Kể cả lệnh phu nhân, nhà ngươi cộng có ba người. Ngươi kêu hết cả ra đây đi!

Trương Tử Thanh nhăn nhó cười hỏi:

- Chuyện này các hạ hỏi ở đâu mà biết rõ? Bọn lão phu ẩn cư ở đây 20 năm trời, trừ người trong Thiết Hoa Bảo, trên chốn giang hồ rất ít kẻ biết. Vậy các hạ nghe ai nói thế?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Đương nhiên là người trong Thiết Hoa Bảo nói ra.

Trương Tử Thanh hỏi gặng:

- Người ấy là ai?

Thiếu niên áo trắng lắc đầu đáp:

- Ta không thể nói rõ được.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ ngươi hãy tập trung hết thảy mọi người vào trong sảnh đường đi.

Trương Tử Thanh gắng gượng trấn tĩnh tâm thần hỏi:

- Điều ước giữa các hạ và tại hạ chưa thực hành. Trước khi chúng ta tỷ đấu bằng chưởng pháp thì làm sao mà biết được ai sống ai chết?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Giả tỷ ta dùng kiếm thì ngươi chẳng có cơ hội nào nữa. Nhưng chúng ta đối chưởng thì tính

mạng ngươi hãy còn chút hy vọng.

Trương Tử Thanh hỏi vặn:

- Nếu tại hạ không chịu đem người nhà tập trung vào sảnh đường thì sao?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Nếu ngươi không chịu thì ta không để cho ngươi còn cơ hội nào nữa. Ta dùng thời gian đó vung kiếm giết ngươi, tội gì mà đấu chưởng?

Gã vừa nói vừa rút trường kiếm ra khỏi võ, nói tiếp:

- Nếu vậy ta phải dùng kiếm cho mau xong việc để có thời gian là lục soát và hạ sát những người kia. Trường hợp này sẽ liên lụy đến nhiều người vô tội.

Trương Tử Thanh sắc mặt lợt lạt, ngó thiếu niên áo trắng hồi lâu không biết nói thế nào. Hiển nhiên hắn lâm vào tình trạng ngần ngừ không nhất quyết.

Huỳnh Thiếu Đường đảo mắt ngó Từ Thiên Hưng và anh em họ Ngụy rồi lớn tiếng:

- Các vị đã nhận lời mời tới đây. Trước kia vị nào cũng mở miệng khoác lác tưởng chừng muốn vá trời lấp biển, bắt sống hung thủ như chơi. Sao bây giờ hung thủ đứng ngay trước mắt thì các vị lại câm như hến. Đáng cười thay! Thật là đáng cười!

Bọn Từ Thiên Hưng, Đới Côn bị Huỳnh Thiếu Đường mai mỉa thẹn đỏ mặt lên. Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi đứng lên rời khỏi chỗ ngồi.

Thiếu niên áo trắng đảo mắt nhìn quần hào nói:

- Các vị đã muốn trợ lực cho họ thì hay hơn hết là động thủ cùng một lúc.

Đới Côn, anh em họ Ngụy, cha con họ Từ và Bàng Phi không ai nói gì nhưng đều cất bước tiến về phía thiếu niên áo trắng. Họ bao vây thành hình bán nguyệt.

Trương Tử Thanh sau khi coi thiếu niên áo trắng ra mấy chiêu kiếm hắn đã biết rõ dù bao nhiêu người trong trường đồng thời xuất thủ e rằng cũng khó ngăn cản được tên hung thủ áo trắng kia. Nhưng lúc này hắn không chủ ý, chỉ kéo dài thời khắc được lúc nào hay lúc ấy.

Huỳnh Thiếu Đường thấy quần hào nghe lời khích trướng của mình đã đứng lên bày thành thế trận bao vây để chờ động thủ thì hắn đã mừng thầm trong dạ, tự nghĩ:

- Nếu toàn thể chúng ta hiệp lực xông vào thì may ra còn có thể sống quyết mái với gã.

Nhưng hắn nghĩ tới vụ mình vừa bị chặt tay, kiếm pháp của đối phương thần tốc quá sức tưởng tượng. Hắn chưa kịp thi triển võ công đã bị chém cụt tay, nên không khỏi sinh lòng chán nản.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng kẹt cửa. Cửa sảnh đường mở ra, một mụ già đầu tóc bạc phơ, tay cầm cây Long trần trượng chậm chạp bước vào.

Thiếu niên áo trắng chuyển động cặp mắt nhìn mụ già. Mụ là một người lạ gã chưa từng quen biết.

Trương Tử Thanh cùng Huỳnh Thiếu Đường lộ vẽ nghi ngờ, chúng rất ngạc nhiên về người khách lạ tới bất thình lình này.

Tình thế đương lúc cực kỳ khẩn trương, mụ già xuất hiện đột ngột làm trì hoãn lại đôi chút.

Mụ già đảo mắt nhìn quanh sảnh đường một lượt rồi thủng thẳng hỏi:

- Vị nào là Trương Tử Thanh hay Trương đại bảo chúa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Chính là tại hạ! Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Mụ già tóc bạc giơ cây trượng ra khều cánh tay rớt dưới đất nhìn Huỳnh Thiếu Đường hỏi:

- Các hạ là Huỳnh bảo chúa?

Huỳnh Thiếu Đường đáp:

- Chính phải!

Mụ già tóc bạc hỏi:

- Cánh tay này của các hạ bị đứt đã bao lâu?

Huỳnh Thiếu Đường đáp:

- Vừa mới đứt xong.

Mụ già tóc bạc nhìn lại cánh tay đứt rồi nói:

- Còn có thể chữa được...

Huỳnh Thiếu Đường cười lạt nói:

- Bị đứt một cánh tay chưa phải là việc trọng đại.

Mụ già tóc bạc lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng bảo chúa không tin lời lão thân?

Huỳnh Thiếu Đường đáp:

- Tại hạ bôn tẩu giang hồ đã mấy chục năm chưa từng nghe ai nói cánh tay đã đứt rời mà còn chắp liền lại được. Dù da thịt có liền thì gân xương cũng không nối được.

Mụ già tóc bạc cười lạt nói:

- Con người ít kiến thức thì việc gì cũng cho là quái lạ.

Mụ nhìn kỹ lại cánh tay đứt lần nữa rồi nói:

- Nếu mới đứt từ trong khoản thời gian ăn xong bữa cơm thì lão thân có thể tiếp xương nối gân được. Bằng qua thời gian đó thì lão thân không dám nói càn.

Mụ vừa nói vừa vượt lên trên Huỳnh Thiếu Đường đứng chắn lối thiếu niên áo trắng.

Mụ già đến một cách đột ngột, quần hào trong sảnh đường không một ai quen biết mụ.

Trương Tử Thanh muốn hỏi họ tên mụ, song hắn tự nghĩ:

- Mụ có ý đến giúp mình lại còn hỏi tên họ có khác gì tự thú với quần hào là mình chưa quen biết mụ. Lúc này cường địch đang ở trước mặt, mình mất mạng lúc nào khó mà biết được. Vậy thế cuộc càng rối loạn càng hay.

Thiếu niên áo trắng vẽ mặt trầm trọng. Gã chờ cho mụ dừng bước lại rồi mới chậm rãi cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối cản đường tại hạ không hiểu có dụng ý gì?

Mụ già tóc bạc cười lạt hỏi lại:

- Lão thân có điều muốn thương lượng với tôn giá, không hiểu tôn giá có ưng thuận chăng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ cần biết việc đó là việc gì đã.

Mụ già tóc bạc hỏi:

- Phải chăng tôn giá muốn hạ sát Trương Tử Thanh cùng Huỳnh Thiếu Đường?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Đúng thế! Và giết luôn cả vợ con họ nữa.

Mụ già tóc bạc hỏi:

- Tôn giá đã chờ trong hai mươi năm, nhưng không hiểu chờ thêm ba ngày nữa được chăng?

Sau đây ba bữa, lão thân rời khỏi Thiết Hoa Bảo không can thiệp gì đến việc của bọn họ nữa.

Thiếu niên áo trắng nhíu cặp lông mày thủng thẳng đáp:

- Trong trường hợp này chỉ có một biện pháp...

Mụ già tóc bạc ngắt lời:

- Biện pháp gì?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Lão tiền bối có thể trông vào bản lãnh mà cứu mạng cho họ.

Mụ già tóc bạc tức mình xẵng giọng:

- Sao? Ngươi tưởng lão thân không dám chăng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Vụ này không liên quan gì đến tiền bối mà lão tiền bối lại đòi nhún tay vào thì tại hạ dĩ nhiên phải động thủ.

Đột nhiên gã vung kiếm lên nói:

- Tại hạ không cần hỏi vì lẽ gì mà lão tiền bối cứu họ, nhưng lão tiền bối cũng không còn đường lối nào khác nữa.

Mụ già tóc bạc hỏi gặng:

- Nhất định phải đánh nhau chăng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Phải rồi! Nhưng hiện giờ lão tiền bối tự ý rút lui khỏi vòng chiến cũng hãy còn kịp.

Mụ già tóc bạc đột nhiên lùi lại hai bước giơ trượng lên nói:

- Con người trẻ tuổi thường hay có tính ngông cuồng, cần phải giáo huấn mới được.

Thiếu niên áo trắng cũng vung trường kiếm lên nói:

- Tiền bối hãy cẩn thận!

Gã rung tay một cái, hai bông kiếm hoa vọt ra nhằm đâm vào hai chỗ huyệt đạo mụ già tóc bạc.

Gã ra chiêu vừa thần tốc vừa lợi hại, khiến mọi người trong sảnh đường đều không khỏi kinh hãi.

Mụ già tóc bạc vẩn thản nhiên như không. Mụ vung trượng gạt, sắt thép chạm nhau bật lên những tiếng choang choảng. Hai chiêu kiếm của thiếu niên áo trắng đâm tới đều bị hất ra.

Thiếu niên áo trắng thu kiếm về cười lạt nói:

- Trượng pháp tuyệt hảo!

Mụ già tóc bạc trước khi chưa tiếp xúc với kiếm pháp của thiếu niên áo trắng mụ tỏ vẻ rất ung dung, nhưng từ lúc gạt hai chiêu kiếm của gã, nét mặt trở nên nghiêm trọng. Mụ khoan thai cất tiếng khen ngợi:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm quả nhiên danh bất hư truyền!

Thiếu niên áo trắng từ ngày ra đời đến nay chưa gặp phải một địch thủ nào ghê gớm như mụ già tóc bạc này. Gã ngấm ngầm kinh hãi trong lòng tự hỏi:

- Không hiểu mụ già là ai? Lai lịch cùng thân thế mụ ra sao mà võ công mụ ghê gớm như vậy?

Bản tính gã cuồng ngạo, tuy biết rõ mình gặp phải cường địch không vừa nhưng vẫn lớn tiếng quát:

- Lão tiền bối ra tay đi! Tại hạ đã tranh tiên hai chiêu rồi!

Mụ già tóc bạc vẻ mặt lạnh lùng và nghiêm nghị hơn trước, dõng dạc hỏi:

- Ngươi có biết ta là ai không?

Thiếu niên áo trắng lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết.

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ không cần biết tiền bối là ai. Nếu tiền bối cố tình ngăn trở tại hạ trong việc trả thù cho song thân thì tại hạ cũng coi là kẻ địch. Tiền bối sống thì tại hạ phải chết.

Mụ già tóc bạc cười lạt nói:

- Giọng lưỡi ngươi có vẻ ngông cuồng lắm!

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Hai bên chỉ trông vào võ công để quyết sống chết thì chẳng có chi là ngông cuồng với chẳng ngông cuồng.

Mụ già tóc bạc tức giận nói:

- Sư phụ ngươi là người tàn phế tuy y có tánh ngông cuồng song đối với lão thân vẩn phải thủ lễ.

Câu này quả nhiên phát sinh hiệu lực. Thiếu niên áo trắng ngông cuồng lãnh đạm như thế mà không khỏi ngẩn người ra.

Gã dịu giọng hỏi:

- Lão tiền bối có quen biết gia sư ư?

Mụ già tóc bạc đáp:

- Phải rồi! Sư phụ ngươi gặp lão thân nói năng còn có vẻ lịch sự hơn ngươi nhiều.

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Cách xưng hô lão tiền bối thế nào? Có khi tại hạ đã được nghe gia sư đề cập đến.

Mụ già tóc bạc cười lạt đáp:

- Thiết Quải Bà Bà chính thị lão thân!

Thiếu niên áo trắng không biết đến tên Thiết Quải Bà Bà. Gã trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Dường như tại hạ đã được nghe gia sư nói tới.

Những người khác trong sảnh đường vừa nghe đến tên Thiết Quải Bà Bà đã chấn động tâm thần. Họ không ngờ một nhân vật lừng lẫy giang hồ cũng đến Thiết Hoa Bảo.

Thiết Quải Bà Bà lạnh lùng hỏi:

- Ngươi không tin lời lão thân chăng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Vãn bối tin rồi. Có điều lão tiền bối đã là bạn hữu với gia sư tưởng nên hiểu chỗ khổ tâm cho vãn bối mới phải. Toàn gia vãn bối mấy chục người bị thác oan. Vãn bối may được gia sư thu nạp truyền dạy võ công. Hiện giờ đứng trước kẻ thù, vãn bối giận mình không vung kiếm băm vằm hắn ra làm muôn đoạn được ngay. Lão tiền bối lại còn ngăn trở...

Thiết Quải Bà Bà ngắt lời:

- Lão thân chỉ yêu cầu ngươi nán lại vài ngày rồi sẽ báo thù. Lời yêu cầu này có chi quá đáng?

Thiếu niên áo trắng chau mày hỏi:

- Vãn bối có điều chưa rỏ vì lẽ gì lão tiền bối lại yêu cầu vãn bối để chậm lại ba ngày rồi sẽ báo thù?

Thiết Quải Bà Bà đáp:

- Lão thân không muốn nói rõ nguyên nhân, nhưng có thể hứa với ngươi sau đây ba ngày sẽ đem bọn chúng giao lại cho ngươi đầy đủ.

Thiếu niên áo trắng ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Trường hợp mà vãn bối không ưng thuận lời yêu cầu của lão tiền bối thì sẽ đưa tới hậu quả như thế nào?

Thiết Quải Bà Bà tiện tay vung cây thiết trượng lên đáp:

- Lão thân đối với ngươi như thế là quá lịch sự rồi! Ngươi ưng thuận là hay hơn hết, bằng không muốn ưng thuận thì cũng phải ưng thuận.

Thiếu niên áo trắng lững lờ hỏi:

- Ngoài hôm nay ra chúng ta chưa gặp nhau bao giờ phải không?

Thiết Quải Bà Bà hỏi lại:

- Ngươi hỏi vậy là nghĩa làm sao?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tiền bối là chỗ cố giao của gia sư, nhưng tại hạ chưa thể tin được.

Thiết Quải Bà Bà nổi giận nói:

- Lão thân có nể là nể mặt lão tàn phế kia mà không muốn so bì với ngươi. Chẳng lẻ lão thân lại sợ ngươi chăng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Bất luận tiền bối có quen biết gia sư hay không, nhưng tiền bối ngăn trở việc báo thù của tại hạ tức là cố ý chống đối tại hạ rồi.

Thiết Quải Bà Bà hỏi:

- Vậy thì ngươi làm gì?

Thiếu niên áo trắng tay cầm kiềm quyết đứng thủ thế đáp:

- Vì lão tiền bối niên cao trọng vọng, vãn bối xin nhường tiền bối ra chiêu trước.

Thiết Quải Bà Bà quát lên:

- Cha chả! Thiệt là một tên tiểu bối hỗn xược! Lão thân mà không cho ngươi một bài học thì người chẳng biết trời cao đất dầy là gì!

Mụ vung cây quái trượng lên nhằm đập xuống đầu đối phương.

Thiếu niên áo trắng vội đưa kiếm lên gạt, đồng thời phản kích một chiêu, người gã tránh sang một bên.

Bổng thấy hàn quang lấp loáng. Thanh trường kiếm trong tay thiếu niên áo trắng phóng ra sau mà tới trước, nhằm chém vào cánh tay phải Thiết Quải Bà Bà.

Hai bên ra chiêu công kích đều thần tốc phi thường. Những tay cao thủ võ lâm cũng ít người nhỉnh rỏ kiếm đâm tới hay trượng tranh tiên.

Thiếu niên áo trắng bụng bảo dạ:

- Mụ Thiết Quải Bà Bà này quả là một tay kình địch. Ta phải cẩn thận lắm mới được.

Gã đề khí lùi lại ba thước rất mau lẹ.

Thiết Quải Bà Bà buông tiếng cười lạt, mượn đà xông tới. Mụ thuận thế huy động cây thiết trượng ra chiêu "Thần Long Thám Trảo" đánh tới.

Dường như mụ hiểu thế kiếm của thiếu niên áo trắng cực kỳ lợi hại nên đã phát huy uy lực đến tột độ. Cây thiết trượng đánh ra xa mà vẫn mãnh liệt phi thường, khiến thiếu niên áo trắng không có cách nào để phản kích được.

Quần hào trong sảnh đường dường như bị uy thế của cây thiết trượng hấp dẫn, ai nấy đều chú ý theo dõi cuộc chiến đấu.

Thiếu niên áo trắng tay nắm chặt thanh trường kiếm, trong người gã lại mang một thứ kiếm pháp độc địa nhất võ lâm mà không sao phản kích được.

Nguyên cây thiết trượng trong tay Thiết Quải Bà Bà dài đến 9 thước 8 tấc, còn thanh trường kiếm của thiếu niên áo trắng tuy gọi là trường kiếm nhưng thật ra chỉ có 2 thước 8 tấc.

Cây thiết trượng của Thiết Quải Bà Bà phóng ra phía ngoài 8 thước, con người mụ tựa hồ có một bức tường đồng ngăn chận. Trượng múa theo thế liên hoàn rít lên veo véo từng hồi.

Thế kiếm của thiếu niên áo trắng tuy khốc liệt nhưng thủy chung vẫn chới với bên ngoài không tài nào xuyên qua được bức tường vô hình của bóng trượng dày đặc.

Trừ phi thiếu niên áo trắng huy động trường kiếm một cách cực kỳ thần tốc để gạt được mấy chiêu trượng của Thiết Quải Bà Bà sang một bên mới có thể xông vào gần để cùng bà động thủ.

Ngoài ra không còn cách nào khác. Nhưng Thiết Quải Bà Bà thi triển trượng pháp cực kỳ trầm trọng mà thần lực mụ lại vô cùng mãnh liệt, nên thiếu niên áo trắng đã mấy lần toan mạo hiểm xông vào đều bị trượng thế rít lên như gió bão ngăn chặn lại.

Chương 15 - Huỳnh y nữ một gái phi thường

Ngọa Long Sinh

Thất Tuyệt Ma Kiếm

Hồi 15

Huỳnh y nữ một gái phi thường

Căn nhà đại sảnh này tuy rộng lớn nhưng bày rất nhiều bàn ghế, Thiết Quải Bà Bà tiến gần lại mấy thước rồi không dám tiến thêm một cách khinh xuất. Mụ biết tay mình cầm thiết trượng dài rất vướng víu để thiếu niên áo trắng dễ bề hạ thủ, mà để gã tiến gần mình thì cũng khó lòng ngăn cản được những chiêu kiếm độc địa.

Vì hình thế hạn chế khiến cho 2 bên vẫn giữ mực quân bình. Thiết trượng không thể tiến xa hơn, mà thiếu niên áo trắng cũng không dám mạo hiểm tới gần.

Thiếu niên áo trắng đứng bên ngoài phạm vi uy hiếp của cây thiết trượng, hắn cố nghĩ lấy một biện pháp để cố phá vỡ trượng pháp của đối phương, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra được kế gì Bỗng hắn để mắt tới cây quải trượng mà thanh bào lão nhân bỏ lại liền nghĩ thầm:

- Chi bằng ta lượm lấy cây quải trượng kia thẳng thần chiến đấu với mụ vài chiêu xem sao.

Nghĩ vậy gã liền lùi lại phía sau.

Lúc ấy bọn Đới Côn, Bàng Phi, cha con họ Từ đều ngồi ở bên bàn, vừa thấy thiếu niên áo trắng lùi lại thì không khỏi ngấm ngầm kinh hãi. Ai cũng cho là gã không có cách nào xông qua làn bóng trượng dày đặt của Thiết Quải Bà Bà, nên trút giận lên đầu họ và sắp xoay tay lại tập kích. Họ liền nhảy tránh sang một bên.

Đới Côn là người đầu tiên quát to một tiếng, tay phải gã vừa giơ lên, ba luồng bạch quang bay vụt ra.

Thiếu niên áo trắng chỉ muốn lượm quải trượng, không để ý đến mấy người tập kích. Gã vừa thấy Đới Côn ném ám khí ra bất giác trong lòng nổi giận, tằng hắng một tiếng, xoay trường kiếm lại.

Những tiếng leng keng vang lên một hồi, ba mũi ám khí đều bị thanh trường kiếm của thiếu niên áo trắng gạt rớt.

Trương Tử Thanh lớn tiếng quát:

- Tên hung thủ này tính đa sát, các vị đã thù nghịch với gạ thì chẳng khi nào gã dung tha đâu!

Sao ta không nhân cơ hội này xông cả vào diệt trừ tên man mọi hung dữ? Các vị bất tất phải ý kỵ gì nữa.

Hắn nói xong phóng chưởng ra đầu tiên.

Trương Tử Thanh ẩn cư trong Thiết Hoa Bảo. Một mặt hắn cho xây dựng cơ quan bố trí kiên cố chẳng khác tường đồng vách sắt, một mặt hắn luyện hai môn tuyệt kỹ để chuẩn bị đối phó với cường địch. Phát chưởng cách không này là một trong 2 tuyệt kỹ đó. Một luồng ám kình rất mãnh liệt ào ào xô tới.

Ngờ đâu luồng ám kình này mạnh quá, khiến cho thiếu niên áo trắng bị hất lùi trở lại một bước.

Anh em họ Ngụy thấy chưởng lực của Trương Tử Thanh hùng hậu hất lùi được thiếu niên áo trắng thì nghĩ thầm trong bụng:

- Trương Tử Thanh đã có Thiết Quải Bà Bà giúp sức, bữa nay hắn chắc có thể nắm được phần thắng, mình dại gì mà không trợ lực cho hắn?

Hai anh em nghĩ vậy đưa mắt nhìn nhau, đồng thời thò tay vào bọc rút binh khí ra.

Tay phải hai gã rung lên một cái vọt ra một cây nhuyễn tiên. Những cây nhuyễn tiên nay có 13 đốt va dài tới hơn trượng.

Anh em họ Ngụy quát lên một tiếng thật to rồi vung cây ngân lượng đến 13 đốt lên. Ánh bạc lấp loáng chia 2 bên tả hữu đánh tới thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng từ lúc đụng vào chưởng lực cách không của Tử Thanh trong lòng kinh hãi vô cùng.

Gã lẩm bẩm:

- Thằng giặc già này công lực ghê gớm như vậy, muốn giết chết hắn không phải chuyên dễ…

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì 2 đầu roi của anh em ho Ngụy đã chia 2 bên tả hưu đánh tới nơi.

Thiếu niên áo trắng liên múa tít thanh trường kiếm lia sang hai bên, kiếm chạm roi bật lên những tiếng chang chang, nhuyễn tiên bị trường kiếm hất ra.

Trương Từ Thanh lại quát lên một tiếng phóng chường cách không từ đàng xa đánh lại.

Chưởng lực hùng hồn đi theo với tiếng kiếm rít lên.

Thiếu niên áo trắng vừa hất được cặp nhuyễn tiên ra thì chưởng lực Trương Tử Thanh đánh tới bắt buộc gã phải nhảy vọt lên trên để tránh đòn.

Phát chưởng này Trương Tử Thanh đã vận dụng toàn lực, chỉ mong thiếu niên áo trắng đón lấy thì dù chẳng đả thương được đối phương, ít ra cũng làm cho gã giảm nhuệ khí và anh em họ Ngụy mới có thể thừa cơ được.

Ngờ đâu thiếu niên áo trắng lần này không chịu tiếp chưởng lực mà nhảy vọt lên để tránh.

Trương Tử Thanh không thu chưởng lực về kịp để xô vào cái bàn cây.

Bỗng nghe những tiếng đổ vỡ ầm ầm. Đĩa bát trên bàn bị chưởng lực của Trương Tử Thanh hất ra bốn phía, bao nhiêu rượu thịt, canh rau, tung bay khắp nhà.

Đới Côn phóng hai lần ám khí liền đều bị thiếu niên áo trắng vung trường kiếm đánh rớt thì

trong lòng ngấm ngầm kinh hãi, tự nhủ:

- Gã múa kiếm nhanh quá! ám khí không thể đả thương được mà ta đã kết mối thâm thù với gã rồi...

Hắn còn đang ngẫm nghĩ chợt thấy Trương Tử Thanh cùng anh em họ Ngụy nhất tề động thủ, bất giác trong lòng hứng khởi, hấn thấy thiếu niên áo trắng vọt lên, liền ném lên bốn mũi ám khí Thiếu niên áo trắng bốn mặt đều có cao thủ vây đánh, gã cảm thấy mình phải chuyên chú hết sức mới ứng phó được.

Gã nhảy vọt lên tránh chưởng thế rồi, người vừa hạ xuống, ám khí của Đới Côn lại đánh tới, gã vội khuya kiếm lên gạt rớt được hai mũi, mũi còn lại lướt qua bên mình làm rách cả tay áo.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, hai cây lượng ngân nhuyễn tiên của anh em họ Ngụy đang vùng vẫy như một đôi rồng chia ra hai mặt đánh ập vào.

Kiếm thuật của thiếu niên áo trắng tuy tinh diêu vô song, nhưng những tay cao thủ trong sảnh đường đều phòng bị nghiêm mật để đối phó với gã. Chẳng một ai chịu xông vào gần để tỷ đấu.

Nếu không huy động binh khí từ xa đánh vào thì cũng phóng chưởng cách không hoặc bắn ám khí, thủy chung không tiến vào gần.

Tình trạng này khiến cho thiếu niên áo trắng không có cách nào phát huy được những món sở trường.

Nhắc lại thiếu niên áo trắng vung kiếm lên gạt đôi roi của anh em họ Ngụy. Gã toan xông tới giết hai người này đi tức khắc khiến cho đối phương phải nhụt nhuệ khí, không ngờ ám khí của Đới Côn lại đến sau lưng.

Bốn điểm hàn tinh bay trước bay sau bay tới rất nhanh.

Thiếu niên áo trắng xoay kiếm gạt rớt được hai mũi trước chưa thu trường kiếm về kịp thì hai mũi sau lại tới nơi. Gã đành uốn cong mình ngửa người lên, tụ tập công lực vào hai chân rồi lăn mình đi một vòng tránh khỏi hai mũi ngân thoa đến sau.

Trương Tử Thanh thấy có dịp tấn công liền quát lên một tiếng phát chưởng cách không, đồng thời anh em hô Ngụy khoa roi vụt tới.

Thiếu niên áo trắng bị Thiết Quải Bà Bà dùng thế "Lôi Đình Vạn Quân" đánh xuống, gã đã mất tiên cơ lại bị Trương Tử Thanh phóng chưởng đánh lại, anh em họ Ngụy dùng cặp tiên và Đới Côn phóng ám khí nhất tề thừa cơ tập kích khiến cho gã lâm vào thế bí không tài nào phản kích được. Những bàn ghế cùng cột sảnh đường nguyên trước có lợi cho thiếu niên áo trắng khiến cây thiết trượng của Thiết Quái bà bà khó nổi tung hoành, nhưng lúc này lại hạn chế hành động của gả.

Thiếu niên áo trắng vừa ngồi dậy thì chường lực mãnh liệt của Trương Tử Thanh xô tới rất gấp.

Gã bị kìm chế nhiều mặt, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Gã vung tay trái đón tiếp chưởng lực của Trương Tử Thanh. Chưởng lực hai bên đụng nhau, thiếu niên áo trắng đang ngồi bị hất tuột về phía sau ba thước.

Cặp tiên nhà họ Ngụy đánh tới dùng sức quá mạnh song thiếu niên áo trắng lùi lại phía sau dĩ nhiên tránh được đòn này.

Lực đạo hai cây nhuyễn tiên hùng hậu vô cùng. Nguyên anh em họ Ngụy đã tưởng thiếu niên áo trắng sẽ vung kiếm lên gạt thì tất bị tê chồn, không ngờ chưởng lực của Trương Tử Thanh đánh tuột thiếu niên áo trắng về phía sau mà cặp tiêu của anh em họ Ngụy thất thế đi rất mạnh không thu lại kịp thành ra đập mạnh xuống nền gạch đánh sầm một tiếng.

Cây nhuyễn tiên đánh xuống gạch khiến cho nhuyễn tiên tung bay đi mà gạch lát vở luôn mấy phiến.

Đới Côn đảo mắt nhìn cha con họ Từ cùng Bàng Phi lạnh lùng hỏi:

- Sao hai vị lại không ra tay?

Từ Thiên Hưng đáp:

- Khí giới trong tay cha con ta ngắn quá không thể đánh được.

Đới Côn lại vung tay ném một nắm cát độc. Một làn mây bay vào lại đánh thiếu niên áo trắng.

Đồng thời hắn lớn tiếng hỏi:

- Chẳng lẻ các vị không biết dùng ám khí hay sao?

Thiếu niên áo trắng tuy võ công cao cường nhưng không dám lơ là chút nào. Gã vội nhảy tung lên lạng mình đi lùi đến góc nhà đại sảnh.

Ban đầu gã phóng ra chiêu kiếm đã trấn áp được toàn trường kiến cho bao nhiêu người hiện diện đều phải lác mắt. Nhưng từ lúc Thiết Quải Bà Bà xuất hiện ngăn cản thế công của gã, trong sảnh đường quần hào cũng ra tay phản kích làm cho gã lâm vào tình trạng kém thế.

Trương Tử Thanh vận dụng toàn lực phóng chưởng luôn mấy lần. Tuy hắn đã nhọc mệt vô cùng song hắn chẳng bỏ một cơ hội nào có thể đả thương được thiếu niên áo trắng. Bây giờ hắn thấy Đới Côn tung độc sa ra bức bách thiếu niên áo trắng phải lùi đến góc nhà đại sảnh, lập tức hắn đề tụ chân khí lại phóng ra một phát chưởng cách không.

Một luồng ám kình cuốn lấy một đám độc sa hất về phía thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng trước tình thế bức bách đành phải phóng chưởng phản kích. Tay trái gã phay huy một luồng nội lực, còn người gã từ trong góc sảnh đường vọt nhanh như sao đổi ngôi.

Làm độc sa bị chưởng lực của gã chắn lại. Gã liền lướt nhanh qua đám độc sa chỉ cách chừng hai tấc là bị đánh trúng.

Thiếu niên áo trắng tránh được độc sa rồi lửa giận bốc lên ùn ùn, Gã quát một tiếng thật to, khoa trường kiếm lên, Rồi cả người lẫn kiếm nhảy xổ về phía Đới Côn.

Thiếu niên áo trắng quan sát nhanh toàn trường thì ngoài thế trượng nặng tới ngàn cân của Thiết Quải Bà Bà, sự uy hiếp của Đới Côn lớn hơn cả, vì họ Đới phóng ám khí không ngớt và bất cứ lúc nào cũng có thể đã thương gã được.

Đới Côn liệng một nắm độc sa rồi lại thò tay vào bọc lấy bốn mũi Tý ngọ thấu cất đinh toan ném ra thì gả áo trắng cả người lẫn kiếm xổ tới. Trường kiếm chém xuống, bạch quang lóe lên!

Đới Côn đã trông thấy thiếu niên áo trắng đã thương Thanh bào lão nhân cùng Huỳnh thiếu đường liền tự biết sức mình không thể đón tiếp kiếm của đối phương. Hắn vội vọt lên lạng người đến bên Thiết Quải Bà Bà.

Thế nhảy của thiếu niên áo trắng thần tốc ghê góm.

Đới Côn vèo người đi tránh mà còn bị lưỡi kiếm của đối phương chém rách vạt áo vào tới da thịt bả vai. Máu tươi chảy ra như suối.

May ở chỗ gả biết trước nên thương thế không đến nỗi nặng lắm.

Thiếu niên áo trắng vừa hạ mình xuống đất liền xoay mình nhảy về phía anh em họ Ngụy.

Anh em họ Ngụy cũng đả liệu trước vung cặp tiên lên. Hai làn biến thành một màn bóng tiên đánh tới.

Thiếu niên áo trắng buông tiếng cười lạt, giơ trường kiếm lên ra chiêu Dã Hỏa Siêu Thiên.

Kiếm quang lấp loáng.

Hai tiếng chong chong vừa bật lên, cặp roi của anh em họ Ngụy đã bị thế kiếm của thiếu niên áo trắng chém trúng.

Thiếu niên áo trắng gạt được cặp tiên của đối phương rồi, chân bước xuống đất mà tiến. Gả huy động thế kiếm chia ra đâm vào hai người.

Anh em họ Ngụy phóng tiên ra chưa ngăn chặn được thiếu niên áo trắng liền biết là nguy rồi.

Chúng lại hít một hơi chân khí nhảy lù về phía sau tám thước.

Thiếu niên áo trắng buông tiếng cười lạt nhảy xổ lại. Gả đang tức giận đến cực điểm, mặt đầy sát khí, khoa thanh trường kiếm thành hai điểm hàn quang đâm vào yếu huyệt hai gả.

Giữa lúc ấy phía sau thiếu niên áo trắng có tiếng gió rít lên. Bốn điểm hàn quang vọt tới tập kích.

Nguyên Đới Côn bị thương chẳng lấy chi làm nặng, gả thấy thiếu niên áo trắng tập kích anh em họ Ngụy, liền phóng ra bốn mũi Tý ngọ thấu cốt đinh.

Lần nầy gã phóng ám khí không rít lên những tiếng vù vù mà thủ pháp cực kỳ hiểm độc. Hai mũi tới trước nhằm xuyên vào hai vai còn hai mũi sau nhằm đâm vào cạnh sườn thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng xoay mình gạt được hai mũi trước thì hai mũi sau lại tới nơi. Gã muốn vung kiếm gạt nữa thì đã không kịp. Trong lúc hoang mang, gã vội đề khí nhảy tránh sang bên.

Bỗng nghe hai tiếng "xẹt xẹt". Một mủi Tý Ngọ Thấu Cốt Đinh lướt qua bên mình đánh rách vạt áo cạnh sườn của thiếu niên áo trắng.

Đới Côn thấy mủi Thấu Cất Đinh của mình đánh rách thiếu niên áo trắng thì chắc là đã quệt vào

da thịt gã liền cười lạt nói:

- Tý Ngọ Thấu Cốt Đinh của tại hạ đã bôi thuốc kịch độc! Bất luận là ai, công lực thâm hậu đến đâu mà trúng phải cũng không chịu nổi chất kịch độc đó. Chỉ trong vòng nửa giờ, chất độc phát tác, chỗ bị thương nứt ra mà chết. Sở dĩ nó mang tên Tý Ngọ Thấu Cốt Đinh vì người trúng phải nó không qua được từ giờ tý đến giờ ngọ hay từ giờ ngọ đến giờ tý.

Thiếu niên áo trắng từ ngày bôn tẩu giang hồ chưa từng bị cái nhục như thế bữa nay bao giờ, mà cũng chưa gặp trường hợp nào nguy hiểm thế nầy. Gã hít mạnh một hơi chân khí vào huyệt đan điền đứng nguyên tại chỗ để chờ cơ hội hành động.

Đới Côn tưởng uy hiếp thiếu niên áo trắng để bức bách gã phải xin mình buông tha. Ngờ đâu thiếu niên áo trắng vẫn không tỏ thái độ mềm dẻo.

Lúc ấy Trương Tử Thanh vì phóng luôn mấy phát chưởng cách không đã kiệt lực không thể chống đỡ được nữa. Hắn ngấm ngầm vận khí điều tức chờ cơ hội để lại ra tay.

Thiết Quải Bà Bà sau khi bức bách thiếu niên áo trắng phải lui lại, mụ không ra tay nữa, cứ đứng nguyên chỗ cầm ngang cây trượng, theo dõi cuộc đấu.

Cuộc chiến đấu kịch liệt đột nhiên dừng lại Hai bên ở vào anh trạng giằng co.

Đới Côn gọi luôn mấy tiếng nhưng thiếu niên áo trắng không thưa, gã cũng không gọi nữa.

Tình thế trong sảnh đường đầy vẻ huyền bí. Trương Tử Thanh đã ngẩm ngầm hiểu hết. Thiết Quải Bà Bà không đến đây để giúp mình. Chỉ vì thiếu niên áo trắng quá ngông cuồng mới thành ra kẻ địch của mụ. Trước tình hình này hắn không tiện hỏi chủ tâm của mụ dện đây làm gì? Hắn cũng không nghĩ cách trêu chọc cho hai bên quyết đấu, đành nhẫn nại chờ đợi để coi biến chuyển.

Thiếu niên áo trắng sau một lúc điều tức, đã phục hồi lại công lực. Gả đảo mắt nhìn quanh nhà đại sảnh một lược chẳng thấy Huỳnh thiếu Đường đâu nữa. Gã cho là hắn đã nhân lúc mấy người ác đấu trốn ra khỏi nhà đại sảnh. Nộ khí bốc lên, mặt đầy sát khí, gã lạnh lùng lên tiếng:

- Tại hạ quyết chí báo thù rửa hận cho song thân, tuyệt không có ý tranh hơn thua với võ lâm cũng không muốn dương danh với đời. Như vậy chẳng có gì ơn oán với các vị. Không ngờ các vị lại đứng ra bảo vệ kẻ thù của tại hạ. Vì tình thế bắt buộc, tại hạ phải ra tay quyết đấu. Bắt đầu từ lúc nầy ai còn ngăn cản tại hạ, chớ trách lưỡi kiếm vô tình.

Gã dứt lời cầm thanh kiếm đặt ngang trước ngực, từ từ tiến về phía Trương Tử Thanh.

Cha con họ Từ đứng gần thiếu niên áo trắng nhất, vừa thấy gã đi gần tới bên mình, liền lùi lại phía sau.

Bàng Phi thấy cha con họ Từ thối lui cũng lập tức lùi lại.

Thiếu niên áo trắng đi thêm ba bước tới gần anh em họ Ngụy.

Anh em họ Ngụy đưa mắt nhìn nhau rồi cũng nhảy lùi ra tám bước. Nhưng hai người nầy huy động tay phải vung cặp tiêu ra tập kích thượng bàn và hạ bàn thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng thấy song tiên vung ra liền hạ tay mặt xuống dựng thanh trường kiếm lên

phong tỏa đường roi phía dưới. Người gã đột nhiên xô vào phía trong.

Anh em họ Ngụy thấy thiếu niên áo trắng xô tới bên mình; trong lòng cực kỳ khủng khiếp, hấp tấp lùi lại phía sau.

Thiếu niên áo trắng đã nổi sát khí khi nào còn để hai người trốn thoát gã vung trường kiếm lên chém luôn hai phát.

Anh em họ Ngụy vừa rú lên vừa lùi lại.

Mọi người ngưng thần nhìn ra khi thấy hai cánh tay và hai cây nhuyễn tiên rớt xuống đất.

Nguyên hai nhát kiếm của thiếu niên áo trắng đã chém đứt hai cánh tay của anh em họ Ngụy.

Thiếu niên áo trắng luôn luôn bị uy hiếp đã mất lòng tự tin. Nhưng sau khi đả thương anh em họ Ngụy, tĩnh tâm lại phục hồi. Gả cười lạt một tiếng xoay mình về phía Trương Tử Thanh.

Trương Tử Thanh va Đới Côn thấy thiếu niên áo trắng rất hung tàn biết gả mà tới gần tất mình phải bị thương, trong lòng rất lấy làm khủng khiếp, bất giác đều lùi lại đứng ẩn phía sau Thiết Quải Bà Bà.

Thiết Quải Bà Bà dường như cũng bị thế kiếm kỳ bí khôn lường của thiếu niên áo trắng làm cho nao núng. Mụ đứng nhìn thiếu niên áo trắng nhơ ngẩn xuất thần.

Thiếu niên áo trắng còn cách Thiết Quải Bà Bà chừng năm thước thì dừng bước lại nói:

- Lão tiền bối đã là chỗ quen biết với gia sư, vãn bối không dám vô lễ chỉ mong lão tiền bối ra khỏi chốn thị phi nầy, đừng dúng tay vào làm chi.

Thiết Quải Bà Bà trầm ngâm một chút rồi chẩm rải đáp:

- Lão thân đã nói rồi quyết không canh cải.

Thiếu niên áo trắng hỏi gại:

- Vậy lão tiền bối nhất định can thiệp hay sao?

Thiết Quải Bà Bà lạnh lùng đáp:

- Thời gian ba ngày chẳng qua như một giấc nhủ có chi đáng kể? Ngay lệnh sư ở đây cũng còn nể mặt lão thân mà nhận lời yêu cầu. Người nhứt định tự ý hành động không coi lão thân vào đâu thì thật là quá tệ.

Thiếu niên áo trắng thủng thẳng đáp:

- Câu chuyện có đầu đuôi, hành động có sau trước. Tại hạ không hiểu vì lẽ gì lão tiền bối cứ khăng khăng một mực o bế Trương Tử Thanh va Huỳnh Thiếu Đường, bắt vãn bối phải hoãn lại ba ngày? Tiền bối có biết đâu vãn bối phải chịu trăm cay nghìn đắng mới đến nơi đây trước lão tiền bối.

Thiết Quải Bà Bà nói:

- Ba ngày nữa ngươi sẽ giết bọn họ để báo thù nhà hay là giết ngay bây giờ phỏng có khác gì?

Còn lão thân mà để người giết họ trước, thì sau khi họ chết rồi lão thân còn hỏi bọn họ thế nào được về một câu chuyện mà lão thân cần biết.

Thiếu niên áo trắng biến sắc hỏi:

- Lão tiền bối trở ngại hành động của vãn bối, tiền bối có biết là sẽ làm hư việc lớn của vãn bối không?

Thiết Quải Bà Bà hỏi lại:

- Việc gì mà hư?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Huỳnh thiếu Đường đã thừa cơ lão tiền bối ngăn trở trốn ra khỏi nhà đại sảnh rồi. Vãn bối còn e rằng hắn đem gia quyến đi thật xa khó mà tìm thấy.

Thiết Quải Bà Bà đảo mắt nhìn lại thì quả nhiên không thấy Huỳnh Thiếu Đường đâu nữa.

Mụ chau mày trầm giọng hỏi Trương Tử Thanh:

- Huỳnh thiếu Đường đi đâu rồi?

Trương Tử Thanh cười rồi đáp:

- Gã bị đứt một cánh tay, chắc là đi buột thuốc.

Đột nhiên bóng người thoáng qua Đới Côn thi triển thân pháp rất mau lẹ ra cửa sảnh đường.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Nếu lão tiền bối còn ngan trở nữa e rằng Trương Tử Thanh cũng chuồn nốt.

Bỗng nghe Thiết Quải Bà Bà lớn tiếng quát:

- Tuyết nhi! Chặn hắn lại!

Một thanh âm trong trẻo vang lên đáp:

- Bà bà hãy khoan tâm! Hắn khôn trốn được đâu mà ngại.

Té ra Thiết Quải Bà Bà đã bố trí người canh gác bên ngoài.

Tiếp theo là tiếng gọi cùng tiếng rú vang lên. Đới Côn vừa chạy ra khỏi nhà đại sảnh đột nhiên đựng mặt quay trở lại.

Dưới ánh đèn sáng, ai cũng nhìn rõ máu tươi lọt qua khe ngón tay nhỏ xuống.

Biến diễn nầy khiến cho Trương Tử Thanh chấn động tâm thần tự nghĩ:

- Đới Côn há phải là hạng võ công kém cỏi? Không hiểu Tuyết nhi là ai mà trong một cái cất tay đã bức bách y phải quay về đại sảnh?

Hắn còn đang ngẩn nghĩ thì cửa sảnh đường lay động, một thiếu nữ, xiêm áo màu vàng tươi,

giắt trường kiếm sau lưng, khoan thai tiến vào.

Thiết Quải Bà Bà hỏi:

- Tuyết nhi! Vừa rồi còn một người nửa trốn ra, ngươi có chặn lại không?

Thiếu nữ áo vàng giơ tay lên vuốt mái tóc mỉm cười hỏi lại:

- Phải chăng người đó đã cụt một tay?

Thiếu niên áo trắng ngắt lời:

- Phải đấy! Hắn bị chặt một tay và mình mặc áo bào tía.

Thiếu nữ áo vàng tên gọi Tuyết nhi kia cười mát đáp:

- Bà bà ơi! Sao bà bà không kêu tiểu nữ ngăn chặn hắn? Tiểu nữ thấy hắn bị chặt một cánh tay, tình trạng rất đánh thương, nên không ngăn cản bỏ mặc hắn đi rồi.

Thiết Quải Bà Bà chau mày:

- Tuyết nhi! Ta đã bảo ngươi rồi không phải ư? Ngươi giữ cửa sảnh đường bất luận là ai chạy ra cũng phải ngăn lại kia mà?

Thiếu nữ áo vàng vẫn tươi cười hỏi lại:

- Tiểu nữ có biết đâu là giữ cả người bị thương mà không buông tha?

Quần hào trong sảnh đường nghỉ đến vụ Huỳnh y nữ chỉ cất tay một cách đã đánh bật Đới Côn phải trở lại, đều kinh hãi vô cùng. Ai cũng ngưng thần chú nhìn Huỳnh y nữ, nhưng nàng thản nhiên như bên mình chẳng có ai, cười nói cửa động không úy ky mà cũng không bẽn lẽn.

Thiết Quải Bà Bà giơ cây thiết trượng lên trỏ vào Trương Tử Thanh nói:

- Vị nầy là Trương Tử Thanh, Trương bảo chúa. Cái mà chúng ta đang cần là do y thu cất.

Thiếu niên áo trắng vẫn yên trí là Thiết Quải Bà Bà có y muốn trợ thủ cho bọn Trương Tử Thanh mới đến đây. Bây giờ gã nghe mụ nói vậy mới biết là mụ mưu đồ chuyện khác.

Huỳnh y nữ nghểnh đầu lên ngó Trương Tử Thanh hỏi:

- Sao bây giờ không bảo y lấy cho đi?

Thiết Quải Bà Bà đáp:

- Một vậy trân quí như vậy khi nào hắn chịu đưa ra một cách khinh xuất?

Huỳnh y nữ hỏi:

- Như vậy thì làm thế nào mới bảo y đưa ra được?

Thiết Quải Bà Bà đáp:

- Chúng ta phả.i mất khá nhiều thì giờ để phân tách đường lợi hại cho y nghe mới xong.

Huỳnh y nữ nói:

- Hiện giờ không có việc gì khẩn yếu, chúng ta có phải nán lại mấy ngày cũng chẳng sao.

Thiết Quải Bà Bà lắc đầu nói:

- Mình đợi được nhưng có người không cho mình đợi mới thật rầy rà!

Thiết Quải Bà Bà cùng Huỳnh y nữ đối đáp với nhau, người nào cũng để y nghe mà chẳng hiểu mối liên quan giữa hai người này thế nào?

Bổng nghe huỳnh y nữ hỏi:

- Ai thế Tại sao họ không cho chúng ta đợi!

Thiết Quải Bà Bà đáp:

- Người ta đòi giết Trương Tử Thanh ngay, ai mà ngăn trở là họ khiêu chiến.

Chương 16 - Người áo trắng đã thương Huỳnh y nữ

Huỳnh y nữ đang tươi cười bỗng biến sắc, mày liễu dựng ngược lên. Nàng hỏi:

- Ai vậy?

Nàng đưa mắt nhìn quần hào một lượt.

Nói về nhan sắc thì Huỳnh y nữ so với Quân Trung Phụng chỉ có phần hơn chứ không chịu kém. Có điều trong cái đẹp của nàng ẩn hiện sát khí, khiến người ta không dám nghĩ đến chuyện tiết mạn.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên cất bước tiến lại đáp:

- Người đó chính là tại hạ.

Huỳnh y nữ hỏi:

- Ngươi ư?

Thiếu niên áo trắng đáp:

Phải rồi cô nương tính sao đây?

Huỳnh y nữ xẵng giọng:

- Sao ngươi lại đòi giết Trương Tử Thanh ngay?

Thiếu niên áo trắng hững hờ đáp:

- Để trả thù cho song thân.

Thiếu nữ nét mặt dịu lại hỏi:

- Quả là một chuyện đích đáng. Ngươi đã chờ lâu năm rồi chứ?

Nàng ngừng lại một chút rồi không để thiếu niên áo trắng nói, vội cướp lời:

- Bây giờ ngươi đợi thêm mấy bữa phỏng có bề gì?

Thiếu niên áo trắng nghe giọng lưỡi Huỳnh y nữ cũng cùng kiểu như Thiết Quải Bà Bà, liền cười lạt hỏi lại:

- Cô nương có mối liên quan thế nào với lão tiền bối đây?

Huỳnh y nữ quay lại nhìn Thiết Quải Bà Bà cười đáp:

- Chúng ta là bạn thân.

Thiếu niên áo trắng ngơ ngác hỏi:

- Hai vị tuổi tác xa nhau như vậy sao lại kết bạn được?

Thiết Quải Bà Bà tức giận lớn tiếng:

- Cái đó có can gì đến ngươi? Thiên hạ thiếu gì chuyện kết bạn vong niên, có chi là lạ?

Thiếu niên áo trắng nghĩ thầm trong bụng:

- Ta mà cự tuyệt lời thỉnh cầu của ả nầy tất nhiên xảy ra cuộc ác đấu. Một mình Thiết Quải Bà Bà thì ta còn có thể đối phó được. Ả nầy mới đến phóng một chưởng đã đánh cho Đới Côn phải quay về thì võ công ả không phải tầm thường. Hai người họ liên thủ hiệp lực, e rằng ta khó lòng thủ thắng.

Gã để ý quan sát lại tình trạng trong sảnh đường, tuy thế địch lớn hơn, nhưng gã cũng nghiến răng hỏi lại:

Nếu tại hạ không chịu thì sao?

Huỳnh y nữ lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên chúng ta phải ra tay bảo vệ cho Trương tử Thanh.

Trương từ Thanh đột nhiên nói xen vào:

- Bất luận hai vị muốn điều chi, Trương mỗ nhất nhất tuân theo. Hai vị chỉ nói một tiếng là Trương mổ có vật gì cũng xin dâng ngay.

Thiếu niên áo trắng quay lại nhìn Trương tử Thanh lạnh lùng nói:

- Dù ngươi có dâng hết cả nhà cũng đừng hòng sống sót.

Huỳnh y nữ đột nhiên tiến gần lại thêm bước nữa hỏi Thiếu niên áo trắng:

- Các hạ ưng thuận rồi chứ?

Thiếu niên áo trắng lắc đầu:

- Không!

Huỳnh y nữ rút thanh trường kiếm ra khỏi võ đánh soạt một cái rồi hỏi:

- Các hạ muốn thế nào mới ưng thuận?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Cô nương mà thắng được lưỡi kiếm trong tay tại hạ thì tại hạ không muốn ưng thuận cũng phải ưng thuận.

Huỳnh y nữ biến sắc:

Rượu mời không uống, uống rượu phạt. Thiên hạ thật lắm quái thai!

Nàng phóng kiếm đâm tới, Thiếu niên áo trắng lạng mình né tránh chứ không trả đòn.

Thiết Quải Bà Bà la lên:

- Tuyết nhi chớ có coi thường. Thất Tuyệt Ma Kiếm của gã ghê gớm lắm đấy?

Huỳnh y nữ thản nhiên:

- Tiểu nữ không sợ Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Nàng lại phóng kiếm tấn công.

Thiếu niên áo trắng vẫn né tránh chứ chưa phản kích.

Gã nói:

- Nam tử trượng phu không muốn tỷ đấu với đàn bà con gái. Tại hạ nhường cô nương ba kiếm.

Huỳnh y nữ hơi lộ vẻ tức giận. Nàng giương cặp mày liễu lên hỏi:

- Các hạ nói vậy là còn nhường ta một chiêu nữa ư?

Thiếu niên áo trắng gật đầu:

- Đúng thế! Tại hạ đã nhường cô nương hai kiếm. Sau chiêu thứ ba là tại hạ phản kích lại đó.

Huỳnh y nữ lại vung trường kiếm tới chém vèo một cái.

Nàng nói:

Bây giờ ngươi trả đòn được chưa?

Nàng hơi trường kiếm lên ra chiêu "Khởi Phụng Đằng Giao" vừa đâm vừa chém vào trước ngực thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng xoay trường kiếm đưa lên gạt lưỡi kiếm của Tuyết nhi.

Tuyết nhi nhìn thế kiếm của gã đã biết là gã có ý muốn thí nghiệm công lực của mình thì nghĩ thầm:

- Cha! Gã này đáo để thật! Đã vậy thì ta không để cho gã đo lường được chỗ cao thâm của mình.

Nàng liền hạ cổ tay xuống để tránh kiếm thế của thiếu niên áo trắng. Đoạn nàng xoay kiếm quét ngang chém vào bụng dưới đối phương.

Huỳnh y nữ vừa hạ tay vừa biến chiêu cực kỳ mau lẹ, mau lẹ đến độ ra ngoài sức tưởng tượng của thiếu niên áo trắng. Hắn vội hít một hơi chân khí lùi xa đến năm thước.

Tuyết nhi cười khanh khách nói:

- Ta thường nghe tiếng đồn Thất Tuyệt Ma Kiếm ghê gớm lắm. Song bữa nay xem ra chỉ có vậy mà thôi.

Nàng vừa cười vừa sấn lại khoa kiếm tấn công.

Thiếu niên áo trắng bị Huỳnh y nữ nói khích thì lửa giận bốc lên ầm ầm.

Hắn múa thanh trường kiếm một vòng. Kiếm quang lóe lên thành bức màn dầy đặc hộ vệ quanh mình.

Bổng nghe một trận choang choang nổi lên. Bao nhiêu thế kiếm của Tuyết nhi tấn công đều bị hất ra.

Thiếu niên áo trắng mượn cơ hội này để phản kích. Gã phóng ra hai chiêu liền đánh tới.

Hai chiêu này đường kiếm đã mãnh liệt mà thế công lại hiểm độc phi thường.

Tuyến nhi gạt được một chiêu, còn chiêu nữa không tài nào đỡ được đành phải lùi lại năm thước để tránh.

Thiếu niên áo trắng hô lên:

- Cô nương phải cẩn thận đấy!

Rồi cả người lẫn kiếm xông tới.

Thiết Quải Bà Bà lạng người ra ngăn cản thì Huỳnh y nữ thét lên lanh lảnh:

- Bà bà hãy tránh ra!

Nàng vừa thét vừa xông tới.

Bóng người chập chờn, hào quang lấp loáng, người ngoài trông không rỏ chỉ nghe tiếng kim thiết chạm nhau choang choảng cơ hồ thủng cả màng tại Giữa lúc tiếng binh khí rít lên rùng rợn, đột nhiên thiếu niên áo trắng cùng Huỳnh y nữ phân khai nhau.

Mọi người chú ý nhìn lại thấy Huỳnh y nữ sắc mặt đỏ hồng như người say rượu. Cặp mày liễu chau lại ra chiều tức giận...

Chương 17 - Mảnh hồn tàn dưới lưỡi gươm oan nghiệt

Thiếu niên áo trắng sắc mặt lợt lạt. Hiển nhiên trong lúc ác đấu vì đã vận dụng toàn lực.

Hai người ra chiêu kiếm mau lẹ khiến cho quần hào không nhìn rõ được những thế công thủ của hai bên.

Hai người đứng đối diện thủ thế trong thời gian chừng uống cạn tuần trà sắc mặt thiếu niên áo trắng đang lợt lạt dần dần đã hiện huyết sắc, còn Huỳnh y nữ nét mặt đã giảm phần đỏ tía.

Những người trong sảnh đường số đông là nhân vật lão luyện giang hồ. Họ thấy thái độ hai người mới trong khoảnh khắc đã trở lại bình thường thì biết vừa rồi cả hai cùng hết sức, chứ chưa phân thắng bại. Ai cũng hiểu rằng hai người sau khi trở lại bình thường sẽ tái diễn một trường ác đấu khác nên đều nín thở chờ đợi. Trong nhà đại sảnh lặng ngắt như tờ, tưởng chừng kim rớt cũng nghe rõ.

Bỗng thấy thiếu niên áo trắng từ từ giơ trường kiếm lên nói:

- Cô nương võ công cao cường nhưng tại hạ còn muốn lãnh giáo.

Huỳnh y nữ lạnh lùng nói:

- Người khác sợ Thất Tuyệt Ma Kiếm của các hạ chứ ta đây không sợ đâu. Các hạ muốn lãnh giáo cứ việc ra tay đi!

Thiếu niên áo trắng hít mạnh một hơi chân khí vào huyệt đan điền rồi phóng kiếm đâm tới.

Chiêu kiếm nầy rõ ràng nhắm đâm vào yết hầu Huỳnh y nữ. Ngờ đâu đường kiếm phóng ra nửa vời rồi đột nhiên biến thế đâm chênh cách xuống.

Quần hào trong sảnh đường đứng bàng quan thấy kiếm thế của thiếu niên áo trắng biến hóa một cách khác hẳn lề lối thông thường, thật là cao thâm không lường!

Ai nấy bụng bảo dạ:

- Giả tỷ gã đâm mình thì e rằng không còn cách nào tránh khỏi.

Bỗng thấy Huỳnh y nữ chấn động trường kiếm cho vọt ra ba bông kiếm hoa. Nàng không thủ mà lại phản công. Kiếm quang chóa mắt chia ra đâm vào yết hầu cùng trước ngực thiếu niên áo trắng. Thân hình nàng theo thế tấn công tự nhiên lạng sang một bên tránh khỏi chiêu kiếm của thiếu niên áo trắng.

Từ Thiên Hưng không nhịn được bật tiếng hoan hô:

- Hảo kiếm chiêu! Hảo kiếm pháp!

Tuy lão không nói rõ là hoan hô ai, nhưng lão bật tiếng hoan hô ngay khi Huỳnh y nữ vừa tránh

đòn vừa phản kích thì dĩ nhiên là lão ca ngợi nàng không còn nghi ngờ gì nữa.

Thiếu niên áo trắng hắng đặng một tiếng, hít một hơi chân khí rồi đột nhiên lùi lại hai bước.

Hạ thấp thanh trường kiếm. Tiếp theo hắn thuận thế đột nhiên lộn ngược trở lại. Ánh hào quang lấp loáng nhanh như chớp, ngăn chận thế kiếm của huỳnh y nữ.

Bổng nghe đánh choang một tiếng.

Thanh trường kiếm trong tay Huỳnh y nữ bị thế kiếm của thiếu niên áo trắng hất ra.

Cả hai người cùng nhảy vọt đi thay đổi vị trí.

Giữa lúc thay đổi phương vị trong một nháy mắt. Thiếu niên áo trắng đột nhiên biến thế xoay tay tấn công. Ánh hòa quang lóe lên nhằm vào sau lưng Huỳnh y nữ.

Huỳnh y nữ cũng xoay tay cho kiếm chuyển theo thiếu niên áo trắng hớt cánh tay mặt của đối phương.

Kiếm chiêu của hai người đều cực kỳ hiểm độc! Đường kiếm lướt qua áo, chỉ còn khẻ cái chết chỉ từng sợi tóc.

Mấy chiêu kiếm nầy tuy mau lẹ nhưng không còn trông rõ, khiến cho quần hào thấy nguy hiểm quá thành ra trong lòng hồi hộp vô cùng!

Thiếu niên áo trắng đỡ được thế kiếm của Huỳnh y nữ rồi xoay người lại. hai bên lại thành thế đối lập.

Hai người tuổi nhỏ chưa từng nổi tiếng giang hồ mà mới trao đổi mấy chiêu kiếm đã khiến cho quần hào trong sảnh đường đều đứng ngây người, không ai dám tiến ra reo hò trợ chiến.

Nguyên hai người nầy thi triển những thế kiếm cực kỳ hiểm độc khiến cho quần hào ngấm ngầm khiếp sợ. Người nào cũng hiểu rõ kiếm chiêu của hai người kỳ ảo không lường, chỉ đến gần bên cũng rất nguy hiểm và có thể bị thương một cách dễ dàng. Bất giác ai nấy đều lùi lại mấy bước để tránh xa hơn. Chỉ một mình Thiết Quải Bà Bà là không thoái lui mà lại tiến vào đứng gần bên hai người. Tay mụ cầm ngay cây thiết trượng ngưng thần đề phòng chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Huỳnh y nữ đang mặt đầy sắc giận, bây giờ vụt tươi lên, chăm chú nhìn thiếu niên áo trắng cất tiếng:

- Võ công ngươi quả là xuất sắc. Ta xuống núi nửa năm nay chưa gặp tay địch thủ nào như ngươi. Thật là ít người bì kịp!

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Chính kiếm pháp của cô nương mới thật là ghê gớm! Từ ngày tại hạ ra đời, cô nương là tay kình địch vượt mức...

Huỳnh y nữ cười rộ ngắt lời:

- Quá khen! Ta không dám!

Thiếu niên áo trắng thủng thẳng nói:

- Cô nương đừng cao hứng vội. Tại hạ chưa hết lời.

Huỳnh y nữ ồ một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi bảo sao?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Nếu chúng ta còn đấu nữa thì trong hai người tất phải có một bị thương.

Huỳnh y nữ thu kiếm về tươi cười hỏi:

- Ngươi muốn nói người ấy là ai?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Khó mà biết trước. Có khi là tại hạ mà cũng có thể là cô nương.

Huỳnh y nữ hỏi gạn:

- Theo nhận xét của ngươi thì trong chúng ta ai chắc chắn bị thương?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Không phải bị thương mà thôi. Nặng cũng thành tàn phế, mà nhẹ thì mất mạng.

Huỳnh y nữ nhắc lại:

- Ta hỏi ngươi ai chắc bị thương hơn?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ có thể nói mục đích chính của mình là báo thù cho song thân. Bất luận người nào cũng không ngăn cản được.

Huỳnh y nữ hỏi lại:

- Ngươi nói thế tức là ta phải lui khỏi chốn thị phi nầy chăng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Đúng thế đó! Có điều tại hạ thành khẩn khuyên can cô nương còn cô nương có chịu rút lui hay không là tùy ý cô.

Huỳnh y nữ quay lại nhìn Thiết Quải Bà Bà hỏi:

- Bà bà ơi! Chúng ta có nên nhượng bộ y không?

Thiết Quải Bà Bà đáp:

- Không phải là chuyện có nên với không nên mà là chuyện có thể hay không thể nhượng bộ gả. Gả muốn giết Trương Tử Thanh mà chúng ta cần hắn sống. Có như thế thì chúng ta mới không đuối lý.

Huỳnh y nữ gật đầu nói:

- Bà bà nói phải đó.

Thiết Quải Bà Bà lại nói tiếp:

- Chúng ta yêu cầu gã nán lại ba ngày sau hãy giết Trương Tử Thanh. Khi đó chúng ta không còn dính líu gì ở đây nữa. Thế mà gả không nể mặt mình. Vậy ngươi bảo có thể nhượng bộ được không?

Huỳnh y nữ đáp:

- Gã đã không nể mặt mình thì mình cần gì phải nhượng bộ gả!

Thiết Quải Bà Bà nói:

- Hẳn thế! Lão thân cũng biết rằng không thể nhượng bộ gả được.

Huỳnh y nữ tuy kiếm pháp kỳ ảo khôn lường, nhưng nàng chẳng có ý gì hết, nhất thiết đều nghe theo sự an bài của Thiết Quải Bà Bà.

Có một điều rất kỳ lạ là mối liên quan giữa hai người không ai hiểu rõ. Nếu mụ là trưởng bối thì sai bảo nàng điều gì chẳng được, hà tất còn phải hỏi ý nàng nữa. Song nói là bạn vong niên cũng không dúng vì Huỳnh y nữ kêu mụ một điều bà bà hai diều bà bà rất là tôn kính.

Bổng thấy Huỳnh y nữ gật đầu nói:

- Bà bà dạy rất phải. Trước tình hình nầy, chúng ta không thể nhịn gả được.

Huỳnh y nữ đảo mắt nhìn thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đã nghe rõ chưa?

Thiếu niên áo trắng hững hờ đáp:

- Nghe rõ cả rồi!

Huỳnh y nữ lại hỏi:

- Nếu vậy càng hay! Ngươi tính thế nào?

Thiếu niên áo trắng vung trường kiếm lên đáp:

- Cô nương còn nghe theo lời Thiết Quải Bà Bà thì chúng ta không thể nào tránh được một cuộc chiến đấu.

Huỳnh y nữ nói:

- Được rồi! Chúng ta hãy động thủ cho đến khi phânthắng bại rồi sẽ bàn.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu ngươi bị bại về tay ta, ta cũng không giết ngươi.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Tại sao vậy?

Huỳnh y nữ đáp:

- Vì chúng ta không có thù oán nhau.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Cô nương nói phải đó! Nhưng tại hạ chẳng chắc mình có thể giữ được khỏi đã thương cô nương không?

Huỳnh y nữ cười lạt hỏi:

- Phải chăng ngươi nhất định là sẽ thắng được ta?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ không dám khoa khoang lỗ miệng nhưng trong kiếm pháp của tại hạ có mấy chiêu ác độc. Nếu tại hạ thi triển thì e rằng không kìm hãm lại được.

Huỳnh y nữ thủng thẳng nói:

- Ngươi cứ việc mà thi triển cho đến nơi. Đao kiếm không có mắt, cuộc tỷ đấu nào cũng khó lòng giữ cho khỏi thương vong.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng ta không tin là ngươi sẽ đã thương được ta.

Thiếu niên áo trắng coi chừng khó lòng tránh khỏi một cuộc chiến đấu, gã liền giơ kiếm lên hô:

- Cô nương hãy cẩn thận!

Huỳnh y nữ đáp:

- Ngươi ra tay đi!

Thiếu niên áo trắng nghĩ thầm trong bụng:

- Cô nầy vốn không có ý thù nghịch gì với mình, toàn là mụ Thiết Quải Bà Bà kích thích cô.

Gã vung kiếm lên đâm tới.

Huỳnh y nữ giơ trường kiếm lên gạt rồi tiện tay chém xuống cổ tay mặt thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng vội nhảy lùi lại năm bước.

Huỳnh y nữ dường như đã đoán trước được đối phương mượn thế lùi lại để lấy đà xông tới lần thứ hai và lần nầy sẽ lợi hại vô cùng! Vì vậy nàng không tiến lên. Tay mặt ôm kiếm ngưng thần đứng yên một chỗ để đề phòng.

Quả nhiên thiếu niên áo trắng thoái để mà tiến. Gã chuyển người như bánh xe, ánh kiếm lóe

lên đâm tới.

Huỳnh y nữ đã đề phòng, nàng quát to một tiếng vung trường kiếm lên. Ánh hào quang lấp loáng bao bọc quanh mình để giữ thế thủ.

Bổng nghe đánh choang một tiếng. Kiếm thế của thiếu niên áo trắng tấn công đều bị hất văng ra.

Huỳnh y nữ gạt được kiếm chiêu của thiếu niên áo trắng rồi lập tức ra chiêu phi kích. Nàng rung tay mặt một cái. Kiếm hoa lấp loáng nhằm vào ba yếu huyệt trước ngực thiếu niên áo trắng.

Lần nầy thiếu niên áo trắng không dùng kiếm đón đỡ mà nhảy vọt người lên để tránh đòn.

Bổng nghe Huỳnh y nữ cười khanh khách nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm của ngươi còn bao nhiêu uy lực cứ đem ra phát huy cho hết, ta muốn coi toàn bộ.

Thiếu niên áo trắng đã mấy lần muốn ra chiêu hiểm độc, nhưng lại nghỉ rằng khó mà giữ cho khỏi đã thương đối phương, nên gã nhẫn nại hoài chưa chịu thi triển đến. Bây giờ gã bị Huỳnh y nữ nói khích thì không khỏi nỗi giận nghĩ thầm:

- Con nha đầu này bản lãnh cao cường nếu cứ tỷ đấu dằng dai thì biết bao giờ mới xong. Ta đành mạo hiểm dùng đến hiểm chiêu vậy. Vả lại ta đã nói trước vạn nhất có đả thương ả thì cũng chỉ là một chuyện bất đắc dĩ.

Gã còn đang ngẫm nghĩ sắp thực hành ý định thì Huỳnh y nữ lên tiếng:

- Hãy coi Thiên Linh Bát Kiếm của ta đây!

Nàng vừa quát vừa đánh tới.

Bổng thấy ngân quang lóe ra nhằm vào ba đại huyệt.

Thiếu niên áo trắng vì mãi tính toán để mất tiên cơ. Huỳnh y nữ chiếm được thượng phong chiêu nầy cực kỳ ác liệt. Thế công vô cùng lợi hại!

Quần hào trong sảnh đường thấy thế kiếm của Huỳnh y nữ như lưới trời chụp xuống. Chỗ nào cũng có ánh hàn quang chuyển động tưởng chừng mười mấy thanh kiếm đồng thời đâm tới, liền bụng bảo dạ:

- Xem chừng thiếu niên áo trắng khó lòng thoát khỏi chiêu nầy.

Mọi người còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy thiếu niên áo trắng hú lên một tràng dài. Trong làn tiếng hú vang lên những tiếng kim thiết chạm nhau chát chúa.

Chiêu kiếm vô cùng mãnh liệt của Huỳnh y nữ bị thế kiếm ác liệt của thiếu niên áo trắng hất văng ra.

Sau một chiêu ác đấu khốc liệt phi thường, bầu không khí trở lại yên tĩnh. Quần hào chú ý nhìn ra thì thấy vai bên trái của thiếu niên áo trắng máu tươi chảy ròng ròng. Áo trắng nhuộm máu đào biến thành màu hồng tươi đập vào mắt mọi người.

Thiếu niên áo trắng vẫn một vẽ lạnh lùng. cặp mắt loang loáng chăm chú nhìn vào mặt Huỳnh y nữ.

Gã thản nhiên nói:

- Chiêu kiếm của cô nương đâm hãy còn nhẹ!

Giọng nói của gã cực kỳ bình tĩnh dường như không mảy may tức giận.

Thiết Quải Bà Bà ngấm ngầm kinh hãi trong lòng. Như lẩm bẩm:

- Gả nầy, quả nhiên đã hấp thụ được chân truyền về Thất Tuyệt Ma Kiếm. Nếu không luyện được đến trình độ tối cao thì chẳm tài nào trấn tĩnh như thế được.

Bổng nghe Huỳnh y nữ hỏi:

- Tại sao ngươi bảo còn nhẹ?

Thiếu niên áo trắng hững hờ đáp:

- Nếu cô nương đâm nặng chút nữa thì đã chặt đứt tay trái của tại hạ rồi. Một cánh tay đã bị chặt đứt thì khó lòng phản kích được.

Dù cho phản kích đi nữa thì luồng lực đạo cũng yếu ớt khó mà đã thương cô nương được.

Huỳnh y nữ cười lạt hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Bây giờ dĩ nhiên tại hạ còn dư lực để phản kích.

Huỳnh y nữ hỏi:

- Ngươi không sợ ta lại đã thương cánh tay mặt nữa ư?

Thiếu niên áo trắng cười ruồi đáp:

- Nếu cô nương còn có thể làm được như vậy thì cứ giở hết bản lãnh ra đừng nể nang gì cả. Có điều tại hạ phản kích đến nơi rồi.

Máu tươi đã nhuộm đỏ vạt áo trước và nữa tay trái của thiếu niên áo trắng. Bây giờ vẫn còn nhỏ giọt.Hiển nhiên vết thương của hắn không thể nhẹ lắm.

Quần hào trong sảnh đường thấy hai người tỷ đấu hung hiểm khốc liệt đều tự biết mình khó mà trợ chiến được. Ai vào gần tức là rước lấy cái chết, vì vậy họ chỉ đứng ngoài tự thủ bàng quan.

Thiếu niên áo trắng từ từ giơ trường kiếm lên. Ánh hàn quang và mấu tươi dưới ánh sáng đèn đuốc trông càn rực rỡ.

Đột nhiên thiếu niên áo trắng lại rú lên một tiếng. Thanh trường kiếm vọt ánh hàn quang đâm thẳng vào Huỳnh y nữ.Người ngoài chỉ thấy bóng người chuyển động,kiếm hoa quấn lấy nhau chứ không nghe tiếng kêu thiết động chạm.

Hai người bỗng phân khai.

Đứng ngoài trông vào thì hai bên bất quá mới giao đấu một hiệp mà thực ra trong hiệp nầy đã qua lại mấy chiêu và điều phát huy tuyệt kỹ điếng tột độ để phân thắng bại.

Hai người xa nhau ra cục diện trở lại yên tĩnh.

Thiếu niên áo trắng lùi về chỗ cũ cầm kiếm đứng yên. Hơi thở nhỏ nhẹ.

Huỳnh y nữ tay mặt chống kiếm xuống đất. Cặp mày liễu nhìn tít lại tựa hồ ráng nhịn cơn đau đớn phi thường.

Bỗng nghe Thiết Quải Bà Bà thét lên:

- Trời ơi máu! Tuyết Nhi! Ngươi bị thương rồi ư?

Huỳnh y nữ không có công phu nhẫn nại bằng thiếu niên áo trắng. Hay mắt một cái. Hai hàng lệ nhỏ xuống, nàng nói:

- Tiểu nữ bị thương rồi.

Thiết Quải Bà Bà đưa tay ra nân đỡ Huỳnh y nữ hỏi:

- Tuyết nhi! Thương thế nặng lắm không?

Huỳnh y nữ gật đầu đáp:

- Khá nặng!

Nàng buông tay phải ra. Thanh trường kiếm rớt xuống đất đánh cạch một tiếng.

Thiết Quải Bà Bà vội hỏi:

- Tuyết nhi! Người bị thương ở đâu?

Huỳnh y nữ nằm ngay trong lòng Thiết Quải Bà Bà dường như đã kiệt lực không đứng vững được nữa.

Nàng thều thào đáp:

- Bị thương ở sau lưng.

Thanh âm nàng nhỏ quá nhưng trong sảnh dường lúc nầy yên lặng như tờ nên mọi người đều nghe rõ. Ai nấy đều chú ý nhìn lại thì quả nhiên thấy máu tươi từ sau lưng Huỳnh y nữ chảy ra ướt đỏ cả áo quần màu vàng tươi của nàng.

Thiết Quải Bà Bà bồng Tuyết nhi lên. Cặp mắt mụ đầu vẻ phẫn nộ trừng trừng nhìn thẳng vào mặt thiếu niên áo trắng hỏi:

- Ngươi đã thương y trầm trọng như vậy ư? Món nợ máu nầy ngươi phải bồi thường. Hừ!

Thương thế của Tuyết nhi mà biến chứng thì cả đến sư phụ ngươi, con người tàn phế cũng không khỏi bị liên lụy.

Thiếu niên áo trắng vẻ mặt vẫn lạnh lùng đáp:

- Tại hạ đả cảnh cáo y trước mà y nhất định dúng tay vào. Tại hạ đã nói giữa hai người tất có một bị thương...

Thiết Quải Bà Bà ngắt lời:

- Nhưng y vẫn có ý nể nang chỉ đã thương vào cánh tay trái ngươi và thương thế rất nhẹ.

Thiếu niên áo trắng thủng thẳng đáp:

- Tại hạ đã nói trước bất luận ai ngăn trở công cuộc báo thù của tại hạ phải đổ máu.

Thiết Quải Bà Bà tức giận quát hỏi:

- Gã tiểu tử! Ngươi có biết y là con ai không?

Thiếu niên áo trắng hững hờ đáp:

- Tại hạ không biết mà cũng không cần biết.

Bổng nghe Huỳnh y nữ cất giọng thều thào nói:

- Bà bà ơi! Chẳng nên trách người làm chi, chỉ nên tự trách mình là học nghệ chưa tinh mà thôi.

Thiết Quải Bà Bà nhỏ lệ đáp:

- Đây là lão thân đã hại ngươi.

Huỳnh y nữ nằm trong lòng Thiết Quải Bà Bà lắc đầu nói:

- Cũng không thể trách bà bà được. Chúng ta đi thôi!

Thiết Quải Bà Bà hậm hực:

- Lão thân phải báo thù cho ngươi, băm vằm thằng lỏi kia rồi sẽ tính.

Huỳnh y nữ lắc đầu:

- Không được đâu. Bà bà ơi! Bà Bà không phải là địch thủ của gã. Về đi thôi! Gã mà hạ độc thủ thì bà bà khó lòng sống được.

Thiết Quải Bà Bà sửng sốt hỏi:

- Thật thế không?

Huỳnh y nữ đáp:

- Tiểu nữ nói thật đó.Bà bà tin lời tiểu nữ đi. Vả lại chỗ thương của tiểu nữ cần được rịt thuốc ngay. E rằng... tiểu nữ bị thương đến tận gân cốt rồi.

Thiết Quải Bà Bà giật mình kinh hải hỏi:

- Nếu vậy thì ngươi thành người tàn phế rồi hay sao?

Huỳnh y nữ đáp:

- Chưa thể biết được. Hãy cứ điều trị sớm đi coi.

Thiết Quải Bà Bà buông tiếng thở dài nói:

- Thôi đành vậy. Chúng ta hãy về trị thương thế cho ngươi rồi lão thân sẽ tìm gã trả thù.

Mụ bồng Huỳnh y nữ rảo bước dời khỏi sảnh đường đi ngay.

Lúc ra đến cửa nhà đại sảnh, mụ quắc mắt nhìn thiếu niên áo trắng nói:

- Gã tiểu tử! Mi giữ mình cho chắc. Lâu là nửa năm chóng là ba ngày, lão thân sẽ lấy cái mạng chó má của ngươi.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Mụ trông vào cây thiết trượng đó để trả thù ư?

Thiết Quải Bà Bà hằn hộc hỏi lại.

- Ngươi nói cái gì?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Nếu vị cô nương đó khỏi thương thế rồi liên thủ hiệp lực với tiền bối, họa may mới giết được tại hạ.

Thiết Quải Bà Bà cười gằn nói:

- Giỏi lắm! Chúng ta hãy về đã! Lão thân sẽ làm cho ngươi chỗ nào cũng có kẻ thù. Khắp chốn giang hồ ngươi hết đất dung thân.

Dứt lời mụ vọt mình ra khỏi sảnh đường.

Thiết Quải Bà Bà đi rồi, thiếu niên áo trắng quay lại hỏi Trương Tử Thanh:

- Ngươi còn ỷ vào ai nữa không?

Trương Tử Thanh gượng cười đáp:

- Lão phu không phải là địch thủ của công tử, nhưng cũng không muốn ngồi mà đợi chết. Mời Lý công tử ra tay đi!

Thiếu niên áo trắng đảo cặp mắt sắt bén nhìn quần hào một lược rồi hỏi:

- Vị nào có gan hạ can thiệp vào chuyện thị phi nầy thì hãy thử đấu kiếm với tại hạ?

Từ Thiên Hưng lên tiếng:

- Nếu chúng ta không can thiệp vào vụ nầy thì có nên dời khỏi nơi đây không?

Lão hỏi câu nầy chính là câu mà quần hào trong sảnh dường đều muốn thốt ra, nên ai nấy đều lắng tay nghe.

Nguyên bọ Từ Thiên Hưng đều tự biết mình không phải là địch thủ của thiếu niên áo trắng nên muốn dời khỏi Thiết Hoa Bảo, nhưng thiếu niên áo trắng lại đứng gần bên cửa. Nếu gã không đồng y trước thì chẳng ai dám đi.

Thiếu niên áo trắng chuyển động mục quang nhìn hết quần hào một lược rồi thủng thẳng đáp:

- Các vị có thể dời khỏi nơi đây, nhưng cần một điều kiện...

Từ Thiên Hưng ngắt lời:

- Điều kiện gì?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Các vị dời khỏi nơi đây rồi trong vòng ba năm không được qua lại trên giang hồ.

Từ Thiên Hưng đưa mắt nhìn con đáp:

- Được rồi! Cha con lão phu ưng chịu như vậy.

Đới Côn và anh em họ Ngụy cũng đồng thanh nói:

- Chúng tôi cũng bằng lòng.

Thanh bào lão nhân và Bàng Phi thấy bọn Từ Thiên Hưng đều đã chịu lời đành nói theo:

- Chúng ta cũng vậy.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Hay lắm! Các vị đều ưng thuận cả rồi thì có thể rút lui được.

Bỗng nghe Trương Tử Thanh cười lạt nói:

- Các vị ra khỏi sảnh đường nầy được, nhưng e rằng khó lòng dời khỏi Thiết Hoa Bảo.

Từ Thiên Hưng sửng sốt nói:

- Cách bố trí chung quanh Thiết Hoa Bảo thật là hiểm ác! Nếu Trương đại bảo chúa không ưng thì bọn ta thiệt khó lòng vượt qua được.

Trương Tử Thanh cười lạt nói:

- Từ huynh nghĩ tới điều đó là hay.

Đới Côn chẩm rải lên tiếng:

- Tại hạ có việc thỉnh giáo Trương Bảo chúa.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Việc gì?

Đới Côn hỏi:

- Võ công Thiết Quải Bà Bà thế nào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Võ công Thiết Quải tiền bối thâm hậu phi thường.

Đới Côn nói:

- Bản lãnh bọn tiểu đệ đây chẳng một ai so kịp bà ta thì có ở lại cũng chẳng giúp gì được Trương đại bảo chúa. Huống chi bữa nay bảo chúa nhất định phải chết. Chẳng lẽ lúc lâm tử còn muốn làm phiền bọn tiểu đệ nữa chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Các vị nhận sính lễ của tại hạ mà tới đây chứ tại hạ có cưỡng ép các vị đâu.

Đới Côn nói:

- Bọn tiểu đệ tự ý đến đây, bây giờ cũng tự nguyện rút lui.

Trương Tử Thanh cười lạt nói:

- Mời các vị tùy tiện.

Đới Côn hỏi:

- Tiểu đệ biết rõ nơi đây có bao nhiêu cửa ải đầy mai phục hiểm trở cần phải có Trúc phù của Trương đại bảo chúa mới ra lọt. Không hiểu đại bảo chúa có cho bọn tiểu đệ mượn Trúc phù được chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Khi Đới huynh vào Thiết Hoa Bảo dường như đã tính đến chuyện trốn chạy nên mới dò la biết rõ đầu duôi như vậy.

Đới Côn nói:

- Vì tình trạng bắt buộc tiểu đệ không sao được mới phải rút lui.

Trương Tử Thanh cười mát nói:

- Tại hạ cũng muốn giúp đỡ Đới huynh, nhưng đáng tiếc...

Từ Thiên Hưng ngắt lời:

- Đáng tiếc điều chi?

Trương Tử Thanh đáp:

- Đáng tiếc là cây Trúc phù đó tại hạ không để trong mình.

Đới Côn hỏi ngay:

- Tại hạ để ở trong phòng riêng.

Đới Côn chau mày ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Đại bảo chúa sai người đi lấy có được không?

Trương Tử Thanh hững hờ đáp:

- Chỗ cất Trúc phù rất bí ẩn, ngoài lão phu chẳng một ai hay?

Đới Côn chau mày nhìn bọn Từ Thiên Hưng, ai nấy đều ngơ ngác không biết làm thế nào.

Thanh bào lão nhân cười lạt nói:

- Trương đại bảo chúa dù lắm mưu nhiều kế đánh lừa ai thì được, chứ gạt tại hạ thế nào nổi?

Trương Tử Thanh bình tĩnh hỏi lại:

- Theo ý kiến của Lam huynh thì thế nào?

Thanh Bào lão nhân đáp:

- Theo ý kiến của tại hạ thì thanh Trúc phù hiện ở ngay trong mình bảo chúa.

Đới Côn gật đầu nói:

- Đúng rồi, nếu không có Lam huynh nhắc nhở thì không chừng chúng ta bị y lừa gạt.

Trương Tử Thanh cười ruồi nói:

- Tại hạ đã bảo thanh Trúc phù không có ở trong mình là nó không có ở trong mình thật. Còn các vị có tin hay không chẳng liên quan gì đến tại hạ.

Thiếu niên áo trắng vẩn giữ vẻ mặt lãnh đạm đứng một bên nghe mấy người tranh luận, gã không nói nửa lời.

Đới Côn quay lại nhìn thiếu niên áo trắng thì thấy gã không tỏ vẻ gì giận dữ, liền nói:

- Đại bảo chúa nói vậy không đúng lý.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Sao lại không đúng?

Đới Côn đáp:

- Đại bảo chúa tay giữ Trúc phù mà chúng ta không có không được sao lại bảo là không liên quan đến đại bảo chúa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Các vị muốn đi xin cứ tùy tiện. Tại hạ không có ý gì ngăn trở cả.

Đới Côn hỏi:

- Không có Trúc phù thì làm sao mà đi được?

Trương Tử Thanh hỏi lại:

- Lúc các vị vào đây có cần Trúc phù không?

Đới Côn đáp:

- Lúc đó dại bảo chúa phái người ra đón tiếp...

Trương Tử Thanh cười ha hả ngắt lời:

- Nếu các vị không vì ham tiền bạc hoặc đồ cổ ngoạn hay những bức tranh họa thì cũng chẳng đến đây. Hà hà!... Giữa chúng ta có thể nói là chỉ có vụ lợi chứ không đạo nghĩa chi hết...

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu các vị giúp đỡ được Trương mổ trong lúc hoạn nạn thì tại hạ chịu vung tiền để giải trừ tai họa quyết không oán hối.Nhưng các vị lại chẳng có tư cách gì, toàn là đồ tham sống sợ chết, chỉ là danh dự hão huyền.Vậy còn mặt mũi nào mà quay lại đòi lấy Trúc phù của tại hạ nữa?

Trên đời nầy thật lắm người chẳng biết xấu hổ là gì!

Mấy câu thóa mạ nầy thật là khinh bạc. Quần hào ai nấy đều cúi gầm mặt xuống, hồi lâu Đới Côn mới thủng thẳng nói:

- Nhưng chúng ta bất quá mới quấy quả dại bảo chúa một chén rượu nhạt, chứ đã lấy được vật gì của bảo chúa đâu?

Trương Tử Thanh nói:

- Chẳng lẻ các vị còn vác cái mặt dầy đòi Trương mỗ lấy kim ngân châu báu cho nữa chăng?

Từ Thiên Hưng nói:

- Phải rồi! Chúng ta chưa lấy tiền tài của bảo chúa thì chẳng việc gì phải tiêu tai cho bảo chúa. Và tại nạn nầy chúng ta cũng không giúp nổi thì chỉ còn đường dời khỏi nơi đây.

Trương Tử Thanh nói:

- Vậy các vị cứ đi đi, chẳng lẽ còn bắt Trương mổ tiễn đưa cũng như đón rước lúc vào hay sao?

Thiếu niên áo trắng dường như không nhẫn nại được nữa cười lại hỏi:

- Các vị đã nói chuyện xong chưa?

Từ Thiên Hưng cùng bọn anh em họ Ngụy, Bàng Phi, Đới Côn đưa ánh mắt ra hiệu cho nhau rồi đi về phía Trương Tử Thanh.

Trương Tử Thanh nhìn quần hào cười lạt hỏi:

- Các vị muốn đánh nhau chăng?

Đới Côn tay cầm hai mũi độc đinh nói:

- Chúng ta yêu cầu đại bảo chúa đưa Trúc phù ra.

Trương Tử Thanh đã tính thầm trong bụng:

- Ta cùng bọn nầy động thủ, quạt tắt đèn lửa rồi nhân lúc nhốn nháo có thể trốn thoát được chăng?

Trong bụng hắn tính như vậy, liền lạnh lùng quát lên:

- Đứng lại! Các vị mà còn bức bách thì đừng trách Trương mỗ vô tình.

Đới Côn nói:

- Nếu Trương bảo chúa mà không chịu lấy Trúc phù cho chúng ta cũng không giữ lịch sự được nữa.

Trương Tử Thanh ngầm vận công lực, mắt trợn tròn xoe nhìn mọi người.Hắn đã thầm tính trong lòng phải làm thế nào giơ tay một chỉ là quạt tắt hết đèn.

Nguyên đèn đuốc đặt rải rác nhiều nơi, muốn cấy tay một cái mà quạt tắt hết không phải chuyện dễ. Nếu đèn lửa còn lại một vài chỗ tất bị thiếu niên áo trắng phát giác ra âm mưu của hắn.

Đột nhiên thiếu niên áo trắng vung trường kiếm lên xích lại gần bên Trương Tử Thanh hỏi:

- Bây giờ ngươi biết rõ rồi chứ?

Trương Tử Thanh hỏi lại:

- Biết rõ cái gì?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Biết rõ không một ai trợ lực cho ngươi.

Trương Tử Thanh ngửa mặt lên trên trời cười ha hả nói:

- Không ngờ Trương Tử Thanh nầy đưa lễ hậu mời bạn hữu đến mà toàn là phường tham sống sợ chết, không một tên nào có tư cách gì hết.

Thiếu niên áo trắng giơ trường kiếm lên nói:

- Vậy người kêu bọn gia nhân ra đi thôi!

Quần hào đang tiến về phía Trương Tử Thanh thấy thiếu niên áo trắng cũng sắp đi tới thì không ai dám tiến lên nữa, đều dừng bước đứng yên.

Bỗng nghe Trương Tử Thanh cười lạt hỏi:

- Nếu tại hạ không chịu kêu chúng ra thì sao?

Thiếu niên áo trắng vung trường kiếm lên chém xuống.

Thế kiếm kỳ bí.Trương Tử Thanh không biết đường nào mà né tránh. Hàn quang vừa lóe lên, cánh tay mặt Trương Tử Thanh đã bị đứt lìa.

Trương Tử Thanh ngấm ngầm nghiến răng chịu đau chớ không rên la.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Trước hết ta hãy chặt tứ chi ngươi để ngươi nếm mùi phân thây rồi sau sẽ giết hết mọi người trong Thiết Hoa Bảo không để sót một mống.

Trương Tử Thanh cố nhịn đau mà nói:

- Đáng tiếc là lúc nầy ngươi đã chậm mất một bước.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Tại sao mà chậm?

Trương Tử Thanh đáp:

- Ta e rằng bọn người nhà ta đã dời khỏi Thiết Hoa Bảo rồi.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Ngươi tưởng ta không bắt được chúng ư? Bất luận chúng trốn tránh ở đâu, dù là góc biển chân trời ta cũng tìm được tới nơi.

Miệng gã nói tay gã lại chém cụt cánh tay trái Trương Tử Thanh.

Trương Tử Thanh đang cố vận khí chống đỡ nỗi đau khổ bên tay mặt không còn cách nào né tránh được.Bây giờ cả hai tay hắn đều bị chặt đứt, dù võ công của hắn tinh thâm đến đâu, cũng toàn thân phát rum mà không thể nhịn được bật tiếng rên la.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Bây giờ ta xẻo tai bên trái ngươi.

Gả lại vung trường kiếm lên hớt một cái.

Trương Tử Thanh đau đớn cơ hồ ngất xỉu đành để cho thiếu niên áo trắng muốn làm gì thì làm.

Hắn vừa thấy trước mặt mát lạnh trái tai bên tả dã bị cắt đứt rớt xuống.

Quần hào thấy thiếu niên áo trắng ra chiêu kỳ bí, thủ pháp tàn nhẫn đều không khỏi ớn gáy.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đã nghĩ kỷ chưa? Bọn chúng chẳng cho cách nào trốn thoát được đâu. Sớm muộn gì rồi cũng đến chết, ngươi chịu đau khổ làm gì cho tội thân?

Miệng gã nói, tay gã lại vung trường kiếm xẻo nốt tai trái tai mặt Trương Tử Thanh.

Trương Tử Thanh đã không nhịn được nỗi đau khổ về xác thịt, cũng không chịu nổi sự uy hiếp về tinh thần. Hắn lùi lại mấy bước ngồi xuống ghế gỗ.

Thiếu niên áo trắng từ từ tiến tại nói:

- Bây giờ ngươi còn cơ hội thì nên nói đi kẻo rồi đây ta cắt lưỡi, ngươi có muốn nói cũng không

thể được. Ta hãy chặt đến chiếc đùi bên trái ngươi.

Tinh thần Trương Tử Thanh đã hoàn toàn tan vỡ dưới lưỡi kiếm tàn khốc của thiếu niên áo trắng, hắn lớn tiếng quát:

- Dừng tay!

Thiếu niên áo trắng thủng thẳng hỏi:

- Sao? Ngươi đổi tâm ý rồi chăng?

Trương Tử Thanh thở phào một cái đáp:

- Ta muốn buộc thuốc.

Thương thế hắn cực kỳ trầm trọng, giọng nói phát run.

Thiếu niên áo trắng quay lại nhìn quần hào nói:

- Các vị đây có ai đem thuốc đi, xin buộc những vết thương cho hắn?

Đới Côn đưa mắt nhìn thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ có thuốc đây.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Vậy phiền các hạ giúp cho!

Đới Côn rảo bước đi tới móc thuốc ra rịt vào vết thương cho Trương Tử Thanh rồi buộc lại.

Thiếu niên áo trắng vẩn lạnh lùng coi Đới Côn buộc thuốc cho Trương Tử Thanh xong, mới hững hờ nói:

- Trương Tử Thanh! Người nghĩ kỹ đi! Chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà mà ngươi vẫn không chịu tập trung gia nhân vào sảnh đường thì còn đau khổ vô cùng!

Trương Tử Thanh hỏi lại:

- Ngươi nhất định giết bọn chúng ư?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Đúng thế! Ta nhất định giết chúng. Có điều ta sẽ dùng thủ pháp rất mau lẹ để hạ sát không để chúng phải đau khổ.

Trương Tử Thanh lắp bắp trong miệng rồi hỏi:

- Ngày xưa Lý Thanh Trần bị giết, ngoài năm người chúng ta Lý công tử có biết đến danh tính những hung thủ khác không?

Thiếu niên áo trắng chấn động tâm thần hỏi lại:

- Sao? Còn có hung thủ khác nữa ư?

Trương Tử Thanh cặp mắt lộ vẻ đau khổ không bút nào tả xiết, từ từ quay lại nhìn thẳng vào mặt thiếu niên áo trắng hỏi:

- Võ công Lý Thanh Trần cao cường đến thế mà bọn ta đối phó được với y ư?

Thiếu niên áo trắng từ từ đặt thanh kiếm xuống thò tay vào bọc móc một viên thuốc đưa vào miệng Trương Tử Thanh nói:

- Ngươi hãy nuốt viên thuốc nầy sẽ thấy đỡ đau ngay.

Trương Tử Thanh mất huyết nhiều quá, hắn kiệt lực không chống nổi nửa nhưng bản thân hắn dường như chưa can tâm chịu chết ngay nên mới nuốt viên thuốc của thiếu niên áo trắng.

Viên thuốc nầy quả nhiên thần hiệu kinh người. Hắn vừa nuốt vào thì thấy tinh thần phấn chấn.

Thiếu niên áo trắng thủng thẳng nói:

- Nếu bây giờ ngươi nói họ tên, lai lịch cùng chỗ ở của một tên hung thủ nào khác thì ta bằng lòng tha mạng cho người nhà ngươi.

Trương Tử Thanh cười đáp:

- Ta đã lập lời trọng thệ quyết không tiết lộ họ tên y.

Thiếu niên áo trắng cất giọng sắc bén:

- Trừ phi ngươi chuẩn bị mà chịu đựng lấy cái đau khổ tùng xẻo từng miếng chi mới khỏi phải xưng ra.

Trương Tử Thanh đưa mắt nhìn thiếu niên áo trắng cười lạt hỏi:

- Ngươi đã chặt hai cánh tay, hai trái tai chẳng lẻ ta còn sống được nữa ư? Ta chịu đau khổ được đến lúc nầy cũng là quá rồi.

Câu nói đó rất có lý, thiếu niên áo trắng sững sờ hỏi:

- Bảo chúa muốn thế nào mới nói rõ danh tính người kia?

Ngừng một lát gả nói tiếp:

- Nhưng bảo chúa có nói thì nói thiệt chứ đừng lừa gạt bản nhân. Bảo chúa đành là chết rồi, nhưng bản nhân sẽ dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn để đối phó với bọn gia nhân.

Trương Tử Thanh đáp:

- Đó không phải là vấn đề quan trọng để ta xưng rõ tên họ y cho ngươi hay. Vấn đề nầy chỉ quan trọng ở chỗ ta không muốn thất tín với y, mặc dầu y đã lừa gạt ta.

Thiếu niên áo trắng ngạc nhiên hỏi:

- Y đã lừa gạt bảo chúa ư? Lừa gạt bằng cách nào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Đúng thế! Y đã hứa với ta nếu không tiết lộ tính danh y thì khi nào ta đưa tin đến báo động, y lập tức cứu viện cho bọn ta. Thế mà đến bây giờ y vẫn mất mặt chẳng thấy bóng vía đâu. Có phải y đã lừa gạt ta rồi không?

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Bảo chúa căm hận y thất ước mà nói tên họ y chăng?

Trương Tử Thanh ngắt lời:

- Y mới là hung thủ chân chính, còn chúng ta bất quá chịu vạ thay cho y mà thôi.

Thiếu niên áo trắng cực kỳ xúc động, sắc mặt màu xám xanh, nóng nảy giục.

- Ngươi ấy là ai? Nói mau!

Trương Tử Thanh uể oải đáp:

- Ngươi bất tất phải giục ta. Ta không nói thì thôi, đã nói dĩ nhiên phải thuật rõ đầu đuôi.

Thiếu niên áo trắng hít mạnh một hơi nói:

- Hay lắm! Vậy bảo chúa thủng thẳng kể cho bản nhân nghe.

Trương Tử Thanh lẩm bẩm:

- Không phải Trương mỗ là con người vô tín mà thực ra là vì các ngươi phụ ta trước. Năm anh em chúng ta toàn gia mấy chục người phải chết thay ngươi mà ngươi chẳng nhìn nhỏi gì đến.

Ngươi đã vô tình thì đừng trách ta bất nghĩa.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên cất giọng nghiêm nghị sắc bén:

- Trương Tử Thanh! Ngươi mà muốn mượn đao giết người, nói tên bừa bãi để vu oan cho kẻ khác thì ngươi càng nặng tội đó.

Trương Tử Thanh lạnh lùng đáp:

- Câu chuyện phải có đầu đuôi, việc làm phải đủ chứng cớ.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Nếu vậy thì hay lắm! Bản nhân sẽ đem hết khả năng giữ tính mạng của bảo chúa lại để đối chất với y.

Trương Tử Thanh thủng thẳng đáp:

- Ngươi ráng mà huy trì mạng sống cho ta. Chẳng những ta không sợ mà còn muốn gặp y để đối chất.

Thiếu niên áo trắng gật đầu nóc trong bọc một chiếc bình ngọc đổ lấy một viên thuốc nói:

- Ngươi uống thêm viên thuốc nầy nữa.

Trương Tử Thanh chẳng khách khí gì nuốt luôn viên thuốc vào bụng.

Thiếu niên áo trắng lại nói:

- Bảo chúa nhắm mắt vận khí để ta buộc lại những vết thương. Viên thuốc bảo mạnh cố nguyên đơn nầy là một thứ linh dược hiếm có trên đời. Thương thế bảo chúa tuy trầm trọng nhưng uống thuốc đó vào rồi nhứt định giữ được mạng sống không còn nghi ngờ gì nữa.

Trương Tử Thanh y lời, nhắm mắt dưỡng thần.

Thiếu niên áo trắng xé một mảnh áo của Trương Tử Thanh buộc những vết thương lại cho hắn.

Lúc nầy quần hào cứ đứng ngây người ra nguyên chỗ. Họ đều muốn đi mà chẳng ai dám cất bước trước.Huống chi lòng họ nẩy tính hiếu kỳ muốn nghe Trương Tử Thanh đưa ra nhân vật nào, họ tên là gì?

Sau khoảng thời giang chừng ăn xong bữa cơm. Trương Tử Thanh mới từ từ mở mắt ra nói:

- Thái Cực Kiếm Pháp của lệnh tôn có một thời đã nổi danh trong võ lâm là đệ nhất thiên hạ.

Năm anh em ta có hợp lực động thủ cũng không đã thương được lão gia. Dù lão có ít người không địch lại số đông thì đến phá vòng vây mà chạy là cùng chứ khi nào lão chịu tử thương ngay đương trường.

Thiếu niên áo trắng ngắt lời:

- Vụ tiên phụ động thủ với các vị, bảo chúa bất tất nhắc lại cho mất thì giờ. Tại hạ chỉ hy vọng biết được người kia là ai? Hiện giờ ở đâu? Tại sao bọn Nguyên Tử Khiêm, Liễu Trường Côn không chịu nói ra.

Trương Tử Thanh đáp:

- Cái đó không thể trách họ được, vì họ không hiểu rõ nội tình.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Chẳng lẻ có một mình bảo chúa biết rõ mà thôi hay sao?

Trương Tử Thanh đáp:

- Lúc người ấy giúp đỡ chúng ta không để lộ chân tướng.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Y cải trang bằng cách nào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Y gãi làm một tên nô bộc.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Các vị ỷ nhiều người uy hiếp số ít thiệt không phải đấng anh hùng đừng nên khoe trương nữa.

Trương Tử Thanh cười mát nói:

- Đã nói thì cần phải nói cho tường tận.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Được rồi! Câu chuyện xảy ra thế nào? Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Công tử có biết Giang Nam Song Hiệp không?

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Tại hạ mới nghe đồn chứ chưa từng thấy mặt.

Trương Tử Thanh nói:

- Phương Tú ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ Châu mới là những hung thủ chân chính.

Hắn nói câu nầy chẳng những thiếu niên áo trắng kinh hãi mà thôi, hết thảy mọi người trong trường đều phải chấn động tâm thần.

Chương 18 - Hiệp sĩ lại là quân trộm cướp

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Tại hạ tuy chưa được gặp Giang Nam Song Hiệp nhưng đã biết tiếng. Họ đều là những hiệp sĩ nổi danh bậc nhất đương thời. Sao lại hùa về với các vị sát hại tiên phụ để mang tiếng xấu?

Trương Tử Thanh đáp:

- Vì lệnh tôn biết rõ Giang Nam Song Hiệp chỉ có tiếng là hiệp sĩ mà thực ra là quân đạo tặc nên chúng giết đi để bịt miệng.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Bảo chúa chỉ nói qua loa vài câu như vậy mà bảo tại hạ tin ngay là Giang Nam Song Hiệp đã sát hại gia phụ chẳng hóa ra dễ dàng lắm ư?

Trương Tử Thanh thủng thẳng đáp:

- Ta sẽ đưa bằng cớ ra.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Bằng cớ gì?

Trương Tử Thanh đáp:

- Một bức thơ do bút tích của Hàn Đào ở Từ Châu viết.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Phong thở đó hiện giờ ở đâu?

Trương Tử Thanh đáp:

- Người ta thường nói bậc trí giả nghĩ ngàn điều tất có một điều sơ suất. Hàn Đào yên trí lão phu đã đốt phong thơ đó đi rồi, dè đâu lão phu vẫn còn giữ lại.

Thiếu niên áo trắng vẩn lạnh lùng hỏi:

- Phong thơ ấy ở đâu?

Trương Tử Thanh đáp:

- Hiện cất ở trong Thiết Hoa Bảo này.

Thiếu niên áo trắng thấy lão bị chặt đứt cả hai tay rồi, gã muốn lão đi lấy thơ cho mình xem lập tức nhưng vẫn tỏ vẻ hững hờ, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Trương Tử Thanh! Bảo chúa sai người nhà đi lấy thơ đến đây cho tại hạ coi mới có thể tin được.

Trương Tử Thanh trịnh trọng nói:

- Phong thơ đó là một vật rất bí mật, chỗ cất giấu chính ta muốn tìm cũng chưa dễ đã thấy ngay được.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Chưa có thơ thì tại hạ khó mà tin lời bảo chúa.

Trương Tử Thanh chậm chạp đứng lên nói:

- Hai tay ta bị chặt hết rồi dù còn có võ công cũng chẳng làm gì được. Ngươi muốn coi thơ thì phải đi theo ta lấy cho mới được.

Thiếu niên áo trắng ngần ngừ hỏi:

- Chỗ bảo chúa dấu thơ có gần đây không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Chỉ cách chừng nửa dặm đường.

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Được rồi! Tại hạ hy vọng là bảo chúa không sai lời.

Gã quay lại nhìn bọn Từ Thiên Hưng và Bàng Phi lạnh lùng nói:

- Các vị đã chẳng giúp được gì cho ai thì ở đây làm chi nữa? Sao không về đi?

Từ Thiên Hưng đáp:

- Thiết Hoa Bảo bố trí nhiều trạm canh cực kỳ nguy hiểm, nếu không có trúc phù của Trương Tử Thanh thì bọn tại hạ chẳng tài nào ra thoát được.

Trương Tử Thanh quay lại ngó Từ Thiên Hưng nói:

- Các vị cứ ngồi trong sảnh đường này mà chờ.

Rồi hắn rảo bước ra ngoài.

Thiếu niên áo trắng nóng lòng coi bức thơ kia nên đối với tấm thân tàn phế của Trương Tử Thanh không tiện bức bách lão thái quá. Còn bọn người vụ lợi này chẳng có tư cách gì đáng kể, nên gã bỏ mặc họ, theo sau Trương Tử Thanh đi ngay.

Trương Tử Thanh bị trọng thương mất máu quá nhiều, dù hắn được thiếu niên áo trắng cho uống linh đan, song thân thể hư nhược mà bên ngoài sảnh đường đèo núi vừa dốc vừa quanh co, cất bước cực kỳ khó khăn.

Thiếu niên áo trắng đảo mắt nhìn quanh bốn mặt, chẳng thấy bóng người nào thì cho là bọn gia đinh canh giữ ngoài sảnh đường thấy trong hai vị bảo chúa một vị đã bị trọng thương thành tàn phế, còn một vị cũng bị cụt tay bỏ trốn, Thiết Hoa Bảo khác nào quân không tướng, rắn không đầu, mạnh ai nấy chạy cho thoát thân.

Trước tình trạng này, thiếu niên áo trắng tra kiếm vào vỏ, tiến lên hai bước nâng đỡ cho Trương Tử Thanh.

Trương Tử Thanh không ngờ thiếu niên áo trắng lại ra tay nâng đỡ mình, trong lòng rất lấy làm kỳ. Hắn hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Lão phu còn gắng gượng được, không dám phiền đại giá!

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ muốn được coi bức thư kia ngay, nên đỡ bảo chúa đi cho lẹ.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Tại hạ lấy thư cho công tử rồi, không hiểu công tử sẽ đền bồi bằng cách nào?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ tha chết cho gia nhân và không giết chết bảo chúa. Như vậy đã đủ chưa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Bạn hữu giang hồ thường đồn đại công tử lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, mà thật ra công tử rất biết điều.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Bậc đại trượng phu dĩ nhiên ân oán phải cho phân minh. Tại hạ muốn báo thù thì giết hại bọn vô tội làm chi. Cả đến kẻ thù mà tại hạ chịu ơn cũng nhất định báo đền.

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ muốn hỏi bảo chúa một điều, bảo chúa có chịu nói thật không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Công tử cứ hỏi đi, lão phu biết điều gì nói điều đó.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Hồi sinh tiền gia phụ có danh dự gì trong võ lâm không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Lão nhân gia là một hiệp sĩ nhân nghĩa, ai cũng khen ngợi.

Thiếu niên áo trắng hỏi bằng một giọng nghiêm nghị và sắc bén:

- Bảo chúa đã biết vậy mà sao còn đi liên thủ với những người khác để hạ sát?

Trương Tử Thanh đáp:

- Chỉ vì lệnh tôn là người chính phái, rất đạo đức nên bọn Giang Nam Song Hiệp mới giết lão nhân gia.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Bảo chúa nói vậy thì ra Giang Nam Song Hiệp chủ động vụ này hay sao?

Trương Tử Thanh đáp:

- Sự thức chính là thế đó! Bọn lão phu chỉ là những quân cờ của Giang Nam Song Hiệp mà thôi.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Sao các vị lại đi nghe lời Giang Nam Song Hiệp?

Trương Tử Thanh thở dài đáp:

- Thực tình mà nói thì vụ này có mấy chỗ ngoắt ngoéo. Một là bị Giang Nam Song Hiệp ngầm hạ độc thủ uy hiếp, bọn lão phu sa vào cạm bẫy. Hai là Giang Nam Song Hiệp đem trọng lợi ra nhử bọn lão phu. Giang Nam Song Hiệp chỉ cần giết được lệnh tôn còn những đồ cổ ngoạn, danh họa... của lão nhân gia thì anh em lão phu chia nhau.

Thiếu niên áo trắng hỏi vặn:

- Các vị tham lợi mà nghe theo lời yêu cầu của Giang Nam Song Hiệp ư?

Trương Tử Thanh khẻ thở dài đáp:

- Lão phu không nghe lời họ cũng không được. Ngoài trọng lợi lão phu còn bị bọn họ uy hiếp sinh mạng.

Thiếu niên áo trắng cười lạt hỏi:

- Vụ này đồng bạn của bảo chúa có biết không?

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Bọn họ không ai biết hết. Chỉ một mình lão phu hiểu rõ nội tình mà thôi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Thoắt cái đã đến một ngọn núi, bổng Trương Tử Thanh dừng lại nói:

- Tới nới rồi!

Thiếu niên áo trắng đưa mục quang nhìn quanh một lượt. Tuy trong đêm tối mà gã vẫn nhìn rõ cảnh vật trong vòng mấy trượng. Gã ngửng đầu trông lên thấy vách núi cheo leo không có đường lên liền hỏi:

- Bây giờ trèo lên bằng đường lối nào?

Trương Tử Thanh thủng thẳng đáp:

- Nơi đây là chỗ lão phu cất giấu mọi vật trân quí, ngoài tại hạ ra không một ai biết đường.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Phong thư đó cũng giấu trong kho bí mật này ư?

Trương Tử Thanh gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Làm thế nào mở được kho bí mật này mà vào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Lão phu nói miệng, Lý công tử theo đó mà mở là được.

Thiếu niên áo trắng trầm giọng đáp:

- Được rồi! Tại hạ nghe đây!

Trương Tử Thanh nói:

- Trên vách núi này có khắc một con chim ưng...

Thiếu niên áo trắng nhìn kỹ quả nhiên thấy trên vách đá có khắc một con chim ưng đang bay.

Trương Tử Thanh lại nói:

- Công tử thò ngón tay điểm vào mỏ con chim ưng một cái.

Thiếu niên áo trắng nghe lời điểm ngón tay vào mỏ con ưng. Gã cảm thấy chỗ đụng tay vào đột nhiên tụt xuống.

Trương Tử Thanh nói:

- Lùi lại năm bước cho mau!

Thiếu niên áo trắng vội lùi lại năm bước.

Trương Tử Thanh nói:

- Phải chờ cho cơ quan phát động đã. Lão phu sẽ bảo công tử cách mở cửa.

Bổng nghe Trương Tử Thanh lên tiếng:

- Lại điểm ngón tay vào đuôi con ưng, nhưng chỉ một cái rồi rụt về ngay.

Thiếu niên áo trắng làm theo lời Trương Tử Thanh lấy đầu ngón tay dí vào đuôi chim ưng rồi rụt tay về. Gã động tâm nghĩ thầm:

- Vách đá lại giữ nguyên tình trạng như cũ. Không hiểu cha này giở trò gì đây?

Đột nhiên một trận lách cách vang lên. Vách đá nhẵn thín đột nhiên thụt vào để hở ra một cái cửa.

Trương Tử Thanh nói:

- Người nào không biết rõ cơ quan bố trí bên trong mà tiến vào tất bị trọng thương.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Nếu bảo chúa để tại hạ tiến vào rồi bị cơ quan mai phục đả thương thì biết đâu bảo chúa chẳng trốn thoát?

Trương Tử Thanh thủng thẳng đáp:

- Những cơ quan bố trí trong vách này tuy lợi hại nhưng chưa chắc đã đả thương được Lý công tử.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Bảo chúa nói vậy chẳng hóa ra cho tại hạ là một nhân vật phi thường hay sao? Tại hạ hy vọng bảo chúa đừng giở trò quái gở để mà chịu khổ.

Trương Tử Thanh cười mát nói:

- Suốt đời lão phu thu tàng những danh họa, cổ ngoạn, ngọc khí, châu báu dù đến bậc vương hầu hiện nay cũng khó bằng được. Bây giờ lão phu tuổi đã già, đối với những báu vật này cảm thấy đau khổ vô cùng! Giả tỷ lão phu không thu cất báu vật có phải ngày nay mình tìm nơi thanh tĩnh ẩn cư hưởng thú lâm tuyền, khỏi lụy về nó không? Chẳng những lão phu phải khổ sở trong những ngày tàn mà tai vạ còn lây đến con cháu. Cổ nhân có nói người nổi tiếng để lụy cho thân mình, thực ra châu báu cổ ngoạn còn làm phiền lụy hơn nhiều...

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng ngắt lời:

- Bây giờ bảo chúa mới hối hận thì đã muộn quá rồi.

Trương Tử Thanh cười nói:

- Vì thế trước lúc lâm tử, lão phu muốn làm một vài việc có ích cho người đời.

Lão nói xong cất bước đi trước. Thiếu niên áo trắng theo sau.

Trương Tử Thanh co chân lên đá vào cửa động một cái. Cánh cửa đá đột nhiên mở rộng.

Thiếu niên áo trắng thủng thẳng hỏi:

- Sao các hạ không vào đi?

Trương Tử Thanh đáp:

- Bây giờ chưa vào được.

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Những cơ quan bảo chúa sắp đặt rất tinh xảo!

Trương Tử Thanh nói:

- Phải chờ có tiếng nhạc vang lên mới tiến vào được.

Thiếu niên áo trắng không thúc giục mà cũng không nói chuyện gì với Trương Tử Thanh nữa.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, quả nhiên có tiếng nhạc vọng ra.

Trương Tử Thanh nói:

- Bây giờ vào được rồi!

Rồi lão cất bước tiến về phía trước. Lão đi vào một con đường hầm dài chừng hai trượng thì đến trước một tòa cửa đá.

Thiếu niên áo trắng ngấm ngầm để ý nhìn cảnh vật xung quanh, bụng bảo dạ:

- Đường hầm này chỉ lọt vừa một người đi. Hắn mà bố trí cạm bẫy thì bất luận một tay võ công cao cường đến đâu cũng không tránh được bọn mai phục xông ra tập kích.

Bỗng thấy Trương Tử Thanh vung cước lên đá vào cánh cửa đá ba cái. Cửa đá tự nhiên mở rộng.

Trương Tử Thanh nói:

- Tại hạ đã đứt mất hai tay rồi, phiền Lý công tử thắp lửa lên. Trên chiếc án lớn mé hữu có đá lửa đặt trong cái hộp sắt nhỏ.

Trong nhà tối đen như mực, giơ bàn tay không trông rõ ngón. Thiếu niên áo trắng ngấm ngầm vận khí, gã vươn tay ra quả nhiên sờ thấy một chiếc án bên trên có để một cái hộp gỗ. Hắn mở hộp lấy đá lửa bật lên thắp nến.

Dưới ánh lửa sáng, trong nhà đầy châu báu cùng bảo khí làm hoa cả mắt.

Căn động đá này dài đến bốn trượng, rộng hơn hai trượng. Bốn vách đều dùng gỗ đàn hương làm thành giá để bày các đồ ngọc khí cổ ngoạn.

Trương Tử Thanh khẽ nói:

- Lý công tử thắp thêm lửa cho sáng hơn để thưởng ngoạn. Ở đây có mấy vật trân quí đặc biệt, bỏ trong hai chiếc rương sắt. Nếu Lý công tử cao hứng thì lão phu cũng mở cho coi.

Thiếu niên áo trắng chuyển động cặp mắt thấy một chiếc đèn pha lê buộc từ trên nóc nhà treo rủ xuống. Gã thắp đèn lên. Những đồ cổ ngoạn quí giá dưới ánh đèn chỉ trong khoảnh khắc biến thành sáng như ban ngày.

Trương Tử Thanh chậm chạp bước tới góc nhà. Lão chú ý nhìn một cái rương sắt cao bằng đầu người nói:

- Trong rương này có mấy vật quí báu vô ngần!

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Tại hạ muốn xem bức thư của Hàn Đào trước.

Trương Tử Thanh nói:

- Bức thư đó cũng để trong rương sắt.

Thiếu niên áo trắng lại hỏi:

- Làm thế nào mở ra được?

Trương Tử Thanh đưa mắt nhìn con ếch bằng ngọc trên giá gỗ nói:

- Chìa khóa mở rương ở trong bụng con ếch kia!

Thiếu niên áo trắng cầm lấy con ếch ngọc mở ra quả thấy một chiếc chìa khóa sắt.

Gã liền lấy ra hỏi:

- Cách mở thế nào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tra chìa vào lỗ khóa trên mặt rương xoay đi ba vòng là mở được ngay.

Thiếu niên áo trắng mơ rương ra thấy bên trong đựng rất nhiều hộp gỗ đủ cỡ to nhỏ, hộp nào coi cũng đáng giá và bằng thứ gỗ hiếm có. Ngoài ra còn đôi ngựa ngọc, ba hạt dạ minh châu và con gà bằng ngọc đến giờ tự nó gáy lên là những phẩm vật trân quí nhất.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Tại hạ muốn coi lá thơ có bút tích của Hàn Đào kia mà?

Trương Tử Thanh thò đầu vào rương ngó một lúc rồi hỏi:

- Công tử có nhìn thấy chiếc hộp gỗ màu vàng không?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ thấy rồi.

Trương Tử Thanh nói:

- Công tử nhấc cái hộp vàng đó lên, mở ra là thấy thủ thư của Hàn Đào ở bên trong.

Thiếu niên áo trắng cầm chiếc hộp vàng mở nắp quả thấy trong hộp có đặt một tờ hoa tiêu trắng. Vì lâu ngày quá rồi nên dù Trương Tử Thanh tồn trữ rất kỷ mà sắc trắng cũng đã biến thành màu vàng.

Trương Tử Thanh chậm rãi nói:

- Y viết lá thơ này cho lão phu cách đây đã 20 năm. Nhưng tra xét cũng chẳng khó gì. Cứ đem đối chiếu với chữ của hắn là biết rõ ràng.

Thiếu niên áo trắng đặt chiếc hộp gỗ xuống, mờ tờ giấy ra coi.

Trong giấy viết:

"Kính gửi Tử Thanh huynh!

Theo chỗ đệ biết thì trong võ lâm hiện nay những người thu cất danh họa cổ ngoạn không ai nhiều hơn Lý Thanh Trần. Tiểu đệ muốn giúp Tử Thanh huynh một tay để đoạt những đồ cổ ngoạn và danh họa mà Lý Thanh Trần đã thu thập. Giang Nam Song Hiệp chúng ta quyết không lấy một mảy may gì hết, có điều các quí huynh phả i xuất đầu lộ diện, còn anh em ta cải trang làm bọn tùy tùng nhân khi hắn không để ý ra tay hạ sát liền. Nếu Trương huynh muốn hợp tác với chúng ta thì canh một tối nay tới chỗ đó hội diện để đặt kế hoạch cẩn thận cho một lần hành động là thành công ngay.

Dưới thụ danh Hàn Đào."

Thiếu niên áo trắng cảm thấy bầu máu nóng sôi lên sùng sục. Tay cầm lá thơ không ngớt run bần bật. Hiển nhiên phong thơ này đối với gã có một ảnh hưởng rất mãnh liệt.

Trương Tử Thanh khẻ thở dài nói:

- Hay hơn hết là Lý công tử hãy bình tĩnh lại.

Thiếu niên áo trắng gập mảnh giấy hoa tiêu cất vào bọc nói:

- Tại hạ trấn tĩnh rồi.

Gã ngừng lại một chút, hỏi:

- Hàn Đào có biết bảo chúa còn cất phong thơ này không?

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Y không biết đâu. Nếu y mà biết lão phu còn cất giữ thì đâu đợi đến Lý công tử tới đây động thủ.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Tại hạ hãy tạm giữ lá thơ này. Trương bảo chúa nghĩ thế nào?

Trương Tử Thanh cười lạt đáp:

- Dĩ nhiên là lão phu giao lại cho Lý công tử để Lý công tử còn mở cuộc điều tra, xin công tử kín chuyện cho.

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Bảo chúa bất tất phải quan tâm. Dĩ nhiên tại hạ giữ cẩn thận.

Trương Tử Thanh dặn:

- Khi công tử điều tra cần giữ sao cho Giang Nam Song Hiệp không hay biết mới được.

Thiếu niên áo trắng gật đầu đáp:

- Đa tạ Trương bảo chúa...

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bây giờ tại hạ muốn nghe rõ đầu đuôi câu chuyện.

Trương Tử Thanh thều thào nói:

- Câu chuyện này khá dài.

Thiếu niên áo trắng lại móc trong bọc lấy một viên thuốc nói:

- Bảo chúa mất máu nhiều quá nên kiệt lực không chống đỡ được, hãy uống thêm một viên này nữa.

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Lão phu còn chịu đựng được. Huống chi trong bảo khố này có cất những dược vật hay nhất trên thế gian.

Lão bị chặt hai tay, cắt hai tai. Toàn thân máu me bê bết coi bộ rất thê thảm khổ sở, song lão nói mấy câu này ra vẻ hào hùng.

Thiếu niên áo trắng hững hờ đáp:

- Trong tòa thạch thất này bảo chúa cất danh họa cổ ngoạn nhiều như vậy, song tại hạ coi như cỏ rác...

Trương Tử Thanh khẻ thở dài ngắt lời:

- Lý công tử lấy gió mát trăng thanh làm bạn, thật khác người thế tục.

Thiếu niên áo trắng giơ tay lên ngăn lại:

- Thương thế của bảo chúa nặng lắm, mà thời gian đối với tại hạ lại rất quí báu. Tại hạ muốn nghe tình hình gia phụ đã bị hại trong trường hợp nào?

Trương Tử Thanh gật đầu đáp:

- Lão phu sẽ thuật rõ gốc ngọn cho công tử nghe.

Thiếu niên áo trắng giục:

- Nếu bảo chúa không cần nghỉ ngơi thì xin nói ngay bây giờ.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Lý công tử đã coi hết phong thư chưa?

Thiếu niên áo trắng không trả lời, hỏi lại:

- Bọn Ngũ Quái các vị đã dúng tay vào vụ này cùng Giang Nam Song Hiệp trong trường hợp nào?

Trương Tử Thanh thở phào một cái đáp:

- Vụ này xảy ra hồi 20 năm về trước. Bọn lão phu năm người muốn cướp một chuyến bảo tiêu, liền hội họp ở Kim Lăng. Lệnh tôn hôm đó cũng ở đấy và gặp bọn lão phu.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Sao? Món hàng đó có liên quan gì đến gia phụ?

Trương Tử Thanh gật đầu đáp:

- Lệnh tôn đã nổi tiếng thanh cao, chẳng những lão gia không đi lại với bọn võ lâm đồng đạo thành tích bất hảo, lão gia còn không chơi bời cả với bọn người trong các tiêu cục. Trước kia bọn lão phu có chạm trán thì lệnh tôn cũng không thèm hỏi gì đến. Nhưng lần này gặp nhau ở Kim Lăng, lệnh tôn tỏ thái độ khác hẳn, niềm nở kêu bọn lão phu lại. Đây là một chuyện khác thường.

Trong lòng lão phu đã nghĩ ngay đến tất có chuyện gì xảy ra...

Thiếu niên áo trắng ngắt lời:

- Có phải gia phụ bảo các vị đừng đụng vào món hàng đó không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Đúng thế! Lệnh tôn bảo bọn lão phu là đã theo lời yêu cầu của một ông bạn và xin bọn lão phu nên nể mặt lão gia mà sớm rời khỏi Kim Lăng...

Thiếu niên áo trắng xen vào:

- Phải chăng vì thế mà các vị đem lòng tức giận?

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Không phải! Bọn lão phu tuy ưng lời với lệnh tôn không động đến món hàng kia, nhưng trong lòng tiếc rẻ vì biết rõ chuyến bảo tiêu này có mấy vật rất trân quí.

Thiếu niên áo trắng hỏi ngay:

- Thế là ngoài mặt các vị ưng lời nhưng rồi không thủ tín, vẫn hạ thủ cướp tiêu chứ gì?

Trương Tử Thanh đáp:

- Thế thì công tử chỉ đoán đúng một trong mười phần mà thôi.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Sao lại bảo là mười phần chỉ đoán trúng có một?

Trương Tử Thanh đáp:

- Muốn đụng đến món tiêu này hồi đó ít ra là có tới chín bọn trong các nhân vật lục lâm. Ấy là chưa kể đến những tên đại đạo qua lại một mình trên sông biển. Còn bọn lão phu đã hứa lời với lệnh tôn thực không có ý dám động đến món bảo tiêu đó nữa. Nhưng bọn lão phu không tin là lực lượng lệnh tôn có thể chế phục được những nhân vật lục lâm khác mưu đồ cướp tiêu. Vì thế bọn lão phu liền thay hình đổi dạng ngấm ngầm theo dõi.

Thiếu niên áo trắng lại hỏi:

- Các vị có phát giác được điều gì không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Bọn lão phu theo dõi cho đến Qui Đức vẫn chưa phát giác ra được nhân vật nào ngấm ngầm dòm ngó món tiêu đó, liền đem lòng tín phục oai danh của lệnh tôn và quyết định trở về không theo dõi nữa. Dọc đường bọn lão phu gặp Giang Nam Song Hiệp. Vì năm anh em lão phu đã cải trang rồi nên Giang Nam Song Hiệp không nhận ra. Bọn lão phu mừng thầm không đụng vào bảo tiêu và cho là lệnh tôn đã mời cả Giang Nam Song Hiệp ngấm ngầm hộ vệ...

Thiếu niên áo trắng ngắt lời:

- Phải chăng Giang Nam Song Hiệp đến cướp tiêu?

Trương Tử Thanh đáp:

- Ngay khi đó bọn lão phu không biết. Mãi nửa năm sau, lệnh tôn ở Từ Châu đến kiếm năm anh em lão phu chất vấn vụ trộm tiêu này. Bọn lão phu không đụng đến dĩ nhiên không thừa nhận. Thế là hai bên lời qua tiếng lại rồi đi tới chỗ động thủ. Bọn lão phu năm người liên thủ vẩn không địch nổi lệnh tôn. Ba người bị điểm huyệt và bị lệnh tôn tra hỏi liền xưng ra có gặp Giang Nam Song Hiệp. Lệnh tôn nghe xong, giải khai huyệt đạo cho bọn lão phu rồi bỏ đi luôn...

Thiếu niên áo trắng lại giục:

- Rồi sau sao nữa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Ba tháng sau, trên chốn giang hồ đồn đại một tin khủng khiếp. Giang Nam Song Hiệp đang đi hành hiệp gặp phải đối thủ rồi bị trọng thương. Lão phu biết ngay đây là lệnh tôn đòi song hiệp phải trả lại hàng. Hai bên không thỏa thuận gây chuyện động thủ và lệnh tôn trong lúc nóng giận đã đả thương Giang Nam Song Hiệp.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Vì thế mà bọn họ căm hận gia phụ rồi liên lạc với các vị để báo thù phải không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Giang Nam Song Hiệp mà gia hại lệnh tôn không phải chỉ vì mối thù cướp tiêu, họ cay nhất lệnh tôn đã phát giác ra hành động trộm cướp làm mất thanh danh "song hiệp" của họ.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì hiện nay Giang Nam Song Hiệp vẫn lừng lẫy tiếng tâm. Thế thì trước kia dù có chuyện cướp tiêu và việc tranh chấp với tiên phụ hẳn còn có điều chi ngoắt ngoéo.

Trương Tử Thanh đáp:

- Lý công tử quả là người nhận xét tinh vi. Lão phu còn giữ được một vật để chứng minh, dù Giang Nam Song Hiệp có lấy cả nước sông Tam Giang cũng chẳng thể nào rửa sạch vết nhơ được.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Chứng cớ đó hiện ở đâu?

Trương Tử Thanh đáp:

- Cũng ở trong rương sắt này. Lý công tử cứ lấy chiếc hộp gỗ sắc tía ra mà coi là biết tại hạ không nói ngoa.

Thiếu niên áo trắng lấy chiếc hộp tía mở coi thấy một vuông lụa viết đầy chữ xếp vuông vắn trong đó.

Trương Tử Thanh nói:

- Giang Nam Song Hiệp chịu hạ mình cải trang làm tùy tùng cho bọn lão phu để đối phó với lệnh tôn. Chỗ dụng tâm của chúng là lấy tờ cam kết này. Ngờ đâu người tính không bằng trời định, tang chứng đó lại lọt vào tay Trương mỗ.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Trong này có chứng cớ gì?

Trương Tử Thanh nói:

- Giang Nam Song Hiệp lừng lẫy tiếng tăm. Lệnh tôn đã đoạt lại món bảo tiêu ở tay họ, đồng thời lại phát giác ra nhiều việc xấu xa. Có điều lệnh tôn là người nhân hậu, nghĩ đến họ nổi danh không phải dễ dàng, nên giấu nhẹm không công bố những việc xấu xa của hai người mà chỉ bức bách họ viết một tờ sám hối. Lệnh tôn là người quân tử, khí độ rộng rãi, lão gia không nghĩ tới Giang Nam Song Hiệp sẽ dùng mọi thủ đoạn để lấy lại tờ cam kết sám hối.

Chương 19 - Tại Kim Lăng chạm trán Thần thâu

Thiếu niên áo trắng đã từ từ rút mảnh lụa trong hộp ra mở coi thì thấy có những hàng chữ sau đây:

Người viết lời cam kết nay là Phương Tú ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ Châu.

Bọn tại hạ tuy danh là hiệp sĩ mà thiệt ra là đại đạo đã lấy tay che tai mắt anh hùng thiên hạ. Nay Lý Thanh Trần đại hiệp khám phá rõ nội tình. May nhờ Lý đại hiệp tha cho những hành vi dĩ vãng để bảo toàn hư danh cho anh em tại hạ. Anh em tại hạ ngoài sự cảm ơn, xin từ đây thay mặt rửa lòng, đổi thành người mới, bỏ hành vi cướp trộm làm việc nghĩa hiệp để hợp với thanh danh. Nếu còn có những hành vi tồi bại sẽ do Lý đại hiệp đem tuyên cáo tội ác với thiên hạ.

Phía dưới Phương Tú cùng Hàn Đào còn in dấu ngón tay vào.

Thiếu niên áo trắng xem tự tích trên tấm lụa xong bất giác thở dài nói:

- Trong vụ nầy còn có điều rắc rối.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Bây giờ Lý công tử đã tin lời tại hạ chưa?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Ta tin rồi.

Hắn ngừng lại một chút đoạn nói tiếp:

- Dù những lời bảo chúa nói đây đúng sự thực, nhưng tại hạ chỉ ưng thuận tha cho bảo chúa cùng gia nhân. Còn Huỳnh Thiếu Đường...

Trương Tử Thanh lắc đầu ngắt lời:

- Tại hạ biết rồi. Lúc nầy chúng ta tạm thời chưa bàn tới việc đó. Điều khẩn yếu là Lý công tử chuẩn bị đối phó với Giang Nam Song Hiệp bằng cách nào?

Thiếu niên áo trắng không trả lời câu hỏi, lạnh lùng hỏi lại:

- Dường như bảo chúa rất quan tâm đến vụ nầy thì phải?

Trương Tử Thanh đáp:

- Đúng thế.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Bảo chúa e tại hạ không đối phó nổi với Giang Nam Song Hiệp kiến họ đến làm phiền lụy cho bảo chúa chăng?

Trương Tử Thanh gương cười đáp:

- Lý công tử hiểu lầm rồi! Trương mổ một lời làm ác đã nhiều dù có bị loạn kiếm phân thây thì đó cũng là một sự báo ứng không lầm. Huống chi hiện giờ Trương mổ hai tay đã thành tàn phế. Hai tai cũng bị xẻo đứt, có sống trên thế gian cũng chẳng vui thú gì nữa, thì còn quan tâm đến chuyện sinh tử làm chi!

Thiếu niên áo trắng hững hờ nói:

- Nghe khẩu khí bảo chúa đối với tại hạ có vẻ quan tâm đến chuyện làm lành lắm nhỉ?

Trương Tử Thanh đáp:

- Nếu công tử không tin thì Trương mỗ cũng chẳng quan tâm đến hành động của Lý công tử.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ thiệt chưa tin hẳn lời nói của bảo chúa có đáng như bụng nghĩ không.

Trương Tử Thanh trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Người ta lúc sắp chết thường biết điều phải trái. Bị Lý công tử chặt tay, xẻo tai, hại hạ đã tỉnh ngộ và cảm thấy giá trị chút sống thừa trong những giờ tàn tạ. Nếu cái sống nầy còn cho chút ý nghĩa là làm được một việc gì cho ích cho võ lâm. Việc đó là đem công bố bức thư có bút tích của Giang Nam Song Hiệp viết cho lệnh tôn để hối lỗi, để võ lâm đồng đạo đều hiểu Giang Nam Song Hiệp mà tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ lại là quân cường đạo bịp đời.

Thiếu niên áo trắng cười lạt hỏi:

- Theo ý bảo chúa thì bức thư nầy đem công bố ra võ lâm liệu mọi người có tin là sự thực chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Mấy năm nay Giang Nam Song Hiệp đã gây nên được địa vị cao cả trong võ lâm thì có đem bức thư nầy công bố ra đời chưa chắc bạn hữu võ lân đã tin ngay, nhưng Giang Nam Song Hiệp không chịu được, họ sẽ tính bài hành động.

Thiếu niên áo trắng đảo mắt nhìn quang rồi hỏi:

- Còn có một điều tại hạ chưa hiểu.

Trương Tử Thanh nói:

- Lý công tử còn điều chi nghi ngờ xin cứ nói ra.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Hàn Đào viết bức thư kia cho tiên phụ. Sau nhà cửa bị đốt cháy sao bức thư đó lại lọt vào tay bảo chúa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Lệnh tôn dấu bức thơ nầy trong một bức danh họa. Giang Nam Song Hiệp tuy là con người

nhiều mưu nhưng không thể nào nghĩ tới được. Bọn chúng tìm không ra bức thư hối lỗi nầy liền phóng hỏa đốt hết cả mấy tòa nhà trong Lý viện. Mãi đến lúc tại hạ trở về nơi cư trú mới tìm ra được bức thư đó trong một bức danh họa. Thế mới biết người tính không bằng trời định.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Tại hạ đã hiểu đại khái tình thế vụ nầy rồi. Oan có đầu, nợ có chủ. Bây giờ tại hạ xin cáo biệt.

Hắn nói xong trở gót toan đi. Trương Tử Thanh hỏi:

- Lý công tử định đi đâu?

Lão ngừng tại một chút rồi nói tiếp:

- Phương Tú và Hàn Đào dĩ nhiên bản lãnh cao cường lại giao du rất rộng. Người hiệp sĩ thường lấy nghĩa khí nên danh, không như bọn lục lân tính trước bề lợi hại. Lý công tử đi chuyến nầy còn gặp nhiều trở lực gấp trăm gấp ngàn lần khi tiến vào Thiết Hoa Bảo.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Dù có phải xông vào chốn núi đao vạc dầu, tại hạ củng cố đi.

Trương Tử Thanh nói:

- Các hạ định đi, tại hạ cũng không tiện ngăn cản. Nhưng nếu có một kế hoạch hoàn thiện há chẳng hay hơn ư?

Thiếu niên áo trắng ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Trương bảo chúa có vẻ dễ dàng lắm nhỉ. Nhưng trong võ lâm tìm đâu ra người muốn gây sự với những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy như Giang Nam Song Hiệp?

Trương Tử Thanh nói:

- Chính vì thế mà tại hạ có ý khuyên Lý công tử hãy đem công bố bức thư hối lỗi của Giang Nam Song Hiệp ra ngoài võ lâm để cắt đứt hậu viện của họ.

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Công bố bằng cách nào?

Trương Tử Thanh hỏi lại:

- Lý công tử có quen biết nhân vật nào có danh vọng khá cao trong võ lâm không?

Thiếu niên áo trắng lắc đầu đáp:

- Tại hạ không quen ai. Từ ngày ra đời vẫn đơn thương độc mã qua lại giang hồ.

Trương Tử Thanh nói:

- Còn một biện pháp nữa không cần kiếm người giúp đỡ mà có thể truyền lá thư nầy rất mau lẹ ra võ lâm.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Biện pháp nào?

Trương Tử Thanh hỏi:

- Lý công tử có biết quán Hội Võ ở Kim Lăng không?

Thiếu niên áo trắng lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết mà cũng chưa tới đó bao giờ.

Trương Tử Thanh nói:

- Quán Hội Võ ở Kim Lăng là một nơi quần hào miệt Giang Nam hay tụ hợp. Ở Hội Võ Quán đã cho một luật lệ là bất cứ ai vào quán dù cho thâm thù đại hận đến đâu cũng không được động thủ.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Nói vậy thì ra những kẻ làm nên tội ác bị người theo dõi cứ vào Hội quán nầy ẩn thân để xin người che chở cho hay sao?

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Câu chuyện không phải giản dị như vậy đâu. Hội Võ Quán mỗi ngày chỉ mở cửa từ giờ Mão đến giờ Hợi. Trước khi đóng cửa hết thảy mọi người trong hội quán đều phải ra ngoài. Ai có thâm thù đại hận muốn truy sát định nhân thì chỉ phải đợi trong mấy giờ. Cho như thế thì luật lệ của hội quán mới duy trì được lâu dài.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Nhưng việc tại hạ công bố bức thư hối lỗi của Giang Nam Song Hiệp họ có giúp được việc gì không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Hội võ quán ở Kim Lăng đã là một nơi không động thủ được, lâu ngày nó biến thành một nơi để trao đổi tin tức. Những khách trong quán toàn là người võ lâm thì dĩ nhiên có nhiều tin tức và đồn đãi đi rất mau. Bất luận tin tức gì cũng truyền bá ra một cách dễ dàng. Lý công tử mới gia nhập giang hồ chưa biết được bao nhiêu người thì cứ đem bức thơ hối quá của Giang Nam Song Hiệp đến Hội quán này công bố là tin đó được truyền đi khắp giang hồ ngay.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Đa tạ bảo chúa có lời chỉ giáo. Tại hạ xin cáo biệt.

Rồi trở gót đi ngay.

Trương Tử Thanh gọi giựt lại:

- Lý công tử hãy dừng bước.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Trương bảo chúa còn điều chi dạy bảo?

Trương Tử Thanh hỏi lại:

- Lý công tử đã ghi nhớ cách mở bảo khố nầy chưa?

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Bảo chúa nhắc tại hạ câu này có ý gì?

Trương Tử Thanh đáp:

- Bọn công nhân xây cất bảo khố đã bị tại hạ giết chết. Hiện nay trên đời người biết cách mở bảo khố chỉ có tại hạ và Lý công tử mà thôi.

Thiếu niên áo trắng hắng giọng một tiếng rồi xoay mình đi luôn.

Trương Tử Thanh vội gọi:

- Lý công tử.

Thiếu niên áo trắng dừng bước quay lạy hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Lý công tử mưu kế hơn người đã trà trộn vào Thiết Hoa Bảo của tại hạ một cách dễ dàng thì dĩ nhiên cũng có cách ra khỏi đây. Nhưng nên đem trúc phù của tại hạ há chẳng giảm bớt nhiều chuyện phiền phức ư?

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tại hạ đã chặt tay cắt tai mà trong lòng bảo chúa không có ý căm hận tại hạ chút nào ư?

Trương Tử Thanh cười mát đáp:

- Lý công tử đem ân trả oán phân minh đúng là hành vi của bậc đại trượng phu. Tại hạ tuy bị chém thành người tàn phế mà trong lòng vẫn kính phục Lý công Tử.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tuy tại hạ bị tàn phế về bàn tay của Lý công tử nhưng toàn thể Thiết Hoa Bảo chưa bị tan nát thì chẳng những đường lối ra vào còn có nhiều cơ quan khống chế nghiêm mật mà trong nội bộ Thiết Hoa Bảo cũng còn một lực lượng khá mạnh đủ để ứng chiến.

Thiếu niên áo trắng chẩm rải đáp:

- Tại hạ đã nhận lời tha mạng bảo chúa quyết không sai lời còn chuyện Thiết Hoa Bảo có tái chiến được không thì tại hạ cũng chẳng quan tâm.

Trương Tử Thanh nhăn nhó cười nói:

- Tuy Giang Nam Song Hiệp đối với tại hạ vô tình vô nghĩa nhưng đó chưa phải là nguyên nhân chủ yếu khiến tại hạ cố tình trả oán, mà vì sau khi thân nầy thành tàn phế, tại hạ đột nhiên tỉnh ngộ. Nhìn lại bước đường dĩ vãng toàn việc tàn ác. Trương mổ đã gây nên nhiều tội nghiệt chết là đáng lắm. Bọn Giang Nam Song Hiệp lại mượn tiếng nghĩa hiệp để làm việc đạo kiếp thì tội họ há chẳng nặng gấp mười Trương mổ ư? Tại hạ nghĩ thế mà miệng còn nói được, óc còn suy nghĩ được.

Lão thở phào một cái nói tiếp:

- Trong túi áo tại hạ có bốn cây Trúc phù, Lý công tử lấy hết đi đưa cho Từ Thiên Hưng một cây để bọn họ dời khỏi nơi đây. Bọn nầy tuy là hạng tiểu nhân tham lợi nhưng không làm điều đại ác, tại hạ không so bì với họ làm chi, Lý công tử dùng một cây ra khỏi Thiết Hoa Bảo còn thì giữ lấy. Bất luận Trương mổ nầy còn sống được nữa hay không Lý công tử muốn ra vào Thiết Hoa Bảo lúc nào cũng được. Trong bảo kho có nhiều báo vật tùy ý công tử muốn lấy thứ nào thì cứ việc đem đi. Trương mổ mà còn chống chọi được thì quyết đi theo giúp công tử.

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Bảo chúa đã có hảo tâm mà tại hạ kiên quyết cự tuyệt thì ra mình không biết điều.

Hắn thò tay vào túi áo Trương Tử Thanh móc lấy bốn tấm trúc phù rồi nói tiếp:

- Bảo chúa hãy ở lại dưỡng bệnh bất tất phải theo tại hạ đến Kim Lăng.

Hắn trở gót dời khỏi bảo khố ra nhà đại sảnh thấy bọn Từ Thiên Hưng, Đới Côn, Bàng Phi đang thương nghị cách ra khỏi Thiết Hoa Bảo.

Thiếu niên áo trắng lấy ra một cây trúc phù đặt lên án lạnh lùng nói:

- Cây Trúc phù nầy dành cho các vị để ra khỏi Thiết Hoa Bảo.

Rồi hắn không đợi mấy người trả lời trở gót đi luôn.

Bọn quần hào tựa hồ không ngờ tới thiếu niên áo trắng lại tặng trúc phù cho ai nấy ngẩn người ra.

Thiếu niên áo trắng có Trúc phù trong tay, dời khỏi Thiết Hoa Bảo một cách rất mau lẹ. Hắn đi thẳng tới Kim Lăng.

Chàng đi suốt đêm. Một hôm tới Kim Lăng vào khoảng giờ ngọ.

Hội Võ Quán ở Kim Lăng là một nơi nổi danh, thiếu niên áo trắng tìm đến chẳng khó khăn gì.

Hội quán nầy quay lưng vào bờ sông Hoài, cách kiến trúc chẳng khác gì một nơi cung điện. Bốn mặt có tường vây bao bọc. Một lầu cau mày hồng treo tấm biển đề ba chữ "Hội Võ Quán".

Thiếu niên áo trắng đủng đỉnh bước vào quán, thấy tân khách ngồi đầy nhà đại sảnh, chỉ có thể ngồi từ sáng đến tối.

Thiếu niên áo trắng ngồi xuống ghế, lập tức một hán tử chừng 30 tuổi mặc áo ngán quần dài chạy tới nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Ông bạn mới tới đây lần đầu phải không?

Thiếu niên áo trắng gật đầu đáp:

- Tại hạ nghe danh hội quán này mới tìm đến Kim Lăng là lần đầu.

Đại hán áo ngắn khoanh tay hỏi:

- Ông bạn ở xa đến bọn tại hạ rất hoan nghênh. Tiểu đệ là Thượng Vạn Kỳ, còn cách xưng hô ông bạn thế nào?

Thiếu niên áo trắng nghĩ thầm trong bụng:

- Cách tiếp khách trong Hội Võ Quán quả nhiên khách với các khách sạn thông thường. Gã hỏi họ tên mình, chẳng lẽ đây cũng là một thể lệ?

Thượng Vạn Kỳ dường như đã trông thấy thiếu niên áo trắng đang lấy làm khó nghĩ, liền cười ha hả nói:

- Ông bạn không muốn lưu danh tính thì chỉ cần báo ngoại hiệu, bọn tiểu đệ cũng hết tình địa chủ.

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ mới gia nhập giang hồ nên chưa có ngoại hiệu.

Thượng Vạn Kỳ ngập ngừng:

- Cái đó...cái đó...!

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Đã vào quán là phải lưu danh tính lại hay sao?

Thượng Vạn Kỳ đáp:

- Đúng thế! Luật lệ này đặt ra từ ngày mở quán đến nay đã mấy chục năm.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Thế tại hạ cũng không ra ngoài thể lệ nầy được chứ?

Thượng Vạn Kỳ hạ thấp giọng xuống đáp:

- Chắc ông bạn có chỗ khổ tâm không tiện thông danh tính. Nhưng...

Thiếu niên áo trắng cười lạt ngắt lời:

- Tại hạ biết rồi! Đã thế khi nào tại hạ dám phá lệ luật của quí quán. Tại hạ tên gọi là Lý Hàn Thu.

Thượng Vạn Kỳ nói:

- Té ra là Lý huynh! Theo luật lệ của Hội Võ Quán thì ông bạn nào mới lần đầu được thết một

bữa cơm rượu gồm có bốn đĩa và một bát canh. Lý huynh muốn dùng thứ gì xin cho hay để tiểu đệ bảo người bưng ra.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ mới vào giang hồ chưa hiểu việc võ lâm. Thường huynh đệ tùy tiện lấy thứ gì cũng được.

Thượng Vạn Kỳ tủm tỉm cười hỏi:

- Lý huynh uống rượu nhé!

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ rượu chẳng dính môi.

Thượng Vạn Kỳ nói:

- Lý huynh ngồi chờ một chút sẽ có người đem món ăn vào.

Gả nói xong trở gót lui ra.

Lý Hàn Thu nhân cơ hội nầy đảo mắt nhìn quần hào trong hội vỏ quán một lượt. Quả nhiên tân khách điều là nhân vật tam Sơn ngũ nhạc đeo đao cài kiếm. Chàng thò tay vào bọc sờ bức thư lụa bụng bảo dạ!

- Bức thơ lụa nầy là chứng cớ duy nhất về ác tích của Giang Nam Song Hiệp mà người trong Hội Võ Quán nầy rất phức tạp. Vạn nhất bạn hữu hay thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp cũng có mặt tại đây động thủ cướp giật mà mình không động vỏ được thì làm thế nào?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên cho người trầm giọng cất tiếng:

- Xin hỏi một lời...

Lý Han Thu ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một người ốm nhóc vào trạc tứ tuần, mặt lạnh như tiền, đứng ngay bên mình.

Chàng liền hỏi lại:

- Huynh đài có điều chi dạy bảo?

Người đứng tuổi gầy nhom kia đảo mắt nhìn quang một hồi rồi chẩm rải hỏi:

- Trong hội quán đông khách quá. Tiểu đệ chậm chân một chút thành ra không còn chỗ dung thân, chẳng hay ông bạn có thể nhường tiểu đệ một chỗ ngồi chăng?

Giọng lưỡi y rất ôn hòa lịch sự nhưng thanh âm kiến người nghe có cảm giác lạnh như băng tuyết.

Chỗ Lý Hàn Thu ngồi là cái bàn nhỏ dành cho một người. Nhưng hai người ngồi kể ra cũng được!

Chàng còn đang ngẫm nghĩ tìm chau trả lời thì người đứng tuổi gầy nhom đã tự ý ngồi vào.

Tiếp theo Thượng Vạn Kỳ bưng rượt nhấm tóp, Bốn đỉa và một bát đã chiếm mất quá nửa hà.

Thượng Vạn Kỳ đưa mắt nhìn hán tử trung niên khoanh tay hỏi:

- Huynh đài cũng mới vào Hội Võ Quán lần đầu phải không Hán tử trung niên gật đầu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ chưa biết thể lệ trong quán. Mong được huynh đài chi giáo:

Thượng Vạn Kỳ tủm tỉm cười nói:

- Theo thể lệ trong quán nầy thì bất cứ ai mới đến đầu bọn tại hạ cũng thết một bữa. Có điều huynh đài cần bảo họ trước.

Hán tử trung niên trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

- Phải chăng báo danh tính để lãnh bữa ăn?

Thượng Vạn Kỳ cười xã giao đáp:

- Không phải thế đâu! Hội Võ Quán của bọn tại hạ có bảy điều luật. Điều thứ ba nói về người mới vào quán cần báo danh hiệu.

Hán tử trung niên cười lạt nói:

- Té ra là có luật lệ như vậy. Nếu vì bữa ăn mà phải xưng danh thì tại hạ không ăn đâu.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Giọng lưỡi người nầy ra vẻ châm chọc tựa hồ có ý vào đây để rắc rối.

Thượng Vạn Kỳ rất nhẫn nại. Gã làm như không hiểu giọng trào phúng của hán tử trung niên, vẫn tươi cười nói:

- Các bạn đồng đạo võ lâm hai miền Nam Bắc sông Đại Giang đã tiến vào hội quán thì bất luận ở địa vị nào, bọn tại hạ vẫn xử đạo đồng nhân tiếp đãi giống nhau. Mấy chục năm nay đều như thế cả.

Hán tử trung niên thủng thẳng nói:

- Đã có luật lệ như vậy thì dĩ nhiên tại hạ phải tuân giữ. Tiểu danh là Lôi Phi.

Thượng Vạn Kỳ chắp tay nói:

- Tại hạ cam bề thất kính. Té ra đệ nhất Thần Thâu hiện nay.

Lôi Phi cười nửa miệng nói:

- Tiểu đệ thân phận kém hèn chẳng cho để huynh đài cười cho.

Đại khái danh tiếng Lôi Phi khá lớn. Những người ngồi bàn xung quanh nghe nói đến tên y đều quay lại nhìn.

Đột nhiên một đại hán dời khỏi chỗ ngồi rảo bước tới nơi chắp tay nói:

- Tiểu đệ được nghe đại danh Lôi huynh từ lâu, bữa nay gặp mặt thiệt là hân hạnh.

Lôi Phi nghiêng mình đáp:

- Huynh đài dạy quá lời! Phận hèn sau kiến chẳng bỏ để thức chê cười.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tôn tính đại danh huynh đài là chi?

Đại hán đáp:

- Tiểu đệ sợ nói tên ra Lôi huynh cũng không biết.

Lôi Phi nói:

- Huynh đài thật quá khách sáo!

Đại hán nói:

- Lôi huynh đã không chê cười, tiểu đệ xin nói thiệt là Trường Giang Nhất Long Chu Khởi.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Trường Giang có Nhất Long Nhất Sa thinh danh lừng lẫy khắp thiên hạ còn ai không biết.

Chu Khởi nói:

- Bọn tiểu đệ so với Lôi huynh xa nhau một trời một vực. Xin Lôi huynh đừng giỡn anh em tại hạ.

Hai người vừa xưng tên họ, lập tức toàn trường đều yên tĩnh không một tiếng động.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Xem chừng hai người nầy là những nhân vật thanh danh lừng lẫy.

Thượng Vạn Kỳ nói:

- Lôi huynh thường hoạt động ở dưới chân thiên tử mấy khi quá bộ tới Kim Lăng, thật là hân hạnh!

Thể lệ quán nầy đối với những nhân vật nức tiếng giang hồ là phải thết đãi một tiệc lớn. Lôi huynh rất xứng danh với cách thù tiếp nầy.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Hội Võ Quán đối với tiểu đệ trịnh trọng như vậy, khiến tiểu đệ rất áy náy.

Thượng Vạn Kỳ nói:

- Theo lẽ là như vậy, không dám bày vẽ.

Lôi Phi nói:

- Nếu đả là thể lệ của quí quân mà tiểu đệ khước từ e mang tội bất kính.

Thượng Vạn Kỳ nói:

- Tiểu đệ xin bảo nhà bếp chuẩn bị yến tiệc.

Gã trở gót toan đi, Lý Hàn Thu đột nhiên gọi lại:

- Xin Thường huynh hãy lưu bộ.

Thượng Vạn Kỳ quay lại hỏi:

- Lý huynh có điều chi dạy bảo.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ có điều muốn thỉnh giáo.

Thượng Vạn Kỳ hỏi:

- Điều chi? Miễn là không trái với luật lệ của Hội Võ Quán, bọn tiểu đệ rất vui lòng giúp đỡ.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ có một chuyện bí mật dính líu đến hai nhân vật thanh danh chói lọi, chẳng hiểu có thể đem ra công bố trước Hội Võ Quán nầy chăng?

Thượng Vạn Kỳ sửng sốt đáp:

- Chuyện đó tuy không trái với luật lệ Hội Võ Quán, nhưng trước nay chưa từng có trường hợp nầy bao giờ.

Gã trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Không hiểu chuyện bí mật đó có liên quan đến hai vị cao nhân nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hai nhân vật là Phương Tú ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ Châu.

Chương 20 - Lão áo xanh bị ai ám toán?

Thường Vạn Kỳ ngẩn người ra hỏi:

- Té ra dính líu đến Giang Nam Song Hiệp ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chính thế! Đúng là Giang Nam Song Hiệp.

Thường Vạn Kỳ ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Huynh đài chịu ơn của Giang Nam Song Hiệp không biết lấy chi đền đáp nên đem công bố sự tích của hai vị để tuyên dương cho thiên hạ biết chứ gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thường huynh nói vậy là ngược lại.

Thường Vạn Kỳ hỏi:

- Sao ngược lại?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ muốn công bố ra đời những ác tích của Giang Nam Song Hiệp.

Thường Vạn Kỳ ngần ngừ nói:

- Lý huynh! Hội Võ Quán này tuy là nơi tự do để đàm luận những chuyện thị phi trên chốn giang hồ, nhưng phải có chứng cớ mới được. Danh vọng của Giang Nam Song Hiệp rất lớn, các bạn đồng đạo võ lâm mấy tỉnh miền Giang Nam chẳng ai là không kính ngưỡng hai nhân vật đó, tưởng Lý huynh chẳng nên tùy tiện bày ra sự tích.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trường hợp mà tại hạ có bức thư chính tay họ viết liệu có thể kể là chứng cứ được không?

Thường Vạn Kỳ nét mặt nghiêm trang hỏi:

- Có thật thế không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng là sự thật.

Thường Vạn Kỳ hỏi gạn:

- Sao huynh lại chứng minh thủ thư của Giang Nam Song Hiệp? Biết đâu đó chẳng là có kẻ tạo ra?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ biết việc này khó rõ ràng.

Thường Vạn Kỳ nói:

- Đã thế thì tiểu đệ không tiện khuyên can nữa!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi Thường huynh hành động này có xuất phạm gì đến giới luật của Hội Võ Quán không mà thôi?

Thường Vạn Kỳ lắc đầu đáp:

- Hội Võ Quán không có giới luật này.

Lý Hàn Thu đưa tay vào miệng túi lấy bức thư hối lỗi toan mở ra đọc, nhưng chàng chợt động tâm liền đón trước:

- Tại hạ còn điều muốn thỉnh giáo.

Thường Vạn Kỳ hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu tại hạ đưa bức thư hối lỗi này ra công bố tại quí quán mà có người sang đoạt thì tại hạ có quyền ra tay để bảo vệ không?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Dĩ nhiên là được, nhưng quyết chẳng có ai ra tay sang đoạt đâu?

Lúc này phần lớn người trong quán đã nghe thấy câu chuyện của Lý Hàn Thu, ai nấy chú ý lắng tai.

Hội Võ Quán nguyên là một nơi rất huyên náo, bây giờ đột nhiên bình tĩnh lại. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về phía Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu đảo mắt ngó quanh rồi từ từ tiến lại chân tường đóng bức thư hối lỗi lên vách.

Lập tức quần hào tranh nhau xúm lại đọc.

Bỗng có âm thanh trầm trầm cất lên:

- Vô lý! Giang Nam Song Hiệp là những kẽ sĩ nhân hầu không khi nào hành động này được?

Một âm thanh khác phụ họa theo:

- Ta coi đây là một vụ âm mưu. Họ định mượn dao giết người.

Bỗng có âm thanh khàn khàn cất lên:

- Nét bút này coi rất giống Hàn Đào viết ra.

Câu nói vừa dứt, toàn thể quần hào đều chú ý quay đầu nhìn ra.

Lý Hàn Thu cũng nhìn theo con mắt quần hào thì thấy người vừa nói là một ông già, chừng 60 tuổi với chòm râu dài đóm bạc. Lão mặc áo dài màu xanh, vẻ mặt rất nhân hậu.

Bỗng có tiếng cười lạt từ trong đám đông vọm ra hỏi:

- Sao các hạ biết đây là đích xác thủ bút của Hàn Đào đại hiệp ở Từ Châu?

Lão già kia trong lúc nghe quần hào nghị luận buột miệng nói ra bây giờ lão biết mình lỡ lời có ý hối hận. Lão muốn trở gót bỏ đi liền bị người chất vấn chặn lối.

Lý Hàn Thu để ý nhìn ra thì người chận đường là một hán tử trạc tuổi 30, trong mặc võ phục, ngoài khoác áo choàng. Lưng cài đơn đao.

Lão già áo xanh đưa mắt nhìn đại hán võ phục ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó...

Trong lòng khiếp sợ, lão ấp úng mãi không nói ra được.

Đại hán võ phục cười lạc hỏi:

- Giang Nam Song Hiệp là những nhân vật thế nào ai cũng biết rồi. Lão huynh vui miệng nói một câu để bội nhọ chăng? Chẳng lẽ lão huynh không sợ rước lấy họa sát thân vào mình.

Giọng của gã đầy vẻ uy hiếp.

Lý Hàn Thu chau mày nghĩ thầm:

- Gã này không biết là hạng người nào, nhưng chắc chắn hắn có mối giao tình thâm hậu với Giang Nam Song Hiệp.

Bổng lão già áo xanh chậm rãi đáp:

- Không phải tại hạ vui miệng nói càn. Tự tích đó đúng là thủ bút của Hàn đại hiệp.

Đại hán võ phục tức giận hỏi:

- Sao lão biết chắc thế?

Lão áo xanh bị đại hán bức bách hai ba lần không làm sao được đành đáp:

- Tại hạ nhận biết bút tích của Hàn đại hiệp.

Câu này khiến cho Hàn Thu phấn khởi vô cùng nhưng nó làm đại hán cực kỳ phẫn nộ.

Gã lớn tiếng quát hỏi:

- Sao lão lại biết được bút tích của Hàn đại hiệp?

Lão áo xanh đáp:

- Trước kia tại hạ đã từng trông thấy văn án của Hàn đại hiệp nên mới nhận biết bút tích của y.

Đại hán võ phục độc nhiên động thủ nắm lấy cổ tay lão áo xanh xẵng giọng:

- Lão này nói nhăng nói càng, ngậm máu phun người. Ta phải bắt lão đưa đến cho Hàn đại hiệp mới được.

Lý Hàn Thu chau mày tự hỏi:

- Trong Hội Võ Quán này có thật không động võ được chăng? Tại sao gã này lại tùy tiện ra tay.

Chàng toan ra mặt can thiệp bỗng thấy Thường Vạn Kỳ rẻ mọi người đi ra nói:

- Buông tay! Trong Hội Võ Quán đã mấy chục năm không cho ai đông thủ. Chẳng lẽ các hạ còn chưa biết ư?

Đại hán võ phục ra chiều khích động lạnh lùng hỏi:

- Nếu tại hạ động thủ trong quán thì sao?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Thế là vì luật lệ của Hội Võ Quán, bọn tại hạ phải ra tay can thiệp.

Đại hán võ phục từ từ buông tay lão già ra. Đột nhiên gã vừa đi về phía trước vừa hỏi:

- Không cho động thủ đánh người nhưng lột bức thư vu cáo bội nhọ thanh danh người chắc không thành vấn đề.

Gã đưa tay lên toan xé bức thư lụa cắm trên vách.

Lý Hàn Thu lạng người ra đứng chẹn lối của đại hán võ phục. Chàng cười lạt hỏi:

- Các hạ muốn làm gì đây?

Đại hán võ phục đáp:

- Tại hạ muốn xé bức thư kia.

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi:

- Bức thư đó là vật có chủ sao lại xé đi một cách dễ dàng được?

Đại hán võ phục hỏi:

- Đó là vật của các hạ chăng?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Đại hán võ phục lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn lượm được bức thư bôi nhọ Giang Nam Song Hiệp này ở đâu vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không phải là chuyện bôi nhọ mà là sự thực trăm phần trăm. Giang Nam Song Hiệp đã hạ bút viết bức thư hối lỗi này với người khác.

Đại hán võ phục cười hỏi:

- Tại sao bức thư lụa này lọt vào tay các hạ vậy?

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Các hạ muốn hỏi câu này thì hãy cho tại hạ biết rõ thân thế trước. Nếu không thì xin miễn trả lời.

Đại hán võ phục đột nhiên nhảy vọt lên toan cướp lấy bức thư lụa.

Lý Hàn Thu cũng vội vọt người đi theo. Vì trong Hội quán không phải là nơi tùy tiện động thủ, chàng lấy đầu vai huých mạnh vào người đại hán một cái.

Hai người đang lơ lửng trên không đụng vào nhau. Đại hán võ phục bị Lý Hàn Thu huých lùi ra đến bốn năm thước ngã lăn ra đất.

Đại hán võ phục định dùng thế lực lấn áp người ta, nhưng lúc bị Lý Hàn Thu hất mạnh một cái, bao nhiêu dũng khí tiêu tan hết. Gã đứng dậy được rồi không nói câu gì trở gót đi ra ngoài.

Thường Vạn Kỳ bước rảo đến bên Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Lý huynh! Hội Võ Quán đã có lệ luật không được động thủ mà Lý huynh không tuân giữ.

Lý Hàn Thu lắc đầu hỏi lại:

- Tại hạ đã động thủ đâu?

Thường Vạn Kỳ vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Thể lệ Hội Võ Quán rất nghiêm ngặt, bất luận dùng phương pháp gì để tỷ thí võ lực đều là động thủ. Vừa rồi Lý huynh huých người ở trên không cũng là phạm luật.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu tiểu đệ bất động mà bức thư lụa trên vách bị y lấy mất ở trong hội quán, các vị xử trí thế nào?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Nếu quả y đoạt lấy vật kia của Lý huynh thì những người trong bản quán chẳng thể ngồi nhìn. Nhưng Lý huynh tự ý ra tay là vi bội đến luật lệ trong quán.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn người kia thì sao?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Y cũng phạm luật lệ trong quán, nên tự biết đuối lý bỏ đi rồi.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Trường hợp, tại hạ vi phạm luật lệ trong quán thì hậu quả ra sao?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Chiếu theo quy lệnh bản quán, các hạ tuy phạm luật nhưng còn nhỏ nhẹ, luật lệ đã nói rỏ trường hợp các hạ chỉ phải dời khỏi hội quán trong vòng ba tháng không được tới đây.

Lý Hàn Thu hỏi tiếp:

- Sao ba tháng thì sao?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Sao ba tháng các hạ không bị hạn chế nữa.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

- Qui tắc trong quán này có điều bất công.

Thường Vạn Kỳ nói; - Luật lệ trong quán đã ấn định là thế, Lý huynh nên dẹp lòng tự ái, thu thập dời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nếu mình không đi e rằng xảy chuyện phân tranh. Thịnh danh Hội Võ Quán rất lớn to chẳng nên tranh chấp với họ. May ở chỗ mục đích của ta đã đạt rồi. Quần hùng ở đây rất đông, hành vi tác ác của Giang Nam Song Hiệp như thế là truyền bá ra ngoài rồi, tưởng ta bất tất phải ở lại tranh chấp với họ nữa.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi giơ tay lên với lấy bức thư lụa, khoan thai nói:

- Tại hạ tuy cảm thấy luật lệ quí quán có điều bất công, nhưng tại hạ vẫn tuân theo.

Đoạn chàng cất bước đi ra.

Lôi Phi đột nhiên vượt đám đông chạy tới chặn đường Lý Hàn Thu nói:

- Lý huynh không đi được.

Lý Hàn Thu ngạc nhiên dừng bước hỏi:

- Huynh đài có điều chi dạy bảo?

Thường Vạn Kỳ sợ xảy ra chuyện rắc rối vội tiến ra nói:

- Hai vị không nên tranh chấp nửa.

Lôi Phi cười lạt nói:

- Tại hạ không tranh chấp với Lý huynh đâu, mà lấy làm bất bình cho y.

Thường Vạn Kỳ đỏ mặt lên hỏi:

- Tiểu đệ hành động theo qui củ của bản quán quyết không thiên lệch. Sao Lôi huynh lại bất bình?

Lôi Phi cười lạt đáp:

- Lý huynh đây dường như mới gia nhập giang hồ. Tuy y cảm thấy nổi bất công song vẫn nín nhịn không nói cho vỡ lẽ. Tiểu đệ lại không đồng quan điểm.

Lý Hàn Thu trong lòng cũng cảm thấy nổi bất công về vụ này nhưng chàng không nói ra chỗ bất công đó mà thôi.

Thường Vạn Kỳ trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Bất công ở chỗ nào xin Lôi huynh chỉ giáo?

Lôi Phi ôn tồn đáp:

- Tiểu đệ không hiểu qui điều của Hội quán thành ra vô tình làm phiền đến Thường huynh. Cứ nhằm thẳng vào sự việc mà thảo luận, tiểu đệ nói ra mong Thường huynh đừng trách.

Y dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Luật đã định trong Hội quán không được động thủ. Thế mà vừa rồi người kia ra tay nắm lấy uyển mạch một lão tân khách, tưởng Thường huynh nên kéo y ra khỏi quán ngay. Nếu bảo cuộc đấu chiến chưa thành hình không kể là động thủ thì sao Lý huynh đây vì bảo vệ vật sở hữu của mình mới ngăn chặn người đó lại là phạm luật? Lý huynh chưa tay đấm chân đá đã bị kể là động thủ rồi...

Thường Vạn Kỳ ngắt lời:

- Nếu người kia ra tay cướp giựt bức thư thì tiểu đệ sẽ ngăn trở kịp thời.

Lôi Phi cải:

- Giả tỷ lúc trước Thường huynh đuổi gã ra khỏi quán thì dĩ nhiên không xảy ra việc hắn toan cướp đoạt bức thư lụa. Hắn đã nắm lấy uyển mạch người ta mà chưa phạm vào luật và chưa bị trục xuất thì hành động của Lý huynh để ngăn trở kẻ cướp đoạt vật sở hữu của mình dĩ nhiên không thể kể là phạm luật mà bị trục xuất được.

Thường Vạn Kỳ bị Lôi Phi biện bác hợp lý, mặt gã đỏ lên nhưng vẩn cải cố:

- Người kia biết mình trái lẻ đã hổ thẹn bỏ đi rồi.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Trước khi đi người kia còn cướp thơ sao Thường huynh không đem qui luật hội quán ra thi hành mà lại chỉ trục xuất Lý huynh?

Lôi Phi chất vấn câu này khiến cho tình hình khá nghiêm trọng, Thường Vạn Kỳ biến sắc đáp:

- Lôi huynh nói thế là không đúng. Tiểu đệ ở quán này bốn năm chưa ai bảo tiểu đệ xử sự bất

công. Huống chi giữa tiểu đệ và Lý huynh đây chưa từng quen biết nhau.

Lôi Phi lại nói:

- Nhưng Thường huynh lại quen biết người kia.

Thường Vạn Kỳ ấp úng đáp:

- Cái đó...

Lôi Phi lạnh lùng ngắt lời:

- Tiểu đệ tuy từ Bắc Kinh qua Kim Lăng, nhưng tự tin là coi sự việc không lầm. Thường huynh có thể phủ nhận không quen cả người kia, nhưng tại hạ có thể đưa ra bằng chứng là Thường huynh có quen biết hắn.

Thường Vạn Kỳ chưng hửng đáp:

- Tiểu đệ có quen biết y nhưng không có ý riêng tây, o bế ai hết.

Lôi Phi lạnh lùng nói:

- Lúc này tưởng không nên tranh luận nữa. Theo tại hạ nhận xét thì không nên đuổi Lý huynh ra khỏi Hội quán được.

Thường Vạn Kỳ nói:

- Cái đó tiểu đệ không tác chủ được mà cần phải xin chỉ thị của quán chủ.

Lôi Phi biết là gã tìm cách xuống đài liền tủm tỉm cười nói:

- Nếu vậy thì phiền Thường huynh đi cho.

Y ngửa mặt lên thở phào một cái rồi tự nói một mình:

- Tiểu đệ biết nghề ăn trộm, thiên hạ tặng cho cái biệt hiệu là Thần Thâu. Tiểu đệ thản nhiên nhận lấy. Nghề ăn trộm cũng có đạo lý, so với những kẻ mua danh hão huyền tưởng hãy còn lương thiện hơn.

Lý Hàn Thu khen thầm:

- Lôi Phi tuy bị người ta kêu bằng "Thần Thâu" nhưng cách hành động của y có tính cách quân tử, có tác phong nghĩa hiệp. Các bạn đồng đạo võ lâm thêm chữ "thần" vào thật có ý nghĩa.

Lúc này mọi người xúm lại coi chuyện náo nhiệt đã trở về chỗ củ. Đại khái vì câu chuyện này có dính líu đến Giang Nam Song Hiệp nên số đông không muốn châm lửa tự đốt mình.

Thường Vạn Kỳ đi xin chỉ thị của quán chủ chưa trở lại, Lôi Phi cũng châm chạp lui về chỗ ngồi. Hội Võ Quán cũng im lặng như tờ.

Đột nhiên có tiếng thở dài sườn sượt rồi thấy lão già áo xanh đứng dậy chắp tay vái xung quanh cất tiếng nói:

- Thị phi chỉ tại mình tại hạ lắm miệng, lão phu vô tình nói ra câu chuyện chân thực mà rước

họa sát thân, nhưng lão vẩn muốn nói rõ một việc, bút tích kia đúng là của Giang Nam Song Hiệp. Lão phu tuổi đã ngoài hoa giáp chết cũng chẳng có gì đáng tiếc nửa...

Lão nói đến đây đột nhiên ngã ngửa về sau.

Lôi Phi tỳ tay xuống mặt bàn nhảy vọt lại nhanh như tên bắn để nâng đỡ lão già.

Y đã mau lẹ nhưng còn có người mau lẹ hơn. Lý Hàn Thu đến trước một bước. Lão già người chưa té xuống đất, Lý Hàn Thu đã chụp lấy tay lão nâng lên.

Chàng để ý nhìn thấy lão sùi bọt trắng thì biết là lão uống thuốc độc.

Lôi Phi cũng biết thế. Y tay phải cầm một viên thuốc, tay trái cạy răng lão bỏ thuốc vào miệng rồi giục:

- Lão huynh nuốt viên thuốc này xuống mau!

Lão áo xanh lắc đầu nhả viên thuốc ra nói:

- Đừng cứu lão phu nữa. Cứu sống lão phu tức là làm hại lão phu đó, lão phu chết là hết chuyện, còn sống thì còn chịu khổ hơn...

Lôi Phi đưa tay trái nắm lấy bả vai lão áo xanh, tay phải vỗ vào sau lưng lão, trầm giọng nói:

- Cái đáng sợ nhất ở đời là cái chết. Lão trượng đã không sợ chết tự hủy bản thân mình thì còn sợ gì?

Lão áo xanh đã uống thuốc độc vào bụng nhưng bị Lôi Phi dùng nội lực kìm hãm, chất độc phát tác chậm chạp, nên lão còn có thể nói được.

Lão máy môi mấy cái rồi thủng thẳng đáp:

- Lão phu chỉ sợ không chết được.

Lôi Phi hỏi ngay:

- Đại hán võ phục vừa rồi là nhân vật như thế nào?

Lão áo xanh đáp:

- Là một người trong bọn võ sư ở Hàn phủ.

Lôi Phi thủng thẳng hỏi:

- Hàn Đào tức Hàn nhị hiệp ở Từ Châu đã là một nhân vật có danh vọng lớn trong võ lâm sao lại còn dùng bọn võ sư để hộ vệ?

Lão áo xanh nhăn nhó cười đáp:

- Lão phu ở Hàn phủ trông coi văn án 20 năm đã nhìn thấy rõ những việc của Giang Nam Song Hiệp, rất nhiều mà cũng là một trong số ít còn sống để dời khỏi Hàn phủ.

Lão ho mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Vì thế mà lão phu đã ẩn vào hang cùng mười mấy năm. Bao giờ bên mình cũng mang độc dược để chuẩn bị lúc cần là chết được ngay. tưởng rằng việc đã lâu ngày, không ngờ bữa nay một phút hồ đồ mà sinh họa sát thân...

Lão tự oán tự trách, vẽ mặt vẫn buồn rười rượi ra chiều chán nản vô cùng.

Lý Hàn Thu muốn tìm lời an ủi để lão nói rõ nội tình, nhưng chàng không lẹ miệng chưa biết nói thế nào.

Bổng nghe Lôi Phi lên tiếng:

- Lão trượng nhất định chết đến nơi rồi, thi nói gì mà không được? Lão trượng nên nói hết đi!

Lão áo xanh gật đầu đáp:

- Được rồi! Để lão phu nói cho mà nghe. Giang Nam Song Hiệp tuy tiếng nghĩa hiệp lẫy lừng. Bề ngoài họ rất nhân đức. Phàm là bạn võ lâm đồng đạo ai đến cầu họ điều gì họ cũng làm ngay. Nhưng thật ra hành vi của họ khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Thuốc độc lão uống vào đã bắt đầu phát tác. lão nói tới đây đột nhiên nhắm mắt lại ngất đi.

Lôi Phi ngấm ngầm tăng gia nội lực.

Một luồng khí nóng qua lòng bàn tay y chuyển vào nội phủ lão áo xanh. Tay trái y khẻ vỗ vào đỉnh đầu lão giục:

- Lão trượng chưa nói hết lời, sao không thổ lộ những điều uất hận trong lòng đi.

Lão áo xanh đột nhiên mở mắt ra nói:

- Giang Nam Song Hiệp tội ác không biết đến đâu mà kể. Một phút nói ra khôn xiết. Lão phu đơn cử một việc.

Lão nói tới đây thanh âm nhỏ quá không nghe rõ nữa.

Lý Hàn Thu giơ tay phải lên vổ nhanh vào trước ngực nói:

- Lão trượng hãy phấn khởi tinh thần mà nói hết những điều bí ẩn trong lòng đi.

Lão áo xanh thở hắt ra nói:

- Các vị đây đều biết việc người danh kỹ ở sông Tần Hoài là Tiểu Đào Hồng rồi chứ? Tiểu Đào Hồng...

Đột nhiên người lão run lên, rồi tắt thở chết liền.

Lý Hàn Thu vừa lay động hai vai lão vừa gọi:

- Lão trượng! Lão trượng!

Lôi Phi thất vọng uể oải đứng lên nói:

- Lão chết rồi!

Y đưa cặp mắt lạnh lẽo và sắc bén nhìn quanh một vòng rồi hỏi:

- Vị nào đã ám toán?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Sao lại ám toán được? Mình ngồi đây mà chẳng phát giác ra một tí gì?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, chú ý nhìn kỹ vào người lão áo xanh để tìm thương tích.

Quả nhiên trước ngực lão phát hiện một chấm máu tươi. Nốt chấm này tựa hồ bị một loại ám khí nhỏ bắn trúng, ai không chú ý thì khó lòng nhìn rõ.

Một số đông người trong quán chưa trông thấy vết thương trên mình lão áo xanh nên đều bụng bảo dạ:

- Thằng cha Lôi Phi này cố ý lập dị để tỏ ra là một nhân vật khác thường.

Dĩ nhiên Lôi Phi cũng nhìn rõ thái độ của mọi người là không tin lời y. Y đưa mắt ngó quanh một lượt rồi thủng thẳng nói:

- Các hạ phóng ám khí độc châm bằng một thủ pháp chưa lấy gì làm cao minh cho lắm. Giả tỷ các hạ mà đả thương dưới chân lão thì cả tại hạ cũng không phát giác ra được. Sao các hạ lại bắn vào ngực?

Y nói câu này dĩ nhiên để tố cáo cho quần hùng biết chỗ lão áo xanh bị trúng ám khí. Lập tức bao nhiêu mục quang đều chăm chú nhìn vào ngực lão già áo xanh.

Tuy vết thương chỉ là chấm nhỏ tí ti, nhưng để ý nhìn liền thấy ngay.

Những người đứng gần bất giác la thất thanh:

- Đúng rồi! Lão huynh đây bị một loại ám khí cực nhỏ đả thương.

Lôi Phi tuyên bố chỗ bị thương của lão áo xanh rồi, đảo cặp mắt lạnh lùng sắc bén nhìn tứ phía tựa hồ để tìm kiếm hung thủ.

Lý Hàn Thu tính thầm trong bụng:

- Lão này đầu đằng Đông, chân đằng Tây. Ta và Lôi Phi hai bên tả, hữu lão, tức là hai mặt Nam, Bắc đã có ta và Lôi Phi ngăn chặn. Người đứng ở mé Đông gần quá, không tài nào bắn trúng trước ngực lão được. Vị trí hung thủ ẩn nấp chỉ còn ở mé Tây.

Xung quanh hai người đều có quần hào xúm quanh, thì bảy người ở mé Tây là đáng nghi hơn hết.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn trong đám này có một hán tử trung niên mình mặc áo dài mầu lam đang từ từ lùi lại phía sau.

Cử động của hán tử rất chậm chạp, lâu lâu mới lùi ra được một chút. Rõ ràng trước tình hình này, hắn cố ý làm như vậy để giữ vẻ tự nhiên.

Lý Hàn Thu toan lên tiếng thì Lôi Phi đã cướp lời:

- Các hạ không nên bỏ đi.

Tuy y chưa chỉ mặt gọi tên, nói rõ là ai, nhưng cặp mắt sáng quắc hau háu ngó vào hán tử trung niên mặc áo lam.

Bao nhiêu người đều nhìn theo mục quang của y, rồi ngó chầm chặp vào hán tử này.

Chương 21 - Phải chăng Quán chủ thiếu công minh

Lôi Phi đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói tiếp:

- Vị nào đó dùng độc châm, một thứ ám khí nhỏ bé, tại hạ tưởng quí vị trong quán đây đã biết rồi. Họ toan bài nước đục mò cá, đả thương người rồi rút lui êm thấm. Họ nghĩ rằng khi sự việc có bị phát giác cũng chẳng còn cách nào tìm được họ nữa. Đáng tiếc người tính không bằng trời định, tại hạ đã nhìn thấy rồi. Giữa Hội Võ Quán oanh liệt này mà có hung thủ giết người thì thanh danh hộ võ quán bấy nhiêu năm lừng lẫy võ lâm bữa nay tất bị thương tổn. Đồng thời cả quí vị đồng đạo võ lâm hiện diện tại đây cũng bị miệt thị.

Thanh âm y rất lớn và ngụ ý mạt sát đến nơi, chẳng những y thống trích Hội Võ Quán mà còn mai mỉa cả quần hào.

Bỗng nghe tiếng Thường Vạn Kỳ từ ngoài vọng vào:

- Xin liệt vị chỗ nào đứng yên chỗ đó, đừng có chuyển động! Từ ngày dựng ra Hội Võ Quán ở Kim Lăng chưa bao giờ trong quán xảy ra giết người mà bữa nay có đủ...

Gã ngừng lại một chút rồi cất cao giọng:

- Xin Lôi huynh hãy khoan tâm. Tại hạ đã bẩm cùng chủ quán và hiện giờ cửa lớn cửa nhỏ đều có người giám thị. Đại giá quán chủ cũng sắp tới nơi. Vụ này phải điều tra cho ra manh mối.

Tiếng y lớn như lệnh vỡ cố ý để mọi người trong quán đều nghe thấy.

Lôi Phi lại lên tiếng:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì trong chúng ta đây tất có mấy vị chuyên dùng loại ám khí bằng độc châm này. Tiểu đệ hy vọng vị đó thẳng thắng đứng ra giúp chúng ta tìm kiếm hung thủ.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thiệt ra trong lòng các vị đây đã hiểu rõ kẻ nào dùng độc châm mà hèn nhát không dám xuất đầu, song nhất định sẽ có người trỏ mặt.

Bỗng một thanh âm lạnh lùng cất lên:

- Người biết xử dụng độc châm chưa chắc đã phải là hung thủ.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thì người nói đó chính là hán tử đầu đội phương câu, mình mặc áo lam, nét mặt xám xanh.

Lôi Phi chắp tay hỏi:

- Xin ông bạn cho biết quí tính?

Đại hán mặt xám xanh lạnh lùng đáp:

- Tiểu đệ là Lãnh Thủ Lục Kiệt, chuyên dùng độc châm giang hồ đều biết tiếng.

Lôi Phi chau mày nói:

- Đến bây giờ còn chưa rút mũi độc châm trong mình lão trượng đây ra. Chắc Lục huynh chờ cho quán chủ tới nơi mới tiện động thủ rút ám khí ra. Phải chăng nếu là vật của Lục huynh chỉ nhìn qua một cái là biết ngay?

Đại hán mặt xám xanh thủng thẳng đáp:

- Ám khí đó có phải là của tại hạ hay không, dĩ nhiên tại hạ chỉ nhìn qua là biết.

Lôi Phi hớn hở nói:

- Nếu vậy thì hay biết mấy!

Bỗng Thường Vạn Kỳ lớn tiếng hô:

- Xin chư vị nhường lối, quán chủ đã giá lâm.

Đám người rẽ ra hai bên, Thường Vạn Kỳ dẫn một đại hán trung niên thân thể cao lớn khoan thai tiến vào.

Lý Hàn Thu thấy đại hán mình mặc đồ lớn bằng lụa nguyệt bạch, mày rậm mắt tròn, tướng mạo oai phong thì bụng bảo dạ:

Không hiểu quán chủ Hội Võ Quán là người thế tập, hay do đồng đạo võ lâm tôn cử lên, mà coi bộ là một nhân vật anh hùng uy võ xuất chúng.

Đại hán chấp tay vái chào quanh một vòng rồi cất tiếng:

- Mỗi năm Hội Võ Quán mở một kỳ đại hội vào ngày mùng 6 tháng 6. Nay sắp tới kỳ, tiểu đệ đang mải lo về vụ đó thành ra mấy bữa nay ít hỏi đến sự tình trong quán. Trước hết xin có lời cáo lỗi cùng liệt vị.

Quần hào vây bọc chung quanh có người nghiêng mình đáp lễ. Có người xá dài tạ ơn.

Quán chủ nói mấy lời xã giao rồi đưa mắt nhìn lão áo xanh nằm thẳng cẳng dưới đất, cất giọng nghiêm nghị:

- Từ ngày sáng lập Hội Võ Quán đến nay, được các vị đồng đạo võ lâm thương mến và nhờ dư oai của quán chủ sáng lập đã mấy chục năm nay vẫn được đôi chữ bình yên. Không ngờ tiểu đệ tiếp tục đứng ra phụ trách quán vụ lại phát sinh thảm sự trước nay chưa từng có.

Y khom lưng xuống nói tiếp:

- Tiểu đệ được báo cáo là huynh đài đây trước đã uống độc dược rồi sau mới trúng độc châm.

Lôi Phi nói:

- Đúng thế! Y uống thuốc độc nhưng chưa chết. Vết thương trí mạng là bị trúng ám khí bôi chất kịch độc làm ngưng trệ mạch máu.

Hội võ quán chủ biến sắc, tấm thân cao lớn hơi run lẩy bẩy. Hiển nhiên trong lòng vừa tức giận vừa khích động đến cực điểm.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Bọn tại hạ chưa động đến thân thể vị lão huynh bị thác oan này là chờ quán chủ đến quyết định.

Hội võ quán chủ nói:

- Bất luận người đó là ai, có địa vị gì. Đã vào trong Hội Võ Quán mà tự tiện phóng độc châm ám khí tức là y quyết tâm sinh sự với tiểu đệ rồi.

Y quay lại bảo Thường Vạn Kỳ:

- Phong tỏa Hội quán lại.

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Cửa lớn cửa nhỏ đều có người giám thị đoạn tuyệt không có ai ra vào được.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Đã có người nào rời khỏi đây chưa?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Sau khi xảy ra vụ này chưa một ai rời khỏi quán.

Hội võ quán chủ gật đầu nói:

- Thế là được rồi.

Roạt một tiếng! Vạt áo trước ngực lão áo xanh bị kéo ra. Bao nhiêu người vây quanh đều chú mục nhìn vào.

Trước ngực lão già có một vết tím bầm lớn bằng đồng tiền.

Hội võ quán chủ nhìn kỹ vết thương điều tra một lúc rồi từ từ móc trong mình lấy miếng đá nam châm hình móng ngựa đặt vào chỗ vết thương đoạn giật mạnh một cái, mũi độc châm theo tay ra liền. Quán chủ giơ cao miếng đá nam châm lên cho mọi người xung quanh đều thấy rõ.

Đây là một mũi độc châm dài chừng bảy phân, lớn hơn chiếc kim khâu một chút, mũi nhọn lệch đi, thân kim hiện lên màu xanh biếc. Ai trông thấy cũng biết ngay độc châm này là một thứ ám khí lợi hại tuyệt luân.

Hội võ quán chủ giơ cao mũi độc châm lên rồi ngoái cổ nhìn lại hỏi:

- Vị nào đã dùng thứ ám khí này chắc biết rõ rồi. Tiểu đệ mong vị đó tự mình đứng ra thừa nhận.

Bỗng nghe Lãnh Thủ Lục Kiệt đáp:

- Đây là một trong ba loại ám khí mà tiểu đệ thường dùng tên gọi Xà Đầu Trung Hồn Châm.

Hội võ quán chủ nói:

- Mời các hạ lại đây dòm kỹ coi.

Lãnh Thủ Lục Kiệt tiến lại nhìn kỹ một chút rồi nói:

- Không sai chút nào, đúng là vật của tại hạ.

Hội võ quán chủ lại đưa mắt nhìn thi thể lão già nằm dưới đất chậm rãi hỏi:

- Các hạ có nhận biết vị này không?

Lục Kiệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ không quen biết.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Các hạ không quen biết mà sao lại hạ sát y?

Lục Kiệt đáp:

- Đúng là thế đó. Nhưng tiểu đệ không dám nói chắc y có mục đích đổ vạ cho tại hạ hay không. Còn điều y giết lão huynh này để bịt miệng thì nhất định không sai.

Hội võ quán chủ, Lôi Phi, Lý Hàn Thu đều đổ dồn mục quang chăm chú nhìn thẳng vào mặt Lục Kiệt.

Hiển nhiên mọi người đều lộ vẻ không tin lời hắn.

Lục Kiệt khẽ hắng giọng một tiếng, nói:

- AÙm khí là của tại hạ mà hung thủ lại không phải tại hạ, nói ra thật chẳng ai tin, nhưng sự thật là như vậy. Tại hạ đã không quen biết lão huynh đây, lại chẳng có liên quan gì đến Giang Nam Song Hiệp. Tiểu đệ nghĩ rằng hung thủ tất phải là người có liên quan trong vụ này mới giết lão để bịt miệng.

Mấy câu này hợp tình hợp lý khiến người nghe vừa tâm phục lại vừa khẩu phục. Câu chuyện đã rõ ràng, hành vi này là của người có liên quan đến Giang Nam Song Hiệp.

Hội võ quán chủ móc trong bọc ra một khối bạch ngọc hỏi:

- Các hạ thử nghĩ kỹ xem trong võ lâm ngoài các hạ ra còn người nào chuyên dùng thứ ám khí này nữa chăng?

Lục Kiệt đáp:

- Kể ra rất nhiều người dùng độc châm, nhưng thứ xà đầu độc châm này thì thiệt hiếm lắm, có thể nói trắng ra chỉ một mình tiểu đệ.

Hội võ quán chủ từ từ lấy mũi độc châm ở trên hòn đá nam châm đặt lên phiến bạch ngọc hỏi:

- Xin các hạ lấy thêm một mũi xà độc truy hồn châm còn ở trong mình đặt lên phiến bạch ngọc

này để tại hạ xem có giống nhau không?

Lục Kiệt nói:

- Nhất định không sai rồi.

Y vừa nói vừa thò tay vào trong bọc lấy ra một mũi độc châm đặt lên phiến bạch ngọc. Hai mũi độc châm để bên nhau quả nhiên không sai một chút.

Hội võ quán chủ gật đầu nói:

- Chúng ta xét nghiệm mũi độc châm này của các hạ là một chuyện không thể sai rồi.

Quán chủ ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Theo lời các hạ thì có người đã lấy cắp ám khí trong mình các hạ để mượn đao giết người.

Mũi ám khí này của các hạ mất đã bao lâu?

Lục Kiệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ chuyên dùng ba thứ ám khí đều cất trong túi da buộc vào sau lưng. Trong ba thứ đó thì Xà đầu truy hồn châm là lợi hại nhất. Tại mới đến Giang Nam, chưa tranh chấp với ai mà cũng chưa giao kết với một người nào. Mấy bữa trước đây tiểu đệ chưa phát giác vụ mình mất trộm độc châm.

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Phải chăng theo ý Lục huynh thì mũi độc châm này bị người lấy cắp ngay trong Hội Võ Quán để dùng làm lợi khí giết người?

Lục Kiệt đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ quả có ý nghĩ như vậy.

Lôi Phi đảo mục quang nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi:

- Lục huynh còn nhớ vừa rồi có những ai đã đi sát cạnh Lục huynh không?

Lục Kiệt đáp:

- Tiểu đệ có nhớ.

Lôi Phi nói:

- Thế là hay lắm! Trong lòng Lục huynh đã có chỗ nghi ngờ thì xin nói huych tẹt ra.

Lục Kiệt đảo mắt nhìn quanh rồi thủng thẳng đáp:

- Chuyện này tiểu đệ chẳng dám nói vu vơ, không chứng cớ.

Hội võ quán chủ đột nhiên vẫy tay hỏi:

- Vị này phải chăng là Lôi huynh?

Lôi Phi đáp:

- Không dám! Tiểu đệ chính là Lôi Phi.

Hội võ quán chủ nói:

- Tiểu đệ ngưỡng mộ thanh danh Lôi huynh đã lâu. Bữa nay được gặp mặt thật là hân hạnh!

Lôi Phi nói:

- Không dám! Không dám! Tại hạ cũng được nghe đại danh Hội Võ Quán ở kim Lăng từ lâu rồi.

Hội võ quán chủ gượng cười nói:

- Nhưng Lôi huynh đã thất vọng. Tiểu đệ được nghe báo cáo mấy chục năm nay trong Hội Võ Quán chưa từng xảy ra việc gì thì bữa nay đã xảy ra hết. Có điều tiểu đệ xin hứa chắc sẽ trả lời đồng đạo võ lâm về chuyện này. Bất luận hung thủ là ai, tiểu đệ quyết chẳng tư tình o bế họ.

Lôi Phi nói:

- Tiểu đệ cũng tin như vậy. Hội Võ Quán tiếng tăm lừng lẫy dĩ nhiên không sợ kẻ quyền thế.

Hội võ quán chủ nói:

- Vậy là may lắm! Lôi huynh đã tín nhiệm tiểu đệ thì xin giao vụ này cho tiểu đệ xử lý.

Lôi Phi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Hay lắm! Tiểu đệ không nói gì nữa, nhất thiết nghe theo quán chủ xử lý.

Hội võ quán chủ đảo mắt ngó lui ngó tới rồi cất giọng tuyên bố:

- Tại hạ hy vọng vị nào đã hành hung thẳng thắng đứng ra tự nhận. Tiểu đệ xin phụ trách bảo vệ cho vị đó được an toàn.

Quán chủ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu vị đó không chịu thừa nhận, tại hạ sẽ hợp tác với những tay cao thủ trong toàn quán và tin rằng cuộc điều tra vụ này chẳng khó khăn gì. Song khi đó tiểu đệ chẳng còn cách nào bảo vệ cho phạm nhân được an toàn.

Toàn thể Hội Võ Quán đều im phăng phắc không một ai lên tiếng.

Hội võ quán chủ vẫy tay lớn tiếng:

- Mời các vị ngồi đâu hãy về đó!

Tiếng nói của Hội võ quán chủ quả nhiên có uy quyền, quần hào lục tục về ngồi chỗ cũ.

Hội võ quán chủ nhìn Lục Kiệt vẫy tay nói:

- Mời Lục huynh lại đây tiểu đệ có lời thỉnh giáo.

Lục Kiệt khoan thai tiến lại hỏi:

- Quán chủ có điều chi dạy bảo?

Hội võ quán chủ đột nhiên vừa cất bước đi vào nội thất vừa nói:

- Chúng ta vào trong kia nói chuyện.

Lục kiệt liền đi theo Hội võ quán chủ vào nhà trong.

Lúc này bên thi thể lão áo xanh chỉ còn lại hai người là Lý Hàn Thu và Lôi Phi.

Lý Hàn Thu rất áy náy về cái chết của lão áo xanh. Chàng đã quyết định chủ ý bằng bất cứ cách nào cũng phải tìm ra hung thủ để báo thù cho lão. Nhưng chàng không hiểu vì lẽ gì Đệ nhất thần thâu Lôi Phi cũng rất quan tâm đến vụ này, nhất là y chưa từng quen biết với lão áo xanh.

Nhà Hội Võ Quán vốn là nơi nhiệt náo mà lúc này yên lặng như tờ không một tiếng động.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Hội võ quán chủ vẻ mặt nghiêm trang dẫn Lục Kiệt từ từ đi ra.

Lục Kiệt ung dung về chỗ ngồi, thái độ rất nghiêm nghị, không nói nửa lời.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Không hiểu Hội võ quán chủ bày sẵn trò gì đây? Mình thử xem hắn điều tra ra manh mối gì không?

Chàng ngẩng đầu lên coi thấy Hội võ quán chủ xua hai tay nói:

- Mời chư vị đâu về ngồi đấy!

Lôi Phi chau mày vẫn ngồi lì dưới đất không nhúc nhích.

Hội võ quán chủ đưa mắt nhìn hai người, chậm rải nói:

- Xin hai vị hãy trở về nguyên vị cho!

Lôi Phi máy môi dường như muốn phản kháng nhưng rồi y lại nhẫn nại uể oải đứng lên đi về chỗ ngồi.

Lý Hàn Thu thấy Lôi Phi đi về chỗ chàng cũng đi theo về ngồi nguyên vị.

Hội võ quán chủ đưa mắt nhìn Thường Vạn Kỳ ra lệnh:

- Hãy đem thi thể lão huynh đây thu liệm trước đã!

Thường Vạn Kỳ tuân lệnh giơ tay lên vẫy. Lập tức hai đại hán võ phục từ trong nội thất chạy tới khiêng thi thể lão áo xanh đi ra ngoài.

Lý Hàn Thu nghĩ tới lão vì mình mà uổng mạng trong lòng rất đỗi không yên, tự nhủ:

- Mình không đứng ra can thiệp chẳng là vô tình với lão ư?

Nghĩ vậy, chàng liền khoa chân tiến ra hai bước chẹn lối hai đại hán hỏi:

- Hai vị muốn đem thi thể lão nhân gia này đi đâu?

Hội võ quán chủ đáp:

- Để thi thể trong Hội Võ Quán mãi không tiện, tại hạ bảo họ đưa ra ngoài quán khâm liệm.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn vào mặt Hội võ quán chủ nói:

- Theo ý tại hạ thì quán chủ nên tìm ra hung thủ trước, việc thu liệm thi thể tưởng chẳng có gì là cấp bách.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Xin cho hay cách xưng hô của các hạ?

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Hội võ quán chủ tủm tỉm cười hỏi:

- Tại sao Lý huynh lại cho là tại hạ chưa điều tra ra được hung thủ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quán chủ hãy nói tên hung thủ ra đi rồi đem thi thể này đi cũng chưa muộn.

Hội võ quán chủ nói:

Tại hạ tự đã trách nhiệm tìm ra hung thủ, xin Lý huynh về nguyên chỗ cho.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu tại hạ kiên trì muốn biết hung thủ là ai trước đã thì sao?

Hội võ quán chủ đáp:

- Mọi việc trong Hội Võ Quán này đều do tại hạ chủ trương.

Lý Hàn Thu toan tranh luận nữa thì Thường Vạn Kỳ bước tới hỏi:

- Quán chủ đã hứa lời tìm ra hung thủ, chẳng lẽ các hạ không tin ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ nghĩ rằng việc điều tra hung thủ khẩn yếu hơn.

Thường Vạn Kỳ nói:

- Địa vị của quán chủ Hội Võ Quán rất tôn kính. Lý huynh không nên làm khó dễ với quán chủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế ra ở trong Hội Võ Quán vẫn có thể tùy tiện giết người như vậy đâu có phù hợp với cái chiêu bài của Hội Võ Quán.

Miệng chàng nói vậy, chân vẫn đứng nguyên chỗ chưa nhúc nhích.

Trong quán bày đầy bàn ghế lối đi chật hẹp. Lý Hàn Thu không chịu nhường lối thì hai đại hán khiêng xác chết không thể đi qua.

Thường Vạn Kỳ vượt qua hai đại hán tiến gần lại lạnh lùng nói:

- Xin Lý huynh mở đường cho.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã có quán chủ ở đây, tưởng Thường huynh chẳng nên can thiệp vào.

Thường Vạn Kỳ lạnh lùng hỏi:

- Trong hội quán có một điều giới luật, không hiểu các hạ đã biết chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không biết.

Thường Vạn Kỳ nói:

- Tuy trong quán không cho động thủ, nhưng có một người tự ý chủ trương được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người ấy là ai?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Là quán chủ tôn giá.

Lý Hàn Thu toan cãi nữa bỗng nghe thanh âm Lôi Phi lọt vào tai:

- Lý huynh hãy trở về chỗ ngồi đi.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Người này giữa đường bất bình đã viện trợ cho ta, ta nên nghe lời y.

Chàng nghĩ vậy rồi từ từ lui về chỗ ngồi.

Thường Vạn Kỳ thấy hàn Thu rút lui rồi liền vẫy tay bảo hai đại hán:

- Đi đi!

Rồi gã cất bước đi trước.

Lý Hàn Thu kính trọng Lôi Phi vì hành động nghĩa hiệp của y. Chàng về chỗ ngồi rồi khẽ nói:

- Lôi huynh! Bọn họ không tra xét hung thủ đã đem thi thể đi. Hiển nhiên họ hy vọng việc to làm cho nhỏ lại, việc nhỏ biến thành không có gì...

Lôi Phi gật đầu ngắt lời:

- Chúng ta hãy ráng nhẫn nại đừng xung đột với họ, chờ xen Hội võ quán chủ trả lời anh hùng thiên hạ ra sao.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ xin vâng lời chỉ giáo.

Lôi Phi không nói gì nữa, đưa mắt nhìn Hội võ quán chủ.

Bỗng nghe Hội võ quán chủ lên tiếng:

- Lãnh Thủ Lục Kiệt là một nhân vật chuyên dùng ám khí ở Giang Nam. Nếu có người lấy ám khí trong túi của y mà y không hay biết là một chuyện khó tin lắm. Vì thế tại hạ rất đỗi hoài nghi.

Quán chủ đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi tiếp:

- Nhưng sau khi tiểu đệ cùng Lục huynh nói chuyện kín, Lục huynh đã hiểu đại nghĩa và thừa nhận y chính là hung thủ.

Tiếng thì thào bàn tán khắp trong hội trường vang lên. Hiển nhiên quần hào đang bình luận vụ này.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Lôi Phi là người hiểu nhiều biết rộng, phàm việc gì mình cũng nên hỏi y mới được.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh cho lời nói của Hội võ quán chủ là chân hay giả?

Lôi Phi cười lạt hỏi lại:

- Lý huynh có thể tin được không?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ không tin được.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ cũng vậy. Chúng ta hãy chờ xem.

Hội võ quán chủ giơ tay lên sẽ vỗ hai tiếng tuyên bố:

- Xin các vị tạm thời bình tĩnh lại.

Lập tức trong quán im lặng như tờ.

Hội võ quán chủ lại nói:

- Việc làm tất có nguyên nhân, công nợ phải có trái chủ. Tiểu đệ đã hỏi Lục huynh vì lẽ gì lại phóng ám khí hạ sát lão huynh đài kia?...

Mọi người vẫn ngồi yên không ai nói gì.

Hội võ quán chủ liền tiếp:

- Tiểu đệ tưởng y chối cãi, nhưng trái lại, y thừa nhận khiến tiểu đệ không ngờ. Sau khi nghĩ kỹ thì sự thực rất có thể như vậy.

Quán chủ nói loanh quanh hồi lâu mà vẫn chưa đưa lý do sát nhân của lục kiệt ra.

Trong bọn quần hào có người cất tiếng hỏi:

- Lục Kiệt trả lời ra sao?

Hội võ quán chủ vẻ mặt trịnh trọng đáp:

- Lục huynh nói là chịu ơn cứu mạng của Giang Nam Song Hiệp. Y thấy có người làm nhục đến song hiệp liền không nhịn được mà ra tay hạ sát.

Lôi Phi cười lạt nói:

- Lý do này có vẻ miễn cưỡng lắm.

Thanh âm không lớn nhưng y đã vận nội lực thốt lời khiến toàn thể mọi người trong quán đều nghe rất rõ.

Hội võ quán chủ lớn tiếng hỏi:

- Lôi huynh có cao kiến gì xin nói rõ ra?

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Tại hạ biết rằng lý do này rất miễn cưỡng.

Hội võ quán chủ cười lạt nói:

- Dường như Lôi huynh chưa nói ra nó miễn cưỡng ở chỗ nào?

Lôi Phi đáp:

- Quán chủ đã nhất định đòi tiểu đệ phải viện lẽ, tiểu đệ nghĩ rằng cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Ngừng lại một chút Lôi Phi nói tiếp:

- Lục huynh đã không thù oán với lão huynh kia sao lại liều mạng làm việc nguy hiểm giết người trong Hội Võ Quán? Huống chi lão huynh đó không cần hạ sát cũng sắp chết rồi?

Mấy câu này rất hợp tình hợp lý. Số đông quần hào lẩm nhẩm gật đầu. Lôi Phi đảo mắt ngó quanh một lượt rồi nói tiếp:

- Toàn thể các vị hiện diện tại đây đều nghe rõ vị lão huynh sắp đưa những ác tính của Giang Nam Song Hiệp thì bị hạ sát. Hiển nhiên hung thủ sợ lão tiết lộ bí mật nên giết đi để bịt miệng.

Y đưa mắt nhìn Hội võ quán chủ từ từ cất tiếng hỏi:

- Quán chủ nghe lời tại hạ có lý hay không?

Hội võ quán chủ vẻ mặt trấn tĩnh chậm rãi đáp:

- Các hạ còn cao kiến gì xin nói hết ra.

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Theo lời Lục huynh dường như y mới tới Giang nam chưa có gì ân oán với lão huynh kia mà cũng không liên quan gì với Giang Nam Song Hiệp thì có lý đâu y lại mạo hiểm giết người, thiệt khiến cho người ta khó mà hiểu được.

Y nhìn chòng chọc quán chủ nói tiếp:

- Lục huynh tự xưng mình là hung thủ giết người với quán chủ tất đã nói rõ lý do?

Hội võ quán chủ hỏi lại:

- Lôi huynh nói xong chưa?

Lôi Phi đáp:

- Xong rồi!

Chương 22 - Trong tiểu miếu Lôi Phi khuyên bạn

Hội võ quán chủ thủng thẳng nói:

- Kẻ sát nhân lúc hạ thủ giết người đại khái không ngoài hai nguyên nhân. Một là đã định mưu từ trước, hai là nhân phẫn nộ nhất thời. Lục huynh đây giết người thuộc về nguyên nhân thứ hai.

Y khẽ hắng dặng hai tiếng rồi cất cao giọng tiếp:

- Lục huynh đây vì lòng tín ngưỡng Giang Nam Song Hiệp, bỗng nghe người nhục mạ hai vị mà không nhịn được nên phóng độc châm giết đi. Lý lẽ này sao lại không thông.

Lý Hàn Thu chau mày toan lên tiếng thì Hội võ quán chủ lại cướp lời:

- Dĩ nhiên sau khi giết người, Lục huynh liền tự hối và sợ phải thường mạng nên chuẩn bị trốn đi.

Lôi Phi chuyển động mục quang nhìn võ lâm đồng đạo bốn phía thì thấy mọi người lẩm nhẩm gật đầu. Hiển nhiên thuyết của Hội võ quán chủ đã lay chuyển được lòng tin tưởng của số đông thì bụng bảo dạ:

- Xem chừng Hội võ quán chủ là tay đáo để. Hắn đã trầm tĩnh, lạnh lùng lại thêm mấy phần nham hiểm. Bây giờ mình mà không áp đảo được hắn trước mặt quần hùng thiên hạ thì e rằng khó lòng bắt hắn xử sự công minh.

Y nghĩ vậy liền cất tiếng hỏi:

- Quán chủ tuyên bố Lục Kiệt là hung thủ, vậy quán chủ phán đoán như thế hay là Lục huynh đây tự thú nhận?

Hội võ quán chủ đáp:

- Dĩ nhiên đó là lời của Lục Kiệt nói ra.

Lôi Phi từ từ đưa mắt nhìn Lục Kiệt nói:

- Lục huynh! Tiểu đệ có mấy điều khuyên giải, hy vọng Lục huynh nghĩ kỷ cho.

Lục Kiệt nói:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Hội Võ Quán đây là nơi đồng đạo võ lâm rất để ý đến lẽ phải. Lục huynh bất tất phải làm thân con cừu chịu tội thay cho kẻ khác. Lục huynh còn điều gì xin cứ thật nói ra.

Vẻ mặt nghiêm trọng, Lục Kiệt chậm chạp nói:

- Tại hạ đúng là hung thủ đã giết người kia.

Câu nói cứng cỏi này vừa nghe đã biết ngay là lời miễn cưỡng.

Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Lục huynh! Không phải tiểu đệ lắm miệng nhiều lời, nếu bữa nay Lục huynh thừa nhận đã giết người là thành một bản án quyết liệt vĩnh viễn không thể thay đổi được.

Lục Kiệt lắc đầu nhắc lại:

- Chính tiểu đệ đã giết người.

Lôi Phi nhăn nhó cười hỏi:

- Phải chăng Lục huynh có chỗ khó nói?

Lục Kiệt lạnh lùng đáp:

- Tại hạ vẫn bình tĩnh. Giết người là giết người, bất quá đến thường mạng là cùng!

Lôi Phi toan hỏi nữa thì Hội võ quán chủ đã lên tiếng:

- Lôi huynh hỏi xong chưa?

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Trong vụ này có chỗ man trá, e rằng không phải chỉ một mình tại hạ nhận thấy mà thôi.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Man trá ở chỗ nào?

Lôi Phi đáp:

- Ban đầu Lục Kiệt không thừa nhận là hung thủ sát nhân thế mà quán chủ kêu y vào phòng trong to nhỏ mấy lời làm cho y chịu phục tự nhận là hung thủ. Tài thuyết phục của quán chủ khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Tại hạ ở ngôi quán chủ khá lâu năm, tuy chẳng có gì cống hiến cho đồng đạo võ lâm, nhưng tự tin là mình lúc nào cũng hết lòng hết sức vì công vụ. Lôi huynh là một nhân vật rất có danh vọng, lại đưa ra luận điệu khiêu khích là có dụng ý gì?

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng cha Hội võ quán chủ này không những là tay biện luận cự phách mà cách xử thế cũng vào hạng lỗi lạc. Mình không có cách nắm đằng đuôi thì khó mà bắt hắn thừa nhận được.

Lôi Phi là tay giàu kinh nghiệm giang hồ lại nhiều mưu trí. Y ngẫm nghĩ một chút rồi đổi giọng hỏi:

- Quán chủ đã nhận định Lục Kiệt là hung thủ sát nhân, dĩ nhiên phải bắt y thường mạng chứ?

Thật là một câu hỏi hắc búa, đánh trúng vào yếu điểm của Hội võ quán chủ.

Hội võ quán chủ vừa nghe câu hỏi không khỏi sửng sốt. Tiếp theo hắn gật đầu luôn mấy cái, đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền. Có điều tiểu đệ là người trông coi quán vụ không thể hạ thủ giết người như các bạn hữu giang hồ. Huống chi việc này xảy ra trong Hội Võ Quán, thì một mình tiểu đệ không thể chủ trương được.

Lôi Phi hỏi:

- Vậy quán chủ làm thế nào?

Hội võ quán chủ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì cách xử trí vụ này có hai đường, một là theo tư, hai là theo công.

Lôi Phi hỏi:

- Tư thì làm sao, mà công thì thế nào?

Hội võ quán chủ đáp:

- Nếu theo tư thì tiểu đệ lập tức triệu tập một cuộc đại hội ở ngay đây theo lề lối tập quán của võ lâm mà thì hành để xử trí với Lục huynh đặng phúc đáp lại khổ chủ...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn theo công càng giản dị hơn. Chỉ việc giải Lục huynh lên huyện để quan nha trị tội là xong.

Hắn buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Bất luận theo công hay theo tư, lúc này cũng đều phải tìm ra một vị khổ chủ.

Lôi Phi hỏi:

- Tìm khổ chủ làm chi?

Hội võ quán chủ đáp:

- Vụ này không phải trong năm ba ngày mà xong được, cần có khổ chủ ở đây để giao việc lại cho họ.

Lôi Phi thủng thẳng hỏi:

- Vị huynh đài kia đã không có vợ con đi theo thì tìm đâu ra khổ chủ?

Y ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi tiếp:

- Không hiểu người khổ chủ phải có liên quan thế nào với đương sự?

Hội võ quán chủ đáp:

- Hay nhất là chỗ thân thích cố cựu, ít ra cũng phải có tình bằng hữu.

Lôi Phi nói:

- Nhận xét của tại hạ thì trường hợp này bất tất phải thế. Hiện giờ có một vị đáng là khổ chủ nhất.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Phải chăng Lôi huynh chịu thẳng thắng đứng ra đảm nhận?

Lôi Phi đáp:

- Không phải tại hạ.

Hội võ quán chủ đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi:

- Nếu không phải Lôi huynh thì chắc là vị Lý huynh này?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Cũng không phải.

Hội võ quán chủ là người lịch duyệt sâu rộng mà cũng bị Thần Thâu Lôi Phi dồn cho luống cuống.

Hắn ngơ ngác hỏi:

- Không phải hai vị thì là ai?

Lôi Phi đáp:

- Chính là quán chủ?

Hội võ quán chủ bật cười nói:

- Đúng rồi! Vị huynh đài kia chết trong Hội Võ Quán thì tại hạ phải làm khổ chủ. Chỉ cần các vị có lòng tin tưởng là tại hạ dám đảm đương việc đó.

Lôi Phi nói:

- Lôi mổ trước nay chỉ qua lại năm tỉnh miền Bắc, ít khi tới Giang Nam. Lôi mỗ cùng vị huynh đài bị thiệt mạng kia vốn không quen biết thì có chi là thân tình. Cả Lý huynh đây cũng mới gặp y lần đầu. Nhưng tại hạ thấy ở giữa Hội Võ Quán tiếng tăm lừng lẫy mà có người bị giết là một việc rất nghiêm trọng. Anh hùng thiên hạ đang mỏi mắt chờ quán chủ xử lý vụ này.

Hội võ quán chủ nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng cha Thần Thâu Lôi Phi này thật là khó chơi.

Hắn liền lên tiếng:

- Cái đó đã hẳn! Tại hạ hiện là quán chủ, dĩ nhiên phải thận trọng xử trí vụ này để biết đường trả lời các vị anh hùng thiên hạ.

Lôi Phi thủng thẳng nói:

- Quán chủ đã là khổ chủ, lại là người xử lý công việc thì dù theo công hay tư cũng đã nghĩ sẵn trong bụng rồi.

Hội võ quán chủ nói:

- Nếu Lôi huynh cùng Lý huynh không có điều gì trở ngại thì tiểu đệ đã có biện pháp xử lý.

Lôi Phi hỏi:

- Chẳng hay quán chủ có thể công bố ý kiến cùng đồng đạo võ lâm ở trong quán này không?

Hội võ quán chủ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tiểu đệ có thể trình bài sơ lược một điểm.

Hắn đưa mắt nhìn Lãnh Thủ Lục Kiệt nói tiếp:

- Theo tình thế hiện thời, tiểu đệ chỉ có thể tạm thời công nhận Lục huynh là hung thủ giết người, nhưng trong lòng vẫn còn mối hoài nghi.

Lôi Phi hỏi:

- Hoài nghi điều gì?

Hội võ quán chủ đáp:

- Tiểu đệ hoài nghi còn có người khác chủ mưu đứng đằng sau Lục huynh.

Lôi Phi hỏi:

- Người đó hiện giờ ở đâu?

Hội võ quán chủ đáp:

- Cái đó tiểu đệ chưa thể liệu trước được. Không chừng y vẫn còn ở trong Hội Võ Quán. Cũng có thể Lục huynh đã vâng lệnh y ở nơi khác tới đây hành động một mình...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu đệ chỉ có thể nói được đến thế mà thôi. Nếu còn thảo luận thêm e rằng không khỏi tiết lộ chương trình hành động của tiểu đệ và khiến cho kẻ địch biết cách đề phòng.

Hắn nói mấy câu này khiến mọi người trong quán nghe đều lẩm nhẩm gật đầu.

Lôi Phi lại hỏi:

- Quán chủ đã có chương trình xử lý, vậy hiện giờ nên thế nào?

Hội võ quán chủ đáp:

- Đã có Lục huynh đứng ra nhận tội thì bất luận tình thế biến diễn ra sao, việc điều tra manh mối cũng không khó lắm. Trước nay các đồng đạo võ lâm vẫn coi Hội Võ Quán là nơi tự do bình thản, tại hạ không muốn khiến câu chuyện biến thành khẩn trương, bất an.

Hắn đảo mắt nhìn quần hùng một lượt rồi tiếp:

- Nhân danh Hội võ quán chủ, tại hạ tuyên bố từ giờ phút này, ngoại trừ Lục huynh, bất luận là ai cũng được ra vào tự do.

Hắn dứt lời, rảo bước tiến về phía Lục Kiệt, nắm lấy cổ tay y đi vào nhà trong.

Hội Võ Quán đang yên lặng như tờ lại nổi lên những tiếng thì thào bàn tán.

Lôi Phi chuyển động cặp mắt ngó Thượng Vạn Kỳ rồi cất tiếng gọi:

- Thường huynh! Mời Thường huynh qua bên này.

Thượng Vạn Kỳ chậm chạp bước tới hỏi:

- Lôi huynh có điều chi dạy bảo?

Lôi Phi hỏi:

- Mâm rượu của tiểu đệ đây tạm thời gửi lại được chăng?

Thượng Vạn Kỳ ấp úng:

- Cái đó…

Lôi Phi lại nói tiếp:

- Không gửi lại được thì coi như là tại hạ đã mời khách được chăng?

Thượng Vạn Kỳ ngập ngừng:

- Theo ý Lôi huynh thì…

Lôi Phi ngắt lời:

- Tiểu đệ có ước hẹn với một người bạn, thời giờ đến rồi không thể ngồi lại đây được nữa, sáng mai tiểu đệ sẽ tới.

Đoạn y không chờ Thượng Vạn Kỳ trả lời, đứng dậy đi ra ngoài.

Thượng Vạn Kỳ nói:

- Đã vậy để tiểu đệ nói lại với chưởng quỹ một tiếng coi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Thần Thâu Lôi Phi là người đầy lòng nghĩa hiệp, mình nên kết bạn với y, không nên để mất cơ hội.

Chàng cũng đứng lên đi theo sau Lôi Phi.

Lôi Phi tựa hồ không biết có người đi theo, y tiếp tục rảo bước tiến về phía trước ra ngoài thị trấn.

Lý Hàn Thu vẫn theo sát. Hai người cước bộ rất mau, chỉ trong khoảnh khắc đã đi được đến

mấy chục dặm đường.

Lôi Phi đột nhiên dừng bước hỏi:

- Lý huynh! Sao Lý huynh chạy theo tiểu đệ làm chi?

Lý Hàn Thu không ngờ Lôi Phi hỏi mình câu này một cách đột ngột, chàng ngẩn người ra đáp:

- Tiểu đệ muốn thỉnh giáo Lôi huynh một điều.

Lôi Phi hỏi:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lôi huynh cùng tại hạ vốn không quen biết mà đã ra tay trượng nghĩa giúp đỡ, tiểu đệ cảm kích vô cùng.

Lôi Phi trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Lý huynh hãy còn nhỏ tuổi, không hiểu đã có mối thâm thù gì với Giang Nam Song Hiệp?

Lý Hàn Thu đáp:

- Mối thù chẳng đội trời chung. Chúng đã hạ sát tiên phụ.

Lôi Phi hỏi:

- Lệnh tôn là ai?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiên phụ là Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần.

Lôi Phi nói:

- Té ra là công tử của Lý đại hiệp! Tại hạ thất kính mất rồi!

Đoạn y chắp tay xá dài.

Lý Hàn Thu đáp lễ rồi hỏi:

- Sao? Tiền bối có quen biết gia phụ ư?

Lôi Phi gật đầu mỉm cười đáp:

- Không những chỉ quen biết mà thôi. Năm xưa tiểu đệ còn chịu ơn của lệnh tôn đã một phen cứu viện...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lý huynh bất tất phải thay đổi cách xưng hô. Trên chốn giang hồ ta không cần lấy tuổi tác để chia đẳng bậc. Chúng ta cứ theo nghĩa bạn bè mà xử với nhau là hơn.

Lý Hàn Thu nói:

- Gia phụ bị ngộ hại một cách đột ngột. Khi đó vãn bối hãy còn nhỏ tuổi, thành ra không lãnh thụ được một lời di huấn nào của tiên phụ.

Lôi Phi đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Đây không phải là chỗ nói chuyện, xin Lý huynh theo đệ lại đằng kia.

Đoạn y trở gót chạy trước.

Lý Hàn Thu theo sau. Hai người lại chạy mấy dặm đường nữa thì đến trước một tòa miếu nhỏ hoang lương.

Lôi Phi lại nhìn quanh một lượt rồi đi vào trong miếu cất tiếng gọi:

- Khiếu hóa huynh! Tiểu đệ muốn mượn quí xứ đây làm chỗ nói chuyện. Khiếu hóa huynh bất tất phải tiếp đón.

Y quay lại bảo Lý Hàn Thu:

- Mời Lý huynh ngồi đây.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh chẳng thấy một bóng người nào. Chàng không hiểu Lôi Phi vừa rồi đã nói với ai.

Bụng chàng nghĩ vậy, nhưng miệng không hỏi gì. Chàng thấy trong miếu quét tước rất sạch sẽ, liền ngồi xuống chiếu hỏi:

- Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Lôi Phi đáp:

- Huynh đệ đã nói là chịu ơn của lệnh tôn. Bây giờ lại kết bạn với Lý huynh thì chúng ta coi nhau như bạn hữu. Sao Lý huynh còn cứ kêu huynh đệ là "tiền bối"! Huynh đệ thật lấy làm xấu hổ và không dám nhận cách xưng hô này. Huynh đệ có lớn hơn Lý huynh mấy tuổi, vậy tại hạ kêu Lý huynh bằng lão đệ là xong.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã vậy tiểu đệ xin vâng mệnh.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ đã nhìn ra chưa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Nhìn ra việc gì?

Lôi Phi đáp:

- Cái việc liên quan đến Hội võ quán chủ đó.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ cảm thấy vị quán chủ đó không phải là người công chính như đồng đạo võ lâm thường đồn đại.

Lôi Phi nói:

- Chẳng những không công chính, thẳng thắng mà nói thì hắn có ý thiên tư, o bế Giang Nam Song Hiệp.

Y thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Hắn dở thủ đoạn quỉ quái ở chỗ đưa Lãnh Thủ Lục Kiệt vào nội thất một lúc mà khiến cho họ Lục trước đã chối cãi, sau lại thừa nhận là hung thủ sát nhân.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo nhận xét của Lôi huynh thì Lãnh Thủ Lục Kiệt có phải là hung thủ không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên không phải!

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ cũng biết y không phải là chân hung, nhưng không hiểu tại sao giữa đám đông quần hào y lại thừa nhận lấy tội giết người?

Lôi Phi đáp:

- Y bị uy hiếp, không nhận không xong.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng Hội võ quán chủ đã uy hiếp y?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó tiểu huynh khó mà quyết đoán được, nhưng quán chủ có dự phần là chuyện không sai rồi...

Y ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp:

- Theo chỗ tiểu huynh ngấm ngầm quan sát thì Lục Kiệt sau khi ở nhà trong ra dường như có mối đau khổ không nói ra được. Chắc y đã bị người hạ độc thủ.

Lý Hàn Thu nói:

- Lôi huynh nói câu này khiến cho tiểu đệ khác nào người ở chỗ tối tăm ngó thấy ánh sáng.

Tiểu đệ cũng nhận thấy Lục Kiệt ở nhà trong đi ra vẽ mặt khác trước nhiều, chỉ không hiểu vì lẽ gì mà y biến thành thái độ đó.

Lôi Phi đổi giọng nghiêm nghị nói:

- Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì Giang Nam Song Hiệp ít ra thì có một người ở trong Hội Võ Quán. Sau khi tiểu huynh lặng lẽ quan sát tình thế đã không muốn can thiệp vào vụ này, nhưng bây giờ lại khác hẳn.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ không hy vọng Lôi huynh tuốt gươm viện trợ thẳng thắng đứng ra đối phó với Giang Nam Song Hiệp, mà chỉ mong Lôi Phi chỉ thị đường lối là tiểu đệ đã cảm kích lắm rồi.

Lôi Phi chăm chú nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi:

- Lý đệ mình mang tuyệt học, tiểu huynh đã nhìn ra rồi. Nhưng Giang Nam Song Hiệp không phải hạng tầm thường, nếu Lý đệ lấy sức một người thì sao địch nổi bọn họ?

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Theo ý Lôi huynh thì...

Lôi Phi ngắt lời:

- Theo ý tiểu huynh thì Lý đệ nên tạm thời rời khỏi nơi đây. Nếu không đi được thì nên thay đổi diện mạo để tránh tai mắt mọi người.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng để trốn tránh Giang Nam Song Hiệp?

Lôi Phi đáp:

- Chính thế!

Lý Hàn Thu lắc đầu cười nói:

- Tiểu đệ muốn đánh thẳng vào phủ đệ chúng, nhưng vì thanh danh Giang Nam Song Hiệp rất lớn trên chốn giang hồ mà mình chưa công bố tội ác của chúng ra trước võ lâm tất bị người võ lâm không chịu lượng xét. Nếu bọn họ tìm đến tiểu đệ thì là một điều rất may.

Lôi Phi chau mày nghĩ thầm:

- Khẩu khí chú nhỏ này ngông cuồng lắm.

Nhưng y chỉ nói:

- Minh thương dễ tránh, ám tiến khó phòng. Giang Nam Song Hiệp thế lực rất lớn. Một dải Kim Lăng, Từ Châu chính là địa bàn của họ. Thân thế Lý đệ đã bộc lộ, tiểu huynh e rằng mình chưa kịp thấy mặt Giang Nam Song Hiệp đã bị chúng ám toán rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Lôi Phi đáp:

- Trên chốn giang hồ rất nhiều cách ám toán. Nào phục kích, nào dùng độc không thể đề phòng xiết được. Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì chung quanh tòa tiểu miếu này đã đặt trong vòng giám thị của bọn họ.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Về đường lịch duyệt giang hồ mình chưa bằng y. Y đã nói tình hình nghiêm trọng như vậy, mình chẳng thể không tin được.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Chúng ta ẩn trong tòa tiểu miếu này mà không sợ bọn họ ám toán ư?

Lôi Phi đảo mắt nhìn quanh đáp:

- Chúng ta mượn đất của người khác chắc họ không dám thi hành ngụy kế.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thì thấy tòa tiểu miếu này dài không quá một trượng, bề rộng phỏng chừng tám thước. Trừ chỗ cửa vào sấn một đống cỏ, ngoài ra chẳng có vật gì khác thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng không nhịn được hỏi ngay:

- Theo lời Lôi huynh thì trong tòa miếu nhỏ này còn có người ở ư?

Lôi Phi gật đầu không trả lời.

Lý Hàn Thu toan hỏi lại thì Lôi Phi lắc đầu ra hiệu cho chàng đừng hỏi nữa.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Thần Thâu Lôi Phi vốn người phóng khoáng mà sao bây giờ lại úp mở thế này.

Bỗng nghe Lôi Phi nói:

- Chủ nhân chồn này vốn không thích người ta bàn chuyện của y. Chúng ta cứ lẳng lặng, tạm mượn chỗ này để nói chuyện, thế là y nể mặt mình lắm rồi.

Sở dĩ Lôi Phi nói câu này là vì y thấy Lý Hàn Thu đang ngờ vực.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!

Lôi Phi khẻ ho một tiếng nói tiếp:

- Lý đệ! Chúng ta ngồi đây nghỉ một lúc. Không chừng khi ra khỏi miếu này trăm trượng là phải động thủ cùng địch nhân rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Theo ý Lôi huynh thì phạm vi trăm trượng của tòa tiểu miếu là một khu cấm địa hay sao?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Đại khái là như vậy. Nhưng nếu không xảy chuyện thị phi dù đi qua đây trăm trượng cũng

không hạn chế.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lôi Phi trước nay chỉ hoạt động tại vùng Yên, Triệu, chưa bước chân vào đất Giang Nam mà đã biết vụ này thì chắc khu cấm địa ở đây đã đồn đại khắp giang hồ rồi.

Chương 23 - Vào hổ huyệt điều tra

Lý Hàn Thu nghĩ vậy liền khẽ nói:

- Trong tòa miếu này không thấy bóng người, vậy chủ nhân hiện ở đâu?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Chủ nhân chốn này không thích người ta nói vụng đến hành tung y. Chúng ta tính chuyện khác đã...

Y ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Nếu Lý đệ mà có duyên với y thì tự nhiên y sẽ xuất hiện để tương kiến.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Không biết chủ nhân là nhân vật thế nào mà lại thần bí như vậy?

Lôi Phi lại nói:

- Lý đệ! Về việc đối phó với Giang Nam Song Hiệp cần phải có một kế hoạch tinh vi thận mật mới xong.

Y buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Hai mặt Nam Bắc sông Đại Giang ra đến giữa khoảng Bạch Sơn Hắc Thủy ngoài quan ải đều biết thịnh danh của Hội Võ Quán. Không ngờ người trong quán này cũng là chân tay của Giang Nam Song Hiệp. Điều đó chứng minh hai sự kiện. Một là võ quán chỉ có hư danh, hai là thế lực của Giang Nam Song Hiệp rất lớn. Nếu Lý huynh không có kế hoạch thận mật, hành động một cách hấp tấp thì khó có hy vọng thành công được.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thịnh tình của Lôi huynh tiểu đệ xin tâm lãnh. Có điều tiểu đệ len lỏi vào chốn giang hồ chưa được bao lâu, biết rất ít người. Cả Hội Võ Quán đã được giang hồ truyền tụng cũng không chủ trương chính nghĩa thì còn ai giúp tiểu đệ nữa? Tiểu đệ đành đơn thương độc mã mạo hiểm sấn vào phủ đệ chúng mà thôi.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Anh chàng này khẩu khí ngông cuồng tất là mình mang tuyệt kỹ, nhưng mãnh hổ khôn địch bầy cáo. Huống chi địch ở trong tối mà mình ở ngoài ánh sáng thì cuộc chiến đó thắng làm sao được?

Lý Hàn Thu đột nhiên đứng dậy nhìn Lôi Phi chắp tay nói:

- Bây giờ tiểu đệ xin từ biệt.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Lý đệ định đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ đến nhà Phương Tú ở Kim Lăng.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ đi một mình ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chính thế! Hiện giờ chúng chưa kịp chuẩn bị ổn thỏa, tiểu đệ hãy giết Phương Tú trước.

Lôi Phi mỉm cười nói:

- Lý đệ! Phương Tú không phải là hạng dễ đối phó đâu.

Lý Hàn Thu nghiêm nghị đáp:

- Mối thù giết cha là thù chẳng đội trời chung. Dù có phải chịu nạn núi đao vạc dầu tiểu đệ cũng quyết đến thanh toán với hắn.

Lôi Phi chau mày nói:

- Lý đệ đã nhất định, thì tiểu huynh đành đi theo vậy.

Lý Hàn Thu nói:

- Bất tất phải thế! Tiểu đệ có đi một mình trong lòng mới thảnh thơi không sợ liên lụy đến ai, để rảnh tay mà xuất thủ. Thịnh tình của Lôi huynh tiểu đệ xin thâm tạ.

Chàng nói xong trở gót đi ra ngoài miếu.

Lôi Phi vội gọi lại:

- Lý đệ hãy dừng bước! Nghe tiểu huynh một lời.

Lý Hàn Thu quay lại hỏi:

- Lôi huynh có điều chi dặn bảo?

Lôi Phi nói:

- Ngày trước lệnh tôn đã có ơn nặng với tiểu huynh. Tiểu huynh không biết tới lão đệ chẳng nói làm chi. Nay đã gặp nhau có lý đâu lại để lão đệ đi một mình?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phủ đệ Phương Tú chắc là bố trí đầy sự nguy hiểm. Sao Lôi huynh lại cố chấp theo tiểu đệ dấn thân vào?

Lôi Phi đáp:

- Bậc đại trượng phu đã chịu ơn ai phải nghĩ chuyện báo đáp. Tiểu huynh đã mang ơn cứu mạng của lệnh tôn thì bao giờ quên được?

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Dù y nói với cả tấm lòng thành thực, ta cũng không thể để y cùng đi với mình.

Chàng nghĩ vậy liền chậm rãi đáp:

- Tiểu đệ trước nay đi đâu cũng chỉ một mình. Tấm lòng cao cả của Lôi huynh, tiểu đệ xin ghi lòng tạc dạ.

Chàng không chờ Lôi Phi trả lời đã băng mình vọt đi ra xa ngoài hai trượng.

Lôi Phi tự nhủ:

- Tuy võ công gã cao cường, nhưng chưa đủ lịch duyệt. Dù gã không muốn mình đi cùng, nhưng mình chẳng thể bỏ mặc gã được.

Lôi Phi còn đang ngẫm nghĩ thì Lý Hàn Thu đã khuất dạng.

Đột nhiên mấy tiếng quát tháo vọng lại, chắc là Lý Hàn Thu đang cùng địch nhân động thủ.

Lôi Phi đứng phắt dậy, hấp tấp chạy ra khỏi tòa miếu nhỏ. Y nghe tiếng quát tháo từ phía Đông vọng lại liền nhắm hướng chính Đông mà chạy.

Lôi Phi xuyên qua một khu rừng thưa thớt quả nhiên thấy Lý Hàn Thu tay cầm trường kiếm đứng trên chỗ đất đầy cỏ mọc ngơ ngẩn xuất thần.

Lôi Phi khẻ đằng hắng rồi cất tiếng gọi:

- Lý đệ!

Lý Hàn Thu vội ngảnh đầu lại nhìn thấy Lôi Phi liền tra kiếm vào vỏ nói:

- Lôi huynh...

Lôi Phi hỏi ngay:

- Lý đệ đã gặp địch nhân hay sao?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Lai lịch địch nhân rất là kỳ quái.

Lôi Phi hỏi:

- Kỳ quái ở chỗ nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thế kiếm của tiểu đệ đánh rớt cái khăn nhà nho trên đầu địch nhân xuống lại phát giác ra người đó là một vị hòa thượng.

Lôi Phi cũng xiết đổi kinh ngạc hỏi lại:

- Có phải Lý đệ nói là hai vị hòa thượng không?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chỉ phát giác một người, còn người nữa chưa từng động thủ với tiểu đệ.

Lôi Phi hỏi:

- Họ đâu rồi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ hươi kiếm đánh rớt khăn người đó rồi hắn chạy trốn ngay. Cả người kia cũng trốn theo.

Chàng từ từ cúi xuống coi lại cái khăn đống màu xanh rồi hỏi:

- Chẳng lẻ bọn thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp cũng có người xuất gia ư?

Lôi Phi cầm lấy cái khăn coi một lúc rồi ngập ngừng nói:

- Vụ này thật là quái dị...

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Người đó dùng thứ khí giới gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Y sử dụng cặp phán quan bút.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Thường thường đệ tử nhà Phật không dùng thiền trượng thì dùng giới đao, ít thấy ai dùng phán quan bút.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ đã tính hạ sát hắn, nhưng khi hắn rớt khăn rồi tiểu đệ thấy là một nhà sư thì không khỏi ngạc nhiên đứng ngẩn ra một chút. Y liền nhân lúc chớp nhoáng này tẩu thoát.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Gã vừa ra khỏi tiểu miếu trong nháy mắt đã cùng người động thủ bất quá mới năm ba chiêu mà đánh rớt khăn trên đầu đối phương thì võ công quả nhiên không phải hạng tầm thường.

Lôi Phi nghĩ vậy rồi nói:

- Lý đệ bất tất phải để tâm nghỉ ngơi về vụ này. Trên chốn giang hồ thường có rất lắm chuyện kỳ quái khó mà hiểu được. Vụ này nghĩ cho kỷ thì bất quá cũng như trăm ngàn vụ khác mà thôi...

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Bây giờ Lý đệ làm gì?

Lý Hàn Thu trầm ngâm đáp:

- Tiểu đệ vào giang hồ chỉ có một ý niệm là trả thủ cho song thân. Tiểu đệ không có ý ngang dọc võ lâm mà cũng không muốn dương danh với đời. Hễ trả xong mối đại thù là quăng gươm qui ẩn, mai thanh độn tích trong vùng núi sâu chầm tớn.

Lôi Phi lắc đầu cười hỏi:

- Lý đệ làm được thế chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Sao không được?

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Tiểu huynh duyệt lịch nhiều người, tuy không nghiên cứu tướng thuật, nhưng nhờ kinh nghiệm lâu ngày cũng có thể đoán tướng được. Tiểu huynh coi diện mạo lão đệ quyết không phải là một nhân vật mai danh ở chốn thâm sơn.

Lý Hàn Thu cười ruồi, không biện bác nữa. Chàng chắp tay nói:

- Tiểu đệ không muốn phiền lụy tới Lôi huynh, vậy xin cáo biệt.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ định đi đâu bây giờ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ đã biết kẻ thù giết cha, nóng lòng rửa hận không thể chờ được nữa, nên định đến Kim Lăng tìm Phương Tú để hỏi cho rõ ràng.

Lôi Phi bụng bảo dạ:

- Bây giờ mình có khuyên gã e rằng gã cũng chẳng chịu nghe.

Y trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được rồi! Nếu Lý đệ có gặp biến cố gì thi cứ tới tòa tiểu miếu này mà tạm lánh.

Lý Hàn Thu đáp:

- Đa tạ Lôi huynh có dạ quan hoài.

Rồi trở gót đi ngay.

Lôi Phi nhìn bóng sau lưng Lý Hàn Thu cho đến khi khuất dạng rồi uể oải trở về tiểu miếu.

Lý Hàn Thu nghĩ lại câu chuyện trong Hội Võ Quán bất giác bật cười lẩm bẩm:

- Sao mình không đến thẳng nhà Phương Tú ở Kim Lăng giết cho kỳ hết, mà lại tìm vào Hội Võ Quán để xảy chuyện phân tranh vô vị một hồi.

Phương Tú ở Kim Lăng là một nhân vật rất nổi tiếng. Lý Hàn Thu chỉ hỏi hai người là biết được chỗ ở của hắn.

Phương Tú vẫn chưa ở trong nội thành Kim Lăng. Hắn cư ngụ trong một tòa trang viện cách phía Đông ngoài thành năm dặm. Tòa trang viện này kêu là Phương gia đại viện.

Khinh công của Lý Hàn Thu đã đến trình độ tuyệt vời. Quãng đường mấy dặm chàng chỉ lướt trong nháy mắt là tới.

Phương gia đại viện tuy nói là một viện mà thực ra cách kiến trúc giống tòa cổ thành. Xung quanh tòa cổ thành có con sông rộng chừng một trượng bao bọc. Nước sông xanh biếc sâu không thấy đáy. Phía trong sông là một bức tường vây cao hai trượng. Tường thành xây bằng đá xanh.

Tòa cổ thành cao hơn năm trượng, quá nửa chìa lên khỏi mặt tường vây.

Lý Hàn Thu đi quanh nửa vòng hộ trang hà. Chàng ngắm nhìn địa thế bốn mặt phát giác ra Phương gia đại viện có chỗ khác với cổ thành là hai mặt Nam, Bắc không có cổng thành, chỉ có cổng lớn ở hai mặt Đông, Tây.

Lúc này trời chưa tối, hai cổng lớn đều mở rộng. Hai cây cầu bắc qua sông ngay trước mặt cổng lớn. Ngoài cổng không có người canh gác.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Chỉ coi chỗ cư trú cũng biết hắn chẳng phải hạng người tử tế gì. Nực cười cho khách giang hồ số lớn không phân biệt thiện ác, cứ cho hắn là hảo nhân và kêu bằng Giang Nam Song Hiệp.

Chàng vừa nghĩ vừa đi qua phù kiều để tiến vào trong viện.

Chàng vừa tới cổng lớn đột nhiên có tiếng quát khẻ:

- Đứng lại!

Lý Hàn Thu dừng bước hỏi:

- Ai là người chấp sự?

Bổng thấy bóng người thấp thoáng. Một đại hán đeo đao đứng chắn trước mặt Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

- Các hạ là ai?

Nguyên người giữ cổng ngồi ẩn trong nhà mật thất ỏ hai bên. Tuy bề ngoài không trong thấy người canh giữ mà thiệt ra cổng ngỏ rất thâm nghiêm.

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Té ra các hạ ẩn ở phía sau cổng lớn.

Đại hán nhìn ngắm Lý Hàn Thu từ đầu xuống gót chân, thấy chàng khí vũ hiên ngang, liền chấp tay thi lễ hỏi:

- Quí khách từ đâu đến? Có điều chi dạy bảo?

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp:

- Ta đến đây muốn gặp Phương Tú để hỏi y về một vụ công án.

Đại hán đeo đao sửng sốt hỏi:

- Cách xưng hô các hạ thế nào? Có danh thiếp cầu kiến không? Xin đưa tại hạ để về thông báo.

Lý Hàn Thu trỏ vào thanh trường kiếm cài ở sau lưng đáp:

- Danh thiếp cầu kiến của ta là cái này đây.

Đại hán biến sắc nói:

- Hạng người dám đến Phương gia đại viện gây rắc rối thiệt không có mấy. Các hạ ngông cuồng như vậy chắc là không muốn sống nữa?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Ngươi bất quá chỉ là một tên nô bộc giữ cổng mà dám vô lễ với ta như vậy ư?

Chàng giơ tay lên phóng chưởng đánh ra.

Thế chưởng này rất kỳ ảo.

Đại hán thấy chưởng đánh tới mà không tránh kịp.

Bình! Phát chưởng trúng đại hán.

Thế chưởng rất nặng. Đại hán bị trúng vào mặt, miệng phun máu tươi. Gã loạng choạng lùi lại mấy bước rồi mới đứng vững được.

Bổng thấy bóng người thấp thoáng, chia hai bên tả hữu giáp công Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu thủ pháp mau lẹ rút kiếm rất nhanh vung lên.

Choang choảng hai tiếng rùng rợn! Hai thanh đơn đao tập kích bị trường kiếm của Lý Hàn Thu hất rớt xuống đất.

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt, tra kiếm vào vỏ nói:

- Hai bên nhà mật thất các ngươi còn bao nhiêu tay cao thủ kéo cả ra đi!

Đại hán xuất hiện đầu tiên đã nhìn rõ bản lãnh Lý Hàn Thu không phải tầm thường, liền vẫy tay hỏi:

- Các hạ cầu kiến Phương viện chủ đã không chịu báo tên họ, cũng không đưa danh thiếp thì tại hạ làm sao thông báo được?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Ngươi cứ bảo có người đòi mạng đến cầu kiến là được.

Đại hán sửng sốt hỏi:

- Đòi mạng ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi!

Đột nhiên chàng vung trường kiếm ra. Ánh hào quang lấp loáng nhằm đâm thẳng vào đại hán.

Đại hán thấy bảo kiếm đâm tới vội né tránh sang một bên. Nhưng thế kiếm của Lý Hàn Thu thần tốc phi thường. Ánh hào quang lướt qua lạnh gáy. Hán tử bị hớt đứt mất bên tai.

Kiếm thế của chàng mau quá. Chàng thu thế về rồi đại hán mới cảm thấy đau đớn, thét lên một tiếng:

- Trời ơi!

Gã đưa tay tả lên bưng tai. Máu tươi theo kẻ ngón tay chảy xuống ròng ròng.

Lý Hàn Thu hạ thấp trường kiếm khều cái vành tai lên nói:

- Ngươi cầm cái này vào mà thông báo chắc Phương viện chúa của nhà ngươi sẽ ra đón khách ngay đấy.

Đại hán khi nào còn dám nhiều lời, hắn đón lấy vành tai rồi trở gót đi luôn.

Lý Hàn Thu cười lạt đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn hai tên đại hán kia, thủng thẳng hỏi:

- Các ngươi đã vào phục dịch trong Phương gia đại viện chắc cũng chẳng phải hạng người tử tế gì?

Hai gã đại hán chỉ còn tay không, vì binh khí của chúng đã bị trường kiếm đối phương hất đi.

Chúng lại thấy thủ pháp của chàng hớt tai của gã kia thì sợ hãi vô cùng không dám nói gì nữa, chỉ đứng run như thằn lằn đứt đuôi.

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó hai đại hán cười lạt hỏi:

- Phương viện chúa của các ngươi nổi tiếng nghĩa hiệp mà thực ra là cường đạo. Các ngươi đi theo hầu hạ chắc cũng không phải hạng người lương thiện.

Hai đại hán chỉ đưa mắt nhìn nhau không dám nói gì.

Lý Hàn Thu quắc mắt nhìn hai gã lần nữa rồi cất bước tiến vào.

Hai đại hán tự lượng không ngăn cản được mà cùng không đành để chàng tiến vào. Chúng cực kỳ bối rối.

Lý Hàn Thu qua cổng lớn đi thẳng. Hai đại hán đành đi theo sát.

Gã bên trái đột nhiên chắp tay thi lễ hỏi:

- Xin các hạ nghe tiểu nhân một lời được chăng?

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi lại:

- Chuyện gì?

Đại hán đáp:

- Người ta thường nói: "đại nhân không trách cứ kẻ tiểu nhân". Tiểu nhân vâng mệnh giữ cửa mà để người tiến vào thì theo luật lệ tất bị trọng phạt. Xin các hạ chu toàn cho.

Lý Hàn Thu đáp:

- Trong Phương gia đại viện các ngươi toàn quân đốn mạt làm càn, thì ngươi có bị trừng phạt cũng là đáng lắm, ngươi còn kêu la nỗi gì?

Đại hán nói:

- Các hạ muốn kiếm Phương viện chúa tưởng chẳng nên làm đau khổ cho bọn tiểu nhân...

Đang lúc nói chuyện, Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn vào bỗng thấy bóng người chạy tới nhanh như bay. Chỉ trong chớp mắt đã đến trước Lý Hàn Thu.

Người này mình mặc áo xanh, tuổi mới 17,18. Mày thanh mắt tú, tướng mạo xinh đẹp. Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Không hiểu gã này làm chức phận gì trong viện?

Gã áo xanh nhìn Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi:

- Người tự xưng "khách đòi mạng" phải chăng là các hạ?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Ngươi là ai?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Tại hạ là một tên thư đồng hầu cận Phương viện chúa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao Phương Tú không ra đón ta?

Thiếu niên áo xanh chau mày đáp:

- Tệ viện chúa đón toàn những bậc anh hùng hào kiệt trong võ lâm. Chừng như các hạ chưa có tiếng tăm gì thì bất tất phải đến viện chúa nghênh tiếp.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Muốn cho đích thân Phương Tú ra đón tiếp thì làm thế nào?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Địa vị của các hạ chừng như khó lòng được tệ viện chúa thân hành ra tiếp đón.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Ta coi chẳng có chi là khó cả.

Thiếu niên áo xanh cũng cười lạt hỏi:

- Đâu có chuyện dễ dàng vậy được?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cứ đánh chó là chủ nhân phải ra.

Đột nhiên chàng giơ tay lên phóng chưởng đánh thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh đã chuẩn bị từ trước. Gã hít mạnh một hơi, né tránh chưởng thế của Lý Hàn Thu, đồng thời phóng chân đá vào bụng dưới chàng.

Lý Hàn Thu đột nhiên lùi lại một bước, đồng thời vung tay ra đập vào vai bên tả thiếu niên áo xanh. Tay phải có tay trái che khuất đưa ra rất mau nắm lấy cổ tay thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh tránh được phát chưởng của Lý Hàn Thu đánh xuống đầu vai nhưng không tránh kịp tay phải chàng đột nhiên vung ra chụp tới. Gã thấy cổ tay bị siết chặt.

Lý Hàn Thu đã nắm trúng huyệt mạch môn gã. Chàng ngấm ngầm tăng gia nội lực.

Chỉ trong nháy mắt gã thiếu niên áo xanh cảm thấy nữa người tê chồn không nhúc nhích được.

Đại hán đứng bên thấy thế toan chạy đến cứu nhưng tự biết sức mình không địch nổi Lý Hàn Thu nên ngần ngừ không dám tiến lại.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Một tên thư đồng tôi mọi mà dám vô lễ với ta như vậy thì hẳn đã được Phương Tú cưng lắm phải không?

Gã thiếu niên máy môi tựa hồ muốn lên tiếng thóa mạ.

Lý Hàn Thu liền gia tăng nội kình.

"Rắc" một tiếng! Uyển mạch gã thiếu niên đã bị bóp gãy xương.

Gã thiếu niên muốn thóa mạ cũng không thốt ra lời được. Gã rú lên một tiếng, đôi hàng lệ chảy xuống, toàn thân run bần bật.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Ta muốn ngươi rú lên mấy tiếng thì chắc Phương Tú phải ra tiếp khách.

Thiếu niên áo xanh gượng gạo đáp:

- Các hạ buông tiểu nhân ra... để tiểu nhân vào thông báo... Ngoài tiểu nhân không ai dám kinh động tới chủ nhân.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Vậy ra ngươi là một đứa tôi đòi thân tín của hắn ư?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Tiểu nhân là một tên hầu cận của gia chủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tên họ ngươi là chi?

Thiếu niên áo xanh mất hết nhuệ khí, sợ hãi đáp:

- Tiểu nhân là Phương Nghĩa.

Lý Hàn Thu cười khẩy nói:

- Ta tưởng ngươi bất tất phải thông báo, chỉ kêu lên ba tiếng cứu mạng là Phương Tú sẽ ra ngay.

Phương Nghĩa đáp:

- Gia chủ ở nhà trong luyện công cách bao nhiêu tầng cửa ngỏ. Tiểu nhân có la đến mười tiếng, trăm tiếng gia chủ cũng không nghe rõ.

Lý Hàn Thu co chân đá một cái cho Phương Nghĩa lăn đi mấy vòng, chàng nói:

- Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà mà hắn không ra tiếp khách thì ta sẽ xông vào.

Cổ tay Phương Nghĩa bị Lý Hàn Thu nắm gãy xương, gã đau đớn vô cùng, khi nào còn dám nói gì? Gã cố nhịn đau xoay mình chạy đi ngay.

Lý Hàn Thu quay lại nhìn đại hán hỏi:

- Ngày thường viện chúa của các ngươi làm nhiều điều tàn ác lắm phải không?

Đại hán không dám nói có mà cũng chẳng dám bảo không. Gã khẻ hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Cái đó tiểu nhân không biết.

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày kiếm lên, mặt đầy sát khí, chàng nói:

- Ta chắc ngươi phải biết điều đó.

Đại hán ngơ ngẩn buột miệng đáp:

- Tiểu nhân có biết!

Lý Hàn Thu ra oai trấn áp khiến cho đại hán sợ quá. Gã biết mình chỉ nói bướng một câu là nguy đến tính mạng.

Gã rất cẩn thận chỉ sợ nói lỡ lời.

Lý Hàn Thu vừa đảo mắt nhìn cảnh vật xung quanh vừa hỏi:

- Ngươi ở trong Phương gia đại viện đã bao lâu?

Đại hán đáp:

- Tiểu nhân ở đây chưa đầy ba năm.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy là lâu rồi. Phương Tú ở Kim Lăng đã làm điều gì tàn ác, ngươi tự ý kể cho ta vài việc coi.

Đại hán rất lấy làm khó nghĩ, đáp:

- Thiệt tình tiểu nhân không biết rõ, mong đại hiệp lượng thứ cho.

Lý Hàn Thu đột nhiên vươn tay ra nắm lấy cổ tay đại hán lạnh lùng nói:

- Ta biết lề luật trong Phương gia đại viện này rất là nghiêm ngặt. Ngươi sợ nói ra rồi sẽ bị trừng trị nghiêm khắc nên không dám nói. Nhưng ngươi mà làm cho ta nỗi giận thì lập tức máu chảy thây phơi!

Đại hán bị kiềm chế, nữa người tê dại vội nói:

- Đại hiệp hỏi điều chi mà tiểu nhân biết xin nói hết.

Lý Hàn Thu xem ra gã đã hoàn toàn khuất phục, liền hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Ngươi có biết Hội Võ Quán quán chủ không?

Đại hán gật đầu đáp:

- Tiểu nhân có biết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Y có đến Phương gia đại viện bao giờ không?

Đại hán đáp:

- Có đến! Nhưng y thường đến vào lúc nửa đêm chứ không bao giờ đến giữa ban ngày.

Lý Hàn Thu buông tay gã ra nói:

- Ngươi không có chuyện gì nữa, thôi đi đi!

Rồi chàng rảo bước tiến vào.

Lý Hàn Thu vào tới cửa đột nhiên cánh cửa mở rộng.

Một lão già đầu đội nho cân mình mặc áo lam, chòm râu dài rủ xuống trước ngực.

Lão đứng trước cửa chắn lối đi.

Chương 24 - Vào Phương phủ, Hàn Thu mắc bẩy

Lão già này ốm nhách nhưng tính thần quắc thước.

Lý Hàn Thu vừa trông đã biết là một tay hảo thủ nội gia. Chàng đưa mắt nhìn lão lạnh lùng nói:

- Tại hạ muốn kiếm Phương viện chúa.

Lão già chậm rãi đáp:

- Lão phu chính là Phương Tú.

Hai người đứng cách nhau bảy bậc đá. Lý Hàn Thu nhảy vọt lên bờ.

- Phương viện chúa có quen biết Trương Tử Thanh không?

Phương Tú nhìn lại chàng đáp:

- Lão phu có gặp y một lần, nhưng đả gần 20 năm không thấy y đâu nữa.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Phương viện chúa! Tưởng viện chúa đã biết tại hạ là ai rồi.

Phương Tú nhìn Lý Hàn Thu từ đầu tới chân rồi lắc đầu đáp:

- Xin tha thứ cho lão phu mắt kém, chưa nhận được đại gia là ai?

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ nhắc tới một người chắc viện chúa sẽ biết ngay.

Phương Tú hỏi:

- Không hiểu các hạ muốn nói vị anh hùng nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chắc Phương viện chúa có nhận biết Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần đại hiệp?

Phương Tú cười rồi đáp:

- Ngày Lý Thanh Trần còn sống ở thế gian, lão phu đã được gặp qua.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Tuy Lý Thanh Trần đã qua đời, nhưng con y hãy còn sống ở thế gian... Phương viện chúa đã sót một điều nhỏ cỏ không nhổ tận gốc.

Phương Tú vẻ mặt vẫn trấn tĩnh. Lão thủng thẳng hỏi:

- Các hạ là...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Tại hạ con Lý Thanh Trần tên gọi là Lý Hàn Thu.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Té ra là Lý công tử! Cha hùm không sinh con chó. Khí thế của Lý công tử đúng là tác phong của lệnh tôn ngày trước.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lý công tử từ xa ngàn dặm tới đây hẳn có việc gì cần yếu. Xin vào trong sảnh đường để lão phu dâng trà kính khách.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Thằng cha này vẫn trấn tĩnh tâm thần. Nếu hắn không chuẩn bị từ trước thì tài nào giữ thái được thái độ ung dung như vậy?

Chàng ỷ mình võ nghệ cao cường, tuy đã trông thấy cách kiến trúc trong viện như một tòa thành cực kỳ kiên cố mà chàng vẫn thản nhiên chẳng sợ hãi gì.

Chàng vẫy tay nói:

- Tòa viện của Phương viện chúa tuy kiên cố như thành đồng vách sắt song Lý Hàn Thu này vẫn chẳng quan tâm.

Phương Tú nói:

- Oai phong của lệnh tôn ngày nay lại thấy ở trong người Lý công tử.

Đoạn lão trở gót đi trước.

Lý Hàn Thu theo sau Phương Tú bước qua cửa vào sảnh đường thì thấy nơi đây âm thầm lạnh lẽo.

Nền nhà lát gạch xanh.

Bên ngoài bóng tịch dương hãy còn sáng lạn mà trong sảnh đường đã tối đen không nhìn rõ cảnh vật.

Phương Tú trầm giọng bảo gia nhân:

- Thắp đèn lên!

Hỏa quang lấp loáng từ tiền sảnh soi vào suốt một dãy hành lang, cách một trượng lại có cây đèn lồng rủ tua. Dãy hành lang dài chừng bốn năm trượng rồi chuyển sang phía hữu.

Lý Hàn Thu tự nhủ:

- Xem cách bố trí nơi đây tất có nhiều cửa ngỏ mai phục trùng trùng, ta phải cẩn thận lắm mới được.

Phương Tú vừa cất bước vừa nói:

- Lý công tử giá lâm hàn xá thật là hân hạnh. Xin mời vào sảnh đường ngồi chơi.

Lý Hàn Thu toan cất bước theo, đột nhiên chàng động tâm liền dừng lại lạnh lùng hỏi:

- Bất tất phải vào sảnh đường nữa. Viện chúa có biết bữa nay tại hạ tới đây vì việc gì không?

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Lão phu không biết.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Tại hạ tưởng viện chúa đã biết rồi, có điều không muốn nói ra mà thôi.

Phương Tú nói:

- Lão phu không biết thiệt.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Phương viện chúa khá trầm tĩnh đó.

Rồi chàng đổi sang thanh âm nghiêm trọng tiếp:

- Khắp thiên hạ đều bảo gia phụ hại về tay Ngũ Quái, mà thiệt ra Ngũ Quái không phải là hung thủ chân chính.

Phương Tú khẻ hất chòm râu dài cười hỏi:

- Vậy hung thủ chân chính là ai?

Lý Hàn Thu đáp:

- Là Phương Tú ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ châu.

Phương Tú vẽ mặt trấn tĩnh, cười ruồi hỏi:

- Công tử nói vậy thì cả lão phu cũng dính vào đó ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không phải tại hạ nói vô căn cứ. Hiện còn bức thư của Hàn Đào viết cho Trương Tử Thanh.

Tại hạ đã công bố bức thư này trong Hội Võ Quán.

Phương Tú cười ha hả nói:

- Anh hùng thiên hạ còn ai không biết lệnh tôn bị sát hại về tay Ngủ Quái. Lý công tử đã mắc mưu kế của Trương Tử Thanh muốn đổ vạ cho Giang Đông thì lão phu dù có trăm miệng cũng khó lòng giải thích được.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

- Trong Hội Võ Quán đã có người nhận đúng bức thư này là thủ bút của Hàn Đào.

Phương Tú hỏi:

- Người nào vậy? Hiện giờ ở đâu? Lão phu cho khoái mã đi suốt ngày kiếm Hàn Đào và người đó tới để đương đối chất.

Lý Hàn Thu đáp:

- Người đó ư? Y đã chết rồi.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Nếu vậy thì Lý công tử đả ăn nói một cách hàm hồ chăng?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Bức thư đó hiện ở trong mình tại hạ. Muốn điều tra coi có phải bút tích của Hàn đại hiệp hay không cũng chẳng khó gì.

Phương Tú nói:

- Bút tích của Hàn Đào lão phu chỉ trông qua là biết. Vậy công tử hãy đưa bức thư đó cho lão phu coi, được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ có thể đưa cho viện chúa được, nhưng không phải ở ngay đây.

Phương Tú lại hỏi:

- Công tử định đi đâu mới định giao thư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải đến Hội Võ Quán, tại hạ sẽ giao trước mặt mọi người.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi nói:

- Giả tỷ lão phu ở vào địa vị công tử thì công tử giao bức thư đó ngay bây giờ.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Phương Tú đáp:

- Lý công tử có chịu trao thơ mới có thể bình yên mà rời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu xoay tay rút thanh trường kiếm đánh soạt một tiếng rồi nói:

- Mời viện chúa lấy binh khí đi!

Phương Tú cười khanh khách nói:

- Lão phu mà dùng binh khí thì động thủ với công tử thì dù thắng cũng là bất võ.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Khẩu khí Phương viện chúa có vẻ khoác lác?

Chàng rung tay một cái phóng kiếm ra veo véo luôn hai chiêu đâm tới. Hai chiêu kiếm này vừa đâm vừa chém rất kỳ ảo.

Phương Tú dường như không ngờ kiếm chiêu của Lý Hàn Thu ác độc đến thế. Lão kinh hãi vội vàng né tránh nhưng đã chậm mất một chút. Tay trái lão bị chém hớt trúng, áo rách, máu tươi chảy ra.

Lý Hàn Thu đột nhiên thu trường kiếm lại lạnh lùng nói:

- Lấy binh khí ra đi! Ta muốn hạ ngươi một cách đường hoàng để ngươi khẩu phục cũng như tâm phục.

Phương Tú mặt lạnh như tiền thò tay vào bọc rút ra một thứ binh khí hình thù quái dị trông như một chiếc tay người Cây binh khí này dài không đầy một thước toàn thân trắng như tuyết. Một đầu chi làm năm ngón. Ngón trỏ và ngón giữa chỉa thẳng lên. Ngón út và ngón vô danh thì nữa co nữa duỗi. Còn ngón cái thì lại dựng ngược về phía sau. Năm ngón chia thành ba phương hướng khác nhau trông rất kỳ dị.

Món khí giới này lấy tên là Ngân Phật Thủ.

Phương Tú lấy binh khí ra rồi cười lạt một tiếng nói:

- Hơn mười năm nay lão phu chưa đụng đến khí giới. Bữa nay may gặp Lý công tử lão phu mới dùng tới.

Lý Hàn Thu cất giọng lạnh như băng:

- Hãy cẩn thận!

Chàng phóng kiếm đâm tới.

Phương Tú cầm cây Ngân phật thủ đưa ra đỡ lấy đánh choang một tiếng thanh trường kiếm trong tay Lý Hàn Thu bị hất trật sang một bên.

Kiếm chiêu của Lý Hàn Thu cực kỳ thần tốc, chàng không chờ Phương Tú phản kích đã thu kiếm về và đánh liền ba chiêu.

Phương Tú huy động cây Ngân phật thủ vừa gạt vừa che kín quanh mình. Một trận kim thiết đụng nhau bật lên những tiếng chát chúa rùng rợn. Lão gạt được ba chiêu kiếm liên hàn của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Võ công lão thất phu này quả nhiên lợi hại. Bọn Trương Tú Thanh còn kém lão xa. Xem chừng muốn hạ lão tất phải trải qua một trường chiến đấu ác liệt.

Trong lòng nghĩ vậy, tay kiếm cũng dẫn đờ.

Phương Tú thừa cơ phản kích, phóng cân Ngân phật thủ đánh tới ba chiêu.

Lý Hàn Thu huy động trường kiếm gạt Ngân phật thủ rồi lại tấn công hai chiêu.

Thế là trong đại sảnh mở đầu cuộc chiến đấu khốc liệt. Thanh trường kiếm cũng như cây Ngân phật thủ, đều phóng ra những chiêu tuyệt ảo!

Cuộc ác đấu đã diễn tiến được hơn 20 hợp mà vẫn chưa phân thắng bại.

Lý Hàn Thu mặt nổi sát khí, hú lên một tiếng dài. Chàng thay đổi thế kiếm tấn công ác liệt hơn.

Phương Tú dần dần chống không nổi nhưng lão là tay gian hoạt, biết rằng đã gặp phải tay cường địch, liền từ từ lui lại phía sao theo đường hẻm khá dài. Lão vừa đỡ vừa lùi.

Lý Hàn Thu tuy chiếm được ưu thế, nhưng trong lúc nhất thời không có cách nào hạ Phương Tú ngay được.

Hai người đi sâu vào đường hẻm.

Khí giới của Lý Hàn Thu dài quá nên xoay khó. Những chiêu kiếm kỳ ảo mãnh liệt không thi triển được.

Phương Tú cầm khí giới ngắn hơn nên không bị vướng vấp. Nhưng lão không mượn thế đường hẻm chật hẹp để đem toàn lực ra kháng cự mà vẫn từ từ lùi lại phía sau.

Lý Hàn Thu cũng biết lão muốn dẫn mình vào trọng địa, nhưng một là vì nóng báo thù, hai là nghệ cao mật lớn, chàng vẫn tiếp tục tiến vào.

Phương Tú dĩ nhiên giữ thế thủ, chỉ đỡ gạt kiếm chiêu của đối phương chứ không phản kích.

Lùi đến đường hẻm lại đến một tòa đại sảnh khác.

Cửa đại sảnh đường rộng mở nhưng bên trong không thắp đèn lửa một màu tối om.

Phương Tú đột nhiên hồi thủ phản kích cây ngân thủ cấp công ba chiêu liền.

Lý Hàn Thu bị đối phương đem toàn lực phản kích, bức bách chàng phải lùi lại một bước và thu kiếm về chống đỡ.

Phương Tú thừa cơ nhảy vọt vào đại sảnh tối om.

Lý Hàn Thu bật tiếng cười lạt hỏi:

- Phương Tú! Ngươi cũng được kể là một nhân vật có tên tuổi trong võ lâm mà bây giờ lại trốn chui như vậy thì đâu phải là anh hùng hảo hán?

Tiếng Phương Tú cười lớn từ trong đại sảnh vọng ra rồi cất tiếng hỏi:

- Lão phu có giết ngươi ở trong Phương gia đại viện này thì ai mà biết được?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Cách bố trí tại Thiết Hoa Bảo so với Phương gia đại viện của ngươi đây còn ghê gớm gấp mười

mà cũng chẳng vây hãm được Lý Hàn Thu này...

Phương Tú lạnh lùng ngắt lời:

- Trương Tử Thanh là hạng người nào mà công tử lại đem ví với lão phu.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Hắn nói câu này quả đúng thật. Cứ lấy võ công mà bàn thì Trương Tử Thanh còn thua hắn xa.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong bụng rồi đáp:

- Phương Tú! Ngươi không chịu ra thì ta cũng đánh vào.

Chàng kêu lên mấy tiếng vẫn không thấy Phương Tú đáp lại.

Lý Hàn Thu ngưng tụ mục lực nhìn vào trong nhưng chỉ thấy tối om không trong rõ vật gì.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Cách kiến trúc Phương gia đại điện này rất cổ quái. Phía trong cửa đã không thấy ánh mặt trời. Ngoài sự kiên cố dễ bề thước phòng thủ e còn có mai phục khác nữa. Lấy sức một mình ta tỷ đấu với lão trong căn nhà hắc ám thì bất luận mình thắng hay bại cũng lâm vào bước đường nguy hiểm vô cùng. Chi bằng ta lùi ra ngoài kia để khiêu chiến với lão là thượng sách.

Chàng nghĩ vậy liền trở gót lui ra.

Bỗng thấy trong đường hẻm đèn đuốc đang sáng lòa liên tục bị tắt hết. Chỉ trong nháy mắt không đâu còn chút đèn lửa. Đường hẻm thành tối om.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nếu trong đường hẻm có người ám toán thì khó lòng né tránh. Ta phải mượn sức ký ức chạy lẹ ra ngoài đường hẻm rồi dời khỏi tòa cổ bảo này.

Chàng vừa nghỉ vừa đi rất mau.

Ngờ đâu mới đi được chừng hai ba trượng, đột nhiên nghe đánh rầm một tiếng. Một cánh cửa hạ xuống ngăn chặn lối đi.

Lý Hàn Thu vung kiếm đâm vào nghe rõ một tiếng kim thiết chạm nhau, liền biết ngay cửa này đúc bằng sắt.

Trước tình cảnh này, Lý Hàn Thu bỗng nổi lòng liều mạng chiến đấu, liền trở gót chạy trở vào.

Ngờ đâu chàng vừa cất bước đầu trong cũng có một cánh cửa rớt xuống. hai đầu cửa đóng khoảng giữa dài chừng ba trượng. Chỗ này cũng không có gì khác lạ.

Lý Hàn Thu biết ngay trong quảng hẻm này tất có mai phục rất hiểm độc, nếu cơ quan phát động là mình khó sống mà thoát khỏi nơi đây.

Bất giác chàng buông tiếng thở dài tự hối:

- Đáng tiếc ta không nghe lời Lôi Phi, ỷ mình kiêu dũng nên gặp kết quả ngày nay.

Chàng đành ngồi xuống xếp bằng nhắm mắt điều hòa hơi thở để cho tinh lực cùng tâm thần trở về tình trạng trấn tĩnh rồi sẽ tìm cách đối địch.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu.

Bỗng bên tai nghe có tiếng người lạ nói vọng vào:

- Hãy hạ bảo kiếm xuống.

Lý Hàn Thu ngó thanh trường kiếm bên mình cất tiếng hỏi:

- Lão là ai?

Người lạ mặt cười khanh khách đáp:

- Lão phu ư? Lão phu chính là Hàn Đào ở Từ Châu mà công tử đang muốn kiếm đây.

Lý Hàn Thu cười gằn nói:

- Hay lắm! Té ra là lão!

Hàn Đào lạnh lùng nói:

- Lão phu đã đến Kim lăng từ lâu và đã gặp công tử ở trong Hội Võ Quán rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Chà! Không ngờ Hội Võ Quán lừng lẩy tiếng tăm lại là nanh vuốt của Giang Nam Song Hiệp.

Hàn Đào cất giọng lạnh như băng nói:

- Bây giờ công tử mới rỏ ư? Đáng tiếc là chậm mất rồi! Điều bí ẩn giấu ở trong thâm tâm công tử thì nay nó sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn xuống dưới đất với thi thể công tử.

Lý Hàn Thu biết không phải là lời hăm dọa. Nơi đây tất có bố trí mai phục để đưa chàng vào chỗ chết bất cứ lúc nào.

Chàng liền hỏi:

- Họ Đào kia! Tại hạ muốn hỏi một việc chẳng hiểu lão có dám nói không?

Hàn Đào cười rộ đáp:

- Nhất định công tử phải chết thì còn điều gì là lão phu không dám nữa. Công tử cứ hỏi đi!

Lý Hàn Thu nghe thanh âm ở về phía hữu trong bức vách cách chỗ chàng đứng chừng một trượng thì nghĩ bụng:

- Trong Thiết Hoa Bảo của Trương Tử Thanh tuy có bố trí những quan ải hiểm yếu nhưng còn nhiều chỗ không đặt mai phục. Ở đây Phương Tú lại đặt mai phục khắp nơi ở trong trang viện.

Các phòng ốc đường hẻm chỗ nào cũng có cạm bẫy, so với cách bố trí của Trương Tử Thanh còn ghê gớm hơn chứ không phải kém.

Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa cất tiếng hỏi:

- Bức thư mà tại hạ đã công bố trong Hội Võ Quán có đúng là thủ bút của Hàn Đào không?

Hàn Đào đáp:

- Đó chính là thủ bút của Hàn nhị gia.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Vậy ra gia phụ bị Giang Nam Song Hiệp các ngươi hạ sát ư?

Hàn Đào cười khanh khách đáp:

- Đúng thế! Nếu không có anh em lão phu ra tay thì bọn Ngũ Quái võ công tầm thường kia làm gì địch nổi lệnh tôn.

Lý Hàn Thu đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

- Than ôi! Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Hàn Đào lấy làm kỳ hỏi:

- Công tử còn có điều chi đáng tiếc?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đáng tiếc là Lý Hàn Thu này chưa đâm chết được kẻ thù mà phải uổng mạng nơi đây, thật khó lòng nhắm mắt được.

Hàn Đào hững hờ nói:

- Lệnh tôn cũng lệnh đường ở dưới suối vàng đang tịch mịch quạnh hiu thì công tử xuống đó hầu hạ dưới gối cũng tỏ được lòng hiếu thảo chứ sao?

Trong đường hầm này tối đen như mực.

Lý Hàn Thu chỉ nghe thanh âm để đoán vị trị chỗ Hàn Đào đang đứng. Chàng từ từ lượm thanh trường kiếm lên toan nhảy lại tấn công thì đột nhiên nghe thanh âm một thiếu nữ lọt vào tai:

- Không nín nhịn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Muốn toàn mạng chớ có vọng động.

Mấy câu nói này như mõ chiều chuông sớm khiến cho bầu nhiệt huyết trong ngực Lý Hàn Thu đang sủi lên sùng sục tự nhiên trấn tĩnh lại.

Chàng nghĩ thầm:

- Câu nói này quả đúng thật. Ta mà không nhẫn khí thôn thanh nhảy lại tập kích thì mười phần chắc đến tám là đâm không trúng, chỉ tổ làm cho chúng tức giận và đưa ta đến chỗ chết mau chóng hơn.

Chàng nghĩ vậy rồi tạm thời bình tĩnh lại.

Một ý niệm khác lại nổi lên trong đầu óc. Chàng tự hỏi:

- Thanh âm cảnh cáo vừa rồi rõ ràng ở miệng một thiếu nữ thốt ra. Nhưng nàng là ai? Từ ngày ta dời khỏi sư môn chỉ đem hết tâm ý vào việc báo thù, luôn luôn giữ hành tung bí ẩn, chưa từng giao thiệp với bọn giang hồ. Bữa nay ở Hội Võ Quán mới giao kết với Thần Thâu Lôi Phi là người đầu tiên, còn đàn bà con gái thì ta có giao thiệp với ai đâu?

Chàng cố moi móc tìm trong ký ức xem thanh âm thiếu nữ này là ai nhưng chàng đã thất vọng, thủy chung không nhớ được là tiếng cô gái nào.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu.

Đột nhiên một ánh sáng lòa lóe lên chiếu thẳng vào.

Lý Hàn Thu bị ánh sáng mãnh liệt này làm cho hai mắt không mở ra được bản năng thiên nhiên muốn sống của con người thúc đẩy chàng cầm kiếm thế hộ vệ trước ngực.

Một tràng cười hô hố nổi lên, tiếp theo là một giọng nói lạnh như băng:

- Lão phu chỉ hạ lệnh một tiếng là lập tức bao nhiêu cơ quan đều phát động. Hàng trăm mũi tên tẩm độc đồng thời bắn ra. Dù võ công công tử có cao cường gấp mười cũng nhất định phải chết dưới làn tên đạn.

Lý Hàn Thu vừa nhe đã biết ngay là âm thanh Phương Tú. Những lời cảnh cáo vừa rồi của thiếu nữ lại hiện lên trong đầu óc chàng.

Chàng nghĩ thầm:

- Lúc này là lúc ta phải hết sức tranh thủ sinh cơ.

Chàng từ từ buông kiếm xuống hỏi:

- Có phải Phương viện chúa đó không?

Phương Tú đáp:

- Chính thị lão phu!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viện chúa giam hãm ta ở chỗ này, giết thì không giết, tha cũng không tha, là có dụng ý gì?

Phương Tú lại hỏi:

- Phải chăng công tử là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm?

Lý Hàn Thu không trả lời, chàng hỏi lại:

- Viện chúa hỏi câu này làm chi? Phải thì sao mà không phải thì sao?

Phương Tú đáp:

- Công tử đã bị hãm vào tử địa. Bây giờ chỉ có một đường thoát chết, lão phu không hiểu công tử có muốn sống chăng?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đường lối nào? Phương viện chúa nói cho tại hạ nghe.

Phương Tú đáp:

- Công tử chỉ có một quyết định muốn chết hay là muốn sống chẳng còn gì nữa mà phải lựa chọn.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ muốn biết trước đường lối nào, nếu sống không bằng chết thì thà rằng chết đi hay hơn.

Phương Tú chưa trả lời, ánh lửa đang mãnh liệt tự nhiên tắt phụt.

Hồi lâu chàng mới nghe Phương Tú vọng lại đáp:

- Lão phu yêu cầu công tử giết một người.

Lý Hàn Thu toan cự tuyệt thì sực nhớ tới lời cảnh cáo của thiếu nữ.

Chàng nghĩ thầm:

- Binh bất yếm trá. Hai bên ở vào tình thế đối địch dù ta có giả trá cũng không sao.

Nghĩ vậy chàng liền hỏi lại:

- Viện chúa bảo tại hạ giết ai?

Phương Tú lạnh lùng đáp:

- Lão phu đã nói rồi. Công tử không có quyền lựa chọn nữa. Lão phu chỉ hỏi công tử có chịu hay không?

Lý Hàn Thu trong lòng lửa giận cháy bừng bừng mà chàng phải cố nhẫn nại, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Ưng thì sao mà không ưng thì sao?

Phương Tú đáp:

- Công tử mà ưng thì hãy uống một viên thuốc độc trước. Trong ba ngày chất độc mới phát tác. Chúng ta tha công tử dời khỏi nơi đây và đưa công tử đi giết một người.

Lý Hàn Thu cố dẹp cơn xúc động trong lòng hỏi lại:

- Sau khi tại hạ giết người thì sao?

Phương Tú đáp:

- Khi đó lão phu sẽ phế bỏ võ công của công tử rồi cho uống thuốc giải và đưa tới một chốn nông thôn để công tử di dưỡng tuổi trời.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu tại hạ không giết nổi người đó thì làm thế nào?

Phương Tú đáp:

- Công tử mà không giết được y thì dĩ nhiên công tử bị y hạ sát.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ không chịu thì sao?

Phương Tú đáp:

- Giản dị lắm! Lão phu hạ lệnh phát động cơ quan cho trăm ngàn tên độc bắn ra hạ sát công tử ngay tức khắc.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Để tại hạ nghĩ lại coi.

Phương Tú nói:

- Được rồi! Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà lão phu sẽ trở lại để công tử trả lời dứt khoát.

Lý Hàn Thu nhìn về phía phát ra thanh âm, ngơ ngẩn xuất thần. Chàng không biết là mình đang phẫn nộ hay đang oán hận.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo của thiếu nữ vọng lại:

- Ưng chịu hắn đi! Ta đã vì công tử mà tráo thuốc giả vào, công tử yên tâm nuốt xuống.

Phương Tú là kẻ rất đa nghi, công tử đừng tưởng ngậm thuốc trong miệng dấu dưới đầu lưỡi là hắn không phát giát ra được...

Thanh âm ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Trước tình trạng này, công tử không còn đường nào khác để mà lựa chọn nửa. Chỉ có cách nghe lời ta mới yên được. Ta nói tới đây là hết lời, còn tin hay không là tùy ở nơi công tử. Thôi ta đi đây!

Lý Hàn Thu toan hỏi xem người này là ai, nhưng chưa thốt ra lời chàng đã dừng lại Một lúc sau, thanh âm Phương Tú lại vọng lên:

- Lý công tử! Công tử đã suy nghĩ kỹ chưa?

Lý Hàn Thu không dám trả lời ưng thuận một cách mau lẹ, sợ đối phương sinh lòng nghi hoặc, chàng liền thủng thẳng hỏi:

- Sau khi tại hạ giết người kia mà Phương viện chúa vẫn không thực hành lời hứa lấy thuốc giải cho thì ra tại hạ nhọc sức vì Phương viện chúa mà mình chẳng được ích gì hay sao?

Phương Tú cười ha hả đáp:

- Sau khi phế bỏ võ công, công tử chẳng khác chi người tầm thường thì giết đi hay để sống cũng

chẳng quan hệ gì.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Nhưng tại hạ còn có miệng nói. Viện chúa không sợ tiếng tăm Giang Nam Song Hiệp bị tiêu ma ư?

Phương Tú cười lạt đáp:

- Công tử đã đem bức thơ kia công bố trong Hội Võ Quán thì dĩ nhiên hiệp danh của chúng ta bị hoen ố rồi...

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chỗ nông trang mà công tử trú ngụ sau này ở tại rừng sâu đầm lớn, ngoài việc ăn uống no đủ, quanh năm công tử khó lòng được gặp mặt mọi người. Công tử lại mất hết võ công đừng hòng dời khỏi chỗ đó.

Lý Hàn Thu lẳng lặng không nói gì, bụng bảo dạ:

- Ta không nên trả lời hắn một cách mau lẹ là đã ưng chịu điều kiện của hắn.

Đột nhiên ánh sáng lòe lên, một tia sáng quắc chiếu vào. Tiếp theo một viên thuốc liệng xuống đất trước mặt Lý Hàn Thu Bổng nghe âm thanh Phương Tú lại cất lên:

- Một đàng là chết uổng, một đàng là sống trộm, đối với công tử dĩ nhiên khó bề quyết định. Lão phu lịch duyệt đã nhiều. Những trường hợp hào kiệt cùng đường, anh hùng mạt lộ, ai chẳng ảm đạm thương thân? Lão phu không nói nhiều nữa. Bây giờ lão phu đếm từ một đến mười mà công tử không chịu nuốt thuốc độc tức là công tử coi chết như về, dĩ nhiên lão phu pháp động cơ quan bắn tên độc ra để hoàn thành chí nguyện tìm cái chết của công tử.

Hắn ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều nếu công tử còn muốn thân sinh qua ngày thì phải thực lòng thực dạ nuốt thuốc độc vào, đừng hòng tìm kế để gạt lão phu. Lão phu mà bắt ra được sẽ dùng hình pháp thảm khốc nhất ở nhân gian để đưa công tử vào chỗ chết. Công tử nên biết rằng lão phu chỉ đứng cách không đầy một trượng lại dưới ánh sáng tỏ như ban ngày, dù là dây tơ sợi tóc cũng không qua mắt lão phu được. Chỉ có hai đường sống và chết. Tùy ý công tử chọn lấy một.

Lý Hàn Thu tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng xoay xở mấy câu cảnh cáo của thiếu nữ, bụng bảo dạ:

- Dù viên thuốc này của Phương Tú là thuốc độc thật nhưng sau khi uống ba ngày chất độc mới phác tác, biết đâu mình còn có cơ hội giết chết được Giang Nam Song Hiệp để báo thù cho song thân.

Quyết định rồi chàng nghe Phương Tú đếm đến tiếng thứ chín, liền cầm lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Chương 25 - Hàn Thu đoạt kiếm gặp cường nhân

Ngọa Long Sinh

Thất Tuyệt Ma Kiếm

Hồi 25

Hàn Thu đoạt kiếm gặp cường nhân

Bỗng nghe Phương Tú buông tràng cười rộ nói:

- Kỳ dược đã tan ra nước thì dù nội công công tử có thâm hậu đến đâu cũng chẳng tài nào trục xuất chất độc ra khỏi phủ tạng được nữa.

Tiếng cười chưa dứt đèn đã tắt phụt.

Trong đường hẻm lại tối đen như mực, giơ bàn tay trông không rõ ngón.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm buông tiếng thở dài. Chàng vận khí thử quả nhiên không thấy triệu chứng gì là đã trúng độc, liền tự hỏi:

- Chẳng lẻ nữ nhân kia đã nói thật thay đổi dược vật rồi chăng?

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng lách cách. Tường vách đột nhiên lộ ra một cái cửa. Lý Hàn Thu tra kiếm vào võ chậm chạp đi ra.

Bên ngoài cửa là một nhà sảnh đường rộng rãi đèn lửa huy hoàng sáng như ban ngày Trước một cái bàn chính giữa giải đoạn vàng, Phương Tú cùng một lão già râu dài tới rốn. Mặt vuông mắt sáng mình mặc áo lam sóng vai ngồi ở thủ vị. Hai bên là tám tên đại hán vỏ phục lưng giắt quỉ đầu đao đang đứng thị lập.

Lý Hàn Thu đi được năm bước, đột nhiên nghe phía sao đánh huỳnh một tiếng rùng rợn. Chàng quay đầu nhìn lại thì chỗ cửa vừa rồi đã đóng chặt lại như củ. Bức tường liền vào như đúc không một kẽ hở. Người không biết nội tình thì chẳng ai hiểu chỗ bí mật bên trong.

Bỗng nhe Phương Tú lớn tiếng gọi:

- Lấy ghế ngồi cho công tử.

Một ả nữ tỳ áo xanh chạy ra tay cầm chiếc cẩm đôn đặt xuống cách chỗ Phương Tú chừng bảy thước.

Nguyên trong nhà đại sảnh nầy ngoài chỗ ngồi của Phương Tú cùng người áo lam không còn một cái ghế nào khác.

Phương Tú nhìn kỹ Lý Hàn Thu nói:

- Mời công tử ngồi xuống!

Lý Hàn Thu vẻ mặt cực kỳ lạnh lẽo, đảo mắt nhìn tám tên đại hán vỏ phục một lượt rồi từ từ ngồi xuống cẩm đôn.

Phương Tú vuốt chòm râu dài khoan thai nói:

- Kiếm thuật của Lý công tử đã đến trình độ tuyệt vời chẳng kém gì lệnh tôn.

Hắn đưa mắt nhìn người mặc áo lam mặt vuông mắt vọ nói tiếp:

- Vị nầy là...

Lý Hàn Thu lạnh lùng tiếp:

- Từ Châu Hàn Đào Phương Tú nói:

- Lão phu quên mất Lý thế huynh là một kẻ sĩ tài trí đã đoán ra từ trước, khỏi cần lão phu giới thiệu Lý Hàn Thu tính ngầm trong bụng:

- Trong sảnh đường nầy chỗ nào cũng bố trí cơ quan, mình không nên động thủ ở đây.

Bổng nghe Phương Tú hỏi:

- Vừa rồi Lý thế huynh đã có lời hứa, hẳn thế huynh chưa quên?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Viện chúa bảo sao?

Phương Tú đáp:

- Xin Lý thế huynh hãy đưa khí giới ra.

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày hình thanh kiếm lên lẳng lặng không nói gì Trong nhà đại sảnh hiện ra một bầu không khí khẩn trương.

Tám tên đại hán võ trang đều rút quỉ đầu đao ra dật lên những tiếng lách cách.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang.

Đột nhiên trong góc nhà đại sảnh chàng phát hiện ra một cặp mắt sáng như sao đang nhìn mình chớp luôn hai cái. Đâu là lời nói trong lòng không thành tiếng.

Lý Hàn Thu hiểu ý đối phương bảo mình phải nín nhịn.

Chàng nhớ tới vụ mình chưa trúng độc lập tức tỉnh ngộ, uể oải cởi thanh kiếm bên mình ra.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Nếu Lý thế huynh thực lòng hợp tác với bọn ta thì lão phu có thể phá lệ để ưu đãi thế huynh.

Lý Hàn Thu hững hờ hỏi:

- Ưu đãi bằng cách nào?

Phương Tú đáp:

- Lão phu lựa cho Lý thế huynh hai tên nữ tỳ xinh đẹp để bầu bạn suốt đời với thế huynh đặng giảm bớt nổi tịch mịch ở chốn thâm sơn.

Lý Hàn Thu nói:

- Thịnh tình của viện chúa tại hạ chỉ xin tâm lãnh mà thôi, vì bản tính không ưa nữ sắc.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Bây giờ tại hạ đã uống thuốc kỳ độc rồi, chẳng hiểu có thể biết rõ nội tình vụ nầy chưa?

Phương Tú đáp:

- Thế huynh có điều gì xin cứ hỏi Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ muốn biết họ tên người kia, thân phận ra sao? Vì lẽ gì hai vị muốn giết y? Sao lại phải tại ha ra tay hạ sát?

Phương Tú, Hàn Đào đưa mắt nhìn nhau, khẽ nói mấy câu.

Đoạn Phương tú đáp:

- Trước lão phu hãy phúc đáp phần sau cùng của vấn đề. Vì môn Thất Tuyệt Ma Kiếm của lệnh sư tinh diệu vô song mà thế huynh là truyền nhân. Phi thế huynh thì ai giết được y...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nguyên nhân giết y dĩ nhiên vì y coi bọn lão phu vào hàng cừu địch. Còn vấn đề liên quan đến họ tên cùng thân phận y, lúc nầy lão phu chưa muốn nói. Thế huynh giết y là một điều nhất định phải làm không canh cải được. Dù y có là người tốt nhất trên thế gian, thế huynh cũng phải hạ thủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ để y giết mình thì sao?

Phương Tú đáp:

- Bây giờ không phải là lúc tranh luận về ý chí nữa...

Lý Hàn Thu lạnh lùng ngắt lời:

- Trong sự ước định của chúng ta không nói đến nhất định tại hạ phải giết y thì y có giết tại hạ cũng thế chứ sao?

Phương Tú cười lạt nói:

- Bây giờ Lý công tử có muốn chết cũng chẳng còn cách nào nữa.

Hàn Đào xen vào:

- Đại ca! Cả hai người cùng đối lập với chúng ta, tiểu đệ tưởng ai giết ai thì cũng thế.

Hắn quay lại nhìn Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Tại hạ chỉ được nghe đồn kiếm thuật của lệnh sư đã đến trình độ siêu quần mà chưa biết quyền pháp cùng chưởng pháp của y. Lý công tử! Công tử nên nhớ là hiện giờ trong tay công tử không còn bảo kiếm nữa.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Ta chưa trúng độc thì bất cứ lúc nào trở mặt đánh chúng cũng được. Mình đã định động thủ với họ thì dĩ nhiên chẳng cần bàn tới chuyện nầy nữa.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, lạnh lùng nhìn hai người hỏi:

- Hàn nhị hiệp! Nhị hiệp nói vậy là có ý gì?

Hàn Đào cười lạt đáp:

- Tại hạ không muốn trước khi chưa gặp địch nhân người trong nhà đã đánh lộn nhau.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang quay lại nhìn đối phương nói:

- Nếu Hàn nhị hiệp muốn ban cho tại hạ mấy chiêu quyền chưởng thì tại hạ sẵn lòng lĩnh giáo.

Hàn Đào vỗ án đứng dậy toan nhảy xuống ra tay, nhưng Phương Tú cả lại nói:

- Lý thế huynh đã chịu khuất tất nhiều lắm rồi! Nhị đệ nên nhường nhịn công tử một chút.

Hàn Đào không nói gì từ từ ngồi xuống.

Phương Tú nói:

- Người kia ở đây có mấy chục dặm. Nếu Lý thế huynh không còn nghỉ ngơi thì chúng ta lên đường ngay.

Lý Hàn Thu lòng bảo dạ:

- Dời khỏi Phương gia đại viện ta sẽ trở mặt động thủ với họ.

Nghĩ vậy chàng thủng thỉnh đáp:

- Đi ngay cũng được.

Đoạn chàng đứng lên trước.

Phương Tú từ từ dời khỏi chỗ ngồi vẫy tay một cái.

Tám tên đại hán đột nhiên lui ra hai bên.

Phương Tú cùng Hàn Đào theo sát Lý Hàn Thu đi ra ngoài.

Xuyên qua đường hẻm ra đến cổng lớn đã thấy một cỗ xe mui đứng ở bên ngoài.

Phương Tú nói:

- Mời Lý huynh lên xe đi!

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi bước lên cỗ xe ngựa.

Phương Tú, Hàn Đào cũng bước lên theo.

Cỗ xe từ từ tiến về phía trước.

Trong cỗ xe cách bố trí cực kỳ hào hoa, sân xe trải nệm trắng, phía sau đặt một cái ghế gỗ thấp. Trên ghế đã bày những đồ điểm tâm rất ngon lành.

Phương Tú mỉm cười nói:

- Võ công người kia rất cao cường. Lý thế huynh tuy là truyền nhân về Thất Tuyệt Ma Kiếm, nhưng trận quyết đấu nầy chỉ hy vọng có năm mươi phần thắng.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Nếu tại hạ không địch nổi người đó thì sao các vị còn kiếm tại hạ làm chi?

Phương Tú thủng thẳng đáp:

- Lý huynh đừng quên rằng chúng ta sẽ trả đời sống của Lý huynh bằng một giá rất đắt để đền bồi Lý huynh đã vì chúng ta ra sức.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Vừa rồi mình thử qua thì một mình Phương Tú võ công đã cao cường bây giờ lại thêm Hàn Đào nữa mà ta chân tay không e rằng khó địch nổi chúng, chi bằng trước hết ta gạt họ lấy được kiếm cầm vào tay rồi sẽ liệu Nghĩ vậy chàng liền nói:

- Nếu hai vị muốn tại hạ động thủ với người đó thì nên trả lại bảo kiếm cho tại hạ mới xong.

Phương Tú buông rèm phía trước.

Chiếc xe ngựa đột nhiên lao rất nhanh về phía trước.

Hàn Đào quẹt lửa đốt lên.

Nguyên xe nầy che rèm bằng vải đen rất dầy. Rèm buông xuống rồi trong xe tối om chẳng thấy gì hết.

Phương Tú đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Khi đến chỗ người kia trú ngụ, lão phu sẽ trả lại trường kiếm cho công tử.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh tự hỏi:

- Thực lực của hai thằng cha nầy ghê gớm như vậy sao chúng còn dung cho người kia sống đến ngày nay?

Phương tú cười đáp:

- Đã đến lúc nầy chúng ta chẳng cần lừa gạt Lý thế huynh nữa. Hai anh em ta đã chịu thất bại về tay y, nên mới phải mượn đến lực lượng của Lý thế huynh.

Lý Hàn Thu không hỏi gì nữa. Chàng nhắm mắt điều dưỡng tính thầm trong bụng:

- Chờ đến lúc mình có binh khí trong tay sẽ trở mặt động thủ cũng chưa muộn.

Phương Tú cùng Hàn Đào thấy Lý Hàn Thu nhắm mắt dưỡng thần cũng không quấy nhiễu chàng nữa. Chỉ có tiếng xe lộc cộc làm nhộn bầu không khí tịch mịch.

Không biết thời gian qua đã bao lâu. Chiếc xe mui đang chạy bon bon bỗng nhiên dừng lại.

Phương Tú khẽ cất tiếng hỏi:

- Lý thế huynh! Lý thế huynh điều dưỡng xong chưa?

Lý Hàn Thu mở mắt ra nhìn thấy cây nến đã cháy hết quá nữa.

Phương tú đưa mắt nhìn đồ điểm tâm đặt trên ghế nói:

- Nếu Lý thế huynh thấy bụng đói thì hãy dùng chút điểm tâm nầy.

Nghe Phương tú hỏi, Lý Hàn Thu sực nhớ đến mình đói dạ nhưng chàng lại e trong món ăn có chất độc liền đáp:

- Tại hạ không đói Phương tú mở rèm xe lên nói:

- Gần tới nơi rồi, chúng ta xuống xe thôi Lý Hàn Thu xuống xe trước. Chàng ngẩng đầu trong lên thấy ánh trăng sáng tỏ đại khái vào khoảng canh hai.

Trước xe có một đại hán mình mặc áo đen tay cầm trường kiếm đứng đó.

Phương Tú, Hàn Đào tiếp tục xuống xe, Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy chỗ nầy hoang lương bát ngát, nhìn thật xa cũng không thấy có nhà ở.

Chàng chau mày hỏi:

- Đây là đâu?

Phương tú đáp:

- Đây là ngoại thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ biết là ngoại thành rồi, nhưng người kia trú ngụ ở đâu.

Phương Tú đáp:

- Cách đây không xa mấy, chúng ta chỉ đi một lát nữa là tới Hắn vẫy tay nói tiếp:

- Nhị đệ dẫn đường cho!

Hàn Đào liền cất bước theo con đường nhỏ hoang lương tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu nhờ ánh trăng để nhận thức phương hướng, chàng thấy Hàn Đào đi về phía Đông Nam.

Phương Tú nói:

- Xin mời Lý thế huynh.

Lý Hàn Thu cất bước đi theo sau Hàn Đào.

Phương Tú lại theo sau Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm để ý dò xét, chàng phát giác Hàn Đào và Phương Tú không đeo trường kiếm thì trong lòng lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Chẳng lẻ ngoài hai người này còn có kẻ khác theo đi nữa chăng?

Chàng quay đầu nhìn lại thì ngoài Phương Tú tuyệt không còn bóng người nào khác.

Hàn Đào đi trước dẫn đường, đến gần một bức tường xây bằng gạch đỏ thì dừng lại.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh thì bốn bề quạnh quẽ hoang vu. Song coi bức tường xây đỏ thấy bề thế nhà này khá lớn bức tường cao tới trượng rưỡi che khuất hết cảnh vật bên trong.

Hàn Đào quanh lại ngó Lý Hàn Thu nói:

- Tới nơi rồi! Người đó ở bên trong bức tường vây này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đây là đâu?

Phương Tú thủng thẳng đáp:

- Đây là Thẩm gia từ.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Thẩm gia từ là chỗ nào?

Phương Tú đáp:

- Câu chuyện dài lắm. Bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Trong vụ này tất có điều ngoắn ngoéo, hắn không chịu nói rõ nội tình, lại không dám tới cửa chính là sợ ta phát giác ra nội vụ.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, nhưng không chất vấn về chuyện này nữa, chỉ dơ tay ra, thủng thẳng hỏi:

- Thanh trường kiếm của tại hạ ở đâu?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

- Lý thế huynh cứ nhẩy vào trong bức tường vây là có người đưa trường kiếm cho.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Các vị đường đường là Giang Nam Song Hiệp tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, sao còn làm chuyện úp mở thế này?

Phương Tú vẫn không nổi giận, thản nhiên đáp:

- Lý thế huynh kiếm pháp cao cường, Phương Tú này đã được lãnh giáo và biết rõ rồi, nên bất đắc dĩ phải chuẩn bị.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viện chúa nói vậy thì ra hai vị đã phái người tiếng vào trong bức tường này rồi sao?

Phương Tú đáp:

- Lý thế huynh tiến vào qua bức tường là có thể trông thấy một cây cổ thụ cành trụi hết lá.

Trên cành cây này đã treo sẵn một thanh trường kiếm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai đã treo thanh trường kiếm lên đó?

Phương tú đáp:

- Chính là lão phu!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viện chúa treo đã bao lâu?

Phương Tú đáp:

- Mới treo chưa đầy mười ngày.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viện chúa không sợ người ta lấy mất ư?

Phương Tú đáp:

- Chỗ nầy ít người qua lại, đừng nói mấy ngày mà cả năm vẫn không mất được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Ta đã nhẫn nại lâu lắm rồi, bất luận trường hợp nào mình cũng phải lấy được kiếm vào tay rồi sẽ trở mặt với chúng mới xong.

Chàng nghỉ vậy miệng lớn tiếng quát:

- Hai vị không liền trả bảo kiếm cho tại hạ thì ra thất tín ư?

Phương Tú đáp:

- Công tử cứ nhảy lên tường vậy là nhìn thấy thanh bảo kiếm.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Mình cứ nhẩy lên tường coi xem cũng chẳng hề gì.

Rồi chàng đề khí vọt lên mặt tường.

Dưới ánh trăng tỏ chàng chú ý nhìn vào thì quả nhiên ngoài bốn năm trượng có một cây cổ thụ cành trụi hết lá. Trên cành này quả có treo một thanh trường kiếm.

Lý Hàn Thu mục lục hơn người lại nhờ ánh trăng nên trong rất rõ ràng.

Phương Tú đứng dưới hỏi:

- Lý thế huynh đã nhìn thấy chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ nhìn thấy rồi.

Phương Tú nói:

- Thế thì hay lắm! Lý thế huynh lấy kiếm đi. Chúng ta chờ ở ngoài này. Lý thế huynh giết được người kia xong trở ra lão phu lập tức xin dâng thuốc giải.

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Hai vị hãy chờ đây. Tại hạ đi lấy kiếm.

Phương Tú nói:

- Thế huynh cứ đi đi! Bọn lão phu ở đây chờ đợi.

Lý Hàn Thu nhảy xuống.

Phía trong tường vây càng tịch mịch quạnh quẽ hơn bên ngoài. Cỏ mọc cao tới đầu gối. Khắp nơi lá rụng ngập mắt cá.

Lý Hàn Thu phát huy mục lục nhìn ra xa thì ngoài mười trượng mới có phòng ốc, nhưng chẳng thấy đèn chi hết. Chàng quan sát tình thế bốn mặt rồi cất bước tiến về phía cây cổ thụ.

Ngọn gió đệm hiu hắt khiến cho thanh bảo kiếm không ngớt đưa quan đưa lại.

Lý Hàn Thu nhìn cảnh vật trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Bọn chúng đem thanh trường kiếm treo vào cây cổ thụ kia rồi bảo ta đi lấy hẳn có âm mưu gì đây? Trong nầy hoang vu lạnh lẽo sao cũng có người ở? Cái kế chúng hại mình phải chăng ở cây cổ thụ treo kiếm kia?

Trong lòng nghĩ vậy chàng cử động rất là thận trọng, dò từng bước một tiến về phía trước.

Chàng đi gần tới cây cổ thụ treo kiếm vẫn chẳng thấy chi khác lạ, liền ngấm ngầm thở phào một cái bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ đâu là mình quá lo xa?

Chàng toan nhảy vọt lên lấy trường kiếm thì đột nhiên nghe đánh véo một tiếng. Một chấm hào quang bay vọt tới.

Lý Hàn Thu đã để ý từ trước. Chàng cúi đầu xuống tránh khỏi điểm hào quang. Điểm nầy lướt qua đầu chàng bắn vào bức tường gạch đỏ bật lên một tiếng cách. Bụi cát tung bay.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Thủ kình người nầy thật là ghê gớm!

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bên tai vang lên tiếng gió thổi tà áo bay lạch phạch.

Tiếp theo một thanh âm lạnh lùng hỏi vọng lại:

- Ai đó?

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Thân pháp người nầy cũng cực kỳ mau lẹ!

Chàng biết gặp phải tay kình địch khi nào còn dám chần chờ. Chàng ngửng đầu nhìn lên thì thấy một người cao gầy mình mặc áo lam, tóc dài đỏ xõa, y cầm trường kiếm đứng ở trước cây cổ thụ cách chừng bốn năm thước.

Lý Hàn Thu lên tiếng đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu. Còn cách xưng hô các hạ thế nào?

Người kia để một đám tóc rủ xuống che khuất cặp mắt, khiến chàng không tài nào nhìn rõ mặt y được.

Người đó lắc đầu hỏi:

- Phải chăng ngươi là nhân vật mà bọn Phương Tú, Hàn Đào bảo đến hạ sát ta?

Bụng nghĩ vậy, chàng vẫn ung dung đáp:

- Tại hạ muốn đến lấy thanh trường kiếm treo ở trên cây cổ thụ kia.

Người xõa tóc lạnh lùng nói:

- May ở chỗ ngươi chưa vượt qua cây cổ thụ thì còn có thể lui ra được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng thanh kiếm treo trên cây có phải là của các hạ không?

Ngươi xõa tóc lạnh lùng đáp:

- Ngươi còn nhỏ tuổi quá mà tên họ lão phu chưa từng nghe qua vì thế mới phá lệ nói như vậy là quá nhiều rồi. Ngươi không rút lui cho mau là không được đâu!

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Ta mà không đoạt được thanh trường kiếm trên cây cổ thụ đã vội lui ra thì lấy gì kềm chế được Giang Nam Song Hiệp? Nhưng người nầy có vẻ cổ quái, mình khó lòng thuyết phục, khi nào y chịu đồng ý cho mình tự do và lấy? Chỉ có cách là lúc thừa cơ lúc lão sơ hở mình nhảy lại đoạt thanh kiếm vào tay rồi sẽ nói chuyện.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, ngấm ngầm đề tựu chân khí, đột nhiên nhảy vọt về phía cây cổ thụ kia. Tay chàng chưa đụng đến thanh trường kiếm thì trước mắt lóe lên một đạo kiếm quang đâm tới.

Lý Hàn Thu không dám khinh địch, đã chuẩn bị từ trước. Tay phải chàng vươn ra lấy kiếm, tay trái bám vào cành cây. Chàng thấy kiếm quang đâm tới, lập tức tăng gia kinh lực vào tay trái, hất mình lùi lại ba thước tránh khỏi nhát kiếm.

Người xõa tóc nhẩy lên tập kích. Một kiếm chưa trúng, kiếm quang chuyển động, thanh kiếm lại đâm ngang ra.

Bỗng nghe đánh rắc một tiếng, đoạn càng cây bị nhát kiếm của người tóc xõa chém đứt.

Lý Hàn Thu thấy đối phương nhẩy vọt lên rồi trong nháy mắt biến chiêu mấy lần, nào đâm thẳng nào chém tạt ngang thì kinh hải vô cùng, bụng bảo dạ:

- Kiếm pháp người nầy quả nhiên lợi hại, chẳng trách Giang Nam Song Hiệp không địch nổi lão.

Bụng chàng ngẫm nghĩ, người chàng hạ xuống đất theo đà càng cây chém đứt rớt xuống.

Người xõa tóc phóng hai chiêu rồi không dừng lại ở trên không được cũng hạ theo xuống.

Lý Hàn Thu thấy thanh trường kiếm vẫn treo trên cây liền nghĩ bụng:

- Kiếm thuật người nầy cao cường như vậy mà mình tay không thì động thủ với lão thế nào được? Ta cần phải nghĩ cách lấy được thanh trường kiếm trên câu kia mới xong.

Chàng nghĩ vậy liền phát động trước. Hai tay chàng đang ôm cành cây khô lớn liền hết sức nằm vào người tóc xõa đẩy mạnh ra. Đồng thời người chàng nhảy vọt lên về phía cây cổ thụ treo kiếm.

Bổng thấy người xõa tóc tay phải huy động luôn mấy cái. Cành cây mà Lý Hàn Thu liệng tới bị chặt thành mấy đoạn.

Lý Hàn Thu nhân lúc thời gian chớp nhoáng nầy đã nhảy vọt lên nắm được cành cây treo kiếm. Nhưng chàng chưa giựt được thanh trường kiếm thì người xõa tóc đã nhảy vọt lên vung trường kiếm chém tới.

Thân pháp và thủ pháp người xõa tóc cực kỳ mau lẹ khiến Lý Hàn Thu không kịp giựt thanh kiếm để đón đỡ.

Trong lúc hoang mang, chàng đề chân khí nhảy vọt xuống đất.

Người xõa tóc đâu vừa liền rượt theo phóng kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu kinh hải vô cùng né người tránh sang một bên.

Thanh kiếm của người xõa tóc phóng như điện đâm thẳng chém chưa trúng liền chém tạt ngang.

Lý Hàn Thu hạ mình xuống đấy lăn đi mấy vòng xa hơn trượng.

Bỗng nghe những tiếng sột soạt. Thanh bảo kiếm của người xõa tóc lướt qua trên mặt đất làm cho đá vụn cùng những ngọn cỏ đứt tung bay. Trong vòng bảy thước làn cỏ rậm bị người tóc xõa lại một nhát kiếm mà đứt hết sạch như người cạo đầu.

Lý Hàn Thu tuy né tránh mau lẹ nhưng cũng bị kiếm quang của người xõa tóc quét trúng. Áo rách đến da thịt, máu chảy lênh loáng.

Lý Hàn Thu mượn đà nhảy lên, ra tay nhanh như cắt giựt được thanh trường kiếm trên cây.

Người tóc xõa phóng luôn mấy kiếm vẫn chưa hạ sát được Lý Hàn Thu, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Lão dừng tay không tấn công nữa chậm rãi nói:

- Thân thủ các hạ không phải tầm thường.

Chương 26 - Anh hùng luyến tài Hào kiệt

Lý Hàn Thu vận động hai tay vẫn được tự do thì biết rằng gân cốt chưa thủ thương.

Chàng nói:

- Kiếm thế của các hạ mau lẹ quá chừng.

Người xõa tóc làm bộ thương tiếc vẫn đứng yên không tấn công nữa, cất tiếng hỏi lại:

- Các hạ đến đây làm chi?

Câu hỏi này khiến cho Lý Hàn Thu tắc họng không trả lời được. Chàng ngẩn ngơ một lúc rồi hỏi lại:

- Nơi đây hoang vu lạnh lẽo chẳng lẽ cũng là vật sở hữu của các hạ?

Người xõa tóc đáp:

- Phải rồi! Nơi đây chính là của lão phu.

Lý Hàn Thu không ngờ lão phúc đáp như vậy. Chàng ngẩn ngơ hỏi lại:

- Nơi đây không giống nhà của cư dân, dù nó có thuộc quyền sở hữu của các hạ, tưởng cũng không nên vạch làm cấm địa.

Người xõa tóc ra chiều tức giận nói:

- Lão phu chém liền mấy kiếm mà không hạ được các hạ, nên động lòng thương tiếc, phá thể lệ tha cho các hạ khỏi chết, các hạ hãy mau mau rời khỏi chốn này.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Bây giờ ta đã lấy được bảo kiếm. Theo lẽ là không nên lưu lại đây, nhưng người này võ công cao cường như vậy lại ở chốn hoang lương thì tất nội vụ có ẩn tình gì.

Nghĩ vậy chàng động lòng hiếu kỳ liền khẽ hắn giọng một tiếng rồi nói:

- Nơi đây hoang vu quạnh quẽ, nếu không có nguyên nhân thì tất có ẩn tình gì.

Người xõa tóc hỏi:

- Hay lắm! Vậy các hạ đến đây với dụng ý gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ vâng lệnh người khác vào đây lấy đầu các hạ.

Người xõa tóc ngửa mặt lên trời cười rộ hỏi:

- Chuyện này có thật chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không nói sai một chữ.

Người xõa tóc hững hờ hỏi:

- Vậy trong thâm tâm các hạ tính toán thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu các hạ cho mượn chiếc đầu trên cổ để tại hạ đem về phúc đáp thì thật là hay lắm!

Người xõa tóc nói:

- Cái đó dễ lắm! Đầu lão phu đây, các hạ cứ lại mà lấy.

Lý Hàn Thu chậm rãi nói:

- Bằng các hạ không cho mượn thủ cấp cũng còn có một biện pháp khác rất giản dị.

Người xõa tóc toan nổi hung nghe chàng nói vậy thì ngẩn người ra hỏi lại:

- Còn có biện pháp nào nửa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Các hạ mà ưng thuận cho tại hạ đi du ngoạn quanh vùng này một lúc thì có thể miễn được truyện cho mượn đầu.

Vốn chàng không có ý gây thù với người tóc xõa, nên nghĩ ra cách này để hai bên hạ đài một cách êm thấm.

Ngờ đâu sự tình lại biến đổi ra ngoài ý nghĩ của Lý Hàn Thu.

Người xõa tóc giơ trường kiếm lên cười lạt đáp:

- Các hạ muốn lấy đầu lão phu không phải là việc khó, chỉ cần thắng được thanh trường kiếm trong tay lão phu là đủ. Còn việc đi thưởng ngoạn một vòng quanh đây không phải chuyện dễ dàng như việc lấy đầu lão phu đâu.

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

- Các hạ nói vậy thì giữa chúng ta không thể tránh được một cuộc động thủ hay sao?

Người xõa tóc cười lạt đáp:

- Trừ phi các hạ lập tức dời khỏi nơi đây, lão phu không còn cách nào khác mở đường cho các hạ.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Xem chừng không thể nào tránh khỏi được một cuộc ác đấu mất rồi. Nghĩ vậy chàng liền nói:

- Thôi được! Tại hạ xin lãnh giáo.

Người xõa tóc không nói nữa, vung trường kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu đã có kiếm trong tay, tinh thần phấn chấn, chàng hươi kiếm lên gạt.

Chàng đã biết rõ võ công người xõa tóc không phải tầm thường, nên phát huy thần lực để sử kiếm.

Choang một tiếng rùng rợn! Hai người đều lui lại một bước.

Bổng nghe người xõa tóc la lên một tiếng quái gở rồi nói:

- Kiếm pháp tuyệt diệu!

Lão lại tiến lên vung trường kiếm lấp loáng thành những đóa kiếm hoa chụp xuống Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu vung kiếm lên đỡ. Hai bên khai diện một cuộc ác đấu.

Nội lực người xõa tóc cực kỳ mãnh liệt, thế kiếm hiểm độc tiến đánh rất gấp, trầm trọng như núi Thái Sơn chụp xuống.

Lý Hàn Thu đã mất tiên cơ lâm vào tình thế bị động. Tuy chàng cố gắng phản kích mà trong lúc nhất thời không sao lấy lại được thế quân bình chàng bị người xõa tóc tấn công dồn dập cứ phải lùi hoài.

Lý Hàn Thu chờ cho người xõa tóc sử dụng xong thế liên hoàn, mới chụp lấy cơ hội để phản kích. Chàng múa tít trường kiếm phóng liền ba chiêu.

Thế kiếm của Lý Hàn Thu vốn theo đường lối kỳ bí hiểm độc. Ba chiêu này toàn là những chiêu độc đáo biến ảo khôn lường mà chàng đã luyện được.

Người xõa tóc đỏ gạt được hai chiêu đến chiêu thứ ba không đỡ kịp.

Bổng nghe đâu đánh chát một tiếng! Thanh trường kiếm của Lý Hàn Thu quét trúng cạnh sườn bên tả.

Người tóc xỏa bị rách áo vào đến da thịt, máu chảy đầm đìa. Xong lão kiêu hãnh dị thường! Bị trúng kiếm rồi, đột nhiên lão hú lên một tiếng dài nhảy xổ lại. Thế kiếm như gió tấp mưa sa.

Lý Hàn Thu thấy đối phương hung dữ như vậy thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Người kiêu dũng như lão này thật là hiếm có trong võ lâm.

Một trận kim thiết chạm nhau bật lên những tiếng choang choảng rùng rợn cơ hồ thủng cả màng tai.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã qua lại mười mấy chiêu.

Dưới ánh trăng sáng, tia lửa bắn ra tung tóe.

Lý Hàn Thu cảm thấy cổ tay tê chồn, thanh trường kiếm suýt nữa văng đi.

Người xõa tóc vẫn tiếp tục tiến lại tấn công mãnh liệt.

Lý Hàn Thu vừa chống đỡ những chiêu kiếm liên miên không ngớt, vừa nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu mình cứ chiến đấu dằng dai thì e rằng công lực kém lão. Sau tất thất bại. Âu là ta chế phục lão trước.

Chàng nghĩ vậy liền không đón đỡ nữa. Chàng hít một hơi chân khí nhảy lùi lại năm thước.

Người xõa tóc rượt tới như bóng theo hình. Lão đuổi kịp.

Lý Hàn Thu vừa dừng bước, thế kiếm của lão đã chém tới rất lẹ. Chàng vung trường kiếm lên gạt thế kiếm của đối phương rồi nghĩ thầm:

- Ta với lão không thù không oán, sao mình lại giết lão?

Nghĩ vậy rồi, chàng lùi thêm về phía sau. Chỉ trong khoảnh khác chàng đã lùi xa hơn mười trượng, gần đến chỗ nhà ở.

Lý Hàn Thu vung trường kiếm lên gạt thế kiếm của người xõa tóc rồi nói ngay:

- Xin các hạ tạm đình thủ. Tại hạ có việc muốn trình bày.

Người xõa tóc dừng kiếm hỏi:

- Việc gì?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Các hạ có quen biết Giang Nam Song Hiệp không?

Người xõa tóc cười lạt đáp:

- Lão phu muốn không qua lại cũng người võ lâm. Các hạ muốn đem danh luận những nhân vật đó ra để hăm dọa lão phu cũng bằng vô ích mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi gạn:

- Các hạ không biết Giang Nam Song Hiệp thiệt ư?

Người xõa tóc tức mình đáp:

- Không biết là không biết. Lão phu cần gì phải nói dối?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Các hạ không biết Giang Nam Song Hiệp thì sao bọn họ lại định hạ sát các hạ?

Người xõa tóc cười lạt đáp:

- Chà! Họ định giết lão phu để lấy những vật còn lưu lại. Nhưng thế là họ mơ mộng giữa ban ngày.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

- Tại hạ tuyệt không có ý giựt lấy báu vật.

Người xõa tóc cười mới nói:

- Bất luận các hạ nói thế nào lão phu cũng chẳng tin được.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu các hạ nhất định đòi đánh thì xin chờ tại hạ nói xong, thì tái đấu cũng chưa muộn.

Người xõa tóc nói:

- Tính nhẫn nại của lão phu chỉ có hạn, các hạ nói mau đi!

Lý Hàn Thu đủng đỉnh đáp:

- Tại hạ chịu lời ủy thác của Giang Nam Song Hiệp đến đây giết các hạ. Nhưng tại hạ lại nghĩ rằng giữa đôi ta vẫn không thù oán thì sao lại cùng nhau liều mạng.

Người xõa tóc hỏi lại:

- Các hạ định thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chúng ta tìm cách tránh khỏi tai mắt Giang Nam Song Hiệp là xong.

Người tóc xõa nói:

- Được rồi! Bây giờ các hạ ra chiêu đi!

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Các hạ cần phải thắng tại hạ mới được hay sao?

Người xõa tóc đáp:

- Ngoại trừ cách các hạ dời khỏi nơi đây lập tức, không còn đường lối nào nữa.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nếu ta không chế phục lão này thì lão cho là mình sợ lão thật, chàng nghĩ vậy liền lớn tiếng nói:

- Các hạ hãy cẩn thận!

Đột nhiên chàng phóng kiếm đâm tới.

Hai người khai diễn một trường ác đấu và cả hai đều biết bản lãnh của đối phương, nên phát huy toàn lực thi triển tuyệt kỹ để tranh thắng.

Chỉ trong khoảnh khác hai bên đã giao thủ đến dư trăm chiêu.

Lý Hàn Thu càng đánh càng lấy làm kỳ. Từ ngày ra đời đến nay chàng chạm trán lão này đáng kể là một tay võ công cao cường hơn hết. Trong Thất Tuyệt Ma Kiếm đã có câu: "Chiêu bất quá thậ p" tức là chỉ trong vòng mười chiêu là đả thương địch thủ. Thế mà chàng tỉ đấu với người xõa

tóc này cả ngoài trăm chiêu vẫn bất phân thắng bại. Chàng tự hỏi:

- Kiếm thuật người này đã cao cường như vậy sao lại ở đây giữ chỗ hoang lương. Ta phải tìm cách hỏi cho vỡ lẽ.

Nghĩ vậy chàng liền lùi lại phía sau.

Lúc này Lý Hàn Thu đã lùi gần đến tòa nhà.

Người xõa tóc ra vẻ bồn chồn lớn tiếng quát:

- Đứng lại ngay! Ngươi còn lùi nữa thì lão phu sẽ phân thây làm muôn đoạn đó.

Lý Hàn Thu hươi kiếm chém luôn hai nhát bức bách người xõa tóc phải lùi hai bước. Chàng nói:

- Xin các hạ hãy tạm đình thủ.

Người xõa tóc dường như cũng biết khó lòng bức bách Lý Hàn Thu rút lui.

Lão theo lời dừng tay lại hỏi:

- Các hạ còn nói gì nữa!

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu tại hạ muốn tiến vào phòng chắc các hạ cũng không ngăn cản được.

Người xõa tóc trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu các hạ mà tiến vào phòng một bước thì đêm nay trong chúng ta phải có người chết phân thây.

Lý Hàn Thu đủng đỉnh nói:

- Tại hạ đã không có ý gây thù với các hạ, thì lẽ dĩ nhiên chẳng muốn liều mạng với các hạ làm chi.

Người xõa tóc nói:

- Nếu vậy càng hay! Bây giờ các hạ ra đi vẫn được.

Lý Hàn Thu quay lại nhìn phòng ốc thấy tường xiêu vách đổ rất tồi tàn. Chỉ có một gian nhà ngói còn khá hơn một chút nhưng hai cánh cửa đóng chặt. Căn nhà nầy đứng trơ xung quanh tường gạch lệch lạc.

Chàng nghĩ thầm:

- Lão đã không cho mình vào phòng tức là nói về căn phòng còn nguyên vẹn nầy.

Chàng liền nói:

- Chẳng dấu gì các hạ, ngoài bức tường vây kia còn có người đang đợi tại hạ lấy thủ cấp của các hạ.

Người xõa tóc hỏi:

- Ai vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phương Tử ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ Châu.

Người tóc xõa hỏi:

- Trong hơn hai năm nay lão phu ở đây gặp các hạ là tay cường địch thứ nhất. Kể ra trong có đến mấy chục vị tới đây, nhưng hầu hết đều bị hại dưới lưỡi kiếm của lão phu, còn một số biết điều rút lui. Chỉ có mình các hạ là động thủ với lão phu dư trăm chiêu không phân thắng bại.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đối với các hạ lão phu thực có lòng luyến tiếc, tuy lão phu chưa nắm chắc được phần thắng, khó mà liệu trước ai thua ai được.

Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

- Nếu tại hạ quyết liều mạng với các hạ thì đã chẳng cần phải nói nhiều làm chi. Có điều...

Người tóc xõa hỏi ngay:

- Có điều làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lúc này tại hại không động tính hiếu kỳ. Tại hạ nghĩ mãi mà không sao hiểu được vì lẽ gì một nhân vật bản lãnh cao siêu như các hạ lại ở chốn hoan lương nầy?

Người xõa tóc thủng thẳng hỏi:

- Các hạ không biết nội tình thật ư?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ thực tình không hiểu. Liệu các hạ có nói cho nghe được không?

Người xõa tóc trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Các hạ đã không biết nội tình thì chẳng nên biết làm chi hay hơn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Các hạ đã không muốn nói thì tại hạ cũng không dám miễn cưỡng, có điều theo tại hạ nhận xét thì dường như các hạ ở đây để coi giữ một vật gì?

Người tóc xõa đáp:

- Đúng thế?

Lý Hàn Thu nói:

- Các hạ là người kình địch thứ nhất mà tại hạ chạm trán kể từ ngày bước vào chốn giang hồ. Sau một phen tỷ đấu, tại hạ thấy mình được lợi rất nhiều. Bây giờ tại hạ xin từ biệt.

Đoạn chàng trở gót đi luôn.

Người xõa tóc không ngờ Lý Hàn Thu nói đi là đi liền. Lão không nhịn được gọi giựt lại:

- Huynh đài hãy dừng bước!

Lý Hàn Thu quay lại hỏi:

- Các hạ còn điều chi dạy bảo?

Người xõa tóc đáp:

- Huynh đài thật là người quân tử.

Lý Hàn Thu nói:

- Các hạ quá khen rồi!

Người xõa tóc nói:

- Được rồi! Lý huynh! Tại hạ phải giữ nơi đây ba năm còn 26 ngày nữa là hết hạn. Trong vòng 26 ngày tại hạ ở đây chờ đợi, nếu Lý huynh muốn kết giao bạn hữu với con người đui một mắt nầy thì ba ngày nữa trở lại đây cùng nhau tương kiến. Bằng các hạ không muốn kết giao thì sau ba ngày tại hạ cũng dời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu trong vòng 26 ngày mà tại hạ không chết sẽ xin y ước trở lại, người tóc xõa lấy làm kỳ hỏi:

- Lý huynh, sao Lý huynh lại thốt ra lời bất tường như vậy?

Lý Hàn Thu cười đáp:

- Tiểu đệ bị Giang Nam Song Hiệp bức bách đến đây mà không thỏa mãn được tâm nguyện của họ thì dĩ nhiên giữa tiểu đệ và họ sẻ xảy ra cuộc ác đấu.

Người tóc xõa nói:

- Đáng tiếc là lão phu chưa thể chết được vì trong mình còn vướng víu nhiều chuyện. Nếu không thì đã cho Lý huynh mượn cái thủ cấp này.

Lý Hàn Thu nói:

- Huynh đài dạy quá lời, tiểu đệ nói với huynh đài như vậy là thực tình sự thiệt giữa Giang Nam Song Hiệp tại hạ có mối thù giết cha. Tiểu đệ có đâm chết được hai thằng giặc đó mới cam lòng.

Người tóc xõa sửng sốt hỏi:

- Lý huynh đã có mối thù chẳng đội trời chung với họ, sao còn vâng lệnh vì họ ra sức?

Lý Hàn Thu đáp:

- Câu chuyện là thế đó, nhưng bên trong còn nhiều điều rắc rối nguy hiểm.

Đoạn chàng thuật lại câu chuyện bị hãm mình trong Phương gia đại viện thuốc độc và vâng lệnh Giang Nam Song Hiệp đi giết người thuật lại một lượt.

Người xõa tóc cả kinh hỏi:

- Lý huynh đã uống thuốc độc mà không lấy được đầu lão phu, há chẳng để chất độc phát tác thành uổng mạng ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không sao đâu! Trước khi tiểu đệ uống thuốc, có được nghe một người đàn bà dùng phép truyền âm ngấm ngầm cho hay là đã đánh tráo viên thuốc đó rồi. Y bảo tiểu đệ cứ thản nhiên mà uống.

Người xõa tóc lại hỏi:

- Sau khi Lý huynh uống thuốc rồi có thấy triệu chứng gì trúng độc không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ đã ngấm ngầm thử vận động chân khí thì không thấy triệu chứng gì trúng độc. Dù có bị trúng độc cũng còn sống được ba ngày. Tiểu đệ giết xong Giang Nam Song Hiệp trả mối huyết cừu thì dẫn chết cũng không oán hận gì nữa. Huynh đài bảo trọng tấm thân, tiểu đệ xin cáo biệt đây.

Người xõa tóc buông tiếng thở dài nói:

- Lý huynh ơi! Lý huynh tha thứ cho lão phu không thể dời khỏi nơi đây để giúp Lý huynh một tay được.

Lý Hàn Thu nghe lão nói bằng một vẻ thân thiết thì nghĩ thầm:

- Ai ngờ sau một cuộc ác đấu mình lại nẩy ra được một người bạn. Người nầy tuy tính tình cổ quái nhưng có vẻ thành thực trung hậu. Ta nên kết bạn với y.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Tiểu đệ mà không chết thì nhất định đến đây phó ước. Khi đó chúng ta sẽ chuyện trò vui vẻ và sẽ thỉnh giáo danh tính huynh đài.

Người xõa tóc bùi ngùi nói:

- Lý huynh ơi! Bất hạnh mà Lý huynh phải uổng mạng thì sau khi mãn kỳ hạn ở đây, lão phu nhất định báo thù cho Lý huynh.

Lý Hàn Thu nói:

- Lời chí thành của huynh đài khiến cho tiểu đệ cực kỳ cảm động. Huynh đài hơn tuổi tiểu đệ rất

nhiều. Vậy huynh đài kêu tiểu đệ bằng Lý đệ phải hơn.

Người xõa tóc nói:

- Hay lắm! Lý lão đệ! Tiểu huynh họ Đinh tên Bội. Ba mươi năm trước bị người ta móc mất một mắt, phải điều dưỡng mấy năm mới khỏi. Tiểu huynh gặp được ân sư truyền kiếm thuật cho. Sau năm năm học tập tiểu huynh tái xuất giang hồ trong lòng phẫn hận, thành ra động thủ toàn độc. Người giang hồ mới kêu tiểu huynh là Độc mục Diêm la. Cái tên Đinh Bội bị người đời lãng quên mất rồi. Có điều tiểu huynh đã giết ai thì người tội ác ngập đầu. Thân thế tiểu huynh giản dị như vậy mà thôi. Mong rằng chúng ta còn có ngày tái hộ sẽ nói chuyện nhiều.

Lý Hàn Thu từ giã lần nữa. Chàng nói:

- Định huynh hãy bảo trọng. Tiểu đệ đi đây.

Chàng trở gót đi ra ngoài.

Bổng nghe Đinh Bội gọi giật lại:

- Lý đệ hãy dừng bước.

Lý Hàn Thu dừng bước lại hỏi:

- Đinh huynh có điều chi dạy bảo?

Đinh Bội đáp:

- Chúng ta mới gặp nhau trong một thời gian ngắn mà tình đồi cố cựu. Tiểu huynh bản tính lạnh lùng cô độc trước nay không thích kết bạn với ai, song Lý đệ hợp duyên đặc biệt, Lý đệ đi giết Giang Nam Song Hiệp, bất luận thành bại thế nào, trong vòng ba ngày ráng trở lại đây. Vạn nhất mà Lý đệ có trúng độc thật thì tiểu huynh may ra có thể giải cứu.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Thịnh tình của Đinh huynh tiểu đệ cảm kích vô cùng! Đinh huynh hãy ở lại.

Đoạn chàng vọt mình qua bức tường vây. Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt nhưng chẳng thấy bóng Giang Nam Song Hiệp đâu nữa chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ chúng bỏ đi rồi ư?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng cất bước tiến lại chỗ Giang Nam Song Hiệp đứng chờ trước. Chàng nghỉ rằng lúc họ bỏ đi hoặc giả có lưu lại vết tích gì chăng?

Dưới ánh trăng tỏ chàng quan sát kỷ song chẳng thấy gì, liền bụng bảo dạ:

- Đại khái Giang Nam Song Hiệp vẫn ngấm ngầm giám thị ta. Chúng thấy ta cùng người xõa tóc bãi cuộc tranh đấu sợ chúng ta liên thủ hiệp lực đối phó với chúng nên bỏ về Phương gia đại viện rồi.

Trong lúc hoang mang chàng không quyết định được mình có nên trở lại Phương gia đại viện không?

Sau chàng nghĩ rằng từ khi len lỏi vào chốn giang hồ, chàng không thích kết giao bạn hữu, ngoài lão Đinh Bội bữa nay chỉ còn Lôi Phi bữa trước. Chàng chẳng quen biết thêm người nào nữa. Chàng đi sớm hay đi chậm cũng không ai trợ giúp cho mình điều gì. Để lâu thêm một giờ là Giang Nam Song Hiệp ra khiêu chiến. May mà ta chọc giận được hai tên này để chúng dẫn xác ra, ta không phải vào trong viện để khỏi mắc vào những cơ quan mai phục như lần trước.

Nghĩ thế rồi chàng chạy nhanh như bay về phía Phương Gia đại viện.

Chàng vừa chạy được mấy trượng đột nhiên có thanh âm trong trẻo dõng dạc cất lên hỏi:

- Có phải Lý tướng công đấy không?

Lý Hàn Thu dừng bước, thủng thẳng hỏi lại:

- Ai đó?

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng, một người đàn bà mặc áo xanh chạy mau tới chặn đường hỏi:

- Lý Tướng công! Tướng công còn nhận được tiện thiếp không?

Lý Hàn Thu ngưng thần nhìn kỹ thì thấy người nầy bịt đầu bằng tấm khăn xanh, mình mặc võ phục, lưng đeo trường kiếm. Rõ ràng là một nữ lang.

Lý Hàn Thu nghe thanh âm rất quen tai nhưng không nghĩ ra được là đã gặp nàng ở đâu.

Chàng liền ngập ngừng đáp:

- Cô nương là...

Thiếu nữ áo xanh ngắt lời:

- Trí nhớ của tướng công kém quá! Chúng ta đã gặp nhau ở Quân gia. Tiện thiếp còn có cái may mắn là đã được trao đổi mấy chiêu kiếm cùng Lý tướng công.

Lý Hàn Thu sực nhớ ra điều gì, sửng sốt hỏi:

- Ủa! Cô nương là Quyên nhi phải không?

Thiếu nữ áo xanh đáp:

- Chính thị!

Chương 27 - Những cuộc mưu đồ của nữ lang

Lý Hàn Thu nghe thanh âm đột nhiên tỉnh ngộ hỏi:

- Phải rồi! Lúc nãy có người bảo tại hạ đã thay đổi độc dược, phải chăng là cô nương?

Quyên nhi gật đầu đáp:

- Đúng là tiện thiếp...

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Bây giờ Lý tướng công định đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đến Phương gia đại viện để kiếm Giang Nam Song Hiệp.

Quyên nhi nói:

- Tiện thiếp biết tướng công định tới đó nên mới xuất hiện để ngăn cản.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên nhi đáp:

- Bản lãnh tướng công tuy cao cường, song một người không tài nào kháng cự lại mấy chục tay cao thủ. Huống chi võ công Phương Tú, Hàn Đào đều ghê gớm cả. Chỉ hai người đó hiệp lực cũng đủ đối phó với tướng công.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Theo ý cô nương thì...

Quyên nhi ngắt lời:

- Tướng công không nên đến Phương gia đại viện ngay bây giờ.

Lý Hàn Thu nói:

- Lòng tốt của cô nương Lý mỗ cảm kích vô cùng...

Quyên nhi vội hỏi ngay:

- Phải chăng tướng công không muốn nghe lời tiện thiếp?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ thật có chỗ khổ tâm.

Quyên nhi hỏi:

- Khổ tâm thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ trước nay đi đâu cũng chỉ đơn thân độc mã, dù có hoãn lại mười năm ngày cũng vẩn không người trợ lực. Bây giờ mà tại hạ không đến đó kiếm Giang Nam Song Hiệp trả thù ngay thì bọn chúng sẽ có thêm nhiều thời gian để mời người đến trợ quyền. Vả lại…

Quyên nhi ngắt lời:

- Vả lại làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vả lại cô nương tuy đã thay đổi độc dược, nhưng tại hạ vẫn chưa chắc lắm. Vạn nhất mà sau đây ngày chất độc phát tác thì tại hạ hết đường báo thù. Như vậy há chẳng suốt đời mang hận ư?

Quyên nhi khẻ thở dài hỏi:

- Lý công tử! Công tử thật quá lo xa! Chẳng lẻ cho đến bây giờ công tử có trúng độc hay không vẫn chưa phát giác ra được triệu chứng gì ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đã thử vận khí mấy lần đều không thấy triệu chứng trúng độc.

Quyên nhi nói:

- Thế là được rồi! Đã không có triệu chứng gì sao còn nghi ngờ bị trúng độc?

Nàng ngửng mặt trông vừng trăng tỏ thở phào một cái nói tiếp:

- Hàn Đào ở Từ Châu đến nơi kịp thời đủ chứng minh Giang Nam Song Hiệp đã biết tin. Họ sai công tử đi động thủ giết Đinh Bội trong ngôi hoang từ, đó là cái kế tung một mẻ lưới để bắt đôi chim. Bất luận một trong hai người ai bị tử thương đều có ích cho chúng chứ không hại gì. Có điều Phương Tú, Hàn Đào đều là những tay lão luyện thâm mưu. Khi nào chúng chẳng sớm liệu bước đường rút lui. Ngay từ lúc chúng sai công tử tới đây đã bố trí thiên la địa võng trong Phương gia đại viện rồi. Bây giờ công tử trở lại Phương gia đại viện tất lâm vào cục diện cửu tử nhất sinh.

Nhưng…

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng làm sao?

Quyên nhi đáp:

- Bọn chúng có giỏi đến đâu song hiện giờ cũng tạm thời chưa tính đến chỗ có người thay đổi dược vật. Vậy công tử hãy tạm thời nhẫn nại ít lâu, tìm một nơi bí ẩn lánh mình đừng để lộ hành

tung trong vòng bảy ngày cho bọn Giang Nam Song Hiệp khỏi phát giác. Bọn chúng tất hiểu lầm công tử bị chất độc phát tác chết rồi. Khi đó họ sẽ trễ trang việc phòng bị, công tử hãy thừa cơ hạ thủ cũng chưa muộn. Công tử đã chờ đợi bấy nhiêu năm còn được sao lại nóng nảy trong mấy ngày.

Lý Hàn Thu trầm ngâm không nói gì. Hiển nhiên chàng đã bị thuyết của Quyên nhi lay chuyển.

Quyên nhi ngửng đầu trông chiều trời nói tiếp:

- Hiện giờ trong lòng công tử vẫn còn thắc mắc là mình uống phải chất độc. Vậy tiện thiếp nói cho công tử hay. Ngay từ lúc công tử xuất hiện trong Hội Võ Quán, Giang Nam Song Hiệp đã nghĩ tới việc công tử sẽ tìm đến Phương gia đại viện. Chúng bố trí từ trước. Cùng lúc ấy tiện thiếp cũng chuẩn bị sẵn sàng. Kế hoạch của bọn họ là cho công tử uống thuốc độc xong sai công tử đi giết Đinh Bội. Sau đó chúng nhân lúc công tử mỏi mệt liền hiệp lực giết công tử...

Nàng ngừng lại một chút rồi nói:

- Giang Nam Song Hiệp bề ngoài giả danh làm điều nghĩa hiệp mà thực ra là những quân giặc cướp. Trước nay chúng không giữ tín nghĩa. Bây giờ hứa lời để công tử được toàn mạng chẳng qua là đánh vào yếu điểm cầu sinh của con người. Nhưng chúng có ngờ đâu công tử và Đinh Bội đều là những bậc anh hùng, thương tiếc nhau, bãi cuộc chiến đi tới hòa hảo. Vì thế mà kế hoạch đối phó với công tử ở Phương gia đại viện càng chuẩn bị ghê gớm hơn. Công tử tới đó là trúng vào cạm bẫy của chúng.

Lý Hàn Thu ngưng thần nhìn Quyên nhi một hồi rồi hỏi:

- Quyên cô nương! Tại hạ còn nhiều chỗ nghi ngờ không hiểu, chẳng biết có nên hỏi cô nương không?

Quyên nhi đáp:

- Được chứ! Nhưng nơi đây không tiện nói chuyện.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Cô nương có thể dời gót ngọc đến chỗ khác nói chuyện được chăng?

Quyên nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Được! Nhưng tiện thiếp ít thời giờ, nhiều lắm là chúng ta chỉ đàm luận được trong vòng nửa giờ.

Lý Hàn Thu nói:

- Như vậy cũng tạm đủ rồi.

Quyên nhi trở gót đi trước nói:

- Công tử hãy theo tiện thiếp.

Hai người đi tới một gốc cây lớn. Quyên nhi vọt mình nhảy lên.

Lý Hàn Thu cũng tung mình lên theo.

Quyên nhi tìm một chỗ kín đáo rậm rạp, người bên dưới không ngó thấy mà nàng ở trên trông ra rất xa được. Nàng ngồi xuống nói:

- Công tử muốn hỏi gì tiện thiếp thì hỏi đi?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương làm gì trong Phương phủ?

Quyên nhi tủm tỉm cười đáp:

- Tiện thiếp là một tên nha đầu hầu hạ chủ nhân.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Trước cô nương làm gì trong Quân phủ?

Quyên nhi đáp:

- Cũng làm nha đầu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ nghi ngờ là ở chỗ đó. Cô nương có bản lãnh phi thường, tư cách tuyệt luân, sao lại chịu làm nha đầu nhà người ta?

Quyên nhi tươi cười hỏi lại:

- Nếu tiện thiếp không làm nha đầu trong Quân phủ thì công tử đã giết Quân Trung Phụng rồi phải không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Nếu cô nương không đứng ra can thiệp thì Quân cô nương đã thành con quỉ không đầu dưới lưỡi kiếm của tại hạ.

Quyên nhi lại hỏi:

- Nếu tiện thiếp không làm nha đầu trong Phương phủ thì ai thay đổi dược vật để cứu công tử?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái ơn cứu mạng tại hạ vô cùng cảm kích. Nhưng hành động kỳ bí của cô nương thực khiến cho tại hạ không sao đoán được.

Quyên nhi mỉm cười hỏi:

- Công tử coi tiện thiếp là hạng người nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô nương đã khuất mình trong Quân phủ làm nha đầu cho người tất có mưu đồ chuyện gì?

Quyên nhi gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Cô nương lại làm nha đầu tại Phương phủ hẳn cũng có nguyên nhân?

Quyên nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Công tử đoán đúng đó. Ở Quân phủ tiện thiếp có mưu đồ, thì ở Phương phủ cũng có mục đích. Hễ ngày nào đạt được rồi là không cần cáo biệt bỏ đi ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ở Quân phủ tại sao cô nương lại ngăn cản tại hạ giết Quân Trung Phụng?

Quyên nhi đáp:

- Vì Quân Trung Phụng và cả đời trên nàng không có thù oán gì với tiện thiếp. Nàng lại là một thiếu nữ ôn hòa lương thiện, nên tiện thiếp mới ngăn cản công tử.

Lý Hàn Thu nói:

- Đáng tiếc là khi đó tại hạ không hiểu rõ nội tình, nếu biết trước thì chẳng những chỉ buông tha một mình Quân cô nương mà còn buông tha cả vợ chồng Quân Thiên Phụng nữa.

Quyên nhi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Quân Thiên Phụng ngày trước làm ác đã nhiều, tuy lúc tuổi già có thay mặt đổi lòng lập chí hướng thiện, nhưng hai tay còn dính mùi máu tanh hôi. Y chết chẳng có gì đáng tiếc. Còn Quân cô nương thật là đáng thương, nếu nàng chưa chết, mong rằng sau này công tử rộng dung cho.

Lý Hàn Thu đáp:

- Nay tại hạ đã rõ nội tình thì dù cô nương chẳng nói tại hạ cũng không khi nào sát hại Quân cô nương nữa.

Quyên nhi nói:

- Nếu vậy thì hay! Tiện thiếp xin thay nàng tạ ơn công tử.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương đối với tại hạ có ơn cứu mạng, tại hạ còn chưa kịp bái tạ.

Quyên nhi giơ tay lên vuốt mái tóc nói:

- Công tử đã giải được mối nghi ngờ, vậy tiện thiếp xin cáo từ.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ còn có việc thỉnh giáo.

Quyên nhi hỏi:

- Việc gì?

Lý Hàn Thu nói:

- Dường như cô nương biết rõ mọi việc trong ngôi hoang từ kia?

Quyên nhi sửng sốt hỏi lại:

- Sao công tử lại nói thế?

Lý Hàn Thu đáp:

- Theo lời Đinh huynh cho tại hạ hay thì họ tên thực y trong võ lâm rất ít người biết. Thế mà cô nương kêu đích danh y là Đinh Bội...

Quyên nhi trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Công tử và y là chỗ anh hùng luyến tiếc nhau, bãi cuộc tương tranh. Chắc hai bên còn bàn nhiều chuyện khác?

Lý Hàn Thu đáp:

- Y bảo tại hạ trong ba ngày trở lại đó.

Quyên nhi lộ vẻ rất khẩn trương hỏi:

- Trở lại đó làm chi?

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn nàng đáp:

- Y bảo nếu tại hạ trúng độc thật, y sẽ kiếm cách giải độc cho.

Quyên nhi chau mày hỏi:

- Y còn nói gì nữa không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Y còn bảo đã hứa lời với người ta không thể tự tiện rời khỏi hoang từ để giúp đỡ tại hạ trong lúc hoang mang và y tỏ ra rất lấy làm hối tiếc.

Quyên nhi nói:

- Công tử đã không trúng độc thì bất tất phải tới đó nữa.

Lý Hàn Thu động tâm, chàng ngấm ngầm lấy làm lạ nghĩ bụng:

- Dường như cô này rất sợ ta trở lại hoang từ để kết bạn với người xõa tóc kia.

Trong lòng chàng lại nẩy ra bao mối nghi ngờ, nhưng chàng đành nhẫn nại không hỏi nữa.

Quyên nhi lại giơ tay lên vuốt tóc nói:

- Công tử đem bức thủ thư của Hàn Đào công bố trong Hội Võ Quán. Sau khi được chứng thực, dĩ nhiên đó là một việc rất tổn thương cho danh dự Giang Nam Song Hiệp. Mấy chục năm nay

một đằng chúng làm không biết bao nhiêu việc tàn ác, một đằng chúng tìm cách che lấp những hành động tội lỗi. Hai người đó tâm cơ rất thâm hiểm, cách phòng giữ cực kỳ nghiêm mật.

Chả thế mà mấy chục năm tác ác chúng vẩn giữ được trong ngoài kín mít như bưng. Nay ác tích đã bị bại lộ, tình hình hẳn khác trước nhiều. Trước kia họ không bị ai ngờ vực gì thì ngày nay bao nhiêu mối hoài nghi trút lên đầu họ.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhất là Giang Nam Song Hiệp toan mở đại hội để tiếp đãi anh hùng thiên hạ. Họ còn liên hiệp với hai vị Công chúa ở cung Tử Vi ở núi Mao Sơn mở hội Hoa Đăng qui mô rất lớn trên sông Tần Hoài. Họ sẽ lấy 12 tên hoa tỳ trong cung Tử Vi gây nên cao trào kén rể. Giang Nam Song Hiệp đã chuẩn bị vụ này mấy tháng trời, phát động hàng trăm con tuấn mã và thủ hạ mầm cán đưa thiếp mời khắp thiên hạ hơn ngàn vị đến dự hội. Sau cuộc đại hội Hoa Đăng, họ lưu những phần tử tinh anh võ lâm ở lại dự yến tại Hội Võ Quán, thì đủ biết cuộc đại hội này nhiệt náo đến chừng nào. Cái đó còn có thể khiến cho nhiều danh sĩ không muốn đi hội yến ở Hội Võ Quán cũng đến tham dự hội Hoa Đăng kia.

Lý Hàn Thu cười lại nói:

- Giang Nam Song Hiệp mở hội đó e rằng không phải chỉ để thiết yến quần hào thiên hạ.

Quyên nhi nói:

- Bọn họ có âm mưu gì nữa thì tiện thiếp không thể biết được. Sở dĩ tiện thiếp phải cho công tử hay là hy vọng công tử hãy tạm thời lánh mặt để chờ cơ hội. Nếu công tử mời được số cao thủ võ lâm tương trợ thì có thể ngay giữa hoa hội vạch rõ những hành vi đê tiện của Giang Nam Song Hiệp khiến cho thanh danh mấy chục năm của chúng một phút trôi theo dòng nước. Cử động này khiến cho họ khó chịu hơn là bị giết chết.

Lý Hàn Thu nói:

- Đáng tiếc tại hạ trước nay đi đâu cũng trơ trọi một mình rất ít cùng người giao thiệp.

Quyên nhi nói:

- Hiện nay thời gian còn sớm, công tử hãy đi mời mấy vị trợ quyền thử coi. Sau đây một tháng vào khoảng canh ba, chúng ta lại gặp nhau ở chỗ này, tiện thiếp có thể mời giúp được công tử hai vị trợ quyền.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Những lời nói của cô nương toàn là lời kim ngọc, nhưng tại hạ...

Quyên nhi hỏi:

- Công tử làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ ngay đến một người sư huynh đệ đồng môn cũng không có. Cao thủ thiên hạ tuy nhiều nhưng tại hạ chẳng biết một ai. Huống chi lời nói của kẻ hèn mọn ít người tin cậy.

Quyên nhi nói:

- Môn Thất Tuyệt Ma Kiếm trước nay chỉ truyền cho một người thì dĩ nhiên công tử không có sư huynh đệ. Nhưng ngày lệnh tôn còn sống ở thế gian, nhất định có rất nhiều bạn tốt, chẳng lẽ công tử không nhớ được một vị nào hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Kể ra tại hạ có biết mấy vị nhưng đã lâu ngày quá, e rằng họ không nhận ra tại hạ nữa.

Quyên nhi cười nói:

- Như vậy là đã có đường, công tử hãy thử đi.

Lý Hàn Thu nói:

- Thịnh tình của cô nương tại hạ vô cùng cảm kích!

Quyên nhi nói:

- Tiện thiếp phải đi đây. Hiện mình đang làm nha đầu cho nhà người ta mà về trễ tất họ sinh lòng nghi hoặc.

Dứt lời nàng từ trên cây nhảy xuống rồi vọt mình chạy vội đi.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Quyên nhi khuất dạng, nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này dường như sợ ta trở lại hoang từ kia, mà thị lại biết rõ Đinh Bội. Trước thị làm tỳ nữ ở Quân gia. Sau họ Quân bị vong, thị liền tìm cách trà trộn vào phủ Giang Nam Song Hiệp. Bây giờ xem chừng thị lại có mối quan hệ với Đinh Bội trong tòa hoang từ. Tình hình vụ này rất là phức tạp, thân phận thị thế nào thực khiến cho người ta khó mà biết rõ.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ và nhận thấy chỉ có cách trở lại hoang từ để hỏi Đinh Bội thì may ra mới dò xét được những chỗ bí ẩn của Quyên nhi. Quyên nhi vừa mới trở lại mà mình đến trước thì e rằng khiến cho y sinh lòng ngờ vực. Chàng liền tìm nơi bí mật để ẩn nấp hai ngày rồi sẽ liệu.

Lý Hàn Thu từ ngày ra khỏi cửa sư môn, ôm mối hận giết cha. Chàng ỷ vào thanh trường kiếm trong tay mạnh dạng tiến bước. Nhưng lúc này chàng chạm trán với hạng cường địch như Giang Nam Song Hiệp, vì tình thế bắt buộc chàng phải vận dụng tâm cơ. Ngoài chuyện đấu lực nay lại thêm phần đấu trí.

Suốt hai ngày liền, Lý Hàn Thu lẩn tránh trong khu hoang dã không dám xuất đầu lộ diện.

Đến đêm hôm thứ ba, vòm trời mây phủ đen mịt, mưa bay phất phới. Lý Hàn Thu ẩn trong một căn lều tranh nơi hoang dã. Căn lều này là chỗ tạm trú của người coi ruộng dưa, lâu ngày không sửa sang đã thành dột nát, không chống nổi gió mưa.

Vào khoảng canh hai, Lý Hàn Thu trở lại hoang từ.

Chàng vừa vượt qua bức tường vây đi vào chưa đầy năm trượng chợt một luồng hàn quang bắn tới.

Lý Hàn Thu đã chuẩn bị từ trước. Chàng liền vung kiếm gạt rớt chấm sáng này.

Trong bóng đêm, một người tóc dài, gió thổi tà áo lạch phạch, nhảy vọt lại. Người chưa đến, kiếm quang lấp loáng đã đâm tới trước ngực chàng.

Lý Hàn Thu vung kiếm lên gạt. Sắt thép chạm nhau bật lên một tiếng choang. Chàng khẻ gọi:

- Đinh huynh! Tiểu đệ là Lý Hàn Thu!

Người xõa tóc chính là Đinh Bội. Y thu trường kiếm về nói:

- Té ra là Lý đệ! Trời đang mưa chúng ta hãy vào trong kia ngồi chơi.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Chính mình đang muốn vào đó mà y lại mời mình vào thì còn gì bằng?

Chàng vội theo sau Đinh Bội đi vào tòa hoang từ rộng lớn. Tại đây chỉ còn một gian phòng này là ở đậu được.

Trời tối đen như mực, trong phòng càng tối hơn. Đinh Bội khẽ nói:

- Lý đệ theo sát tiểu huynh. Trước tình cảnh này không nên thắp đèn.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Đinh Bội ở đây trên hai năm cô đơn tịch mịch thiệt là buồn tẻ.

Bỗng chàng động tâm tự hỏi:

- Đây là một nơi hoang lương thì y canh giữ cái gì?

Bỗng nghe Đinh Bội cất tiếng hỏi:

- Lý đệ! Lý đệ ngồi lên giường của tiểu huynh vận khí thử coi có trúng độc không?

Hiện thời Lý Hàn Thu đã biết mình không trúng độc, nhưng chàng thấy Đinh Bội rất đỗi quan tâm, chàng không muốn trả lời ngay để y phải chưng hửng.

Chàng vận công trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Đinh Bội đột nhiên đứng dậy nói:

- Lão đệ! Có người đã tới đó.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Tai mắt Đinh Bội sao mà linh mẫn đến thế? Ta chưa thấy động tĩnh gì, sao y đã biết có người đến?

Đinh Bội lại nói tiếp:

- Lý đệ hãy ngồi đây một chút để tiểu huynh ra coi xem nhân vật nào?

Y không chờ Lý Hàn Thu đáp lại đã tung mình vọt ra khỏi gian thạch thất.

Lúc này Lý Hàn Thu vận chân khí khắp trong mình một lượt thì quả nhiên không thấy triệu chứng gì trúng độc. Chàng chưa thấy Đinh Bội trở vào, liền đứng dậy chậm chạp bước ra ngoài.

Canh khuya tịch mịch, có tiếng khí giới nhỏ nhẹ theo chiều gió đưa lại.

Lý Hàn Thu vừa nghe đã biết ngay là Đinh Bội đang giao đấu với một tay cao thủ tiến vào hoang từ. Vì hai bên võ công cao cường đến tột độ nên không nghe rõ tiếng đao kiếm chạm nhau.

Bóng đêm âm u trầm tịch. Lý Hàn Thu vận mục lực tới độ chót mới nhìn thấy trên khu cỏ rậm cách chừng năm trượng thấp thoáng có hai bóng người đang tỷ đấu kịch liệt. Khí giới lóe lên những tia hào quang.

Thật là một cuộc đấu vô cùng hung hiểm khốc liệt, không nghe rõ một hơi thở.

Lý Hàn Thu đứng coi một lúc rồi tự nhủ:

- Đinh Bội cùng ta đã có nghĩa tri giao, ta phải ra tay viện trợ y mới được.

Chàng liền cất bước tiến về phía hai người đang kịch đấu. Chàng biết Đinh Bội võ công cao cường, chưa chắc đã cần đến mình ra tay trợ lực, chàng muốn đến gần để coi tình hình hai bên động thủ rồi sẽ quyết định.

Ngờ đâu chàng đi chưa được một trượng, đột nhiên có tiếng rú bật lên. Bóng hai người đang giao đấu đều lùi ra.

Một bóng đen vọt đi nhanh như sao xa chạy mất.

Lý Hàn Thu rảo bước tới nơi thì thấy Đinh Bội ôm kiếm ngẩn ngơ xuất thần.

Đinh Bội phản ứng mau lẹ, y vừa nghe tiếng bước chân đã thu kiếm về hỏi:

- Lý đệ đấy ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chính tiểu đệ đây. Người vừa rồi là nhân vật thế nào?

Đinh Bội lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh cũng không...

Y buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Trong ba năm nay tiểu huynh đã đánh nhau không biết đến bao nhiêu lần kiểu này rồi.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Tại sao lại có những tay cao thủ võ lâm liên tục không ngớt đến nhà từ đường hoang lương này? Tại sao Đinh Bội lại giữ khu vực quạnh quẽ đó không để ai được vào tới trong sân? Tại sao Quyên cô nương cứ sợ mình vào đây giao thiệp với Đinh Bội?

Bao nhiêu mối nghi ngờ chồng chất, chàng nghĩ mải mà không đoán ra được, liền hỏi:

- Đinh huynh! Tiểu đệ có mấy lời muốn hỏi Đinh huynh được chăng?

Đinh Bội hỏi lại:

- Lý đệ có điều chi muốn hỏi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Câu chuyện có liên quan đến Đinh huynh giữ ngôi hoang từ này.

Đinh Bội nói:

- Ta chẳng bảo lão đệ rồi ư? Tiểu huynh chịu lời ủy thác của người khác giữ chốn này ba năm và hiện nay gần mãn hạn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ý tiểu đệ muốn hỏi là Đinh huynh ở đây tất có tác dụng gì? Chẳng lẻ nhân vật nào đó vô duyên vô cớ lại yêu cầu Đinh huynh ngồi giữ một khu đất hoang?

Đinh Bội trầm ngâm một lúc rồi ngập ngừng đáp:

- Cái đó... Cái đó...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Nếu Đinh huynh có chỗ khó nói thì thôi cũng được.

Đinh Bội nói:

- Tiểu huynh giữ nơi đây quả có nguyên nhân, nhưng hiện giờ chưa tiện tiết lộ. Chờ sau khi mãn kỳ hạn, tiểu huynh sẽ nói rõ cho Lý đệ biết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Những người vào trong hoang từ này đều là kẻ thù với Đinh huynh?

Đinh Bội lắc đầu đáp:

- Không phải!

Chương 28 - Vào Kim Lăng lại gặp Lôi Phi

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy họ đến đây làm chi.

Đinh Bội ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Họ đến đây là mưu đồ chuyện khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy bọn họ dĩ nhiên đã hiểu rõ chỗ bí ẩn mà Đinh huynh coi giữ tại đây.

Đinh Bội đáp:

- Có thể như vậy. Nhưng tiểu huynh chắc rằng họ chỉ nghe lời đồn chứ không nắm chắc được chứng cớ xác thực.

Lý Hàn Thu toan hỏi nữa nhưng chàng nhẫn nại không nói, chỉ buông tiếng thở dài.

Đinh Bội khẽ thở dài hỏi lại:

- Lý lão đệ! Có phải lão đệ nóng lòng muốn biết chuyện bí ẩn trong ngôi hoang từ này?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ chỉ lấy làm kỳ là một bậc cao nhân Đinh huynh lại canh gác ngôi từ đường hoang phế này? Vì lẽ gì bao nhiêu người mạo hiểm vào đây?

Đinh Bội hỏi sang chuyện khác:

- Lý đệ có bị trúng độc không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ đã mấy lần thử vận chân khí đều chẳng thấy gì, chắc không phải trúng độc.

Đinh Bội hỏi:

- Có phải Giang Nam Song Hiệp đã nói với Lý đệ bữa nay đã đến kỳ chất độc phát tác?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế. Song tiểu đệ chẳng thấy gì.

Đinh Bội nói:

- Lý đệ ở đây nghỉ một đêm. Từ giờ đến trưa mai vẫn chẳng thấy gì khác lạ tức là không phải trúng độc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ ở đây có tiện không?

Đinh Bội ngập ngừng đáp:

- Kể ra không tiện nhưng...

Lý Hàn Thu đứng dậy nói:

- Đã không tiện thì tiểu đệ xin từ biệt.

Đinh Bội nắm tay Lý Hàn Thu nói:

- Lý huynh đệ! Bao giờ tiểu huynh cũng nói thẳng, thực tình tiểu huynh không tiện lưu Lý đệ ở đây, nhưng Lý đệ đã đến lúc lâm vào tình trạng sinh tử khôn lường thì tiểu huynh phải lưu lại. Nếu Lý đệ dời khỏi đây mấy bước rồi chất độc phát tác mà chết thì tiểu huynh ôm hận suốt đời.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng tiểu đệ ở lại đây bất tiện cho Đinh huynh.

Đinh Bội nói:

- Tuy có điều bất tiện thật, nhưng có thế tiểu huynh mới bảo toàn tính mạng cho Lý đệ được.

Lý Hàn Thu càng lấy làm kỳ, nghĩ bụng:

- Không hiểu Đinh Bội giở trò gì? Nếu y có thuốc giải độc thì cứ đưa cho mình một viên là xong, hà tất phải giữ mình lại đây?

Đinh Bội lại tiếp:

- Trừ phi chính Giang Nam Song Hiệp chịu cho thuốc giải không kể, còn ngoài ra dù Lý đệ có gặp được tay danh y đệ nhất thời nay cũng không thể cứu được sau khi chất độc đã phát tác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn Đinh huynh thì sao?

Đinh Bội đáp:

- Nếu tiểu huynh không chữa được thì đã chẳng giữ Lý đệ ở lại đây làm chi?

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu Đinh huynh sợ tiểu đệ bị chất độc phát tác làm cho uổng mạng thì Đinh huynh cấp cho tiểu đệ một viên thuốc giải là xong.

Đinh Bội nói:

- Tiểu huynh không hiểu y đạo chế thuốc giải thế nào được?

Lý Hàn Thu càng lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Y đã không hiểu y đạo thì giữ mình ở lại làm chi? Chẳng lẽ chất giải độc ở trong hoang từ này hay sao?

Như chợt nhớ ra điều gì chàng tỉnh ngộ lẩm bẩm:

- Đinh Bội ở đây canh giữ một vật dường như có liên quan đến sự giải độc. Vì thế mà y lưu ta ở lại đây. Nếu chất độc quả nhiên phát tác, y sẽ lấy cái đó cho ta giải độc. Bằng ta không trúng độc thì không đụng đến nó.

Bỗng nghe Đinh Bội nói:

- Lý lão đệ! Lão đệ ngồi trên giường tiểu huynh mà điều dưỡng, chớ dời khỏi căn nhà này mà cũng đừng ngó lén hành động của tiểu huynh.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Coi tình hình này thì quả nhiên y giữ vật gì sợ ta muốn ngấm ngầm dòm trộm. Ta mà nhòm vào thì biết rõ nội tình ngay, nhưng ta đã kết bạn với y thì không thể làm chuyện ám muội được.

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Được rồi! Thịnh tình của Đinh huynh tiểu đệ không dám từ chối. Lý đệ xin ngồi đây cho đến trưa mai sẽ đi.

Đinh Bội khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

- Nhất định trong thâm tâm Lý đệ nổi tính hiếu kỳ rất ghê gớm! Phải vậy không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quả có thế thật! Nhưng Đinh huynh yên tâm, tiểu đệ đã hứa lời quyết không thóc mách.

Đinh Bội nói:

- Thiệt ra tiểu huynh có đem hết nội tình nói cho Lý đệ hay cũng không sao nhưng tiểu huynh trót hứa lời với người ta, trước khi mãn nhiệm kỳ không thổ lộ với ai một cách khinh xuất, lời hứa nặng hơn ngàn vàng nên tiểu huynh đối với Lý đệ không ra ngoài cái lệ đó.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ đã hiểu rõ cảnh ngộ của Đinh huynh, không khi nào có lòng oán trách.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu đệ còn một điều muốn thỉnh giáo Đinh huynh.

Đinh Bội hỏi:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu Đinh huynh gặp phải tay kình địch một mình không thể thủ thắng, tiểu đệ có thể trợ lực cho Đinh huynh được không?

Đinh Bội cười lạt đáp:

- Gần ba năm nay, tiểu huynh mới gặp một tay kình địch duy nhất. Người đó chính là Lý đệ. Ngoài ra chưa ai chịu nổi tiểu huynh lấy trăm chiêu. Hảo ý của Lý đệ, tiểu huynh xin tâm lãnh. Trừ khi nào có người đấu với tiểu huynh đã quá trăm chiêu mà chưa bỏ chạy lúc đó Lý đệ sẽ ra tay viện trợ.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy chúng ta cứ thế. Bây giờ tiểu đệ xin ngồi điều dưỡng.

Đinh Bội gật đầu nói:

- Lý đệ hãy ngồi đây điều dưỡng, tiểu huynh không quấy nhiễu nữa!

Y dứt lời cất bước đi ra.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Đinh Bội bụng bảo dạ:

- Y ở đây canh giữ vật gì tất nhiên rất trân quí, nhưng ngôi hoang từ đổ nát gần hết dù còn mỗi phòng này nguyên vẹn thì vật đó tất để ở đây mới phải. Thế mà y phóng đảm bỏ đi là nghĩa làm sao? Mới kết bạn với y chưa được bao lâu, sao y lại tín nhiệm mình đến thế?

Chàng nghĩ tới đây rồi nhắm mắt vận động chân khí điều hòa hơi thở.

Lúc này mục quang chàng đã quen với bóng tối, cảnh vật trong phòng chàng nhìn thấy lờ mờ.

Chàng sợ ngó thấy vật trân kỳ kia rồi không nén được tính hiếu kỳ, nên chàng nhắm mắt lại vận khí điều tức, không dám nhìn quanh nữa.

Dần dần tâm thần chàng đi vào chỗ bình lặng quên cả thân mình.

Chẳng hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu? Đột nhiên tai chàng vẳng nghe có tiếng người nói chuyện vọng lại.

Thanh âm Đinh Bội cất lên:

- Lý huynh đệ này là người quân tử. Dù y có biết nội tình cũng không nổi lòng tham lam vọng động.

Tiếp theo có tiếng người hắng giọng chứ không nói gì.

Hiển nhiên người kia tỏ vẻ không thỏa mãn vì câu trả lời của Đinh Bội nên đằng hắng một tiếng rồi bỏ đi.

Lý Hàn Thu tuy chú ý lắng tai mà thanh âm người kia nói trước nhỏ quá chàng không nghe rõ ràng chỉ biết là tiếng đàn bà nên trong lòng rất lấy làm quái dị.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, hé mắt thấy Đinh Bội từ từ bước vào phòng. Chàng liền nhắm mắt lại giả vờ đang điều dưỡng chưa tỉnh.

Đinh Bội đi gần đến bên giường liền ngồi xuống nền nhà lát gạch.

Sau một đêm mưa gió lạnh lùng, phương Đông mặt trời đỏ ối mọc lên, Đinh Bội vươn vai đứng dậy đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Lý đệ! Lý đệ có thấy chỗ nào khó chịu không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ không sao cả.

Đinh Bội nói:

- Sau giờ Ngọ mà thương thế Lý đệ vẫn chưa phát tác thì viên thuốc mà Lý đệ uống đó không phải là thuốc độc.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Phải chăng đây là lệnh trục khách? Y bảo mình quá giờ Ngọ phải ra đi?

Chàng liền nói:

- Qua giờ Ngọ tiểu đệ xin cáo biệt Đinh huynh.

Đinh Bội gật đầu nói:

- Chúng ta tìm chỗ khác tương hội hay hơn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trong Hội Võ Quán được chăng?

Đinh Bội đáp:

- Kể cả hôm nay là hai mươi bốn ngày nữa, vào khoảng giữa Ngọ, hôm ấy chúng ta sẽ gặp nhau ở Hội Võ Quán. Lý đệ hãy ngồi nghĩ chút nữa để tiểu huynh đi kiếm cái gì ăn.

Lý Hàn Thu nói:

- Khi nào dám phiền đến Đinh huynh động thủ?

Đinh Bội cười ha hả đáp:

- Người quân tử xa phải xa bếp nước nhưng tiểu huynh ở đây mình không ra tay làm lấy không xong. Gần ba năm nay tiểu huynh học được nghề nấu nướng mấy món. Lý đệ thử coi thủ nghệ của tiểu huynh.

Lý Hàn Thu nói:

- Chúng ta sắp từ biệt sau hai mươi mấy ngày đằng đẵng mới lại gặp nhau. Tiểu đệ muốn mượn nơi đây để nói chuyện với Đinh huynh lát nữa.

Đinh Bội trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu huynh biết rồi. Trong lòng Lý đệ còn nhiều nghi vấn không nhịn được vì tính hiếu kỳ nổi lên mãnh liệt. Thực ra Lý đệ còn nhỏ tuổi mà nhẫn vai đến thế thì tính hàm dưỡng cũng khá sâu

xa.

Lý Hàn Thu mở mắt nói:

- Đinh huynh lại quá khen rồi.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu Đinh huynh ra ngoài thổi nấu mà có người xông vào phòng này thì làm thế nào?

Đinh Bội đáp:

- Gần ba năm nay chưa người nào dám vào đây giữa thanh thiên bạch nhật. Thường thường họ đến đây vào lúc canh khuya.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ chắc rằng nhà thạch thất này cất giấu nhiều trân bảo dù thâm cung nội uyển bất giá cũng đến thế này.

Đinh Bội tủm tỉm cười nói:

- Nhưng trong hoang từ này không có lấy một hạt trân châu hay một lạng vàng.

Rồi y làm mặt trịnh trọng nói tiếp:

- Thực ra tiểu huynh có nói với Lý đệ cũng không hề gì. Nhưng tiểu huynh đã có lời ước giữ bí mật, chỉ còn hơn 20 ngày chúng ta gặp nhau, tiểu huynh sẽ nói hết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vừa rồi tiểu đệ nghe tiếng người đàn bà có điều tranh chấp với Đinh huynh phải chăng cũng vì tiểu đệ mà ra?

Đinh Bội đáp:

- Đúng thế! Y trách tiểu huynh sao lại lưu Lý đệ ở đây. Tiểu huynh nói rõ vì muốn phòng chất độc phát tác kịp thời cấp cứu nên giữ Lý đệ ở lại và tiểu huynh chưa nói cho Lý đệ biết điều bí mật.

Lý Hàn Thu động tâm hỏi:

- Phải chăng người đàn bà đó là một vị cô nương tên gọi Quyên nhi?

Đinh Bội trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

- Tên y quả có chữ "Quyên" thật, sao Lý đệ lại biết?

Lý Hàn Thu không trả lới câu hỏi, chàng nói:

- Dường như hôm nay y đang làm tỳ nữ trong phủ Giang Nam Song Hiệp?

Đinh Bội càng lấy làm kỳ hỏi:

- Lý đệ có quen biết y hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu tiểu đệ không lầm thì Quyên cô nương đó là một vị ân nhân đã cứu mạng cho tiểu đệ, người đánh tráo viên thuốc độc chính là cô ta.

Đoạn chàng đem chuyện mình bị hãm trong Phương gia đại viện thuật kỹ cho Đinh Bội nghe.

Đinh Bội nói:

- Té ra là thế! Hỡi ôi! Lý đệ đã biết y rồi thì tiểu huynh nói ra cũng chẳng hề chi. Chính Quyên cô nương là người mà tiểu huynh đã hứa lời.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó tiểu đệ cũng đã nghĩ tới.

Chàng ngửng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều tiểu đệ không hiểu là Quyên cô nương chưa lớn tuổi mấy mà đã biết rất nhiều chuyện.

Đinh Bội gật đầu nói:

- Tuổi cô ta còn nhỏ lắm. Lúc ước hẹn với tiểu huynh, cô mới có mười lăm.

Lý Hàn Thu nhìn Đinh Bội muốn nói rồi lại thôi.

Đinh Bội cười ha hả nói:

- Lý đệ lấy làm kỳ ở chỗ tiểu huynh đã từng này tuổi sao lại đi nghe một con bé phải không?

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ nghĩ rằng trong vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo.

Đinh Bội lại hứa hẹn:

- Lần sau gặp mặt, tiểu huynh sẽ nói hết.

Lý Hàn Thu ngẩng trông chiều trời nói:

- Hiện đã sang giờ Ngọ, tiểu đệ không thấy chất độc phát tác đủ chứng minh mình không trúng độc. Đinh huynh hãy thận trong, tiểu đệ xin cáo biệt.

Đinh Bội thở dài nói:

- Để Lý đệ ôm mối hoài nghi ra đi, tiểu huynh thật áy náy. Nhưng Lý đệ cố nhẫn nại, chẳng còn bao lâu, chúng ta lại gặp nhau.

Lý Hàn Thu nói:

- Việc đã không liên quan đến tiểu đệ, Đinh huynh không nói cũng không sao, tiểu đệ xin đi đây.

Rồi chàng rảo bước đi ra.

Đinh Bội gọi giật lại:

- Lý đệ hãy dừng bước!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đinh huynh có điều chi dạy bảo?

Đinh Bội hỏi:

- Lý đệ đi đâu bây giờ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Từ ngày tiểu đệ ra khỏi sư môn đi đâu cũng có một mình nhưng hiện giờ tình thế lại khác hẳn. Tiểu đệ biết mình chưa đảm đương được việc lớn. Vì thế tiểu đệ quyết đi kiếm người trợ lực.

Đinh Bội hỏi:

- Lý đệ định kiếm ai?

Lý Hàn Thu đáp:

- Khi ở Hội Võ Quán tiểu đệ đã kết giao với Thần Thâu Lôi Phi. Người này tuy danh hiệu là "thần thâu" nhưng hành vi nghĩa hiệp, tính tình trung hậu. Trong Hội Võ Quán tiểu đệ thấy y lòng đầy khẳng khái nên đem lòng yêu mến rồi kết giao bằng hữu. Tiểu đệ tuy nóng lòng báo thù cho song thân, nhưng không thể làm việc lỗ mãng, cần phanh phui chỗ giả dối của Giang Nam Song Hiệp rồi mới mưu đồ giết chúng để rửa hận.

Đinh Bội hỏi:

- Tiểu huynh để râu tóc bơ phờ biến thành con người quái dị thế này, Lý đệ có biết chỗ dụng tâm của tiểu huynh không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ không biết.

Đinh Bội nói:

- Tiểu huynh sợ người ta nhận ra lai lịch mình, nên để râu tóc mọc dài.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế.

Đinh Bội nói:

- Trước khi tiểu huynh chưa vào chốn hoang từ này đã hoài nghi hành vi của Giang Nam Song Hiệp, nhưng vì tiếng hào hiệp của hai người đó lừng lẫy chốn giang hồ, chẳng ai dám buông lời khinh mạn. Lý đệ đã tự biết mình khó đối phó thì hãy chờ thêm ít ngày, tiểu huynh mãn hạn ở đây sẽ trợ lực cho Lý đệ.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Hơn hai chục ngày chẳng mấy chốc là tới. Việc đối phó với Giang Nam Song Hiệp không thể nóng nảy được.

Chàng bèn nói:

- Đinh huynh sau khi mãn hạn xin đến Hội Vũ quán, tiểu đệ nhất định chờ ở đó.

Đinh Bội nói:

- Tiểu huynh thế nào cũng phó ước. Có điều hôm ấy diện mạo của tiểu huynh sẽ khác bữa nay, nếu Lý đệ không nhận được thì tiểu huynh sẽ giơ tay trái lên làm hiệu.

Lý Hàn Thu nói:

- Hôm đó tiểu đệ cũng muốn cải trang. Thôi! Chúng ta cứ thế. Tiểu đệ đi đây.

Đinh Bội theo ra một bước dặn:

- Vì tình thế bắt buộc, tiểu huynh không tiện lưu Lý đệ ở đây. Lý đệ hãy thận trọng.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ biết rồi. Có điều Giang Nam Song Hiệp đã sai tiểu đệ vào đây hạ sát Đinh Huynh, chắc chúng còn phái người khác đến hạ sát Đinh Huynh nữa. Đinh huynh chỉ có một mình...

Đinh Bội ngắt lời.

- Không sau đâu! Đã có Quyên cô nương nằm vòng trong phủ Giang Nam Song Hiệp, nhất cử nhất động của họ đều không qua mắt y được. Nếu y tiên liệu tiểu huynh không cự địch được, tự nhiên sẽ tìm cách tiếp ứng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Theo lời Đinh Bội thì dường như Quyên cô nương còn bố trí nhiều tay chân ở gần đây nữa.

Chàng không tiện hỏi nhiều, liền trở gót đi luôn.

Đinh Bội đưa chàng ra đến cửa rồi dừng lại khẽ dặn:

- Câu chuyện trong này Lý đệ tạm thời giữ kín không nên tiết lộ với ai.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ biết rồi!

Đinh Bội nói:

- Lý đệ chờ tiểu huynh mãn hạn kỳ, bao nhiêu điều bí ẩn sẽ biết hết.

Lý Hàn Thu mỉm cười rảo bước lên đường.

Đinh Bội nhìn theo bóng sau lưng Lý Hàn Thu cho tới khi khuất dạng mới lui vào phòng.

Lý Hàn Thu rời khỏi hoang từ lại chạy một mạch về căn lều tranh. Sau khi trải qua mấy phen hung hiểm, chàng tự biết lấy võ công một người để đối phó với Giang Nam Song Hiệp là chuyện khó thành công, vì thế chàng dẹp lòng nóng nảy. Vả lại Quyên Nhi đã khuyên chàng trước hết hãy phanh phui những hàng động lừa dối, ngụy trang của họ để mọi người giang hồ đều biết rõ rồi hãy tính đến chuyện hạ sát chúng. Chàng nghĩ kỹ thấy lời nàng nói rất hợp lý.

Chàng lại nghĩ rằng bọn Giang Nam Song Hiệp rất kín đáo cần phải cải trang thay đổi nét mặt mới xong.

Lý Hàn Thu nghĩ lại trong cánh lều tranh một đêm, tĩnh dưỡng tinh thần.

Sáng hôm sau chàng cải trang làm một người phu vào thành Kim Lăng bán củi.

Chàng vừa vào đến cửa thành thì có người áo xanh đón lấy nói:

- Gánh củi này để ta mua.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Ta dùng gánh củi này để yểm hộ lai lịch mà bán đi thì sao?

Suýt nữa chàng buột miệng cự tuyệt.

Người áo xanh đỡ lấy gánh củi đi ngay.

Lý Hàn Thu lẽo đẽo theo sau.

Hai người chuyền mấy khúc quanh đi vào một ngõ hẻm.

Người áo xanh đột nhiên đặt gánh củi xuống nói:

- Lý huynh đệ! Thuật cải trang của huynh đệ còn kém lắm. Tiểu huynh vừa ngó thấy đã nhận ra ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh đấy ư?

Người áo xanh đáp:

- Chính thị tiểu huynh! Phế bỏ gánh củi này đi!

Chương 29 - Trong đường hẻm quan sát tình hình

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vứt bỏ gánh củi ở đây hay sao?

Lôi Phi đảo mắt nhìn quanh rồi hai tay đưa gánh củi lên liệng vào phía trong một bức tường vây. Y dắt Lý Hàn Thu tiến vào một nhà khách sạn, đi thẳng vào trong phòng, đóng cửa lại rồi thở phào một cái, bảo chàng:

- Tiểu huynh vừa trông đã nhận ra Lý đệ, thì người khác cũng nhận ra được ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao? Thuật hóa trang của tiểu đệ kém lắm ư?

Lôi Phi cười đáp:

- Kém hết chỗ nói, Tiểu huynh chưa thấy ai hóa trang dỡ như Lý đệ.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ không bôi thuốc thay đổi sắc mặt, vẫn để nguyên chân mạo như cũ.

Lôi Phi nói:

- Thuật hóa trang của tiểu huynh có thể nói là tuyệt diệu, Lý đệ để tiểu huynh hóa trang cho, chắc chắn không ai nhận ra được.

- Mấy bữa nay trong thành Kim Lăng đột nhiên có rất nhiều nhân vật ở võ lâm xuất hiện. Hơn nữa tiểu huynh ở trong Hội Võ Quán nghe được tin Lý đệ tiến vào Phương gia đại viện rồi không thấy trở ra nữa chắc là dữ nhiều lành ít. Tiểu huynh cũng ở quanh khu Phương gia đại viện nghe ngóng mới tìm ra một chút manh mối.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ xin đa tạ lão huynh có dạ quan hoài.

Lôi Phi nói:

- Phương gia đại viện coi bên ngoài thì cách phòng vệ chẳng có gì nghiem mật mà thực ra chỗ nào cũng bố trí cạm bẫy. Trong vòng 3 dặm chẳng ai qua mắt họ được.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm bẽn lẽn tự hỏi:

- Mình đã vào Phương gia đại viện mà sao chẳng phát hiện chút gì.

Lôi Phi lại nói tiếp:

- Mấy bữa nay trong thành Kim Lăng ngự trị một bầu không khí khẩn trương kỳ lạ. Tuy không một ai hiểu được tình trạng này có gì bí ẩn nhưng hết thảy người võ lâm đều có tiên cảm một triệu chứng khủng khiếp trước trận phong ba.

Lý Hàn Thu nói:

- Có lẻ những người đó đến Hội Võ Quán triệu tập đến để tham dự một cuộc anh hùng đại hội.

Lôi Phi nói:

- Vụ Lý đệ tiết lộ hành tung của Giang Nam Song Hiệp dường như đã phát sinh hiệu lực trong võ lâm và tựa hồ đã có người tìm đến Phương gia đại viện...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bữa nay trong Hội Võ Quán tất có động tĩnh, tiểu huynh cải trang cho Lý đệ xong rồi chúng ta tới đó coi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Đến Hội Võ Quán vừa được nghe tin tức vừa có thể dò la tình thế nơi đây.

Chàng nghĩ vậy liền gật đầu đáp:

- Vậy phiền Lôi huynh hóa trang cho.

Lôi Phi lấy dược vật bôi lên mặt Lý Hàn Thu. Bộ diện trắng trẻo hồng hào lập tức biến thành xanh luốt. Y lại vẽ vài nét nhăn lên mặt chàng rồi cười nói.

- Xong rồi! Lý đệ đổi y phục nữa là chúng ta đến Hội Võ Quán được. Lý đệ chỉ cần kín tiếng đừng nói năng gì là không ai có thể nhận ra được.

Lý Hàn Thu nói:

- Việc Lôi huynh giúp đỡ tiểu đệ bọn Giang Nam Song Hiệp đã biết rồi, Lôi huynh phải cẩn thận mới được!

Lôi Phi cười nói:

- Không cần đâu! Tiểu huynh tin thuật dịch dung của mình không còn chỗ nào sơ hở, bất luận là ai cũng không thể khám phá ra được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh là một nhân vật rất có danh vọng chẳng lẽ người ta nghe thanh âm và cũng không nhận ra được ư?

- Chẳng giấu gì Lý đệ, tiểu huynh nói được thổ âm của mười mấy tỉnh quyết không để họ phát giác.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Trường hợp có người hỏi tiểu đệ, mình cũng không trả lời họ hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta đi liền nhau, bất luận gặp trường hợp nào, đã có tiểu huynh ứng phó.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy tiểu đệ xin vâng lời Lôi huynh.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ đã đói bụng chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ chưa ăn cơm trưa!

Lôi Phi nói:

- Chúng ta cùng tới Hội Võ Quán bảo họ lấy cơm cho ăn.

Hai người lật đật đổi y phục rời khỏi khách sạn, đi thẳng đến Hội Võ Quán.

Trong Hội Võ Quán đầy nhóc tân khách. Nhưng khác với lần trước là bàn nào cũng vang lên những tiếng thi đua uống rượu hoặc tiếng người thì thầm nói chuyện.

Lôi Phi chuyển động cặp mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi tìm chiếc bàn nhỏ ngồi xuống. Hai người bảo tiểu nhị lấy đồ ăn uống cho mình để vừa ăn vừa nghe người nói chuyện.

Kế bên là một bàn lớn có rất nhiều người ngồi. Lý Hàn Thu ngấm ngầm đếm được 8 người.

Bỗng trong đám người này có một người vào trạc ngũ tuần dưới cằm để một túp râu dê, cất tiếng hỏi:

- Hôm ấy các vị có ở đây không?

Một đại hán thân hình to lớn trạc tuổi 40 đáp:

- Tiểu đệ hiện diện tại hiện trường thấy chàng thiếu niên đó tự xưng họ Lý và là con trai Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần. Chàng cũng là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Lão râu dê gật đầu nói:

- Nhưng theo tin tức mới nhất mà tại hạ vừa lượm được thì Lý công tử đó chết mất rồi.

Một người khác thở dài nói:

- Hỡi ơi! Chàng ta đã cùng Giang Nam Song Hiệp đối chọi tức là tự tìm lấy cái chết.

Lại một người khác hạ thấp giọng xuống nói:

- Tiểu đệ cho lời đồn đó chưa chắc đã đúng. Chàng thiếu niên đó có Thần Thâu Lôi Phi viện trợ thì khó lòng bị ám toán một cách khinh xuất.

Lý Hàn Thu quay lại nhìn Lôi Phi tủm tỉm cười.

Lôi Phi khẻ gật đầu ra hiệu cho chàng chớ có vọng động và đừng nói gì.

Đại hán cao lớn thủng thẳng nói:

- Tại hạ cũng cho là chàng họ Lý dám tới đó dĩ nhiên chàng đã chuẩn bị thận trọng.

Người nói tiếng nhỏ lại hỏi:

- Lạ ở chỗ Lý công tử lấy đâu ra được phong thư đó.

Một người khác lên tiếng:

- Chà! Vụ này đã tuyên dương giữa chốn giang hồ e rằng có ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh của Giang Nam Song Hiệp.

Giữa lúc ấy đột nhiên bao nhiêu người lục tục đứng dậy.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thì thấy Giang Nam Song Hiệp đã đi vào hôi võ quán.

Người đi trước mình mặc áo lam tay cầm quạt xếp.

Hắn chính là Phương Tú ở Kim Lăng còn người đi sau là Hàn Đào ở Từ Châu.

Giang Nam Song Hiệp chắp tay chào:

- Tại vị bằng hữu mạnh giỏi a!

Bọn đồng đạo võ lâm trong sảnh đường đáp lễ nói:

- Kính chúc hai vị sư an hảo.

Phương Tú buông tiếng thở dài nói:

- Mấy tháng nay tiểu đệ không tới Hội Võ Quán. Ngờ đâu bị người đến để phao vu. Nghe tin ấy, tiểu đệ lập tức đưa thơ hẹn Hàn huynh đệ ở Từ Châu qua đây. Bọn tiểu đệ hy vọng tìm được cơ hội để rửa sạch tiếng oan này.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm thóa mạ:

- Thật là một đứa gian hoạt!

Hàn Đào nói tiếp:

- Người đó giả tạo bức thư rồi tư thông với một vị đồng đạo võ lâm bịa đặt nên lời để vu oan anh em tại hạ.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Lôi Phi ra chiều phẩn khích, mắt lộ vẽ căm hờn.

Lôi Phi lại đưa mắt ra hiệu cho chàng phải nhẫn nại, chớ có khích động.

Bỗng nhe Phương Tú nói tiếp:

- Anh em tại hạ mấy tháng nay trù liệu một kế hoạch rất bận. Số đông các vị đồng đạo võ lâm đã biết nội tình, nhưng cũng còn một số chưa hiểu rõ. Anh em tại hạ toan chờ cơ hội để tuyên

bố, song nhân lúc bị người hãm hại, chẳng thể không nói rõ chân tướng.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau cuộc đại hội anh hùng ở Võ quán này, anh em tại hạ mượn cơ hội mở hội Hoa Đăng trên sông Tần Hoài. Bọn tại hạ đã chuẩn bị mấy chiếc thuyền cho hết tình địa chủ.

Hàn Đào chuyển động mục quang đưa mắt nhìn toàn trường thấy ai cũng lưu ý nghe mình liền nói tiếp:

- Anh em tại hạ sau khi mở hon rừng sâu không hỏi đến chuyện giang hồ nữa. Chẳng ngờ tâm nguyện rút lui chưa được thực hành lại bị người phao vu hãm hại. Anh em tại hạ tuổi gần hoa giáp, chẳng quan tâm gì đến chuyện sống chết nữa, song còn chút thanh danh quyết chẳng để người bôi nhọ. Vì lẽ đó cần phải điều tra cho ra gốc ngọn lấy lại tiếng thanh bạch mới yên tâm qui ẩn được.

Hai lão một xướng một họa, lời nói rất lọt tai.

Quần hào trong Hội Võ Quán đều gật đầu khen phải.

Lôi Phi lại đưa mắt ra hiệu cho Lý Hàn Thu phải nhẫn nại.

Lý Hàn Thu gật đầu nén lửa giận không để bốc lên. Chàng chú ý nhìn thấy Phương Tú, Hàn Đào không ngớt đưa bốn luồng nhãn quang ngó khắp mặt quần hào tựa để tìm cái gì.

Hiển nhiên đây là kế quăng mẻ lưới bắt đôi chim. Một là hắn khiến cho đại đa số trong quần hào võ quán tỏ vẻ đồng tình. Hai là hắn quan sát trong đám quần hào có ai phản ứng không?

Thuật dịch dung của Lôi Phi rất mực cao siêu Lý Hàn Thu được hóa trang biến đổi thành một người khác không ai khám phá ra nổi. Mục quang của Hàn Đào hai lần lướt qua mặt chàng mà tuyệt không lộ vẽ nghi ngờ.

Đột nhiên đại hán võ phu đứng lên nói:

- Tiểu đệ có lời muốn thỉnh giáo 2 vị.

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó người này thấy y là một hán tử chừng 40 tuổi, ngoài khoác một tấm áo choàng. Gã mặt vuông mắt tròn thái độ rất uy mãnh.

Phương Tú chấp tay hỏi:

- Huynh đài đây có phải ở Giang Nam đạo không?

Đại hán đáp:

- Tiểu đệ từ Quan ngoại tới đây Phương Tú hỏi:

- Té ra huynh đài là khách phương xa. Không hiểu huynh đài có điều chi dạy bảo? Nếu sức tiểu đệ mà làm được, sẽ xin hết lòng.

Đại hán đáp:

- Lần trước tiểu đệ đến đây đã nghe nói đến việc này rất nhiều.

Phương Tú hỏi ngay:

- Việc gì?

Đại hán đáp:

- Có người công bố một phong thư của Hàn nhị hiệp trong Hội Võ Quán.

Hàn Đào nói:

- Đúng thế! Phong thư ấy khiến cho bọn tại hạ ở Từ Châu phải lật đật xuống Kim Lăng. Cũng vì nó mà bữa nay anh em tại hạ phải giải thích cùng các vị.

Đại hán nói:

- Theo lời đồn thì bút tích trong bức thư quả là do tay Hàn nhị hiệp viết ra.

Hàn Đào làm bộ khó nghĩ, lắc đầu nhăn nhó cười nói:

- Tại hạ cũng nghe đồn như vậy, rồi do đó xảy ra việc mất một mạng người. Có thể phong thư kia họ đã náo phỏng rất giống bút tích của tại hạ. Đáng tiếc là tại hạ không được coi thơ, không thì đem đối chất ngay đương trường là ra chân giả ngay lập tức.

Hắn nói một cách rất thản nhiên không tỏ vẻ xúc động chút nào khiến mọi người trong võ quán hầu hết lẩm nhẩm gật đầu.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Thằng cha này rất trầm tĩnh! Thật là một đứa nham hiểm vô cùng!

Bỗng nghe đại hán hỏi:

- Tiểu đệ còn nghe nói người đó công bố bức thư của Hàn nhị hiệp rồi tiến vào Phương gia đại viện, chẳng hiểu có thật không?

Phương Tú chau mày nghĩ bụng:

- Gã này xem chừng biết nhiều chuyện lắm!

Rồi hắn mỉm cười đáp:

- Đúng thế! Ba bữa trước đây có một nhân vật trẻ tuổi tự xưng là công tử của Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần tìm vào Phương gia đại viện đòi gặp thẳng tiểu đệ.

Đại hán hỏi ngay:

- Nhưng người ấy đâu rồi?

Phương Tú cười lạt đáp:

- Tiểu đệ nói chuyện với y một chút rồi giữ lại uống rượu, nhưng y cáo từ đi ngay.

Đại hán hỏi:

- Y đi đâu?

Phương Tú đáp:

- Tiểu đệ cũng không rõ. Chàng thiếu niên tự xưng là Lý công tử rất nóng tính, y gặp tiểu đệ liền chất vấn ngay và lấy thư đưa cho tiểu đệ.

Đại hán nói:

- Có phải bút tích của Hàn Đào không?

Phương Tú đáp:

- Lúc tiểu đệ mới thấy phong thơ quả nhiên giật mình kinh hãi bút tích giống hệt như chữ Hàn Đào viết ra.

Hắn quay lại nhìn Hàn Đào nói tiếp:

- Lúc đó tiểu đệ cũng cực kỳ xúc động, không nhẫn nại được, liền nhận lời cùng Lý công tử kia đi kiếm Hàn Đào để hỏi cho biết rõ. Nếu Hàn huynh đệ đây quả làm việc này thì tiểu đệ cũng không tha thứ được.

Đại hán giục:

- Thế rồi sao nữa?

Phương Tú cười mát đáp:

- Huynh đài! Sao huynh đài nóng vậy? Để thủng thẳng tiểu đệ nói cho mà nghe.

Khi ấy có ông bạn ngồi bên cầm lấy thơ coi xong, khuyên tiểu đệ khoan đi Từ Châu. Đoạn y lấy một bức thư do chính tay Hàn Đào viết đem ra so sánh.

Hắn đưa mắt nhìn bốn phía một lượt rồi nói tiếp:

- Tiểu đệ cũng thấy trước khi mình chưa rõ thực hư, không nên nóng nảy vội vàng. Tiểu đệ coi kỹ lại 2 bức thư, quả nhiên khám phá ra chỗ giả mạo.

Hắn thở dài rồi nói tiếp:

- Vàng mười đâu có sợ lửa. Minh chứng đã rành rành ra đó.

Quần hào nghe Phương Tú giải thích như vậy đều gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Chỉ có mình đại hán kia vẫn không chịu buông tha. Gã hỏi ngay:

- Thế này Lý công tử...

Phương Tú ngắt lời:

- Người đó có phải Lý công tử thật không tiểu đệ cũng không hỏi kỹ. Y tự xưng là con của Lý Thanh Trần thì chúng ta cứ tạm coi như y là Lý công tử đi. Lý công tử sau khi đối chiếu biết bức thư mình là giả, liền đứng dậy đi ngay.

Đại hán hỏi:

- Có người bảo y chết trong Phương gia đại viện, có đúng thế không?

Phương Tú lắc đầu thở dài nói:

- Thinh danh làm cho người ta càng phiền não. Anh em tại hạ thật ra nên rút lui là hơn.

Đại hán không còn chi để hỏi nữa, liền ngồi xuống.

Phương Tú chắp tay nói:

- Lời nói của huynh đài rất thẳng thắng và nghiêm nghị. Tuy thái độ cứng cỏi nhưng không hại đến phong nhã. Đối với hạng người như huynh đài, Phương mỗ càng thêm kính phục.

Đại hán nghiêng mình đáp:

- Tiểu đệ không dám!

Phương Tú nói:

- Nếu huynh đài nguyện ý cùng Phương mỗ kết giao thì xin cho biết rõ họ tên. Bằng huynh đài không thích, Phương mỗ cũng không miễn cưỡng.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Người này không biết là nhân vật thế nào mà chẳng coi uy thế Giang Nam Song Hiệp vào đâu? Ta nên kết bạn với y.

Chàng nghĩ vậy bất giác đưa mắt nhìn đại hán hai lượt thì thấy y thân thể khôi ngô, mặt vuông mắt tròn, khí thế rất uy mãnh.

Bỗng nghe đại hán cười khanh khách nói:

- Tại hạ không dám đối đầu với Giang Nam Song Hiệp mà cũng không dám với cao kết bạn, tưởng bất tất phải xưng tên họ làm chi?

Y dứt lời rồi đường hoàng ngồi xuống.

Dưới bao nhiêu con mắt dòm ngó, Giang Nam Song Hiệp phải cái tên làm cho giở cười giở khóc.

Cả hai cùng tức giận phi thường, nhưng không nổi dóa.

Phương Tú gắng gượng nén lửa giận không cho bốc lên, lại ung dung mỉm cười nói:

- Huynh đài nói phải đó! Đã không muốn hạ mình kết bạn với anh em tại hạ thì bất tất phải thông danh tính.

Hắn chuyển động mục quang đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi tiếp:

- Anh em tại hạ là người bi vu hãn bôi nhọ, chỉ mong giải tỏa nổi oan, hy vọng các vị tin lời cho.

Quần hào trong quán số đông bị Giang Nam Song Hiệp nói cho động tâm. Nhiều người lẩm

nhẩm gật đầu.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm thóa mạ:

- Hai con cáo già kia! Tụi bây thật là quân mặt dày, lòng dạ đen tối! Bọn mi đã ăn gian nói dối mà lời lẽ lại ra vẻ đường hoàng, giữ thái độ ung dung để lường gạt mọi người.

Hàn Đào khẻ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Bất luận các vị có tin hay không, bọn tại hạ cũng phải trình bày cho rõ. Phương gia đại viện rất hoan nghênh các vị đến chơi.

Phương Tú nói theo:

- Vì tình thế hỗn loạn, Phương gia đại viện có bố trí đề phòng nhưng không ngăn trở gì quí vị đến chơi. Chỉ cần quí vị đến cổng ban cho mảnh giấy ghi tên là Phương mỗ thân hành ra nghinh tiếp.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Phương gia đại viện nhà ngươi chỗ nào cũng bố trí cạm bẫy, đánh lừa người ta vào để bắt sống, dĩ nhiên không dám để ai tự động đi vào.

Phương Tú không thấy ai nói gì trong lòng rất đổi hoang mang liền dõng dạc tuyên bố:

- Anh em tại hạ nói đến đây là dứt lời.

Đoạn hắn chấp tay cáo từ.

- Mời các vị thong thả xơi rượu. Bọn tại hạ xin cáo biệt.

Dứt lời trở gót đi luôn. Hàn Đào theo sau Phương Tú rời khỏi Hội Võ Quán.

Lý Hàn Thu nhìn theo bóng hai người khuất dạng rồi khẽ hỏi Lôi Phi:

- Tại sao chúng đến đã hấp tấp rồi lại lật đật ra đi?

Lôi Phi chỉ khẻ gật đầu chớ không trả lời.

Lý Hàn Thu tự nhủ:

- Phải rồi! Đại khái chung quanh võ quán có người của Phương gia đại viện mai phục ngấm ngầm giám thị, nên Lôi huynh không hớ ra lời.

Bây giờ quần hào trong Hội Võ Quán, năm ba người ngồi vào một bàn, chỗ nào cũng thì thầm tiếng to tiếng nhỏ.

Lôi Phi uể oải đứng dậy nói:

- Chúng ta đi thôi!

Lý Hàn Thu gật đầu, đứng dậy trả tiền hàng rồi rời khỏi Hội Võ Quán.

Lôi Phi đi rất chậm dường như để ngắm phong cảnh chung quanh.

Lý Hàn Thu lưu tâm quan sát, nhưng chàng không hiểu vì nguyên nhân gì Lôi Phi lại đậm đà như vậy? Có điều chàng biết rõ cử động của y không phải vô cớ. Mấy lần chàng toan cất tiếng hỏi rồi lại cố nhịn.

Khi đi hết đường hẻm khá dài, Lôi Phi đột nhiên gia tăng cước bộ rất mau. Hai người đã cải trang nên không ai chú ý. Tuy nhiên còn giữ vẽ nhân vật võ lâm, nhưng chỉ vào hạng tầm thường.

Lý Hàn Thu lẳng lặng điều tra tình thế thì trong thành Kim Lăng quả nhiên có rất nhiều nhân vật võ lâm kéo đến. Nhưng chẳng một ai chú ý đến chàng và Lôi Phi, chàng không khỏi khen thầm:

- Thuật dịch dung của Lôi Phi quả đã đến độ phi thường. Hóa trang diện mục một người khiến cho kẻ khác không nhận ra được đã là khó nhưng chưa lấy gì làm kỳ. Đằng này y làm cho người ta không chú ý đến mới là tuyệt diệu!

Lôi Phi lật đật trở về khách sạn vào phòng đóng cửa lại.

Lý Hàn Thu lòng đầy ngờ vực không nhịn được cất tiếng:

- Lôi huynh, tiểu đệ có điều xin hỏi.

Lôi Phi khẽ dặn chàng:

- Ở đây tai vách mạch rừng, Lý đệ phải cẩn thận nói cho thật khẻ.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lý đệ có điều chi muốn hỏi?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh! Vừa rồi đi trong ngõ hẻm Lôi huynh để ý điều chi vậy?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh coi tình thế võ lâm ở Kim Lăng, và điều tra xem đã có những nhân vật nào tới đây.

Mặt y bôi dịch dung, không thể trông rõ thái độ.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Lôi huynh coi trong ngõ hẻm mà biết được tình hình võ lâm ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trên chốn giang hồ thật nhiều chuyện quái lạ, tiểu đệ không sao hiểu hết! Trong ngõ hẻm đó có gì khác lạ đâu! Nếu nói về tình thế Kim Lăng coi đó mà biết thì thực chẳng khác chi chuyện thần thoại?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Kỹ thuật này chẳng những Lý đệ không hiểu. Ngoài Lôi Phi tưởng trong chốn võ lâm ít người biết được nội tình.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ càng nghe càng mờ mịt không hiểu.

Lôi Phi nói:

- Điều bí ẩn này của tiểu huynh ít có người biết đến. Nay tiểu huynh nói cho Lý đệ hay, nhưng Lý đệ phải ưng chịu một điều kiện.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều kiện gì?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ phải hứa giữ kín cho tiểu huynh chớ tiết lộ một cách khinh xuất.

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu Lôi huynh đã có bí ẩn không tiện nói ra thì tiểu đệ cũng không dám miễn cưỡng.

Lôi Phi nói:

- Không sao đâu! Lý đệ là người quân tử, tiểu huynh có thể tin được lắm.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu huynh dò biết được ám ký của các môn phái trong thiên hạ. Hễ nơi đâu mà người võ lâm có ghi ám hiệu liên lạc là tiểu huynh nhận ra ngay.

Lý Hàn Thu gật đầu:

- Té ra là thế!

Lôi Phi nói:

- Những nhân vật võ lâm phần lớn dùng ám hiệu để liên lạc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chẳng lẻ trông ám khí mà biết rõ tình thế võ lâm ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Ít ra cũng nhìn rõ nhân vật của môn phái nào, người tham dự có địa vị gì hoặc nơi hội họp.

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Con người có thể hóa trang cho kẻ khác không nhận ra. Nhưng về ám ký ai cũng cho rằng trừ một số ít người trong bản môn biết rõ, còn người ngoài không ai nhận được. Vì vậy khi họ thuyết minh một việc gì, tiểu huynh đều có thể nhìn thấy được.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Biết ám ký một môn phái chưa lấy gì làm kỳ, song Lôi huynh nhận biết được ám ký thiên hạ thì thật là một chuyện phi thường.

Chàng thở phào một cái rồi hỏi:

- Vừa rồi Lôi huynh đã nhận thấy điều gì?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Trong Hội Võ Quán nhiều người rất phức tạp, ngoài người bổn bang còn có môn hạ phái Võ Đương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Họ có dụng tâm gì?

Lôi Phi đáp:

- Trong ám khí chưa nói rõ.

Chương 30 - Giả bán mì dò la động tĩnh

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi đáp:

- Kỳ hơn nữa có cả hòa thượng phái Thiếu Lâm trà trộn vào Hội Võ Quán, thế mà chúng ta ở trong ấy không nhìn thấy một nhà sư nào. Dĩ nhiên hòa thượng đã cải trang.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Thật thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Nhất định không sai!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai phái Võ Đương và Thiếu Lâm đều có người trà trộn vào Hội Võ Quán mà lại cải trang thì e rằng họ có dụng ý gì?

Lôi Phi gật đầu nói:

- Nhất định là thế! Tăng lữ chùa Thiếu Lâm làm việc gì cũng đường đường chính chính, ít khi giả mạo cải trang. Phen này họ hóa trang trà trộn vào Hội Võ Quán dĩ nhiên phải có nguyên nhân.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh là người biết nhiều hiểu rộng có thể đoán được cử động của hai phái Võ Đương và Thiếu Lâm là có dụng ý gì chưa?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Hiện giờ tình thế chưa hoàn toàn rõ rệt. Phái Võ Đương và phái Thiếu Lâm cho người lẻn vào Hội Võ Quán hoặc giả để nghe ngóng cử động về cuộc anh hùng đại hội. Có khi vì Lý đệ công bố bức thư của Hàn Đào mà người ta đến dò la. Nói tóm lại tình trạng thành Kim Lăng hiện nay sắp xẩy cuộc phong ba. Trường biến cố này đang âm thầm nung nấu, hiện giờ chưa thể đoán chắc vì nguyên nhân gì.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Theo nhận xét của Lôi huynh liệu Giang Nam Song Hiệp đã phát giác tình thế khác thường này chưa?

Lôi Phi đáp:

- Bọn chúng đến hấp tấp lại lật đật ra đi thì dĩ nhiên đã phát giác những điều khác lạ. Ít nhất họ đã nhìn thấy có rất nhiều nhân vật lạ mặt. Hai tên đó giảo quyệt đa nghi, tất đề cao cảnh giác rồi, nên mới cáo thoái một cách đột ngột.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh dự đoán thì phản ứng và hành động của Giang Nam Song Hiệp sẽ ra sao?

Lôi Phi đáp:

- Cứ tình thế hiện tại mà nói thì chúng không ra ngoài hai đường lối. Một là án binh bất động, bố trí thêm nhiều tai mắt điều tra cho biết sâu xa vấn đề. Điểm này đòi hỏi một tính nhẫn nại rất lớn. Hai là chúng phái bọn thuộc hạ ngấm ngầm bắt bọn người khả nghi để tra hỏi cho đủ chứng cớ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh thử tính xem Giang Nam Song Hiệp còn hành động gì khác nữa?

Lôi Phi đáp:

- Có khi họ theo một trong hai đường, có khi họ hành động cả hai cách một lúc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ tiểu đệ nên thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ nên tạm thời nhẫn nại, lặng nghe biến chuyển.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi ngẩng đầu lên nói:

- Trong lòng tiểu đệ có một điều cần nói rõ với Lôi huynh.

Lôi Phi hỏi:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ không có ý tranh giành bá chủ võ lâm, dương danh thiên hạ mà chỉ nhất tâm báo thù, giết được Song Hiệp đem đến tế trước mộ phần gia phụ rồi lập tức lui khỏi giang hồ.

Lôi Phi lắc đầu cười nói:

- Cái đó không được đâu?

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại không được?

Lôi Phi đáp:

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì Lý đệ dường như không phải nhân vật hưởng thú lâm tuyền, chẳng tài nào thoát khỏi vòng thị phi trong võ lâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Có thể là Lôi huynh chưa tin lời tiểu đệ.

Lôi Phi nói:

- Con người đã bị lôi cuốn vào chốn giang hồ mà muốn thoát ly đâu phải chuyện dễ.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó đối với người ta kia, còn tiểu đệ không ham muốn danh trục lợi thì dĩ nhiên chẳng có cái chi ràng buộc.

Lôi Phi cười nói:

- Dù cho Lý đệ không bị danh lợi ràng buộc, song vẫn chẳng thể thoát được những mối nhân tình cùng đạo nghĩa làm cho vương víu.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ vào chốn giang hồ đi đâu cũng chỉ một mình, hành động riêng rẽ là cố gắng tránh khỏi những mối ân oán ở đời không để liên lụy vào mình.

Lôi Phi chậm rãi hỏi:

- Liệu Lý đệ làm được thế chăng?

Lý Hàn Thu ngơ ngẩn đáp:

- Tiểu đệ đã mấy phen hành động đều được cả, chỉ có lần này mới nhờ tới Lôi huynh giúp đỡ...

Lôi Phi tủm tỉm cười ngắt lời:

- Ngoài tiểu huynh không kể, e rằng Lý đệ còn có mối liên quan tới nhiều người khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có ai đâu?

Lôi Phi hỏi lại:

- Khi Lý đệ bị hãm trong Phương gia đại viện tất có người ám trợ, đúng vậy không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Có thế!

Lôi Phi hất hàm hỏi:

- Người đã ngấm ngầm cứu Lý đệ, Lý đệ có nhớ ơn người ta không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ phải ân oán phân minh.

Lôi Phi hỏi:

- Giả tỷ họ gặp tai nạn, Lý đệ làm ngơ được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ phải thẳng thắng đứng ra cứu trợ.

Lôi Phi lại hỏi:

- Còn một chuyện nữa là ông già thẳng thắng đứng ra chứng thực bút tích của Hàn Đào rồi bị giết, Lý đệ nghĩ thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ rất làm áy náy về vụ này.

Lôi Phi hỏi:

- Giả tỷ con ông già đó gặp nạn, Lý đệ có cứu viện không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đó là một nghĩa cử, khi nào tiểu đệ lại lùi bước.

Lôi Phi nói:

- Thế thì đúng rồi! Lý đệ mới vào giang hồ có mấy tháng mà đã dính líu đến bao nhiêu chuyện ân oán. Bên này phải đứng ra viện trợ, bên kia theo nghĩa lý không từ chối được mà đòi thoát ly khỏi chốn ân oán giang hồ ư?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Sự thật Lôi huynh nói rất đúng lý. Ân oán giang hồ khác nào màng nhện, ai đã dính tay vào khó lòng thoát được.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Tiểu huynh ưa những môn tạp học. Vì thế ngoài kỹ thuật ăn trộm, còn học bói toán và hiểu sơ qua Ma Y tướng pháp. Theo tướng học mà tiểu huynh biết rất nông cạn cũng đã nhận thấy Lý đệ không phải là nhân vật mai danh ẩn tích chốn lâm tuyền. Tiểu huynh e rằng mai đây khắp chốn giang hồ loạn lạc tơi bời sẽ lôi cuốn cả Lý đệ vào đó.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Thật thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Lý đệ không tin thì chúng ta thử chờ coi.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu huynh học nhiều thứ vụn vặt, bốn chục năm trời chạy khắp đó đây để tìm hiểu thế sự, không muốn gây thù kết oán trên chốn giang hồ thị phi. Thế mà lần này ngược lại đường lối thông thường, gây nên cừu hận với Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Vụ này kể ra không dính líu gì đến y, mà chính y lại tự khoác vào mình.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Sao Lôi huynh lại tự dấn mình vào trường thị phi làm chi?

Lôi Phi cười ha hả đáp:

- Vì thực lực của Giang Nam Song Hiệp cực kỳ lớn lao, nên tiểu huynh muốn thử sức với họ.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!

Lôi Phi nói:

- Còn nguyên nhân thứ hai nữa...

Lý Hàn Thu không nhịn được hỏi ngay:

- Nguyên nhân nào?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh coi thấy rõ Lý đệ là một nhân vật sau này dính líu rất nhiều đến chuyện thị phi trong võ lâm, liền tính chuyện kết giao với Lý đệ cho hiểu biết rộng thêm về mấy trường nhiệt náo.

Lý Hàn Thu nhíu cặp lông mày nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ e rằng tâm nguyện của Lôi huynh khó được thỏa mãn.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vì tiểu đệ bản tính không quen quần đấu, và chỉ mong hành động một mình trong công cuộc báo thù cho song thân.

Lôi Phi nói:

- Đối với kẻ thù khác thì Lý đệ nói thế còn có thể được, nhưng đối với những nhân vật như Giang Nam Song Hiệp, thuộc hạ đầy rẫy, tai mắt khắp nơi thì dù Lý đệ có phép thần thông như Đại La Kim Tiên cũng khó lòng lấy sức một người để chọi với hàng trăm cao thủ võ lâm.

Lý Hàn Thu ngơ ngác, ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó...

Lôi Phi nói tiếp:

- Lý đệ không cầu cạnh người ta viện trợ đã đành, nhưng người có tâm nguyện trợ lực Lý đệ, tưởng Lý đệ không nên từ chối.

Lý Hàn Thu nói theo:

- Tỷ dụ những nhân vật như Lôi huynh mà giúp tiểu đệ…

Lôi Phi ngắt lời:

- Tiểu huynh nghĩ rằng sức một người không thấm tháp vào đâu. Chúng ta cần kiếm thêm mấy tay trợ thủ khác nữa mới được.

Lý Hàn Thu khẻ buông tiếng thở dài, muốn nói lại thôi.

Lôi Phi cười mát nói:

- Chúng ta hãy nghỉ một lúc cho tinh thần thư thái để đêm nay còn đi coi động tĩnh.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Nơi nào nhiệt náo thì đi. Lý đệ cứ theo tiểu huynh là được.

Lý Hàn Thu thấy y là người biết nhiều hiểu rộng, mưu trí hơn đời, chàng không muốn hỏi nữa, liền nhắm mắt dưỡng thần.

Tối hôm ấy Lôi Phi kêu nhà hàng lấy ít đồ ăn uống cho mau xong, rồi cười nói:

- Bây giờ chúng ta lại thay hình đổi dạng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cải trang thành người khác hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Chúng ta giả làm người bán mì.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hóa trang thành người bán mì để làm gì?

Lôi Phi khẽ đáp:

- Hội võ quán chủ hiện thời không ở trong Hội Võ Quán.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Y ở đâu?

Lôi Phi đáp:

- Theo chỗ điều tra của tiểu huynh thì dường như hiện nay Hội võ quán chủ là một nhân vật rất trọng yếu hoạt động ở Kim Lăng.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Chúng ta hóa trang làm người bán mì với mục đích gì?

Lôi Phi đáp:

- Chỗ ở của Hội võ quán chủ chung quanh phòng bị rất nghiêm mật, chỉ có lão bán mì ở đây mười mấy năm ngày nào cũng vào được. Lão bán mì có thêm một kẻ giúp việc. Vậy chúng ta hóa trang làm hai người ấy là đúng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn chính lão ta thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Nhất thiết sẽ do tiểu huynh sắp đặt. Chúng ta đi thôi!

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lôi Phi đến Kim Lăng chưa được bao lâu mà đã quan sát được đến cả những điểm vi tế, chẳng chỗ nào y không thuộc lòng, thật ít người bì kịp.

Lôi Phi thu dọn qua loa rồi rảo bước đi ra. Lý Hàn Thu theo sau, ra khỏi phạn điếm đi vòng vèo tiến vào một ngõ hẻm.

Nơi đây toàn nhà tranh vách đất lụp xụp của bọn dân nghèo. Lôi Phi đi tới một căn nhà giậu tre liền đẩy cửa bước vào.

Một lão già mặc bào lam đang ngồi trong nhà cầm dọc tẩu hút thuốc.

Lôi Phi mỉm cười hỏi:

- Lão trượng đã sắp gánh hàng xong chưa?

Lão già đáp:

- Xong cả rồi! Hai vị muốn xơi trước một bát phải không?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ muốn điều đình với lão trượng một việc.

Lão già hỏi:

- Việc gì?

Lôi Phi thò tay vào bọc móc ra một đỉnh bạc nói:

- Đỉnh bạc này để trả tiền lão trượng đêm nay, bọn tại hạ mượn gánh mì của lão trượng.

Lão già nhìn đỉnh bạc hỏi:

- Một gánh mì làm gì hết nhiều tiền thế?

Lôi Phi hỏi lại:

- Người giúp việc của lão trượng đâu rồi?

Lão già đáp:

- Y đang rửa bát chén trong bếp.

Lôi Phi điểm lẹ vào huyệt mạch lão già nói:

- Lão trượng hãy nằm nghỉ một lúc.

Y lại vào bếp điểm huyệt người phụ việc của lão. Hai người đổi lấy y phục của lão bán mì cùng người phụ việc xong tắc đèn, gánh mì ra khỏi lều tranh.

Lôi Phi vừa đi vừa khẻ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ phải nhớ hiện giờ chúng ta là người bán mì thì đối với ai cũng cần hòa nhã.

Lý Hàn Thu gật đầu cất bước đi theo.

Lôi Phi đã ngấm ngầm theo dõi đường lối mà lão bán mì thường đi qua, bây giờ cũng theo đường lối ấy.

Đến canh hai, y quanh vào một cái ngỏ lớn vắng vẻ tịch mịch.

Lôi Phi khẽ dặn:

- Lý đệ! Chúng ta vào đến nơi cư trú của Hội võ quán chủ rồi đấy. Lý đệ phải cẩn thận một chút.

Lý Hàn Thu gật đầu tiếp tục đi theo sát Lôi Phi.

Ngõ này vắng vẻ nhưng khá rộng. Hai bên toàn nhà cao lớn. Hiển nhiên đây là nơi trú ngụ của hạng người cao thượng trong thành Kim Lăng.

Lôi Phi gánh mì đến trước cổng lớn sơn đỏ ở tòa nhà thư năm thì dừng lại.

Hai người vừa dừng bước, cánh cổng lớn kẹt mở.

Một đại hán võ phục đen lạng người ra xua tay nói:

- Đêm nay không được bán hàng ở đây.

Lôi Phi làm bộ kinh ngạc nói:

- Lão phu bán mì ở đây đã mười năm chưa hề phạm tội với đại gia. Nhà lão phu mấy miệng ăn chỉ trong vào gánh hàng để sống. Nếu ế hàng không bán hết thì ngày mai thật nguy to. Lão phu lấy đâu ra tiền ăn xài cho gia đình.

Y nói toàn tiếng thổ âm Kim Lăng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Tài ba Lôi Phi ít người bì kịp. Mới có mấy ngày ở Kim Lăng đã học ngay được thổ ngữ nơi đây.

Bổng thấy đại hán áo đen lắc đầu hỏi:

- Mỗi đêm ngươi bán gánh mì này được mấy lạng bạc?

Lôi Phi đáp:

- Lão phu vốn liếng ít, mỗi đêm bán bất quá được vài ba tiền, làm gì có hàng lạng bạc.

Đại hán áo đen nói:

- Thôi! Bây giờ thế này. Ta cho lão một lạng bạc để đền bồi tiền hàng khỏi thiệt thòi. Đêm nay đừng bán nữa về nghỉ sớm đi.

Lôi Phi nói:

- Thịnh tình của đại gia lão phu xin thâm tạ. Có điều lão phu mười mấy năm nay bán hàng theo một đường cố định, khách hàng chiếu cố đã quen. Đêm nay mấy vị không được ăn mì của lão phu e rằng chẳng được vui lòng rồi từ đây khó mà bán mì cho các vị đó nữa. Như vậy nồi cơm của gia đình lão phu không giữ vững được. Nay đại gia có cho một vài lạng bạc, song ngày tháng lâu dài. Một năm 365 ngày, mỗi bữa đại gia có cho lão phu tiền bạc mãi được đâu.

Đại hán tức giận nói:

- Lão già con khỉ này rắc rối thật!

Lôi Phi nói:

- Lão phu thiệt không dám rắc rối với đại gia.

Đại hán lạnh lùng hỏi:

- Hay là lão không muốn sống nữa?

Lôi Phi nhấc gánh mì lên nói:

- Trời ơi! Người cùng khổ thật khó độ qua ngày.

Đại hán áo đen nói:

- Thôi đành thế này vậy. Ngươi gánh hàng ra đầu cổng mà bán, không được vào gần đây.

Lôi Phi dạ một tiếng, quảy gánh hàng đi thẳng vài bước, không dừng lại ở hành lang.

Lúc này chiều trời đột nhiên biến đổi. Gió lạnh nổi lên rồi đột nhiên đổ mưa rào.

Lôi Phi khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Khổ quá nhỉ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Cành hay!

Lôi Phi nói:

- Nhất định đêm nay có việc nghiêm trọng. Chúng ta thử chờ coi.

Lôi Phi chưa dứt lời thì đột nhiên có tiếng vó ngựa lộp cộp vọng lại.

Bốn con tuấn mã chạy như bay tới nơi.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi đứng co ro vào một góc giả vờ rét không chịu nổi, nhưng vẩn ngấm ngầm chú ý nhìn bốn người cỡi ngựa.

Ngọn đèn khêu lên, Lôi Phi và Lý Hàn Thu nhìn rõ hai người đi trước mặc áo màu nguyệt bạch. Lưỡng quyền nhô cao, mặc gầy hốc hác không đáng hai lạng thịt. Cặp lông mày chữ bát coi như người chết rồi mới hoàn hồn.

Bốn con ngựa lao rất mau. Lý Hàn Thu và Lôi Phi mới ngắm được hai người đi trước, còn hai người đi sau chưa kịp nhìn rõ mặt thì ngựa đã vọt qua. Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy bốn con ngựa chạy thẳng vào tòa nhà lớn của Hội võ quán chủ.

Cánh cổng mở ra rồi đóng lại ngay sau khi bốn người lướt qua khỏi.

Lôi Phi ngửng trông chiều trời nói:

- Lý đệ! Chúng ta nên về thôi.

Y gánh mì lên đi trước.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta chỉ coi một chút như vậy rồi đi ngay ư?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh chỉ muốn chứng thực một việc thì đã chứng thực được rồi. Dĩ nhiên không cần ở lại nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chứng thực việc gì?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh muốn chứng thực xem bọn họ là hạng người nào.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có vậy mà Lôi huynh đã chứng thực được rồi ư?

Lôi Phi đáp:

- Chứng thực xong rồi. Bốn người vừa rồi là những nhân vật trọng yếu, nhất là hai người mặc áo nguyệt bạch đi trước.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao? Hai người đó đều là nhân vật nổi danh ư?

Lôi Phi hỏi lại:

- Lý đệ chưa thấy y đã đành, chẳng lẻ lại chưa nghe danh hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ trước nay đi đâu chỉ có một mình, nên biết rất ít chuyện giang hồ.

Lôi Phi đáp:

- Chẳng lẻ Lý đệ chưa nghe đến tên Đoạt Hồn Song Sát bao giờ ư?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa từng nghe qua.

Lôi Phi cười mát nói:

- Họ là những nhân vật nổi tiếng ma đầu hạng nhất trong võ lâm đương kim. Trên chốn giang hồ ai nghe danh chúng cũng sợ vỡ mật.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lạ ở chỗ sao Hội võ quán chủ lại đi cấu kết với Đoạt Hồn Song Sát này.

Đột nhiên có tiếng bước chân rất gấp vọng lại.

Lôi Phi im tiếng không nói nữa, thủng thẳng gánh mì vào một bên đường rồi dừng bước. Y đưa mắt nhìn ra thì thấy hai đại hán võ phục đeo đao hấp tấp chạy tới ngăn chận trước mặt.

Lôi Phi ngửng đầu lên nhìn đại hán một cái rồi hỏi:

- Hai vị đại gia muốn ăn mì chăng?

Hai gã đại hán đeo đao lạnh lùng đáp:

- Ăn hay không ăn chưa cần nói tới. Lão thử làm bát mì để chúng ta coi thử tài nghệ xem sao?

Lôi Phi làm bộ lật đật nấu hai bát mì. Động tác của y rất là thuần thục.

Chỉ trong nháy mắt bát mì nóng bốc hơi ngùn ngụt đã đặt trước hai người.

Đại hán bên tả bưng bát mì lên ăn trước một miếng nói:

- Mì này ăn được đấy!

Gả thò tay vào bọc móc ra hai đồng tiền đồng đặt xuống mặt gánh hàng rồi trở gót đi luôn.

Lần này Lôi Phi không nói gì nữa, quảy gánh mì lên về thẳng nhà lão già.

Y tiến vào căn lều tranh đặt gánh mì xuống, tắt đèn lửa đi. Y chờ một lúc lâu chừng ăn xong bữa

cơm mới vỗ vào người lão bán mì tên giúp việc để giải khai huyệt đạo cho họ. Đoạn y cảnh cáo thầy trò lão già phải giữ kín câu chuyện, nếu tiết lộ ra ngoài là mang vạ sát thân.

Đoạn y cùng Lý Hàn Thu len lén đi ra trở về khách sạn.

Lý Hàn Thu trong lòng đầy mối nghi ngờ. Chàng định về khách sạn rồi sẽ hỏi.

Ngờ đâu Lôi Phi vừa bước vào khách sạn đã ra nghiêm lệnh:

- Bất luận việc gì, chúng ta cũng để đến sáng mai sẽ bàn. Bây giờ mệt lắm rồi, hãy làm một giấc đã!

Y nói xong vùi đầu mà ngủ.

Lý Hàn Thu biết rõ không phải Lôi Phi mỏi mệt, sở dĩ y nói vậy tất có nguyên nhân, chàng cũng lên giường nằm nhắm mắt rồi ngủ đi lúc nào không biết.

Lý Hàn Thu tỉnh dậy thì ngày đã sáng bạch.

Lôi Phi dậy trước, y đang ngồi nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Lý Hàn Thu từ từ ngồi dậy nói:

- Giấc ngủ ngon quá! Ngủ rồi chẳng biết trời biết đất gì nữa.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Lý đệ! Dường như Lý đệ có nhiều chuyện muốn nói thì bây giờ nói đi!

Lý Hàn Thu ngửng đầu đưa mắt nhìn quanh một lượt nói:

- Lạ thiệt?

Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gì?

Chương 31 - Hành tung bại lộ phải tìm đường

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ trước đây vẫn tỉnh ngủ, hơi động một tí là biết ngay, không hiểu sao lần này lại ngủ như chết?

Lôi Phi cười hỏi lại:

- Trong mình Lý đệ mạnh giỏi chứ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trong vụ này tất có nguyên nhân, tiểu đệ tin là có điều gì khác thường.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Tâm thần Lý đệ cảnh giác rất linh mẫn, tiểu huynh sợ Lý đệ không nhẫn nại được nên thi hành kế nhỏ để Lý đệ ngủ một giấc say sưa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải Lôi huynh dùng thuốc mê hồn không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không phải! Đây là một thứ thuốc giúp cho giấc ngủ ngon lành, chỉ có lợi chứ không có hại gì cho sức khỏe. Mấy bữa nay Lý đệ mỏi mệt nhiều quá, cần được một giấc ngủ ngon để phục hồi sức lực.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nghe khẩu khí của Lôi huynh, dường như đêm qua có người lẻn vào chỗ chúng ta nằm ngủ?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Họ phá cửa sổ mà vào, thấy chúng ta ngủ say chẳng biết trời đất gì, họ quan sát sơ qua một lúc rồi bỏ đi ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người nào đã tới đây?

Lôi Phi đáp:

- Không phải là thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp mà là người nhà Hội võ quán chủ.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Sao? Bọn họ hoài nghi chúng ta rồi ư?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh chắc đêm qua trong thành Kim Lăng này mấy chục nhà khách sạn đều bị họ lục soát, có khi còn xảy ra mấy vụ kịch chiến. Phàm người nào họ đã đem lòng ngờ vực đều khó mà thoát khỏi quan ải này. Có điều cuộc tra xét vừa qua rất là có lợi cho chúng ta.

Lý Hàn Thu không hiểu hỏi:

- Có lợi ở điểm nào?

Lôi Phi đáp:

- Qua vụ điều tra này, họ giảm bớt lòng ngờ vực rất nhiều đối với chúng ta, như vậy cuộc giám thị ngấm ngầm tất không gắt gao với mình lắm nữa.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Tuy đã cẩn thận rất nhiều, song đối với những cuộc giả trá nguy hiểm trên giang hồ đề phòng không thể xiết được. Đêm qua Lôi Phi bỏ thuốc mê cho mình mà mình chẳng biết một tí gì. Giả tỷ y muốn hạ sát mình thật dễ như trở bàn tay. Từ nay trở đi mình phải cận thận hơn mới được.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, nhưng ngoài miệng lại cất tiếng hỏi:

- Lôi huynh! Đêm qua ta giả làm người bán mì phải chăng để đi coi gã ốm nhom tức Đoạt Hồn Song Sát?

Lôi Phi đáp:

- Trước khi chưa gặp hai gã, tiểu huynh cũng không biết trước có phải Đoạt Hồn Song Sát hay không, mà chỉ biết là có người sắp tới.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao Lôi huynh lại biết?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh theo ám ký của Cái Bang để lại nhận ra rằng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chừng nào Lôi huynh trở về?

Lôi Phi đáp:

- Chóng thì hai giờ mà chậm lắm thì cũng không quá ba giờ.

Lý Hàn Thu nói:

- Vâng! Tiểu đệ xin kính cẩn chờ Lôi huynh.

Lôi Phi ra khỏi phòng, xoay tay khép cửa lại rồi rảo bước đi ngay.

Lý Hàn Thu đứng dậy đảo mắt nhìn quanh một lượt, thất trong góc giường Lôi Phi có để chiếc

túi vải trắng liền bụng bảo dạ:

- Người ta tặng cho Lôi Phi biệt hiệu ÂThần ThâuŨ là nói kỹ thuật ăn cắp của y thiên hạ vô song. Y nhân lúc ta không biết mà sử dụng dược vật làm cho ngủ say đủ chứng minh y sở trường về nghề dùng độc. Y còn biết đủ ám ký của các môn phái, giỏi thuật hóa trang. Tài năng của y trên đời thật ít người bì kịp.

Chàng nghĩ vậy rồi cố nén tính tò mò đang trỗi lên cực kỳ mãnh liệt. Chàng vươn tay ra lấy túi vải trắng. Nhưng lúc tay sắp đụng vào túi đột nhiên rụt về nghĩ thầm:

- Lý Hàn Thu này đường đường là người quân tử, đâu có thể nhòm trộm đồ vật của người khác?

Chàng liền ngồi xếp bằng, trút bỏ tạp niệm, vận động chân khí, điều hòa hơi thở.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, bỗng nghe có tiếng bước chân vọng lại. Lý Hàn Thu ngấm ngầm vận động chân khí đề phòng. Song bề ngoài giả vờ như không hay biết gì.

Lý Hàn Thu không thể giả vờ được nữa liền đứng dậy hỏi:

- Ai đó?

Người ngoài cửa khẽ đáp:

- Tiểu nhân có thể vào được không?

Nghe thanh âm lạ tai không phải là tiếng Lôi Phi, chàng đáp:

- Cứ vào đi!

Cánh cửa kẹt mở, một thằng nhỏ chừng 15,16 tuổi ăn mặc rách rưới bước vào.

Lý Hàn Thu ngưng thần chú ý nhìn vào mặt thằng nhỏ một hồi để coi xem gã đã luyện võ chưa?

Thằng nhỏ đảo mắt ngó quanh một hồi không thấy ai, gã liền nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải trong phòng này còn một vị nữa trú ngụ không?

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Ngươi kiếm y có việc gì?

Thằng nhỏ đáp:

- Tiểu nhân có phong thư trao cho y.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thư của ai?

Thằng nhỏ đáp:

- Tiểu nhân không biết. Có người đưa phong thư cho tiểu nhân bảo vào phòng đưa cho ông khách lớn tuổi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thư đâu? Ngươi đưa cho ta!

Thằng nhỏ đáp:

- Nhưng tướng công còn nhỏ tuổi.

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Y là bạn ta. Ngươi đưa cho ta thì cũng thế.

Thằng nhỏ ngần ngừ một lúc rồi thò tay vào bọc móc phong thơ ra đưa cho Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu đón lấy thư thì thấy phong bì để giấy trắng không để tên Lôi Phi mà cũng không ghi tên người gửi, nhưng dán rất kỹ.

Thằng nhỏ trao thơ cho Lý Hàn Thu rồi vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Còn chuyện gì nữa không?

Thằng nhỏ xòe tay ra nói:

- Xin trả lại thơ cho tiểu nhân!

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Thằng nhỏ đáp:

- Người kia bảo tiểu nhân trao thơ này tất được trả tiền. Nhưng tiểu nhân đưa thư rồi chẳng thấy gì.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Té ra là thế!

Chàng thò tay vào bọc móc ra một lạng bạc đưa cho gã.

Thằng nhỏ đón lấy bạc xong trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu khép cửa lại nghĩ bụng:

- Phong thơ này không đề tên ai, mình có mở ra coi chẳng hề gì.

Chàng toan bóc ra bỗng cảm thấy phong thơ khá nặng liền tự hỏi:

- Chẳng lẽ trong này ngoài bức thơ còn có vật gì khác?

Rồi chàng thay đổi ý nghĩ không mở ra coi nữa.

Sau vụ này không có chuyện gì nữa.

Lúc vầng thái dương gác núi, mới thấy Lôi Phi về quán.

Lý Hàn Thu đứng dậy nghênh tiếp hỏi:

- Lôi huynh có phát giác ra được điều gì không?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta không thể ở đây được nữa, phải xếp dọn đi nơi khác.

Y buông tiếng thở dài hỏi tiếp:

- Sau khi tiểu huynh đi rồi có xảy ra chuyện gì không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Có người phái một thằng nhỏ đưa thư đến.

Lôi Phi hỏi:

- Trong thơ nói gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ chưa mở ra coi.

Chàng liền lấy thơ đưa cho Lôi Phi.

Lôi Phi đón lấy thơ cầm trong tay nhắc nhắc một cái rồi nói:

- Trong thơ này còn có vật gì khác nữa.

Y thò tay vào bọc lấy ra một lưỡi dao trủy thủ nói:

- Lý đệ! Vận khí phong tỏa đường hô hấp lại.

Lôi Phi cầm phong thơ đặt lên bàn, lấy lưỡi dao trủy thủ khẽ rạch một cái. Lá thơ ở trong chìa ra. Lôi Phi thò mũi dao khều thơ ra. Ngoài thơ ra còn một tấm ngân bài bằng đồng tiền rớt xuống đất đánh cạch một tiếng.

Lôi Phi ngó qua đồng tiền, chưa lượm lên ngay. Y mở thơ coi trước.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm lưu ý cử động của Lôi Phi, thấy cặp lông mày y nhăn tít lại. Hiển nhiên bức thư này không đem tin gì tốt đẹp.

Lôi Phi coi thơ xong, gấp lại cất vào bọc chứ không đưa cho Lý Hàn Thu coi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Chắc trong thơ này nói về việc tư của y, nên y không cho mình hay.

Bỗng thấy Lôi Phi cúi xuống kiểm tra tấm ngân bài. Y lật lên lật xuống coi cả hai mặt rồi lượm cất vào bọc.

Lý Hàn Thu để ý nhìn tấm ngân bài một mặt vẽ con rồng còn mặt khác là con phượng. Ngoài ra không thấy điểm nào khả nghi cả.

Lôi Phi cất ngân bài rồi khẽ nói:

- Con bồng ngựa bắt con ve sầu, nhưng sau con bồng ngựa lại có con sẻ bàng. Chỗ này không thể nán lại được, chúng ta phải đi thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đi ngay bây giờ ư?

Lôi Phi đáp:

- Chờ đến đêm sẽ ra đi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có phát giác ra được chỗ nào khả nghi không?

Lôi Phi khẽ thở dài đáp:

- Tai mắt của Giang Nam Song Hiệp đã phát giác ra chúng ta rồi.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Sao! Chúng ta bị lộ hành tung rồi ư?

Lôi Phi đáp:

- Bất cứ người lạ nào đến Hội võ quán đều bị bọn Giang Nam Song Hiệp theo dõi. Chao ôi! Hội võ quán tiếng tăm lừng lẫy té chỉ làm tai mắt cho Giang Nam Song Hiệp.

Y ngừng lại một lát rồi tiếp:

- Ngoài Giang Nam Song Hiệp còn có mấy tốp người nữa cũng hoài nghi chúng ta. Họ quyết định canh ba đêm nay tiến vào khách sạn mở cuộc điều tra.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Còn phong thơ vừa rồi?

Lôi Phi lắc đầu lắc dài chặn lời:

- Đó là chuyện khác. Một ông bạn tiểu huynh viết thơ cho hay mấy việc.

Lý Hàn Thu ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế!

Lôi Phi nói:

- Trong thư viết bằng ám ngữ, trừ người đã biết nội tình, kẻ khác có bắt được thư này cũng chẳng hiểu chi hết.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng Lôi Phi bố trí cũng kỹ lắm. nếu y mưu đồ chuyện gì mà không muốn nói rõ thì ta cũng không tiện hỏi.

Lôi Phi trông trời chiều nói:

- Hiện giờ chúng ta đã bị người theo dõi thì các khách sạn nào trong thành Kim Lăng này cũng chẳng qua tai mắt họ được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu vậy chúng ta phải ra ngoài thành hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Đêm nay chúng ta phải ra khỏ nội thành mới thoát khỏi tai mắt theo dõi của họ.

Sáng mai mình lại cải trang thành người khác rồi vào khách sạn trú ngụ. Tức là đổi được địa vị ở ngoài sáng vào bóng tối để dọ thám.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ xin tuân mệnh. Lôi huynh muốn xếp đặt thế nào tùy ý.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu đệ có việc muốn thỉnh giáo Lôi huynh.

Lôi Phi hỏi:

- Việc gì?

Lý Hàn Thu nói:

- Thuật dịch dung của Lôi huynh cực kỳ cao minh, hành động lại vô cùng thận trọng. Không hiểu tại sao còn bị bại lộ hành tung?

- Hiện giờ tình thế ở Kim Lăng rắc rối lắm. Chính tiểu huynh cũng không ngờ.Một là ta đã coi thường tài năng của Giang Nam Song Hiệp, hai là thành Kim Lăng đang sắp xảy ra chuyện tày đình.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Việc gì?

- Đó là chỗ mà tiểu huynh chưa hiểu. Nhận xét theo những ám ký còn lưu lại thì dường như họ đang tranh đoạt một vật gì.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Sao lại tranh đoạt vật gì?

Lôi Phi đáp:

- Đây cũng là một chuyện chúng ta phải điều tra cho biết rõ.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Hay là vật này có liên quan đến Đinh Bội ở trong ngôi hoang tự?

Chương 32 - Giả khách thăm hoa lên Ngọc Mỹ Phường

Bỗng nghe Lôi Phi nói tiếp:

- Cứ hiện tình mà nói thì dường như Giang Nam Song Hiệp đang bảo vệ vật đó. Một đằng các môn phái lớn lại tựa hồ đang ở chỗ giữa, các môn phái cũng giữ bí mật và cùng tranh đấu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh đã nhận thấy họ tranh đấu vì vật gì chưa?

Lôi Phi đáp:

- Các môn phái lớn để ám ký bằng một thứ ẩn ngữ chưa tỏ rõ là tranh giành vật gì.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Những ám ký của các môn phái lớn không giống nhau thì nôi dung của nó khi nào lại cùng một thứ được?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi, họ dùng những ám ký bằng phẩm vật hay danh từ có chỗ bất đồng, nhưng nội dung lại cùng một lối. Đó một điều chưa từng thấy trên chốn giang hồ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bọn họ cố ý dùng ẩn ngữ hay là họ không biết thật?

Lôi Phi đáp:

- Trong đời tiểu huynh đã trải qua rất nhiều việc quái dị nhưng chưa từng thấy bao giờ lạ như lần này là các môn phái tụ tập cả ở đây, mà toàn thể đều dùng ẩn ngữ. Bất luận phái nào cũng chưa thể nói rõ nó là vật gì.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu việc này có liên quan đến Đinh Bội thì ta phải tìm cách giúp lão một tay.

Rồi chàng hỏi:

- Lôi huynh đã giàu kinh nghiệm thử đoán xem vụ này là thế nào?

Lôi Phi trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Chuyện này kỳ dị lắm, không thể lấy lẽ thông thường mà phán đoán được. Nếu mình lập luận miễn cưỡng thì chỉ là trong thành Kim Lăng này có một báu vô giá đã đồn đạo ra ngoài giang hồ, nên người các môn phái đều kéo đến đây hy vọng tranh thủ vật báu đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vật báu đó là cái gì?

Lôi Phi đáp:

- Cả vấn đề là ở chỗ này. Vật đó trân quí đến độ các môn phái lớn đã biết vật gì rồi mà không nói ra. Nhưng mà...

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Nhưng mình đoán như vậy chưa chắc đã đúng. Một vài phái vì lý do này chẳng nói làm chi.

Lẽ nào hết thẩy những môn phái lớn cùng vì mục đích này, tiểu huynh rất đỗi hoài nghi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh hoài nghi thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh ngờ đây chỉ là một chuyện hoang đường rất đỗi hoạt kê.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo ý Lôi huynh thì những người tới đây không hiểu vì mục đích gì hay tìm kiếm vật gì?

Lôi Phi cười đáp:

- Không hẳn như vậy. Tiểu huynh e rằng cả người chủ sự cũng không hiểu sự tình.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh nói vậy té ra là một chuyện hàm hồ ư?

Lôi Phi vẫn cười đáp:

- Vì thế mà tiểu huynh nổi tính hiếu kỳ rất mãnh liệt. Lý đệ có thích thì hợp tác với tiểu huynh. Chúng ta tra xét nội tình không chừng những ám ký của các môn phái giúp hai người chúng ta thu lượm được kết quả rất hay cũng nên.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ nghĩ rằng chuyện này không liên can gì đến chúng ta.

Lôi Phi nói:

- Quan hệ lắm chứ! Vụ này dính líu đến Giang Nam Song Hiệp và bao nhiêu nhân vật trong thành Kim Lăng sẽ bị lôi cuốn cả vào đó. Chúng ta có bước chân vào thì mới biết rõ được nội tình và mới nắm được đại cuộc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sau khi chúng ta nắm được đại cuộc rồi có lợi gì không?

Lôi Phi đáp:

- Nắm được đại cuộc rồi mình mới có thể thao túng à Y tủm tỉm cười nói tiếp:

- Lý đệ có muốn giết Giang Nam Song Hiệp để báo thù không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đó là tâm nguyện duy nhất của tiểu đệ.

Lôi Phi khẽ nói:

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì hiện giờ lực lượng đôi ta khó mà giết được Giang Nam Song Hiệp. Vậy ta cần mượn ngoại lực giúp vào.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cách mượn ngoại lực giúp vào?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó giản dị lắm! Chỉ cần chúng ta biết rõ nội tình quấy cho bọn họ tranh đấu nhau rồi mình đứng sau màn chờ cơ hội động thủ, một phát là thành công.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó tiểu đệ tưởng không là chuyện dễ dàng.

Lôi Phi đáp:

- Vì thế ta phải tìm cách hiểu rõ nội tình.

Lý Hàn Thu bị Lôi Phi làm cho động tính hiếu kỳ, chàng rất muốn đi ngay liền nói:

- Hay lắm! Vậy tiểu đệ xin theo lời Lôi huynh.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ là truyền nhân của Thất Tuyệt Ma Kiếm, võ công cao cường hơn tiểu huynh nhiều, nhưng về chuyện đấu trí trên chốn giang hồ e rằng tiểu đệ còn kém một chút.

Lý Hàn Thu nói:

- Bất cứ về phương tiện gì tiểu đệ cũng còn thua Lôi huynh xa lắm.

Lôi Phi cười nói:

- Lý đệ khách sáo quá.

Đoạn y xách bao lên nói tiếp:

- Chúng ta đi thôi!

Lý Hàn Thu không hỏi gì nữa, đứng lên đi theo Lôi Phi.

Hai người tính trả tiền hàng, rời khỏi khách sạn rảo bước tiến về phía trước.

Hai người rảo bước đi chừng nửa giờ ra đến bờ sông Tần Hoài. Lôi Phi bước xuống con thuyền nhỏ đã buộc sẵn ở đó rồi chui vào khoang.

Lý Hàn Thu cũng chui vào theo. Cách trần thiết trong khoang thuyền rất luộm thuộm. Ngoài đồ dùng để đánh cá chẳng có một vật gì khác.

Lôi Phi đặt túi vải xuống cười hỏi:

- Bắt đầu từ hôm nay chúng ta tạm trú trong thuyền nhỏ này được không?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Con thuyền này không có chủ nhân hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là có.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy chủ thuyền đâu?

Lôi Phi đưa ngón tay lên chỉ vào mũi đáp:

- Chính là tiểu huynh.

Y cười nói tiếp:

- Nguyên trong thuyền này có hai ông cháu nương tựa nhau làm nghề đánh cá để sinh nhai.

Tiểu huynh đã bỏ tiền ra mua thuyền rồi.

Vừng thái dương đã xế non đoài. Bức màn đêm đã từ từ rũ xuống, đâu đấy đã bắt đầu lên đèn.

Lôi Phi ra khỏi khoang thuyền, cầm sào đẩy thuyền ra giữa sông.

Sông Tần Hoài lúc lên đèn tức là bắt đầu mở chợ đêm, thuyền bè bốn mặt treo cao ngọn đèn có phủ rèm sa. Tiếng đàn tiếng hát mấy chỗ vang lên. Du khách tới mỗi lúc một nhiều.

Lôi Phi đẩy thuyền đến một chỗ vắng vẻ dừng lại nói:

- Bến sông Tần Hoài nổi danh phong nguyệt. Chờ lúc nữa chợ hoa náo nhiệt chúng ta sẽ đi thưởng ngoạn.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Tiểu đệ chưa từng bước chân vào chỗ phong nguyệt không muốn đi làm chi.

Lôi Phi mỉm cười nói:

- Thật hiếm có con người thiếu niên như Lý đệ mà kiêng cữ phong nguyệt khiến cho người ta phải khâm phục.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu Lôi huynh chịu khuất tất thì cùng tiểu đệ coi nhau như anh em.

Lôi Phi gật đầu cười đáp:

- Hay lắm! Nhất định chúng ta cứ thế.

Y giơ tay trỏ về phía một chiếc thuyền hoa lớn hỏi:

- Con thuyền to lớn rực rỡ kia có treo bốn ngọn đèn lồng Lý đệ đã nhìn thấy chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ thấy rồi.

Lôi Phi nói:

- Hồi hôm Giang Nam Song Hiệp đã ăn mặc quần áo nhẹ nhàng lên thuyền đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai cha đó đều tuổi ngoại ngũ tuần chẳng lẽ còn lưu luyến phong nguyệt ư?

Lôi Phi đáp:

- Dù họ có ưa thích cảnh đó, nhưng lúc này họ cũng không yên tâm mà hưởng lạc thú.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy họ lên thuyền hoa để làm gì?

Lôi Phi đáp:

- Đó chính là chỗ khiến cho ta sinh lòng ngờ vực. Huống chi hồi hôm chính là lúc các ca nữ ăn cơm rồi ngủ để dưỡng thần à Y trầm ngâm một chút rồi tiếp:

- Nếu trong thuyền đó không có một nhân vật nào mà địa vị còn cao hơn Giang Nam Song Hiệp thì tất là người Giang Nam Song Hiệp đã ước hẹn nhau ở gặp trên thuyền.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ý Lôi huynh định thê nào?

Lôi Phi đáp:

- Vì thế mà chúng ta tìm cách trà trộn lên thuyền đó để ý xem.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Làm thế nào mà trà trộn lên thuyền được?

Lôi Phi đáp:

- Chỉ có một biện pháp là chúng ta cải trang làm du khách tìm thú vui phong nguyệt thì mới lên thuyền được.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu không có phương cách nào khác thì đành dùng biện pháp đó vậy.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ hãy còn sớm, chúng ta ngồi nghỉ một lát rồi hãy đi cũng chưa muộn.

Lý Hàn Thu đột nhiên nhớ tới phong thư liền hỏi:

- Tiểu đệ trong lòng vẫn chưa quên một điều chẳng hiểu có nên hỏi Lôi huynh không?

Lôi Phi hỏi ngay:

- Phải chăng điều mà Lý đệ muốn hỏi có liên quan đến phong thư kia?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chính phải! Song Lôi huynh có điều trở ngại thì tiểu đệ cũng không hỏi nữa.

Lôi Phi cười rồi hỏi:

- Lý đệ đã coi thấy những hình vẽ trên ngân bài chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ thấy rõ rồi, một mặt vẽ con rồng, còn mặt nữa khắc con phụng.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ đã hiểu sự tích tấm ngân bài đó chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ không hiểu.

Lôi Phi nói:

- Con rồng con phụng trên ngân bài là đại biểu cho hai người, bạn giang hồ kêu hai vị đó là "Long Phụng Song Kiếm", còn phong thơ kia của một người bạn tiểu huynh gởi cho. Y lấy cắp được Long Phụng ngân bài đưa cho tiểu huynh đề phòng khi dùng đến.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Lấy cắp của người ta ư?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh được người tặng cho cái ngoại hiệu là "Thần Thâu" mà không đi kết giao với mấy người bạn trộm cắp chẳng hóa ra làm uổng mất danh hiệu thần thâu rồi ư?

Lý Hàn Thu biết y nói vừa là sự thật vừa ra kiểu ỡm ờ. Chàng không đối đáp được ngay. Sau một lúc mới chậm rãi hỏi:

- Thế Long Phụng ngân bài đó có tác dụng gì?

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Tác dụng rất lớn. Nếu gặp thời cơ cần đến có thể khiến cho người ta hiểu lầm Long Phụng Song Kiếm đã tới Kim Lăng. Cái đó có tác dụng khiến cho Giang Nam Song Hiệp phải sợ hãi hồi hộp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo lời Lôi huynh thì oai danh Long Phụng Song Kiếm cũng lớn lắm ư?

Lôi Phi đáp:

- Oai danh Long Phụng Song Kiếm tuy lớn nhưng họ đã qui ẩn từ lâu. Những năm gần đây trên trốn giang hồ ít người nghe đồn về hai vị này.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn phong thơ kia chỉ nói sơ qua về tình hình biến chuyển ở Kim Lăng và chỗ nguy hiểm của chúng ta.

Dường như y chưa nói hết song đột nhiên dừng lại.

Lý Hàn Thu không tiện hỏi nên đổi sang chuyện khác:

- Từ nay chúng ta phải trú ngụ trong con thuyền nhỏ này thật ư?

Lôi Phi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp đặt tai mắt khắp nơi. Những tay cao thủ những môn phái lớn đều đến đây tụ hội. Chẳng những chỉ có hành động của chúng ta khiến họ sinh lòng ngờ vực mà cả những nhân vật võ lâm đến thành Kim Lăng này cũng nghi kỵ lẫn nhau, tựa hồ đang truy tầm cái gì. Một trận đấu kịch liệt có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng chúng ta ở ẩn trong con thuyền nhỏ này là cốt yếu để lẩn tránh cuộc xung đột đó?

Lôi Phi đáp:

- Đó mới là một phần chỗ dụng tâm của tiểu huynh chứ không phải mục đích cốt yếu à…

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trước khi chúng ta chưa hiểu cuộc mưu đồ của họ thì không nên để mình bị lôi cuốn vào trường xung đột đó. Điều cần nhất là chúng ta phải quan sát nghiên cứu để phát giác ra chỗ Giang Nam Song Hiệp phát hành hiệu lệnh chiếc hoa thuyền trên sông Tần Hoài không những ra ngoài ý nghĩ của mọi người mà thật tình nó khiến cho người sinh lòng ngờ vực.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Phương Tú sao không phát lệnh ngay ở Phương gia đại viện? Nơi đó phòng vệ cực kỳ nghiêm mật. Hắn đã tốn công sửa sang bố trí mấy chục năm trời. Sao lại phải lên chiếc thuyền hoa trên song Tần Hoài này?

Lý Hàn Thu nói:

- Hay là họ dụng tâm dụ người ta lạc vào đường rẽ?

Lôi Phi nói:

- Ngoài mục tiêu đó còn có thể vì một lý do khác tức là trên chiếc thuyền hoa kia có một người còn có địa vị cao hơn Giang Nam Song Hiệp, nên song hiệp phải tới đó để thụ giáo và nhận lời chỉ thị.

Lý Hàn Thu nói:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Chính tiểu huynh trông thấy Giang Nam Song Hiệp lên chiếc thuyền hoa đó, vì thế mà chúng ta tới dò la xem. Có điều chuyến đi này rất mạo hiểm, không chừng còn đưa tới một cuộc ác đấu.

Lý Hàn Thu nói:

- Chúng ta giả làm những du khách thưởng hoa, lên thuyền chơi nhưng không xung đột với họ là xong.

Lôi Phi chậm rãi nói:

- Tính nhẫn nại nói thì dễ mà làm thì khó. Giả sử trên thuyền hoa đó quả có nhân vật địa vị cao hơn Giang Nam Song Hiệp thì sự phòng thủ tất nhiên cực kỳ nghiêm mật. và những người quan sát trên thuyền phải là những tay tinh tế vô cùng. Bất luận chúng ta hóa trang thành bộ mặt nào cũng bị họ dòm thấy chỗ sơ hở. Khi ấy lại càng cần đến đức tính nhẫn nại để đối phó.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Tiểu đệ nhớ kỹ rồi. Mọi việc nhất thiết đều do Lôi huynh chủ trương.

Lôi Phi nói:

- Đã vậy chúng ta đến tuyền hoa đó để coi xem.

Y nói rồi đẩy thuyền đến một chỗ kín đáo cách đó chừng trăm trượng. Y mở bọc lấy ra hai tấm mặt nạ nói:

- Lý đệ đeo tấm này vào. Mục đích chuyến đi là để quan sát tình hình, không nên hành động lỗ mãng. Bất luận gặp trường hợp nào cũng phải nhẫn nại đừng để lộ hình tích.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ xin ghi nhớ.

Lôi Phi lại lấy ra hai bộ áo, hai người thay đổi áo rồi lẳng lặng lên bờ đi bộ quanh về phía chiếc thuyền lớn.

Lôi Phi vì muốn che dấu hành tung, đi vòng quanh ra xa rồi mới nhập bọn vào đám đông.

Lúc này chợ hoa đã náo nhiệt, người qua lại đông như mắc cửi. Lôi Phi đi xuống bờ sông lên thẳng con thuyền to lớn kia.

Lý Hàn Thu không hiểu sau khi mình đeo tấm mặt nạ vào hình dạng ra sao. Chàng thấy Lôi Phi biến thành một chàng thư sinh chừng bốn chục tuổi. Y mặc chiếc áo dài màu lam trông chẳng khác cậu khóa hỏng thi.

Trên thuyền lớn tiếng đàn sáo xen lẫn tiếng hát du dương lọng lại.

Lý Hàn Thu ngoảng đầu nhìn xa thì thấy chiếc thuyền kia đề ba chữ lớn "Ngọc Mỹ Phường".

Hai người vừa bước lên Ngọc Mỹ Phường liền có một đại hán đầu trần ra nghênh tiếp. Gã nghiêng mình thi lễ nói:

- Hai vị tới nơi vừa khéo trong tiểu phường còn một gian gác mé Tây.

Động tác của Lôi Phi có vẻ thành thạo, y vẫy tay nói:

- Ngươi dẫn đường cho ta.

Hán tử đầu trần đưa hai người qua một đường lan can treo đèn hồng đi thẳng vào một căn phòng nhỏ.

Lý Hàn Thu vừa lên thuyền chàng đã lưu tâm quan sát thì thấu chiếc hoa thuyền này dài chừng bốn trượng, rộng hơn hai trượng.

Khoảng giữa lát ván chia thành từng gian gác nhỏ.

Lôi Phi đi trước tiến vào một gian gác. Y ngồi xuống rồi nói:

- Anh em chúng ta mới đến Kim Lăng này là một nhưng đã được nghe từ lâu phong cảnh thuyền hoa trên sông Tần Hoài bữa nay tới du ngoạn.

Hán tử đầu trần trạc tuổi 24, 25. Mặt mũi tuấn tú, nhỡn thần sung túc. Gã mở đầu bằng một nụ cười thái độ rất khả ái. Nhưng Lôi Phi một tay lão luyện giang hồ, hiểu ngay y là một tay cao thủ võ công.

Gã đáp:

- Quan khách thiệt có mắt tinh đời, mới tới Kim Lăng đã xuống ngay Ngọc Mỹ Phường của tiểu nhân. Trong tệ thuyền người đẹp rượu ngon. Dúng là một chiếc thuyền hoa đứng đầu sông Tần

Hoài. Không hiểu quan khách muốn dùng điểm tâm gì?

Chiem Thang typed Thất Tuyệt Ma Kiếm 7 Gã nói rồi lấy trong tay áo ra một tấm thực đơn cầm hai tay đưa lại.

Lôi Phi xua tay nói:

- Không cần phải thực đơn. Ngươi lấy cho mấy món nhắm tinh khiết ngon lành, hai bình rượu hoa điêu lâu năm cho chúng ta. Đồng thời kêu mấy vị cô nương thông hiểu thi thư, đàn ngọt hát hay là được.

Hán tử nghiêng mình cười nói:

- Xin hai vị cứ yên tâm, tiểu nhân cam đoan hai vị sẽ vừa dạ.

Đoạn hắn quay gót đi ra xoay tay khép cửa lại.

Lôi Phi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Gã này không phải hạng tầm thường đâu. Chúng ta hiểu gã mà gã cũng biết chúng ta rồi. Vậy phải cận thận lắm mới được.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi:

- Không hiểu nhân vật nào lại tàng hình trên chiếc thuyền hoa này?

Lôi Phi đáp:

- Có ở đây mới tàng hình được và tai nghe rõ tám phương.

Bỗng cánh cửa kẹt mở, một thiếu nữ mặc áo hồng, mái tóc búi lên theo kiểu cung phi. Tay ôm đàn tỳ bà tiến vào phòng nghiêng mình thi lễ tự giới thiệu:

- Tiện thiếp là Ngọc Thường.

Lôi Phi cười khanh khách nói:

- Ngọc Thường! Ngọc Thường! Cái tên mới đẹp làm sao!

Ngọc Thường nhoẻn miệng cười nói:

- Chiếc thân bạc mệnh sa đọa phong trần. Mong rằng lưỡng vị khách gia đừng chê cục mịch xấu xa.

Lôi Phi nói:

- Cô nương diện mạo như đóa hoa xuân khiến người mới gặp một lần cũng không thể quên được. Mời cô ngồi xuống đây.

Ngọc Thường nhẹ đưa gót ngọc ngồi tựa vào mình Lôi Phi hỏi:

- Khi chưa có rượu nhắm khách gia có muốn nghe tiện thiếp dạo hát một khúc điệu chăng?

Lý Hàn Thu đã định bụng trước là không nói gì nhất thiết để Lôi Phi làm chủ. Chàng chỉ nhìn

trộm Ngọc Thường thấy ả nhãn thần sung túc, dường như là người đã luyện võ công.

Bỗng nghe Lôi Phi hỏi lại:

- Ngọc Thường cô nương ở Ngọc Mỹ Phường này đã bao lâu?

Ngọc Thường đáp:

- Chưa đầy ba tháng.

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế, thảo nào tại hạ coi bộ cô nương chưa nhiễm chút phong trần.

Y ngừng một chút hỏi tiếp:

- Trước đây ba tháng cô nương trú ở phương nào?

Ngọc Thường mỉm cười đáp:

- Thân phận đàn bà con gái lưu lạc phong trần. Nơi đâu cũng là một thiên huyết lệ đau lòng.

Chẳng nói làm chi nữa.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này môi miệng đáo để. Không chừng ta gặp phải một tay kình địch.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì hán tử đầu trần đã dẫn người đem rượu vào.

Lôi Phi cầm hồ rượu rót cho Ngọc Thường một chung trước, rồi tự rót cho mình một chung sau, y nói:

- Mời cô nương uống rượu đi!

Ngọc Thường khoan thai đặt cây tỳ bà xuống, đưa bàn tay trắng như ngọc rót cho Lý Hàn Thu một chung, thị nói:

- Tiện thiếp mượn hoa dâng phật. Mời hai vị khách gia uống một chung.

Đoạn thị nâng lên uống cạn một hơi. Lôi Phi cũng uống cạn chung rượu rồi cười nói:

- Ngọc Thường cô nương vào phường đã ba tháng chẳng hay hoa xuân còn phong nhụy không?

Ngọc Thường tuy cũng là tay lão luyện, nhưng bị Lôi Phi hỏi một câu bất ngờ, thì không khỏi thẹn đỏ mặt lên, cúi đầu xuống đáp:

- Tiện thiếp còn có tấm thân xử nữ.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Ôi đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Người ta còn là cô gái nguyện vẹn, đáng lẽ phải ngỏ lời cung hỉ sao y lại bảo là đáng tiếc?

Thử coi y có dụng ý gì?

Bỗng nghe Lôi Phi nói tiếp:

- Tại hạ có lời ước hẹn với một ông bạn, không thể nấn ná ở lại Kim Lăng, sáng mai phải lên đường. Nhưng cô nương nguyệt thẹn hoa nhường, rồi đây khó lòng mà được thấy mặt. Mối tình tưởng niệm tại hạ đành khắc cốt ghi tâm, khó lòng quên được.

Ngọc Thường tủm tỉm cười hỏi:

- Tiện thiếp chưa kịp hỏi tôn tính đại danh?

Lôi Phi đáp ngay:

- Tại hạ họ Điền.

Ngọc Thường nói:

- Té ra là Điền đại gia.

Thị ngưng một lúc rồi tiếp:

- Coi tướng diện Điền đại gia thì dường như không phải là một nhân vật ưa cười nói ba hoa, nhưng nghe lời đường mật của Điền đại gia thì tựa hồ một vị ở trường phong nguyệt đã lâu năm và một tay đã đánh đổ mấy cành phù dung à...

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Cô nương dạy quá lời.

Tiếng cười chưa dứt, cánh cửa kẹt mở, một thiếu nữ chừng 17, 18 tuổi mặc xiêm trắng quần xanh khoan thai đi tới.

Ngọc Thường tủm tỉm cười đưa mắt ngó Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn đại gia đây quí tính là gì?

Lý Hàn Thu đã định không nói gì, nhưng lúc này chàng không thể ngậm miệng được nữa đánh đáp:

- Tại hạ họ Trương.

Ngọc Thường lại đưa mắt ngó thiếu nữ xiêm trắng quần xanh nói:

- Ngọc Chiêu muội muội! Muội qua bồi tiếp Trương gia.

Ngọc Chiêu mỉm cười đủng đỉnh bước tới bên Lý Hàn Thu ngồi xuống.

Lý Hàn Thu thấy Ngọc Chiêu cô nương ăn mặc diêm dúa chẳng không chịu được quay đầu lại ngó thì thấy thị lông mày tưa thớt ủi như ngọc dao, môi như đóa anh đào. Cái đẹp của thị đượm vẻ thanh nhàn. Chàng tự hỏi:

- Nhân vật như thế này đâu phải hạng luân lạc phong trần?

Ngọc Chiêu nâng chung rượu trước mặt lên nói:

- Tiện thiếp kính mời Trương gia một chung.

Lý Hàn Thu cũng nâng chung rượu lên sẽ nhấp môi nói:

- Tại hạ vốn ít uống rượu, xin cô nương miễn trách.

Ngọc Chiêu nói:

- Trương gia đã không quen uống rượu vậy tiện thiếp cũng không nài ép.

Thị nói bằng một thanh âm trong trẻo dịu dàng lễ độ.

Lôi Phi cũng nâng một chén rượu lên cười ha hả nói:

- Anh chàng này lúc nào cũng thọn thẹn làm lại không biết uống rượu. Nào! Tại hạ xin phụng bồi cô nương một chung được chăng?

Ngọc Chiêu nâng chung rượu lên nói:

- Tiện thiếp cũng ít uống rượu lắm.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Nếu vậy thì cô nương đây thật tốt đôi lắm.

Ngọc Chiêu đỏ mặt như áng mây hồng cúi đầu không nói gì.

Lôi Phi lại cười nói:

- Cô nương thẹn thò như vậy thì ở trên thuyền hoa tiếp khách làm sao được?

Ngọc Thường vội đỡ lời:

- Ngọc Chiêu muội muội mới tới đây chưa được ba ngày nên còn nhút nhát.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Cô nương ở đâu tới đây?

Ngọc Chiêu ngẩng đầu lên đáp:

- Tiện thiếp ở Hàng Châu.

Lôi Phi khen:

- Thiệt là một địa phương nổi danh phong cảnh xinh đẹp khí thiêng chung đúc nên người hào kiệt.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tại sao cô nương lạc vào Ngọc Mỹ Phường này?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Lôi huynh quả là người lợi hại. Y nói cười hời hợt mà vẫn có ý dò la hư thực.

Ngọc Chiêu cười mát đáp:

- Gia phụ buôn bán thất bại. Trại chủ đòi nợ nhiều quá. Tiện thiếp trên không huynh trưởng, dưới không tỷ muội, chẳng nỡ để song thân phải đau khổ, nên tự nguyện bán mình vào đây.

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế!

Rồi y thở dài nói tiếp:

- Dung nhan cô nương như vậy, mai đây tất nức tiếng sông Tần Hoài.

Ngọc Chiêu nói:

- Tám thân liễu bồ mệnh bạc, bán mình báo đáp song thân. Từ đây chìm nổi phong trần, làm gì còn có ngày nở mặt nở mày với đời nữa?

Lôi Phi hỏi:

- Sao? Cô nương không muốn ở trốn phong trần tham danh trục lợi ư?

Ngọc Chiêu nói:

- Đứng tựa cửa bán tiếng cười mà ở trong bóng tối gạt thầm châu lệ. Tiện thiếp cũng được đọc sơ qua sách vở có lý đâu cam lòng chịu kiếp phong trần luân lạc.

Lôi Phi hỏi:

- Giả tỷ tại nguyện ý chuộc cô nương ra khỏi chốn phồn hoa, không hiểu ý cô nương như thế nào?

Câu hỏi này ra ngoài sự tiên liệu của Ngọc Chiêu.

Thị ngẩn người đáp:

- Tiệp thiếp được phường chủ đoái thương ban cho 200 lượng bạc.

Lôi Phi hỏi:

- Tại hạ có thể bỏ ra 200 lạng được, nhưng chưa hiểu cô nương quyết định thế nào?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tấm thịnh tình của Điền gia tiện thiếp xin ghi vào phế phủ.

Lôi Phi hỏi:

- Thế là cô nương không chịu chứ gì?

Ngọc chiêu đáp:

- Duyên bèo nước mới gặp lần đầu, tiện thiếp không dám để đại gia phí món tiền lớn.

Lôi Phi cười khanh khách nói:

- Ngày trước Chu Du đánh Huỳnh cái. Một bên muốn đánh, một bên muốn chịu đòn. Hà tất cô phải nghĩ nhiều.

Ngọc Chiêu chau đôi mày liễu nói:

- Khoan!

Lôi Phi toan kêu gã hán tử đầy trần, nghe thị nói vậy liền hỏi:

- Còn sao nữa?

Lý Hàn Thu cười thầm trong bụng.

Lôi Phi làm như chuyện thật, Ngọc Chiêu đâm ra sợ hãi nên hỏi lại:

- Đại gia chuộc tiện thiếp ra rồi không hiểu cách đối đãi thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ sẽ đưa cô nương về nguyên quán để cung lịnh song thân vui chữ đoàn viên.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Đại gia nói thật không?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ nói hoàn toàn sự thật.

Chương 33 - Phí minh châu chuộc gái Yên Hoa

Ngọc Thường đột nhiên nói xen vào:

- Xem chừng Điền gia đúng là một người rất tốt!

Lôi Phi nói:

- Ngọc Thường cô nương quá khen mà thôi.

Ngọc Thường hỏi:

- Tiện thiếp chán ngán chuyện phong trần. Chẳng hiểu Điền đại gia có lòng từ bi muốn chuộc tiện thiếp ra thật không?

Lôi Phi chau mày hỏi lại:

- Có phải Ngọc Thường cô nương vì chuyện đền đáp song thân mà bán mình vào đây không?

Ngọc Thường đáp:

- Cảnh phong trần luân lạc, tựa cửa bán người chẳng lẽ còn có người cam tâm vô cớ vào đây?

Lôi Phi cười mát nói:

- Ngọc Thường cô nương dĩ nhiên không có thế, song tại hạ đã thấy nhiều người cam tâm làm nghề hạ tiện, lưu luyến chốn hồng lâu.

Ngọc Thường biến sắc lạnh lùng nói:

- Trước mặt bọn tiện thiếp, đại gia nói vậy chẳng là quá nặng ư?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ đã nói trước trừ Ngọc Thường cô nương ra rồi...

Ngọc Thường nói:

- Còn Ngọc Chiêu thì sao? Mấy chục chị em chìm đắm vào chốn phong trần trên Ngọc Mỹ Phường này nữa. Chẳng lẽ người ta đều cam bề hạ tiện cả như lời Điền gia nói hay sao?

Lôi Phi nói:

- Cô nương dạy quá lời, tại hạ cùng Trương huynh tới đây mua vui. Sau khi chếnh choáng chẳng khỏi có điều thất thố. Chỗ nào xúc phạm đến cô nương mong cô thông cảm.

Ngọc Thường cười đáp:

- Bọn nhược nữ bán cười đâu dám hờn giận các vị đại gia có tiền.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Cả hai người này cùng có vẻ ỡm ờ, không hiểu câu chuyện của họ rồi đi tới đâu?

Ngọc Chiêu bỗng cất giọng nhu hòa:

- Ngọc Thường tỷ tỷ, má má đã bảo khắp thiên hạ chẳng ai không phải là thượng khách của ta, sao tỷ tỷ lại đối chọi với Điền gia?

Thị nói bằng một âm thanh nhu hòa nhỏ nhẹ, song Ngọc Thường nghe rồi rất đỗi hoang mang, cô nâng chén rượu lên nói:

- Bậc đại nhân không trách kẻ tiểu nhân, Điền đại gia là bậc quân tử đại lượng, chắc không đến nỗi bực mình với bọn tiện thiếp là hạng gái bán cười.

Lôi Phi tủm tìm cười nói:

- Đâu có! Chính tại hạ cũng có chỗ lỡ lời!

Y nghĩ thần trong bụng:

- Xem chừng địa vị Ngọc Chiêu còn cao hơn Ngọc Thường nhiều.

Ngọc Thường tay nâng chén rượu nói tiếp:

- Điền đại gia, tiện thiếp kính mời đại gia chung rượu này để tiêu giả lòng bực tức được chăng?

Lôi Phi đáp:

- Không dám, không dám! Tại hạ cũng kính mời cô nương.

Hai người cùng uống một hơi cạn sạch.

Ngọc Thường từ từ đứng lên nói:

- Điền gia! Trương gia! Hai vị hãy ngồi chơi một chút. Tiện thiếp ra ngoài rồi lại vào ngay.

Lôi Phi nói:

- Xin cô nương cứ tùy tiện.

Ngọc Thường nghiêng mình thi lễ chậm chạp bước ra.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu nói:

- Bây giờ chỉ còn có một mình cô nương. Chúng ta có thể thảo luận được rồi.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Thảo luận chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Thảo luận cô nương trở về đời lương thiện.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp bán mình để báo ơn từ mẫu. Trông lên tuy thấy mình hạ tiện nhưng cũng yên lòng. Nếu Điền đại gia phí mấy trăm lạng bạc chuộc thiếp ra cho mẹ con đoàn tụ thì tấm thịnh tình này tiện thiếp biết lấy gì báo đáp?

Lôi Phi nói:

- Tại hạ suốt đời ít khi làm việc thiện. Ngẫu nhiên là được một điều hay có chi đáng kể. Cô nương bất tất phải từ khước. Chúng ta nhất định một lời như vậy.

Ngọc Chiêu chậm rãi nói:

- Tiện thiếp tuy chỉ bán mình có một trăm lạng, nhưng Điền đại gia muốn chuộc được tiện thiếp e rằng phí 200 lạng không xong.

Lôi Phi nói:

- Cái đó tại hạ biết rồi.

Ngọc Chiêu lại thở dài nói:

- Còn một điều nữa khiến cho tiện thiếp khó nổi an tâm.

Lôi Phi hỏi:

- Điều chi?

Ngọc Chiêu đáp:

- Điền đại gia đã chuộc tiện thiếp ra rồi, dĩ nhiên tiện thiếp phải theo đại gia đi liền.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương có điều chi sợ hãi?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp coi Điền đại gia cũng là mọt nhân vật phong lưu, giữa đường biến đổi tâm ý đòi đem tiện thiếp đi nơi khác. Khi ấy tiện thiếp có chịu hay làn không chịu?

Lôi Phi đáp:

- Cô nương nghĩ xa như vậy cũng phải. Vẻ hổ chỉ vẽ ngoài da, không được vẽ trong xương thì con người cũng vậy, biết người biết mặt biết lòng làm sao? Trước hết chúng ta hãy thảo luận với người nào trong quí phường có thể đảm đương việc này rồi sẽ quyết định được chăng? Nếu họ đòi giá cao quá thì tại hạ thật không đủ lực.

Mấy câu sau này y nói rất lớn tựa hồ như muốn để người ta nghe thấy.

Ngọc Chiêu tủm tỉm cười hỏi lại:

- Sao? Điền đại gia muốn lui binh chăng?

Lôi Phi đưa hai bàn tay vỗ vào nhau rồi hỏi:

- Có ai đó không?

Cánh cửa gỗ mở ra. Một tên gia nhân mau tiến bước vào nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Đại gia có điều chi sai khiến?

Lôi Phi hỏi lại:

- Quí phường chủ có đây không?

Gia nhân nghiêng mình đáp:

- Cái đó tiểu nhân không rõ, phải ra coi mới được.

Lôi Phi nói:

- Vậy phiền ngươi đi coi giùm. Nếu quí phường chủ không có ở nhà thì kiếm người đại diện cũng được.

Gia nhân vâng lời quay gót đi ngay.

Chỉ trong khoảnh khắc gã đưa một hán tử trạc tam tuần mình mặc bào xanh lọt thủng thẳng đi vào.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn người này hiểu ngay là một nhân vật rất mẫn cán.

Hán tử chắp tay hỏi:

- Vị nào muốn kêu tiểu đệ?

Lôi Phi hỏi lại:

- Phải chăng các hạ là phường chủ?

Hán tử trung niên mặc bào xanh nghiêng mình cười đáp:

- Phường chủ không ở trên thuyền. Đại gia có việc gì cứ nói với tiểu đệ cũng được.

Gã vừa nói vừa đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu.

Lôi Phi hỏi:

- Việc này rất trọng đại. Quí phường chủ không có ở đây e rằng các hạ không giải quyết được.

Hán tử mặc bào xanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Phường chủ đã giao phó mọi việc cho tại hạ. Người không ở trên thuyền, nhất thiết đều do tại hạ phụ trách. Đại gia có điều chi xin nói với tại hạ.

Ngọc Chiêu đột nhiên nói xen vào:

- Điền đại gia đây muốn chuộc tiện thiếp ra.

Hán tử áo xanh ngơ ngác hỏi:

- Chuộc cô ra ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Ngọc Chiêu cô nương là người trang nhã xinh đẹp tựa hồ không phải nhân vật giữa trường gió bụi. Nếu để cô chìm đắm trên chốn phong trần thật là đáng tiếc. Vì thế mà tại hạ muốn chuộc cô ra.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng phường chủ lại vắng mặt, nói ra e cũng uổng công.

Hán tử áo xanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tệ phường chủ đã ủy thác cho tại hạ thì tại hạ cũng có chút quyền quyết định.

Lôi Phi hỏi:

- Các hạ nói vậy là dám đảm đương việc này chăng?

Gã áo xanh đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ đảm đương được.

Lôi Phi nói:

- Vậy thì tốt lắm!

Y đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu hỏi tiếp:

- Không hiểu cách chuộc cô này ra sao?

Gã áo xanh đáp:

- Vụ này thuộc về thương trường, vậy nói theo lối buôn bán. Cô Ngọc Chiêu đây còn có thể là món hàng cho tệ phường trong 5 năm nữa. Đó là tại hạ tính thời gian ít nhất, thật ra còn có thể nhiều hơn.

Lôi Phi giục:

- Các hạ nói nữa đi!

Gã áo xanh nói:

- Con người xinh đẹp như Ngọc chiêu cô nương thật chẳng thiếu chi người thương hương tiếc ngọc...

Lôi Phi hỏi:

- Còn gì nữa?

Gã áo xanh nói:

- Việc chuộc cô này phải trả một món tiền khá lớn.

Lôi Phi nói:

- Được rồi! Các hạ cứ tính đi xem số mục bao nhiêu rồi cho tại hạ hay.

Gã mặc bào xanh nhắm mắt lại lẩm nhẩm một hồi rồi mở mắt ra đáp:

Ba ngàn lạng bạc chứ không ít được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Bọn này tệ thật, chúng mua cô ta có 100 lạng, chưa đầy 3 tháng đã đó 3 ngàn lạng. Đúng với câu nhất bản vạn lợi.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi ngấm ngầm tự trách:

- Cô này thần quang sắc bén rõ ràng không phải nhân vật tầm thường. Hành động của Lôi Phi có chỗ dụng tâm. Vậy mà mình coi cô ta như hạng gái thông thường thì thật la hỗn xược.

Đoạn chàng ngấm ngầm đề phòng chuẩn bị ứng biến.

Bỗng nghe Lôi Phi cười ha hả nói:

- Đối với nhan sắc mỹ miều của Ngọc Chiêu cô nương thì 3 ngàn bạc không phải là đắt.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Trên Ngọc Mỹ Phường này có người biết của không?

Hán tử áo xanh hỏi lại:

- Đại gia nói thế là có ý gì?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ muốn hỏi người biết giá vàng ngọc châu báu. Ba ngàn lạng bạc tuy chẳng đáng bao nhiêu nhưng không thể giắt trong mình tại hạ được. Chỉ có minh châu bào ngọc đem theo mà thôi.

Gã áo xanh ngó Lôi Phi đáp:

- Minh châu bảo ngọc đáng giá liên thành. Nhưng nó là vật của của những bậc vương hầu phú quí sưu tầm. Còn trong việc buôn bán, tại hạ không dám phủ nhận.

Lôi Phi chau mày hỏi:

- Các hạ nói vậy là nhất định đòi 3 ngàn lạng bạc tiền mặt, còn hoàng kim hay minh châu đều không thay được phải không?

Hán tử áo xanh nghe nói câu này tựa hồ không quyết định được, liền đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

- Chà! Địa vị con nha đầu này coi chừng không phải thấp kém, mọi người phải theo con mắt của thị đưa đẩy hành động.

Bỗng thấy Ngọc Chiêu giương mắt lên nhìn gã gia nhân đầu trần đứng bên cạnh nói:

- Ngươi đi kiếm quản lý tới đây!

Tên gia nhân đầu trần trở gót đi ngay.

Lôi Phi nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Cô nương! Xem chừng cuộc mua bán của chúng ta mười phần đã xong được đến tám. Tại hạ thành tâm giúp đỡ mà cô nương lại quyết ý ra khỏi chốn hồng trần. Nhưng tại hạ coi vị này không muốn buông tha cô nương thì làm thế nào?

Ngọc Chiêu thản nhiên cười đáp:

- Từ ngày tiện thiếp tới đây, Ngọc Mỹ Phường đêm nào cũng đông khách vì vậy bọn họ cho là tiện thiếp đem vận may đến nên đối với tiện thiếp rất tử tế.

Lôi Phi nói:

- Như vậy không trách họ được.

Ngọc Chiêu chưa đủ kinh nghiệm thấy Lôi Phi có vẻ quyết tâm chuộc mình ra không nhịn được liền hỏi:

- Tiện thiếp cũng nhận thấy họ không muốn buông tha nhưng thấy Điền đại gia có lòng tốt nên cảm kích vô cùng.

Lôi Phi cười khanh khách hỏi:

- Cô nương muốn rời khỏi nơi đây mà tại hạ nguyện ý bỏ tiền ra chuộc thì còn khó khăn gì nữa? Chẵn lẻ Ngọc Mỹ Phường này là khu vực tự trị không tuân theo vương pháp chăng?

Ngọc Chiêu cười đáp:

- Điền gia nói phải đó.

Đột nhiên thị hạ thấp giọng xuống tiếp:

- Làm ăn trong cái nghề ở chốn yên hoa này thì còn có chi lạc thú? Điền đại gia ra ngoài làm ăn buôn bán, tội gì mà gây thù kết oán với họ?

Lôi Phi cười đáp:

- Khốn nỗi tại hạ có một cái bệnh rất quái ác là nghĩ tới việc gì phải làm cho bằng được. Nếu cố làm mà không xong mới chịu thôi.

Ngọc Chiêu chậm rãi nói:

- Điền đại gia nói thế thì chúng ta sẽ tùy cơ mà làm.

Tên gia nhân đầu trần đi rồi. Hán tử áo xanh vẫn đứng trong góc phòng. Đột nhiên gã cất tiếng hỏi:

- Ngọc Chiêu cô nương có nhận biết tại hạ không?

Ngọc Chiêu ngửng đầu nhìn hán tử áo xanh đáp:

- Tiện thiếp đã gặp mặt mấy lần, chưa rõ giữ chức gì trên Ngọc Mỹ Phường.

Hán tử áo xanh đáp:

- Tại hạ tới đây chưa được bao lâu, Ngọc Chiêu cô nương chưa biết là phải. Tại hạ được phường chủ mời đến giữ chức Thủ quỹ trong Ngọc Mỹ Phường.

Gã ngửa mặt lên trời cười nói tiếp:

- Việc gì mà tại hạ không chủ trương được thì quản lý tiên sinh cũng khó lòng quyết định được.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Thằng cha này đã quyết định được thì vừa rồi sao không thẳng thắng nhận lấy? Hiển nhiên là muốn trùng trình một thời gian để dò xét.

Lôi Phi đưa mắt nhìn người áo xanh hỏi:

- Các hạ đã định giá 3 ngàn lạng bạc lại ngấm ngầm dặn gia nhân đừng lấy minh châu bảo ngọc, thế thì còn tính chuyện buôn bán gì nữa?

Gã áo xanh đáp:

- Bọn tại hạ đã làm ăn buôn án rất sợ bị người ta lường gạt Điền đại gia đã đem theo châu báu trị giá trên ba ngàn lạng bạc thì tất nhiên phải là một nhà đại phú gia. Nếu Điền đại gia đưa cho một hạt minh châu không đáng tiền thì còn chi là vốn liếng của con nhà thương mại. Mặt khách phường chủ trách hỏ, tại hạ biết nói thế nào?

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy các hạ không làm chủ được rồi. Chúng ta mời quản lý tiên sinh tới vậy.

Hán tử áo xanh nói:

- Quản lý tiên sinh ở đây xuất thân từ chốn triều đình nên có tài phân biệt châu báu rất tinh vi, khắp thiên hạ không ai bì kịp. Hãy chờ y tới đây rồi các hạ đưa món châu báu đáng giá ba ngàn lạng ra thì việc buôn bán này có thể xong được.

Hai người đang nói chuyện, tên gia nhân đã dẫn tới một lão già tuổi ngoại lục tuần, mình mặc trường bào, đầu đội nón nỉ, mắt đeo nhãn kính. Chòm râu bạc chùng xuồng trước ngực. Lão thủng thỉnh tiến vào.

Hán tử áo xanh vẫy tay hỏi:

- Hoắc tiên sinh! Tại hạ nhớ rõ tiên sinh rành châu báu lắm phải không?

Lão già được kêu là Hoắc tiên sinh nghiêng mình đáp:

- Đúng thế! Thưa đại chưởng quỹ bất luận là châu báu gì tiểu nhân chỉ ngó qua là biết ngay giá

trị của nó.

Hán tử áo xanh nói:

- Như vậy là hay lắm.

Gã đưa mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Điền đại gia! Đại gia có trân châu bảo ngọc bây giờ cứ đưa ra đi!

Lôi Phi từ từ thò tay vào bọc móc ra hạt minh châu lớn bằng mắt mèo hỏi:

- Hoắc tiên sinh, hạt minh châu này đáng giá bao nhiêu?

Hoắc tiên sinh đón lấy hạt minh châu ngó qua ngó lại hai lượt rồi đáp:

- Hạt châu này quí lắm, tiểu lão không thể đánh giá được.

Hán tử áo xanh chau mày hỏi:

- Sao lại không đánh giá được?

Hoắc tiên sinh đưa đẩy nhãn kính đáp:

- Hạt minh chầu này mười lạng bạc mua được không phải là đắt, khi cần đến trăm vạn lạng cũng còn là rẻ, một món quí báu như vậy thì tiểu lão biết đánh giá là bao nhiêu?

Hán tử áo xanh ồ lên một tiếng hỏi:

- Quí đến thế kia ư?

Gã đưa tay với lấy hạt minh châu đặt vào lòng bàn tay mà ngắm nghía thì thấy bên trong thấp thoáng ánh hào quang lóng lánh không ngớt. Dù chẳng phải là tay sành châu báu cũng biết ngay là của quí.

Hán tử áo xanh đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Cô nương! Cô có nguyện ý đi theo Điền đại gia không?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp nhất nhất tuân theo lệnh của phường chủ.

Gã áo xanh lạnh lùng nói:

- Phường chủ không ở trên thuyền thì tại hạ là phường chủ.

Gã đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Đại gia định giá hạt minh châu này bao nhiêu tiền?

Lôi Phi hỏi lại:

- Các hạ muốn trả lại bao nhiêu?

Gã áo xanh đáp:

- Bất luận Điền đại gia định giá hạt minh châu này bao nhiêu tiền, bọn tại hạ cũng không có cánh nào thối lại bạc được.

Lôi Phi cười khanh khách nói:

- Các vị đã biết hạt minh châu này là của báu đáng giá là hay lắm rồi. Còn tại hạ nhận thấy Ngọc Chiêu cô nương quí hơn hạt minh châu nhiều.

Gã áo xanh hỏi:

- Thế ra các hạ bằng lòng với giá ba ngàn lạng chăng?

Lôi Phi cười đáp:

- Phải ba ngàn lẻ mười lạng mới được. Vì tại hạ cần thêm mười lạng để tính trả bữa cơm rượu hôm nay.

Gã áo xanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Câu chuyện thế là xong rồi!

Gã quay sang bảo Ngọc Chiêu:

- Ngọc Chiêu cô nương, xin cô nương hãy thu xếp quần áo để đi theo Điền đại gia.

- Tiện thiếp xin tuân lệnh.

Thị đứng dậy ra khỏi căn phòng.

Lôi Phi đột nhiên thò tay ra đoạt hạt minh châu.

Gã áo xanh không kịp đề phòng, thấy Lôi Phi cướp hạt minh châu lại liền cười lạt hỏi:

- Sao? Điền đại gia không thể bỏ được hạt minh châu đáng giá liên thành này chăng?

Lôi Phi đáp:

- Việc giao dịch phải tiền trao cháo múc. Ngọc Chiêu cô nương chưa giao cho tại hạ thì hay hơn hết là tại hạ hãy giữ hạt minh châu. Chúng ta một bên giao người một bên trả tiền.

Gã áo xanh nói:

- Điền gia quả là một tay lỗi lạc trên thương trường.

Lôi Phi đáp:

- Không dám!

Hai người còn đang nói chuyện thì Ngọc Chiêu đã khoan thai đi tới.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thì thị vẫn mặc nguyên bộ quần áo vừa rồi. Chỉ có trong tay mang thêm một chiếc bọc nhỏ.

Gã áo xanh nói:

- Điền đại gia! Ngọc Chiêu cô nương đã tới đó!

Lôi Phi từ từ đặt hạt minh châu vào trong tay gã áo xanh nói:

- Các hạ giữ cho cẩn thận đừng để kẻ cắp lấy mất.

Gã áo xanh cầm hạt minh châu lên coi rồi nói:

- Điền đại gia cứ yên tâm, bất luận là tay trộm cắp cừ khôi đến đâu mà muốn ăn cắp hạt châu trong tay tại hạ cũng không phải chuyện dễ.

Chương 34 - Hai bên cùng nhau sắp đặt mưu sâu

Lôi Phi không trả lời, dắt Ngọc Chiêu rảo bước tiến về phía trước.

Lý hàn Thu theo sau Ngọc Chiêu chậm chạp bước ra ngoài khoang thuyền.

Gã áo xanh và tên gia nhân đầu trần cùng viên quản lý đứng tránh bên để nhường lối đi.

Lý hàn Thu đưa mắt nhìn Lôi Phi dắt Ngọc Chiêu ở dưới thuyền lên. Chàng nghĩ thầm trong bụng chính ra Lôi Phi chỉ muốn đùa chơi mà bây giờ thành chuyện thật không biết rồi y xử trí với cô kia ra thế nào?

Gã áo xanh đưa bọn Lôi Phi lên bờ rồi chắp tay thi lễ từ biệt về thuyền.

Lúc này chợ hoa trên sông Tần Hoài đang náo nhiệt nhưng cách đó vào mười trượng là một vùng tối đen.

Ngọc Chiêu theo sau Lôi Phi đi chừng được hơn một dặm thì dừng bước lại hỏi:

- Điền đại gia định đưa tiện thiếp đi đâu?

Lôi Phi thủng thẳng hỏi lại:

- Bây giờ cô nương muốn tới đâu?

Ngọc Chiêu đáp:

- Nếu tiện thiếp nhớ không lầm thì dường như Điền đại gia đã nói là đưa tiện thiếp về nhà.

Lôi Phi tủm tỉm cười hỏi:

- Đang lúc canh khuya một mình cô nương đi thế nào được?

Ngọc Chiêu hỏi lại:

- Theo ý Điền đại gia thì thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tại hạ thì đêm nay mời cô nương về khách sạn ngủ một đêm. Sáng sớm mai tại hạ sẽ mướn một cỗ xe ngựa đưa cô nương về nhà.

Ngọc Chiêu ngập ngừng nói:

- Cái đó...

Lôi Phi cười khanh khách hỏi:

- Cô nương sợ ư?

Ngọc Chiêu đáp:

- Điền đại gia lấy hạt minh châu đáng giá liên thành chuộc tiện thiếp ra khỏi chốn yên hoa.

Theo lẽ tiện thiếp phải hiến thân để đền đáp nhưng tiện thiếp vẫn còn...

Lôi Phi cười nói:

- Cô nương coi tại hạ là hạng người nào? Đã có Trương huynh đệ đây và tại hạ đồng thời bồi tiếp cô nương, cô cứ yên lòng.

Ngọc Chiêu cười mát hỏi:

- Đường đi còn xa lắm không?

Lôi Phi đáp:

- Bất kể xa gần nếu cô nương mệt không đi nữa thì đã có tại hạ và Trương huynh đệ nâng đỡ cho.

Lý hàn Thu ngấm ngầm do xét thì thấy Ngọc Chiêu bề ngoài ra điều nhu nhược mà thiệt tình thì chẳng sợ hãi gì.

Chàng lẩm bẩm:

- Con nha đầu này chắc đã phòng bị cẩn mật không chừng thị đã ngấm ngầm ước định với người trên Ngọc Mỹ Phường lén lút theo dõi và bảo vệ thị.

Chàng nghĩ vậy, bất giác đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Ngọc Chiêu tiến gần lại bên chàng hỏi:

- Trương đại gia! Đại gia đỡ cho tiện thiếp đi đường được không?

Lý hàn Thu ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó...

Ngọc Chiêu ngắt lời:

- Tiện thiếp xuất thân ở chốn phong trần dĩ nhiên khác với các vị thiên kim tiểu thư. Trương đại gia bất tất phải úy kỵ lễ phái "nam nữ thọ thọ bất thân".

Lý hàn Thu toan chối từ thì Lôi Phi cười ha hả đáp:

- Trương huynh đệ bất tất phải chối từ, Ngọc Chiêu cô nương nguyệt thẹn hoa nhường, sao Trương huynh đệ lại cự tuyệt mắt xanh của người đẹp.

Lý hàn Thu tự hỏi:

- Y khuyên mình làm chuyện này thì có ý gì?

Rồi chàng đưa tay đỡ Ngọc Chiêu đi.

Ngọc Chiêu muốn tựa hẳn vào người chàng, nhưng chàng chỉ nâng đỡ tay phải cho thị chứ không để tựa vào lòng.

Ngọc Chiêu mỉm cười hỏi:

- Đêm tối vắng người, cảnh vật lờ mờ. Trương đại gia lo sợ người ta trông thấy chăng?

- Người quân tử không nên lợi dụng bóng tối. Đêm khuya càng tối tăm bao nhiêu chúng ta cần phải tự trọng bấy nhiêu mới được.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Trương đại gia cẩn thận giữ gìn mà sao còn bước chân vào Trường phong Nguyệt.

Lý hàn Thu đáp:

- Thưởng hoa giải lòng sầu muốn gặp bi kịch cũng coi chơi nhưng không để tổn thương đến điều phong nhã.

Ngọc Chiêu thở dài nói:

- Con gái ở chốn Yên Hoa đáng thương đến thế là cùng! Tấm thân liễu ngỏ hoa tường, làm đồ chơi cho người thưởng ngoạn. Bất luận là nhân vật nào, họ chỉ phí hai lạng bạc là tùy ý, vịn cành bẻ lá.

Lý hàn Thu nói:

- Nhưng cô nương hiện giờ đã trở lại đời lương thiện. Từ đây mẫu tử đoàn viên vui hưởng lạc thú gia đình.

Ngọc Chiêu thở dài hỏi:

- Trương gia có tin là con người tùy thuộc ở số mệnh không?

Lý hàn Thu đáp:

- Tại hạ nghĩ rằng sức người có thể tranh đấu với mệnh vận.

Ngọc Chiêu nói:

- Nhưng tiện thiếp lại tin ở vận mệnh là mình khó lòng làm vợ người lương thiện.

Lý hàn Thu hỏi:

- Cô nương nói vậy là nghĩa làm sao?

Ngọc Chiêu đáp:

- Thuở nhỏ tiện thiếp đã có người coi tướng bảo mình hồng nhan bạc mệnh khó lòng tránh khỏi kiếp phong trần luân lạc. Hỡi ôi! Điền đại gia không tiếc châu báu bỏ ra chuộc lại sự tự do cho tiện thiếp rồi mà tiện thiếp vẫn sợ mình khó lòng được yên hưởng lạc thú thiên nhiên.

Lý hàn Thu nói:

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm. Tại hạ biết tánh Điền huynh, y chẳng đã tiếc châu báu trị giá liên thành chuộc cô ra khỏi chốn yên hoa thì dĩ nhiên y sẽ xếp đặt chu đáo cho cô, trừ phi cô cam bề hạ tiện lưu luyến phong trần để mình chìm đắm vào lầu hồng kỹ viện.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, lúc ngẩng đầu nhìn ra thì chẳng thấy Lôi Phi đâu nữa.

Ngọc Chiêu dừng bước hỏi:

- Điền đại gia đâu rồi?

Lý hàn Thu vận hết mục lực nhìn ra xa mà không thấy tông tích y đâu, trong lòng lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Chẳng lẽ y tức giận rồi chăng?

Lý hàn Thu hỏi lại:

- Tức giận cái gì?

Ngọc Chiêu đáp:

- Điền đại gia cho là tiện thiếp có cử chỉ khinh bạc, nên tức giận bỏ đi.

Lý hàn Thu nói:

- Điền đại ca của tại hạ là người kiêm cung nhân hậu, cô không nên lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng người quân tử.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Thế thì vì lẽ gì y lại bỏ chúng ta mà đi?

Lý hàn Thu đáp:

- Hoặc giả y có việc gì gấp rút nên đi trước mình một chút.

Ngọc Chiêu nói:

- Không chừng y cố ý để chúng ta có cơ hội trò chuyện đặng thanh toán cho bọn mình cũng chưa biết chừng!

Lý hàn Thu nói:

- Đáng tiếc là tại hạ có gia đình rồi.

Ngọc Chiêu tủm tỉm cười nói:

- Đã thương yêu nhau thì chẳng quản chi phần lễ mọn.

Thị vừa nói vừa tựa gần vào lòng Lý hàn Thu.

Lý hàn Thu nói ngay:

- Xin cô nương tự trọng, tại hạ không phải hạng người khinh bạc.

Rồi chàng đưa hai tay đẩy mạnh Ngọc Chiêu ra.

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng bước chân vang lên.

Một người mặc áo trường bào đang rảo bước đi tới lướt qua Lý hàn Thu. Hắn cố ý bước chậm lại, liếc mắt nhìn chàng mỉm cười.

Lý hàn Thu nhận ra nét mặt rất quen thuộc dường như đã gặp ở đâu, nhưng trong lúc thảng thốt chàng không nhớ ra được. Bất giác chàng đứng thộn mặt ra ngó bóng sau lưng người kia, ngơ ngẩn xuất thần.

Ngọc Chiêu khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Trương gia có quen biết y ư?

Lý hàn Thu như người mơ ngủ, choàng tỉnh giấc, vội đáp:

- Dường như tại hạ có quen biết mà không nhớ được đã gặp y ở đâu.

Ngọc Chiêu cười hỏi:

- Lại ở trong trường Phong Nguyệt chứ gì?

Lý hàn Thu lắc đầu đáp:

- Chẳng dấu gì cô nương, đêm nay là lần đầu tiên tại hạ mới đến chốn yên hoa.

Câu nói vừa ra khỏi cửa miệng chàng biết ngay mình lỡ lời, liền dừng lại không nói nữa.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp lấy làm kỳ sao Trương gia không hiểu phong tình té ra mới đi chơi lần đầu.

Lý hàn Thu muốn trả lời nhưng chàng không biết nói thế nào liền đứng lặng.

Ngọc Chiêu không thấy Lý hàn Thu nói gì nữa liền hỏi:

- Trương đại gia có nhớ trọ ở khách sạn nào không?

Lý hàn Thu sửng sốt đáp:

- Cái này... tại hạ không nhớ rõ.

Ngọc Chiêu lại hỏi:

- Trương đại gia có nhớ cái chiêu bài khách sạn không?

Lý hàn Thu trong lòng ngấm ngầm nóng nảy, tự hỏi:

- Lôi Phi bỏ đi mất tích mà không dặn qua mình một câu nào, chẳng hiểu vì lẽ gì?

Trong bụng nghĩ vậy, ngoài miệng chàng đáp:

- Dường như khách sạn đó kêu là... kêu là...

Ngọc Chiêu thấy chàng ấp úng mãi mà không nói được tên khách sạn thì không khỏi buồn cười, hỏi dồn:

- Sao? khách sạn đó tên gì cũng quên rồi chăng?

Lý hàn Thu đáp:

- Quên khuấy đi mất, nghĩ mãi cũng không ra.

Ngọc Chiêu nói:

- Trương gia đã chẳng biết khách sạn ở đâu lại quên cả cái chiêu bài thì bây giờ làm sao mà kiếm được?

Lý hàn Thu lẩm bẩm một mình:

- Ừ phải! biết đưa cô này đi đâu bây giờ?

Rồi chàng đáp:

- Chắc Điền đại ca gặp người quen còn nói chuyện, chúng ta hãy đứng đây một lát chờ y trở lại được không?

Ngọc Chiêu cười đáp:

- Tiện thiếp đã được Điền đại gia bỏ tiền chuộc ra khỏi chốn phong trần thì tiện thiếp có phải ngủ ngoài hoang dã một đêm không đáng kể gì. Trương đại gia nói vậy chẳng là khách sáo lắm ư?

Lý Hàn Thu trong lòng áy náy khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Chúng ta hãy chờ một lát nếu y không tới thì dĩ nhiên tại hạ cũng phải xếp đặt cho ổn thỏa quyết không để cô ngủ ngoài trời đêm nay.

Ngọc Chiêu uể oải ngồi xuống nói:

- Chúng ta hãy ngồi đây ngồi chờ Điền đại gia.

Lý hàn Thu không sao được đành ngồi xuống theo, rồi chàng hỏi:

- Song thân cô nương vẫn ở Hàng Châu chứ?

Ngọc Chiêu đáp:

- Trước đây ba tháng vẫn ở Hàng Châu, hiện giờ còn ở đó nữa không, thì tiện thiếp không rõ.

Lý hàn Thu hỏi:

- Vạn nhứt lệnh tôn và lệnh đường thiên cư đi chỗ khác không còn ở Hàng Châu thì biết làm thế nào?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp đã được Điền đại gia bỏ tiền ra chuộc nếu không gặp song thân ở chỗ cũ thì đành

để Điền đại gia xếp đặt.

Bỗng nghe trong bóng tối có tiếng người hỏi lại:

- Có thiệt thế không?

Lý hàn Thu ngoảnh đầu nhìn lại thì chính là Lôi Phi đang rảo bước đi tới. Y hớn hở tươi cười dừng lại trước mặt hai người.

Ngọc Chiêu khẽ đáp:

- Dĩ nhiên là tiện thiếp nói thiệt.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương nói vậy thì ra tại hạ phải đưa cô đến Hàng Châu thiệt ư?

- Nếu Điền đại gia không đưa đi tiện thiếp cũng không dám đi một mình.

Lôi Phi ngoảnh đầu trông chiều trời nói:

- Khuya lắm rồi chúng ta về khách sạn thôi, rồi rảo bước đi trước.

Lý hàn Thu lại sợ Lôi Phi bỏ đi mất biến, chàng liền sát nút.

Hai người đi một lúc, Ngọc Chiêu bỗng la lên:

- Hai vị đi thong thả lại được không? Tiện thiếp không theo kịp nữa rồi.

Lý hàn Thu quay đầu nhìn lại, lờ mờ thấy bóng Ngọc Chiêu lọt lại cách xa đến ngoài hai trượng.

Lôi Phi khẽ bảo chàng:

- Con nha đầu này đáo để lắm đấy! Chúng ta phải cẩn thận mới được.

Lý hàn Thu gật đầu, chàng dừng chân đứng chờ Ngọc Chiêu kịp mới cất bước đi nữa.

Lôi Phi đi trước dẫn đường khi đến trước một tòa khách sạn liền dừng bước lại.

Lý hàn Thu ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên ngọn đèn lồng có đề bốn chữ lớn "Tam Hợp khách sạn" chàng động tâm nghĩ thầm:

- Té ra vừa rồi Lôi Phi cố ý đi trước là để xếp đặt khách sạn.

Lúc này đã quá canh ba. Phần lớn khách trọ trong quán ngủ cả rồi.

Lôi Phi dẫn hai người vào trong lên lầu.

Lý hàn Thu thấy y quen thuộc hết ngõ ngách khách sạn dường như người trọ đã lâu thì khen thầm:

- Lôi Phi quả nhiên lợi hại! Mới trong khoảnh khắc mà đã kiếm được chỗ trọ rất hay.

Lôi Phi đẩy cửa phòng tiến vào trước nói:

- Ngọc Chiêu cô nương! Tại hạ cùng Trương huynh đệ ngủ chung ở phòng khách. Đành khuất tất cô nương một đêm.

Ngọc Chiêu đáp:

- Không sao cả. Tiện thiếp chỉ cần một chiếc chiếu ngồi chờ sáng cũng được.

Lôi Phi khép cửa phòng lại, quẹt lửa lên thắp đèn rồi cười nói:

- Gian phòng trong kia nhường cho cô nương. Tại hạ cùng Trương huynh đệ ngồi nghỉ bên ngoài một đêm cũng được.

Ngọc Chiêu nói:

- Như vậy thì tiện thiếp yên tâm thế nào được.

Lôi Phi nói:

- Thị phi chỉ tại mình mau miệng, phiền não là do trí rước vào. Nếu tại hạ không có hạt minh châu thì chẳng lấy gì mà chuộc cô nương ra được.

Ngọc Chiêu nghiêng mình đáp:

- Ơn này, tiện thiếp suốt đời không quên.

Lôi Phi xua tay cười nói:

- Cô nương bất tất phải đa lễ. Xin vào phòng nghỉ đi!

Ngọc Chiêu không khiêm nhượng nữa vén rèm lên đi vào phòng.

Lôi Phi vẫy tay tắt đèn đi rồi khẽ bảo Lý hàn Thu:

- Phải cảnh giác một chút mới được. Đừng để mắc hợm con nha đầu này.

Lý hàn Thu hỏi:

- Theo ý Lôi huynh, phải chăng đêm nay thị sẽ ra tay gia hại chúng ta?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó khó mà biết được. Tiểu huynh thấy thị rất bình tĩnh quyết không phải hạng tầm thường. Và thị ở trong Ngọc Mỹ Phường có một địa vị khá cao tất nhiên là một nhân vật trọng yếu. Bây giờ chúng ta mỗi người ở một chỗ, vạn nhất thị có dùng thuốc mê hồn thì mình không đến nỗi bị bắt hết...

Y ngừng lại một chút:

- Bất luận xảy ra biến động gì, không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì đường vọng động.

Lý hàn Thu gật đầu.

Hai người liền xa nhau mỗi người ngồi một góc nhà tựa vào vách.

Chừng nửa trống canh trong phòng vẫn không nghe động tĩnh gì.

Lý hàn Thu ngừng thần chú ý lắng tai nghe thấy trong phòng hơi thở rất khẽ, tựa hồ Ngọc Chiêu đã ngủ say rồi.

Chàng nghĩ thầm trong bụng.

- Chắc con nha đầu này cũng nhận ra bọn mình không phải khách thương. Thị đã đi theo mình thì hẳn có chuẩn bị.

Hai bên cùng đề phòng nghiêm ngặt mà bề ngoài cũng giả vờ như không có chuyện gì. Lôi Phi đưa thị tới đây không hiểu có dụng ý gì. Chẳng lẽ sáng mai, y dẫn thị về Hàng Châu chăng?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đột nhiên có tiếng bước chân rất khẽ lọt vào tai. Thanh âm này nếu không phải là người nội công ghê gớm, và để hết tinh thần nghe ngóng thì chẳng tài nào phát giác ra được...

Lý hàn Thu hít một hơi chân khí, ngưng thần đề phòng.

Chàng lại lắng tai nghe thì thanh âm kia im bặt không thấy gì nữa.

Lúc này Lôi Phi ngồi góc bên kia đột nhiên đứng dậy, nhẹ bước đi tới.

Y cử động cực kỳ thận trọng, không ai nghe thấy gì. Khi còn cách Lý hàn Thu chừng hai thước mới khom lưng đưa ra ba viên thuốc rồi dùng phép truyền âm nói:

- Lý đệ! Uống một viên này còn hai viên khác nhét vào lỗ mũi. Phải rất bình tĩnh để nghe diễn biến.

Lý hàn Thu đón lấy ba viên thuốc, chàng chưa kịp hỏi lại thì Lôi Phi đã rón rén lui về chỗ cũ.

Chàng đành theo lời uống một viên và nhét hai viên vào lỗ mũi.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, đột nhiên trong phòng có ánh sáng lóe lên một cái rồi tắt ngấm. Ánh lửa này rất nhỏ yếu, nếu không để ý thì không phát giác ra được.

Lý hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc ánh sáng này ở trong chăn chiếu lọt ra ngoài một chút.

Sau vụ ánh sáng lóe lên một cái, trong phòng trở lại tối đen và không có động tĩnh gì.

Lý hàn Thu chờ một lúc nữa, bỗng trong phòng có một chấm lửa tựa như thắp hương đưa ra ngoài.

Một mùi hương thơm nhẹ nhàng bay vào lỗ mũi.

Lý hàn Thu vừa trải qua vụ này, nhưng đã nghe người nói tới trên chốn giang hồ thường dùng độc hương để làm mê người. Chàng liền vận khí phong toả đường hô hấp.

Thực ra chàng đã uống thuốc vào bụng lại nhét hai viên vào lỗ mũi thì chẳng cần vận khí phong tỏa hô hấp, độc hương cũng không làm mê được.

Chấm lửa đưa ra mỗi lúc gần lại, Lý hàn Thu biết là Ngọc Chiêu đang cầm độc hương từ từ đi tới. Chàng nhìn đã rõ cực thế, Ngọc Chiêu theo chàng cùng Lôi Phi tới đây là có chuyện mưu đồ.

Bỗng thấy Ngọc Chiêu lại chậm chạp trở vào phòng. Đột nhiên thị quẹt lửa sáng lên.

Lý hàn Thu bụng bảo dạ:

- Trên giang hồ thật lắm chuyện nham hiểm gian trá khiến cho người ta khó mà đề phòng biết được. Nếu bữa nay không có Lôi Phi thì mình khó mà tránh được thủ đoạn đê hèn của bọn chúng.

Chàng nghĩ vậy liền nhắm mắt giả vờ bị mê rồi.

Ngọc Chiêu giơ cao ngọn lửa lên coi mắt Lý hàn Thu và Lôi Phi rồi châm vào cây đèn cầy trên bàn.

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng đàn ông hỏi:

- Chiêu cô nương! Đã xong chưa?

Ngọc Chiêu đáp:

- Xong cả rồi!

Thị đưa tay ra mở cửa. Một đại hán mình mặc võ phục đen, lưng đeo trường kiếm thủng thẳng bước vào.

Lý hàn Thu mở hé mắt ra nhìn thì thấy người mới đến đó là gã áo xanh đã xuất hiện trên Ngọc Mỹ Phường.

Ngọc Chiêu chuyển động mục quang ngó Lôi Phi và Lý hàn Thu một cái rồi quay lại hỏi người áo đen:

- Bọn chúng là nhân vật thế nào?

Người áo đen đáp:

- Hiện giờ chưa rõ lai lịch bọn chúng.

Rồi gã rảo bước tiến lại bên mình Lý hàn Thu.

Lý hàn Thu tuy nhắm mắt nhưng cũng phát giác gã kia đi tới trước mặt. Chàng nghĩ bụng:

- Nếu gã điểm huyệt mình thì thật là phiền phức lắm đây.

Bỗng nghe Ngọc Chiêu nói:

- Anh chàng họ Trương này thật thà lắm, bất tất phải làm cho y phải chịu khổ sở.

Gã áo đen đáp:

- Trong lòng tại hạ rất hoài nghi một điều.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Điều gì?

Gã áo đen đáp:

- Tại hạ chắc mặt hai gã này đã đồ thuốc dịch dung.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Tại sao chúng phải thay đổi sắc mặt?

Gã áo đen đáp:

- Thằng cha họ Điền bỏ ra hạt minh châu. Đó chính là bảo vật trong nội cung quý giá vô cùng.

Gã đánh cắp được bảo vật tại hoàng cung tất không phải là nhân vật thông thường.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Vậy gã là người trong hoàng cung hay sao?

Gã áo đen đáp:

- Nếu gã không phải trong hoàng cung thì tất phải là tay độc hành đại đạo nổi danh trong võ lâm. Vì thế mà mà chúng ta phải tra xét xem chúng có thay đổi sắc mặt không?...

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ còn được tin đệ nhất thần châu Lôi Phi đã đến Kim Lăng nhưng mấy bữa nay, không làm sao tìm ra tông tích hắn đâu.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Ngươi hoài nghi gã là Lôi Phi chăng?

Gã áo đen đáp:

- Chưa biết có đúng không, có điều chúng ta phải đề phòng cẩn thận.

Chương 35 - Quyên Nhi lại xuất hiện đưa tin

Lý Hàn Thu tựa lưng vào vách, giả vờ bị mê, chàng nghe rõ câu chuyện đối đáp giữa hai người. Đồng thời chàng ngấm ngầm quyết định:

- Nếu Ngọc Chiêu và gã áo đen ra tay điểm huyệt thì lập tức ta phải phản kháng.

Bỗng nghe Ngọc Chiêu nói:

- Hai gã này là người võ lâm thì nhất định không sai rồi. Có điều lúc này chúng ta không nên để nội tình Ngọc Mỹ Phường hoàn toàn tiết lộ. Vậy việc đối phó với hai gã này cần phải mau lẹ và bí mật.

Gã áo đen nói:

- Biện pháp tốt nhất là giết chúng để bịt miệng.

Ngọc Chiêu nói:

- Đừng giết vội. Hãy điểm huyệt chúng rồi tìm cách đưa vào Phương gia đại viện. Hiện giờ chúng ta chưa rõ lai lịch chúng mà vội giết ngay thì là hành động khinh suất.

Gã áo đen vâng lời vung tay phải lên định điểm huyệt Kim tỉnh trên vai bên trái Lý Hàn Thu.

Trước tình thế bắt buộc, Lý Hàn Thu không thể giả vờ nữa. Chàng nghiêng người đi tránh đòn của gã áo đen. Đồng thời đột nhiên xoay tay nắm lấy cổ tay gã. Gã áo đen không ngờ Lý Hàn Thu giả vờ trúng độc. Chàng ra tay rất thần tốc gã không kịp đề phòng bị chàng nắm được.

Lý Hàn Thu vừa ra chiêu đã nắm được đối phương. Chàng liền đứng thẳng người lên.

Ngọc Chiêu giật mình kinh hãi nói:

- Úi chà! Các hạ quả nhiên là chân nhân không lộ bản tướng.

Thị nghiêng người đi phóng chưởng đánh tới.

Lý Hàn Thu bóp mạnh tay phải. Lập tức gã áo đen tê chồn một nửa mình, không sao kháng cự được nữa. Đồng thời chàng vung tay trái tiếp đòn đánh của Ngọc Chiêu. Hai chưởng đụng nhau bật lên tiếng "sầm" rùng rợn.

Ngọc Chiêu không ngờ Lý Hàn Thu võ công cao cường đến thế. Tay phải chàng kiềm chế gã áo đen mà tay trái vẫn đón được chưởng lực của thị. Bất giác thị thộn mặt ra.

Ngọc Chiêu vừa vung chưởng phản kháng vừa lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai?

Lý Hàn Thu không trả lời vào câu hỏi. Chàng nói:

- Thủ đoạn của cô nương cũng đáo để thật!

Tay phải chàng buông gã áo đen ra. Chàng sử dụng cả hai tay đáng theo thế liên hoàn, mỗi chiêu một mãnh liệt hơn.

Ngọc Chiêu bị Lý Hàn Thu uy hiếp mãnh liệt, không còn sức để phản kích nữa.

Lý Hàn Thu muốn đánh cho mau lẹ. Chàng định trong vòng chiêu phải điểm huyệt xong. Nào ngờ võ công của Ngọc Chiêu cũng lợi hại vô cùng. Chàng đã liên công mười mấy chiêu mà chưa sao điểm huyệt được đối phương. Miệng chàng lẩm bẩm:

- Con nha đầu này bản lĩnh không vừa!

Bỗng nghe Lôi Phi cất tiếng lạnh lùng:

- Có biết hội vụ mới là tay tuấn kiệt. Ngọc Chiêu cô nương! Nếu còn đánh nữa tất phải bị thương. Sao bằng đình thủ là hơn.

Ngọc Chiêu đã bị Lý Hàn Thu uy hiếp không còn sức phản kích. Bây giờ thị nghe Lôi Phi nói vậy trong lòng lại càng xao xuyến, bất giác ngoảnh đầu nhìn lại.

Giữa lúc thị quay đầu, tinh thần bị phân tán. Lý Hàn Thu thừa cơ điểm trúng huyệt đạo thị.

Lôi Phi vẫy tay tắt nến đi rồi nói:

- Chúng ta phải đi cho lẹ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đi đâu bây giờ?

Lôi Phi đáp:

- Đi về thuyền nhỏ. Chỗ đó kể ra cũng nguy hiểm lắm, song so với nơi khác tương đối an toàn hơn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn Ngọc Chiêu cô nương và gã áo đen thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ đem Ngọc Chiêu về thuyền, còn gã áo đen thì để tiểu huynh xử trí.

Y cúi xuống cõng gã áo đen lên rồi nói:

- Chúng ta chia đường ra đi rồi quanh về thuyền nhỏ. Lý đệ cõng Ngọc Chiêu đi.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó...

Lôi Phi ngắt lời:

- Người võ lâm không thể gò bó trong lễ phép thông thường huống hồ chi bây giờ thời cơ cấp bách. Lý đệ cõng Ngọc Chiêu.

Lý Hàn Thu không sao được đành cõng thị lên lưng.

- Đi lẹ lên! Nếu phát giác ra có người theo dõi thì phải hạ độc thủ ngay mà hạ sát kẻ theo mình, hay ít ra là chạy cho thoát thân.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Chàng tung mình nhảy ra ngoài cửa sổ. Nhờ bóng đêm chàng chạy lẹ về thuyền.

Lý Hàn Thu đợi trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm. Lôi Phi mới lật đật về tới. Tay y cầm một cái bọc.

Lý Hàn Thu liếc mắt nhìn cái bọc rồi hỏi:

- Cái gì thế?

Lôi Phi cười đáp:

- Hai bộ quần áo giả trang người chài lưới. Sáng mai chúng ta đổi làm ngư ông.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Con thuyền nhỏ này dài bất quá hai trượng, rộng không đầy sáu thước thì để Ngọc Chiêu vào đâu?

Lôi Phi cười đáp:

- Tiểu huynh sẽ có cách.

Y đưa tay khẽ đập vào mũi Ngọc Chiêu hỏi:

- Cô ta chưa tỉnh lại ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ chưa giải khai huyệt đạo cho thị.

Lôi Phi nói:

- Hãy giải khai vận huyệt cho tỉnh và điểm huyệt tứ chi cho thị hết cử động. Tiểu huynh muốn hỏi thị mấy câu.

Lý Hàn Thu hành động theo lời bạn, giải khai vận huyệt cho Ngọc Chiêu.

Lôi Phi lạnh lùng cất tiếng:

- Bọn tại hạ không muốn sát hại cô nương. Nhưng nếu cô không chịu hợp tác, bắt buộc tại hạ phải ra tay thì đó là hành động bất đắc dĩ.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Đây là đâu?

Lôi Phi đáp:

- Đây cũng ở trên sông Tân Hoài, cách Ngọc Mỹ Phường không đầy hai dặm.

Ngọc Chiêu chậm rãi hỏi:

- Đại gia muốn hỏi gì?

Lôi Phi không trả lời hỏi lại:

- Có phải trong mình cô nương đem theo lưỡi dao truy thủ?

Ngọc Chiêu đáp:

- Đúng thế.

Lôi Phi nói:

- Lưỡi dao truy thủ đó hiện giờ đã đón tiếp huyệt mạch môn gã áo đen.

Ngọc Chiêu sửng sốt hỏi:

- Thực thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ không nói dối ai bao giờ.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Thi thể hiện giờ ở đâu.

- Tại hạ đã đem gã vào trong Hội Võ Quán.

Ngọc Chiêu giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao? Ngươi đưa gã vào Hội Võ Quán ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Trên huyệt mạch môn gã còn cắm lưỡi truy thủ của cô nương.

Lý Hàn Thu nghe bạn nói mà chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi:

- Y lấy lưỡi truy thủ trong người Ngọc Chiêu từ lúc nào mà sao ta chẳng biết gì hết? Y đem thi thể gã áo đen vào Hội Võ Quán để làm gì?

Bỗng nghe Ngọc Chiêu thở dài:

- Thủ đoạn của Điền đại gia thật là ác độc.

Lôi Phi nói:

- Nếu mà bọn tại hạ mà lọt vào tay cô nương, bị phải thuốc mê ngã lăn ra, thì chắc lúc này còn phải chịu đau khổ gấp mười cách đối xử của tại hạ với cô nương.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Sao Điền đại gia không giết phứt tiện thiếp đi cho rồi?

Lôi Phi đáp:

- Vì bọn tại hạ nhận thấy cô nương chưa phải người chìm đắm đã sâu, còn có thể cứu vớt được.

Ngọc Chiêu cười lạt hỏi:

- Các vị muốn lợi dụng tiện thiếp để nói rõ nội tình phải không?

Lôi Phi đáp:

- Nếu cô nương chịu hợp tác thì còn gì nói nữa!

Ngọc Chiêu lắc đầu đáp:

- Các vị muốn dùng hình cụ khốc liệt nào thì cứ việc mà dùng. Bắt đầu từ giờ tiện thiếp không nói thêm một câu nào nữa.

Đoạn thị nhắm mắt lại.

Lôi Phi thủng thẳng nói:

- Người đồng bạn của cô nương trong mình hãy còn cắm lưỡi dao truy thủ thì bất luận gã có bị cô nương gia hại hay không, cô cũng khó lòng giải thích với bọn họ cho rõ được.

Ngọc Chiêu dường như đã có chủ ý, thị nhắm hai mắt, lặng yên không nói gì.

Lôi Phi gằn giọng:

- Cô nương quật cường lắm!

Ngọc Chiêu vẫn nhắm mắt nằm yên không nói nửa lời.

Lôi Phi khẽ ho một tiếng rồi nói tiếp:

- Bất luận cô nương bình tĩnh đến đâu hay dùng cách nào để kháng cự, những cái đó đều không quan trọng. Tại hạ có mấy điểm cần nói cho cô nương biết.

Ngọc Chiêu vẫn nhắm mắt, lờ đi như không nghe tiếng.

Lôi Phi cau mày nói tiếp:

- Lúc này cô nương vẫn là địch nhân của bọn tại hạ. Đã là địch nhân thì chẳng còn gì thương tiếc. Nếu cô nương cố bắt buộc thì bọn tại hạ bất cứ lúc nào cũng giết cô được.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn Ngọc Chiêu thấy vẻ mặt thị vẫn thản nhiên dường như chẳng để ý đến lời hăm dọa của Lôi Phi.

Lôi Phi nói tiếp:

- Bọn tại hạ đã nói rõ rồi. Cô nương đừng có thái độ nào là tùy ý cô.

Y kéo Lý Hàn Thu ra đầu thuyền bỏ mặc Ngọc Chiêu nằm đó.

Một đêm lặng lẽ trôi. Sáng hôm sau Lôi Phi và Lý Hàn Thu đã cải trang làm dân chài lưới.

Lý Hàn Thu đem lưới cá và nhiều đồ dùng xếp đống ngay bên mình Ngọc Chiêu để phòng khi có động là đẩy đống ngư cụ lấp người thị đi.

Lôi Phi đẩy con thuyền nhỏ vào bờ chỗ vắng vẻ rồi nói:

- Lý đệ! Lý đệ trông coi thị, tiểu huynh lên bờ xem tình hình.

Lý Hàn Thu nghĩ tới trước tình cảnh này bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện nguy hiểm, liền hỏi:

- Nếu xảy ra biến cố thì chúng ta gặp nhau bằng cách nào?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cho đến lúc này chúng ta vẫn chưa bị địch nhân nghi ngờ. Tiểu huynh nghĩ rằng ngoại trừ biến cố đặc biệt còn không có chi đáng ngại. Vạn nhất gặp biến thì sáng mai chúng ta gặp nhau trong tòa tiểu miếu.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ hy vọng không xảy ra chuyện gì, nhưng mình cũng nên phòng bị.

Lôi Phi tủm tỉm cười khẽ nói:

- Nếu Lý đệ dùng biện pháp thuyết phục được Ngọc Chiêu hợp tác với chúng ta thì thị giúp chúng ta được rất nhiều việc.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Chắc tiểu đệ không làm được.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ cứ thử coi!

Lý Hàn Thu đi vào khoang thuyền lấy cần câu ra ngồi giả vờ câu cá một lúc. Sau chàng đi vào khoang thuyền hỏi:

- Ngọc Chiêu cô nương! Cô nương dùng chút điểm tâm nhé!

Ngọc Chiêu quả nhiên có tính cương nghị người thường không thể bì kịp. Từ nửa đêm hôm qua đến sáng hôm nay Lý Hàn Thu chưa thấy thị mở mắt ra lần nào. Bây giờ thị vẫn lờ đi như không nghe tiếng nằm thẳng cẳng như xác chết.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Tại hạ ngồi ngoài đầu thuyền câu cá. Nếu cô nương muốn ăn muốn uống thì cứ kêu lên một tiếng là tại hạ vào ngay.

Ngọc Chiêu vẫn nhắm mắt không nói nửa lời.

Lý Hàn Thu cũng bỏ mặc thị ra ngồi đầu thuyền buông câu. Chàng mặc áo tơi, đầu đội nón đan. Ai trông bề ngoài cũng tưởng là ngư ông ngồi thản nhiên vô sự mà thực ra chàng ngấm ngầm để ý đến tình trạng biến hóa chung quanh.

Nửa ngày lặng lẽ trôi. Chàng chờ cho đến giữa trưa vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

Ngọc Chiêu nằm trong thuyền thủy chung vẫn không lên tiếng.

Vầng thái dương lên đến giữa trời. Ánh nắng như thiêu như đốt. Trên sông Tần Hoài yên lặng như tờ. Trên bờ sông đường ngang ngõ dọc giao nhau cũng chẳng thấy một người khách bộ hành.

Lý Hàn Thu từ từ bước vào khoang thuyền ngó thị một cái rồi thở dài hỏi:

- Cô nương bị điểm huyệt không hành động được mà lại chẳng ăn uống gì thì chống chọi được bao lâu?

Ngọc Chiêu mở mắt ra nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi lại:

- Đời người trong vòng trăm năm rút cục vẫn là cái chết. Chết bao giờ thì chết có khác gì nhau?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Thế là cóc đã mở miệng rồi!

Ngọc Chiêu tức giận nói:

- Ngươi thật là tệ hại!

Lý Hàn Thu thở phào một cái rồi nói:

- Cô nương nhịn từ hôm qua đến trưa hôm nay thủy chung không nói một lời. Công phu nhẫn nại này thực khiến cho tại hạ kính phục vô cùng!

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có phải cô nương không chịu nói năng, ăn uống là sợ lỡ lời làm tiết lộ điều bí ẩn trong lòng, nên tuyệt thực để tự vận?

Ngọc Chiêu lạnh lùng hỏi lại:

- Nếu đúng thế thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Như vậy tại hạ không hỏi những điều bí ẩn trong lòng cô nương nữa thì cô nương khỏi tuyệt thực để tự tử.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Trương đại gia nói thiệt chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ nói thực.

Ngọc Chiêu bỗng la lên:

- Lạ quá!

Lý Hàn Thu không hiểu chuyện gì, sửng sốt hỏi:

- Điều chi lạ quá?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp bị bắt không có chút năng lực nào để kháng cự thì nhứt thiết tùy các vị phát lạc thế nào cũng phải chịu, cả đến việc bắt tiện thiếp cung xưng những điều bí ẩn trong lòng cũng vậy. Hà tất phải đối đãi với tiện thiếp?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Chẳng đối đãi như vậy thì làm thế nào?

Ngọc Chiêu đáp:

- Dùng trọng hình bắt buộc phải cung xưng.

Lý Hàn Thu cười mát nói:

- Cô nương không phải là hạng người tàn ác, tưởng chẳng nên dùng trọng hình khảo đả.

Ngọc Chiêu đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi:

- Các vị là những nhân vật thế nào?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ không hỏi lai lịch cô nương. Vậy hay hơn hết là cô nương đừng hỏi họ tên tại hạ.

Ngọc Chiêu nói:

- Trương đại gia nói nghe có vẻ công bằng lắm.

Lý Hàn Thu múc một chén nước trong bưng lại nói:

- Cô nương suốt đêm không ăn uống gì tưởng bây giờ nên uống một chén nước cầm hơi.

Ngọc Chiêu thực tình khát khô cổ họng, nhưng thị vẫn kiên trì đáp:

- Tiện thiếp không cần uống.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương bị điểm huyệt ở tứ chi, chắc đầu cổ còn cử động được?

Ngọc Chiêu quay mặt lại. Không hiểu nàng nghĩ sao lại thò đầu ra uống hết chén nước.

Lý Hàn Thu đặt chén xuống thủng thẳng nói:

- Cô nương hãy nghỉ ngơi một lúc để tại hạ đi thổi cơm nấu canh cho cô dùng.

Ngọc Chiêu hững hờ nói:

- Không cần đâu!

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn tại hạ không có ý làm hại cô nương mong rằng giữ gìn thân thể.

Ngọc Chiêu nói:

- Trương đại gia là người rất thể tất, nhưng tiện thiếp nói cho đại gia hay đối với tiện thiếp bất cứ phương pháp nào cũng chẳng ăn thua, đại gia đừng có hy vọng dò hỏi ở miệng tiện thiếp một chút tin tức nào hết.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Cô nương đừng hiểu lầm. Tại hạ không có ý như vậy đâu.

Ngọc Chiêu nói:

- Trời sinh đại gia là người hữu tình, đối xử với phái nữ một cách biệt đãi.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Không phải thế đâu. Tại hạ biết mình đối xử với cô nương thế này cũng quá tệ, nên trong lòng rất áy náy.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Đại gia đối xử với đàn bà con gái đặc biệt tử tế phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Có thể nói như vậy.

Ngọc Chiêu lại hỏi:

- Nhưng chỉ với người đẹp thôi chứ?

Lý Hàn Thu liếc mắt nhìn Ngọc Chiêu một lúc rồi đáp:

- Đẹp hay xấu tại hạ không nghĩ đến.

Ngọc Chiêu nói:

- Nếu vậy thì đại gia đúng là một người quân tử chân chính.

Lý Hàn Thu nói:

- Điều này tại hạ tưởng không cần phúc đáp cô nương.

Ngọc Chiêu quay mặt đi thở dài nói:

- Tuy đại gia là người quân tử, nhưng bọn tiện thiếp lại đứng về lập trường kẻ địch.

Lý Hàn Thu cười ruồi nói:

- Tại hạ cũng biết thế, nhưng không cừu địch mãnh liệt như cô nương.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp đã nói rồi, bây giờ có nói thêm mấy câu nữa cũng vậy thôi.

Thị ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Tiện thiếp có điều muốn thỉnh giáo nhưng chưa hiểu các hạ có vui lòng trả lời không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ cần biết cô nương muốn hỏi điều chi?

Ngọc Chiêu nói:

- Dĩ nhiên là việc liên quan đến bản thân tiện thiếp.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương cứ việc hỏi đi!

Ngọc Chiêu:

- Các vị giữ tiện thiếp ở đây, giết đã không giết, tha cũng không tha, định xử trí thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu cô nương chứng minh được rằng sau khi bọn tại hạ buông tha, cô nương đừng dấn mình vào trong chốn thị phi này nữa thì tại hạ xin tha lập tức.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp bị các vị bắt sống đem về đây ngoài miệng lưỡi ra biết lấy gì để chứng minh.

Lý Hàn Thu toan trả lời thì đột nhiên nghe thấy tiếng động nhẹ dường như có người nhảy xuống thuyền. Chàng toan đẩy đống chài lưới để che lấp Ngọc Chiêu đi nhưng lại ngờ là Lôi Phi trở về.

Lý Hàn Thu còn đang do dự thì người mới đến đã xuất hiện trước cửa khoang thuyền. Người này mình mặc áo lam, mày thanh mắt sáng, nét mặt quen thuộc nhưng chàng không nhớ được đã gặp ở đâu.

Người mới đến nhìn Lý Hàn Thu chắp tay vào rồi cất bước tiến vào khoang thuyền tươi cười hỏi:

- Huynh đài quên tại hạ rồi ư?

Lý Hàn Thu sực nhớ ra thanh âm này rất giống Quyên nhi. Chàng liền hỏi.

- Người là Quyên...

Người mới đến dường như sợ Lý Hàn Thu nói rõ thân phận mình vội ngắt lời:

- Tiểu đệ đêm qua đã gặp huynh đài một lần.

Lý Hàn Thu nhớ tới đêm qua chàng đang đi với Ngọc Chiêu thì gặp một người mặc áo trường bào, té ra là nàng đổi nam trang. Nàng đến để tìm mình không hiểu có dụng ý gì?

Lý Hàn Thu vừa xoay chuyển ý nghĩ trong lòng vừa cất tiếng hỏi:

- Phải rồi! Quyên huynh! Bây giờ Quyên huynh tìm đến đây có điều chi dạy bảo?

Quyên nhi cười đáp:

- Chả có chuyện gì quan hệ, chỉ đến thăm huynh đài một chút mà thôi.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế.

Quyên nhi khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì con thuyền đánh cá của huynh đài dường như bị người dòm dỏ.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Quyên nhi gật đầu lại hỏi:

- Huynh đài không tin chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Được Quyên huynh quan tâm đến, tiểu đệ cảm kích vô cùng!

Quyên nhi nói:

- Vào khoảng mặt trời lặn hôm nay bọn họ sẽ đi kiểm tra các thuyền chài, huynh đệ liệu mà ứng biến. Tiểu đệ xin cáo biệt đây!

Dứt lời, Quyên nhi chắp tay vái chào rồi trở gót nhảy lên bờ.

Lý Hàn Thu muốn lưu Quyên nhi lại một lúc, nhưng chàng biết nàng là gái cải dạng nam trang, nên không bề mở miệng.

Quyên nhi đến một cách đột ngột, ra đi cũng lật đật chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng nàng đâu nữa.

Ngọc Chiêu hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Người mới đến là ai vậy?

- Y là người bạn của tại hạ.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Bạn thâm giao chứ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chỉ quen biết mà thôi, chưa đáng gọi là thâm giao.

Ngọc Chiêu lại hỏi:

- Y là đàn ông hay đàn bà?

Lý Hàn Thu không ngờ bị thị hỏi câu này, bất giác chàng thộn mặt ra hỏi lại:

- Theo nhận xét của cô nương thì thế nào?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp xem chừng y là gái giả trai.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Tại hạ tưởng cái đó không quan hệ.

Ngọc Chiêu tủm tỉm cười nói:

- Coi các hạ bề ngoài có vẻ trung hậu mà bề trong gian trá khôn lường.

Lý Hàn Thu không trả lời Ngọc Chiêu, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Sao Quyên nhi lại biết mình ở trên thuyền nhỏ này, huống chi mình đã cải trang thay đổi bộ mặt, chẳng lẽ nàng ngấm ngầm ám thị bọn mình? Không hiểu nàng tới đây có mục đích gì? Nàng trước ở nhà Quân Trung Phụng, sau chạy sang nhà Phương Tú đều can tâm làm tỳ nữ cho người, thì bên trong hẳn có chuyện mưu đồ.

Chương 36 - Ngọc Chiêu Bày Kế Thoát vòng vây

Nét mặt tươi cười của Quyên nhi vẫn lẩn quẩn trong đầu óc Lý Hàn Thu không sao xóa nhòa được bất giác chàng nổi tính hiếu kỳ rất mãnh liệt.

Bỗng nghe Ngọc Chiêu lạnh lùng hỏi:

- Người đó nói vào lúc mặt trời lặn hôm nay có người đến điều ra con thuyền nhỏ này các hạ có tin không?

Lý Hàn Thu bị câu hỏi của Ngọc Chiêu cắt đứt luồng tư tưởng, chàng quay lại nhìn Ngọc chiêu nói:

- Theo ý tại hạ thì chắc y nói đúng.

Ngọc Chiêu nghe giọng lưỡi chàng dường như bàn việc với mình không có ý gì nghi ngại thì cười thầm hỏi.

- Các hạ muốn thỉnh giáo tiện thiếp chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô nương cùng phe với bọn họ thì dĩ nhiên hiểu họ rõ hơn.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Dường như các hạ không có chủ kiến gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không hẳn thế. Theo ý kiến tại hạ thì việc người đồng đạo bị lưỡi truy thủ của cô nương đâm chết mà thi thể y lại đưa vào trong Hội Võ Quán trở nên rất trọng đại, vì thế tại hạ nghĩ rằng bọn họ phải có kế hoạch hành động đại quy mô. Dù bọn họ không nghi ngờ chiếc thuyền nhỏ này, nhưng có thể tiện dịp họ cũng lùng xét.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Bây giờ các hạ định chuẩn bị thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hiện giờ chưa cần đến chuyện ứng biến, chờ Điền huynh trở về rồi sẽ thương nghị.

Ngọc Chiêu nói:

- Y không phải họ Điền mà các hạ cũng không phải họ Trương. Cả hai vị đều dùng họ giả.

Lý Hàn Thu cười đáp:

- Đúng thế! Bọn tại hạ đều dùng họ giả cả cái tên Ngọc Chiêu của cô nương cũng là tên giả.

Ngọc Chiêu nói:

- Có thể con thuyền này hiện giờ đang ở dưới con mắt giám thị của bọn họ.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Cô nương nói phải đó Ngọc Chiêu cười lạt nói:

- Các hạ là người rất trầm tĩnh.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ trải sóng gió đã nhiều nên dù có bị họ nhát cũng chẳng cần hoang mang.

Ngọc Chiêu nói:

- Các hạ lại còn có tính rất tự nhiên nữa.

Lý Hàn Thu nhìn cầm chặp vào mặt Ngọc Chiêu nói:

- Bọn họ mà tìm lên thuyền này thì dĩ nhiên khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu. Khi đó tại hạ e rằng khó lòng bảo vệ được cô nương.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Chắc các hạ giết tiện thiếp trước?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không phải thế!

Đột nhiên bóng người thấp thoáng! Lôi Phi đã nhảy vào khoang thuyền.

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Tình hình bên ngoài thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Rắc rối lắm! Đêm qua đã xảy ra mấy phen xung đột. Số người bị thương khá nhiều.

Lý Hàn Thu hỏi tiếp:

- Đều là bọn người ấy cả phải không?

Lôi Phi đáp:

- Hay ở chỗ không ai bộc lộ thân thế. Họ cứ hồ đồ đánh nhau rồi chết một cách hồ đồ.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao thế?

Lôi Phi đáp:

- Dường như ai cũng ngăn ngừa đối phương.

Lý Hàn Thu nói:

- Thế thì thật là kỳ!

Lôi Phi nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Tình trạng cô nương đây thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Khá nhiều rồi! Nhưng chúng ta phải dời cô sớm đi là hay.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Con thuyền nhỏ của chúng ta dường như đã bị người theo dõi. Vạn nhất xảy biến cố gì mà để cô ở trong thuyền này thì e rằng có điều không ổn.

Lôi Phi hỏi:

- Ông bạn mới phong thanh như vậy hay là đã nhìn thấy triệu chứng gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Có người cảnh cáo mà cũng là một phần xét đoán. Con thuyền của chúng ta rất có thể bị người giám thị.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Ông bạn chuẩn bị dời cô nương này đi đâu?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Nếu chúng ta buông tha cô liệu có ảnh hưởng gì đến đại cuộc không?

Lôi Phi ngơ ngác hỏi lại:

- Ông bạn đã hứa lời buông tha cô nương rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Nếu buông tha mà không phương hại đến đại cuộc...

Lôi Phi cười mát hỏi:

- Ông bạn đã nhận ra một điều chưa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Một điều có quan hệ đến thân thế Ngọc Chiêu cô nương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Quan hệ thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Nếu tại hạ quan sát không lầm thì Ngọc Mỹ Phường có thể do cô đứng chủ.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu nói:

- Cô nương! Bất luận cô có tin hay không, tại hạ muốn đem những lời chân thật nói rõ.

Ngọc Chiêu nói:

- Hay lắm! Các hạ nói đi.

Lý Hàn Thu cười mát nói:

- Bọn tại hạ không có ý gia hại cô nương mà chỉ muốn cô nương đừng trợ lực Giang Nam Song Hiệp. Tại hạ cũng không muốn hỏi lai lịch cô nương nữa chỉ cần cô nương ưng thuận dời khỏi Kim Lăng trong một thời gian sáu tháng Ngọc Chiêu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Binh bất yếm trá! Càng man trá càng tốt. Tiện thiếp có thể giả vờ ưng thuận lời các hạ, nhưng tiện thiếp cũng không muốn lừa gạt các hạ.

Lôi Phi không nhịn được bật cười nói:

- Hay lắm! Các vị nói chuyện nghe có vẻ thân mật lắm.

Lý Hàn Thu nghiêm nét mặt hỏi:

- Cô nương nói vậy thì ra không hợp tác với Giang Nam Song Hiệp không được hay sao?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp cũng chẳng ưa gì Gian Nam Song Hiệp nhưng không tự chủ được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Như vậy là cô nương bức bách tại hạ phải thù nghịch rồi còn gì?

Ngọc Chiêu nói:

- Cái đó là tùy các hạ. Tiện thiếp không yêu cầu điều gì mà cũng không thể nói thêm được nữa.

Lôi Phi cười mát nói:

- Ông bạn bất tất phải hỏi nhiều nữa. Việc khẩn yếu lúc này là chúng ta phải nghĩ kế ngự địch...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Theo chỗ tiểu huynh thì hiện giờ tại thành Kim Lăng khó mà kiếm được nơi nào tĩnh mịch, trừ

phi chúng ta kịp thời dời bỏ Kim Lăng. Hội Võ Quán mở cuộc anh hùng đại hội tới nơi rồi. Anh hùng thiên hạ kéo đến Kim Lăng mỗi ngày một đông.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu bọn họ chỉ đến đây tham dự cuộc anh hùng đại hội thì cũng chẳng làm cho trong thành thêm rối loạn mà còn thu được kết qủa trấn áp nhân tâm.

Lôi Phi lắc đầu nói:

- Ông bạn nói nghe cũng có lý, nhưng tình thế không còn cách nào ngăn ngừa được. Theo chỗ tiểu huynh biết thì có rất nhiều cao thủ võ lâm và dường như họ đều thay đổi dạng. Mục đích họ đến đây tựa hồ không phải tham gia anh hùng đại hội mà hiển nhiên có cuộc mưu đồ khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bọn họ mưu đồ chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Đó là những cách vận động ngấm ngầm hiện giờ chưa điều tra được rõ.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Chẳng lẽ những cuộc loạn động này đều có liên quan đến Đinh Bội trong ngôi hoàng từ kia?

Tuy chàng nghỉ vậy nhưng không nói ra.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Ngọc Chiêu nói:

- Tại hạ có một điều muốn nói với cô nương.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp đã bị bắt sống lại bị điểm huyệt dù muốn dù không muốn nghe thì cũng phải nghe.

Lôi Phi lạnh lùng nói:

- Tại hạ chẳng phải là người thương hương tiếc ngọc mà cô nương lại bức bách thái quá tại hạ đành hạ độc thủ.

Ngọc Chiêu đưa mắt nhìn Lôi Phi không nói điều gì nữa.

Lôi Phi lại nói tiếp:

- Thi thể đồng bạn của cô nương tại hạ đã đưa vào trong Hội Võ Quán nhưng không có phản ứng gì trọng đại. Bữa nay Hội Võ Quán vẫn đầy tửu khách mà không ai bàn tán đến chuyện đêm qua.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Cái đó liên quan gì đến tiện thiếp?

Lôi Phi đáp:

- Cô nương thật là người trầm tĩnh.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp - Cái đó chứng tỏ Ngọc Mỹ Phường, Hội Võ Quán và Giang Nam Song Hiệp đã liên kết mật thiết với nhau, che những điều xấu cho nhau và những hành động gian trá.

Ngọc Chiêu đưa mục quang hết ngó Lôi Phi lại ngó Lý Hàn Thu rồi nói:

- Dù các vị đoán trúng nhưng có nói ra cũng chẳng ai tin.

Lôi Phi chậm rãi nói:

- Lúc này tại hạ cũng không cần người ta tin tưởng mình nhưng rồi một ngày kia họ sẽ biết rõ.

Chàng đưa mắt ngó Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Ông bạn, chúng ta mau dời khỏi thuyền này. Chỉ còn Ngọc Chiêu cô nương là khó xử trí.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu chúng ta giết cô thì hơi quá đáng.

Lôi Phi nói:

- Mà tha cô lại càng nguy hiểm hơn.

Lý Hàn Thu đột nhiên giơ tay lên vuốt mặt để lộ chân tướng rồi nghiêm trang nói:

- Ngọc Chiêu cô nương! Cô nương hãy ghi nhớ lấy tướng mạo tại hạ. Oan có đầu nợ có chủ. Rồi đây cô muốn báo thù thì cứ việc tìm Lý Hàn Thu này.

Chàng huy động hai tay giải khai huyệt đạo cho Ngọc Chiêu.

Ngọc Chiêu từ từ đứng lên nhìn kỹ Lý Hàn Thu rồi cười nói:

- Các hạ anh tuấn làm xúc động lòng người.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Cô nương! Bây giờ cô có thể đi được rồi. Cô trở về Ngọc Mỹ Phường hay dời khỏi Kim Lăng để trở về nguyên quán là tùy ý cô.

Ngọc Chiêu từ từ đứng dậy nói:

- Cái ơn phóng thích này tiện thiếp có ngày báo đáp.

Rồi thị cất bước ra khỏi khoang thuyền.

Lôi Phi nhìn Ngọc Chiêu lặng lẽ không nói gì. Hiển nhiên y không thỏa mãn về hành động của Lý Hàn Thu nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản.

Bỗng thấy Ngọc Chiêu ra khỏi khoang thuyền đột nhiên lại quay trở về.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao cô nương còn trở lại?

Ngọc Chiêu vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

- Phía ngoài chiếc thuyền này đã có người giám thị các vị rồi đó.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Rồi y cất bước ra ngoài khoang thuyền.

Ngọc Chiêu vội nói:

- Điền đại gia chớ nên hấp tấp.

Lôi Phi dừng bước lại hỏi:

- Chuyện gì vậy Ngọc Chiêu đáp:

- Trong khoang thuyền có cửa sổ nhỏ. Các hạ mở hé mà trông ra ngoài.

Lôi Phi nghe lời mở rèm che cửa sổ nhìn ra quả nhiên thấy một chiếc thuyền nhẹ đậu ngoài sáu bảy trượng. Trên thuyền có cắm cờ. Một lão già áo xanh râu bạc thái độ rất ung dung nhàn nhã.

Phía sau lão già này một người thủy thủ đầu đội nón trúc ngồi ở đằng lái.

Lôi Phi khẽ chau mày hỏi:

- Có phải chiếc thuyền kia không?

Ngọc Chiêu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Ngó chiếc thuyền nhỏ kia, tiện thiếp chắc chung quanh đây đều có bố trí.

Lúc Lôi Phi lên thuyền chưa thấy con thuyền đó, y cho là cô nói đúng.

Ngọc Chiêu nói tiếp - Thuyền này đã bị theo dõi từ trước, có điều các vị chưa biết mà thôi.

Lý Hàn Thu nói:

- Đến xảy cuộc ác đấu là cùng. Ta chẳng biết đâu mà lo nhiều được.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp không hiểu hai vị mượn con thuyền nhỏ này ở đây có tác dụng gì? Nếu muốn giấu kín hành tung thì bây giờ chẳng nên ra tay.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Theo ý cô nương thì sao?

Ngọc Chiêu đáp:

- Cách đây ngoài hai dặm có một khu rừng lau rộng chừng một mẫu. Nơi đó rất nhiều thuyền

chài. Bây giờ chính gặp lúc bắt tôm cá. Theo ý tiện thiếp nếu mình trà trộn vào đó được thì may ra tránh khỏi con mắt theo dõi của họ.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ý kiến của cô nương rất hay. Chúng ta thử qua đó coi.

Y đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lý đệ! Hay hơn hết là Lý đệ cải trang như trước đừng để bộc lộ chân tướng.

Lý Hàn Thu tưởng đến Giang Nam Song Hiệp đã nhận biết mình nếu để chúng nhìn rõ chân tướng tất chúng điều động bao nhiêu cao thủ vây bắt hay truy sát. Việc cải trang để giấu chân tướng là cần.

Chàng nghỉ vậy rồi không trả lời, đổ thuốc dịch dung lên mặt.

Lôi Phi sắp sửa đồ chài lưới rồi hỏi:

- Cô nương có nhận biết những người đó không?

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp không biết nhưng dám nói chắc là những người theo dõi các vị.

Lôi Phi chỉnh đốn y phục rồi nói:

- Nếu bên rừng lau kia mà có mai phục thì có khác gì đem thân vào miệng cọp.

Ngọc Chiêu nói:

- Nếu các hạ không tin tiện thiếp thì đừng đi nữa.

Lôi Phi không trả lời, ra ngoài khoang thuyền cầm chèo bơi đi.

Ngọc Chiêu nhìn Lý Hàn Thu bôi thuốc thay đổi sắc mặt rồi cười nói:

- Thuyền mình trà trộn vào giữa đám thuyền chài rồi sẽ tìm cách chuồn vào rừng lau. Sau đó bỏ thuyền lên bộ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn cô nương thì sao? Bọn tại hạ để cô ở lại trong thuyền.

Ngọc Chiêu ngắt lời:

- Điền đại hiệp nói rất đúng. Phải giữ bí mật mới được an toàn.

Lý Hàn Thu đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Ngọc Chiêu muốn nói lại thôi.

Ngọc Chiêu đưa tay lên vuốt mái tóc rồi nói:

- Trong lòng Trương đại gia dường như không phục. Nhưng sự thật là thế đó. Bất luận võ công đại gia cao cường đến đâu cũng không chống chọi được với số rất đông cao thủ tụ tập ở đây. Dù

các vị có tấm thân đúc bằng thép thì cũng chỉ là hai người.

Lý Hàn Thu hững hờ nói:

- Đa tạ cô nương có lời chỉ giáo.

Ngọc Chiêu cười mát nói:

- Xem chừng đại gia là người rất quật cường.

Lý Hàn Thu chậm rãi đáp:

- Tại hạ nguyện chỉ muốn kiếm Gian Nam Song Hiệp, không ngờ lúc này lại bị lôi cuốn vào hoàn cảnh khác.

Ngọc Chiêu nói:

- Thế cũng đủ rồi. Giang Nam Song Hiệp là nhân vật chủ yếu trong khu vực này đó.

Lý Hàn Thu không nói gì nữa. Chàng đưa mắt nhìn ra mặt nước ngoài thuyền ngơ ngẩn xuất thần.

Ngọc Chiêu trầm giọng nói:

- Xem chừng giữa Trương đại gia và Giang Nam Song Hiệp có một mối cừu hận sâu xa.

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Mối thù giết chẳng đội trời chung thì còn thù nào sâu hơn được?

Ngọc Chiêu cười ruồi hỏi:

- Tiện thiếp có một lời chẳng hiểu có nên nói hay không?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Điều gì?

Ngọc Chiêu đáp:

- Nói ra sợ mang tiếng là mới quen biết mà đã nhiều lời. Tình thế Kim Lăng hiện giờ đã sắp xảy cuộc đại biến kinh thiên động địa. Giang Nam Song Hiệp vì việc bảo vệ cho mình đã thi hành hết các thủ đoạn gây nên một trường phong ba dữ dội và đã huy động rất nhiều người. Có người hữu tâm mà cũng nhiều người bị lôi cuốn vào trường thị phi này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người hữu tâm là thế nào?

Ngọc Chiêu đáp:

- Ba chữ "người hữu tâm" bao hàm ý nghĩa rất rộng tiện thiếp khó mà giải thích cho rõ được.

Thị trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Nói một cách khác thì có người mượn gió bẻ măng để cầu tư dục. Có người nhân cơ hội này đền ơn trả oán. Lại có người mượn cơ hội này để tìm ra nguồn gốc sự hỗn loạn trên chốn giang hồ. Ngoài ra thiếu chi kẻ thừa cơ nước đục buông câu, lại lắm người đến tham dự để coi một trường náo nhiệt.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nghe giọng lười cô nương thì dường nhu cô quen biết Giang Nam Song Hiệp nhiều lắm.

Ngọc Chiêu đáp:

- Mới gặp mặt mấy lần chưa thể gọi là quen biết được.

Bổng nghe Lôi Phi lên tiếng:

- Phải cẩn thận đấy.

Lý Hàn Thu muốn mở cửa sổ ra coi thì đột nhiên có tiếng mái chèo bơi rất gấp vọng lại.

Một con thuyền nhẹ lướt qua rất mau.

Lý Hàn Thu thấy trên khoang thuyền này có cặp mắt lấp loáng sáng như điện chớp để ý nhìn lại.

Vì thuyền lướt qua quá lẹ mà nét mặt người kia lại ẩn hiện trong cửa sổ, chàng chỉ ngó thấy cặp mắt mà thôi.

Một điều không ai ngờ tới là chiếc khoái thuyền vụt qua bên con thuyền nhỏ này rồi đi tuốt không quay lại nữa.

Lý Hàn Thu ngoảnh đầu nhìn lại thấy Ngọc Chiêu mở lưới cá từ từ đi ra, thị hỏi:

- Trên khoang thuyền kia có nhân vật nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ chỉ thấy cặp mắt loang loáng chứ chưa nhìn rỏ mặt.

Ngọc Chiêu thò tay mở cửa sổ ra coi thì thấy chiếc khoái thuyền đả vượt ra ngoài mười trượng. Thị nói:

- Tiện thiếp chắc họ chưa nhìn thấy mình.

Đang lúc nói chuyện thì chiếc thuyền nhỏ đã tiến vào rừng lau.

Con thuyền nhỏ xuyên qua đám lau mà đi gần tới bờ thì dừng lại.

Lôi Phi thủng thẳng bước vào trong thuyền cởi áo chài ra hỏi:

- Ngọc Chiêu cô nương! Cô ở lại trong thuyền này được không?

Ngọc Chiêu đáp:

- Nếu tiện thiếp cùng đi với hai vị thì chỉ trong vòng năm dặm là có người cản trở ngay.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ bọn tại hạ hai người ra đi chưa chắc đã bình yên.

Ngọc Chiêu nói:

- Đại hiệp nói cũng có lý, nhưng ít ra là các vị bớt được một phần trở lực.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Huynh đệ! Chúng ta đi thôi!

Ngọc Chiêu nói:

- Khoan đã! Tiện thiếp còn có điều muốn thỉnh giáo.

Lôi Phi hỏi:

- Điều chi?

Ngọc Chiêu hỏi:

- Có phải đại hiệp là Thần Thâu Lôi Phi không?

Lôi Phi cười ruồi hỏi lại:

- Theo nhận xét của cô nương thì sao?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp chắc đúng thì phải.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Vậy cứ kể là đúng đi!

Ngọc Chiêu vẫy tay nói:

- Hai vị lên đường cho trân trọng, tiện thiếp không tiễn chân nữa.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu bỏ hết quần áo chài lại, nhảy lên bờ rồi sóng vai mà đi.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Không ngờ chúng ta lại bỏ con thuyền đó. Nếu tiểu đệ độc ác một chút thì đã giết Ngọc Chiêu.

Lôi Phi ngắt lời:

- Chuyện này không liên quan gì đến Ngọc Chiêu. Dù không có thị chúng ta cũng phải dời khỏi chỗ này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Tình thế biến ảo không lường. Trước tiểu huynh chưa tiên liệu đến chuyện phải thiên đi nơi tạm trú.

Lôi Phi ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Hiện giờ những nhân vật võ lâm trong thành Kim Lăng số đông là đang truy tầm một vật gì. Vì thế mà tình trạng rối beng. Hội Võ Quán kia cùng Giang Nam Song Hiệp cũng có chuyện mưu đồ rất gấp.

Chương 37 - Cuộc mưu đồ tranh đoạt linh chi

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Không chừng vụ nầy có liên quan đến cả Quyên nhi và Đinh Bội.

Chàng liền hỏi Lôi Phi:

- Bọn họ tìm kiếm vật gì?

Lôi Phi đáp:

- Hiện giờ chưa biết rõ được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Những nhân vật võ lâm hiện diện trong thành Kim Lăng có biết nội vụ nầy không?

Lôi Phi đáp:

- Dường như Giang Nam Song Hiệp và Hội Võ Quán chủ đã hiểu nội vụ ít nhiều...

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Vụ nầy có liên quan đến ngôi hoang từ hẳn không sai rồi.

Bỗng nghe Lôi Phi nói tiếp:

- Còn những người khác đến tham dự dường như chưa hiểu vẩn đang dò xét.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh căn cứ vào đâu mà bảo Giang Nam Song Hiệp cùng Hội Võ Quán chủ đã biết nội tình?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh quan sát tình thế thì hiện giờ bên họ tựa hồ cố ý bày ra nghi trận để dẫn dụ người ta đi vào đường rẽ.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ còn có chỗ chưa hiểu.

Lôi Phi hỏi lại:

- Về phương diện gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Giang Nam Song Hiệp và Hội Võ Quán chủ đã biết nội tình sao còn chờ không chịu hạ thủ.

Lội Phi mỉm cười đáp:

- Họ không dám cử động gì ngay vì họ sợ hành động hấp tấp sẽ thúc đẩy những tay cao thủ mấy phe khác vào tình trạng bất lợi cho họ. Tóm lại phe nọ phe kia giằng co nhau khiến cho trong thành Kim Lăng bề ngoài vẫn bình tĩnh.

Lý Hàn Thu hỏi:

Killah74 typed Thất Tuyệt Ma Kiếm 43 - Lôi huynh nên tìm cho hiểu rõ bọn họ truy tầm vật gì.

Lôi Phi đáp:

- Cái đó tiểu huynh chưa thể phán đoán được. Có điều nhất định là một vật rất trân quí quan hệ đến nhân vật võ lâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên đi đâu?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó tiểu huynh không thể trả lời ngay được. Chúng ta cứ đi rồi sẽ liệu.

Bỗng Lôi Phi hạ thấp giọng xuống nói:

- Có người đi tới đó. Chúng ta ăn nói phải cẩn thận một chút.

Hai người ngửng đầu trông ra thì thấy người đi tới mình mặc võ phục, lưng giắt đơn đao. Hắn phưỡn ngực, ngẩng đầu oai vệ tiến về phía trước.

Lôi Phi kéo Lý Hàn Thu tránh sang một bên để nhường lối đi.

Đại hán kia lướt qua hai người đi thẳng xuống bờ sông.

Lôi phi đang tiến về hướng chính Nam, đột nhiên ngoắt sang phía Tây Nam mà đi.

Lý Hàn Thu biết y đã rất lịch duyệt lại có tài liệu việc, chàng không thể bì kịp được, nên không hỏi gì cả cứ lầm lũi theo sau.

Lôi Phi đi thành một đường vòng rộng quanh về tới trước cửa một nhà khách sạn nhỏ thì dừng bước lại. Y khẽ bảo Lý Hàn Thu.

- Lý đệ! Lý đệ chịu khuất tất một chút nhé.

Lý Hàn Thu đáp:

- Hà tất Lôi huynh còn khách sáo!

Lôi Phi tiến vào khách sạn đi thẳng tới một căn phòng chái hiên nhỏ hẹp.

Lúc này mặt trời chưa lặn. Cảnh vật trong phòng còn thấy rõ ràng. Trong phòng một lão già mình mặc áo lụa chân đi giày đan gục xuống bàn mà ngủ.

Hai người tiến vào phòng lão cũng không biết.

Lôi Phi tiến lại hai bước chắp tay nói:

- Tiểu đệ là Lôi Phi xin tham kiến Hồng huynh.

Người kia không ngẩn đầu lên tựa hồ chưa nghe Lôi Phi.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Thằng cha này làm phách dữ!

Bỗng thấy Lôi Phi chau mày hỏi:

- Hồng huynh bị thương rồi hay sao?

Lão già từ từ ngẩng mặt lên ngó Lôi Phi khẻ gật đầu, rồi lại gục xuống bàn mà ngủ.

Lôi Phi vẻ mặt hoang mang hỏi tiếp:

- Hồng huynh! Thương thế nặng lắm không, để tiểu đệ điều trị cho?

Lão kia vẫn gục mặt xuống bàn khẽ lắc đầu.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Lão nầy đã bị trọng thương sao không ngồi ngay ngắn điều dưỡng mà lại gục xuống bàn? Chẳng hiểu lão có dụng ý gì không?

Bổng thấy Lôi Phi khẽ vẫy tay mặt, nói nhỏ:

- Huynh đệ! Chúng ta ngồi nghỉ đây một chút.

Lý Hàn Thu trong lòng bao mối nghi ngờ nhưng chàng cố nhẫn nại không hỏi.

Tòa khách sạn này nhỏ bé, phòng khách trọ rất hẹp. Trong phòng đặt một cái bàn cây và một cái ghế tre và kê một cái giường gỗ. Chỉ có bấy nhiêu đồ đã chật ních không còn chỗ hở để xoay người một cách dễ dàng.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đành ngồi xuống chiếc giường gỗ.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm lão kia mới đứng lên đảo mắt nhìn Lôi Phi và Lý Hàn Thu nói:

- Phiền hai vị chờ lâu quá nhỉ?

Lôi Phi lộ vẻ khẩn trương hỏi:

- Thương thế Hồng huynh ra sao?

Lão kia đáp:

- Không sao đâu. Tại hạ uống thuốc và nghỉ một lúc rồi bây giờ đã khá lắm.

Lão đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Vị nầy là ai? Sao không giới thiệu cho tại hạ biết?

Lôi Phi trỏ vào Lý Hàn Thu đáp:

- Y là Lý Hàn Thu, có lẽ Hồng huynh chưa biết tên y. Nhưng nói đến phụ thân y thì nhất định Hồng huynh hiểu ngay. Y chính là Lý công tử con trai của Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần.

Lão kia chắp tay nói:

- Té ra là Lý đại hiệp công tử. Huynh đệ là Hồng Bất Phát.

Lý Hàn Thu không hiểu Hồng Bất Phát là nhân vật thế nào nhưng chàng thấy Lôi Phi tỏ vẻ rất tôn kính lão, vội chắp tay đáp:

- Té ra Hồng lão tiền bối! Mai đây vãn bối mong được tiền bối chỉ giáo cho.

Hồng Bất Phát nói:

- Không dám! Không dám! Phải chăng Lý huynh đệ là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm?

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Sao lão này cũng biết mình là truyền nhân về Thất Tuyệt Ma Kiếm?

Chàng đáp:

- Vãn bối được ân sư rủ lòng thương thu làm đồ đệ nhưng mình trí hiển tài sơ, tuy được danh sư chỉ giáo mà tiến bộ rất tầm thường.

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười nói:

- Kiếm thuật của Lý thế huynh đã đến mực cao diệu hơn đời, huynh đệ đã được nghe người ta nói nhiều rồi.

Lão đưa mắt nhìn Lôi Phi nói tiếp:

- Lôi đệ đến đây vừa may. Mấy bữa nay trong thành Kim Lăng đang âm ỷ một cuộc biến hóa rất lớn.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Tiểu đệ biết rồi. Hai phái lớn Thiếu Lâm, Võ Đương dường như cũng bị lôi cuốn vào trong trường phân tranh nầy...

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Võ công của Hồng huynh cao thâm tuyệt đỉnh không hiểu bị thương về tay ai?

Hồng Bất Phát mỉm cười đáp:

- Tại hạ chưa nhìn thấy mặt người đó, mới suy đoán mà thôi.

Lý Hàn Thu cười thầm trong bụng:

- Chà! Lão bị thương về tay ai mà cũng không biết.

Hồng Bất Phát nói tiếp:

- May ở chỗ tại hạ bị thương không nặng lắm. Bây giờ đã bình phục rồi. Chẳng cần thâm cứu chuyện nhỏ mọn nầy nửa. Có điều hiện nay trong thành Kim Lăng đang nổi lên những làn sóng ngấm ngầm tựa hồ đổ xô cả vào một chỗ.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lôi huynh biết những ám ký của các môn phái khắp thiên hạ chắc là đã dò la được nhiều tin túc về những ám khí đó?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Hồng Bất Phát vội hỏi:

- Lôi huynh đã tra ra nội vụ chưa?

Lôi Phi khẽ thở dài đáp:

- Tiểu đệ mới biết bọn họ dường như đang tranh đoạt một vật, song chưa biết là vật gì? Vì những ám ký của các môn phái đều không chỉ rõ.

Hồng Bất Phát nói:

- Đúng thế! Những người các môn phái lớn đến tham dự tuy rất nhiều, song chỉ có một số rất ít là hiểu rõ mục đích. Họ giữ bí mật trong lòng mà chỉ huy các bộ hạ hành động.

Lôi Phi hỏi:

- Hồng huynh chắc đã biết tại sao họ lại giữ bí mật?

Hồng Bất Phát đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ nói cho Lôi huynh hay, bất tất phải hỏi vội.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Có một điều rất khó hiểu là trong các môn phái thường xảy ra chuyện xung đột. Có lúc họ chiến đấu nửa vời rồi dừng tay rút lui. Có khi họ đấu đến xảy chuyện thương vong.

Lôi Phi nói:

- Họ đã có chuyện mưu đồ thì khó lòng tránh khỏi những cuộc tranh chấp.

Hồng Bất Phát lạnh lùng nói:

- Nếu chỉ giản dị như vậy thì đã không thành vấn đề.

Lôi Phi lại hỏi:

- Những điểm nào phức tạp?

Hồng Bất Phát đáp:

- Tại hạ bí mật điều tra thấy mỗi lần các môn phái lớn xảy ra chuyện xung đột điều do trung gian có người ngấm ngầm bày đặt dẫn dụ thành cuộc va chạm rồi họ lén lút rút lui.

Lôi Phi cười mát nói:

- Những cái đó tiểu đệ đã phát giác ra trong ám ký của họ rồi. Nhưng...

Hồng Bất Phát hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Cho đến bây giờ tiểu đệ còn chưa biết các môn phái tranh đoạt gì mà họ đều không ra mặt đường đường chính chính mà lại cải trang thay đổi sắc mặt để ngấm ngầm tranh đoạt. Cả hai môn phái lớn Thiếu Lâm, Võ Đương trước đây hành động quang minh chính đại, mà lần nầy cũng không để bộc lộ thân thế.

Hồng Bất Phát trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vì họ không thể bộc lộ được.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Hồng Bất Phát đáp:

- Vì có ba nguyên nhân. Một là vật nầy quá trân quí. Hai là không ai muốn tiết lộ ra. Ba là họ chỉ nghe đồn không có cách nào chứng thực được vật đó. Ba nguyên nhân nầy gây nên cuộc tranh đấu ngấm ngầm là như vậy.

Lôi Phi nói:

- Có một điều khiến cho tiểu đệ rất xấu hổ, mong Hồng huynh chỉ giáo.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Cho đến bây giờ tiểu đệ vẫn chưa hay họ tranh đoạt vật gì?

Hồng huynh có thể cho biết được chăng?

Hồng Bất Phát đáp:

- Nghe nói là một cây linh chi đã thành hình. Nhưng hiện tại chưa thể chứng minh được.

Lôi Phi ngạc nhiên hỏi:

- Cây linh chi thành hình ư?

Hồng Bất Phát đáp:

- Phải rồi! Nếu là vật thông thường thì sao lại khiến cho bao nhiêu người kéo tới đây để ngấm ngầm tranh giành nhau?

Lôi Phi lắc đầu nói:

- Nếu câu nầy không phải do miệng Hồng huynh nói ra thì tiểu đệ thật là khó tin quá.

Hồng Bất Phát cười mát nói:

- Đó là tại hạ mới nghe đồn, còn trúng hay trật thì chưa dám bảo đảm.

Lôi Phi nói:

- Cây linh chi thường sinh trưởng ở nơi thủy tú sơn kỳ. Nó cần linh khí của trời đất mà thành hình. Linh chi đã chọn khu vực mà sinh trưởng thì sao họ lại kéo đến thành Kinh Lăng là một nơi rất đông người nầy?

Hồng Bất Phát trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lời đồn còn có một đoạn khiến người nghe khó mà tin được.

Lôi phi nói:

- Nếu Hồng huynh không tiếc lời thì nói cho tiểu đệ nghe.

Hồng Bất Phát nói:

- Người ta đồn cây linh chi thành hình kia nguyên trước sinh trưởng ở núi Võ Di có người hái thuốc phát giác liền đánh cả gốc rễ đem về Kim Lăng. Người hái thuốc dùng nhiều điều bọc lại cho cây linh chi khỏi biến hình rồi đem về đây.

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế!

Hồng Bất Phát nói:

- Người hái thuốc kia đem cây linh chi thành hình về đây rồi phát giác ra sau một phen lặn lội đường xa, cây linh chi gầy còm đi, phần công hiệu bị giảm sút nhiều. Y liền đem trồng lại, lấy nước sông Trường Giang mà tưới để bồi dưỡng cho nó.

Lôi Phi hỏi:

- Y trồng lại sống được không?

Hồng Bất Phát nói:

- Nghe nói người hái thuốc lúc trồng cây linh chi đã chôn những vật cấm chế chung quanh để

bản chất nó không thoát đi mất.

Lão nói tới đó độc nhiên dừng lại.

Lôi Phi không nhịn được hỏi ngay:

- Rồi sao nữa?

Hồng Bất Phát đáp:

- Về sau ra sao thì không nghe thấy ai nói tới.

Lôi Phi hỏi:

- Bao nhiêu nhân vật võ lâm chỉ nghe đồn một thiên cố sự mà tụ tập tại thành Kim Lăng để tìm kiếm linh chi hay sao?

Hồng Bất Phát đáp:

- Lời đồn nầy không biết đã có từ mấy năm rồi.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao đến nay mới có nhiều nhân vật võ lâm kéo về thành Kim Lăng?

Hồng Bất Phát đáp:

- Cái đó là lời đồn khác.

Lôi Phi hỏi:

- Nhưng chắc nó cũng liên quan đến cây linh chi phải không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Đúng thế! Họ đồn cây linh chi bị tổn thương nguyên khí đã phục hồi và xuất hiện tại thành Kim Lăng. Thêm vào đó thiên cố sự về trước, cả hai ấn chứng gây nên một cuộc triệu tập anh hùng đại hội ở Hôi võ quán khiến cho các lộ anh hùng rần rộ kéo về Kim Lăng.

Lôi Phi hỏi:

- Hồng huynh đã nhận xét về những lời đồn nầy chưa?

Hồng Bất Phát đáp:

- Theo những ấn chứng thu lượm được thì lời đồn đó đúng đến tám phần mười.

Lôi Phi hỏi:

- Cây linh chi hiện giờ ở đâu?

Hồng Bất Phát đáp:

- Đó chính là vấn đề người ta đang tìm kiếm.

Lôi Phi nói:

- Thế là họ bỏ gốc theo ngọn. Đáng lý phải tìm đến nhà người hái thuốc trước mà hỏi cho biết rõ vụ này hư thực thế nào đã.

Hồng Bất Phát nói:

- Chỗ người hái thuốc đã điếu tra hết rồi. Họ sục sạo cả từng ngọn cỏ gốc cây xung quanh đó mấy dặm.

Lôi Phi hói:

- Điều tra có được kết quả gì không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Không! Nghe nói người hái thuốc kia chưa đem cây linh chi về trồng ở nhà mình mà lại trồng tại một nơi bí mật nào khác.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

- Đinh Bội có bảo mình ở đó để giữ một vật mà mình không hiểu là vật gì? Hay là cây linh chi thành hình này?

Chàng nghĩ vậy rồi không nhịn lòng được cất tiếng hỏi:

- Có phải cây linh chi sau khi thành hình làm thuốc giải được không?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Được lắm! Chẳng những giải chất độc thông thường mà còn giải được những chất kịch độc...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chà! Những của quý kỳ lạ trên thế gian tại hạ đã biết không phải là ít, nhưng chưa được thấy qua cây linh chi thành hình, hoặc cây Hà thủ Ô.

Hồng Bất Phát nói:

- Chẳng những Lôi huynh chưa được thấy qua, mà trên thế gian này e rằng chưa được mấy người thấy vì nó hiếm quá. Có khi cả trăm năm chưa gặp một lần. Có hiếm thế mới là vật trân quý phi thường.

Vì muốn coi cây sâm Dã sơn nghìn năm mà tại hạ phải lần mò vào trong nội uyển chốn hoàng cung và phải chiến đấu với bọn thị vệ trong cung rất lâu.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Thế rồi coi được không?

Lôi Phi đáp:

- Không được. Đại khái cây nhân sâm này còn quý hơn cả minh châu nên cất giấu rất kỷ. Vả lại bọn thị vệ trong cung võ công không phải tầm thường. Tại hạ thấy tình thế khó khăn đành chịu

rút lui.

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười nói:

- Lẻn vào Hoàng cung có khi còn rước lấy cái vạ diệt tộc.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ bất quá động tính hiếu kỳ mà thôi...

Rồi y nói tiếp:

- Hồng huynh! Đã tìm thấy người hái thuốc trồng cây linh chi chưa?

Hồng Bất Phát đáp:

- Tìm hài cốt y đã thành tro bụi.

Lôi Phi hỏi:

- Y chết rồi ư?

Hồng Bất Phát gật đầu đáp:

- Hắn chết đã mấy chục năm.

Lôi Phi hỏi:

- Con cháu người đó đâu?

Hồng Bất Phát đáp:

- Cây linh chi đã để họa lây đến con cháu. Chúng bị rất nhiều nhân vật võ lâm tra khảo để hỏi cho ra cây Linh chi. Sau cả nhà nầy phải lánh nạn tới nơi nào không rõ. Hiện tại nhà y chỉ còn là một chỗ hoang lương.

Lôi Phi và Hồng Bất Phát nói chuyện với nhau. Còn Lý Hàn Thu đi theo một ý nghĩ riêng. Chàng tự hỏi:

- Đinh Bội một mình trú trong tóa nhà hoang từ, xem chừng mười phần có đến tám là liên quan đến vụ linh chi này. Chẳng lẽ y canh giữ chỗ đó là canh giữ cây linh chi?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng nhưng giấu nhẹm không nói ra miệng.

Bổng nghe Lôi Phi nói:

- Phần lớn các môn phái đã phái cao thủ tới đây để tỏ vụ nầy rất trọng đại.

Hồng Bất Phát gật đầu nói:

- Cây Linh Chi kia đã trân quý như vậy thì dĩ nhiên ai cũng thèm khát nhưng chỗ dụng tâm thì lại có chỗ khác nhau.

Lôi Phi hỏi:

- Có những chỗ nào khác nhau?

Hồng Bất Phát đáp:

- Tỷ như phái Thiếu Lâm giả tỷ trong chùa nầy trông thấy được cây linh chi thành hình thì địa vị của bản phái lại được người võ lâm kính ngưỡng thêm một tầng.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Theo ý Hồng huynh thì tưởng cây linh chi dùng để tăng công lực. Có người muốn bảo vệ vật kỳ trân của tinh hoa trời đất giữ cho khỏi thương tổn, để nó trường tốc mãi ở nhân gian.

Hồng Bất Phát nói:

- Tại hạ nghĩ như vậy chẳng hiểu có đúng không?

Lôi Phi nói:

- Ít ra chúng ta đã xát định được một điều. Hào kiệt các nơi kéo đến thành Kim Lăng gây ra một làn sóng dữ xô đẩy ngấm ngầm, nhất định là có liên quan đến cây linh chi. Đó là điều không sai được nữa.

Hồng Bất Phát nói:

- Có khi còn nhiều nguyên nhân khác, nhưng tại hạ chưa phát giác ra được.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Những đoàn thể tham dự vào cuộc tìm kiếm linh chi ít ra là có đến mười mấy tốp, mà nhân vật lãnh đạo mỗi tốp đều là tay hảo thủ, chẳng những võ công cao cường trí tuệ cũng hơn người nữa. Vì vậy mà những luồng sóng ngấm ngầm xô đẩy chưa phát ra những thảm kịch tranh đấu giết người đại quy mô?

Hồng Bất Phát khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Trường thảm kịch này không tránh khỏi được. Đúng như lời Lôi huynh nói thì các nhân vật lãnh đạo đều là những nhân vật ưu tú ở các môn phái lớn. Trước khi bọn họ tìm thấy linh chi, không chịu phí thực lực một cách khinh xuất, nên cũng không muốn cùng người ác đấu...

Lão ngửa mặt lên thở phào nói tiếp:

- Còn một chuyện kỳ dị nữa khiến tại hạ không hiểu được...

Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gì?

Hồng Bất Phát đáp:

- Dường như bên trong có một lực lượng rất mạnh ngăn trở và thường bày ra nghi trận tưởng chừng như muốn tranh đấu liều mạng với các môn phái. May ra ở chỗ những nhân vật lãnh đạo đều tự mình kiềm chế được, nếu không tôi e rằng đã xảy ra những cuộc xung đột đổ máu rồi.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Hồng huynh! Chắc lực lượng trọng đại ngăn trở đó. Hồng huynh đã biết là ai rồi?

Hồng Bất Phát đáp:

- Kể ra đã tìm được một chút manh mối nhưng thật khiến cho người ta khó tin lắm.

Lôi Phi hỏi:

- Ai vậy?

Hồng Bất Phát đáp:

- Tại hạ cho là Hội Võ Quán chủ, nhưng y là nhân vật trước nay không để mình lôi cuốn vào chốn giang hồ thị phi.

Lôi Phi cười lạt nói:

- Y dùng bàn tay để che tai mắt quần hùng và đã lừa bịp thiên hạ nhiều năm rồi. bản lãnh người này thật là phi thường.

Hồng Bất Phát nghiêm nghị nói:

- Võ công Hội Võ Quán chủ chắc là ghê gớm lắm.

Chương 38 - Hội Võ Quán Chủ lủng đoạn quần hùng

Lôi Phi máy môi muốn nói nhưng đột nhiên ngừng lại.

Hồng Bất Phát nhìn chầm chập vào mặt y hỏi:

- Lôi huynh đã có tài phân biệt được những ám ký các môn phái khắp thiên hạ thì chắc là tình hình Kim Lăng hiện nay đã biết rõ rồi?

Lôi Phi đáp:

- Những người thủ hộ các môn phái đều là hạng mới tuyển nên những điều bí mật ít tiết lộ ra ngoài. Mãi hôm nay tiểu đệ mới nghe tin bọn họ vì cây linh chi mà tới đây.

Hồng Bất Phát khẻ thở dài hỏi:

- Vậy ra mục đích của Lôi huynh tới đây không phải vì cây linh chi hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Trước đây tiểu đệ không biết cả chuyện cây linh chi nữa.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Bây giờ Lôi huynh biết rồi, vậy tính thế nào đây?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu đệ chẳng có gì mà tính toán.

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười hỏi:

- Hiện giờ ở thành Kim Lăng ít ra có đến mười mấy lực lượng xung đột. Nếu Lôi huynh chỉ có một người chẳng hóa ra thế cô lực bạc hay sao?

Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Dù có Lý thế huynh hợp tác, tại hạ vẩn e rằng không tài nào có đủ thực lực chống đối với những lực lượng cường đại.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Không hiểu lão này nói câu đó là có dụng tâm gì?

Bổng nghe Hồng Bất Phát nói tiếp:

- Tại hạ tự tin mình là tay lỗi lạc, nhưng đối với vụ linh chi này...

Lão nói tới đây đột nhiên im bặt.

Lôi Phi thủng thẳng hỏi:

- Hồng huynh! Phải chăng Hồng huynh cũng động lòng mưu cuộc tranh đoạt linh chi?

Hồng Bất Phát đáp:

- Lôi huynh đoán đúng đó.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cây linh chi thành hình kia không phải là vật để thưởng ngoạn, nếu lấy được mà dùng thì có thể tăng thêm 60 năm công lực trở lên.

Lôi Phi hỏi:

- Linh chi công hiệu đến thế ư?

Hồng Bất Phát đáp:

- Đó là tại hạ chưa nói hết hiệu dụng của nó.

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng Hồng huynh muốn thuyết phục tiểu đệ?

Hồng Bất Phát đáp:

- Phải rồi! Tại hạ muốn hợp tác với Lôi huynh.

Lôi Phi đáp:

- Cách hợp tác thế nào?

Hồng Bất Phát đáp:

- Chúng ta hiệp lực mưu đồ cây linh chi thành hình kia. Nếu lấy được rồi sẽ đem chia đều cho nhau mà dùng.

Lôi Phi tủm tỉm cười quay lại ngó Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Hồng huynh! Tiểu đệ còn ông bạn này nữa.

Hồng Bất Phát trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu đem chia nó thành 3 phần thì không hiểu công hiệu ra sao? Lý thế huynh nguyện ý thì tại hạ dĩ nhiên rất hoan nghinh mời nhập cuộc.

Lý Hàn Thu không biết trả lời ra sao. Chàng đưa mắt nhìn Lôi Phi lẳng lặng không nói gì.

Lôi Phi ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Hồng huynh cũng đơn phương độc mã đến Kim Lăng chăng?

Hồng Bất Phát đáp:

- Ngoài tại hạ còn hai tên đồ đệ...

Lão ngoảnh đầu nhìn Lôi Phi một cái rồi tiếp:

- Nếu ta muốn tìm người trợ lực thì lát nữa sẽ triệu thêm mấy chục tay cao thủ. Nhưng tại hạ không muốn cùng bọn họ hợp tác.

Lôi Phi hỏi:

- Vì không thể phân phối linh chi cho bọn họ được chứ gì?

Hồng Bất Phát đáp:

- Dĩ nhiên đó là một nguyên nhân rất trọng yếu. Còn nguyên nhân thứ hai là cuộc cạnh tranh này, võ công không phải là yếu tố quyết định, thành bại mà cần phải những nhân vật trí dũng kiên toàn. Có khi trí mưu cần hơn cả võ công. Tỷ như Lôi huynh chẳng những mưu trí hơn người mà về võ công cũng là tay cao thủ bậc nhất, vì thế mà sau khi gặp Lôi huynh tại hạ quyết định hợp tác ngay, mới nói cho Lôi huynh biết chỗ cư trú.

Lôi Phi cười mát nói:

- Chà! Đã được Hồng huynh ân cần như vậy, nếu tiểu đệ từ chối thì là bất cung.

Y đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu cười hỏi:

- Lý huynh đệ nghĩ sao? Có muốn hợp tác cùng Hồng huynh đây không?

Lý Hàn Thu thấy chuyện mưu đồ bảo vật của người khác là bất chính, lòng chàng có điều áy náy. Trong lúc thảng thốt chàng không biết làm thế nào cho phải, nên nghĩ ngợi mải mà không trả lời được.

Hồng Bất Phát hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Mỗi người có một chí hướng. Nếu Lý huynh nhận thấy hành vi của bọn tại hạ có điều không ổn thì tùy ý. Lý huynh mà vui lòng hợp tác dĩ nhiên bọn tại hạ rất hoan nghênh. Bằng không muốn hợp tác, tại hạ cũng không miễn cưỡng.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ có một điều khó nói.

Lôi Phi hỏi:

- Lý huynh có điều chi khó nói?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Nếu cây linh chi đó hiện đã là một vật sở hữu của người khác thì cử động của chúng ta có nên hay không?

Lôi Phi đáp:

- Nếu mà vật sở hữu của người mà bọn mình mưu đồ tranh đoạt thì dĩ nhiên có điều không tiện.

Hồng Bất Phát nói ngay:

- Theo chỗ tại hạ biết thì cho đến giờ phút này, cây linh chi kia vẫn là vật vô chủ. Dĩ nhiên có người giảo quyệt nói bừa là vật sở hữu của họ.

Lôi Phi hỏi:

- Giữa hai vấn đề có hay không là vật sở hữu thiệt khó mà phân biệt. Như thế nào mới kể là sở hữu chủ được.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó khó nói lắm. Tỷ như có người đã phát hiện ra cây linh chi, phái người đến coi giữ. Như vậy có phải là sở hữu chủ hay không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Như vậy không kể là sở hữu chủ được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trường hợp nào mới là sở hữu chủ?

Hồng Bất Phát đáp:

- Nếu họ lấy được vào tay đem đi chỗ khác. Giả tỷ có người đã thấy linh chi thật, dĩ nhiên họ sớm dời khỏi Kim Lăng vì họ đã biết rõ nơi đây náo loạn vô cùng, sao còn ở lại làm chi?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Lão nói vậy thật có lý. Nếu Đinh Bội quả thật ở ngôi hoang từ kia để giữ linh chi thì sao lại không đem nó đi nơi khác.

Hồng Bất Phát lại nói:

- Tại hạ muốn hợp tác với Lôi huynh cùng mưu lấy linh chi không phải vì tham tâm tự dục.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Hiển nhiên lão muốn đoạt linh chi để tăng gia công lực mà lại chối không vì tham tâm tư dục, chẳng lẻ lão còn có liên quan gì đến đại sự võ lâm?

Chàng không hiểu lai lịch cùng thân thế Hồng Bất Phát, nên ráng nhịn không hỏi nữa.

Lôi Phi nói:

- Hồng huynh nói vậy tiểu đệ có chỗ chưa hiểu rõ lắm.

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười nói:

- Vì cây linh chi thành hình kia là do tinh hoa của trời đất bồi dưỡng mới nên có những công hiệu tuyệt thế. Bất luận là ai lấy được, uống vào cũng tăng thêm tuổi thọ. Đối với người luyện võ được gia tăng 60 năm công lực là một cuộc thành tựu khiến người nghe phải sợ hãi. Người uống nó có thần lực như vậy thì không phải là ai ai cũng bì kịp.

Lôi Phi ngắt lời:

- Cái đó tiểu đệ đã hiểu rồi. Cây linh chi thành hình hàng ngàn năm chưa có một lần dĩ nhiên là vật trân quý vô cùng. Nhưng chúng ta mưu đồ lấy làm của mình rồi chia nhau ăn uống, như thế chẳng phải vì mình thì còn vì ai nữa?

Lý Hàn Thu khen thầm trong bụng:

- Hay quá! Hay quá! Tuy y có biệt hiệu là Thần Thâu, song chưa mất lòng nghĩa hiệp, khẳng khái.

Hồng Bất Phát lại lên tiếng:

- Phải rồi! Chúng ta mưu đồ linh chi vì tự nguyện chứ bằng vì ai. Nhưng chúng ta tự tin mình không đến nỗi làm điều tàn ác trên chốn giang hồ. Cây linh chi lọt vào tay người tốt thì không sao. Vạn nhất bị quân thâm hiểm độc ác lấy được thì chẳng những họ dùng để tăng công lực cho bản thân mà còn tăng cường thực lực làm điều tàn ác. Người ta ở đời sống được bao lâu, tranh thủ khoảng thời gian 60 năm là một kỳ công vĩ tích. Tại hạ không dám nói khoác, sau khi uống linh chi rồi lập tức thành tay cao thủ bậc nhất trên thiên hạ, nói một cách khác sẽ trở nên bông hoa kỳ lạ trong võ lâm. Chúng ta mà đoạt được linh chi thì ít nhất là chặt hết mầm mống những tên ác đức.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Lý do lão nói tuy miễn cưỡng, nhưng cũng không phải hoàn toàn vô lý.

Lôi Phi cười mát hỏi:

- Hồng huynh! Theo nhận xét của Hồng huynh thì vụ mưu đoạt linh chi liệu có phải trải qua một trường ác đấu không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Dĩ nhiên là không tránh được.

Lôi Phi nói:

- Nếu không tránh khỏi cuộc ác đấu thì chúng ta nhất định phải mời Lý huynh đây gia nhập mới xong.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Không phải tiểu đệ tâng bốc Lý huynh đệ, về kinh nghiệm giang hồ y không bằng chúng ta, nhưng về chân lực thì cả hai chúng ta hợp lại chưa chắc đã địch nổi y...

Lý Hàn Thu vội nói:

- Lôi huynh dạy quá lời, tiểu đệ không dám nhận.

Lôi Phi nói:

- Trong võ lâm còn ai không kinh sợ Thất Tuyệt Ma Kiếm?

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng tài trí tiểu đệ kém cỏi, dù gặp danh sư mà mình chưa phải là cao đồ.

Lôi Phi nói:

- Lý huynh đệ bất tất phải khiêm nhượng. Lôi mỗ đã biết Lý huynh thành tựu đến đâu rồi.

Hồng Bất Phát nghiêm nghị nói:

- Vì đại cuộc võ lâm, chúng ta cực lực hoan nghênh Lý huynh đệ nhập bọn.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Hai vị coi trọng tiểu đệ, khiến tiểu đệ cảm kích vô cùng. Nhưng tiểu đệ có mấy lời cần phải thuyết minh.

Lôi Phi nói:

- Được lắm! Lý huynh đệ có điều gì nói đi. Bọn ta rửa tai để nghe đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ mình mang mối thù sâu tựa bể, bao nhiêu ý chí toàn để vào việc trả thù rửa hận. Còn chuyện tham dự vào việc mưu đoạt linh chi thì không phải chí hướng của tiểu đệ. Nhưng đạo nghĩa võ lâm mà chìm đắm thì tà ma phải dâng cao. Địch thủ chủ yếu của tiểu đệ là Giang Nam Song Hiệp. Cây linh chi kia đã quan hệ đến đại cuộc võ lâm, tiểu đệ chẳng thể ngồi nhìn cũng muốn gia nhập với hai vị, nhưng có mấy điều kiện cần nói trước.

Lôi Phi hỏi:

- Điều kiện gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Điều thứ nhất, nếu linh chi có chủ rồi, tiểu đệ không ra tay tranh cướp.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Còn gì nữa không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Điều thứ hai, nếu cây linh chi lọt vào tay người quân tử thì tiểu đệ cũng không thể giúp hai vị để tranh đoạt.

Lôi Phi nói:

- Tiểu đệ đồng ý rồi, nhưng không hiểu Hồng huynh tính sao?

Hồng Bất Phát đáp:

- Lôi huynh đã đồng ý thì dù tại hạ chẳng đồng ý cũng phải đồng ý.

Lý Hàn Thu nói:

- Hai vị vui lòng ưng thuận thì tiểu đệ hãy gia nhập, bằng có chỗ nào nghi ngại thì tiểu đệ xin thôi.

Lôi Phi nói:

- Lý huynh đệ nên tham gia. Thực lực chúng ta đã đơn bạc mà Lý huynh đệ không gia nhập thì chỉ còn có hai người.

Hồng Bất Phát trong lòng muốn can ngăn Lôi Phi, nhưng y lại nhất định kéo Lý Hàn Thu vào.

Lý Hàn Thu hắn giọng một tiếng rồi nói:

- Đã vậy thì tiểu đệ phải tuân mệnh.

Lôi Phi nói:

- Thế là hay lắm...

Y đảo mắt nhìn Hồng Bất Phát hỏi tiếp:

- Hồng huynh! Chắc Hồng huynh đã có chủ ý rồi?

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ đã tìm ra chút manh mối, có điều chưa được xác định.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ chúng ta đã hợp tác rồi thì Hồng huynh có điều gì cứ nói huỵch toẹt ra.

Hồng Bất Phát nói:

- Hội võ quán chủ đã ngấm ngầm phái nhiều người bày ra nghi trận làm rối tai mắt mọi người. Vì thế mà trong thành Kim Lăng trở nên hỗn loạn đặc biệt. Cố nhiên là nhân vật võ lâm kéo đến rất nhiều, Hội võ quán chủ chỗ nào cũng mô phỏng những ám ký của các môn phái để lại. Đó là một nguyên nhân làm cho tình thế hỗn loạn thêm.

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế! Thảo nào tiểu đệ thấy trên đường phố nhiều ám hiệu loạn xạ. Lắm thứ tưởng chừng như đúng mà ra không đúng, khiến người ta hoa mắt không sao phân biệt được chân giả.

Hồng Bất Phát nói:

- Sau một phen quan sát, tại hạ phát giác ra điều bí ẩn này, liền mạo hiểm tìm đến Hội võ quán chủ...

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Có phải nhân vật thao túng vụ này là Hội võ quán chủ không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Cái đó tại hạ không dám đoán càn, nhưng người lãnh đạo một số cao thủ lũng đoạn bên trong thì đúng là Hội võ quán chủ.

Lôi Phi hỏi:

- Hồng huynh đã phát hiện được chứng cớ gì?

Hồng Bất Phát đáp:

- Tại hạ sau khi phát giác ra Hội võ quán chủ lãnh đạo công cuộc này rồi liền tìm cách trà trộn vào vùng tại nơi y tạm trú để ngấm ngầm tra xét.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Hồng huynh vừa mới bị thương đây chắc cũng ở trong tòa viện của Hội võ quán chủ phải không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Tuy tại hạ bị thương một chút, nhưng đã thám thính ra được một điều bí ẩn.

Lôi Phi hỏi:

- Có liên quan gì đến cây linh chi không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Có chứ! Tại hạ nghe bọn họ bàn đến chỗ tài bồi cây linh chi, dường như ở một nơi hoang lương ngoại thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

- Chỗ hoang lương ngoài thành Kim Lăng thì chắc là ngôi hoang tự mà Đinh Bội tạm trú.

Bổng nghe Lôi Phi hỏi:

- Chỗ đó là địa phương nào? Hồng huynh đã điều tra rõ ràng chưa?

Hồng Bất Phát đáp:

- Lúc tại hạ đang nghe ngóng thì bị bọn họ phát giác. Lập tức chúng bao vây.

Tại hạ vì tình thế bức bách đành động thủ chiến đấu để tìm kế thoát thân. May tại hạ đeo mặt nạ nên chưa bộc lộ chân tướng. Sau khi tỷ đấu mấy chục chiêu, tại hạ phá được vòng vây chạy thoát nhưng mình cũng bị thương nhẹ.

Lôi Phi toan kể chuyện đêm trước tại nhà Hội võ quán chủ có một bọn ma đầu trên chốn giang hồ trú ngụ.

Thế mà Hồng Bất Phát còn sống mà trốn thoát là phước cho lão. Nhưng y nhẫn nại đổi sang chuyện khác, y nói:

- Hồng huynh! Đối với việc tranh cướp linh chi, tiểu đệ có ý kiến.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Lôi huynh có cao kiến gì, xin nói cho nghe.

Lôi Phi đáp:

- Nếu chúng ta còn phấp phỏng lo âu thì đừng nghĩ đến linh chi nữa, hoặc đừng tha thiết cố đoạt cho bằng được. Có như thế mình mới tự do tung hoành tại Kim Lăng, giữa nơi quần hào tụ tập đông đảo. Nhưng hiện giờ trong lòng chúng ta đã có chuyện mưu đồ thì lại không thế nữa. Theo nhận xét của tiểu đệ thì thực lực của chúng ta không được hùng hậu, nên tiểu đệ chủ trương mình phải dùng trí mà tranh chứ không nên dùng sức mạnh.

Hồng Bất Phát đáp:

- Ý kiến của Lôi huynh cũng giống như tại hạ. Ngay từ lúc tại hạ gặp Lôi huynh đã có ý trông cậy vào trí tuệ của Lôi huynh.

Lôi Phi nói:

- Hồng huynh dạy quá lời.

Hồng Bất Phát thở phào một cái nói:

- Theo chỗ điều tra của tại hạ thì hiện giờ tuy tại thành Kim Lăng có hơi nhiều cao thủ tụ hội, nhưng Hội võ quán chủ vừa thế mạnh vừa biết địa lý, nên hắn biết về linh chi hơn người khác nhiều. Chúng ta muốn điều tra linh chi ở đâu, cần phải tìm cách lấy tin ở Hội võ quán chủ.

Lôi Phi ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

- Hồng huynh đã nghe cây linh chi hiện ở một nơi thanh vắng ngoài thành Kim Lăng thì chắc đã biết nó ở phương nào?

Hồng Bất Phát đáp:

- Cái đó tại hạ chưa nghe được rỏ, chỉ ngấm ngầm theo dõi hành động của Hội võ quán chủ để điều tra ra chỗ linh chi.

Lôi Phi nói:

- Được rồi! Đêm nay chúng ta hãy nghỉ ngơi. Sáng mai lại đi điều tra.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm chú ý:

- Chẳng biết có phải Đinh Bội đang canh giữ cây linh chi không, nhưng ta phải tìm cách thông tri cho lão mới được.

Bụng chàng nghĩ vậy, nhưng miệng không nói ra.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Hồng Bất Phát hỏi:

- Hai vị cao đồ của Hồng huynh bây giờ ở đâu?

Hồng Bất Phát đáp:

- Chúng đang mai phục ở nơi chu cận nhà Hội võ quán chủ.

Lôi Phi hỏi:

- Hồng huynh không sợ bị họ phát giác ư?

Hồng Bất Phát đáp:

- Không cần đâu. Hai gã đã hóa trang, họ khó mà biết được.

Lôi Phi nói:

- Tiểu đệ cầu trời phù hộ cho lệnh đồ bình yên.

Sáng sớm hôm sau Lôi Phi ra đi. Hồng Bất Phát cũng dời khỏi nhà khách sạn chỉ để một mình Lý Hàn Thu ở lại.

Chàng nghĩ thầm:

- Ta mượn quách lúc này đến hoang từ báo tin cho Đinh Bội, nói rỏ nội tình cho lão hay. Nếu đúng lão canh giữ cây linh chi thì bảo lão đem đi nơi khác. Bằng lão không giữ cây linh chi chả cần phải giữ ngôi hoang từ nữa.

Bụng chàng nghĩ vậy, toan đứng dậy ra đi thì giữa lúc ấy Lôi Phi đẩy cửa bước vào hỏi:

- Hồng huynh đây rồi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Sau khi Lôi huynh ra cửa y cũng đi liền, chưa thấy trở về.

Lôi Phi thủng thẳng ngồi xuống nói:

- Trong thành Kim Lăng các môn phái lớn để lại ám ký rất nhiều và cực kỳ phức tạp. Hay ở chỗ hiện giờ nhiều ám ký đã bị xóa bỏ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng có người phá hoại?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Nhưng họ không có cách nào phá hủy được hết, vẫn còn để lại một số.

Y tủm tỉm cười nói tiếp:

- Hồng Bất Phát chịu tìm đến chúng ta hợp tác, chỗ dụng tâm của y là muốn trông cậy vào tài năng của bọn mình...

Lý Hàn Thu hỏi xen vào:

- Hồng Bất Phát là nhân vật thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Y không phải là người tồi bại. Có điều hành động của y hơi nghiêng về tư lợi mà thôi.

Y nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Vừa rồi tiểu huynh tra xét những ám ký các môn phái lớn thì phát giác ra đêm qua một cuộc xung đột bộc phát.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Những môn phái nào xung đột?

Lôi Phi đáp:

- Ám ký là phái Võ Đương để lại, nhưng không nói rỏ xung đột với phe phái nào, mà chỉ báo cáo hai tên đệ tử bị trọng thương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Việc họ bị trọng thương cũng nói rõ ở trong ám ký hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Chỉ có hai cái dấu hiệu đại biểu cho hai người đã bị thương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trong ám ký vẽ cả dấu hiệu họ đã bị thương là có dụng ý gì?

Lôi Phi đáp:

- Họ triệu tập khẩn cấp một cuộc hội nghị những người trong phái Võ Đương.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Lôi huynh có biết những người phái Võ Đương bị thương hiện giờ ở đâu không?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Có biết! Tiểu huynh đang muốn điều tra lại vì sợ mình hiểu lầm.

Chương 39 - Tam Hiệp truy tầm bọn Thất Tinh

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi:

- Việc này có quan hệ lắm phải không?

Lôi Phi đáp:

- Khá quan trọng! Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì phái Võ Đương đã gần đến cây linh chi rồi mới xảy ra cuộc ác đấu hung hiểm như vậy.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Trong ngôi hoang từ kia chỉ có một mình Đinh Bội thì lấy đâu ra nhiều người ngăn cản phái Võ Đương? Dù cho có thêm Quyên Nhi thì bất quá mới là hai người. Vụ này ra phải tìm cách hỏi cho ra mới được.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Theo lời Lôi huynh thì dường như có rất nhiều cao thủ võ lâm đang bảo vệ cây linh chi, phải vậy không?

Lôi Phi đáp:

- Tựa hồ như vậy...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Suy luận theo lẽ thông thường thì người giữ linh chi quyết nhiên không có nhiều, thế mà cuộc chiến đấu với người phái Võ Đương dường như không phải ít. Hồng Bất Phát đã nói hiện giờ quần hào ở Kim Lăng rất nhiều, dường như có một luồng thực lực kỳ quái bảo vệ cây linh chi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều mà tiểu đệ không hiểu là tại sao bọn người kia lại giúp vào cuộc bảo vệ cây linh chi?

Trong lòng chàng đã có thành kiến nên miệng chàng nói ra hiển nhiên là có chuẩn đích.

Lôi Phi nghe chàng nói vậy sửng sốt hỏi:

- Bọn người kia là bọn người nào?

Lý Hàn Thu biết mình lỡ lời vội đánh trống lảng:

Lôi Phi đáp:

- Có khi bọn họ được mời đến. Có khi cây linh chi là vật sở hữu của họ. Lại cũng có thể bọn họ muốn nuốt cây linh chi một mình, nên không để người khác tới gần.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao Lôi huynh biết những người đó bảo vệ linh chi? Lôi huynh căn cứ vào đâu mà biết lực lượng họ rất lớn mạnh?

Lôi Phi đáp:

- Giản dị lắm! Trong thành Kim Lăng đã tụ tập rất nhiều cao thủ các phái, nhưng bọn nào cũng muốn tránh cuộc xung đột gây thành cuộc chiến đấu đau thương. Trừ phi trường hợp bất đắc dĩ có người tiếp cận linh chi, bất đắc dĩ họ phải đứng ra ngăn cản...

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Phái Võ Đương có danh vọng lớn trên giang hồ, chỉ ở dưới một phái Thiếu Lâm. Chuyến này họ phái người đến Kim Lăng dĩ nhiên là có những cao thủ tinh nhuệ. Thế mà còn bị người đánh bại, thậm chí có kẻ bị thương. Vì thế mà tiểu huynh biết rõ lực lượng kia rất lớn mạnh.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Lời cao luận của Lôi huynh khiến cho tiểu đệ rất kính phục.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ chúng ta tìm đến chỗ phái Võ Đương tạm trú để có thể thám thính nơi xảy ra cuộc chiến đấu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nơi đó có liên quan gì đến cây linh chi?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên chỗ đó tiếp cận linh chi hay ít ra cũng là nẻo đường đi tới cây linh chi. Vì vậy mà chúng ta cần phải kiếm cho được tới chỗ mà họ giao thủ.

Bỗng nghe có tiếng bước chân nhỏ nhẹ vọng tới.

Lôi Phi thủ thế phòng bị, trầm giọng hỏi:

- Ai đó?

Người kia đáp:

- Tại hạ đây mà! Lôi huynh đã về rồi ư?

Lôi Phi mở cửa ra hỏi:

- Hồng huynh! Hồng huynh đã nghe được tin tức gì chưa?

Hồng Bất Phát đáp:

- Có! Tin tức liên quan đến phái Võ Đương.

Lôi Phi ngắt lời:

- Sự việc phái Võ Đương chiến đấu với người phải không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Phải rồi! Lôi huynh cũng biết ư?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu đệ tuy có biết nhưng chưa hiểu họ động thủ ở chỗ nào?

Hồng Bất Phát khẽ thở dài nói:

- Người chiến đấu với phái Võ Đương đêm qua là thủ hạ của Hội võ quán chủ phái tới.

Lôi Phi hạ thấp giọng xuống:

- Chuyện này quan hệ phi thường. Nếu Hồng huynh chưa được mắt thấy thì đừng đoán càn.

Hồng Bất Phát nói:

- Tuy không phải chính mắt trông thấy, nhưng cũng chẳng khác gì chính mắt mình trông thấy.

Lôi Phi hỏi:

- Hai tên đệ tử của Hồng huynh mai phục gần nhà Hội võ quán chủ có trông thấy không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Đúng rồi! Những cử động trong nhà Hội võ quán chủ đều ở dưới con mắt giám thị của tại hạ.

Lão ngừng một chút rồi tiếp:

- Vào khoảng canh hai đêm qua. Hội võ quán chủ đã phái đi mười hai tên cao thủ võ phục. Đến canh tư họ trở về chỉ có mười người. Còn hai người được cõng trên lưng kẻ khác. Hiển nhiên chúng bị trọng thương.

Lôi Phi nói:

- Nếu hai vị cao đồ của Hồng huynh đã trông thấy thì chắc chắn không sai được nữa rồi.

Hồng Bất Phát nói:

- Bây giờ chúng ta đã có mấy điểm xác định.

Lôi Phi nói:

- Tiểu đệ xin rửa tai để nghe đây.

Hồng Bất Phát nói:

- Điểm thứ nhất chúng ta đã chứng minh được Hội võ quán chủ đang lũng đoạn vụ này và tỏ rõ lời đồn về cây linh chi mười phần có đến tám là sự thực. Điểm thứ hai Hội võ quán đã biến đổi thể chất, nó không còn giữ được địa vị cao sang trên các môn phái lớn trong võ lâm. Điểm thứ ba hiện giờ các môn phái lớn hoạt động tại thành Kim Lăng đều bị Hội võ quán chủ theo dõi.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Còn một điểm nữa e rằng Hồng huynh chưa nghĩ tới.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Chuyện gì?

Lôi Phi nói:

- Mấy ngày nay mọi nơi đều tránh những vụ xung đột chính diện. Hội võ quán chủ đã nắm giữ toàn cuộc sao còn ra tay một cách khinh xuất?

Hồng Bất Phát đáp:

- Hỡi ôi! Đáng tiếc là tại hạ chỉ giám thị được những cử động phát xuất từ trong nhà Hội võ quán chủ, chứ không thể theo dõi hành động của những người họ phân phát đi.

Lôi Phi đáp:

- Không cần phải phân phái người đi theo dõi mà vẫn đoán trúng được...

Hồng Bất Phát nói:

- Xin Lôi huynh cho nghe lời cao luận.

Lôi Phi nói:

- Nhất định là người phái Võ Đương đã tìm ra manh mối cây linh chi. Ít ra họ đã tiếp cận khiến cho Hội võ quán chủ phải động võ.

Hồng Bất Phát ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Phải rồi! Hiện giờ chúng ta hãy điều tra cho ra chỗ phái Võ Đương đã động thủ đêm qua rồi lập tức hành động.

Lôi Phi nói:

- Không thể nóng nảy quá được.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Vừa rồi tiểu đệ ở ngoài đường phố điều tra những ám ký mà các môn phái lớn đã lưu lại thì thấy có cả ám ký của phái Võ Đương.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Ám ký đã có thuyết minh điều gì không?

Lôi Phi đáp:

- Ám ký đó triệu tập phái Võ Đương đến hội họp ở một nơi ấn định...

Y trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Cái đó đã thuyết minh ngoại trừ những nhân vật phái Võ Đương chiến đấu với thủ hạ của Hội võ quán chủ trong thành Kim Lăng còn có một tốp người khác thuộc phái Võ Đương.

Hồng Bất Phát nói:

- Có lý!

- Người phái Võ Đương đã nhất định bị tổn thương khá nặng. Hiện giờ có lẽ phái Võ Đương đã tập trung đến một chỗ ước định trong miếu Kim Lăng. Nếu chúng ta phái người đi dọ thám thì e rằng bọn họ phát giác và bị hại thay thế cho người của Hội võ quán chủ.

Hồng Bất Phát nói:

- Lôi huynh nói vậy rất có lý, nhưng chúng ta chẳng thể bó tay không hỏi tới được.

Lôi Phi nói:

- Bọn chúng ta có ba người cũng là một phe phái tranh đoạt linh chi nhưng là một phe phái thực sự bạc nhược nhất, lấy đâu ra người để đối phó với cục diện?

Hồng Bất Phát hỏi:

- Theo ý Lôi huynh thì làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta chỉ có thể nghiêng về phương diện đấu trí. Nói cho rõ ra là phải dùng cách khéo léo để tiến thủ.

Hồng Bất Phát nói:

- Vậy là đúng lắm! Nhưng cũng phải hành động mới được. Chẳng lẽ cứ ngồi gốc cây mà chờ sung rụng vào miệng ư?

Lôi Phi đáp:

- Bây giờ giữa lúc thanh thiên bạch nhật các môn phái lớn đang tìm đường lối. Ta phải chờ đến đêm mới hành động được. Đêm nay chúng ta cùng hoạt động để coi tình thế hỗn loạn ra sao.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu là một cuộc rối loạn thì được ích gì cho mình?

Lôi Phi đáp:

- Họ càng rối loạn thì được ích gì cho mình. Nhưng trước khi hành động chúng ta phải chuẩn bị kế hoạch.

Hồng Bất Phát nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta nghe lời Lôi huynh điều động.

Lôi Phi đáp:

- Điều động thì không dám, nhưng chúng ta có sắp đặt kế hoạch trước thì mới khỏi bị lôi cuốn vào cục diện rối loạn.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Chắc Lôi huynh đã sắp đặt trong bụng cả rồi?

Lôi Phi đáp:

- Thực tình tiểu đệ đã nghĩ ra phương pháp ứng phó. Vậy xin nói ra để cùng thảo luận...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hiện thời trong thành Kim Lăng, những nhân vật võ lâm các nơi đại đa số phát động về ban đêm. Còn ban ngày họ chỉ cho những người làm tai mắt hoạt động. Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì đêm nay, môn hạ phái Võ Đương càng hoạt động mạnh hơn. Đồng thời về phía Hội võ quán chủ tất cũng phát động những tay cao thủ ngăn trở bọn thủ hạ của phái Võ Đương. Các môn phái lớn khác tuy cũng cho những tay cao thủ đi quan sát tình hình. Song đa số đều muốn né tránh, không để mình lôi cuốn vào cuộc động thủ ngõ hầu bảo tồn thực lực chuẩn bị ra tay tối hậu đặng cướp linh chi.

Hồng Bất Phát gật đầu nói:

- Lôi huynh phân tích rất hợp lý.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn chúng ta thì làm gì? Dường như Lôi huynh chưa đề cập đến.

Lôi Phi đáp:

- Cuộc quan sát của chúng ta càng phải cố sức né tránh đừng để cuốn vào cuộc phân tranh. Trừ trường hợp bảo vệ tính mạng, nhất thiết không nên động thủ.

Hồng Bất Phát nói:

- Xin theo ý kiến của Lôi huynh.

Ba người bàn định kế hoạch rồi ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Hết canh một Lôi Phi mới cởi bọc lấy ra ba bộ võ phục màu lam rồi nói:

- Chúng ta chia nhau mỗi người mặc một bộ áo này.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ định mặc nguyên áo trường bào này.

Lôi Phi nói:

- Không được. Đêm nay nhất định phải đổi áo. Có thể chúng ta sẽ trà trộn vào giữa đoàn người đi đêm, vậy cần mặc dạ hành y phục mới khỏi bị người ta chú ý.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Vậy tiểu đệ xin thay áo.

Lôi Phi lại lấy ra ba mảnh lụa trắng chia cho cả hai người rồi nói:

- Quấn mảnh lụa này vào cổ tay để phòng khi không lên tiếng được cũng nhận ra người mình.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Chúng ta để nguyên chân tướng mà đi hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Đeo mặt nạ thì hay hơn, nhưng tiểu đệ chỉ có hai cái không đủ phân phối.

Hồng Bất Phát cười đáp:

- Không cần. Tại hạ đã có thuốc dịch dung.

Lôi Phi lấy một tấm mặt nạ đưa cho Lý Hàn Thu.

Tấm này đeo vào biến thành bộ mặt vàng như nghệ tựa hồ người bị trọng bệnh mới khỏi.

Ba người ăn mặc xong. Lôi Phi lại nói:

- Đem theo khí giới, ám khí đề phòng khi phải chiến đấu.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ đi trước dẫn đường. Hai vị theo sau và giữ khoảng cách chừng năm thước hay một trượng.

Đoạn y mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

Lý Hàn Thu theo sau Lôi Phi. Còn Hồng Bất Phát đi sau hậu.

Lôi Phi nhảy lên nóc nhà ngửng đầu trông chiều trời thấy mây nổi chuyển động, mặt trăng khi ẩn khi hiện. Y nhìn nhận phương hướng rồi tung mình nhắm phía chính nam mà đi.

Ba người đều là những tay cao thủ hạng nhất võ lâm, lao mình vọt đi như làn khói tỏa trong bóng đêm lờ mờ.

Lôi Phi dẫn đường qua tường vượt nóc đi liền một mạch chừng bốn năm dặm mới dừng lại trước một tòa nhà.

Lúc này vừa gặp đám mây khuất che mặt trăng.

Hồng Bất Phát nằm phục xuống trên nóc một tòa nhà ngói. Hai mắt y ngưng thần chú ý nhìn vào tòa nhà lớn này khẽ hỏi Lôi Phi.

- Lôi huynh! Đây là đâu?

Lôi Phi đáp:

- Người phái Võ Đương trú ngụ trong tòa nhà cao lớn này.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Lạ nhỉ! Đây dường như là một tòa nhà riêng có người ở thì phải.

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Đúng thế! Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì tòa nhà này của tục gia đệ tử phái Võ Đương.

Hồng Bất Phát ngửng đầu trông chiều trời nói:

- Dường như hãy còn sớm quá.

Lôi Phi nói:

- Chúng ta đến sớm một chút mới được coi mọi biểu diễn từ đầu.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện đột nhiên thấy trong tòa đại viện bốn bóng người vọt lên thành một dãy chạy thẳng về phía Đông Bắc.

Hồng Bất Phát vội hỏi:

- Chúng ta theo dõi bọn họ chứ?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Chúng ta bất tất phải vội vàng.

Hồng Bất Phát lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao thế?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu đệ chắc bọn họ còn tốp thứ hai nữa.

Quả nhiên chỉ trong khoảng khắc lại thấy ba bóng người vọt ra khỏi đại viện và cũng chạy về phía bốn người đi trước.

Lôi Phi khẽ giục:

- Rượt theo!

Rồi y chạy trước.

Hồng Bất Phát thấy Lôi Phi dắt dìu Lý Hàn Thu thì trong lòng rất làm bất mãn nhưng không tiện phản đối ra mặt.

Lão nghĩ thầm trong bụng:

- Bất luận gã có phải là truyền nhân của Thất Tuyệt Ma Kiếm hay không, nhưng gã còn nhỏ tuổi như vậy thì bản lĩnh phỏng được bao nhiêu? Chỗ nào Lôi Phi cũng o bế gã không hiểu có dụng ý gì? Sao ta không mượn cơ hội này để coi khinh công gã đến đâu? Nếu gã đuổi không kịp tất

phải xấu hổ mà rút lui.

Lão nghĩ vậy liền khẽ nói:

- Chúng ta rượt lẹ lên!

Vừa dứt lời, lão gia tăng cước bộ vọt người đi lẹ như sao sa.

Lôi Phi đã nổi tiếng thần thâu, khinh công y đến mức tuyệt đỉnh cước bộ mau lẹ giang hồ chẳng mấy ai không biết. Y tăng gia tốc độ cùng Hồng Bất Phát sóng vai mà chạy.

Lý Hàn Thu đề khí rượt theo Lôi Phi. Trong bóng đêm ba người vọt đi như ba làn khói tỏa.

Lôi Phi là tay biết nhiều hiểu rộng. Y thấy Hồng Bất Phát gia cước liền hiểu ý lão ngay.

Lý Hàn Thu không biết chỗ dụng tâm của Hồng Bất Phát. Chàng vừa chạy vừa nói:

- Lôi huynh, tiểu đệ có điều muốn thỉnh giáo.

Lôi Phi hỏi:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao Lôi huynh biết bọn họ còn tốp thứ hai.

Lôi Phi cười đáp:

- Trong phái Võ Đương có một kiếm trận khiến cho võ lâm phải nể mắt gọi là "Ngũ Hành Kiếm Trận". Gần đây lại tăng thêm hai người kêu bằng "Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Trận". Hôm qua họ bị thất bại thì bữa nay tất nhiên chuẩn bị đầy đủ. Nếu bọn họ cùng đi một lúc năm người chuẩn bị "Ngũ Hành Kiếm Trận" để cự địch. Nhưng họ mới đi có bốn người thì dĩ nhiên còn một tốp ba người nữa rượt theo, để bố trí "Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Trận".

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!

Hồng Bất Phát ngấm ngầm quan sát thấy Lý Hàn Thu chẳng những không tỏ vẻ gì phát huy toàn lực để chạy theo, mà thái độ chàng rất ung dung cười nói tự nhiên. Rõ ràng chàng còn thừa sức để gia tăng tốc độ, thì khen thầm trong bụng:

- Mình không ngờ anh chàng nhỏ tuổi này mà công lực ghê gớm đến thế!

Ba người chạy lẹ quá thành ra đuổi gần kịp ba bóng người kia!

Hiển nhiên ba bóng người chạy trước đã phát giác có người truy tung liền dừng bước lại.

Lôi Phi khẽ nói:

- Đừng có dừng bước mà phải vượt lên trước.

Hồng Bất Phát, Lý Hàn Thu dạ một tiếng rồi vọt lên lên trước ba người mà chạy.

Lý Hàn Thu đảo mắt ngó qua ba người thấy họ đều mặc võ phục lưng đeo trường kiếm thì trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Đệ tử phái Võ Đương phần lớn là mặc đạo bào, sao lúc này họ lại mặc võ phục?

Ba người mặc võ phục không ngăn cản bọn Lôi Phi, chỉ liếc mắt nhìn qua rồi để mặc cho ba người chạy.

Lôi Phi dường như đã có thành kiến từ trước, không chờ hai người kia, cứ vượt thành chạy thẳng về phía Đông Bắc.

Y chạy một lúc nữa ra đến ngoại thành. Nơi đây toàn là cỏ dại không thấy nhà cửa chi hết.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn quanh bất giác động tâm nghĩ thầm:

- Đây phải chăng là nẻo đường dẫn tới tòa hoang từ có Đinh Bội trú ngụ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì tới một chỗ ngã ba.

Lôi Phi dừng chân lại nói:

- Bây giờ tiểu đệ không biết đi về nẻo nào?

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn bốn phía bụng bảo dạ:

- Nẻo đường mé tả dẫn đến ngôi hoang từ. Nhưng Đinh Bội rất tử tế với ta, vả nội tình chưa rõ ta không nên nói ra.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Không biết bốn tên đệ tử phái Võ Đương đi trước chạy về phía nào.

Lôi Phi ngửng đầu trông chiều trời nói:

- Bây giờ hãy còn sớm. Chúng ta cứ tìm chỗ ẩn thân ngấm ngầm quan sát. Bốn người đi trước nhất định đã ước hẹn ba người đi sau, việc tim kiếm bọn họ chẳng khó khăn gì.

Hồng Bất Phát nói:

- Bên kia có bụi cỏ rậm, chúng ta qua đó mà ẩn.

Lôi Phi nói:

- Hay hơn hết là chia nhau để nấp mỗi người một nơi.

Y nói đoạn chạy về phía cây lớn tung mình nhảy lên.

Hồng Bất Phát nói:

- Tại hạ nấp trong bụi cỏ kia.

Lão chạy vội tới ẩn vào trong đám cỏ.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy ngoài năm trượng về phía bắc có một cái mả xanh.

Chung quanh cỏ dại mọc đầy, liền chạy lại đó toan nấp vào sau ngôi mả.

Bỗng thấy giữa đám cỏ rậm cạnh ngôi mả này có cặp mắt lấp loáng như điện nhìn lại. Chàng biết trong đám cỏ này đã có người ẩn nấp bản năng tự vệ thúc đẩy tay phải chàng nắm chặt đốc kiếm.

Chàng ngưng thần chú nhìn người kia thấy y mình mặc võ phục xanh, đầu quấn khăn xanh. Chàng nhìn rõ mặt thì chính là Quyên Nhi mà chàng đã gặp mấy lần. Tay buông bỏng đốc kiếm chàng liền tiến lại.

Lý Hàn Thu đã đeo mặt nạ nên Quyên nhi chưa nhận ra chàng là ai. Cặp mắt sắc bén không ngớt ngó Lý Hàn Thu chầm chập nhưng nàng lộ vẻ không muốn động thủ.

Lý Hàn Thu từ từ tiến bước tới khẽ hỏi:

- Có phải Quyên cô nương đấy không?

Quyên nhi sửng sốt hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Quyên nhi lạnh lùng nói:

- Các hạ đeo mặt nạ ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi! Người ta bảo tại hạ đeo nên tại hạ cũng nghe theo.

Quyên nhi cất giọng sắc bén hỏi:

- Người ta bảo các hạ đi chết, các hạ cũng đi chết chăng?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị đến đây làm chi? Còn hai người nữa là ai?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Hai bên đã không phải đồng minh thì ta không thể cáo tố với cô được.

Bỗng nghe Quyên nhi hỏi tiếp:

- Tiện thiếp biết một người là Lôi Phi còn người nữa là ai?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Xin lỗi cô nương tại hạ không thể nói được

Chương 40 - Sau mồ xanh lại gặp Quyên Nhi

Quyên Nhi lạnh lùng nói:

- Các hạ là một kẻ mất hết lương tâm. Tiện nữ đã cứu mạng, lại đưa tin đến cho các hạ...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Những cái đó tại hạ xin ghi nhớ trong lòng tất có ngày báo đáp. Nếu thuộc phạm vi một mình Lý mỗ mà có chỗ cần đến thì dù tan xương nát thịt tại hạ cũng không từ chối. Song tại hạ không thể bán đứng bạn hữu được.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Tiện nữ nói chơi vậy thôi, các hạ đừng cho là chuyện thật. Cứu người là cứu, mong chi chuyện báo đáp.

Nàng ngập ngừng một chút rồi tiếp:

- Bữa nay các vị không đến thì cũng có rất nhiều người đến và sắp có chuyện vui đáo để.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này là đàn bà con gái mà gan dạ phi thường. Thị qua lại giang hồ chỉ có một mình trà trộn nào giới võ lâm. Bữa nay làm tỳ nữ Trương gia ngày mai lộn vào làm nô bộc Trương phủ. Không hiểu thị dở lắm trò như vậy là có dụng ý gì?

Bụng chàng nghĩ thế nhưng miệng không nói ra.

Bỗng Quyên Nhi khẽ nói:

- Coi kìa! Có người tới đó!

Lý Hàn Thu ngưng thần chú ý nhìn ra thì quả thấy hai bóng người đang chạy lẹ tới nơi. Đến chỗ ngã ba đường, họ do dự một chút rồi theo nẻo đường giữa mà đi.

Lúc ấy vừng trăng ra khỏi đám mây, tỏa ánh sáng xuống khắp vùng hoang dã.

Lý Hàn Thu nhận đúng là ba người phái Võ Đương.

Ba người kia đi rất lẹ. Chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Dường như họ đi lạc đường thì phải.

Quyên Nhi hỏi:

- Sao biết họ đi lạc đường?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đáng lý họ rẽ qua đường mé tả mới đúng.

Miệng chàng nói mà chàng vẫn lưu tâm thử xem Quyên Nhi có phản ứng gì không. Chàng hy vọng nhìn thái độ nàng để biết nội tình.

Ngờ đâu Quyên Nhi chỉ tủm tỉm cười. Nàng không lộ vẻ kinh ngạc mà cũng không ra chiều phẫn nộ. Nét mặt vẫn thản nhiên bình tĩnh.

Lý Hàn Thu khen thầm trong bụng:

- Con nha đầu này còn nhỏ tuổi mà lâm sự lại cực kỳ bình tĩnh.

Bổng Quyên Nhi nhìn lại lên tiếng:

- Coi kìa! Lại có người tới nữa.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thì thấy ba bóng người đang chạy lẹ tới.

Ba người này đến chỗ ngã ba cùng dừng lại nhận xét một hồi, rồi theo nẻo giữa mà đi.

Quyên Nhi chờ cho ba người kia đi xa rồi mới thủng thẳng hỏi:

- Các hạ có biết thân thế ba người đó không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không hiểu.

Quyên Nhi lại hỏi:

- Các hạ muốn tiện nữ nói cho biết không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu cô nương nguyện ý thì tại hạ xin rửa tai để nghe, bằng cô nương không muốn nói thì thôi.

Quyên Nhi nói:

- Đó là những nhà sư tại chùa Thiếu Lâm.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Hiển nhiên là họ ăn mặc như người trần tục.

Quyên Nhi nói:

- Có thế mới khiến người ta phải nghi ngờ.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã là người xuất gia mà còn cải trang thì e rằng những hành vi của họ có điều bất chính.

Quyên Nhi nói theo:

- Chẳng trộm thì cắp.

Đang lúc nói chuyện lại có 5 bóng người đứng lại chỗ ngã ba đường.

Đoàn người này cũng quan sát phương hướng rồi theo nẻo đường chính giữa mà đi.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Cô ả này quen biết thật lắm người. Ta phải hỏi rõ xem mới được.

Chàng liền hỏi:

- Cô nương có nhận biết 5 người kia không.

Quyên Nhi thản nhiên đáp:

- Dĩ nhiên tiện nữ biết hết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Năm người đó lai lịch thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Họ là những người phái Nga Mi và phái Thanh Thành.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai môn phái lớn này sao lại đi chung với nhau?

Quyên Nhi đáp:

- Một là vì chưởng môn 2 phái Nga Mi, Thanh Thành có mối thâm giao. Hai là tự họ biết thực 1 phái mình khó bề kháng cự với phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương. Cả hai mặt trong ngoài đã xui khiến họ bắt tay hợp tác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đối với mọi việc trên chốn giang hồ cô nương biết nhiều người quá nhỉ?

Quyên Nhi hững hờ đáp:

- Các hạ quá khen mà thôi.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Bọn họ kéo đến cả đây không biết có dụng ý gì?

Quyên Nhi đáp:

- Các hạ có dụng ý gì? Tiện nữ e rằng chỗ dụng tâm của các hạ đêm nay cũng là chỗ dụng tâm của mọi người khác.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ ư? Tại hạ bất quá nhận lời mời của người ta mà tới đây.

Quyên Nhi hỏi:

- Thần Thâu Lôi Phi phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế!

Quyên Nhi hỏi:

- Đến đây làm gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Để tìm một vật.

Quyên Nhi hỏi:

- Các hạ có thể cho tiện nữ nghe được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chắc cô nương còn hiểu rõ hơn tại hạ, nhưng tại hạ cũng nói ra lần nữa. Y đến đây là để tìm cây linh chi.

Quyên Nhi ngập ngừng:

- Các hạ nói thế là sự thực... nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng làm sao?

Quyên Nhi đổi giọng đáp:

- Nếu Lý huynh không để cho cái đó động tâm thì tiện nữ lại càng kính trọng.

Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

- Đối với những kỳ vật mà người ta thường nói tại hạ vẫn chẳng quan tâm. Có điều mình bị họ cuốn vào trào lưu rồi muốn thôi cũng không được nữa.

Quyên Nhi hỏi:

- Có phải Lôi Phi đã lôi kéo Lý huynh không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó dường như không cần phải nói rõ.

Đột nhiên chàng nhớ tới điều chi khẽ hỏi:

- Quyên cô nương! Cô quen thuộc Đinh Bội lắm phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Phải rồi! Y đã nói cho Lý huynh biết chưa?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Y gìn giữ mồm miệng lắm. Chỉ sợ lỡ lời tiết lộ nội tình.

Quyên Nhi hỏi:

- Nội tình gì?

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn nàng đáp:

- Cái đó chẳng qua tại hạ đoán vậy mà thôi.

Quyên Nhi lại hỏi:

- Lý huynh có thể nói trắng ra được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ e rằng nội tình có liên quan đến cây linh chi.

Quyên Nhi tủm tỉm cười không nói gì nữa.

Lý Hàn Thu hỏi tiếp:

- Tại hạ nói vậy có đúng không?

Quyên Nhi lắc đầu vừa cười vừa hỏi lại:

- Lý huynh nhất định muốn tiện nữ nói cho biết chăng?

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Thật là một chuyện kỳ lạ khiến cho tại hạ không sao hiểu được nguyên nhân.

Quyên Nhi hỏi:

- Chuyện chi mà lạ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Một tốp đi lầm đường đã đành, tại sao cả bấy nhiêu người đều lầm hết.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Lý huynh có biết nên đi nẻo nào không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nói về phương hướng tưởng bọn họ nên rẽ qua nẻo đường mé tả mới đúng.

Bất thình lình một tiếng rú rất thê thảm vang lên từ đàng xa vọng lại phá tan bầu không khí tịch mịch.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh có nghe thấy âm thanh đó không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ nghe rõ rồi, âm thanh ấy chói tai.

Quyên Nhi lại hỏi:

- Lý huynh có phân biệt được tiếng rú này đã phát ra trong trường hợp nào không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dường như họ gặp việc khủng khiếp.

Quyên Nhi nói:

- Đây là tiếng rú của kẻ sắp chết. Nó bao hàm cả ý nghĩa khủng khiếp cùng hối hận, khi tiếng rú này xảy ra khỏi cửa miệng rồi thì vĩnh viễn kêu không thành tiếng nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao cô nương lại có thể khẳng định như vậy được?

Quyên Nhi đáp:

- Về phương diện này tiện nữ có khả năng phân biệt rõ ràng ít người bì kịp. Tiện nữ còn có thể nghe tiếng người hô hoán hay đàm luận mà biết nội tâm họ thiện hay ác!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có chuyện đó ư? Thật khó mà tin được.

Bỗng lại nghe tiếng thét khủng khiếp vọng tới.

Lý Hàn Thu bảo ngay:

- Cô nương đã tự nhận mình chỉ nghe thanh âm mà biết rõ tâm sự biến hóa. Vậy mấy tiếng thét này ở trong trường hợp nào?

Quyên Nhi đáp:

- Đó là bọn họ gặp phải kình địch. Hai bên động thủ rồi một bên lâm vào tình trạng không chống nổi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bên nào không chống nổi?

Quyên Nhi đáp:

- Bên không chống nổi yên lặng còn bên quát thét là để khích lệ khí thế hy vọng đánh một đòn nữa thì hạ địch.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Mình ở cách xa hiện trường không nhìn thấy rõ. Cô ả này biết đâu chẳng đoán bậy. Cô nói vậy thì mình cũng biết thế mà thôi.

Lý Hàn Thu trong lòng nghĩ vậy nhưng miệng lại nói:

- Xem chừng trong bụng cô nương đã có thành kiến như vậy rồi.

Quyên Nhi tủm tỉm cười hỏi:

- Lý huynh bảo thành kiến về việc gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Về việc quan hệ giữ cây linh chi và cô nương.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh dường như biết rõ lắm, có phải Đinh Bội đã nói không?

Lý Hàn Thu cười mát đáp:

- Đinh Bội nói chuyện với tại hạ không dính gì đến linh chi hết. Vụ này tại hạ nghe người khác bàn tới. Tại hạ và Đinh Bội giao kết với nhau trên đường đạo nghĩa quyết không dính líu đến phương diện lợi hại.

Chàng ngừng lại một phút rồi tiếp:

- Tại hạ có mắt để coi, có tai để nghe lại có óc để suy nghĩ.

Quyên Nhi cười nói:

- Tiện nữ nghĩ quanh quẩn rồi lại nghĩ tới thân mình.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu cô nương chịu nói rõ đến chuyện thần bí trong lòng thì việc này chẳng những có liên quan đến cô mà hoàn toàn do cô ở trong thao túng.

Quyên Nhi khẽ la:

- Trời ơi! Sao Lý huynh khéo đề cao tiện nữ đến thế?

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu cô không chịu thừa nhận thì tại hạ cũng chẳng làm thế nào được.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh bảo tiện nữ thừa nhận cái gì?

Nàng ngừng lại một lúc lâu rồi tiếp:

- Lý huynh! Nếu Lý huynh chịu nghe lời khuyên chính đáng của tiện thiếp thì đừng để lôi cuốn vào vụ tranh chấp thị phi này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương có thể nói rõ hơn chút nữa không?

Quyên Nhi đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Nàng trầm ngâm một lúc dường như để tìm câu mở lời.

Sau nàng lên tiếng:

- Chưa nói đến chuyện linh chi có hay không vội. Ta hãy biết bao nhiêu cao thủ võ lâm vì tin tưởng vụ này mà phải gây chuyện đánh võ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cái đó cũng do cô nương ở trong điều động cơ quan.

Quyên Nhi nói:

- Nếu họ không có tham tâm mà con thông minh gấp mười tiện nữ thì không tài nào bảo họ cúi đầu nghe lịnh được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nói vậy cô nương đã đứng ra phát lịnh rồi phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp ra mặt cũng được nhưng không muốn ra mặt vội mà chỉ nắm phần trọng yếu chỉ điểm họ mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vì thế mà cô dẫn dụ bọn họ vào con đường rẽ để họ tự dẫn thân vào cơ quan mai phục.

Quyên Nhi hỏi:

- Mai phục gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Giang Nam Song Hiệp và Hội võ quán chủ đã triệu tập rất nhiều cao nhân...

Quyên Nhi mỉm cười ngắt lời:

- Lý huynh cũng biết nhiều đấy. Kể ra Lý huynh bôn tẩu giang hồ chưa được bao lâu mà so với nhân vật hơn mình lão luyện từng trải còn lịch duyệt hơn họ chứ không phải kém.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó cũng không hoàn toàn vô lý.

Quyên Nhi hỏi:

- Có phải vì trí tuệ Lý huynh rất cao xa, người thường không kịp được chăng?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Chỉ vì tại hạ không tham tâm nên đầu óc tỉnh táo để quan sát đại cục.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Hay lắm! Lý huynh đã hiểu rồi vậy tiện thiếp có nói cũng chẳng hề chi.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Quyên Nhi nói:

- Nẻo đường chính giữa đúng là Giang Nam Song Hiệp đại bố trí mai phục. Trên nẻo đường này còn có nhiều ám hiệu để dẫn dụ bọn họ đi sâu vào.

Lý Hàn Thu nói:

- Giang Nam Song Hiệp lớn mật lắm nhỉ! Sao dám gây cừu địch với các môn phái lớn.

Quyên Nhi cười nói:

- Họ dám làm càn làm bậy không cần giấu giếm bộ mặt hung ác thì dĩ nhiên họ có chỗ ỷ mình.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Họ ỷ vào cái gì?

Quyên Nhi đáp:

- Có thể họ tưởng đã uống linh chi rồi công lực tăng tiến rất nhiều dư lực ngạo mạn võ lâm. Cũng có thể sau lưng họ còn có một lực lượng rất lớn để làm hậu thuẫn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Quyên cô nương! Cô nương cho biết thêm mấy câu nữa được chăng?

Quyên Nhi đáp:

- Cái đó đều có thể được. Có khi bọn họ kiêm cả hai điều kiện trên mới dám hoành hành như vậy.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Cô ả này biết nhiều việc mà đa số là việc sắp xảy ra. Vậy những lời cô nói mình phải ghi lòng mới được.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi hững hờ hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương tự thủ bàng quan để mặc cho người ta lấy linh chi ư?

Quyên Nhi đáp:

- Vụ linh chi chỉ là chuyện đồn đại. Không ai dám nói quyết là vật đã có thiệt.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Con nha đầu này thật là giảo quyệt! Lão Đinh Bội rõ ràng do ả sai khiến canh linh chi mà ả làm bộ chẳng có chút liên can gì tới lão.

Bỗng nghe Quyên Nhi nói:

- Dù sao, câu chuyện linh chi đã khiến cho người ta tin là sự thực. Hơn nữa Hội võ quán sắp cử hành anh hùng đại hội khiến cho vụ tranh đoạt linh chi càng thêm phần náo nhiệt.

Nàng đưa mắt chăm chú nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi tiếp:

- Đêm nay Lý huynh đến đây phải chăng cũng vì chuyện tranh đoạt linh chi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Đêm nay tại hạ tới đây quả tình vì vụ linh chi.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Tiện nữ muốn khuyên giải một câu được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Xin cô nương cứ nói.

Quyên Nhi đáp:

- Từ nay Lý huynh nghỉ tay đừng để tâm đến việc tranh đoạt linh chi nữa.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ chủ yếu không có tham vọng đoạt cây linh chi nhưng nó là một kỳ vật, chỉ muốn coi cho biết mà thôi.

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Lý huynh chỉ muốn xem thôi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Kỳ vật trên thế gian mà được coi mở rộng tầm mắt đã là hay lắm.

Quyên Nhi nói:

- Nếu Lý huynh có thể ưng lời tiểu muội thì may ra tiểu muội tìm cho Lý huynh được vừa lòng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Hay lắm! Thế là cô thừa nhận có liên quan đến cây linh chi rồi.

Nghĩ tới đây bất giác chàng tủm tỉm cười.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh cười gì vậy? Lý huynh đừng tưởng lầm tiểu muội có chỗ dụng tâm. Sáng mai các vị sẽ biết đêm nay thật là lắm chuyện.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đêm nay Lý huynh cải trang tới đây tiểu muội không nhận ra được. May là các vị tới vừa gặp dịp đã không bị những ám kỹ kia dẫn dụ mà lui ẩn vào chỗ mả xanh đây. Vụ này không phải Lý huynh hay tiểu muội có ý sắp đặt, thế thì sự ngẫu nhiên mà gặp có phải do chữ duyên mà ra không.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải cô nương muốn tại hạ nên quay về?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Tiểu muội hy vọng Lý huynh tin lời khuyên của tiểu muội.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng tại hạ có ba người tới đây một mình tại hạ ưng lời cô nương mà hai người kia không chịu thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Lý huynh ráng tìm cách thuyết phục họ. Vạn nhất mà không thuyết phục được thì đành để tùy ý họ đi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu bọn họ không nghe chẳng lẽ một mình tại hạ cũng quay về hay sao?

Quyên Nhi đáp:

- Lý huynh một mình quay về là hay. Nếu không tiện thì đi coi với họ cũng chẳng hề chi. Nhưng Lý huynh nên nhớ mình đi sau cùng, không nên dấn thân vào chỗ mai phục thì khó lòng toàn mạng trở về.

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Cô nương đã quan tâm đến tại hạ mà chỉ điểm cho, tại hạ rất cảm ơn, nhưng muốn thỉnh giáo cô nương một điều...

Quyên Nhi hỏi ngay:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải nơi đây cũng liên quan đến Giang Nam Song Hiệp không?

Quyên Nhi đáp:

- Dù là Giang Nam Song Hiệp có tới đây thì họ cũng không lộ diện mà chỉ đứng sau bức màn để chỉ huy.

Lý Hàn Thu muốn hỏi nữa thì đột nhiên có tiếng hú vọng lại.

Đây là tín hiệu mà Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi đã ước định với nhau.

Chàng vội đứng lên nói:

- Tại hạ phải đi đây.

Dứt lời chàng tung mình vọt ra khỏi vùng mộ xanh.

Lúc này Lôi Phi đã từ trên cây cao nhảy xuống. Hồng Bất Phát cùng ở trong đám cỏ rậm nhảy ra.

Ba người tụ họp vào một chỗ, Lôi Phi khẽ nói:

- Bao nhiêu cao thủ võ lâm cùng đi một đường, nhất định họ đã thấy gì rồi.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Bây giờ chúng ta rượt theo họ xem thế nào chứ?

Lý Hàn Thu trong lòng đã hiểu rõ nhưng cũng hỏi tiếp:

- Bọn họ đều đi theo đường giữa không hiểu vì lẽ gì?

Lôi Phi để ý nhìn quả nhiên thấy trên nẻo đường này có để ám ký liền đáp:

- Chỗ này có lưu ám ký.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ám ký của ai để lại?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó cũng chưa biết rõ.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Ám ký nói chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Đại khái là chỉ rõ đường đi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ám ký này đã chỉ rõ đường đi thì ai cũng hiểu được sao à?

Lôi Phi đáp:

- Chính là thế đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Những tiêu ký ai xem cũng hiểu được thì e rằng bên trong có điều dối trá.

Lôi Phi đáp:

- Vấn đề này cần phải suy xét mới biết được.

Chương 41 - Cái chết kỳ lạ của hai người lạ mặt

Hồng Bất Phát nói:

- Đã có nhiều người đi trước chúng ta và đều là những nhân vật võ công rất cao cường.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vừa rồi có tiếng quát vọng lại chắc hai vị cũng nghe rõ chứ?

Hồng Bất Phát đáp:

- Cái đó chứng minh bọn họ không đi lầm đường và đã gặp người coi giữ linh chi. Hai bên đã động thủ thì dĩ nhiên khó lòng tránh khỏi chuyện thương vong.

Lôi Phi nói:

- Có lý! Chúng ta đi coi cũng chẳng hề gì.

Lý Hàn Thu không tiện nói cho hai bạn biết mình đã gặp Quyên nhi. Chàng liền lẳng lặng không nói thêm gì.

Hồng Bất Phát lại lên tiếng:

- Tại hạ không tin rằng người coi giữ cây linh chi giết hết được những tay cao thủ các phái Võ Đương, Thiếu Lâm. Không chừng họ lấy được linh chi rồi cũng nên. Chúng ta đã định đi thì lẹ lên một chút.

Rồi hắn không chờ Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu trả lời đã lao mình đi như tên bắn chạy nhanh về phía trước.

Lý Hàn Thu không sao được liền khẽ dặn Lôi Phi.

- Lôi huynh, chúng ta cần phải cẩn thận một chút mới được.

Lôi Phi vừa băng mình rượt theo Hồng Bất Phát vừa hỏi:

- Sao? Lý đệ thấy điều chi khả nghi chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ càng nghĩ càng lấy làm kỳ về những tiêu chí kia. Không chừng đó là người ta bày đặt ra để dụ người vào bẫy.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ nghĩ vậy cũng phải. Nhưng bất cứ việc gì trong võ lâm đều mấy phần nguy hiểm. Vậy chúng ta phải đề phòng đặng kịp thời đối phó. Dù có gặp mai phục, cũng không đến nỗi bị nguy hiểm ngay.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Trừ phi mình nói rõ nội tình, xem chừng không còn cách nào thuyết phục họ nữa. Ta đành chờ lúc gặp việc sẽ cảnh tỉnh họ để họ đề phòng cẩn thận là xong.

Quyết định chủ ý rồi, chàng không nói gì nữa. Chạy theo hai người Hồng Bất Phát đi trước chạy nhanh quá thành ra Lôi Phi và Lý Hàn Thu cũng phải gia tăng cước lực để theo.

Ba bóng người lướt băng băng như sao sa tên bắn, khác nào cơn gió thoảng thổi qua giữa lúc đêm khuya.

Ba người chạy một mạch đến sáu, bảy dặm đường thì tới trước một khu rừng cây.

Lý Hàn Thu vội nói:

- Lôi huynh! Kêu Hồng huynh đừng chuồn vào rừng cây.

Chàng chưa dứt lời thì Hồng Bất Phát đã tự động đứng lại ở ngoài rừng.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu lướt nhanh tới.

Hồng Bất Phát chuyển động mục quang nhìn kỹ khu rừng rồi hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh thử ngó khu rừng này với những khu rừng khác có chỗ nào bất đồng không?

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thì thấy khu rừng rậm rạp quá chừng. Đừng nói trong đêm tối mà ngay giữa ban ngày có người ẩn mình bên trong cũng không thấy rõ.

Bỗng nghe Lôi Phi đáp:

- Khu rừng này hình như có luồng sát khí âm thầm!

Hồng Bất Phát nói:

- Đúng thế!

Hắn trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Lôi huynh cứ ngửi thấy mùi gì không?

Lôi Phi đáp:

- Dường như có mùi máu tanh.

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười nói:

- Đúng thế! Một mùi máu tanh phảng phất đủ chứng minh trước đây chưa lâu đã xảy ra một cuộc chiến đấu kịch liệt và có người bị trọng thương.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Họ là tay lão luyện giang hồ có khác. Đang lúc chạy vội vàng mà vẫn để ý từng ly từng tý. Mình mà không được Quyên cô nương cảnh cáo trước e rằng đã xông vào rừng.

Lý Hàn Thu nói:

- Xem chừng trong khu rừng rậm này họ bố trí mai phục quyết không sai nữa.

Còn đang nói chuyện thì đột nhiên trong khu rừng rậm có ánh lửa lóe lên.

Hồng Bất Phát cười ha hả nói:

- Họ định dẫn dụ chúng ta tiến vào thì chúng ta nhất định không để họ được mãn nguyện.

Hắn dừng một chút rồi cất cao giọng:

- Các vị đặt mai phục trong rừng đã bị bọn tại hạ khám phá ra rồi. Thế là quý vị uổng phí một phen tầm cơ mà chẳng được ích gì. Nếu các vị vui lòng ra khỏi khu rừng để cùng nhau tương hội thì tại hạ cùng vui lòng giới thiệu thêm mấy ông bạn.

Trong rừng vẫn im lặng như tờ. Chẳng có người ra mà cũng không có tiếng đáp lại.

Hồng Bất Phát chau mày nói:

- Lôi huynh! Bọn người trong rừng xem ra rất trầm tĩnh.

Lôi Phi vẻ mặt nghiêm trọng đáp:

- Hồng huynh! Tiểu đệ có tiên cảm không tốt.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Tiên cảm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Bao nhiêu cao thủ võ lâm vừa đến đây lúc trước không chừng đã gặp chuyện bất trắc rồi.

Hồng Bất Phát hỏi lại:

- Phải chăng Lôi huynh muốn nói bọn họ đều bị người ta giết chết hết?

Lôi Phi đáp:

- Nếu họ không bị giết chết thì ít ra là bị bắt rồi.

Hồng Bất Phát nói:

- Đêm tối, thị tuyến nhìn không rõ thì bất luận người bản lãnh cao cường đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi bị ám tiễn tập kích.

Lôi Phi quay lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý đệ có cao kiến gì không?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Quyên cô nương đã hai ba lần cảnh cáo mình thì chắc trong rừng có bố trí mai phục cực kỳ

hiểm độc, rất không nên dấn thân vào.

Chàng liền đáp:

- Đã có chuyện nguy hiểm phi thường, tưởng ta chẳng nên mạo hiểm.

Hồng Bất Phát lẩm bẩm như nói để mình nghe:

- Kể ra cũng có biện pháp bức bách họ phải xuất hiện.

Lôi Phi hỏi:

- Biện pháp gì?

Hồng Bất Phát đáp:

- Phóng hỏa đốt khu rừng này thì họ còn ẩn thân vào đâu được mà chẳng chạy ra?

Lý Hàn Thu để ý nhìn kỹ khu rừng này rất rộng lớn nhìn không hết được. Nếu phóng hỏa đốt rừng thì e rằng lửa cháy tới một phạm vi mấy chục dặm.

Chàng liền nói:

- Nếu cây linh chi trong khu rừng này mà phóng hỏa đốt rừng thì e rằng nó cũng bị thiêu rụi.

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười nói:

- Lý huynh nói đúng đấy...

Rồi hắn đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Lôi huynh có cao kiến gì không?

Lôi Phi đáp:

- Phóng hỏa đốt rừng là một hành động tàn ác quá, vả lại làm cháy cả linh chi. Kế này khó xuôi lắm. Còn chúng ta mà tiến vào rừng sục tìm thì lại mạo hiểm quá cỡ. Người trong rừng tất là những ta cao thủ chuyên dùng chất độc làm sao đề phòng cho xiết được. Theo ý tại hạ thì chúng ta đứng chờ đây cho đến sáng sẽ vào rừng lục soát cũng chưa muộn.

Hồng Bất Phát khẽ nói:

- Chờ sáng mới vào hay vào ngay bây giờ tưởng cũng chẳng khác nhau mấy tí.

Lôi Phi nói:

- Thanh thiên bạch nhật, thị tuyến rõ ràng. Chỗ nào đồ chừng có người mai phục thì còn có thể chuẩn bị được...

Hồng Bất Phát ngắt lời:

- Tại hạ còn có một kế, không hiểu ý kiến hai vị thế nào?

Lôi Phi hỏi:

- Xin Hồng huynh cho nghe.

Hồng Bất Phát nói:

- Hai vị ở ngoài này chờ, tại hạ vào rừng trước có được không?

Lôi Phi sửng sốt hỏi lại:

- Hồng huynh nhất định muốn tiến vào ư?

Hồng Bất Phát đáp:

- Đúng thế! Tại hạ mà không vào coi thì thiệt không thể dằn lòng được. Trời ơi! Nếu bọn người kia tìm thấy chỗ trồng linh chi thì sao?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Cha này đã tham tâm đến thế thì khó lòng ngăn trở y được.

Lôi Phi nói:

- Hồng huynh chuyên dùng Thiết liên tử...

Hồng Bất Phát ngắt lời:

- Tại hạ đã chuẩn bị đầy đủ. Bây giờ trong túi cũng còn đến trăm trái Thiết liên tử. Đối phương mà phóng ám khí tập kích thì tại hạ ăn miếng trả miếng với chúng.

Lôi Phi hỏi:

- Tiểu đệ cùng Lý đệ chờ ngoài này hay sao?

Hồng Bất Phát đáp:

- Phải rồi! Xin hai vị cứ chờ ở ngoài. Nếu có đủ thì giờ tại hạ sẽ ra đón hai vị. Bằng không ra được sẽ báo hiệu bằng ba tiếng còi ngắn để hai vị tự tiến vào.

Lôi Phi ngần ngừ đáp:

- Xem chừng khó lòng ngăn cản được Hồng huynh mất rồi!

Hồng Bất Phát nói:

- Bây giờ đành thế này vậy. Nếu trong vòng nửa giờ mà tại hạ không ra được cũng không có tiếng còi báo hiệu tức là tại hạ bị nạn rồi đó. Hai vị đừng ở lại đây nữa, mà nên quay về thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu dặn:

- Nếu Hồng huynh gặp phải kình địch không đối phó nổi thì xin tìm cách báo cho bọn tiểu đệ biết.

Hồng Bất Phát nói:

- Được rồi! Nếu tại hạ có thì giờ báo hiệu hay lên tiếng được cũng xin tuân mệnh.

Lôi Phi cũng dặn:

- Nếu Hồng huynh thấy thế địch mạnh thì đừng nên mạo hiểm thái quá.

Hồng Bất Phát nói:

- Tại hạ nhớ rồi.

Đoạn hắn nghiêng mình vọt vào trong rừng.

Lý Hàn Thu thấy hắn lạng người đi thì đồng thời thò hai tay vào bọc. Hiển nhiên hắn lấy ra một nắm ám khi.

Lôi Phi đưa mắt ngó Lý Hàn Thu ngập ngừng nói:

- Dường như tiểu huynh chưa nhắc Lý đệ...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Câu chuyện có liên quan đến ám khí của Hồng huynh.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ chưa được nghe qua.

Lôi Phi nói:

- Theo chỗ tiểu huynh biết thì về phương diện dùng ám khí Hồng huynh là một nhân vật phi thường. Chẳng những hai tay y đồng thời phóng Thiết liên tử ra được mà còn có thể liên tục phóng liền một lúc cả trăm trái. Về phương diện phân biệt ám khí tưởng cũng ít tay cao thủ bì kịp y.

Lý Hàn Thu nói:

- Chắc y ỷ vào tài nghệ vô song này nên mới đòi mạo hiểm vào rừng.

Lôi Phi thở dài nói:

- Sinh ư nghệ tử ư nghệ. Những người chết đuối thường là những tay lội nước rất giỏi. Nhưng chúng ta chẳng thể điềm nhiên tọa thị mà phải nghĩ cách giúp y một tay mới được.

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi! Chúng ta làm được đến đâu cần phải hết sức đến đó.

Bỗng nhiên nghe mấy tiếng kim thanh rít lên lanh lảnh như xé bầu không khí vọng ra.

Lôi Phi nói:

- Đây chính là thủ pháp phóng Thiết liên tử của Hồng Bất Phát.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra y ỷ vào thủ pháp phóng ám khí mà hạ thủ trước.

Tiếng ám khí rít lên một hồi rồi đột nhiên im bặt không thấy gì nữa.

Hai người lắng tai hồi lâu vẫn không nghe tiếng binh khí giao đấu. Hiển nhiên Hồng Bất Phát chưa gặp phải cường địch và chưa động thủ.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, trong rừng vẫn im phăng phắc tuyệt không thấy động tĩnh gì.

Lôi Phi tắc lưỡi nói:

- Tiểu huynh xem chừng tình hình có điều khác lạ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao?

Lôi Phi đáp:

- Nếu gặp cường địch thì tất chúng ta ở ngoài này phải nghe tiếng binh khí giao phong. Từ lúc y vào đã quá nửa giờ mà tuyệt nhiên không thấy tin tức gì lọt ra ngoài...

Y buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Trước tình hình này chỉ có hai giả thuyết được đặt ra. Một là Hồng Bất Phát bị hại rồi. Hai là y đã tìm thấy linh chi.

Lý Hàn Thu cười hỏi:

- Nếu y lấy được linh chi mà không lên tiếng hô hoán là sợ chúng ta dây máu ăn phần hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Nhưng giả thuyết thứ hai rất ít hy vọng. Mười phần có đến tám là y bị điểm huyệt một cách bất ngờ hay bị tử thương rồi.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lôi Phi đáp:

- Phải vào rừng coi xem thế nào. Có điều lúc này tình hình chưa rõ, chúng ta chưa nên mạo hiểm quá đỗi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đây chờ mãi được ư?

Lôi Phi ngửng đầu trông chiều trời đáp:

- Lý đệ! Lý đệ hãy giữ ở ngoài rừng để tiểu huynh vào coi. Nếu trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mà không thấy tin tức gì thì Lý đệ nên quay về thành Kim lăng thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh cùng tiểu đệ trước kia chưa từng quen biết mà ở Hội Võ Quán Lôi huynh đã thẳng thắng đứng ra viện trợ. Bây giờ tiểu đệ bỏ mặc Lôi huynh, một mình trở về Kim Lăng thì yên tâm thế nào được?

Lôi Phi cất giọng buồn buồn nói:

- Cứ tình hình này mà xét thì cục diện trong khu rừng rậm này cực kỳ hiểm ác, kỳ bí khiến người ta thật khó mà lường được. Lý đệ có vào cũng là bỏ mạng một cách vô ích. Hỡi ôi! Lý đệ còn nhỏ tuổi mà thù lớn chưa trả...

Lôi Phi chưa dứt lời thì đột nhiên có tiếng bước chân loạng choạng vọng ra cắt đứt câu chuyện y đang nói dở.

Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi đồng thời cảnh giác đưa mắt nhìn ra thì thấy một bóng người từ trong rừng rậm chạy tới.

Lôi Phi nhảy vọt lại. Lý Hàn Thu cũng băng người theo sau cất tiếng gọi:

- Hồng huynh...

Hai người nhìn kỹ thì thấy người kia mình mặc võ phục lưng đeo trường kiếm. Y không phải là Hồng Bất Phát.

Lôi Phi vươn tay ra đỡ lấy người kia hỏi:

- Huynh đài! Huynh đài bị thương có nặng lắm không?

Lý Hàn Thu thấy người này miệng ứa máu tươi không ngớt. Chân đứng không vững, hơi thở thoi thóp. Dường như y không còn đủ sức trả lời Lôi Phi, miệng ú ớ hai tiếng, y chỉ kịp trỏ tay về khu rừng rậm rồi bỗng nhắm mắt lại.

Lôi Phi đưa tay chẩn mạch thấy trái tim đã ngừng đập, y tắt thở chết rồi.

Lý Hàn Thu nhìn kỹ lại một lượt thì người này trạc ngoài ba mươi. Diện mạo đoan chính không có vẻ là người tàn ác. Bất giác chàng buông tiếng thở dài hỏi:

- Lôi huynh có biết người này không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh không biết.

Lý Hàn Thu nói:

- Toàn thân y không có vết thương mà sao lại chết? Thanh kiếm sau lưng chưa rút khỏi vỏ đủ chứng minh y chưa cùng người động thủ.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Tình trạng y bi thảm tử khá đặc biệt, dường như bị thủ pháp nội gia rất trầm trọng làm chấn động mạnh tổn thương đến nội phủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Y vào rừng rậm tìm kiếm kẻ địch mà tay không cầm kiếm. Con người tự tin đến thế thì võ công quyết nhiên không phải tầm thường, khi nào còn để địch nhân đến gần phóng chưởng đả thương?

Lôi Phi trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Phải chăng theo ý Lý đệ thì y đã chết về tay đồng bạn?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Theo ý tiểu đệ không chừng người này chết vào lúc y không biết gì nữa nên không có cơ hội để trả đòn. Còn y chết về tay ai thì tiểu đệ không sao hiểu được.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Lý đệ nói rất có lý, trong vụ này hoặc giả có điều chi ngoắt ngoéo.

Bỗng lại nghe có tiếng sột sạt. Một bóng người khác từ trong rừng cây xông ra.

Lý Hàn Thu nhảy vọt về phía bóng người kia.

Lôi Phi cũng chạy theo sau.

Lý Hàn Thu lướt mình đi cực kỳ thần tốc. Người chưa tới nơi tay phải chàng đã đưa ra nắm lấy mạch huyệt người kia. Đồng thời tay trái chàng để trước ngực chuẩn bị đánh tới.

Ngờ đâu diễn biến lại xảy ra khác hẳn với sự tiên liệu của Lý Hàn Thu. Tay phải chàng nắm lấy huyệt mạch người kia một cách rất nhẹ nhàng. Chàng chú ý nhìn thì thấy miệng mũi y máu me đầm đìa. Miệng làm nhảm la:

- Ma quỉ...

Vừa nói được một tiếng đã lăn ra mà chết.

Lôi Phi tra xét chỗ tử thương của người này rồi lắc đầu nói:

- Cũng hệt như người trước. Y bị thủ pháp nội gia đánh nặng vào sau lưng. Nội phủ bị chấn động mà chết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có nghe y nói câu sau cùng không?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh nghe rõ rồi nhưng không thể tin được. Mình đã qua lại giang hồ mấy chục năm mà

chẳng thấy ma quỉ bao giờ.

Lý Hàn Thu phấn khởi tâm hồn khẽ nói:

- Lôi huynh! Xem chừng chúng ta phải vào rừng coi mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Dường như Lý đệ đã có chủ ý rồi thì phải?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không hẳn thế, tiểu đệ nghĩ rằng có người ăn mặc quái dị xuất hiện một cách đột ngột khiến cho y hoảng hồn rồi có người khác ra tay tập kích đột ngột...

Lôi Phi động tâm nói:

- Đánh một đòn trí mạng không phải là chuyện dễ dàng.

Đoạn y cúi lom khom kéo áo người kia ra nhìn kỹ lại thì thấy sau lưng y có một vết tím bầm hình tròn và dài.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vết thương này không phải bị chưởng đánh.

Lôi Phi nhìn kỹ vết thương một hồi rồi nói:

- Đây là vết thương của một thoi quyền.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Quyền pháp này tựa hồ rất ác độc. Nhưng trong võ lâm thường thường chỉ có người luyện độc chưởng, tiểu đệ chưa nghe nói ai luyện độc quyền bao giờ thì biết thế nào mà đoán?

Lôi Phi ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi lẩm bẩm tự hỏi mình:

- Chẳng lẽ là y cũng ở đây?

Lý Hàn Thu nghe tiếng khẽ hỏi lại:

- Lôi huynh nói ai vậy?

Lôi Phi đáp:

- Lưu Tinh Thần Quyền...

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lưu Tinh Thần Quyền là ai?

Lôi Phi đáp:

- Trương Bá Tuấn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lưu Tinh Thần Quyền là thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Đây là một thứ võ công rất kỳ quái, nó tương tự như "Bách Bộ Thần Quyền" nhưng không giống hẳn. Quyền phong rất lợi hại có thể đả thương trong vòng năm bước. Vòng này có buộc dây nên có thể dùng làm binh khí khiến cho người ta thật khó mà đề phòng. Sau này nếu Lý đệ có gặp người đó phải cẩn thận lắm mới được.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Xem thế này thì đủ biết Giang Nam Song Hiệp có tiềm lực rất lớn trong võ lâm.

Lôi Phi nói:

- Cục diện bữa nay e rằng không giản dị thế đâu. Theo chỗ tiểu huynh biết thì Trương Bá Tuấn là người rất kiêu ngạo. Giang Nam Song Hiệp tuy lừng lẫy tiếng tăm, nhưng chẳng tài nào mời được y đến trợ quyền. Trong vụ này chắc có nội tình đặc biệt.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Nếu vậy thì Trương Bá Tuấn cũng chỉ vì cây linh chi mà tới đây hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Tình hình đêm nay rất quái lạ. Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì hai người chết về Trương Bá Tuấn, nhưng y tới đây dường như không phải để cướp linh chi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy y đến đây để làm chi?

Lôi Phi đáp:

- Dường như y là một người mai phục trong khu rừng rậm này...

Y ngừng lại một chút rồi thấp giọng xuống hỏi:

- Sao Lý đệ biết Giang Nam Song Hiệp đã bố trí mai phục ở đây?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ nghe một người bạn nói thế.

Lôi Phi hỏi:

- Người bạn đó có thể tin cậy được không?

Lý Hàn Thu đáp ngay:

- Đáng tin cậy lắm! Tiểu đệ dám quyết không thể sai trật.

Lôi Phi lấy làm kỳ hỏi:

- Lý đệ nói chuyện với ông bạn đó hồi nào, sao tiểu huynh không biết chi hết.

Lý Hàn Thu đáp:

- Sự thật là như vậy. Tiểu đệ có nói chuyện với y, tuyệt không có ý lừa bịp hay thêu dệt câu chuyện kinh người.

Lôi Phi biết chàng không muốn nói rõ nội tình cũng không hỏi nữa, liền lảng sang chuyện khác:

- Bất luận Trương Bá Tuấn có phải Giang Nam Song Hiệp mời đến hay không, nhưng y ở trong đám người mai phục là chuyện không thể sai được.

Lý Hàn Thu nhìn thi thể người nằm cạnh đó hỏi:

- Hồng huynh vào rừng khá lâu rồi, không hiểu tình trạng thế nào? Sao không thấy động tĩnh gì? Chỉ mong y được vô sự.

Lôi Phi thở dài nói:

- Đây là kế hoạch mà tiểu huynh đã bàn định với y nhất định tiểu huynh không thể tự thủ bàng quan được.

Lý Hàn Thu cũng nói:

- Dĩ nhiên là thế. Chúng ta phải cố gắng tìm cách cứu y.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ không nên đi. Để một mình tiểu huynh vào coi đã.

Lý Hàn Thu nói:

- Không được! Chúng ta cùng vào cả để còn chiếu cố cho nhau.

Lôi Phi không sao hiểu được liền hỏi:

- Lý đệ nhất định đi cũng được, nhưng có chịu nghe lời tiểu huynh không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ nhất nhất tuân theo.

Lôi Phi lột lấy bộ quần áo của xác chết cầm tay rồi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ chống kiếm giữ mình đi!

Lý Hàn Thu không sao được, liền theo lời rút trường kiếm ra.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ hãy đi theo sau tiểu huynh. Trừ trường hợp tiểu huynh đồng ý, còn ngoài ra Lý đệ chớ có vọng động.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ ghi nhớ rồi.

Lôi Phi cất bước tiến vào rừng vừa nói:

- Lý đệ không được vượt lên trước mặt tiểu huynh mà chỉ theo sau đi vào rừng sâu.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Nếu trong khu rừng này quả có mai phục mà sao đến giờ vẫn chưa thấy phát động?

Lý Hàn Thu ở trong rừng rậm lại giữa lúc đêm tối nên thị quang chàng không nhìn thấy rõ.

Vừa rồi chàng xoay tay kiếm gạt rớt được lưỡi phi đao là hoàn toàn ỷ vào thính giác minh mẫn nghe tiếng gió mà phân biệt phương vị. Chàng vung kiếm chiêu một cách cực kỳ thần tốc và chuẩn đích.

Bỗng nghe Lôi Phi thở dài nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm quả nhiên danh bất hư truyền!

Lý Hàn Thu lấy trường kiếm khều lưỡi Trúc Điệp phi đao, vừa rớt xuống đất lên nhìn kỹ lại rồi nói.

- Lưỡi đao này không có chất độc.

Rồi tay trái chàng nắm giữ lưỡi phi đao.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ cũng thông thạo về các môn ám khí ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trên chốn giang hồ người ta chỉ biết gia sư kiếm pháp tinh kỳ ít kẻ bì kịp nhưng ít ai hiểu lão nhân gia cũng rất tinh thâm về nghề này. Có điều người không thèm sử dụng mà thôi.

Lôi Phi lại hỏi:

- Nếu vậy thì Lý đệ cũng tinh thâm về thủ thuật phóng ám khí?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thủ pháp phóng ám khí của tiểu đệ e rằng không được thạo bằng thủ pháp đỡ gạt ám khí. Vả lại tình thế mỗi nơi mỗi khác. Bọn họ ẩn trong bóng tối sử dụng ám khí đánh lén. Còn chúng ta chỉ cần đỡ gạt. Thứ ám khí kia mà ở gần không đầy một trượng thì khó lòng nghe rõ thanh âm, phân biệt phương hướng. Hơn nữa, họ được đêm tối yểm trợ mình không sao nhìn thấy họ nấp chỗ nào. Như vậy, chúng ta kém rất nhiều phương diện.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ muốn ăn miếng trả miếng tức là chúng ta cũng dùng ám khí đối với bọn họ không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ quả có ý như vậy.

Lôi Phi lắc đầu nói:

- Chúng ta không nên mạo hiểm hơn nữa, mà phải sớm rút lui khỏi khu rừng rậm này.

Lý Hàn Thu ngạc nhiên hỏi:

- Chúng ta đang định đi kiếm Hồng Bất Phát sao lại bỏ dở quay về?

Lôi Phi đáp:

- Họ dùng những món ám khí lúc phóng ra có kim phong rít trên không như phi nhận, kim tiêu thì mình hoặc giả có thể đối phó được. Nếu họ dùng loại ám khí êm ru như mai hoa châm thì thật khó mà đỡ gạt.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh nói phải đó nhưng Hồng Bất Phát còn ở trong này chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc y sao?

Lôi Phi đáp:

- Cường địch ở trong rừng rậm này đã bố trí mai phục. Khắp nơi đều có cạm bẫy, mỗi bước mỗi gặp gian nguy chứ không phải chuyện trông vào võ công để chiến đấu với người. Trường hợp này muốn cầu sinh thì trí kế cần hơn võ công. Hồng Bất Phát chắc nhiều lắm y chỉ bị thương là cùng...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Nếu y thụ thương chúng ta cũng nên tìm đến y rồi sẽ cùng nhau trở ra.

Lôi Phi nói:

- Mạo hiểm như vậy không được. Bây giờ chúng ta hãy dời khỏi nơi đây chờ đến lúc trời sáng hãy vào cũng chưa muộn.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Lôi huynh đã tính toán như vậy thì chúng ta ra ngoài rừng nghỉ ngơi một lúc đợi trời sáng sẽ trở lại.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ tiểu huynh mở đường cho.

Dứt lời, y theo đường cũ từ từ ra khỏi khu rừng.

Lý Hàn Thu chống kiếm theo sau.

Hai người lúc rút lui khỏi rừng rậm, không đi tập kích nữa lắng tai nghe thì bốn bể yên lặng như tờ, tuyệt nhiên không một tiếng, tựa hồ vũ trụ chìm đắm vào giấc ngủ mê ly.

Lôi Phi quay đầu nhìn lại khu rừng lần nữa rồi nói:

- Lý đệ! Chúng ta ngồi nghỉ quanh đây lấy sức đặng sáng mai đi tìm Hồng Bất Phát xem y lạc lõng nơi đâu.

Lý Hàn Thu nói:

- Xin tuân lời Lôi huynh.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Ban đêm vào chốn rừng sâu đầy rẫy nguy hiểm. Người võ lâm đã có câu: "Gặp rừng chớ vội xông vào". Thế mà Hồng Bất Phát biết rồi khu rừng nguy hiểm cũng liều lĩnh chuồn vào là vì lòng tham quá độ che lấp thông minh, mới mạo hiểm như vậy.

Bỗng thấy Lôi Phi khẽ thở dài:

- Xem chừng cuộc phân tranh đêm nay sẽ đưa đến kết quả đáng buồn là sẽ gây nên một cuộc xung đột toàn diện võ lâm sau này. Nếu những đệ tử các phái Thiếu Lâm, Võ Đương bị tử thương nhiều, thì hai phái lớn này quyết nhiên chẳng khi nào chịu bỏ qua.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

- Ta muốn báo mối đại cừu của song thân, ỷ mình có kiếm pháp tuyệt diệu của ân sư truyền cho đã làm tổn thương nhiều nhân vật dính líu đến vụ này rồi cũng thành chuyện oan oan tương báo. Thù oán liên miên không bao giờ hết.

Nghĩ tới đây lửa hận chàng nuôi trong lòng mười mấy năm nay đột nhiên giảm đi rất nhiều.

Chàng thủng thẳng nói:

- Đêm nay chúng ta là người đã được trông thấy mọi cuộc diễn biến... Nếu sau này mà võ lâm nhân vụ này mà gây nên một trường huyết kiếm thì chúng ta nên thẳng thắng đứng ra để thuyết minh mới phải.

Lôi Phi đưa ra mục quang chú nhìn Lý Hàn Thu ra chiều kinh dị. Hiển nhiên câu nói của chàng khiến cho y phải ngạc nhiên.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười hỏi:

- Tiểu đệ thấy việc như vậy thì theo lẽ phải làm thế. Hay là Lôi huynh nhận thấy lời tiểu đệ có chỗ nào không đúng?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ nói rất đúng nhưng tiểu huynh thấy có chút kỳ lạ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng lời nói của tiểu đệ có chỗ khác với ngày thường?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Theo nhận xét của tiểu huynh thì bữa nay Lý đệ đã vượt khỏi vòng ân oán cá nhân, quan tâm rộng ra đến việc của thiên hạ với một lòng nhân hiệp.

Lý Hàn Thu đáp gọn lỏn:

- Lôi huynh quá khen rồi!

Đoạn chàng không nói gì nữa.

Hai người đi tới bên một bụi cỏ rậm.

Lôi Phi nói:

- Chúng ta ngồi nghỉ chỗ này có thể nhìn thấy những người trong rừng qua lại.

Lý Hàn Thu đáp:

- Xin theo ý Lôi huynh.

Lôi Phi ngồi xuống trước nói:

- Chúng ta chia phiên canh gác. Lý đệ hãy nghỉ trước đi!

Lý Hàn Thu nghĩ tới mai vào rừng chắc phải chiến đấu chàng cần dưỡng sức nên không khiêm nhượng gì nữa, ngồi nhắm mắt vận khí điều hòa hơi thở.

Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi thay phiên nghỉ ngơi cho tới lúc phương đông hừng sáng.

Đột nhiên có hai bóng người song song đi tới.

Lôi Phi khẽ kéo Lý Hàn Thu ẩn vào trong bụi cỏ rậm.

Hai bóng người kia đi sát qua bụi cỏ chạy thẳng vào trong rừng.

Lý Hàn Thu nhìn rõ một người chính là Quyên Nhi.

Còn người nữa là một gã thiếu niên anh tuấn vào trạc tuổi 21, 22 tuổi. Lòng chàng đang bình tĩnh bỗng nhiên xúc động. Một mối giận hờn thoáng nổi lên trong tâm trí.

Chương 42 - Vào rừng sâu lạc mất Lôi Phi

Lôi Phi thấy cặp mắt Lý Hàn Thu nhìn chàng chòng chọc vào hai người kia không chớp. Cho đến khi bóng họ mất hút chàng vẫn còn ngẩn ngơ xuất thần. Y lấy làm kỳ không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Lý đệ có biết hai người đó ư?

Lý Hàn Thu như người trong mộng choàng tỉnh vội đáp:

- Tiểu đệ chỉ biết một người...

Lôi Phi không hỏi nửa đứng dậy nói:

- Có người đã vào rừng trước mình rồi. Chúng ta cũng đi thôi!

Lý Hàn Thu gật đầu đứng dậy rồi hai người chạy thẳng về phía rừng rậm.

Lúc này trời đã sáng tỏ. Khu rừng xanh ngắt ở phía xa xa không còn cảnh tượng khủng khiếp như lúc ban đêm. Hai người đi tới ven rừng thì hai xác chết đêm qua bỏ đó đã có người lấy đến thu dọn.

Lôi Phi khẽ nói:

- Bây giờ tuy đi giữa ban ngày, nhưng cũng không thể lơ là được đâu, vẫn phải gia tâm đề phòng.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Bây giờ để tiểu đệ dẫn đường.

Đoạn chàng loạng choạng người đi trước chuồn vào rừng. Lôi Phi theo sau.

Hai người đi được 20 trượng vẩn không thấy có gì khác lạ mà cũng không gặp ai tập kích.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Lôi Phi khẽ hỏi:

- Lôi Huynh thế này là nghĩa làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Có khi bọn họ đã rời khỏi khu rừng này...

Y vừa nói dứt lời, đột nhiên mấy tiếng veo véo xéo vang tai. Hai mũi tên nọ bắn tới lẹ như sao sa.

Lý Hàn Thu né người sang một bên vung kiếm lên gạt cho hai mũi ám khí rớt xuống đất rồi hỏi:

- Lôi huynh! Chúng ta lại tới nơi điều tra xem chứ?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không được! Hiện giờ chúng ta chưa vào đến phạm vi bao vây của họ mà họ đã sắp đặt đâu đấy rồi. Đây là cách dụ mình dấn thân vào nơi nguy hiểm.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Lôi huynh nói rất có lý, nhưng chúng ta nên đối phó bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Sớm muộn gì rồi chúng ta cũng vào tận nơi nhưng cần phải có đủ thời gian để tính toán trước nghĩa là mình phải quyết định phương pháp đối phó mới có thể nắm phần chủ động được.

- Đúng thế! Phải chăng Lôi huynh đã có định kiến rồi.

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tiểu huynh thì bây giờ chúng ta cách quãng nhau ra xa, một mặt dò đường, một mặt tìm kiếm đối phương. Hay hơn hết là mình làm thế nào để bắt sống được mấy tên rồi thuyết phục họ hay dùng hình khảo vấn...

Lý Hàn Thu ngắt lời hỏi:

- Để xem người cầm đầu bọn chúng là ai phải không?

Lôi Phi đáp:

- Làm như vậy có thể dẫn dụ nhân vật cầm đầu của họ tìm tới chúng ta để quyết đấu.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm vậy tiểu đệ xin dẫn đường.

Lôi Phi nói:

- Khoan đã, chuyến này nhất định phải để tiểu huynh đi trước.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Về việc quan sát tình thế cũng như tìm địch nhân, tiểu huynh tự tin có thể thông thạo hơn Lý đệ một phần.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm vậy mời Lôi Huynh đi trước!

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Trong rừng rậm chúng ta không nên lớn tiếng gọi nhau mà cũng không nên giơ tay chỉ trỏ. Cách thông tin duy nhất là nhờ vào âm thanh.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Bây giờ chúng ta hãy bàn tính về mấy thanh âm giản dị để thông tin và liên lạc.

Nói là bàn tính, nhưng thật ra đều do Lôi Phi quyết định.

Lý Hàn Thu nhớ kỹ từng những âm thanh thông tin rồi quay về phía nam mà đi. Lôi Phi đi trước, vừa đi vừa nói:

- Lý đệ, khi Lý đệ nghe tiếng thông tin thì tiến về phía trước. Bây giờ chúng ta thử xem có phối hợp được không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Dạ!

Đoạn chàng đứng yên lại nguyên chỗ.

Lôi Phi lạng người đi một cái rồi mất hút không thấy đâu. Lát sau bổng nghe hai tiếng cách cách vọng tới.

Lý Hàn Thu nghe thấy đã mỉm cười quay sang phía Tây đi mười bước rồi lại tiến về phía trước.

Chàng đi chừng được năm trượng thì dừng lại đưa mắt nhìn bốn phía nhưng chẳng thấy bóng Lôi Phi đâu hết.

Chàng động tâm tự hỏi:

- Chẳng lẻ mình nghe lộn truyền âm rồi chăng?

Chàng liền vỗ tay năm tiếng, ba tiếng mau, hai tiếng khoang.

Nguyên đây là một tín hiệu mà Lôi Phi đã ước định với chàng.

Ngờ đâu sau năm tiếng vỗ tay, Lý Hàn Thu vẩn không nghe thấy tín hiệu của Lôi Phi đáp lại.

Chàng cảm thấy tình thế khác lạ song không truyền tin liên lạc nữa chậm chạp tiến về phía trước.

Lúc này tuy giữa ban ngày, nhưng rừng cây rậm rạp quá cành lá um tùm, cảnh vật trong vòng hai trượng đã không nhìn rõ.

Lý Hàn Thu đi ngang qua khu rừng rậm thì đến một chỗ khá rộng. Chàng thở phào một cái, lại toan thử phép truyền âm thì đột nhiên có bóng trắng lấp loáng. Một vật bay tới nơi.

Chàng đã để ý phòng bị liền giơ kiếm lên gạt. Bổng nghe đánh "cách" một tiếng. Vật bay lại liền bị trường kiếm cắt đứt.

Chàng có ý dừng lại thì ra một khúc dây trắng. Sợi dây này cuốn lại thành cái thòng lọng từ trên một cành cây lớn để quấn vào đầu người. Nhưng Lý Hàn Thu nhanh mắt thấy trước đã vung

kiếm chặt đứt.

Chàng ngửng đầu trông lên cây lạnh lùng nói:

- Các hạ nên xuất hiện đi thôi!

Bổng nghe một tiếng cười khẩy từ trên cây vọng xuống. Tiếp theo một bóng người vạch đám lá rậm rạp nhảy xuống.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thì người này trạc tuổi ngoài 40 toàn thân nai nịt áo xanh hình thù ốm nhom và bé loắt choắt song hai mắt loang loáng tỏ ra võ công thâm hậu.

Hán tử lưng cài đơn đao tay cầm một khúc dây trắng cười lạt hỏi:

- Các hạ phóng kiếm rất mau không hiểu là môn phái nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tưởng chúng ta chả cần hỏi han nhau gì cả. Trước hết hãy động thủ để phân thắng bại rồi sẽ tính. Các hạ lấy khí giới ra đi.

Hán tử bé nhỏ gầy nhom không nói gì nữa rút thanh đơn đao ở sau lưng đánh soạt một tiếng, ra chiêu "Nghinh Phong Trảm Thảo".

Lý Hàn Thu vung kiếm chênh chếch lên gạt đơn đao rồi chuyển thế kiếm đâm vào cổ tay hữu đối phương đánh véo một tiếng.

Hán tử giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Kiếm chiêu của gã này rất lợi hại!

Hắn vội nghiêng mình né tránh. Lý Hàn Thu dường như đã đoán trước được phương hướng mà hán tử né tránh. Chàng tiến lên một bước, rung tay một cái phóng trường kiếm ra.

Chiêu kiếm này mau lẹ dị thường.

Hán tử đứng chưa vững thì thế kiếm của Lý Hàn Thu đã tới. Hắn đành ngửa về phía sau người lên như cái cầu vòng rồi nằm ẹn xuống.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Bỏ đao xuống.

Chàng nghiêng mũi kiếm đâm chênh chếch xuống cánh tay đao của đối phương. Hán tử buông đao ra.

Lý Hàn Thu bức bách hán tử bỏ binh khí rồi, chàng lại chỉ kiếm vào ngực dằn giọng nói:

- Các hạ muốn toàn mạng thì đừng có cục cựa.

Miệng chàng nói vậy. Thanh trường kiếm trong tay cũng khẽ về phía trước cho mũi kiếm đâm vào da hán tử. Quả nhiên hán tử không nhúc nhích, nằm im trên mặt đất.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Tại hạ hy vọng lúc trả lời, các hạ đừng nói dối một câu nào.

Hán tử thủng thẳng đáp:

- Tiểu đệ muốn biết huynh đài hỏi câu gì? Công việc nơi đây đệ không được biết mấy đâu.

Lý Hàn Thu tủm tỉm nói:

- Các hạ có trả lời hay không cũng vậy tại hạ có mặt là nhìn ra được.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Các hạ có quen biết Giang Nam Song Hiệp hay không?

Hán tử gật đầu đáp:

- Hai bên quen biết từ lâu rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng các hạ được Giang Nam Song Hiệp mời tới đây?

Hán tử gật đầu đáp:

- Phải rồi!

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Giang Nam Song Hiệp hiện giờ ở đâu?

Hán tử đáp:

- Cái đó tiểu đệ cũng không rỏ.

Lý Hàn Thu khẻ rung tay một cái. Mũi kiếm nhọn chỉ vào trước ngực hán tử vạch thành một đường dài chừng hai tấc, máu tươi rươm rướm chảy ra. Chàng hỏi:

- Nếu các hạ muốn chết thì bất tấc phải nói nửa.

Hán tử hắng giọng hai tiếng rồi đáp:

- Trước khi trời sáng tiểu đệ còn gặp Giang Nam Song Hiệp, nhưng hiện giờ hai vị đó còn ở đây hay bỏ đi rồi thì thật tình tiểu đệ không hay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Giang Nam Song Hiệp đã bố trí những cơ quan khu rừng rậm này thế nào hẳn các hạ phải biết rõ nội tình.

Hán tử trầm ngâm một chút rồi đáp; - Theo chỗ tiểu đệ biết thì khu rừng này đặt rất nhiều cạm bẫy còn cách bố trí ra sao, do ai quản lý thì tiểu đệ không biết thiệt.

Lý Hàn Thu hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Các hạ giữ địa vị gì ở đây?

Hán tử đáp:

- Tiểu đệ được Giang Nam Song Hiệp triệu thỉnh, không đến không tiện.

Lý Hàn Thu đột nhiên thu kiếm về nói:

- Các hạ đứng lên đi.

Hán tử chấp tay hỏi:

- Cách xưng hô huynh đài thế nào để sau này chúng ta còn gặp nhau, tiểu đệ có thể đền đáp ơn tình hôm nay.

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Tại hạ để cho các hạ còn có cơ hội thoát chết, chứ chưa chắc cho các hạ dời khỏi nơi đây.

Hán tử nói:

- Dù thế tiểu đệ cũng cảm kích huynh đài lắm rồi!

Đoạn hắn đề khí đứng dậy.

Bổng thấy hào quang lấp loáng.

Lý Hàn Thu chuyển động trường kiếm để phong tỏa đường rút lui của hán tử.

Hán tử bé nhỏ này đã hiểu kiếm pháp của Lý Hàn Thu khi nào còn dám ham chiến phản công.

Gả hít một hơi chân khí rồi đột nhiên xoay mình toan chạy…

Lý Hàn Thu động tác mau lẹ. Chàng lạng người ra chặn đứng hán tử.

Hán tử xoay chuyển mấy phương hướng đều bị luồng kiếm quang của Lý Hàn Thu ngăn chặn đành dừng bước lại hỏi:

- Huynh đài có dụng ý gì?

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi lại:

- Đêm qua các hạ phóng ám khí giết chết bao nhiêu người?

Hán tử lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa đả thương một người nào.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Trước nay các hạ đã giết chết bao nhiêu người?

Hán tử sửng sốt nghĩ thầm:

- Nếu mình bảo chưa giết một ai thì đừng nói hắn không tin mà chính mình cũng khó lòng tin

được.

Gả liền đáp:

- Tiểu đệ có giết người nhưng ít thôi...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Vậy là đủ! Giết một người cũng phải đền mạng.

Véo một cái! chàng đã phóng kiếm đâm ra. Kiếm chiêu thần tốc phi thường.

Hán tử nhỏ bé gầy nhom né tránh không kịp. Mũi kiếm đâm toạc vạt áo trước ngực hán tử chảy siết vào da chảy máu.

Lý Hàn Thu chuyển mũi kiếm lên trên dí vào cổ họng hán tử rồi nói:

- Các hạ đã giết người thì bữa nay ta giết các hạ cũng không phải là tàn ác hay thương thiên bại lý?

Hán tử trong lòng vừa sợ hãi vừa lấy làm kỳ tự hỏi:

- Những cuộc chiến đấu trong võ lâm chuyện giết người là thường sao hắn lại bảo là thương thiên bại lý?

Bỗng nghe Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Bây giờ các hạ chỉ còn một cơ hội để mong toàn mạng.

Hán tử hỏi:

- Cơ hội nào?

Lý Hàn Thu nói:

- Trước khi các hạ nói thiệt về tình hình, hành động theo lệnh của người nào hãy cho tại hạ biết rõ quí danh đã.

Hán tử đáp:

- Tiểu đệ là Độc Nha Mả Bảo.

Gã bị thế kiếm của Lý Hàn Thu làm cho bở vía nên nhặn luôn cả ngoại hiệu nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ các hạ hãy dẫn đường tại hạ.

Mã Bảo hỏi:

- Huynh đài muốn đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đến chỗ Giang Nam Song Hiệp tạm đóng, rồi vào trung tâm phát lệnh trong khu rừng rậm

này Mã Bảo nói:

- Được rồi, tiểu đệ xin dẫn đường.

Rồi trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu quát lên:

- Khoan đã!

Mã Bảo quả nhiên dừng bước lại hỏi:

- Không thể lấy cách đối đãi của người quân tử để xử trí với bọn tiểu nhân.

Chàng phóng cước đá trúng vào huyệt đầu gối bên trái Mã Bảo rồi nói tiếp:

- Bây giờ ngươi chỉ còn cất bước đi được nhưng không thể chạy lẹ được nữa. Nếu giữa đường mà ngươi sinh lòng bội tín để tính bài thoát thân trong khu rừng rậm là tự ngươi đi tìm cái chết đó.

Mã Bảo nghĩ thầm:

- Không ngờ thằng lỏi nhỏ tuổi này lại là tay lão luyện giang hồ.

Gã xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc mà chân vẫn tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu tay phải cầm kiếm theo sau Mã Bảo.

Hai người vào rừng sâu đến 20 trượng mà chưa gặp người tập kích.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Sao dọc đường không thấy mai phục gì hết?

Mã Bảo đáp:

- Số lớn người mai phục tại đây đã bỏ đi rồi.

Đi thêm chừng ba trượng cảnh vật bỗng nhiên biến đổi.

Trước mặt là khu đất trống rộng chừng nữa mẫu. Trên khu đất này có dựng mấy lớp nhà tranh.

Mã Bảo trở về phía nhà tranh.

- Mấy tòa nhà kia là chỗ Giang Nam Song Hiệp đóng trại mà cũng là nơi trung tâm phát lệnh cho những người mai phục trong khu rừng rậm.

Miệng gã nói vậy rồi người ẩn vào sau một góc cây không chịu đi nữa.

Chương 43 - Những điều kỳ bí trong mấy lớp nhà tranh

Lý Hàn Thu thấy Mã Bảo dừng lại sau gốc cây liền hỏi:

- Sao không đi nữa?

Mã Bảo đáp:

- Không vào được đâu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Mã Bảo đáp:

- Vì trong những căn nhà tranh đó đều có những tay cao thủ phóng ám khí, còn cách ba trượng là mình đã mất mạng rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế ra các hạ không phải là người mà Giang Nam Song Hiệp mời đến để trợ thủ ư?

Mã Bảo đáp:

- Tiểu đệ được triệu thỉnh, nhưng không có lệnh gọi vào cũng không dám tới gần khu nhà tranh kia.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Nếu chỉ có mấy căn nhà tranh này thì nhất quyết cách phòng vệ không nghiêm mật đến thế được. Hay là trong nhà còn có điều chi bí ẩn?

Nghĩ tới đây chàng nổi tính tò mò muốn vào dò thám mấy căn nhà tranh. Chàng liền nói:

- Nếu ngươi không đi thì cũng phải chết.

Mã Bảo lắc đầu nói:

- Huynh đài kiếm chiêu tinh kỳ thì hẳn xuất thân từ một chính phái lớn. Nếu huynh đài đi giết một kẻ không còn chút lực lượng để kháng cự thì đâu phải là hành vi của anh hùng hảo hán? Huống chi tiểu đệ đã bị điểm huyệt ở chân hành động khó khăn thì nhất định là phải chết rồi.

Lý Hàn Thu ngẩn người ra nghĩ thầm:

- Gã nói thật có lý.

Chàng liền nói:

- Nếu như giải khai huyệt đạo thì ngươi mới chịu đi phải không?

Mã Bảo lắc đầu đáp:

- Tại hạ không muốn đi nữa mà hy vọng huynh đài cũng đừng vào. Theo chỗ tại hạ biết thì người sử dụng ám khí trong nhà tranh chẳng những thủ pháp cao minh mà còn có rất nhiều ám khí lợi hại như độc sa, độc châm khiến cho người ta không biết đâu đề phòng cho xiết được. Vì vậy tại hạ không dám đi, đồng thời khuyên can các hạ chẳng nên dấn thân vào.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Ta nhất định phải đi mà ngươi cũng chẳng thể không đi được. Ngươi nên nhớ khi ngươi là tù binh của ta chứ không phải là bạn hữu. Bất cứ lúc nào ta cũng có thể giết ngươi được.

Mã Bảo nói:

- Dường như huynh đài coi sống chết là chuyện thường, chẳng sợ hãi chi hết.

Lý Hàn Thu nói:

- Ngươi nghĩ kỹ đi! Nếu đi may còn có hy vọng toàn mạng bằng không chịu đi dĩ nhiên phải chết.

Mã Bảo không sao được liền đáp:

- Được rồi! Vậy huynh đài giải khai huyệt đạo cho tiểu đệ.

Lý Hàn Thu liền đá một cái giải huyệt cho Mã Bảo rồi thủng thẳng:

- Ngươi có biết trong những căn nhà tranh kia có đặt gì không?

Mã Bảo lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa vào bao giờ.

Lý Hàn Thu hỏi vặn:

- Thế thì làm sao ngươi lại biết trong nhà tranh có những tay cao thủ phóng ám khí?

Mã Bảo đáp:

- Giang Nam Song Hiệp bảo thế.

Lý Hàn Thu càng tin là trong nhà có điều bí ẩn hoặc họ đã dấu linh chi tại đó. Nếu không có linh chi thì cũng có vật gì rất trọng yếu, lòng chàng càng kiên quyết muốn vào thám thính.

Chàng liền nói:

- Ngươi cầm binh khí hộ thân để mở đường, ta theo sau giám thị có thể bảo vệ cho ngươi được.

Mã Bảo cười lại nói:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì huynh đài chưa chắc đã tự bảo vệ cho mình được, chứ đừng nói bảo vệ cho ai nữa...

Tuy miệng gã chống báng mà người gã đã lạng ra khỏi gốc cây. Chậm chạp cất bước tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu đi sát theo Mã Bảo.

Trong nhà tranh vẩn yên lặng như tờ tựa hồ như không có người.

Mã Bảo đi rất chậm. Sau mỗi bước gã dừng lại quan sát lâu lâu, mới cất bước thứ hai.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ngươi đi chậm thế này thì bao giờ cho đến nhà tranh?

Mã Bảo hững hờ đáp:

- Tiểu đệ đang tính khoảng cách chỗ này.

Lý Hàn Thu đột nhiên giơ tay ra đập vào lưng Mã Bảo.

Gã không tự chủ được bước lẹ về phía trước hai bước.

Lý Hàn Thu lại vươn tay ra nắm lấy tay gã nói:

- Ngươi đừng sợ hãi chi hết.

Mã Bảo bước nhanh tiến vào.

Quả nhiên khi còn cách chừng ba trượng, trong căn nhà tranh liền có phản ứng.

Bổng nghe một tiếng cười lại rồi trong nhà tranh có tiếng nói vọng ra:

- Hai vị mà tiến thêm bước nữa lập tức chết ngay đương trường…

Lý Hàn Thu khẻ giục:

- Cứ tiến mau lên. Đây là lời cảnh cáo cuối cùng. Nếu ngươi không nghe, ta cũng không nói nữa mà chỉ vung kiếm chém chết ngay lập tức.

Mã Bảo vẩn không tiến về phía trước, miệng nói:

- Bọn họ đã thấy rõ tiểu đệ bị uy hiếp. Nếu không chắc là họ đã phóng ám khí ra rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy càng hay! Họ đã biết thế tất không phóng ám khí giết ngươi.

Mã Bảo nói:

- Nhưng chúng ta đã tiến thêm bước nữa khiến họ nổi giận thì cái đó khó nói lắm.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng cha này sợ chết lắm, nếu mình không dùng thủ đoạn phi thường thì e rằng khó lòng bắt gã phải y theo một phép được.

Chàng giơ tay trái lên đặt vào sau lưng Mã Bảo nói:

- Ngươi mà còn kiếm lời từ chối thì ta đẩy nội lực cho đứt tâm mạch ngươi. Khi đó ta sẽ dùng xác ngươi để làm lá mộc chống đỡ ám khí.

Mã Bảo không sao được liền đáp:

- Được rồi! Nhưng tiểu đệ mong rằng huynh ưng cho một điều.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ưng thuận cho ngươi điều gì?

Mã Bảo đáp:

- Nếu tiểu đệ đưa được huynh đài đến trước căn nhà tranh, may mà còn sống sót thì huynh đài đối với tiểu đệ ra sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ta sẽ tha ngươi.

Mã Bảo đáp:

- Quân tử nhất ngôn đấy nhé!

Lý Hàn Thu đáp:

- Tứ mã nan truy, ta đã hứa với ai câu gì là như đinh đóng cột quyết không bao giờ thay đổi.

Mã Bảo nói:

- Vậy chúng ta cứ thế!

Đột nhiên gã tung mình vọt đi xông thẳng về phía nhà tranh. Cái nhảy này xa đến hơn một trượng.

Lý Hàn Thu phất tay chạy theo Mã Bảo.

Giữa lúc bước chân hai người vừa chấm đất chưa đứng vững thì đồng thời mấy tiếng quát từ nhà tranh vọng ra. Tiếp theo ám khí lại bắn tới tấp.

Lý Hàn Thu thấy những ám khí bay tới rất phức tạp. Nào phi tiêu nào tụ tiễn, nào tam lăng tiêu, nào thiết tật lê, nào phi hoàn thạch,... đến mười mấy thứ.

Chàng ngấm ngầm kinh hãi trong lòng, bụng bảo dạ:

- Xem chừng Mã Bảo nói đúng. Người trong nhà tranh đều là những cao thủ phóng ám khí.

Bỗng thấy Mã Bảo huy động đơn đao, ánh đao lấp loáng đỡ gạt ám khí. Miệng gã lớn tiếng hô:

- Tại hạ vâng lịnh Phương Đại Hiệp tới đây có việc trình bày với các vị.

Mấy câu này quả nhiên sinh hiệu lực. Ám khí trong nhà dừng lại không phóng ra nữa.

Tiếp theo một âm thanh lạnh như băng cất lên:

- Các hạ đã vâng lệnh Phương Đại Hiệp tới đây mà sao không sử dụng ám hiệu để liên lạc?

Mã Bảo đáp:

- Phương đại hiệp có việc gấp chi dặn tại hạ có một tiếng rồi lão gia lật đật bỏ đi ngay.

Đoạn y khẻ bảo Lý Hàn Thu:

- Chúng ta phải xông vào bằng một tốc độ tối cao!

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời thì Mã Bảo tung mình vọt đi.

Người trong nhà tranh lập tức quát tháo om sòm, ám khí lại tới tấp bắn ra.

Mấy ánh ngân quang nhỏ bé lấp loáng.

Mã Bảo đang lao về phía trước đột nhiên ngã lăn ra. Gã đã trúng một thứ ám khí kịch độc rất nhỏ và bị thương rồi.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lý Hàn Thu thi triển công phu "Yên Thanh Thập Bát Phiên" lăn người đi. Tay trái chàng nắm lấy Mã Bảo lướt trên mặt đất rất mau lẹ vào gần tới nơi.

Mấy lớp nhà tranh nầy có rất nhiều cửa sổ. Những ám khí do cửa sổ bắn ra.

Lý Hàn Thu lao tới một căn nhà tựa vào vách, ám khí không làm gì được nữa. Chàng cúi đầu nhìn xuống Mã Bảo hai mắt nhắm nghiền.

Mặt gã trúng một mũi ám khí nhỏ như mũi kim thêu. Vết thương tím bầm. Hiển nhiên ám khí có tẩm thuốc độc. Trước ngực gã cũng trúng một đoản tiên bằng thép cắm sâu vào da.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng:

- Chắc trong người gã còn độc châm đả thương nữa, nhưng có áo che đi mình không trông thấy.

Chàng liền giơ tay trái lên đập mạnh vào sau lưng Mã Bảo.

Mã Bảo từ từ mở mắt ra nhìn Lý Hàn Thu nhăn nhó cười nói:

- Tiểu đệ không chết dưới lưỡi kiếm của huynh đài, ngờ đâu lại bị chết vì độc châm.

Lý Hàn Thu nói:

- Mã huynh cố chịu đựng một lát. Tại hạ xông vào nhà tranh kiếm người phóng độc châm bắt y lấy thuốc giải cho.

Mã Bảo gạt đi - Huynh đài đừng nhọc lòng vô ích. Mũi mai hoa châm đã bôi thuốc kịch độc thì tiểu đệ nhất định phải chết rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Để tại hạ thử coi Chàng liền đặt Mã Bảo xuống đứng thẳng người lên. Tay trái cầm kiếm. Đột nhiên chàng xoay mình ra cửa trước.

Ba lớp nhà tranh này quay vào nhau. Lý Hàn Thu lướt tới cửa trước căn nhà hướng Nam. Người chàng liền hoàn toàn bộc lộ trước căn nhà hướng Bắc.

Bổng nghe những kim thanh rít lên veo véo. Mấy mũi ám khí phóng tới tập kích.

Lý Hàn Thu huy động trường kiếm vunglên như một cây cầu vòng sắt trắng gạt rót một lưỡi phi đao và một cây bạch hổ đinh. Đồng thời chàng phi cước đá vào cánh cửa gỗ Gầm một tiếng vang lên! Cánh cửa đã bật ra.

Tiếp theo một nắm thiết lật lê chớp nhoáng liệng ra.

Nguyên Lý Hàn Thu đã liệu trước cửa mỡ rồi tất cả ám khí phóng ra. Chàng đạp cửa rồi không xông vào ngay, chờ cho nắm thiết tật lê bay đi hết mới vung kiếm hộ thân xông vào nhà.

Biểu diễn này chỉ trong nháy mắt. Lý Hàn Thu vừa xông vào thì đồng thời một nắm ngân ty từ căn nhà tranh hướng Bắc bắn tới. Chỉ sai đi một bước là chàng không tài nào tránh khỏi những mũi mai hoa châm kịch độc.

Chàng xông vào nhà tranh rồi ngửng đầu trông lên thì thấy căn nhà này có hai gian. Một gian trong một gian ngoài. Hai gã đại hán nai nịt gọn gành vẻ mặt nghiêm trang lạnh lẽo sóng vai đứng trong góc nhà. Tay mỗi gã đều cầm một nắm ám khí.

Ngăn nhà trong phần ngăn cách ngoài bằng một tầng cửa có treo bức rèm màu xám.

Lý Hàn thu nghĩ thầm trong bụng:

- Hai gã này đứng một chỗ thì phương hướng liệng ám khí ra cũng bớt được phần nguy hiểm cho mình. Nhưng không hiểu sao bức rèm kia còn tay cao thủ nào ẩn nấp nữa không? Nếu có họ sẽ nhân cơ hội mình để hết tinh thần chú ý vào hai người trước mặt mà phóng ám khí ra tập kích thì thật khó đề phòng cho xiết được.

Trong lòng nghĩ vậy, người chàng từ từ lùi lại cạnh một góc phòng.

Hai đại hán vỏ phục, buông tiếng cười lạt hỏi:

- Các hạ là ai?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đến đây không phải để kết bạn với hai vị thì hà tất phải thông báo tên họ. Trong tay hai vị đã sẵn ám khí sao không phóng ra đi?

Tuy chàng không sợ ám khí nhưng thấy hai gã nắm ám khí gọn trong tay thì tất nhiên là loại ám khí rất nhỏ bé nên chàng không dám lơ là và tiến lại ngay. Chàng dụng tâm chọc giận để đối phương liệng hết ám khí ra rồi nhảy xô vào đã thương chúng. Sau đó sẽ sục tìm khắp trong nhà một lượt.

Quả nhiên hai đại hán bị Lý Hàn Thu buông lời trêu tức, không nhịn được đồng thanh lớn tiếng quát:

- Quả nhiên là một gã kiêu ngạo điên cuồng!

Tiếng quát chưa dứt bốn tay giơ lên liệng ra bốn ám khí, hai mũi cương tiến, hai cây thiết liên hoa nhắm vào bốn nơi yếu huyệt Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu cười lạt vung trường kiếm lên đánh rớt một cây thiết liên hoa, một mũi cương tiêu. Đồng thời chàng né mình sang bên tránh khỏi hai môn ám khí kia.

Hai đại hán về phục không ngờ hành động của Lý Hàn Thu thần tốc đến thế. Chúng liệng ám khí một lần rồi, lần thứ hai không kịp lấy ám khí ra thì Lý Hàn Thu đã nhảy xổ tới trước mặt vung trường kiếm chém xéo tới chặt đứt một cánh tay đại hán mé hữu.

Đại hán mé tả đứng ngay người ra một chút chưa kịp né tránh thì Lý Hàn Thu đã xoay tay chặt dưng chân phải gã này.

Hai chiêu kiếm đã thương luôn hai người là ghê gớm.

Lý Hàn Thu thấy hai gã không phản kích được nữa liền vung chân đá một phát vào đại hán mé tả. Đồng thời thanh trường kiếm ở tay mặt đập vào sau lưng đại hán mé hữu đánh cát một tiếng. Cả hai đều té lăn xuống đất.

Lý Hàn Thu đánh ngã hai tên đại hán rồi xoay mình lại nhảy vào nột thất. Thanh trường kiếm vừa gạt bức rèm lên, người chàng đã nhảy tót vào trong rồi.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh 1 lượt, bất giác ngẩn người ra Nguyên trong nội thất bày hàng sáu tên đại hán vỏ phục, che mặt bằng tấm sa trắng. Không hiểu sáu người này bị điểm huyệt hay đã chết rồi.

Lý Hàn Thu từ từ đưa trường kiếm khều tấm sa trắng, một người lên dòm thì đột nhiên nghe tiếng "bịch bịch", chàng quay đầu nhìn lại thì ra đại hán bị chặt tay đã cựa cạy đứng lên đi ra ngoài căn nhà.

Lý Hàn Thu cười lạt nhảy vọt trở ra vung trường kiếm ngăn cản gã, đồng thời xẵng giọng hỏi:

- Ngươi không sợ chết ư?

Đại hán kia chỉ lắc đầu chứ không nói gì. Tuy gã không lên tiếng nhưng nhìn vẻ mặt cũng biết gã trả lời thế nào rồi.

Lý Hàn Thu giơ kiếm lên lạnh lùng nói:

- Ngươi mà sợ chết thì mau mau trở về chỗ cũ.

Đại hán bị chặt tay quả nhiên theo lời chàng đi vào chỗ cũ.

Lý Hàn Thu bước tới dịu giọng:

- Hai vị đều có phận sự ở đây. Tại hạ e rằng khó có người đến cứu hai vị đâu.

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau, lẳng lặng không nói gì Lý Hàn Thu lại nói:

- Nếu hai vị coi chết như về thì chẳng việc gì mà sợ tại hạ động thủ hạ sát và bất tất phải phúc đáp những câu hỏi của tại hạ...

Chàng ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Bằng hai vị sợ chết thì hay hơn hết là trả lời những câu hỏi này.

Hai đại hán bị trọng thương giương mắt lên nhìn Lý Hàn Thu vẫn không nói nửa lời.

Lý Hàn Thu cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Trong nội thất kia có những nhân vật nào đó?

Đại hán cụt tay đáp:

- Lai lịch những người đó rất phức tạp, có người thuộc phái Võ Đương, có người là giang hồ đại đạo. Còn lai lịch bọn họ thế nào thì tại hạ không rỏ.

Lý Hàn Thu hỏi vặn:

- Hai vị không biết thì ai biết?

Gã cụt tay đáp:

- Chỉ có Giang Nam Song Hiệp là biết rõ mà thôi.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Trên mặt bọn người đó sao bịt mặt bằng tấm sa trắng?

Gã cụt chân đáp:

- Một là để che dấu chân tướng cho họ, hai là để khỏi lộ, mặt họ đã bôi một chất thuốc...

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Chẳng lẻ Giang Nam Song Hiệp cũng có lòng nhân nhượng?

Rồi chàng hỏi:

- Họ bôi chất thuốc gì vậy?

Gã cụt chân đáp:

- Cái đó tại hạ cũng không biết rõ.

Lý Hàn Thu nhìn quanh bốn mặt rồi hỏi:

- Ba lớp nhà tranh ở đây đều dùng để giam giữ địch nhân ư?

Gã cụt chân đáp:

- Bọn tại hạ giữ căn nhà này thì bên trong toàn giam giữ địch nhân, còn hai lớp nhà kia cất giấu những gì thật tình tại hạ không rỏ.

Lý Hàn Thu thấy vết thương hai người vẫn không ngớt chảy máu liền nói:

- Hai vị hãy buộc vết thương lại đã.

Trong mình hai gã đại hán đều có thuốc dấu. Chúng nghe chàng nói vậy liền nhịn đau rịt thuốc

vào vết thương.

Lý Hàn Thu lắng tay nghe thì trong hai lớp nhà tranh kia không có phản ứng gì, bụng bảo dạ:

- Chắc chúng đã nhận được nghiêm lệnh nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì không được dời khỏi căn nhà mà chúng đang canh gác, nên không dám qua bên này.

Chàng bình tĩnh trở lại.

Sau một hồi suy nghĩ đột nhiên cảm thấy tình hình trong nhà rất kì bí chàng tự hỏi:

- Những người kia nếu chết rồi thì chẳng cần phải bôi thuốc cùng che mặt làm chi mà cũng bất tất phải để xác trong căn nhà này. Như vậy đủ tỏ họ hãy còn sống. Nhưng tại sao trên mặt họ lại bôi thuốc và bịt mặt bằng tấm sa trắng?

Lòng chàng nảy ra bao nhiêu mối nghi ngờ. Bất giác chàng quay lại nhìn hai đại hán đang buộc vết thương hỏi:

- Có một điều tại hạ không bao giờ hiểu được, muốn thỉnh giáo hai vị.

Hai đại hán đã tự hiểu không hy vọng còn có cơ hội chạy trốn. Nếu trả lời chàng thì chỉ còn có một con đường chết. Chúng nghĩ vậy liền ngẩn đầu lên hỏi lại:

- Các hạ muốn hỏi điều chi?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thủ pháp phóng ám khí của hai vị đâu phải hạng tầm thường? Vậy nhất định các vị xuất thân từ một danh môn. Không hiểu vì lẽ gì hai vị lại can tâm làn nanh vuốt và canh gác nhà cửa cho bọn "Giang Nam nhị phi"

Hai gã ngơ ngách hỏi lại:

- Giang Nam nhị phi nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tức là Giang Nam Nhị Hiệp. Bọn chúng chỉ có hư danh hiệp sĩ mà thực là phường đạo tặc. Nếu kêu chúng bằng Giang Nam Song Hiệp là phải tủi nhục cho chữ "Hiệp".

Hai gã ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế!

Lý Hàn Thu cất giọng nghiêm trong lạnh lùng hỏi:

- Hai vị vâng lệnh chúng canh giữ căn nhà hoang này để làm chi chứ?

Hai gã lại nhìn nhau lẳng lặng không lên tiếng.

Lý Hàn Thu quay lại ngó nội thất một lượt rồi hỏi:

- Chắc là có liên quan đến đáp thi thể kia?

Hai gã khẽ gật đầu vẫn không nói gì.

Lý Hàn Thu chợt nhớ tới Mã Bảo chàng lẩm bẩm:

- Ta đã nhận lời cứu gã vậy không nên thất tín.

Chàng liền hỏi:

- Trong hai vị có ai dùng Mai Hoa Châm không?

Hai gã lắc đầu đáp:

- Bọn tại hạ chưa từng sử dụng qua môn đó.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Vậy ai dùng thứ ám khí này?

Đột nhiên hai gã lộ vẽ khủng khiếp, đều cục cựa muốn đứng lên.

Lý Hàn Thu chột dạ quay đầu nhìn lại thì thấy có một người thò đầu vào cửa sổ Chàng vừa thoáng thấy, hắn đã rụt đầu lại. Tiếp theo hai tay giơ lên hai chấm sáng bay vọt vào.

Lý Hàn Thu vung trường kiếm gạt nghe đánh keng keng 2 tiếng. Đây là hai mũi "Xà Đầu Bạch Vũ Tiêu" đã bị kiếm quang gạt tới.

Giữa lúc hai mũi ám khí rơi xuống thì đồng thời hai tiếng rú vang lên.

Người thò đầu vào đột nhiên mất hút.

Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy hai đại hán thọt chân cụt tay trên mặt bàn đều cấm một mũi xà đầu bạch vũ tiêu.

Nguyên người kia phóng hai mũi ám khí về phía Lý Hàn Thu để chàng phân tâm một chút rồi tiếp theo bắn luôn hai mũi ám khí vào hai đại hán để kết liễu tính mạng chúng.

Lý Hàn Thu đặt tay lên sờ mũi hai gã thì họ đã tắt thở chết cả rồi. Chàng ngó lại chỗ bị thương thấy vết tím bầm. Hiển nhiên xà đầu bạch vũ tiêu có luyện chất kịch độc.

Lý Hàn Thu tức giận vô cùng! Chàng buông tiếng cười lạt rồi chống kiếm chạy lại mở cửa nhảy vọt ra ngoài.

Chàng ngoảnh đầu nhìn quanh thì bên ngoài nhà không thấy một bóng người nào. Cả gã Mã Bảo cũng không biết đi đâu rồi.

Lý Hàn Thu nhìn hình thế căn nhà tranh đối diện.

Chàng tính toán:

- Nếu mình dọ cửa trước đánh thẳng vào thì bộc lộ thân hình dưới mấy cánh cửa sổ. Họ ở trong nhà bắn ra thì thật khó lòng tránh thoát.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, chàng quyết nhẫn nại lui vào phòng.

Lý Hàn Thu nhìn thi thể hai tên đại hán bất giác buông tiếng thở dài hối hận nghĩ thầm:

- Đáng lẽ ta phải nghĩ đến chuyện nầy từ trước. Nếu ta kéo họ vào tận góc nhà thì người ngoài chẳng thể nào phóng ám khí hạ sát họ được.

Bây giờ chàng không thể truy vấn họ cho biết thêm tình hình. Bất cứ việc gì chàng chỉ còn trông vào mình, tự tìm cách phanh phui những điều bí ẩn trong nhà này.

Sau một lúc xoay chuyển ý nghĩ, Lý Hàn Thu chậm chạp cất bước đi vào nội thất. Chàng lại đưa trường kiếm khều tấm sa che mặt từng người ra chú ý nhìn kỹ thấy dưới làn sa trắng mặt họ bôi một thứ thuốc màu tím.

Chàng cúi khom người khẽ đặt tay lên mũi thấy hơi thở yếu ót nhưng rất điều hòa tựa hồ như kẽ ngủ say.

Lý Hàn Thu tuy là người thông tuệ nhưng trước tình trạng kỳ bí nầy, chàng cũng hoang mang không biết làm thế nào.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi kéo kín tấm sa che mặt của cả sáu người lại tự nhủ:

- Bây giờ chỉ còn cách tấn công vào trong một lớp nhà tranh kia bắt sống lấy một tên để tra hỏi nội tình may ra mới biết được. Ngoài cách này là dời khỏi nơi đây đi kiếm Lôi Phi thuật rõ sự tình. Y là người rất nhiều kinh nghiệm, hoặc giả có đoán ra được nguyên nhân vụ này chăng?

Chàng hít mạnh một hơi chân khí, định ra khỏi căn nhà tranh.

Bổng nghe một thanh âm lạnh lẽo quát lên:

- Xin hai vị hãy dừng bước! Nếu cứ tiếp tục tiến vào thì đừng trách tại hạ phóng ám khí.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Hay lắm! Lại có người vào đây.

Chàng dừng bước ngang bên cửa sổ chú ý nhìn ra thì thấy một nam một nữ sóng vai dừng chân ngoài hai trượng.

Gã trai diện mạo anh tuấn chưa đầy hơn hai chục tuổi đầu, mình mặc vỏ phục màu lam, lưng đeo trường kiếm.

Còn thiếu nữ chính là Quyên Nhi. Nàng trùm đầu bằng tấm lụa xanh, mình mặc vỏ phục màu huyền. Vẻ đẹp càng lộng lẫy, thân hình càng khêu gợi.

Lý Hàn Thu thấy hai người đứng sóng vai, miệng cười nhí nhảnh.

Chương 44 - Kém lực lượng đi tìm viện thủ

Hàn công tử lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy? Vẻn vẹn có mấy căn nhà tranh làm gì mà nghiêm trọng thế? Chẳng lẽ bên trong có điều chi bí ẩn.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Nào phải chỉ bí ẩn mà thôi, họ còn lắm chuyện kỳ dị khôn lường!

Bỗng nghe trong căn nhà tranh hướng Bắc lại có người lên tiếng:

- Mấy căn nhà tranh này vốn chẳng có điều chi bí ẩn nhưng lệnh tôn chưa thu hồi mệnh lệnh thì bọn tại hạ phải tuân theo mà hành sự. Mong công tử lượng thứ cho.

Hàn công tử quay lại nhìn Quyên Nhi nói:

- Đã vậy chúng ta hãy trở về. Khi gặp gia phụ xin nói giúp chiều mai chúng ta sẽ tới đây.

Người trong nhà đáp:

- Xin công tử thứ cho tại hạ không đi tiễn chân được.

Hàn công tử đáp:

- Không dám.

Hàn công tử cùng Quyên Nhi song song trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng hai người, lòng chàng nhộn lên những ý nghĩ khôn tả. Chàng không biết mừng hay hận. Rồi một mối bi thương đè nặng tâm hồn.

Chàng đứng ngẩn người ra không biết đã bao lâu. Bỗng nghe hai tiếng veo véo lướt trên không bay tới trước mặt. Chàng như người mơ ngủ choàng tỉnh giấc.

Nguyên chàng đã vô tình chuyển động thân thể đi tới cửa sổ bị người trông thấy nên phóng ám khí ra.

May mà ám khí này từ trong cửa sổ không thể liệng đúng chỗ chàng đứng nên ám khí chỉ vọt qua trước mặt chàng chứ không đả thương chàng được.

Lý Hàn Thu vội lùi lại hai bước không khỏi bật cười tự hỏi:

- Lý Hàn Thu hỡi Lý Hàn Thu! Trong mình ngươi còn mối thù sâu tựa bể. Bước tiền đồ đầy rẫy chông gai. Sao ngươi còn nghĩ vớ vẩn? Ả Quyên Nhi cùng gã đi với nhau thì can dự gì đến ngươi?

Chàng tự cảnh cáo mình như vậy rồi lòng sầu khuây khỏa, nghĩ ngay đến tình trạng trước mắt, bụng bảo dạ:

- Bọn chúng phải giết chết đồng bạn hiển nhiên họ sợ ta tra ra nội tình. Thế mà họ không đá động gì đến ta chắc họ đã có chủ ý rồi. Cứ tình hình trước mắt thì dường như bọn chúng đang cố thủ để chờ viện lực. Ta vừa nghe gã Hàn công tử cùng người trong nhà tranh kia nói chuyện thì hiển nhiên gã là con Hàn Đào ở Từ Châu. Nhưng lạ ở chỗ sao người trong căn nhà tranh lại không lợi dụng gã để truyền tin đi cầu viện?

Chàng tự đặt ra câu hỏi:

- Người trong nhà tranh nhận ra gã là Hàn công tử không lộ vẻ hoài nghi thì sao không nói rõ tình hình với gã hoặc nhờ gã đưa tin ra ngoài? Phải chăng vì võ công gã quá tầm thường?

Đột nhiên một ý nghĩ thông qua đầu óc chàng lại bàn:

- Hàn công tử đã sóng vai đi với Quyên Nhi mà tốc độ khinh công không kém thị. Quyên Nhi võ công rất cao cường tất nhiên Hàn công tử cũng không phải hạng kém cỏi.

Chàng suy đi nghĩ lại trong lòng rất đỗi hoài nghi mà không sao tìm ra lời giải thích.

Lý Hàn Thu nhận ra tiếng hú này rất giống với một thứ tín hiệu để liên lạc mà Lôi Phi đã giao ước với chàng. Chàng phấn khởi tinh thần nghĩ bụng:

Đột nhiên một tiếng hú dài lọt vào tai.

- Tình thế nơi đây kỳ bí khôn lường, hoặc giả Lôi Phi biết nhiều hiểu rộng có đoán ra được nguyên nhân chăng?

Chàng liền hú lên một tiếng dài nghe như tiếng rồng gầm.

Quả nhiên tiếng hú vừa truyền ra trong giây lát đã có tiếng đáp lại.

Lý Hàn Thu nghe tiếng hú để phân biệt phương hướng. Chàng chú ý nhìn về phía phát ra thanh âm.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, chàng nhìn thấy Lôi Phi từ trong rừng cây chạy ra đi thẳng về phía nhà tranh.

Lý Hàn Thu lớn tiếng gọi:

- Lôi huynh phải cẩn thận đấy!

Lôi Phi dừng bước hỏi lại:

- Có phải Lý đệ đấy không?

Lý Hàn Thu đứng bên cửa sổ lớn tiếng đáp:

- Chính tiểu đệ đây!

Chàng thấy Lôi Phi cất bước tiến lại liền cất cao giọng nói:

- Lôi huynh phải đề phòng! Trong mấy lớp căn nhà tranh còn nhiều tay cao thủ phóng ám khí ẩn mình. Những môn ám khí lại rất phức tạp, như đao tiêu, nổ tiêu. Ngoài ra còn những mũi mai hoa châm kịch độc.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ có bị thương không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ may chưa việc gì.

Lôi Phi hỏi:

- Trong mấy lớp nhà tranh kia có những thứ gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hiện trong nội thất lớp nhà này có mấy người chưa tắt hơi. Mặt đổ thuốc màu tía tình hình rất lạ, tiểu đệ chưa tìm ra được manh mối chi hết.

Lôi Phi nói:

- Đã có chuyện như vậy thì tiểu huynh nhất định phải vào coi xem mới được.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái khó là ở chỗ họ phóng ám khí tập kích. Mấy mặt đều bắn ra mà né tránh được không phải chuyện dễ dàng.

Lôi Phi nói:

- Trong căn nhà Lý đệ đứng đó có mấy người phóng ám khí ra không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trong căn nhà này trước có hai người. Chúng bị tiểu đệ đả thương, nhưng lại chết về tay người cùng phe phóng ám khí hạ sát, chắc họ giết chúng để bịt miệng.

Lôi Phi cất cao giọng hỏi:

- Trong hai lớp nhà tranh kia hẳn còn rất nhiều ám khí?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Được rồi. Thế ra ba lớp nhà tranh này xếp thành lưới ám khí giao nhau. Nay mất một phía thì uy thế đã giảm đi nhiều. Lý đệ hãy dùng ám khí bắn vào lớp nhà tranh thứ nhất ở mặt Bắc, chỉ còn hai cửa sổ ở lớp nhà thứ hai thì tiểu huynh có thể xông gần vào một cách an toàn.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm!

Chàng cúi xuống móc lấy những ám khí trong người hai xác chết, thi triển liên châu thủ pháp

liệng mau ra.

Chỉ trong chớp mắt tên bắn như mưa về phía hai cửa sổ trong căn nhà phía bắc.

Lôi Phi đề khí phát huy khinh công thượng thặng theo thế "Yến Tử Tam Sao Thủy" mau lẹ tuyệt luân xông vào gần căn nhà tranh. Cánh cửa căn nhà này chỉ khép hờ, y đẩy cửa bước vào.

Lý Hàn Thu đã liên tục phóng ra một hồi 24 mũi đoản tiến.

Lôi Phi đóng cửa lại cười nói:

- Thủ pháp của Lý đệ thật tuyệt diệu! Tuy Lý đệ không sử dụng ám khí nhưng thủ pháp liên châu phóng tiêu của Lý đệ dù là tay cao thủ chuyên phóng ám khí trong võ lâm cũng không thể hơn được.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Tiểu đệ tuy có học qua thủ pháp phóng ám khí, nhưng chỉ chuyên về né tránh, ít khi phát xạ tấn công.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh coi thủ pháp của Lý đệ chẳng kém gì Hồng Bất Phát là tay tự phụ bản lãnh cao cường về sử dụng ám khí.

Miệng y nói, mắt y đảo quanh một lượt rồi hỏi:

- Những người dở sống dở chết hiện giờ ở đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hiện ở trong nội thất.

Lôi Phi vén rèm lên chạy vào tra xét. Quả nhiên thấy sáu đại hán nằm thành một hàng. Mặt người nào cũng bịt một tấm sa trắng.

Lý Hàn Thu theo vào hỏi:

- Vụ này là thế nào?

Lôi Phi cúi xuống mở tấm sa trên mặt một đại hán nhìn kỹ hồi lâu rồi khẽ nói:

- Chuyện này quả nhiên lạ quá!

Đoạn y từ từ kéo tấm sa trắng che mặt lại cho đại hán.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh biết nhiều hiểu rộng, chẳng lẽ chưa nhận ra chút manh mối nào ư?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh nữa đời bôn tẩu giang hồ mà chưa gặp tình trạng này bao giờ nên không thể biết được.

Lý Hàn Thu chợt nhớ tới Hàn công tử liền chuyển sang chuyện khác:

- Lôi huynh có biết nhiều về Hàn Đào ở Từ Châu không?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh cũng không biết mấy. Lý đệ muốn hỏi về vấn đề gì?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hàn Đào cả trai gái được mấy con?

Lôi Phi ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Tiểu huynh chỉ biết đại khái Phương Tú không con còn Hàn Đào có một trai.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Thế thì phải rồi.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ đã gặp con Hàn Đào rồi chăng?

Lý Hàn Thu gật đầu.

Đoạn chàng thuật lại chuyện lợi dụng Mã Bảo để xông vào nhà tranh và vụ Hàn công tử đã tới đây cho Lôi Phi nghe.

Chàng chỉ nói sơ lược nhất chuyện Quyên Nhi cùng đi với Hàn công tử chàng chỉ phớt qua.

Lôi Phi nhìn lại sáu đại hán nằm ngửa rồi nghiêm nét mặt nói:

- Vụ này thật kỳ quái Tuy tiểu huynh chưa biết tác dụng của nó ở chỗ nào nhưng nhất định đây là một vụ đại âm mưu. Vậy trước hết ta hãy để ký hiệu vào người họ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Làm thế nào mà đánh dấu được?

Lôi Phi đáp:

- Trái tai họ không bôi thuốc, ta có thể đánh dấu vào đó được.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Để ký hiệu gì bây giờ?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ hãy nhìn kỹ để sau này có gặp là nhận ra được.

Chàng thò tay vào bọc lấy lưỡi trủy thủ và một gói phấn hồng. Y vạch một vết nhỏ ở mặt sau trái tai rồi bôi phần hồng vào.

Lôi Phi cất trủy thủ đi, cười nói:

- Phấn hồng này sau khi gặp máu liền bám sát vào da, không tài nào rửa sạch được. Chỗ này người ngoài khó lòng nhận thấy mà có nhìn thấy cũng không ai chú ý. Nhưng chúng ta lại trông rõ ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ tưởng trong hai căn nhà kia tất cũng có điều bí ẩn. Chúng ta nên xông vào đó coi không?

Lôi Phi đáp:

- Bây giờ trời đã xế chiều. Biến diễn tại đây e rằng lọt đến tai Giang Nam Song Hiệp rồi. Chúng ta không nên trùng trình ở lại mà phải dời đi ngay.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ xin dẫn đường.

Lôi Phi nói:

- Đừng đi qua cửa lớn. Phá vách mà ra.

Y liền đưa hai tay đẩy mạnh vào vách tường nói:

- Bọn chúng đang để ý theo dõi chúng ta. Vậy trước hết phải làm cho họ phân tâm.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Làm thế nào cho họ phân tâm được.

Lôi Phi đáp:

- Nhà tranh và khu rừng cây này rất sợ lửa.

Y vừa nói vừa thò tay vào bọc móc lấy đá lửa quẹt châm vào cửa đốt.

Lý Hàn Thu đã tưởng Lôi Phi dùng ám khí hoặc hỏa dược gì để đốt phòng khác. Không ngờ y lại dùng đá lửa đốt ngay phòng này.

Chỉ trong khoảng khắc khói bốc mù mịt, lửa cháy ầm ầm.

Bỗng nghe trong căn nhà hướng Bắc có tiếng người la:

- Chúng nó đốt lửa! Chúng nó đốt lửa!

Lôi Phi nói:

- Chúng ta chạy đi thôi.

Y theo chỗ tường đổ vượt ra ngoài mà chạy.

Lý Hàn Thu nhảy theo ra khỏi nhà tranh rồi hai bóng người lao đi như gió chạy vào trong rừng.

Quả nhiên địch nhân ở trong hai lớp nhà tranh kia vẫn chưa phóng ám khí tập kích.

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại thấy mấy đại hán võ phục đều đem toàn lực ra cứu hỏa.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu ẩn mình sau gốc cây lớn coi một lúc rồi trở gót ra khỏi khu rừng.

Hai người đi thẳng một mạch về điếm không bị ai ngăn trở chi hết.

Lý Hàn Thu ngồi yên chỗ rồi chậm rãi hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh có tìm thấy Hồng huynh không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Chưa thấy y đâu.

Đột nhiên y ngửng mặt lên nóc nhà thủng thẳng nói:

- Những người đó... những người đó...

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người nào?

Lôi Phi lẩm bẩm nói để mình nghe:

- Những người mặt bôi thuốc nằm ngửa trong nhà tranh là những nhân vật nào?

Lý Hàn Thu tưởng y hỏi chàng liền đáp:

- Cái đó tiểu đệ cũng không biết.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ thử đoán coi trong đó có Hồng Bất Phát không?

Lý Hàn Thu chưng hửng đáp:

- Ừ nhỉ! Chúng ta quên mất không đem một người ra tìm cách cứu tỉnh lại rồi hỏi họ coi.

Lôi Phi chậm rãi nói:

- Không thể đem ra được. Một là vì chúng ta không hiểu bọn họ đã dùng biện pháp nào để hại người thì không thể giải cứu được. Nếu mình cứ đem ra không những làm hại đến tính mạng họ. Hai nữa là nếu đem theo một người sống dở chết dở thì khó lòng đi trên đường phố mà không để người ngoài dòm ngó.

- Theo Lôi huynh thì chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lôi Phi đáp:

- Cứ tình hình hiện tại mà nói thì dường như hai người chúng ta không đủ lực lượng để đối phó với Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Cần phải kết hợp với lực lượng chính nghĩa trong thành Kim Lăng cho thành một khối...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lý đệ! Môn Thất Tuyệt Ma Kiếm của lệnh sư đúng là một kỳ kiếm trong võ lâm hiện nay. Thực ra kiếm pháp này rất ghê gớm. Chiêu số biến hóa kỳ ảo khôn lường. Người võ lâm gặp phải đều phát ngán mà tránh xa. Có điều một người dù kiêu dũng đến đâu cũng không thể chống cự lại một đoàn thể có tổ chức nghiêm mật. Lý đệ muốn tìm Giang Nam Song Hiệp trả thù, nhưng số người bu quanh họ quá nhiều ít là mấy chục nhiều đến hàng trăm. Một mình Lý đệ thì võ công cao thâm đến đâu cũng chẳng tài nào kháng cự lại hàng trăm người.

Lý Hàn Thu thở dài sườn sượt nói:

- Tâm nguyện của tiểu đệ là trả xong mối đại thù cho song thân rồi lập tức gói kiếm quy ẩn. Nhưng xem chừng nguyện vọng này cũng khó đạt được.

Lôi Phi nói:

- Từ ngàn năm nay ai đã bị lôi cuốn vào chốn giang hồ thị phi chẳng tài nào lẻ loi một mình được. Vậy Lý đệ khi nào thoát khỏi định luật này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo lời Lôi huynh, chúng ta nhất định hợp tác với người ngoài hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Theo hiện tình mà bàn thì chúng ta không còn đường lối nào khác.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Vậy Lôi huynh tác chủ cho là xong. Có điều tiểu đệ xin nói trước chỉ để ý đối phó với Giang Nam Song Hiệp còn ngoài ra không dính líu gì đến những chuyện ân oán thị phi trên chốn giang hồ. Vậy đừng hy vọng tiểu đệ dúng tay vào việc khác.

Lôi Phi mỉm cười hỏi lại:

- Nếu gặp lực lượng bảo vệ cho Giang Nam Song Hiệp thì Lý đệ có can thiệp không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên đó là một trường hợp đặc biệt.

Lôi Phi cười ha hả chuyển sang chuyện khác nói:

- Chúng ta hãy ngồi vận khí điều dưỡng một lúc rồi sẽ đi liên lạc với nhân vật hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương.

Lý Hàn Thu chợt nhớ ra một điều liền hỏi:

- Lôi huynh tiến vào rừng sâu rồi đi về phương nào mà tiểu đệ mấy lần phát tín hiệu sao chẳng thấy Lôi huynh hồi âm?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh mải miết theo dõi một người, nhưng rượt đến mấy dặm rồi phải bỏ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh rượt theo ai?

Hai mặt Lôi Phi nhìn chòng chọc vào mặt Lý Hàn Thu hồi lâu mới đáp:

- Tiểu huynh không nhìn rõ.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Lôi huynh không quên biết người đó ư?

Lôi Phi ngập ngừng đáp:

- Không quen biết.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ Lý đệ ngồi nghỉ, tiểu huynh ra ngoài kia coi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh cũng mệt nhọc rồi sao không ngồi nghỉ một lúc?

Lôi Phi cười đáp:

- Tiểu huynh nóng ruột không ngồi được. Lát nữa tiểu huynh quay về sẽ nói chuyện.

Y ra tới cửa còn quay lại đặn:

- Lý đệ! Nếu không có chuyện gì quan trọng xảy ra thì hay hơn hết là Lý đệ đừng rời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ xin chờ Lôi huynh ở điếm này.

Lôi Phi xoay tay khép cửa phòng lại, trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu cài cửa phòng lại ngồi xếp bằng điều hòa hơi thở rồi ngủ đi lúc nào không biết.

Chẳng hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, tiếng gõ cửa khiến chàng tỉnh dậy.

Lý Hàn Thu mở cửa trông ra thấy Lôi Phi đang ngó lên bậc cửa nét mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Lôi Phi lật đật bước vào phòng khẽ hỏi:

- Lý đệ! Có ai đến đây không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không có ai cả.

Lôi Phi mỉm cười hỏi:

- Lý đệ có ngon giấc không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ ngủ yên lắm.

Lôi Phi nói:

- Chúng ta đi gặp một cao tăng chùa Thiếu Lâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đi ngay bây giờ ư?

Lôi Phi đáp:

- Càng lẹ càng tốt!

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nơi đây đã bị người lưu ký hiệu không chừng họ sẽ phái người tới nơi lập tức để ngấm ngầm giám thị chúng ta.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai thế?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là người của Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Họ lưu ám ký ở chỗ nào?

Lôi Phi trỏ tay lên một chấm trắng trên bạc cửa đáp:

- Chính là cái này.

Lý Hàn Thu nhìn kỹ lại thì thấy một điểm trắng hình ngôi sao. Nếu vô ý thì không nhìn thấy. Chàng phát giác ra ám ký này mới vẽ vào liền nói:

- Tiểu đệ rất lấy làm xấu hổ.

Lôi Phi mỉm cười nói:

- Chúng ta đi ngay bây giờ thì bọn họ có đến cũng chậm mất rồi.

Lý Hàn Thu không nói gì nữa thu xếp ít quần áo vật dụng rồi đi theo Lôi Phi.

Lúc này vùng thái dương đã ngập non đoài. Nắng chiều rực rỡ coi rất đẹp mắt.

Lý Hàn Thu tưởng người phái Thiếu Lâm không ở trong chùa tất trụ trì một nơi vắng vẻ ngoại thành. Ngờ đâu Lôi Phi lại dẫn chàng đến một tòa nhà đồ sộ huy hoàng. Y khẽ giật cái vòng treo ngoài cổng.

Cánh cổng mở, một hán tử võ trang chừng 20 tuổi đứng đó.

Gã ngắm nhìn Lôi Phi một lúc rồi hỏi:

- Vị này là ai?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ đã được nói chuyện với Trương Huy cùng Vô Lượng đại sư.

Đại hán võ phục tránh sang bên nói:

- Mời hai vị tiến vào.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn thấy tòa viện này vừa sâu rộng vừa hoa lệ thì bụng bảo dạ:

- Người võ lâm thường nói quy luật chùa Thiếu Lâm rất nghiêm khắc. Thế mà một vị hòa thượng lại ở tòa đại viện huy hoàng đồ sộ như một người trần tục. Hơn nữa kẻ ăn người ở đều ăn mặc theo kiểu người ngoài thì cái luật lệ sâm nghiêm thường đồn đại thực khó mà tin được.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đại hán võ phục dẫn hai người tới trước tòa đại sảnh.

Một đại hán khác mình mặc áo lam trạc tuổi 30 đứng ở cửa ngoài đón tiếp.

Lôi Phi chấp tay nói:

- Tiểu đệ không dám để Trương huynh nghênh tiếp.

Đại hán áo lam đáp lễ cười nói:

- Được nghe tiếng Lôi huynh từ lâu, trong lòng rất ngưỡng mộ. Nay Lôi huynh khuất giá tới đây thật là hân hạnh.

Đại hán đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Vị này phải chăng là Lý huynh mà Lôi huynh đã đề cập tới.

Lý Hàn Thu đỡ lời:

- Không dám! Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Đại hán áo lam chắp tay nói:

- Vô Lượng sư thúc đang chờ hai vị trong nhà hoa sảnh. Chúng ta hãy vào đó đàm luận.

Lôi Phi nói:

- Phiền Trương huynh dẫn kiến.

Đại hán áo lam tủm tỉm cười trở gót đi vào, Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu theo sau.

Lúc này trời vừa tối trong nhà hoa sảnh đã thắp đèn lửa.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh thấy bốn mặt thấp thoáng đều có bóng người thì nghĩ rằng:

- Coi bề ngoài tưởng nhà hoa sảnh này chẳng thấy giới bị gì mà thực ra cách phòng thủ rất nghiêm mật.

Đại hán áo lam đi tới cửa nhà nội sảnh liền dừng bước lại nghiêng mình nói:

- Đệ tử là Trương Khâm xin bái kiến.

Trong nội sảnh có thanh âm rất uy nghiêm đáp vọng ra:

- Vào đây.

Trương Khâm nói:

- Mời hai vị vào.

Lôi Phi không khiêm nhượng gì nữa đi trước dẫn Lý Hàn Thu vào.

Một vị lão tăng tuổi độ lục tuần mình mặc bào xám ngồi xếp bằng trên bồ đoàn giữa nhà hoa sảnh.

Trên đầu nhà sư có chín vết sẹo giới từ. Cổ đeo một xâu tràng hạt, pháp tướng nghiêm trang. Ai trông thấy cũng biết ngày là một vị cao tăng đắc đạo. Mặt lão hồng hào tỏ ra nội lực rất tinh thâm.

Lôi Phi chấp tay nói:

- Tại hạ là Lôi Phi xin bái kiến đại sư.

Vô Lượng chấp tay trước ngực đáp:

- Lão tăng được nghe đại danh đã lâu. Nay gặp đây thật là vạn hạnh.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Lão thiền sư dạy quá lời

Chương 45 - Truy Phong Thủ hết đường theo dỏi

Lôi Phi toan nói vui mấy câu nhưng thấy Vô Lượng đại sư pháp tướng trang nghiêm, y không dám nói nữa.

Vô Lượng đại sư đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Thí chủ đây là…

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ đã lẳng lặng quan sát tình thế thấy nhiều sự kỳ bí tựa hồ sức năm ba người không thể làm nổi. Tại hạ e rằng lực lượng của Giang Nam Song Hiệp chưa đến thế được…

Vô Lượng đại sư ngắt lời:

- Có phải Lôi thí chủ muốn nói Giang Nam Song Hiệp chưa phải là nhân vật cầm đầu?

Lôi Phi đáp:

- Theo nhận xét của tại hạ thì ít ra sau lưng Giang Nam Song Hiệp còn có một lực lượng rất lớn ủng hộ.

Vô Lượng đại sư nói ngay:

- Vì thế nên Lôi thí chủ mới đến kiếm lão tăng để hợp tác.

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Đây là tại hạ đến đưa tin cho đại sư. Phái Thiếu Lâm là núi Thái Sơn, là sao Bắc Đẩu trong võ lâm, muốn đối phó thế nào là việc của phái Thiếu Lâm mà thôi.

Y dứt lời trở gót toan đi.

Vô Lượng đại sư vội nói:

- Xin Lôi thí chủ hãy dừng bước.

Lôi Phi quay đầu lại hỏi:

- Đại sư còn điều chi dạy bảo?

Vô Lượng đại sư hỏi lại:

- Lôi thí chủ tìm đến lão tăng chỉ để nói vài câu như vậy thôi ư?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên còn chuyện khác nữa.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Sao thí chủ lại không chịu nói rõ?

Lôi Phi cười đáp:

- Tại hạ không nở nhìn thấy giang hồ nổi lên những trường chém giết mà phải tới đây cho đại sư hay.

Vô Lượng đại sư cười hỏi:

- Thí chủ chỉ đến báo tin vụ này cho lão tăng rồi buông tay ngay hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Nhưng tại hạ không đến đây để cầu cứu đại sư hợp tác.

Vô Lượng đại sư tủm tỉm cười nói:

- Lão tăng không ngờ Lôi thí chủ lừng lẫy tiếng tăm mà lại hẹp lượng đến thế!

Lôi Phi cũng cười đáp:

- Trước nay tại hạ không muốn cầu khẩn ai điều gì bao giờ.

Vô Lượng đại sư nói:

- Chúng ta hợp tác một cách công bằng kia mà.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Xin đại sư dạy bảo!

Vô Lượng đại sư nói:

- Đêm nay lão tăng chuẩn bị đi điều tra xem hai tên đệ tử lạc lõng nơi đâu. Chẳng hiểu thí chủ có muốn đi không?

Lôi Phi lại hỏi:

- Đại sư có tìm ra manh mối gì chưa?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Lão tăng đã nhờ người đi điều tra.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ e rằng chưa chắc đã tìm ra manh mối.

Vô Lượng đại sư nói:

- Người khác thì không thể, nhưng y thì khác hẳn.

Lôi Phi hỏi:

- Ai vậy?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Truy Phong Thủ Trần Gia Kỳ.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ đã nghe danh y từ lâu nhưng chưa có duyên gặp mặt.

Vô Lượng đại sư nói:

- Chờ y trở về, lão tăng sẽ giới thiệu cùng các vị. Mời hai vị hãy ngồi xuống đây đã.

Trương Khâm cầm hai chiếc ghế gỗ đưa lại.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đón lấy ghế, tạ ơn lão một câu rồi ngồi xuống.

Vô Lượng đại sư đưa mắt ngó Trương Khâm nói:

- Ngươi đi sắp cơm rượu và chuẩn bị cho lão tăng một mâm trái cây. Bữa nay lão tăng cùng Lôi thí chủ phải nói chuyện lâu.

Trương Khâm dạ một tiếng rồi lật đật lụi ra.

Lôi Phi nói:

- Bọn tại hạ bữa nay đến cầu kiến đại sư có đôi lời thỉnh giáo...

Vô Lượng đại sư ngắt lời:

- Thỉnh giáo thì không dám. Thí chủ có điều chi muốn hỏi xin cứ nói ra.

Giữa lúc ấy Trương Khâm dẫn bốn tên gia nhân bưng cơm rượu và trái cây vào.

Vô Lượng đại sư đưa mắt nhìn Trương Khâm bảo y:

- Ngươi ngồi cả đây mà ăn luôn thể.

Trương Khâm tạ ơn ngồi xuống.

Vô Lượng đại sư nâng chung rượu lên nói:

- Lão tăng tuy ít qua lại đất Yên Triệu, song cũng hiểu được ít nhiều về hành động của Lôi thí chủ. Mời thí chủ uống với lão tăng một chung để tỏ tình tri ngộ.

Lôi Phi tủm tỉm cười:

- Hiện nay tại chùa Thiếu Lâm có bốn vị cao tăng thường qua lại giang hồ trừ gian diệt nịnh, làm điều thiện sự nên người ta kêu là Tứ Đại La Hán. Dường như đại sư là một trong bốn nhân vật này?

Vô Lượng đại sư thở dài đáp:

- Lão tăng không đủ thông tuệ, nên đóng cửa giữ mình niệm Phật sự, còn cái ngoại hiệu Tứ Đại La Hán chỉ là lời đồn đại trong võ lâm đâu có thể tin được.

Lôi Phi nói:

- Đại sư lại quá khiêm rồi!

Y nâng chung rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lúc uống rượu, Lôi Phi chưa đem thân thế Lý Hàn Thu nói cho Vô Lượng đại sư hay. Chàng cũng không thích khoa trương, cứ ngồi rót rượu uống để mặc hai người nói chuyện giang hồ chàng chẳng quan tâm chi hết.

Sau ba tuần rượu, Lôi Phi đặt chung xuống nói:

- Tại hạ trước nay đơn phương độc mã qua lại giang hồ. Chuyến này cầu kiến đại sư thật có điều nan giải, xin đại sư chỉ điểm. Trước khi vào chính đề, tại hạ hãy xin thỉnh giáo đại sư một điều.

Vô Lượng đại sư đáp:

- Được rồi! Lão tăng xin rửa tai để nghe đây.

Lôi Phi hỏi:

- Chuyến này đại sư đến Kim Lăng tại hạ chưa hiểu vì chuyện gì?

Vô Lượng đại sư ngập ngừng đáp:

- Cái đó... Cái đó... bần tăng đến để dự anh hùng đại hội.

Lôi Phi tủm tỉm cười hỏi:

- Còn khá lâu mới tới ngày đại hội anh hùng mà đại sư đến trước há chẳng là quá sớm ư?

Y ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Tại hạ tuy chưa tham dự vào cuộc đại hội của Hội võ quán chủ, nhưng được nghe người ta nói phái Thiếu Lâm không tham dự vào vụ này.

Vô Lượng đại sư hỏi lại:

- Lôi thí chủ là người biết nhiều hiểu rộng, thử đoán xem lão tăng đến đây làm chi?

Lôi Phi đáp:

- Dường như là vì cây Linh chi đã thành hình.

Vô Lượng đại sư giương mắt nhìn chòng chọc vào mặt Lôi Phi một lúc rồi tủm tỉm cười nói:

- Nếu lão tăng phủ nhận vụ này thì e rằng thí chủ không tin. Sự thực lão tăng tới đây rồi mới biết có vụ Linh chi.

Lôi Phi mỉm cười hỏi:

- Hiện giờ phái Thiếu Lâm có bị lôi cuốn vào vũng nước xoáy đó không?

Vô Lượng đại sư gật đầu đáp:

- Chẳng dấu gì Lôi thí chủ. Vụ này người xuất gia không tiện ra mặt. Nhưng hai tên tục gia đệ tử của tệ phái đã bị lôi cuốn vào rồi.

Lão tăng nay đã đến đây, chẳng thể điềm nhiên tọa thị.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Trương Khâm ngập ngừng hỏi:

- Trương huynh đây là...

Trương Khâm nói ngay:

- Họ là hai vị sư đệ của tại hạ.

Vô Lượng đại sư khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Trong hai tên đó thì một tên là tục gia đệ tử của lão tăng.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra một gã là đồ đệ nhà sư này. Lão quan tâm đến tình sư đệ. Nếu lão không có tên đệ tử mắc bẫy thì e rằng phái Thiếu Lâm vẩn tự phụ là những nhân vật thanh cao chưa chắc họ chịu cho mình đến gặp mặt.

Trong lòng nghĩ vậy, miệng y cất tiếng hỏi:

- Hai vị sư đệ của Trương huynh bây giờ ra sao?

Trương Khâm đáp:

- Không hiểu bọn chúng lấy được tin ở đâu nói là Giang Nam Song Hiệp đem cây Linh chi dấu vào một khu rừng sâu. Đêm qua chúng đi dọ thám đến nay cũng chưa thấy về.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

- Trong nội thất căn nhà tranh kia có những người sống dở chết dở, mặt tôi dược vật chẳng hiểu nhân vật nào? Có khi họ đều là những nhân vật võ lâm tiến vào trong rừng đêm qua cũng chưa biết chừng.

Bổng Lôi Phi hỏi:

- Theo nhận xét của đại sư thì vụ này ra sao?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Lão tăng rất lấy làm kỳ. Nếu chúng còn sống sao không thấy người, mà chúng chết rồi sao không thấy thi thể?

Lôi Phi ngơ ngẩn một chút rồi hỏi:

- Đại sư đã phái người vào rừng điều tra chưa?

Trương Khâm đáp:

- Tiểu đệ đã cùng sư thúc đi tìm khắp trong khu rừng một lượt.

Lý Hàn Thu hỏi xen vào:

- Các vị có nhìn thấy mấy lớp nhà tranh trong khu rừng đó không?

Trương Khâm đáp:

- Nhìn thấy rồi.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Trong nhà tranh đó...

Trương Khâm ngắt lời:

- Trong nhà tranh không thấy bóng người nào cả.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Không có người ư? Vậy có thấy bọn người sống dở chết dở không?

Trương Khâm đáp:

- Không có người sống mà cũng chẳng có người chết. Tiểu đệ chưa thấy người sống dở chết dở bao giờ.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy thì thật là kỳ!

Trương Khâm hỏi:

- Kỳ quái ở chỗ nào?

Lôi Phi khẻ hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Hai vị đã vào điều tra kỹ trong nhà chưa?

Trương Khâm đáp:

- Điều tra kỹ rồi, nhưng cả ba lớp nhà đều không thấy một bóng người.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi Lôi Phi:

- Lôi huynh! Vụ này là thế nào đây?

Lôi Phi đáp:

- Giản dị lắm! Bọn họ đã chuyển đi nơi khác rồi.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Hai vị thí chủ nói chuyện gì thế? Lão tăng không hiểu chi hết.

Lôi Phi hỏi lại:

- Đại sư và Trương huynh điều tra trong rừng hồi nào?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Vào lúc xế chiều.

Lôi Phi nói:

- Vậy thì bọn tại hạ đã đến trước đại sư và Trương huynh, và gặp những chuyện bí hiểm khôn lường!

Vô Lượng đại sư lẩm nhẩm gật đầu hỏi:

- Hai vị phát giác điều chi trong rừng?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ phát giác ra trong căn nhà tranh những chuyện kỳ dị chưa từng thấy qua.

Trương Khâm nói:

- Vết chân Lôi huynh đi khắp các miền Nam Bắc sông Đại Giang, thiên hạ ít người bì kịp, những chuyện mà Lôi huynh chưa từng thấy lại càng kỳ quái hơn nữa.

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Chuyện rất kỳ quái là những vụ người sống dở chết dở mà Lý đệ đây vừa nói tới đó.

Trương Khâm cười ruồi nói:

- Chết là chết, sống là sống. Nếu bảo sống dở chết dở thì e rằng không thông.

Lôi Phi nói:

- Bọn họ hãy còn hơi thở thoi thóp nhưng mắt không trông thấy đồ vật, miệng không nói được thành tiếng, nằm thẳng cẳng dưới đất không nhúc nhích.

Trương Khâm nói:

- Thế thì họ bị điểm huyệt rồi.

Lôi Phi nói:

- Theo chỗ nhận xét của tại hạ thì dường như không phải. Nếu quả họ bị điểm huyệt thì nhất định đồng thời bị điểm cả mấy chỗ...

Trương Khâm ngắt lời:

- Theo nhận xét của Lôi huynh họ không bị điểm huyệt thì là cái gì?

Lôi Phi đáp:

- Có thế mới khiến cho người ta nghi ngờ không sao đoán ra được.

Vô Lượng đại sư lên tiếng:

- A di đà phật! Lôi thí chủ có thể nói rỏ hơn chút nữa không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là được Y bèn đem tình hình mắt thấy trong nhà tranh kể kỷ lại một lượt. Chỉ dấu chuyện đã ghi ký hiệu vào trái tai những người kia là không nói đến.

Vô Lượng đại sư nhắm mắt trầm tư hồi lâu rồi nói:

- Vụ này quả là kỳ bí. Nếu Lôi thí chủ nói đúng sự thực thì dường như không phải họ bị điểm huyệt.

Lý Hàn Thu nói:

- Một điều nữa khiến cho người ta không hiểu là trên mặt những người này lại để một lớp thuốc khá dầy.

Vô Lượng đại sư nói:

- Mặt họ có đồ dược vật chắc là có ý để cải biến dung mạo.

Lý Hàn Thu tiếp lời:

- Đúng thế! Khiến bọn họ thay đổi cả sắc mặt lẩn hình dung.

Bỗng chàng hạ thấp giọng xuống ra vẻ ngạc nhiên nói tiếp:

- Biến cải thành một màu sắc đặc biệt...

Lôi Phi lẩm nhẩm gật đầu rồi nói như để mình nghe:

- Nếu họ lại mặc y phục giống nhau thì người ngoài không tài nào phân biệt được nữa.

Vô Lượng đại sư nghe hai người thuật chuyện kỳ bí không khỏi chấn động tâm thần. Cặp mắt trọn tròn xoe chiếu ra những tia sáng lấp loáng lão hỏi:

- Hai vị dời khỏi căn nhà tranh vào hồi nào?

Lôi Phi đáp:

- Vào lúc quá trưa.

Vô Lượng đại sư nói:

- Vụ này thật khiến cho người ta hoang mang khó hiểu, mà còn đầy vẻ ly kỳ nữa.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ cảm thấy có điều bất thường nữa.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Điều chi bất thường?

Lôi Phi đáp:

- Những người đó có thể là những nhân vật tiến vào rừng đêm qua, không khéo có cả hai vị đệ tử quí phái nữa.

Vô Lượng đại sư hoang mang nói:

- Rất có thể như vậy...

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Hai vị đã truyền bá vụ này ra ngoài chưa?

Lôi Phi đáp:

- Chưa! Bọn tại hạ mới nói cho hai vị hay là lần đầu.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Hai vị có đồng bạn nào vào rừng mất tích không?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ cũng có một vì bằng hữu ở trong trường hợp này.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Bây giờ hai vị tính sao? Có định mạo hiểm đi cứu ông bạn đó không?

Lôi Phi lại hỏi:

- Đại sư chuẩn bị hành động cách nào?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Lão tăng định chờ Trần thí chủ quay về cho biết tình hình rồi mới quyết định hành động được. Nếu Trần thí chủ xác định được hành tung của tiểu đồ thì lão tăng thân hành đi tra xét một chuyến. Bằng y không hiểu rõ hành tung của chúng thì phải nghe ngóng dần dần.

Lôi Phi nói:

- Được rồi! Nếu đại sư hành động thì tại hạ cũng đi theo.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cứ tình thế hiện nay mà nói thì sau lưng Giang Nam Song Hiệp dường như có một lực lượng rất lớn ủng hộ họ. Đại sư là một nhân vật đạo cao đức trọng, nếu chịu đứng ra lãnh đạo thì chỉ hô lên một tiếng là bao nhiêu nhân vật võ lâm đã tới thành Kim Lăng này tất vui lòng hưởng

ứng, tự đặt mình vào dưới quyền chỉ huy của đại sư để liên hiệp lại thành một khối.

Vô Lượng đại sư lắc đầu ngắt lời:

- Lôi thí chủ đã lường lão tăng một cách quá cao xa. Lão tăng là hạng người nào mà khiến cho nhân vật võ lâm trong thành Kim Lăng phục tòng mình được?

Lôi Phi khẽ buông tiếng thở dài đáp:

- Đại sư còn có chỗ chưa rõ...

Vô Lượng đại sư nói:

- Lão tăng xin Lôi thí chủ cho nghe.

Lôi Phi nói:

- Đệ tử của đại sư bị hãm mình trong khu rừng rậm, đồng thời những người cùng trường hợp này không biết bao nhiêu mà kể.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Dường như Lôi thí chủ biết rất nhiều?

Lôi Phi đáp:

- Không phải tại hạ phỏng đoán mà đúng là đã mắt thấy tai nghe. Hiện giờ những người lãnh đạo các đạo phái đang tụ tập ở thành Kim Lăng nhất định đều có mối khổ tâm như đại sư vậy. Nhưng đức vọng của họ không đủ để hiệu triệu thiên hạ. Họ chỉ sợ nói ra chẳng ai nghe mà còn bị mất mặt, nên đành nín nhịn không dám hở ra lời...

Y hắng dặng một tiếng rồi nói tiếp:

- Nỗi thống khổ trong lòng họ không phát tiết ra được, nay đại sư hô lên một tiếng là họ hưởng ứng ngay.

Vô Lượng đại sư nói:

- E lão tăng không đủ tài đức như vậy.

Lôi Phi nghiêm sắc mặt nói:

- Nếu đại sư không đủ đức vọng thì tại hạ đã chẳng đến đây cầu kiến.

Vô Lượng đại sư toan trả lời, bỗng thấy một hán tử võ phục chạy vào nội sảnh bẩm:

- Trần đại hiệp đã về tới.

Vô Lượng đại sư nói:

- Mời y vào đây ngay!

Chỉ trong khoảnh khắc gã dẫn một người đứng tuổi gầy nhom chừng 30 tuổi vào nội sảnh.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn ra thấy người mặc áo trường bào màu lam cặp mắt rất sắc sảo.

Vô Lượng đại sư tỏ vẻ trọng vọng, đứng lên chắp tay nói:

- Lão tăng làm phiền Trần thí chủ quá!

Truy Phong Thủ Trần Gia Kỳ nghiêng mình đáp lễ nói:

- Tại hạ bất tài khiến cho đại sư phải thất vọng.

Vô Lượng đại sư ngơ ngác hỏi:

- Tại sao vậy?

Trần Gia Kỳ đáp:

- Tại hạ ở trong rừng rậm tìm đã lâu lắm mà chỉ thấy dấu tích vừa xảy cuộc chiến đấu, ngoài ra không có chi hết.

Lý Hàn Thu không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Các hạ đã vào tìm trong ba lớp nhà tranh chưa?

Trần Gia Kỳ đáp:

- Tại hạ tìm cả rồi, nhưng trong nhà tranh cũng chẳng có chi hết.

Lôi Phi xen vào:

- Tại hạ được nghe Trần đại hiệp nổi danh về tài theo dõi hành tung đã lâu...

Vô Lượng đại sư ngắt lời:

- Lão tăng quên chưa giới thiệu vị này là Lôi thí chủ, Lôi Phi.

Trần Gia Kỳ nói:

- Hiện nay trên chốn giang hồ rất ít người làm được trơn tru, không để lại một dấu vết gì cho người theo dõi.

Lôi Phi hỏi:

- Trần huynh! Có phải Trần huynh nói về sự thất tung của hai vị đệ tử phái Thiếu Lâm chăng?

Trần Gia Kỳ đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ đang nói về vụ theo dõi hành tung của họ.

Lôi Phi hỏi:

- Trần huynh! Trần huynh có đem lòng ngờ vực cho nhân vật nào không?

Trần Gia Kỳ đáp:

- Có thì có đấy, nhưng nói ra ít người tin được.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Ai vậy? Chúng ta đây đều là người nhà, Trần thí chủ cứ nói rỏ, không ngại chi hết.

Trần Gia Kỳ hỏi lại:

- Nếu là Hội võ quán chủ và Giang Nam Song Hiệp thì các vị có tin được không?

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Mấy người này thật khéo giở trò. Có gì mà lại không tin?

Bỗng nghe Lôi Phi cười ha hả đáp:

- Đúng rồi! Tại hạ tra đi xét lại cũng là ba nhân vật đó.

Trần Gia Kỳ nói:

- Nếu vậy hay! Tiểu đệ chỉ sợ mình lầm lẫn.

Vô Lượng đại sư cũng gật đầu nói:

- Theo chỗ dò la của bản phái, lão tăng cũng nghi cho mấy người đó...

Nhà sư hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Trần thí chủ đã không tìm thấy dấu vết ở trong rừng thì chúng ta chỉ còn cách tiến vào chỗ tạm chú của Giang Nam Song Hiệp để coi xem.

Trần Gia Kỳ nói:

- Cái đó tại hạ cũng đã biết rõ. Họ ở trong Phương gia đại viện, hoặc ở trong nhà Hội võ quán chủ.

Vô Lượng đại sư nói:

- Hay lắm! Vậy lão tăng phải đến Phương gia đại viện trước xem thế nào đã...

Lão đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi tiếp:

- Lôi thí chủ có đi với lão tăng một chuyến không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không đi được đâu.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Tại sao không đi được?

Lý Hàn Thu nói:

- Vì trong Phương gia đại viện bố trí cơ quan khắp chỗ.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Sao Lý thí chủ lại biết rõ thế?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đã vào Phương gia đại viện rồi, và bị vây hãm ở trong đó.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Những cơ quan đó có lợi hại lắm không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ghê gớm lắm! Tại hạ bị vây hãm cơ hồ bỏ mạng về tay Phương Tú.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Lý thí chủ có thể thuật rõ tình hình khi vào Phương gia đại viện cho lão tăng nghe được không?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi đem tình hình đã trải qua thuật lại một lượt. Dĩ nhiên chàng giấu một vài điểm không nói ra.

Vô Lượng đại sư chau mày hỏi:

- Nếu vậy thì lúc kiến trúc Phương gia đại viện họ đã chuẩn bị cả rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Cách kiến trúc Phương gia đại viện theo một tòa cổ thành. Chỗ nào cũng có cơ quan cạm bẫy và mai phục ám khí khiến người ta không thể đề phòng cho xiết được.

Vô Lượng đại sư lúc trước vẩn không để ý tới Lý Hàn Thu. Bây giờ lão nghe chàng thuật chuyện đã vào Phương gia đại viện, đột nhiên lão coi chàng bằng con mắt khắc hẳn. Lão hỏi:

- Lý thí chủ hãy còn nhỏ tuổi, chắc qua lại giang hồ chưa được bao lâu. Có đúng thế không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ mới bước chân vào giang hồ.

Vô Lượng đại sư lại hỏi:

- Thí chủ có thù oán với Giang Nam Song Hiệp trong trường hợp nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đây là mối thù từ đời trước.

Vô Lượng đại sư nói:

- Té ra là thế...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thí chủ có thể cho biết cao tính đại danh của lệnh tôn được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Gia phụ là Lý Thanh Trần.

Chương 46 - Cứu Vô Lượng giả dạng Tử Vi Cung

Vô Lượng đại sư sửng sốt hỏi:

- Thí chủ là công tử của Lý Thanh Trần đại hiệp ư?

Lý Hàn Thu buồn rầu đáp:

- Chính thị!

Vô Lượng đại sư hỏi:

Lý Hàn Thu nói:

- Vụ tiên phụ bị gia hại rất ít người võ lâm hiểu rõ.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Bây giờ thí chủ đã điều tra rõ ràng được hung thủ chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Điều tra minh bạch rồi.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Ai vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Giang Nam Song Hiệp.

Vô Lượng đại sư ngẩn người ra một chút rồi hỏi:

- Năm nay Lý thí chủ xuân xanh đã bao nhiêu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vãn bối 21 tuổi.

Vô Lượng đại sư ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Khi lệnh tôn bị hại, Lý thí chủ còn nhỏ tuổi lắm nhỉ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Khi đó vãn bối chưa hiểu gì cả.

Vô Lượng đại sư nói:

- Thái Cực Kiếm Pháp của lệnh tôn là một kiếm thuật đặc biệt độc đáo, đáng tiếc lệnh tôn chưa kịp truyền cho thí chủ.

Lý Hàn Thu nói:

- Dĩ nhiên vãn bối phải cố sức tìm ra Thái Cực Kiếm Pháp của tiên phụ còn để lại ở nhân gian.

Vô Lượng đại sư không hỏi thêm, mà Lý Hàn Thu cũng không nói gì nữa.

Lảo đảo mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Lôi thí chủ! Trong Phương gia đại viện tuy nhiều cạm bẫy, nhưng chúng ta cẩn thận một chút cũng không đến nỗi gặp nguy hiểm đâu.

Lôi Phi hỏi:

- Đại sư nhất định đi ư?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Tai nghe không bằng mắt thấy. Bất luận Giang Nam Song Hiệp là người thế nào, nhưng họ đã nổi danh như ngày nay quyết không phải ngẫu nhiên mà được. Lão tăng muốn đưa thiếp đến cầu kiến thử xem họ hành động thế nào?...

Nhà sư ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu Lôi thí chủ chịu đi với lão tăng một chuyến thì hay quá.

Lý Hàn Thu nói xen vào:

- Đi cầu kiến đường hoàng không bằng ngấm ngầm tra xét. Trong nội thất cũng như ngoài khách sảnh tại Phương gia đại viện đều đầy những cạm bẫy.

Vô Lượng đại sư cười mát nói:

- Lão tăng nghĩ rằng Giang Nam Song Hiệp không dám gia hại mình một cách trắng trợn.

Lão nhìn Lôi Phi hỏi tiếp:

- Ý Lôi thí chủ nghĩ sao?

Lý Hàn Thu thấy Vô Lượng đại sư có vẻ tự phụ nên chàng không nói gì nữa.

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ rằng điều tra đàng hoàng không bằng ngấm ngầm dọ thám.

Vô Lượng đại sư nói:

- Đến Truy Phong Thủ Trần thí chủ mà còn không điều tra được chút vết tích gì thì người khác làm thế nào được?

Lôi Phi hỏi:

- Tại hạ còn có điều chưa rõ là đại sư đến cầu kiến Giang Nam Song Hiệp với dụng ý gì?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Lão tăng muốn quan sát tình hình bọn họ có đúng như lời cảnh các vị đã nói không? Khi thấy rõ rồi, lão tăng sẽ thẳng thắng hỏi họ đòi người thử xem họ trả lời ra sao?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Chỉ sợ lão hiểu lầm Giang Nam Song Hiệp rồi rước lấy cái khổ vào mình.

Lôi Phi hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Phải chăng đại sư muốn đem oai danh mình cùng thanh thế phái Thiếu Lâm trên chốn giang hồ để bắt Giang Nam Song Hiệp phải chịu đầu hàng?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Việc đã đến thế này lão tăng không còn cách nào khác nữa.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu vậy thì tại hạ không thể đi được.

Vô Lượng đại sư nói:

- Thế thì lão tăng đành đi với Trần thí chủ.

Lôi Phi quay lại ngó Trần Gia Kỳ hỏi:

- Trần huynh nghĩ thế nào?

Trần Gia Kỳ đáp:

- Vô Lượng đại sư có ơn cứu mạng cho tiểu đệ. Đại sư bảo đi theo, dĩ nhiên tiểu đệ không từ chối được.

Lôi Phi nói:

- Trược khi đại sư đến Phương gia đại viện, hay hơn hết là nên thông tri vụ này cho toàn thể đệ tử quý phái hiện ở thành Kim Lăng đều biết trước đã.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Làm như vậy với mục đích gì?

Lôi Phi đáp:

- Đó là có ý để cho bọn họ chuẩn bị. Vạn nhất khi cần đến, bọn họ kịp thời viện trợ.

Vô Lượng đại sư nói:

- Té ra là thế.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Xin các vị hãy ngồi chờ trong hoa sảnh này. Lão tăng cũng Trần thí chủ đi một lúc rồi về ngay.

Lôi Phi hỏi:

- Đại sư đến Phương gia đại viện hay sao?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Phải rồi! Chậm là canh ba, sớm là canh hai, lão tăng sẽ cùng Trần thí chủ trở về.

Lão dứt lời đứng dậy phất tay áo một cái, ra khỏi nhà hoa sảnh.

Trần Gia Kỳ nở một nụ cười nhăn nhó rồi chạy theo Vô Lượng đại sư.

Lý Hàn Thu nhìn sau lưng nhà sư đi khuất, rồi nói:

- Vị đại sư này nóng nảy quá!

Lôi Phi nói:

- Trong Tứ Đại La Hán tại chùa Thiếu Lâm đang hành đạo ở chốn giang hồ, lão nổi tiếng là người có tính nóng nảy nhất.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Theo chỗ nhận xét của tiểu đệ thì e rằng họ khó lòng sống sót mà dời khỏi Phương gia đại viện.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Vụ này khó đoán lắm! Giang Nam Song Hiệp tuy đã thành thế cưỡi hổ, tiếng ác của chúng dần dần lộ liễu nhưng e rằng chúng vẫn chưa dám ra mặt cừu địch với phái Thiếu Lâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Dù chúng không dám gia hại Vô Lượng đại sư cùng Trần Gia Kỳ nhưng ít ra cũng bắt sống cầm tù chứ chẳng chịu buông tha đâu.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì chúng ta phải tới Phương gia đại viện để tiếp ứng cho họ.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu cứ lấy thực lực mà chiến đấu để phân thắng bại thì tiểu đệ cũng chẳng sợ gì Giang Nam Song Hiệp, song chúng phát động cơ quan thì nhân lực khó bề chống đỡ.

Lôi Phi nói:

- Bọn ta phải hết sức tránh đừng để hãm mình vào cạm bẫy của chúng.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Lôi huynh đã nhất định đi, tiểu đệ cũng đi theo cho có bạn.

Trương Khâm bỗng xen vào:

- Tại hạ cũng muốn đi cùng hai vị nên chăng?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta đi chuyến này chỉ có mục đích là khiến cho Giang Nam Song Hiệp thấy rõ vụ Vô Lượng đại sư tiến vào Phương gia đại viện đã có nhiều đồng đạo võ lâm hiểu biết để họ sinh lòng úy kỵ, không dám làm càn mà thôi.

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Chỉ cần sao chúng ta đừng mắc vào cơ quan mai phục thì chắc chúng chẳng làm gì được bọn ta.

Lôi Phi hỏi:

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi ngay bây giờ hay sao?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Khoan đã! Chúng ta để nguyên chân tướng lần vào Phương gia đại viện hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Hay hơn hết là mình cải trang để chúng không tài nào nhìn rõ lai lịch.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ cũng nghĩ thế.

Trương Khâm sai gia nhân lấy y phục ra rồi ba người cùng cải trang.

Lôi Phi rất thạo về thuật dịch dung, y chỉ bảo cho hai người biết đường mà làm.

Chỉ trong khoảnh khắc ba người đã hóa trang xong.

Lôi Phi mặc bộ áo dài bằng thứ vải sản xuất ở Kim Lăng, hai vạt rộng thùng thình, lưng thắt dây bằng vải trắng.

Lý Hàn Thu hóa trang làm một người đứng tuổi mình mặc áo trường bào bằng lụa Nhiễu. Đầu đội mũ viên ngoại bằng đoạn xanh. Ba chòm râu chùng xuống trước ngực.

Trương Khâm mặc áo vải trắng, trên mép để hai túp ria hình chữ bát.

Lôi Phi ngó lại hai người rồi hỏi:

- Thế này là được rồi. Ở đây có xe ngựa không?

Trương Khâm đáp:

- Có!

Lôi Phi đáp:

- Vậy thì hay lắm. Trương huynh cho gia nhân chuẩn bị sẵn sàng đi! Nếu mà cỗ xe mà Trương

huynh thường ngồi đi thì cần thay đổi bộ mặt cho nó.

Trương Khâm đáp:

- Có khi cả năm tại hạ cũng chưa dùng đến một lần.

Lôi Phi nói:

- Càng hay! Hai vị lên xe ngồi đi để tại hạ dong xe cho. Lúc tới Phương gia đại viện hai vị ráng giữ đừng lên tiếng trừ trường hợp đặc biệt thì không thể. Để mặc tại hạ đối đáp.

Chỉ trong khoảnh khắc xe ngựa đả sắp xong.

Lôi Phi nói:

- Hai vị dấu binh khí vào trong xe, mà có tiện thì đem theo cả hai cây cung nữa.

Trương Khâm lại bảo gia nhân lấy cung tên. Lôi Phi nhảy lên trước xe cầm cương ruổi ngựa.

Lúc này cửa thành sắp đóng. Lôi Phi giật mạnh dây cương cho ngựa chạy nhanh ra ngoài, tiến thẳng về phía Phương gia đại viện.

Trương Khâm hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Lôi huynh! Chúng ta cứ ngồi xe thẳng tới Phương gia đại viện hay sao?

Lôi Phi vừa ruổi ngựa vừa cười đáp:

- Phải rồi! Chúng ta đến thăm Phương gia đại viện với tư cách làm tân khách. Đi xe ngựa là một trường hợp bất thường khiến cho họ không biết đường mà mò. Hai vị nhớ ngồi yên trong xe đừng có lên tiếng. Nhất thiết đều do tại hạ đối phó.

Xe ngựa gần tới Phương gia đại viện thì thấy điếu kiều đã kéo lên cao rồi.

Lôi Phi lớn tiếng gọi:

- Mau hạ cầu xuống đặng đón tân khách!

Trong trang viện có tiếng người hỏi lại:

- Khách ở đâu tới mà hách quá vậy?

Lôi Phi buông thõng:

- Tử Vi Cung ở Mao Sơn.

Câu này quả có hiệu lực rất lớn. Một hồi lách cách vang lên.

Cánh cổng mở rộng. Điếu kiều hạ xuống.

Hiển nhiên đây là quyết định của người gác cổng. Hắn vội vã đến nỗi không kịp thông báo vào Giang Nam Song Hiệp nữa.

Lôi Phi quất ngựa cho xe chạy qua cầu đi thẳng vào.

Bổng thấy ánh đèn thấp thoáng. Chỉ trong chớp mắt mười mấy cây đèn lồng âm u như đèn nhà đám ma chiếu ra những tia sáng huyền ảo.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Bọn Tử Vi Cung ở Mao Sơn hợp tác cùng Giang Nam Song Hiệp là chuyện chắc chắn rồi. Nhưng trong cung này toàn đàn bà con gái, không hiểu Lôi Phi ứng đối bằng cách nào cho trôi chảy.

Bổng thấy bốn tên võ sĩ lưng đeo trường kiếm chìa ra, đứng hai bên cổng lớn chắp tay giơ lên cao ngang đầu ra vẻ cực kỳ cung kính.

Lôi Phi cho xe ngựa chạy vào Phương gia đại viện rồi không thẳng đến một tòa viện lớn như tòa cổ thành mà cho xe dừng lại trước một khu đất rộng.

Lý Hàn Thu biết chỗ dụng tâm của y là vạn nhất bọn mình bị bại lộ hành tung có phải động thủ thì ở ngoài không trường này không bị cơ quan mai phục uy hiếp.

Trong lòng nghĩ vậy, hào khí nổi lên bồng bật. Chàng thò tay nắm đốc kiếm định bụng:

- Bữa nay nếu mình gặp Giang Nam Song Hiệp trong không trường này thì phải cho chúng nếm mùi Thất Tuyệt Ma Kiếm một phen.

Bổng thấy cửa chính tòa cổ thành rộng mở. Bốn ả nữ tỳ cầm đèn đi ra.

Theo sau bốn ả nữ tỳ là một hán tử đứng tuổi, đầu độn nho câu, mình mặc trường bào.

Lý Hàn Thu coi rõ mặt thì chính là viện chúa Phương gia đại viện tên gọi Phương Tú.

Bổng thấy Phương Tú vượt lên trước bốn tên nữ tỳ rảo bước đến trước xe.

Bốn ả nữ tỳ đột nhiên tản ra hai bên, giơ cao ngọn đèn lồng lên.

Dưới ánh sáng mấy ngọn đèn lồng, Phương Tú ngắm nghía cỗ xe ngựa một lúc rồi hỏi:

- Vị phu nhân nào ngồi trong xe đó? Phương Tú này xin ra nghênh giá đây!

Hắn nói xong chắp tay xá dài trước cỗ xe ngựa.

Bổng nghe Lôi Phi buột miệng đáp:

- Có Nhị công chúa ngồi trong xe đó.

Phương Tú chấn động tâm thần vội nói:

- Tại hạ nghe danh Nhị công chúa đã lâu, bữa nay được tương hội thật là thỏa lòng mong ước. Xin mời ngọc giá dời gót vào nội viện. Phương mỗ lấy làm hân hạnh vô cùng!

Lôi Phi tự nhủ:

- Hay lắm! Minh nói ẩu một câu mà lại trúng phong phóc thành ra hăm dọa được lão này.

Y khẻ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Nhị công chúa vốn tánh không ưa ra mắt người lạ, Phương viện chúa còn chưa biết hay sao?

Phương Tú ngẩn ngơ một chút rồi hỏi:

- Phải rồi! Nhưng Nhị công chúa có điều chi dạy bảo?

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Một trong 4 vị đại La Hán Thiếu Lâm là Vô Lượng đại sư đã tới thành Kim Lăng...

Phương Tú ngắt lời:

- Vị lão hòa thượng đó ư? Hiện đang ở trong nhà khách sảnh và đã bị "lưới sắt" bao vây rồi. Tại hạ đang khảo vấn lão thì nghe báo trong cung có người tới đây, không ngờ lại là Nhị công chúa.

Lôi Phi lại hỏi:

- Vô Lượng đại sư đến có một mình thôi ư?

Phương Tú không thấy Nhị công chúa trả lời liền sinh lòng ngờ vực. Hắn nhìn Lôi Phi chòng chọc không trả lời.

Hắn chất vấn lại:

- Các hạ giữ địa vị gì ở Tử Vi Cung?

Lôi Phi đã giàu kinh nghiệm, trầm tĩnh vô cùng, cười rồi đáp:

- Tại hạ ư? Tại hạ là một trong những người hầu cận Nhị công chúa...

Y ngừng lại một chút rồi nói luôn:

- Viện chúa đã biết tính Nhị công chúa tất hiểu rằng công chúa không thích nhiều lời.

Phương Tú tủm tỉm cười cất cao giọng:

- Dù Nhị công chúa không thích nhiều lời thì cũng cho tại hạ được thấy dung nhan đặng giải lòng ngờ vực.

Mấy câu này hiển nhiên hắn cố ý thúc bách Nhị công chúa ra mặt.

Lôi Phi không tiếp lời. Sau một lúc lâu y mới chậm rãi giải thích:

- Nhị công chúa đã không phúc đáp tức là không muốn nói chuyện với các hạ đó.

Phương Tú long lanh cặp mắt cười nói:

- Chắc Nhị công chúa phiền trách tại hạ không đủ lễ mạo. Vậy xin mời Nhị công chúa vào nhà khách sảnh ngồi chơi.

Miệng nói, người tiến lại gần. Hắn vươn tay ra toan nắm rèm xe.

Lôi Phi vung tay phải đẩy Phương Tú ra thủng thẳng hỏi:

- Các hạ làm trò gì vậy?

Phương Tú ngửng mặt lên trời cười ha hả đáp:

- Phương Tú này mấy chục năm bôn tẩu giang hồ, có lý đâu còn để ai liệng cát vào mắt? Nhị công chúa mà không xuất hiện thì các vị đừng hòng dời khỏi nơi đây.

Lôi Phi vung roi ngựa lên nói:

- Phương viện chúa đã sinh lòng ngờ vực thì tại hạ cũng không nói nữa.

Y quất ngựa cho xông về phía trước.

Phương Tú giơ tay lên đập vào đầu ngựa đánh bình một cái.

Con ngựa khẻ hí lên một tiếng. Nó bước lảo đảo hai bước rồi lăn chết liền.

Lôi Phi buông tiếng cười gằn, nhảy phắt xuống vung tay phải nắm lấy tay Phương Tú.

Phương Tú hạ cổ tay xuống tránh khỏi. Đồng thời hắn vung chân trái nhằm đá Lôi Phi. Còn tay phải nắm lấy rèm xe mở ra.

Lý Hàn Thu đã ngấm ngầm đề phòng. Tay Phương Tú vừa nắm được rèm xe thì Lý Hàn Thu đã dùng thủ pháp rất thần tốc chụp vào tay gã.

Phương Tú hắng dặng một tiếng, giựt mạnh tay phải ra.

Lý Hàn Thu siết chặt năm ngón tay lại đồng thời kéo về phía sau.

Hai người cùng dùng toàn lực thành thế quân bình nên vẫn giữ nguyên chỗ không ai xê xích được chút nào.

Lôi Phi sấn lại mũi đao trủy thủ dí vào cạnh sườn Phương Tú:

- Phương viện chúa nhà cao nghiệp lớn hẳn là không muốn chết chứ?

Phương Tú ngẩn người ra, quả nhiên hắn không dám nhúc nhích.

Lúc này những người tùy tùng Phương Tú đều đã rút binh khí chuẩn bị động thủ.

Lôi Phi gằn giọng:

- Lúc này mà động thủ thì bất lợi cho Phương viện chúa các ngươi đó.

Phương Tú chuyển động mục quang đảo nhìn bốn tên nữ tỳ đứng vây quanh và bảo chúng:

- Các ngươi hãy về đi! Ta còn muốn nói chuyện với mấy ông bạn đây.

Bốn ả nữ tỳ quả nhiên dạ một tiếng rồi lui về.

Chỉ trong chớp mắt, bốn ả nữ tỳ cầm đèn lồng lui về trong viện, ngoài không trường chẳng còn đèn lửa chi nữa thành ra tối om.

Phương Tú hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Quí tính các vị là gì?

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Mạng sống của Phương viện chúa hiện ở trong tay tại hạ nắm giữ, tưởng chẳng cần phải thông tên họ làm chi.

Phương Tú cười lạt hỏi:

- Được rồi! Các vị muốn điều chi hãy nói rõ ra?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ muốn biết Vô Lượng đại sư sống chết thế nào?

Phương Tú đáp:

- Đại sư vẫn bình yên.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Té ra các vị đều là nhân vật phái Thiếu Lâm.

Lôi Phi đáp:

- Lai lịch bọn tại hạ chưa thể trình bài được mà các hạ tưởng cũng không cần nóng biết.

Phương Tú nói:

- Thôi cũng được. Vậy chúng ta đưa ra điều kiện.

Lôi Phi khẻ hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Phải lắm! Nói dài nói ngắn chẳng qua bọn tại hạ chỉ có hai điều kiện, các hạ nên nghĩ kỷ xem.

Phương Tú nói:

- Điều kiện gì? Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Lôi Phi đáp:

- Điều thứ nhất là Phương viện chúa hãy ưng thuận buông tha Vô Lượng đại sư ra.

Phương Tú hỏi lại:

- Còn tại hạ thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là một cuộc trao đổi. Sống thì sống cả, chết cũng chết chung. Vậy nếu viện chúa ưng thuận thì phải đưa bọn tại hạ dời khỏi nơi đây tới chỗ an toàn mới được. Đó là điều kiện thứ hai.

Phương Tú nói:

- Cái đó dễ lắm. Tại hạ chỉ nói một câu là các vị được an toàn dời khỏi nơi đây.

Lôi Phi cười lạt nói:

- Phương viện chúa giảo quyệt lắm. Tại hạ từng biết tiếng đã lâu. Vụ này bọn tại hạ sẽ đủ cách đối phó.

Phương Tú cười ruồi nói:

- Các hạ mà hiểu cho Phương mỗ như vậy, Phương mỗ thật lấy làm sung sướng.

Hắn đảo mắt nhìn ba người một lúc rồi hỏi:

- Nếu Phương mỗ đoán không lầm thì cả mấy vị đều bôi thuốc dịch dung mà đến đây.

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ tưởng cái đó không phải là điều trọng yếu.

Phương Tú nói:

- Dĩ nhiên là thế. Bất quá Phương mỗ nói vậy mà thôi.

Lôi Phi nói:

- Chắc thời gian đối với Phương viện chúa rất trân quí, mặt khác bọn tại hạ cũng không rảnh mà ở đây lâu được. Điều kiện đã đưa ra rồi, cách thực hành cũng giản dị, các hạ có ưng thuận không?

Phương Tú đáp:

- Tại hạ ưng thuận rồi.

Lôi Phi nói:

- Phàm việc gì đã thuận lợi bao nhiêu càng nên đề phòng những sự gian trá bấy nhiêu. Tại hạ không tin Giang Nam Song Hiệp các vị dám ra mặt chống đối với phái Thiếu Lâm mà thả hổ về rừng. Có lý đâu Phương viện chúa, một người tinh minh lanh lợi lại tâm nguyện làm như vậy?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

- Dù tại hạ chẳng tâm nguyện thì cũng phải làm chứ còn cách nào nữa? Mạng sống của Phương mỗ tất nhiên phải quý trọng hơn là mạng sống của Vô Lượng đại sư.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Bọn tại hạ hãy tạm tin như vậy. Có điều Phương viện chúa còn muốn giở trò gì thì nên suy xét cho cẩn thận.

Phương Tú cười lạt nói:

- Phương mỗ giở trò thì tất chết về lưỡi trủy thủ của các hạ.

Lôi Phi nói:

- Viện chúa biết vậy là hay. Lưỡi trủy thủ của tại hạ đã bôi chất kịch độc. Nó thấy máu thì khó lòng cứu chữa được.

Phương Tú nói:

- Phương mổ bị nắm mạch huyệt ở cổ tay, thì còn đâu mà phản kháng? Vậy lưỡi đao của các hạ có độc hay không cũng vậy mà thôi.

Lôi Phi hỏi:

- Phương viện chúa có thể lập tức hạ lệnh phóng thích Vô Lượng đại sư được không?

Phương Tú đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Hắn ngừng lại một chút rồi lớn tiếng gọi:

- Mời Cừu quản gia ra đây!

Bổng nghe từ phía xa xa có tiếng người đáp lại.

Chỉ trong giây lát, một đại hán võ phục áo đen giơ cao ngọn đèn lồng dẫn một người mặc áo trường bào thong thả đi tới.

Phương Tú đưa mắt nhìn người mặc trường bào rồi giới thiệu:

- Vị này là quản gia trong tệ viện. Phương mổ đã bị các vị bắt làm con tin thì việc tha người cần phải nói cho y rõ mới được.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Bảo y lại đây!

Phương Tú lớn tiếng gọi:

- Cừu quản gia hãy tiến lại gần đây một chút.

Đại hán cầm đèn lồng dừng lại ở ngoài một trượng. Người mặc trường bào vượt lên trước đại hán, đi thẳng về phía Phương Tú. Khi gã còn cách chừng năm bước, Lôi Phi trầm giọng hỏi:

- Như vậy còn chưa đủ nghe ư?

Người mặc trường bào dừng bước ngó Lôi Phi rồi nhìn Phương Tú nghiêng mình hỏi:

- Viện chúa có điều chi dạy bảo?

Cách cử động của gã rất trầm tĩnh. Tuy mắt gã đã nhìn thấy Phương Tú bị nắm mạch huyệt ở cổ tay và mũi đao chĩa vào cạnh sườn, song gã làm bộ như chẳng thấy gì. Nét mặt vẩn không biến đổi.

Phương Tú đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Cừu quản gia hãy buông tha Vô Lượng đại sư và Truy Phong Thủ để đánh đổi cho ta thoát khỏi nạn này.

Cừu quản gia dạ một tiếng, đoạn trở gót đi ngay.

Lôi Phi khẻ bảo Lý Hàn Thu:

- Chúng ta hãy lui ra ngoài Phương gia đại viện, đứng ở trước cổng thành. Vạn nhất mà Phương viện chúa không giữ lời ước thì chúng ta cũng có thể đối phó được.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Các vị thật khéo đi nghi!

Lôi Phi nói:

- Đây cũng là một hành động kính trọng Phương viện chúa đó.

Giữa lúc đang nói chuyện, mấy người đã lùi ra ngoài cổng.

Bọn gia nhân canh gác Phương gia đại viện thấy Phương Tú bị bắt đành nghe lệnh mà làm. Chúng hạ cầu xuống mà nhìn mấy người đi qua.

Chương 47 - Khách băn khoăn chờ đợi chủ nhân

Lý Hàn Thu vừa đi vừa để ý đến những cử động trong Phương gia đại viện, nhưng thấy bọn họ bình tĩnh như thường tựa hồ đối với vụ Phương Tú bị bắt không có phản ứng chi hết thì trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Hắn là chủ nhân trong viện, bị địch nhân uy hiếp. Đáng lý bọn chúng phải náo loạn hay ít ra cũng lộ vẽ khẩn trương mà sao mình chẳng thấy gì?

Lôi Phi khẻ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Phương viện chúa! Chúng ta còn chờ đợi bao lâu nữa?

Phương Tú hững hờ đáp:

- Cái đó khó nói lắm.

Lôi Phi nói:

- Bất luận Cừu quản gia của viện chúa bao giờ mới ra tại hạ không bần biết. Còn tại hạ chỉ chờ trong thời gian chừng ăn xong bữa cơm mà không thấy gì là đem cả viện chúa đi đó.

Phương Tú nói:

- Phương mổ tin rằng nhất định y sẽ ra ngay.

Đột nhiên hai ngọn đèn lồng chiếu sáng ra đến ngoài thành Cừu quản gia dẫn hai gã áo đen áp giải Vô Lượng đại sư và Truy Phong Thủ từ từ đi tới.

Cừu quản gia ra đến đầu cầu, dừng bước lại hỏi:

- Phải chăng các vị đổi đem Phương viện chúa đổi lấy vị hòa thượng nầy?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế!

Cửu quản gia hỏi:

- Chúng ta mỗi bên đứng đầu cầu rồi đếm 1, 2, 3 xong là thả người. Không hiểu ý các hạ tính sao?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được rồi!

Đoạn y vừa vươn tay ra đón lấy Phương Tú đang bị Lý Hàn Thu nắm giữ đưa vào đầu cầu.

Bên kia Cừu Quản Gia cũng đẩy Vô Lượng đại sư và Truy Phong Thủ lên cầu.

Lôi Phi lớn tiếng hỏi:

- Đại sư vẫn vô sự đấy chứ?

Vô Lượng đại sư gật đầu cất bước đi tới.

Truy Phong Thủ theo sát long Vô Lượng đại sư.

Lôi Phi chờ cho hai người đi được ba bước điểm vào huyệt đạo hai vai Phương Tú rồi buông tay thả hắn về.

Phương Tú cất bước mau lẹ đi vào cầu. Nhưng hắn cần giải hai khai huyệt đạo mới hành động được.

Vô Lượng đại sư cùng Truy Phong Thủ đi chậm hơn tiến về phía trước.

Hai bên gặp nhau ở giữa cầu.

Vô Lượng đại sư cặp mắt chiếu ra những tia thần quang nhìn chằm chặp vào Phương Tú cất tiếng lạnh lùng nói:

- Phương đai hiệp!

Phương Tú cười lạt hỏi:

- Đại sư có điều chi dạy bảo?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Đại hiệp trá hình khéo thật! Một bàn tay mà che mắt được hết anh hùng thiên hạ!

Phương Tú khẽ hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Nhưng nay đại sư đã biết rồi.

Vô Lượng đại sư nói:

- Lão tăng biết anh hùng thiên hạ sẽ biết ngay.

Phương Tú tủm tỉm cười hỏi:

- Biết thì làm gì?

Vô Lượng đại sư nói:

???

Phương Tú nói:

- Hay lắm! Đại sư có biết Vũ Hoa Đài ở ngoài thành không?

Vô Lượng đại sư gật đầu đáp:

- Lão tăng biết rồi. Giờ ngọ ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau ở Vũ Hoa Đài.

Phương Tú nói:

- Ở về phía chính Tây cách Vũ Hoa Đài chừng năm dặm có một khu mộ bia rất hoang lương. Chúng ta gặp nhau ở đó. Chỗ này rất thích hợp với tâm ý đại sư vì nơi đây rất hoang lương tịch mịch. Cả bốn mặt đều không có bóng chân người.

Vô Lượng đại sư nói:

- Vậy chúng ta cứ thế. Trước giờ ngọ ngày mai lão tăng sẽ tới đó.

Phương Tú nói:

- Bây giờ đã ước định nơi động thủ. Vậy đại sư nhường lối đi!

Vô Lượng đại sư né người sang một bên nói:

- Mời Phương đại hiệp!

Phương Tú cất bước đi qua.

Lôi Phi lớn tiếng gọi:

- Đại sư! Trần huynh! Hai vị qua cầu lẹ lên.

Vô Lượng đại sư đi mau về bên nầy:

- Truy Phong Thủ theo sát Vô Lượng đại sư qua khỏi điểu kiều, hai người vừa san qua, điểu kiều đột nhiên kéo lên.

Lôi Phi lại đón Vô Lượng đại sư khẽ nói:

- Đại sư chúng ta mau mau dời khỏi đây.

Vô Lượng đại sư ngập ngừng:

- Các hạ là... là...

Lôi Phi nói ngay:

- Tại hạ là Lôi Phi.

Vô Lượng đại sư khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Đa tạ các vị đến cứu ứng.

Lôi Phi nói:

- Chỗ này không tiện đứng lâu. Chúng ta phải đi mau!

Vô Lượng đại sư quay lại nhìn Phương gia đại viện một lần nữa.

Lão lắc đầu nói:

???

Nhà sư này chẳng những tính khí nóng nảy mà lòng hiếu thắng cũng khá mãnh liệt.

Lôi Phi hỏi:

- Sao đại sư biết Phương Tú lấy một chọi một đấu với đại sư?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Phương Tú là một nhân vật nổi tiếng đã hứa hẹn với lão tăng như vậy chẳng lẽ còn bố trí mai phục hay tìm trợ thủ nào khác?

Lôi Phi nói:

- Nếu hắn là người quân tử thì đả không dùng cạm bẫy để đối phó với đại sư.

Vô Lượng đại sư chưng hửng đáp:

- Lôi thí chủ nói rất có lý.

Lôi Phi nói:

- Mình không có ý hại người nhưng chẳng thể không gia tâm đề phòng; Mình phải chuẩn bị trước là hơn. Tại hạ thấy Phương Tú dám ra mặt chống đối đại sư thì e rằng hắn đã có chỗ ỷ mình không sợ thất bại.

Chương 48 - Thoát hiểm nghèo hào kiệt kinh tâm

Vô Lượng đại sư lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Theo ý Lôi thí chủ thì bây giờ làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ thiển nghĩ chúng ta phải chuẩn bị một cách đầy đủ mới xong.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Chuẩn bị bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tại hạ thì đại sư nên ra mặt mời những người trong quí phái và cả những môn phái khác nữa cùng tới tham dự vào cuộc này.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Mời nhiều người đến tham dự như vậy vì mục đích gì?

Lôi Phi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp đã chính thức ra mặt cừu địch với các môn phái lớn trên chốn giang hồ. Ta nên nhân cơ hội này lật tẩy mặt nạ giả đạo đức của chúng.

Vô Lượng đại sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lời bàn của Lôi thí chủ rất có lý nhưng...

Lôi Phi ngắt lời:

- Phải chăng đại sư muốn giữ địa vị một bậc cao tăng chùa Thiếu Lâm mà không mời người đến trợ giúp?

Vô Lượng đại sư lắc đầu đáp:

- Phái Thiếu Lâm tuy được người võ lâm tôn kính nhưng lão tăng rất ít giao thiệp. Ngoài bọn đệ tử đồng môn lão tăng không biết được mấy người huống chi hiện trạng ở trong thành Kim Lăng khác hẳn với trường hợp thông thường. Người môn phái nào cũng hết sức giữ hành tung bí mật.

Lôi Phi khẽ buông một tiếng thở dài nói:

- Thật là một điều lầm lẫn khá lớn...

Vô Lượng đại sư ngắt lời:

- Lôi thí chủ cũng biết đó ư?

Lôi Phi đáp:

- Những việc thiên hạ mà dấu được Lôi mỗ tưởng không có mấy.

Vô Lượng đại sư mỉm cười nói:

- Chúng ta hãy về nghĩ đã. Lão tăng cần được một quãng thời gian điều dưỡng đầy đủ đặng phó ước trưa mai.

Lôi Phi hỏi:

- Đại sư nhất quyết không mời người đến trợ quyền ư?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Lão tăng chưa nghĩ ra được ai có thể giúp mình.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu. Y không nói gì nữa, trở gót tiến về phía trước.

Hai người về tới Trương phủ. Trương Khâm đã chuẩn bị tại sảnh đường hai phòng để Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu nghỉ ngơi.

Hai người ai về phòng nấy.

Một tên tiểu đồng bưng trà vào phòng rồi rón rén lui ra.

Lôi Phi liền đóng cửa sảnh đường lại khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Lý đệ đã nhận thấy gì chưa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Lôi huynh muốn nói về chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Vô Lượng đại sư bị nội thương khá nặng rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cái đó tiểu đệ không để ý. Nếu lão bị thương nặng thì ngày mai làm thế nào phó ước với Phương Tú được?

Lôi Phi đáp:

- Nhà sư già này không những cố chấp mà còn tự phụ ghê gớm lắm. Lão tưởng hành công điều tức một đêm để hồi phục hoàn toàn nguyên khí đặng quyết chiến với Phương Tú trưa mai.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh coi cuộc rồng tranh hổ đấu này sẽ đi tới đâu.

Lôi Phi đáp:

- Theo nhận xét của tiểu huynh nếu một chọi một Vô Lượng đại sư không đến nỗi thất bại về tay Phương Tú. Phương Tú không đơn độc tỷ đấu với lão đâu. Tiểu huynh dự đoán hắn đã bố trí mai phục quanh khu ước hội. Hắn lại biết rõ Vô Lượng đại sư bị nội thương rồi, nếu có thể thắng thì hắn chẳng cần người trợ lực. Bằng không địch nổi Vô Lượng đại sư, nhất định hắn sẽ phát động mai phục dùng thủ đoạn quần công để đối phó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trước tình trạng này chúng ta nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Vô Lượng đại sư tuy là người xuất gia, nhưng tính tình cương trực lại ỷ mình võ công cao cường. Một phần lão được thanh thế Thiếu Lâm ủng hộ, phần thì chưa bị thất bại bao giờ, nên lão không muốn cần người viện trợ e làm tổn thương đến oai danh phái Thiếu Lâm. Chắc lão đã quyết định phương sách rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phương sách gì?

Lôi Phi đáp:

- Lão chắc mẩm ngày mai lúc động thủ chỉ một đòn là đã bại được Phương Tú để bắt sống hắn. Dù hắn có bố trí mai phục nhưng đã bị tóm cổ rồi cũng không dám phát động cơ quan.

Lý Hàn Thu nói:

- Kế hoạch của lão là một biện pháp liều lĩnh trong trường hợp không có biện pháp nào khác.

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Lão rất đắc ý về kế hoạch của lão vì lão coi thường Phương Tú. Cuộc chiến này bất luận về đấu trí hay đấu lực đều đứng trên lập trường chắc chắn không thể thua được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta có nên dúng tay vào để giúp lão không?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta cần phải chờ xem sao đã.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ không hiểu được ý kiến của Lôi huynh.

Lôi Phi nói:

- Giản dị lắm! Nếu chúng ta muốn cho cuộc tranh đấu lan rộng mãi ra thì đừng xen vào Vô Lượng đại su mà bị thương về tay Phương Tú thì phái Thiếu Lâm hưng binh vấn tội Giang Nam Song Hiệp sẽ ra mặt thù nghịch với phái Thiếu Lâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trường hợp mà chúng ta dúng tay vào thì cuộc tranh chấp này sẽ ra sao?

Lôi Phi đáp:

- Về phần thắng mình không nắm chắc. Có điều Thất Tuyệt Ma Kiếm của Lý đệ ít ra cũng giết được nhiều người của bọn chúng.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu giết được Hàn Đào, Phương Tú thì tiểu đệ lấy làm mãn nguyện rồi.

Lôi Phi nói:

- Hy vọng này mong manh lắm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Không phải tiểu huynh tâng bốc Lý đệ. Vô Lượng đại sư tuy là một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm nhưng quyết lão không hơn được Thất Tuyệt Ma Kiếm. Vậy thì khi Lý đệ ra tay tất nhiên Phương Tú phải động mai phục lập tức. Một cây gỗ khó chống cả tòa nhà lớn. Chúng ta có giết được mấy người cũng không thể vãn hồi đại cuộc được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta ở vào tình trạng này nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tiểu huynh thì chúng ta tự thủ bàng quang là hay hơn hết. Nếu Phương Tú đã bại Vô Lượng đại sư rồi thì Giang Nam Song Hiệp chính thức gây thù oán với phái Thiếu Lâm. Khi phái này đem quân hỏi tức là ngày Lý đệ đánh giết Giang Nam Song Hiệp đó.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu mình biết rõ Vô Lượng đại sư nhất định phải thất bại về tay Giang Nam Song Hiệp mà không viện trợ lão kể ra cũng quá đáng.

Chàng liền bảo Lôi Phi:

- Chúng ta cũng đi nghỉ thôi. Có việc gì mai sẽ bàn tính.

Sáng hôm sau. Lôi Phi và Lý Hàn Thu vừa thức dậy thấy nữ tì bưng nước rửa mặt cùng đồ điểm tâm vào.

Hai người rửa mặt điểm tâm xong ngồi chờ cho đến giờ ngọ vẫn không thấy động tĩnh gì.

Lý Hàn Thu nóng ruột chau mày hỏi:

- Lôi huynh vụ này là thế nào đây?

Lôi Phi nói:

- Vô Lượng đại sư ỷ mình võ công cao cường, không chịu đến kiếm chúng ta đi trợ lực, nhưng chắc lão muốn chúng ta tự động đi giúp lão.

Lý Hàn Thu nói:

- Một người xuất gia nóng tính như vậy thật cũng hiếm có.

Lôi Phi nói:

- Lão là người nóng nảy nhứt trong chùa Thiếu Lâm và cũng là một tay hiếu thắng nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Lôi Phi ngửng đầu trông chiều trời nói:

- Vô Lượng đại sư đính ước với Phương Tú khai diễn cuộc đấu vào giữa giờ ngọ thì bây giờ họ đang tranh đấu rồi. Chúng ta muốn đi giúp lão cũng không kịp nữa.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Như vậy biết làm thế nào cho phải?

Lôi Phi đáp:

- Bây giờ chúng ta chỉ có một đường ngồi yên để chờ tin tức.

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài. Chàng máy môi như muốn nói gì song lại dừng lại.

Hai ả nữ tỳ bưng một mâm thịnh soạn vào làm bữa ăn trưa. Chúng đặt mâm cơm trên bàn rồi rón rén ra ngoài.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Chúng ta có nên hỏi tin tức bọn này không?

Lôi Phi đáp:

- Hỏi cũng bằng vô dụng. Bọn chúng khó mà biết được. Dù có biết cũng chưa chắc chúng đã chịu nói. Bây giờ hãy ăn cơm đi! Trước khi trời tối, dù chúng ta chẳng muốn nghe cũng sẽ có người đưa tin đến.

Lý Hàn Thu không nói gì nữa. Hai người ngồi vào ăn mau lẹ cho xong bữa.

Hai ả nữ tỳ vẫn chờ sẵn ngoài cửa, chúng thấy Lôi Phi và Lý Hàn Thu ăn cơm xong lập tức chạy vào thu dọn mâm bàn bưng ra.

Lý Hàn Thu nói:

- Họ đối với mình ra chiều tôn kính một cách quá đáng tựa hồ có trục khách.

Lôi Phi nói:

- Họ mà muốn trục mình thì sẽ có lệnh trục khách trước đêm nay.

Mới nữa chiều mà Lý Hàn Thu băn khoăn khó chịu tưởng chừng như bằng một năm. Chàng chờ mãi mới đến lúc mặt trời lặn về non Tây.

Hai người đang ngồi yên trong nhà khách thì thấy nữ tỳ vào thắp đèn.

Lý Hàn Thu không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Cô nương! Lệnh chủ nhân vẫn chưa về ư?

Nữ tỳ nghiêng mình đáp:

- Lúc tệ chủ nhân ra đi đã có nghiêm lệnh dặn bọn tiểu nữ phải thi phụng hai vị cực kỳ chu đáo, không được để thiếu sót một chút gì.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Chừng nào lệnh chủ nhân sẽ trở về?

Nữ tỳ ngập ngừng đáp:

- Cái đó tiểu nữ... không nghe nói.

Lôi Phi hỏi:

- Bây giờ bọn tại hạ muốn rời khỏi nơi đây có tiện không?

Nữ tỳ trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Hay hơn hết là hai vị hãy chờ gia chủ trở về đi cũng chưa muộn.

Lôi Phi hỏi tiếp:

- Nếu lệnh chủ nhân mấy ngày cũng không về thì làm thế nào?

Nữ tỳ đáp:

- Gia chủ lúc ra đi có dặn tiểu nữ chờ đến hết canh một mà người vẫn chưa về thì hai vị ở lại hay muốn đi đâu tùy ý.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Thế là được rồi!

Nữ tỳ nghiêng mình thi lễ rón rén lui ra.

Lôi Phi nhìn nữ tỳ đi khỏi, rồi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Chúng ta đành chờ đến canh một rồi sẽ ra đi.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Đến canh một mà bọn họ vẫn không trở về thì mười phần có đến tám là họ đã gặp độc thủ.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh nghĩ rằng Giang Nam Song Hiệp dù sao cũng không dám hạ sát Vô Lượng đại sư mà chỉ đả thương là cùng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Võ công Vô Lượng đại sư nào phải tầm thường. Phương Tú dễ gì mà đả thương được lão?

Lôi Phi cười đáp:

- Một mình Phương Tú thì chưa chắc đã địch nổi Vô Lượng đại sư. Dĩ nhiên hắn có người trợ lực để động thủ...

Y ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Bất luận Vô Lượng đại sư bị bắt hay bị giết tất phái Thiếu Lâm cũng phản ứng mãnh liệt ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chừng bao lâu thì có phải ứng?

Lôi Phi đáp:

- Chỉ trong vòng ba ngày.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Liệu Phương Tú có tính đến chuyện đó không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên họ biết lắm.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Phương Tú đã biết gây thù với phái Thiếu Lâm là dại mà sao họ còn đối đầu với Vô Lượng đại sư?

Lôi Phi đáp:

- Một là hắn đã lâm vào tình thế cưỡi hổ không nhảy xuống được nữa. Hai là có thể vì tình thế bức bách đành trút bỏ tấm mặt nạ nhân nghĩa mà chúng đã đeo mấy chục năm nay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh bảo hắn bị bức bách là thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Hoặc vì sau lưng Giang Nam Song Hiệp còn một nhân vật ghê gớm bắt buộc họ phải đảo lộn

giang hồ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng Lôi huynh muốn trỏ vào Tử Vi Cung ở Mao Sơn.

Lôi Phi đáp:

- Có khi là Tử Vi Cung có khi là người khác mà mình chưa biết.

Y nói tới đây đột nhiên nhớ tới chuyện gì trọng đại, lẩm bẩm một mình:

- Té ra là thế! Té ra là thế!

Lý Hàn Thu nghe y nói chẳng hiểu gì liền hỏi:

- Lôi huynh bảo sao?

Lôi Phi đáp:

- Cuộc anh hùng đại hội và cuộc hoa hội trên sông Tần Hoài và mấu chốt trong cuộc đại biến võ lâm phen này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có thể nói rõ hơn chút nữa không?

Lôi Phi đáp:

- Đó chỉ là một cuộc âm mưu mà chúng ta chưa để ý đến.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ vẫn chưa hiểu rõ.

Lôi Phi nói:

- Để tiểu huynh nói cho Lý đệ nghe. Tiểu huynh không dám khoe khoang là mình nói đúng, nhưng cũng tự tin không đến nỗi sai nhiều được Lôi Phi ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chưa chắc Giang Nam Song Hiệp vẫn còn mưa đồ cuộc làm bá chủ giang hồ, mà chúng bị một lực lượng rất lớn ở phía sau bức màn bắt buộc phải hành động. Người đứng sau bức màn nhất định mượn tiếng hào hiệp của hai lão này. Sau cuộc anh hùng đại hội, họ còn mở hội hoa đăng trên sông Tần Hoài lấy mỹ nữ làm mồi nhử khách giang hồ. Những người không muốn tham dự cuộc anh hùng đại hội, khó lòng tránh khỏi bị lôi cuốn vào hội hoa đăng. Người đứng sau bức màn mượn cơ hội này xem xét tình thế liệu bề hạ thủ. Có khi họ dùng thủ đoạn lung lạc thu lấy nhân tài có khi họ thừa cơ hạ độc thủ để khử diệt những kẻ không về phe với họ. Đại khái đại huynh chỉ đoán được đến thế còn nội tình ra sao thì không thể quyết định được.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi:

- Lôi huynh đoán thế chắc là đúng rồi. Vậy chúng ta nên thế nào?

Lôi Phi nghiêm nghị đáp:

- Đây là một cuộc đại biến giang hồ. Chúng ta cần bình tĩnh để đối phó. Sức lực hai chúng ta quyết không thể động thủ được. Vậy ngay từ lúc này, chúng ta cần giữ hành tung bí mật.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải Lôi huynh bảo chúng ta lẩn tránh không hỏi gì đến vụ này nữa?

Lôi Phi đáp:

- Không phải thế đâu. Theo hiện tình trước mắt chúng ta phải giữ hành tung bí mật để đối phó với chuyện bí mật, tức là mình đứng trong bóng tối tìm cách phá hoại.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phá hoại bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Mưu thâm của Giang Nam Song Hiệp là phao tin có linh chi xuất hiện khiến cho quần hào kéo hết đến Kim Lăng theo đuổi linh chi như bọn điên khùng mà sao lãng âm mưu của chúng.

Lý Hàn Thu nhắc lại:

- Việc khẩn yếu của chúng ta là phải đối phó bằng cách nào bây giờ?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta hãy tạm thời ngồi yên để coi diễn biến.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Mình làm thế chẳng hóa ra ích kỷ lắm ư?

Lôi Phi đáp:

- Vì tình thế trước mắt chúng ta không nên làm gì hết...

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại.

Lý Hàn Thu đứng bật dậy hỏi:

- Ai đó?

Lôi Phi cũng đứng lên theo.

Bỗng nghe thanh âm quen thuộc đáp:

- Tại hạ đây mà.

Một người chân đi khập khiễng lật đật bước vào.

Lý Hàn Thu nhìn kỹ lại thì người què chân này chính là chủ nhà Trương Khâm. Chàng không khỏi ngẩn người ra hỏi:

- Trương huynh đấy ư? Bị thương nặng lắm không?

Chàng đưa tay toan đỡ lấy Trương Khâm thì y ngồi phệt ngay xuống nói:

- Tại hạ còn được gặp hai vị là một cái may lớn trong những điều bất hạnh.

Lý Hàn Thu nhìn Trương Khâm thấy thương thế y tuy trầm trọng nhưng cũng chưa nguy hiểm đến tính mạng liền hỏi:

- Vô Lượng đại sư đâu?

Trương Khâm đáp:

- Tại hạ cố nhịn đau quay về để ký thác hai vị một việc.

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Việc gì?

Đột nhiên có tiếng thét từ bên ngoài vọng vào.

Lý Hàn Thu cúi xuống chuồn qua cửa sổ ra ngoài.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng. Bốn chấm sáng như sao bay tới nhằm tập kích Lôi Phi và Trương Khâm.

Lôi Phi lạng người đi tránh khỏi. Còn Trương Khâm bị thương hành động chậm chạp nên tránh không kịp. Y rú lên một tiếng rồi ngã quay ra chết liền.

Lý Hàn Thu rượt ra ngoài nhà. Chàng chú ý nhìn quanh thì thấy hai tên nữ tỳ lúc nãy nằm chết lăn ra đó. Chàng ngửng đầu trông lên thấy hai bóng người vun vút vọt đi như bay.

Lý Hàn Thu toan rượt theo nhưng Lôi Phi lớn tiếng gọi:

- Lý đệ! Không nên rượt theo.

Lý Hàn Thu dừng chân lại hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta mà rượt theo tức là mắc mưu họ đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Mắc kế gì?

Lôi Phi đáp:

- Kế dụ địch vào chỗ mai phục.

Lý Hàn Thu toan đưa tay ra đỡ Trương Khâm dậy, nhưng Lôi Phi vội cản lại nói:

- Đừng đụng vào y.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thấy người sắp chết mà không cứu ư?

Lôi Phi đáp:

- Y đã tắt hơi lâu rồi dù có Hoa Đà tái thế, Biển Thước trùng tinh cũng không thể cứu y tỉnh lại được nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy chúng ta phải làm sao chứ?

Lôi Phi đáp:

- Họ dùng kế điệu hổ ly sơn, giết chết nữ tỳ để Lý đệ nghe tiếng hốt hoảng chạy ra rồi phóng ám khí hạ sát Trương Khâm. Thế tức là họ biết Lý đệ có tài gạt rớt ám khí.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh nói vậy thì ra chúng đã nhận biết bọn ta rồi ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế. Vì vậy mà chúng ta phải tính cách dấu biệt hành tung khiến họ không tài nào nhận biết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta không thu xếp nơi đây nữa ư? Bỏ thế này nên đi sao đành?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Theo tình thế hiện thời, chúng ta đành bỏ đi là hơn.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thực ra chúng ta có muốn thu xếp cũng không được vì mình là đối tượng truy nã của Giang Nam Song Hiệp. Nên tiểu huynh đoán không lầm thì trên nóc nhà cùng trong bụi hoa ngoài sảnh đường hiện giờ đã có người ngấm ngầm mai phục để giết chúng ta đó.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn thi thể Trương Khâm nói:

- Chúng ta không đi kiếm Vô Lượng đại sư không hiểu lão...

Lôi Phi lắc đầu ngắt lời:

- Bất luận đại sư đã trở về hay chưa. Tấn thảm kịch này đã kết thúc rồi. Có khi lão bị thương vong rồi cũng chưa biết chừng. Lý đệ! Nếu không nhịn được điều nhỏ thì hại đến đại cuộc. Trên chốn giang hồ không thể chỉ ỷ vào võ lực để tranh đấu mà thành công được. Chúng ta đi thôi!

Y dứt lời vẫy tay tắt đèn nến trong nhà len lén ra khỏi căn phòng.

Lý Hàn Thu tuy cảm thấy mình bỏ đi là không hợp tình hợp lý nhưng chàng biết Lôi Phi đã nhất quyết, nên không nói gì nữa đi theo sát y.

Lôi Phi ra khỏi Trương trạch rồi đột nhiên tăng gia cước bộ chạy nhanh như gió cuốn ra ngoài thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu hối hả theo sau.

Lôi Phi chạy liền một mạch chừng hơn mươi dặm thì đến một cái gò đất. Y lên gò quay đầu nhìn lại không thấy có người rượt theo liền kéo Lý Hàn Thu ngồi xuống dưới gốc cây lớn hỏi:

- Lý đệ! Có phải Lý đệ lấy làm bất mãn về hành động này của tiểu huynh?

Lý Hàn Thu đáp:

- Bất mãn thì không dám nhưng không hiểu Lôi huynh có dụng ý gì?

Lôi Phi hỏi lại:

- Theo ý Lý đệ thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chúng ta chẳng hỏi đến Vô Lượng đại sư thì chớ tưởng cũng nên thu lượm thi thể Trương Khâm đã rồi hãy đi.

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không được đâu. Nếu chúng ta còn thu liệm thi thể Trương Khâm thì e rằng muốn dời khỏi Trương gia cũng không được nữa.

Lý Hàn Thu tuy có ý không tin nhưng cũng không tranh luận với y, chàng chỉ hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Phải tìm một nơi tuyệt đối bí mật để thay hình cải dạng rồi ngấm ngầm lộn về thành Kim Lăng quan sát tình thế diễn biến để ngấm ngầm thao túng...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Giang Nam Song Hiệp đã ra mặt gây thù với phái Thiếu Lâm thì còn việc gì mà chúng chẳng dám làm, nên ta phải cẩn thận lắm mới được.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Nếu chúng ta ẩn lánh một nơi không xuất hiện nữa hoặc dời khỏi thành, Kim Lăng thì Giang Nam Song Hiệp chẳng còn cách nào tìm thấy mình nữa.

Hai câu này chàng nói có vẻ trào phúng. Ngờ đâu Lôi Phi vẫn chẳng để tâm chỉ cười ruồi hỏi:

- Lý đệ! Lý đệ đã coi rõ tình thế thành Kim Lăng chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chưa! Xin Lôi huynh chỉ giáo cho.

Lôi Phi nói:

- Bọn người đến tranh cao thấp với Giang Nam Song Hiệp đêm hôm kia bị dẫn dụ vào trong khu rừng rậm. Những người bận đồ được vật chính là những tay cao thủ các môn phái lớn đến tụ tập trong thành Kim Lăng này.

Mấy câu này y nói đanh thép tựa hồ chiếc dùi sắt đập vào trái tim Lý Hàn Thu khiến chàng ngẩn người ra hồi lâu không nói nên lời.

Lôi Phi tằng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Cuộc chiến đêm hôm ấy có thể nói là một mẻ lưới đã quét hết được những nhân vật cừu địch với Giang Nam Song Hiệp nên chúng đối với Vô Lượng đại sư phái Thiếu Lâm chẳng còn úy kỵ gì nữa.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Lôi huynh nói rất đúng.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh biết uy lực Thất Tuyệt Ma Kiếm có thể thắng được Giang Nam Song Hiệp nhưng Lý đệ không tài nào thắng nổi mười mấy tay cao thủ dùng phép xa luân chiến. Lúc này Giang Nam Song Hiệp coi chúng ta là kẻ địch cực kỳ lợi hại. Chúng chưa bắt được tất chẳng chịu cam tâm vì bao nhiêu thế lực quần tụ tại thành Kim Lăng dường như đã bị chúng sang bằng chỉ có hai ta là đôi cá lọt lưới.

Lý Hàn Thu nói:

- Nghe Lôi huynh nói chuyện một giờ hơn là đã đọc sách cả chục năm Lôi huynh đã làm cho tiểu đệ được nhiều kiến văn.

Lôi Phi nói:

- Không dám! Không dám! Tiểu huynh chỉ mong Lý đệ từ đây trở đi giảm bớt lòng ngờ vực đối với những lời nói của tiểu huynh mà thôi.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nhắc lại câu hỏi:

- Trước tình thế này chúng ta phải làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Trước hết tiểu huynh cần được Lý đệ tin tưởng rồi mới bàn đến kế hoạch mai hậu.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Hay lắm! Tiểu đệ xin theo lời Lý huynh chỉ bảo mà hành động.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Không phải tiểu huynh ép uổng Lý đệ phải nghe lời mình. Thật ra tình thế trước mắt rất đỗi khẩn trương cần phải gấp rút ứng biến có lúc không còn thì giờ để giải thích cho Lý đệ nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ ghi nhớ rồi.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ tiểu huynh còn có thể đem những điều mình suy nghĩ nói cho Lý đệ hay sau này có khi không còn một khắc để kịp nói nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Khẩn trương đến thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Bất cứ lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác chuẩn bị phòng vệ. Có lúc chúng ta phải xa nhau...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Giang Nam Song Hiệp đã biết rõ chúng ta, chúng không hành động cẩu thả nữa mà phải biết đầy đủ để cử động một phen là bắt được ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều khiển cho tiểu đệ không hiểu là tại sao kẻ địch đã xuất hiện trong Trương phủ không đánh đã rút lui ngay?

Lôi Phi đáp:

- Đó là họ không thể thắng nổi chúng ta.

Y nói tiếp:

- Chúng ta cũng không nên làm giảm giá mình. Giang Nam Song Hiệp đã coi ta là kình địch thì trong thời kỳ này hắn chưa chuẩn bị đầy đủ không dám động thủ với chúng ta.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vì thế mà chúng ta phải trốn tránh họ ư?

Lôi Phi đáp:

- Biết bao nhiêu cao thủ tụ tập ở Kim Lăng ít ra là trăm người trở lên. Đó là lực lượng rất lớn mà còn bị chúng bắt hết. Đôi ta tuy võ công có cao hơn một chút nhưng có hai người làm gì được! Nếu bọn ta cũng bị Giang Nam Song Hiệp bắt nốt thì vụ bí mật trong khu rừng không còn một ai biết tới nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ còn một vấn đề chưa hiểu muốn hỏi Lôi huynh được chăng?

Lôi Phi hỏi lại:

- Vấn đề gì?

Lý Hàn Thu nói:

- Sao Lôi huynh biết số đông các bạn võ lâm đến tụ tập ở thành Kim Lăng đã bị chết rồi? Nếu không thế thì vụ bí mật trong rừng kia sao chẳng còn người biết tới?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh đoán vậy mà thôi.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Sinh tử là việc hệ trọng. Đâu có thể đoán được.

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh tin rằng sự phỏng đoán này quyết không sai trật. Ngày mai bọn ta trà trộn vào thành coi xem sẽ rõ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu quả đúng như lời Lôi huynh thì chúng ta còn ở lại đây làm chi?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta cần ở lại đây lắm chứ! Một là để coi diễn biến đặng đưa tin ra ngoài. Hai là khi cần đến, chúng ta nằm vùng để thọc gậy bánh xe.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Được rồi! Bây giờ bọn ta làm gì xin Lý huynh chỉ thị cho.

Lôi Phi đáp:

- Bây giờ chúng ta hãy tạm thời dấu kín hành tung, chờ ngày cử hành cuộc anh hùng đại hội sẽ tùy cơ quyết định.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ chúng ta hóa trang cách nào cho đặng an toàn?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên đừng để họ chú ý đến mình là hay hơn hết.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Mọi việc nhất thiết đều cho Lôi huynh chủ trương tiểu đệ chỉ biết nghe mệnh lệnh mà làm việc.

Hôm sau vào khoảng giờ ngọ hai gã tiều phu gánh củi vào thành Kim Lăng tiến vào Hội Võ Quán.

Nguyên Lôi Phi và Lý Hàn Thu đã hóa trang làm tiều phu quẩy hai gánh củi trà trộn vào thành. May ở chỗ hai gánh củi đó lại được người trong Hội Võ Quán hỏi mua. Dĩ nhiên trong vụ này Lôi Phi cũng phải phí tâm cơ xếp đặt mới thành tựu.

Hai người bán củi xong dời khỏi Hội Võ Quán.

Dọc đường Lôi Phi ngấm ngầm kiểm tra những ám khí của các môn phái lớn để lại thì quả nhiên không thấy có dấu mới nào cả.

Hiển nhiên Lôi Phi đoán đã không lầm, phần lớn đồng đạo võ lâm đến thành Kim Lăng đều mắc bẫy Giang Nam Song Hiệp. Còn một số ít người chưa bị bắt sống nhưng cũng giữ hành tung bí mật, chưa hoạt động trở lại.

Lý Hàn Thu tuy coi không hiểu những ám hiệu để lại trên vách, nhưng chàng cũng nhận thấy trong thành có vẻ yên tĩnh không huyên náo như mấy bữa trước. Trong các trà lầu, tửu quán cũng không còn những cảnh tượng hoạt động của các nhân vật võ lâm.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu đi vào ngõ hẻm vắng vẻ, bảo chàng:

- Lý đệ! Bây giờ chúng ta lại cải trang nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Vừa rồi tiểu huynh ngấm ngầm quan sát, phát giác đã có người theo dõi chúng ta nhưng chúng ta hành động tự nhiên lại theo đường cũ trở về khiến họ bớt lòng ngờ vực rồi lặng lẽ rút lui. Nhưng nếu mình bị khám phá ra lần nữa mà còn ở lại trong thành Kim Lăng thì thật là phiền lụy lắm đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đã thế thì chúng ta phải hành động riêng rẽ hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Nhưng đêm nay chúng ta sẽ gặp nhau tại miếu thờ đức Khổng Tử. Lý đệ mà thấy cái chiêu bài oai tướng đề tên Điền Thiết Khẩu thì đó là tiểu huynh đã hóa trang.

Y nói xong trở gót đi ngay. Nhưng mới được ba bước quay lại bảo:

- Chúng ta phải ước hẹn với nhau vài câu ám ngữ để khỏi nhận lầm.

Y liền ghé tai Lý Hàn Thu dặn vài khẩu hiệu, rồi lật đật đi ngay.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Lôi Phi đi đã xa rồi chàng vọt mình nhảy vào vườn sau một tòa nhà cạnh đó. Chàng ngoảnh đầu nhìn bốn phía không thấy bóng người liền vội vã cởi bỏ bộ

quần áo vải vùi lấp cẩn thận rồi lấy trong bọc bộ quần áo xanh ra mặc và đeo một tấm mặt nạ vào. Chàng lại nhảy vọt ra khỏi vườn từ từ cất bước tiến về phía trước.

Gã tiều phu lúc nãy chỉ trong chớp mắt đã biến thành một văn sĩ đứng tuổi.

Lý Hàn Thu ra khỏi ngõ hẻm chuyển vào đường lớn. Chàng ngoảnh đầu trông lên thấy lá cờ chiêu bài của tửu quán bay phất phơ trước gió.

Không có Lôi Phi đi kèm. Lý Hàn Thu tưởng chừng mất ngọn đèn soi đường, nhưng đồng thời chàng cũng cảm thấy mình can đảm hơn nhiều.

Bụng đã đói meo, chàng rảo bước đi vào tửu quán.

Lúc này đã quá bữa trưa nên trong quán vắng khách, chỉ còn mấy người ngồi một bàn đang cùng nhau sai quyền uống rượu.

Tiểu nhị ra đón chàng hỏi:

- Đại gia muốn dùng gì?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Bây giờ mình chưa biết đến đâu, mà cứ lang thang đi ngoài đường phố thì sao bằng ngồi ở đây để giết thì giờ?

Nghĩ vậy chàng liền đáp:

- Lấy cho ta một hồ rượu và bốn đĩa nhắm nhỏ ngon lành.

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi đi vào.

Quán đã thưa khách, rượu thịt sắp rất mau. Chỉ trong khoảng khắc tiểu nhị đã bưng ra.

Lý Hàn Thu ngồi một mình rót rượu uống, đồng thời tìm tính cách đối phó với tình thế hiện tại. Chàng lẩm bẩm:

- Mình cứ tưởng việc trả thù Giang Nam Song Hiệp là chuyện giản dị chỉ cần tìm chúng để khiêu chiến. Không ngờ biến diễn thành ra phức tạp đến thế này.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đột nhiên có tiếng bước chân cấp bách chạy vào quán một cách đột ngột.

Lý Hàn Thu ngẩn đầu trông ra thì thấy hai hán tử mình mặc áo dài màu lam nhạt đầu đội mũ ni kéo sụp xuống tận mắt đang lẹ bước tiến vào.

Hán tử mé hữu hất vành nón lên trầm giọng quát:

- Tiểu nhị!

Hai gã tiểu nhị vừa trông thấy người này liền chắp tay nói:

- Mời Tề đại gia ngồi!

Hai gã lắc đầu hỏi:

- Những người ở trong hẻm đối diện kia đi ra chắc các ngươi phải nhìn rõ hết?

Hai gã tiểu nhị đồng thanh hỏi:

- Hai vị muốn hỏi vào giờ nào? Nếu là giờ ngọ giữa lúc đông khách thì bọn tiểu nhân không dám nói chắc.

Đại hán họ Tề đáp:

- Dĩ nhiên là sau giờ ăn cơm trưa.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trước đây giây lát có hai tên tiều phu ở trong ngõ hẻm đối diện đi ra các ngươi có biết họ đi về hướng nào không?

Hai gã tiểu nhị hỏi lại:

- Hai người bán củi đi đôi với nhau hay sao?

Hán tử họ Tề đáp:

- Phải rồi! Họ đi về hướng nào?

Hai tên tiểu nhị lắc đầu:

- Sau giờ ăn cơm trưa không có nhân vật nào ra dáng tiều phu từ trong hẻm đối diện đi ra hết.

Đại hán họ Tề cười lạt nói:

- Đại gia nói chuyện đứng đắn chớ không phải chuyện chơi đâu.

Hai tên tiểu nhị sợ giật bắn người nói:

- Đại gia đừng nổi nóng tiểu nhân nói thực đó.

Đại hán đứng lên lên tiếng:

- Ta không thể tin được là chúng đã chắp cánh để bay qua đâu.

Đại hán họ Tề liếc mắt nhìn tiểu nhị nói:

- Chắc chúng chẳng dám dối đâu. Có lẽ hai gã đó còn ẩn mình trong ngõ hẻm. Chúng ta thử vào coi xem đã.

Gã dứt lời rảo bước đi trước. Đại hán kia hối hả theo sau.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Hay quá! Nếu mình không chuẩn bị trước thì nhất định bị chúng phát giác ra rồi. Thật là một phen hú vía.

Hai tên tiểu nhị đưa mắt nhìn bóng sau lưng hai đại hán khuất dạng vào trong ngõ hẻm. Trong lòng chúng vẫn còn hồi hộp. Chúng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Thưa Đại gia! Đại gia có thấy người nào ăn mặc như kiểu tiều phu qua đây không?

Lý Hàn Thu lắc đầu tủm tỉm cười chứ không trả lời.

Nguyên chàng sợ khẩu âm không giống nên không dám nói nhiều.

Hai tên tiểu nhị lại đưa mắt nhìn nhau rồi ngồi xuống chiếc ghế gỗ ở ngoài cửa quán.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Xem chừng cách bố trí của Giang Nam Song Hiệp quả nhiên rất nghiêm mật. Bọn mình hóa trang làm tiều phu đã kín đáo hết chỗ nói mà vẫn không lọt được con mắt tinh sát của bọn chúng theo dõi.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì lại thấy bốn tên đại hán tử trong hẻm lật đật đi ra. Trừ hai gã vừa rồi còn hai gã nữa mặc áo vải.

Lý Hàn Thu biết là đối phương phái người đi theo dõi cũng hóa trang thành những nhân vật khác nhau.

Chàng ngấm ngầm lắc đầu tự nhủ.

- Những trận sóng gió hiểm độc trên chốn giang hồ thật là ghê gớm khó lòng đề phòng cho xiết. Từ nay mình phải cẩn thận lắm mới được.

Cả bốn gã đại hán đều bước vào quán.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Chẳng lẽ bốn tên này đã đem lòng ngờ vực mình rồi chăng?

Chàng liền ngấm ngầm đề tụ chân khí để phòng bị chúng tấn công đột ngột song bề ngoài chàng vẫn giữ vẻ thản nhiên tiếp tục rót rượu uống một mình.

Một trong hai gã đại hán đến trước buông tiếng cười khẩy nhìn hai gã tiểu nhị hỏi:

- Các ngươi không thấy thật chứ?

Hai gã tiểu nhị bị tiếng cười khẩy làm cho bở vía. Chúng vội đáp:

- Người đi ra thì có, nhưng không ai ăn mặc như tiều phu cả.

Đại hán hỏi:

- Các ngươi thấy những nhân vật thế nào?

Hai gã tiểu nhị đáp:

- Một người mặc áo đen.

Đại hán kia hỏi ngay:

- Người đó đâu rồi.

Hai gã tiểu nhị đồng thanh đáp:

- Y theo đường phố thẳng xuống phía Nam.

Đại hán kia lại vặn:

- Họ đi có một người thôi ư?

Hai gã tiểu nhị gật đầu đáp:

- Chỉ có một người đó.

Đại hán trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Ngoài người áo đen còn ai nữa không?

Hai gã tiểu nhị đưa mắt ngó Lý Hàn Thu đáp:

- Ngoài ra chỉ còn một thầy tú kia nữa mà thôi.

Bốn gã đại hán dương tám con mắt nhìn Lý Hàn Thu một hồi nhưng không nói gì lật đật đi ngay.

Lý Hàn Thu thấy bọn kia đi rồi. Chàng nhìn hai tên tiểu nhị hỏi:

- Bốn vị vừa rồi là nhân vật thế nào? Dường như hai chú sợ họ lắm thì phải?

Hai tên tiểu nhị nghe khẩu âm Lý Hàn Thu biết chàng là khách phương xa liền đáp:

- Khách quan không phải người ở đây vậy ra khỏi cửa cần nhẫn nhịn là hơn...

Hai gã chưa nói hết ý đột nhiên dừng lại.

Chương 49 - Điền Thiết Khẩu đoán tướng Hàn lang

Lý Hàn Thu cũng không nói gì nữa. Chàng tính trả tiền hàng rồi đứng dậy ra đi.

Ra khỏi tửu quán, chàng tiện chân cứ đường lớn mà đi, vừa đi vừa ngấm ngầm để ý nhìn bốn mặt quan sát tình thế.

Chàng thấy kẻ qua người lại rất nhiều nhưng không phát giác ra một nhân vật võ lâm nào.

Đột nhiên những tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại khiến người đi đường tới tấp tránh sang một bên.

Lý Hàn Thu ngửng đầu nhìn ra thì thấy bốn con tuấn mã chạy thẳng một lèo lướt qua bên mình chàng.

Những người kỵ mã nai nịt gọn gàng, ngoài khoác áo choàng nhưng áo quần bám đấy cát bụi. Hiển nhiên là họ đã vượt trường đồ tới đây.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Mình chỉ mong sao có nhiều nhân vật võ lâm kéo tới Kim Lăng thì mình và Lôi Phi mới giữ kín hành tung được một cách dễ dàng.

Chàng nghĩ như vậy rồi tìm vào một nhà khách sạn nghỉ chân.

Lý Hàn Thu ngồi trong khách sạn chờ cho bức màn đêm buông xuống mới dời quán trọ để tới miếu thờ đức Khổng Tử.

Lúc này ngoài cửa miễu thật là náo nhiệt. Hàng họ bài ra rất phức tạp và đủ màu sắc.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang quả nhiên thấy dưới một ngọn đèn lồng treo cao, một lão già lụ khụ mặc áo xanh ngồi trên ghế phía sau một cái bàn gỗ nhỏ. Ánh đèn soi rỏ trên tấm chiêu bài đề mấy chữ: "Nhà tướng thuật Điền Thiết Khẩu, dự đoán cát hung chỉ quen nói thẳng".

Chàng nghĩ bụng:

- Thuật hóa trang của Lôi Phi quả nhiên cao hơn người một bậc. Nếu y không ước hẹn với mình trước thì khó lòng mà nhận ra được.

Chàng liền đi thẳng tới nơi hỏi:

- Tiên sinh coi bao nhiêu một quẻ?

Lão già ngó Lý Hàn Thu một hồi rồi đáp:

- Một trăm mười đồng.

Lý Hàn Thu nghe đúng với ám hiệu liền ngồi xuống chìa tay mặt ra.

Lão già lại nắm lấy tay trái chàng, cầm thước lên vừa đo vừa nói khẽ:

- Còn bảy ngày nữa là ngày đại hội anh hùng mỗi năm mở một lần ở Hội Võ Quán. Chiều hôm nay còn có nhiều nhân vật võ lâm tới đây. Tình hình thành Kim Lăng lại trở nên phức tạp.

Lý Hàn Thu gật đầu khẽ nói:

- Lôi huynh đã thấy Giang Nam Song Hiệp có động tĩnh gì chưa?

Lôi Phi đáp:

- Trước lúc mặt trời lặn Giang Nam Song Hiệp cùng đi với nhau ra sông Tần Hoài. Tiểu huynh sợ họ sinh lòng ngờ vực nên không rượt theo để điều tra được. Một toán nhân vật thứ hai nữa kéo tới khiến cho thành Kim Lăng nhộn nhịp cả lên. Vụ này giúp chúng ta rất nhiều.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm thế nào?

Lôi Phi không trả lời, đột nhiên dơ thước đồng lên đo tay chàng và nói:

- Coi tướng các hạ tất phải giàu sang đến cực điểm...

Bỗng có thanh âm dõng dạc cất lên làm gián đoạn câu nói của Lôi Phi:

- Quyên Nhi! Chúng ta thử coi tướng xem sao nhé?

Hai tiếng "Quyên Nhi" như ngọn chùy sắt đánh vào ngực Lý Hàn Thu khiến cho tâm tình chàng đang bình tĩnh đột nhiên chấn động.

Chàng ngửng đầu nhìn ra thấy một thiếu nữ mặc áo màu huyền và một chàng thiếu niên anh tuấn võ phục màu lam.

Hai người sóng vai đứng ở trước bàn.

Lý Hàn Thu mặt mũi nóng bừng. Đồng thời trái tim chàng đập thình thình.

Thiếu nữ này đã là Quyên Nhi bữa trước đã cứu mạng chàng.

Lôi Phi khẻ đằng hắng một tiếng rồi dùng thổ âm Kim Lăng hỏi lại:

- Hai vị muốn xem tướng ư?

Quyên Nhi tủm tỉm cười để lộ hàm răng đều đặn đáp:

- Không coi tướng thì dĩ nhiên chẳng tới đây làm chi.

Lôi Phi hỏi lại:

- Tướng công và cô nương, tại hạ chưa hiểu vị nào muốn coi?

Thiếu niên võ phục màu lam bảo thiếu nữ:

- Quyên Nhi! Cô hãy coi trước đi!

- Tiểu muội không muốn coi. Các thầy tướng đại khái lẻo miệng đoán bừa...

Lôi Phi lắc đầu ngắt lời:

- Cô nương! Cô nương không thể nói thế được. Người khác hoặc giả còn nói nhăng thì lão phu không biết. Nhưng Điền Thiết Khẩu này đã nói ra thì chẳng một chữ một câu nào là không có căn cứ.

Quyên Nhi nét mặt đang hớn hở tươi cười, lúc này bỗng nghiêm nghị lại. Nàng đưa mắt ngó Lôi Phi một hồi rồi nói:

- Sách tướng nói vị tất đã hoàn toàn đúng.

Lôi Phi đáp:

- Đúng hay không cô nương coi thử biết.

Thiếu niên áo lam khẽ bảo nàng:

- Quyên Nhi! Không nên coi hạng người này một cách tầm thường như vậy.

Gã đưa mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Nhờ tiên sinh coi tướng cho tại hạ.

Lôi Phi ngẩng đầu lên ngắm nghía thiếu niên võ phục màu lam một lúc rồi nói:

- Tướng công xuất thân ở nhà hào phú và được nâng niu từ thuở nhỏ...

Y ngừng lại một chút để hỏi:

- Tướng công! Lão phu nói vậy có đúng không?

Thiếu niên áo lam gật đầu đáp:

- Tiên sinh hãy coi nữa đi.

Lôi Phi nói:

- Hai câu vừa rồi là chào khách, lão phu không lấy tiền. Nếu hai câu đó đúng, tướng công tin lời Điền Thiết Khẩu thì hãy coi tiếp. Bằng không lão phu cũng chẳng miễn cưỡng.

Thiếu niên áo lam cười nói:

- Tại hạ đã bảo tiên sinh cứ coi nữa đi.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Xem tướng cho công tử thì đặt quẻ năm trăm lạng vàng cũng không là nhiều.

Thiếu niên áo lam cười hỏi:

- Năm trăm lạng vàng? Tiên sinh tính vậy chẳng nhiều quá ư?

Lôi Phi đáp:

- Lão nói là nói vậy thôi. Công tử cứ đưa tay trái đây để lão hán coi cho.

Thiếu niên áo lam đưa tay ra.

Lôi Phi cầm thước đồng đo dọc đo ngang, vạch lui, vạch tới hồi lâu mới nói:

- Tướng công tử giàu sang đến cực điểm, nhưng... nhưng...

Thiếu niên áo lam mỉm cười ngắt lời:

- Bậc đại trượng phu chỉ muốn hỏi điều họa chứ không cần hỏi điều phúc. Vậy họa phúc thế nào cứ nói thẳng ra!

Lôi Phi đón trước:

- Công tử không phiền trách thì lão phu mới nói thiệt.

Thiếu niên áo lam đáp:

- Tiên sinh cứ nói, tại hạ không phiền trách đâu.

Lôi Phi nói:

- Vệ đường tổ đức của công tử không được tốt, vì vậy lão phu thấy có nhiều nét sát khí ẩn hiện xung khắc sinh mạng. Bước vinh hoa...

Lý Hàn Thu ngấm ngầm vận động nội lực chuẩn bị để chờ hễ thiếu niên áo lam mà tập kích Lôi Phi thì chàng lập tức ra tay viện trợ.

Ngờ đâu sự tình đã khác hẳn với sự tiên liệu của chàng. Thiếu niên có công phu hàm dưỡng hơn người đã nghe lời xúc phạm gã chỉ cười lạt nói:

- Tiên sinh cứ xem nữa đi!

Lôi Phi ngấm ngầm quan sát hình sắc thấy gã quả không có ý căm hận liền khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu lão phu đoán không lầm thì công tử tuy đại phú quý song vì kém phúc đức mà phải đứt đoạn.

Mấy câu này thật là quá nặng, thiếu niên không khỏi biến sắc.

Lôi Phi ngấm ngầm kinh hãi vội vận khí đề phòng gã động thủ tập kích.

Bổng nghe Quyên Nhi thở dài nói:

- Thầy tướng này đã đi khắp giang hồ quả nhiên lớn mật!

Lôi Phi nói:

- Lão phu bao giờ cũng nói thẳng, vì vậy mà tự xưng là Thiết Khẩu. Công tử đây chỉ hỏi họa hoạn chứ không cầu hỏi hạnh phúc, nên lão phu biết câu nào nói thật câu đó.

Bỗng thấy thiếu niên áo lam lắc đầu nói:

- Quyên Nhi! Không nên trách lão.

Gã đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Tiên sinh bảo tổ đức tại hạ không tốt, có phải là nói về đời trước tam đại trở lên chăng?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Tiểu lão không dám nói nữa.

Thiếu niên áo lam hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu lão sợ nói ra sẽ khiến cho công tử nổi lôi đình.

Thiếu niên áo lam nói:

- Nếu tại hạ bực mình thì đã nổi nóng rồi, chứ đâu còn để đến bây giờ. Tiên sinh thấy sao cứ vậy mà nói. Dù có trật cũng không sao.

Lôi Phi lại cầm thước đồng đo bàn tay thiếu niên áo lam một hồi. Đột nhiên ý vổ đầu hỏi:

- Quý tính công tử là gì?

Thiếu niên áo lam đáp:

- Tại hạ họ Hàn. Chẳng lẽ danh tánh cũng liên quan đến tướng pháp ư?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Giờ sinh cùng tên họ dĩ nhiên có liên quan đến tướng thuật.

Thiếu niên áo lam không nói gì nữa, chú ý nhìn Lôi Phi và cái thước đồng trong tay y so lui, so tới.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Lôi Phi buông tay thiếu niên ra nói:

- Công tử đã bảo không nổi nóng, vậy lão phu xin cả gan nói thực. Tổ đức mà lão phu nói đây hãy còn gần lắm, chưa tới tam đại.

Thiếu niên áo lam chau mày hỏi:

- Thế ra tiên sinh nói là gia gia tại hạ. Có đúng thế không?

Lôi Phi làm bộ khó nói ngập ngừng nói:

- Cái đó... cái đó... đại khái không sai mấy đâu.

Thiếu niên áo lam thò tay vào bọc móc lấy đỉnh vàng để lại trả lão rồi dắt Quyên Nhi lật đật đi

ngay.

Lý Hàn Thu trông bóng sau lưng hai người đi xa rồi vẫn ngơ ngẩn xuất thần. Tuy thiếu niên dắt tay Quyên Nhi mà chàng tưởng chừng gã móc vào trái tim mình.

Lôi Phi nhìn lại đỉnh vàng để trên mặt bàn thấy nặng tới năm lạng, thì bụng bảo dạ:

- Thằng lõi này tiêu xài rộng rãi lắm.

Ban đêm du khách càng nhiều, Lôi Phi lật đật thu xếp đồ đạc đến bên Lý Hàn Thu nói:

- Chúng ta đi kiếm mấy chén rượu uống đã.

Lý Hàn Thu như người mơ mộng choàng tỉnh giấc cất bước theo Lôi Phi.

Lôi Phi đi tới một nhà hàng tạp hóa. Tay y cầm vật gì đặt xuống nói:

- Chủ quán hễ sáng mai tại hạ không về thì cái này để cho chủ quán đó.

Y không chờ chủ quán trả lời đã lật đật đi ngay.

Lý Hàn Thu theo sau, chuyển qua hai đường phố đến trước một tòa khách sạn.

Lôi Phi khẽ nói:

- Đêm nay chúng ta trọ ở đây.

Rồi lão bước đi thẳng vào trong. Đi hết ba tầng đình viện thì đến một tòa nhà lớn.

Tòa viện này khác hẳn với mọi lớp nhà trong khách sạn là cửa gỗ đóng chặt.

Lôi Phi dơ tay lên sẽ đập cửa hai cái.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Y đập cửa thì hẳn trong tòa viện này đã có người ở...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng cánh cửa kẹt mở.

Một tên đồng tử chừng 14, 15 tuổi đứng ở mé ngoài chạy lại nhìn Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu rồi hỏi:

- Các vị muốn kiếm ai?

Lôi Phi hỏi lại:

- Dược Sư có ở nhà không?

Đồng tử lắc đầu đáp:

- Sáng sớm mai các vị hãy tới.

Rồi gã đóng sập cửa lại.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi Lôi Phi:

- Dược Sư nào thế?

Lôi Phi đáp:

- Y là đệ nhất đại phu trong võ lâm hiện nay. Bất luận chứng bệnh hiểm nghèo nào y cũng chửa được hết. Song y tính tình cổ quái không thích giao thiệp với khách võ lâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có quen biết y hay sao?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Có quen biết. Tiểu huynh vô tình nhìn thấy ám ký lưu lại trước cửa mới biết là y ở đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy chúng ta đi tìm chỗ khác ngủ trọ để sáng mai sẽ đến.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Nơi đây an toàn hơn hết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng chủ nhân không có ở nhà thì bọn mình xông vào thế nào được?

Lôi Phi nói:

- Y đã để ám ký ước hẹn người đến tương hội, có lý nào lại không ở nhà. Y không muốn tiếp kiến bọn mình mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Y đã quen biết Lôi huynh sao lại không chịu tiếp kiến?

Lôi Phi đáp:

- Vì gã đồng tử kia không nhận ra tiểu huynh.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Phải tìm cách vào cho bằng được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh không sợ Dược Sư tức giận hay sao?

Lôi Phi cười đáp:

- Dù y có nổi giận mình cũng đành chịu vì nơi đây tương đối an toàn hơn mọi chỗ khác.

Lý Hàn Thu chỉ chau mày chứ không nói gì nữa.

Lôi Phi dán tai vào cửa nghe ngóng một lúc nữa rồi nói:

- Chúng ta vào đi thôi!

Đoạn y đề khí vượt tường nhảy vào.

Lý Hàn Thu tuy trong lòng không muốn hành động lén lút như vậy nhưng chẳng biết làm thế nào đành đề khí vọt theo vào. Bên trong tường là một cái sân con có bày hai hàng chậu cảnh. Qua sân là một tòa nhà ngói rất sạch sẽ nhưng không thấy đèn lửa chi hết.

Lôi Phi đi tới trước cửa giơ tay lên gõ năm cái.

Bỗng nghe âm thanh lạnh lùng nói vọng ra:

- Cửa chưa cài then đâu.

Lôi Phi giơ tay ra đẩy cửa. Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thấp thoáng thấy một bóng người ngồi xếp bằng trong sảnh đường tối tăm.

Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Đàm Dược Sư! Đã lâu nay tại hạ không được bái kiến.

Thanh âm lạnh lẽo trong sảnh nói vọng ra:

- Tôn giá là Lôi Phi phải không?

Lôi Phi đáp:

- Chính là tại hạ.

Thanh âm lạnh lùng nói:

- Tôn giá thật lớn mật! Trong lúc đêm tối mà dám sấn vào nhà người ta.

Lôi Phi chắp tay cười nói:

- Đàm Dược Sư không chịu tiếp kiến, nên tại hạ đành liều tiến vào, Dược Sư xử trí thế nào tại hạ cũng đành chịu.

Đàm Dược Sư cười lạt hỏi:

- Người kia là ai?

Lôi Phi đáp:

- Y là một người bạn tri kỷ của tại hạ.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Hồi hôm lão phu mới về tới. Hành động ẩn bí ít có người hay mà sao tôn giá đã biết rồi?

Lôi Phi hỏi lại:

- Phải chăng Dược Sư ước hẹn hội kiến với một vị bằng hữu?

Đàm Dược Sư hững hờ đáp:

- Lão phu quên mất tôn giá có tài nhận biết ám ký...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị hãy vào đây!

Lôi Phi khẻ kéo áo Lý Hàn Thu. Hai người cùng tiến vào.

Đàm Dược Sư trỏ chiếc ghế gỗ nói:

- Mời hai vị ngồi chơi.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu chấp tay đáp:

- Tạ ơn Dược Sư!

Giữa lúc ấy thằng nhỏ vừa rồi từ từ đi vào. Tay trái gã bưng một cái khay gỗ. Trên khay đặt hai chiếc chén ngọc.

Gã đi tới trước mặt hai người, tay phải giơ cao ngọn đèn cầy lên.

Lý Hàn Thu không hiểu tên đồng tử có dụng ý gì, chàng chỉ biết gã làm như vậy tất có mục đích.

Gã đồng tử dường như muốn giơ ngọn đèn sáng để soi vào mặt Lôi Phi và Lý Hàn Thu.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đưa ra cầm lấy chén ngọc rồi, gã liền hạ thấp ngọn đèn cầy xuống, quay gót trở ra.

Đàm Dược Sư hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Hai vị đã bôi thuốc dịch dung phải không?

Lôi Phi đáp:

- Vì thế lực Giang Nam Song Hiệp lớn quá nên bọn tại hạ bất đắc dĩ phải tạm lánh bước gian nguy.

Đàm Dược Sư nói:

- Lôi Phi! Ông bạn đã biết lão phu không thích gặp người lạ, trừ khi có chuyện trọng đại. Lão phu cũng không thích đàm cổ luận âm với ai, song đối với ông bạn thì ở ngoài thể lệ này. Vậy ông bạn kiếm lão phu có chuyện gì thì cứ nói thực ra.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo Giang Nam Song Hiệp là bạn hữu hay là cừu địch với Dược Sư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hiện giờ hai bên không có liên quan gì với nhau.

Lôi Phi lại hỏi:

- Trước nay Dược Sư có tham dự cuộc anh hùng đại hội hàng năm của họ không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão phu suốt đời đem hết tinh lực vào việc nghiên cứu thuốc men chứ không có ý tranh danh đoạt lợi thì dự những cuộc anh hùng đại hội mà chi?

Lôi Phi hỏi:

- Vậy Dược Sư có thưởng ngoạn hội Hoa đăng trên sông Tần Hoài không?

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười đáp:

- Nếu tiện dịp thì cũng qua chơi.

Lôi Phi hỏi:

- Vậy Dược Sư tới đây chủ yếu vì cây linh chi chăng?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi gật đầu hỏi:

- Nhiều tay cao thủ võ lâm vì cây linh chi mà mất mạng, chắc Dược Sư cũng đã biết rồi?

Đàm Dược Sư lắc đầu đáp:

- Cái đó lão phu không hay...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ông bạn đã hỏi hết chưa?

Câu này hiển nhiên có ý trục khách.

Lôi Phi giả vờ không hiểu hỏi:

- Bọn tại hạ muốn xin Dược Sư cho mượn cái phòng sau để tạm trú một đêm, chẳng biết có được không?

Đàm Dược Sư trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Lão phu mà không ưng thuận thì mang tiếng độ lượng nhỏ nhen. Có điều các vị ở đây phải ưng chịu một điều kiện với lão phu mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Điều kiện gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đêm nay lão phu có khách đến chơi, hai vị không được kinh động.

Lôi Phi đáp:

- Cái đó là chuyện dĩ nhiên.

Đàm Dược Sư nói:

- Được rồi! Mời các vị vào căn phòng mé tả mà nghỉ.

Lôi Phi dạ một tiếng rồi đưa tay ra mở nắp chén ngọc móc lấy một trái xanh lớn bằng trái táo bỏ vào miệng nuốt xong đặt chén xuống.

Lý Hàn Thu cũng làm theo, mở nắp lấy trái xanh bỏ vào miệng.

Đàm Dược Sư nói:

- Sáng sớm mai các vị muốn đi thì tùy tiện, bất tất phải gặp lão phu để cáo từ.

Lôi Phi đứng dậy đáp:

- Không chừng bữa mai bọn tại hạ còn xin tạm trú thêm một ngày nữa.

Đàm Dược Sư nói:

- Lão phu không là người hiếu khách. Vậy hai vị đừng ở thêm nữa thì hay hơn.

Lôi Phi nói:

- Để đến mai bọn tại hạ sẽ thương lượng.

Rồi y chắp tay thi lễ đi ra ngoài.

Lý Hàn Thu nhất thiết làm theo cử động của Lôi Phi, rồi cũng đi ra.

Lôi Phi đi thẳng vào căn phòng mé tả, rồi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Mấy bữa nay chúng mình chẳng được lúc nào yên dạ để mà nghỉ ngơi. Đêm nay chúng ta có thể ngon giấc được.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi:

- Vừa rồi chúng ta ăn một trái xanh trong chén ngọc đó là vật gì vậy?

Lôi Phi cười hỏi lại:

- Lý đệ ăn vào có thấy giống một trái cây không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ nghĩ rằng không phải trái cây.

Lôi Phi cười nói:

- Không phải trái cây thật. Đàm Dược Sư không thích qua lại với bọn đồng đạo võ lâm trừ trường hợp lão muốn dùng người, hoặc ngẫu nhiên chạm trán. Nhưng hễ ai gặp lão trong trường hợp này là lão lại lấy một viên thuốc mà lão đã tự chế ra để đãi khách. Theo lời đồn thì thứ thuốc này lão chia làm ba hạng. Hạng nhất vừa ngon ngọt vừa tăng tuổi thọ và còn thêm công lực. Hạng bét cũng ích huyết bổ khí, làm cho thân thể cường kiện.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viên thuốc mà chúng ta ăn vừa rồi là hạng nhất hay hạng bét?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đại khái là hạng bét.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười chớ không hỏi nữa.

Lôi Phi khẻ hắng dặng một tiếng rồi tiếp:

- Lý đệ! Lý đệ là người quân tử, việc gì phi lễ tất không nhìn đến, điều gì phi lễ cũng không nghe đến. Tiểu huynh không muốn Lý đệ phải có cử động trái với tâm nguyện. Vậy đêm nay Lý đệ cứ yên tâm mà ngũ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn Lôi huynh thì sao? Chẳng lẽ Lôi huynh chuẩn bị đi nghe trộm câu chuyện của người?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh thử coi xem người khách của lão là ai? Nếu là người chính nhân quân tử thì thôi. Nhược bằng là người bất hảo thì dù chúng ta chẳng ý hại người cũng phải gia tâm đề phòng mới được...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Huống chi Đàm Dược Sư là nhân vật rất trọng yếu, nếu lão về phe với Giang Nam Song Hiệp thì chẳng những làm phiền cho cả giang hồ, mà đối với việc báo thủ của Lý đệ cũng thêm một sự cản trở lớn lao.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Lôi huynh đã giàu kinh nghiệm lại nhiều lịch duyệt, chẳng điều gì là không vượt qua tiểu đệ. Vậy nhất thiết đều do Lôi huynh chủ trương.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Thế thì Lý đệ hãy ngủ đi.

Lý Hàn Thu quả nhiên nằm xuống giường ngủ ngay.

Trong lúc mơ màng đột nhiên người chàng bị Lôi Phi kéo dậy. Y khẽ nói:

- Lý đệ! Dậy lẹ lên!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có việc gì vậy?

Lôi Phi đáp:

- Người đến đây rất kỳ quái!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai vậy?

Lôi Phi đáp:

- Đại khái là người mà Lý đệ thường kêu bằng Quyên Nhi.

Chương 50 - Gặp Quyên Nhi nổi dạ hờn ghen

Lý Hàn Thu ngồi xuống ngập ngừng nói:

- Y đi với...

Lôi Phi bỗng bịt miệng chàng lại, ngắt lời:

- Nói khẽ chứ! Đàm Dược Sư võ công tinh thâm, tai nghe lại càng linh mẫn.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm tự hỏi:

- Tại sao mình vừa nghe đến tên Quyên Nhi lại hồi hộp trong lòng?

Rồi chàng tự trách mình nghĩ vẩn vơ. Chàng hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Y cùng đi với gã họ Hàn phải không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Y tới đây một mình.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Bây giờ là bao giờ?

Lôi Phi đáp:

- Quá canh hai, sắp sang canh ba.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng Lôi huynh muốn nghe hai người bàn chuyện?

Lôi Phi đáp:

- Muốn thì có muốn, nhưng lại sợ nguy hiểm. Đàm Dược Sư tuy có mối giao tình với tiểu huynh, nhưng chưa phải là bạn thân. Vạn nhất lão mà phát giác ra thì nhất quyết chẳng chịu dung tha. Tiểu huynh nghĩ rằng Quyên Nhi đến đây chẳng phải là vì Giang Nam Song Hiệp, nên không muốn mạo hiểm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có muốn biết họ bàn chuyện gì không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên muốn biết lắm, nhưng không muốn để lão phát giác ra chúng ta nghe trộm.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ không cần đi nghe cũng hiểu họ bàn chuyện gì rồi.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ cao minh đến thế ư? Vậy tiểu huynh cần thỉnh giáo mới được.

Lý Hàn Thu nói:

- Họ bàn chuyện linh chi đó. Lôi huynh không tin thì cứ đi nghe sẽ rỏ.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Phải rồi! Họ bàn chuyện linh chi thật. Nếu không vì chuyện linh chi thì chẳng có cách nào dẫn dụ Đàm Dược Sư tới Kim Lăng được.

Lý Hàn Thu nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ muốn Lôi huynh giải thích cho một điều mà tiểu đệ chưa hiểu.

Lôi Phi hỏi:

- Điều gì?

- Lôi huynh có vẻ kính sợ Đàm Dược Sư, thì chắc võ công lão cao cường lắm phải không?

Lôi Phi cười rồi đáp:

- Mọi người võ lâm đã biết đến lão, chẳng ai là không kinh sợ.

Lý Hàn Thu nhắc lại câu hỏi:

- Phải chăng vì võ công lão ghê gớm?

Lôi Phi đáp:

- Ngoài võ công còn có nguyên nhân khác nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nguyên nhân gì? Có liên quan đến dược vật phải không?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải vì lão dùng Tam độc không?

Lôi Phi trầm ngâm một chúc rồi đáp:

- Dùng độc hay không tiểu huynh khó mà biết được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Nếu lão dùng độc thì không giống mọi người khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ vẫn chưa hiểu. Lôi huynh có thể nói rỏ hơn chút nữa được chăng?

Lôi Phi đáp:

- Theo chỗ tiểu huynh biết thì những người bị thương về tay Đàm Dược Sư tựa như bị trọng bệnh nằm liệt giường. Khi Dược Sư cho người đưa thuốc đến là lập tức chữa khỏi ngay. Bệnh tình nặng hay nhẹ là tùy theo trình độ người kia xâm phạm lão nhiều hay ít. Trường hợp nhẹ thì năm ba ngày lão đã đưa thuốc cho, mà nặng là lão để kéo dài đến năm ba tháng. Vì thế nên các bạn võ lâm chẳng ai không úy kỵ lão, chỉ muốn lánh xa.

Lý Hàn Thu nói:

- Đấy cũng là một cách dùng độc, có điều thủ pháp của lão khác với người thường mà thôi.

Lôi Phi mỉm cười nói:

- Chuyện lão dùng thuốc hại người chắc là có thể tìm ra được manh mối.

Lôi Phi tiếp:

- Nếu biết được lúc lão hạ thủ thì đã không phải là một nhân vật đáng sợ.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!...

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Hiện giờ chúng ta có bị lão hạ thủ không?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó ai mà biết được. Có điều những người không có ý xâm phạm đến lão thì chưa ai bị thương vì lão bao giơ.

Lý Hàn Thu không nói nữa. Chàng đưa tay lên khẻ đưa đẩy cửa sổ, chú ý nhìn ra thì thấy trong phòng Đàm Dược Sư đèn lửa sáng trưng. Dường như lão đang nói chuyện với khách, nhưng thanh âm rất nhỏ hai người không nghe thấy được tí gì.

Lôi Phi đột nhiên động tâm khẽ nói:

- Tiểu huynh thử đi coi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Như vậy chẳng quá mạo hiểm ư?

Lôi Phi đáp:

- Con người ta đến lúc cần thì không mạo hiểm cũng không được.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vạn nhất có xảy chuyện gì nguy hiểm, Lý đệ cũng đừng chạy ra tiếp cứu tiểu huynh mà phải trốn thoát khỏi nơi này. Chúng ta sẽ gặp nhau trên bờ sông Tần Hoài.

Lý Hàn Thu khẻ thở dài nói:

- Từ ngày tiểu đệ ra đời, chưa trốn tránh bất cứ ai bao giờ. Sau khi quen biết Lôi huynh mới hiểu đến hai chữ "đào tẩu".

Lôi Phi nói:

- Cứng quá thì gãy. Tiểu huynh nhắc đến hai chữ đào tẩu, không phải là làm hại Lý đệ đâu…

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Lý đệ đã quen biết Quyên cô nương thì sao không tìm cách ngăn chặn y ở dọc đường để hỏi cho biết rõ tình hình?

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Cái đó… cái đó…

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh biết y có ơn cứu mạng Lý đệ, nhưng cách đền ơn trả nghĩa có nhiều phương pháp. Song nếu vì chuyện làm ơn mà bất cứ trường hợp nào cũng né tránh là để cho y lợi dụng nhiều cơ hội tốt. Bây giờ có lẽ y đã chân tâm quy phục Giang Nam Song Hiệp, có khi câu chuyện y cứu Lý đệ cũng là vâng lệnh của họ.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Phải rồi! Tiểu đệ phải hỏi y cho biết rõ mới được.

Lôi Phi nói:

- Sau khi y bàn bạc với Đàm Dược Sư xong tất sẽ rời khỏi nơi đây. Vậy sao Lý đệ không đi đón đường.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Mình bỏ đi như thế có tiện không?

Lôi Phi đáp:

- Chúng mình đã là người trong võ lâm thì hà tất còn câu nệ những lễ lối thông thường.

Y ngừng lại một chút rồi dặn chàng:

- Bây giờ họ đang nói chuyện vậy Lý đệ nên dời khỏi nơi đây, ẩn mình trên nóc nhà đối diện.

Chỗ đó rất cao có thể nhìn rõ y đi về phương hướng nào.

Lý Hàn Thu sốt sắng liền vọt mình lên nóc nhà chờ Quyên Nhi.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm Quyên Nhi mới từ giã Đàm Dược Sư ra về. Đàm Dược Sư tiễn chân nàng ra đến cửa, chấp tay thi lễ.

Quyên Nhi nghiêng mình đáp lễ nói:

- Đêm đã khuya rồi, Dược Sư bất tất phải đưa chân. Vãn bối xin cáo biệt.

Rồi nàng vọt lên nóc nhà mà đi.

Đàm Dược Sư nói:

- Tối mai lão phu lại xin chờ đợi.

Quyên Nhi ở trên nóc nhà còn quay lại đáp:

- Nếu vào khoảng canh ba mà vãn bối không tới được thì lão tiền bối bất tất phải chờ đợi nữa.

Dứt lời nàng xoay mình vọt đi.

Lý Hàn Thu đề khí rượt theo.

Khinh công Quyên Nhi cực kỳ cao thâm, nàng qua tường vượt nóc nhanh như điện chớp.

Lý Hàn Thu vận toàn lực rượt theo.

Quyên Nhi dường như biết có người theo dõi, nàng chạy tới một tòa nhà vắng vẻ thì đột nhiên dừng lại khẻ quát hỏi:

- Ai đó?

Lý Hàn Thu buông thõng:

- Tại hạ!

Quyên Nhi lại hỏi:

- Các hạ là ai?

Lý Hàn Thu sực nhớ ra mình đeo mặt nạ, liền đưa tay lên tháo xuống đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Quyên Nhi nhìn rõ chàng rồi tủm tỉm cười đáp:

- Té ra là Lý công tử.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chắc cô nương lấy làm lạ lắm phải không?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Thật là bất ngờ.

Dưới ánh sao, Lý Hàn Thu nhìn rõ nàng tươi cười. Ngoài vẽ cương nghị còn có nét quyến rũ nữa. Chàng nhớ tới nàng cùng Hàn công tử đi đôi với nhau ra chiều thân mật thì lửa giận không khỏi bốc lên, liền cười lạt nói móc:

- Mấy bữa nay tại hạ thường gặp cô nương luôn...

Quyên Nhi ngắt lời:

- Thật thế ư? Sao tiện thiếp không hay biết chi hết?

Lý Hàn Thu nói khẩy:

- Trong lòng cô nương còn mãi nghĩ đâu, đâu có lưu tâm đến tại hạ đâu mà biết.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Phải rồi! Vì công tử đeo mặt nạ nên tiện thiếp không nhận ra.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Đêm nay tại hạ được gặp cô nương muốn thỉnh giáo một điều.

Quyên Nhi nói:

- Không dám! Công tử có điều gì cứ hỏi, tiện thiếp xin rửa tai để nghe đây.

- Cô nương có ơn cứu mạng, khiến tại hạ cảm kích vô cùng!

Quyên Nhi gạt đi:

- Câu chuyện nhỏ mọn đó có chi đáng kể mà công tử phải bận tâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Hành động của cô nương gần đây dường như đã bị lôi cuốn vào dòng nước nhơ nhớp của Giang Nam Song Hiệp.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Công tử nói vậy chẳng là võ đoán lắm ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đã lưu tâm quan sát khá lâu, thấy cô nương đi theo Hàn công tử...

Quyên Nhi hững hờ ngắt lời:

- Y là con Hàn Đào.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương có vẻ rất thân mật với y lắm thì phải?

Tuy chàng đã kềm chế mối xúc động trong lòng mà không ngăn cản được. Vẽ hằn hộc lộ ra ngoài mặt.

Quyên Nhi dường như rất ngạc nhiên về những lời gạn hỏi của Lý Hàn Thu.

Nàng ngẩn người ra đáp:

- Tiện thiếp phải tự giữ mình. Các vị còn có nhiều người, tiện thiếp chỉ là thân gái cô đơn.

Lời nàng chưa hết y, song nàng đột nhiên dừng lại không nói nữa.

Lý Hàn Thu gằn giọng:

- Vì thế mà cô nương phải dùng thủ đoạn quyến rũ mê hoặc Hàn công tử để gã bảo vệ chứ gì?

Quyên Nhi tức giận biến sắc, tựa hồ sắp nổi nóng, nhưng nàng nhẫn nại được chỉ cười lạt hỏi:

- Lý công tử quá khen tiện thiếp làm chi? Hai chữ "quyến rũ" tiện thiếp không dám đâu.

Lý Hàn Thu cố nén cơn xúc động. Chàng nghiêm nghị nói:

- Quyên cô nương! Tại hạ hy vọng cô nương nên dời khỏi chốn thị phi này.

Quyên Nhi nói:

- Tiện thiếp cảm ơn công tử có dạ quan hoài. Việc của tiện thiếp, tiện thiếp tự lo liệu xếp đặt, công tử bất tất phải quan tâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Thế là hay lắm! Có thế mới tránh khỏi sự khó khăn cho tại hạ lúc hai bên trở thành đối lập.

Quyên Nhi ngó Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn chuyện gì nữa không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hết rồi. Xin cô nương tùy tiện.

Rồi chàng đứng tránh sang bên để nhường lối.

Quyên Nhi vẩn đứng nguyên chỗ, cặp mắt nàng nhìn chòng chọc vào Lý Hàn Thu hỏi:

- Công tử ngăn đường tiện thiếp nói có mấy câu như vậy thôi ư?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cô nương đi đi thôi!

Quyên Nhi biến sắc, hậm hực chạy vụt đi. Chớp mắt bóng nàng đã biến vào trong đêm tối.

Lý Hàn Thu nhìn Quyên Nhi khuất dạng vẫn còn ngơ ngẩn xuất thần.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, bên tai chàng có tiếng người thở dài nói:

- Lý đệ!

Lý Hàn Thu ngảnh đầu nhìn lại thì thấy Lôi Phi hai tay chắp ở sau lưng đứng cách chừng bốn thước.

Lý Hàn Thu cố nén cơn xúc động trong lòng hỏi:

- Lôi huynh đến đã lâu chưa?

Lôi Phi đáp:

- Chưa lâu đâu. Tiểu huynh đến trước lúc Quyên cô nương ra đi một chút.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy Lôi huynh đã nhìn thấy và nghe rõ cả rồi chứ?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh không có y muốn nghe lỏm chuyện của Lý đệ cùng Quyên cô nương, nhưng ngẫu nhiên lọt vào tai một câu khiến cho tiểu huynh phải nghe tiếp.

Y ngừng lại một chút rồi nói:

- Lý đệ! Không phải tiểu huynh nói quá, Lý đệ có chỗ lầm lỗi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Về chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Những điều đáng nói, Lý đệ chưa nói, mà đáng hỏi cũng chưa hỏi.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Có chuyện gì đáng hỏi mà chưa hỏi đâu?

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh tưởng Lý đệ chẳng cần phải bảo y tránh khỏi chuyện rắc rối. Trong lòng Lý đệ hẳn còn nhiều điều muốn nói mà sao lại không nói nữa.

Lý Hàn Thu bẽn lẽn cúi đầu không nói gì.

Lôi Phi khẻ đằng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Còn chuyện đáng hỏi là để biết rõ nội tình giữa Quyên cô nương và Đàm Dược Sư thì Lý đệ lại không hỏi đến một chữ nào.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu y đã nhận lời Giang Nam Song Hiệp mà đến ra mắt Đàm Dược Sư thì mình có hỏi y cũng chẳng chịu nói.

Lôi Phi nói:

- Chưa chắc Quyên cô nương đã vì vâng lệnh Giang Nam Song Hiệp mà đến đây.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Tiểu đệ quả đã sơ tâm điều này.

Lôi Phi nói:

- Còn có một việc theo tiểu huynh nghĩ thì đó là chuyện trọng đại.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Đàm Dược Sư bị Giang Nam Song Hiệp tranh thủ mất rồi, thì cuộc Hoa hội trên sông Tần Hoài có thể là ngày mạt vận của võ lâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Quan trọng đến thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Có thể trong lòng Lý đệ vẫn chưa tin...

Y thở dài nói tiếp:

- Trong thiên hạ có nhiều việc không lấy võ công mà giải quyết được.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn ra chân trời thủng thẳng nói:

- Dĩ độc công độc, dĩ sát chi sát. Xem chừng phải thả y ra mới xong.

Chàng nói lẩm nhẩm một mình khiến Lôi Phi không sao hiểu được. Y khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Lý đệ! Lý đệ trong mình khó chịu phải không?

Lý Hàn Thu đột nhiên quay lại nhìn Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gì Lôi huynh cũng biết. Vậy có hiểu Càn Khôn Nhị Độc không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên tiểu huynh biết rõ. Nhưng mấy năm nay không thấy Càn Khôn Nhị Độc xuất hiện trên chốn giang hồ nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có biết họ ở đâu không?

Lôi Phi đáp:

- Nghe đồn y bị xiềng khóa trong một huyệt động bí mật tại núi Chung Nam.

Lý Hàn Thu nói:

- Đúng rồi! Tiểu đệ biết hai người đó ở chỗ nào rồi, và cũng biết cách cứu họ vì có chìa khóa mở được huyệt động này.

Lôi Phi sửng sốt ngắt lời:

- Lý đệ! Tiểu huynh không biết Lý đệ nói thiệt hay nói chơi. Nếu Lý đệ nói thiệt thì tiểu huynh cản ngăn lại việc đó quyết không nên.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh là người sinh sau đẻ muộn, chưa gặp Càn Khôn Nhị Độc, nhưng đã nghe giang hồ nhắc tới hai người này mà tâm thần chấn động. Đúng là những chuyện võ lâm chưa từng có.

Lý Hàn Thu thở dài ngắt lời:

- Bất quá tiểu đệ bạ đâu nói đấy mà thôi.

Lôi Phi nhắc lại:

- Bất luận thế nào Lý đệ cũng đừng có hành động cẩu thả. Về đường lịch duyệt, Lý đệ còn nhỏ tuổi dĩ nhiên chưa hiểu rõ Càn Khôn Nhị Độc. Tiểu huynh nghe câu nói của Lý đệ vừa rồi dường như là chuyện thật.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Tiểu đệ thiệt không nói sai đâu.

Lôi Phi nói:

- Trừ phi đại cục võ lâm bị Giang Nam Song Hiệp khống chế hoàn toàn, không thì chớ phóng thích Càn Khôn Nhị Độc.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Người tặng chìa khóa cho tiểu đệ cũng đã bảo trừ trường hợp bất đắc dĩ, không thì đừng buông tha Càn Khôn Nhị Độc.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Lý đệ! Dường như Quyên cô nương có một ảnh hưởng rất lớn trong đại cuộc võ lâm ngày nay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu đúng vậy thì nên thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Nếu đúng thì chúng ta phải tìm hết mọi cách để tranh thủ lấy cô về phe với mình.

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Làm thế nào mà khiến cho y giúp bọn mình được?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó cần trông vào Lý đệ.

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không được đâu! Y không nghe lời tiểu đệ.

Lôi Phi ngẩng đầu trông chiều trời, nói:

- Vụ này tiểu huynh sẽ trù liệu cho Lý đệ.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ đêm đã khuya, chúng ta hãy trở về, đừng để đắc tội với Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhất định phải quay về ư?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Đàm Dược Sư tính tình cổ quái. Nếu ta không có lời cáo biệt đã bỏ đi, e làm cho lão phải tức giận.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi!

Đoạn chàng đi theo Lôi Phi trở về quán trọ.

Trong phòng vẫn y nguyên như củ, không có gì khác lạ. Dường như Đàm Dược Sư vẫn chưa phát giác hai người đã bỏ đi một lúc.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Chúng ta hãy đi nghĩ đã. Nếu mình không có điều gì trở ngại thì sáng mai sau khi cáo từ Đàm Dược Sư phải đi tìm Quyên cô nương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ không hiểu tại sao lại có sự ngăn trở được.

Lôi Phi khẽ đáp:

- Tỉ như Đàm Dược Sư đã biết hành động của chúng ta mà y không muốn hỏi.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế.

Lúc này đêm đã khuya. Hai người ngủ một lúc, khi tỉnh dậy thì trời đã sáng tỏ.

Bỗng có tiếng gõ cửa lách cách lọt vào tai.

Lôi Phi đứng phắt dậy hỏi:

- Ai đó?

Người đứng bên ngoài đáp:

- Hai vị tỉnh giấc rồi ư? Dược Sư đang chờ hai vị ngoài sảnh đường.

Người kia nói rồi, không chờ Lôi Phi trả lời đã trở gót đi luôn.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Chúng ta thử ra xem!

Đàm Dược Sư ngồi chờ ngoài sảnh đường thấy hai người ra liền nói:

- Chiều hôm nay lão phu rời khỏi thành Kim Lăng.

Lôi Phi nói:

- Bọn tại hạ cũng xin cáo từ.

Chương 51 - Ngủ bảy ngày anh hùng thoát hiểm

Đàm Dược Sư nói:

- Vậy là hay lắm. Lão phu có đem đến ít trái tươi để làm quà cho hai người, nhưng hiện trong thành Kim Lăng đang ầm ỹ một trường phong vũ sắp bộc phát, lão phu không muốn để mình lôi cuốn vào cuộc phân tranh trên chốn giang hồ. Vì thế không tìm gặp bọn họ nữa. Lão phu cùng hai vị được gặp nhau cũng là có duyên.

Lão đứng dậy đi về phía bàn ăn vẫy tay nói tiếp:

- Các vị hãy ăn xong ít trái tươi này rồi sẽ lên đường.

Đây rõ ràng là lệnh trục khách nhưng còn giữ vẻ lịch sự.

Lý Hàn Thu theo sau Lôi Phi lại ngồi xuống bên bàn ăn.

Trên bàn đặt ba cái bát sứ đựng trái cây đã bộc sẳn. Những trái này trông giống đào mà không phải đào, giống lê mà không phải lê.

Đàm Dược Sư lấy một phần cho mình rồi nói:

- Hai vị bất tất phải khách khí, xin dùng hết rồi hãy ra đi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Những trái cây này có vẻ ngon lành và rõ ràng mới bóc vỏ. Tự cổ chí kim mình chưa ai nghe nói tới chuyện tẩm thuốc độc vào trái cây bao giờ, chắc ăn vào chẳng hề chi.

Lôi Phi cũng có cảm nghĩ như Lý Hàn Thu. Thấy Đàm Dược Sư cầm trái cây ăn, hai người cũng lấy phần trái cây của mình mà ăn theo. Trái cây này cực kỳ ngon ngọt nhưng là vật lạ nên không biết là trái gì.

Ba người ăn xong, Đàm Dược Sư đẩy bát ra tủm tỉm cười đáp:

- Hai vị ăn trái cây này rồi nghỉ ngơi mấy ngày...

Lôi Phi chợt hỏi:

- Dược Sư bảo sao?

Đàm Dược Sư cười mát đáp:

- Lão phu chịu lời ủy thác của người ta muốn cứu mạng cho hai vị.

Lôi Phi hỏi:

- Nhân vật nào đã ủy thác dược sư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đó là một vị cô nương.

Lý Hàn Thu đứng phắt dậy hỏi:

- Các hạ đã tẩm thuốc độc vào trái cây hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Không phải thuốc độc.

Lý Hàn Thu sấn lại một bước toan bề động thủ nhưng Lôi Phi xua tay ra hiệu ngăn trở chàng. Y hỏi:

- Có phải dược su chịu lời ủy thác của Quyên cô nương đêm qua không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi!

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng y muốn bắt sống bọn tại hạ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Y muốn cứu các vị.

Lão nói xong đột nhiên giơ tay lên vổ ba cái.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đồng thời cảm thấy mệt nhoài mí mắt trầm trọng không mở ra được phải ngồi xuống rồi bất giác ngủ ngay...

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Lúc hai người tỉnh dậy mới biết là mình nằm trong một gian phòng nhỏ rất trang nhã. Rèm cửa sổ nửa vắt nửa buông, trước mặt núi xanh ẩn hiện.

Lôi Phi đứng dậy cất tiếng:

- Lý đệ!

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời bỗng có tiếng kẹt cửa.

Một thiếu nữ áo vải rảo bước tiến vào hỏi:

- Hai vị dậy rồi à? Các vị đã qua một giấc ngủ ngon lành.

Lôi Phi trấn tĩnh tâm thần hỏi:

- Hôm nay mồng mấy rồi?

Thiếu nữ đáp:

- Mồng 8 tháng 6.

Lý Hàn Thu ngơ ngác:

- Mồng 8 tháng 6? Thế ra bọn tại hạ đã ngũ một giấc bảy ngày!....

Rồi chàng lẩm bẩm tựa hồ nói để mình nghe:

- Cuộc anh hùng đại hội mở vào mùng 6 tháng 6. Thế là đã quá mất hai ngày.

Lý Hàn Thu đứng bật dậy nói:

- Ừ nhỉ! Chúng ta phải đi thôi!

Lôi Phi nói:

- Không kịp nữa rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn mình vì quá tin Đàm Dược Sư thành ra lỡ việc. Nếu không ăn mấy trái cây đó thì việc gì mà trúng độc?

Lôi Phi nói:

- Chúng mình không ăn trái cây cũng chẳng được yên lành. Đàm Dược Sư đã có thủ đoạn để đối phó. Có khi còn bị trúng độc nặng hơn đến mất mạng cũng chưa biết chừng.

Y đưa mắt nhìn thiếu nữ áo vải hỏi:

- Cô nương! Đây là đâu? Sao bọn tại hạ lại tới chốn này?

Thiếu nữ áo vải cười mát đáp:

- Đây là một tiêu sơn thôn ngoài thành Kim Lăng. Tiểu nữ được người mướn trông coi cho hai vị.

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

- Ai đã mướn cô nương?

Thiếu nữ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Hai vị chịu khó nhẫn nại một chút là hay. Người ủy thác cho tiểu nữ sẽ tới đây trước khi mặt trời lặn để trông coi hai vị.

Lý Hàn Thu hỏi gặng:

- Nhưng người ấy là ai?

Thiếu nữ không trả lời câu hỏi của Lý Hàn Thu. Cô đánh trống lảng:

- Chắc bây giờ hai vị cũng đói lắm rồi, tiểu nữ chuẩn bị đồi ăn cho hai vị điểm tâm đã.

Dứt lời cô trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang ngó thấy khí giới của mình còn đặt trên chiếc ghế gỗ phía đầu giường thì trong lòng rất đỗi nghi ngờ, khẽ hỏi Lôi Phi.

- Lôi huynh! Con nha đầu này vâng lệnh người khác coi giữ chúng ta mà sao không thu khí giới cất đi?

Lôi Phi đáp:

- Trước khi chưa hiểu rõ nội vụ. chúng ta đừng có vọng động.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi tiếp:

- Lôi huynh biết nhiều hiểu rộng có thể đoán ra ai đã phái thị chiếu cố chúng ta chưa?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Sự tình biến diễn một cách bất ngờ ra ngoài ý nghĩ tiểu huynh hãy còn mờ mịt chưa tìm ra một chút manh mối nào hết.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Chúng ta ngủ mốt giấc kéo liền bảy ngày. Trong khoảng thời gian này họ muốn giết mình thật dễ như chơi. Có đúng thế không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Lôi Phi nói:

Thế mà họ kêu bằng "chiếu cố" thì thật là lịch sự. Thực ra họ đã bảo vệ cho mình.

Lý Hàn Thu từ từ bước tới bên cửa sổ thò đầu nhìn ra ngoài. Chàng phát giác mình đang ở trong một căn nhà trang nhã dựng trên sườn núi. Phía sau là vực thẳm. Mé tả có núi cao. Mé hữu là một khu rừng rậm. Nếu người ngoài không để ý thì không phát giác ra được căn tịnh xá này.

Bỗng nghe âm thanh thiếu nữ lại vọng vào:

- Mời hai vị ra sảnh đường dùng cơm.

Lôi Phi cất tiếng đáp lại từ từ đi ra.

Phía ngoài phòng ngủ là gian nhà khách nhỏ bé đồng thời dùng làm phòng ăn.

Trên bàn đã bày bốn đĩa thức ăn.

Thiếu nữ thủng thẳng nói:

- Các vị nên tin là trong cơm canh này không có chất độc. Vì nếu tiểu nữ muốn gia hại các vị thì đã bỏ xuống vực thẳm sâu muôn trượng rồi bất tất phải hạ độc.

Lôi Phi nói:

- Cô nương nói đúng đó.

Tuy miệng y nói vậy nhưng vẫn chưa dám ăn.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn hai người cầm đũa gắp mỗi thứ một chút lên bỏ vào miệng rồi nói:

- Bây giờ chắc hai vị yên tâm mà ăn được rồi.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lý đệ! Chúng ta ăn cơm đi.

Hai người sau giấc ngủ bảy ngày, trong bụng đói meo, bây giờ gặp bửa, ăn lấy ăn để.

Chỉ trong khoảng khắc hai người ăn hết cả mâm cơm.

Thiếu nữ tủm tỉm cười hỏi:

- Cơm rau tiểu nữ làm ngon lành đấy chứ?

Lôi Phi đáp:

- Chà! Bọn tại hạ nhịn đói mấy ngày dù da cây ngọn cỏ ăn cũng ngon lành...

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương chỉ một mình ở đây coi giữ bọn tại hạ thôi ư?

Thiếu nữ đáp:

- Các vị hãy nhẫn nại chờ nửa ngày nữa nếu mặt trời lặn mà y không đến thì tiểu nữ cũng để các vị dời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ bọn tại hạ đã cử động được rồi thì chuyện đi hay lưu lại là tự mình không cần đến cô nương làm chủ nữa.

Thiếu nữ dường như biết mình không phải là địch thủ của hai người nên mỉm cười không nói gì nữa cô thu dọn bát đĩa đem ra.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Lôi huynh! Chúng ta đi ngay bây giờ hay là hãy lưu lại đây?

Lôi Phi đáp:

- Cuộc đại hội anh hùng quá mất hai ngày thì dù có việc gì xảy ra bây giò cũng kết thúc rồi. Mình có ở lại thêm nửa ngày cũng chẳng hề gì.

Lý Hàn Thu nói:

- Lôi huynh nói phải đó.

Chàng ngừng lại một chút nói tiếp:

- Sau này mình còn gặp Đàm Dược Sư hãy cho lão một bài học.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Lý đệ! Nếu chúng ta ăn phải chất độc trí mạng thì bây giờ chết đã nhừ thây, Lý đệ cử nghỉ vậy là hết giận ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh nói thế thì ra Đàm Dược Sư có dạ nhân từ với chúng ta lắm hay sao. Nếu lão dùng thuốc kịch độc tẩm vào trái cây là mình hết đời chớ gì?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Nếu lão hạ thủ thì nhất định tránh được mối hậu hoạn vĩnh viễn, vì lúc đó chỉ có một mình lão và hai chúng ta, lão có hạ độc trừ khử bọn mình cũng chẳng ai hay.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lôi huynh nói rất có lý.

Hai người đang nói chuyện thì thiếu nữ lại bưng nước trà vào.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đón lấy chén trà đặt xuống bàn chứ không dám uống.

Lý Hàn Thu đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương! Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo.

Thiếu nữ hỏi:

- Điều chi!

Lý Hàn Thu nhắc lại câu hỏi:

- Cô nương vâng lệnh ai chiếu cố cho bọn tại hạ!

Thiếu nữ vẫn một mực đáp:

Y sắp đến rồi. Hai vị gặp mặt sẽ biết cũng chưa muộn.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Tại hạ xin nói rỏ: hiện giờ thì bọn tại hạ vâng lời cô nương nhưng sau khi mặt trời lặng thì bất luận y có đến hay không. bọn tại hạ cũng nhất định ra đi.

Lôi Phi đứng lên nói:

- Lý đệ! Chúng ta hãy vào phòng ngồi chờ.

Lý Hàn Thu theo lời từ từ đứng dậy đi vào phòng.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý huynh đệ! Chúng ta mượn cơ hội này vận động chân khí thử xem mình có bị trúng độc không đồng thời để điều dưỡng sức lại một lúc.

Lý Hàn Thu gật đầu ngồi xếp bằng lại. Hai người điều tức không biết đã bao lâu, thì đột nhiên

nghe tiếng thiếu nữ hỏi vọng vào:

- Các vị điều dưỡng xong chưa?

Lý Hàn Thu mở bừng mắt ra hỏi lại:

- Chuyện gì vậy?

Thiếu nữ vén rèm lên nói:

- Có người tới đó!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai vậy?

Bổng thấy bóng người thấp thoáng.

Quyên Nhi vỏ phục áo xanh tiến vào đáp:

- Tiện thiếp.

Lý Hàn Thu giương cặp mắt lạnh lùng lên nhìn Quyên Nhi nói:

- Quả nhiên là cô nương.

Quyên Nhi hỏi:

- Chắc công tử không ngạc nhiên chút nào chứ?

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Cô đến có một mình thôi ư?

Quyên Nhi gật đầu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn vị Hàn công tử kia đâu?

Quyên Nhi cười mát hỏi:

- Công tử muốn gặp y lắm sao?

Lý Hàn Thu cười khẩy đáp:

- Tại hạ gặp y mấy lần rồi!

Quyên Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Công tử gặp y mấy lần rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ít ra là hai lần trở lên.

Lôi Phi thấy hai người chỉ nói đến chuyện Hàn công tử chứ không đi vào chính đề thì không nhịn được nữa, hỏi:

- Cô nương ủy thác cho Đàm Dược Sư tẩm thuốc mê vào trong trái cây khiến cho bọn tại hạ ngủ li bì trong bảy ngày trời là có dụng ý gì?

Quyên Nhi đáp:

- Đó là để cứu mạng hai vị. Dù hai vị có giỏi thuật hóa trang đến đâu cũng không biến đổi được tính tình. E rằng gặp chuyện bất bình sẽ không thể nhẫn nại được.

Lôi Phi hỏi:

- Nếu chỉ có vậy thì hình như chưa đủ lý do.

Quyên Nhi chậm rãi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp phái 12 tay cao thủ ngấm ngầm chỉ huy 24 người bị thuốc mê mà võ công cao cường chia làm 12 tốp mỗi tốp ba người. Họ quyết định đem toàn lực ra hạ sát hai vị giữa cuộc anh hùng đại hội.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Té ra là thế!

Quyên Nhi nói:

- Trong 12 tốp này phần lớn đều có sở trường chuyên môn. Có người chuyên dùng ám khí. Có người đao pháp đặc biệt. Có người giỏi chưởng lực hay thiện nghệ dùng độc, 12 tốp này không cần phân chia sau trước, hễ gặp hai vị là nhất tề động thủ...

Nàng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Lôi Phi nói tiếp:

- Tuy võ công hai vị rất mực cao cường, nhưng e rằng không tài nào đồng thời chống cự được cả 36 tay cao thủ liên công. Những người đó lúc ra tay. lại không báo trước, không lựa chọn thủ đoạn, chỉ cần hạ sát được hai vị là xong. Tiện thiếp đã suy nghĩ lại mà không có cách nào giúp đỡ được hai vị. Tính hết nước chỉ còn cách đem hai vị dấu vào một nơi an toàn.

Lôi Phi nói:

- Cô nương! Cô ủy thác Đàm Dược Sư ngấm ngầm bỏ thuốc mê vào trái cây để bọn tại hạ ngủ đi bảy ngày thật không phải chuyện dễ dàng.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Dĩ nhiên là thế. Đàm Dược Sư cũng có chỗ muốn dùng tiện thiếp nên mới chịu nghe lời.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vì lẽ gì cô nương lại tận tâm cứu giúp bọn tại hạ như vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Người nọ giúp người kia là thường, tưởng chẳng cần phải nói rõ lý do.

Lôi Phi sợ hai người xảy chuyện xích mích, vội hỏi sang chuyện khác:

- Cuộc đại hội anh hùng xong xuôi cả rồi chứ?

Quyên Nhi đáp:

- Đại hội qua rồi. Số người đến dự hội tổng cộng là 197 vị. Trừ 28 người bị tử thương, còn 169 người thì phần lớn đã về phe với Giang Nam Song Hiệp và một số ít phân tán đi các nơi.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì lực lượng của Giang Nam Song Hiệp quả là hùng hậu.

Quyên Nhi nói:

- Đúng thế! Bọn họ tự biết giả danh hào hiệp đã bị bại lộ nên không dè dặt gì nữa.

Lôi Phi nói:

- Giang Nam Song Hiệp tuy lắm mưu nhiều trí, nhưng bọn tại hạ không tin là chúng có đủ hùng tài đại lược đến thế. Tại hạ e rằng sau lưng họ còn có nhân vật nào khác ngấm ngầm thao túng.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Giang Nam Song Hiệp chỉ có tiếng là người đầu não song thực ra còn kẻ khác lãnh đạo.

Lý Hàn Thu xen vào:

- Phải chăng người đó là Tử Vi cung chủ ở núi Mao Sơn.

Quyên Nhi đáp:

- Trước kia tiện thiếp cũng tưởng thế.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Vậy bây giờ thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Bây giờ có chỗ khác trước. Tiện thiếp phát giác ra ngoài Tử vi cung ở Mao Sơn còn có người ngấm ngầm chỉ huy đại cục.

Lôi Phi hỏi ngay:

- Người đó là ai?

Quyên Nhi đáp:

- Đó chính là điều mà tiện thiếp đang muốn điều tra cho biết rõ, nhưng đây là một nhân vật kỳ bí dị thường.

Lôi Phi lại hỏi:

- Cô nương cũng chưa tra ra được thân thế họ ư?

Quyên Nhi đáp:

- Các hạ dạy quá lời. Tiện thiếp chỉ cảm giác như vậy mà thôi. Lực lượng thần bí kia ngấm ngầm nắm diễn biến đại cuộc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tử Vi cung chủ đã phát giác ra chuyện này chưa?

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cho đến bây giờ họ vẫn chưa rõ.

Lôi Phi đột nhiên chắp tay thi lễ nói:

- Đa tạ cô nương đã có lòng cứu trợ.

Quyên Nhi nghiêng mình đáp:

- Cuộc anh hùng đại hội tuy đã qua rồi nhưng còn hội qua đăng trên sông Tần Hoài lại sắp khai diễn. Hộ này nói là có mục đích để cho 12 mỹ nữ kén chồng. Những hoa thuyền kết mấy dậm. Hai vị nên đi coi.

Lôi Phi nói:

- Giang Nam Song Hiệp đối việc canh phòng bọn tại hạ đã cởi mở chút nào chưa hay vẫn còn nghiêm nhặt?

Quyên Nhi đáp:

- Sau cuộc nghiên cứu, bọn họ đi đến lý luận nếu hai vị còn ở Kim Lăng thì nhất định đã tới dự cuộc anh hùng đại hội. Nhưng hai vị không đến, họ cho là hai vị đã rời nơi đây. Dĩ nhiên hai vị cũng không tham gia vào cuộc hoa nội trên sông Tần Hoài, nên họ giải tán 12 tốp kia rồi.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Hiển nhiên Lý đệ còn có chuyện muốn nói với Quyên Nhi. Nếu mình cũng đứng đây thì có điều bất tiện cho họ.

Nghỉ vậy y liền nói:

- Ngoài căn nhà nhỏ xinh xắn của cô nương hẳn còn nhiều phong cảnh ngoạn mục, không hiểu tại hạ muốn thưởng thức được chăng?

Quyên Nhi thủng thẳng đáp:

- Có thể được. Nhưng các hạ đừng đi lâu quá mà nên qua về trước khi trời tối.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ xin nhớ lời cô nương dặn bảo!

Rồi y thủng thẳng đi ra!

Quyên Nhi nhìn theo bóng sau lưng Lôi Phi đi khuất rồi hỏi:

- Công tử có biết vì lẽ gì y bỏ đi không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không rõ.

Quyên Nhi nói:

- Đáng lý công tử phải biết chứ. Y có ý để chúng ta nói chuyện riêng với nhau.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Ả này thật sáng suốt hơn ta. Không hiểu y muốn ta nói chuyện gì với ả?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, ngoài miệng cất tiếng hỏi:

- Vị Hàn Công tử đó phải chăng là con Hàn Đào?

Quyên Nhi đáp:

- Phải rồi! Trên danh nghĩa y là con Hàn Đào nhưng dưới gối Phương Tú còn trống rỗng nên lão rất yêu y chẳng kém gì Hàn Đào.

Lý Hàn Thu ngập ngừng hỏi:

- Vì thế mà y được người ta chiều chuộng?

Quyện Nhi chau mày ngắt lời:

- Tuy y sinh trưởng vào nhà đại đạo, song thực ra y là người rất tốt. Những ác tích của phụ thân cùng bá phụ y chẳng biết mảy may chi hết…

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Cái đó thật khó tin được.

Quyên Nhi nói tiếp:

- Vì thế nên tiện thiếp kính trọng y.

Lý Hàn Thu hỏi móc:

- Rồi cô nương cùng y đi chơi có phải cô muốn mượn cơ hội giao du để sau này được hưởng chút phụ ấm của Giang Nam Song Hiệp?

Quyên Nhi biến sắc mặt mấy lần, nhưng nàng cố nhẫn nại không đê phát tác, chậm rãi đáp:

- Công tử muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng quyết nhiên y chẳng phải là con người đốn mạt.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Cô nương bênh y chầm chặp thì chắc là mối giao tình đã sâu xa lắm?

Quyên Nhi toan giải thích thì Lý Hàn Thu lại cướp lời:

- Tại hạ có việc cần phải thuyết minh.

Quyên Nhi hỏi:

- Việc gì!

Lý Hàn Thu đáp:

- Mối thù giết cha chẳng đội trời chung. Bất cứ thủ đoạn nào tại hạ cũng phải báo thù cho song thân. Y đã sinh trưởng trong nhà một tên đại đạo quyết nhiên chẳng phải người tử tế. Có điều tại hạ nể mặt cô nương. Sau này lúc ra tay, tại hạ chỉ phế bỏ võ công của y mà thôi.

Quyên Nhi lắc đầu nói:

- Không nên bức bách Hàn công tử thái quá...

Lý Hàn Thu cười lạt ngắt lời:

- Chắc cô nương lấy làm thương tâm cho y lắm thì phải?

Quyên Nhi đáp:

- Y thiệt không phải người tồi bại. Công việc của Giang Nam Song Hiệp đã chẳng hiểu gì, sao công tử lại ghép y đồng tội với phụ thân?

Lý Hàn Thu hỏi khẩy:

- Thế thì tại hạ là người tồi bại hay sao?

Quyên Nhi giải thích:

- Công tử không phải là người tệ hại, nhưng có tính thiên lệch cố chấp, lại ỷ vào kiếm pháp tinh kỳ ác độc mà giết lắm nhiều người...

Lý Hàn Thu xẵng giọng:

- Bây giờ có hại thêm một gã Hàn công tử cũng không sao.

Quyên Nhi hỏi:

- Dường như công tử đã nắm chắc là đã thương được y?

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Đúng thế! Tại hạ đã lãnh giáo võ công của Phương Tú rồi. Y bết quá cũng đến thế mà thôi. Chẳng lẽ bản lãnh của con Hàn Đào lại hơn được Phương Tú?

Quyên Nhi thủng thẳng đáp:

- Có khi công lực y không bằng Phương Tú, nhưng chiêu thuật kỳ diệu và học thức rộng rãi thì Giang Nam Song Hiệp không hề bì kịp.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Xem chừng Quyên cô nương hiểu Hàn công tử rất sâu xa?

Không hiểu Quyên Nhi vô tình hay hữu ý cô chẳng lý gì đến lời móc máy của Lý Hàn Thu. Nàng thản nhiên đáp:

- Tiện thiếp sau khi gần gũi y mới hiểu y là một nhân tài khoáng đạt.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Nếu vậy cô nương kề cận y cũng được nhiều điều bổ ích lắm!

Chương 52 - Quang cảnh hoa hội trên sông Tần Hoài

- Có thể như vậy. Nếu tiện thiếp không nhờ Hàn công tử bảo vệ thì chẳng những không cứu được hai vị mà e rằng chính mình cũng mất mạng nữa.

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt, muốn nói lại thôi.

Quyên Nhi dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ tiện thiếp có nói gì chắc công tử cũng không tin phải chờ ngày sau mới chứng minh được.

Nàng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi tiếp:

- Lý huynh! Tiểu muội có một lời thỉnh cầu là Lý huynh đừng coi Hàn công tử cũng như phụ thân y.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ nể mặt cô nương không sát hại y, nhưng nếu có cơ hội tại hạ phải lãnh giáo gả mấy chiêu thủ pháp.

Quyên Nhi khẻ buông tiếng thở dài nói:

- Xem chừng giữa chúng ta có chỗ hiểu lầm rất sâu xa.

Lý Hàn Thu trông trời chiều hỏi:

- Bây giờ không còn sớm nữa, đêm nay tại hạ và Lôi huynh có nên dời khỏi nơi đây không?

Quyên Nhi đáp:

- Các vị muốn đi vào lúc nào cũng được.

Giữa lúc Lý Hàn Thu cùng Quyên Nhi đang nói chuyện Lôi Phi từ từ tiến lại, chắp tay cười nói:

- Quyên cô nương! Nguyên trước kia tại hạ đã định xếp đặt cho Lý đệ để có cơ hội gặp cô nương. Bây giờ tưởng không cần nữa.

Lý Hàn Thu cướp lời:

- Lôi huynh! Chúng ta đi thôi!

Rồi y cất bước ra ngoài.

Lôi Phi quay lại nhìn Quyên Nhi khẽ hỏi:

- Quyên cô nương! Bọn tại hạ có thể tham dự vào cuộc Hoa hội trên sông Tần Hoài không?

Quyên Nhi đáp:

- Có thể được. Nhưng các vị nên cẩn thận một chút và cần phải hóa trang cho thật tinh tế.

Lôi Phi lớn tiếng gọi:

- Lý đệ! Hãy chờ tiểu huynh một chút.

Rồi y hạ thấp giọng xuống hỏi tiếp:

- Cô nương có biết những nhân vật tham dự đại hội này là hạng người nào không?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp không hiểu tường tận tình hình, nhưng người đứng chủ Hoa hội là một nhân vật ở Tử Vi Cung thì nhất định không sai rồi.

Lôi Phi lại hỏi:

- Ở trong đại hội nếu tại hạ được gặp cô nương có thể liên lạc chăng?

Quyên Nhi đáp:

- Nếu các hạ có phương pháp thần mật không để sơ hở mà tiện thiếp lại cảm giác được thì chúng ta liên lạc một chút cũng không sao.

Lôi Phi nói:

- Vậy ta cứ thế! Tại hạ xin cáo biệt Các hạ nên khuyên Lý huynh đừng có sinh cường trong Hoa hội trên sông Tần Hoài. Gặp trường hợp cần phải động thủ thì hay hơn hết là cuộc rối loạn rồi hãy ra tay.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ xin hết sức khuyên can y về điểm này.

Quyên Nhi khẻ buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Vạn nhất xẩy cuộc động thủ cùng người thì cần phải giấu kín thân thế. Hai vị nhớ rằng mình là mục tiêu mà Giang Nam Song Hiệp đang theo dõi để hạ sát. Chỉ bộc lộ bản tướng một chút là họ sẽ đem toàn lực để đối phó đấy.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Đa tạ cô nương có lời chỉ giáo.

Y toan quay gót ra đi bỗng lại nghe Quyên Nhi buông tiếng thở dài, liền quay lại hỏi:

- Cô nương còn muốn nói gì nữa không?

Quyên Nhi đáp:

- Nhờ các hạ nói cho Lý huynh đệ hay là tiện thiếp không còn ở lại Kim Lăng bao lâu nữa. Bây giờ chia tay, sau này tất có ngay tái ngộ nhưng phương trời mờ mịt không biết năm tháng nào

mới lại trùng phùng. Tiện thiếp đi rồi trong thành Kim Lăng này e rằng không còn ai giúp đỡ các vị nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương chờ cho hết đại hội rồi sẽ đi được không?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cũng muốn coi kết quả vụ này, nhưng khó lòng có diễm phúc ở lại được vì cuộc Hoa hội kéo dài những nửa tháng, tiện thiếp e rằng không thể chờ đến ngày kết thúc.

Lôi Phi hỏi:

- Theo dự đoán của cô nương thì cuộc Hoa hội trên sông Tần Hoài sẽ đưa đến kết quả nào?

Quyên Nhi đáp:

- Mười ngày đầu chắc không có sự gì xảy ra, một là vì Giang Nam Song Hiệp đã bố trí rất nghiêm mật. Hai là những người đến tham dự đều muốn có đủ thời gian để điều tra cho hiểu rõ tình hình Hoa hội. Hoặc giả có xẩy ra một vài vụ náo loạn nhỏ mọn thì cũng bị những cơ quan phòng thủ nghiêm mật thu xếp cho yên.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Lời nghị luận của cô nương thật đã giúp cho bọn tại hạ rất nhiều. Tại hạ xin từ tạ.

Quyên Nhi nói:

- Trong núi này có một đường nhỏ đi tắt xuống chân núi. Các vị cứ thẳng nẻo đó mà đi. Hai vị hãy trân trọng!

Hai người lại ân cần từ biệt lần nữa rồi Lôi Phi trở gót rảo bước xuống núi.

Lý Hàn Thu đứng bên rừng chờ Lôi Phi xem chừng đã nóng ruột. Lôi Phi thủng thẳng tiến gần lại sẽ nói:

- Lý đệ! Tiểu huynh đã nói chuyện với Quyên cô nương được khá nhiều.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nói những chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Những chuyện đó có liên quan đến Hoa hội trên sông Tần Hoài.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cuộc đại hội đó có gì đáng lưu ý?

Lôi Phi đáp:

- Cô cho tiểu huynh hay là Giang Nam Song Hiệp đã bố trí nghiêm mật và khuyên chúng ta cần

phải thận trọng.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Lôi huynh kiến thức rộng rãi có cảm thấy Quyên cô nương đem bán rẻ chúng ta không?

Lôi Phi đáp:

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì không thể có chuyện đó.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Trước cuộc anh hùng đại hội y thông đồng với Đàm Dược Sư đánh thuốc mê chúng ta ngủ bảy ngày liền. Khi tỉnh lại thì cuộc đại hội anh hùng đã qua hai bữa, chẳng lẻ cũng là hành động cứu trợ chúng ta thật chăng?

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Tiểu huynh đã xét kỷ thì y quả có tâm cứu chúng ta thật.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được rồi! Chúng ta hãy đến coi trường Hoa hội xem sao rồi mới tính.

Lôi Phi nói:

- Để tiểu huynh đưa đường cho.

Rồi y rảo bước đi trước.

Nhờ được Quyên Nhi chỉ rõ đường lối, nên Lôi Phi đi mau lẹ tựa hồ như người đã quen thuộc chốn này.

Hai người xuyên qua khu rừng rậm tới Kim Lăng.

Đến ngoài thành Lôi Phi dừng bước lại nói:

- Lý đệ! Chúng ta phải cải trang mới được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

-Vì Giang Nam Song Hiệp tưởng chúng ta đã dời khỏi Kim Lăng rồi vậy không thể để cho họ biết là mình quay trở lại.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm! Tiểu đệ chỉ biết nghe lời Lôi huynh.

Lôi Phi thấy Lý Hàn Thu có vẻ không vui y cũng không nói gì nữa, móc lấy tấm mặt nạ đưa cho chàng rồi bảo:

- Lý đệ! Ngoài việc dùng mặt nạ chúng ta còn phải đổ thuốc hóa trang cẩn thận đừng để sơ hở chút nào mới được.

Lý Hàn Thu gật đầu đeo mặt nạ vào.

Hai người cải trang xong thì vào thành Kim Lăng tìm một nhà khách sạn nghỉ ngơi.

Hai người ăn cơm xong liền lẹ bước ra bờ sông Tần Hoài.

Hiện giờ Lôi Phi đã hóa trang thành một người đứng tuổi râu rậm tóc dài, Lý Hàn Thu giả làm hán tử vào trạc tám tuần, để ria mép, mình vận vỏ phục ngoài khoác áo choàng theo kiểu vỏ sư.

Hai người hết sức làm cho nét mặt tầm thường để kẻ khác khỏi chú ý đến.

Khi còn cách sông Tần Hoài chừng vài ba dậm đã thấy người đứng đông nghẹt rất là náo nhiệt.

Nguyên những người muốn vào hội trường phải đưa thiệp mời bằng không thì phải có bản lãnh chân thực trổ ra vài môn võ công mọi người chứng kiến mới được vào trường. Một số người phải đứng ngoài coi không được tới gần khu hội trường.

Lôi Phi hỏi rõ nội tình vượt qua đám đông, đi đến trước một khúc dây chắn ngang đường.

Phía trong khúc dây này mười bộ lập một điếm, năm bộ dựng một trạm. Cách phòng thủ cực kỳ nghiêm mật.

Những người chen chúc ngoài sợ dây chắn đều biết bọn canh gác nơi đây ra tay quá nặng nên không dám sân lại gần.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu đi tới trước cửa một nhà lợp báng tre chắp tay hỏi:

- Bọn tại hạ qua chơi Kim Lăng, nghe tin Giang Nam Song Hiệp mở Tần Hoài Hoa Hội, muốn vào coi được chăng?

Bốn đại hán giữ cửa nai nịt gọn gàng lưng giắt đơn đao. Chỉ có một ông già chừng 50 tuổi làm lãnh đội là mặc áo xanh.

Lão áo xanh chuyển động cặp mắt nhìn ngắm Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu một lượt rồi đáp:

- Hai vị có thiệp mời không?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ đi đường qua đây làm gì có thiệp?

Lão áo xanh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nghe khẩu khí ông bạn đủ biết là võ lâm đồng đạo. Đáng lý tiểu đệ phải kính cẩn rước vào. Nhưng vì có điều lệ qui định nên không thể thiên vị được.

Lôi Phi hỏi lại:

- Điều lệ thế nào? Nhập hương tùy tục, dĩ nhiên bọn tại hạ phải tuân theo.

Lão áo xanh đáp:

- Cần ông bạn chứng minh vài thủ pháp thì bọn tại hạ mới dám mời vào.

Lôi Phi lại hỏi:

- Trước mặt đông người tiểu đệ thiệt tình không biết lộ thân thế bằng cách nào?

Lão áo xanh rút thanh đơn đao sau lưng đại hán võ phục mé tả đưa ra nói:

- Ông bạn hãy thử thanh yêu đao này xem thế nào?

Lôi Phi đón lấy yêu đao cầm trong tay nắn một lúc rồi đáp:

- Thanh đao này tốt lắm đúc bằng thép nguyên chất, điều đáng tiếc lá hơi dòn một chút.

Miệng y nói vậy hai tay ngấm ngầm vận nội lực bẻ thanh cương đao đánh ẴrắcŨ một tiếng gãy làm hai đoạn.

Lão áo xanh cười ha hả hỏi:

- Nội lực ông bạn rất thâm hấu nhưng có thể cho tại hạ biết được danh tính chăng?

Lôi Phi đáp ngay:

- Tại hạ là Điền Xá.

Lão áo xanh nói:

- Mời Điền huynh vào đi.

Lôi Phi lạng người tiến vào.

Lão áo xanh lại nhìn Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi:

- Các hạ tính sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ cũng xin theo luật lệ.

Lão áo xanh hỏi:

- Vậy thì hay lắm! Các hạ muốn trổ món gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Xin theo lời lão huynh, muốn gì cũng được.

Lão áo xanh nhấp nháy cặp mắt nói:

- Khẩu khí các hạ lớn đó!

Lão lùi lại đưa chân phải hất một hòn đá bay lại nói:

- Các hạ trổ tài trên hòn đá xanh này.

Lý Hàn Thu đến lấy viên đá cầm trong tay thấy nó chỉ lớn bằng quả trứng ngỗng mà cứng rắn vô cùng. Chàng ngấm ngầm vận nội lực nắm chặt năm ngón tay lại.

Sau một lát chàng mở tay ra coi thì hòn đá vẩn y nguyên như củ. Chàng liền giơ tay trái lên đập đánh "chát" một tiếng. Khối đá võ vụn tan ra từng mảnh rớt xuống đất.

Lão áo xanh gật đầu hỏi:

- Hay lắm! Cách xưng hô của huynh đài thế nào?

Lý Hàn Thu buột miệng đáp:

- Tiểu đệ là Trần Khởi.

Lão áo xanh nói:

- Mời Trần huynh vào đi!

Lý Hàn Thu rảo bước đi ngay theo kịp Lôi Phi.

Hai người đi không đầy năm trượng đã đến bờ sông, ngẩn đầu lên nhìn thấy đèn lửa đủ màu sắc treo cao. Hàng trăm con thuyền hoa liên tiếp nhau. Đèn lửa huy hoàng, người đi lại như mắc cửi.

Một cây cầu rực rỡ thông vào các hoa thuyền trên sông.

Lôi Phi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Hãy gia tâm đề phòng!

Rồi thủng thẳng bước lên cầu.

Cây cầu này dài chừng năm trượng, hai bên có lan can để căng nhiễu đủ màu sắc. Giữa cầu trải tấm thảm hông để cho người đi lên.

Đi đến cây cầu thì đến một toa thuyền hoa lớn. Khoang thuyền dẹp bỏ hết rồi, lát ván bằng phẳng. Trên thuyền đặt một án gỗ hình dài. Án gỗ cũng phủ lụa trắng. Trên án bài đủ danh tửu hoa tươi và những đồ điểm tâm rất tinh khiết.

Hai ả nữ tỳ quần hồng áo trắng, tóc dài thành đôi biếm đứng chực hai bên.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu vừa bước vào thuyền, hai ả nữ tỳ liền nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Hai vị đại gia dùng rượu chăng?

Lôi Phi lắc đầu tiến về phía trước.

Bây giờ hai người đã có thể coi rõ phần lớn bề mặt cuộc Tần Hoài Hoa Hội. Trên thuyền lớn bày rượu có đặt cầu thông ra bốn mặt đều là thuyền hoa.

Hội trường do mấy trăm con thuyền vừa lớn vừa nỏ kết thành bè mảng gần từ hai đến ba chục thuyền ráp liền vào nhau để làm hoa trường. Khu giữa hoa trường lát ván trải thẩm đỏ có bày rất nhiều bồn hoa và hơn chục nữ tỳ ăn mặc diêm dúa. Chúng đi lui đi tới để bưng rượu trà mời

khách.

Giữa những bồn hoa có kê nhiều bàn gỗ ghế này. Từng tốp năm ba người tri kỷ ngồi chuyện gẫu với nhau.

Trong hội trường có mỹ nữ, rượu ngon hoa tươi, du thuyền, ai thích thứ nào thì tiến về phía đó.

Lôi Phi tay chắp để sau lưng đưa mắt nhìn bốn phía. Coi bề ngoài tưởng chừng y đang ngoạn thưởng những thuyền hoa rực rỡ mà thực ra y ngấm ngầm chú ý về cách bố trí tình thế những thuyền gỗ liên tiếp để làm hội trường.

Toàn trường vừa lớn vừa nhỏ có đến chín khu hoa thuyền. Hội trường Trung ương đặc biệt rộng lớn và mặt nào cũng có cầu thông với các hoa trường khác.

Bỗng thấy một ả nữ tỳ xinh đẹp tay bưng khay gỗ tiến lại trước mặt hỏi:

- Đại gia dùng trà hay dùng rượu?

Lý Hàn Thu đáp gọn một tiếng:

- Trà.

Ả nữ tỳ tay trái bưng khay, tay phải cầm một chung trà đưa lên nói:

- Xin tha lỗi cho tiểu tỳ dâng trà một tay.

Lý Hàn Thu đón lấy chén trà nói:

- Thật phiền cô quá!

Ả nữ tỳ đảo mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Các hạ cũng dùng trà chăng?

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Tại hạ uống rượu.

Nữ tỳ lại cầm chén rượu đưa lên.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu tay cầm chung rượu, chung trà, nhưng không uống ngấm ngầm đổ xuống sông Tần Hoài.

Lý Hàn Thu nói:

- Coi chừng trên thuyền hoa chẳng có mấy người.

Lôi Phi đáp:

- Hiện giờ hãy còn sớm, khách mới đến lác đác...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Trong chín hoa trường này có đến mấy trăm con thuyền ghép lại. Vì hội trường rộng quá, hiện

giờ tuy còn thưa thớt mà ít ra cũng đến hơn trăm người khách rồi.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Bây giờ chúng ta hãy tìm cách coi cho biết rõ tình thế chín hoa trường này.

Lôi Phi gật đầu rồi cất bước đi trước. Hai người đi qua cầu vào một hoa trường khác.

Mỗi hoa trường đều có màu sắc đặc biệt cách trang sức hoa trường nào cũng cực kỳ xa xí. Ngoài ra những phụ nữ phục sắc không giông nhau bưng trà rượu đi lại tiếp khách.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu hóa trang làm người bình thường không ai để ý nên hành động rất thong thả.

Hai người đi hết được sáu hoa trường thì cảm thấy số du khách thêm lên rất nhiều. Những người đến thăm hoa rất phức tạp dường như có cả nhân vật Tam Sơn Ngũ Nhạc.

Lôi Phi để ý quan sát thấy rất nhiều người quen, vì y đã hóa trang thay đổi sắc mặt nên không ai nhận ra.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

Lôi Phi lại gật đầu đi trước.

Hoa trường chính giữa đặc biệt rộng lớn, bốn mặt đều để bồn hoa làm giậu. Về phía đông có dựng khán đài kê hàng mấy trăm ghế gỗ, hàng lối rất là tề chỉnh.

Lôi Phi nói:

- Chắc đây là nơi tuyển phu của 12 mỹ nữ.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi lại:

- Không hiểu đến mấy giờ mới bắt đầu cao trào tuyển phu?

Trong hoa trường này đã có đến hơn ba chục người, số đông là những nhân vật giang hồ nai nịt gọng gàng ngoài khoác áo choàng.

Đột nhiên Lý Hàn Thu khẻ bấm Lôi Phi nói:

- Lôi huynh hãy coi công nhân khán đài!

Lôi Phi ngảnh đầu nhìn ra thì thấy một công nhân mặt đen bóng loáng đứng dưới ngọn hoa đăng. Ánh đèn soi vào trái tai y rõ vết ám ký chính tay y đã vạch vào.

Lý Hàn Thu thấy Lôi Phi là một người giàu kinh nghiệm cháng rất tâm phục và giật mình tự nhủ:

- Quả nhiên những người này đều bị Giang Nam Song Hiệp thu dụng rồi.

Chàng lại đưa mắt nhìn quanh trong vòng một trượng không thấy người nào có ám ký nữa khẽ nói:

- Những người này đã thay đổi diện mạo và cả màu da, e rằng họ có gặp thân hữu cũng không

ai nhận ra được.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh sợ họ mất cả ký ức cùng thần trí. Đó mới là điều trọng yếu.

Lý Hàn Thu toan trả lời thì đột nhiên có tiếng bước chân cấp bách vọng lại. Chàng quay đầu nhìn ra thấy ả nữ tỳ toàn thân mặc quần áo màu hông tay bưng chén trà đon đã tới nói:

Mời hai vị dùng trà.

Lý Hàn Thu thò tay ra nhắc lấy chén nói:

- Đa tạ cô nương.

Hồng y nữ tỳ nghiêng mình đáp:

- Tiểu tỳ không dám.

Lôi Phi nhìn lên đài hỏi:

- Không hiểu cuộc mỹ nữ tuyển phu bao giờ mới bắt đầu?

Hồng y nữ tỳ đưa mắt ngó hai người rồi cười đáp:

- Tối mai.

Lôi Phi nói:

- Thế ra đêm nay vô vọng rồi.

Hồng y nữ lại cười nói:

- 12 vị cô nương cô nào cũng đẹp như thiên tiên. Nếu hai vị thích mỹ nữ xin mời tối mai đến sớm.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Đa tạ cô nương có lòng chỉ điểm.

Y đảo mắt ngắm ả nữ tỳ từ đầu xuống tới gót chân rồi hỏi:

- 12 vị mỹ nữ đó so với cô nương thế nào?

Hồng y nữ mỉm cười đáp:

- Tiểu tỳ xấu xa quê kệch khi nào dám so bì với 12 vị mỹ nữ?

Lôi Phi nói:

- Họ là những tuyệt mỹ nhân hay sao?

Hồng y nữ tỳ đáp:

- Các cô đó đẹp thiệt. Tối mai đại gia đến coi mới biết là tiểu tỳ không nói ngoa.

Lôi Phi đưa tay lên vuốt râu hỏi:

- Lão phu lớn tuổi thế này chẳng biết có được tham dự không?

Hồng y nữ tỳ đáp:

- Bất luận là ai cũng được tham dự hết, không cần tuổi tác bao nhiêu mà chỉ trông vào võ công.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Biện pháp này thật là công bằng.

Hồng Y nữ tỳ thấy Lôi Phi hỏi chuyện dằng dai, dường như không có gì đáng nghi ngờ thì cũng không nói nhiều nữa trở gót đi luôn.

Lôi Phi tủm tỉm cười đặt chung trà xuống nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Rời khỏi nơi đây hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta về khách sạn ngủ một đêm cho thích mắt rồi tới tối mai hãy đến tranh đoạt mỹ nhân.

Câu này y nói rất lớn dường như cố ý để cho những người gần đó cũng nghe tiếng.

Lúc này những người đến tụ tập đã đông lắm. Họ đủng đỉnh đi vòng quanh hoa trường.

Lôi Phi đảo mắt nhìn thấy đến hơn chục người đứng vây quanh mình thì trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Không hiểu bọn này có chuyện mưu đồ gì?

Bỗng thấy một đại hán vào trạc tứ tuần chấp tay hỏi:

- Quí tính ông bạn là gì?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ là Điền Xá.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Còn cách xưng hô huynh đài thế nào?

Đại hán đáp:

- Tại hạ là Ngô Hằng.

Lôi Phi chắp tay nói:

- Té ra là Ngô huynh!

Ngô Hằng nói:

- Tại hạ không dám. Điền huynh lập trại ở đâu?

Lôi Phi đáp lại bằng giọng Tứ Xuyên:

- Tiểu đệ ở Xuyên Trung tới đây. Suốt đời bôn tẩu giang hồ hành tung vô định.

Lý Hàn Thu thấy bọn người vây quanh chàng đều đứng giữ phương vị tựa hồ chắn mất lối đi của hai người thì giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Phải chăng bọn này là thủ hạ của Giang Nam Song Hiệp giả dạng làm những nhân vật đến dự hội chuyên đi tìm những nhân vật không rỏ lai lịch để rắc rối. Dù có xảy chuyện xung đột thì cũng là những vụ xích mích của tân khách với nhau không thành to chuyện được. Phương pháp này thật là tuyệt diệu!

Bổng nghe Ngô hằng cười khanh khách hỏi:

- Còn vị kia đối với Điền huynh là thế nào?

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Tiểu đệ là Trần Khởi Ngô Hằng hỏi:

- Trần huynh cũng ở Xuyên Trung tới đây ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không phải! Tiểu đệ ở Trung Nguyên.

Lôi Phi nói theo:

- Bọn tiểu đệ mới quen nhau.

Ngô Hằng nói:

- Té ra là thế!

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Ngô huynh căn vặn bọn tại hạ như vậy dường như là nhân vật bảo vệ hoa trường?

Câu này y nói rất lớn quả nhiên thấy phản ứng. Rất đông người chạy lại.

Ngô Hằng vội đáp ngay:

- Điền huynh đừng hiểu lầm. Tiểu đệ không liên quan gì đến Hoa hội này cả.

Lôi Phi nói:

- Như vậy Ngô huynh có điều không phải. Giả tỷ Ngô huynh là nhân vật trong ban tổ chức mà cật vấn thì còn có lý. Ngô huynh đã không phải người trong Hoa hội mà ngọn hỏi ngành tra cho biết rõ lai lịch là có ý gì?

Chương 53 - Người áo đen ẩn hiện bất thường

Ngô Hằng cười ha hả đáp:

- Điền huynh thật quá đa nghi. Bất quá tiểu đệ muốn kết bạn với Điền huynh mà thôi.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì ra tiểu đệ đã trách lầm Ngô huynh mất rồi.

Ngô Hằng nói:

- Chuyện gì đã qua ta nên bỏ đi. Nếu Điền huynh không có ý kết bạn với tiểu đệ, tiểu đệ không miễn cưỡng.

Rồi y trở gót đi ngay.

Sáu bảy tên đại hán chia giữ bốn mặt cũng cất bước đi theo Ngô Hằng.

Đột nhiên có âm thanh gay gắt lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thì là một tên hán tử trung niên, toàn thân vận đồ đen, đầu bịt khăn đen, cả đôi giày cũng bằng vải đen, đủng đỉnh từ giữa đám đông đi ra.

Nếu không để ý thì chẳng thấy gì, song lưu tâm một chút liền nhận thấy cách phục sức của người này rất kỳ dị.

Ngô Hằng đưa mắt nhìn người áo đen hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Lúc này những người đến coi vụ nhiệt náo mỗi lúc một đông. Bọn Ngô Hằng trước đứng thành thế bao vây Lôi Phi thì bây giờ chính y lại bị bọn người thóc mách bu quanh.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn ra thấy bọn người đến tụ tập trong hoa trường để coi náo nhiệt lên tới năm, sáu chục thì nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu xảy ra chuyện tranh chấp làm kinh động đến Giang Nam Song Hiệp.

Bỗng nghe người áo đen lạnh lùng nói:

- Tại hạ muốn hỏi các hạ.

Ngô Hằng hỏi lại:

- Tôn giả hỏi điều chi?

Người áo đen hỏi:

- Các hạ có người mướn đến đây hay chỉ là một du khách?

Ngô Hằng ngó bộ mặt người áo đen lạnh lùng như băng giá chẳng khác gì cơn gió lạnh thổi từ địa ngục lên. Gã ngó thêm một lúc càng thấy khiếp sợ phải quay nhìn ra chỗ khác vì tướng mạo người áo đen có dáng một nhân vật đã luyện những võ côn kỳ bí, ác độc của tà phái.

Người áo đen không thấy Ngô Hằng trả lời, không nhịn được nữa lại hỏi tiếp:

- Tại hạ đã hỏi ai chỉ hỏi đến hai lần. Bây giờ xin nhắc lại. Các hạ có người mướn đến đây hay chỉ là du khách?

Ngô Hằng tuy trong lòng có ý khiếp sợ người áo đen, nhưng gã ngó lui ngó tới thấy hắn chỉ có một mình, không có đồng bạn trợ quyền nên cũng mạnh dạn lên một chút, cất tiếng hỏi lại:

- Nghe khẩu khí các hạ có vẻ hách lắm. Chắc các hạ cũng là một nhân vật có danh vọng?

Người áo đen ngắt lời:

- Tại hạ đã hỏi hai lần mà các hạ vẫn nói đi đâu cứ chưa trả lời.

Ngô Hằng nói:

- Tại hạ nghe rõ rồi, nhưng các hạ vẫn có vẽ lấn át người...

Người áo đen đột nhiên tiến tới một bước vươn tay ra chụp.

Ngô Hằng né mình tránh khỏi.

Động tác của người áo đen mau lẹ dị thường. Hắn không chờ Ngô Hằng trả đũa đã phóng cả song chưởng đánh ra trong thế liên hoàn.

Ngô Hằng để ý nhìn thấy mười đầu ngón tay đối phương đều để móng thật dài khác người thường xa, mà màu sắc xanh ngắt thì không khỏi kinh hãi. Vì trong lòng hoang mang chân tay đờ đẫn một chút né tránh không kịp, Gã thấy lưng bàn tay trái đau nhói vì bị móng tay người áo đen khẻ vạch vào. Gã liền rít một hơi dài rồi nhảy lui về phía sau bốn thước.

Người áo đen không đuổi nữa, đứng nguyên một chỗ dằn giọng hỏi:

- Tại hạ hỏi các hạ là người như thế nào?

Ngô Hằng ngó lại vết thương ở tay trái thấy sưng vù lên thì trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận. Gã thò tay phải vào bọc lấy ra một lưỡi thủy thủ.

Người áo đen lạnh lùng nói:

- Các hạ không còn cơ hội động thủ nữa đâu. Chỉ trong thời gian chừng ăn xong bữa cơm là chất độc phát tác, ngoài cách chặt đứt tay đi không còn biện pháp nào khác.

Ngô Hằng nói:

- Giữa tại hạ và các hạ vốn không có thù oán...

Người áo đen ngắt lời:

- Tại hạ đã cảnh cáo mấy lần mà các hạ không tin nên không còn cách nào khác nữa.

Ngô Hằng nói:

- Trước khi chất độc phát tác tại hạ còn có thể đã thương các hạ được.

Người áo đen cười lạt hai tiếng rồi hỏi:

- Các hạ muốn đánh bạc với vận khí chăng?

Ngô Hằng đáp:

- Giết người thì phải thường mạng, nợ bạc thì phải trả tiền. Các hạ đã thi hành độc thủ với tại hạ thì tại hạ bất tất phải nói chuyện nhân nghĩa với các hạ nữa.

Người áo đen thách thức:

- Các hạ có tài gì cứ trổ hết ra đi!

Ngô Hằng vung lưỡi đao trủy thủ trong tay lên. Trong đám đông đột nhiên có năm đại hán chạy lại.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi Lôi Phi:

- Chúng ta có nên giúp y một tay không?

Lôi Phi đáp:

- Không nên hấp tấp. Chúng ta hãy lẳng lặng chờ xem diễn biến rồi sẽ liệu.

Lúc này trong hoa trường rất náo nhiệt, số người bu lại mỗi lúc một đông. Có đến dư trăm... Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu bị chìm đắm vào trong đám đông. Những người đến sau không hiểu mới đầu câu chuyện do hai người mà ra.

Người áo đen cười lại hỏi:

- Các vị muốn động binh chăng?

Ngô Hằng đáp:

- Đúng thế! Lấy khí giới ra đi!

Một hồi loảng xoảng vang lên! Năm đại hán vây lại đã rút binh khí ra. Năm thanh quỉ đầu đao dưới ánh đèn sáng lấp loáng ánh hàn quang.

Bổng nghe trong đám đông có người cười lạt lên tiếng:

- Sáu người đánh một thật là bất công!

Ngô Hằng đảo mắt nhìn quanh. Người vừa nói đó vào trạc tứ tuần, thân thể cao lớn, mình vận võ phục, ngoài khoác áo choảng. Chuôi kiếm thò ra ngoài áo sợi dây đeo màu vàng lay động.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã không dám ra tay.

Người áo đen cười lạt hỏi:

- Sao các vị không động thủ đi?

Ngô Hằng liền thay đổi thái độ hỏi lại:

- Tại hạ muốn hiểu rõ tính danh của các hạ trước.

Người áo đen hững hờ đáp:

- Tại hạ đã không muốn với cao kết giao với các hạ thì hà tất phải thông tên báo họ.

Thái độ lạnh lùng, lời nói sắc bén tựa hồ có ý trêu chọc cho Ngô Hằng phải ra tay.

Ngô Hằng không sao nhịn được liền nói:

- Xem chừng bữa nay tại hạ mà không chết thì các hạ hết sống.

Gã dứt lời đột nhiên huy động lưỡi đao trủy thủ đâm tới.

Ngô Hằng vừa ra tay, năm đại hán kia cũng nhất tề huy động quỉ đầu đao chém tới.

Chỉ trong chớp mắt, ánh đao lấp loáng bao vây người áo đen vào giữa.

Người áo đen chuyển động thân hình như con bướm xuyên hoa lấp loáng giữa làn đao quang.

Năm thanh quỉ đầu đao và một lưỡi trủy thủ bố trí thành một tấm lưới rất nghiêm mật song thủy chung vẫn không đã thương được người áo đen.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Võ công người áo đen không phải tầm thường. E rằng sáu người chẳng có cách gì đã thương được hắn.

Chàng chưa dứt lời bỗng có tiếng rên ư ử vọng lại.

Một bóng người lấp loáng. Một tên đại hán dùng quỉ đầu đao bổng vọt ra ngoài. Thanh quỉ đao của gã không biết đã lọt vào tay người áo đen lúc nào?

Người áo đen tay đã cầm đao, khí thế lại càng hung mãnh.

Sau một hồi choang choảng vang lên, ánh đao quang bao vây hắn đều bị hất văng ra.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng hét lớn:

- Dừng tay!

Trong đám đông một hán tử trung niên áo xanh từ từ bước ra. Y chắp tay nói:

- Tiểu đệ là Lý Lãng. Tổng quản hoa trường này...

Người áo đen dừng tay lại nói:

- Các hạ tới vừa đúng lúc.

Lý Lãng nói:

- Tại hạ có việc ở ngoài vừa nghe tin phải lật đật về ngay. Thật có điều không phải với các vị.

Người áo đen nói:

- Lý huynh chỉ về sớm một khắc là tiểu đệ không bị người vây đánh.

Lý Lãng đưa mắt nhìn Ngô Hằng nói:

- Các vị lấy nhiều lấn ít phải chăng có ý đại náo Hoa hội?

Ngô Hằng đáp:

- Bọn tại hạ bất quá có điều xích mích trong nhất thời thành ra phạm tội. Vậy bây giờ xin có lời từ tạ.

Đoạn hắn chắp tay xá dài hỏi:

- Tổng quản mới trông thấy bọn tại hạ vây đánh một người, nhưng đã rõ nguyên nhân chưa?

Người áo đen cười lạt hỏi:

- Các hạ muốn rung động Lý tổng quản thì đã làm gì được ai?

Lý Lãng cười mát nói:

- Tiểu đệ giữ chức tổng quản hoa trường này không những phải đem toàn lực ra bảo vệ hoa trường để tránh sự phá hoại của người khác mà còn có bổn phận bảo vệ cho những người đến tham dự Hoa hội được an toàn, cũng điều giải các xích mích. Vì thế bất luận việc gì cũng cần hiểu rõ.

Người áo đen chỉ buông tiếng cười khẩy chứ không nói nữa.

Ngô Hằng lại nói tiếp:

- Huynh đài đây đã ngấm ngầm dùng chất kịch độc để đả thương tay trái tại hạ.

Lý Lãng cau mày hỏi:

- Các hạ có thể cho tại hạ coi vết thương được chăng?

Ngô Hằng đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Đoạn gã đưa tay trái ra.

Lý Hàn Thu hãy còn ít tuổi thích xem nhiệt náo. Chàng chen vào trước mặt Ngô Hằng ngó thấy lưng bàn tay trái gã sưng cao lên mấy tất. Miệng vết thương tím bầm và nổi vằn.

Lý Lãng gật đầu nói:

- Vết thương khá nặng!

Hắn đưa mắt nhìn người áo đen hỏi:

- Đây là các hạ ra tay đả thương phải không?

Người áo đen hững hờ đáp:

- Phải rồi!

Lý Lãng lại hỏi:

- Các hạ có thuốc giải độc không?

Người áo đen buông thõng:

- Dĩ nhiên là có.

Lý Lãng hỏi:

- Các hạ có thể tặng cho tại hạ một viên được chăng?

Người áo đen cười lại hỏi lại:

- Phải chăng Lý tổng quản xin thuốc thay cho y?

Lý Lãng đáp:

- Tiểu đệ có nhiệm vụ ở đây không muốn có người bị thương vong tại hoa trường.

Người áo đen lại cười đáp:

- Nếu như thế thì tại hạ không chịu.

Lý Lãng ngẩn người ra một chút rồi cười khanh khách nói:

- Tại hạ tưởng huynh đài nên thuận cho là hơn.

Người áo đen hỏi:

- Lý tổng quản xử sự có một thái độ thiên lệch, tổng quản có biết không?

Lý Lãng nói:

- Đại hội của bọn tại hạ đã có lề luật định rõ. Thấy người bị thương thì phải cứu trợ, kẻ yếu đuối thì phải bênh vực. Bọn y tuy đông người nhưng không mạnh bằng huynh đài.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hơn nữa y bị thương rất nặng, nếu không giải cứu kịp thời e rằng đến phải chặt tay.

Người áo đen cười lạt hỏi:

- Nếu tiểu đệ bị thương dưới loạn đao của bọn họ thì sao?

Lý Lãng đáp:

- Tiểu đệ cũng phải đến ngăn cản.

Người áo đen phì cười nói:

- Thật là chuyện cứu cấp kẻ bị thương, bênh vực người yếu đuối nghe rất lọt tai!

Lý Lãng nghe giọng mỉa mai không khỏi biến sắc lạnh lùng hỏi:

- Các hạ tay không một mình chọi năm còn chưa đủ mạnh hay sao?

Người áo đen cười khẩy đáp:

- Xem chừng bọn kia có mối liên quan với các hạ.

Lý Lãng không khỏi lửa giận bốc lên ngùn ngụt nhưng hắn cố dằn lòng hỏi lại:

- Cách xưng hô các hạ thế nào?

Người áo đen đáp:

- Tại hạ đã lên được hoa thuyền. Nếu không có thiệp mời của Giang Nam Song Hiệp thì cũng phải trổ võ công mới được tiến vào hội trường, tưởng chả cần phải thông tên báo họ nửa.

Lý Lãng tức giận đến cực điểm, hắn đảo mắt nhìn quanh bốn phía thấy quần hào ai cũng lộ vẻ nghiêm trọng, thì không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Tình thế lúc này rất phức tạp, nếu mình xử sự không khéo tất nổi cuộc phong ba.

Hắn nghĩ vậy liền dẹp lửa hận, tủm tỉm cười nói:

- Huynh đài đã không muốn báo danh tại hạ cũng không dám miễn cưỡng, song tại hạ có mấy lời cần phải thuyết minh trước.

Người áo đen hỏi:

- Được rồi! Các hạ có điều gì cứ nói?

Lý Lãng chậm rãi đáp:

- Trong hoa trường đã có nghiêm lệ. Điều quan trọng thứ nhất là không nên đánh lộn hoặc mượn duyên cớ để quấy rối đại hội. Đã có một chỗ động võ là diễn võ đài cũng ở trong hoa trường mà tiểu đệ có trách nhiệm bảo vệ đây. Diễn võ đài chính là nơi 12 cô hoa nữ kén chồng. Những người đến tham dự Hoa hội đều có thể trông vào võ công của mình mà lên đài tỷ thí.

Người áo đen nói:

- Đa tạ các hạ có lời chỉ giáo.

Lý Lãng lại nói:

- Diễn võ đài tới mai mới bắt đầu mở cửa trong một thời kỳ bảy ngày liền. Nếu 12 cô hoa nữ mà kén được giải tế sớm hơn thì hoa trường tỷ võ này kết thúc sớm hơn. Bằng không thì lôi đài phải liên tục mở trong bảy ngày. Huynh đệ có muốn động võ thì lên đó mà tỷ đấu mới là danh chính ngôn thuận.

Người áo đen chưa kịp trả lời thì bên ngoài có thanh âm hỏi lại:

- Giả tỷ trong bảy ngày mà 12 mỹ nữ chưa lựa được đủ phu tế thì lôi đài cũng tạm kết thúc hay sao?

Lý Lãng đáp:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì anh hùng hào kiệt võ lâm không thiếu người chẳng có lý nào lại không lựa được 12 vị đầy đủ tư cách về võ công cũng như về nhân phẩm.

Người kia lại hỏi:

- Trường hợp mà 12 mỹ nữ có tính cao ngạo không lựa được đủ thì sao?

Lý Lãng đáp:

- Nhiệm vụ của tiểu đệ chỉ có trách nhiệm bảo vệ hoa trường này nên về luật lệ tỷ võ cho các cô mỹ nữ tuyển phu không hiểu đầy đủ. Tối mai lúc khai đài sẽ có người giải thích tường tận về cuộc tỷ đấu. Xin miễn cho tiểu đệ khỏi trả lời về vấn đề này.

Hắn đảo mắt nhìn quanh bỗng ra chiều sửng sốt nói:

- Lạ thiệt!

Dường như hắn tự biết mình lỡ lời, nên hai tiếng "lạ thiệt" vừa ra khỏi cửa miệng, hắn lập tức dừng lại không nói nữa.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn quanh thì ra người áo đen đã mất biến không hiểu từ lúc nào. Chàng chỉ thấy thanh quỉ đầu đao mà y đoạt được lúc trước hiện còn cắm xuống ván lát.

Chàng khẽ hỏi Lôi Phi:

- Không biết người áo đen là ai mà ghê gớm thế? Nguyên một thân pháp chợt ẩn chợt hiện cũng cao thâm không biết đâu mà lường!

Lôi Phi khẽ đáp:

- Chúng ta đi kiếm nơi tĩnh mịch nghỉ một lúc đã!

Bổng thấy Lý Lãng chắp tay tuyên bố:

- Cuộc phân tranh đã giải quyết xong. Xin các vị trở về nguyên chỗ xơi rượu dùng trà.

Quần hào đứng vây quanh thấy không còn gì đáng coi nữa liền lục tục giải tán.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu tới một gốc hoa trường ngồi xuống hai chiếc ghế tre.

Một ả nữ tỳ liền bưng trà lại đặt xuống bàn rồi bỏ đi.

Lôi Phi chờ thị đi xong rồi khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Lý đệ đã nhìn thấy chuyện gì chưa?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Tần Hoài Hoa hội này đã được bố trí cực kỳ nghiệm mật. Hiện giờ chúng ta bị người để ý rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy hôm nay chúng ta ra sớm một chút đi về phía hoang lương vắng vẻ hạ sát kẻ theo dõi. Tối mai thay đổi diện mạo rồi lại tới đây.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh e rằng câu chuyện không giản dị như thế được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy bây giờ làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Hay hơn hết là chúng ta ở đây tìm cách giải mối hoài nghi trong lòng họ.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ tưởng chuyện này lại càng khó hơn.

Lôi Phi nói:

- Người áo đen đã ngăn cản đỡ cho chúng ta một hồi. Bây giờ tất cả những người của hội trường đang bắt đầu hành động tìm kiếm hành tung y.

Lý Hàn Thu chợt nhớ ra điều gì liền hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh có để ý đến người bị thương là Ngô Hằng không?

Lôi Phi ngẩn người ra một chút đáp:

- Tiểu huynh không để ý.

Lý Hàn Thu nói:

- Gã bị thương khá nặng nếu không giải cứu kịp thời thì e rằng đến phải chặt tay. Bất luận gã có phải người của Giang Nam Song Hiệp không, nhưng đã bị thương ở trong hội trường thì dĩ nhiên Giang Nam Song Hiệp phải để ý đến. Không ngờ cả gã cũng đi đâu mất.

Lôi Phi chưa kịp trả lời thì thấy một đôi nam nữ đi đến.

Tần Hoài Hoa hội là nơi tụ họp đủ thứ người trong võ lâm. Coi bề ngoài ai cũng đầy đủ tự do không bị câu thúc. Trên hoa trường đều có trà thơm rượu quí ai muốn dùng gì thì dùng ngoại trừ những ả nữ tỳ đi lại mời khách chẳng còn ai quấy nhiễu. Tân khách tùy ý đi lại thưởng ngoạn hay ngồi đâu cũng được. Tuy nhiên hết thảy đều bị bao nhiêu người ngấm ngầm giám thị, có điều bề ngoài chẳng thấy gì mà thôi.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu đã biết nội tình nên lúc nào cũng đề cao cảnh giác. Hai người đang nói chuyện vừa ngó tới có người đi tới liền lập tức im miệng.

Cặp nam nữ kia đi về phía Lôi Phi và Lý Hàn Thu rồi uể oải ngồi xuống ghế đối diện.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu nhắm mắt giả vờ ngủ. Lúc này hai người đã nằm dài trên chiếc kỷ này.

Cặp nam nữ ngồi cách hai người không đầy bốn thước.

Một ả nữ tỳ theo sau đôi này bưng hai chén trà và đồ điểm tâm đến đặt xuống rồi rón rén rút lui.

Lý Hàn Thu hé mở cặp mắt ngó đôi nam nữ thì thấy gã trai chừng 25, 26 tuổi, tướng mạo khôi ngô anh tuấn. Còn cô gái mới 17, 18 tuổi mình mặc võ phục áo xanh. Dung nhan vào bậc trung lưu. Trên lưng cô đeo túi xoa tiêu khiến mọi người ai cũng chú ý.

Lý Hàn Thu chưa qua lại giang hồ lâu ngày nên không biết túi xoa tiêu đại biểu hạng người nào, nhưng cứ coi số lượng của túi tiêu cũng đủ tỏ cô là tay cao thủ chuyên phóng ám khí.

Bỗng nghe gã trai cất tiếng hỏi:

- Đại muội tử! Muội tử coi ở đây có vui không?

Thiếu nữ áo xanh đáp:

- Vui thì vui thiệt nhưng trong lòng tiểu muội rất hồi hộp.

Gã trai hỏi:

- Muội muội sợ gì?

Thiếu nữ đáp:

- Sợ mổ mổ rượt theo.

Gã trai cười lạt nói:

- Chúng ta đã chạy xa hàng mấy ngàn dậm thì mụ đuổi kịp thế nào được? Tiểu huynh xem chừng muội muội thật quá lo xa, lúc nào cũng ngơm ngớp lo âu thì đời sống có chi lạc thú.

Thiếu nữ áo xanh hạ thấp giọng xuống nói:

- Nói khẽ chứ! Trước mặt có người đó.

Gã trai cười nói:

- Ai để ý đến chuyện mình làm cóc gì? Muội muội bất tất nghi ngờ cả quỉ thần cho mệt óc.

Thiếu nữ áo xanh đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu thì thấy cả hai người cùng nằm duỗi dài không nhúc nhích liền khẽ thở phào một cái rồi hỏi:

- Vương đại ca! Tại sao chúng ta lại cứ tìm đến chỗ đông đảo. Sao không kiếm một nơi thâm sơn cùng cốc không vết chân người chẳng hay hơn ư?

Gã trai thủng thẳng đáp:

- Hết ngày này đến tháng khác giam mình vào nơi tịch mịch quạnh hêu thì chịu thế nào được?

Thiếu nữ lại hỏi:

- Đã có tiểu muội bầu bạn thì còn lo gì tịch mịch?

Gã trai lắc đầu đáp:

- Không được, không được! Tuy có muội muội bầu bạn nhưng ở chốn thâm sơn cùng cốc chỉ có hai người suốt ngày ủ rũ nhìn nhau...

Thiếu nữ chau mày ngắt lời:

- Trước kia đại ca đã bảo chỉ cần sao có tiểu muội bầu bạn là không mong chuyện gì khác nữa kia mà?

Gã ngó thiếu nữ đáp:

- Tiểu huynh trước có nói thế thật, nhưng bây giờ khác rồi.

Thiếu nữ hỏi:

- Khác ở chỗ nào?

Gã trai đáp:

- Thời gian theo hoàn cảnh mà thay đổi. Trước kia tiểu huynh nói thế là vì trong lòng chỉ ước nguyện có vậy mà thôi. Nhưng sau bấy nhiêu ngày chúng ta phiêu bạt với nhau, tiểu huynh biến đổi chủ ý rồi...

Thiếu nữ áo xanh cười lạt xẵng giọng hỏi:

- Vương bảo Sơn! Ngươi chưa lấy ta làm vợ mà đã chán rồi phải không?

Vương bảo Sơn đáp:

- Trước kia tại hạ là một kẻ phiêu lưu giang hồ, tiêu dao tự tại chẳng cần trốn tránh ai truy sát. Nhưng từ ngày đi với cô nương phải sống một cuộc đời lén lút ngày nghỉ đêm đi. Mỗi bữa mấy lần thay đổi hình dạng...

Thiếu nữ áo xanh nói:

- Ngươi đã quỳ trước mặt ta tuyên lời thề xin theo ta, chứ ta có bắt buộc ngươi theo ta đâu. Vậy trách ta thế nào được?

Vương bảo Sơn đáp:

- Phải rồi! Lúc trước tại hạ chưa nghĩ đến những cái đau khổ về chuyện trốn lánh. Nếu còn kéo dài cuộc đời khó chịu này thì thật là sống không bằng chết.

Thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Vậy bây giờ ngươi muốn sao?

Vương bảo Sơn đáp:

- Võ công của cô nương và thủ pháp dùng ám khí đều chẳng kém gì bọn đồng môn. Chỉ cầu sao bà già đừng thân hành rượt theo, còn bọn chúng sáu người thì cô nương sợ cóc gì?

Thiếu nữ áo xanh lắc đầu hỏi:

- Ngươi muốn ta liều mạng động thủ cùng chị em đồng môn chăng?

Vương bảo Sơn đáp:

- Bây giờ bọn họ chưa đuổi tới nơi, mình cứ ở đây chờ họ đến sẽ động thủ cũng không muộn.

Thiếu nữ áo xanh nói:

- Không được. Ta quyết chẳng khi nào động thủ với đồng môn. Bây giờ chỉ còn một biện pháp là chạy đi chạy đến nơi họ đuổi không kịp, kiếm không thấy.

Vương bảo Sơn nói:

- Những ngày chạy lạc lõng bên chân trời góc biển, thực tình tại hạ chịu không nổi nữa rồi.

Thiếu nữ áo xanh giương cặp mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mặt Vương bảo Sơn, dằn giọng hỏi:

- Vậy ngươi tính sao?

Vương bảo Sơn ngơ ngác đáp:

- Còn tính sao nữa? Tại hạ đã nói cứ trốn lánh thế này không phải là một biện pháp.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm quan sát. Chàng nhìn rõ cử động của hai người này. Những lời đối đáp của họ cũng lọt vào tai chàng hết. Chàng thấy Vương bảo Sơn đối với thiếu nữ áo xanh ra chiều vừa chán ngán lại vừa khiếp sợ thì không khỏi cười thầm trong bụng tự hỏi:

- Gã đã nhu nhược thế này thì sao trước kia lại năn nỉ cùng cô ả tư bôn?

Bỗng nghe thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Trốn chạy không phải là một biện pháp vậy ngươi có lương sách gì không?

Chương 54 - Lý Hàn Thu giả dạng Trương Tam

Vương Bảo Sơn đáp:

- Chúng ta tìm một nơi qui đầu mượn sức người để che chở cho mình.

Thiếu nữ áo xanh trầm ngâm một lúc rồi dịu giọng hỏi:

- Chúng ta qui đầu nơi nào bây giờ? Còn ai là người đã thu nạp bọn mình nữa?

Vương Bảo Sơn đáp:

- Hiện giờ có một nơi qui đầu được nhưng mình phải tìm cách lập chút công lao trước mới xong.

Thiếu nữ áo xanh lắc đầu nói:

- Tiểu muội chắc Giang Nam Song Hiệp không dám gây thế với gia sư.

Vương Bảo Sơn cười nói:

- Cái đó tiểu huynh đã nghe rõ rồi. Giả tỷ trước đây một tháng mà mình đến qui đầu thì nhất định họ cột mình lại đưa về trả lệnh sư, nhưng hiện nay thì không thế nữa.

Thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Tại sao vậy?

Vương Bảo Sơn đáp:

- Vì hiện nay họ đang muốn thu quét nhân tài. Chúng ta dầu dĩ họ thu dụng nhưng...

Thiếu nữ hỏi:

- Nhưng làm sao?

Vương Bảo Sơn đáp:

- Võ công và thủ pháp dùng ám khí của muội muội sẽ được họ hoan nghênh ngay. Còn tiểu huynh cần phải lập được công lớn, họ mới chịu trọng dụng.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nghe giọng lưỡi Vương Bảo Sơn thì dường như thiếu nữ kia chẳng những võ công cao cường hơn gã mà cô còn là nhân vật có nhiều lai lịch.

Bỗng nghe thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Đại ca định lập công gì?

Vương Bảo Sơn tủm tỉm cười đáp:

- Cái đó để thủng thẳng rồi sẽ tính.

Thiếu nữ chau mày nói:

- Dường như đại ca có ý lừa gạt tiểu muội.

Vương Bảo Sơn vội cải:

- Không phải đâu.

Thiếu nữ áo xanh khẻ thở dài nói:

- Tiểu muội có cảm giác là hiện nay đại ca đối với tiểu muội không được đằm thắm như trước nữa.

Vương Bảo Sơn khuyên nhủ:

- Cái đó muội muội bất tất phải đa tâm. Bao giờ tiểu huynh đối với muội muội cũng vậy thôi.

Lôi Phi nghe hai người nói chuyện dần dần đi vào mối tình nhi nữ liền khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu gật đầu toan đứng dậy thì thấy một ả nữ tỳ trong hoa trường dẫn hai đại hán tới nơi.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu thấy biến cố xảy ra lại nằm yên.

Bỗng nghe nữ tỳ dẫn hai đại hán đi tới trước thiếu nữ áo xanh, ả quay lại nói với hai đại hán:

- Chính là hai vị này đây.

Hai gã đại hán đồng thanh đáp:

- Đa tạ cô nương dẫn đường cho.

Nữ tỳ tủm tỉm cười rồi trở gót đi ngay.

Hai đại hán thò tay ra kéo ghế ngồi đối diện với hai người.

Một gã đại hán hỏi:

- Phải chăng cô nương từ Vũ Hoa Cốc tới đây?

Thiếu nữ áo xanh chưa kịp đáp thì Vương Bảo Sơn đã cướp lời hỏi lại:

- Hai vị giữ địa vị gì ở đây?

Đại hán mé tả khẽ đáp:

- Bọn tại hạ hy vọng biết lai lịch cô nương cùng các hạ trước rồi sẽ nói rõ thân thế mình cũng chưa muộn.

Vương Bảo Sơn liền đáp:

- Tại hạ là Vương Bảo Sơn.

Đại hán mé tả nói:

- Té ra là Vương huynh! Tiểu đệ có lòng ngưỡng vọng từ lâu. Còn cô nương đây là...

Vương Bảo Sơn nói tiếp:

- Phải rồi! Y ở Vũ Hoa Cốc tới đây.

Đại hán mé tả đưa mắt nhìn thiếu nữ áo xanh rồi hỏi:

- Phải chăng cô nương đứng hàng chữ Vũ và phương danh là Vũ Xuân?

Thiếu nữ áo xanh sửng sốt hỏi lại:

- Sao các vị lại biết?

Đại hán mé tả mỉm cười đáp:

- Tại hạ còn biết rõ cô nương dời khỏi Vũ Hoa Cốc không có lời cáo biệt.

Thiếu nữ áo xanh đứng phắt dậy hỏi:

- Nếu đúng vậy thì sao?

Bỗng thấy hàn quang lấp lòng tay cô đã cầm bảo kiếm.

Lý Hàn Thu khen thầm:

- Thủ pháp cô này lẹ thiệt!

Đại hán mé tả nói tiếp:

- Cô nương bất tất phải nổi nóng. Bọn tại hạ không có ý động thủ với cô nương. Mời cô hãy ngồi xuống nói chuyện.

Vũ Xuân buông tiếng cười lạt hỏi:

- Tại sao các vị lại biết tên tiện thiếp?

Đại hán mé tả đáp:

- Lệnh sư gửi thư đến các môn phái lớn khắp thiên hạ để truy nã cô nương. Trong thư nói cả tên họ vẽ cả hình dáng nên bọn tại hạ mới nhận ra.

Vương Bảo Sơn hỏi:

- Hai vị đã không truy nã bọn tại hạ thì có dụng ý gì?

Đại hán mé tả lại đưa mắt nhìn Vương Bảo Sơn cười nói:

- Vương huynh! Bọn tại hạ mong rằng thu lượm được kết quả về Vũ Xuân cô nương trước rồi sẽ nói chuyện với Vương huynh cũng chưa muộn.

Câu nói của gã tỏ ra coi Vũ Xuân cô nương rất trọng vọng và cực kỳ lãnh đạm với Vương Bảo Sơn.

Vương Bảo Sơn nhìn thiếu nữ áo xanh bằng một vẽ băn khoăn.

Vũ Xuân khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

- Các vị kiếm tiện thiếp làm chi? Xin hãy nói rõ trước rồi sẽ tính.

Đại hán mé tả nhắc lại:

- Vậy cô nương đúng là Vũ Xuân ở Vũ Hoa Cốc không sai rồi.

Vũ Xuân đáp:

- Đúng thế!

Đại hán mé tả khẽ nói:

- Tệ chủ nhân muốn mời cô nương đàm thoại, không hiểu cô nương có chịu lời chăng?

Vũ Xuân hỏi lại:

- Lệnh chủ nhân là ai?

Đại hán mé tả đáp:

- Cô nương cứ gặp mặt sẽ rõ.

Vũ Xuân liếc mắt nhìn Vương Bảo Sơn nói:

- Các vị có việc gì cứ nói với y cũng được bất tất phải hỏi tiện thiếp.

Đại hán mé tả sửng sốt hỏi:

- Y là đại biểu cho cô nương thật ư?

Vũ Xuân đáp:

- Phải rồi! Bất luận y quyết định thế nào tiện thiếp cũng nghe theo.

Vương Bảo Sơn tủm tỉm cười nói:

- Tính tình Vũ Xuân cô nương rất nóng nảy. Hai vị có điều chi cứ nói trước với tại hạ cũng được.

Đại hán mé tả cúi đầu ghé vào tai Vương Bảo Sơn nói mấy câu. Gã gật đầu lia lịa.

Hai người nói rất khẻ chẳng những bọn Lý Hàn Thu nghe không rỏ mà cả Vũ Xuân cũng chẳng hiểu hai người đã nói gì với nhau.

Bỗng thấy Vương Bảo Sơn đứng dậy nói:

- Xuân muội muội! Chúng ta thử đi coi.

Vũ Xuân đứng dậy đi theo Vương Bảo Sơn. Đại hán mé tả tiến lên trước dẫn đường. Đại hán mé hữu đoạn hậu.

Bốn người xuyên qua hoa trường mà đi.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn ra trong vòng một trượng không thấy có ai, khẽ hỏi Lôi Phi:

- Lôi huynh đã rõ chưa?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Mười phần rõ được bảy tám.

Lý Hàn Thu nói:

- Lúc ban đầu tiểu đệ còn hiểu rõ được đôi chút, nhưng về sau thì lờ mờ.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ đã không biết Vũ Hoa Cốc, cũng không thể hiểu Vương Bảo Sơn là người thế nào?

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Tiểu đệ còn một điều thắc mắc.

Lôi Phi hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hai chúng ta nằm đây chẳng lẽ bọn họ không nhìn thấy ư?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên họ nhìn thấy rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng sao họ chẳng quan tâm gì đến bọn ta? Cả những việc có tính cách yếu trọng đều nói huỵch toẹt ra?

Lôi Phi đáp:

- Gã Vương Bảo Sơn lúc đầu có ý để bọn ta nghe rõ, rồi gã không thấy chúng ta có chút phản ứng nào, nên cũng chẳng quan tâm nữa.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Còn hai người đến sau thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Hay ở chỗ họ tưởng lầm mình cũng là bạn hữu với Vương Bảo Sơn. Nếu không thì họ cho là bọn ta bị ám toán rồi. Lại có thể...

Y nói tới đây thì thấy một ả hoa tỳ lật đật đi tới nên dừng lại.

Hai người nằm trên ghế dài lại giả vờ ngủ say chưa tỉnh. Nhưng cũng ngấm ngầm mở hé mắt để xem cử động của hoa tỳ.

Bỗng thấy ả cúi đầu xuống nhìn tận mặt Lôi Phi dường như để coi xem y ngủ thật hay là giả vờ.

Lôi Phi đành nhắm mắt lại rồi tùy ý ả nữ tỳ làm gì y cũng không biết nữa. Song Lý Hàn Thu vẫn để ý theo dõi cử động của ả.

Chàng thấy ả giơ tay lên toan đập vào đầu Lôi Phi, nhưng không nhìn rõ trong tay thị cầm vật gì vội la lên:

- Lôi huynh coi chừng. Đồng thời chàng dơ chân phải lên đá vào cổ tay nữ tỳ.

Lôi Phi động tác cũng rất mau lẹ y vừa nghe Lý Hàn Thu hô lập tức đề khí tránh mình sang một bên.

Nữ tỳ biết mình gặp phải cao nhân liền xoay tay phải đập vào tay Lôi Phi. Đồng thời thị vung chân phải lên phản kích Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu chắc ả cầm lợi khí nên gia tâm đề phòng. Quả nhiên trong tay ả có ánh hào quang lấp loáng.

Lôi Phi khẻ la:

- Buông tay ra!

Y đã điểm trúng vào huyệt đạo sau lưng nữ tỳ.

Động tác của Lôi Phi cực kỳ mau lẹ. Ngón tay trái y điểm trúng huyệt đạo thị tỳ, đồng thời tay phải y vén vạt áo nhét vào miệng ả không để ả kịp kêu một tiếng.

Hay người tuy động tác mau lẹ song vẫn sợ có kẻ ngó thấy.

Lý Hàn Thu mở tay nữ tì ra coi thấy ả cầm một mũi cương châm. Chàng liền móc lấy rồi khẽ bảo Lôi Phi:

- Chúng ta đi thôi!

Lôi Phi thủng thẳng đặt nữ tỳ lên ghế tre xong lật đật rời khỏi hội trường.

Lúc này trong thành Kim Lăng rất đông cao thủ võ lâm tụ hội nên Giang Nam Song Hiệp cũng không dám phái người theo dõi.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu tìm vào một nhà khách sạn ngủ trọ.

Lý Hàn Thu nhẹ buông một tiếng thở phào rồi hỏi:

- Ả nữ tỳ đó đột nhiên hạ độc thủ với chúng ta, không hiểu có dụng ý gì? Chẳng lẻ họ đã biết rõ lai lịch chúng ta?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Chỗ dụng tâm của họ chỉ vì không muốn để vụ bí mật về Vũ Xuân cô nương

tiếc lộ ra ngoài.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vũ Hoa Cốc ở đâu? Dường như oai danh bọn họ không phải tầm thường?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Vũ Hoa Cốc nổi tiếng giang hồ về thủ pháp phóng ám khí và môn Kiếm Trung Châm.

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Kiếm Trung Châm là gì?

Lôi Phi đáp:

- Theo lời đồn thì Kiếm Trung Châm là một thứ bảo kiếm cách chế tạo đặc biệt có ẩn giấu cơ quan. Khi động thủ độc châm ở trong kiếm bắn ra để giết người song nhận xét của tiểu huynh lại khác với lời đồn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cách nhận xét của Lôi huynh thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh nghĩ rằng Kiếm Trung Châm chẳng qua là thủ pháp phóng ám khí có chỗ tuyệt diệu độc đáo khiến người không thể phát giác ra mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bọn họ mời Vũ Xuân cô nương phải chăng vì muốn hiểu môn thần bí này?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Kiếm Trung Châm của Vũ Hoa Cốc là một tuyệt kỹ trong thiên hạ. Dĩ nhiên Giang Nam Song Hiệp cũng để tâm đề phòng, cần tìm ra chỗ bí diệu của nó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người trong Vũ Hoa Cốc ít khi xuất hiện trên chốn giang hồ phải không?

Lôi Phi gật đầu cười đáp:

- Đúng thế! Người Vũ Hoa Cốc chẳng những ít khi qua lại giang hồ mà bọn họ còn hết sức trốn tránh những chuyện thị phi rắc rối trong võ lâm. Nếu ngẫu nhiên có người tìm đến phiền nhiễu là họ hạ thủ tàn độc vô cùng. Khi tỷ đấu họ không để ai sống sót bao giờ...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Mấy năm nay luật của Vũ Hoa Cốc càng nghiêm ngặt hơn. Bọn thủ hạ dưới trướng cơ hồ không được ra khỏi cửa Vũ Hoa Cốc. Người võ lâm vừa kính cẩn vừa e sợ họ, coi họ bằng con mắt đặc biệt và hết sức trách gây chuyện xích mích với họ.

Lý Hàn Thu nói:

- Vụ này kêu bằng cháy thành họa lay. Bọn mình chẳng có liên quan gì với người Vũ Hoa Cốc ấy mà cũng bị phiền lụy vì họ.

Lôi Phi hỏi:

- Làm gì phiền lụy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chúng ta đả thương tỳ nữ trong hoa trường chẳng lẻ họ không theo dõi?

Lôi Phi cười đáp:

- Cái đó không cần. Tối mai chúng ta lại thay đổi thân thế để tiến vào là yên.

Lý Hàn Thu nói:

- Việc cải trang chẳng có gì khó khăn. Nhưng đêm nay đã xảy ra cuộc đại náo mà tối mai không có thiệp mời tiểu đệ e rằng không khỏi làm cho bọn họ nghi ngờ.

Lôi Phi tủm tỉm cười thò tay vào bọc móc ra hai tấm thiệp mời nói:

- Tiểu huynh đã lấy được hai tấm đây rồi. Lý đệ cứ yên tâm mà ngủ đi.

Lý Hàn Thu mỉm cười nghĩ thầm trong bụng:

- Mình luôn luôn cùng đi liền với y mà không biết y thâu cấp được thiệp mời của người ta hồi nào?

Một đêm qua không có chuyện gì đáng nói. Suốt ngày hôm sau hai người ngồi du giú trong phòng chờ cho đến tối. Đầu canh hai người lại cải trang đổi mặt tiến về sông Tần Hoài.

Lần này hai người khác hóa trang hẳn mọi khi.

Lý Hàn Thu nai nịt gọn gàng ngoài khoác anh hùng cừu lưng đeo trường kiếm nét mặt hồng hào, dưới cằm không để râu.

Còn Lôi Phi mặc áo xanh, đội mũ nỉ giả làm một tên tùy tùng. Y khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ hóa trang lịch sự chừng nào hay chừng ấy.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tiểu đệ làm hạng người nào?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ làm Trương Tam công tử.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Trương Tam công tử là ai?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Tiểu huynh cũng không biết.

Lý Hàn Thu nói:

- Như vậy nếu người ta cật vấn há chẳng lôi thôi?

Lôi Phi đáp:

- Vì thế mà tiểu huynh dặn Lý đệ cần làm bộ rất sang trọng rất oai nghiêm để họ không dám chất vấn...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trương đạo sơn ở Ký Châu và Trương Bạch Tường ở Tây Bắc đều là những tay cao thủ nổi tiếng thiên hạ. Lý đệ giả làm Trương Tam công tử ở Ký Châu quách.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lở ra Trương Tam công tử thật tới nơi thì làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Mấu chốt là ở chỗ đó. Lý đệ cần phải giữ thái độ lờ mờ không nói rõ nội tình.

Lý Hàn Thu thắc mắc:

- Như vậy há chẳng mạo hiểm quá ư?

Lôi Phi đáp:

- Không sao đâu. Việc đời bề ngoài càng nguy hiểm bao nhiêu lại càng an toàn bấy nhiêu.

Lý Hàn Thu vẫn băn khoăn hỏi:

- Sao chẳng đổi làm người khác có hay hơn không?

Lôi Phi hỏi lại:

- Đổi làm ai bây giờ?

Rồi y chặn ngay:

- Mỗi khi Lý đệ mở miệng là sắp nổi nóng. Việc gì cũng để tiểu huynh xếp đặt mới yên.

Lỳ hàn Thu thấy Lôi Phi vừa nói vừa mỉm cười dường như đã có định kiến vững chắc, nên không nói gì nữa.

Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Chúng ta đi thôi!

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chốc lát đã tới bờ sông Tân Hoài.

Lôi Phi tiến lên trước móc thiếp mời khẽ nói với người giữ cửa mấy câu.

Người này vừa gật đầu vừa khoanh tay nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Xin mời Trương công tử.

Lý Hàn Thu nói:

- Xin mời Trương công tử.

Lý Hàn Thu vẻ mặt lạnh lùng, oai vệ, cất bước tiến về phía trước.

Lôi Phi lại bước nhanh đi trước Lý Hàn Thu để dẫn đường.

Vừa lên hoa trường, hai người đã thấy hai ả hoa nữ ra nghênh tiếp. Lôi phi lại khẽ nói với hai ả mấy câu. Hai ả vội nghiêng mình thi lễ với Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu khẽ ừ một tiếng rồi ngẩng đầu trông trời, không ngó đến hai ả.

Một ả hoa nữ nói:

- Tiểu tỳ xin dẫn đường cho công tử.

Rồi ả trở gót đi trước.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy trên hoa trường rộng lớn ở chính giữa đầu người lố nhố, đèn lửa huy hoàng, còn các hoa trường khác lại không bóng người. Chàng biết là cuộc đại hội tuyển phu của 12 mỹ nữ đã bắt đầu khai diễn.

Ả nữ tỳ dẫn hai người tới đầu cầu thông lên đại hoa trường rồi nghiêng mình nói:

- Xin mời công tử.

Lý Hàn Thu khẽ gật đầu chứ không trả lời, bệ vệ bước lên cầu.

Một thiếu nữ khác nai nịt gọn gàng, ngực giắt một bông hồng tiến lại nghênh tiếp khẽ nói:

- Chắc quí khách đã có thiệp mời?

Lý Hàn Thu không biết trả lời thế nào, chàng ngẩng mặt nhìn lên trời làm bộ không thèm nói với ả hoa nữ.

Lôi Phi lật đật tiến lên trước đưa thiệp mời ra rồi lại khẽ nói với ả hoa nữ mấy câu.

Hoa nữ tỳ gật đầu nói với Lý Hàn Thu:

- Tiểu tỳ xin dẫn đường cho công tử.

Đoạn thị xoay mình bước đi trước.

Lý Hàn Thu cười thầm nghĩ bụng:

- Lôi Phi quả là tay đáo để không biết y làm thế nào mà hăm dọa được cả ả nữ tỳ tinh tế lanh lợi nầy.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng chân vẩn bước theo nữ tỳ.

Ả nữ tỳ dẫn hai người đi thẳng vào hàng ghế thứ ba trỏ hai chiếc ghế còn bỏ trống ở giữa nói:

- Xin mời hai vị ngồi đây.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn khắp nơi một lượt thì thấy trong mấy hàng ghế trên toàn những nhân vật lớn tuổi ít ra là 40 trở lên.

Giang Nam Song Hiệp Phương Tú, Hàn Đào ngồi ở ghế thư hai hàng đầu cách chỗ chàng không đầy hai thước.

Ngồi bên Giang Nam Song Hiệp là một người đầu đội mũ vàng mình khoác áo vàng.

Trước sau và tả hữu người này đều có thiếu nữ võ phục đeo kiếm ngồi bao quanh.

Lý Hàn Thu nhẩm đếm thì bọn thiếu nữ đeo kiếm này có tám ả chàng tự hỏi:

- Người này có vẻ oai vệ phải chăng là Tử Vi cung chủ?

Lôi Phi khẽ huých Lý Hàn Thu nói nhỏ:

- Phải cẩn thận đấy.

Nghe giọng nói nghiêm trọng. Lý Hàn Thu biết Lôi Phi cảnh giác mình. Chàng trấn tĩnh tâm thần ngó xung quanh thấy chỗ ngồi đã đầy đủ. Người thì vỏ phục mình mặc trường bào. Có người ăn mặc theo kiểu địa phương thành Kim Lăng.

Đột nhiên Giang Nam Song Hiệp quay lại ngó vào mặt Lý Hàn Thu gật đầu mỉm cười.

Lý Hàn Thu cũng mỉm cười gật đầu để đáp lễ.

Bỗng nghe hai tiếng động vang lên. Tiếp theo là tiếng đàn, tiếng sáo nổi dậy.

Một thiếu nữ toàn thân mặc xiêm áo màu hồng theo nhịp đàn sáo từ từ bước ra.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thiếu nữ nầy vào trạc 18, 19 tuổi trên đài đèn lửa huy hoàng sáng tựa ban ngày, chàng nhìn rất rõ thiếu nữ này khá xinh đẹp lại thêm đồ trang sức lộng lẫy nên trông càng lắm vẻ yêu kiều.

Thiếu nữ đứng trên đài ngó xuống nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiện thiếp là Tử Xuân. Các quan khách, công tử, vị nào muốn lên đài tử giáo, tiện thiếp rất hoan nghênh.

Thiếu nữ tự giới thiệu rồi lùi lại năm bước nhường chỗ cho một thiếu phụ trạc tứ tuần thân thể đẫy đà từ hậu đài rảo bước tiến ra.

Thiếu phụ đứng trên đài học lối đàn ông chắp tay xá dài lớn tiếng tuyên bố:

- Các vị đều là những cao nhân mình mang tuyệt kỹ. Dĩ nhiên nội công rất thâm hậu. Lôi đài cách các vị bất quá không đầy hai trượng. Vậy dung mạo Tử Xuân cô nương các vị đã nhìn rõ hết. Cô đáng là một thiên tiên giáng thế. Nay bất luận niên kỷ, bất phân hai phe hắc bạch, kể ai

võ công thắng được Tủ Xuân cô nương là qua được cửa trọng yếu...

Dưới đài có tiếng người hỏi:

- Phải mấy trận tỷ đấu mới định xong thắng bại?

Thiếu phụ to béo đáp:

- Một trận thôi. Bất luận quyền chưởng hay khí giới mà phân được thắng bại là xong.

Trong đám đông lại có người lớn tiếng hỏi:

- Tỷ như đang đấu dở chừng, một bên muốn đề nghị thay đổi binh khí được không?

Thiếu phụ đáp:

- Khi Phương đại hiệp mở Tần Hoài Hoa hội đã nghĩ tới điểm này. Nếu hai bên chưa ai thất bại thì người lên đài có thể thỉnh cầu thay đổi binh khí. Cuộc tỷ đấu này không phải là một cuộc chiến đấu liều mạng. Tiểu phụ hy vọng đừng xảy ra thảm kịch. Trừ trường hợp không phải là tay bảo thủ mà xảy ra chuyện chẳng kềm chế được gây nên án mạng thì bản đài không làm thế nào hơn được. Vậy mong rằng các vị hãy lượng sức mình để khỏi gây ra thảm kịch.

Dưới đài đột nhiên lại có tiếng người hỏi:

- Có thể tỷ thí ám khí được không?

Thiếu phụ đáp:

- Có thể được, nhưng xin nói trước muốn cho cuộc tỷ thí được công bằng thì không nên ngấm ngầm sử dụng...

Mụ dừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị thấy còn có điều chi thắc mắc xin nói ra để còn khai cuộc tỷ đấu.

Bỗng nghe có thanh âm lạnh lùng cất lên:

- Nếu bọn tại hạ thắng nữ đài chủ rồi có thể đưa y lập tức dời khỏi nơi đây không?

Thiếu phụ trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đưa ngay đi thì không thể được.

Người kia hỏi lại:

- Vậy còn phải điều kiện gì nữa?

Thiếu phụ đáp:

- Người cô ta đã thuộc về quyền sở hữu của quí vị, nhưng còn phải chờ cử hành hôn lễ do Phương viện chúa đứng chủ hôn cho được long trọng.

Thanh âm kia lại hỏi:

- Như vậy phải chờ mất mấy ngày mới xong.

Thiếu phụ đáp:

- Vụ này khó mà biết trước được. Nếu các vị đây đều là cao thủ trong năm ba chiêu đã đánh bại được đài chủ thì trong vòng hai đêm không chừng, cả 12 vị nữ đài chủ đã bị bại hết. Trong trường hợp này thì đến ngày thứ ba sẽ cử hành hôn lễ ngay. Nhưng nếu các vị không thắng được nữ đài chủ thì cuộc tỷ thí lại kéo dài và các vị phải chờ đợi đến sáu ngày mười ngày hay hơn nửa không chừng.

Chương 55 - Hai ả Xuân, Thu gặp như ý lang quân

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thì thấy người hỏi đó mình mặc áo xanh, tuổi độ tứ tuần, thân hình bé nhỏ gầy còm.

Người áo xanh hỏi:

- Cuộc tỷ thí có hạn định thời gian không?

Thiếu phụ đáp:

- Đến giờ Tý là cùng, không được kéo dài.

Người áo xanh lại hỏi:

- Giả tỷ trong 12 vị cô nương mới có 10 vị gặp được đối thủ thì những người thắng cuộc phải đợi bao lâu.

Thiếu phụ đáp:

- Hoa hội chỉ cử hành trong vòng nửa tháng. Khi hết hạn kỳ mà 12 vị đài chủ còn mấy vị chưa bị đả bại thì coi là mấy cô đó vận xui, không tìm được như ý lang quân. Tuy chưa phân thắng phụ đã bãi thủ đình chiến mà các vị chinh phục được mấy cô thì cũng là gặp kỳ duyên rồi.

Người áo xanh rất lấy làm thỏa mãn vì những câu trả lời của thiếu phụ. Hắn gật đầu mấy cái đoạn ngồi xuống.

Thiếu phụ lại nói:

- Thưa các vị! Cuộc tỷ thí sắp bắt đầu, lão thân tưởng cần nói rỏ cùng các vị là 12 cô nương chẳng những người đẹp như tiên mà võ công cũng rất tinh thâm, vậy các vị chớ coi thường.

Dưới đài rất đông người nghe đã nhàm tai không nhẫn nại được đều hô to:

- Mời phu nhân vào đi.

Thiếu phụ cười khanh khách nói thêm một câu:

- Xem chừng các vị nóng ruột lắm rồi!

Đoạn mụ trở gót hạ đài.

Thiếu phụ vừa trở gót thì đồng thời hai bóng người từ hai bên nhảy vọt lên đài.

Hai người này khinh công tương đương, trong chớp mắt cùng đặt chân xuống đài.

Lý Hàn Thu để ý nhìn ra thì về tướng mạo và tuổi tác hai người khác hẳn nhau. Người mé tả mặt trắng chưa có râu vào trạc 24, 25 tuổi. Mình mặc võ phục màu lam thẫm. Tay không binh

khí. Người mé hữu đã đứng tuổi vào trạc tứ tuần, mũi huếch, miệng rộng, mắt to, mày rậm. Dưới cằm râu đâm tua tủa và cứng như thép. Người này có dáng uy mãnh phi thường.

Nữ đài chủ là Tử Xuân, đưa mắt ngỏ hai người hỏi:

- Một trong hai vị vui lòng nhượng bộ, chờ trận thứ hai hãy lên đài được không?

Thiếu niên mặt trắng tủm tỉm cười đáp:

- Cô nương cứ theo thứ tự ai lên đài trước thì tỷ đấu trước, còn ai đặt chân xuống sau dĩ nhiên phải chờ lại.

Hiển nhiên gã thiếu niên mặt trắng ỷ mình bảnh trai và hy vọng được Tử Xuân lựa chọn.

Tử Xuân trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tuy hai vị đồng thời vọt lên đài, nhưng tiện thiếp nghĩ rằng cũng có trước sau trong nháy mắt.

Thất Tuyệt Ma Kiếm 195 Thiếu niên mặt trắng ngắt lời:

- Đúng thế! Cô nương nhìn rõ ai lên trước không?

Tử Xuân lắc đầu đáp:

- Đáng tiếc là tiện thiếp không để ý vị nào hạ chân trước...

Thiếu niên mặt trắng xem chừng vẫn chưa chịu, liền hỏi:

- Cô nương nói vậy thì không quyết định được hay sao?

Tử Xuân đáp:

- Đúng thế! Bây giờ chỉ còn cách để hai vị tự quyết định lấy.

Thiếu niên mặt trắng hỏi:

- Quyết định bằng cách nào?

Tử Xuân đáp:

- Hai vị tỷ thí công lực, phóng ra ba chưởng. Vị nào bị hất xuống đài là thua.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Ả này ghê gớm thiệt! Cuộc tỷ thí chưa bắt đầu mà ả đã tìm cách để người ngoài tàn sát nhau.

Bỗng nghe hán tử trung niên hỏi:

- Nếu đấu ba chưởng rồi mà hai người vẫn chưa ai bị hất xuống đài thì làm thế nào?

Tử Xuân thản nhiên đáp:

- Dù sao cũng chỉ một trong hai vị ở lại mới xong. Một mình tiện thiếp chọi với hai người thế nào được?

Hán tử trung niên đảo mắt nhìn thiếu niên mặt trắng rồi nói:

- Nếu chúng ta đem toàn lực tỷ đấu ba chưởng thì bất luận ai thắng ai bại, tại hạ e rằng chúng ta không còn sức tỷ đấu với cô nương này được nữa. Huynh đài chịu nhường cho tại hạ thì hay quá.

Thiếu niên mặt trắng cười ha hả hỏi:

- Sao các hạ lại không nhường tiểu đệ trước?

Hán tử trung niên cười lạt đáp:

- Được rồi! Nếu các hạ cầm chắc là sẽ thắng được cô nương đây thì tại hạ xin nhường trận đấu.

Y nói xong tung mình nhảy xuống.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Người này có chút đầu óc.

Thiếu niên mặt trắng không ngờ hán tử trung niên mũi huếch lại nhượng bộ mình, trong lòng rất lấy làm kỳ. Hắn nhìn bóng sau lưng hán tử ngơ ngẩn xuất thần.

Bỗng nghe thanh âm ôn nhu của Tử Xuân lọi vào tai, cô hỏi:

- Quí tính các hạ là gì?

Thiếu niên mặt trắng liếc mắt nhìn Tử Xuân đáp:

- Tại hạ là Đường Cổ.

Tử Xuân lại hỏi:

- Vị huynh đài kia đã nhường cho các hạ đấu trước, vậy các hạ định tỷ thí cùng tiện thiếp môn gì?

Đường Cổ đáp:

- Tại hạ tưởng vụ này để cô nương định đoạt hay hơn. Bất cứ môn gì tại hạ cũng liều mạng bồi tiếp.

Tử Xuân nói:

- Tiện thiếp thấy dùng khí giới rất nguy hiểm, ám khí cũng tàn độc. Vậy chúng ta tỷ thí quyền chưởng quách.

Đường Cổ nói:

- Tại hạ xin theo ý cô nương.

Tử Xuân nói:

- Hay lắm! Mời các hạ ra tay trước.

Đường Cổ ngấm ngầm đề khí nói:

- Xin cô nương hãy lưu tâm.

Rồi hắn vung chưởng đánh tới.

Tử Xuân sẻ nghiêng mình đi tránh khỏi. Cô phóng hữu chưởng ra phản kích vào trước ngực đối phương bằng chiêu "Thiên Ngoại Lai Vân".

Đường Cổ hít mạnh một hơi lùi lại ba bước tránh đòn phản kích. Hắn dựng bàn tay lên như lưỡi dao hớt ngang một cái.

Tử Xuân tủm tỉm cười. Đột nhiên cô thi triển cầm nã thủ pháp toan nắm lấy cổ tay Đường Cổ.

Đường Cổ thân thủ không phải hạng tầm thường. Hắn lạng người sang một bên để tránh, đồng thời phóng quyền đánh tới. Thế là hai người bắt đầu khai diễn cuộc ác đấu kịch liệt.

Lý Hàn Thu ngưng thần chú ý theo dõi cuộc đấu. Chàng thấy nụ cười trên môi Đường Cổ lúc ban đầu dần dần biến mất. Vẻ mặt mỗi lúc một nghiêm trọng. Hiển nhiên võ công của Tử Xuân cao thâm đến độ ra ngoài sự tiên liệu của hắn.

Hai bên kịch đấu tới 30 hiệp thì Tử Xuân đột nhiên biến đổi thế chưởng. Bóng chưởng trùng điệp. Đường Cổ tự nhiên đã bị hạ phong.

Cuộc đấu kéo dài hơn 10 hiệp nữa thì đột nhiên nghe đánh ẪhựŨ một tiếng. Đường Cổ toàn thân bị tung lên rồi hất xuống đài.

Phương Tú ngồi ở ghế hàng đầu đưa tay ra đỡ lấy Đường Cổ từ từ đặt xuống, cất giọng nhân từ hỏi:

- Đường huynh đệ! Huynh đệ bị thương rồi chăng?

Đường Cổ mặt đỏ bừng lên đáp:

- Tại hạ không sao đâu.

Rồi trở gót hấp tấp đi ngay.

Phương Tú khẻ buông một tiếng thở dài rồi ngồi xuống nguyên vị.

Lý Hàn Thu mắng thầm:

- Thằng cha này khéo giả nhân nghĩa, thật là một lão giảo quyệt!

Tử Xuân lấp loáng khóe thu ba nhìn xuống dưới đài cất tiếng oanh hỏi:

- Còn vị nào muốn tứ giáo nô gia nữa không?

Thanh âm cô như rót vào tai.

Bổng nghe tiếng áo lạch phạch. Một bóng người nhảy vọt lên đài như con chim khổng lồ.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thì người này vào trạc 24, 25 tuổi, cặp lông mày tựa hình thanh kiếm, mắt sáng như sao. Thật là một chàng trai tuấn mỹ. Gã mặc võ phục màu xanh lợt. Chuôi kiếm thò ra ngoài vai.

Tử Xuân hỏi:

- Đại danh các hạ là gì?

Thiếu niên áo xanh thủng thẳng đáp:

- Tại hạ là Tần Vinh Quang ở Tào Châu.

Gã vừa đáp vừa cởi áo choàng liệng vào góc đài.

Tử Xuân thấy người áo xanh thò đốc kiếm ra liền hỏi:

- Tần công tử muốn tỷ thí kiếm pháp hay tỷ thí quyền cước.

Tần Vinh Quang đáp:

- Đao kiếm không có mắt, dùng nói nguy hiểm lắm. Chúng ta tỷ thí quyền chưởng hay hơn.

Gã lại cởi bỏ trường kiếm ra.

Tử Xuân nói:

- Mời công tử ra tay.

Tần Vinh Quang nói:

- Cô nương vừa trải qua một trận đấu, người đã nhọc mệt, bây giờ lại đối chưởng với tại hạ là tại hạ đã chiếm mất tiện nghi rồi. Chẳng lẽ lại còn tranh đoạt tiên cơ. Vậy cô nương ra tay trước đi.

Tử Xuân nói:

- Công tử đã nói vậy thì tiện thiếp phải tuân mệnh.

Cô vung tay phải lên phóng ra một chưởng.

Tần Vinh Quang mỉm cười né mình tránh khỏi, chứ không phản kích.

Tử Xuân hỏi:

- Sao công tử lại không trả đòn?

Tần Vinh Quang đáp:

- Tại hạ muốn nhường cô nương ba chiêu.

Tử Xuân chau mày nói:

- Khẩu khí Tần công tử khá lớn đấy!

Rồi cô phát huy nội lực đánh ra hai phát chưởng liên hoàn.

Tần Vinh Quang tránh xong hai chiêu nữa rồi mới phóng quyền phản kích.

Hai bên quyền qua chưởng lại khai diễn cuộc ác đấu.

Lý Hàn Thu lẳng lặng quan sát quyền pháp và chưởng lộ của hai bên thấy Tần Vinh Quang

chiếm được chút thượng phong. Quyền chưởng của gã có những chiêu ly kỳ biến ảo.

Chàng liền khẽ hỏi Lôi Phi:

- Tần Vinh Quang là nhân vật thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Y thuộc một dòng họ lớn ở Tào Châu, có võ công gia truyền rất uyên bác nhưng nhà này ít khi qua lại giang hồ. Không ngờ bữa nay họ cũng đến tham dự Tần Hoài Hoa hội.

Hai người nói rất khẽ mà Phương Tú cũng nghe rõ. Hắn quay lại nhìn Lôi Phi gật đầu cười nói:

- Các hạ quả là người kiến văn rất rộng, biết rõ cả Tần gia ở Tào Châu.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- May lần này mình nói chuyện không hô huynh gọi đệ. Nếu không tất phải tiết lộ thân thế. Giang Nam Song Hiệp cảnh giác như vậy, ta phải cẩn thận lắm mới được.

Bổng nghe Lôi Phi đáp:

- Huynh đài dạy quá lời! Tiểu đệ đã từng này tuổi đầu thì dĩ nhiên kiến văn phải nhiều hơn bọn tuổi trẻ.

Phương Tú nói:

- Tại hạ rất thích kết bạn, sau khi tan trường mong rằng huynh đài lưu lại một chút. Tại hạ chuẩn bị chút trà rượu để thỉnh giáo huynh đài đôi chút.

Lôi Phi nói:

- Kiến thức của tại hạ hãy còn hẹp hòi, e rằng làm cho các hạ phải thất vọng.

Tuy y biết rõ hắn là Phương Tú nhưng vẩn vờ như chẳng hiểu là ai.

Phương Tú cũng không nói rỏ thân thế, chỉ tủm tỉm cười rồi quay nhìn ra phía khác.

Lúc này cuộc ác đấu trên đài rất kịch liệt. Thế quyền của Tần Vinh Quang biến ảo khôn lường. Trong mấy chục hiệp mà gã đã thay đổi đến hơn mười thứ quyền pháp khác nhau.

Tử Xuân cũng nghiên cứu võ nghệ tinh thâm. Chưởng pháp của cô luyện tới mức cực kỳ thuần thục. Khi biến hóa, cô phóng ra những chiêu tuyệt diệu.

Hai bên chiến đấu mãnh liệt mấy chục chiêu và đều hiểu là muốn đả bại đối phương không phải chuyện dễ dàng, trừ phi phát huy những chiêu hiểm độc để thủ thắng.

Tần Vinh Quang bắt đầu phát động trước. Gã đón tiếp chưởng lực của Tử Xuân chứ không né tránh nữa. Song chưởng chạm nhau nổ lên một tiếng rùng rợn.

Tần Vinh Quang đã liệu trước sức lực đàn bà con gái chỉ có hạn, chưởng lực tất nhiên kém phần mãnh liệt. Ngờ đâu sự thực đã ra ngoài sự tiên liệu của gã. Chưởng lực của Tử Xuân cực kỳ hùng hậu chẳng kém gì gã.

Hai bên tiếp một chưởng vẩn giữ thế quân bình, kẻ nửa cân người tám lạng, không ai chiếm được tiện nghi.

Nhưng trường hợp này cũng đưa Tử Xuân đến chỗ hiếu thắng mãnh liệt. Cô sấn gần lại để chiến đấu, phát huy cả chưởng lẩn chỉ nhắm đánh vào những chỗ trí mạng của Tần Vinh Quang.

Đột nhiên Tần Vinh Quang quát lên một tiếng thật to rồi vung chưởng lên đánh tới.

Hai bóng người đang đứng gần nhau bổng xa ra.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn lên thấy hai người đối lập nhìn nhau không chớp mắt.

Tần Vinh Quang thở phào một cái rồi nói:

- Võ công của cô nương quả nhiên cao cường.

Gã né người đi tránh sang một bên rồi lại tiến lên tấn công.

Tử Xuân thủy chung không nói nửa lời, vung chưởng đón tiếp.

Hai bên lại tái diễn cuộc đấu. Lần này cuộc đấu kéo dài đến hơn 50 hiệp thì chưởng thế hai bên đều chậm lại và đụng chạm nhau luôn.

Hiển nhiên cả hai người đều lâm vào tình trạng mỏi mệt. Chưởng phóng ra khó lòng biến hóa theo như ý muốn.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Hai người này còn tiếp tục đấu nữa thì e rằng sẽ đi tới chỗ hai bên cùng chết.

Đột nhiên Tử Xuân thét lên một tiếng, vung chưởng đập vào vai Tần Vinh Quang.

Tần Vinh Quang loạng choạng người đi, chúi về phía trước.

Tử Xuân sấn lại. Tay phải tiếp tục đánh tới. Cô hy vọng hạ đối phương mau chóng để hất xuống đài, bằng không thì cũng đánh ngã lăn ra đó.

Ngờ đâu Tần Vinh Quang né mình tránh khỏi phát chưởng của Tử Xuân rồi xoay tay phóng chưởng đánh tới. Thế chưởng rất kỳ ảo khiến người ta khó mà lường được.

Tử Xuân né tránh không kịp đánh trúng vai bên trái. Cô bước loạng choạng lùi lại ba bước nhưng đứng không vững ngã lăn ra.

Tần Vinh Quang chấp tay nói:

- Cô nương đã nhân nhượng.

Tử Xuân đứng phắt dậy nói:

- Tiện thiếp còn có thể tái chiến được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Cô này sao mà kiêu căng thế! Coi bộ người trên đài phải có một bên bị trọng thương không

còn sức kháng cự mới phân thắng bại hay sao?

Bổng nghe Tần Vinh Quang hỏi:

- Trước khi động thủ, vị phu nhân béo mập đã nói rỏ đây là cuộc tỷ đấu cho biết sức, hễ điểm tới là thôi. Chẳng lẻ cô nương còn muốn đánh cho kẻ sống người chết mới chịu thôi chăng?

Tử Xuân cải:

- Vừa rồi nếu công tử không bị trúng một chưởng của tiện thiếp thì dĩ nhiên bây giờ tiện thiếp chịu thua rồi.

Tần Vinh Quang hắn giọng một tiếng rồi hỏi:

- Tại hạ tuy trúng chưởng nhưng chưa té nhào. Vả lại đường quyền của Tần gia rất phức tạp. Cô nương sao biết là tại hạ trúng chưởng? Biết đâu đó chẳng là kế dụ địch?

Tử Xuân lạnh lùng đáp:

- Tiện thiếp không tin như vậy.

Bổng nghe có tiếng cười khanh khách. Thiếu phụ béo mập lại xuất hiện trên đài nói:

- Võ công của hai vị tương đương ngang nhau. Thực khó mà phân biệt ai thắng ai bại.

Tần Vinh Quang hỏi:

- Phu nhân nói như vậy thì ra còn phải đấu một trận nữa hay sao?

Thiếu phụ béo mập đáp:

- Không cần nữa. Lão thân đã thương lượng với mấy tay cao thủ võ lâm thì phần thắng đành cho công tử.

Nét mặt thiếu phụ coi rất hoạt kê, nhưng mụ lại rất có uy quyền. Mụ vừa nói ra, Tử Xuân không dám biện bác một câu nào nữa. Cô nhìn Tần Vinh Quang nghiêng mình thi lễ nói:

- Tần công tử võ công cao cường. Tiện thiếp nay được quen biết. Bây giờ tiện thiếp đã thuộc về công tử, mong rằng công tử đừng ruồng bỏ.

Chuyển biến đột ngột này khiến cho Tần Vinh Quang không khỏi luống cuống. Gã cũng nghiêng mình đáp lễ nói:

- Cô nương dạy quá lời!

Thiếu phụ béo mập cười ha hả nói:

- Hai vị xuống dưới kia mà nói chuyện, đừng để lở hảo sự của người khác.

Tử Xuân liếc mắt nhìn Tần Vinh Quang nói:

- Tiện thiếp xin dẫn đường cho công tử.

Rồi trở gót đi ngay.

Tần Vinh Quang theo sau cô xuống đài.

Thiếu phụ béo mập vỗ tay hai cái. Trong hậu trường một thiếu nữ võ phục từ từ tiến ra.

Dưới ánh đèn sáng trưng, thiếu nữ mặt hoa da phấn. So với Tử Xuân còn có phần mặn mà hơn đã xuất hiện.

Thiếu phụ lớn tiếng nói:

- Lão thân vừa già vừa xấu chắc các vị chẳng muốn nghe nhiều, chỉ cần nói xong một câu là vào ngay lập tức.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cô nương này tên gọi Tử Thu. Vị nào có phước thì lấy được cô làm vợ.

Mụ nói xong trở gót vào ngay.

Tử Thu khoan thai tiến ra trước đài, cúi mặt xuống hỏi:

- Tiện thiếp là Tử Thu. Vị nào muốn từ giáo đây?

Tử Thu cô nương xem chừng rất ngượng ngùng. Cô chỉ cúi đầu không dám ngửng lên.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Nhìn thái độ thẹn thùng e lệ của cô chẳng khác nào một vị tiểu thư đài các chưa từng va chạm với thế tình. Dưới ánh đèn lửa huy hoàng vẻ cúi đầu e thẹn càng tăng thêm vẻ kiều mỵ. Nhưng không hiểu đây là sự thực hay cô giả vờ.

Lý Hàn Thu còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng cười sang sảng, rồi tiếng người nói:

- Tại hạ xin lãnh giáo mấy chiêu mong rằng cô nương nhẹ tay cho.

Lý Hàn Thu ngửng đầu trông ra thì đây là một chàng thiếu niên đầu đội phượng cân, mình mặc áo lam nhảy vọt lên đài.

Thiếu niên này chẳng những không đeo binh khí mà chân chàng lại đi đôi giầy tiêu dao tựa hồ không đi động thủ cùng người, coi chẳng khác một cậu tú đến đây để uống rượu ngâm thơ.

Tử Thu đưa mắt ngó thiếu niên áo lam một cái rồi hỏi:

- Quí tính công tử là gì?

Thiếu niên áo lam tủm tỉm cười đáp:

- Chúng ta hãy phân thắng bại trước rồi sẽ thông tên báo họ cũng chưa muộn. Nếu tiểu sinh thất bại thì bất cần phải lưu tính danh lại nữa.

Tử Thu nhíu cặp mày liễu nói:

- Như vậy thì không đúng với lề luật của Hoa hội.

Thiếu niên áo lam cười khanh khách nói:

- Đó là việc riêng của quí hội có can gì đến tại hạ?

Tử Thu bề ngoài khép nép rụt rè mà lời nói của thiếu niên lại sắc bén khiến cho cô hoang mang luống cuống không biết đáp thế nào. Bất giác cô đứng thộn mặt ra trên đài.

Phương Tú đột nhiên quay lại ngó Lôi Phi hỏi:

- Huynh đài có nhận biết lai lịch người này không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Tại hạ không rỏ.

Phương Tú tủm tỉm cười không nói gì nữa.

Lý Hàn Thu biết Phương Tú tai mắt linh mẫn, liền dùng phép truyền âm bảo Lôi Phi:

- Lôi huynh! Dường như Phương Tú đã để ý đến Lôi huynh rồi đó.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu để tỏ cho chàng hay là y đã nghe rõ lời chàng nói, nhưng y không trả lời.

Lý Hàn Thu cũng đề cao cảnh giác không hỏi gì nữa.

Lúc này trên đài cũng đã có biến chuyển. Chắc Tử Thu cô nương đã được chỉ thị ngấm ngầm. Đột nhiên cô nói:

- Công tử đã không chịu thông danh thì tiện thiếp cũng chẳng biết làm thế nào được. Mời công tử động thủ đi!

Thiếu niên áo lam đáp:

- Xin cô nương ra tay trước.

Dường như Tử Thu không muốn kéo dài thời gian. Cô nói ngay:

- Công tử tự phụ lắm! Tiện thiếp đành phải tuân mệnh.

Cô vung tay đánh ra một chưởng.

Thiếu niên áo lam tung mình tránh khỏi chứ không phản kích.

Tử Thu hỏi:

- Sao công tử lại không trả đòn.

Thiếu niên áo lam cười đáp:

- Khi nào cô nương bức bách khiến cho tại hạ nổi nóng, khi đó tại hạ sẽ phản kích.

Tử Thu ra chiều tức giận đánh luôn hai chưởng liên hoàn. Bóng chưởng tung hoành. Chỉ trong chớp mắt cô đã đánh ra hơn chục chiêu.

Thiếu niên áo lam trong mười mấy chiêu tấn công cấp bách vẩn không trả đòn một chiêu nào,

gã chỉ dùng thân pháp mau lẹ né tả tránh hữu để mặc Tử Thu tấn công tới tấp liên miên bất tuyệt.

Thiếu niên áo lam vì ít qua lại giang hồ nên không biết được nhiều người. Lúc bắt đầu lên đài, chàng lại không thông danh báo họ.

Chương 56 - Gặp khách áo đen, Tử Lan thụ nhục

Tử Lan giục:

- Mời các hạ ra tay đi!

Khiếu hóa tử đáp:

- Được rồi! Tại hạ tuy áo quần nhơ nhớp nhưng tấm lòng rất trong sạch cô nương chẳng nên coi người qua bề ngoài.

Tử Lan giơ tay lên nói:

- Các hạ hãy thắng tiện thiếp đi rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn.

Khiếu hóa tử áo xám dường như cảnh giác được chưởng thế của đối phương rất mãnh liệt. Gã không dám coi thường nữa, vội tung người đi né tránh, đồng thời phóng chưởng phản kích.

Hai người bắt đầu khai diễn cuộc ác đấu.

Lý Hàn Thu một mặt theo dõi cuộc đấu, một mặt lưu tâm đến Phương Tú thì thấy hắn để hết tinh thần vào cuộc tỷ thí trên đài. Hiển nhiên hắn chú ý đặc biệt đến cuộc đấu của nữ đài chủ này.

Cuộc ác đấu trên đài rất mau lẹ. Mới trong chớp mắt mà hai bên đã tỷ đấu ngoài 50 chiêu.

Khiếu hóa tử áo xám tấn công cực kỳ lợi hại, Tử Lan vẫn ung dung đối phó.

Lý Hàn Thu coi cuộc đấu, chàng rút được kinh nghiệm là võ công những nữ đài chủ càng về sau càng cao thâm.

Khiếu hóa tử áo xám và Tử Lan tỷ đấu đến hơn trăm chiêu vẫn giữ thế quân bình, bất phân thắng bại.

Đột nhiên ba tiếng "boong boong" nổi lên vang dội toàn trường.

Tử Lan đột nhiên nhảy ra ngoài vòng chiến nói:

- Dừng tay!

Khiếu hóa tử cười khanh khách hỏi:

- Cô nương muốn hòa với khiếu hóa tử này chăng?

Tử Lan lạnh lùng đáp:

- Đã lên Hoa đài tỷ đấu, không được là thua. Làm gì có chuyện hòa đàm.

Khiếu hóa tử lại hỏi:

- Thế thì lạ thật! Sao cô nương lại không đánh nữa, chưa phân thắng bại lại vội nhảy ra?

Tử Lan hỏi lại:

- Các hạ không nghe thấy tiếng chuông ư?

Khiếu hóa tử đáp:

- Tại hạ có điếc đâu mà không nghe rõ?

Tử Lan nói:

- Hoa đài đã hạn chế nếu tỷ đấu quá trăm chiêu mà không phân được thua thì không đấu nữa.

Khiếu hóa tử hỏi:

- Cô nương nhận thua rồi ư?

Tử Lan đáp:

- Không phải đâu. Cứ trăm chiêu bất phân thắng bại là lại đổi phương thức tỷ thí.

Khiếu hóa tử nói:

- Té ra là thế! Không hiểu cô nương muốn thay đổi phương thức tỷ thí thế nào?

Tử Lan chuyển động mục quang nhìn sang một bên hỏi:

- Các hạ đã nhìn thấy giá binh khí kia chưa?

Nguyên trong góc Hoa đài có đặt một cái giá lớn đầy binh khí. Đao, kiếm, côn, bổng chẳng thiếu thứ gì mà mỗi thứ phân làm hai loại lớn có nhỏ có.

Khiếu hóa tử gật đầu đáp:

- Tại hạ nhìn thấy rồi. Cô nương muốn tỷ thí bằng khí giới với tiểu khiếu hóa tử này chăng?

Tử Lan đáp:

- Trên giá có đầy đủ binh khí nặng nhẹ. Các hạ đến lựa lấy một thứ cho mình đi.

Khiếu hóa tử hỏi:

- Còn cô nương thì sao?

Tử Lan đáp:

- Tiện thiếp cũng lựa một thứ, nhưng phải phân biệt chủ khách. Dĩ nhiên các hạ lựa trước đi!

Khiếu hóa tử cười ha hả nói:

- Tại hạ không muốn vậy. Mời cô nương lựa trước hay hơn. Có như thế cô nương mới không tìm được thứ khí giới khắc chế binh khí của tại hạ.

Tử Lan nói:

- Nếu vậy tiện thiếp xin lựa trước.

Cô đi vào giá binh khí rút lấy thanh trường kiếm.

Khiếu hóa tử tủm tỉm cười thò tay ra rút một thanh đơn đao rồi nói:

- Bây giờ trong tay cô nương đã có binh khí, không phải như lúc tay không. Mong rằng cô nương nhẹ đòn cho đôi chút.

Tử Lan hằn hộc đáp:

- Các hạ bất tất phải nể nang gì. Cứ việc tự ý ra chiêu đi!

Khiếu hóa tử đáp:

- Nam nữ phải có phân biệt. Tại hạ xin nhường cô nương xuất thủ trước.

Tử Lan trong lòng cực kỳ phẫn hận gả tiểu khiếu hóa. Cô vung trường kiếm đâm thẳng tới.

Khiếu hóa tử tuy ngoài mặt cười đùa cợt nhả mà trong lòng không dám khinh thị Tử Lan chút nào. Gã đưa đơn đao lên gạt trường kiếm.

Tử Lan không chờ khiếu hóa tử phản kích, cô múa tít trường kiếm tấn công ráo riết.

Kiếm thuật cô rất thông thạo dường như còn tinh diệu hơn cả chưởng pháp. Cô đánh ra toàn những chiêu lợi hại hiểm độc.

Đao pháp của khiếu hóa tử cũng không phải tầm thường. Bất luận thế công của Tử Lan lợi hại hiểm độc đến đâu gã vẩn ung dung đối phó.

Tử Lan huy động kiếm pháp đánh liền một hơi 28 chiêu.

Khiếu hóa tử đỡ gạt cả 28 chiêu kiếm mà chưa phản kích chiêu nào.

Người trong trường đều nhìn nhận thấy khiếu hóa tử có nhiều cơ hội phản kích song y bỏ lỡ.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm chau mày tự nghĩ:

- Lạ thiệt! Xem chừng người nào động thủ với hoa nữ dường như cũng không muốn đả thương họ. Chẳng hiểu họ có dụng ý gì? Không lẻ bọn họ đều bị mỹ sắc mê hoặc ư?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì trên Hoa đài đã phân thắng bại. Bổng nghe khiếu hóa tử áo xám rên lên một tiếng, đột nhiên thanh đơn đao rời khỏi tay gã.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thấy cánh tay mặt khiếu hóa tử máu chảy đầm đìa. Nguyên cánh tay gã bị trúng kiếm, thương thế rất nặng không thể cầm đao tái chiến được nữa.

Tử Lan lạnh lùng lên tiếng:

- Tiện thiếp được các hạ nhân nhượng.

Khiếu hóa tử uể oải đáp:

- Tại hạ tự gây ra tội nghiệt.

Rồi gã trở gót nhảy xuống đài đi ngay.

Tử Lan đưa mắt nhìn khiếu hóa tử áo xám đi xa rồi, trong lòng cô bỗng nảy ra cảm giác bàng hoàng. Tuy cô thắng cuộc đấu rồi, nhưng đã thắng một cách thê thảm. Giả tỷ khiếu hóa tử lúc lâm thời không chùn tay dừng lại một chút thì tất thành thế lưỡng bại câu thương, hay ít ra cô cũng bị thương trầm trọng hơn khiếu hóa tử. Vì gã chần chờ không nở hạ thủ nên anh danh một đời trôi theo dòng nước và mối tâm nguyện cũng thành không tưởng. Bây giờ cô cảm thấy khiếu hóa tử đầu tóc rối bù, mình dơ dáy chẳng những không đáng ghét mà còn đáng thương nữa...

Tử Lan còn đang ngơ ngẩn xuất thần chợt có thanh âm trầm lặng lọt vào tay:

- Hài tử! Cô không có đủ khí lực tái chiến được nữa ư?

Tử Lan như người mơ mộng choàng tỉnh giấc. Cô chấn động tâm thần quay đầu nhìn xuống khán đài hỏi:

- Tiện thiếp là Tử Lan. Còn vị nào nguyện ý tứ giáo nữa không?

Bỗng nghe tiếng cười sang sảng từ một góc dưới đài nổi lên. Tiếng cười lướt qua không gian rồi ngừng lại ở trên đài.

Lý Hàn Thu ngảnh đầu nhìn ra thấy người đứng trên đài mắt hổ, mày kiếm. Toàn thân võ phục màu đen, chân đi hài xảo, tay vượn lưng ong. Dáng điệu rất anh tuấn.

Nhưng lúc chàng nhìn kỹ lại mới phát giác ra mặt người này trơ như gỗ không lộ vẻ gì và giống như mặc xác chết trôi.

Tử Lan ngó mặt hán tử áo đen hồi lâu rồi thủng thẳng hỏi:

- Phải chăng các hạ đã đeo mặt nạ?

Người áo đen đáp:

- Nhỡn quang cô nương quả nhiên sắc bén.

Tử Lan nói:

- Theo qui củ thì những người đăng đài tỷ thí phải lộ chân tướng để chiến đấu.

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Người này đã đeo mặt nạ sao không chịu hóa trang cho ra mặt thật? Gã làm như vậy phải chăng cố ý để người ta nhìn thấy chỗ sơ hở của mình?

Bỗng nghe người áo đen cười nói:

- Tại hạ thân hình coi được, nhưng mặt xấu xa nên phải đeo mặt nạ để che lấp đi.

Tử Lan nói:

- Cuộc tỷ võ trên Hoa đài lấy võ công làm đầu, dù tướng mạo các hạ khó coi cũng chẳng quan hệ gì.

Người áo đen cười nói:

- Chờ tại hạ thắng được cô nương rồi đến động phòng hoa chúc sẽ lộ chân tướng để ra mắt cô nương. Khi ấy ván đã đóng thuyền, gạo thổi thành cơm, dù cô nương có lòng bất mãn cũng đành thuận theo số mạng.

Tử Lan tức mình nói:

- Giọng lưỡi các hạ khinh bạc như vậy tất không phải người quân tử.

Người áo đen buông tiếng cười rộ đáp:

- Nếu tại hạ là người quân tử đã chẳng đăng đài tỷ thí.

Tử Lan lạnh lùng hỏi:

- Các hạ định dùng binh khí hay tỷ thí quyền chưởng?

Người áo đen hỏi lại:

- Cô nương sở trường về môn gì?

Tử Lan trong lòng vẩn căm hận đối phương có giọng lưỡi khinh bạc, chỉ buông thõng một tiếng:

- Kiếm pháp!

Người áo đen nói:

- Được rồi! Vậy tại hạ lãnh giáo kiếm pháp của cô nương.

Gã vừa nói vừa lại rút lấy thanh trường kiếm trên giá binh khí.

Tử Lan cầm kiếm để ngay trước ngực hô:

- Các hạ ra tay đi!

Người áo đen cười nói:

- Đàn ông tử tế không tỷ đấu với phụ nữ, nhưng tại hạ vì mỹ sắc của cô nương mê hoặc không tự chủ được phải lên đài tỷ thí trong lòng đã áy náy khi nào còn xuất thủ trước nữa?

Tử Lan nói:

- Vậy tiện thiếp tỏ lòng cung kính chẳng gì bằng tuân mệnh.

Cô khoa kiếm đâm véo tới.

Người áo đen giơ trường kiếm lên đỡ đánh choang một tiếng. Gã gạt trường kiếm của Tử Lan ra rồi nói:

- Khoan đã!

Tử Lan hỏi:

- Còn chuyện chi nữa?

Người áo đen nói:

- Nếu cô nương đã thương tại hạ, tại hạ cam mình bạc mệnh đã đành, nhưng e rằng tại hạ lỡ tay đả thương cô nương thì làm thế nào?

Tử Lan đáp:

- Đã động thủ tỷ đấu tất khó lòng tránh khỏi chuyện thương vong. Bất luận là ai cũng phải sao chịu vậy.

Người áo đen đột nhiên cất giọng lạnh lùng:

- Câu đó tự miệng cô nương nói ra đã lọt vào tai các vị anh hùng toàn trường rồi đó.

Tử Lan nói:

- Các hạ cứ yên tâm, dù tiện thiếp có bị tử thương dưới lưỡi kiếm của các hạ cũng không ai tìm các hạ trả thù đâu.

Người áo đen hững hờ nói:

- Cô nương hãy coi chừng!

Đột nhiên gã vung kiếm tấn công ba chiêu liền.

Ba chiêu kiếm này mau lẹ phi thường! Tử Lan bị dồn vào thế chân tay luống cuống phải lùi ba bước dài... Bây giờ cô mới biết mình gặp phải tay kình địch và trong lòng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi.

Giả tỷ người áo đen thừa thế đánh dấn tới thì Tử Lan tất lâm nguy rồi. Nhưng gã chỉ tấn công ba chiêu rồi cầm kiếm đứng yên.

Tử Lan đã nhận ra võ công của đối phương cao thâm hơn mình rất nhiều. Cuộc đấu này nhất định dữ nhiều lành ít. Trong lòng run sợ, cô cũng đứng yên hồi lâu không dám ra tay phản kích.

Bổng nghe người áo đen lạnh lùng lên tiếng:

- Nếu cô nương không ra tay trước thì e rằng không chống nổi 20 chiêu đâu.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Nghe giọng lưỡi người này thì dường như gã có ý định hạ sát Tử Lan, không hiểu vì lẽ gì gã lại muốn ra tay tàn độc?

Cặp mắt Tử Lan lộ vẻ khiếp sợ, song cũng hươi kiếm tấn công.

Người áo đen vung kiếm lên, trường kiếm trong tay Tử Lan liền bị hất ra.

Người dưới đài đã nhìn rõ cuộc đấu này hai bên mạnh yếu rõ rệt. Nội lực và kiếm chiêu của người áo đen đều hơn hẳn Tử Lan.

Người áo đen gạt kiếm của Tử Lan rồi tung kiếm phản kích. Hàn quang lấp kiếm chiêu cực kỳ hiểm độc.

Đột nhiên thanh âm trong trẻo rên lên một tiếng.

Thanh trường kiếm trong tay Tử Lan bị hất văng xuống đài, bay về phía Giang Nam Song Hiệp.

Phương Tú giơ tay ra đón lấy. Hắn nhẹ nhàng đặt thanh kiếm xuống đất.

Mọi người chú ý nhìn ra thấy cánh tay mặt Tử Lan máu tuôn xối xả ướt hết tay áo.

Lý Hàn Thu thấy cánh tay Tử Lan rủ xuống dường như bị thương rất nặng và rất có thể sẽ thành tàn phế.

Bổng nghe người áo đen lạnh lùng nói:

- Cô nương nhân nhượng rồi!

Tử Lan đau quá, mặt hoa xám ngắt, nhưng cô rán nhịn đau:

- Các hạ võ công cao cường, tiện thiếp không địch lại, chịu thua và rất cảm phục.

Người áo đen thủng thẳng hỏi:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương vài điều, chẳng biết cô nương có chịu trả lời chăng?

Tử Lan hỏi:

- Điều chi?

Người áo đen đáp:

- Tại hạ thắng được cô nương tức là được lấy cô nương làm vợ phải không?

Tử Lan đáp:

- Đúng thế!

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Gã này cố ý hỏi trăng hỏi cuội để Tử Lan không rảnh mà vận khí cầm máu.

Người áo đen lại hỏi:

- Nhưng tại hạ không chịu được chăng?

Tử Lan đáp:

- Lệ luật bản đài bắt buột bọn tiện thiếp thuộc về người thắng chứ không nhất định bắt buộc các vị phải lấy. Nếu tiện thiếp không xứng đáng thì các hạ ruồng bỏ cũng không sao.

Người áo đen cười ha hả nói:

- Tại hạ chưa lấy vợ, nhưng nhan sắc của cô nương theo ý nghĩ của tại hạ chỉ đáng làm tỳ nữ, song tại hạ lại cũng không muốn thế.

Mấy câu nói khinh bạc này chẳng những khiến cho Tử Lan khó chịu mà những người dưới đài

cũng tỏ vẻ bất bình.

Dưới ánh đèn sáng mọi người trông rõ Tử Lan sa đôi hàng lệ đáp:

- Tiện thiếp tự biết mình xấu xa không dám với cao.

Người áo đen cười khanh khách hỏi:

- Tại hạ chắc Hoa đài còn có người đẹp hơn cô nương.

Tử Lan đáp:

- Đúng thế! Chị em tiện thiếp ở hậu trường đều xinh đẹp hơn tiện thiếp rất nhiều.

Miệng cô tiếp tục trả lời, tay cô không ngớt chảy máu.

Người áo đen lại hỏi:

- Tại hạ muốn đấu nữa để lựa một cô vợ đẹp chẳng hiểu có được không?

Tử Lan lạnh lùng đáp:

- Chắc là được!

Người áo đen xua tay nói:

- Mời cô nương hãy tạm xuống đài, không chừng tại hạ thay đổi tâm ý sẽ lấy cô nương làm vợ cũng nên.

Tử Lan nói:

- Tiện thiếp xin chờ lệnh.

Rồi cô nhảy vọt xuống đài.

Người áo đen dày vò Tử Lan đến thế, mà người Tử Vi Cung không can thiệp khiến cho Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ.

Bổng nghe người áo đen hỏi:

- Còn vị nữ đài chủ nào muốn tứ giáo tại hạ?

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Có điều tại hạ hy vọng được cô nào xinh đẹp. Nếu nhan sắc bình thường, tại hạ e rằng mình không tự chủ được sẽ làm tổn thương đến tính mạng.

Gã vừa dứt lời bổng thấy một thiếu nữ tuyệt sắc từ hậu đài uyển chuyển bước ra.

Thiếu nữ này nhan sắc rất xinh đẹp, mình mặc áo màu nước biếc, diêm chúa phi thường.

Cặp mắt người áo đen loang loáng nhìn chằm chặp vào thiếu nữ áo lục, lạnh lùng nói:

- Cô này khá đẹp đây!

Thiếu nữ áo lục đưa cặp mắt trong như nước hồ thu nhìn người áo đen nói:

- Các hạ hãy thắng tiện thiếp rồi hãy buông lời khinh bạc cũng chưa muộn.

Người áo đen cười lạt nói:

- Trước khi phân thắng bại dường như các vị đều rất quật cường, nhưng sau khi thất bại lại nhủn như con chi chi.

Thiếu nữ áo lục nói:

- Nếu bọn tiện thiếp bị bại về tay các hạ thì thân này đã thuộc về quyền sở hữu của các hạ. Các hạ có nói những lời khinh bạc cũng đành phải chịu.

Người áo đen nói:

- Được rồi! Hãy chờ tại hạ thắng cô nương rồi sẽ tính cũng chưa muộn.

Đoạn gã hỏi:

- Chúng ta tỷ thí binh khí hay quyền chưởng?

Thiếu nữ áo lục đáp:

- Cái đó tùy ý các hạ. Bất luận cách nào tiện thiếp cũng xin tuân theo.

Người áo đen nói:

- Tại hạ tưởng chúng ta lại tỷ kiếm quách!

Thiếu nữ áo lục vươn tay ra rút lấy thanh trường kiếm trên giá. Cô cầm kiếm để trước ngực nói:

- Mời các hạ ra tay.

Người áo đen hững hờ đáp:

- Nếu tại hạ không ra tay e rằng cô nương không chịu động thủ.

Gã chưa dứt lời đã hươi kiếm đánh tới.

Thiếu nữ áo lục vung kiếm lên để rồi xoay tay phản kích liền.

Cặp kiếm cũng vung lên hạ xuống. Hào quang lấp loáng, kiếm chiêu vi vút. Cuộc tỷ đấu ác liệt tuyệt luân đã mở màn.

Kiếm pháp của thiếu nữ áo lục này so với Tử Lan còn cao minh hơn nhiều. Chiêu nào cũng nhằm vào chỗ trí mạng người áo đen đánh tới. Hiển nhiên có ý báo thù cho Tử Lan.

Kiếm chiêu của người áo đen tuy lợi hại hiểm độc nhưng thiếu nữ áo lục cũng chẳng kém gì gã. Hai bên tỷ đấu đã 50 chiêu mà vẩn giữ thế quân bình.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Võ công cô này không thể khinh thường được.

Bổng nghe thiếu nữ áo lục thét lên một tiếng. Thanh trường kiếm biến thành thế "Vân Long Tam Hiện", ba đạo hào quang lấp loáng nhằm đâm vào ba đại huyệt người áo đen.

Người áo đen huy động trường kiếm đón đỡ ba chiêu, gã bị bức bách phải lùi lại hai bước.

Người áo đen dường như không ngờ kiếm chiêu của thiếu nữ áo lục lại ghê gớm đến thế.

Đột nhiên gã thay đổi kiếm pháp sang thế thủ đánh đỡ vững vàng.

Thiếu nữ áo lục liền mượn thế tấn công tới tấp, thanh trường kiếm qua lại lấp loáng mỗi lúc một mau hơn.

Hai bên đấu hơn trăm chiêu và vẩn bất phân thắng bại.

Theo tình thế mà bàn thì thiếu nữ áo lục dường như đã chiếm được chút thượng phong.

Giữa lúc trận đấu đang kịch liệt, đột nhiên ba tiếng đồng la nổi lên.

Thiếu nữ áo lục thu kiếm lùi lại nói:

- Dừng tay!

Người áo đen chống kiếm hỏi:

- Tại sao lại nổi hiệu đồng la?

Thiếu nữ áo lục đáp:

- Hết giờ rồi! Cuộc đấu chưa xong đành để đến ngày mai hãy quyết thắng bại.

Người áo đen nói:

- Giả tỷ đấu thêm trăm chiêu nữa thì cô nương có thể thủ thắng mà lại bỏ cuộc há chẳng đáng tiếc ư?

Thiếu nữ áo lục đáp:

- Bọn tiện thiếp đã lập đài quy, tất nhiên phải tuân theo. Dù chỉ ba chiêu nữa đánh bại được các hạ cũng phải dừng tay.

Người áo đen nói:

- Xem chừng các vị đặc ra giới lệ rất nghiêm minh.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ chưa kịp thỉnh giáo phương danh cô nương.

Thiếu nữ áo lục đáp:

- Tiện thiếp là Tử Hà.

Rồi cô trở gót vào hậu đài.

Chương 57 - Trong khách sạn Quyên Nhi sai kẻ đưa tin

Người áo đen mắt nhìn Tử Hà đi vào rồi vẫn đứng nguyên trên hoa đài không nhúc nhích.

Bổng thấy thiếu phụ béo mập từ từ bước ra chấp tay nói:

- Thưa vô danh đại gia! Tử Lan bị thương rất nặng tuy đã buộc thuốc mà vẫn không chống chọi được. Có điều y vẫn giữ lời hứa đang chờ đại gia ở dưới đài. Đại gia định xử trí cách nào xin truyền cho một tiếng.

Người áo đen xua tay đáp:

- Bảo y đi dưỡng thương đã.

Thiếu phụ tủm tỉm cười nói:

- Đại gia thật là người đại lượng.

Rồi mụ đưa mắt nhìn xuống dưới đài lớn tiếng hô:

- Tối nay hết giờ rồi! Tối mai mời quý vị đến sớm.

Dứt lời mụ trở gót đi vào.

Người áo đen thấy tân khách dưới đài đã lục tục đứng lên, gã đột nhiên vọt mình nhảy xuống, trà trộn vào đám đông rồi mất hút.

Lôi Phi khẽ kéo Lý Hàn Thu trà trộn vào đám đông tiến về phía trước.

Hai người vừa qua cầu thì thấy một ả nữ tỳ đứng đầu cầu ra đón nghiêng mình thi lễ nói:

- Trương công tử!

Lý Hàn Thu ngẩn người ra một chút hỏi:

- Có chuyện chi vậy?

Lôi Phi nói ngay:

- Thiếu gia của tại hạ nóng tính lắm. Cô nương nói năng cẩn thận một chút.

Ả nữ tỳ này rất lanh lợi. Thị tủm tỉm cười nói:

- Tỳ nữ đâu dám vô lễ để công tử phải nổi nóng.

Lôi Phi nói:

- Cô nương có điều chi cứ nói với tại hạ, là được.

Lúc này mọi người đi ra rất đông chen vai thích cánh.

Nữ tỳ ngó làn sóng người một cái rồi nói:

- Hai vị có thể ra ngoài cho nữ tỳ thưa chuyện được không?

Lôi Phi gật đầu.

Ả nữ tỳ liền xoay mình đi trước. Thị đi chừng mười trượng thì dừng bước lại dưới khóm hoa rồi quay lại nói:

- Chủ nhân tiểu tỳ đã ước hẹn cùng hai vị cho tiểu tỳ ra đây đón mời hai vị đặng gia chủ tỏ tình địa chủ.

Lôi Phi biết rồi vẫn giả vờ hỏi:

- Gia chủ cô nương là ai?

Nữ tỳ đáp:

- Là Phương viện chúa.

- Có phải Kim Lăng đại hiệp Phương Tú không?

Nữ tỳ đáp:

- Chính là Phương viện chúa.

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Phương viện chúa đã có lời ước cùng các hạ nên sai tiểu tỳ ra đây đón mời.

Lôi Phi quay lại ngó Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Tam công tử! Kim Lăng đại hiệp là một nhân vật có danh vọng lớn trong võ lâm. Nay lão ta đã có lời mời chúng ta nên vào ra mắt.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lôi Phi bảo ta trả vờ nóng nảy, gắt gỏng, thì chắc Trương Tam công tử là con người kiêu ngạo nóng nảy. Nhưng ta có phải là Trương Tam công tử đâu.

Lòng chàng nghĩ vậy nhưng không dám nói ra miệng. Vì e rằng mình hỏi một câu là có thể bại lộ hành tung.

Chàng liền ngửng mặt lên hững hờ đáp:

- Đến chơi cũng được.

Lôi Phi nhìn nữ tỳ nói:

- Tam công tử ưng rồi. Phiền cô nương dẫn đường cho.

Ả nữ tỳ đã tưởng phải phí nhiều nước bọt mới mời được hai người. Không ngờ lại thành công

một cách dễ dàng.

Thị hớn hở vui mừng tủm tỉm cười nói:

- Lúc gia chủ sai phái tiểu tỳ đã dặn đi dặn lại Trương Tam công tử rất nóng nảy, ăn nói phải cẩn thận lắm mới được. Nhưng tiểu tỳ xem ra công tử rất hiền hòa.

Lý Hàn Thu lại khẽ ho một tiếng khiến cho nữ tỳ lại bở vía. Thị liền câm miệng trở gót đi ngay.

Lôi Phi đi theo nữ tỳ.

Lý Hàn Thu lại theo sau Lôi Phi.

Lý Hàn Thu vẫn yên trí Lôi Phi ngấm ngầm dặn chàng cách đối phó, ngờ đâu sự tình lại ra ngoài ý nghĩ của chàng. Lôi Phi chẳng nói một câu nào.

Ba người đi qua hai cây cầu hoa, xuyên qua hai hoa trường rồi tới một con thuyền riêng biệt không liên tiếp với các hoa thuyền khác.

Kim Lăng Phương Tú đã đứng ở đầu thuyền chắp tay nói:

- Được đón tiếp hai vị, tại hạ rất lấy làm hân hạnh.

Lôi Phi rảo bước xuống thuyền.

Lý Hàn Thu cũng xuống theo.

Ả nữ tỳ len lén lui về Hoa trường.

Phương Tú cười nói:

- Trong thuyền đã bày sẵn trà rượu, mời hai vị vào chơi nói chuyện.

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Phương viện chúa thật trịnh trọng quá.

Phương Tú nói:

- Gọi là một chút bạc tửu không đủ lễ kính khách. Có điều tiểu đệ rất tâm thành. Chúng ta hãy vào thuyền ngồi chơi.

Lúc này hãy còn nhiều nhân vật võ lâm đến tham dự hoa hội đang đứng ở hoa trường chú ý nhìn bọn này.

Lôi Phi quay lại nói:

- Xin Tam công tử vào cho.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lôi huynh muốn tiếp xúc với Kim Lăng Phương Tú hẳn y có chỗ dụng tâm.

Lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ, chân vẫn từ từ bước vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền những cây đèn cầy mầu đỏ chiếu ra ánh sáng huy hoàng.

Một đại hán trung niên thân thể to lớn và thiếu phụ béo mập trên đài lúc nãy đã ngồi sẵn đó.

Lôi Phi cùng Phương Tú sánh vai tiến vào.

Phương Tú đi lẹ tới ghế chủ nhân khẽ bảo đại hán trung niên:

- Vị này là Trương Tam công tử. Huynh đệ mau ra tiếp kiến.

Đại hán trung niên đứng dậy chắp tay nói:

- Tiểu đệ là Hàn Đào ở Từ Châu đã từng nghe đại danh Trương Tam công tử, bữa nay được gặp thật là hân hạnh.

Lý Hàn Thu nói:

- Không dám! Tại hạ đã biết tiếng Giang Nam Song Hiệp từ lâu.

Hàn Đào từ từ ngồi xuống nói:

- Từ khi Tam công tử ra đời, con đường võ lâm miền Tây Bắc dưới sự lãnh đạo của công tử đã dần dần kết lại thành một lực lượng lớn. Tại hạ rất kính mến công tử về công cuộc này.

Lý Hàn Thu hàm hồ đáp:

- Lời đồn chưa chắc đã đúng. Có khi bạn hữu giang hồ quá yêu mà tâng bốc lên.

Phương Tú bưng chung rượu lên nói:

- Tại hạ hãy kính mừng Tam công tử một chung trước.

Rồi hắn uống một hơi cạn sạch.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nếu ta không uống chung rượu này thì e rằng hắn sinh lòng ngờ vực nhưng uống vào mà trong rượu có thuốc độc há chẳng mắc bẫy ư?

Chàng còn đang do dự Lôi Phi đã đứng lên nói:

- Tâu công tử! Không nên uống rượu!

Lý Hàn Thu khen thầm:

- Lôi Phi quả là tay đáo để! Mỗi lúc mình gặp chuyện khó khăn là y lập tức kịp thời giải vây.

Chàng liền đặt chung rượu xuống hỏi:

- Tại sao vậy? Tửu lượng ta uống ngàn chung còn chưa biết say sao lại không uống?

Lôi Phi đáp:

- Thương thế công tử mới lành. Thầy thuốc đã dặn lão gia bất luận trường hợp nào cũng không nên để công tử uống rượu.

Phương Tú khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Tam công tử đã không thể uống rượu được tiểu đệ cũng không dám nài ép.

Ngừng lại một chút, hắn nói tiếp:

- Công tử bị thương thế nào mà trên chốn giang hồ chẳng một ai biết hết?

Lôi Phi đáp:

- Câu chuyện khá dài. Tệ thiếu gia bị thương chẳng những không đồn đại ra ngoài giang hồ, mà ngay người trong nhà cũng chỉ có một mình lão gia tại hạ biết mà thôi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Phương Tú, Hàn Đào đều là những nhân vật thông minh. Thế mà Lôi Phi cứ bịa chuyện vô căn cứ hoài, không khéo để bại lộ hành tích mất.

Lòng chàng nghĩ vậy, chàng đưa mắt ngó Lôi Phi.

Lôi Phi đột nhiên dừng lại rồi bật tiếng cười khanh khách hỏi:

- Hai vị cho mời chủ bộc tại hạ đến đây không hiểu có điều chi dạy bảo?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ hy vọng cùng Tam công tử đàm luận câu chuyện tâm phúc để chúng ta đi tới chỗ bắt tay liên minh.

Lôi Phi nói:

- Đàm luận thì chẳng có chuyện chi trở ngại còn việc liên minh...

Y đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi dừng lại không nói nữa.

Phương Tú khẽ hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Ý Tam công tử thế nào?

Lý Hàn Thu thủng thẳng đáp:

- Về chuyện liên minh ư? Vụ này tại hạ không dám quyết định phải có gia phụ ưng thuận mới được.

Phương Tú lại cười hỏi:

- Chuyến này công tử đến Kim Lăng chẳng lẽ chỉ để thưởng ngoạn Tần Hoài Hoa hội thôi ư?

Lý Hàn Thu cười ruồi đáp:

- Chính thế! Vì tại hạ mới bị thương không muốn can thiệp vào việc võ lâm để mặc gia phụ lo liệu.

Phương Tú Hàn Đào đưa mắt nhìn nhau Phương Tú lại hỏi:

- Nghe nói đại huynh trưởng của Tam công tử lên núi Hoa Sơn đã mười năm mà không thấy tin tức gì. Chẳng hiểu chuyện đó hư thực thế nào?

Lý Hàn Thu hồi hộp nghĩ thầm:

- Lôi Phi bảo ta mạo xưng làm Trương Tam công tử ở Kỳ Châu. Y ở Yên Triệu, chắc hiểu rõ chắc hiểu rõ về nhà họ Trương ở Kỳ Châu hơn nhưng Giang Nam Song Hiệp dường như lại nhìn nhận ta là Trương Tam công tử ở mặt Tây Bắc. Xem chừng câu chuyện đêm nay sẽ lở bét vì Giang Nam Song Hiệp hỏi đến những chuyện mà mình mù tịt.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, miệng hàm hồ đáp:

- Dường như Phương đại hiệp hiểu rất nhiều về công việc gia đình tại hạ?

Phương Tú mỉn cười nói:

- Xin Tam công công đừng hiểu lầm. Bất quá tại hạ thường để tâm đến việc võ lâm mà thôi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Hắn hỏi câu này hẳn là đã nghe được tin tức gì. Lôi Phi không ngăn trở mà cũng không nói gì chắc y biết Phương Tú hỏi đúng sự thực.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Câu chuyện tệ huynh đến Hoa Sơn trong võ lâm rất ít người biết. Thế mà Phương đại hiệp ở cách xa mấy ngàn dậm cũng hiểu rõ như vậy đủ rõ tai mắt của hai vị thật là linh mẫn.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Tam công tử quá khen rồi!

Lý Hàn Thu hắng dặng một tiếng rồi trở lại vấn đề:

- Trước kia thực tình tại hạ có thể chủ trương mọi việc nhưng hiện nay tại hạ không dính líu đến chuyện võ lâm nữa. Vậy việc đề nghị liên minh của Phương đại hiệp tại hạ cần thỉnh giáo gia phụ rồi mới phúc đáp được.

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tại hạ e rằng Trương lão chúa không thể tới Kim Lăng một ngày gần đây.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đáng lý tại hạ thân hành tới mặt Tây Bắc thành Trường An để thỉnh mệnh lão trang chúa nhưng hiện nay ở Kim Lăng rất nhiều việc phức tạp không thể bỏ đi xa được.

Bỗng thấy Lôi Phi lên tiếng:

- Phương đại hiệp hãy yên tâm. Gia chủ chỉ trong vòng mười ngày sẽ tới Kim Lăng.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Cha này cứ thuận miệng nói bừa. Y bảo mình mạo xưng làm Trương Tam công tử đã từ Kỳ Châu biến thành Trường An. Bây giờ y còn nói Trương bách Tường ở Trường An sẽ tới đây. Câu này thật ẩu quá e rằng sẽ bị lòi đuôi.

Phương Tú hỏi lại:

- Có thiệt thế không?

Lôi Phi đáp:

- Phi tại hạ vâng lệnh tùy tùng Tam công tử tới đây, lão nhân gia cũng muốn theo đi. Một là để thưởng thức Tân Hoài hoa hội, hai là tiện dịp bái phỏng những nhân vật anh hùng ở Trung Nguyên cùng Giang Nam. Ba là lão trang chúa vẫn băn khoăn về thương thế của thiếu gia. Nhưng vì có việc phải hoãn lại tại hạ chắc rằng lão nhân gia sẽ tới sau.

Phương Tú lại hỏi:

- Phải chăng Tam công tử đi chuyến này chỉ vì muốn thưởng ngoạn Tần Hoài Hoa hội?

Lôi Phi đưa mắt ngó Lý Hàn Thu rồi đáp:

- Phương đại hiệp đối đãi với bọn tại hạ rất chân thành. Bọn tại hạ không thể lừa gạt Phương đại hiệp nhưng việc này không tiện nói rồi.

Lý Hàn Thu lẩm nhẩm gật đầu không nói gì.

Lôi Phi dùng lời nói đưa đẩy dẫn đạo cho Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu lại là người thông minh tuyệt đỉnh cứ dựa vào đó mà ứng phó. Chàng biểu diễn rất tự nhiên khiến cho Giang Nam Song Hiệp tin là sự thực không nghi ngờ gì cả.

Lôi Phi lại nói:

- Tại hạ vâng mệnh lão trang chúa đi theo Tam công tử tới Kim Lăng từ ngày Tam công tử bị thương mỗi đêm vần một quãng thời gian để nghỉ ngơi. Bây giờ đêm đã khuya vậy xin cáo biệt.

Phương Tú cười khanh khách nói:

- Tại hạ đoán là Trương lão trang chúa không để Tam công tử gặp điều gì nguy hiểm đâu. Ngoài các hạ chắc lão trang chúa còn phái người đi theo hộ vệ.

Lôi Phi cố ý nở một nụ cười thần bí đáp:

- Cái đó tại hạ cũng không biết rõ.

Phương Tú hỏi:

- Ở khách sạn rất phức tạp. Nếu hai vị không tị hiềm thì xin tới hàng xá nghỉ ngơi mấy bữa được chăng?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ còn ở Kim Lăng ít ngày nữa. Hãy chờ cho lão trang chúa tới đây Phương viện chúa

cùng người nghiên cứu việc liên minh. Khi ấy bọn tại hạ sẽ vào quý phủ quấy nhiễu.

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

- Ký Bắc có vị Trương Tam công tử Trường An cũng có vị Trương Tam công tử. Cả hai vị Trương Tam công tử đều được Trương lão trang chúa sùng ái và đều là những bậc thiếu niên anh hùng rất được hai bạn hữu võ lâm đồng đạo kính nể. Đáng tiếc là Trương Tam công tử ở Ký Châu chưa tới tham dự Hoa hội. Nếu được Trương Tam công tử kia cũng tới đây thì sự hiện diện của hai vị Tam công tử khiến cho Tân Hoài Hoa hội muôn phần rực rỡ.

Lý Hàn Thu la thầm:

- Úi chà! Mình tưởng mạo xưng làm Trương Tam công tử ở Ký Châu. Ai ngờ âm dương sai trật để người nhận làm Trương Tam công tử ở Trường An. Chẳng lẽ thân hình cung cách ăn mặc của mình cùng Trương Tam công tử ở Trường An có chỗ giống nhau? Gặp tình cảnh này mình không dám phủ nhận vì sợ nói nhiều sẽ lộ hình tích.

Bỗng nghe Lôi Phi khẽ nhắc:

- Thiếu gia! Giờ uống thuốc tới rồi đó.

Lý Hàn Thu từ từ đứng dậy nói:

- Tại hạ quấy quả Phương viện chúa bây giờ xin cáo biệt.

Phương Tú hỏi:

- Tam công tử không dùng một chén rượu đã trở gót ư?

Lôi Phi đáp ngay:

- Tại hạ vâng lệnh lão Trang Chúa thị phụng Tam công tử điều trọng yếu nhất là trông nom cho công tử uống thuốc đúng giờ giấc.

Phương Tú hỏi:

- Các hạ có đem theo thuốc trong mình không?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ để thuốc ở nhà khách sạn.

Lý Hàn Thu chấp tay nói:

- Đa tạ Phương đại hiệp hết lòng khoản đãi.

Phương Tú không sao được đành cho thuyền áp vào bờ rồi hỏi:

- Hai vị trọ trong khách sạn nào?

Lôi Phi tủm tỉm cười hỏi lại:

- Phương đại hiệp đã biết rõ tướng mạo tệ thiếu gia chưa?

Phương Tú đưa mắt ngắm nghía Lôi Phi một lúc rồi khẽ hỏi:

- Có phải Tam công tử đeo mặt nạ không?

Lý Hàn Thu băn khoăn tự hỏi:

- Người ta đã không nghi ngờ gì mà Lôi Phi lại tự thú. Nếu Phương Tú bảo mình cởi bỏ mặt nạ thì làm thế nào?

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Tệ thiếu gia không muốn phô trương cuộc đông du này. Vì thế mà phải cải trang.

Phương Tú khẽ gật đầu nói:

- Phải rồi! Tại hạ vẫn có ý ngờ ngợ là Tam công tử có chỗ không đúng hệt.

Lôi Phi nói:

- Phương đại hiệp đem cả tấm lòng thành đối đãi với bọn tại hạ, nên bọn tại hạ không tiện giữ điều bí mật này.

Y nói xong liền nhảy lên bờ.

Lý Hàn Thu được Lôi Phi ngấm ngầm ra hiệu, chàng không vội vàng thủng thẳng bước lên bờ.

Phương Tú chắp tay từ biệt.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu đi chừng mấy chục trượng rồi dừng lại ngoảnh nhìn bốn phía không thấy có người, liền khẽ cất tiếng hỏi:

- Lý đệ đã thấy rõ chưa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Thấy rõ điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Phương Tú mượn tiếng Hoa hội để kết giao và thu nạp anh hùng thiên hạ, đồng thời hắn dùng hoa hội yểm trợ để ngấm ngầm tiến hành một cuộc âm mưu to lớn.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Việc Phương Tú mượn Hoa hội để kết giao anh hùng thiên hạ đệ cũng nhìn ra nhưng còn vụ tiến hành âm mưu gì đó thì tiểu đệ không sao hiểu được.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh cũng chưa hiểu tường tận nội tình, có điều đã cảm giác được mà thôi. Hắn muốn kết giao với ta thì dĩ nhiên chúng ta thêm phần nguy hiểm nhưng đồng thời nó cũng tạo cho mình nhiều cơ hội thám thính, chỉ cần mình nhẫn nại quan sát tất sẽ tìm ra được hắn tiến hành âm mưu gì.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chúng ta không tiện ở lại đây lâu, phải về khách sạn sớm đi là hơn.

Rồi rảo bước tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu cũng hiểu chỗ này có nhiều người ngấm ngầm giám thị. Mọi cử động cần phải cẩn thận, nên chàng không hỏi gì nữa, cất bước đi theo Lôi Phi.

Hai người về tới khách sạn vào phòng rồi.

Lôi Phi khẽ nói:

- Chúng ta đừng chuyện trò gì nữa.

Lý Hàn Thu gật đầu lớn tiếng nói:

- Chúng ta đi nghỉ thôi. Trước khi trời sáng là không tiếp khách.

Lôi Phi cố ý thò tay vào bọc lấy ra một gói nhỏ nói:

- Xin thiếu trang chúa hãy uống thuốc đã.

Hai người làm như thật. Mỗi cử động đều khiến cho mọi người dòm đó không nghi ngờ được.

Suốt đêm hai người vẫn ngấm ngầm đề phòng. Đến lúc trời sáng mới ngủ đi một chút.

Khi tỉnh dậy Lôi Phi bảo lấy đồ điểm tâm hai người ăn qua loa rồi thủng thẳng bước ra khỏi khách sạn.

Lôi Phi để ý nhìn quanh một hồi không thấy có gì khả nghi lại quay trở vào nói:

- Lý đệ! Từ giờ khắc này trở đi, nhất thiết mọi cử động của chúng ta phải cực kỳ cẩn thận. Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì Giang Nam Song Hiệp đã ngấm ngầm phái người theo dõi. Có điều là chúng ta chỉ lưu tâm đề phòng mà ngoài mặt vẫn giả vờ như không có chuyện gì.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta ra ngoài đi lại như kiểu mới đến thành Kim Lăng thưởng ngoạn phong cảnh.

Lý Hàn Thu toan trả lời thì đột nhiên nghe tiếng bước chân gấp rút vọng lại, nên chàng im miệng không nói nữa.

Chỉ trong chớp mắt một người áo đen thân hình ốm nhách lật đật đi thẳng đến ngoài phòng Lý Hàn Thu và Lôi Phi dừng bước lại nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Vị nào là Trương Tam công tử?

Giọng nói mềm mỏng rõ ràng là khẩu khí đàn bà.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi lại:

- Phải chăng các hạ là gái giả trai?

Người áo đen đáp:

- Các vị bất tất phải biết tại hạ là ai? Tại hạ chỉ cần hỏi quý vị có phải là Trương Tam công tử không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi! Các hạ hỏi gì?

Người áo đen ngó Lý Hàn Thu một chút rồi thò tay vào bọc móc ra một phong thư nói:

- Tại hạ vâng mệnh Quyên cô nương tới đây.

Lý Hàn Thu đón lấy thơ hỏi:

- Quyên cô nương còn dặn gì nữa không?

Người áo đen đáp:

- Y đã nói trong thơ. Tại hạ không thể đứng đây lâu được và phải từ biệt ngay.

Người áo đen nói rồi không chờ Lý Hàn Thu trả lời đã trở gót lật đật đi luôn.

Lý Hàn Thu nhìn sau lưng người áo đen đi xa rồi khẽ hỏi Lôi Phi:

- Lôi huynh! Vụ này là thế nào đây?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ hãy móc thư xem sao đã.

Lý Hàn Thu mở thơ coi kỹ rồi không khỏi chau mày.

Lôi Phi hỏi:

- Trong thơ nói gì vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quyên cô nương cảnh cáo chúng ta là Trương Tam công tử mà ta mạo xưng đã tới Kim Lăng rồi. Việc giả mạo này sắp bị bại lộ đến nơi.

Lôi Phi hơi sửng sốt hỏi:

- Có chuyện ấy ư?

Y ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Trong thơ có nói đến việc chúng ta giả mạo đả bị Phương Tú phát giác rồi hay không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trong thơ không đề cập tới chuyện đó.

Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Sao Quyên cô nương lại biết là chúng ta giả mạo Trương Tam công tử?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thế mới thiệt là kỳ! Cô ả này hành tung thần bí khôn lường. Đối với chúng ta cô tựa như thù mà không phải là thù, lại giống bạn mà không phải bạn. Cô cứ lẩn quất dòm ngó công việc bọn ta chẳng hiểu có dụng ý gì?

Lôi Phi nói:

- Đúng thế! Con nha đầu này quả không phải là nhân vật tầm thường, dường như cái gì cũng biết hết.

Lý Hàn Thu nói:

- Hiện giờ có một việc rất khó quyết đoán, không hiểu Lôi huynh định xử trí thế nào?

Lôi Phi hỏi:

- Việc gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô ta khiến người đưa thơ không hiểu là chân hay giả? Hành động này có dụng ý gì?

Lôi Phi đáp:

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì Quyên cô nương đối với chúng ta chẳng có gì đáng trách. Phong thơ này quyết không phải chuyện vu vơ để hăm dọa.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Tin lời cô thì nên làm thế nào mà không tin cô thì đối phó ra sao?

Lôi Phi đáp:

- Điều cần nhất là chúng ta phải thận trọng. Đêm nay chúng ta vẫn giả làm Trương Tam công tử, đến tham dự hoa hội để coi biến diễn rồi sẽ quyết định.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu Trương Tam công tử thật đến Kim Lăng chạm trán nhau há chẳng đổ bể ư?

Lôi Phi đáp:

- Ai đến trước người ấy làm chủ. Chắc Phương Tú không nghĩ đến có người giả mạo Trương Tam công tử. Tối hôm qua chúng ta đến chơi hắn đã khiến cho hắn không biết đâu mà lường.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ hiểu rồi. Theo ý Lôi huynh thì chúng ta cứ nhận bừa là Trương Tam công tử để Phương Tú không nhận kẻ khác chứ gì?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Trên con đường võ lâm mặt Tây Bắc đã xảy biến điều gì dĩ nhiên chúng ta không thể nào hiểu biết bằng Trương Tam công tử thật được. Vậy việc tìm chứng cớ để phân biệt chân giả chẳng khó khăn gì. Cách này chỉ tạm thời cứu nguy không phải là diệu kế trường cửu để hộ thân được.

Chương 58 - Trên hoa đài Bạch phát cợt Hồng nhan

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi khẽ nói:

- Tiểu huynh nhận ra Quyên cô nương là tay biết nhiều hiểu rộng. Cô còn có lực lượng rất lớn. Lực lượng này dường như ăn sâu vào cả hai phe chính, tà. Một vị tiểu cô nương mà có nhiều tài như vậy thật không phải chuyện dễ. Vì thế tiểu huynh ngờ là sau lưng cô còn có người chủ sử.

Lý Hàn Thu hững hờ nói:

- Tiểu đệ tưởng cái đó không liên quan gì đến cuộc tham dự Hoa hội của chúng ta.

Lôi Phi nói:

- Nhưng chúng ta đã tiếp được thơ cảnh cáo của cô mà vẫn đi tham dự Hoa hội khiến cô phải ngạc nhiên. Vậy chúng ta phải lưu tâm quan sát xem có tìm ra được manh mối gì không.

Lý Hàn Thu nói:

- Phải lắm! Nhất thiết tiểu đệ xin theo lời chỉ điểm của Lôi huynh.

Lôi Phi nói:

- Còn một điều tiểu huynh cần nhắc Lý đệ là phải đem theo những vật dụng cần thiết vì e rằng chúng ta đi chuyến này chưa chắc đã trở lại đây nữa.

Lý Hàn Thu gật đầu. Chàng đem theo những đồ vật cần thiết và ngấm ngầm giấu khí giới trong áo trường bào.

Lôi Phi đem theo những đồ vật to lớn gói thành một gói cho gọn.

Hai người ngồi nghỉ lúc nữa để chờ trời tối lại đến hội trường trên sông Tần Hoài.

Lý Hàn Thu vẫn giữ thái độ oai vệ đi thẳng vào trường.

Hai người lại ngồi xuống chỗ cũ đêm trước.

Trên đài dưới ánh đèn lửa sáng trưng, Tử Hà cô nương đang đứng chờ. Cô vẫn mặc bộ áo mầu lục coi rất diêm dúa.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn lên chỗ ngồi Phương Tú, Hàn Đào thấy hai ghế còn bỏ không. Còn bao nhiêu ghế khác đều đông đặc những người.

Tử Hà bỗng lên tiếng:

- Cuộc chiến đêm qua chưa phân thắng bại. Tiện thiếp chờ đây để nghênh giá.

Cô gọi luôn mấy tiếng vẫn không có người đáp lại.

Lý Hàn Thu đảo mắt ngó quanh không thấy ai đứng lên, liền tự hỏi:

- Chuyện này mới thật khó hiểu. Người áo đen đêm qua đã khiêu chiến sao đêm nay lại không xuất hiện thì cuộc đấu chờ đến bao giờ? Chẳng hiểu mụ béo mập quản lý hoa đài sẽ xử trí với việc này ra sao?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì thấy thiếu phụ béo mập rảo bước tiến ra giữa đài tuyên bố:

- Theo nội quy của Hoa đài, lão thân cho ba hồi trống, dứt trống mà không thấy người lên đài tái chiến thì tuyên bố là người đó bị bại rồi.

Mụ tư lự biết mình thô lỗ xấu xa không được người dưới đài hoan nghênh nên cũng không nói nhiều nữa, giơ tay lên vẫy một cái.

Tiếng trống nổi lên vang động toàn trường.

Dứt ba hồi trống, vẫn không thấy người lên đài ứng chiến, thiếu phụ béo mập tủm tỉm cười nói:

- Chắc đại gia hôm qua có việc gấp đã rời khỏi Kim Lăng rồi. Theo nội quy Hoa đài, lão thân đành tuyên bố là Tử Hà cô nương thắng trận.

Mụ dừng lại một lúc rồi hỏi:

- Bây giờ lại tiếp cuộc tỷ đấu. Vị nào muốn tứ giáo xin mời lên đài.

Dứt lời mụ trở gót đi vào hậu đài.

Lý Hàn Thu không nhịn được khẽ hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Lôi Phi đáp:

- Nếu người áo đen không chết thì cũng bị Giang Nam Song Hiệp thu phục rồi.

Lý Hàn Thu "ồ" lên một tiếng gật đầu đáp:

- Đúng rồi! Đúng rồi!

Giữa lúc ấy chàng đưa mắt nhìn ra thấy bốn tên đại hán võ phục hộ vệ Giang Nam Song Hiệp rảo bước đi vào.

Phương Tú vẫy tay nói:

- Trương thế huynh! Thế huynh đến sớm nhỉ?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ cùng thiếu trang chủ đi ngoạn mấy nơi nhưng không náo nhiệt bằng hoa trường này.

Phương Tú cười nói:

- Phong cảnh ở Giang Nam hãy còn nhiều chỗ rất khả quan, nếu hai vị cao hứng thì chờ hết Hoa hội, tại hạ sẽ bồi tiếp hai vị đi chơi một phen.

Lôi Phi nói:

- Cảm ơn thịnh tình của Phương viện chúa. Tại hạ xin thay mặt thiếu trang chủ tạ ơn trước.

Phương Tú tủm tỉm cười ngồi xuống ghế.

Bỗng nghe Tử Hà lại lên tiếng:

- Vị đại anh hùng nào muốn lên đài tứ giáo?

Góc Tây Bắc có tiếng người đáp lại:

- Tại hạ xin thỉnh giáo cô nương mấy chiêu!

Tiếng hoan hô vừa dứt một bóng người đã nhảy lên đài.

Từ chỗ người này đứng cách hoa đài ít ra là hơn hai trượng mà y nhảy một cái tới nơi thì nguyên một môn khinh công này đủ cho mọi người chấn động.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn kỹ thì người kia vào trạc ngoại tam tuần mà trước ngực đã có chòm râu đen, sắc mặt đỏ tươi. Cặp lông mày giống như hai con tằm. Mình mặc võ phục mầu lam. Tay không binh khí.

Tử Hà thấy thân pháp y đã biết ngay là mình gặp phải tay kình địch liền nghiêng mình hỏi:

- Các hạ có thể cho biết cao tính đại danh được không?

Người mặt đỏ mỉm cười đáp:

- Tại hạ là Lương Thượng Yến. Xin cô nương nhẹ đòn cho.

Tử Hà hỏi:

- Té ra là Lương đại hiệp! Không hiểu đại hiệp định tỷ thí môn gì?

Lương Thượng Yến đáp:

- Binh khí rất nguy hiểm. Chúng ta tỷ quyền chưởng quách.

Tử Hà nói:

- Tiện thiếp xin theo tôn ý. Lương đại hiệp ra tay đi!

Lương Thượng Yến nói:

- Thì giờ là vàng bạc. Tại hạ không khách sáo nữa.

Y liền phóng chưởng đánh tới.

Tử Hà vung chưởng lên gạt thì Lương Thượng Yến đã thu chưởng về đổi thế đánh ra thế cầm nã nhằm chụp vào cổ tay Tử Hà.

Lương Thượng Yến biến chiêu rất mau lẹ, vừa trông đã biết ngay là một nhân vật có bản lãnh tuyệt vời.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nếu Lương Thượng Yến đem toàn lực ra để thủ thắng thì e rằng Tử Hà khó lòng chống nổi 20 chiêu.

Tử Hà cũng biết mình gặp phải tay kình địch. Nàng vung song chưởng đánh theo thế liên hoàn những mong đoạt lấy tiên cơ để có thể chống trả thêm một thời gian.

Đột nhiên Lương Thượng Yến trầm giọng quát:

- Cô nương hãy coi chừng.

Bóng chưởng giao nhau rồi đột nhiên ngừng lại.

Mọi người chú ý trông ra thấy Lương Thượng Yến đã nắm được cổ tay trái Tử Hà.

Tử Hà bị nắm huyệt mạch môn không thể tái chiến được nữa. Cô đứng ngẩn người ra không nhúc nhích.

Lương Thượng Yến tủm tỉm cười hỏi:

- Cô nương! Tình trạng này có kể là cô nương bại trận rồi không?

- Cái đó tiện thiếp cũng không rõ. Để đài chủ phán quyết mới được.

Bỗng nghe thanh âm thiếu phụ béo mập từ hậu đài vọng ra:

- Hài tử! Ngươi bị người ta nắm giữ huyệt đạo dĩ nhiên là thua rồi.

Tử Hà khẽ buông tiếng thở dài đáp:

- Tiện thiếp cam chịu thất bại.

Lương Thượng Yến buông tay nói:

- Hai bên động thủ chỉ cần phân thắng bại là xong. Hà tất phải đưa đến thảm cục lưu huyết.

Tử Hà nghiêng mình đáp:

- Tiện thiếp chịu thua rồi, Lương gia có điều chi dạy bảo tiện thiếp xin rửa tai để nghe theo.

Lương Thượng Yến vẫy tay nói:

- Cô nương lui vào trước đi để chờ tại hạ.

Tử Hà vâng lời lui vào hậu đài.

Trong mấy trận đấu võ công Lương Thượng Yến cao thâm hơn hết. Cả Kim Lăng Phương Tú cũng chấn động tâm thần tự hỏi:

- Bản lãnh người này đến mực phi thường, có lẽ chẳng kém gì mình. Nhưng tên họ y chưa từng nghe thấy trên chốn giang hồ. Không hiểu y là anh hùng ở địa phương nào?

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Người này tướng mạo giống Quan Công. Ngoài võ công tuyệt thế, y còn có chính khí lẫm liệt. Nhất định là một bậc quân tử nhân hậu. Ta phải làm cách nào giao kết với y mới được.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy một thiếu nữ toàn thân mặc y phục mầu hồng khoan thai bước ra.

Hồng y nữ người nhỏ bé mà xinh đẹp so với Tử Hà còn có phần hơn.

Hồng y nữ nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiện thiếp là Tử Cúc kính xin Lương đại hiệp tứ giáo mấy cao chiêu.

Lương Thượng Yến ngắm nghía Tử Cúc một lúc rồi hỏi:

- Cô nương nhất định đòi động thủ với tại hạ ư?

Tử Cúc đáp:

- Theo nội qui bản đài bây giờ đến lượt tiện thiếp phải ra lãnh giáo dù tiện thiếp muốn từ chối cũng không được.

Lương Thượng Yến nói:

- Nhưng tại hạ coi chừng cô nương không địch nổi mất.

Tử Cúc nói:

- Dù tiện thiếp không địch nổi cũng phải thuận theo số mệnh.

Lương Thượng Yến nói:

- Đã vậy thì cô nương ra tay đi.

Tử Cúc biết võ công đối phương rất cao cường, cô không từ chối nữa vung song chưởng đánh liền. Hai tay cô chỉ cách nhau chừng một tấc.

Lương Thượng Yến tủm tỉm cười đưa tay xảy ra rất mau lẹ chuồng vào giữa hai bàn tay Tử Cúc. Chưởng thế y vừa huy động đã bật lên thành tiếng chát. Hai bàn tay Tử Cúc liền bị hất ra. Nguyên thế công của Tử Cúc cực kỳ lợi hại, nhưng bị Lương Thượng Yến hất ra đành phải dừng lại.

Lương Thượng Yến hạ thấp tay mặt xuống, đưa năm ngón tay nhằm nắm lấy cổ tay Tử Cúc.

Chiêu này Tử Cúc trông thấy rõ ràng mà không sao tránh được. Cổ tay cô bỗng tê chồn thì ra đã bị đối phương nắm trúng huyệt mạch.

Lý Hàn Thu khen thầm:

- Hảo thủ pháp!

Lương Thượng Yến mỉm cười hỏi:

- Cô nương đã chịu thua chưa?

Tử Cúc đáp:

- Võ công các hạ tuyệt đối cao thâm tiện thiếp không sao địch lại được.

Lương Thượng Yến buông tay ra nói:

- Hay lắm! Mời cô nương hạ đài đi.

Mới trong khoảng khắc, Lương Thượng Yến đã bại luôn hai mỹ nữ làm cho hoàn toàn trường phải chấn động.

Tử Cúc lui vào rồi một thiếu nữ áo trắng từ hậu đài khoan thai bước ra.

Bạch y áo trắng như tuyết dong mạo so với Tử Hà, Tử Cúc còn xinh đẹp hơn mấy phần.

Cô nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiện thiếp là Tử Mai xin tham kiến Lương gia.

Lương Thượng Yến cười khanh khách nói:

- Cô này xinh đẹp quá! Đáng tiếc là tại hạ đã thắng hai trận nên cô tuy mỹ miều mà tại hạ không có phúc để hưởng thụ.

Y vừa dứt lời toan nhảy xuống đài.

Tử Mai bỗng la lên:

- Xin Lương gia hãy lưu bộ.

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Tử Mai nói:

- Lương gia không chịu tứ giao thức là khinh miệt tiện thiếp.

Lương Thượng Yến ngắt lới:

- Cô nương dạy quá lời. Tại hạ được hai vị Tử Hà, Tử Cúc nhân nhượng mới thắng hai trận. Còn trận này nếu cô nương thắng tại hạ chẳng nói làm chi. Bất hạnh cô nương lại bại trận há chẳng làm khó khăn cho tại hạ ư?

Tử Mai đỏ mặt lên giả vờ không hiểu hỏi:

- Lương gia mà thắng tiện thiếp thì muốn xếp đặt tiện thiếp thế nào cũng được có chi là khó?

Lương Thượng Yến cười đáp:

- Theo luật lệ Hoa đài tại hạ thắng cô nương tức là cô nương làm vợ tại hạ. Tại hạ hiện đã thắng hai cô rồi thấy mình phấn khởi như muốn lên tiên. Nếu thành thế chia ba chân vạc, chốn khuê phòng sao tránh khỏi phong ba thì tại hạ chịu thế nào được?

- Luật lệ trên đài đã định rõ bọn tiểu nữ làm thiếp làm tỳ cũng được. Tùy đại gia cắt đặt thế nào nên thế ấy.

Lương Thượng Yến lắc đầu nói:

- Khó hưởng thụ nhất là ân huệ của mỹ nhân. Đối với cô nương tại hạ chỉ tâm hưởng mà thôi.

Dứt lời y nhảy xuống đài đứng vào chỗ trước mặt Hàn Đào.

Hàn Đào liền đứng dậy hỏi:

- Lương huynh! Mời Lương huynh ngồi lên hàng đầu thưởng ngoạn được chăng?

Lương Thượng Yến chăm chú ngó Hàn Đào rồi hỏi:

- Cách xưng hô tại hạ thế nào đây?

Hàn Đào đáp:

- Tại hạ là Hàn Đào ở Từ Châu.

Lương Thượng Yến nói:

- Tại hạ thưởng mộ đại danh từ lâu.

Đoạn từ từ ngồi xuống.

Lý Hàn Thu để ý nhìn ra thấy Hàn Đào, Phương Tú ngồi hai bên, Lương Thượng Yến ngồi giữa, liền nhủ thầm:

- Lương Thượng Yến là một nhân vật anh hùng cần phải kết giao. Nếu Giang Nam Song Hiệp âm mưu gia hại y thì ta phải tìm cách cứu y mới được.

Từ đó chàng ngấm ngầm để ý đến cử động của Giang Nam Song Hiệp.

Tử Mai đứng trên đài lớn tiếng:

- Lương đại hiệp khinh thị tiện thiếp không chịu tứ giáo, không hiểu còn vị anh hùng nào thương tới mà tứ giáo mấy chiêu không?

Lương Thượng Yến đột nhiên quay sang hỏi Phương Tú:

- Còn huynh đài đây, cách xưng hô thế nào?

Phương Tú đáp:

- Tại hạ là Phương Tú.

Lương Thượng Yến nói:

- Té ra là Phương huynh. Tại hạ cam bề thất kính.

Y không kêu Giang Nam Song Hiệp mà gọi thẳng Phương huynh tỏ ra không biết đến danh hiệu Giang Nam Song Hiệp.

Lương Thượng Yến khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Vị cô nương này nghe nói rất đáng thương, tưởng Phương huynh nên lên đài một chuyến mới được.

Phương Tú ngẩn người ra một chút rồi cười mát đáp:

- Cái đó tại hạ cũng đã nghĩ tới.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì trọng yếu, hắn ngừng lại một chút rồi đổi sang chuyện khác hỏi:

- Lương huynh! Lương huynh có nhận được thiệp mời của Tần Hoài Hoa hội không nhỉ?

Lương Thượng Yến đáp:

- Tiểu đệ phiêu lưu bốn bể gặp đâu chầu đó, người không sang trọng danh không hiển đạt thì làm gì có thiệp mời.

Hàn Đào hỏi xen vào:

- Lương huynh không nhận thiệp mời, sao lại tiến vào hội trường được?

Lương Thượng Yến cười rồi đáp:

- Sức phòng vệ ở đây không ngăn chặn được tiểu đệ.

Hàn Đào biến sắc trầm giọng hỏi:

- Lương huynh có biết tại hạ là người thế nào không?

Lương Thượng Yến lắc đầu đáp:

- Thực ra cái tên Hàn Đào tại hạ chưa được nghe qua. Vừa rồi tại hạ nói ngưỡng mộ thanh danh từ lâu chẳng qua là lối khách sáo mà thôi.

Hàn Đào không ngờ Lương Thượng Yến lại nói thẳng như vậy hắn không khỏi ngẩn người ra.

Lương Thượng Yến không để ý đến vẻ mặt Hàn Đào, y tủm tỉm cười nói tiếp:

- Cả tên Phương huynh đây tại hạ cũng chưa biết tới.

Hàn Đào tức giận nét mặt xám xanh toàn thân run bần bật, tưởng chừng sắp nổi sóng.

Phương Tú tựa hồ đã nhìn thấy thái độ Hàn Đào không thể nhẫn nại được nữa.

Hắn liền nói ngay:

- Hàn huynh đệ đây cùng tại hạ là chủ nhân trong Hoa hội này.

Lương Thượng Yến nói:

- Té ra hai vị là Hoa hội chủ nhân. Nếu vậy tiểu đệ lỡ lời.

Hàn Đào ở với Phương Tú đã lâu nên rất hiểu tâm lý nhau. Hắn biết Phương Tú nói vậy là có ý ngăn mình đừng nổi nóng.

Hắn liền làm bộ tươi cười nói:

- Anh em tại hạ rất kính trọng những vị anh hùn hảo hán. Cuộc phòng vệ chung quanh Hoa hội tuy không lấy gì làm nghiêm mật cho lắm, nhưng những người tầm thường khó mà trà trôn vào được.

Lương Thượng Yến lạnh lùng nói:

- Nếu vậy thì tiểu đệ đã gặp vận hên.

Hàn Đào nói:

- Nhất định là khinh công và bản lãnh của Lương huynh phải tuyệt vời mới ra vào tự nhiên được.

Lúc này Lý Hàn Thu tuy ngó lên đài vì có người đang động thủ tỷ đấu với Tử Mai mà thực ra chàng để hết tâm vào câu chuyện giữa Giang Nam Song Hiệp và Lương Thượng Yến.

Bỗng nghe Lương Thượng Yến nói:

- Dù hai vị không truy cứu đến chuyện hôm nay thì ngày mai tiểu đệ cũng không tiện tới đây.

Phương Tú hỏi:

- Tại sao vậy?

Lương Thượng Yến đáp:

- Bữa nay tiểu đệ đã quen biết hai vị chủ nhân thì dĩ nhiên tối mai không tiện trà trộn vào nữa.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Lương huynh đã thắng hai trận vậy chiếu theo luật lệ bản đài là kể như người cùng phe với bọn tại hạ rồi.

Lương Thượng Yến nhấp nháy cặp mắt hỏi:

- Tại sao vậy?

Phương Tú đáp:

- Hễ ai thắng được nữ đài chủ nhất luật đều là tân lang.

Lương Thượng Yến nói:

- Cái đó điều không tiện vì tại hạ cũng xấp xỉ ngang tuổi với hai vị.

Phương Tú liền hỏi:

- Năm nay quý canh Lương huynh bao nhiêu?

Lương Thượng Yến đáp:

- Tiểu đệ đã 38 tuổi rồi.

Phương Tú cười ha hả nói:

- Thế thì tại hạ còn hơn Lương huynh 20 tuổi. Vậy có coi Lương huynh vào kiều khách cũng không có chi quá đáng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Anh chàng Lương Thượng Yến này thật có chỗ kỳ quái khiến khó mà hiểu được. Không hiểu lai lịch y thế nào mà dường như Giang Nam Song Hiệp đã tìm cách lung lạc y.

Bỗng nghe trên đài có tiếng thét rồi một bóng người văng xuống đài.

Mọi người chú ý nhìn lại thì thiếu nữ áo trắng Tử Mai vẫn đứng trên đài còn người bị hất xuống là một thiếu niên võ phục màu xanh.

Thiếu niên áo xanh bị hất xuống góc đài nên không có ai đỡ y.

Dường như y bị té khá nặng, hồi lâu mới gượng gạo đứng lên được.

Bỗng thấy Tử Mai lên tiếng:

- Vị huynh đài kia không muốn thủ thắng tấm thân yếu ớt này nên đã nhượng bộ tiểu muội. Vậy còn vị nào muốn lên đài tứ giáo tiểu muội rất hoan nghênh.

Dưới đài có tiếng đáp:

- Lão hán này xin lên tỷ thí mấy chiêu mong cô nương nhẹ đòn cho mới được.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thấy một người từ mé cầu thang hậu đài đi ra.

Quả nhiên là một người già nua lơ thơ mấy chòm râu bạc. Tóc trắng cũng chỉ còn lác đác buộc túm lại trên đỉnh đầu mặt lão đầy vết dăn, cả lông mi cũng bạc phếch. Lưng lão đã còng, chân đi lảo đảo.

Con người tuổi cao như vậy mà cũng lên đài cầu mỹ sắc thì thật là không biết tự lượng.

Tử Mai chau mày hỏi:

- Các hạ già nua như vậy thật hay chỉ giả vờ?

Lão già sửng sốt hỏi:

- Sao? Đài qui của các vị có hạn chế niên canh ư?

Tử Mai đáp:

- Tuy không hạn định tuổi tác nhưng lão nhân gia già quá rồi.

Lão già cười khanh khách đáp:

- Lão hán tuy tuổi già nhưng lòng dạ lại không già.

Tử Mai biến sắc lạnh lùng nói:

- Đã động thủ tương đấu tất khó lòng tránh khỏi chuyện thương vong. Xin tiền bối cẩn thận cho.

Lão già cười ruồi đáp:

- Dù làm con quỷ phong lưu chết dưới hoa cũng vui lòng. Lão phu đã bấy nhiêu tuổi đầu thì còn biết sợ chết là gì nữa.

Lão nói mấy câu này chẳng những khiến cho Tử Mai phải ngạc nhiên mà tân khách dưới đài cũng đến dở cười dở khóc.

Tử Mai hững hờ nói:

- Đã vậy thì tiện thiếp phải tuân mệnh.

Rồi cô vung chưởng đánh ra.

Bạch Nhiêm lão nhân (lão già râu bạc) đưa bàn tay run run ra điểm tới nhằm đâm vào uyển mạch Tử Mai. Động tác tuy chậm chạp song thủ pháp huyền diệu phi thường và trúng đích, bắt buộc Tử Mai phải thu chưởng về lùi lại.

Tử Mai nghĩ thầm trong bụng:

- Chỉ thế lão bất tử này quả là ghê gớm dường như lão mang tuyệt kỹ trong người thực sự.

Bụng nàng nghĩ vậy tay nàng phóng chưởng theo thế liên hoàn tấn công tới tấp.

Lão già phóng hai tay điểm tới không ngớt và lần nào thế chỉ cũng nhằm vào uyển mạch của Tử Mai, bức bách cô phải rụt tay về.

Tử Mai trong lòng không phục tấn công 30 chưởng liền mà lần nào lão già cũng chỉ phát huy một thủ thúc như vậy để bắt buộc đối phương phải thu hồi thế chưởng lạ ở chỗ là lão không chịu phản kích.

Sau khi tấn công 30 chưởng, Tử Mai dường như biết mình gặp phải tay kình địch, liền lùi lại ba bước hỏi:

- Tại sao lão nhân gia lại không chịu trả đòn?

Bạch nhiệm lão nhân cười đáp:

- Cô nương trẻ đẹp như vậy mà lão phu mỗi khi phản kích không chừng sẽ làm chết người gây nên thảm cảnh thì sao?

Tử Mai lại hỏi:

- Thế ra lão trượng tử đấu mà không muốn thắng ư?

Bạch Nhiệm lão nhân đáp:

- Lão phu muốn để cô nương tự nhận bại trận.

Tử Mai nói:

- Trừ phi lão nhân gia thủ thắng không thì chẳng bao giờ tiểu nữ chịu thua cả.

Bạch Nhiệm lão nhân cười ha hả nói:

- Nếu vậy thì chúng ta cứ tiếp tục đấu hoài. Lão phu chỉ nhìn mỹ sắc của cô nương cũng đủ no khỏi cần ăn uống gì nữa.

Tử Mai tức giận nói:

- Lão nhân gia bất quá chỉ biết một chiêu nên lúc nào cũng dùng một thủ pháp như nhau. Nếu lão còn tiếp tục chiêu này thì rồi tiểu tử cũng tìm ra được biện pháp phá giải.

Bạch Nhiệm lão nhân nói:

- Hay lắm! Cô nương hãy thắng chiêu này của lão phu đi rồi tự nhiên lão phu phải dùng đến chiêu thứ hai.

Tử Mai nói:

- Để tiểu nữ thử coi.

Tuy miệng nói hung hăng mà trong lòng thực vẫn gờm gờm cô để bàn tay trước ngực rồi phóng ra.

Quả nhiên lão già vẫn dùng chiêu thức trước giơ tay phải phóng chỉ lên điểm vào uyển mạch Tử Mai.

Ngón tay lão phóng ra chuẩn xác vô cùng, miệng lão cười nói:

- Nếu cô nương thêm một cánh tay nữa thì lão phu không thể phòng vệ được.

Tử Mai thấy thế công của mình bị đối phương ngăn chặn một cách dễ dàng thì biết là đối phương không chỉ hành động cầu may mà thực có bản lãnh cao cường. Tuy nhiên cô vẫn còn hy vọng tự nhủ:

- Lão đã già nua thế này thì dù có luyện được ngón chỉ đặc biệt cũng chẳng thể chống nổi binh khí.

Nghĩ vậy rồi cô lùi lại hai bước nói:

- Lão gia không chịu phản kích thì tuy tiểu nữ không thắng được lão gia, nhưng lão gia cũng vĩnh viễn không thể thắng được tiểu nữ.

Chương 59 - Gặp độc hỏa, Bạch nhiệm thất bại

Bạch nhiệm lão nhân cười nói:

- Lão phu tuy tuổi tác già nua nhưng bản tính vẫn thương hương tiếc ngọc, không nhẫn tâm gia hại cô nương.

Tử Mai hỏi:

- Nhưng trong hậu đài còn mấy vị tỷ muội. Chúng ta mà giằng co mãi há chẳng làm trở ngại hảo sự người khác ư?

Bạch nhiệm lão nhân tủm tỉm cười nói:

- Nếu vậy cô nương nên chịu thua đi cho khỏi mất thì giờ.

Tử Mai đáp:

- Hoa đài đã có qui định. Trừ phi tiện thiếp bị thương hoặc bị lão tiền bối đưa đến tình trạng không còn sức tái đấu mới là thất bại. Ngoài ra chẳng có cách nào khác.

Bạch nhiệm lão nhân lắc đầu nói:

- Thiếu nữ trẻ đẹp mà phải máu chảy đầm đìa thì còn thảm cảnh nào bằng? Không hiểu ai đã đặt ra thể lệ này thật là khả ố!

Hàn Đào ngồi dưới đài khẽ hỏi Phương Tú:

- Đại ca! Lão này là nhân vật thế nào?

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh cũng không biết.

Hàn Đào lại hỏi:

- Đại ca không có thiếp mời lão hay sao?

Phương Tú gật đầu đáp:

- Không có.

Hàn Đào lại hỏi:

- Thế thì sao lão trà trộn vào hoa trường được?

- Cái đó tiểu huynh cũng không rõ. Xem chừng xung quanh hoa trường này chúng ta phải tăng cường phòng vệ mới được.

Hàn Đào gật đầu nói:

-Ngày mai tiểu đệ sẽ thân hành tuần tra một lượt xem thế nào.

Bỗng nghe Tử Mai trên đài nói:

-Thế nào cũng phải phân thắng bại mới xong.

Bạch nhiệm lão nhân hỏi:

-Phân thắng bại bằng cách nào?

Tử Mai đáp:

-Bằng cách sử dụng binh khí.

Bạch nhiệm lão nhân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cô nương đã nói ra miệng, lão phu không đồng ý cũng không xong. Vậy cô lấy binh khí ra.

Tử Mai với tay lên giá binh khí rút thanh trường kiếm nói:

- Lão tiền bối hành động bất tiện. Vậy muốn dùng thứ gì tiện thiếp lấy cho.

Bạch nhiệm lão nhân đáp:

- Lão phu già nua thế này mà cô nương đang độ xuân xanh. Vậy lão phu nhường cho cô nương dùng binh khí còn lão phu đón đỡ tay không cũng được.

Tử Mai mắng thầm trong bụng:

- Già mà còn mê gái thì chỉ có đường chết.

Cô liền cất tiếng hỏi:

- Như vậy sao được? Lão tiền bối không dùng binh khí há chẳng thất bại ư?

Bạch nhiệm lão nhân cười ha hả đáp:

- Lão phu đã nói, thà là được chết dưới hoa làm con quỷ phong lưu, lão cũng cam lòng. Cô nương động thủ đi!

Tử Mai tay cầm kiếm rồi, mặt nổi sát khí, cô vung trường kiếm chém ngang một nhát.

Thế này rất hung hiểm. Bạch nhiệm lão nhân thấy đối phương vung kiếm chém tạt ngang vẫn không né tránh, khi trường kiếm tới nơi mới vung tay lên ngăn chặn.

Tử Mai nghiêng kiếm đi tự nhủ:

- Ta hãy chém đứt cổ tay lão rồi sẽ tính.

Thế kiếm liền nhằm hớt vào cổ tay lão già.

Bỗng nghe đánh chác một tiếng. Thanh trường kiếm chém rách cửa tay áo của lão già, nhưng nó cũng bị lão hất ra.

Tử Mai giật mình kinh hãi nói:

- Lão tiền bối đã luyện đến công phu toàn thân rắn như sắt thép.

Bạch nhiệm lão nhân cười đáp:

- Lão phu tuy già nua nhưng gân cốt còn rắn lắm. Nếu cô nương không tin thì hãy chém thêm mấy nhát nữa mà coi. Thực ra lão nói mấy câu này cũng là thừa, vì Tử Mai vẫn vung kiếm tấn công không ngớt.

Bạch nhiệm lão nhân vung tay hất lia lịa khiến cho thanh trường kiếm của Tử Mai chém tới lại bị bật đi.

- Xem chừng tiện không thể nào thắng được lão tiền bối.

Bạch nhiệm lão nhân cười khanh khách nói.

- Cô nương đừng vội chán nản, lão phu chỉ muốn coi cái khéo của cô mà thôi.

Tử Mai lấy làm kỳ hỏi:

- Coi khéo thế nào?

Bạch nhiệm lão nhân giơ tay cao lên. Hai cổ tay lão đều đeo một cái vòng sắt rộng chừng ba tấc. Lão vung cổ tay để gạt kiếm. Lưỡi kiếm toàn chém vào vòng sắt rồi bị hất ra.

Tử Mai ồ lên một tiếng nói:

- Té ra là thế!

Bạch nhiệm lão nhân đột nhiên thu tay về cười nói:

- Cô nương đã chịu thua chưa?

Tử Mai trước vẫn tưởng lão luyện được tấm thân cứng rắn đao kiếm chém không vào nên cô rất kinh hãi.

Bây giờ cô mới biết lão ỷ vào cái vòng sắt để chịu đựng nên phấn khởi tâm thần nói:

- Trong lòng tiểu nữ tuy muốn chịu thua nhưng các hạ vẫn chưa thủ thắng được.

Bạch nhiệm lão nhân ngắt lời:

- Được lắm! Nếu vậy thì cô nương sẽ được bại trận. Nếu cô nương không tin thì đâm thêm một kiếm mà coi.

Tử Mai y lời phóng kiếm đâm tới.

Bạch nhiệm lão nhân chờ cho lưỡi kiếm gần tới nơi đột nhiên né người đi. Tay mặt lão vươn ra nhanh như chớp vừa tránh trường kiếm vừa nhằm chộp vào cổ tay mặt Tử Mai. Năm ngón tay lão siết chặt lại đồng thời đoạt lấy thanh trường kiếm trong tay cô.

Lão lạnh lùng hỏi:

- Cô nương đã chịu thua chưa?

Tử Mai từ từ gật đầu đáp:

- Võ công lão tiền bối quả nhiên rất cao cường, tiểu nữ chịu thua rồi.

Cô nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này tuổi già rồi, làm phụ thân mình cũng có dư. Chẳng lẽ lão muốn lấy mình làm vợ thật ư?

Bạch Nhiên lão nhân ngửa mặt lên trời cười nói:

- Hay lắm, cô hãy tạm xuống đi. Lão phu tuy tuổi già mà tâm thần hãy còn trẻ lắm. Có điều lấy cô làm vợ kể ra thật không xứng đôi.

Tử Mai nhíu cặp mày liễu toan rút lui, thì lão già bỗng lớn tiếng:

- Cô hãy dừng lại đã!

Tử Mai dừng bước hỏi:

- Còn chuyện chi nữa?

Bạch nhiệm lão nhân nói:

- Cô nương thích người xứng đôi mà lão phu già thế này nếu lấy cô làm vợ tất cô không vui lòng.

Tử Mai nói:

- Nhưng tiền bối đã thắng tiểu nữ, tiểu nữ chẳng làm thế nào được.

Bạch nhiệm lão nhân nói:

- Lão phu cũng không yên tâm.

Tử Mai nói:

- Tiện thiếp chưa cùng các hạ thành thân. Vậy hãy chờ khi thành sự rồi các hạ muốn sao cũng được.

Bạch nhiệm lão nhân cười nói:

- Coi cặp mắt long lanh của cô nương lão phu không thể tin được. Chúng ta tuy chưa thành thân, song cô nương đã bại về tay lão phu. Chiếu theo lệ luật hoa đài, cô là người của lão phu rồi. Vậy cô hãy uống cái này đi.

Lão vừa nói vừa lấy ra một viên thuốc đưa cho Tử Mai.

Tử Mai nhìn viên thuốc thấy màu hồng tía thì chấn động tâm thần hỏi:

- Thuốc gì thế này?

Bạch nhiệm lão nhân đáp:

- Đây là Hướng Tâm Đan, cô nương uống thuốc này rồi là lúc nào cũng tâm niệm theo lão phu.

Dù có Tử Đô tái thế Tống Ngọc phục sinh cũng chẳng làm cho cô động tâm được nữa.

Tử Mai ngập ngừng:

- Cái này...Cái này không qui định ở trong đài qui....

Bạch nhiệm lão nhân đột nhiên vươn tay ra nắm lấy cổ tay Tử Mai giục:

- Cô nương! Uống ngay đi!

Tay mặt lão bám vào hàm răng Tử Mai rồi lòng bàn tay hất thuốc vào miệng cô.

Lý Hàn Thu thấy Bạch nhiệm lão nhân cưỡng bách Tử Mai uống thuốc thì trong lòng xao xuyến không yên.

Chàng nghĩ thầm:

- Không hiểu lão này có lai lịch thế nào mà có cử động lạ lùng như vậy? E rằng Giang Nam Song Hiệp chẳng chịu để yên.

Ngờ đâu sự thực đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Giang Nam Song Hiệp vẫn ngồi yên thưởng thức cảnh trên đài. Toàn thể cử tọa cũng không ai phản ứng.

Bạch nhiệm lão nhân buông tay Tử Mai ra chậm rãi nói:

- Mời cô nương lui vào nghỉ ngơi.

Nguyên những người ngồi dưới đài chiến thấy Bạch nhiệm lão nhân tuổi đã già như vậy mà chỉ dùng một chiêu đã hạ được Tử Mai đều đem lòng cảm phục. Dù lão có say mê mỹ sắc cũng chỉ buồn cười chứ không phản đối. Đến khi Tử Mai sử kiếm tấn công mọi người cũng vẫn đồng tình với lão nhưng từ lúc lão ép uổng Tử Mai uống thuốc thì số đông nổi lòng công phẫn miệng lẩm bẩm:

- Lão này già nua mà thủ đoạn hiểm độc đến thế!

Những người dưới đài đều là hảo hán ở tam sơn ngũ nhạc chính tà lẫn lộn đủ mọi màu sắc.

Bỗng có tiếng ồm ồm cất lên thóa mạ:

- Lão già gở chết kia! Sao dám bức bách người ta uống thuốc độc trước mắt quảng đại quần chúng?

Bạch nhiệm lão nhân ở trên đài chẳng biết vì lỗ tai nghễnh ngãng hay lão giả vờ không nghe tiếng, lão chẳng buồn đưa mắt ngó xuống dưới đài.

Bỗng nghe Tử Mai cất giọng thê lương hỏi:

- Lão tiền bối! Tiền bối bức bách vãn bối uống thứ độc dược gì vậy?

Thanh âm cô uyển chuyển đầy vẻ thê lương ảo não khiến người nghe không khỏi động lòng.

Quả nhiên cô đã khiến quần hào dưới đài động mối thương tâm.

Những tiếng la ó cất lên chửi rủa.

- Lão khốn kiếp kia! Nếu không đưa thuốc giải cho cô ta thì đừng hòng sống mà dời khỏi sông Tần Hoài.

Bạch nhiệm lão nhân quả là tay hàm dưỡng kinh người. Lão vẫn lờ đi không nghe.

Tử Mai lên tiếng.

- Lão tiền bối! Đài qui không ấn định việc bắt buộc người bại trận uống.

Đột nhiên cô chau mày ôm bụng ra chiều đau đớn cực kỳ khó chịu.

Bạch nhiệm lão nhân cười ha hả nói:

- Tiểu nha đầu! Cô này thật khéo giả vờ! Xem chừng lão phu chẳng có cách nào làm cho cô vui lòng. Dù lão phu hết dạ thương hương tiếc ngọc cũng không thể làm cho cô động tâm được.

Tử Mai tựa hồ đau đớn kịch liệt. Hai tay ôm bụng miệng bật tiếng rên la.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Lão này hạ độc ngay trên đài thật là phi lý. Lạ ở chỗ trên đài dường như không có người quản sự.

Lý Hàn Thu còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy bóng người thấp thoáng.

Một hán tử trung niên mặc áo bào màu lục nhẩy lên xòe tay ra nói:

- Đưa đây.

Bạch nhiệm lão nhân hỏi:

- Đưa cái gì?

Người mặc bào xanh đáp:

- Thuốc giải.

Những người tới đây đa số đều mặc võ phục, ít người mặc trường bào. Hán tử này mặc bào xanh bên trong còn có lần mền bông rất dầy. Màu lục đã là màu sắc chói mắt mà lại ăn mặc kiểu này thì toàn trường tuyệt không có người nào khác.

Bạch nhiệm lão nhân ngó chầm chập người áo bào lục một hồi rồi hỏi.

- Cách xưng hô các hạ thế nào?

Người mặc bào lục đáp:

- Các hạ muốn hỏi tên tại hạ thì dễ lắm, nhưng các hạ phải xưng tên trước mới được.

Bạch nhiệm lão nhân tủm tỉm cười nói:

- Lão phu hỏi các hạ trước, dĩ nhiên các hạ xưng danh trước mới phải.

Người mặc áo bào lục nói:

- Tuy các hạ hỏi trước nhưng vị tất đã được câu trả lời trước.

Bạch Nhiên lão nhân nói:

- Các hạ không trả lời lão phu thì sao lại đòi lão phu phải phúc đáp mình trước?

Người mặc bào lục cười lạt nói:

- Thôi được! Vậy cả hai chúng ta đều chẳng cần hỏi tên họ nhau nữa.

Hai người này một đã ngoài 70 và một cũng trên bốn chục mà còn giở trò trẻ nít tranh chấp nhau về việc báo danh kẻ trước người sau.

Bạch nhiệm lão nhân lạnh lùng nói:

- Các hạ đã không chịu xưng danh thì xuống đài đi.

Người mặc bào lục tức giận hỏi:

- Tại hạ đã lên rồi có lý nào xuống được?

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Muốn tại hạ xuống cũng được, có điều phải đưa thuốc giải ra đã.

Bạch nhiệm lão nhân hỏi:

- Thuốc giải cái gì?

Người mặc bào lục đáp:

- Các hạ cho cô nương kia uống thuốc độc thì tất nhiên phải có thuốc giải.

Bạch nhiệm lão nhân cười ha hả đáp:

- Thứ thuốc đó của lão phu không cần thuốc giải.

Người mặc bào lục nói:

- Các hạ nói thế ai mà tin được?

Bạch nhiệm lão nhân đáp:

- Tin hay không là tùy ở các hạ.

Người mặc bào lục xẵng giọng:

- Các hạ muốn không đưa thuốc giải cũng được, có điều phải thắng tại hạ mới xong.

Bạch nhiệm lão nhân lắc đầu nói:

- Muốn đánh nhau thì chúng ta không thể đánh ở đây được vì đó là phạm vào đài qui của người ta.

Người mặc bào lục trỏ xuống sông đáp:

- Thế thì chúng ta xuống nước đánh nhau.

Bạch nhiệm lão nhân hỏi:

- Đánh nhau dưới nước ư?

Người mặc bào lục đáp:

- Phải rồi! Xuống nước đánh nhau càng tốt. Nếu các hạ bị tại hạ đánh chết thì xác sẽ thuận theo dòng nước trôi đi. Khỏi cần người mai táng.

Bạch nhiệm lão nhân tủm tỉm cười hỏi:

- Còn tôn giá bị lão phu đánh chết thì sao?

Người mặc bào lục đáp:

- Tại hạ luyện công phu lội nước rất thuần thục, nếu đánh không lại các hạ tất sẽ có cơ hội trốn thoát.

Phương Tú chau mày khẽ hỏi Hàn Đào:

- Vụ này là thế nào đây?

Hàn Đào đáp:

- Xem chừng hai người dường như không có dự mưu. Chúng ta hãy nhẫn nại một lúc nữa để coi diễn biến thế nào rồi sẽ liệu.

Phương Tú nói:

- Nhưng không thể để họ rắc rối quá lâu được.

Bỗng nghe người mặc bào lục quát hỏi:

- Còn bao nhiêu người không chờ đợi được nữa. Lão có lấy thuốc giải ra không thì bảo?

Bạch nhiệm lão nhân đáp:

- Không có thuốc giải đâu.

Người mặc bào lục nói:

- Thế là tại hạ phải đánh chết các hạ.

Đoạn hắn vung quyền đánh tới.

Bạch nhiệm lão nhân vẫn đứng nguyên chỗ. Lão giơ tay phải lên gạt thế quyền của người mặc bào lục.

Người mặc bào lục buông tiếng cười lạt mở thế công cực kỳ mau lẹ. Hai tay theo thế liên hoàn đánh tới tấp. Quyền thế chưởng phong mỗi lúc một mãnh liệt.

Bạch nhiệm lão nhân vẫn đứng nguyên chỗ không xê dịch đi một chút nào. Lão chỉ vung hai tay

đỡ gạt khiến cho bao nhiêu thế công của người mặc bào lục đều bị hất ra.

Lạ ở chỗ là Bạch nhiệm lão nhân đấu với người mặc bào lục cũng như đấu với Tử Mai, hoàn toàn giữ thế thủ, thủy chung không chịu phản kích.

Thế quyền của người mặc bào lục mỗi lúc một mãnh liệt. Mới trong khoảnh khắc hắn đã liên công ngoài hai mươi chiêu. Song Bạch nhiệm lão nhân vẫn chận được.

Người mặc lục bào thu quyền lại hỏi:

- Tại sao các hạ không phản kích?

Bạch nhiệm lão nhân đáp:

- Lão phu chỉ thủ chứ không công mà tôn giá vẫn không làm gì được. Nếu lão phu phản kích há chẳng làm cho tôn giá thua lẹ ư?

Người mặc bào lục nói:

- Các hạ tuổi già như vậy mà không chịu phản kích, nếu bị tại hạ thi triển độc dược làm cho uổng mạng thì đừng trách tại hạ thủ đoạn tàn nhẫn. Vậy tại hạ nói rõ cho các hạ biết trước.

Bạch nhiệm lão nhân cười lạt nói:

- Tôn giá cứ thử đi coi.

Người mặc bào lục lớn tiếng quát:

- Các hạ hãy coi chừng!

Đột nhiên hắn giơ tay phải lên phóng ra.

Bạch nhiệm lão nhân cũng đưa tay mặt ra chụp nhằm đâm vào uyển mạch đối phương để phong tỏa thế chưởng của hắn.

Phép phong tỏa huyệt đạo này tựa hồ là môn sở trường của lão. Thường thường bắt buộc chưởng lực của đối phương không sử dụng được.

Bạch nhiệm lão nhân đột nhiên rú lên một tiếng nhảy vọt xuống đài lăn mình dưới đất.

Nguyên lão bị sức khói lửa cực kỳ mãnh liệt áp bức. Ngọn khói xanh lè đi tới đâu cháy bùng tới đó, nó đốt cháy áo của Bạch nhiệm lão nhân.

Bạch nhiệm lão nhân dường như rất giàu kinh nghiệm, lập tức lăn mình đi để dập tắt lửa. May ở chỗ lão phản ứng linh mẫn động tác thần tốc nên áo chỉ bị cháy mấy chỗ. Còn chòm râu bạc dưới cằm lại bị cháy mất quá nửa, coi rất thảm hại.

Người mặc lục bào lạnh lùng nói:

- Nếu tại hạ không nương tay thì dù các hạ lăn mình kịp thời cũng bị độc hỏa đốt chết rồi.

Bạch nhiệm lão nhân tức giận nói:

- Đây là cuộc tỷ thí quyền chưởng mà tôn giá lại phóng độc hỏa thế là vi phạm đài qui.

Người mặc bào lục nói:

- Tại hạ đã tái tam cảnh cáo nhưng các hạ cố chấp không nghe để tự rước lấy cái khổ vào mình, còn kêu ca gì nữa?

Bạch nhiệm lão nhân tuy ngoài miệng nói cứng mà trong bụng cực kỳ kinh hãi. Không dám nhảy lên đài.

Lão lớn tiếng hỏi:

- Vị nào chấp chưởng đài qui ở đây?

Đại nương béo mập từ từ bước ra hỏi:

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Bạch nhiệm lão nhân hỏi lại:

- Các vị mở Hoa đài này đã công bố để 12 vị nữ đài chủ thủ đài. Những người lên đài chỉ tỷ đấu với nữ đài chủ, có đúng như thế không?

Đại nương béo mập cười đáp:

- Đúng thế! Ông anh này nhớ kỹ đài qui lắm!

Bạch nhiệm lão nhân trỏ vào người mặc lục bào nói:

- Thế mà vị này phá hoại đài qui. Y không kêu đài chủ khiêu chiến lại động thủ với lão phu. Hơn nữa y còn sử dụng độc hỏa dấu trong tay áo. Như thế đâu phải là hành vi của người quân tử?

Đại nương béo mập nói:

- Theo ý các hạ thì....

Bạch nhiệm lão nhân ngắt lời:

- Y đã không theo đài qui mà còn khinh thị đài chủ nữa.

Đại nương cười nói:

- Lão thân vốn không ưa nghe lời mạt sát. Các hạ có điều chi cứ bình tĩnh mà nói.

Bạch nhiệm lão nhân hỏi:

- Y náo loạn đài qui mà các vị nhìn không can thiệp ư?

Đại nương hững hờ nói:

- Hành động của tôn giá tuy chính nghĩa nhưng đã phạm vào đài qui ở đây.

Người mặc lục bào sửng sốt hỏi:

- Vi phạm thế nào?

Đại nương đáp:

- Đài qui đã ấn định rõ ràng. Người nào lên đài quấy rối, nhẹ thì chỉ cầm tù cho đến hết Hoa hội sẽ buông tha; nặng thì phải hạ sát để răn kẻ làm bậy.

Người mặc lục bào cười lạt hỏi:

- Ai là người chấp hành qui luật ở đây để hạ sát tại hạ?

Đại nương đáp:

- Cái đó còn tùy trường hợp mà điều khiển. Các hạ võ công cao cường, vậy bản đài phải phái cao thủ đến đối phó. Nếu là người bản lãnh tầm thường thì bản đài không cần phái đến những tay cao thủ bậc nhất.

Người mặc lục bào hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Không ngờ tại hạ vì lòng hảo tâm can thiệp vào chuyện bất bình lại lấy vụ rắc rối này.

Đại nương nói:

- Đúng là các hạ vì có lòng hảo tâm mà can thiệp, nhưng như vậy là phạm đài qui. Lão thân nắm giữ quyền điều khiển hoa đài có lý nào không can thiệp được?

Người mặc lục bào tức giận hỏi:

- Can thiệp thì làm gì?

Đại nương béo mập cười khanh khách đáp:

- Các hạ không nên nóng nảy. Người ta thường nói một bước sẩy chân để hận ngàn thu. Xin các hạ nghĩ kỹ mà hành động.

Người mặc bào lục hỏi:

- Còn nghĩ gì nữa?

Đại nương đáp:

- Nếu các hạ chịu tuân theo đài qui thì xin bó tay chịu trói. Bọn lão thân quyết không gia hại các hạ.

Người mặc bào lục tức giận đến cực điểm cười ha hả nói:

- Nếu vậy thì tại hạ không tuân theo được.

Đại nương nói:

- Vì việc chấp hành đài qui lão thân đành hạ lệnh động thủ vậy.

Người mặc lục bào hỏi:

- Phu nhân muốn động thủ ư?

Đại nương đáp:

- Không phải chính lão thân ra tay.

Đoạn mụ giơ tay vừa vẫy vừa lớn tiếng nói:

- Hộ pháp đâu rồi?

Mấy tiếng đáp lại. Hai nam hai nữ từ trong hậu đài chạy ra.

Hai hán tử võ phục màu đen lưng giắt đơn đao. Còn nữ võ sĩ nai nịt áo màu huyền lưng đeo trường kiếm.

Người mặc bào lục chuyển động cặp mắt ngó thấy hai hán tử vào trạc 34, 35 tuổi, còn nữ võ sĩ chừng 28, 29 tuổi.

Bốn người này mục quang như điện, huyệt thái dương nhô cao. Mới trông qua đã biết ngay là những cao thủ kiêm nội công.

Người mặc bào lục ngó diện mạo bốn kiếm sĩ thấy toàn là người lạ thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi:

- Không hiểu bọn này xuất xứ ở đâu?

Bỗng nghe đại nương béo mập hỏi:

- Các hạ đã nghĩ kỹ chưa?

Người mặc bào lục đáp:

- Tại hạ nghĩ kỹ rồi.

Đại nương lại hỏi:

- Thế thì hay lắm! Các hạ bó tay chịu trói hay còn muốn bọn ta động thủ?

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều lão thân cần nói rõ trước! Đây là một vụ chấp hành pháp luật chứ không phải cuộc tỷ đấu. Bọn họ bốn người cùng ra tay một lúc vậy các hạ thử tự lượng xem có thắng được không?

Người mặc bào lục đáp:

- Dù cả bốn người đồng thời động thủ tại hạ cũng không chịu bó tay.

Chương 60 - Phạm đài qui, hào kiệt phá vòng vây

Thiếu phụ béo mập liền hô:

- Mời các hạ lấy binh khí đi?

Mụ ngừng một chút rồi tiếp:

- Vị tân khách mặc bào lục này đấu độc hỏa trong tay áo. Vậy lúc các người động thủ phải cẩn thận mới được.

Hai nam hai nữ đều dạ một tiếng rồi rút khí giới đứng vây quanh người mặc áo bào lục.

Đại nương cất cao giọng hô:

- Binh khí không có mắt. Động thủ tất xảy chuyện thương vong. Bây giờ các hạ muốn rút lui cũng còn chưa muộn.

Người mặc áo bào lục tức giận đáp:

- Phu nhân đã muốn bọn họ ra tay, thì cứ việc động thủ đi!

Đại nương nói:

- Lão nhân đã khuyên các hạ mà các hạ không chịu nghe theo thì lão nhân cũng chẳng biết làm thế nào được.

Mấy câu sau mụ nói rất lớn tiếng có ý để cho toàn trường nghe thấy.

Người mặc áo bào lục chuyển động mục quang ngó bốn tên nam nữ vây quanh mình. Hắn vận khí chờ đợi và tính thầm trong bụng:

- Bốn tên này xem chừng bản lĩnh không phải tầm thường. Đã nhất định đánh nhau, ta không nên để chúng chiếm mất tiên cơ.

Hắn nghĩ vậy rồi giơ tay mặt đánh ra một chưởng. Chưởng phong xô thẳng vào đại hán cầm đao.

Đại hán này vội lùi lại hai bước tránh khỏi. Đồng thời đại hán kia xong vào vung đao chém tới.

Hai nữ kiếm sĩ cùng nhất tề phát động hươi kiếm nhằm đâm vào hai bên tả hữu đối phương.

Người mặc bào lục vừa đánh ra một chưởng đã bị ba mặt tấn công bắt buộc phải né về phía không người để tránh.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Chẳng lẽ người mặc bào lục không mang binh khí ư? Bốn tên đã sử dụng khí giới tấn công mà

sao y không dùng binh khi để đối địch?

Bổng thấy hai tay người mặc bào lục vung xéo lại. Lập tức một luồng khói xanh từ trong tay áo vọt ra. Miệng hắn lớn tiếng quát.

- Các vị hãy coi chừng! Tại hạ phóng độc hỏa đó!

Độc hỏa này đã đốt Bạch nhiệm lão nhân mọi người trong trường đều trông thấy và hiểu là một thứ lửa ghê gớm vô cùng!

Bốn tên nam nữ bao vây người mặc bào lục vừa thất hai luồng khói xanh vọt ra lập tức lùi lại múa tít đao kiếm để bảo vệ thân mình.

Hai luồn khói biếc của người mặc bào lục vọt ra xa hơn trượng đốt cháy cả cây cột lớn trong hoa đài.

Phu nhân béo mập đã lùi lại hậu đài quan chiến thấy lửa đốt cháy cả cây cột lớn thì tức giận quát lên:

- Người dám phóng hỏa thiêu đài thì thật là tàn ác!

Người mặc bào lục huy động hai tay áo bức bách bốn tên nam nữ phải lùi ra rồi cười nói:

- Sao lại không dám…

Hắn chưa dút lời, bỗng rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Bốn nam nữ kiếm sĩ cầm đao kiếm xông vào, thì phu nhân béo mập thét lên:

- Dừng tay!

Bốn người đồng thời dừng bước ngó phu nhân béo mập.

Phu nhân béo mập lạnh lùng nói:

- Mau thu khí giới và khiêng huynh đài đây vào nhà thầy lang ở phía sau để y xem xét thương thế cẩn thận và tận lực cứu chữa.

Bốn người dạ một tiếng khiêng người áo lục vào hậu đài.

Lúc này cột lớn bị đốt cháy cũng đã dập tắt rồi.

Bao nhiêu người dưới đài chỉ nhìn thấy người mặc bào lục ngã lăn ra, nhưng không hiểu hắn bị thương thế nào?

Lý Hàn Thu ngồi hàng ghế trước cũng không nhìn rõ người mặc bào lục bị thương ra sao? Ai đã thương hắn? Bị thương thế nào? Chàng không nhịn được khẽ hỏi Lôi Phi:

- Có phải người mặc bào lục bị thương về tay phu nhân béo mập kia không?

Lôi Phi lắc đầu:

- Cái đó tiểu huynh cũng không rõ.

Y trả lời Lý Hàn Thu cố ý nói lớn để cho người khác nghe tiếng.

Lý Hàn Thu chỉ biết Lôi Phi có chỗ dụng tâm mà không hiểu y có dụng ý gì song chàng cũng không hỏi thêm nữa.

Bỗng thấy Kim Lăng Phương Tú quay lại khẻ bảo Lý Hàn Thu.

- Người mặc bào lục chuyên dùng độc hỏa. E rằng y bị thương về ám khí.

Lý Hàn Thu khẻ gật đầu chưa kịp nói gì thì Lôi Phi đã cướp lời:

- Nhờ viện chúa chỉ giáo tại hạ mới rõ.

Phương Tú không nói gì nữa, tủm tỉm cười rồi quay đầu đi.

Phu nhân béo mập lại ra trước đài nghiêng mình tuyên bố:

- Vị nhân huynh mặc bào lục kia là một hiệp sĩ nhân hậu. Y thấy đài chủ bị cưỡng bách phải uống thuốc độc mà ôm mối bất bình. Lão thân cùng Tử Mai cô nương vô cùng cảm kích! Nhưng y vi phạm đài qui...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bất luận là ai cũng không nên can thiệp vào những cuộc chiến đấu trên đài. Bây giờ lại tiếp tục cuộc tỷ võ...

Mụ quay vào hậu đài hỏi:

- Giờ đến cô nào đây? Mời cô ra đi! Cuộc hoa hội này cao nhân tới nhiều ra ngoài sự tiên liệu của chúng ta. Dù sao mình đã lập tòa hoa đài này, không thể tỏ ra khiếp nhược, dẫu chết cũng không thể lùi bước.

Mụ vừa dứt lời rèm hoa lay động.

Một thiếu nữ toàn thân áo vàng diêm dúa phi thường, khoan thai bước ra.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn lên thấy thiếu nữ áo vàng so với sáu vị đài chủ trước còn đẹp hơn nhiều.

Chàng không khỏi động tâm, bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Những cô nữ đài chủ này chẳng những võ công càng về sau càng cao thâm mà nhan sắc cũng đẹp hơn mấy cô trước.

Phu nhân béo mập thấy thiếu nữ áo vàng ra rồi liến len lén lui vào hậu đài.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Vừa rồi xảy ra một phen hung hiểm không biết còn ai dám đăng đài động thủ với nữ đài chủ nữa không?

Thiếu nữ này xinh đẹp hiếm có khiến người ta phải xiêu lòng.

Chàng đang ngẫm nghĩ thiếu nữ áo vàng cũng chưa lên tiếng đã thấy một bóng người võ phục

màu đen nhảy vọt lên đài.

Đây là một thiếu niên cực kỳ tuấn tú mày thanh mắt sáng, tay vượn lưng ong, vào trạc 23, 24 tuổi.

Thái độ chàng rất ung dung, nét mặt hớn hở tươi cười. Chàng khoanh tay hỏi:

- Phương danh cô nương là gì?

Hoàng y nữ đưa mắt ngó thiếu niên nhoẻ miệng cười đáp:

- Tiện thiếp là Ngọc Vy. Cách xưng hô các hạ thế nào?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu Phương Tú có ý sử dụng mỹ sắc thì cuộc hoa hội trên sông Tần Hoài đáng kể là hắn đã thành công rực rỡ.

Thiếu niên áo đen tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ là Trương Tử Lâu chả có danh vọng gì, không bỏ làm trò cười cho cô nương.

Ngọc Vy khẻ cất tiếng ngâm:

- Trương Tử Lâu! Trương Tử Lâu...

Hiển nhiên cô muốn bới tìm trong ký ức danh tự này nhưng cô đã thất vọng...

Trương Tử Lâu cười khanh khách nói:

- Cô nương chắc không nghĩ ra được. Tại hạ cũng chưa chuẩn bị lên đài tỷ thí.

Ngọc Vy cười hỏi:

- Sao bây giờ các hạ lại biến đổi tâm tư?

Trương Tử Lâu đáp:

- Vì nhan sắc cô nương khiến cho tại hạ phải rung động.

Ngọc Vy nói:

- Các hạ quá khen mà thôi?

Trương Tử Lâu khẻ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Đài có đài qui. Tại hạ không muốn nói chuyện rườm rà với cô nương. Chúng ta tỷ đấu chưởng pháp hay bằng binh khí?

Ngọc Vy đáp:

- Cái đó tùy ở Trương đại anh hùng.

Trương Tử Lâu nói:

- Binh khí rất nguy hiểm. Tại hạ muốn cùng cô nương tỷ thí chưởng pháp.

Ngọc Vy nói:

- Hay lắm! Xin Trương huynh ra tay đi.

Trương Tử Lâu thấy cô đột nhiên kêu bằng Trương huynh thì không khỏi ngẩn người ra. Chàng biết cô không muốn động thủ trước liền giơ tay trái lên nói:

- Cô nương hãy coi chừng!

Rồi phóng chưởng đánh tới.

Ngọc Vy vươn tay mặt cho ngón trỏ và ngón giữa nhằm đâm vào mạch huyệt Trương Tử Lâu, bức bách chàng phải thu thê chưởng về.

Trương Tử Lâu tủm tỉm cười nói:

- Hảo thủ pháp!

Rồi vung song chưởng liên tục đánh ra.

Ngọc Vy lướt mình đi tránh khỏi chưởng thế, đồng thời ca ngợi:

- Chưởng pháp của Trương huynh lợi hại quá!

Cô vừa nói vung chưởng phản kích.

Bóng chưởng trùng điệp chỉ trong chớp mắt cô đã liên công 14, 15 chiêu.

Trương Tử Lâu vẫn đứng nguyên một chỗ thẳng thắng đón tiếp mà gạt được hết chưởng của Ngọc Vy.

Mọi người dưới đài theo dõi cuộc đấu nhận ra võ công Ngọc Vy so với những cô trước tinh thâm hơn nhiều, nhưng bản lãnh của Trương tử Lâm cũng đáng liệt vào hàng cao thủ bậc nhất võ lâm.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm kinh dị miệng lẩm bẩm:

- Xem chừng những cao nhân đến tham dự hoa hội trên sông Tần Hoài thiệt không ít.

Bổng nghe Ngọc Vy lên tiếng:

- Trương huynh hãy coi chừng! Tiện thiếp đem toàn lực tấn công đây!

Trương Tử Lâu mỉn cười đáp:

- Xin cô nương tùy tiện.

Ngọc Vy biến đổi chưởng pháp mở cuộc tấn công cực kỳ mãnh liệt.

Bóng chưởng tung hoành đánh tới liên miên không ngớt.

Trương Tử Lâu một mặt phòng thủ một mặt phản kích.

Bóng người thấp thoáng nhanh như điện chớp khiến mọi người không sao phân biệt ai hơn ai

kém.

Trong lúc kịch đấu đột nhiên có tiếng hú trong trẻo vang lên.

Hai bóng người bổng xa ra.

Mọi người chú ý nhìn lên đài thấy Trương Tử Lâu chấp tay để trước ngực đứng nghiêm trang.

Ngọc Vy tay phải ôm lấy tay trái đứng sang một bên. Mặt cô đầy đau khổ. Hiển nhiên cô bị trúng chưởng ở tay trái nhưng không biết chỗ nào và bị đả thương trong trường hợp nào?

Trương Tử Lâu chậm rãi hỏi:

- Cô nương nhận thua rồi ư?

Ngọc Vy thẫn thờ đáp:

- Võ công của Trương huynh thật cao cường. Tiện thiếp không phải địch thủ.

Trương Tử Lâu bỗng nhìn vào hậu đài lớn tiếng gọi:

- Vị nào làm chủ đài nửa. Xin mời ra đây nói chuyện.

Phu nhân béo mập đủng đỉnh bước ra hỏi:

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Trương Tử Lâu hỏi lại:

- Tại hạ thắng rồi, cô này thuộc quyền sở hữu của tại hạ và bất luận cho cô làm thê hay làm thiếp đều được phải không?

Phu nhân béo mập đáp:

- Phải rồi có điều...

Trương Tử Lâu ngắt lời:

- Cô nương đây bị thương ở tay trái khá nặng, nếu không kịp thời cứu chữa e rằng sẽ thành tàn phế. Vì thế mà tại hạ muốn đưa cô đi chữa thương ngay.

Phu nhân béo mập chậm rãi nói:

- Các hạ đã thắng y thì y thuộc quyền sở hữu của các hạ có điều còn phải chờ cử hành nghi thức xong các hạ mới đưa đi được.

Trương Tử Lâu nói:

- Tại hạ mời phu nhân ra là để thương lượng về tình trạng đặc biệt này. Mong rằng phu nhân phá cách châm chước vào.

Phu nhân béo mập lắc đầu đáp:

- Tuy các hạ vì hảo tâm mà yêu cầu như vậy, song cái đó có quan ngại đến đài qui lão thân

không thể nào ưng thuận được.

Trương Tử Lâu biến sắc hỏi:

- Phu nhân làm thế là để cho cô nương bị tàn phế sao không chịu để tại hạ đưa đi hay sao ư.

Thiếu phụ béo mập đáp:

- Ở đây lão thân cũng đã mời sẵn mấy vị danh y. Lão thân tin rằng có người cứu chữa được cô ta.

Trương Tử Lâu nói:

- Phu nhân đừng quên một điều cô nương đây bị thương về tay tại hạ.

Phu nhân béo mập nói:

- Các hạ cũng nên nhớn đài qui đã ước định những người đến tham dự Tần Hoài Hoa hội đều phải tuân theo.

Trương Tử Lâu nói:

- Tại hạ tưởng trong hoa trường còn có nhân vật địa vị cao hơn phu nhân.

Phu nhân béo mập hỏi:

- Các hạ có việc gì?

Trương Tử Lâu đáp:

- Tại hạ muốn kiếm một người chủ trương đến nói chuyện cho khỏi phí thời giờ.

Phu nhân béo mập nói:

- Lão thân...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thực ra trong hội trường chẳng thiếu gì nhân vật địa vị cao hơn lão thân, nhưng đều là người thanh cao, không muốn dính đến những chuyện phàm tục nên công việc ở đây đều giao cho lão thân tác chủ hết.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Nếu vậy thì hễ phu nhân ưng thuận là các cô phải tuân theo và mọi sự đều ổn thỏa?

Phu nhân béo mập đáp:

- Nếu lão thân ưng thuận thì dĩ nhiên bọn họ phải theo mệnh lệnh của lão thân. Nhưng những việc không hợp với đài qui, lão thân không thể ưng thuận được.

Trương Tử Lâu đưa mắt ngó Ngọc Vy thì thấy cô đứng trong góc phòng đài lẵng lặng không nói gì, chàng liền hỏi:

- Trường hợp mà tại hạ muốn đem cô này đi ngay thì phải thế nào mới được?

Phu nhân béo mập hỏi lại:

- Nếu các hạ thực lòng thương y thì sao lại không chịu chờ thêm mấy bữa?

Trương Tử Lâu nghiêm nét mặt hỏi:

- Phu nhân chưa chính thức trả lời tại hạ.

Phu nhân béo mập lạnh lùng hỏi:

- Lão thân không hiểu tại sao các hạ lại muốn hành động vi hội đài qui để đem cô ta đi trước?

Trương Tử Lâu đáp:

- Được rồi! Tại hạ xin nói rõ lý do. Vì tại hạ không thể ở lại đây lâu để tham gia hôn lễ cùng các vị. Ngọc Vy cô nương đã thuộc quyền sở hữu của ta, vậy tại hạ đưa đi còn có điều chi trở ngại?

- Theo thường tình mà nói thì chẳng có trở ngại, song đã dựng ra đài qui dĩ nhiên mình cần tuân giữ. Có thể thì những người đăng đài tỷ võ mới nhất luận tuân theo. Vi phạm đài qui thì còn ra thế nào. Mong rằng các hạ lượng thứ cho.

Trương Tử Lâu lạnh lùng nói:

- Đài qui là do các vị lập ra, vậy các vị tuân thủ là phải. Còn tại hạ tưởng không nhất định phải tuân theo.

Phu nhân béo mập nói:

- Các hạ mà không tuân theo đài qui tức là có lòng phản lại bọn lão nhân.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Phải chăng phu nhân cố ý làm khó dễ tại hạ?

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ nghĩ rằng các vị tất có cách giải quyết.

Phu nhân béo mập lạnh lùng đáp:

- Chỉ có một biện pháp mà thôi...

Trương Tử Lâu giục:

- Hay lắm! Xin phu nhân nói ra! Bất luận là biện pháp gì, hễ có biện pháp là được.

Phu nhân béo mập nói:

- Là các hạ ra khỏi nơi đây.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Ra khỏi hoa trường này ư?

Phu nhân đáp:

- Phải rồi! Sau khi ra khỏi hoa trường là không còn ai can thiệp đến nữa.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Như vậy càng hay! Có điều muốn ra khỏi hội trường phải qua mấy nơi mai phục?

Phu nhân đáp:

- Không có chỗ nào mai phục cả.

Trương Tử Lâu nghi ngờ hỏi:

- Như vậy chẳng dễ dàng lắm ư?

Phu nhân đáp:

- Những người phòng thủ hoa hội đều coi các hạ là địch nhân. Bọn họ có thể kết thành một tòa núi người để ngăn cản các hạ.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Phu nhân nói vậy thì những người coi giữ hoa trường đông lắm sao?

Phu nhân đáp:

- Lão thân cũng không biết rõ nhưng ít ra là trăm vị trở lên.

Trương Tử Lâu lại hỏi:

- Lúc bọn họ động thủ chắc không phân chia thứ bậc phải không, thủ đoạn muốn thi triển binh khí ám khí là tùy ý họ chăng?

Phu nhân đáp:

- Đại khái là như vậy. Nhưng lão thân muốn nhắc các hạ một điều.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Điều gì?

Phu nhân đáp:

- Ngọc Vy cô nương ưng thuận theo các hạ ra đi cũng bị quần hào vây đánh chưa biết có ra được hay không. Về phần Ngọc Vy e rằng ít hy vọng vượt được trùng vi. Nếu y tự biết không thể vượt qua được mà không chịu theo các hạ há chẳng làm cho các hạ mất hứng ư?

Trương Tử Lâu cười lạt nói:

- Nếu vậy tại hạ cần thuyết phục Ngọc Vy cô nương trước đã.

Rồi chàng nghiêm nét mặt ung dung nói:

- Có điều lúc tại hạ khuyên dỗ Ngọc Vy cô nương, mong rằng phu nhân đừng nói ra nói vào.

Phu nhân đáp:

- Phải rồi! Lão thân chỉ đứng tự thủ bàng quang mà thôi.

Trương Tử Lâu thủng thẳng bước tới trước mặt Ngọc Vy cất giọng trang nghiêm hỏi:

- Cô nương đã là người của tại hạ dù là có phải đến bên chân trời gốc biển, vượt núi đao sông kiếm chúng ta cũng nên sinh tử cùng nhau phải không.

Ngọc Vy ngẩng đầu nhìn Tử Lâu lẳng lặng không nói gì.

Trương Tử Lâu từ từ đưa tay nắm lấy tay Ngọc Vy.

Ngọc Vy đỏ mặt lên khẽ nói:

- Xin thận trọng một chút. Trước mặt đông người đâu có thể khinh bạc thế được.

Trương Tử Lâu cười nói:

- Trước hết tại hạ hãy trị thương thế cho cô nương. Xin cô nương đưa tay trái ra.

Ngọc Vy không nói gì, từ từ duỗi tay ra.

Trương Tử Lâu cầm lấy tay Ngọc Vy. Chàng để hai ngón tay vào lắp lại chỗ xương gãy.

Nguyên hai đầu ngón tay của Ngọc Vy bị phát chưởng của Trương Tử Lâu đánh gãy.

Ngọc Vy ve vẫy tay trái một cái rồi nói:

- Đa tạ Trương huynh.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Cô nương bất tất phải tạ ơn. Bây giờ chúng ta vượt trùng vây ra ngoài, chẳng hiểu cô nương có đủ dũng khí chăng?

Ngọc Vy hỏi lại:

- Trương huynh! Tại sao Trương huynh không thể nán lại dăm ba ngày?

Trương Tử Lâu lắc đầu đáp:

- Tại hạ không thể chờ được.

Ngọc Vy hỏi:

- Tại sao vậy?

Trương Tử Lâu đáp:

- Vì tại hạ đã ước hẹn với hai người bạn quyết không thể để lở kỳ hội ngộ mà cũng là vì cô nương nữa.

Ngọc Vy trố mắt hỏi:

- Sao là vị tiện thiếp?

Trương Tử Lâu khẽ đáp:

- Có đưa cô nương rời khỏi nơi đây thì cô mới được tự do chân chính.

Ngọc Vy ngẩn đầu lên ngó Trương Tử Lâu ngập ngừng nói:

- Trương huynh muốn...

Trương Tử Lâu ngắt lời:

- Lúc này và ở nơi đây chúng ta không nên nói chuyện nhiều. Tại hạ xin nói một câu nếu chẳng có chuyện gì thì hà tất phải mạo hiểm rời khỏi nơi đây. Điều quan trọng lúc này là cô nương có đủ dũng khí rời khỏi nơi đây không?

Ngọc Vy hỏi:

- Trương huynh nắm chắc thành công được chăng?

- Dĩ nhiên là tại hạ nắm chắc.

Ngọc Vy nói:

- Được rồi! Vậy tiện thiếp xin theo Trương huynh.

Trương Tử Lâu đưa mắt nhìn phu nhân béo mập nghiêm trang hỏi:

- Phu nhân nghe rõ rồi chứ? Ngọc Vy cô nương đã ưng thuận đi theo tại hạ.

Phu nhân béo mập đáp:

- Được rồi, hai vị đã muốn đi, lão thân không còn cách nào lưu lại. Vậy hai vị cần thận trọng.

Trương Tử Lâu nói:

- Phu nhân bất tất phải quan tâm...

Chàng đảo mắt nhìn Ngọc Vy nói tiếp:

- Xin cô nương lựa lấy thứ khí giới nào vừa tay. Chúng ta phen này phá vòng vây mà ra e rằng sẽ gây nên những cuộc chiến đấu kịch liệt.

Ngọc Vy quay vào lựa một thanh trường kiếm. Thủy chung cô không dám ngó phu nhân béo mập lần nào.

Bổng nghe phu nhân lạnh lùng nói:

- Hài tử! Ngươi phải cẩn thận đừng để người ta lừa gạt.

Ngọc Vy nghiêng mình đáp:

- Đa tạ di nương có dạ quan hoài. Vy nhi xin cáo biệt từ đây.

Phu nhân đảo mắt nhìn Trương Tử Lâu nói:

- Các hạ muốn đi thì đi sớm lên để chúng ta còn tiếp tục cuộc tỷ đấu.

Trương Tử Lâu nhúng mình nhảy xuống hoa đài. Chàng ngó dưới đài mấy trăm con mắt đang nhìn mình chòng chọc.

Ngọc Vy theo sau Trương Tử Lâu nhảy xuống khẽ bảo chàng:

- Trương lang! Chúng ta dò mé Đông mà ra.

Trương Tử Lâu gật đầu vòng quanh hoa đài nhắm hướng đông mà đi.

Lý Hàn Thu trong lòng rất làm kỳ tự hỏi:

- Thiên hạ bao la bát ngát thật lắm chuyện kỳ lạ. Anh chàng Trương Tử Lâu bảnh trai thế kia kiếm đâu chẳng được vợ đẹp mà phải mạo hiểm đưa Ngọc Vy phá vòng vây chạy đi?

Phu nhân béo mập lớn tiếng hô:

- Mười hai mỹ nữ, bảy cô đi rồi. Những cô ở lại về sau càng đẹp. Các vị mà không tin cứ liếc mắt coi sẽ biết lời lão thân không phải giả dối.

Mụ vừa dứt lời, một thiếu nữ quần hồng đủng đỉnh bước tới. Phu phân thấy người tiến ra lập tức lui vào hậu đài.

Cô nương này ngoại trừ sắc đẹp khiến người ta phải lóa mắt, quần áo cô vận càng khiến cho ai nấy đều phải ngạc nhiên.

Nguyên những thiếu nữ ra trường đấu đa số nai nịt gọn gàng, mà cô này áo quần tha thướt tựa hồ như không phải đi tỷ võ mà là đi phó yến.

Thiếu nữ gót sen thoăn thoắt bước tới giữa đài nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiện thiếp là Phượng Vy, vị nào không tiếc cao chiểu xin lên thọ giáo.

Cô nói xong tủm tỉm cười để lộ hai hàm răng đều đặn chỉnh tề rồi từ từ lùi lại năm bước.

Lối ăn vận khác thường của cô khiến cho cô thêm phần lộng lẫy. So với Ngọc Vy, cô này phong vân hơn nhiều.

Lý Hàn Thu vừa để ý nhìn lên đài vừa ngấm ngầm theo dõi cử động của Giang Nam Song Hiệp. Chàng thấy Phương Tú cùng Hàn Đào dường như rất chú ý đến vụ Trương Tử Lâu cùng Ngọc Vy. Hai lão ngơm ngóp nhìn về phía Đông.

Chương 61 - Ai đã cầm đầu gã Bộ Phong

Trương Tử Lâu cùng Ngọc Vy đi như hạc nội mây ngàn. Họ không cùng người động thủ mà cũng không nghe tiếng quát tháo vọng lại, tựa hồ đã rời khỏi hoa trường một cách êm thấm.

Lý Hàn Thu thấy Giang Nam Song Hiệp thấp thỏm nhìn hai người ra đi chàng đoán chừng tuy trong lòng hai lão thắc mắc không yên song vì tại trường có nhiều tay cao thủ tham dự nên bọn chúng không tiện hành động tức khắc.

Bỗng nghe Phượng Vy cất giọng trong trẻo từ trên đài vọng xuống:

- Phải chăng vì tiện thiếp quá xấu xa mà không được các vị đăng đài chiếu cố?

Cô chưa dứt lời, đột nhiên có bóng người thấp thoáng.

Một đồng tử mình mặc áo xanh vọt lên hoa đài.

Đồng tử này trạc 15, 16 tuổi, mày thanh mắt sáng, có điều vẻ mặt rất non nớt.

Lý Hàn Thu sửng sốt tự hỏi:

- Một thằng nhỏ non nớt thế kia cũng đòi lên đài tỉ thí ư?

Phượng Vy cặp mắt long lanh ngó thấy đồng tử áo xanh một cái rồi bật tiếng cười hích hích hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Năm nay quí canh bao nhiêu?

Đồng tử áo xanh lạnh lùng hỏi lại:

- Sao? Trên đài qui của các vị có khoản hạn chế về niên canh chăng?

Phượng Vy đáp:

- Từ ba tuổi đến tám mươi đều động thủ được. Đài qui không hạn chế điểm này.

Thanh y đồng tử hỏi:

- Đã vậy thì cô nương còn hỏi niên canh tại hạ làm chi?

Phượng Vy chau đôi mày liễu đáp:

- Tiểu huynh đã không muốn nói rõ niên canh vậy có thể cho biết đại danh được chăng?

Đồng tử áo xanh lại hỏi:

- Cô nương nhất định muốn biết tên tại hạ ư?

Phượng Vy gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Thanh y đồng tử nói:

- Vậy ư? Tại hạ là Bộ Phong (đuổi gió) Phượng Vy sửng sốt hỏi:

- Có phải Bộ Phong trong thành ngữ "Bộ phong tróc ảnh" (đuổi gió bắt bóng) không?

Đồng tử áo xanh đáp:

- Phải rồi. Tại hạ là Bộ Phong còn Tróc Ảnh là tên một người khác.

Phượng Vy nói:

- Tiện thiếp muốn hỏi họ tên thực của tiểu huynh đệ chắc tiểu huynh đệ không phải họ Bộ tên Phong.

Thanh y đồng tử đáp:

- Cô nương cứ kêu tại hạ bằng Bộ Phong là được. Tại hạ nói thực đó chứ không lừa gạt cô đâu.

Phượng Vy tuy chưa lớn tuổi nhưng cũng hiểu ít nhiều nhân tình thế thái. Cô chậm rãi hỏi:

- Tiểu huynh đệ lên đài tỷ thí chắc đã hiểu luật lệ rồi chứ?

Bộ Phong đáp:

- Dĩ nhiên hiểu rồi.

Phượng Vy nói:

- Nếu tiện thiếp mà thắng tiểu huynh đệ...

Bộ Phong cười lạt ngắt lời:

- Cô nương thắng thế nào được tại hạ?

Phượng Vy nói:

- Tiện thiếp thắng tiểu huynh đệ thì chẳng hề chi. Song tiểu huynh đệ mà thắng tiện thiếp thì sẽ ra sao?

Bộ Phong đáp:

- Nếu tại hạ thắng sẽ đưa cô về làm tỳ nữ cho công tử.

Phượng Vy hỏi:

- Lệnh công tử hiện giờ ở đâu?

Cô vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh bốn phía.

Phượng Vy quả là một thiếu nữ tâm linh cơ biến. Cô chỉ hỏi vài câu đã bức bách Bộ Phong phải nói rõ thân phận gã.

Bây giờ người trong toàn trường đã hiểu rõ gã Bộ Phong chỉ là một thằng nhỏ đi theo người khác.

Bỗng nghe Bộ Phong hờ hững nói:

- Cô nương bất tất phải dòm ngó làm chi. Hễ cô thắng tại hạ là công tử tức khắc lên đài.

Phượng Vy khoan thai hỏi:

- Được lắm! Vậy tiểu huynh đệ tinh thông võ công nào nhất?

Bộ Phong đáp:

- Quyền, chưởng, đao kiếm tại hạ đều hiểu cả. Cô nương muốn thứ gì cũng được.

Phượng Vy nói:

- Vậy mà tiện thiếp không biết tài tiểu huynh đệ. Bây giờ chúng ta hãy đấu chưởng trước. Nếu trong vòng trăm chiêu mà không phân thắng bại khi đó sẽ dùng tới binh khí.

Bộ Phong nói:

- Được lắm! Cô nương hãy coi chừng!

Gã nói đánh là đánh liền. Chưa dứt lời, gã vung quyền thoi vào mặt đối phương.

Phượng Vy vòng tay mặt một cái. Những ngón tay nhỏ nhắn đột nhiên chụp tới nhằm tập kích uyển mạch Bộ Phong.

Bộ Phong lướt tới hai bước. Song quyền đánh ra theo thế liên hoàn.

Hai người mở đầu cuộc ác chiến. Bóng quyền vun vút, bóng người chuyển động xoay tít trên đài.

Bọn người dưới đài ai cũng đã hiểu những cô nữ đài chủ ra sau càng tinh thâm võ nghệ và chắc mẩm gã đồng tử này khó địch nổi Phượng Vy. Chỉ trong vài ba chục chiêu tất gã sẽ bị thương dưới tay cô.

Nào ngờ sự thực đã ra ngoài ý nghĩ của quần hào.

Đồng tử áo xanh đấu với Phượng Vy đến một trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Bộ Phong võ công cao cường khiến cho quần hào dưới đài hết sức chú ý. Ai nấy liền nghĩ rằng chủ nhân gã đã dạy cho một tên nhi đồng tùy thân đến trình độ này thì nhất địch họ phải là một nhân vật phi thường.

Chỉ trong khoảnh khắc, chủ nhân của Bộ Phong chưa xuất đầu lộ diện đã chiếm được một địa vị rất tôn cao trong lòng quần hào...

Lý Hàn Thu vốn là người tự phụ mà từ lúc coi cuộc ác đấu trên hoa đài cũng phải giảm bớt hào khí. Chàng tự hỏi:

- Những nhân vật võ công cao cường chỗ nào cũng có. Lương Phượng Yến, Trương Tử Lâu đều là hạng cao thủ phi thường. Nhưng coi gã đồng tử Bộ Phong này võ công đã tới trình độ hãn hữu thì chủ nhân gã tất nhiên ghê gớm hơn bọn kia nhiều. Chẳng hiểu y là nhân vật loại nào?

Bỗng thấy Phượng Vy né sang bên, cất tiếng tuyên bố:

- Đủ rồi! Bây giờ chúng ta đổi lấy khí giới ra tỷ đấu.

Bộ Phong đồng tử hỏi:

- Làm gì đã đủ! Tại hạ mới đánh có 57 chiêu.

Phượng Vy đáp:

- Tiện thiếp đã phản kích 43 chiêu là vừa đúng 100.

Bộ Phong ngơ ngác nói:

- Té ra tính theo cách đó. Tại hạ cứ tưởng mỗi bên đánh 100 chiêu.

Gã ngừng một chút rồi hỏi:

- Cô nương muốn dùng binh khí gì?

Phượng Vy đáp:

- Tùy ý tiểu huynh đệ muốn xử dụng thứ gì thì lấy cái đó.

Bộ Phong nói:

- Tại hạ có thể động thủ với cô nương bằng mọi binh khí.

Phượng Vy nói:

- Tiện thiếp dùng kiếm.

Bộ Phong liền nói theo:

- Vậy tại hạ cũng xử dụng kiếm.

Gã với trên giá binh khí lấy một thanh trường kiếm rồi nói tiếp:

- Chúng ta động thủ đi!

Phượng Vy cũng rút thanh trường kiếm nói:

- Chúng ta tái đấu kiếm 100 chiêu mà vẫn chưa thắng bại thì lại đổi phương pháp tỉ thí.

Bộ Phong hỏi:

- Còn tỷ thí gì nữa?

Phượng Vy đáp:

- Tỷ ám khí.

Bộ Phong lại hỏi:

- Nếu tỷ ám khí cũng chưa phân thắng bại thì sao?

Phượng Vy đáp:

- Khi đó sẽ tỷ nội lực. Nói tóm lại thay đổi các môn kỳ cho đến lúc phân thắng bại mới thôi.

Bộ Phong đáp:

- Được lắm!

Gã giơ tay phóng kiếm đâm tới.

Phượng Vy gạt kiếm rồi lập tức phản kích. Cô phát huy kiếm thế cực kỳ mau lẹ, chiêu nọ liên tiếp chiêu kia, không để cho Bộ Phong có cơ hội phản kích. Hiển nhiên cô chuẩn bị dùng kiếm đánh bại Bộ Phong bằng những thế công lợi hại phi thường.

Ban đầu Bộ Phong bị mất tiên cơ phải lùi hoài. Nhưng sau 10 hiệp đột nhiên gã thi triển kỳ chiêu. Thanh trường kiếm xoay lại rất lẹ mũi kiếm vọt ra hai bông kiếm hoa.

Tiếng kim thiết đụng nhau rít lên. Chiêu kiếm lợi hại của Phượng Vy đã bị Bộ Phong ngăn chặn.

Bộ Phong đoạt lại ưu thế vừa toan phản kích thì thế kiếm của Phượng Vy lại phản công tới tấp. Cô vẫn đoạt được quyền chủ động.

Kiếm pháp của Phượng Vy tinh diệu tuyệt luân, hiển nhiên cao hơn Bộ Phong. Ngưng Bộ Phong mỗi khi lâm vào tình trạng sắp thất bại đột ngột phóng kỳ chiêu để vãn hồi tình thế.

Hai người đấu trong khoảnh khắc lại đủ trăm chiêu.

Phượng Vy thu kiếm lùi lại tuyên bố:

- Đủ trăm chiêu rồi!

Bộ Phong cũng thu kiếm về hỏi:

- Bây giờ tỷ thí ám khí hay sao?

Phượng Vy đáp:

- Đúng thế!

Cô ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Cuộc tỷ kiếm vừa rồi tiểu huynh đệ đã tấn công mấy chiêu?

Bộ Phong bẽn lẽn đáp:

- 28 chiêu Phượng Vy nói:

- Phải rồi. Giả tỷ chúng ta mà hạn định 200 chiêu thì tiện thiếp có thể giết chết tiểu huynh đệ.

Bộ Phong nói:

- Tại hạ có ba chiêu bảo mệnh để hộ vệ bản thân. Dù kiếm pháp của cô nương có tinh thâm hơn nữa cũng đừng hòng đả thương tại hạ để thủ thắng.

Phượng Vy nghĩ lại nhìn nhận quả thấy mỗi khi gã sắp thất bại liền đưa ra kiếm chiêu kỳ ảo khiến cô không thể lường được và đúng gã vãn hồi được thế nguy chứ không phải gã nói khoác.

Cô liền chuyển sang vấn đề khác hỏi:

- Bây giờ để tiểu huynh đệ lựa chọn xem chúng ta tỷ ám khí cách nào?

Bộ Phong liếc mắt nhìn lên giá bày ám khí có đến mười mấy loại đủ cả phi đao, yên thoa, bạch hổ đinh, phi hoàn thạch... chẳng thiếu gì. Gã thủng thẳng hỏi:

- Chúng ta nhất định phải dùng những ám khí trên giá kia ư?

Phượng Vy đáp:

- Đúng rồi Những ám khí này không có chất độc kẻ bị trúng không đến nỗi phải uổng mạng.

Bộ Phong nói:

- Dù ám khí không có chất độc nhưng nếu đánh trúng yếu huyệt vẫn có thể làm chết người.

Phượng Vy nói:

- Cái đó là mình thân pháp kém cỏi có chết cũng không oan.

Bộ Phong đưa tay lên giá với lấy ba mũi bạch hổ đinh cầm tay rồi nói:

- Cô nương hãy lựa ám khí đi rồi chúng ta sẽ quyết định phương pháp tỷ đấu.

Phượng Vy vương tay rút lấy năm mũi Liễu diệp phi đao, nói:

- Tiểu huynh đệ hãy vạch đường lối đi!

Bộ Phong từ từ lùi lại đáp:

- Chúng ta mỗi người đứng một góc hoa đài để phóng ám khí tập kích đối phương cấm dùng binh khí đỡ gạt mà chỉ né tránh hoặc đưa tay ra bắt.

Phượng Vy nói:

- Phương pháp này hay đấy! Có điều ta không cần hạn chế nghiêm khắc để ai nấy đều được tự do phát huy thủ pháp.

Cô ngừng lại một lát rồi hỏi:

- Còn về số lượng phát xạ có nên hạn chế không?

Bộ Phong đáp:

- Không cần hạn chế. Nhưng mỗi người chỉ phóng ba lần một mũi hay mười mũi cũng được. Hết ba lần phải chờ đối phương hoàn kích.

Phượng Vy lại hỏi:

- Được lắm! Bây giờ ai động thủ trước?

Bộ Phong đáp:

- Tiên chủ hậu khách. Cô nương ra tay trước.

Phượng Vy nói:

- Tiểu huynh đệ ở phương xa đến, lý nghĩ tiện thiếp phải nhường tiểu huynh đệ phóng trước.

Bộ Phong nói:

- Cô nương đã nhường cho tại hạ, vậy hãy coi chừng!

Đột nhiên gã giơ tay phải lên.

Phượng Vy tưởng gã phát xạ nhưng chú ý nhìn lại không thấy ám khí bay ra, liền cười lạt hỏi:

- Như vậy có kể là tiểu huynh đệ đã ra tay một lần rồi không?

Bộ Phong đáp:

- Phải kể chứ.

Gã giơ tay lên liệng một mũi bạch hổ đinh.

Hai bên đứng như vậy là gần lắm. Mùi bạch hổ đinh đi rất mau nhắm bắn vào cổ họng đối phương.

Phượng Vy vội nghiêng đầu đi tránh khỏi. Mũi bạch hổ đinh lướt qua bên tai cô. Luồng kim phong quạt mớ tóc trên đầu cô bay phất phơ.

Phượng Vy nói:

- Tiểu huynh đệ nhỏ tuổi mà đã biết dùng kế trá ngụy.

Bộ Phong đáp:

- Còn một lần nữa.

Gã rung động tay phải. Hai mũi bạch hổ đinh song song bay ra.

Hoa đài chỉ rộng chừng hai trượng. hai bên cách nhau bất quá trượng. Hai mũi bạch hổ đinh vụt tới rít lên veo véo, muốn tránh khỏi không phải là chuyện dễ.

Phượng Vy lại nghiêng mình đi. Hai mũi bạch hổ đinh bay lướt qua bên mình cô. Mũi bên phải xuyên thủng vạt áo.

Bộ Phong cất tiếng khen:

- Hảo thân pháp! Bây giờ đến lượt cô nương bắn tại hạ.

Phượng Vy giơ tay lên nói:

- Tiện thiếp có năm lưỡi phi đao.

Bộ Phong nói:

- Năm lưỡi phi đao bắn làm ba lần thì ít ra cũng cò một lần đồng thời phát ra mấy lưỡi.

Phượng Vy nói:

- Tiểu huynh đệ phải coi chừng! Hễ lưỡi phi đao có máu là thua đấy!

Bộ Phong đồng tử ngầm vận chân khí giương cặp mắt tròn xoe nhìn vào tay cầm phi đao của Phượng Vy.

Tay phải Phượng Vy phóng ra một chiêu. Một lưỡi phi đao xé bầu không khí lao tới. Thế đi lưỡi dao này không nhanh lắm.

Bộ Phong hồi hộp trong lòng. Nhưng gã thấy thế đao đến chậm, liền yên tâm tự hỏi:

- Cách đánh chậm chạp thế này thì đả thương ta thế nào được.

Gã vừa suy nghĩ vừa né mình sang bên tránh khỏi.

Bỗng thấy tay phải Phượng Vy giơ lên. Một lưỡi phi đao khác lướt mau như sao sa. Thế đao này lẹ quá! Bộ Phong vừa đứng vững người lại thì phi đao đã bay tới nơi. Gã giật mình kinh hãi hấp tấp né tránh mình sang bên.

Lưỡi phi đao xẹt qua vạt áo, chỉ hở không đầy kẽ tóc là đả thương đối phương.

Phượng Vy bỗng la lên:

- Tiểu huynh đệ! Phải đề phòng lần chót này.

Tiếng quát chưa dứt ba lưỡi phi đao bắn ra nhanh như chớp.

Bộ Phong vừa đứng yên, ba lưỡi phi đao đã lao tới. Gã điểm ngón chân vội nằm rạp xuống.

Nguyên ba lưỡi phi đao này đi thành hàng cách nhau không đầy một thước lại đồng thời lướt tới.

Bộ Phong muôn tung mình nhảy lên cũng không kịp nữa gã vội nằm rạp xuống đất may ra còn tránh được chăng?

Thế phi đao bay tới lẹ quá mà hai bên lại đứng cách nhau rất gần. Ai cũng nhìn thấy khuỷu tay Bộ Phong bị trúng phi đao đến nơi.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng. Lưỡi phi đao bắn trúng Bộ Phong đột nhiên bật ngược lại mấy thước rồi rớt xuống.

Phượng Vy biến sắc hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Tiện thiếp không tin tiểu huynh đệ đã luyện được cương khí hộ thân.

Bộ Phong hỏi lại:

- Sao?

Phượng Vy đáp:

- Lưỡi phi đao của tiện thiếp rõ ràng đã bắn trúng người tiểu huynh đệ mà sao bật văng trở lại?

Bộ Phong chưa đủ lịch duyệt đỏ mặt lên nói:

- Cô nương đã bảo lưỡi đao có nhuộm máu mới kể là được. Hiện thời tại hạ chưa đổ máu thì dĩ nhiên chưa thất bại.

Phượng Vy hỏi:

- Trong mình tiểu huynh đệ chắc có mặt thiết giáp...

Cô chợt nhớ nếu gã mặc thiết giáp trong mình tất không cử động được linh hoạt như vậy, liền dừng lại không nói nữa.

Bộ Phong lắc đầu đáp:

- Không có đâu! Tại hạ chỉ đo một tấm hối tâm.

Phượng Vy hỏi:

- Hối tâm bằng gì?

Bộ Phong đáp:

- Hối tâm dệt bằng ngân ty.

Phượng Vy nói:

- Nếu tiểu đệ không đo ngân ty bối tâm thì e rằng đã bị thương về lưỡi phi đao của tiện thiếp rồi. Dù sao vụ bắn trúng này cũng phải kể...

Bộ Phong lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Kể thế nào?

Phượng Vy nói:

- Tiểu huynh đệ tự nhận thua đi.

Bộ Phong không biết trả lời ra sao. Gã đứng trơ ra như phỗng trên hoa đài.

Sau một khắc, đột nhiên gã cất tiếng đáp:

- Được rồi! Tại hạ đành chịu thua nhưng vẫn không phục.

Phượng Vy thấy vẻ mặt bàng hoàng của gã đột nhiên tiêu tan thì nghĩ thầm trong bụng:

- Gã này quyết không thay đổi sắc mặt mau đến thế được. Nhất định có người trong bóng tối ngấm ngầm chỉ thị cho gã nhận thua đi.

Cô liền đảo mắt nhìn quanh vẫn không thấy ai có vẻ khả nghi.

Bộ Phong đồng tử chắp tay thi lễ rồi nhảy xuống đài.

Phượng Vy vẫn nhìn chầm chập vào người Bộ Phong đồng tử. Cô hy vọng kiếm ra được chủ nhân của gã.

Kỳ thực bao nhiêu người trong trường đều dụng tâm như vậy. Bao nhiêu mục quang chuyển động chăm chú nhìn bóng sau lưng Bộ Phong đồng tử. Vì võ công gã đã cao cường như vậy thì chủ nhân tất đến trình độ khôn lường, nên ai cũng ao ước nhìn thấy tướng mạo nhân vật phi phàm này. Nhưng ai nấy đều thất vọng.

Bộ Phong đồng tử dường như có ý lẩn tránh con mắt quần hào để không ai biết được chủ nhân gã. Gã đi thẳng về phía một góc hoa trường.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nhất cử nhất động của Bộ Phong đồng tử hiển nhiên có người trong bóng tối dùng thuật truyền âm chỉ huy. Vị chủ nhân thần bí này đã không muốn cho người phát giác, tất ngấm ngầm chỉ thị cho gã đi về phía vắng người. Không chừng y ngồi quanh quẩn gần đây cũng nên.

Chàng nghĩ vậy rồi không để ý đến hành động của Bộ Phong đồng tử nữa, mà đưa cặp mắt sắc bén sục tìm trong đám đông quần hào ở dưới đài.

Bỗng có người nhẹ huých tay chàng một cái. Tiếp theo là thanh âm Lôi Phi khẽ nói:

- Không nên để ý đến chuyện người.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Dòm ngó mà cũng không được ư?

Tuy bụng chàng nghĩ vậy song miệng không nói ra.

Bỗng nghe Lôi Phi lớn tiếng:

- Gã đã thừa nhận thua rồi thì còn dòm ngó làm chi?

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn lên đài đã thấy một gã đồng tử áo xanh đứng đó rồi.

Những người trên đài cũng như ở dưới đều chú ý nhìn Bộ Phong đồng tử nên chẳng ai hay người này lên đài từ lúc nào.

Phượng Vy chợt quay đầu lại hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tróc Ảnh?

Đồng tử áo xanh đáp liền:

- Chính thị tại hạ. Sao cô nương lại biết trước?

Phượng Vy đáp:

- Bộ Phong đã nói cho tiện thiếp hay thực ra chẳng cần y bảo trước tiện thiếp cũng có thể đoán được vì sau Bộ Phong tất nhiên là Tróc Ảnh.

Tróc Ảnh nói:

- Tại hạ vốn không ưa rườm lời. Bây giờ chúng ta tỷ thí thứ gì? Xin cô nương vạch đường lối.

Phượng Vy ngắm nghía Tróc Ảnh thấy gã thái độ ung dung vẻ mặt bình thản hai huyệt thái

dương cao gồ lên liền biết ngay bản lãnh gã nhất định chẳng kém gì Bộ Phong. Cô liền hỏi:

- Các hạ sở trường môn gì?

Tróc Ảnh hững hờ đáp:

- Cô nương hỏi tại hạ làm chi? Nếu tại hạ nói ra trước chắc cô nương không dám tỷ thí nữa.

Phượng Vy mỉm cười nói:

- Các hạ cứ nói nghe. Nếu không trái với đài qui thì tiện thiếp có thể ưng thuận được.

Tróc Ảnh liền hỏi:

- Môn khinh công có phạm đến qui đài không?

Phượng Vy cười ruồi hỏi lại:

- Các hạ muốn tỷ thí khinh công chăng?

Tróc Ảnh đáp:

- Đúng thế!

Phượng Vy hỏi:

- Được lắm. Vậy chúng ta tỷ thí khinh công. Nhưng không hiểu tỷ thí cách nào?

Tróc Ảnh đáp:

- Tại hạ xin đề nghị hai phương pháp để cô nương lựa lấy một.

Phượng Vy hỏi:

- Hai phương pháp đó là những gì?

Tróc Ảnh đáp:

- Phương pháp thứ nhất là bắt chim bay. Đem một cái lồng bỏ đôi chim vào rồi mở lồng để chúng bay đi. Chúng ta nghe hiệu bắt đầu rượt theo. Ai bắt được trước là thắng. Cách này rất giản dị mà không nguy hiểm chi hết.

Phượng Vy hỏi:

- Còn cách thứ hai thế nào?

Tróc Ảnh đáp:

- Nếu cô nương đồng ý phương pháp thứ nhứt thì bất tất nói đến cách thứ hai làm chi nữa.

Phượng Vy nói:

- Dù tiện thiếp có đồng y nhưng chưa chuẩn bị lồng chim từ trước.

Tróc Ảnh hỏi:

- Tại hạ có rồi. Vấn đề là ở chỗ cô nương có dám tỷ thí không?

Phượng Vy đáp:

- Được rồi! Các hạ hãy bắt chim đến đây đi.

Tróc Ảnh từ từ bước ra trước đài ngửng mặt lên trời thổi một tiếng còi.

Bỗng nghe hai tiếng líu lo. Đôi chim màu xám từ trên không bay xuống đậu trên vai Tróc Ảnh.

Phượng Vy nhìn kỹ thấy đôi chim này bộ lông toàn màu sắc tro, cô không hiểu là chim gì liền chau mày hỏi:

- Những con chim của các hạ đây tên là gì?

- Chờ cô nương thắng được rồi tại hạ sẽ nói cho hay cũng chưa muộn.

Phượng Vy nhìn kỹ đôi chim rồi lại liếc mắt nhìn Tróc Ảnh nói:

- Không được! Các hạ đã quen thuộc với đôi chim này nếu tiện thiếp tỷ thí thì há chẳng kém phần tiện nghi ư?

Tróc Ảnh đáp:

- Cô nương nói cũng có lý. Dù chúng ta tỷ thí một cách công bằng nhưng tại hạ đã quen biết đôi chim này thì có thắng, cô nương cũng không phục.

Phượng Vy thấy chuyện bắt chim cô chẳng nắm vững phần nào, liền tính bề đổi cách tỷ thí. Cô nói:

- Dù các hạ không có lòng hí lộng quỉ thần, tưởng cũng nên tị hiềm. Đôi chim này đã quen thuộc các hạ dĩ nhiên được nhiều thuận tiện hơn. Chúng ta tỷ đấu khinh công chỉ xê xích nhau một ly là phân thắng bại. Như vậy tiện thiếp mà thua lòng cũng không phục. Còn các hạ có thắng cũng chẳng vinh gì.

Tróc Ảnh bị Phượng Vy thuyết một hồi gã không biết trả lời ra sao trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Thế thì cô nương kiếm lấy đôi chim khác để chúng ta tỷ thí được chăng?

Gã nghiêng mình cho đôi chim vỗ cánh bay đi.

Chương 62 - Gở thể diện, Tróc Ảnh liều mình

Lý Hàn Thu ngấm ngầm để ý Giang Nam Song Hiệp, chàng thấy hai lão đã lưu tâm đến việc trên đài, đưa mục quang nhìn bốn phía tựa hồ sục tìm xem chủ nhân hai gã đồng tử là ai?

Bổng Phượng Vy ở trên lắc đầu hỏi:

- Tiện thiếp đi đâu tìm được chim bây giờ?

Tróc Ảnh liền hỏi lại:

- Cô nương đã không tìm được chim, vậy chúng ta tỷ thí bằng phương pháp khác được chăng?

Phượng Vy nghĩ thầm trong bụng:

- Gã này kiên trì đòi tỷ thí khinh công, chắc gã có chỗ thành tựu đặc biệt. Âu là ta tìm cách nào thật nguy hiểm khiến gã ngại khó mà rút lui là hơn.

Cô xoay chuyển ý nghĩ rồi đáp:

- Bây giờ chúng ta liệng một mũi ám khí lên không rồi nhảy lên theo bắt lấy. Ai bắt được trước là thắng.

Tróc Ảnh đáp:

- Như vậy cũng hay. Có điều muốn cho cuộc tỷ đấu được công bằng thì cô nương tung ám khí cho tại hạ bắt và ngược lại cô nương rượt theo ám khí của tại hạ.

Phượng Vy nói:

- Vậy các hạ lựa trước một thứ ám khí đi!

Tróc Ảnh đáp:

- Đây là đề nghị của cô nương, dĩ nhiên tại hạ phải nhường cô nương lựa trước.

Phượng Vy đưa tay ta rút lấy một lưỡi phi đao nói:

- Cần phải thứ ám khí đừng nhỏ quá.

Tróc Ảnh cũng với tay lên giá ám khí lấy một mũi ngân thoa, hỏi:

- Cây ngân thoa này có nhỏ lắm không?

Phượng Vy bụng bảo dạ:

- Không hiểu gã này cố y tỏ ra cao ngạo hay là gã thực tình không hiểu việc đời. Lưỡi phi đao của ta sắc bén vô cùng, đưa tay ra bắt rất dễ bị thương. Vậy gã cũng cần tìm một loại khí giới giống như phi đao cho khó bắt mới phải. Cớ sao gã lại lựa một mũi ngân thoa?

Bổng nghe Tróc Ảnh nói tiếp:

- Chúng ta bắt đầu đi thôi.

Phượng Vy đáp:

- Được rồi! Chúng ta cứ nghe hiệu đồng la ở hậu đài là đồng thời phóng ám khí ra. Tại hạ bắt ngân thoa. Còn các hạ bắt phi đao.

Tróc Ảnh gật đầu.

Cuộc tỷ thí ám khí khiến cho mọi người dưới đài để hết tâm thần theo dõi.

Lý Hàn Thu cũng không khỏi ngấm ngầm lo thay cho Tróc Ảnh.

Chàng lẩm bẩm:

- Dù gả có thắng được đối phương nhưng e rằng tay gã sẽ bị thương về lưỡi dao sắc bén. Phượng Vy có thể vịn vào lẽ tay gã chảy máu mà không chịu thua.

Bổng nghe thanh âm Lôi Phi lọt vào tai hỏi:

- Lý đệ! Lý đệ đã ngó thấy cặp chim màu tro chưa?

Lý Hàn Thu đáp lại bằng cái gật đầu.

Lôi Phi lại nói tiếp:

- Kể ra đồng tử áo xanh nên gọi hai con chim đó tới để người ta có thêm dấu vết mà điều tra lai lịch gã.

Lý Hàn Thu sửng sốt, xuýt buột miệng lên tiếng, may chàng dừng lại kịp.

Lôi Phi dường như cũng sợ bọn Giang Nam Song Hiệp chú ý nên không nói gì nữa.

Tiếng đồng la nổi hiệu bỗng vang lên từ hậu đài vọng ra.

Phượng Vy, Tróc Ảnh đồng thời vung tay một cái. Một lưỡi phi đao và một mũi ngân thoa bay vút lên không.

Trên hoa đài dùng một thứ lụa trắng lành bích bạt. Ngọn thoa và lưỡi dao đều tránh tấm lụa trắng bay chênh chết lên.

Hai bóng người đồng thời phải nhảy lên cao hơn tấm bình bạt trên đầu. Vì ám khí bị tấm bình bạt che khuất, nếu không vọt người lên thì không nhìn thấy được.

Quần hào dưới đài điều những tay mục lực hơn đời, nhìn ngân thoa và phi đao bay vút lên không.

Ngọn ngân thoa khá nặng nên bay cao hơn lưỡi phi đao chừng năm thước mới tới độ chót rồi hạ xuống.

Tróc Ảnh nhảy lên trước lao về phía phi đao.

Phượng Vy cũng vọt lên rượt theo ngân thoa.

Tróc Ảnh cực kỳ thông minh. Gã biết nhảy lên lấy phi đao không phải dễ dàng vì đụng vào lưỡi đao tất bị đứt tay. Gã liền vung tay áo bên trái để lưỡi dao rớt xuống từ từ rồi mới thò tay ra bắt lấy chuôi dao. Nhưng lúc gã vung tay áo khó lòng kềm chế được gã dừng lại trên không thành ra rơi thẳng xuống đất.

Lúc ấy gã đã vọt xéo ra ngoài hoa đài rớt nhằm trúng đỉnh đầu Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu vốn biết cuộc Tần Hoài Hoa hội này có liên quan đến Giang Nam Song Hiệp, trong tiềm thức chàng sẵn có mối cừu địch với hai lão.

Chàng vừa thấy Tróc Ảnh rớt xuống, liền nổi dạ cao hứng ngấm ngầm giúp gã một phen. Chàng đưa tay phải lên phóng ra một luồng ám kình.

Tróc Ảnh đang luống cuống chẳng còn cách nào kềm chế để mình khỏi rớt xuống, tuy gã đã cực lực đề khí mà không được. Giữa lúc trong lòng cực kỳ hồi hộp, đột nhiên một luồng ám kình xô lên khiến cho thế rớt chậm lại. Nhờ vậy mà gã có cơ hội hít hơi thở đề khí rồi lộn đi hai vòng đưa mình vào hoa đài.

Lý Hàn Thu ngước mắt trông lên đã thấy Phượng Vy đứng ở giữa đài khiến chàng không khỏi chau mày.

Phượng Vy thủng thẳng hỏi:

- Trong trận này chúng ta ai thắng ai bại?

Tróc Ảnh hỏi lại:

- Ai đã nắm được ám khí trước?

Phượng Vy đáp:

- Các hạ bắt ám khí trước, nhưng lại trở về nguyên chỗ sau.

Tróc Ảnh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chúng ta đã giao ước ai bắt được ám khí trước là người ấy thắng.

Phượng Vy ngắt lời:

- Đây là cuộc tỷ thí khinh công. Vậy thì dù bắt được ám khí trước mà lại về sau tức là khinh công sút kém.

Tróc Ảnh nghe Phượng Vy nói có ly bụng bảo dạ:

- Y nói vậy quả đã không lầm. Giả tỷ mình không được người ngấm ngầm viện trợ thì e rằng đã rớt trúng vào một vị nào rồi. Dù mình có bắt được ám khí trước cũng chỉ kể là hòa mới công bằng.

Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Bất luận thế nào thì cô nương bắt ám khí sau cũng không thể kể là thắng cuộc được Phượng Vy cười mát nói:

- Các hạ cũng biết điều đấy. Thế thì cuộc này chúng ta kể là bất phân thắng bại.

Nguyên Phượng Vy nắm được ngân hoa rồi cô không kiềm chế cho thân mình rớt xuống từ từ. Nếu không được Kim Lăng Phương Tú ám trợ cũng khó lòng hạ xuống trúng hoa đài.

Tróc Ảnh hỏi:

- Nếu cuộc vừa rồi kể là huề thì chúng ta lại tỷ đấu nữa hay sao?

Phượng Vy đáp:

- Chiếu theo đài qui phải phân thắng bại mới thành kết quả. Song nếu các hạ tự ý nhận thua thì cũng không cần phải tỷ đấu nữa.

Tróc Ảnh hỏi:

- Khi nào tại hạ lại nhận thua. Bây giờ chúng ta tỷ thí thứ gì xin cô nương vạch đường lối đi!

Phượng Vy đáp:

- Bây giờ tỷ nội công thì nhất định sẽ đi tới kết quả kẻ sống người chết, kẻ thắng người bại.

Tróc Ảnh khẽ thở dài nói:

- Được rồi! Vậy chúng ta tỷ nội công đi! Bao nhiêu cặp mắt trông vào, chẳng còn ai cầu may mà được.

Phượng Vy tiếng ra một bước giơ tay mặt lên hỏi:

- Các hạ có cần chuẩn bị nữa không?

Tróc Ảnh đưa mục quang đột nhiên lướt qua mặt Lý Hàn Thu nhìn về phía góc hoa đài. Nhưng gã thu hồi mục quang một cách rất mau lẹ, khiến bao nhiêu người chú ý mà cũng không phát giác ra được điều chi.

Biến diễn này chỉ trong chớp mắt. Lúc Tróc Ảnh thu mục quang về người gã tiến ra phía trước một bước đáp:

- Tại hạ không cần chuẩn bị gì nữa.

Gã vung tay đón tiếp.

Song chưởng khẻ đụng vào nhau, bật lên tiếng bình nhe nhẹ.

Tuy hai bàn tay chạm nhau rất khẻ mà cả hai người cũng bị chấn động mạnh.

Nguyên lúc chưởng thế hai bên tiếp xúc nhau thì đồng thời nội kình trong lòng bàn tay cũng xô ra. Cách tỷ thí nội công không ai lựa chọn được cách nào khéo léo. Hễ nội lực đụng nhau đều phải nhả hết công phu để quyết đấu sinh tử.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Đàn bà con gái, chân tiên thiên thế nào cũng kém phái nam một bậc, không hiểu vì lẽ gì Phượng Vy cô nương lại đòi tỷ thí nội công với Tróc Ảnh.

Hai bên giằng co nhau trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Tróc Ảnh cùng Phượng Vy đang tiếp xúc hai tay đột nhiên bắt đầu rung động kịch liệt. Đồng thời trên đỉnh đầu hai người đều rướm mồ hôi. Hiển nhiên nội lực kẻ tám lạng người nữa cân khó lòng phân thắng bại trong thời gian ngắn. Dù có phân thắng bại cũng chỉ xê xích nhau một chút.

Hai bên cầm cự trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đột nhiên Phượng Vy thét lên một tiếng rồi đẩy mạnh tay về phía trước.

Tróc Ảnh không tự chủ được phải lùi lại hai bước. Nhưng gã vừa lùi xong lập tức phản kích liền. Người đã lạng qua một bên xông về phía trước.

Phượng Vy đem toàn lực công kích mà chưa thể đánh ngã được Tróc Ảnh. Có lẻ tự biết khó lòng nắm vững phần thắng, cô cũng không tiên liệu được là Tróc Ảnh còn có thể phản kích nữa hay không.

Tróc Ảnh bị Phượng Vy phát huy nội lực đẩy lùi lại nổi lòng căm tức, không nghĩ gì tới chuyện an nguy bản thân, vận động nội lực đến độ chót xông về phía trước.

Nội lực hai người xê xích nhau một chút mà Tróc Ảnh không lưu lại chút nào để bảo vệ thân mình, đem hết ra mà phản kích thì dĩ nhiên Phượng Vy không chống cự nổi.

Tróc Ảnh đang xô về phía trước đột nhiên gặp phải một luồng cương lực làm cho chấn động, tưởng chừng bị đánh một quyền rất nặng. Người gã phải dừng lại ngay.

Phượng Vy bỗng la lên một tiếng, ngồi phệt xuống đất.

Tróc Ảnh ngửa mặt lên cười rộ nói:

- Tại hạ thắng rồi, tại hạ thắng rồi!

Tiếng cười chưa dứt đã học máu tươi ngã lăn xuống đài.

Nguyên những tay cao thủ võ lâm khi tỷ thí nội công đều cần lưu lại một phần nguyên khí để hộ thân. Có thế thì khi gặp đối phương phản kích nội phủ mới không đến nỗi bị thương trầm trọng.

Hai bên công lực xấp xỉ ngang nhau mà Tróc Ảnh không giữ lại chút nào thì dĩ nhiên xô đẩy mãnh liệt hơn Phượng Vy và hất được cô ta ngồi xuống. Nhưng nội lực hai bên xung kích nhau Tróc Ảnh bị thương nặng hơn Phượng Vy nhiều.

Phượng Vy từ từ đứng dậy cất bước tiến về phía Tróc Ảnh.

Phượng Vy dừng bước ngoảnh lại nhìn phụ nhân hỏi:

- Nếu tiểu nữ không giết gã thì cuộc chiến này thất bại về ai?

Phụ nhân chậm rãi đáp:

- Vụ này thật khó mà quyết định.

Mụ ngừng lại một chút rồi cất cao giọng nói tiếp:

- Hãy chờ y tĩnh lại, nếu y tự tin còn có sức tái chiến thì tỷ thí lại keo nữa. Bằng y tự biết không đủ sức chiến đấu thì ngươi được kể là đã thắng trận.

Quần hào dưới đài từ trước tới giờ vốn không có hảo cảm với phụ nhân béo mập, nhưng lúc này thấy mụ xử sự công bằng, liền coi mụ bằng con mắt khác trước.

Phượng Vy ra chiều kính sợ phụ nhân. Tuy cô không đồng ý song cũng không dám tranh biện lùi lại hai bước không nói câu gì.

Toàn trường không một ai xác định được bên nào thắng bên nào bại trong cuộc tỷ thí nội lực này và cũng không thể phán quyết cuộc tỷ thí đến đây chấm dứt được chưa. Phượng Vy nếu không mượn cơ hội này đánh chết Tróc Ảnh thì khi gã tỉnh lại nhất định yêu cầu tái đấu cũng khó bề phân xử. Cứ hiện tình mà nói nếu Tróc Ảnh còn có sức tái chiến cũng không thể bảo là gã thua được.

Phượng Vy tuy bị hất ngồi xuống trước, nhưng những tay cao thủ dưới đài lại nhìn rõ Tróc Ảnh cũng thổ huyết té nhào và bị thương hơn đối phương. Vậy ai dám phán quyết Phượng Vy bại trận?

Bỗng nghe có tiếng quát:

- Hài tử! Ngươi không được hạ sát một người hoàn toàn mất hết sức chống cự.

Tiếng quát vừa dứt, phu nhân béo mập từ hậu đài thong thả đi ra. Nét mặt thường tươi cười của mụ lúc này biến thành nghiêm trọng.

Lúc này mọi người dưới đài đều chăm chú theo dõi Tróc Ảnh nhìn xem hắn còn tái chiến được không?

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà Tróc Ảnh lồm cồm đứng dậy.

Phượng Vy đột nhiên tiến lại gần hai bước, đứng trước mặt gã lạnh lùng hỏi:

- Các hạ còn có thể tái chiến được chăng?

Tróc Ảnh kéo áo lên lau vết máu trên miệng hỏi lại:

- Tại hạ thắng rồi còn đánh gì nữa.

Phượng Vy đáp:

- Các hạ chưa thắng đâu.

Tróc Ảnh hỏi:

- Cô nương bị chưởng lực của tại hạ hất ngã ngồi xuống trước chẳng lẻ còn chưa thắng ư?

Phượng Vy đáp:

- Nhưng các hạ đã mất hết năng lực tái chiến vì bị thương nặng hơn tiện thiếp. Giã tỷ Kim Ma không ngăn cản thì các hạ bị chém chết lâu rồi.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Té ra mụ béo mập kia tên là Kim Ma. Không hiểu trong Cung Tử Vy mụ giữ địa vị gì mà xem chừng có vẻ tôn cao hơn bọn hoa tỳ rất nhiều.

Bổng thấy Kim Ma cười khanh khách nói:

- Tiểu tướng công! Coi bề ngoài tựa hồ tiểu tướng công thắng rồi nhưng thật ra không phải.

Tróc Ảnh lớn tiếng hỏi:

- Tại sao vậy? Y bị ngã ngồi xuống trước, sao tại hạ còn chưa thắng?

Kim Ma đáp:

- Quần hào ai cũng nhìn rõ tiểu tướng công đã phạm vào một điều tối kỵ của con nhà võ là dốc cả đến phần nội lực hộ mệnh để đánh ra, nhưng tiểu tướng công đã không làm cho đối phương bị thương để y mất hết năng lực tái chiến. Nếu không có đài qui chỉ định và lão thân ngăn trở thì tiểu tướng công bị y giết chết đó...

Mụ ngừng một chút rồi tiếp:

- Nhưng lão thân nguyện ý dành cho tiểu tướng công một cơ hội nữa. Nếu tướng công tự lượng còn sức tái chiến thì hai bên tỷ đấu một cuộc nữa đi.

Tróc Ảnh dường như muốn cãi, song đột nhiên gã lặng yên không nhúc nhích.

Kim Ma không thấy gã đáp nói tiếp:

- Nếu tiểu tướng công cho là lão thân xử sự bất công thì hỏi lại các vị anh hùng quan chiếu bình nghị lại coi.

Tróc Ảnh từ từ ngửng đầu lên nói:

- Hay lắm! Tại hạ xin tái đấu một phen nữa.

Những người quan chiếu trong trường đa số là cao thủ võ lâm đều nghĩ bụng:

- Nếu hai người lại tỷ đấu thì phần thất bại tất về Tróc Ảnh.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có bóng đen thấp thoáng. Một con chim lông xám từ trên không sà xuống đứng trên vai Tróc Ảnh.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ bụng bảo dạ:

- Con quái điểu này bay tới hẳn có tác dụng gì đây.

Trong lòng đã sinh mối hoài nghi, chàng càng chú ý đến con chim lông xám.

Bỗng thấy Tróc Ảnh giơ tay phải lên tựa hồ để vuốt ve con chim mà thực ra là đã móc lấy một vật gì ở trong mỏ nó. Vì Lý Hàn Thu đặc biệt chú y nên mới nhìn rõ cử động của gã.

Bỗng nghe Phượng Vy cất tiếng nói:

- Chúng ta đã giao ước tái đấu, sao các hạ còn chưa ra tay?

Tróc Ảnh hỏi lại:

- Nghỉ ngơi trong khoảnh khắc rồi sẽ tái đấu không được hay sao?

Con người tinh tế như Kim Ma dường như cũng chưa phát giác Tróc Ảnh đã móc một vật ở mỏ chim ra.

Phượng Vy hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Phải đợi chừng bao lâu.

Tróc Ảnh đáp:

- Để tại hạ buông con chim này đi đã.

Gã đưa tay trái lên đủ che mặt đi, tay phải lẹ làng đưa lên bỏ vật kia vào miệng nuốt đi. Cử động của gã rất tự nhiên khiến cho toàn trường ngoại trừ Lý Hàn Thu, rất ít người ngó thấy Tróc Ảnh đã nuốt được vật kia.

Bỗng thấy con chim màu tro vỗ cánh bay vọt lên không rồi mất hút trong đêm tối.

Tróc Ảnh thả chim rồi nhắm mắt vận khí điều hòa hơi thở.

Phượng Vy cất giọng lạnh lùng nói:

- Đây không phải là chỗ vận khí điều tức.

Tróc Ảnh đột nhiên mở bừng cặp mắt. Hai đạo thần quang loang loáng ngó thẳng vào mặt Phượng Vy hỏi:

- Bây giờ chúng ta tỷ đấu thứ gì?

Phượng Vy đáp:

- Để tùy các hạ lựa chọn.

Tróc Ảnh hỏi:

- Chúng ta lại tỷ nội công lần nữa được chăng?

Phượng Vy hỏi:

- Các hạ không sợ chết ư?

Tróc Ảnh đáp:

- Lúc nãy chúng ta chưa phân thắng bại đã biết ai chết về tay ai?

Phượng Vy từ từ giơ tay phải lên hô:

- Coi chừng!

Cô vung chưởng đánh ra.

Tróc Ảnh giơ tay phải lên đón tiếp. Song chưởng chạm nhau rồi hai bên đều vận nội công để tỷ đấu.

Số đông bọn người quan chiến dưới đài đều rất lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Gã Tróc Ảnh này thật không biết sống chết là gì mới dám tỷ đấu nội lực cùng đối phương lần nữa. Gã chưa khỏi nội thương mà tỷ thí nội lực thì tất nhiên thương thế càng nặng hơn và khó lòng chống nỗi trong khoảnh khắc.

Ngờ đâu sự tình đã ngoài sự tiên đoán của mọi người. Song chưởng giáp nhau trong khoảnh khắc bổng Phượng Vy rên lên một tiếng rồi ngồi phệt xuống.

Mọi người chú ý nhìn Tróc Ảnh thấy gả mặt đỏ bừng bừng. Cặp mắt dường như muốn tóe lửa.

Phượng Vy kinh ngạc không bút nào tả xiết. Cô ngẩn người ra hỏi:

- Dường như công lực của các hạ đột ngột tăng tiếng rất nhiều?

Tróc Ảnh giơ tay phải lên nói:

- Cô nương chịu thua đi là hơn. Lúc này mà tại hạ muốn hạ sát cô thật dễ như trở bàn tay.

Phượng Vy tự biết mình không chống cự được nữa. Cô từ từ nhắm mắt lại nói:

- Các hạ cứ ra tay đi thôi!

Hiển nhiên Phượng Vy rất lấy làm bất mãn song cô cũng liều chết kháng cự.

Bỗng nghe tiếng Kim Ma nói vọng ra:

- Theo luật lệ bản đài tiểu huynh đệ đã không còn năng lực kháng cự đáng lý nhận thua là phải...

Mụ vừa nói vừa tiến ra đứng giữa hai người chắp tay nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ!

Tróc Ảnh cười lạt hỏi:

- Chuyện chi vậy?

Kim Ma đáp:

- Việc tỷ võ trên hoa đài này hoàn toàn trông vào bản lãnh chân thực, không thể mượn ở bên ngoài.

Tróc Ảnh hỏi:

- Tại hạ có mượn gì ở bên ngoài đâu?

Kim Ma đáp:

- Công lực của tiểu huynh đệ mới trong chớp mắt đã tăng tiến rất nhiều. Chẳng những mình lão thân ngó thấy mà quần hào dưới đài cũng nhận ra vụ này có chỗ khả nghi.

Tróc Ảnh hỏi:

- Khả nghi ở chỗ nào?

Kim Ma đáp:

- Ở nơi con chim vừa rồi.

Tróc Ảnh hỏi lại:

- Phải chăng các vị chỉ muống thắng chứ không chịu bại?

Kim Ma lắc đầu đáp:

- Mấy trận trước bên lão thân đã thua rồi nhưng không nói ra một câu nào, nhất thiết tuân thủ đài qui. Song lần này tình thế có chỗ bất đồng...

Tróc Ảnh tức giận ngắt lời:

- Phu nhân muốn sao bây giờ?

Kim Ma đáp:

- Nếu lão thân đoán không lầm thì tiểu huynh đã uống một chất thuốc kích thích để bao nhiêu tiềm lực phát huy ra hết. Vụ này chẳng những đài qui không ưng mà chính bản thân tiểu huynh đệ cũng chịu mối nguy hại rất lớn...

Tróc Ảnh lại hỏi tiếp:

- Đài qui của các hạ đã ấn định không được dùng thuốc phải không?

Kim Ma đáp:

- Đúng thế! Đài qui ấn định không nên dùng dược vật, không thể dùng ám khí đánh lén. Tiểu huynh đã phạm vào một điều là dùng dượt vật.

Tróc Ảnh nói:

- Dù tại hạ có dùng dượt vật đi nữa nhưng các vị không bắt được ngay đương trường thì tại hạ có thể không nhìn nhận.

Kim Ma lắc đầu nói:

- Tiểu huynh đệ nói vậy há chẳng dễ dàng quá ư? Nếu bọn lão thân không chuẩn bị đầy đủ thì khi nào dám mở cuộc Tần Hoài Hoa Hội này?

Mụ ngừng lại một chút rồi lớn tiếng:

- Các hạ mượn sức của dược vật để thủ thắng là bất võ mà lại xúc phạm đến qui giới của bản đài.

Mụ nói tới đây đột nhiên xoay bàn tay vẫy một cái. Một ông già vào trạc ngũ tuần mình mặc áo xanh, dưới cằm có chòm râu đóm bạc dẫn hai thiếu niên vỏ phục từ hậu đài thủng thẳng bước ra.

Kim Ma đảo mắt nhìn Tróc Ảnh lạnh lùng nói:

- Ông già áo xanh đây là một vị danh y đời nay, danh hiệu là "Hồi Xuân Diệu Thủ" Trần Lương. Tiên sinh y đạo tinh thâm có tài trừ độc vãn hồi sinh mạng. Tiểu huynh đệ đã uống thuốc gì chỉ có tiên sinh là cứu được.

Chương 63 - Thương người đẹp Nhị lang bõ mình

Kim Ma Tuy miệng nói với Tróc Ảnh mà cặp mắt vẫn đảo nhìn bốn phía dường như để tìm tòi một nhân vật nào.

Tróc Ảnh lắc đầu nói:

- Tại hạ vẫn bình yên bất tất phải mời đại phu khám bệnh. Quần hào dưới đài đều đã nhận ra Tróc Ảnh nhất định uống thuốc gì rồi nên nội lực mới đột nhiên tăng gấp bội mà đánh bại được Phượng Vy mọi người lại khen Kim Ma giải thuyết như vậy rất đích đáng chẳng còn chỗ nào không ổn nên đều tỏ ý bất bình với Tróc Ảnh.

Kim Ma thấy dưới đài đều bình tĩnh liền biết ngay quần hào đã có dạ thiên vị những lời biện bạch của mình. Mụ nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ! Sau khi tiểu huynh đệ uống dược vật đột nhiên công lực tăng lên nhiều thì dược vật đó tất nhiên quá mạnh. Nếu không sớm điều trị để chất thuốc phát tác thì người tiểu huynh đệ sẽ trở thành điên cuồng. Sao lại không nghe lời khuyên của lão thân mà tiếp nhận sự điều trị.

Tróc Ảnh lớn tiếng ngắt lời:

- Các vị hãy lùi ra. Thân thể tiểu đệ vẫn mạnh giỏi. Đã thế này thì Phượng Vy cô nương nhận thua rồi tại hạ còn muốn đánh thêm trận nữa.

Kim Ma thở dài nói:

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đã không chịu nghe lời khuyên giải thì lão thân chẳng còn cách nào ngoài biện pháp dùng sức mạnh.

Mụ đưa mắt ngó Hồi Xuân Thủ Trần Lương nói:

- Thầy thuốc có bổn phận của nghề nghiệp, có lý đâu thấy người gặp nguy đến nơi mà không cứu trị. Vậy tiên sinh còn chờ gì mà chưa chữa thương thế cho tiểu huynh đệ này đi.

Trần Lương đáp:

-Tiểu huynh đệ này bản tính quật cường e răng không chịu tín nhiệm tại hạ.

Kim Ma đáp:

- Đã đến lúc này cứu người là gấp. Tín nhiệm hay không tín nhiệm chẳng thành vấn đề, vì tình thế bức bách ta cần dùng đến sức mạnh.

Trần Lương gật đầu đáp:

- Được lắm!

Tiên sinh nói rồi cất bước tiến về phía Tróc Ảnh hững hờ hỏi:

- Các hạ định đưa tay để tại hạ xem mạch hay còn bắt tại hạ cưỡng bách?

Hai thiếu niên võ phục áo đen đi theo Trần Lương liền chia nhau đứng hai bên Tróc Ảnh theo thế liên thủ hợp kích.

Tróc Ảnh đảo mắt nhìn hai người xẵng giọng hỏi:

- Hai vị định làm gì?

Hồi Xuân thủ Trần Lương đáp:

- Bọn tại hạ muốn cứu các hạ. Vậy các hạ đưa tay cho Trần mỗ coi mạch.

Tróc Ảnh tức giận hỏi:

- Nhưng tại hạ vô bệnh thì tiên sinh định coi cái gì?

Trần Lương đáp:

- Thủ đoạn hung hăng nhưng lòng dạ hiền lương. Trần mỗ đã hiểu các hạ uống dược vật gì rồi, khi nào tọa thị điềm nhiên? Nếu tiểu huynh đệ không để tại hạ coi mạch thì tại hạ đành cưỡng ép vậy.

Tróc Ảnh toan nổi hung nhưng cố nhịn trợn mắt hỏi:

- Việc coi mạch chữa bệnh là chỉ khi nào người ta cầu thầy lang mới tới. Có lý đâu thầy lang lại bắt buộc người ta phải để cho mình coi bệnh bao giờ?

Dưới ánh đèn sáng Lý Hàn Thu đã nhìn rõ mặt Tróc Ảnh đỏ lên như máu. Hiển nhiên dược vật mà gã uống vào đã bắt đầu phác tác bất giác chàng lẩm bẩm:

- Không hiểu Tróc Ảnh uống dược vật gì mà mãnh liệt đến thế?

Bỗng nghe Trần Lương thủng thẳng đáp:

- Dược tính của các hạ đã lên cơn. Lúc này Trần mỗ e rằng các hạ mất hết sáng suốt rồi.

Tiên sinh vẫy tay nói:

- Bắt lấy y cho ta!

Hai thiếu niên áo đen dạ một tiếng đồng thời vươn tay ra chụp Tróc Ảnh, Tróc Ảnh vừa xoay mình vừa phóng chưởng đánh hai người. Hai thiếu niên, liền đổi thế trảo ra thế chưởng để đón tiếp chưởng thế của Tróc Ảnh. Chưởng lực đụng nhau bật lên một tiếng nổ rùng rợn.

Nội lực của Tróc Ảnh mãnh liệt ghê gớm. Hai gã áo đen bị chưởng lực đối phương làm cho chấn động phải lùi lại một bước. Trần Lương vươn tay ra chụp. Cử động của tiên sinh mau lẹ tuyệt luân nhằm nắm lấy cổ tay phải.

Tróc Ảnh vội rụt tay về phóng chân đá lại.

Kim Ma đột nhiên vung tay phóng chưởng miệng nói:

- Dược tính đã phát tác rồi, không thể chờ lâu được nữa!

Luồng chưởng lực của mụ cực kỳ mãnh liệt xô ra.

Tróc Ảnh thu chưởng về rồi lại đánh ra để đón tiếp lấy chưởng lực cách không của Kim Ma.

Kim Ma tuy người béo y khó coi song chưởng lực mụ thâm hậu khôn lường, Tróc Ảnh mới tiếp một chưởng đã lảo đảo người đi.

Trần Lương vươn tay chụp tới.

Tróc Ảnh chống đỡ chưởng lực cách không của Kim Ma tay chân chưa kịp thu về thì bàn tay Trần Lương đã chụp tới dù gã muốn né tránh cũng không kịp nữa, nên bị Trần Lương nắm chặt cổ tay.

Hai thiếu niên áo đen vung tay điểm lẹ vào những huyệt đạo Tróc Ảnh.

Kim Ma thúc giục:

- Đem y vào trong và lập tức ra tay điều trị. Đừng để những người tham dự Hoa Hội làm huyên náo có thể gây ra cục diện thê thảm.

Hai thiếu niên áo đen ôm Tróc Ảnh lên rảo bước đi vào hậu đài, Trần Lương cũng theo liền.

Sau trận kịch đấu, trên đài trở lại yên tĩnh. Chỉ còn hai người là Kim Ma và Phượng Vy.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Bộ Phong thất bại, Tróc Ảnh bị bắt e rằng chủ nhân chúng phen này phải lộ diện.

Cả Kim Ma lẫn quần hào ngồi dưới đài quan chiến cũng đều nghĩ vậy.

Toàn trường im phăng phắc không một tiếng động. Ai nấy ngồi yên dường như để chờ đợi chủ nhân kia lên đài.

Ngờ đâu sự tình đã ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, vẫn chẳng thấy ai lên đài.

Kim Ma ngưng thần đề phòng, mụ chờ mãi không thấy có người xuất hiện thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Mụ chuyển động mục quang đảo nhìn toàn trường một lượt rồi từ từ lên tiếng:

- Lão thân hy vọng Trần tiên sinh là một tay tinh thâm y đạo có thể chữa thương mau lẹ cho tiểu huynh đệ kia để y tiếp tục cuộc tỷ đấu cho được công bằng.

Mụ ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Bây giờ chúng ta lại tiếp tục cuộc tỷ thí. Lão thân cần thuyết minh lại lần nữa là những vị lên đài tỷ thí không thể mượn sức thuốc hoặc dùng độc, mà chỉ trông vào bản lãnh chân thực để kẻ bại trận phải tâm phục.

Phượng Vy dơ tay lên vuốt mái tóc hỏi:

- Kim má má như vậy là tiểu tử thắng hay bại?

Kim Ma đáp:

- Cái đó lão thân cũng khó mà quyết đoán được. Có điều ngươi đã tỷ thí hai keo, không nên chiến đấu nữa. Ngươi hãy tạm thời lui vào hậu đài nghỉ ngơi.

Phượng Vy dạ một tiếng rồi trở gót lui vào hậu đài.

Kim Ma chắp tay nói:

- Lão thân vừa rồi phải động thủ là một trường hợp bất đắc dĩ. Chắc các vị đây đã nhìn rõ, dù sao trong lòng lão thân vẫn áy náy. Vậy xin có lời cáo lỗi cùng các vị.

Mụ vừa dứt lời đã thấy một mỹ nữ quần áo mầu huyền khoan thai bước ra. Cô đứng đằng sau Kim Ma.

Kim Ma lui vào rồi thiếu nữ áo huyền liền tiến ra trước đài nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Tiện thiếp là Tú Vy. Vị nào có lòng thụ giáo xin mời lên đài?

Cô này nói ít lời mà thần sắc trang nghiêm. Tuổi cô cũng lớn hơn các cô trước năm nay vào khoảng 21, 22.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Trận này là trận thứ chín rồi đây. Đêm đã khuya, không khéo hết trận này là đến giờ hưu chiến, khó lòng tỷ thí thêm được nữa.

Chàng ngưng thần nhìn lên thấy cặp mắt Tú Vy trong suốt mà nhanh như điện chớp thì không khỏi chấn động miệng lẩm bẩm:

- Nội công con nha đầu này đã tinh thâm đến trình độ cực cao. Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Một đại hán nai nịt gọn gàng đã nhẩy lên Hoa đài.

Tú Vy so với tám cô trước vẻ người đẹp hơn, tuổi lớn hơn mà vẻ mặt càng nghiêm trang hơn khiến người ta có cảm tưởng là đẹp như đào lý, lạnh như băng sương.

Bỗng nghe Tú Vy lạnh lùng nói:

- Xin các hạ báo tin đi!

Đại hán đáp:

- Tại hạ là đệ tử thủ tòa dưới trướng Bát Quái Môn tên họ Khương Vượng.

Tú Vy ngắt lời:

- Thế là đủ. Các hạ muốn tỷ thí môn gì?

Khương Vượng đáp gọn một tiếng:

- Chưởng pháp!

Tú Vy nói:

- Bát Quái Chưởng cũng có chút danh vọng trên chốn giang hồ. Các hạ lựa chọn chưởng pháp

tức là dùng tới bản lãnh trấn sơn rồi đó.

Khương Vượng nói:

- Khẩu khí cô nương lớn đấy!

Tú Vy chau mày nói:

- Nhất thiết tuân theo đài quy. Các hạ mà thắng thì muốn xử trí tiện thiếp thế nào cũng được.

Các hạ động thủ đi! Nếu không tiện thiếp ra tay trước.

Khương Vượng nói:

- Tại hạ xin tuân mệnh.

Y nói rồi vung chưởng đánh tới Tú Vy không né tránh vung chưởng quét tạt ngang gạt thế chưởng của Khương Vượng. Đồng thời cô dơ tay phải lên đánh ra một chưởng.

Chiêu này mau lẹ tuyệt luân, Khương Vượng không kịp xoay tay lạ đỡ gạt, đành lạng người đi ba bước để tránh.

Ngờ đâu động tác của Tú Vy mau lẹ phi thường. Khương Vượng chưa đứng vững. Chưởng thế của Tú Vy lại đánh tới đến sầm một tiếng trúng vào trước ngực Khương Vượng.

Khương Vượng bị tung người lên rồi rơi xuống đất.

Chưởng thế của Tú Vy mau lẹ lại cực kỳ hiểm độc khiến mọi người quan chiến không khỏi chấn động tâm thần, vì Khương Vượng lúc nhảy lên đài, thân pháp hiển nhiên không phải hèn kém mà mới đấu chưa đầy ba hiệp đã bị Tú Vy đánh xuống đài.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn xem thấy Khương Vượng nằm ngửa dưới đất. Cặp mắt tròn xoe, miệng ứa máu tươi. Dường như gã muốn nói gì mà không thốt lên lời.

Bỗng trong đám đông có âm thanh lạnh lùng cất lên:

- Thứ nhất là nọc rắn. Thứ nhì nọc ong vàng. Hai cái đó chưa độc. Độc nhất dạ đàn bà.

Tú Vy cười lạt hỏi:

- Ai đó?

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Một hán tử trung niên mình mặc áo trường bào mầu xám.

Chân đi giày vải gai nhảy vọt lên đài.

Tú Vy đưa cặp mắt lạnh lùng ngó người áo xám nói:

- Coi cách ăn vận của các hạ rất giống người Cái Bang nhưng y phục lại rất sạch sẽ!

Người áo xám cười khanh khách nói:

- Cô nương quả là người có kiến thức!

Tú Vy nói:

- Các hạ thông danh đi, để chúng ta còn động thủ.

Người áo xám nói:

- Tại hạ tưởng không cần. Nếu tại hạ thông danh mà bị bại há chẳng làm nhơ danh sư trưởng?

Để tại hạ thắng rồi sẽ xưng danh cũng chưa muộn.

Tú Vy cười lạt nói:

- Người nào lên đài cũng phải xưng danh. Nếu các hạ không muốn báo tên thực thì đưa tên giả ra cũng được.

Người áo xám cười ruồi đáp:

- Hay lắm! Nếu vậy tại hạ là Thạch Nhị Lang.

Tú Vy dơ tay phải lên nói:

- Thạch Nhị Lang hãy coi chừng!

Rồi cô vung chưởng đánh tới.

Người áo xám hất tay trái lên đón tiếp thế chưởng. Còn tay phải ra chiêu xuyên tâm quyền để phản kích.

Tú Vy tay trái vung ra rất lẹ, năm ngón khoằm khoằm như móc câu nhằm chụp vào huyệt mạch cổ tay ặt người áo xám.

Người áo xám liền đổi thế chưởng ra thế cầm nã nhằm chụp lấy cổ tay Tú Vy.

Cả hai người ra chiêu này đều tùy cơ ứng biến bằng những chụp cực kỳ hiểm độc, mà lại đứng gần nhau nên thủ pháp càng ghê gớm phi thường.

Tú Vy đằng hắng một tiếng, lùi mau lại hai bước. Nhưng sau thế lùi lập tức cô lại tiến lên vung song chưởng đồng thời tấn công nhanh như sấm nổ chớp nhoáng.

Người áo đen hai tay nhằm chụp vào hai uyển mạch ở tay Tú Vy, bức bách cô để môn hộ hở.

Tú Vy tức giận nói:

- Thật là một chiêu thức khinh bạc!

Cô né mình tránh đồng thời xoay chưởng đánh lại.

Hai bên khai diễn một cuộc ác đấu kịch liệt. Dĩ nhiên Tú Vy công nhiều mà thủ ít.

Chỉ trong chớp mắt hai người đã tỷ đấu hơn hai chục hiệp.

Đột nhiên, Tú Vy lạng người sang một bên, cô vung tay trá đón tiếp một chưởng của Thạch Nhị Lang.

Nhưng Tú Vy thật ra đã nhân lúc Tú Vy chậm lại một chút thò tay phải chụp vào trước ngực người áo xám.

Bỗng nghe người áo xám rên lên một tiếng, lảo đảo người đi rồi té xuống đài.

Tú Vy chuyển động thân hình lùi lại hai bước đứng nghiêm trang.

Mọi người dưới đài đều nhìn rõ Thạch Nhị Lang đã phóng chưởng đánh trúng Tú Vy trước.

Tú Vy phóng chưởng đánh trúng ngực Thạch Nhị Lang sau một giây. Xong hai người bị thương một nặng, một nhẹ khác nhau xa.

Thạch Nhị Lang bị té xuống đài, miệng hộc máu tươi. Còn Tú Vy vẫn đứng yên trên đài.

Mụ Kim Ma từ hậu đài tiến ra hỏi:

- Hài tử! Ai thắng cuộc?

Tú Vy đáp:

- Đúng thế! Nhưng tiểu nữ chỉ bị thương xoàng không hề chi cả, còn đủ sức tái chiến.

Kim Ma nói:

- Bây giờ nổi hiệu thanh la, nếu Thạch Nhị Lang vẫn không thể đứng lên tái chiến thì ngươi mới chiếm được phần thắng.

Tú Vy đáp:

- Tiểu nữ xin tuân theo chỉ thị của Kim Ma.

Kim Ma ngó xuống Thạch Nhị Lang nằm ở dưới đài nói:

- Thạch anh hùng hãy nghe đây theo đài quy lão thân cho nổi kiệu ba hồi thanh la. Dứt tiếng báo hiệu mà các hạ không trở dậy ứng chiến được tức là bại trận.

Mụ nói xong vẫy tay một cái. Tiếng đồng la nổi lên choang choang lọt vào tai hết mọi người trong trường. Ai nấy chú ý nhìn Thạch Nhị Lang đang nằm ngửa dưới đất.

Dứt ba hồi thanh la, Thạch Nhị Lang vẫn không nhúc nhích.

Kim Ma chau mày băng mình nhảy xuống Hoa đài. Tay trái mụ nâng Thạch Nhị Lang, tay phải đặt lên mũi y một lát rồi lắc đầu nói:

- Hài tử! Ngươi đánh chết người rồi!

Tú Vy nói:

- Y ra những đòn hiểm độc. Nếu tiểu nữ không đánh chết y thì cũng bị y hạ sát.

Kim Ma khoa chân bước lên đài rồi quay xuống nói:

- Thạch anh hùng không may chết mất rồi. Tú Vy đã thắng trận này.

Bỗng nghe một thanh âm trầm trọng cất lên:

- Cuộc thi phần này không được công bằng.

Tú Vy hỏi:

- Các hạ là ai? Xin mời lên đài rồi hãy nói chuyện được chăng?

Lý Hàn Thu ngấm ngầm quan sát lòng chàng đã hiểu rõ bụng bảo dạ.

- Bắt đầu từ trận này dần dần đi vào chỗ bi thảm. Những ả hoa nữ ra sau võ công mỗi lúc một cao cường hơn mà thủ đoạn cũng tàn độc hơn. Những người lên đài tỷ thí e rằng khó thu lượm được kết quả tốt đẹp.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, thanh âm kia lại cất lên:

- Con nha đầu này thật ngông cuồng!

Vừa dứt lời một lão già áo đen tay cầm thiết trượng nhảy vọt lên đài. Da lão đen một cách kỳ không, đen đến nỗi người ta khó mà phân biệt sắc mặt với mầu áo.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang, chàng thấy Lôi Phi cặp mắt tròn xoe tựa hồ rất chú ý đến lão áo đen. Chàng lại đưa mắt nhìn Giang Nam Song Hiệp thì hai lão cũng đang nhìn người áo đen chằm chặp.

Dưới đài có vẻ hơi nhốn nháo. Những người quen biết nhau châu đầu ghé tai thì thầm bàn bạc. Hiển nhiên lão áo đen này là một nhân vật rất có danh vọng.

Tú Vy đưa mắt nhìn lão nói:

- Hoa đài đã có thể lệ. Những khí giới dùng vào việc tỷ thí đều lấy ở trên giá trong đài này chứ không được dùng khí giới của tư nhân đem đến, để cho cuộc tỷ đấu thật công bằng.

Lão áo đen cười lạt hỏi:

- Cô muốn cùng lão phu động thủ chăng?

Kim Ma xua tay ngăn Tú Vy lại nói; - Xem chừng các hạ đây trong lòng mang mối bất bình mà lên đài chứ không phải đài để tỷ võ.

Người áo đen nói:

- Lão phu đã từng này tuổi đầu thì dù có Tiên thiên giáng thế, Ngọc nữ lâm phàm cũng chẳng làm cho động tâm được nữa.

Kim Ma hỏi:

- Thế là phải rồi! Các hạ bảo lão thân xử trí bất công, vậy lão thân xin thỉnh giáo phải xử trí thế nào mới là công bằng?

Người áo đen đáp:

- Theo chỗ lão phu thì Thạch Nhị Lang đã chết một cách oan uổng.

Kim Ma hỏi:

- Vấn đề là phải nghe hai mặt. Nhưng lão thân muốn hỏi cao kiến của các hạ trước được chăng?

Người áo đen hỏi lại:

- Giả tỷ Thạch Nhị Lang phóng chưởng đánh vào bả vai Tú Vy cô nương nặng đòn hơn chút nữa thì liệu cô ấy có thể còn có thể phóng chưởng đánh vào ngực Thạch Nhị Lang được nữa không?

Tú Vy đáp:

- Được chứ! Tiểu nữ cố ý dùng vai bên tả để đón phát chưởng của y.

Kim Ma xua tay ngăn cản Tú Vy rồi nói:

- Hãy nhường cho lão trượng đây nói rõ đã.

Người áo đen nói:

- Nhất định Thạch Nhị Lang đã hiểu lầm cuộc tỷ võ, y tưởng điểm tới là thôi. Bản ý của y chỉ muốn lấy mỹ nhân chứ không muốn đánh chết người. Y cho rằng đánh trúng là mình thắng rồi.

Kim Ma gật đầu hỏi:

- Vậy lão trượng có cao kiến gì?

Người áo đen đáp:

- Các vị hãy giải thích cho lão phu hai vấn đề này trước rồi sẽ đưa ra cái trật thứ hai.

Kim Ma nói:

- Trước khi trả lời lão thân xin thỉnh giáo một điều là giữa Thạch Nhị Lang kia với các hạ có mối liên quan thế nào?

Người áo đen đáp:

- Chẳng có liên quan chi hết. Lão phu cùng y vốn không quen biết. Chỉ vì thấy các vị xử trí có chỗ bất công mà phải lộ diện can thiệp.

Kim Ma hỏi:

- Bất công ở chỗ nào?

Người áo đen hỏi lại:

- Phát chưởng Thạch Nhị Lang đánh trúng Tú Vy tôn giá có nhìn thấy không?

Kim Ma đáp:

- Lão thân nhìn thấy rồi.

Người áo đen nói:

- Vì Thạch Nhị Lang đem lòng thương hương tiếc ngọc, không nỡ hạ độc thủ để cho Tú Vy có

chỗ thừa cơ.

Kim Ma hỏi tiếp:

- Theo nhận xét của các hạ thì vụ này nên xử trí thế nào?

Người áo đen đáp:

- Đáng lý Tú Vy không cần giết người mà cô cố ý sát nhân nên đem cô mà tuẫn táng với Thạch Nhị Lang một chỗ.

Tú Vy nhân lúc hai người đối đáp, cô nhắm mắt lại, ngấm ngầm vận khí điều dưỡng.

Kim Ma cười khanh khách nói:

- Trong đài quy của bọn tại hạ còn có một điều là người lên đài tỷ thí nên tự liệu trước nếu biết mình khó bề địch nổi thì nhận thua đi. Bằng không có bị chết cũng là uổng mạng. Giả tỷ một bên thua rồi thì bên kia không thể hạ độc thủ hại người được nữa. Đài quy lại không nói đến giết người phải tuẫn táng thì làm thế nào?

Người áo đen nói:

- Vì thế mà lão phu nhận ra đài quy của các vị không hợp lý.

Kim Ma nói:

- Các hạ đã nhận thấy như vậy thì bất tất tham dự vào cuộc tỷ đấu là xong.

Người áo đen xẵng giọng:

- Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền. Nếu chiếu theo đài quy làm việc, lão phu mà không giết thì Tú cô nương cũng phải chết.

Chương 64 - Minh Vi đả bại Hắc Sát Thần

Tú Vi đột nhiên mở bừng mắt ra nói:

- Đúng thế! Nếu các hạ muốn giết tiện thiếp thì tiện thiếp có chết cũng không oán hận.

Người áo đen nhìn Kim Ma nói:

- Xin mời phu nhân lui vào để tại hạ khiêu chiến với Tú Vi cô nương.

Kim Ma tuy đã nhìn thấy người áo đen công lực tinh thâm, Tú Vi động thủ với lão khó lòng nắm chắc phần thắng, nhưng đã có đài qui chẳng lẽ chối từ, đành đánh bạo đáp:

- Các hạ đã chiếu theo đài qui để khiêu chiến, dĩ nhiên bọn lão thân phải hoan nghênh.

Mụ nói xong từ từ lui vào hậu đài.

Người áo đen quay lại nhìn Tú Vi nói:

- Cô nương phải cẩn thận! Lão phu ra đòn nặng lắm đấy.

Tú Vi đáp:

- Trước khi ngươi chưa động thủ, khó mà biết được ai chết về tay ai?

Người áo đen tức giận nói:

- Khẩu khí cô có vẻ lớn lắm.

Tú Vi nói:

- Trước khi động thủ, các hạ hãy thông tên họ.

Người áo đen hỏi:

- Nếu lão phu bịa ra một cái tên nào đó thì các vị biết làm sao được?

Tú Vi đáp:

- Các hạ cứ tùy tiện, xưng danh thế nào cũng được. Trong đài qui đã sơ sót không nói đến chỗ đưa tên thật hay giả.

Người áo đen lạnh lùng nói:

- Lão phu mà thông tên họ rồi thì cô nương đừng hòng sống sót.

Tú Vi tuy người xinh đẹp, nhưng tính tình lạnh lùng kiêu ngạo phi thường.

Cô nghe người áo đen nói vậy liền hững hờ đáp:

- Con người dù đã sống đến trăm tuổi, cũng chẳng trốn được cái chết. Vậy chết muộn hay chết

sớm phỏng có khác gì nhau?

Người áo đen phóng hai luồng mục quang nhìn chằm chặp vào mặt Tú Vi, cất giọng trầm trầm nói:

- Cô nương mới bằng ấy tuổi đầu mà đối với sự sống chết coi rất thản nhiên, tuyệt không lộ vẻ luyến tiếc hồng trần thì thật là hiếm có.

Tú Vi nói:

- Vì tiện thiếp chưa chắc đã chết.

Người áo đen nói:

- Lòng tự tin của cô nương thật là cường kiện!

Tú Vi giục:

- Các hạ báo danh đi!

Người áo đen đáp:

- Lão phu là Hắc Sát Thần Lục Khôn.

Tú Vi nói:

- Hay lắm! Các hạ ra tay đi.

Lục Khôn đã tưởng mình xưng danh tất làm cho đối phương phải chấn động. Dè đâu Tú Vi vẫn bình tĩnh như không thấy gì, dường như cô chẳng biết Lục Khôn là nhân vật thế nào. Tình trạng này khiến cho lão rất ngạc nhiên. Lửa giận bốc lên ngút trời, lão cố nén cười lạt hỏi:

- Cô nương chưa nghe thấy danh hiệu lão phu bao giờ ư?

Tú Vi không trả lời, cô hỏi lại:

- Chúng ta tỷ thí binh khí hay là đấu chưởng?

Tú Vi tuy không trả lời vào câu hỏi, xong Lục Khôn cũng chẳng quan tâm. Lão giơ tay phải lên một cái. Cây thiết trượng đã cắm xuống nền ván lát trên đài đánh binh một tiếng. Lão nói:

- Lão phu đấu chưởng với cô nương và nhường cô ba chiêu.

Tú Vi nói:

- Các hạ bất tất phải nhường nhịn. Chúng ta chỉ trông vào bản lãnh để quyết sống mái...

Cô ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu cứ nhường các hạ ra tay trước, chắc các hạ cũng chẳng chịu nào.

Rồi cô vung tay phải phóng chưởng đánh ra.

Lục Khôn vung tay trái lên, năm ngón tay xòe ra nhằm chụp vào huyệt mạch môn đối phương.

Tú Vi ngoài miệng tỏ ra không coi Lục Khôn vào đâu, nhưng trong lòng cô ta cũng hiểu là mình chạm trán phải một tay kình địch ghê gớm. Cuộc đấu này dữ nhiều lành ít, nên cô để hết tâm thần đối phó.

Cô liền thu chưởng về, lùi lại ba bước.

Lục Khôn cũng không sấn tới, đứng nguyên chỗ, nghiêm trang nói:

- Lão phu chỉ trong vòng 50 chiêu khiến cô hết sức chống đỡ. Nếu cô đấu được tới chiêu thứ 51 thì được kể như là cô thắng rồi.

Tú Vi không nói gì, chỉ nghiêng người đi một cái rồi tiến lên hai bước. Tay phải cô xòe năm ngón ra từ từ đánh lại Lục Khôn.

Chiêu này thế đánh rất chậm chạp, nhưng hiển nhiên có che đậy mưu sâu.

Lục Khôn chăm chú ngó tay phải đối phương. Lão chờ cho thế quyền của đối phương tới gần rồi đột nhiên xoay lại đón tiếp.

Tú Vi dường như có ý dụng tâm để cho đối phương đón tiếp phát chưởng của mình. Cô vừa thấy Lục Khôn vung chưởng lên, đột nhiên biến thế chưởng của mình cho thật mau lẹ.

Hai bên một qua một lại thần tốc vô cùng!

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Song chưởng đã đụng nhau.

Tú Vi hít một hơi chân khí lùi lại né tránh.

Lục Khôn hắng dặng một tiếng, bụng bảo dạ:

- Con nha đầu này đã luyện được công lực Đại Thủ Ấn, không trách chỉ đánh một chưởng đã làm chấn động nội phủ Thạch Nhị Lang, khiến cho hắn phải uổng mạng.

Đại Thủ Ấn nguyên là thứ võ công đặc biệt của phái Lạt Ma bên Tây Tạng, sau truyền vào Trung Nguyên.

Số đông chỉ có đàn ông là tu tập môn này, ít khi có phái nữ rèn luyện. Tú Vi là một cô gái mà luyện được tuyệt kỹ đó thì quả là một chuyện kỳ quái.

Những người ngồi dưới đài nghe nói tới Đại Thủ Ấn đều không khỏi sửng sốt.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Tú Vi xuất thân ở Tử Vi cung thường khi có mối liên quan với phái Lạt Ma bên Tây Tạng cũng nên. Nếu đúng như vậy thì Giang Nam Song Hiệp mở cuộc Tần Hoài Hoa Hội này tất có mưu đồ chuyện gì?

Bỗng nghe Hắc Sát Thần Lục Khôn cười lạt hỏi:

- Cái mà cô nương ỷ vào để thủ thắng đã cho ra rồi. Không hiểu cô nương còn tuyệt kỹ gì nữa không?

Tú Vi cũng nói khích:

- Đường đường là Hắc Sát Thần tiếng tăm lừng lẫy bất quá chỉ có vậy mà thôi. Phát chưởng của các hạ chưa làm cho tiện thiếp bị thương được.

Lục Khôn tức giận nói:

- Nếu cô nương tin tưởng vào Đại Thủ Ấn là ghê gớm thì hãy tiếp thêm một chưởng của lão phu thử coi.

Tú Vi hỏi:

- Tiện thiếp tiếp thêm một chưởng mà các hạ cũng không đả thương được tiện thiếp thì rồi ăn nói với anh hùng thiên hạ ra sao?

Lục Khôn tức giận nói:

- Cô nương hãy tiếp chưởng đi rồi sẽ tính.

Đoạn lão vung tay phải phóng chưởng ra.

Tú Vi cũng giơ tay lên đón tiếp. Phát chưởng này có quan hệ đến oai danh một đời Lục Khôn, nên thế chưởng rất mạnh, lão đã tụ tập toàn thân công lực vào đó.

Bình một tiếng rùng rợn! Tú Vi bị chấn động phải lùi lại hai bước ngồi phệt xuống đất.

Lục Khôn cười lạt:

- Con tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày kia! Còn có đòi tái chiến nữa không?

Tú Vi đưa tay trái ra ôm lấy cổ tay phải cố đứng dậy.

- Tiểu nữ thua rồi ư?

Kim Ma đáp:

- Đúng thế! Chiếu theo đài qui, ngươi phải nhận thua với người thắng để y truyền dạy.

Tú Vi không sao được đành quay lại nhìn Lục Khôn, nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiện thiếp đã bại trận. Xin tùy các hạ xử trí.

Lục Khôn xua tay nói:

- Cô nương hãy vào trị thương đi đã!

Nguyên cổ tay mặt Tú Vi bị cường lực hất gãy xương đau đớn vô cùng, nhưng cô nghiến răng chịu đựng không rên la một tiếng nào.

Tú Vi từ từ xoay mình lại chậm chạp đi vào lâu đài.

Kim Ma đưa mắt nhìn Lục Khôn hỏi:

- Các hạ muốn sao bây giờ? Đánh nữa hay là thôi?

Lục Khôn hỏi lại:

- Hiện đã đấu mấy trận rồi?

Kim Ma đáp:

- Đây là trận thứ chín.

Lục Khôn hỏi:

- Các vị định đánh bao nhiêu trận cả thảy?

Kim Ma đáp:

- Tất cả 12 trận. Bọn tại hạ tưởng phải mất ít ra là bốn, năm ngày, ngờ đâu có rất nhiều tay cao thủ đến tham dự. Mới hai đêm mà đã đấu xong 9 trận, chỉ còn 3 trận nữa xem chừng chẳng mất mấy nỗi thời gian...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu những người lên đài tỷ đấu mà bản lãnh đều tay như các hạ thì có thể chỉ tối mai nữa là xong 12 trận.

Lục Khôn lạnh lùng nói:

- Phu nhân nói vậy thì lão phu không tỷ đấu được nữa rồi.

Kim Ma nói:

- Các hạ lầm đó.

Lục Khôn tức giận hỏi lại:

- Lão phu lầm ở chỗ nào?

Kim Ma đáp:

- Đã mở quán cơm khi nào lại ngán người ăn nhiều. Những vị lên đài tỷ thí, võ công càng cao cường, bản đài càng hoan nghênh. Tỷ như lục đại anh hùng thì ngày thường bọn tại hạ dễ gì mà mời tới được.

Lục Khôn hỏi:

- Vậy ra phu nhân muốn lưu lão phu lại tỷ đấu nữa chăng?

Kim Ma đáp:

- Cái đó lão thân không dám khuyên mời. Đao thương không có mắt, lỡ ra làm tổn thương đến các hạ thì biết làm thế nào cho phải?

Lục Khôn thủng thẳng nói:

- Đã vậy thì lão phu phải thử một trận nữa.

Kim Ma nói:

- Cái đó là tùy ý các hạ.

Dứt lời mụ lui vào hậu đài.

Giữa lúc Kim Ma lui vào thì đồng thời một thiếu nữ mặc y phục màu tro khoan thai bước ra.

Lục Khôn để ý nhìn kỹ thì thiếu nữ này mày xinh như vẽ, mắt sáng như sao, diễm lệ phi thường, so với Tú Vi còn có vẻ quyến rũ hơn. Nhưng cử động của cô lại lạnh lẽo hơn Tú Vi. Cô đi ra cặp mắt nhìn thẳng, tựa hồ chưa ngó thấy Lục Khôn.

Lúc cô đi tới trước mặt Lục Khôn mới từ từ chuyển động cặp mắt ngó lão một cái, cất giọng lạnh lùng tự giới thiệu:

- Tiện thiếp là Minh Vi.

Lục Khôn hỏi:

- Cô nương nói với lão phu mà vô lễ thế ư?

Minh Vi cười lạt đáp:

- Trên hoa đài này không phân biệt tuổi tác chỉ căn cứ vào võ công, các hạ mà đánh bại được tiện thiếp bấy giờ mới tính đến chuyện cao thấp.

Lục Khôn hỏi:

- Chúng ta tỷ thí môn gì?

Minh Vi đáp:

- Các hạ là khách, tiện thiếp là chủ. Dĩ nhiên chủ phải để khách lựa chọn.

Lục Khôn nói:

- Lão phu nhường quyền lựa chọn cho cô nương.

Minh Vi nói:

- Thời giờ là vàng ngọc. Lão anh hùng đã tự nguyện phế bỏ quyền lựa chọn, vậy tiện thiếp xin vâng lời.

Lục Khôn hỏi ngay:

- Cô nương định lựa môn gì?

Minh Vi buông thõng một tiếng:

- Kiếm!

Cô liền thò tay lên giá, rút lấy một thanh trường kiếm. Soạt một tiếng! Cô đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

Những người ngồi dưới đài đều là tay bôn tẩu giang hồ lâu ngày biết nhiều hiểu rộng, vừa trông cử động của Minh Vi đã biết ngay cô là một cao thủ tuyệt vời. Lục Khôn cũng không khỏi ngấm

ngầm hồi hộp trong lòng. Lão nói:

- Hay lắm! Lão phu xin bồi tiếp!

Đoạn lão rảo bước đến gần giá binh khí rút lấy một thanh trường kiếm.

Lúc lão lấy kiếm, nét mặt hãy còn tươi cười. Nhưng cầm kiếm vào tay rồi, đột nhiên lão lộ vẻ sửng sốt.

Nguyên lão cầm kiếm vào tay mới nhớ ra vừa rồi dường như Minh Vi rút kiếm mà thân hình không chuyển động.

Bỗng Minh Vi lại lên tiếng:

- Lão anh hùng rút kiếm ra đi!

Lục Khôn không khỏi chột dạ. Nhưng đã thành thế cưỡi hổ, lão đành rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Minh Vi hững hờ nói:

- Lão anh hùng thành danh không phải là chuyện dễ dàng vậy khi ra tay nên cẩn thận một chút.

Lục Khôn nghĩ thầm trong bụng:

- Tuy ả thân thủ mau lẹ, nhưng còn nhỏ tuổi thế kia thì công lực chưa chắc đã cao cường hơn ta.

Bụng nghĩ vậy, lão phấn khởi tâm thần, cất tiếng giục:

- Cô nương động thủ trước đi!

Minh Vi dạ một tiếng, vung trường kiếm lên. Hai bóng kiếm hoa lấp loáng đâm tới.

Lục Khôn thấy kiếm hoa vừa lấp loáng, ánh hào quang đã nhằm đâm vào hai đại huyệt trên người lão thì trong lòng kinh hãi, miệng lẩm bẩm:

- Kiếm chiêu của ả mau lẹ quá chừng!

Lão vung tay phải ra chiêu. Thanh trường kiếm lóe lên một luồng hào quang quét ngang để phong tỏa.

Bỗng thấy Minh Vi thu kiếm về hạ thấp tay xuống đâm vào bụng dưới đối phương.

Cô thu kiếm về, phóng kiếm ra mau lẹ tuyệt luân. Lục Khôn phóng kiếm ra chưa kịp thu về thì Minh Vi đã phát chiêu thứ hai đánh tới.

Lục Khôn chấn động tâm thần, kinh hãi lùi lại ba bước.

Minh Vi như bóng theo hình rượt tới đâm vào cổ họng đối phương.

Cô đánh liền ba chiêu chia ra phóng tới thượng bàn, trung bàn và hạ bàn đối phương.

Lục Khôn khoa chân bước tạt ngang hai bước. Thanh trường kiếm trong lão che kín môn hộ.

Dè đâu thanh trường kiếm của Minh Vi lại lóe lên nhằm đâm vào cổ tay mặt lão.

Chiêu này của cô nhằm đúng bộ vị, kỳ diệu dị thường, thế kiếm lại thần tốc bức bách Lục Khôn phải lùi lại ba bước.

Mũi kiếm sượt qua đâm thủng tay áo Lục Khôn.

Minh Vi phóng ra những thế kiếm liên miên bất tuyệt, thần tốc phi thường, chẳng những Lục Khôn trong lòng xao xuyến mà người quan chiến cũng hồi hộp vô cùng.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Con nha đầu này bản lãnh lợi hại có lẽ chẳng thua gì môn Thất Tuyệt Ma Kiếm của ta.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Minh Vi lại đánh ra tám chiêu nữa.

Lục Khôn đã tưởng mình có nội công thâm hậu, định thẳng thắng đón tiếp mấy chiêu, ngờ đâu thủ pháp của Minh Vi linh hoạt phi thường. Thanh trường kiếm của lão gần đúng vào lưỡi kiếm của đối phương đã rút về ngay.

Sau Lục Khôn bị thế kiếm thần tốc của Minh Vi bức bách lão phải vừa đón đỡ vừa lùi lại mấy bước, suýt té xuống đài.

Lâm vào tình thế tuyệt địa, Lục Khôn bất đắc dĩ phải phản công. Lão quát lên một tiếng thật to, vận toàn lực quét ngang một kiếm.

Minh Vi thấy thế kiếm của Lục Khôn muốn đánh trúng vào kiếm mình, đột nhiên cô hạ tay xuống vừa tránh khỏi, đồng thời người cô cũng lùi lại hai bước.

Hai người giao thủ thêm mấy chiêu, thủy chung Lục Khôn không phản kích được, bây giờ lão vung kiếm bắt buộc cường địch phải lùi lại, toan phản công nữa, dè đâu Minh Vi đột nhiên xoay tay nhằm đâm kiếm vào cổ tay lão.

Chiêu kiếm này là dùng "tĩnh" chế "động" tuyệt diệu vô cùng!

Lục Khôn hết đất lùi mà đỡ gạt cũng không kịp nữa, bị Minh Vi đâm trúng cổ tay mặt.

Minh Vi thu kiếm về lùi lại nói:

- Lão anh hùng nhân nhượng cho rồi!

Lục Khôn buông năm ngón tay cho thanh trường kiếm rớt xuống, cất giọng buồn rầu nói:

- Hỏng rồi, hỏng rồi! Lão phu không ngờ một đời tiếng tăm lừng lẫy lại bị hạ về một tay nhỏ tuổi như cô nương.

Dứt lời, lão nhảy vọt xuống hoa đài, mất hút vào trong bóng đêm.

Kiếm pháp của Minh Vi kỳ diệu đến Lý Hàn Thu cũng phải ngấm ngầm khen ngợi. Chàng lẩm bẩm:

- Kiếm pháp của con nha đầu này kỳ bí khôn lường, thật là tay đáo để!

Bỗng thấy Minh Vi đưa trường kiếm ra hất thanh kiếm mà Lục Khôn đã bỏ trên hoa đài. Véo một cái! Thanh trường kiếm bay về đúng chỗ của nó. Thế hất kiếm này so với phóng ám khí trăm phát trúng cả trăm còn khó hơn nhiều. Cả luồng kình lực lẫn thủ pháp đều cần phải rất đúng không sai một chút nào.

Minh Vi hất trường kiếm lên giá binh khí rồi, cô vẫn không quay đầu lại tựa hồ trong lòng đã chắc chắn nhất định thanh trường kiếm cắm vào chỗ của nó rồi.

Cô từ từ tiến ra giữa đài hỏi:

- Vị nào cao hứng xin mời lên đài tứ giáo tiện thiếp mấy chiêu?

Cô gọi luôn hai tiếng mà dưới đài, vẫn chẳng ai dám nhảy lên tỷ thí.

Nguyên Hắc Sát Thần Lục Khôn oai danh lừng lẫy giang hồ mà cô còn hạ một cách dễ dàng, nên số đông quần hào đều chấn động, không dám lên đài tỷ thí một cách khinh xuất.

Phương Tú đột nhiên quay lại đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

- Võ công gia truyền của Trương thế huynh kỳ diệu nổi tiếng khắp thiên hạ. Sao thế huynh không lên đài trổ tài một phen để quần hào được mở rộng tầm mắt?

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Tại sao hắn lại khiêu khích cho ta lên đài? Không hiểu hắn có dụng tâm gì? Chẳng lẽ hắn đã khám phá ra chỗ mình ngụy trang, muốn mượn tay con nha đầu kia bức bách mình phải thi triển Thất Tuyệt Ma Kiếm?

Bụng chàng nghĩ vậy, liền cất tiếng hỏi:

- Phải chăng Phương đại hiệp muốn cho tiểu đệ bị thương về tay cô nương kia?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

- Trương thế huynh bản lãnh cao thâm, Phương mỗ đã nghe danh thế huynh là một tay cao thủ đệ nhất trong đám nhân tài hậu tiến trong võ lâm miền Tây Bắc. Con nha đầu kia mà bảo toàn được tính mạng khỏi bị chết về tay Trương thế huynh đã là phước cho thị rồi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu ta nhất quyết không chịu lên đài, tất khiến hắn sinh lòng ngờ vực.

Chàng quay lại ngó Lôi Phi một cái rồi đáp:

- Tại hạ lên đài gặp cô nương kia là do mỹ ý của Phương đại hiệp. Nếu cố ý từ chối thì là bất kính.

Lôi Phi nói:

- Bệnh trạng công tử chưa được hồi phục, không nên nhọc sức quá độ.

Phương Tú mỉm cười hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Trương thế huynh cố ý giấu giếm tuyệt kỹ, không để cho bọn tại hạ được mở rộng tầm mắt chăng?

Lão nói mấy câu này hoàn toàn phát lộ mối nghi ngờ trong dạ.

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Nếu tại hạ không lên đài tỷ thí một phen thì e rằng Phương đại hiệp nghi ngờ lai lịch của bọn tại hạ không được rõ ràng.

Đoạn chàng không chờ Lôi Phi nói thêm gì nữa, đứng phắt dậy đề khí rồi nhảy vọt lên đài.

Lôi Phi là người bôn tẩu giang hồ đã lâu, lịch duyệt nhân tình thế thái. Chàng cảm thấy có điều khác lạ thì nghĩ ngay đến Phương Tú bức bách Lý Hàn Thu đăng đài tỷ thí không ngoài hai mục đích: Một là hắn đã biết chàng mạo xưng Trương công tử ở miền Tây Bắc, nhưng hắn không biết đích xác lai lịch, trong lòng hoài nghi, nên mượn tay hoa nữ trên đài bức bách chàng phải phát lộ bản lĩnh gia truyền để hiểu rõ thân thế chàng, hầu chứng minh mối nghi ngờ của hắn. Hai là hắn hoàn toàn không biết rõ gốc ngọn của Lý Hàn Thu và của y nên mượn tay hoa nữ trên đài trừ khử đi.

Tuy y là người đã từng trải bao nhiêu sóng gió trên chốn giang hồ mà trước tình thế này cũng cảm thấy nan giải vô cùng.

Lôi Phi lại chuyển động mục quang ngó xung quanh một lượt thì thấy toàn là người mình mặc võ phục, lưng đeo binh khí và số đông là không phải những người đêm qua. Hiển nhiên Phương Tú đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lôi Phi là người túc trí đa mưu mà lúc này cũng không khỏi hối hận vì mình đã quá khinh xuất. Y tự trách:

- Giang Nam Song Hiệp là hạng người nào mà có thể đánh lừa mãi được? Giả tỷ đêm nay ta cùng Lý Hàn Thu lại hóa trang làm người khác tới đây thì có lẽ bọn họ không nhận ra được.

Lôi Phi còn đang ngẫm nghĩ thì Lý Hàn Thu đã nhảy lên đài rồi.

Phương Tú để hết tinh thần theo dõi chàng.

Lôi Phi cũng ngấm ngầm đề tụ chân khí, bụng bảo dạ:

- Nếu xảy ra biến cố thì bọn mình chỉ còn cách chạy ra ngoài.

Bỗng thấy Lý Hàn Thu chấp tay nói:

- Tại hạ ở Trường An, tên gọi Trương...

Minh Vi ngắt lời:

- Trương công tử ở Trường An là một nhân vật thanh danh lừng lẫy trong võ lâm trên miền Tây Bắc. Đúng là một thiếu niên anh hùng xứng đáng làm lãnh tụ cho đồng đạo.

Lý Hàn Thu đã coi hơn 10 trận đấu, chàng nhận xét bắt đầu từ trận thứ 9 do Tú Vi làm đài chủ, người chủ trương Tần Hoài hoa hội mới phái đến những tay cao thủ ra chiến đấu. Chàng tự nhủ:

- Ả Minh Vi này kiêu ngạo khác thường nhưng kiếm pháp thì cực kỳ tinh diệu. Mình lên đài chẳng qua là vì bị Phương Tú bức bách, nào phải có lòng tranh danh cầu thắng. Vậy mình nên cư xử lịch sự với thị một chút.

Quyết định chủ ý rồi, Lý Hàn Thu khoan thai tiến lại mỉm cười đáp:

- Cô nương quá khen rồi! Tại hạ không dám.

Chàng nói xong chấp tay thi lễ.

Minh Vi nghiêng mình đáp lễ hỏi:

- Trương công tử quả có khí độ một trang hào kiệt, khác hẳn với các nhân vật thông thường trong võ lâm. Tiện thiếp không hiểu Trương công tử muốn tỷ thí môn gì?

Lý Hàn Thu tính thầm trong bụng:

- Nếu ta bảo thị tỷ kiếm thì kiếm pháp của thị thần tốc như vậy, tất bức bách ta phải sử dụng đến Thất Tuyệt Ma Kiếm. Chi bằng ta tỷ chưởng pháp hoặc một thứ binh khí nào khác, may ra có thể tạm thời giấu giếm được một lúc rồi sau sẽ tính.

Chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

- Tại hạ thấy đao kiếm rất nguy hiểm. Vậy chúng ta tỷ thí chưởng pháp được không?

Tay phải Minh Vi rung lên một cái. Thanh trường kiếm đã cắm vào giá. Cô đáp:

- Hay lắm! Mời công tử ra tay.

Lý Hàn Thu giơ tay lên nói:

- Xin mời cô nương!

Chàng ra chiêu "Liêm Quyển Tây Phong" đánh tới.

Đáng lý phát chưởng này phải đánh vào trước ngực Minh Vi, song Lý Hàn Thu cố ý chếch đi một chút nhằm vào bả vai đối phương.

Minh Vi né tránh thân hình tha thướt sang một bên rồi nói:

- Công tử trịnh trọng quá chừng!

Cô giơ tay trái lên. Năm ngón tay nhằm chụp vào huyệt đạo trên cổ tay Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu khẽ cất tiếng khen:

- Cầm nã thủ pháp của cô nương thật là tinh diệu!

Chàng hạ thấp tay mặt xuống tránh khỏi. Tay trái chàng phóng chiêu nhanh như điện chớp.

Minh Vi nói:

- Trương công tử quá khen.

Cô chuyển mình một vòng tránh khỏi phát chưởng của Lý Hàn Thu. Tiếp theo cô phóng song chưởng ra chiêu "Bế Môn Thâu Nguyệt" để phản kích.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Con nha đầu này chẳng những tinh thông kiếm pháp mà quyền chưởng thì cũng vào tay đáo để, chứ không phải hạng tầm thường.

Chàng không muốn bộc lộ bản lãnh, nên không đón tiếp thẳng thế chưởng của Minh Vi, lại bước tạt ngang qua một bên để tránh đòn.

Minh Vi cất tiếng trong trẻo nhưng gay gắt:

- Thịnh danh của công tử lừng lẫy võ lâm, sao lại cố ý né tránh?

Cô vừa quát vừa liên tiếp phóng chưởng hết chiêu này qua chiêu khác. Thế công cực kỳ lợi hại!

Lý Hàn Thu không muốn đón tiếp chưởng lực của cô mà chỉ dùng cầm nã thủ để toan nắm lấy cổ tay hay khuỷu tay đối phương.

Mới trong chớp mắt hai bên đã qua lại ngoài 20 chiêu mà Lý Hàn Thu chưa đón tiếp một chưởng nào.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Con nha đầu này chẳng những tinh thông kiếm pháp, mà cả chưởng pháp nội công đều đã đến mực rất cao, nếu cứ tỷ đấu dằng dai thế này mãi thì biết bao giờ phân thắng bại?

Chương 65 - Giả Trương Tam bình tĩnh thắng giai nhân

Lý Hàn Thu xoay chuyển ý nghĩ thành ra phân tâm, chưởng thế của chàng chậm lại một chút.

Minh Vi liền nhân cơ hội này phóng hai tay đồng thời tấn công. Cô vung chưởng nhằm đánh suýt trúng vào bả vai Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi, vội lùi lại ba thước.

Minh Vi đuổi tới như bóng theo hình. Thế chưởng của cô nhằm đánh vào trước ngực Lý Hàn Thu liền biến thành thế cầm nã. Năm ngón tay cô chia ra kềm chế mấy huyệt đạo trên ngực chàng, khiến chàng không có cách nào xoay tay lại giải khai được. Đột nhiên tay trái chàng ra chiêu Xuyên tâm chưởng đánh tới.

Lý Hàn Thu nổi cơn tức giận nghĩ thầm:

- Con nha đầu này đánh chiêu nào cũng lợi hại. Nếu mình không cho thị nếm mùi đau đớn thì e rằng cục diện bữa nay khó mà đi tới kết quả.

Thực ra bản năng phản ứng của chàng đã đối phó trước. Tay trái chàng đánh tới nhanh như điện chớp. Hai chưởng tiếp xúc bật lên tiếng "sầm" khủng khiếp. Lúc này vì tình thế bắt buộc chàng đành phải thi triển đến những chiêu thức tinh kỳ.

Minh Vi cùng Lý Hàn Thu đụng chưởng, cô bị hất lùi lại một bước.

Còn Lý Hàn Thu cũng cảm thấy cánh tay tê chồn.

Chàng lẩm bẩm:

- Nội lực con nha đầu này cũng không phải tầm thường.

Minh Vi cười lạt nói:

- Nội lực Trương tam công tử mãnh liệt quá đỗi!

Miệng cô nói người cô xông lại. Song chưởng đánh ra theo thế liên hoàn.

Lý Hàn Thu lần này không úy kỵ gì nữa, chàng phóng cả quyền lẫn chưởng ra mỗi chiêu một mạnh thêm để tranh đoạt tiên cơ với đối phương.

Phương Tú khẽ hỏi Hàn Đào:

- Nhị đệ! Nhị đệ có biết lai lịch đường quyền của hắn không?

Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ nhìn chưa ra.

Phương Tú nói:

- Nếu vậy thì ép hắn tỷ kiếm mới xong.

Hàn Đào nói:

- Đúng thế!

Từ lúc Lý Hàn Thu đăng đài, Lôi Phi hết sức chú ý đến cử động của Giang Nam Song Hiệp. Y thấy hai người ghé tai thì thầm, càng để ý lắng tai nghe. Tuy y không nghe rõ hết hai người nói gì, nhưng là tay biết nhiều hiểu rộng chỉ thoáng một câu đã hiểu rõ nội tình, bụng bảo dạ:

- Giang Nam Song Hiệp hiển nhiên đã hoài nghi bọn mình. Họ bức bách Lý đệ lên đài tỷ võ quả là một kế hoạch đã định trước. Ta phải làm thế nào để thông tri cho y mới được.

Lôi Phi còn đang ngẫm nghĩ thì trên đài đã phát sinh biến chuyển. Những tiếng "binh binh" vang lên một hồi rồi hai người đột nhiên phân khai.

Lôi Phi chú ý nhìn ra thì thấy Lý Hàn Thu trên môi thoáng hiện nụ cười còn Minh Vi vẻ mặt rất nghiêm trang.

Y nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu Lý đệ có chiến thắng Minh Vi mà để lộ hình tích thì Giang Nam Song Hiệp dưới bao nhiêu con mắt dòm ngó cũng không tiện hạ lệnh vây bắt. Bọn chúng mà không mở miệng tìm cớ thì sự tình cũng dễ đối phó.

Bỗng nghe Lý Hàn Thu lên tiếng:

- Cô nương nhân nhượng cho rồi!

Minh Vi lạnh lùng đáp:

- Tiện thiếp đã thua đâu?

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Thế ra phàm những người đăng đài tỷ võ phải có kẻ thương vong mới là phân thắng bại hay sao?

Minh Vi thủng thẳng đáp:

- Tiện thiếp vẫn còn khả năng tái chiến, dĩ nhiên chưa kể là thua được.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Tại hạ không muốn đả thương cô nương nên mới nhẹ đòn. Tuy đã bắt được huyệt đạo mà không hạ độc thủ. Cô nương có biết hay không?

Minh Vi khoan thai đáp:

- Nếu Trương công tử khiến cho tiện thiếp không tái chiến được nữa thì dĩ nhiên là công tử thắng cuộc.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Cô nương đã không chịu thì tại hạ đành tuân mạng, chúng ta tỷ đấu nữa.

Minh Vi hỏi:

- Lần này vẫn tùy quyền Trương công tử lựa chọn tỷ thí môn gì?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Xem chừng họ muốn mình tỷ kiếm.

Nghĩ vậy chàng hỏi lại:

- Cô nương thử nghĩ coi môn nào tinh thâm nhất thì đưa ra tỷ đấu với tại hạ được không?

Minh Vi đáp:

- Nếu công tử dành quyền lựa chọn cho tiện thiếp thì tiện thiếp xin tỷ kiếm với công tử...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Binh khí tuy nguy hiểm, nhưng người bị điểm trúng là thấy máu liền. Ai cũng nhìn rõ kẻ thắng người bại, chẳng còn cách nào chối cãi được.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Đây chắc là thị đã vâng mệnh trên đề nghị tỷ kiếm để ta phải sử dụng đến Thất Tuyệt kiếm pháp.

Chàng liền thủng thẳng đáp:

- Được rồi! Cô nương đã nhận thấy kiếm pháp của cô cao minh thì tại hạ xin bồi tiếp cô nương tỷ kiếm.

Minh Vi không nói gì nữa. Cô rút lấy thanh trường kiếm trên giá rồi giục:

- Mời công tử lựa lấy một thanh kiếm.

Lý Hàn Thu đứng nguyên chỗ đáp:

- Phiền cô nương lấy giùm cho thanh nào cũng được.

Minh Vi rút một thanh trường kiếm liệng tới.

Lý Hàn Thu đón lấy kiếm rút ra khỏi vỏ, lùi lại nói:

- Bản ý tại hạ không muốn tỷ thí, nhưng chẳng thể chối từ mỹ ý của Phương đại hiệp nên phải đăng đài múa may vụng về. Chúng ta tỷ kiếm giới hạn trong 100 chiêu mà thôi.

Minh Vi hỏi lại:

- Phải chăng ý công tử muốn nói chỉ trong vòng 100 chiêu thì sẽ thắng tiện thiếp?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Nếu trong vòng 100 chiêu mà vẫn không phân thắng bại thì kể như tại hạ thua cuộc không cần tái đấu nữa.

Nguyên trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, chàng đã quyết định không sử dụng đến Thất Tuyệt Ma Kiếm để thủ thắng, cho khỏi tiết lộ thân thế.

Nên biết rằng Thất Tuyệt Ma Kiếm chẳng những thần tốc tuyệt luân mà chiêu nào cũng ác độc phi thường. Những cao nhân ngoài bốn chục tuổi trong võ lâm đều biết Thất Tuyệt Ma Kiếm lợi hại thế nào rồi. Nếu Lý Hàn Thu thi triển thân pháp này chẳng những Giang Nam Song Hiệp là hiểu rõ ngay, mà số đông những người hiện diện cũng có thể biết được. Ngày trước sư phụ chàng qua lại giang hồ đã giết chết nhiều người, gây thù vô kể. Không chừng trong những người dưới đài cũng có một số thâm thù sư phụ chàng, nên chàng không muốn gây chuyện rắc rối vô vị.

Bỗng nghe Minh Vi hững hờ đáp:

- Tiện thiếp hiểu lầm. Công tử yên trí là trong vòng 100 chiêu nhất định sẽ thắng.

Lý Hàn Thu nói:

- Xin cô nương chớ hiểu lầm, tại hạ không có ý nghĩ như vậy đâu.

Minh Vi nói:

- Nếu công tử không nghĩ thế cũng cho rằng trong vòng 100 chiêu nhất định phải phân thắng bại.

Cô ngừng lại một chút rồi giục:

- Trương công tử! Mời công tử ra tay!

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Thế này thì ra mình khéo hóa vụng. Trong lòng thị đã hiểu lầm tất nhiên thị sẽ đem toàn lực ra tỷ đấu. E rằng cục diện kiểu này nguy hiểm vô cùng!

Bỗng nghe Minh Vi nói:

- Công tử không chịu ra tay chắc là vì không muốn để người ta chê mình tranh đoạt tiên cơ. Vậy tiện thiếp xin động thủ trước.

Cô vừa dứt lời đã phóng trường kiếm đánh véo một cái đâm tới.

Lý Hàn Thu đã biết kiếm pháp của đối phương cực kỳ thần tốc, nếu nhường nhịn thị một chiêu rồi muốn gỡ lại hạ phong không phải là chuyện dễ.

Chàng liền rung tay phát chiêu. Làn kiếm quang nhằm đâm vào cổ tay cầm kiếm của đối phương. Đồng thời chàng bước tạt ngang tránh thế công của cô.

Đây là phép đánh dùng thế công để kềm chế thế công. Minh Vi bất đắc dĩ phải hạ thấp tay xuống biến chiêu.

Lý Hàn Thu đã coi cô động thủ với Lục Khôn. Kiếm chiêu của cô cũng thần tốc và hiểm độc tương tự như Thất Tuyệt Ma Kiếm, không thể dùng cách phong tỏa môn hộ để chống lại vì đối phó bằng cách đó tức là để cho đối phương có chỗ thừa cơ. Vậy cần phải tấn công để tự cứu mới mong chiếm được thượng phong.

Hai người cùng ra đòn rất mau lẹ. Chỉ trong nháy mắt đã qua lại ngoài 20 chiêu.

Lý Hàn Thu hết sức né tránh định không phóng ra một chiêu nào trong Thất Tuyệt Ma Kiếm. Nhưng Minh Vi tấn công như vũ như bão khiến chàng không tài nào tránh hết được. Chàng đành phóng chiêu một cách tuyệt xảo để cho mọi người không nhìn ra được.

Trường hợp này đã khiến cho Lý Hàn Thu không phản công được mà chỉ gạt chiêu của đối phương.

Minh Vi tự biết bản lãnh Lý Hàn Thu rất cao, chàng chưa phát huy những chiêu hiểm độc. Cô rất lấy làm kỳ là sao chàng..... thế đánh, liền hỏi:

- Trương tam công tử! Cách tính 100 chiêu thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên là tính cả hai bên hợp lại.

Bỗng Minh Vi thu kiếm về lùi lại nói:

- Nếu vậy thì chỉ còn 12 chiêu và mỗi người đánh 6 chiêu là hết.

Lý Hàn Thu nói:

- Cám ơn cô nương có lòng nhắc nhở.

Chàng tự hỏi:

- Thị nhắc mình như vậy là có dụng ý gì?

Bỗng nghe Minh Vi lại cất tiếng hỏi:

- Vậy nhất định chúng ta cần phân thắng bại trong giới hạn này chứ? Nếu tỷ đấu quá 100 chiêu tức là tiện thiếp thắng rồi phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Hễ cô nương chống được 6 chiêu nữa là thắng rồi.

Minh Vi đối thoại với Lý Hàn Thu, cô nói lớn tiếng dường như cố ý để mọi người nghe rõ.

Dứt lời cô giơ kiếm lên để hết tinh thần phòng bị, rồi giục Lý Hàn Thu:

- Mời Trương tam công tử ra tay đi.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn xuống dưới đài thấy đại đa số quần hào chú ý nhìn mình, bất giác chàng động lòng hiếu thắng, tự nhủ:

- Nếu ta không thắng được con nha đầu này há chẳng để anh hùng thiên hạ chê cười?

Trong thời gian chớp nhoáng này, chàng quyết định phải thắng, dù cho có lộ chân tướng cũng đành chịu vậy.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng từ từ giơ kiếm lên nói:

- Cô nương hãy coi chừng!

Đột nhiên chàng vung kiếm đánh ra.

Ánh hào quang lóe lên. Tiếp theo là tiếng sắt thép đụng nhau choang choảng.

Bỗng chốc không trường lại trở lại tịch mịch. Mọi người chú ý nhìn lên thì thấy Minh Vi tay còn cầm kiếm mà trước ngực máu tuôn chảy ra đỏ lòm.

Keng một tiếng. Thanh trường kiếm rớt xuống, người cô cũng té theo.

Lý Hàn Thu từ từ buông trường kiếm ra đưa mắt nhìn Minh Vi lần nữa rồi nhảy vọt xuống đài.

Bỗng thấy Kim Ma lật đật chạy ra, thò tay ôm xốc Minh Vi lên hỏi:

- Hài tử! Ngươi bị thương ở đâu?

Minh Vi đáp:

- Tiểu nữ bị thương ở trước ngực nặng lắm. Má má đừng cứu cấp nữa, tiểu nữ không còn hy vọng gì sống được.

Cô vừa dứt lời, máu tươi trong mũi ứa ra. Cô nhắm mắt lại, chết liền.

Nguyên mấy chiêu sau cùng Minh Vi đã hạ độc thủ, bức bách dữ quá.

Lý Hàn Thu tuy có lòng nhân nhượng, nhưng vì hết đường thoái lui ngoài cách đả thương cô. Trước tình thế bất đắc dĩ, chàng đành thi triển Thất Tuyệt Ma Kiếm để phản công đối phương thì mới bảo toàn được tính mạng cho mình.

Một khi chàng đã phát huy Thất Tuyệt Ma Kiếm thì không sao kềm chế lại được. Chiêu kiếm của chàng đâm trúng huyệt đạo trọng yếu của Minh Vi. Chàng thấy cô buông kiếm té xuống thì trong lòng hối hận vô cùng. Nhưng ngoài mặt bất đắc dĩ chàng phải làm bộ như không có chuyện gì, thủng thẳng bước về chỗ ngồi.

Phương Tú thấy Minh Vi chết rồi, hắn quay lại ngó Lý Hàn Thu nói:

- Kiếm pháp của Trương thế huynh quả nhiên phi thường, Phương mỗ khâm phục vô cùng!

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ lâm vào tình trạng bắt buộc mà lỡ tay phản kích đến nỗi gây ra thảm kịch, trong lòng thật áy náy vô cùng!

Phương Tú cười ha hả nói:

- Trong khi động thủ tỷ võ, khó mà tránh khỏi cảnh thương vong. Cái đó trách Trương huynh thế nào được?

Lý Hàn Thu ngửng đầu nhìn lên thấy Kim Ma bồng thi thể Minh Vi từ từ đi vào hậu đài, lòng chàng không khỏi hồi hộp.

Trên Hoa đài đột nhiên nổi lên một hồi thanh la. Kim Ma vào hậu đài rồi lại trở ra chấp tay nói:

- Cuộc tỷ võ đêm nay tới đây là hết giờ. Mời liệt vị tối mai lại đến...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Kỳ hội này có rất nhiều vị cao thủ đến dự, thật ra ngoài sự tiên liệu của bản hội. Nguyên bản đài có 12 cô Hoa nữ đưa ra tỷ võ để kén tân lang, vì cuộc chuẩn bị không được chu đáo thành ra những người đăng đài tỷ thí có vị bản lãnh kỳ cao, lại có vị võ công thấp quá. Sự cách biệt quá xa gây ra nhiều thảm cuộc, bất hạnh hơn nữa là cả mấy người uổng mạng.

Mụ đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Trừ những cô Hoa nữ đã chết rồi chẳng kể làm chi, vì bản đài chẳng có cách nào để cải tử hồi sinh. Đối với những người bị thương, bản đài gắng công điều trị cho đến phút cuối cùng. Tối mai còn hai trận nữa là hết. Khi cuộc tỷ thí cáo chung, lập tức cử hành hôn lễ đại điển để các vị thắng cuộc lãnh người ngọc đưa về.

Mụ nói xong trở gót đi vào hậu đài.

Thế là cuộc tỷ võ đêm thứ hai giải tán.

Quần hào dưới đài lục tục đứng dậy ra về.

Nhiều người đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu đều nhận thấy chàng ra chiều hối hận. Chàng không phân biệt được những con mắt kia trách mình quá tàn nhẫn hay là khen mình võ công cao cường. Nhưng cái đó nhắc chàng đã đâm chết Minh Vi khiến chàng thêm bồi hồi trong dạ. Lý Hàn Thu ngồi ngẩn ra cho đến lúc những người tham dự đã giải tán gần hết.

Bỗng thấy Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng, nhắc chàng:

- Chúng ta cũng về thôi!

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thấy người trong trường về vãn rồi, chàng uể oải đứng dậy đáp:

- Phải rồi! Chúng ta về ngủ quách.

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Thần trí Lý đệ đã tỉnh chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ tỉnh táo lắm rồi.

Lôi Phi tủm tỉm cười, y không tranh biện nữa, khẽ bảo chàng:

- E rằng chúng ta khó lòng ra thoát.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Có thể Giang Nam Song Hiệp không buông tha mình.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Chúng ta cứ thử xông ra coi.

Lôi Phi lắc đầu nói:

- Theo ý kiến của tiểu huynh thì xông ra không bằng đến gặp họ. Mình làm như vậy khiến họ bất ngờ.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đáp:

- Phải đấy!

Lôi Phi nói:

- Để tiểu huynh dẫn đường cho.

Rồi y cất bước đi ra ngoài, vừa đi vừa khẽ bảo chàng:

- Tiểu huynh đã theo dõi tình hình cuộc động thủ giữa Lý đệ cùng Minh Vi. Đó là thị bức bách Lý đệ phải ra tay không còn cách nào khác. Tiểu huynh mong rằng Lý đệ đừng vì thế mà hồi hộp trong lòng.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Kể ra tiểu đệ chỉ làm tê liệt một cánh tay của thị là phải. Nhưng tiểu đệ lại không muốn cho thị thành người tàn phế mà chỉ mong đả thương, để thị hết đường tái chiến. Ngờ đâu lúc ra chiêu không kềm chế được gây thành thảm cuộc.

Lôi Phi hắng dặng một tiếng rồi nói to hơn:

- Sự tình đã xảy ra rồi, Trương công tử chẳng nên nghĩ ngợi nhiều cho hao tổn tinh thần.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến cửa đài thì thấy Giang Nam Song Hiệp sóng vai đứng đó chắn lối.

Phương Tú chấp tay nói:

- Trương thế huynh kiếm pháp cao cường khiến cho bọn tại hạ bữa nay được mở rộng tầm mắt.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Các vị chắn đường bọn tại hạ là có dụng ý gì?

Hàn Đào tươi cười đáp:

- Trương thế huynh đừng hiểu lầm. Bọn tại hạ nghe danh thế huynh đã lâu, bữa nay mới biết

thực tài càng đem lòng ngưỡng mộ, nên bày một tiệc rượu nhạt, hy vọng Trương thế huynh chiếu cố.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang ngó Giang Nam Song Hiệp rồi thủng thẳng đáp:

- Thịnh tình của hai vị, tại hạ xin tâm lãnh.

Phương Tú cười lạt hỏi:

- Trương thế huynh không chịu chiếu cố ư?

Lôi Phi đỡ lời:

- Thiếu chủ tại hạ trong mình hãy còn chưa mạnh. Vừa rồi y lại qua một trận kịch đấu, xem chừng đã thấm mệt rồi, mong hai vị cho y về nghỉ. Tối mai bọn tại hạ sẽ tới được chăng?

Hàn Đào mỉm cười nói:

- Tiệc đã bày ở trong thuyền, nếu quả Trương thế huynh trong người chưa được mạnh hẳn thì nghỉ ngơi ngay dưới thuyền hà tất phải gắng gượng trở về khách điếm?

Phương Tú nói theo:

- Đồng thời có mấy vị bằng hữu ít khi qua lại võ lâm cũng mong được cùng Trương thế huynh hội diện?

Lôi Phi khẽ nói:

- Thưa thiếu chủ! Phương đại hiệp cùng Hàn đại hiệp đã thành tâm, chúng ta không nên cự tuyệt thái quá.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn Giang Nam Song Hiệp rồi thủng thẳng đáp:

- Được rồi! Hai vị đã nhiệt tình như vậy, nếu tại hạ còn cự tuyệt thì ra con người không biết điều.

Phương Tú nói:

- Trương thế huynh nhận lời, thật hay biết chừng nào!

Hắn chấp tay mời:

- Xin hai vị theo tại hạ.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Chỉ sợ chúng bố trí cơ quan, nếu không thì chúng nó có liên thủ hợp lực mình cũng liều với họ một phen.

Nghĩ vậy, hào khí lại nổi lên, chàng đàng hoàng tiến về phía trước.

Một con thuyền đậu cạnh Hoa đài đèn lửa sáng như ban ngày. Hai ả mỹ nữ đứng trước khoang thuyền tay ôm bó hoa tươi chờ sẵn. Vừa thấy hai người tới, hai ả nghiêng mình thi lễ nói:

- Xin công tử lưu bộ.

Rồi đứng chắn trước mặt Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nữ tỳ mé tả nâng bó hoa lên lựa lấy một bông đại hồng cắm vào vạt áo trước ngực Lý Hàn Thu rồi đứng tránh sang một bên để nhường lối.

Lý Hàn Thu cúi thấp xuống đi vào khoang thuyền. Chàng thấy Kim Ma đã ngồi chờ sẵn từ trước thì không khỏi chau mày.

Kim Ma chấp tay cười nói:

- Kiếm pháp của Trương tam công tử quả cao minh vô cùng!

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

- Tình trạng Minh Vi cô nương ra sao?

Kim Ma đáp:

- Y chết rồi.

Lý Hàn Thu buồn rầu nói:

- Chẳng hiểu Kim phu nhân có tin lời chăng? Thực tình tại hạ không có ý hại mạng cô.

Kim Ma đáp:

- Lão thân biết rồi! Đó là công tử lỡ tay. Bất cứ ai gặp trường hợp tương tự cũng khó lòng tránh khỏi nạn sát nhân, để giữ oai danh cho mình.

Lý Hàn Thu nói:

- Xem chừng phu nhân không tin lòng tại hạ.

Kim Ma hỏi:

- Lão thân không biết Trương tam công tử muốn lão nhân làm thế nào mới tỏ ra là tin công tử được?

Mụ nói câu này bằng một giọng rất hòa ái và trên môi lại nở một nụ cười.

Lý Hàn Thu nói:

- Phu nhân nói đúng đó. Tại hạ có ngộ sát Minh Vi hay không, bất tất phải mong người ta tin mình.

Hai người còn đang nói chuyện thì Giang Nam Song Hiệp và Lôi Phi đã bước vào khoang thuyền.

Phương Tú chấp tay nói:

- Mời Trương công tử ngồi thủ vị.

Lý Hàn Thu không nhường nhịn gì nữa đi thẳng vào ngồi xuống.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ trước nay vẫn kề cận bên mình thiếu chủ.

Rồi y tự tiện từ từ bước đến ngồi bên Lý Hàn Thu.

Giang Nam Song Hiệp sóng vai ngồi vào chủ vị. Kim Ma ngồi xuống ngang một bên để bồi tiếp.

Năm người ngồi hết ba mặt, còn một mặt trống không.

Lôi Phi hắng dặng hỏi:

- Còn ai nữa không?

Phương Tú đáp:

- Còn. Chắc là lát nữa họ sẽ đến.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn quanh bốn mặt thì thấy con thuyền này đã len lén chèo đi ra xa Hoa đài.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Phương Tú, Hàn Đào hỏi:

- Hai vị mời chủ bộc bọn tại hạ xuống thuyền hẳn là có nguyên nhân? Liệu hai vị có nói cho hay được chăng?

Hàn Đào cười lạt đáp:

- Có câu chuyện nhỏ nhặt, nhưng chúng ta hãy chờ lúc tửu hứng hãy bàn tới cũng chưa muộn.

Lôi Phi nói:

- Đáng tiếc là bữa nay tệ thiếu chủ lại không uống rượu được.

Hàn Đào hỏi:

- Còn các hạ thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ tửu lượng cũng kém lắm.

Lý Hàn Thu nói:

- Hàn nhị hiệp có chuyện chi, hãy xin nói rõ trước đi!

Hàn Đào đưa mắt cho Phương Tú khẽ đáp:

- Đại ca nói cho y biết đi! Nếu chúng ta không nói rõ thì e rằng Trương tam công tử ăn uống không ngon.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Trước nay tại hạ vẫn không ưa những người úp úp mở mở, hay giấu đầu hở đuôi...

Hàn Đào nói:

- Chà! Trương tam công tử mai mỉa hay quá!...

Hắn ngừng một chút rồi hỏi:

- Có phải lệnh tôn chỉ phái một mình Tam công tử đến đây không?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Hỏng bét! Hắn hỏi câu này dường như để tìm ra chỗ sơ hở của mình. Chắc là khó lòng tránh khỏi một cuộc ác chiến. Vậy ta không thể tỏ ra khiếp nhược.

Chàng liền hững hờ hỏi lại:

- Hàn nhị hiệp hỏi câu này có dụng ý gì?

Hàn Đào cười lạt đáp:

- Bữa nay anh em tại hạ lại được đón tiếp một vị Trương công tử ở miệt Tây Bắc.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Có chuyện ấy ư? Chẳng hiểu Hàn nhị hiệp có thể cho tại hạ được gặp vị Trương công tử nào đó chăng?

Hàn Đào đáp:

- Dĩ nhiên là được. Có lý đâu bọn tại hạ lại không ưng điều đó.

Hắn vẫy tay nói:

- Mời Trương tam công tử vào đây.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm đưa mắt cho Lôi Phi để chuẩn bị đối phó với cuộc đại biến này. Một mặt chàng để ý nhìn lối ra.

Lôi Phi thấy Lý Hàn Thu đứng trước cuộc đại biến mà giữ được trấn tĩnh khác thường thì khen thầm trong bụng:

- Khí độ Lý đệ quả nhiên không phải tầm thường. Ngày sau tất thành một nhân vật quán thế.

Y còn đang ngẫm nghĩ thì thấy một thanh niên vào trạc 24, 25 tuổi mình mặc áo xanh đủng đỉnh đi vào.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn người mới đến chầm chập một hồi rồi lạnh lùng hỏi:

- Quí tính các hạ là gì?

Thiếu niên kia đáp:

- Tại hạ họ Trương.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Xin cho biết đại danh?

Thiếu niên không lý gì đến câu hỏi của Lý Hàn Thu, gã đi thẳng vào ngồi chỗ trống, đưa mắt nhìn Phương Tú, Hàn Đào hỏi:

- Hai vị này là ai vậy?

Hàn Đào cười đáp:

- Đây là Trương tam công tử và ông bạn tùy tùng y.

Gã áo xanh sửng sốt la lên:

- Trương tam công tử ư? Sao lại có chuyện trùng hợp khéo thế?

Gã đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Các hạ cũng họ Trương ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi!

Gã áo xanh hỏi:

- Mà cũng đứng ở hàng thứ ba, người ta kêu bằng Trương tam công tử ở miền Tây Bắc ư?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Hừ! Như vậy có chỗ nào không đúng?

Gã áo xanh đập tay xuống bàn quát:

- Ngươi là hạng người nào mà dám mạo danh bản công tử?

Lý Hàn Thu cười khẩy hỏi lại:

- Trong hai chúng ta đây tất có một kẻ giả mạo Trương tam công tử phải không?

Gã áo xanh lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Kẻ giả danh chính là các hạ.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ còn khó nói lắm.

Gã áo xanh tức giận hỏi:

- Khó nói thế nào?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Việc đã đến thế này ta chỉ còn có một biện pháp là nhất quyết phải nhận mình là đúng.

Bụng nghĩ vậy, chàng hững hờ đáp:

- Nếu các hạ còn rắc rối hoài nghi thì e rằng khó chịu đấy!

Chàng đưa mắt nhìn thẳng vào Giang Nam Song Hiệp, chậm rãi nói:

- Hai vị mời tại hạ vào đây phải chăng để cùng vị huynh đài này rắc rối một câu chuyện rõ ràng?

Phương Tú đáp:

- Cái đó không phải là bản ý của bọn tại hạ. Có điều sau khi bọn tại hạ tiếp kiến Trương tam công tử đây trong lòng rất lấy làm kỳ, nhưng tại hạ không thể tiên đoán trong hai vị ai là chân ai là giả.

Lôi Phi chú ý nhìn thái độ Phương Tú, nghĩ thầm trong bụng:

- Qua tình hình này thì Giang Nam Song Hiệp cố ý bày ra cạm bẫy, may mà Lý đệ vẫn không lộ vẻ hoang mang.

Bỗng thấy Lý Hàn Thu cười khẩy nói:

- Lòng nhẫn nại của tại hạ chỉ có chừng mà thôi. Nếu các hạ còn rắc rối mãi thì đừng trách tại hạ ra tay tàn độc.

Chàng vừa nói vừa lượm lấy bông hoa mà ả nữ tỳ vừa cắm vào áo lúc nãy vất xuống đất đánh toẹt một cái.

Hiển nhiên chàng muốn rũ áo ra đi.

Lôi Phi khen thầm:

- Vai trò này Lý đệ biểu diễn hay quá. Nếu đúng Giang Nam Song Hiệp cố ý bày trò thì nhất định chúng bị lộ tẩy.

Quả nhiên Phương Tú đột nhiên tiến lại hai bước, hấp tấp nói:

- Mời hai vị hãy ngồi yên. Bất luận vị nào là Trương tam công tử, bọn tại hạ cũng đối đãi như vậy. Nhất là hai vị mới diện kiến anh em tại hạ đây là lần thứ nhất.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Không hiểu Phương đại hiệp có dụng ý gì?

Chàng vừa hỏi vừa trở gót rảo bước đi ra cửa khoang thuyền.

Chương 66 - Bợm già mắc hợm, thổ lộ chân tình

Hàn Đào xoay ngang người tránh lối đi, khẽ gọi:

- Trương thế huynh!...

Lý Hàn Thu lạnh lùng:

- Xin tránh đường cho tại hạ.

Hàn Đào khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Trương thế huynh nghe Hàn mổ nói một lời rồi đi được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Được lắm! Xin Hàn nhị hiệp nói đi.

Hàn Đào nói:

- Anh em tại hạ có một kẻ thù rất tài hóa trang mà kiếm pháp lại tinh kỳ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cái đó có liên quan gì đến tại hạ?

Lôi Phi lại khen thầm:

- Thế là Lý huynh đệ đã chối sạch sành sanh. Hay tuyệt!

Hàn Đào nói:

- Trương huynh đến đây một cách đột ngột. Anh em tại hạ chẳng thể không đề phòng được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kẻ thù của hai vị bây giờ ở đâu?

Hàn Thu đáp:

- Theo chỗ bọn tại hạ biết thì gã hiện giờ còn ở trong thành Kim Lăng chứ chưa đi khỏi.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Gã chỉ có một người thôi ư?

Hàn Đào đáp:

- Gã còn có một tên đi theo viện trợ.

Lôi Phi hỏi ngay:

- Còn người thế nào?

Lôi Phi rất giỏi bắt chước tiếng nhiều địa phương. Nói khẩu âm miền Tây Bắc lại càng giống hệt, khiến người ta khó mà nghe thấy chỗ sơ hở.

Hàn Đào đáp:

- Người đó thanh danh rất xấu mà ít qua lại miệt Giang Nam. Hắn không có mối liên can gì với kẻ thù kia mà không biết tại sao lại đi đôi với nhau.

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi:

- Người đó có tiếng tăm gì không?

Hàn Đào đáp:

- Hắn là một tên ăn trộm vô liêm sỉ. Nghe nói nghề trộm cắp của hắn cao minh vô cùng nên người ta tặng cho cái ngoại hiệu là "Thần Thâu" mà hắn lại lấy làm thích lắm. Thực ra vắng mặt hắn người trong võ lâm chỉ kêu bằng "thâu nhi" để nêu tư cách đê hèn.

Lôi Phi tuy nghe Hàn Đào thóa mạ mình một cách hồ đồ, nhưng y vẫn thản nhiên lẩm nhẩm gật đầu hỏi:

- Người đó thường qua lại miền Tây Bắc mà sao tại hạ chưa nghe thấy ai nói tới nhân vật này bao giờ?

Hàn Đào đáp:

- Hắn tên gọi là Thần Thâu Lôi Phi.

Lôi Phi nói:

- Té ra là hắn! Tại hạ có nghe tiếng người ta đồn hắn thường qua lại vùng Yên Triệu.

Hàn Đào nói:

- Đúng đó! Giữa hắn và bọn tại hạ không có điều gì với nhau, chẳng hiểu tại sao hắn lại tìm cách chống đối?

Lôi Phi hỏi:

- Còn kẻ thù với anh em đại hiệp là nhân vật thế nào?

Hàn Đào liếc mắt nhìn Phương Tú rồi chậm rãi đáp:

- Gã họ Lý là kẻ tiểu tử hậu sinh. Chẳng hiểu kẻ nào đã bày trò ly gián nói là giữa phụ thân gã cùng bọn tại hạ có mối thù. Thằng nhỏ đó chẳng hỏi cho rõ đen trắng, cứ tìm bọn tại hạ để trả hận.

Lý Hàn Thu mắng thầm:

- Hai tên lão thất phu này muốn cải xóa một cách ngon lành.

Nhưng chàng nói xen vào:

- Tiểu đệ ở miền Tây Bắc thường được nghe đại danh của hai vị. Các bạn đồng đạo võ lâm ai cũng ngưỡng mộ. E rằng trong vụ này còn có điều chi bí ẩn.

Hàn Đào nói:

- Anh em tại hạ cũng muốn gặp gã để nói rõ mọi điều. Mối oan cừu nên cởi mở chớ không nên thắt chặt. Hỡi ơi! Nhưng gã tiểu tử kia quá ỷ mình võ công cao cường, hành động dã man, sát hại quá nhiều người của anh em tại hạ.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế.

Phương Tú ngồi yên từ nãy tới giờ, đột nhiên lên tiếng:

- Nhị đệ! Đừng bàn đến chuyện đó nữa. Bây giờ tại hạ hãy mừng Trương thế huynh một chung trước.

Hắn nói rồi nâng chung rượu đưa lên uống cạn.

Lý Hàn Thu cũng cầm chung rượu đưa lên làm như sắp uống, nhưng chung vừa kề môi, chàng lại đặt xuống nhìn Phương Tú hỏi:

- Phương đại hiệp! Tại hạ chợt nhớ tới một điều, không hiểu có tiện hỏi lại chăng?

Phương Tú hỏi lại:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu nhìn gã áo xanh hỏi:

- Còn ông bạn này là thế nào đây?

Hàn Đào tủm tỉm cười đáp:

- Đó là chủ ý của tiểu đệ muốn đưa ra để thử xem các hạ có đúng là Trương tam công tử thật không?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ hai vị đã tin được chưa?

Hàn Đào nâng chung rượu lên nói:

- Được rồi! Tiểu đệ xin tự phạt mình một chung.

Rồi uống một hơi cạn sạch.

Lôi Phi nói:

- Giang Nam Song Hiệp lừng lẫy tiếng tăm quả nhiên danh bất hư truyền. Khí độ đã hơn người, hành vi càng thần mật. Tệ thiếu chủ đang cử uống rượu, tại hạ xin tiếp thay một chung.

Rồi y nâng chung rượu lên uống liền.

Nguyên y đã lưu tâm xem xét thì trong hồ rượu không có gì khác lạ nên mới phóng tâm uống vào.

Lúc này mấy người ngồi yên, Kim Ma liền bưng chung rượu lên nói:

- Tam công tử! Lão thân có điều muốn thỉnh giáo.

Lý Hàn Thu đáp:

- Không dám! Phu nhân có điều chi xin nói cho hay.

Kim Ma hỏi:

- Chiêu kiếm mà Trương công tử đã đả thương Minh Vi không hiểu là tuyệt kỹ gì?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ mụ già này đã nhìn ra chiêu số về Thất Tuyệt Ma Kiếm?

Tuy bụng nghĩ vậy nhưng miệng chàng tươi cười hỏi lại:

- Có phải phu nhân muốn hỏi tên chiêu kiếm đó không?

Chàng nhân quãng thời gian chớp nhoáng này để suy nghĩ xem nên bịa ra một tên chiêu gì tương tự như vậy để mụ hết nghi ngờ đồng thời bịt miệng không cho hỏi nữa.

Bỗng nghe Kim Ma đáp:

- Ỳ lão thân muốn hỏi về kiếm pháp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kiếm thuật của phu nhân đã cao thâm đến trình độ nào?

Kim Ma đáp:

- Lão thân không chuyên về kiếm thuật.

Lý Hàn Thu nói:

- Thực ra thì kiếm pháp các nhà hay các phái đều không khác nhau mấy, nó chỉ khác ở chỗ người sử dụng có hợp thời cơ và có đúng chỗ không mà thôi. Dù là một chiêu kiếm thông thường, cũng có người sử dụng rất lợi hại.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chiêu kiếm mà tại hạ đã lỡ tay làm hại Minh Vi cô nương kêu bằng "Hoành Đoạn Vân Sơn".

Kim Ma tủm tỉm cười nói:

- Nếu thế thì kiếm pháp của Trương tam công tử đã đến chỗ cao thâm khôn lường! Chiêu "Hoành Đoạn Vân Sơn" thông thường chẳng có chi kỳ lạ mà lão thân cũng không nhìn ra.

Lý Hàn Thu nói:

- Tinh thục thành ra tuyệt xảo, cũ mà hóa mới. Cách vận dụng kỳ diệu thì sử được theo ý muốn.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Trương thế huynh nói phải lắm. Kiếm chiêu rèn luyện đến chỗ tinh thục thì phóng ra biến ảo ly kỳ.

Gã áo xanh đột nhiên đứng dậy nhìn Lý Hàn Thu chắp tay nói:

- Vừa rồi tại hạ đã đắc tội với Trương tam công tử là đại nhân chắc chẳng để tâm đến lỗi lầm của kẻ tiểu nhân. Bây giờ tại hạ xin tạ tội.

Lý Hàn Thu vẫn ngồi nguyên chỗ, chàng đưa tay vẫy một cái rồi nói:

- Huynh đài bất tất phải khách sáo.

Gã áo xanh uống cạn chung rượu rồi chắp tay nói:

- Tại hạ xin cáo biệt.

Đoạn trở gót rời khỏi chỗ ngồi. Trên tiệc chỉ còn lại Giang Nam Song Hiệp, Kim Ma, Lý Hàn Thu và Lôi Phi năm người:

Phương Tú khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Trương thế huynh! Chuyến này thế huynh trong mình hơi khó ở mà lặn lội tới đây e rằng không phải chỉ có việc du sơn ngoạn thủy...

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Hay lắm! Hắn đi vào chính đề rồi đây.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, ngoài miệng tươi cười đáp:

- Tại hạ ngưỡng mộ thanh danh hai vị từ lâu muốn đến ra mắt một phen.

Phương Tú hỏi:

- Đó là ý riêng của thế huynh hay do lệnh tôn truyền dạy?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nghe giọng lưỡi thằng cha này thì dường như hắn đã có mối liên lạc từ trước với nhà họ Trương miền Tây Bắc.

Chàng liền hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Tại hạ vâng lệnh gia phụ đến đây.

Phương Tú gật đầu hỏi:

- Lệnh tôn dặn thế nào?

Câu hỏi này khiến cho Lý Hàn Thu phải giật mình, chàng tự nhủ:

- Xem tình hình thì bọn chúng quả đã có mối liên lạc rồi, ta phải để ý mà đối phó mới xong.

Chàng làm ra vẻ trầm ngâm hồi lâu rồi chậm rãi đáp:

- Theo ý gia phụ thì người muốn tại hạ hãy tới đây coi tình hình trước xem sao.

Phương Tú nói:

- Lệnh tôn suy nghĩ như vậy là chín lắm. Cho tới bây giờ lão nhân gia vẫn chưa biết thực lực của anh em tại hạ.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Đó mới là một trong những nguyên nhân trọng yếu mà gia phụ phái tại hạ tới đây.

Phương Tú đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Còn đêm mai là kết thúc cuộc Tần Hoài Hoa hội. Sau đó tại hạ lập tức đưa Trương thế huynh đi xem xét một lượt.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy thì hai bên đã thành thực với nhau, công việc sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Phương Tú cười khanh khách nói:

- Lệnh tôn là người hào phóng mà công tử lại rất kỹ càng. Trương gia xưng bá trong võ lâm miền Tây Bắc, lãnh tụ quần luân mấy chục năm trời quả không phải chuyện ngẫu nhiên mà thành.

Hàn Đào hỏi tiếp:

- Trương thế huynh! Tại hạ muốn hỏi thế huynh một điều chẳng biết có nên chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Xin Hàn nhị hiệp cứ hỏi. Nếu tại hạ mà nói được quyết không giấu diếm.

Hàn Đào hỏi:

- Nghe nói trong anh em thế huynh, lệnh muội võ công rất cao cường, còn thế huynh mưu trí hơn người, chẳng biết có đúng thế không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nhị hiệp tin lời đồn bên ngoài là thật ư? Con gái về chân tiên thiên thể chất có giới hạn thì dù thành tựu về võ công nội lực cũng khó mà thâm hậu hơn phái nam được.

Hàn Đào cười ha hả nói:

- Thế huynh tính tình mẫn tiệp, ăn nói mau lẹ. Tiểu đệ lại cạn một chung nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ đang ở trong thời kỳ phục thuốc không dám uống rượu nhiều, xin tiếp các hạ nửa chung.

Phương Tú lại nâng chung rượu lên uống cạn rồi nói:

- Đáng tiếc là Trương thế huynh quý thể không được lành mạnh, chúng ta chẳng thể uống cho phỉ chí một phen.

Lý Hàn Thu nói:

- Sau mấy ngày nữa tại hạ mãn kỳ phục dược, khi đó sẽ cùng hai vị uống mấy chung cho thật khoái.

Lôi Phi trong lòng đã hiểu rõ lúc này tuy hai bên trò chuyện hòa hợp, nhưng cũng là lúc rất dễ bị lộ tẩy. Chỉ sơ hở một câu liền bị đối phương phát giác. Y liền xen vào:

- Thưa thiếu chủ!

Lý Hàn Thu quay lại hỏi:

- Có chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta sẽ phải về bẩm báo lão gia. Vậy thiếu chủ còn điều chi cần hỏi hai vị đại hiệp để về phúc trình lão gia không?

Lý Hàn Thu gật đầu, đưa mắt nhìn Phương Tú hỏi:

- Cách chuẩn bị của Phương đại hiệp có chỗ nào cần phối hợp với bên tại hạ không?

Phương Tú trầm ngâm hồi lâu, vẫn chưa trả lời.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Chắc thằng cha này còn có dạ nghi ngờ, ta đánh trúng vào chỗ đau của hắn, nên hắn khó trả lời.

Trong bụng nghĩ vậy, ngoài miệng liền giục:

- Tại hạ cần biết rõ tình hình sơ bộ để về bẩm với gia phụ một ngày gần đây.

Phương Tú từ từ ngẩng đầu lên nhìn vào Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Lệnh tôn đã chuẩn bị gì chưa?

Lôi Phi nghĩ thầm:

- Hỏng bét! Mình định hỏi người bị người vặn. Nếu Lý đệ không trả lời trơn tru thì bị lộ tẩy tức khắc.

Bỗng nghe Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi:

- Dĩ nhiên là gia phụ muốn hành động gấp, nhưng chưa hiểu quý vị chuẩn bị đến đâu rồi?

Phương Tú, Hàn Đào đưa mắt nhìn nhau. Rồi Phương Tú đáp:

- Vụ này thật khó nói! Không hiểu chuẩn bị đến trình độ nào lệnh tôn mới chịu tin tưởng?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Hắn cứ chần chừ hoài, hiển nhiên chưa hết lòng ngờ vực nên không chịu nói huỵch toẹt ra. Nhưng mình lại không biết rõ nội tình cứ phải lựa chiều. Nếu hắn không thổ lộ thì mình không biết nói sao. Bây giờ mình đành lặng lẽ quan sát, không nên hấp tấp để lỡ lời.

Trong khoang thuyền đột nhiên yên tĩnh lại hồi lâu.

Bỗng Phương Tú lại lên tiếng:

- Thế huynh còn đang thời kỳ phục thuốc mà lệnh tôn cũng phái đi đủ tỏ lão nhân gia thành thực hợp tác...

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ chỉ mong hai vị đối xử một cách thành thực.

Phương Tú nhắc lại:

- Lệnh tôn truyền cho thế huynh hỏi bọn tại hạ chuẩn bị đến đâu mà thế huynh chưa biết lệnh tôn đã chuẩn bị thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu gia phụ mà không chuẩn bị thì đã chẳng phái tại hạ tới đây hỏi hai vị.

Phương Tú gật đầu nói:

- Nếu tiểu đệ nói vu vơ, Trương thế huynh không thể tin lòng.

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ chỉ hy vọng được coi một chút sự thực để về bẩm báo gia phụ.

Phương Tú hỏi:

- Trương thế huynh! Theo sự nhận xét của thế huynh thì bản lãnh những hoa nữ trên đài thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Kể ra mỗi cô một cao cường hơn. Nhưng tại hạ thiết tưởng chỉ ỷ vào họ để đảm đương việc lớn thì chưa đủ thành tựu.

Phương Tú tủm tỉm cười.

Lý Hàn Thu nói:

- Có một việc khiến cho tại hạ phải trách oán hai vị.

Phương Tú hỏi:

- Việc gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Những cô hoa nữ đều là những người trong bọn mình thì đại hiệp chẳng nên thúc đẩy tại hạ lên đài tỷ thí. Hay có thúc đẩy lên đài thì cần nói cho biết trước, nhưng hai vị lại chẳng nói gì để đến nỗi gây ra chuyện thảm khốc là Minh Vi cô nương phải uổng mạng. Hễ lúc nào tại hạ nghĩ tới vụ này là không khỏi đau nhói trong lòng.

Phương Tú tủm tỉm nói:

- Khi đó anh em tại hạ chưa xác nhận được Trương thế huynh.

Hàn Đào nói theo:

- Đồng thời anh em tại hạ muốn quan sát bản lãnh của Trương thế huynh.

Lý Hàn Thu nói:

- Kể ra chỗ dụng tâm của hai vị thật vô cùng kín đáo nhưng nó gây nên thảm kịch khiến cho tại hạ xấu hổ vô cùng.

Kim Ma đột nhiên nói xen vào:

- Cái chết của Minh Vi chẳng thể hoàn toàn trách Tam công tử được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Ma đáp:

- Lão thân ở hậu đài coi đã rõ ràng y hạ thủ cực kỳ thâm độc bức bách công tử phải ra tay. Đó là Tam công tử lâm vào tình trạng bất đắc dĩ chẳng thể nào không hạ độc thủ được.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tuy lý lẽ là như vậy, nhưng tại hạ phóng kiếm đâm vào chỗ yếu hại làm cho cô phải thiệt mạng thì trong lòng xiết nỗi băn khoăn.

Kim Ma thủng thẳng đáp:

- Chính vì lão thân theo dõi rất kỹ mới nhận ra chiêu kiếm mà Tam công tử đã đâm chết Minh Vi không giống như chiêu "Hoành Đoạn Vân Sơn".

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Mụ tú bà này nhắc đi nhắc lại hoài câu chuyện đó, không khéo mụ khiến cho Giang Nam Song Hiệp lại nổi lòng ngờ vực.

Song ngoài mặt chàng vẫn tỏ ra bình tĩnh cười mát đáp:

- Phu nhân coi chiêu đó không giống chiêu "Hoành Đoạn Vân Sơn" kể ra cũng phải.

Kim Ma hỏi:

- Tam công tử nói thế là nghĩa làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vì tại hạ đã sửa đổi chiêu đó rồi.

Kim Ma nói:

- Té ra là thế.

Lý Hàn Thu tuy biết rõ mình nói vậy cũng khó lòng khiến cho Kim Ma tin tưởng, nhưng cũng đưa mụ vào tình trạng không hỏi thêm được nữa.

Kim Ma tựa như trong lòng còn mối hoài nghi, nhưng mụ cũng dẹp đi không hỏi nhiều nữa.

Lý Hàn Thu sợ Kim Ma nhắc lại vụ này, liền đánh trống lấp bằng cách hỏi Giang Nam Song Hiệp:

- Chuyến này hai vị bày ra Tần Hoài Hoa hội, không hiểu có dụng ý gì? Nếu bảo là làm cho ngoạn mục thì thật lãng phí tâm thần. Hiện thời có bao nhiêu việc lớn cần phải làm ngay.

Phương Tú gật đầu hỏi lại:

- Năm nay thế huynh bất quá 23, 24 tuổi thôi chứ gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ mới 23.

Phương Tú nói:

- Nếu vậy thì thật hiếm có! Thế huynh trong tuổi thích thưởng ngoạn những trò này, thế mà tự giữ mình trong sạch không màng. Lệnh tôn được thế huynh giúp đỡ, thảo nào danh vọng lão gia càng ngày càng lớn.

Lý Hàn Thu đáp:

- Lão tiền bối quá khen rồi!

Phương Tú mỉm cười nói:

- Nếu thế huynh tưởng cuộc Tần Hoài Hoa hội của bọn tại hạ chỉ vì mục đích mua vui thì ra coi bọn tại hạ cũng còn thích vui chơi lắm.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Quả nhiên bọn chúng hãy còn chỗ dụng tâm khác.

Chàng liền hỏi:

- Tại hạ không nghĩ ra, cuộc Tần Hoài Hoa hội ngoại trừ mục đích để thưởng ngoạn còn có tác dụng gì?

Phương Tú đáp:

- Mục đích chính là mượn cuộc này để giao kết anh hùng thiên hạ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Các vị huấn luyện cho những cô hoa nữ cô nào cũng mình mang tuyệt kỹ thật là tốn công phu và mất nhiều thì giờ lắm phải không?

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Không phải đâu! Những cô hoa nữ đó nào phải do bọn tại hạ huấn luyện.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Không phải hai vị huấn luyện thì còn ai vào đây?

Phương Tú hỏi lại:

- Trương thế huynh có nghe ai nói đến Tử Vi Cung bao giờ chưa?

Lý Hàn Thu ra vẻ trầm ngâm đáp:

- Dường như gia phụ có đề cập tới, song tại hạ không nhớ rõ vào hồi nào.

Phương Tú nói:

- Cái đó chẳng có chi đáng trách. Thế huynh ở tận miền Tây Bắc xa xôi, nên những việc ở Trung Nguyên và ở Giang Nam chẳng cần phải biết nhiều. Còn những bạn võ lâm ở Giang Nam chẳng ai là không biết tới Tử Vi Cung.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ là người cô lậu, kiến thức hẹp hòi. Xin hai vị đừng cười.

Lôi Phi khen thầm:

- Hay quá! Không ngờ Lý đệ lại đối đáp trôi chảy và đắc thế như vậy.

Bỗng nghe Phương Tú nói tiếp:

- Những bọn võ lâm miệt Giang Nam tuy đều biết tiếng Tử Vi Cung mà thực ra rất ít người hiểu nội tình.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó... tại hạ thiệt tình chưa hiểu rõ chút nào.

Phương Tú nói:

- Cung Tử Vi ở nơi thâm sơn hẻo lánh, hình thế hiểm yếu. Người thường ít ai được tới gần, mà nhân vật võ lâm cũng không ai dám phạm cảnh một cách khinh xuất. Mỗi năm chỉ có ngày rằm tháng ba là mở rộng đường lối để cho thiên hạ đến coi, nhưng cũng chỉ trong một giới hạn nào đó thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Giới hạn thế nào?

Phương Tú đáp:

- Chỉ được thưởng ngoạn ba tòa đại diện còn những nơi trọng yếu vẫn không được vào.

Hắn đảo mắt nhìn Kim Ma nói tiếp:

- Kim phu nhân đây là một trong bốn vị lãnh đội quản lý cung nữ tại Tử Vi Cung.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Kim Ma nói:

- Tại hạ cam bề thất kính!

Kim Ma nghiêng mình đáp:

- Không dám...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trong tệ cung ít đi lại với người ngoài. Nhất là cung chủ mấy ai được ra mắt. Chỉ riêng đối với hai vị Phương, Hàn là ngài đặc biệt chiếu cố.

Nghe giọng mụ rất hách, tưởng chừng Tử Vi Cung chủ địa vị còn cao hơn Giang Nam Song Hiệp nhiều lắm. Lý Hàn Thu nhìn trộm Giang Nam Song Hiệp thấy chúng tuyệt nhiên không lộ vẻ tức giận, dường như giọng lưỡi hách dịch của Kim Ma chẳng lấy gì làm quá đáng.

Bỗng nghe Kim Ma nói tiếp:

- Cung chủ tệ cung sai lão thân quản lĩnh 12 tên hoa nữ để giúp Giang Nam Song Hiệp hoàn thành cuộc Tần Hoài Hoa hội.

Lý Hàn Thu đáp:

- Té ra là thế...

Chàng đưa mắt nhìn Phương Tú hỏi:

- Xin miễn thứ cho tại hạ hỏi càn một câu, cuộc Tần Hoài Hoa hội này còn có ích gì cho hai vị nữa không?

Câu hỏi này đúng là lưỡi dao đâm thẳng vào gan ruột hai lão. Nó còn bắt hai lão không trả lời không được.

Quả nhiên Phương Tú cười mát đáp:

- Trương thế huynh hỏi quá! Bọn tại hạ cử hành Tần Hoài hoa hội không phải để cho ngoạn

mục và giảm chí khí anh hùng. Nhờ nó mà khai thác được một số kỳ tài trong thiên hạ để thu về tay mình.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Quả nhiên chúng có âm mưu như vậy.

Chàng liền đứng dậy nói:

- Nếu vậy thì tại hạ đã hiểu lầm chỗ dụng tâm của hai vị.

Đột nhiên Phương Tú ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói:

- Trương thế huynh! Chiếu theo lá thư của lệnh tôn cho khoái mã đưa đến hôm trước thì công việc dường như không gấp rút như lời thế huynh.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trong thư gia phụ đã nói gì?

Hàn Đào lấy làm kỳ hỏi:

- Sao? Thế huynh không biết phong thư đó ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Mấy năm nay dường như trong lòng gia phụ không được phấn chấn. Về việc giữa hai bên chúng ta, tại hạ phải mấy phen hiến kế cho người sốt sắng.

Phương Tú cười nói:

- Trong thư của lệnh tôn có thể tóm tắt bằng chín chữ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chín chữ thế nào?

Phương Tú đáp:

- Đại ý lệnh tôn nói việc này trọng đại phải tính kế lâu dài.

Lý Hàn Thu nói:

- Trong thư gia phụ có đề cập đến chuyện vãn bối tới đây không?

Phương Tú nói:

- Tuy lão gia không nói rõ nhưng ngấm ngầm có đề cập tới. Lão gia bảo sẽ phái người tới. Không ngờ người đó là Tam công tử mà bọn tại hạ không nghĩ ra.

Hàn Đào nói theo:

- Tiểu đệ còn nghe đồn bao nhiêu việc lớn nhỏ miền Tây Bắc phần lớn do lệnh tôn giao cho thế huynh xử lý. Vậy mà trong lúc trăm công nghìn việc công tử cũng tới đây, hiển nhiên lệnh tôn

đã thay đổi chủ ý.

Phương Tú nói:

- Tam công tử hùng tâm trỗi dậy nhứt định đã thuyết phục được Trương lão anh hùng.

Lý Hàn Thu nói:

- Thuyết phục thì không dám. Có điều gia phụ phái tại hạ tới đây là để tùy cơ hành động. Nếu gặp điều kiện tốt đẹp, chúng ta bắt tay hợp tác. Nếu ý kiến khác biệt không gần nhau được thì mọi việc đều bỏ hẳn không bàn tới nữa. Song không thành cuộc hợp tác thì đường nhân nghĩa vẫn còn, chẳng vì thế mà xây chuyện oán hờn.

Phương Tú nói:

- Tam công tử nói chí lý...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tam công tử quý thể chưa được bình phục, vậy nên nghỉ đi ngày mai sẽ nói chuyện được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải đấy! Vậy tại hạ xin cáo biệt.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Trong hoa thuyền này đã chuẩn bị giường ngủ cho công tử. Công tử nghỉ lại trong thuyền một đêm, Phương mỗ tin chắc rằng nơi đây chẳng kém gì khách sạn.

Lý Hàn Thu biết rằng khó nổi chối từ. Chàng không muốn để bọn chúng sinh lòng ngờ vực, liền mỉm cười đáp:

- Thịnh tình của hai vị mà tại hạ từ chối thì là bất cung. Vậy xin có lời cảm tạ.

Phương Tú và Hàn Đào ra khỏi khoang thuyền.

Kim Ma cũng theo sau.

Đi tới cửa khoang đột nhiên Phương Tú quay lại bảo Lôi Phi:

- Trong hoa thuyền chỉ chuẩn bị một giường cho Tam công tử. Còn huynh đài đã có chỗ riêng.

Lôi Phi quay lại nhìn Lý Hàn Thu một lần nữa rồi ra khỏi hoa thuyền.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm đề khí tính thầm:

- Mình đã ở lại đây phải điều tra xem chúng có an bài ngụy kế gì không.

Nghĩ vậy chàng liền quay trở vào, đủng đỉnh đi khắp trong khoang.

Lúc mở rèm lên, chàng chú ý nhìn vào thì thấy đèn nến sáng tỏ, màn dùng toàn một màu tía.

Trên giường trải tấm nệm gấm rất dày. Coi cách bố trí cảm thấy êm ấm khác thường.

Một thiếu nữ mặc áo hồng ngồi trong góc giường cúi xuống ra vẻ thẹn thò.

Chương 67 - Giả tỳ nữ Quyên Nhi tống tin

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn thiếu nữ áo hồng chậm rãi hỏi:

- Có phải cô nương là người ở Tử Vi Cung chăng?

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Không phải.

Lý Hàn Thu từ từ ngồi xuống hỏi:

- Vậy cô nương là người trong phủ Phương đại hiệp ư?

Thiếu nữ áo hồng gật đầu đáp:

- Tiện thiếp sinh trưởng ở Phương phủ từ thuở nhỏ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương kêu Phương đại hiệp bằng gì?

Thiếu nữ áo hồng dường như không ngờ chàng hỏi tới câu này, cô ngẩn người ra một lúc rồi đáp:

- Phương gia đối xử với tiện thiếp rất tử tế.

Cô trả lời một cách hàm hồ như vậy, chứ không nói rõ thân thế mình ở Phương phủ.

Lý Hàn Thu hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Đêm nay cô nương vâng lệnh Phương đại hiệp ở trong khoang thuyền này ư?

Thiếu nữ đáp:

- Nô tỳ được lệnh thị phụng Tam công tử.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc.

Thiếu nữ lấy làm kỳ hỏi:

- Điều chi đáng tiếc?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô nương thanh nhã xinh đẹp. Ở miền Tây Bắc ít có người như vậy.

Hồng y nữ nói:

- Công tử quá khen.

Lý Hàn Thu nói:

- Đáng tiếc là tại hạ đang ở thời kỳ phục thuốc không thể thân cận nữ sắc.

Thiếu nữ áo hồng cúi gầm mặt xuống, cực kỳ bẽn lẽn đáp:

- Tiện thiếp chỉ hầu hạ cho công tử yên giấc.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này mã xinh nhưng lại vẻ lại thông minh lanh lợi... Phải chăng Phương Tú cố ý phái thị đến để dò la gốc gác mình? Ta phải cẩn thận mới được.

Nghĩ vậy chàng liền đáp:

- Không dám làm phiền cô nương. Có điều con người đẹp như cô, tại hạ e rằng khó lòng mà kìm giữ được. Vậy xin cô nương đi nghỉ riêng.

Thiếu nữ áo hồng nói:

- Tiện thiếp vâng lệnh đến đây, không dám bỏ đi. Xin công tử cứ yên nghỉ, để mặc tiện thiếp ngồi suốt đêm cũng được.

Lý Hàn Thu nói:

- Phương đại hiệp và Hàn đại hiệp đều biết tại hạ đang ở thời kỳ phục thuốc, phải cử tiểu sắc.

Vậy cô nương cứ nói thiệt, chắc hai vị cũng hiểu cho. Xin cô nương đừng ngại gì hết.

Thiếu nữ áo hồng nghiêng mình thi lễ nói:

- Nếu vậy tiện thiếp xin tuân lệnh.

Rồi cô rón rén lùi ra khỏi khoang thuyền.

Lý Hàn Thu nhìn gót sen thoăn thoắt, bóng dáng thướt tha, không khỏi động tâm nghĩ thầm:

- Con nha đầu này coi rất quyến rũ, thật không phải hạng tầm thường. Chẳng hiểu Giang Nam Song Hiệp đi đâu kiếm được người đẹp như vậy?

Chàng giơ tay lên quạt tắt đèn đi đóng cửa thuyền lại để nguyên áo nằm nghỉ. Lòng chàng vẫn thắc mắc tự hỏi:

- Không hiểu Lôi Phi bị bọn họ đưa đi đâu? Giang Nam Song Hiệp lưu một mình ta ở đây phải chăng vì lòng thực muốn khoản đãi? Hay là bọn họ vẫn nghi ngờ mượn cơ hội này để điều tra cho biết rõ lai lịch bọn mình?

Suốt đêm Lý Hàn Thu ở trong tình trạng hoang mang, lúc nào chàng cũng gia tâm đề phòng.

Nhưng sự thực đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Suốt đêm bình yên không xảy ra biến cố chi hết.

Lý Hàn Thu chờ cho đến lúc sáng bạch mới ngủ đi. Khi chàng tỉnh dậy mặt trời đã lên cao ba

sào chiếu sáng vào qua cửa sổ.

Lý Hàn Thu dậy mở cửa khoang thuyền đã thấy thiếu nữ áo hồng đứng chờ ở đó. Hiển Nhiên cô vừa mới trang điểm, mặt thoa một làn phấn mỏng, lông mày vẽ lại, coi càng thêm vẻ xinh đẹp.

Lý Hàn Thu đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương không ngủ ư?

Thiếu nữ áo hồng cất giọng nhu mì đáp:

- Tiện thiếp vâng mệnh chầu chực công tử, không dám bỏ đi.

Lý Hàn Thu thấy cô không tỏ vẻ gì mệt nhọc thì bụng bảo dạ:

- Con nha đầu này suốt đêm không ngủ mà tinh thần vẫn cường kiện thì nội công thị nhất định cao thâm lắm.

Bụng nghĩ vậy, miệng chàng hỏi:

- Suốt đêm cô nương không ngủ hay sao?

Thiếu nữ áo hồng đáp:

- Tiện thiếp ở ngoài khoang thuyền có nghỉ một lúc.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Chắc Phương Tú để cô gái tuyệt sắc này ở đây mong ta lưu luyến nữ sắc, vậy ta thi gan với hắn một phen cũng phải.

Chàng liền tủm tỉm cười hỏi:

- Xem chừng lệnh của Phương viện chúa nghiêm khắc lắm phải không?

Thiếu nữ áo hồng cúi đầu nhỏ nhẹ đáp:

- Phương viện chúa đã dặn tiểu tỳ: Tam công tử là con rồng trong loài người, tiểu tỳ phải hết lòng hầu hạ, nếu được công tử chiếu cố là sau này có ngày mở mặt mở mày.

Lý Hàn Thu nói:

- Phương đại hiệp quá tâng bốc tại hạ đó. Cô nương đừng tin là thật.

Chàng đưa tay ra dắt thiếu nữ áo hồng về phía trước.

Thiếu nữ mặt đỏ bừng nhưng vẫn để cho chàng dắt vào trong khoang và tựa vào lòng chàng.

Lý Hàn Thu nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy cằm thiếu nữ thì hai má cô đỏ như gấc chín, mắt không dám nhìn thẳng vào mặt chàng.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Coi thái độ cô ả này dường như không phải giả vờ. Giang Nam Song Hiệp phái con người như thị đến kề cận bên ta không hiểu có dụng ý gì?

Bỗng nghe thiếu nữ áo hồng rủ rỉ nói:

- Tiện thiếp chịu ơn dưỡng dục của Phương viện chúa phải xả thân để báo đền. Tiện thiếp mong rằng Tam công tử đừng coi tiện thiếp như kẻ đê hèn.

Lý Hàn Thu từ từ buông thiếu nữ ra nói:

- Cô nương có Nhiều phương pháp để báo đền ơn dưỡng dục của Phương đại hiệp, bất tất phải bằng cách hiến thân cho người.

Thiếu nữ áo hồng ngơ ngẩn một lúc rồi đáp:

- Đa tạ công tử có lòng chỉ giáo.

Lý Hàn Thu toan nói nữa thì đột Nhiên thanh âm một thiếu nữ trong trẻo lọt vào khoang thuyền:

- Tần muội muội!...

Thiếu nữ áo hồng quay đầu nhìn ra thì thấy một thiếu nữ mình mặc áo xanh từ từ đi vào.

Lý Hàn Thu vừa trông thấy cô này không khỏi chấn động tâm thần.

Nguyên thiếu nữ mới đến chính là người mà chàng chưa rõ là thù hay bạn. Nàng là Quyên Nhi thường ngấm ngầm giúp đỡ cho chàng cùng Lôi Phi.

Thiếu nữ áo hồng nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Có phải tỷ tỷ đến đây thay phiên cho tiểu muội đi nghỉ phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Viện chúa đang kiếm muội muội, mau về ra mắt đi!

Thiếu nữ dạ một tiếng rồi hối hả đi ngay.

Lý Hàn Thu ngưng thần nhìn Quyên Nhi, hồi lâu không lên tiếng.

Quyên Nhi cười ruồi hỏi:

- Công tử nhìn chi vậy, chẳng lẽ chưa nhận ra tiện thiếp ư?

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

- Quyên cô nương mạnh giỏi a?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp vẫn bình yên...

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tần cô nương hay đấy chứ?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tần cô nương là ai?

Quyên Nhi đáp:

- Cô mặc áo hồng vừa rồi. Y là một cô gái xinh đẹp ngon lành nhất trong Phương gia đại viện.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kể cả cô nương vào đó nữa hay sao?

Quyên Nhi tủm tỉm cười, hỏi sang chuyện khác:

- Bao giờ các vị ra đi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Giang Nam nhị hiệp đối đãi với bọn tại hạ vào hàng thượng khách việc gì lại bỏ đi?

Quyên Nhi chau mày hỏi:

- Công tử tưởng đây là cái tổ êm ấm hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ cũng không nghĩ thế.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Nếu vậy công tử đi cho lẹ.

Lý Hàn Thu đáp:

- Công việc của tại hạ cô nương bất tất phải quan tâm, mà chính cô phải giữ mình là điều khẩn yếu.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Những câu tiện thiếp nói đều là sự thật. Mong công tử đừng hiểu lầm.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ biết lắm. Thịnh tình cô nương bọn tại hạ rất cảm kích trong lòng.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy công tử muốn tạ ơn tiện thiếp bằng cách gì?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Cô nương muốn tại hạ tạ ơn bằng cách nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp chỉ mong công tử nghĩ cho kỹ để phân biệt được đâu là thù đâu là bạn.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Còn vị Hàn công tử kia thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Y về Phương gia đại viện rồi.

Lý Hàn Thu dằn giọng:

- Tại hạ muốn nói nếu vị đó còn ở đây thì cô nương không rảnh để nói chuyện với tại hạ.

Quyên Nhi nói:

- Công tử không hiểu nội vụ, mà lúc này tiện thiếp lại không thể nói rõ được. Tiện thiếp chỉ hy vọng các vị nên đi ngay càng sớm càng tốt vì...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Vì lẽ gì?

Quyên Nhi đáp:

- Vì Trương công tử kia sắp tới đó. Hắn mà đến đây thì thân thế hai vị tất bị bại lộ, nên không thể lưu lại đây được nữa.

Nàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Tiện thiếp mong rằng công tử tin lời, ít ra cũng tin là tiện thiếp không có ý làm hại các vị.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Địa vị cô nương ở đây thế nào? Cô ẩn mình trong này có dụng ý gì? Nếu cô không nói rõ thì khó mà tin được.

Quyên Nhi khẽ thở dài không đáp, nàng nói:

- Trương tam công tử thật chỉ còn cách đây một trăm dặm.

Câu này nàng nói thật khẽ, Lý Hàn Thu đứng đối diện mới nghe rõ. Nàng nói tiếp:

- Nhưng Phương viện chúa và Hàn nhị hiệp chưa tiếp được tin tức. Đại khái là tối nay họ sẽ đến đây. Vậy hai vị phải dời khỏi chốn này trước khi đêm tối Phương Tú mới khỏi hoài nghi. Hiện thời trong thành Kim Lăng rồng ẩn cọp nấp cực kỳ nguy hiểm. Những cao nhân khắp nơi tụ hội rất Nhiều. Phương Tú đã điều động mười mấy tay cao thủ và cho hàng trăm luồng nhãn tuyến theo dõi điều tra hành tung của các vị. Nếu các vị bị họ phát giác chắc gây nên một cuộc ác đấu cực kỳ khốc liệt.

Lý Hàn Thu thấy nàng nói có vẻ chân thật thì trong lòng bán tín bán nghi, chàng hỏi tiếp:

- Cô nương có lưu lại Kim Lăng không?

Chàng buột miệng hỏi rồi mới biết hỏi câu ấy là thừa mà lộ ra quá quan tâm đến nàng.

Quyên Nhi đáp:

- Cái mà tiện thiếp muốn đã tìm thấy rồi. Chỉ trong vòng ba ngày là lấy được rồi cũng đi ngay.

Lý Hàn Thu nói:

- Hành động của cô nương cực kỳ huyền bí khiến người ta khó mà hiểu được.

Quyên Nhi trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Công tử còn muốn gặp tiện thiếp hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu được gặp nữa cũng là hay lắm, nhưng liệu còn có thể gặp được không?

Quyên Nhi đáp:

- Có thể được. Nhưng lần này phiền công tử dời gót đến một nơi chờ tiện thiếp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ biết chờ cô nương ở đâu?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Công tử có nhớ căn tịnh xá ở trong núi không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Tại hạ nhớ rồi.

Quyên Nhi nói:

- Vậy là hay lắm! Sau đây ba ngày chúng ta sẽ hội diện tại tịnh xá vào lúc huỳnh hôn. Tiện thiếp chờ công tử cho đến trời sáng. Nếu mặt trời mọc mà công tử không tới thì tiện thiếp không chờ được nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Đối với cô nương tại hạ thiệt còn muốn hiểu Nhiều hơn, vậy sau đây ba ngày tại hạ nhất định y ước tới đó, trừ trường hợp không tới được mới phải chịu.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Khi chúng ta tái hội sẽ nói chuyện Nhiều. Tiện thiếp chẳng có chỗ nào huyền bí đâu...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tần Nhi sắp tới rồi. Y là cô gái đẹp nhất trong Phương gia đại viện thế mà Phương Tú để y bồi tiếp công tử là trân trọng lắm đấy. Y hy vọng mối tình Nhi nữ có thể cột gan dạ anh hùng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tần Nhi là người như thế nào? Có võ công không?

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Y là người tuyệt thông minh lại hiểu võ công nhưng y rất trong sạch. Y ở Phương gia đại viện từ thuở nhỏ không mấy khi ra ngoài nên ít duyệt lịch nhân tình thế thái.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Y cứ luẩn quẩn bên mình tại hạ thì làm sao mà đi được?

Quyên Nhi ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Ông bạn công tử biết Nhiều hiểu rộng. Tiện thiếp chắc từ giờ đến trưa y sẽ tới tìm công tử. Khi ấy công tử tìm cơ hội nói với y hay là xong. Còn Tần Nhi…

Nàng chau mày ngẫm nghĩ:

- Hay hơn là đem cả cô ta đi.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Đem cả cô ta đi?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Cô là lá mộc che đỡ tốt nhất. Có y đi thì Phương Tú mới bớt dạ hoài nghi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Quyên Nhi đáp:

- Công tử điểm huyệt rồi nói rõ nội tình để cô ta quyết định. Công tử có thể lộ chân tướng cho Tần Nhi coi. Cô có nói cho Phương Tú biết cũng không sao. Đồng thời công tử mượn miệng cô bày kế nghi binh khiến Phương Tú không thể phán đoán được hành tung của hai vị.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tại hạ tưởng báo mối thù cả nhà bị sát hại, chỉ giết xong Giang Nam Song Hiệp thì mãn nguyện, thực không muốn sinh chuyện cho hao phí tâm cơ.

Quyên Nhi nói:

- Công tử đã bị lôi cuốn vào luồng nước xoáy thì dễ gì mà thoát ra được. Hơn nữa tính chuyện giết hai người đó không phải chuyện dễ dàng. Hiện giờ Giang Nam Song Hiệp thực lực rất mạnh. Nếu công tử ra mặt xung đột với họ tất bị thất bại.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Vậy tại hạ nhất nhất nghe lời cô nương là xong.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Thế mới được. Công tử hãy ngồi xuống để tiện thiếp nắn gân cốt cho.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Làm như vậy sao tiện?

Quyên Nhi đáp:

- Công tử đừng quên mình là thượng khách của Phương Tú mà tiện thiếp chỉ là tên nữ tỳ trong Phương gia.

Lý Hàn Thu đáp:

- Nhưng cô nương đã có Hàn công tử.

Quyên Nhi đáp:

- Y rất đa tình với tiện thiếp, nhưng tiện thiếp chỉ lợi dụng y mà thôi. Công tử hãy ngồi xuống. Còn gì để ba ngày nữa sẽ nói.

Lý Hàn Thu không sao được đành theo lời ngồi xuống.

Quyên Nhi thò những ngón tay búp măng nắn vai Lý Hàn Thu. Xem chừng nghề này cô rất thạo, khiến cho chàng thấy cảm giác cực kỳ khoan khoái.

Lý Hàn Thu từ từ nhắm mắt lại nghĩ thầm:

- Giả tỷ lúc bình thời được cô nắn thế này thì hay quá, nhưng hiện nay tình thế đang rắc rối, mình không muốn mà nàng cũng cứ làm.

Sau một lúc bỗng nghe có tiếng bước chân người vọng lại.

Lý Hàn Thu mở bừng mắt ra thấy thiếu nữ áo hồng là Tần Nhi đang từ từ tiến vào.

Quyên Nhi dừng tay lại hỏi:

- Tần muội muội! Công việc xong cả chưa?

Tần Nhi mỉm cười nói:

- Viện chúa muốn cho tiểu muội chầu chực Tam công tử.

Quyên Nhi nói:

- Vậy càng hay! Ta đi đây.

Rồi nàng cất bước ra ngoài. Tần Nhi khẽ nói:

- Tỷ tỷ hãy lưu bộ!

Quyên Nhi dừng bước hỏi:

- Việc chi vậy?

Tần Nhi nhẹ gót tới bên Quyên Nhi thì thầm mấy câu.

Quyên Nhi nói:

- Được rồi!

Tần Nhi hai má đỏ hồng, từ từ cúi đầu xuống.

Quyên Nhi ngửng đầu lên nhìn Lý Hàn Thu lần nữa rồi khoan thai bước ra khỏi khoang thuyền.

Tần Nhi chờ Quyên Nhi đi xa rồi mới tiến lại trước mặt Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn chàng, dường như muốn nói gì nhưng không thốt nên lời.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười hỏi:

- Phương viện chúa nói gì với cô nương?

Tần Nhi bẽn lẽn nhỏ nhẹ đáp:

- Phương viện chúa nói cho tiểu tỳ hay người muốn tiểu tỳ chiêu đãi công tử.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phương viện chúa muốn cô nương chiêu đãi tại hạ cách nào?

Tần Nhi đáp:

- Phương viện chúa bảo công tử là đấng anh hùng. Con người anh hùng thường rất đa tình. Tiểu tỳ... tiểu tỳ...

Lý Hàn Thu biết có chỗ khó nói, liền cười hỏi:

- Có phải Phương viện chúa có ý muốn cô nương hết lòng hết ý chiêu đãi, tại hạ muốn sao cũng được?

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Dạ! Chính là thế đó!

Lý Hàn Thu thấy cô rất chất phác liền cười hỏi:

- Bất luận ý Phương viện chúa thế nào, tại hạ chỉ hỏi cô nương tính sao?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ nhất thiết theo mệnh lệnh của viện chúa.

Lý Hàn Thu giả vờ buông tiếng thở dài, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Tần Nhi giương cặp mắt tròn xoe hỏi:

- Công tử bực mình rồi phải không?

Lý Hàn Thu ngập ngừng đáp:

- Bực mình thì không dám, nhưng…

Tần Nhi nóng ruột hỏi:

- Nhưng làm sao?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Quyên cô nương đã hai ba lần cảnh cáo phải đi ngay mà lại cần mượn sức Tần Nhi mới khiến cho Phương Tú khỏi nghi ngờ.

Chàng nghĩ vậy liền cười đáp:

- Nhất thiết cô nương đều tuân mệnh viện chúa khiến cho tại hạ cảm thấy có điều miễn cưỡng cô nương thái quá?

Tần Nhi hỏi:

- Miễn cưỡng thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Miễn cưỡng chính mình cô nương. Cô nương là người thông minh chắc tự hiểu rồi.

Tần Nhi nhìn chầm chặp vào mặt Lý Hàn Thu.

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đột Nhiên hai má đỏ hồng ra chiều bẽn lẽn nói:

- Công tử đừng hiểu lầm. Tiểu tỳ được theo công tử là mãn nguyện lắm rồi!

Lý Hàn Thu phấn khởi tinh thần, mỉm cười nói:

- Tần nương! Cô ở Kim Lăng đã lâu chắc thuộc hết đường đất chốn này rồi?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ rất ít được ra ngoài.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta dạo chơi ngắm phong cảnh thành Kim Lăng được không?

Tần Nhi đáp:

- Được lắm! Tiểu tỳ đi bẩm với viện chúa để người sai sắp ngựa cho chúng ta, đồng thời phái mấy tên tùy tùng quen biết hình thế để dẫn đường.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Tại hạ không muốn đi Nhiều người, chỉ một mình cô nương theo là đủ.

Tần Nhi mỉm cười rất tươi nói:

- Để tiểu tỳ đi bẩm viện chúa.

Lý Hàn Thu dặn:

- Được rồi! Ý viện chúa thế nào cô nương mau trở lại báo cho tại hạ biết. Tại hạ còn muốn xem tỷ võ trên hoa đài, vậy chúng ta cần về sớm.

Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ biết rồi.

Cô nói xong lật đật đi ngay.

Lý Hàn Thu đủng đỉnh bước ra ngoài khoang thuyền ngó cảnh vật tứ bề. Chàng thấy con thuyền của mình ở chính giữa, bốn mặt đều có thuyền bè liên tiếp tựa hình hoa mai.

Lúc này Lôi Phi cũng đang đứng ở đầu thuyền dòm ngó. Y nhìn thấy Lý Hàn Thu đứng đàng xa liền chắp tay nói:

- Công tử bình yên đấy a?

Thanh âm y rất lớn, hiển Nhiên khiến cho mọi người xung quanh đều nghe tiếng.

Lý Hàn Thu vẫy tay nói:

- Qua đây!

Lôi Phi dạ một tiếng rồi hối hả đi tới đứng bên Lý Hàn Thu, thái độ rất cung kính.

Hai người đều biết rõ trong thuyền bè bốn mặt hiện đang có Nhiều con mắt dòm ngó mình. Vì vậy cần phải giả vờ như không có chuyện gì. Thái độ càng trầm tĩnh chừng nào hay chừng nấy.

Lôi Phi ngoảnh đầu nhìn bốn phía rồi lớn tiếng hỏi:

- Công tử coi phong cảnh Giang Nam so với đất Tần của chúng ta thế nào?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Giang Nam xinh đẹp ở chỗ hoa cỏ tốt tươi muôn hồng nghìn tía, oanh hót líu lo khiến người ta phải say sưa mê mệt. Còn đất Tần chúng ta thì một màu tuyết phủ trắng xóa, thông reo vi vút. Mỗi nơi có một cảnh tượng đặc biệt.

Bỗng phía sau có người lặp lại:

- Hay cho phong cảnh mỗi nơi có chỗ đặc biệt.

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại chính là Phương Tú.

Đi sau Phương Tú là cô gái áo hồng Tần Nhi.

Lôi Phi vội chắp tay chào:

- Tại hạ bái kiến Phương đại hiệp.

Phương Tú xua tay đáp:

- Bất tất phải đa lễ.

Rồi hắn quay lại ngó Tần Nhi, hỏi Lý Hàn Thu:

- Tại hạ nghe cô này nói thế huynh muốn đi du ngoạn phong cảnh thành Kim Lăng, phải vậy không?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ có bàn với cô nương như vậy, song nếu có điều bất tiện thì thôi.

Phương Tú cười ha hả nói:

- Làm gì mà bất tiện? Phương mỗ đã bảo chúng sắp ngựa cả rồi. Không hiểu thế huynh giờ nào động thân?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ muốn đi sớm về sớm. Nếu có thể thì đi ngay bây giờ.

Phương Tú nhìn Tần Nhi nói:

- Cô phải hầu hạ Trương công tử cho cẩn thận!

Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ xin tuân mạng.

Phương Tú đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lẽ ra Phương mỗ dẫn đường cho thế huynh nhưng bận rộn quá khó mà đi được. Chờ cuộc hoa hội đêm nay kết thúc Phương mỗ sẽ đi du ngoạn với thế huynh một chuyến.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ không dám làm phiền Phương đại hiệp, được Tần cô nương đi theo tại hạ cũng cảm kích lắm rồi.

Phương Tú tươi cười chắp tay cáo từ.

Tần Nhi khoan thai bước lại trước mặt Lý Hàn Thu hỏi:

- Ngựa sắp rồi công tử định bao giờ đi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô nương đi thu xếp để lên đường ngay.

Lôi Phi không hiểu vì lẽ gì Lý Hàn Thu lại đòi đi một cách đột ngột, y rất băn khoăn trong dạ nhưng không tiện hỏi.

Bỗng nghe Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ không cần thu xếp gì nữa.

Lôi Phi ngửng đầu nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Thiếu chủ! Thuộc hạ có đi theo không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Có chứ!

Lôi Phi dạ một tiếng rồi trở gót đi luôn.

Lát sau y trở lại hỏi:

- Thiếu chủ định đi ngay ư?

Lý Hàn Thu gật đầu rồi đưa mắt nhìn Tần Nhi nói:

- Phiền cô nương dẫn đường.

Tần Nhi đi trước dẫn hai người xuống con thuyền nhỏ khác cho đẩy vào bờ.

Trên bờ đã có ba con ngựa tốt chờ sẵn. Hai gã trang hán đứng sẵn giữ ngựa.

Tần Nhi khẽ nói:

- Mời công tử thượng mã.

Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi tung mình nhảy lên lưng ngựa.

Tần Nhi cũng lên ngựa rồi khẽ hỏi:

- Công tử định đi chơi nơi nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không thuộc địa thế. Tùy cô nương dọn đi đâu thì đi.

Tần Nhi hỏi:

- Tiểu tỳ dẫn công tử đi coi vũ hoa đài nhé?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hay lắm! Xin cô nương đi trước dẫn đường.

Chương 68 - Tìm kế hoạch trở về Hoa hội

Tần Nhi giật cương cho ngựa chạy về phía trước.

Lý Hàn Thu đi sau Tần Nhi. Còn Lôi Phi đi sau rốt.

Đi chừng được vài dặm, Lôi Phi đột nhiên phóng ngựa lao đi như tên bắn vọt đến bên Lý Hàn Thu, khẽ hỏi chàng:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lôi huynh cứ đi lát nữa sẽ rõ.

Rồi chàng gia roi cho ngựa chạy mau theo kịp Tần Nhi.

Gần tới Vũ Hoa Đài, bốn mặt đều là hoang dã vắng vẻ.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi Tần Nhi:

- Tần cô nương! Phía bên kia rừng cây là chỗ nào?

Tần Nhi đáp:

- Đó là khu vực quạnh hiu, chỉ có cỏ dại cùng rừng tạp chẳng có chi đẹp đẽ mà thưởng ngoạn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng chỗ đó bí ẩn lắm phải không?

Tần Nhi đáp:

- Đã là nơi không có vết chân người thì dĩ nhiên là bí ẩn.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy chúng ta qua đó xem sao.

Tần Nhi ngơ ngác một chút rồi cười nói:

- Được rồi? Tiện thiếp dẫn công tử tới đó.

Đoạn cô phóng ngựa đi trước. Xuyên qua khu rừng rậm quả nhiên đến nơi cỏ dại mọc đầy cao tới ngang vai. Bốn bề vắng ngắt không một bóng người.

Lý Hàn Thu dừng ngựa lại nói:

- Nơi đây quả nhiên tịch mịch hoang vu.

Tần Nhi mỉm cười nói:

- Tiệp thiếp đã bảo mà công tử không tin.

Lý Hàn Thu xuống ngựa, vẫy tay nói:

- Tần cô nương! Cô nương hãy qua đây!

Tần Nhi liền xuống ngựa, cô ra vẻ thẹn thò cúi đầu chạy lại hỏi:

- Công tử có điều chi dạy bảo.

Lý Hàn Thu từ từ ngồi xuống đập tay vào đám cỏ rồi giục:

- Cô nương hãy ngồi xuống đây.

Tần Nhi do dự một chút rồi ngập ngừng hỏi:

- Công tử có điều chi muốn nói.

Lý Hàn Thu đưa tay ra, Tần Nhi đột nhiên cúi gầm mặt xuống nhưng cũng thò bàn tay nhỏ nhắn đặt vào lòng bàn tay Lý Hàn Thu.

Hai bàn tay đụng vào nhau khiến trong lòng hai người đều rung động.

Lý Hàn Thu di động ngón tay, đột nhiên chàng nắm chặt lấy uyển mạch Tần Nhi.

Tần Nhi giật mình kinh hãi bỗng nàng ngửng đầu ngó Lý Hàn Thu hỏi:

- Công tử có ý gì vậy?

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài đáp:

- Tại hạ không phải là Trương tam công tử.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Thế ra công tử trá hình ư?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Có điều cô nương bất tất sợ hãi, vì tại hạ tuyệt không có ý gia hại cô nương.

Tần Nhi định thần lại thủng thẳng hỏi:

- Tướng công là ai? Sao lại giả mạo Trương tam công tử?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ ư? Chẳng dấu gì cô nương, tại hạ chính là kẻ thù mà Phương viện chúa đang truy tầm. Nực cười ở chỗ đã hai bữa nay, tại hạ ở luôn bên mình y mà y không phát giác ra được, lại còn phái hàng trăm tay cao thủ đi dò la truy nã.

Tần Nhi giương cặp mày lá liu lên chậm rãi hỏi:

- Tướng công nắm uyển mạch tiện thiếp là có dụng ý gì?

Lý Hàn Thu nghiêm nét mặt đáp:

- Tại hạ chỉ muốn nói rõ mấy điều cho cô nương hay chứ không có ý gì khác.

Tần Nhi nói:

- Tướng công nói đi! Tiện thiếp đang lắng tai đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Phương viện chúa mà cô nương đem lòng kính ngưỡng đó chỉ giả danh hào hiệp mà thực ra là tên cường bạo. Bề ngoài hắn giả đạo đức mà bề trong là một đứa hung ác chẳng điều gì không dám làm.

Tần Nhi thét lên:

- Tướng công đừng thóa mạ y!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao? Cô nương không tin lời tại hạ ư?

Tần Nhi đáp:

- Nhất định không tin! Trăm ngàn lần không tin! Phương viện chúa là một nhân vật khoan hồng đạo đức. Người coi bọn tiện thiếp như con cái.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Nếu vậy thì tại hạ càng phục hắn về chỗ khéo giả đạo đức...

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương ở ngay trong Phương gia đại viện phải không?

Tần Nhi đáp:

- Phải rồi! Tiện thiếp ở trong đó từ nhỏ cho tới khi khôn lớn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy tình hình trong Phương gia đại viện chắc cô nương biết hết?

Tần Nhi đáp:

- Từ một gốc cây một ngọn cỏ mọc ở chỗ nào, tiện thiếp cũng không sót.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy những cơ quan trùng điệp trong Phương gia đại viện cô nương có biết không?

Tần Nhi đáp:

- Vì tiếng nghĩa hiệp của Phương viện chúa lớn quá nên bọn đạo tặc ghét cay ghét đắng tìm hết cách gia hại, Phương viện chúa bất đắc dĩ phải bố trí những cơ quan để đề phòng có người vào

đánh lén.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Nếu hắn quả là hão nhân thì đã chả đem tấm thân thanh bạch của cô nương để bồi tiếp anh chàng Trương tam công tử giả mạo này.

Tần Nhi chưng hửng cúi đầu xuống không nói gì.

Hồi lâu cô mới thủng thẳng hỏi:

- Tướng công là ai? Có cừu hận gì với Phương viện chúa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Hắn hạ sát song thân tại hạ lại giết hết cả gia nhân bộc phụ. Mối thù đó có nên trả không?

Tần Nhi đáp:

- Nếu lời tướng công là đúng sự thực thì dĩ nhiên phải trả. Nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng làm sao?

Tần Nhi đáp:

- Vì lẽ gì Phương viện chúa giết chết lệnh song thân và chu lục cả nhà? Tình thực mà nói nếu lệnh tôn là một tên đại đạo lục lâm thì viện chúa giết đi là phải.

Lý Hàn Thu nghe Tần Nhi mạt sát song thân, chàng biến sắc cơ hồ muốn nổi nóng, nhưng chàng cố nhẫn nại nói:

- Sở dĩ hắn hạ sát tiên phụ chỉ vì người đã phát giác ra những hành động bí ẩn của hắn, nên hắn giết đi để bịt miệng.

Tần Nhi lại hỏi:

- Lệnh tôn là ai?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Phải chăng cô nương muốn hỏi tên vong phụ?

Tần Nhi đáp:

- Nếu bữa nay tướng công không giết tiện thiếp thì sau này tiện thiếp sẽ hỏi được thanh danh của lệnh tôn hồi sinh tiền thế nào?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Cô nương thám thính ở nơi Giang Nam Song Hiệp chăng?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Dĩ nhiên tiện thiếp phải hỏi dò người khác mới biết rõ được sự thực.

Lý Hàn Thu giơ ngón tay ra điểm vào hai chỗ huyệt đạo Tần Nhi rồi nói:

- Hay lắm! Tiên phụ là Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ nói thế là đủ, còn tin hay không thì ở cô nương. Tại hạ điểm huyệt cô bằng thủ pháp rất nhẹ, cô chỉ cần vận khí giải huyệt, Nhiều là bốn giờ ít là hai giờ liền tự giải khai được.

Dứt lời Lý Hàn Thu đứng dậy cắm đầu đi ngay.

Tần Nhi vội la gọi:

- Tam công tử hãy dừng bước!

Lý Hàn Thu quay mặt nói:

- Tại hạ họ Lý. Trương tam công tử là tên giả, cô nương nên nhớ rỏ.

Tần Nhi gọi lại:

- Lý công tử!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương còn điều chi dạy bảo?

Tần Nhi hỏi:

- Có phải công tử đã bôi thuốc dịch dung?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Đúng thế! Nhưng cô nương hỏi làm chi?

Tần Nhi đáp:

- Công tử có thể cạo thuốc đi để tiện thiếp coi chân tướng được chăng? Không chừng sau này chúng ta còn có cơ hội gặp mặt.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Để thị coi chân tướng về tả lại với Phương Tú cho hắn phải một phen kinh hãi càng hay.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Cô nương coi rồi về mách Phương viện chúa hay chứ?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp không cho y biết đâu.

Lý Hàn Thu đưa tay lên vuốt hết dược vật rồi lấy trong bọc ra một tấm khăn lụa lau mặt sạch đi

nói:

- Cô nương nên nhớ kỷ để về mà tả lại với Phương Tú.

Tần Nhi nói:

- Tiện thiếp đã bảo không cho y hay.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương cho hắn biết càng tốt.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ mong rằng hắn giữ mình cho kỷ để tại hạ đến chặt đầu báo thù cho phụ thân.

Tần Nhi khẻ thở dài nói:

- Nếu sau này tiện tiếp kiếm được đầy đủ bằng chứng là tướng công nói thiệt thì tiện thiếp sẽ hết sức giúp đỡ. Thôi tướng công đi đi!

Lý Hàn Thu tự nhủ:

- Con nha đầu này tuy nhỏ tuổi, nhưng quan niệm thị rất mãnh liệt. Chàng ngó lại Tần Nhi hai lần rồi mới trở gót ra đi.

Lý Hàn Thu ra khỏi khu rừng nhỏ đã thấy Lôi Phi kìm ngựa đứng chờ. Chàng khẽ hỏi:

- Lý đệ giết thị rồi chăng?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chỉ điểm huyệt thị bằng thủ pháp rất nhẹ.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Lý đệ để lộ chân tướng cho thị thấy rồi ư?

Lý Hàn Thu nhảy lên lưng ngựa đáp:

- Tiểu đệ muốn thị trở về nói cho Phương Tú nghe để gieo vào lòng hắn thêm Nhiều mối nghi ngờ.

Lôi Phi nói:

- Phương pháp này cũng hay đấy. Có điều tiểu huynh chưa hiểu vì lẽ gì đột nhiên Lý đệ rời khỏi hoa thuyền đúng lúc chúng ta đã khiến cho Phương Tú cùng Hàn Đào hết lòng ngờ vực. Tiểu huynh nghĩ rằng lúc này chúng ta bỏ đi thật đáng tiếc.

Lý Hàn Thu vừa phóng ngựa chạy đi vừa đáp:

- Chúng ta không đi không được.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vì Trương tam công tử thật chiều nay sẽ tới Kim Lăng, chúng ta không khỏi bại lộ hành tung.

Lôi Phi hỏi:

- Sao Lý đệ lại biết rõ thế.

Lý Hàn Thu đáp:

- Quyên cô nương đã đến báo tin.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy là càng lạ nữa! Trương tam công tử chiều nay tới Kim Lăng, Phương Tú còn chưa hay mà sao Quyên cô nương đã biết trước?

Lý Hàn Thu nói:

- Y biết chúng ta giả trang, nếu có lòng gia hại thì đã báo Phương Tú rồi. Điểm này đủ chứng minh y là bạn với mình không phải thù. Hay ít ra y tuyệt không có ý gia hại mình. Y nói Trương tam công tử tới đây là một điều đích xác chẳng thể không tin được.

Lôi Phi khẽ nói:

- Quyên cô nương thật là con người kỳ quái! Cô ta rất thần bí, tuy còn nhỏ tuổi mà biết rất Nhiều chuyện.

Lý Hàn Thu nói:

- Y lại quen rất Nhiều người dường như đang tiến hành một vụ gì khá quan trọng.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh khó hiểu nhất là chỗ cô ta quen biết Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Địa vị của Đàm Dược Sư trong võ lâm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Người võ lâm rất kính mộ lão mà cũng có người tức giận lão.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cái đó có vẻ mâu thuẫn. Sao lại có người oán hận lão?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó chỉ chính lão mới biết mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão là người thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tính lão kỳ lắm! Lão không làm điều gì tàn ác, thường làm việc thiện. Nhưng những điều thiện đó lúc nào lão thích làm thì làm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Y thuật lão rất tinh thâm, đến độ h người nào đã tắt thở là lão có thể cải tử hồi sinh. Nghe nói những người được lão cứu chữa chưa một ai chết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế là hay lắm chứ còn gì nữa?

Lôi Phi cười đáp:

- Nhưng y lại khiếm khuyết về đức hạnh cứu nhân độ thế. Gặp lúc cao hứng lão không tiếc công tiếc thuốc, cố tình cứu chữa. Còn gặp lúc lão không thích thì bệnh nhân chết ngay trước mắt, lão cũng chẳng động lòng.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!

Lôi Phi nói:

- Nhưng dù sao người đời cũng không thể oán trách lão được…

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vì lão cứu chữa cho ai cũng không lấy tiền, lào không phải là thầy lang treo biển chiêu khách.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nói thế thì ra Đàm Dược Sư là quái nhân hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Cho đến nay trên chốn giang hồ chưa nhận định được lão là người hay, hay người dở. Có người cho lão rất tồi, có người cho lão rất tốt. Sau nữa có người bảo lão là một nhân vật ở giữa hai ngã chánh tà. Lão muốn tránh sự phiền Nhiễu về sau phải thiên cư, chẳng biết trú sở ở đâu nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sau lào còn xuất hiện trên chốn giang hồ không?

Lôi Phi đáp:

- Lão thường vẫn xuất hiện, nhưng thời gian không nhất định, càng về sau càng thưa dần...

Y đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Kể về vai vế thì Quyên Nhi chẳng thể nào đi đôi với Đàm Dược Sư được, thế mà dường như hai người rất quen nhau.

Lý Hàn Thu nói:

- Chao ôi! Sau đây hai đứa chúng ta phải tìm hiểu Quyên Nhi thêm mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Làm sao mà hỏi được?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vì Quyên cô nương ước hẹn với tiểu đệ sau ba ngày sẽ đến hội kiến tại tịnh xá.

Lôi Phi kìm dây cương ngựa lại hỏi:

- Nếu vậy thì chúng ta không dời hẳn Kim Lăng ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Chúng ta tìm một nơi ẩn mình không để cho Phương Tú tìm thấy.

Chàng trầm ngâm một chút rồi tiếp:

- Có điều tiểu đệ nhận thấy việc này rất khó, vì Phương Tú tất nhiên sẽ động viên hết cả thuộc hạ để lùng kiếm bọn mình.

Lôi Phi ngẩng đầu trông chiều trời nói:

- Nếu Phương Tú chưa phái người theo dõi hành tung chúng ta vì hắn chưa biết nội tình. Vậy chúng ta lại bôi thuốc dịch dung và hóa trang làm người khác ẩn mình ở Kim Lăng vẫn còn kịp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ chúng ta biết ẩn vào đâu?

Lôi Phi đáp:

- Lại trở về dưới đài hoa hội để coi tình hình tỷ võ. Nếu mình không theo dõi được cho đến hết thì thành ra câu chuyện có đầu mà chả có đuôi, há chẳng đáng tiếc ru?

Lý Hán Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Phải rồi! Đấy mới chính là nơi an toàn nhất, vì Phương Tú quyết không ngờ tới chúng ta còn dám trở về hoa hội.

Lôi Phi nói:

- Hiện giờ công việc trọng yếu nhất là phải làm sao dấu được đôi ngựa này. Nếu để Phương Tú theo dõi vết chân ngựa và hiểu lầm là chúng ta cưỡi ngựa đi xa rồi, có thể lão mới không ngờ mình quay trở lại coi hoa hội.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Muốn giấu hai con tuấn mã này thì chỉ có biện pháp duy nhất là giết chúng đi và giấu cả yên cương, ngoài ra chẳng còn biện pháp nào khác.

Nhưng chàng thấy Lôi Phi bắt ngựa cho chạy lên một trái núi xa xa.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ khẽ hỏi:

- Lôi huynh! Chúng ta đi đâu thế này.

Lôi Phi đáp:

- Con ngựa là vật vô tri. Chúng ta mà giết nó đi thì thật là tàn nhẫn!

Lý Hàn Thu nói:

- Đúng thế!

Lôi Phi cười nói:

- Chúng ta đã không nỡ giết ngựa thì chỉ có cách dùng nó làm kế nghi binh.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kế nghi binh thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta cưỡi ngựa lên núi thì cho đến chỗ không trèo được nữa sẽ bỏ ngựa mà đi bộ.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Hay lắm! Bọn họ có theo vết chân tìm tới chỗ không lên được nữa thì tự nhiên tưởng là chúng ta vào ẩn trong rừng.

Lôi Phi nói:

- Phương Tú há phải là hạng dễ lừa gạt? Chúng ta phải bò lên núi thật sự rồi sau sẽ quay trở lại.

Lý Hàn Thu đột nhiên chau mày nói:

- Có một điều tiểu đệ e rằng Lôi huynh quên mất.

Lôi Phi hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chúng ta muốn vào trường tỷ võ, cần phải có thiếp mời mới được.

Lôi Phi thò tay vào bọc móc ra hai tấm thiếp cười nói:

- Thiếp mời tiểu huynh đã chuẩn bị rồi, Lý đệ bất tất phải nhọc lòng.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Nếu vậy thì Lôi huynh suy tính sâu xa thật.

Lôi Phi cười hỏi:

- Tiểu huynh đã mang danh "Thần Thâu" thì cũng phải có cái gì khác người, chẳng lẽ để đời gọi uổng hay sao?

Lý Hàn Thu cũng cười xòa rồi vọt ngựa về phía trước.

Chàng nhất thiết theo kế hoạch của Lôi Phi, bỏ ngựa trèo lên núi đi tới bên khe suối lại thay đổi sắc mặt.

Lôi Phi hóa trang làm một lão già gầy khẳn gầy kheo, Lý Hàn Thu giả dạng một người tướng mạo bình thường.

Lôi Phi lại lấy hai bộ áo cho hai người thay đổi, còn quần áo cũ thì vùi xuống đất lấp đi. Đoạn theo đường vòng quanh xuống núi.

Lôi Phi lấy tấm thiếp mời giao cho Lý Hàn Thu và bảo chàng:

- Chúng ta chia đường mà đi để họ khỏi nghi ngờ. Khi nào trường tỷ võ rồi sẽ gặp nhau ở gốc Tây Bắc phía dưới đài.

Lý Hàn Thu gật đầu đón lấy danh thiếp.

Chàng chờ cho tới lúc lên đèn mới đi đến hội trường.

Cách phòng vệ hội trường bữa nay càng nghiệm mật hơn. Bốn mặt đèn lửa sáng như ban ngày.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thì thấy mấy chiếc hoa thuyền đã áp mạn vào bờ.

Trong thuyền lấp loáng ánh đèn lửa chứ không sáng tỏ nhưng người bên trên bờ cũng như người dưới thuyền đều ra chiều lật đật.

Đột nhiên Lý Hàn Thu nhìn thấy một thiếu nữ mặc áo hồng hấp tấp từ trong thuyền chạy ra nhảy lên bờ.

Lập tức có hai đại hán cùng đi với thiếu nữ.

Tuy thiếu nữ lật đật đi ngay, nhưng Lý Hàn Thu cũng nhìn rõ đó chính là Tần Nhi. Thái độ hấp tấp của cô khiến cho chàng biết có việc khẩn cấp.

Tiếp theo, Phương Tú từ trong khoang thuyền đi ra.

Lý Hàn Thu đã biết lão là con người gian hoạt đa nghi, chàng không dám nhìn xuống chiếc thuyền hoa bữa trước. Tay cầm thiếp mời giơ ra rồi đi thẳng vào trường tỷ võ. Chàng bước tới gốc Tây Bắc dưới đài đã thấy Lôi Phi ngồi trên một chiếc ghế gỗ chờ sẵn rồi.

Hai người đưa mắt nhìn nhau chứ không cất tiếng hô hoán.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang đảo nhìn bốn phía một lượt thì thấy đêm nay trong trường có tới trên hai trăm người, đến coi nhưng không náo Nhiệt như hai đêm trước. Thế là số người vẫn đông không kém.

Đột nhiên trong thuyền hơi nhốn nháo. Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thấy Hàn Đào dẫn một người nai nịt gọn gàng mặc áo màu lam, ngoài khoác áo choàng. Người này hãy còn trẻ tuổi từ từ đi vào trong trường ngồi xuống ghế hàng đầu.

Vì chàng ngồi cách xa nên không nhìn rõ tướng mạo người đó nhưng cũng thấy gã có dáng một thiếu niên anh tuấn.

Ngồi bên Hàn Đào còn một chàng thiếu niên võ phục khác, lưng đeo trường kiếm. Gã chính là Trương Tử Lâu.

Lý Hàn Thu kinh hãi nghĩ thầm:

- Giang Nam Song Hiệp quả có tài dụ người. Mới vỏn vẹn một đêm mà đã thuyết phục được Trương Tử Lâu về với phe chúng.

Chàng lấy làm lạ tại sao Phương Tú lại chưa đến.

Bỗng mấy tiếng thanh la báo hiệu vang lên.

Mụ Kim ma béo chù béo chụp từ từ bước ra trước đài khoanh tay thi lễ, tự giới thiệu:

- Lão thân là Kim Ma. Tưởng các vị đều đã biết rồi...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chuyến này những vị cao thủ võ lâm tới dự hội Nhiều quá khiến bọn lão thân phải rút ngắn nhật trình cuộc tỷ võ kén rể ngắn hơn thời gian đã định trước. Mới trong hai đêm đã tỷ đấu mười trận. Đêm nay chỉ còn hai trận chót là kết thúc được. Lão thân hy vọng trong các vị đây còn Nhiều cao thủ đăng đài để thắng nốt hai trận rồi dắt người đẹp về theo. Giang Nam Song Hiệp đã chuẩn bị những của hồi môn rất hậu. Lão thân xin có lời chúc mừng trước các vị hai chữ nhân tài lưỡng đắc.

Mụ nói xong lật đật lui vào hậu đài.

Tiếp theo là một thiếu nữ diễm lệ mình mặc võ phục màu xanh từ từ tiến ra.

Dưới ánh đèn sáng tỏ, Lý Hàn Thu phát giác ra thiếu nữ áo xanh này quả nhiên so với những thiếu nữ xuất tịch hai đêm trước còn có phần xinh đẹp hơn. Chàng lẩm bẩm:

- Mười hai ả hoa nữ đúng là mỗi cô đẹp hơn một tầng.

Bỗng thấy thiếu nữ áo xanh đưa khóe mắt ngó người dưới đài một lượt rồi hé miệng anh đào cất tiếng:

- Tiện thiếp là Trân Vi. Vị nào muốn tứ giáo xin mời lên đài.

Cô nói ít lời thái độ rất đoan trang. Dứt lời cô lui vào giữa đài đứng nghiêm chỉnh.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Những cô hoa nữ về sau chẳng những đẹp hơn e rằng bản lãnh cũng cao thâm hơn. Cô này mặt lạnh như tiền rất hợp với kiếm đạo về công phu dưỡng khí, chắc kiếm thuật cô phải có chỗ hơn người.

Trân Vi chờ lâu chưa thấy ai lên lại ngó xuống đài nói:

- Nếu trong các vị đây không có ai dám đăng đài thí thì tiện thiếp đành rút lui vậy.

Bỗng có tiếng cười khanh khách nói:

- Cô nương nói vậy chẳng hóa ra coi thường anh hùng thiên hạ lắm ư?

Chưa dứt lời, một bóng người nhảy vọt lên đài.

Lý Hàn Thu định thần nhìn xem ai thì thấy người đăng đài, vào trạng 27, 28 tuổi, mình mặc áo lam coi ra vẽ một chàng thư sinh.

Trân Vi ngắm người mới lên, vẻ mặt lạnh lẽo đột nhiên trên môi cô thoáng lộ một nụ cười lên tiếng:

- Xin công tử báo danh đi!

Người áo lam đáp:

- Tại hạ là Hạ Hầu Phương. Xin cô nương nhẹ tay cho.

Trân Vi nói:

- Trong cuộc tỉ võ, ai cũng phô trương tài nghệ Hạ Hầu công tử bất tất phải khiêm nhượng...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Công tử muốn giao đấu bằng kinh khí hay là tỉ thí quyền chưởng.

Hạ Hầu Phương đáp:

- Khách phải theo chủ. Cô nương tinh thâm về thứ gì thì chúng ta tỉ thí thứ đó.

Tuy gã nói rất uyển chuyển dễ nghe, song có ý tự phụ.

Trân Vi ồ lên một tiếng rồi nói:

- Đáng lý công tử có quyền chọn lựa, nhưng công tử lại bỏ quyền đó thì tiện thiếp xin tuân mệnh. Chúng ta tỉ kiếm được không?

Hạ Hầu Phương đáp:

- Được lắm!

Trân Vi từ từ bước tới trước gia binh, rút lấy một thanh bảo kiếm rồi nói:

- Mời công tử lựa binh khí.

Hạ Hầu Phương tiến lại rút lấy thanh trường kiếm nói:

- Xin cô nương ra tay đi!

Trân Vi cầm kiếm để trước ngực đáp:

- Mời công tử động thủ trước.

Hạ Hầu Phương mỉm cười nói:

- Xin cô nương hãy coi chừng!

Gã từ từ phóng kiếm đâm tới.

Trân Vi lùi lại ba bước. Vẻ mặt cô ra chiều thưởng thức chiêu số của đối phương. Nhưng vẻ thản nhiên bỗng tiêu tan ngay, thay thế bằng nét mặt kinh ngạc.

Hạ Hầu Phương nói:

- Cô nương hãy coi chừng! Chiêu kiếm thứ hai của tại hạ phóng tới đó.

Hắn vừa nói vừa phóng kiếm mau lẹ tuyệt luân.

Trân Vi phung tay phải một cái. Hai thanh kiếm đụng nhau bật lên một tiếng choang choảng rùng rợn.

Chương 69 - Áp trại cô nương đả bại song hào kiệt

Lý Hàn Thu thấy hai người mới tiếp xúc mấy chiêu đã đi vào cuộc đấu ác liệt thì trong lòng không khỏi kinh hãi tự hỏi:

- Anh chàng Hạ Hầu Phương này kiếm thuật rất tinh thâm không hiểu y ở đâu tới đây?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì cuộc đấu trên đài lại biến chuyển đến giai đoạn khủng khiếp hơn.

Những người dưới đài dường như đều bị cuộc chiến đấu thần tốc thu hút, để hết tinh thần theo dõi.

Đột nhiên kiếm quang lóe lên một cái rồi vụt tắt. Bóng hai người bỗng xa ra.

Đèn lửa trên đài sáng tỏ, ai cũng nhìn rõ cánh tay trái hai người đều chảy máu.

Nguyên hai bên cùng bị trường kiếm của đối phương đâm trúng.

Hạ Hầu Phương nhìn vết thương trên cánh tay mình cười lạt hỏi:

- Cô nương bị thương nặng lắm không?

Trân Vi không trả lời, lạnh lùng hỏi lại:

- Còn công tử thì sao?

Hạ Hầu Phương đáp:

- Tại hạ tin rằng còn có thể tái chiến được.

Trân Vi nói:

- Hạ Hầu công tử đã muốn đánh nữa thì tiện thiếp xin bồi tiếp.

Hạ Hầu Phương nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta tỉ thí cho đến lúc phân thắng bại.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Mụ Kim Ma béo mập đột nhiên xuất hiện giữa hai người. Mụ nói:

- Hai vị bất tất phải tỉ đấu nữa.

Hạ Hầu Phương quay lại nhìn Kim Ma hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Ma đáp:

- Bản lãnh hai vị ngang nhau. Nếu còn đấu nữa sẽ đi đến chỗ lưỡng bại câu thương. Lão thân không muốn để xẩy ra thảm kịch đó.

Hạ Hầu Phương cười mát hỏi:

- Sao phu nhân không khuyên Trân Vi cô nương nhận thua đi, để tránh khỏi một cuộc đổ máu?

Trân Vi hỏi lại:

- Tiện thiếp chưa thua mà bắt phải nhận là bại trận thì cam tâm thế nào được?

Hạ Hầu Phương nói:

- Cô nương đã không chịu thì chúng ta đành phải động thủ phen nữa.

Trân Vi giơ trường kiếm lên nói:

- Nào mời công tử.

Kim Ma đột nhiên tiến lên một bước ngăn hai người lại lên tiếng:

- Khoan đã!

Trân Vi thu kiếm về hỏi:

- Kim Ma có điều chi dạy bảo?

Kim Ma khẽ thở dài đáp:

- Nếu còn đấu nữa, e rằng cô nương khó lòng đủ nội lực để địch lại Hạ Hầu công tử.

Trân Vi buồn rầu hỏi lại:

- Kim Ma! Kim Ma bắt tiểu nữ nhận thua hay sao?

Kim Ma đưa mắt nhìn Hạ Hầu Phương nói:

- Hai vị đều bị thương ở tay rồi, mà thương thế lại khá nặng. Theo ý lão thân, nếu còn tỷ đấu nữa thì nên tỷ thí bằng loại khác.

Trân Vi nói ngay:

- Vậy cũng hay. Xin Hạ Hầu công tử vạch đường lối để tiện thiếp bồi tiếp.

Hạ Hầu Phương nói:

- Lần này xin nhường tiên cơ lại cho cô nương. Cô nương vạch đường đi!

Trân Vi nói:

- Theo ý tiện thiếp thì e rằng công tử không chịu ưng thuận.

Hạ Hầu Phương cười lạt đáp:

- Cô nương cứ nói đi! Bất luận cách nào tại hạ cũng ưng chịu.

Trân Vi nói:

- Công tử không nên tự tin thoái quá! Tiện thiếp chỉ lo đưa ra cách tỷ thí rồi công tử lại tránh xa.

Hạ Hầu Phương lớn tiếng:

- Cô nương bất tất phải dùng cách khích tướng nữa. Điều mà cô nương làm được, tại hạ cũng nhất định làm được.

Trân Vi cất cao giọng:

- Toàn trường ai cũng nghe rõ lời nói của công tử rồi, dĩ nhiên tiện thiếp tin được lắm.

Hạ Hầu Phương dục:

- Cô nương cứ nói đi!

Lý Hàn Thu ngồi nghe rất lấy làm kỳ, chàng lẩm bẩm:

- Không hiểu con nha đầu này muốn giở đòn phép gì mà khiêu khích hai ba lần khiến cho Hạ Hầu Phương không nghe cũng không được.

Bỗng nghe Trân Vi đáp:

- Tiện thiếp muốn tỷ thí sức chịu đựng và khí hào tráng với công tử.

Cách tỷ đấu này khá tân kỳ.

Hạ Hầu Phương nghe xong trố mắt ra không biết trả lời thế nào.

Trân Vi cười ruồi hỏi:

- Công tử sợ rồi phải không?

Hạ Hầu Phương lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không sợ đâu, có điều chưa hiểu ý câu nói của cô nương mà thôi.

Trân Vi nói:

- Cái đó dễ lắm. Tiện thiếp chỉ giải thích sơ qua là công tử hiểu liền.

Hạ Hầu Phương dục:

- Cô nương nói đi! Tại hạ rửa tai để nghe đây.

Trân Vi nói:

- Công tử cùng tiện thiếp mỗi người cầm một thanh kiếm...

Hạ Hầu Phương hỏi ngay:

- Thế rồi sao nữa?

Trân Vi đáp:

- Rồi tự chặt đứt ngón tay út bên tả. Tiện thiếp xin chặt trước, công tử chặt sau. Khi tiện thiếp chặt hết năm ngón, công tử cũng chặt hết năm ngón. Chặt hết ngón tay rồi chặt đến cánh tay, kỳ cho tới khi công tử nhận thua mới thôi.

Thật là một phép tỉ thí chưa từng thấy trong võ lâm.

Hạ Hầu Phương nghe Trân Vi nói rồi đứng ngẩn người ra hồi lâu không biết đáp thế nào.

Trân Vi hỏi:

- Công tử tính sao?

Hạ Hầu Phương hỏi lại:

- Thế ra chúng ta tự hủy chân tay ư?

Trân Vi đáp:

- À! Nếu hai bên tỉ đấu mà một bên bị đối phương chém đứt cánh tay thì cũng vậy. Đằng này chính mình tự chặt tay mình chỉ cần can đảm hơn một chút, kết quả phỏng có khác gì?

Hạ Hầu Phương nói:

- Nhưng là một cách tỉ thí khác hẳn thường tình.

Trân Vi nói:

- Công tử đừng quên là đã hứa lời ưng chịu. Lúc nãy tiện thiếp đã hỏi đi hỏi lại mấy lần công tử có chịu tỉ thí hào khí không thì công tử ưng thuận liền. Công tử còn bảo tiện thiếp chỉ việc nói ra là làm ngay. Lời hứa của công tử lọt vào tai anh hùng thiên hạ, chẳng lẽ bây giờ công tử lại hối hận.

Cô chưa dứt lời đã rút bảo kiếm ra vung lên chặt vào ngón tay út rồi nói tiếp:

- Công tử đã ưng chịu. Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu.

Đây là một trường tỉ đấu tàn khốc không tiền khoáng hậu để tranh thắng.

Mấy trăm nhân vật võ lâm ở dưới không khỏi nhốn nháo lên một lúc. Người thì giơ tay bứt tóc, kẻ lại lắc đầu thở dài.

Máu tươi từ bàn tay trắng nõn nà của Trân Vi chảy ra nhỏ giọt xuống đài.

Hạ Hầu Phương ngó thấy Trân Vi chặt đứt ngón tay út bất giác đứng thộn mặt ra.

Trân Vi lại lên tiếng:

- Hạ Hầu công tử!...

Hạ Hầu Phương như người đang ngủ mơ choàng tỉnh giấc, chàng la lên một tiếng:

- Úi chà!

Rồi xoay tay rút trường kiếm ra.

Trân Vi tủm tỉm cười nói:

- Công tử hãy chặt ngón tay út bên trái đi!

Hạ Hầu Phương hỏi:

- Nếu chúng ta chặt đứt hết năm ngón rồi mà chưa phân thắng bại thì làm thế nào?

Trân Vi đáp:

- Tiện thiếp đã nói chặt hết năm ngón tay mà chưa phân thắng bại thì chặt đến cánh tay trái... Sau nữa chặt đến chân trái, chân phải... Rồi nếu cần thì móc mắt, cắt trái tim. Cuối cùng thế nào chả có người thắng.

Hạ Hầu Phương nghe nói run lên đáp:

- Nếu vậy thì tại hạ vĩnh viễn không thể thắng cô nương được.

Trân Vi nói:

- Đúng thế! Công tử nhất định thất bại, vì khi tiện thiếp móc đến trái tim tắt thở thì công tử cũng sắp chết tới nơi rồi.

Hạ Hầu Phương hỏi:

- Tỷ thí như vậy thì được lợi gì?

Trân Vi đáp:

- Cái đó kêu bằng người chết mà danh còn.

Hạ Hầu Phương lắc đầu nói:

- Tại hạ không làm đâu.

Trân Vi nói:

- Chỉ còn một cách khiến cho công tử chẳng cần phải chặt đứt ngón tay út, để có thể bảo vệ thân thể hoàn toàn không khiêm khuyết chỗ nào.

Hạ Hầu Phương hỏi:

- Cách gì?

Trân Vi cười đáp:

- Quẳng kiếm đi nhận thua.

Hạ Hầu Phương trầm ngâm một lúc vứt kiếm xuống nói:

- Tại hạ đành chịu thua.

Trân Vi cười mát nói:

- Công tử gần thắng mà chịu thua thật là đáng tiếc!

Hạ Hầu Phương vẻ mặt lạnh lùng đáp:

- Tự cổ chí kim chưa có ai đề nghị cách tỷ thí bằng phương pháp tàn hủy thân hình như cô nương. Tại hạ không muốn tự tử bằng cách này.

Trân Vi nói:

- Cái đó chỉ đáng trách tiện thiếp nhan sắc không làm rung động được lòng người khiến cho công tử chẳng bỏ hy sinh thân thể.

Hạ Hầu Phương thủng thẳng đáp:

- Dù cô nương có là thiên tiên giáng thế thì sau khi chặt đứt chân tay, móc cả hai mắt, cũng chẳng còn gì là đẹp nữa.

Trân Vi cười ruồi nói:

- Cái đó là tự công tử. Tiện thiếp đã hai ba lần nhường cho công tử vạch đường lối tỉ đấu mà công tử không chịu...

Hạ Hầu Phương ngắt lời:

- Tại hạ không e ngại bất luận cuộc tỉ thí nguy hiểm nào, nhưng phải trông vào bản lãnh để cầu thắng. Nhưng cô nương lại đề nghị tàn hủy thân hình thì bặt luận là ai cũng không đủ tranh thắng. Dĩ nhiên tại hạ cũng không thích kiểu này.

Gã dứt lời trở gót xuống đài.

Trân Vi tựa hồ chẳng quan tâm gì đến thương thế. Cô đưa mắt nhìn ngó sau lưng Hạ Hầu Phương mất hút rồi xoay mình lui vào hậu đài.

Mụ Kim Ma béo mập lại xuất hiện trên đài. Mặt lạnh như tiền mụ thủng thẳng tuyên bố:

- Lão thân đã sống từng này tuổi đầu mà chưa bao giờ nghe nói đến cuộc tỷ thí bằng cách tàn hủy thân hình. Loại tỉ thí này, sau khi lão thân đã thảo luận với mấy vị tiên sinh để phán đoán một cách công bình không thể cho vào làm nội quy tỉ đấu. Như vậy Trân Vi cô nương đã trái với đài quy, phương pháp của cô bị bác khước và như vậy Hạ Hầu công tử vẫn giữ phần thắng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Trân Vi đưa đề nghị tỉ đấu bằng cách phá hủy thân thể quả nhiên có tác dụng hăm người. Nếu họ áp dụng phương pháp tỉ đấu kia thì e rằng không ai dám đằng đài nữa. Nhưng hiện giờ tình thế lại khác hẳn.

Bỗng nghe Kim Ma cất tiếng gọi:

- Mời Hạ Hầu công tử lên đài!

Hạ Hầu Phương đã bỏ đi ra ngoài, bỗng nghe tiếng gọi, gã lại quay về, nhảy lên đài hỏi:

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Kim Ma mỉm cười đáp:

- Công tử thắng cuộc rồi. Vậy Trân Vi cô nương thuộc quyền sở hữu của công tử. Công tử hãy chờ xong trận tối hậu nữa là lập tức cử hành diển lể để những vị đắc thắng có thể đưa người đẹp cùng về. Công tử đừng nóng ruột nhé!

Hạ Hầu Phương nói:

- Tại hạ xem ra những cuộc tỉ thí trên Tần Hoài Hoa hội được xử đoán một cách rất công minh.

Đoạn gã nhảy xuống đài quay về chỗ ngồi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Giang Nam Song Hiệp mở cuộc Tần Hoài Hoa hội chỉ vì mục đích thu quét anh hùng thiên hạ. Chúng thấy Hạ Hầu Phương võ công đã cao cường mà lại tuổi trẻ, nên ức chế Trân Vi, chứ không chịu buông tha anh chàng kia.

Bỗng thấy Kim Ma vẫy tay nói:

- Cuộc tỉ võ để kén rể cho 12 cô hoa nữ đã đến trận cuối cùng. Lão thân xin nói để các vị hay đây là áp trận cô nương chẳng những dong nhan vượt mức mà võ công trí tuệ cũng hơn người. Chính vì bản lãnh cô rất cao cường nên thân thủ cô càng lợi hại. Vậy vị nào tự xét mình không có tuyệt kỹ đặc biệt, tưởng chẳng nên đăng đài làm chi.

Trước nay Kim Ma vẫn ăn nói khiêm nhượng mà lúc này đột nhiên đề cao hoa nữ một cách quá đáng. Những người tâm cơ đều hiểu ngay chỗ dụng tâm của mụ, nhưng nó khiến cho nhiều người dưới đài rất lấy làm bất mãn.

Bỗng có người lớn tiếng:

- Lão bà bất tất phải phô trương. Bọn ta đây đã có mắt tất hiểu rõ ai ở trình độ nào.

Kim Ma đưa mắt nhìn về phía người vừa lên tiếng cười mát nói:

- Kể ra lão thân nói có điều khó nghe, nhưng đó là cả một tấm lòng thành thực.

Vừa dứt lời, mụ lật đật lui vào hậu đài.

Lý Hàn Thu tính thầm:

- Trước nay Kim Ma vẫn kiềm chế nết cuồng ngạo của các hoa nữ, dường như oai quyền của mụ rất lớn. Thế mà phen này thái độ mụ khác hẳn, mụ tuyên dương những gì áp trại cô nương, bản lãnh cao cường, dong nhan vượt mực thì dĩ nhiên hoa nữ này phải là một nhân vật khó có người thủ thắng.

Chàng để ý nhìn lên đài. Bỗng bóng rèm lay động, một thiếu nữ từ từ tiến ra quả nhiên nhan sắc tuyệt luân.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn kỹ thấy thiếu nữ này ngoài sắc đẹp phi thường còn có vẻ làm cho người ta phải xúc động can trường, mê mẩn tâm hồn mà chàng không biết dùng bút pháp nào tả cho thấu được cái ma lực thu hút của cô ta. Chàng chỉ biết đó là một thứ ma lực rất quyến rũ.

Chàng chuyển động mục quang nhìn quanh một lượt thì bao nhiêu con mắt dưới đài đều dán chặt vào thiếu nữ như đá nam châm hút sắt.

Thiếu nữ da trắng như tuyết, mình mặc áo trắng, thái độ khoan thai tiến ra, trước đài đứng chững chạc rồi mới khẽ nghiêng mình cất tiếng:

- Tiện thiếp là Tam Anh, vị nào vui lòng tứ giáo?

Cô ngừng lại một chút rồi nói:

- Nhưng trước khi khai diễn cuộc tỉ võ, tiện thiếp xin có mấy lời phế phủ trình bày.

Cô đưa mắt đảo nhìn dưới đài một lượt rồi chậm rãi tiếp:

- Việc tỉ võ không phải chuyện tầm thường. Đao thương không có mắt sẽ làm mất mạng như chơi. Vị nào chủ trương an toàn, thì không nên đăng đài động thủ.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Thị khuyên người đừng động thủ một cách khinh xuất, mà thực ra thị đã khiêu chiến.

Tam Anh dứt lời từ từ lùi lại hai bước, đứng ở giữa đài.

Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Trên đài đã thêm ra một thiếu niên nai nịt gọn gàng.

Tam Anh giơ bàn tay ngọc lên khẽ vẫy một cái rồi hỏi:

- Đại danh các hạ là gì?

Thiếu niên nhìn chằm chặp vào người Tam Anh, tưởng chừng như muốn nuốt chửng, song gã lại lễ phép đáp:

- Tại hạ không có ý muốn động thủ với cô nương.

Tam Anh hỏi:

- Vậy các hạ đăng đài làm chi?

Thiếu niên võ phục chậm rãi đáp:

- Tại hạ nghe cô nương nói, trong lòng rất cảm xúc!

Tam Anh chau mày hỏi:

- À! Thế thì làm sao?

Thiếu niên đáp:

- Theo lời cô nương thì ý khuyên bọn tại hạ không nên tỉ đấu, nhưng sao cô lại đăng đài khiêu chiến với bọn tại hạ?

Tam Anh cười ruồi đáp:

- Tiện thiếp vâng lệnh trên mà làm, chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Còn các vị được tự do thì hà tất

phải đăng đài?

Thiếu niên cười khanh khách nói:

- Nếu vậy cô nương còn có chỗ đáng trách.

Tam Anh hỏi:

- Đáng trách ở chỗ nào?

Thiếu niên đáp:

- Cô nương diễm lệ phi thường lại đầy ma lực quyến rũ. Bọn tại hạ bị sắc đẹp của cô nương mê hoặc thì còn tuân giữ lời khuyến cáo của cô nương thế nào được?

Gã nói lui nói tới hàng nửa ngày bất quá là để giải thích lý do gã đã đăng đài.

Tam Anh gật đầu mỉm cười hỏi:

- Tiện thiếp hiểu rồi, nhưng các hạ chưa nói đến mục đích chính là có dụng ý gì?

Thiếu niên đột nhiên hạ thấp giọng xuống đáp:

- Nếu cô nương nhường cho tại hạ trận này thì tại hạ thề rằng suốt đời làm kẻ tôi trung dưới bóng quần hồng.

Tam Anh dương cặp mày liu lên đáp:

- Làm như vậy thế nào được? Tiện thiếp mà nhường các hạ tất bị người ta nhìn rõ chỗ giả dối.

Thiếu niên hạ thấp giọng hơn nữa. Mọi người dưới đài chỉ thấy gã máy môi mà không hiểu gã nói gì.

Nhưng Tam Anh lại cố ý bắt gã phải nói rõ. Bỗng thấy thiếu niên đỏ mặt lên đáp bằng một giọng đầy tức giận:

- Tại hạ theo lời cô nương đăng đài để khiêu chiến.

Tam Anh tủm tỉm cười nói:

- Hay lắm! Chiếu theo đài quy, người đăng đài tỉ võ cần thông danh trước.

Thiếu niên đáp:

- Tại hạ tên gọi Trương Đồng.

Tam Anh nói:

- Té ra là Trương anh hùng! Mời anh hùng ra tay đi!

Trương Đồng hô:

- Cô nương hãy coi chừng!

Rồi gã phóng chưởng đánh ra.

Tam Anh né mình tránh khỏi đồng thời xoay tay phóng chưởng phản kích, thần tốc phi thường.

Bỗng nghe Trương Đồng rên lên một tiếng. Người gã bị tung lên rồi hất xuống đài.

Hai bên đối thủ mà Trương Đồng mới ra một chiêu đã bị Tam Anh cô nương hất đi một cách quá dễ dàng. Chẳng những Trương Đồng rất đỗi kinh ngạc mà quần hào ngồi dưới đài cũng đều trọn mắt há miệng.

Nên biết đánh một chiêu mà hạ đối thủ ngay không phải chuyện dễ. Dù là tay cao thủ hạng nhất cũng khó lòng làm được.

Tam Anh ra tay không nặng lắm, nên Trương Đồng vừa té xuống đã đứng dậy được ngay. Gã bị hạ ngay chiêu đầu là một cái nhục lớn không còn mặt mũi nào nhìn thấy ai nữa. Gã giơ tay áo lên che mặt rồi hấp tấp chạy đi.

Tam Anh chuyển động mục quang đảo nhìn dưới đài một lượt rồi cất tiếng hỏi:

- Còn vị nào muốn lên đài tứ giáo?...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiện thiếp tưởng cần nhắc lại: Việc đăng đài tỉ võ không phải là chuyện cầu may. Mong rằng các vị tự lượng sức mình để khỏi gây chuyện thương vong.

Cô chưa dứt lời, đột nhiên có tiếng cười khẩy phát ra. Tiếp theo là một bóng người vọt lên đài như kiểu "Thiên Mã Hành Không".

Lý Hàn Thu coi khinh công người này vào hàng thượng thặng, vì thế "Bát Bộ Đăng Không" là một môn khinh công ít người luyện thành được. Chàng không khỏi khen thầm, miệng lẩm bẩm:

- Người này khinh công đã cao minh đến thế thì nhất định bản lãnh y cũng ít kẻ bì kịp.

Tam Anh cô nương dường như cũng bị môn khinh công của người mới lên đài làm cho chột dạ. Bất giác cô đưa mắt nhìn hắn hai lần.

Người mới lên đài mình mặc áo xanh, sắc mặt xám xịt nên không lộ vẻ gì hết.

Tam Anh cô nương khẽ chau mày cất tiếng hỏi:

- Cách xưng hô các hạ thế nào?

Người áo xanh lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Thường Đắc Thắng.

Tam Anh khẽ hỏi lại:

- Thường Đắc Thắng ư?

Rồi cô nhìn chầm chập vào mặt người áo xanh nói tiếp:

- Đó chắc là tên giả họ giả.

Người áo xanh đáp:

- Hoa đài không quy định bắt buộc người lên đài phải xưng họ tên thật kia mà?

Tam Anh hỏi:

- Chúng ta tỉ thí môn gì?

Người áo xanh hỏi lại:

- Theo ý cô nương thì sao?

Tam Anh đáp:

- Tùy ý các hạ lựa chọn. Bất luận quyền chưởng, binh khí, ám khí, hay nội công cũng được.

Người áo xanh thủng thẳng nói:

- Bất luận tỉ thí môn gì cũng được, có điều tại hạ muốn thương lượng với cô nương một việc trước.

Tam Anh hỏi:

- Các hạ khách khí quá, chắc là có điều nan giải. Tiện thiếp xin các hạ cho biết trước là việc gì?

Người áo xanh đáp:

- Nếu tại hạ bị bại về tay cô nương, hoặc mất mạng dưới gươm đao ám khí thì cái đó là bởi tài nghệ mình kém cỏi, không dám oán hận ai...

Tam Anh ngắt lời:

- Nếu không phải chuyện lỡ tay thì tiện thiếp cũng không giết chết các hạ đâu.

Người áo xanh cười nói:

- Tại hạ đã lên tỉ thí, không cần xin cô nương nhẹ đòn...

Tam Anh giục:

- Vậy vấn đề chính yếu là gì? Xin các hạ cho nghe.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này thái độ ung dung, cơ trí linh mẫn hơn những cô trước nhiều. Những cô trước đều lấy chữ Tử và chữ Vi để xưng danh. Đặc biệt cô này lại kêu là Tam Anh thì địa vị cô ở trong Cung Tử Vi hẳn cũng khác xa với những cô kia.

Bỗng nghe người áo xanh thủng thẳng hỏi:

- Giả tỉ may mà tại hạ thắng được cô nương thì sao?

Tam Anh hỏi lại:

- Đài quy đã ấn định rõ ràng tiện thiếp sẽ thuộc về các hạ. Vậy các hạ còn muốn gì nữa?

Người áo xanh đáp:

- Nhưng tại hạ đã có vợ rồi.

Tam Anh nói:

- Nếu vậy thì tiện thiếp làm thiếp.

Gã áo xanh nói:

- Tại hạ có một vợ lớn một vợ nhỏ.

Tam Anh trước vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh mà bây giờ ra chiều tức giận, nhưng chỉ thoáng qua thái độ cô trở lại bình thường.

Cô cười lạt hỏi:

- Tiện thiếp làm nô tỳ cũng được chứ sao?

Người áo xanh nói:

- Tại hạ e rằng như vậy là áp chế cô nương quá đáng, nên tại hạ không muốn.

Tam Anh hỏi:

- Vậy các hạ lên đài tỉ đấu với mục đích gì?

Người áo xanh đáp:

- Tại hạ đến tham dự Tần Hoài Hoa hội chỉ vì mục đích để coi náo nhiệt mà thôi, chứ không có ý đăng đài tỉ thí.

Tam Anh hỏi:

- Các hạ đã không tỉ thí thì đăng đài làm chi?

Người áo xanh nói:

- Tại hạ vì nhan sắc kiều diễm của cô nương làm cho mê mẩn, không thể dằn lòng được.

Tam Anh nói:

- Cám ơn các hạ quá khen. Các hạ muốn thế nào xin nói ra đi?

Người áo xanh đáp:

- Tại hạ không thể bỏ qua được nhan sắc cô nương, không muốn để lỡ mất cơ hội này, nhưng tại hạ đã có thê thiếp, không nở lừa gạt cô nương. Vì vậy mà tại hạ phải nói rõ trước, cô nương là người thông tuệ phi thường, chắc đã đoán được tâm ý của tại hạ.

Tam Anh hỏi:

- Các hạ muốn cho làm tiểu thiếp phải không?

Người áo xanh ngửa mặt lên trời cười khanh khách đáp:

- Cô nương quả là thông minh thiệt! Tại hạ bội phục vô cùng!

Tam Anh nói:

- Bất luận làm tì làm thiếp gì, tiện thiếp cũng không tự chủ được nhưng còn vấn đề rất quan hệ.

Người áo xanh hỏi:

- Vấn đề gì quan hệ?

Tam Anh cười lạt đáp:

- Các hạ phải thắng tiện thiếp trước đã rồi hãy tính đến chuyện làm tì làm thiếp.

Người áo xanh đáp:

- Cái đó là chuyện dĩ nhiên.

Tam Anh nói:

- Vậy chúng ta động thủ đi thôi!

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Người áo xanh này là nhân vật thế nào? Hắn đã không báo tên thật lại thanh minh trước có vợ con rồi. Không hiểu hắn muốn sỉ nhục Tam Anh hay là hắn nói thực?

Bỗng nghe người áo xanh đáp:

- Xin cô nương hãy thong thả, tại hạ còn có điều muốn nói rõ.

Tam Anh ra chiều khó chịu, hỏi ngay:

- Chà! Thường đại hiệp nhiều ý kiến quá! Không hiểu đại hiệp còn có điều chi dạy bảo?

Người áo xanh đáp:

- Nếu tại hạ thắng cô nương, lập tức cô nương đi theo tại hạ, bất tất phải tham gia đại diện hôn lễ làm chi nữa.

Tam Anh nói:

- Cái đó thì tiện thiếp không thể chủ trương được.

Người áo xanh hỏi:

- Vậy ai làm chủ việc này?

Tam Anh đáp:

- Cái đó phải hỏi Kim Ma.

Người áo xanh nói:

- Được lắm! Vậy bây giờ chúng ta hãy đi hỏi trước nếu Kim phu nhân không chịu thì tại hạ đành xin rút lui, không tham dự cuộc tỉ thí nữa.

Tam Anh hỏi:

- Chuyện đó làm gì mà quan trọng thế?

Người áo xanh đáp:

- Vợ chồng tại hạ tình nghĩa mặn nồng. Khi nạp thiếp thu tỉ chẳng bao giờ làm lễ bái đường.

Hắn nói mấy câu này khiến người dưới đài đều tỏ vẻ tức giận, mắng thầm:

- Vợ chồng ngươi đã có thâm tình đến thế, sao còn nạp thiếp? Thiếp cũng có rồi, tham tâm chưa đủ, còn muốn đăng đài liều mạng là nghĩa làm sao?

Bỗng nghe Tam Anh cất tiếng gọi:

- Mời Kim Ma ra đây!

Kim Ma rảo bước tiến ra, ngó thẳng vào mặt người áo xanh hỏi:

- Những điều kiện của các hạ sao mà lắm thế?

Người áo xanh đáp:

- Đó là trường hợp Chu Du đánh Huỳnh Cái. Một người muốn đánh, một người muốn chịu đòn. Nếu các vị không ưng thuận điều kiện này thì tại hạ xin đi luôn, chẳng tỉ võ làm chi nữa.

Tam Anh cặp mắt lấp loáng, thủng thẳng nói:

- Kim Ma! Vụ này kể ra không hợp lệ, nhưng Kim Ma cũng nên ưng thuận đi.

Kim Ma nói:

- Hay lắm! Lão thân cũng đành chịu trách mắng, để cho cô làm chủ một phen.

Người áo xanh cười ha hả nói:

- Xem chừng cả hai vị đều có cơ duyên với tại hạ.

Tam Anh lạnh lùng dục:

- Chúng ta động thủ đi thôi!

Lúc này những người quan chiến dưới đài đều nhìn thấy Tam Anh thoáng lộ vẻ tức giận, mà cô miễn cưỡng dẹp lửa hờn xuống. Phần lớn trong lòng đều biết rõ Tam Anh ngỏ lời thỉnh cầu thay cho người áo xanh, chẳng phải vì cô có tình ý với hắn mà chính là cô muốn động thủ cho bõ ghét.

Người áo xanh cười ha hả hỏi:

- Cô nương muốn tỉ thí môn gì?

Tam Anh hỏi lại:

- Các hạ đã để quyền lựa chọn cho tiện thiếp. Vậy tiện thiếp đề nghị tỉ kiếm được không?

Người áo xanh đáp:

- Được lắm! Cô nương đã đề nghị dĩ nhiên tại hạ phải tuân theo.

Tam Anh trong lòng chứa chất phẫn nộ, mắt lộ sát khí. Cô xăm xăm lại bên giá rút hai thanh trường kiếm, một để mình dùng còn một đưa cho người áo xanh.

Người áo xanh đón lấy trường kiếm. Tam Anh cầm ngang thanh kiếm hỏi ngay:

- Thường đại hiệp! Đại hiệp ra tay trước hay nhường tiên cơ cho tiện thiếp?

Người áo xanh ngưng thần nhìn thẳng vào mặt Tam Anh hỏi lại:

- Xem chừng cô nương dường như nóng lòng muốn động thủ với tại hạ lắm phải không?

Tam Anh đáp:

- Thường đại anh hùng không tự biết là mình nói quá nhiều rồi ư. Cái tài miệng lưỡi không phải là thắng trận. Tiện thiếp ăn nói vụng về không muốn tranh luận với các hạ nữa.

Người áo xanh thủng thẳng nói:

- Dường như cô nương đối với tại hạ chẳng có tình ý chi hết.

Tam Anh nói:

- Thường đại anh hùng thắng thì tình nhiều lấy đấu mà đong cũng không hết. Bằng đại anh hùng không địch nổi thì chẳng còn tình tứ gì nữa.

Dứt lời, cô không chờ Thường Đắc Thắng động thủ, vung trường kiếm chém liền.

Người áo xanh vung kiếm lên gạt. Tam Anh lập tức biến đổi kiếm chiêu. Chỉ trong chớp mắt, kiếm quang lấp loáng cô ra toàn những chiêu thí mạng cực kỳ hiểm độc.

Người áo xanh vừa vung kiếm đỡ gạt vừa cười nói:

- Về kiếm đạo cần phải khí định thần nhàn. Cô nương nóng lòng cần thắng mà khởi thế công một cách quá táo bạo là phạm vào điều tối kỵ trong kiếm pháp.

Bỗng thấy Tam Anh lại biến đổi thế kiếm, tấn công luôn ba chiêu rít lên veo véo.

Ba chiêu kiếm này nhanh như sấm nổ, chớp giật, bắt buộc người áo xanh phải lùi ba bước.

Từ nãy tới giờ, trên môi người áo xanh vẫn treo một nụ cười, song lúc này đột nhiên biến mất. Vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

Nguyên Tam Anh đã phóng kiếm đâm rách tay áo bên phải hắn, tuy bị thương không nặng nhưng cũng đã trầy da chảy máu.

Người áo xanh bây giờ lộ vẻ cực kỳ nghiêm trọng. Kiếm chiêu của hắn cũng biến thành ác liệt

vô cùng! Hắn cực lực muốn đoạt lại tiên cơ.

Lúc này những người dưới đài đều nhận ra kiếm pháp của người áo xanh cũng rất tinh thâm, chứ không phải là phường chỉ quen đánh giặc miệng.

Lôi Phi đột nhiên chuyển mình đến ngồi bên Lý Hàn Thu hỏi:

- Kiếm pháp hai người này ai mạnh hơn ai?

Lý Hàn Thu quay lại ngó Lôi Phi một cái đáp:

- Anh chàng áo xanh xem ra có vẻ mỏi lắm rồi, không còn ung dung được như Tam Anh cô nương nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Nếu vậy thì người áo xanh sẽ thất bại hay sao?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Trừ phi hắn có kỳ chiêu phóng ra đột ngột thì không kể.

Lôi Phi quay lại nhìn Lý Hàn Thu, một cái rồi khẽ nói:

- Chỗ chúng mình ngồi đây vắng quá, nên chuyển động để trà trộn vào giữa đám đông.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn xung quanh mình quả thấy vắng teo, liền đứng dậy đi lại chỗ đông người.

Lôi Phi khẽ nói:

- Chúng ta chia nhau ngồi riêng vào giữa đám đông vì mình đã bị họ để ý rồi đấy.

Lý Hàn Thu tuy nghe rất rõ nhưng chàng cũng không trả lời cứ chen chúc vào đám đông.

Khi chàng ngồi yên rồi mới quay đầu nhìn lại thì quả nhiên thấy hai đại hán nai nịt gọn gàng ngồi ở góc Tây Bắc cũng đổi chỗ sang gần chàng.

Lý Hàn Thu cố lách mãi vào giữa đám đông để tránh cặp mắt soi mói của hai đại hán.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu dưới Hoa đài này mà bọn Giang Nam Song Hiệp quả có đặt giám thị thì e rằng có lắm tay cao thủ liên lạc với người trong hội mà phát giác ra rồi. Ta phải làm cách nào để gây nên một trận hỗn loạn mới được.

Chàng còn đang suy tính, đột nhiên những tiếng binh khí đụng nhau choang choảng vang lên. Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy Tam Anh đang cùng người áo xanh đi vào chỗ quyết liệt sinh tử.

Kiếm thế của hai bên tựa hồ đã đến trình độ muốn kìm hãm lại cũng không được nữa. Khí giới đụng nhau luôn luôn.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn kỹ thấy kiếm pháp của Tam Anh nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

Chiêu thức mỗi lúc một thần tốc. Còn người áo xanh đã có vẻ đối phó không kịp. Hắn cố giữ gìn cho trường kiếm của mình không đụng vào trường kiếm của Tam Anh.

Lý Hàn Thu cũng nhận thấy Tam Anh cô nương coi bề ngoài thế kiếm tuy thần tốc linh diệu, nhưng kiếm chiêu lại hời hợt, tức là chưa đủ thực lực để hạ đối phương ngay.

Hiển nhiên Tam Anh cô nương khởi thế công ráo riết và cũng tổn hơi sức quá nhiều.

Đột nhiên, mũi kiếm lóe lên mấy lần liên tiếp. Sau một hồi kim thép đụng nhau choang choảng, bỗng một tiếng rú vang lên.

Tiếp theo là một bóng người từ trên Hoa đài rớt thẳng xuống.

Mọi người chú ý nhìn ra thấy Tam Anh cô nương ôm kiếm đứng trên Hoa đài. Dưới ánh đèn lửa, ai cũng nhìn rõ một cách tay phải máu chảy đầm đìa.

Người áo xanh bị hất xuống đài không dậy được nữa cụt mất một cánh tay.

Lý Hàn Thu quan sát cẩn thận thì Tam Anh cô nương tuy cố giữ cho hơi thở bình tĩnh mà cũng không kiềm chế được trước ngực nhô lên thụt xuống.

Hai đại hán khiêng người áo xanh đi vào hậu đài.

Cánh tay đứt và vết máu trên đài dọn sạch rồi, Tam Anh từ từ cất tiếng:

- Tiện thiếp đã nhắc đi nhắc lại đao kiếm không có mắt thì lúc động thủ khó lòng tránh khỏi chuyện thương vong. Vì thế mà đã xin các vị trước khi lên đài hãy tự liệu sức mình bất luận thắng bại có tự giữ tính mạng được không. Tiện thiếp không có ý giết người song lâm vào tình trạng bất đắc dĩ, nên đành phải chịu.

Chương 70 - Chung Khí Tử cố ý phạm đài qui

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Giả tỷ người áo xanh mà còn chống chọi được trăm chiêu nữa thì chắc y không đến nỗi thất bại.

Bỗng nghe Tam Anh ung dung cất tiếng hỏi:

- Còn vị nào chịu đăng đài tứ giáo tiện thiếp nữa chăng?

Lý Hàn Thu ngấm ngầm quan sát sắc diện Tam Anh, chàng không khỏi giật mình kinh hãi, tự hỏi:

- Tại sao thị lại phục hồi nguyên khí mau lẹ đến thế được.

Nguyên vừa rồi Tam Anh cô nương đã lộ ra sức cùng lực kiệt mà bây giờ thái độ cô trở lại bình thường.

Lý Hàn Thu nghĩ mãi không ra nguyên nhân vì đâu mà Tam Anh mới trong thời gian chớp nhoáng đã hồi phục như trước được nhưng chàng cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ xem biến diễn.

Mọi người dưới đài dường như thấy người áo xanh bị thảm trạng chặt đứt cánh tay mà sinh lòng khiếp sợ.

Tam Anh đặt câu hỏi khá lâu vẫn không có người đáp lại.

Cô đưa mắt nhìn khắp quần hào dưới đài một lượt không thấy ai lộ vẻ muốn lên đài tỷ đấu nữa, liền khoan thai đi vào hậu đài.

Kim Ma rảo bước tiến ra dõng dạc tuyên bố:

- Lão thân cho nổi hiệu chuông đồng mười tiếng. Nếu hiệu chuông dứt mà không còn vị nào chịu đăng đài ứng chiến thì cuộc Tần Hoài Hoa Hội tới đây là kết thúc.

Bỗng dưới đài có thanh âm ồm ồm hỏi vọng lên:

- Thế thì số phận Tam Anh cô nương sẽ ra sao?

Kim Ma lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên là cuộc kén rể của cô không thành.

Mụ vừa dứt lời liền giơ tay lên vẫy một cái.

Lập tức tiếng chuông đồng nổi lên. Tiếng thứ nhất còn vang rền chưa dứt thì tiếng thứ hai đã nối liền.

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Đây chắc là Giang Nam Song Hiệp đã thay đổi chủ ý, nên chuẩn bị kết thúc Tần Hoài Hoa Hội sớm hơn. Theo tình hình hai đêm trước, đáng lý Tam Anh cô nương và Kim Ma tìm hết mọi phương pháp để khiêu khích quần hùng đăng đài tỷ võ. Nhưng tại sao lần này dường như họ lại có ý thu binh sớm hơn?

Tiếng chuông đồng vẫn tiếp tục ngân nga vang dội.

Chỉ trong khoảnh khắc đã đến tiếng thứ tám.

Tiếng chuông thứ chín vừa nổi dậy thì đột nhiên dưới đài có người lớn tiếng quát:

- Khoan đã!

Tiếp theo bóng người thấp thoáng nhảy vọt lên hoa đài.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thì người mới đăng đài này mình cao tám thước, mặt mũi râu ria xồm xàm, nhưng thân thể khôi vĩ. Tiếng nói sang sảng như tiếng chuông đồng, trông có vẻ là một bậc anh hùng khí khái.

Kim Ma ngẩng đầu nhìn đại hán râu quai nón đâm tua tủa cứng như sắt. Hắn mình mặc bào tía, oai phong lẫm liệt. Mụ không khỏi sửng sốt cất tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

Đại hán râu cao quai nón cười ha hả đáp:

- Về việc thông tên báo họ, bây giờ tại hạ báo rồi, lát sau có phải báo lại lần nữa với Tam Anh cô nương không?

Kim Ma gật đầu đáp:

- Các hạ nói thế cũng phải...

Mụ vốn là tay biện thuyết rất giỏi nhưng bây giờ có lẽ mụ bị tướng mạo đại hán khí phách hiên ngang uy hiếp nên dừng lại một chút rồi mới tiếp tục hỏi:

- Có phải các hạ muốn khiêu chiến cùng Tam Anh cô nương không?

Đại hán râu quăn đáp:

- Phải rồi!

Lý Hàn Thu nhìn kỹ đại hán râu quai nón thì dường như hai đêm trước hắn chưa tới. Tướng mạo uy võ của hắn như vậy mà đêm trước đã có mặt tại trường tất bị người nhận ra ngay.

Bỗng thấy Kim Ma từ từ chuyển động thân hình lui vào hậu đài.

Chỉ trong khoảnh khắc Tam Anh cô nương lại chậm chạp tiến ra hoa đài.

Cô giương cặp mắt xinh đẹp lên ngắm nghía đại hán râu quai nón rồi chậm rãi hỏi:

- Tiện thiếp là Tam Anh, xin các hạ cho biết đại danh?

Giọng cô nhẹ nhàng vẻ mặt hiền từ. Không hiểu vì uy võ của đại hán làm cho cô sợ sệt hay vì tướng mạo anh hùng của hắn khiến cô động tâm.

Đại hán râu quai nón tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ là Chung Khí Tử.

Tam Anh lẩm bẩm lập lại:

- Chung Khí Tử! Chung Khí Tử! Đây là ngoại hiệu hay là tên họ của các hạ?

Đại hán râu quai nón cười đáp:

- Ai ai cũng gọi tại hạ như vậy. Dĩ nhiên tên này là đúng chớ không sai được.

Tam Anh lại hỏi:

- Vậy ra các hạ họ Chung?

Chung Khí Tử đáp:

- Đúng thế!

Tam Anh lại trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Các hạ muốn tỷ đấu môn gì?

Chung Khí Tử đáp:

- Cái đó xin để tùy cô nương quyết định. Bất luận tỷ thí môn gì tại hạ cũng xin bồi tiếp.

Tam Anh cô nương nhỏ nhẻ nói:

- Đao kiếm rất nguy hiểm. Chúng ta tỷ đấu quyền chưởng quách.

Chung Khí Tử hỏi:

- Được rồi! Bây giờ cô nương ra tay trước hay là tại ha động thủ trước?

Tam Anh đáp:

- Chung anh hùng bản lãnh cao cường. Tiện thiếp hy vọng anh hùng nhường tiên cơ cho.

Chung Khí Tử đáp:

- Được lắm! Mời cô nương động thủ đi!

Tam Anh vung tay mặt phóng chiêu đánh tới.

Chung Khí Tử giơ tay trái lên đón tiếp ba thế chưởng của Tam Anh. Người hắn vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích.

Tam Anh dường như bị uy thế của Chung Khí Tử trấn áp. Cô không dám trực tiếp động vào chưởng thế của đối phương. Cô hạ thấp tay xuống thu thế về. Tay trái cô liền đưa hai ngón trỏ vào ngón giữa. Khoằm khoằm như móc câu điểm vào vai bên hữu Chung Khí Tử.

Chung Khí Tử lại đưa tay trái lên phong tỏa chiêu trảo của Tam Anh bức bách cô phải thu tay về.

Tam Anh giương cặp lông mày lên nói:

- Chưởng pháp của Chung đại hiệp thật là tuyệt diệu! Tiện thiếp tấn công đây!

Cô chưa dứt lời, chưởng thế đã biến đổi. Hai bàn tay cô như con bướm xuyên hoa. Chiêu này chưa dứt đã phóng chiêu khác, đem toàn lực ra mà tấn công.

Chung Khí Tử vẫn đứng nguyên chỗ chưa xe dịch chút nào. Hắn hững hờ đáp:

- Cô nương cứ việc thi triển hết mọi tuyệt kỹ ra!

Hắn vừa nói vừa đưa hai tay, tay trái phong tỏa còn tay phải cự địch tùy theo chưởng pháp của Tam Anh nhanh hay chậm. Hắn vẫn giữ thế thủ và chân không di chuyển nửa bước. Cả con người hắn cũng không di động. Hắn chỉ dùng hai tay để chống đối thế chưởng của đối phương.

Tam Anh tấn công liền hơn năm chục chiêu mà Chung Khí Tử vẫn chưa phản kích một chưởng nào. Những người qua chiến dưới đài đều nhận ra Chung Khí Tử mình mang tuyệt kỹ dùng thế thủ để chống cự. Những tay cao thủ ra chiêu rất kiêng kỵ điểm này.

Nên biết một người chỉ thủ chứ không công thì tự nhiên đối phương ung dung phóng ra những chiêu ác liệt vì họ không úy kỵ gì nữa, tất võ công họ tăng lên bội phần.

Tam Anh tấn công thêm hai chục chiêu nữa. Đột nhiên cô dừng lại hỏi:

- Tại sao Chung đại hiệp lại không phản kích?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ đường đường là tấm thân nam tử hán mà động thủ với một vị tiểu cô nương cũng là chuyện quá đáng rồi. Chẳng lẽ còn xoay tay phản kích để uy hiếp chăng?

Tam Anh trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi:

- Vậy đại hiệp lên đài làm chi?

Chung Khí Tử đáp:

- Vì tại hạ muốn cho cuộc Tần Hoài Hoa Hội này được kết thúc một cách mỹ mãn.

Tam Anh nói:

- Nếu Chung đại hiệp không chịu tấn công thì e rằng thủy chung chúng ta không phân thắng bại được.

Theo ý cô nói thì chẳng khác gì cô đã tự thừa nhận mình không phải là tay địch thủ của hán tử, nhưng vì đài quy trở ngại, cô nương không thể tự ý nhận thua.

Bỗng thấy Chung Khí Tử tủm tỉm cười nói:

- Muốn tại hạ phản kích cũng được, nhưng tại hạ có một điều kiện...

Tam Anh ngắt lời:

- Điều kiện gì?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ e rằng cô nương không thể chủ trương được.

Tam Anh lại hỏi:

- Thế thì nhất định phải là một điều kiện khó khăn chăng?

Chung Khí Tử đáp:

- Đúng thế! Điều kiện này không hợp với đài quy của các vị.

Tam Anh nghi ngờ hỏi:

- Liệu đại hiệp có thể nói trước cho tiện thiếp biết điều kiện đó được chang?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ tưởng để bàn với Kim phu nhân tiện hơn.

Tam Anh trong lòng lạ, càng lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Chung Khí Tử đáp:

- Vì tại hạ e rằng cô nương nghe rồi sẽ có sự hiểu lầm.

Tam Anh nói:

- Cái đó không có gì đáng ngại. Người con gái đã phải tỷ võ để kén rể cũng chẳng phải một điều vinh dự gì. Dù tiện thiếp có bị ô nhục cũng tự tin là mình đủ sức chịu đựng.

Chung Khí Tử ngập ngừng đáp:

- Cô nương đã nhất định muốn biết thì tại hạ đành nói thẳng. Cuộc tỷ võ này tại hạ nắm chắc sẽ thắng được cô nương...

Hắn đưa mắt nhìn Tam Anh rồi đột nhiên ngừng lại không nói nữa. Tam Anh thúc giục:

- Đại hiệp thắng được thì sao?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ e rằng không thể đem cô nương rời khỏi nơi đây.

Tam Anh chớp mắt mấy cái rồi hỏi:

- Phải chăng đại hiệp đã có thê thiếp rồi?

Chung Khí Tử đáp:

- Không phải đâu. Tại hạ chỉ có một mình trơ trọi.

Tam Anh cười ruồi hỏi:

- Thế thì phải chăng vì tiện thiếp không đáng sánh duyên với đại hiệp.

Chung Khí Tử lắc đầu đáp:

- Cô nương là người diễm lệ hiếm có trên đời. Sao cô lại tự ti như vậy?

Tam Anh đáp:

- Thế thì tất phải có lý do nào khác. Tiện thiếp hy vọng được hiểu rõ nội tình.

Chung Khí Tử nói:

- Thứ võ công mà tại hạ rèn luyện không thể kề cận nữ sắc.

Tam Anh nói:

- Đài quy đa định rõ. Hễ người đăng đài tỷ thí mà thắng cuộc thì tiện thiếp dù làm thiếp hay làm thị tỳ cũng là tùy đại hiệp. Tiện thiếp chẳng khác gì cánh hoa trôi tùy dòng nước muốn đưa đến đâu thì đến.

Chung Khí Tử giương cặp mắt lên nhìn chầm chập vào người Tam Anh rồi đột nhiên buông tiếng cười rộ.

Tiếng cười vang dội làm rung động cả bốn phía chẳng khác tiếng rồng gầm vọt lên đến tận tầng mây.

Tam Anh bị tiếng cười của Chung Khí Tử làm cho mặt đỏ bừng lên.

Cô giương cặp mày liễu lên hỏi:

- Chung đại hiệp cười chi vậy?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ chợt nhớ ra một điều, bất giác trong lòng cao hứng.

Tam Anh hỏi:

- Điều gì?

Chung Khí Tử hỏi lại:

- Có phải cô nương vừa nói hễ tại hạ mà thắng được thì cô nương để mặc tại hạ muốn xử trí thế nào tùy ý phải không?

Tam Anh đáp:

- Trong đài quy có điều đó. Không phải là chuyện tiện thiếp nguyện ý hay không nguyện ý.

Chung Khí Tử đột nhiên hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Tài mạo của cô nương trên chốn giang hồ thật ít kẻ tài lang xứng đáng. Nếu tại hạ đem cô nương dẫn kiến với một nhân tài khác, chẳng hiểu cô nương có đồng ý không?

Câu này hắn nói rất khẽ. Ngoài Tam Anh có lẽ chẳng một ai nghe tiếng.

Tam Anh lộ vẻ do dự. Cô trầm ngâm một chút rồi đột nhiên cất cao giọng nói:

- Có phải đại hiệp biến đổi chủ ý rồi chăng?

Chung Khí Tử tủm tỉm cười nghĩ thầm:

- Con nha đầu này quả nhiên thông minh thật.

Rồi hắn lớn tiếng đáp:

- Đúng thế! Tại hạ biến đổi chủ ý. Muốn thắng được cô nương rồi dắt người đẹp đi ngay.

Tam Anh nói:

- Nhưng hiện giờ các ha chưa thủ thắng.

Chung Khí Tử nói:

- Được rồi! Cô nương hãy coi chừng!

Rồi hắn vung chưởng đánh ra.

Tam Anh nhảy sang một bên né tránh đáp:

- Chung đại chưởng lực của đại hiệp rất mãnh liệt.

Chung Khí Tử hỏi:

- Vậy thì sao?

Tam Anh đáp:

- Tiện thiếp muốn thay đổi cách tỷ thí, chẳng hiểu đại hiệp có đồng ý chăng?

Chung Khí Tử hỏi:

- Tỷ thí thứ gì?

Tam Anh không trả lời câu hỏi nàng nói:

- Đây là cuộc đấu tối hậu.

Cô ngửng đầu trông chiều trời tiếp:

- Tiện thiếp nghĩ rằng vừa đấu binh khí vừa tỷ ám khí. Tuy nhiên nếu Chung đại hiệp mà không ưng thuận thì chúng ta lại đấu chưởng cũng được.

Chung Khí Tử hỏi:

- Có phải cô nương muốn tỷ đấu binh khí mà có kèm thêm ám khí không?

Tam Anh gật đầu cười đáp:

- Chính là thế đó! Không hiểu Chung đại hiệp thạo về môn ám khí gì?

Chung Khí Tử đáp:

- Bình sinh tại hạ không thích dùng ám khí. Nhưng cô nương đã muốn vậy thì tại hạ cũng bồi tiếp.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Dường như Tam Anh cô nương bị khí thế uy võ của Chung Khí Tử làm cho chấn động. Tỷ chưởng thua rồi, đột nhiên thị giở trò khác là tỷ đấu binh khí lại kèm ám khí cho thêm phần nguy hiểm chăng?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đã thấy Tam Anh đến bên giá khí giới rút một thanh bảo kiếm và một nắm bạch thổ đinh. Cô quay lại giục Chung Khí Tử:

- Mời Chung đại hiệp lại lựa binh khí cùng ám khí đi.

Chung Khí Tử đưa mắt nhìn giá binh khí rồi vươn tay ra rút lấy một cây đơn đao, cười nói:

- Cây này được rồi!

Tam Anh cô nương lấy làm kỳ hỏi:

- Chung đại hiệp! Sao đại hiệp không chịu lấy ám khí?

Chung Khí Tử đáp:

- Trong tay cô nương đã có ám khí rồi đấy thôi.

Tam Anh cô nương ngơ ngác hỏi:

- Đó là ám khí của tiện thiếp, có liên can gì đến đại hiệp?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ sẽ dùng ám khí ở trong tay cô nương cũng được.

Tam Anh cô nương ngẩn người ra một chút rồi tủm tỉm cười hỏi:

- Phải rồi! Đại hiệp muốn mượn ám khí của tiện thiếp phóng tới để đánh lại phải không?

Chung Khí Tử đáp:

- Đúng thế!

Tam Anh cô nương nói:

- Hay lắm! Chung đại hiệp đã khiêm nhượng như vậy, tất nhiên không chịu tranh đoạt tiên cơ. Vậy tiện thiếp xin ra tay trước.

Chung Khí Tử lạnh lùng đáp:

- Mời cô nương động thủ đi!

Tam Anh rung tay một cái phóng kiếm đâm Chung Khí Tử.

Chung Khí Tử lần này không khiêm nhượng nữa. Hắn đưa đơn đao lên gạt trường kiếm.

Thế kiếm của Tam Anh tấn công mau lẹ, nhưng Chung Khí Tử ra chiêu còn thần tốc hơn.

Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng. Hai thứ binh khí đã đụng mạnh vào nhau.

Thanh trường kiếm trong tay Tam Anh bị chiêu đao của Chung Khí Tử hất bắn ra.

Chung Khí Tử lại vung đao phản kích ba chiêu liền. Ba chiêu này thế mạnh dường lay non dốc biển đẩy Tam Anh lùi lại đến năm sáu bước liền.

Chung Khí Tử dừng cuộc tấn công lại cười nói:

- Bây giờ cô nương thi triển ám khí đi!

Lúc này chẳng những bao nhiêu người dưới đài đã nhìn rõ mà chính Tam Anh cô nương cũng tự biết nếu Chung Khí Tử vung đao tấn công thêm mấy chiêu nữa là lập tức cô sẽ bị hạ ngay về tay hắn. Thế mà hắn đột nhiên dừng lại; đủ tỏ ra hắn có ý nhân nhượng.

Tam Anh liền huy động trường kiếm tấn công. Đồng tay trái cô cầm một nắm bạch hổ đinh. Cô vừa vung tay lên, những mũi bạch hổ đinh đã dời khỏi tay bắn ra.

Ba tia hào quang lẫn với một làn kiếm quang bay vọt tới.

Chung Khí Tử vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, hắn vung đao lên gạt. Những mũi ám khí đụng vào thanh đao bật ra những tiếng leng keng không ngớt. Mấy mũi ám khí đều trúng vào lưỡi đao của Chung Khí Tử rớt xuống đất.

Tam Anh dường như đã biết trước mấy mũi bạch hổ đinh của mình không tài nào đả thương được đối phương. Cô vừa phóng ra ba mũi bạch hổ đinh lại phóng luôn ba mũi nữa.

Ba mũi sau thành hình chữ Phẩm bắn tới chia ra nhằm đâm vào cổ họng và trước ngực Chung Khí Tử.

Chung Khí Tử vung đao lên. Ánh đao lấp loáng dầy đặc như một tấm lưới ở trước ngực.

Lại một trận leng keng vang lên. Mấy mũi bạch hổ đinh bị đao quang đánh rớt.

Chung Khí Tử cười mát nói:

- Trong túi cô nương còn khá nhiều bạch hổ đinh, sao cô không liệng hết ra?

Tam Anh đáp:

- Tiện thiếp cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Đoạn tay mặt cô hạ trường kiếm xuống. Cả hai tay cùng nắm bạch hổ đinh liệng ra.

Cánh tay cô vừa giơ lên, những mũi bạch hổ đinh nối đuôi nhau ra vun vút trông chẳng khác

một sợi dây trắng kéo liền một mạch không ngớt bay tới trước mặt Chung Khí Tử.

Chung Khí Tử cất tiếng khen:

- Thủ pháp tuyệt diệu!

Hắn huy động đơn đao. Bao nhiêu bạch hổ đinh lại tới tấp rớt xuống hay bắn ra ngoài, không một mũi nào trúng vào người hắn.

Chẳng mấy chốc, Tam Anh cô nương đã phóng hết cả túi bạch hổ đinh mà chẳng được ích gì.

Chung Khí Tử vẫn đứng nguyên chỗ, không xê xích đi chút nào.

Hắn từ từ thu đao về hỏi:

- Ám khí của cô nương đã sử dụng hết chưa?

Tam Anh đáp:

- Hết cả rồi.

Chung Khí Tử hỏi:

- Cô nương còn có hoa chiêu gì để thi triển nữa không?

Tam Anh lắc đầu đáp:

- Hết cả rồi! Tiện thiếp đã tự biết mình không thể địch lại đại hiệp nhưng tiện thiếp không thể nhận thua được.

Chung Khí Tử đột nhiên cầm đao tiến lại tấn công.

Tam Anh cô nương dường như chưa kịp đề phòng đối phương tập kích đột ngột. Hiển nhiên cô đã chân tay luống cuống. Cô vung thanh trường kiếm lên gạt lia lịa.

Chung Khí Tử cũng vung đao đánh rất rát, tiếng kim khí đụng nhau rít lên choang choảng, hất trường kiếm ở trong tay Tam Anh ra.

Bỗng nghe tiếng rú lên một tiếng. Tam Anh cô nương đột nhiên bay mất trường kiếm.

Chung Khí Tử làm thế nào hất được thanh trường kiếm ở trong tay Tam Anh, người dưới đài chưa ai nhìn rõ.

Bỗng thấy Chung Khí Tử đưa tay trái ra nắm lấy uyển mạch tay phải Tam Anh.

Bản lãnh Chung Khí Tử cao thâm đã khiến cho người toàn trường phải chú ý. Dưới đài nổi lên những tiếng bàn tán xôn xao.

Lý Hàn Thu quay đầu ra thấy Phương Tú ngồi ở trong trường lúc trước không biết đã bỏ đi từ bao giờ.

Bỗng nghe Chung Khí Tử hỏi:

- Cô nương! Như thế có thể gọi là cô nương bị bại chưa?

Tam Anh cô nương gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên là tiện thiếp bị bại rồi!

Chung Khí Tử nói:

- Nếu cô nương đã thất bại, vậy có thể đi theo tại hạ được rồi.

Tam Anh lắc đầu đáp:

- Chưa thể đi được!

Chung Khí Tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Tam Anh đáp:

- Trước khi chúng ta chưa bái thiên địa cử hành hôn lễ, thì tiện thiếp chưa phải là người của đại hiệp, vì vậy mà chưa thể đi được.

Chung Khí Tử hỏi:

- Nhưng tại hạ nhất định đem cô đi thì sao?

Tam Anh lắc đầu đáp:

- Không đi được lâu!

Chung Khí Tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Tam Anh ngập ngừng đáp:

- Vì chúng ta... Chúng ta...

Những câu sau xem chừng khó nói, nên cô dừng lại.

Chung Khí Tử hỏi:

- Phải chăng có người không chịu buông tha chúng ta?

Tam Anh cô nương lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp cũng không biết. Nhưng chúng ta không thể đi được là một điều chắc không sai.

Cặp mắt Chung Khí Tử liếc nhoang nhoáng rồi dừng lại nhằm thẳng vào mặt Tam Anh hỏi:

- Đối với người khác thì tại hạ mặc kệ họ. Tại hạ chỉ hỏi cô nương có chịu đi theo tại hạ không?

Tam Anh khẽ hỏi lại:

- Các hạ muốn đem tiện thiếp đưa cho người khác ư?

Chung Khí Tử gật đầu đáp:

- Người kia còn mạnh hơn tại hạ gấp trăm ngàn lần.

Hai người nói chuyện với nhau rất khẽ nên người ngoài chẳng ai nghe rõ.

Bỗng nghe Tam Anh đột nhiên cất cao giọng nói:

- Tại hạ không thể theo các hạ được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Coi tính cách Chung Khí Tử là tay hào kiệt. Tam Anh cô nương đã không chịu cùng đi với y, tất cũng không miễn cưỡng.

Ngờ đâu sự thực lại ra ngoài ý nghĩ của Lý Hàn Thu. Chung Khí Tử đột nhiên giương tay ra điểm huyệt Tam Anh rồi lạnh lùng nói:

- Tại hạ cứ đưa cô đi thì cũng thế.

Bỗng nghe có tiếng quát:

- Đứng lại đã!

Chung Khí Tử quay đầu nhìn lại thì thấy Kim Ma rảo bước tiến ra.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm phát giác ra bốn góc đài dường như đều có người nhơn nhơn muốn động thủ.

Bỗng nghe Chung Khí Tử chậm rãi hỏi lại:

- Có việc chi vậy?

Kim Ma đáp:

- Các hạ chuẩn bị đưa Tam Anh cô nương đi đâu?

Chung Khí Tử hỏi lại:

- Tại hạ đã thắng y thì muốn đưa y đi đâu mà chẳng được?

Kim Ma tủm tỉm cười nói:

- Đúng thế! Các hạ thắng Tam Anh cô nương rồi dĩ nhiên cô sẽ thuộc về các hạ. Đài qui của bọn lão thân đã định rõ điều này, dĩ nhiên không thể phản bội. Có điều trong đài qui còn một khoản đã nói rồi người đắc thắng phải tham dự hôn lệ đại điển của bản hội...

Chung Khí Tử ngắt lời:

- Tại hạ đã nói là không tham dự đại điển của quí vị.

Kim Ma nói:

- Nhưng bọn lão thân không ưng thuận điều đó với các hạ.

Chung Khí Tử tủm tỉm cười nói:

- Hễ có duyên thì nên vợ nên chồng. Tam Anh cô nương đây đã thuộc quyền sở hữu của tại hạ tưởng các vị bất tất phải phí công nữa.

Kim Ma nói:

- Đã không đủ lễ nghi thì sao cho trọn vẹn? Bọn lão thân đã lập ra điều lệ, bất cứ ai lên đài tỷ võ đều phải tuân theo mới được. Nếu các hạ muốn hành động ra ngoài thể lệ thì bọn lão thân biết phúc bẩm lên thượng cấp thế nào?

Chung Khí Tử đáp:

- Đó là việc riêng của các vị, không liên quan gì đến tại hạ.

Lý Hàn Thu nghe hai người lý luận trong lòng không khỏi lấy làm kỳ tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Anh chàng Chung Khí Tử có vẻ anh hùng hào kiệt dường như không phải kẻ đam mê nữ sắc, mà sao lại nóng nảy không muốn chờ đợi làm lễ đã chực đưa người đẹp đi ngay? Hay là Tam Anh cô nương đã dùng phép truyền âm nhập mạch cầu hắn làm như vậy?

Bỗng thấy Kim Ma biến đổi sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Các hạ nói vậy là sai. Bọn lão thân cử hành cuộc Tần Hoài Hoa Hội này khiến cho anh hùng thiên hạ sánh với giai nhân. Chủ trương không phải là bất tiện. Có điều lão thân hy vọng những người tham dự đều tuân theo quy luật cho nghiêm chỉnh...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dĩ nhiên để đối phó với những kẻ không chịu theo quy luật, bọn lão thân đã bố trí phương pháp đối phó.

Chung Khí Tử hững hờ hỏi lại:

- Theo ý Kim phu nhân thì sao?

Kim Ma đáp:

- Theo ý lão thân thì mong rằng Chung đại hiệp nên tuân theo những điều quy định của bản đài.

Chung Khí Tử hỏi:

- Nếu tại hạ không chịu tuân thủ thì sẽ đi đến hậu quả thế nào?

Kim Ma đáp:

- Bọn lão thân dốc toàn lực ngăn trở để các hạ không thể dời khỏi nơi đây.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cuộc Tần Hoài Hoa Hội đã tỷ thí 12 trận. Trong 11 trận đầu tuy có xảy cuộc phong ba nho nhỏ nhưng cũng xử trí xong rồi. Còn đối với trận tối hậu này mà xảy chuyện rắc rối tức là cả cuộc hoa hội đều bị tổn thương đến oai danh.

Chung Khí Tử nói:

- Kim phu nhân đã hiểu rõ vụ này, tại hạ hy vọng phu nhân nhẩn nại thêm một chút.

Kim Ma hỏi:

- Vì lẽ gì mà Chung đại hiệp không nhẫn nại chờ lại một lúc?

Chung Khí Tử thở phào đáp:

- Tại hạ phải cái nết ương gàn. Miệng đã nói thế nào là không chịu canh cải nữa.

- Bọn lão thân đã lập ra qui điều cũng quyết không thể vì một mình Chung đại hiệp mà sửa đổi.

Chung Khí Tử vẻ mặt nghiêm trang thủng thẳng hỏi:

- Phu nhân nói vậy thì khó mà tránh khỏi được cuộc xung đột chăng?

Kim Ma đáp:

- Phá hoại qui luật hoa hội của bọn tại hạ, thì đây không phải là cuộc tỷ võ, bọn tại hạ không cần giữ lề lối lấy một chọi một với Chung đại hiệp.

Chung Khí Tử hỏi:

- Chư vị nói thế tức là đã chuẩn bị cuộc quần công rồi chăng?

Kim Ma đáp:

- Có thể nói như vậy. Chung đại hiệp đã muốn động thủ thì bọn tại hạ đành phải đem toàn lực ra mà đối phó.

Chung Khí Tử chuyển động mục quang đảo mắt nhìn bốn phía rồi lạnh lùng hỏi:

- Kim phu nhân! Ai đứng chủ cuộc hoa hội này? Có phải là phu nhân hay Giang Nam Song Hiệp?

Chương 71 - Không qui thuận hào kiệt bị bao vây

Lý Hàn Thu nghe Chung Khí Tử đột nhiên nói thẳng đến danh hiệu Giang Nam Song Hiệp, chàng không khỏi động tâm nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ cuộc đại náo hoa hội này là có dự mưu từ trước? Nếu y muốn giao chiến với Giang Nam Song Hiệp tại hội trường này thì ta giúp y một tay.

Bỗng nghe Kim Ma cười lạt hỏi:

- Cái đó tưởng không liên quan gì các hạ. Lão thân tưởng bất tất phải trả lời.

Bỗng nghe Tam Anh cô nương khẽ nói:

- Các hạ buông tiện thiếp ra! Bản lĩnh các hạ dù cao cường đến đâu cũng không tài nào xông ra khỏi đây được.

Nguyên hôm trước trong lúc tỷ võ có một người bỏ chạy đi nên bữa nay trong hoa hội càng bố trí chặt chẽ hơn. Vị trí thuyền bè di chuyển nơi khác để tiện việc phòng thủ và phong tỏa. Sau cuộc di chuyển thuyền bè lại trải qua thêm một tầng bố trí rất cẩn mật. Nếu không đặc biệt lưu tâm thì không nhận ra được.

Đêm nay là đêm tối hậu. Chính Giang Nam Song Hiệp đã xếp đặt một cuộc thành bại tối hậu. Bốn mặt hoa thuyền đều đặt những tay cao thủ cùng chuẩn bị những cuộc ứng chiến bất ngờ.

Dĩ nhiên cuộc bố trí này, ngoài những nhân vật thủ não quan trọng, trong bọn hoa nữ không một ai hay biết.

Lời nói của Tam Anh, Chung Khí Tử không sao hiểu được, nó còn khích động lòng hào khí của hắn.

Hắn cười ha hả hỏi:

- Cô nương nói thế thì ra họ đã chuẩn bị từ trước rồi sao?

Tam Anh chưa kịp đáp, Kim Ma đã cướp lời:

- Đúng thế! Bọn lão thân trông coi đài qui hết lòng tôn kính mọi người mà còn có trọng trách gìn giữ cho được hoàn thiện để đối phó với những bọn gian tà có manh tâm phá hoại hoa hội. Bọn lão thân đã chuẩn bị chu đáo không có điều chi đáng sợ nữa. Dù là kẻ mình mang tuyệt kỹ, bọn lão thân cũng có đủ phương pháp đối phó.

Chung Khí Tử chuyển động cặp mắt ngó Kim Ma rồi lại nhìn Tam Anh cô nương thủng thẳng hỏi:

- Bữa nay cô nương đã bại về tay tại hạ. Bất luận bọn họ phòng bị thế nào thì cô cũng nên coi tại hạ là người tri kỷ, thân cận nhất đời có đúng thế chăng?

Tam Anh cô nương chỉ giương cặp mắt sắc như lưỡi kiếm tựa hồ muốn đâm thấu vào thâm tâm người ta, rồi ngần ngại đáp:

- Đúng là thế đó!

Kim Ma lạnh lùng nói tiếp:

- Lầm! Lầm rồi! Trước khi chưa làm lễ thành hôn. Cô là cô, y là y, chưa có liên quan gì với nhau hết.

Tam Anh khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Kim ma nói phải đó.

Chung Khí Tử tuy ngoài miệng trò chuyện với hai người mà cặp mắt vẫn lưu tâm đến cử động của những người dưới đài.

Bỗng nghe Kim Ma hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Lão thân có một điều chưa hiểu.

Chung Khí Tử hỏi:

- Điều chi?

Kim Ma hỏi lại:

- Vì lẽ gì mà các hạ phải gấp rút quá đến nỗi không thể chờ lại trong một lát để cử hành hôn lễ?

Chung Khí Tử đáp:

- Đài qui của các vị lập ra không hợp lý. Cớ sao lại bắt người ta phải dự hôn lễ mới được?

Kim Ma quay đầu nhìn vào hậu đài thấy ánh lửa lóe lên một cái rồi vụt tắt ngay. Đó là tín hiệu báo tin cho đồng bọn là cuộc chuẩn bị đâu vào đấy cả rồi.

Kim Ma cười khẩy hai tiếng rồi đáp:

- Xin các hạ buông tay Tam Anh cô nương ra mau! Lão thân còn phải chiếu đài qui chuẩn bị làm lễ đại điển cho các vị tân nhân, không rảnh thì giờ nói chuyện đường dài với các hạ được nữa.

Chung Khí Tử đột nhiên buông tiếng cười rộ nói:

- Thế là các vị đã chuẩn bị cạm bẫy xong cả rồi phải không?

Hắn ngừng lại một chút rồi đột nhiên nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Tuy các vị đã chuẩn bị một cách vô cùng cẩn mật và bố trí mai phục khắp nơi, nhưng các vị đừng quên rằng trong trường còn vô số tay cao thủ. Tại hạ không tin rằng lực lượng bố trí bốn mặt của các vị có thể chống đối được với bao nhiêu cao thủ hiện diện tại đây.

Quả nhiên mấy câu này đã kích thích sôi nổi tấm lòng khẳng khái hào hiệp của quần hùng. Nó khiến cho bao nhiêu tay cao thủ võ lâm sinh lòng nghi hoặc. Quả nhiên quần hào túm năm tụm

ba thì thầm bàn tán.

Kim Ma đưa mắt nhìn quần hùng dưới đài, mụ không khỏi chấn động tâm thần. Là con người rất tinh khôn, lại rất khéo léo mụ tính thầm trong bụng:

- Gã Chung Khí Tử này muốn kích thích quần hùng để gây nên cuộc rối loạn. Nếu mình không khéo xử trí thì toàn trường sẽ biến thành cuộc đại loạn. Âu là ta phải nhẫn nại ứng đối mới được.

Mụ liền đổi giọng hỏi:

- Chung đại hiệp nói vậy chẳng là lạ lắm sao? Lão thân có điều chưa rõ là cá nhân đại hiệp cố ý ngông cuồng vượt ra ngoài lề luật của bản đài, không chịu tuân theo qui củ về việc tỷ võ. Cái đó có can dự gì đến người ngoài? Mười hai cô hoa nữ toàn là những vị nhan sắc tuyết thẹn hoa nhường, bản lãnh cao thâm. Bao nhiêu anh hùng đăng đài tỷ thí đều đã nhìn rõ. Về việc đối xử với các hạ có liên quan gì đến ai?

Quả nhiên Kim Ma nói vậy phát sinh hiệu lực. Quang trường khôi phục lại sự yên tĩnh. Mọi người dừng lại đứng bàng quang để xem diễn biến giữa hai bên.

Kim Ma thấy lòng khích động của quần hào trở lại hòa hoãn liền tủm tỉm cười nói tiếp:

- Chung đại hiệp! Phải trái đã có công luận. Các hạ mưu đồ gây công phẫn cho quần hào để phá rối hậu trường, nhưng lão thân e rằng chỗ dụng tâm của đại hiệp không đi đến đâu, vì các bậc anh hùng hào kiệt nhìn thấy rõ đâu là sự thực, đâu là hợp lý.

Chung Khí Tử quay lại ngó Tam Anh một cái rồi nói:

- Cô nương! Xin lỗi cô nương nhé.

Rồi hắn vương tay trái ra cắp cô vào dưới nách.

Tam Anh đã bị điểm huyệt, không còn sức chống chọi, đành để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Chung Khí Tử cầm đao ở tay mặt, lớn tiếng hô:

- Tại hạ không muốn gây ra thảm kịch, nhưng cũng không chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của các vị.

LamVu typed Thất Tuyệt Ma Kiếm 81 Kim Ma đảo mắt nhìn Chung Khí Tử rồi thủng thẳng hỏi:

- Các hạ! Khí thế của các hạ như vậy mà các hạ không biết là mình đã ỷ tài lấn người thái quá ư?

Chung Khí Tử vẻ mặt nghiêm trọng chậm rãi hỏi lại:

- Phu nhân muốn ngăn cản tại hạ thực chăng?

Kim Ma đáp:

- Lão thân phụ trách công việc quản lý các hoa nữ, dĩ nhiên chẳng thể bỏ mặc họ cho những người hành động trái qui tắc.

Chung Khí Tử nói:

- Kim phu nhân muốn can thiệp cũng được, nhưng tại hạ hy vọng phu nhân hãy tự lượng sức mình trước đi đã!

Dứt lời hắn tung mình nhảy vọt xuống đài.

Kim Ma vung tay mặt lên phóng chưởng ra đánh "binh" một cái.

Chung Khí Tử buông tiếng cười lạt. Hắn né người tránh sang bên một chút đồng thời dùng vai tả để hứng lấy phát chưởng.

Chung Khí Tử liền đi lướt qua bên mình Kim Ma để xông ra.

Kim Ma tuy đánh trúng Chung Khí Tử một chưởng, nhưng chính mụ cũng bị hất lùi lại phía sau một bước.

Kim Ma biến sắc thò tay trái rút một thanh trường kiếm ở trên giá binh khí rồi lớn tiếng quát:

- Chung Khí Tử! Đừng chạy nữa.

Mụ vung thanh trường kiếm một cái rồi cả người lẫn kiếm nhảy xổ về phía Chung Khí Tử.

Ánh hào quang vừa lóe lên. Mũi kiếm đã điểm vào sau lưng Chung Khí Tử.

Lý Hàn Thu thấy Kim Ma nhảy vọt xuống đài thân pháp cực kỳ mau lẹ thì nghĩ thầm trong bụng:

- Mụ này người béo chùm béo chụt mà võ công lại ghê gớm quá!

Bỗng thấy Chung Khí Tử xoay tay lại vung đao đón đỡ. Tiếng kim thiết đụng nhau vang lên rùng rợn.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thì thấy Kim Ma đứng dừng lại ở ngoài ba trượng. Thanh bảo kiếm trong tay mụ đã tuột tay bắn đi.

Chung Khí Tử vẫn đứng nguyên chỗ, vẻ mặt hắn nghiêm nghị lạnh lùng nói:

- Kim Ma! Tại hạ động thủ với ai cũng chỉ nhường nhịn hai lần thôi. Nếu phu nhân còn không biết đường tiến thoái thì đừng trách thanh đao của tại hạ rất hiểm độc.

Kim Ma đã tấn công Chung Khí Tử một phát chưởng và một chiêu kiếm, mụ hiểu hắn có một bản lãnh ít người bì kịp. Mụ quyết nhiên không phải là tay địch thủ. Nếu còn giao phong tất bị bại nhục. Mụ liền đứng trơ ra như phỗng đá không nói câu gì và cũng không nhúc nhích.

Tam Anh cô nương đã hoàn toàn mất hết sức chống cự, cô đành để mặc Chung Khí Tử bắt đem đi.

Kim Ma cũng không dám ra tay ngăn trở.

Giữa lúc ấy đột nhiên có người lớn tiếng hỏi:

- Hoa hội đến đây là kết thúc, không có mỹ nữ lên đài tỷ thí nữa. Vậy chúng ta còn ở lại đây để coi gì nữa?

Tiếng hô như vậy quả nhiên phát sinh hiệu lực.

Lập tức những người đứng xem cuộc nhiệt náo giữa Kim Ma và Chung Khí Tử cũng bỏ đi ra ngoài.

Một thế lực rất lớn ào ạt đi ra. Giang Nam Song Hiệp tuy đã bố trí mai phục một cách rất nghiệm mật mà không dám ngăn trở ra mặt.

Lý Hàn Thu cũng đứng lên rảo bước tiến về phía trước, định đi lẫn vào đám đông để ra ngoài.

Lôi Phi nhân lúc hỗn loạn liền đến bên mình Lý Hàn Thu khẽ bảo chàng:

- Lý đệ! Tiểu huynh đã làm cho hội trường nhốn nháo. Vậy chúng ta trà trộn vào đám đông mà ra.

Lý Hàn Thu vừa đi vừa ngấm ngầm để ý đến cử động của Chung Khí Tử để bảo hộ cho hắn.

Giang Nam Song Hiệp quả nhiên trầm tĩnh hơn người. Chúng thấy quần hào lũ lượt kéo đi cứ bỏ mặc, chứ không sai người ngăn trở. Vẻ mặt chúng vẫn bình thản tựa hồ như không có chuyện gì.

Lý Hàn Thu theo bọn quần hào ra khỏi hoa trường khẽ bảo Lôi Phi:

- Chung Khí Tử tuy võ công cao cường, nhưng hắn thân cô thế cô, e rằng một mình hắn khó lòng trốn thoát, vị Giang Nam Song Hiệp tất phái thuộc hạ truy kích.

Lôi Phi hỏi lại:

- Sao? Lý đệ muốn kết giao bằng hữu với hắn chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lúc này chúng ta đang đối đầu với bọn Giang Nam Song Hiệp tiểu đệ nghĩ rằng phàm những ai là kẻ thù với họ chúng ta đều coi như bạn.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hơn nữa tiểu đệ nhận thấy Chung Khí Tử muốn đem Tam Anh cô nương đi mà sao hắn không chờ hành lễ thì trong vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo.

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Phải đấy!

Chung Khí Tử cứ kéo Tam Anh đi, nhưng vẫn cất bước thong thả. Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu tăng gia cước lực.

Chỉ trong khoảng khắc hai người đã đi tới trước mặt Chung Khí Tử.

Lúc này bọn quần hào dời khỏi hoa trường đại đa số đã tán đi mọi ngã. Trong đêm tối, họ chia ra những phương hướng khác nhau mà đi.

Chung Khí Tử còn lọt lại phía sau, những người đi với hắn chỉ độ bảy tám tên.

Đột nhiên, hai tiếng hú thê thảm vang lên, phá tan bầu không khí tịch mịch giữa đêm khuya.

Hai tiếng hú vừa dứt thì lại hai tiếng khác vang lên như đập vỡ màng tai người ta.

Lý Hàn Thu đột nhiên dừng bước, khẽ hỏi Lôi Phi:

- Bọn chúng rượt theo rồi. Không hiểu chúng dùng thủ đoạn gì mà trong khoảng khắc đã sát hại bốn người?

Nguyên giữa lúc đêm tối Lý Hàn Thu và Lôi Phi tuy nghe mấy tiếng rú thê thảm mà không nhìn rõ là người nào đã chết mất mạng.

Chung Khí Tử đã dừng bước lại.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Lôi huynh! Trong tay y còn cắp Tam Anh cô nương thì làm sao động thủ với người được?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta hãy chờ xem biến diễn rồi sẽ bàn.

Trong lúc Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đang nói chuyện bỗng thấy hai bóng người chạy vọt qua.

Chính là Chung Khí Tử và Tam Anh cô nương.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi liền lùi lại hai bước để nhường lối.

Tam Anh cô nương dường như chưa chịu khuất phục, song tay trái Chung Khí Tử vẫn nắm cổ tay mặt cô kéo đi.

Chung Khí Tử xẵng giọng quát hỏi:

- Ai đó?

Thanh đao ở tay mặt hắn lóe lên một cái nhằm chém xuống Lý Hàn Thu.

Ánh hào quang vọt ra nhanh như chớp. Trong bóng tối càng coi rất rõ thế đao cự kỳ mau lẹ.

Lý Hàn Thu vừa lùi lại hai bước né tránh vừa đáp:

- Bọn tại hạ không có ý gì cừu địch với các hạ mà cũng không thuộc vào hạng bảo tiêu của hoa hội. Vậy các hạ chỉ cần đối phó với địch nhân là chuyện khẩn yếu.

Chung Khí Tử dừng đao lại đưa mắt ngó Lý Hàn Thu và Lôi Phi rồi chậm rãi nói:

- Hai vị đã không phải là người trong hội, vậy mong rằng quí vị sớm rời khỏi nơi đây là hơn. Tại hạ e rằng Giang Nam Song Hiệp đã huy động hết những tay cao thủ ra đối phó với tại hạ.

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

- Những người đồng bạn đi theo các hạ đã có ai bị tử thương chưa?

Chung Khí Tử chậm rãi đáp:

- Tại hạ đến đây một mình, không có bạn hữu nào hết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy mấy người vừa rú lên vì bị tử thương đó là ai?

Chung Khí Tử đáp:

- Chắc cũng là những người giống như hai vị muốn coi cuộc nhiệt náo này.

Đang lúc nói chuyện đột nhiên thấy bóng một đám đông thấp thoáng. Mấy người chạy lẹ tới nơi vừa nghe tiếng gió thổi vạt áo lạch phạch, đoàn người đã tới trước mặt.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn ra thì chính là Hàn Đào ở Từ Châu. Hắn có bốn tên đại hán võ phục tùy tòng. Cả bốn tên đều nai nịt gọn gàng tay cầm quỷ đầu đao sống dầy.

Hàn Đào vẫn mặc áo trường bào. Tay cầm một thanh trường kiếm. Hiển nhiên hắn tỏ ra rất vội vàng và tùy tiện chụp lấy một thứ binh khí cầm đi.

Bốn đại hán tay cầm quỉ đầu đao tản ra rất lẹ để bao vây mấy người vào giữa.

Hàn Đào đảo mắt loang loáng nhìn mọi người một lượt rồi thủng thẳng nói:

- Té ra các hạ có mấy ông bạn đón tiếp.

Chung Khí Tử đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Hàn Đào đáp:

- Mấy vị này chẳng có liên quan gì đến tại hạ. Tại hạ chưa từng quen biết nhau.

Hàn Đào đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi thì quả là nhân vật hắn chưa từng gặp bao giờ, nên hắn cũng không lấy gì làm quan tâm. Rồi hắn cất tiếng tự giới thiệu:

- Tại hạ là Hàn Đào ở Từ Châu. Dường như Chung huynh cũng ít khi qua lại giang hồ phải không?

Chung Khí Tử cười lạt đáp:

- Tưởng là ai chứ Hàn Đào ở Từ Châu thì tại hạ đã được nghe đại danh từ lâu.

Hàn Đào cười lạt nói:

- Chung huynh võ công cao cường đao pháp kỳ dị. Vừa rồi tiểu đệ ở dưới đài đã được thưởng thức tuyệt kỹ của Chung huynh, trong lòng kính phục vô cùng!

Chung Khí Tử nói:

- Tại hạ không dám! Hàn Đại Hiệp dạy quá lời.

Hắn chuyển động mục quang đảo nhìn bốn đại hán một lượt rồi thủng thẳng hỏi:

- Hàn nhị hiệp dẫn nhiều tay cao thủ rượt theo tại hạ, không hiểu có điều chi chỉ giáo?

Hàn Đào chắp tay đáp:

- Giang Nam Song Hiệp trước nay chỉ thích giao du bạn hữu. Chung huynh là một nhân vật anh hùng như vậy, thật khiến cho bọn tại hạ ngưỡng vọng vô cùng!

Chung Khí Tử khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Mục đích của Hàn nhị hiệp thế nào? Tiểu đệ thật tình vẫn chưa hiểu rõ.

Hàn Đào đáp:

- Phương đại hiệp đã đặt một tiệc rượu ở Phương Phủ, hiện y đang kính cẩn chờ đợi đại giá.

Chung Khí Tử hỏi:

- Chúng ta chưa từng quen biết. Tại hạ khi nào dám đến quấy nhiễu?

Hàn Đào đáp:

- Anh em bốn bể cũng trong một nhà. Nếu Chung huynh cố ý kết giao cùng bọn tại hạ thì xin mời cùng đi với tại hạ vào chơi.

Chung Khí Tử cười mát hỏi:

- Nếu tại hạ không đi được thì sao?

Hàn Đào nhíu cặp lông mày đáp:

- Tại hạ rất hy vọng Chung huynh cùng đi với tại hạ một chuyến.

Hắn mỉm cười nói tiếp:

- Chung huynh có việc gì, tiểu đệ tin rằng chúng ta sẽ giải quyết được hoàn toàn.

Hắn vừa nói, vừa đưa mắt nhìn Tam Anh.

Bỗng nghe Tam Anh dịu dàng nói:

- Chung đại hiệp nên đi đi! Hàn nhị hiệp đối với Chung đại hiệp lịch sự như vậy là có vẻ đặc biệt lắm đấy.

Hàn Đào liền nói tiếp:

- Một nhân tài như Chung huynh. Bọn tiểu đệ rất mong được kết nghĩa chi lan, dĩ nhiên không thể coi như người thường được. Bọn tiểu đệ còn muốn Chung huynh tham gia đại điển hôn lễ cho thêm phần trọng thể.

Lý Hàn Thu đứng bàng quan bằng cặp mắt lạnh lùng. Chàng nhận thấy Hàn Đào cố ý muốn kết giao với Chung Khí Tử thì nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu Chung Khí Tử bị bọn chúng dụ dỗ kéo về cùng phe thì thật là một mối uy hiếp lớn cho võ lâm.

Lôi Phi lạnh lùng đứng một bên. Y không nói nửa lời, mà cũng không ngăn trở Lý Hàn Thu. Dường như y muốn để cho chàng tự xử trí việc này.

Bỗng thấy Chung Khí Tử ngửng mặt trông lên trời trầm ngâm một hồi rồi thủng thẳng đáp:

- Thịnh tình của Hàn nhị hiệp, tại hạ cảm kích vô cùng! Có điều tại hạ đã ước hẹn cùng người. Vậy cuộc vào chơi Phương Phủ xin để lại một ngày khác.

Hàn Đào tỏ ra rất nhẫn nại. Hắn tươi cười hỏi:

- Chung huynh ơi! Chung huynh có ước hẹn với ai mà tương hội vào lúc nào?

Chung Khí Tử đáp:

- Vào giờ ngọ ngày mai, thế nào tại hạ cũng phải gặp mặt ông bạn đó.

Hàn Đào cười khanh khách nói:

- Tưởng gì chứ thế thì dễ quá, bọn tiểu đệ không để cho Chung huynh lỡ cuộc hội ngộ. Hàn mỗ vâng lệnh Phương đại hiệp đến đây, mong rằng Chung huynh vị tình một chút. tiểu đệ xin trỏ lên trời mà thề rằng bọn tiểu đệ mời Chung huynh gặp gỡ một phen quyết không có chút ác ý nào hết mà chỉ chuyện trò vui vẻ cùng Chung huynh như tình kết giao bạn hữu.

Tam Anh lại dịu dàng nói xen vào:

- Chung đại hiệp nên nhận lời đi thôi! Tiện thiếp không muốn Chung đại hiệp vì tiện thiếp mà mất hết sự vui vẻ. Vậy mong Chung đại hiệp hãy tới Phương Phủ tiện thiếp không làm phiền đại hiệp. Đại hiệp đường chính chính mà đi theo Hàn nhị hiệp cho cuộc hội ngộ được mỹ mãn.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Trong Phương gia đại viện chúng đã bố trí cơ quan trùng điệp. Đến phó hội Phương gia đại viện tức là dấn thân vào hầm rồng hang cọp. Dù Chung Khí Tử bản lãnh cao cường đến đâu e rằng cũng khó lòng ra thoát.

Tuy trong lòng chàng nghĩ vậy nhưng cố ý nhẫn nại không thốt ra lời.

Bỗng nghe Chung Khí Tử đáp:

- Hàn nhị hiệp đã tận tình, nếu Chung mỗ lại cố chấp không đi thì sao khỏi mang tiếng là kẻ bất cận nhân tình. Có điều tại hạ cần phải báo tin cho ông bạn biết trước mới được.

Hàn Đào lấy làm kỳ hỏi:

- Chung huynh cũng có bạn cùng đến ư?

Chung Khí Tử đáp:

- Đúng thế! Xin Hàn nhị hiệp hãy về trước. Để tại hạ đi thông báo với người bạn một tiếng rồi vào khoảng canh năm sẽ tới Phương gia đại viện để hội diện với hai vị.

Hàn Đào hỏi:

- Ông bạn của Chung huynh bây giờ hiện ở đâu? Sao không mời y cùng đến chơi một thể?

Chung Khí Tử đáp:

- Ông bạn đó của tại hạ vốn không ưa gặp mặt người ngoài. Hàn nhị hiệp bất tất phải quan tâm.

Hàn Đào biến sắc hỏi:

- Chung huynh nói vậy thì ra nhất định không nể mặt tại hạ hay sao?

Chung Khí Tử hững hờ đáp:

- Hàn nhị hiệp do thịnh tình mời tại hạ đến chơi còn tại hạ ưng thuận hay không là theo lễ. Nếu Hàn nhị hiệp lại nhất định cưỡng bách tại hạ phải vâng lời thế thì không phải là chuyện mời mọc mà là cách bức bách tại hạ y theo một phép.

Hàn Đào cười lạt nói:

- Giang Nam Song Hiệp cũng là hạng người có chút danh vọng trong võ lâm nếu Chung huynh cương quyết cự tuyệt thì ra không nể mặt nhau rồi.

Chung Khí Tử cười lạt nói:

- Hàn huynh đã đa tâm như vậy thì chúng ta khỏi cần nói chuyện nữa.

Hàn Đào ngửa mặt lên huýt một tiếng dài rồi hỏi:

- Chung huynh có biết bây giờ đã vào tình trạng nào không?

Chung Khí Tử hỏi lại:

- Ở vào tình trạng nào thì làm sao?

Hàn Đào đáp:

- Xin Chung huynh hãy nhìn kỹ mà xem sẽ rõ.

Chung Khí Tử đảo mắt nhìn quanh thì thấy bốn mặt ánh lửa chập chờn. Chỉ trong khoảng khắc, bốn cây đuốc sáng rực cả lên.

Dưới ánh đuốc sáng tỏ, bốn mặt đều có bóng người chuyển động có đến mấy chục. Hiển nhiên hắn đã ở vào giữa vòng vây trùng điệp.

Chung Khí Tử lạnh lùng nói:

- Té ra Hàn nhị hiệp mời tại hạ là để cho bọn người của nhị hiệp có đủ thì giờ bố trí.

Hàn Đào nói:

- Nếu anh em ta thực lòng bàn chuyện kết giao thì bây giờ Chung huynh ưng thuận cũng vẫn còn kịp.

Hắn đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi nói tiếp:

- Nếu hai vị cũng là bạn hữu với Chung huynh thì tại hạ xin mời cùng đi một thể cho vui.

Chung Khí Tử đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Lôi Phi đáp:

- Tại hạ với hai vị này vốn không quen biết.

Hàn Đào hơi ngần ngừ một chút rồi nhìn Lý Hàn Thu và Lôi Phi hỏi:

- Hai vị đến đây làm chi?

Lôi Phi cướp lời đáp:

- Tại hạ đến đây để xem cuộc hoa hội náo nhiệt, chưa từng quen biết Chung huynh đây bao giờ.

Hàn Đào hết ngó Lôi Phi lại ngó Chung Khí Tử hỏi:

- Chung huynh tính thế nào?

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt thì thấy bốn bề lửa cháy cao ngất đang từ từ vây lại gần. Họ còn cách chừng hai trượng thì bày thành một thế trận rất nghiêm mật.

Hàn Đào khẽ hắng giọng một tiếng khẽ nói:

- Cứ tình thế trước mắt mà bàn thì các hạ thực chẳng thể nào đem Tam Anh cô nương đi được.

Chung Khí Tử đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi thủng thẳng hỏi:

- Kiểu này thì Hàn nhị hiệp muốn cưỡng bách tại hạ phải tuân theo mệnh lệnh của người ngoài rồi chăng?

Hàn Đào tủm tỉm cười đáp:

- Thật ra Hàn mỗ thành tâm kính thỉnh Chung huynh. Nếu Chung huynh cố ý tự tuyệt người ở ngoài xa ngàn dặm thì bọn tại hạ đành phải động thủ.

Chung Khí Tử cười lạt nói:

- Bây giờ tại hạ biết cuộc Tần hoài Hoa Hội đó chẳng qua là các vị bày ra cạm bẫy để đánh lừa anh hùng thiên hạ.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Phải rồi! Đáng tiếc là bây giờ anh chàng này mới hiểu.

Lúc này bốn mặt đã bày thành trận thế rất nghiêm mật. Hàn Đào đảo mắt nhìn quanh rồi cười nói:

- Bây giờ chúng ta là bạn hay là thù chỉ một lời nói của Chung huynh là quyết định.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều trước khi Chung đại hiệp quyết định là thù hay bạn, tại hạ xin có mấy lời khuyến cáo.

Chung Khí Tử đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Hàn đại hiệp có điều gì xin nói cho nghe.

Hàn Đào đáp:

- Chung huynh! Trước kia Chung huynh ít qua lại giang hồ, dường như chưa gây nên nhiều ân oán với các bạn hữu võ lâm.

Chung Khí Tử đáp:

- Đúng thế! Tại hạ rất ít bôn tẩu giang hồ, chưa có gì đáng kể là gây nên ơn oán với ai cả.

Hàn Đào hỏi:

- Vậy Chung huynh đăng đài tỷ võ chỉ vì Tam Anh cô nương này thôi ư?

Chung Khí Tử đưa mắt nhìn Tam Anh đáp:

- Có thể nói như vậy.

Hàn Đào hỏi:

- Nếu Chung huynh chỉ vì Tam Anh cô nương thì sao lại không muốn đi đến một chỗ kết cục hoàn toàn mỹ mãn.

Chung Khí Tử hỏi lại:

- Thế nào là kết cục hoàn toàn mỹ mãn?

Hàn Đào đáp:

- Việc này giản dị lắm. Nếu Chung huynh ưng thuận lời yêu cầu của tại hạ cùng tới Phương đại hiệp thì bao nhiêu ý niệm thù nghịch giữa chúng ta đều tiêu tan hết. Cuộc hội đàm mà đi đến chỗ ý hiệp tâm đầu thì chúng ta thành những bạn tri kỷ, mà Tam Anh cô nương dĩ nhiên thuộc quyền sở hữu Chung huynh.

Chung Khí Tử cười ruồi hỏi:

- Nếu tại hạ không ưng thì sao?

Hàn Đào nghiêm mặt đáp:

- Khó lòng khỏi một trường ác đấu, nhưng bọn tại hạ đã biết rõ võ công cùng đao pháp kinh hồn của Chung huynh, nên dĩ nhiên bọn tại hạ phải chuẩn bị một cách rất châu đáo. Nếu xảy cuộc chiến đấu, thì Chung huynh thật khó nắm được phần thắng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Cái đó cũng chả quan hệ gì. Ta mà cùng Lôi huynh hiệp lực giúp y thì việc phá trận thế kia có chi là khó. Cái khó là ở chỗ làm sao giữ cho Tam Anh cô nương được an toàn.

Bản ý chàng nghĩ vậy nhưng không dám nói ra.

Chàng thấy Chung Khí Tử ngưng thần ngẫm nghĩ hồi lâu không nói gì. Hiển nhiên hắn đã bị những câu hăm dọa của Hàn Đào làm cho nao núng.

Bỗng nghe Tam Anh cô nương cất giọng ôn tồn nói:

- Nếu Chung đại hiệp có lòng thương tiếc tấm thân bồ liễu này thì sao lại không ưng thuận lời

mời của Hàn đại hiệp? Giang Nam Song Hiệp đã nổi tiếng là tay Mạnh Thường Quân thì dĩ nhiên hai vị đó khao khát kết giao với Chung huynh lắm!

Hàn Đào nói tiếp:

- Tiểu đệ còn giới thiệu Chung huynh với mấy vị cao nhân trên chốn giang hồ nữa.

Chung Khí Tử từ từ buông cổ tay Tam Anh ra hỏi:

- Nếu tại hạ buông tha Tam Anh cô nương thì sao?

Tam Anh từ từ lùi lại mấy bước đi tới trước mặt Hàn Đào.

Hàn Đào đập tay một cái giải khai huyệt đạo cho Tam Anh nói tiếp:

- Chúng ta hy vọng được Chung huynh nhận lời mời.

Chung Khí Tử hỏi:

- Hàn nhị hiệp nói vậy thì ra các vị rượt theo Chung mỗ không phải chỉ vì Tam Anh cô nương?

Hàn Đào cười mát đáp:

- Hàn mỗ muốn cứu Tam Anh và cũng muốn mời Chung huynh. Nếu Chung huynh không chịu cùng vào Phương phủ thì tiểu đệ biết trở về phúc đáp Phương đại hiệp ra sao?

Chung Khí Tử lạnh lùng nói:

- Đó là việc riêng của Hàn nhị hiệp. Tiểu đệ đã buông tha Tam Anh cô nương rồi. Nếu bảo là Chung mỗ đã trái với đài qui trên Tần hoài Hoa Hội thì bây giờ tại hạ đã trả lại Tam Anh cô nương rồi đó. Hàn nhị hiệp mà còn sinh điều khó dễ thì tại hạ đành trông vào võ công của bản thân.

Hàn Đào tủm tỉm cười nói:

- Xem chừng Hàn mỗ nói đa khô cổ bỏng họng mà cũng không khiến cho Chung huynh động tâm được.

Đột nhiên hắn biến sắc lạnh lùng hỏi:

- Chung huynh là người thấy nhiều hiểu rộng chắc biết rõ đao trận này chứ?

Chung Khí Tử hỏi lại:

- Đao trận là thế nào?

Hàn Đào đáp:

- Chung huynh thử coi xem.

Đột nhiên hắn lùi lại ba bước chìa tay trái ra nói:

- Đưa đây.

Một hán tử áo đen vâng lời tiến lại hai tay đưa lên một người bù nhìn bằng gỗ.

Chương 72 - Đến tịnh xá Quyên Nhi phó ước

Lý Hàn Thu và Lôi Phi cũng bị phiền lụy, vì Hàn Đào dẫn bọn thủ hạ đến bao vây cả đám.

Chàng chú ý nhìn ra thấy pho tượng gỗ chỉ dài chừng thước hai như hình một đứa con nít, cách điêu khắc cực kỳ tinh xảo.

Lý Hàn Thu trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Chẳng lẽ pho tượng gỗ kia lại động thủ cùng người được ư? Chẳng hiểu Hàn Đào muốn giở trò gì đây?

Bỗng nghe Hàn Đào lớn tiếng quát:

- Lượng đao!

Đột nhiên hắn giơ tay lên tượng gỗ tuột tay bay ra.

Bỗng thấy đạo quang chớp nhoáng. Bốn mặt Đông Tây Nam Bắc mỗi mặt đều có một đại hán áo đen cầm đao chạy ra. Bốn người này đều lướt qua tới đâm vào tượng gỗ một đao.

Bốn đại hán vận đao vừa phối hợp mau lẹ tuyệt luân. Bốn thanh đao cùng phóng ra một lúc.

Dưới ánh đuốc sáng tỏ ai cũng nhìn rõ pho tượng gỗ mà Hàn Đào vừa liệng ra bị đứt rời chân tay, cả mình nữa chia làm năm bảy mảng sắp rớt xuống đất.

Bỗng Hàn Đào lại quát lên:

- Phản thủ đao!

Bốn tên đại hán đồng thời không quay đầu nhìn lại mà vận đao vung ra xoay tay đánh tới.

Bốn thanh đao lại chặt cái mình tượng gỗ dài thước hai thành năm đoạn.

Tiếp theo thì những ánh đao lấp loáng lúc bốn người chạy giao nhau thành hình chữ thập. Thì một làn đao quang kéo ra đến mấy thước.

Khi bốn người đột nhiên phân khai thì pho tượng gỗ đã nát thành cám lả tả rớt xuống đất.

Lý Hàn Thu nhìn những mảnh gỗ vụn rớt xuống đất trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Hảo đao pháp! Cách phối hợp của họ tuyệt diệu như vậy không sai một ly. Chỉ khẽ chừng sợi tóc là lập tức người mình lại chém phải người mình. Từ nãy tới giờ, Chung Khí Tử đứng ngẩn người ra nhìn pho tượng gỗ ngẩn ngơ xuất thần.

Hiển nhiên con người mình mang tuyệt kỹ đã bị một thứ đao pháp mau lẹ tuyệt luân làm cho khiếp sợ.

Bỗng nghe Hàn Đào thủng thẳng nói:

- Giả tỷ một người trong bọn chúng mà động thủ với chung huynh thì quyết nhiên không thể nào địch nổi Chung huynh. Nhưng nếu chúng liên thủ hiệp lực thi triển đao pháp này thì có thể gọi là võ lâm nhất tuyệt. Dù đao pháp Chung huynh có tuyệt diệu hơn đời cũng chưa chắc đã chém tan nát được pho tượng gỗ trước khi nó rơi xuống đất.

Chung Khí Tử nói:

- Tại hạ đã nhìn rõ rồi, bọn họ phát huy đao phong để ngăn trở tượng gỗ không cho rớt xuống đất một thời gian để họ có đủ thời giờ mà băm nát ra được.

Hàn Đào nói:

- Mục lực của Chung huynh quả nhiên tinh nhuệ phi thường khiến tiểu đệ bội phục vô cùng, có điều Chung huynh đã tính lầm một điều.

Chung Khí Tử hỏi:

- Chuyện gì?

Hàn Đào đáp:

- Đao pháp của bọn họ có lộ số nhất định, dù một trong bốn người có bị thương cũng không làm cho trận thế biến cải. Vậy lúc Chung huynh động thủ với họ mà có đả thương một tên thì tất Chung huynh cũng trúng một đao. Nếu thế đao chậm lại một chút thì kết quả sẽ đi tới đâu tưởng Chung huynh cũng hiểu rồi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Theo lời hắn giải thích thì trong bốn người kia nếu có một người bị thương là bên mình có chỗ sơ hở cho chúng từa cơ. Từ cổ chí kim trong đao pháp hay đao trận phải giữ sao cho không một đồng bọn nào bị tổn thương mới là thứ đao pháp tuyệt diệu đến trình độ tuyệt đỉnh.

Bỗng thấy Chung Khí Tử ngưng thần trầm tư, dường như có việc gì khó giải quyết.

Hồi lâu hắn mới nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Phải đó! Đây đúng là một chuyện kỳ quái, một đao trận phát ra đột ngột.

Hàn Đào cười ha hả nói:

- Tài năng của Chung huynh quả nhiên ít người bì kịp. Tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Tiếng cười vừa dứt, bỗng hắn biến đổi sắc mặt hỏi tiếp:

- Thế nào? Chung huynh có muốn thử phá đao trận này không?

Chung Khí Tử lạnh lùng đáp:

- Nếu tại hạ mà có được tay trợ thủ thì chẳng sợ gì dao trận này. Đáng tiếc là tại hạ không có được một tay trợ thủ nào.

Hàn Đào đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Lôi Phi hỏi:

- Mấy vị kia thì sao?

Chung Khí Tử đáp:

- Các vị đó không quen biết tại hạ.

Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Chung huynh có chuẩn bị thử đi chơi một trận không.

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ còn muốn nghe điều kiện của Hàn huynh. Bậc trượng phu muốn giết thì được chứ làm nhục thì không chịu.

Hàn Đào đáp:

- Tiểu đệ chỉ có một điều yêu cầu là hy vọng Chung huynh đi tới Phương phủ một chuyến. Cần sao Phương đại hiệp gặp mặt Chung huynh thế là trách nhiệm của tiểu đệ xem như đã thành tựu.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Nếu y đến Phương phủ mà không bị Giang Nam Song Hiệp thuyết phục thì cũng khó lòng ra thoát Phương gia đại viện. Y đi vào Phương đại viện là chuyện không xong rồi.

Sau chàng chuyển ý nghĩ rồi hỏi:

- Nếu Chung đại hiệp có người giúp đỡ thì đại hiệp phá được đao trận này ư?

Chung Khí Tử đáp:

- Đúng thế! Nhưng không có người thì biết làm thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ dẫu bất tài cũng tình nguyện giúp Chung đại hiệp một tay.

Chung Khí Tử ngó Lý Hàn Thu chầm chậm hỏi:

- Cao tính đại danh các hạ là gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Bốn bể đều là anh em. Tại hạ không quen nhìn Hàn nhị hiệp uy hiếp các hạ vì thế mà muốn rút đao tương trợ để phá đao trận của bọn họ.

Hàn Đào cặp mắt dường tóe lửa, vẫy tay phải một cái rồi khẽ quát bọn thuộc hạ:

- Bắt lấy nó cho ta!

Bốn tên đại hán mình mặc áo đen đứng phía sau Hàn Đào, lập tức có hai tên chạy lẹ tới trước mặt Lý Hàn Thu, tay chúng đều không mang binh khí.

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt nhảy vọt ra ngoài hai thước.

Thân pháp chàng đã tránh khỏi thế công của hai gã.

Lôi Phi cũng vung quyền lên để không cho hai gã đuổi theo Lý Hàn Thu.

Chung Khí Tử đột nhiên lùi lại hai bước cho xa ra hơn một chút.

Lúc này bọn Lý Hàn Thu Lôi Phi và Chung Khí Tử ba người đã bị mấy chục hán tử bao vây bốn mặt bốn cây đuốc lớn sáng tỏ như ban ngày.

Hai đại hán đang đánh nhau với Lý Hàn Thu bị Lôi Phi ngăn cản chúng liền quay lại đánh Lôi Phi.

Ba người lập tức khai diễn một trường ác đấu.

Chỉ trong khoản khắc quyền đấm chân đá. Cuộc chiến đi vào chỗ kịch liệt vô cùng.

Lôi Phi võ công cao cường. Một mình y đấu với hai tên mà vẫn tỏ ra ung dung thừa sức. Sau hai mươi hiệp y đưa chúng vào tình thế hạ phong.

Hàn Đào chau mày nói:

- Việc dấy động binh đao sắp mở màn. Chúng ta làm gì có thời giờ mà dây dưa với hắn mãi?

Tiếp theo còn hai đại hán đứng đằng sau cũng vâng mệnh xô ra. Hai thanh đao giơ lên nhắm đâm vào Lôi Phi.

Hai tên đại hán tay không thừa thế lùi lại.

Lôi Phi vẫn chân tay không thi triển thủ pháp nhằm đâm vào mạch huyệt của đối phương. Y chiến đấu kịch liệt với hai đại hán cầm đao không hề nao núng.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Chung Khí Tử thấy hắn vẫn đứng nghiễm nhiên ra chiều suy nghĩ mà không có ý trợ giúp thì mắng thầm trong bụng:

- Hay thiệt! Bọn mình giúp hắn mà gây cuộc động thủ với người. Hắn có ý kkông trợ lực thì chớ lại không thèm để mắt nhìn mới thiệt là kỳ!

Hàn Đào thấy hai người đi theo mình tuy trong tay có binh khí mà bị thủ pháp kỳ diệu của Lôi Phi kiềm chế được khiến chúng không phát huy nổi uy lực, thì trong lòng vừa phẫn nộ vừa lấy làm kinh dị tự hỏi:

- Không hiểu hai người này là nhân vật thế nào mà võ vông lại cao cường đến thế?

Đột nhiên Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi quát lên:

- Buông tay!

Một tên đại hán buông đao lùi lại ba bước.

Lôi Phi ra một chiêu đã thắng. Tay phải y đột nhiên đánh ra hai chưởng bức bách tên đại hán cầm đao kia cũng phải lui lại hai bước.

Hàn Đào ra vẻ tức mình quát hỏi:

- Chúng bây thật là đò vô dụng! Sao còn chưa lui ra?

Hai tên đại hán cầm đao dạ một tiếng rồi cắm đầu lui lại.

Lôi Phi cúi xuống lượm một thanh đơn đao cầm tay.

Hàn Đào chăm chú nhìn thẳng vào mặt Lôi Phi hỏi:

- Tôn tính đại danh các hạ là gì?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ là một tên vô danh tiểu tốt chẳng có tiếng tăm gì nên không xưng ra làm chi.

Hàn Đào cười nhạt nói:

- Các hạ bản lãnh cao cường mà nhúng tay vào vụ này là có ý gì?

Lôi Phi cười đáp:

- Chẳng có ý gì hết. Tại hạ cùng Chung đại hiệp vốn không quen biết. Song Hàn nhị hiệp quát thủ hạ bắt người. Chẳng lẽ tại hạ bó tay chịu trói, nên phải động thủ tự vệ.

Bỗng nghe Chung Khí Tử lẩm bẩm một mình:

- Không thắng được, không thể thắng được đâu!

Hắn tự nói một mình như vậy khiến cho Lý Hàn Thu không khỏi sững sờ.

Chàng đưa mắt nhìn thì thấy Chung Khí Tử hạ đao xuống thủng thẳng nói tiếp:

- Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo Hàn đại hiệp.

Hàn Đào nghe giọng nói Chung Khí Tử và coi vẻ mặt hắn dường như trở lại hòa hoãn, liền thủng thẳng hỏi:

- Chung huynh muốn hỏi điều gì?

Chung Khí Tử hỏi:

- Đao trận này do ai sáng lập ra?

Hàn Đào hỏi lại:

- Sao? Có chổ nào không đúng chăng?

Chung Khí Tử đáp:

- Đao trận rất cao minh. Tại hạ tính toán đã lâu. Cần phải có hai người hợp lực mới phá được. Tuy phá được trận mà phải có một trong hai người bị trọng thương. Có khi mất mạng nữa là khác.

Hàn Đào nói:

- Chung đại hiệp quả nhiên cao minh! Đao trận này mang một cái tên rất kỳ quái.

Chung Khí Tử hỏi:

- Tên gì?

Hàn Đào đáp:

- Trận này kêu bằng Cộng Tử Đao Trận.

Chung Khí Tử nói:

- Cái tên quả nhiên kỳ quái nhưng nó lại rất thiết thực.

Hàn Đào nói:

- Chung đại hiệp là người thông hiểu trận pháp. Vậy chúng ta nói chuyện càng vui.

Chung Khí Tử nói:

- Tại hạ tình nguyện theo Hàn đại hiệp cùng đến Phương phủ một phen nhưng nhị hiệp phải ưng thuận cho tại hạ một điều kiện trước mới được.

Hàn Đào hỏi:

- Điều kiện gì?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ muốn hội diện cùng người đã dựng ra đao trận này.

Hàn Đào tủm tỉm cười đáp:

- Được lắm! Chẳng những tại hạ đảm bảo để Chung huynh được gặp y mà còn có thể đi xa hơn nữa là cùng y đàm đạo.

Chung Khí Tử tủm tỉm cười nhìn lại Lý Hàn Thu nói:

- Hai vị này vốn không quen biết tại hạ. Yêu cầu Hàn nhị hiệp buông tha và đừng làm khó dễ gì họ cả.

Hàn Đào ngó Lý Hàn Thu nói:

- Chung đại hiệp đã xin cho các vị, vậy các vị nên đi đi!

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Chung Khí Tử là một nhân vật có khí phách anh hùng mà sao lại tham sống sợ chết đến thế? Nếu hắn bị Giang Nam Song Hiệp thu dụng thì chúng được thêm một tay trợ thủ đắc lực để làm điều tàn ác.

Bỗng nghe Lôi Phi khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Chúng ta đi thôi!

Đoạn y trở gót tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu biết Lôi Phi là người kiến văn rộng rãi. Y đã bỏ đi tất có duyên cớ, nên chàng cũng không hỏi gì nữa, liền lầm lũi theo sau.

Chung Khí Tử đứng nhìn bóng sau lưng hai người cho đến khi mất hút mới quay lại bảo Hàn nhị hiệp:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Hàn Đào muốn sai người theo dõi hành tung Lý Hàn Thu và Lôi Phi nhưng hắn bị Chung Khí Tử giám thị rất nghiêm mật nên cũng tỏ ra phong độ người quân tử. Tuy nhiên hắn vẫn chưa can tâm. Hắn khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Có thật Chung huynh không nhận ra hai người đó không?

Chung Khí Tử lắc đầu đáp:

- Trước nay tại hạ không nói dối ai bao giờ.

Hàn Đào nói:

- Hoài của! Giả tỷ tại hạ mà biết Chung huynh không quen biết bọn chúng thì quyết chẳng để cho chúng bỏ đi.

Chung Khí Tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Hàn Đào đáp:

- Mấy bữa nay có hai tên ở chốn giang hồ vẫn cải trang trà trộn vào thành Kim Lăng chẩn bị chống đối với anh em tại hạ.

Chung Khí Tử hỏi:

- Cứ bản lãnh Giang Nam Song Hiệp mà nói, thì còn sợ gì kẻ nào đến gia hại được?

Hàn Đào đáp:

- Sợ thì không sợ, nhưng đao thương dễ bề né tránh, ám tiễn khó nỗi đề phòng, chúng ta chẳng thể không phòng bị được.

Chung Khí Tử hỏi:

- Hai người đó cũng ở trong Hoa hội ra đây, quyết chẳng phải kẻ thù của hai vị.

Hàn Đào cũng không nói gì nữa, hắn đi trước dẫn đường rảo bước đi thẳng tới Phương gia đại viện.

Nhắc lại Lôi Phi coi chừng đã đi ra khỏi thị tuyến của Hàn Đào, liền gia tăng cước lực chạy thật nhanh về phía trước.

Lý Hàn Thu cũng ra sức chạy theo.

Hai người chạy một mạch chừng mười dặm đường rồi Lôi Phi mới dừng bước lại cười nói:

- Chúng ta cần tìm một nơi tạm tránh mưa gió và ngồi nghỉ một lúc mới được.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ có điều muốn hỏi Lôi huynh.

Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gỉ?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao Lôi huynh lại không ngăn trở Chung Khí Tử?

Lôi Phi hỏi:

- Ngăn trở điều chi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ngăn trở đừng để y tiến vào Phương gia đại viện. Chỗ đó chúng phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, bố trí cơ quan trùng điệp. Chung Khí Tử mà dấn thân vào đó e rằng khó mà thoát thân.

Lôi Phi đáp:

- Y đã biết rõ ở vào tình trạng nào rồi, và y tự nguyện vào Phương gia đại viện thì chúng ta ngăn trở thế nào được!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo ý Lôi huynh thì chúng ta bỏ mặt y hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Cũng không phải như thế. Chúng ta nên hết sức gíup y. Có điều chúng ta phải biết tự lượng mà hành động, không nên bạo hổ bàng hà...

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Lý đệ có để ý đến đao pháp của bốn người đó không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ đã để ý rồi.

Lôi Phi hỏi:

- Đao pháp của họ có chỗ nào khác với đao pháp thông thường?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dường như đao pháp của chúng phối hợp với nhau cực kỳ nghiêm mật khiến người ta không có cách nào tránh né được.

Lôi Phi lắc đầu nói:

- Không những thế mà thôi. Tiểu huynh còn nhận ra đao pháp của chúng rất là kỳ diệu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kỳ diệu thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh chưa từng thấy loại khoái đao nào như thế bao giờ. Ngày sau chúng ta có chạm trán động thủ với chúng, cần phải cẩn thận mới được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh chỉ muốn nói có như vậy thôi ư?

Lôi Phi đáp:

- Còn một điều nữa là Hàn Đào đã đem lòng ngờ vực chúng ta rồi đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh! Giả tỷ vừa rồi chúng ta nhất tề động thủ thì liệu có thể ngăn trở được Hàn Đào cùng bọn khoái đao không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Có thể được nhưng trong bọn ta ba người nhất định phải có một bị thương.

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn một điều nữa là nếu chúng ta động thủ, thắng được Hàn Đào, ngăn được khoái đao trận và cứu thoát Chung Khí Tử rồi thì thân thế chúng ta nhất định phải tiết lộ. Phương Tú sẽ dốc hết lực lượng để đối phó với bọn ta. Khi đó chúng ta muốn thoát khỏi sự ràng buộc của họ thật không phải là chuyện dễ. Mặt khác cuộc ước hẹn giữa Lý đệ và Quyên cô nương e rằng không thực hành được.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Lời Lôi huynh quả đã không lầm.

Lôi Phi lại nói:

- Và theo ý tiểu huynh đoán trước thì cuộc hội ngộ Quyên cô nương lần này tất cô có điều trọng yếu nói cho mình hay.

Lý Hàn Thu gượng cười đáp:

- Lôi huynh kinh nghiệm đã nhiều khiến cho tiểu đệ khác nào người trong bóng tối được nhìn thấy ánh sáng.

Lôi Phi lại nói; - Dù Phương Tú, Hàn Đào giảo quyệt và nhiều mưu trí tới đâu cũng không nghi ngờ chúng ta còn ở lại đây mà họ đoán chắc chúng mình đã rời khỏi thành Kim Lăng rồi. Vậy bây giờ chúng ta chỉ cần tìm vào một nhà nông dân, hoặc một nơi nào kín đáo để nghỉ ngơi hai ngày, chờ cho gặp được Quyên cô nương rồi sẽ tính.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhất thiết tiểu đệ xin nghe lời Lôi huynh chỉ bảo.

Hai người liền ra ngoài thành Kim Lăng tìm vào một nhà nông nghỉ ngơi hai bữa.

Đến đêm ước hẹn Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi liền tới tinh xá trong núi để trọn lời ước hẹn.

Quả nhiên hai người tới nơi đã thấy Quyên Nhi chờ đợi ở ngoài cửa rồi.

Lý Hàn Thu liền cởi bỏ đồ ngụy trang tiến lại trước mặt thi lễ nói:

- Tại hạ đã phiền cô nương phải chờ khá lâu.

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Bọn Lý huynh quả là những người thủ tín. Mờ hai vị vào trong nhà ngồi chơi.

Lý Hàn Thu theo sát Quyên Nhi đi vào tịnh xá.

Quyên Nhi xoay tay khép cửa lại rồi quẹt lửa thắp đèn.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn quanh thì thấy trên chiếc bàn vuông có đặt một cái bọc và một thanh trường kiếm.

Quyên Nhi không chò cho Lý Hàn Thu hỏi, nàng đã cất lời đón trước:

- Nguyên trước tiện thiếp định nói chuyện với Lý huynh suốt đêm nhưng hiện giờ xẩy ra chuyện cấp bách phải thay đổi chương trình.

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Cô nương có chuyện chi cấp bách mà phải đi liền?

Quyên Nhi gật đầu tỏ vẻ buồn rầu đáp:

- Gia gia tiện thiếp bịnh thế rất nguy cấp. Thần y cũng chịu bó tay nên sai người đến bảo phải về sớm.

Lý Hàn Thu nói:

- Đó là một việc quan trọng, cô nương nên về sớm là phải.

Quyên Nhi thở dài nói:

- Nhưng biến cố này làm hư kế hoạch đã định của tiện thiếp.

Lý Hàn Thu nói:

- Diễn biến xảy ra đột ngột thì trách cô nương thế nào được.

Quyên Nhi giương cặp mắt trong suốt lên ngó Lý Hàn Thu rồi nói:

- Tiện thiếp mất cha mẹ từ thủa nhỏ, được gia gia (ông nội) nuôi dưỡng cho đến khi khôn lớn. Lão nhân gia kiêm cả việc làm nghiêm phụ cùng trọng trách làm từ mẫu. Hai ông cháu nương tựa nhau mà sống. Vì vậy vừa được tin dữ đưa đến, trong lòng tiện thiếp xao xuyến vô cùng.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó tại hạ đã biết rõ tình trạng rồi, cô nương nên sớm thượng lộ đi!

Quyên Nhi hỏi:

- Có phải Lý huynh đã ước hẹn cùng Đinh Bội ước hẹn một phen tương ngộ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Sao cô nương lại biết?

Quyên Nhi đáp:

- Đêm nay Đinh bội cũng định đi với tiện thiếp cho vẹn lời ước hẹn với công tử nhưng e rằng cũng khó lòng thực hiện được.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã được cô nương cho hay thì dĩ nhiên không phải là chuyện thất ước. Tại hạ chỉ mong sau này còn có ngày tương hội.

Quyên Nhi ngưng thần trầm tư một lát rồi nói:

- Tiện thiếp len lỏi vào chốn giang hồ chỉ vì mục đích tìm thuốc chữa ác tật cho gia gia.

Những vật nhu yếu đã kiếm được thì ngờ đâu bệnh thế gia gia lại biến đổi. Chuyến này tiện thiếp định trở về những mong chữa khỏi bệnh được cho gia gia để vui vầy dưới gối, không muốn bước chân vào chốn giang hồ nguy hiểm này nữa.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Tại hạ coi Giang Nam Song Hiệp không phải là những nhân vật đáng sợ, nhưng bọn chúng làm việc gì cũng gặp may và thu được kết quả viên mãn.

Quyên Nhi nói:

- Đúng thế! Giang Nam Song Hiệp không phải là những nhân tài đặc sắc, nhưng sau lưng chúng còn có người khác chủ trương đại cuộc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người đó có phải là Tử Vi cung chủ không?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Chính thị! Ngoài Tử Vi cung chủ, theo lời đồn đại thì Giang Nam Song Hiệp cùng Trương công tử ở miệt Tây Bắc đã có sự thỏa hiệp hợp tác với nhau.

Lôi Phi từ nãy tới giờ vẫn ngồi yên, đột nhiên hỏi xen vào:

- Họ bàn với nhau như thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cũng không biết rõ tường tận nội tình. Nhưng tiện thiếp xem chừng họ đã có một kế hoạch hành động những việc kinh thiên động địa.

Nàng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi tiếp:

- Sau khi tiện thiếp đi rồi, nhiều là ba ngày, ít là hai ngày, Giang Nam Song Hiệp pháp giác ra chúng mất nhiều đồ vật và tự nhiên chúng nghĩ ra là tiện thiếp lấy cắp. Khi đó chúng sẽ huy động mọi lực lượng để truy tầm xem tiện thiếp lạc lõng nơi đâu.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Tại hạ biết rồi! Nếu cần ra, tại hạ sẽ bỏ cái địa chỉ mà cô giao cho tại hạ.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Nhưng Lý huynh nên ghi nhớ địa chỉ vào lòng.

Lý Hàn Thu nói:

- Dĩ nhiên là thế! Cô nương bất tất phải căn dặn.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi hạ thấp giọng xuống nói:

- Theo chỗ tiện thiếp biết thì trong nhà mật thất ở dưới hầm tại Phương gia đại viện có giam giữ rất nhiều tay cao thủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương có hiểu họ giam giữ những ai không?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp không biết rõ nội tình. Có điều nhân số bị cầm tù rất nhiều.

Lôi Phi xen vào:

- Dĩ nhiên là những nhân vật chủ chốt trong những môn phái lớn.

Quyên Nhi hỏi:

- Lôi huynh! Sao Lôi huynh lại đoán chắc như vậy.

Lôi Phi đáp:

- Vì trong Tần hoài Hoa Hội, tại hạ không thấy những người chủ chốt môn phái lớn xuất hiện

nên đem lòng ngờ vực.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Tiện thiếp được nghe tin dưới địa lao này có người phái Thiếu Lâm, Võ Đang. Còn những phái khác có ai bị giam không thì tiện thiếp không hiểu rõ.

Lôi Phi nói:

- Dĩ nhiên là có cả. Cứ tình hình này mà đoán thì Giang Nam Song Hiệp đã có dự mưu từ trước. Phàm những người trong chín môn phái lớn đều liệt vào những hạng người bị ám toán. Chúng không chờ cho họ đến tham dự Hoa hội đã bắt cầm tù rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Giang Nam Song Hiệp hành động như vậy là có dụng ý gì? Chẳng lẽ họ cố ý gây thù hết thảy với võ lâm đồng đạo ư?

Quyên Nhi nói:

- Giang Nam Song Hiệp và Tử Vi cung tưởng không dám lớn mật như vậy. Tiện thiếp nghỉ rằng họ có những người liên thủ hợp lực khác nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều mà tại hạ không nghĩ ra là họ hành động như vậy vì mục đích gì?

Quyên Nhi đáp:

- Về điều đó tiện thiếp cũng không hiểu rõ.

Nàng ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Mấy bữa nay trong phủ Giang Nam Song Hiệp có rất nhiều hung thần tụ tập, hay hơn hết là hai vị hãy tạm thời rời khỏi Kim Lăng để tránh đi.

Nàng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Tiện thiếp biết Lý huynh thiết tha báo thù cho phụ thân, hận mình không đâm chết được Giang Nam Song Hiệp được ngay. Nhưng trước tình thế chưa thuận tiện này Lý huynh nên nhẫn nại ít lâu. Lý huynh đã chờ đợi được bao nhiêu năm thì bây giờ chẳng lẽ không đợi thêm được dăm ba tháng nữa ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Xin đa tạ cô nương.

Chương 73 - Lão cô độc lưu khách dưới nhà hầm

Quyên Nhi cầm lấy cái bọc và thanh trường kiếm nói tiếp:

- Tiện thiếp đi đây. Hy vọng có một ngày kia hai vị đến chơi hàn xá.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Lý đệ hãy tiễn chân cô nương một đoạn đường.

Lý Hàn Thu biết chỗ dụng tâm của Lôi Phi. Y muốn để chàng cùng Quyên cô nương có cơ hội nói chuyện riêng với nhau.

Y nói đoạn cất bước ra ngoài.

Quả nhiên Quyên Nhi dừng bước quay lại nói:

- Lý huynh! Lý huynh nhớ đến tìm tiện thiếp nhé.

Lý Hàn Thu đáp:

- Sau đây hai tháng nhất định tại hạ sẽ đến quý phủ thăm viếng.

Quyên Nhi trầm ngâm một lát rồi khẽ nói:

- Có người nhờ tiện thiếp đưa tin cho Lý huynh mà suýt tí nữa tiện thiếp quên mất.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Tần Nhi cô nương Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Sao cô ta biết cô nương mà tìm tại hạ?

Quyên Nhi đáp:

- Con nha đầu đó ranh lắm. Dường như ả đã nhìn thấy chuyện đôi ta quen biết nhau. Ả chỉ gửi lời chào Lý huynh mà thôi.

- Y bảo sao?

Quyên Nhi đáp:

- Ả bảo Lý huynh là một người rất tốt. Nếu ngày sau Lý huynh có điều chi cần ả giúp đỡ thì tìm cách đưa tin cho ả.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy cô nương bảo sao?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp không nói gì. Thực ra ả không muốn cho tiện thiếp trả lời nên vừa dặn xong là trở gót đi liền.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Nếu tại hạ muốn kiếm Giang Nam Song Hiệp để báo thù thì cũng không thể nhờ y giúp được.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh đừng coi Tần Nhi thấp kém như vậy. Tiện thiếp đã xem ý tứ ả rồi. Người tính thật thà tựa như một thiếu nữ không hiểu việc đời mà thực ra ả là người tâm cơ rất sâu sắc. Ả thâm trầm đến nỗi mấy lão già giảo quyệt như Phương Tú mà cũng không tài nào phát giác ra tâm cơ của ả.

Lý Hàn Thu ngạc nhiên hỏi:

- Quả có chuyện ấy ư?

Quyên Nhi đáp:

- Ả nhờ vào đám cơ thiếp của đám Phương Tú mà vẫn giữ được tấm thân trinh bạch thì đâu phải là chuyện dễ.

Lý Hàn Thu đột nhiên quay lại nhìn Quyên Nhi nói:

- Theo chổ tại hạ nhận xét thì Tần Nhi dẫu có tâm cơ đến đâu cũng còn thua cô nương xa lắm.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vì cô nương muốn đi tới đâu là tới đó được ngay, mà cô đến chỗ nào cũng được người ta trọng vọng. Tỷ như cô ở Quân gia rồi tới Phương gia đại viện chỉ trong vòng mấy tháng.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Tần Nhi ở trong tình trạng khác với thiếp. Tiện thiếp có nhiều người giúp đỡ gây nên thanh thế. Còn Tần Nhi là một cô gái yếu ớt hiền lành không ai trợ giúp.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đã đến một chỗ quanh trên sườn núi.

Quyên Nhi dừng bước lại nói:

- Lý huynh trở lại đi thôi! Tiện thiếp hy vọng chúng ta sớm có ngày tái ngộ. Tiện thiếp đi đây!

Lý Hàn Thu dừng bước nói:

- Kính chúc cô nương thượng lộ bình an.

Quyên Nhi ôn tồn đáp:

- Xin Lý huynh bảo trọng thân mình. Nếu có thể dời khỏi nơi đây thì tiện thiếp hy vọng Lý huynh tạm bỏ Kim Lăng một thời gian. Bậc đại trượng phu lập chí 10 năm để trả oán, hà tất phải nóng nảy trong lúc nhất thời!

Lý Hàn Thu nói:

- Đa tạ cô nương có dạ quan hoài.

Trong đêm tối hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lý Hàn Thu không hiểu mình từ từ đưa tay ra từ lúc nào mà Quyên Nhi bất giác cũng chìa một bàn tay búp măng lại.

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Quyên Nhi từ từ ngã mình vào lòng Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Lý huynh nên để ý đến thằng con Hàn Đào, đừng để gã hòa mình vào làn nước nhơ nhớp của phụ thân gã.

Lý Hàn Thu đột nhiên động tâm chàng buông bàn tay Quyên Nhi ra nói:

- Theo ý cô nương thì sau này có gặp gã, đừng giết gã phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Hỡi ôi! Theo ý tiện thiếp thì Lý huynh không nên bức bách gã liên thủ với phụ thân gã. Xin Lý huynh chớ hiểu lầm.

Cô nói xong không chờ Lý Hàn Thu trả lời đã tung mình chạy đi.

Chỉ hai cái nhô lên hụp xuống là người cô biến vào trong đêm tối không còn thấy đâu nữa.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Quyên Nhi mất hút, chàng đứng ngẩn ngơ một hồi rồi uể oải quay về nhà tịnh xá.

Lôi Phi ngồi một mình trong tịnh xá chờ đợi, thấy Lý Hàn Thu trở về liền tủm tỉm cười hỏi:

- Quyên cô nương đi rồi chứ?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Y đi rồi!

Lôi Phi hỏi:

- Trước khi cô ta đi có bảo chúng ta là nên hành động như thế nào không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quyên cô nương khuyên chúng ta tạm thời dời khỏi Kim Lăng Lôi Phi ngơ ngác hỏi lại:

- Dời khỏi Kim Lăng ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi hắng giọng hỏi lại:

- Theo ý Lý đệ thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ không biết nên thế nào cho phải.!

Lôi Phi nghĩ một lát rồi nói:

- Ý kiến của tiểu huynh có chỗ hơi khác với Quyên cô nương.

Lý Hàn Thu giục:

- Xin Lôi huynh nói cho nghe.

Lôi Phi đáp:

- Dường như Quyên cô nương đã lấy nhiều đồ của Phương Tú đem đi phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô ấy có lấy một ít đem đi thật nhưng không phải là nhiều.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Bất luận nhiều hay ít song chắc đều là vật rất quý. Phương Tú mất những kỳ vật đó tất nhiên căm giận vô cùng, dĩ nhiên hắn phái nhiều tay cao thủ theo dõi tông tích cô.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Có thể như vậy.

Lôi Phi khẽ hắng giọng nói:

- Trong lúc này Phương phủ đang rối loạn chúng ta có nên trà trộn vào không?

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi lại:

- Trà trộn vào Phương gia đại viện ư?

Lôi Phi đáp:

- Ý tiểu huynh muốn như thế đó. Hiện giờ thực lực trong Phương gia đại viện là lúc mạnh nhất. Nhưng cũng là lúc hỗn loạn nhất. Chúng ta lộn ra lộn vào Phương phủ lúc này là một điều không bao giờ họ ngờ tới, Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Chúng ta trà trộn vào Phương phủ tất là có mục đích. Vậy mục đích đó là mục đích gì?

Lôi Phi đáp:

- Dưới địa lao trong Phương phủ hiện cầm tù rất nhiều cao thủ các môn phái lớn. Nếu chúng ta tìm cách cứu họ ra được thì âm mưu của Giang Nam Song Hiệp không đầy một tháng sẽ đồn ra ngoài. Thế là chúng bị lột mặt nạ...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vụ này rất có ích cho Lý đệ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có ích ở chỗ nào?

Lôi Phi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp đã ngụy trang là những nhân vật nghĩ hiệp mà bây giờ bị lật tẩy thì Lý đệ cứ việc đường đường chính chính tìm họ mà trả thù.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Lôi huynh nói rất phải!

Lôi Phi nói:

- Hôm nay chúng ta nghỉ một đêm, sáng mai tiểu huynh sẽ dẫn Lý đệ đi gặp một người.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh cho tiểu đệ gặp ai?

Lôi Phi đáp:

- Một vị cao nhân võ lâm hiện ẩn trong thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão đã ở trong thành Kim Lăng thì có lý nào Giang Nam Song Hiệp lại không biết được? Nếu lão cấu kết với Giang Nam Song Hiệp mà chúng ta lại đến ra mắt y há chẳng bộc lộ thân phận mình ư?

Lôi Phi mỉn cười đáp:

- Theo chỗ tiểu huynh biết thì nhất định lão không hòa mình với Giang Nam Song Hiệp để thành người nhơ nhuốc, chắc Giang Nam Song Hiệp không thể biết nơi lão ẩn mình.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người nào mà thần bí như vậy?

Lôi Phi đáp:

- Không chừng lão rời khỏi Kim Lăng rồi cũng nên. Lần trước chúng ta tới mà không gặp.

Lý Hàn Thu chợt tỉnh ngộ hỏi lại:

- Có phải là người trú ngụ trong tòa miếu đó không?

Lôi Phi đáp:

- Đúng đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có thể cho tiểu đệ biết lão là nhân vật thế nào không?

Lôi Phi đáp:

- Sáng mai chúng ta đến gặp lão rồi tự nhiên Lý đệ sẽ biết - Còn một điều nữa tiểu đệ rất lấy làm kỳ.

Lôi Phi hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cử động của Giang Nam Song Hiệp là một vụ kinh thiên động địa thế mà dường như trong võ lâm chưa một ai phát giác.

Lôi Phi đáp:

- Trước khi Giang Nam Song Hiệp cử hành cuộc Tần hoài Hoa Hội, họ tiến hành một cách ngấm ngầm. Đại biến dường như đã xảy ra từ lúc đầu mở Tần hoài Hoa Hội, như vậy bất quá mới trong khoảng thời gian năm ba ngày.

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng trong đầu óc tiểu đệ tưởng chừng như một khoảng thời gian khá lâu.

Lôi Phi nói:

- Cuộc diễn biến này thật mau lẹ. Trong đời tiểu huynh đã trải qua không biết bao nhiêu lần sóng gió, nhưng chưa từng thấy vụ biến đổi nào mau lẹ và rắc rối như cuộc Hoa hội ở Kim Lăng mới đây.

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lý đệ! Tiểu huynh còn một điều tưởng nên nói rõ ho Lý đệ biết trước.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Nếu sáng mai chúng ta không gặp vị cao nhân kia thì tiểu huynh lại tưởng nên theo lời nói của Quyên cô nương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo lời y ư?

Lôi Phi đáp:

- Tạm thời rời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Dời khỏi nơi đây nhưng sẽ đi đâu?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh sẽ đưa Lý đệ đi ngắm cảnh ở Giang Nam, ngoài Kim Lăng còn có nhiều nơi đáng du ngoạn Lý Hàn Thu hỏi:

- Đi du ngoạn miền Giang Nam ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh dẫn Lý đệ đi xem mấy nơi danh sơn thắng cảnh để tạm thời xa lánh những ngày nguy hiểm ở Kim Lăng.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay là chúng ta nhân cơ hội này đến thăm Quyên cô nương.

- Như vậy cũng hay.

Lý Hàn Thu nói:

- Có điều tiểu đệ phải rời Kim Lăng thì chẳng can tâm chút nào.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ muốn làm gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trước khi chúng ta dời Kim Lăng, tiểu đệ muốn trừ mấy tên nanh vuốt của Giang Nam Song Hiệp trước rồi ra đi cũng không muộn.

Lôi Phi cười hỏi:

- Để lúc đến việc hãy tùy cơ xử trí, nên chăng?

Lý Hàn Thu không nói gì nữa.

Hai người ngồi nghỉ trong căn nhà nhỏ một đêm.

Sáng hôm sau mới dời khỏi tịnh xá.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu trở lại chỗ ngoại thành Kim Lăng. Lúc đi đường hai người đề phòng rất

cẩn thận, vừa để ý dò la xem có người nào khả nghi không. Vì muốn cho hai người có thể gọi nhau nghe tiếng, nên đi kẻ trước người sau chỉ trong khoảng cách chừng mười trượng.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu đi đến trước một tòa nhà cổ miếu. Y hắng dặn rồi cất giọng nói:

- Tại hạ là Lôi Phi xin đến bái phỏng.

Đoạn y từ từ tiến vào.

Lý Hàn Thu theo sau Lôi Phi đi vào trong miếu.

Hai người đảo mắt nhìn quanh thấy trong miếu một mầu thê lương quạnh quẽ chẳng có bóng người nào thì trong bụng nghĩ thầm:

- Vụ này là thế nào đây? Nếu trong này có người trú ngụ thì sao lại vắng tanh thế này.

Lôi Phi quay lại ngó Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Lý đệ! Chúng ta có nên ngồi chờ lại đây một lúc không?

Lý Hàn Thu muốn hỏi cho biết rõ, nhưng thấy vẻ mặt Lôi Phi rất nghiêm trọng nên chàng không hỏi nữa, chỉ đáp lại bằng cái gật đầu.

Trong lòng Lôi Phi dường như có nhiều điều muốn nói mà không thốt ra lời được. Y cũng ngó Lý Hàn Thu gật đầu. Cứ tình hình này Lôi Phi cũng hiểu chàng cố ý nhẫn nại.

Lý Hàn Thu lại khẽ gật đầu lần nữa để tỏ ra chàng đã thông cảm nỗi lòng của y.

Hai người từ từ ngồi xuống, nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Hai người ngồi yên trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Bỗng cửa miếu có người xuất hiện mà không phát ra một tiếng động.

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại thấy người này trạc vào lục tuần chòm râu đã bạc phơ chùng xuống trước ngực. Mình mặc áo lụa trắng. Mặt đen như mực mầu óng ánh.

Lôi Phi cung kính đứng dậy chắp tay nói:

- Lão tiền bối! Đã lâu nay vãn bối không được bái kiến.

Lão già râu bạc khẽ gật đầu đáp:

- Lâu lắm rồi nhỉ?

Lão đảo mắt chăm chú nhìn vào mặt Lý Hàn Thu ngập ngừng hỏi:

- Vị này là...

Lý Hàn Thu không chờ Lôi Phi trả lời, chàng đã đứng dậy đáp:

- Vãn bối là Lý Hàn Thu.

Lão râu bạc gật đầu cười nói:

- Ngươi thật là lớn mật!

Lý Hàn Thu cười mát hỏi:

- Tiền bối bảo sao?

Lão râu bạc đáp:

- Giang Nam Song Hiệp đã phái mấy chục tay cao thủ truy tầm xem ngươi lạc lõng nơi đâu té ra ngươi lẩn quẩn trong thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu nói:

- Thế mà bọn họ không tìm được vãn bối mới thật buồn cười.

Lão râu bạc gật đầu nói:

- Kể ra ngươi cũng lớn mật.

Lý Hàn Thu đáp:

- Vãn bối bất quá là kẻ kiên nhẫn, không biết sợ chết mà thôi.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Vãn bối muốn thỉnh giáo tôn tính đại danh của tiền bối được chăng?

Lão râu bạc cười ruồi đáp:

- Lão phu là La Công Nhiên.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- La Công Nhiên! La Công Nhiên! Cái tên này dường như mình đã nghe có người nói tới rồi mà không biết ai nói ở đâu.

Lôi Phi vẻ mặt cung kính nói:

- Thưa lão tiền bối! Bọn tại hạ đã đến đây một lần.

La Công Nhiên gật đầu đáp:

- Cái đó lão phu cũng đã biết rồi.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ quay lại đây muốn thỉnh giáo tiền bối một việc.

La Công Nhiên hỏi:

- Việc gì?

Lôi Phi hỏi lại:

- Những cử động của Giang Nam Song Hiệp gần đây chắc lão tiền bối biết cả?

La Công Nhiên gật đầu đáp:

- Lão phu có biết.

Lôi Phi lại hỏi:

- Lão tiền bối coi Giang Nam Song Hiệp là hạng người nào? Đang hành động gì?

La Công Nhiên đáp:

- Giang Nam Song Hiệp có kế hoạch của họ và họ đã bắt đầu phát động.

Lôi Phi hỏi:

- Lão tiền bối không muốn can thiệp ư?

La Công Nhiên trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

- Can thiệp bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Lão tiền bối trú ngụ ở Kim Lăng mà để bên mình có kẻ làm điều càn rỡ được ư?

La Công Nhiên trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp trước khi hành động việc gì đã có người đến bàn với lão phu. Họ hy vọng lão phu cũng nhúng tay vào công việc của họ.

Lôi Phi nói:

- Dù cho có người đến cầu cạnh, chắc lão tiền bối cũng không chịu lời với họ.

La Công Nhiên nói:

- Dĩ nhiên họ không cần kiếm người thông thường.

Lôi Phi hỏi:

- Vì vậy mà lão tiền bối phải chấp nhận chăng?

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Lão phu vì nể mặt đành chịu lời bọn họ.

Lôi Phi buông tiếng thở dài muốn nói lại thôi.

La Công Nhiên đưa mắt ngó vào mặt Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

- Lệnh sư là ai mà sao lão phu lại không quen biết?

Lôi Phi cướp lời đáp:

- Lý huynh đệ đây là truyền nhân Thất Tuyệt Ma Kiếm.

La Công Nhiên ồ lên một tiếng rồi nói:

- Lão phu thất kính mất rồi! Lý huynh nguyên là truyền nhân Thất Tuyệt Ma Kiếm, thảo nào trong thành Kim Lăng mấy bữa nay khiến cho Giang Nam Song Hiệp phải luống cuống.

Lý Hàn Thu chấp tay nói:

- Lão tiền bối đã quá lời!

La Công Nhiên nói:

- Trước nay lão phu không đặt điều bao giờ.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười hỏi:

- Lão tiến bối có quen biết gia sư không?

La Công Nhiên đáp:

- Lão phu cùng lệnh sư mới gặp nhau hai lần, chưa có giao tình gì hết, nhưng ý kiến hai bên rất thông cảm nhau.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo một điều chẳng hay có được chăng?

La Công Nhiên hỏi lại:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lão tiền bối đã ưng thuận Giang Nam Song Hiệp tất để họ mà làm điều càn rỡ mà tiền bối không hỏi lại những vụ hành động của họ. Như vậy há chẳng để họ làm điều phi pháp ư?

La Công Nhiên đáp:

- Nhưng lão phu đã trót chịu lời bọn họ, thì không thể nuốt lời được.

Lý Hàn Thu buông tiếng thở dài rồi không nói gì nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Có một điều rất trọng đại chẳng hiểu lão tiền bối đã biết chưa?

La Công Nhiên hỏi:

- Có điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Trong nhà địa lao ở Phương gia đại viện cầm tù rất nhiều đệ tử chín môn phái lớn.

La Công Nhiên sửng sốt hỏi:

- Có việc đó ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Bọn tại hạ cũng đã biết rồi.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Giang Nam Song Hiệp dường như định ra mặt chống đối với toàn thể võ lâm đồng đạo.

La Công Nhiên nói:

- Cái đó cũng không thể trách bọn họ được, vì chính họ có được tự chủ đâu.

Lôi Phi hỏi:

- Tiền bối nói vậy thì sau lưng Giang Nam Song Hiệp còn có người giựt dây chăng?

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Đó mới là nhân vật đầu não.

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng đó là Tử Vi Cung?

La Công Nhiên đáp:

- Không phải! Tử Vi Cung bất quá cũng chỉ là một chi tiết mà thôi.

Lôi Phi hỏi:

- Vậy người nắm giữ đại cuộc là nhân vật thế nào? Lão tiền bối có thể cho tại hạ biết được không?

La Công Nhiên đáp:

- Lão phu cũng chỉ nghe nói mà thôi. Hiện giờ không nên lộ ra một cách khinh xuất.

Lôi Phi chấp tay đáp:

- Đa tạ tiền bối đã có lòng chỉ biểu. Bây giờ vãn bối xin cáo từ.

La Công Nhiên lắc đầu hỏi:

- Bây giờ hai vị định đi ngay ư?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Dường như lão tiền bối đã không muốn nghe đến chuyện giang hồ nữa. Vậy bọn tại hạ thực không tiện quấy nhiễu.

La Công Nhiên mỉm cười nói:

- Bây giờ các vị ra đi không tiện. Lão phu trú ngụ nơi đây chưa từng lưu khách bao giờ. Bữa nay muốn phá lệ mời hai vị ở lại nói chuyện chơi một bữa Lôi Phi thấy lão đối xử với mình một cách đặc biệt bất giác ngẩn người ra đáp:

- Như vậy thì bọn tại hạ quấy quả lão tiền bối nhiều qua!

Lý Hàn Thu chuyển động mục quanh nhìn bốn phía rồi bụng bảo dạ:

- Tòa cổ miếu này bất quá có ba gian nhỏ hẹp. Trừ chỗ đặt thần tượng là bàn thờ không có lấy một bộ bàn ghế. Vậy mà lão lưu bọn mình ở lại. Chẳng lẽ dải chiếu xuống trước thần tượng mà ngồi.

La Công Nhiên dường như nhìn rõ ý nghĩ Lý Hàn Thu lão cười mát nói:

- Suốt đời lão phu là người cô độc, trơ trọi một mình, chẳng có gì quấn dắt. Vì thế mà mình ở miếu cảm thấy dễ chịu hơn ở nhà. Hai vị hãy đi theo lão phu!

Rồi lão rảo bước đi trước.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu đi theo sau La Công Nhiên đi vào phía sau thần tượng.

Bỗng thấy La Công Nhiên cúi xuống lật một nắp gỗ lên để lộ một cửa hầm vuông ba thước đi xuống.

Vì bên trên nắp gỗ có lấp đất cát nên người nào chưa biết nội tình thì không nhận ra được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra lão này ở dưới hầm. Không ngờ trong miếu này cũng có nhà hầm.

Bỗng nghe La Công Nhiên nói:

- Mời hai vị tiến vào đi!

Lôi Phi đi trước Lý Hàn Thu theo sau. Còn La Công Nhiên đi sau cùng. Lão chui vào đường hầm rồi kéo nắp gỗ đóng lại.

Bỗng thấy ánh lửa lóe lên.

La Công Nhiên quẹt lửa đốt đuốc rồi tiến lên đi trước nói:

- Để lão phu dẫn đường cho!

Đường hầm đi xuống thiên về mé tả mà khá rộng có thể hai người sóng vai cùng đi.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn thấy hai bên là tường vách bằng đá xanh xếp thành, bụng bảo dạ:

- Đây rõ ràng là một tòa hầm kiến trúc rất kiên cố, công trình vĩ đại, chẳng lẽ La Công Nhiên cư trú ở đây rồi mới xây dựng tòa nhà hầm này?

Đi chừng được năm trượng, chuyển qua một khúc quanh, tình thế đột nhiên biến đổi.

Đường hầm phí trước đột nhiên rộng rãi thêm, có tiếng gió thổi vi vu.

La Công Nhiên thò tay đẩy cửa đi vào trong một căn nhà rộng chừng một trượng có thắp đèn sáng.

Cách bố trí trong phòng rất thanh nhã. Bốn mặt đều có màn vàng che tường vách. Trong phòng có đầy đủ bàn ghế.

La Công Nhiên nói:

- Các vị hãy ngồi chơi. Lão phu đi lấy rượu cùng đồ nhắm chúng ta vừa ăn uống vừa nói chuyện.

Rồi lão không chờ hai người trả lời đi vào trong một cái cửa nhỏ ở góc tường.

Lôi Phi khẽ nói với Lý Hàn Thu:

- Tiểu huynh cứ tưởng lão ngụ trong tiểu miếu, không ngờ lại có biệt động này. Phạm vi tòa biệt động rất rộng rãi xem chừng có khá nhiều phòng ốc.

Lý Hàn Thu nói:

- Cách kiến thiết lại rất tinh xảo. Ngồi dưới nhà hầm mà không thấy mùi hôi hám gì hết.

Chỉ trong khoản khắc La Công Nhiên bưng ra hai cái khay nhỏ đựng rượu và đồ nhắm, lão vừa cười vừa nói:

- Chỗ lão phu ở hủ lậu quá. Mời hai vị uống chung rượu lạt chơi, Lôi Phi nói:

- Thực làm phiền cho tiền bối.

La Công Nhiên cười nói:

- Đại khái Giang Nam Song Hiệp đã phát giác ra hành tung của hai vị. Lão phu thấy nhiều nhân vật võ lâm qua lại miếu này luôn. Nhưng lão phu đã có vạch cấm những nhân vật võ lâm không được đi vào tiểu miếu quá mười trượng. Chắc bọn họ không dám phạm vào ước pháp của lão phu.

Lão vừa nói vừa rót rượu vào chung cho Lý Hàn Thu và Lôi Phi.

Lôi Phi nâng chung rượu lên nói:

- Tại hạ xin mượn hoa dâng phật kính mời lão tiền bối một chung.

La Công Nhiên nâng chung rượu lên nói:

- Nào! Lý đệ cùng chúng ta cạn một chung này.

Lý Hàn Thu nâng chung lên ực một hơi cạn sạch thì thấy mùi rượu đậm đà hương thơm ngào ngạt mà không biết là thứ rượu gì.

Lôi Phi cầm hồ rượu, thay La Công Nhiên rót đầy vào chung cho Lý Hàn Thu và nói:

- Nếu nanh vuốt của Giang Nam Song Hiệp mà thấy chúng ta vào đây, chắc là phiền nhiễu cho lão tiền bối lắm.

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Xem chừng họ nghi ngờ cả lão phu.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Hay quá! Lão này công phu hàm dưỡng đã đến một trình độ rất cao Lôi Phi khiêu khích lão, nhưng khó lòng được như nguyện.

Lôi Phi hỏi:

- Nếu bọn họ sinh lòng ngờ vực lão tiền bối thì e rằng lão tiền bối vô tình bị lôi cuốn vào chốn giang hồ thị phi.

Chương 74 - Những bí ẩn giữa Hắc Ma Nương và La Công Nhiên

La Công Nhiên nói:

- Lão phu hy vọng chúng đừng đến kiếm nơi đây.

Lôi Phi hỏi:

- Xem thế thì lão tiền bối quả nhiên không muốn dính đến chuyện giang hồ nữa rồi.

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Mấy năm nay lão phu biến thành người rất ngại việc.

Rồi lão nâng chung rượu lên nói tiếp:

- Này! Chúng ta hãy uống đi!

Lý Hàn Thu hoàn toàn không hiểu thân thế La Công Nhiên, nên chàng không nói một câu nào. Chàng thấy hai người uống rượu cũng nâng chung rượu lên nhấp một tợp rồi lại hạ chung xuống.

Lôi Phi tỏ ra rất trọng vọng La Công Nhiên, nhưng lúc này lòng tôn kính đối với lão phai lạt đi nhiều.

Y uống hết một chung rồi thủng thẳng nói:

- Nếu lão tiền bối không hỏi đến chuyện thị phi trong võ lâm, vậy tưởng không nên đưa bọn tại hạ vào trong nhà hầm này để tránh điều Giang Nam Song Hiệp vào đây để mượn cớ hỏi tội.

Mấy câu này y nói bộc lộ quá chừng.

La Công Nhiên trợn mắt lên thần quang lấp lánh chăm chú nhìn thẳng vào mặt Lôi Phi, tựa hồ muốn nổi nóng, nhưng đột nhiên lão nhẫn nại, cười lạt nói:

- Lão phu đã già nua chỉ mong sao được hai chữ bình yên đặng vui thú cảnh già, không muốn dấn thân vào cuộc thanh danh đoạt lợi nữa.

Nguyên Lôi Phi muốn nói mấy câu này để chọc giận La Công Nhiên, ngờ đâu lão vẫn hững hờ bỏ đó chứ không nổi hung.

Y tưởng chừng không còn biện pháp nào khác để khích động lão được.

Bất giác nghe La Công Nhiên cười khanh khách hỏi:

- Hai vị nếm thứ phong kê mà lão phu chế lấy xem sao.

Lôi Phi gắp một miếng thịt gà bỏ vào miệng đáp:

- Lão tiền bối xem ra khác trước nhiều rồi.

La Công Nhiên cười ruồi đáp:

- Đúng thế! Con người ta chẳng ai tránh khỏi đi đến chỗ già nua. Một ngày kia hai vị sẽ bằng tuổi lão phu, mới biết chí khí người già tiêu tan là nghĩa thế nào.

Lôi Phi không nói nhiều nữa. Y ăn hai miếng thịt và uống thêm một chung rượu nữa rồi đứng dậy chắp tay nói:

- Đa tạ lão tiền bối có lòng khoản đãi. Tại hạ xin cáo từ.

Lý Hàn Thu cũng đứng lên theo. Thủy chung chàng không nói câu gì.

La Công Nhiên lắc đầu nói:

- Bây giờ hai vị đi không được.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

La Công Nhiên đáp:

- Bên ngoài nếu Giang Nam Song Hiệp đã bố trí rất nhiều mai phục để chờ hai vị. Trừ phi hai vị muốn nổi lòng hào khí nhất thời ma giết cho sướng tay thi tất phải lộ liễu thân hình. Lão phu tưởng hay hơn hết là các vị hãy ở dưới hầm này cùng nhau nói chuyện lúc nữa.

Lôi Phi nói:

- Bọn tại hạ đã bị bọn nanh vuốt của Giang Nam Song Hiệp ngó thấy nếu ở lại không đi thì e rằng bọn chúng sẽ đánh vào miếu tìm tới nhà hầm. Khi đó lão tiền bối dù có trăm miệng cũng khôn bề giải thích.

La Công Nhiên nói:

- Lão phu dẩn hai vị vào đây là phạm vào một điều lầm lỡ. Khác nào đã đem lửa đốt mình. Chỉ hy vọng bọn chúng không tìm lối vào. Đêm tối rồi hai vị bỏ đi thì chẳng còn bằng chứng chi nữa.

Trước kia Lôi Phi vừa kính trọng vừa hy vọng rất nhiều ở La Công Nhiên nhưng từ lúc nói chuyện với lão bao nhiêu hy vọng hoàn toàn tiêu tan hết.

Y cười lạt một tiếng rồi nói:

- Trước kia tại hạ đối với lão tiền bối vẫn đem lòng kính trọng vô cùng…

La Công Nhiên tủm tỉm cười hỏi:

- Vậy bây giờ thì sao?

Lôi Phi hững hờ đáp:

- Bây giờ ư? Tại hạ coi lão tiền bối khác trước nhiều rồi.

La Công Nhiên lại uống một tợp rượu rồi hỏi:

- Khác như thế nào? Cách biến đổi đó hay hay là dở?

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Tình trạng đã rõ rệt, không hiểu lão còn hỏi làm chi?

Bỗng nghe Lôi Phi nghiêm mặt nói:

- Nghe lão tiền bối nói chuyện một hồi, tại hạ mới biết rõ là thấy mặt khác với nghe danh.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Trước khi chưa gặp lão này Lôi Phi tỏ vẻ tôn sùng kính trọng không biết đến đâu mà nói. Lúc này y lại tỏ vẻ mỉa mai quá đáng, e rằng lão phải nổi giận.

Ngờ đâu La Công Nhiên lại cười ha hả nói:

- Kẻ có đạo thì nghe cảnh không bằng xem cảnh và văn danh dĩ nhiên là hơn kiến diện.

Thái độ La Công Nhiên như vậy chẳng những khiến cho Lý Hàn Thu ngạc nhiên mà Lôi Phi cũng không khỏi sững sờ.

Trong nhà trở lại yên tĩnh, tuyệt không một tiếng động.

Hồi lâu Lôi Phi mới buông tiếng thở dài nói:

- Lão tiền bối hồi trước hào khí ngất thời không ngờ ngày nay lại biến đổi hẳn chẳng khác chi một người thường.

La Công Nhiên nói:

- Lão phu đã già nua anh hùng biến thành lão hủ khác nào người đẹp đến lúc xuân tàn. Nhưng hai vị tìm đến lão phu thì lão phu chẳng thể không báo đáp được.

Bây giờ Lý Hàn Thu mới cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

La Công Nhiên đáp:

- Đối với Giang Nam Song Hiệp lão phu biết được điều gì cũng đưa ra để hai vị tham khảo.

Lôi Phi nói:

- Xin lão tiền bối cho nghe. Bọn tại hạ xin rửa tai để lãnh giáo.

La Công Nhiên nói:

- Giang Nam Song Hiệp tuy lắm mưu nhiều trí song tuổi họ đã ngoài năm mươi thì cuộc thành tựu của họ đến thế là cùng. Nhưng Hàn Đào được một cậu công tử thật là trời ban cho phước lớn. Gã là một kẻ tài hoa hơn đời.

Về vụ Hàn công tử, Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đã được nghe Quyên cô nương nói đến nhiều rồi, nên bây giờ thấy lão nhắc tới hai người lại động tâm để ý nghe ngóng.

La Công Nhiên lẳng lặng coi thần sắc hai người dường như lão đã ngó thấy đối phương chấn động tâm thần, liền thủng thẳng nói:

- Đại khái hai vị đã nghe có người nói tới thanh danh Hàn công tử rồi.

Lý Hàn Thu đáp:

- Kể ra bọn tại hạ đã được văn danh có điều chưa biết rõ chân tướng mong rằng lão tiền bối chỉ giáo thêm cho.

La Công Nhiên nói:

- Phương Tú và Hàn Đào rất lắm mưu mẹo nhất là Phương Tú lại càng thâm hiểm. Bọn chúng mượn tiếng nghĩa hiệp để hành động những việc ác đức. Ít ra còn một số đông bạn hữu võ lâm chưa hiểu rõ nội tình. Ngay lão phu cũng mới biết họ hai năm trước đây mà thôi.

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn chúng làm điều tàn ác đã ba chục năm. Gia phụ vì phát giác ra những hành vi bí mật của chúng mà bị sát hại.

La Công Nhiên nói:

- Hàn công tử không hiểu hành vi của Phương Tú, Hàn Đào, y chỉ biết bá phụ cùng phụ thân có rất nhiều kẻ thù, nhưng trong tai mắt lại cho là vì cha bác cố gắng làm điều nghĩa hiệp nên bị bọn đạo cường oán thù. Vì thế mà gã vẫn duy trì sự an toàn cho hai lão và cho đúng nghĩa vụ của mình.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hàn công tử đã là một người thông tuệ tuyệt luân, chẳng lẽ không nhìn ra những hành vi của Phương Tú và hàn Đào.

La Công Nhiên đáp:

- Hàn công tử bị coi giữ rất nghiêm mật từ thuở nhỏ, tuy gã tài hoa hơn đời nhưng lòng người hiểm ác thì gã chẳng hận một tý gì. Huống chi Phương Tú, Hàn Đào lại hết sức dấu diếm những hành vi ác tích không cho gã nhìn thấy, thì gã khó mà biết được.

Lôi Phi hỏi:

- Lão tiền bối đã khen ngợi Hàn công tử như vậy thì chắc gã có chỗ tài năng đặc biệt nào phải không?

La Công Nhiên gật đầu đáp:

- Chẳng những gã thông tuệ tuyệt luân, đọc sách qua mắt là nhớ, mà về phương diện học võ cũng có thể học một biết ba. Song, điều quan hệ nhất là hắn có tài năng thiên phó...

Lão nói đến đây đột nhiên nghiêm nét mặt và thủng thẳng tiếp:

- Hẳn hai vị còn nhớ ngày trước Gia Cát Võ Hầu chế tạo Mộc ngưu lưu mà chế tạo trâu ngựa bằng gỗ để tải lương thực thì anh chàng Hàn công tử này cũng có thể chế tạo ra rất nhiều cơ quan kỳ diệu cùng những ám khí đặc biệt hơn người.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Có chuyện ấy ư?

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Phương Tú cùng Hàn Đào hết sức bồi dưỡng cho gã mời không biết bao nhiêu võ sư chỉ điểm võ công. Theo chỗ lão sư biết thì chẳng một võ sư nào là đủ tài dậy gã được sáu tháng đã phải tự động cáo từ bỏ đi.

Lý Hàn Thu nói:

- Vãn bối nghe lão tiền bối tán dương gã, mà trống ngực đập thình thình, chỉ mong được gặp mặt Hàn công tử.

La Công Nhiên ngắm nghía Lý Hàn Thu một lúc rồi khẽ nói:

- Môn Thất Tuyệt Ma Kiếm là một kiếm pháp khiến cho bạn hữu võ lâm đều khiếp sợ, có người kêu bằng "Đệ nhất độc kiếm". Dĩ nhiên nó phải có chỗ huyền diệu. Chỉ một việc võ công, Hàn công tử chưa chắc đã địch nổi Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười hỏi:

- Theo lời lão tiền bối thì khi bọn vãn bối có xảy ra cuộc động thủ không thể hạn định ở một loại tỷ kiếm, mà tại hạ còn nhiều chỗ không địch lại Hàn công tử phải không?

La Công Nhiên đáp:

- Cũng không phải ý lão phu muốn nói vậy. Có điều nếu Hàn công tử mà được rảnh thời giờ thì gã còn có chỗ thành tựu khác.

Lôi Phi hỏi:

- Theo ký ức của tại hạ thì dường như trước nay lão tiền bối chưa tán dương ai đến thế bao giờ.

La Công Nhiên nói:

- Vòm trời bát ngát, nhưng những người mà lão phu xưng tụng thật không mấy.

Lôi Phi khẽ hắng dặng một tiếng rồi khẽ nói:

- Nếu lão tiền bối nói không nhầm thì muốn hạ sát Giang Nam Song Hiệp cần phải trừ khử Hàn công tử trước hay sao?

La Công Nhiên hỏi lại:

- Trừ khử Hàn công tử ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi! Giang Nam Song Hiệp đã giết gia phụ thì tại hạ cũng để cho họ nếm mùi lúc tuổi già mà chết mất đứa con cưng nhất là họ hy vọng vào đứa con đó.

La Công Nhiên lắc đầu nói:

- Lão phu e rằng đó không phải chuyện dễ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng lão tiền bối e rằng tại hạ không địch nổi gã?

La Công Nhiên đáp:

- Trừ phi công tử chỉ trong ba chiêu hạ sát được gã ngay nếu không thì chẳng làm gì có cơ hội lấy một chọi một với gã.

Lôi Phi nói:

- Thế tức là Hàn công tử được bảo vệ rất sâm nghiêm phải không?

La Công Nhiên đáp:

- Theo chỗ lão phu biết thì Hàn công tử không hiểu hành động của Giang Nam Song Hiệp, nhưng Giang Nam Song Hiệp lại biết gã hiểu rõ là mình lắm kẻ thù. Vì vậy Hàn công tử được coi sóc bảo vệ cực kỳ nghiêm mật một là hai lão e gã hiểu mình làm bậy, hai là kẻ thù có thể giết gã cho hả giận.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi gật đầu nói:

- Đa tạ lão tiền bối có lòng chỉ giáo.

La Công Nhiên trầm ngâm một chút rồi cười nói:

- Lần này hai vị đến hội ngộ lão phu một chuyến, rồi nên đem ấn tượng việc lão phu lưu hai vị xóa nhòa đi đừng ý để nữa.

Lão nói rồi nổi lên tràng cười rộ, tự rót rượu uống liền ba chung lớn.

Lôi Phi cười mát đáp:

- Bọn tại hạ đã hiểu được khá nhiều nội tình. Vậy chuyến đi này không phải là vô ích. Nhưng...

La Công Nhiên hỏi:

- Nhưng làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ cũng biết được chút nội tình, không hiểu có nên trình bày cùng lão tiền bối chăng?

La Công Nhiên đáp:

- Nên lắm chứ! Sao lại không? Lão phu cũng thích nghe lắm.

Lôi Phi nói:

- Việc Giang Nam Song Hiệp cử Tần Hoài Hoa hội, chắc lão tiền bối đã biết.

La Công Nhiên đáp:

- Lão phu cũng được họ mời, nhưng mình già nua tuổi tác ưa sống bình tĩnh không tích chen chân vào nơi nhiệt náo, nên không đến tham dự.

Lôi Phi lại hỏi:

- Lão tiền bối ẩn cư ở đây mà cũng để cho Giang Nam Song Hiệp biết ư?

La Công Nhiên đáp:

- Bọn họ chỉ biết là ở đây có một người võ lâm cư trú nhưng chưa hiểu lão phu là ai?

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế!

Trong lúc ba người nói chuyện đột nhiên có tiếng lách cách lọt vào tai.

La Công Nhiên biến sắc đặt chén rượu xuống đứng lên nói:

- Hai vị hãy ngồi lại một chút để lão phu ra coi xem chuyện gì rồi trở lại ngay.

Lôi Phi hạ thấp giọng xuống nói:

- Chắc là có người tiến vào trong chỗ cấm địa này.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Bọn nào vậy?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Tiểu huynh hy vọng là người của bọn Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Nếu lão đả thương người của Giang Nam Song Hiệp thì lão không thể đứng ngoài vòng được nữa.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi khẽ hỏi:

- Trước khi chúng ta chưa đến gặp La lão tiền bối có phải Lôi huynh đem lòng kính trọng lão lắm phải không?

Lôi Phi đáp:

- Lão vốn là người đại hiệp có danh vọng lớn. Bạn hữu võ lâm đều kính ngưỡng. Không ngờ hiện nay dường như lão đã biến thành người khác. Nhát gan mà sợ việc.

Lý Hàn Thu thở dài hỏi:

- Có lẽ vì lão già nua mà ra thật chăng?

Lôi Phi hỏi:

- Theo cao kiến của Lý đệ thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- La lão tiền bối ẩn cư tại đây, theo ý tiểu đệ thì lão có chỗ dụng tâm nào khác.

Lôi Phi đáp:

- Không phải đâu! Lão ẩn cư tại đây đã ngoài mười năm.

Y trầm ngâm một chút rồi tiếp:

- Có điều kỳ lạ là sau khi lão vào đây ẩn cư lão liền ra luật cấm người võ lâm không cho ai được vào gần trong vòng mười trượng chỗ lão cư trú. Kẻ nào trái lệnh sẽ bị trừng trị. Lúc ban đầu dĩ nhiên có kẻ không tin mà cũng có người không phục. Nhưng về sau ai đã vượt qua giới hạn cấm địa, lão đều trừng phạt, nên người ngoài không ai dám mộ phạm lão nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người giang hồ cũng biết hắn ra lệnh cấm ư?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó tiểu huynh cũng không rõ. Có điều tiểu huynh chỉ biết rằng đại khái không ai hiểu thân thế lão.

Lý Hàn Thu nói:

- Đường hầm và tòa nhà mật thất này cách kiến trúc rông lớn, chắc không phải một mình lão độc lực dựng lên được.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh cũng nghĩ thế.

Lý Hàn Thu nói:

- Như vậy thì trước khi lão vào ẩn cư đã biết rõ tình trạng trong này rồi.

Lôi Phi trợn mắt lên nói:

- Đúng thế thật!

Lý Hàn Thu nói:

- Vạch đường cấm trong vòng mười trượng thì không hiểu phía trong đường hầm dùng để làm gì. Chắc người khác cũng không ai hiểu.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Lão chọn nơi này để ẩn cư thì cái nhà hầm kia tất có liên quan với lão.

Lý Hàn Thu nói:

- Chỗ này ở ngoại thành Kim Lăng chả lấy làm tịch mịch mà cũng không phải là nơi lánh tỵ trần thế. Ở dưới đường hầm suốt ngày không thấy bóng mặt trời thì chẳng lấy gì làm thư thái được.

Lôi Phi toan nói tiếp thì đột nhiên có tiếng cười cất lên hỏi:

- Con người tuổi trẻ thật hiếu kỳ nhỉ?

Tiếng cười lạnh lẽo vô cùng, lạnh chẳng khác gì băng giá do hàn phong thổi vào trong ngục, khiến người nghe phải ớn da gà.

Hai người quay đầu nhìn ra thì thấy một mụ gì sắc mặt trắng bợt tóc bạc phơ phơ, tay cầm một cây trúc trượng đen nhánh đứng ở trước cửa trong góc phòng.

Mụ già này xuất hiện một cách bất ngờ khiến cho Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu không khỏi giật mình.

Sắc mặt mụ lợt lạt như xác chết, chắc là vì mụ ở lâu dưới hầm không thấy ánh mặt trời. Mụ mình mặc áo đen cầm cây trượng đen càng tăng thêm vẻ kỳ bí rùng rợn!

Lôi Phi trấn tĩnh tâm thần chấp tay nói:

- Kính chào lão phu nhân.

Mụ áo đen cười lạt hỏi:

- Có phải các vị thấy La Công Nhiên ẩn cư ở đây là lấy làm kỳ phải không?

Lôi Phi đáp:

- Lòng hiếu kỳ ai mà chẳng có? Bọn tại hạ cũng bàn chơi vậy mà thôi, chẳng có ý gì khác lạ.

Mụ già hỏi:

- Hai vị nói vậy thì đối với việc này đã sinh lòng hoài nghi rồi chăng?

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Tính khí mụ này nóng nảy quá. Không hiểu mụ là người thế nào với La Công Nhiên? Nếu mình gây chuyện xích mích với mụ thì e rằng mụ cáu giận. Chi bằng ta nhẫn nại một chút thì hơn. Y nghĩ vậy rồi nói:

- La lão tiền bối đã lui khỏi giang hồ thì bất luận lão gia ẩn cư ở đâu cũng được hết.

Y tưởng mình nói mấy câu chung tình này là trơn tru lắm, mụ già kia không còn chỗ nào để khiêu khích nữa.

Ngờ đâu mụ quay lại cười lạt hỏi:

- Sao các vị lại biết lão rời khỏi giang hồ?

Lôi Phi sửng sốt nghĩ thầm:

- Đây là mình thực tình điều tra mà biết.

Rồi y hắng giọng một tiếng đáp:

- Lão phu nhân bất tất phải nóng nảy. La lão tiền bối sắp trở vào rồi đó.

Mụ già áo đen đập cây trượng xuống đất nói:

- Hai vị có điều chi muốn nói thì cứ nói với lão thân cũng vậy, hà tất phải chờ La Công Nhiên.

Lý Hàn Thu chau mày nghĩ thầm:

- Bà già này chắc mắc bệnh khùng nên mới lắm chuyện như vậy.

Lôi Phi cố nhẫn nại khí tức trong lòng, y hỏi:

- Giữa lão nhân cùng La lão tiền bối xưng hô thế nào?

Nguyên mụ già này hỏi căn hỏi vặn y hoài, y sợ Lý Hàn Thu không nhẫn nại được sẽ xẩy ra chuyện xích mích, thì hay hơn hết là hỏi cho y biết trước thân thế mụ.

Mụ già cười khẩy một tiếng rồi đáp:

- Lão thân không hỏi danh tánh các vị mà các vị đòi biết tên họ lão thân trước.

Lôi Phi chấp tay nói:

- Tại hạ là Lôi Phi.

Mụ áo đen đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn vị này nữa tôn tính đại danh là gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ tên gọi Lý Hàn Thu. Muốn thỉnh giáo lão phu nhân.

Mụ áo đen lắc đầu gạt đi:

- Các hạ mới từng này tuổi đầu thì lão thân có xưng tên cũng không biết được. Vậy chẳng cần xưng ra làm chi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Lạ thật! Mụ nói câu này thực vô lý. Chi bằng mình ngoảnh mặt đi không nhìn mụ nữa là xong.

Mụ áo đen lạnh lùng hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp; - Sau khi hai vị rời khỏi nơi đây thì hay hơn hết là quên chuyện này đi. Đồng thời quên cả chốn này nữa. Rồi mụ không chờ hai người

trả lời đã trở gót đi ngay.

Lôi Phi chờ cho lão đi xa rồi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- La Công Nhiên ẩn cư ở đây có lẽ cũng vì mụ này.

Lý Hàn Thu toan trả lời thì đột nhiên có tiếng giầy đi vọng lại, chàng liền im miệng không nói nữa.

Tiếng giầy bước thẳng vào trong nhà. Chính là La Công Nhiên. Mặt lão tỏ vẻ giận dỗi lầm lì đi thẳng vào.

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Lão tiền bối! Lão tiền bối có thấy ai không?

La Công Nhiên đáp:

- Đại khái là thủ hạ của Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải bọn chúng tìm vào trong miếu không?

La Công Nhiên đáp:

- Phải rồi! Hắn thiện tiện đi qua giới cấm của lão phu, nên lão phu xử tử rồi.

Lôi Phi cười thầm trong bụng tự nhủ:

- Nếu lão xử một tên thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp mà không gây hận với chúng thì thật là một chuyện lạ.

Giọng y nghĩ vậy nhưng lại cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối làm như vậy e rằng đã gây thù kết oán với Giang Nam Song Hiệp thì làm thế nào?

La Công Nhiên nhìn chằm chặp vào Lôi Phi lạnh lùng hỏi lại:

- Như vậy há chẳng đúng với tâm nguyện của Lôi huynh ư?

Lôi Phi bị La Công Nhiên nói huỵch toẹt ý nghĩ của mình thì cũng có điều bẽn lẽn. Y liền nở một nụ cười cầu tài nói:

- Lão tiền bối ngụ ở Kim Lăng đã lâu ngày chưa từng xảy ra chuyện xích mích với Giang Nam Song Hiệp. Chuyến này vì bọn tại hạ mà gây thành thù nghịch thì thật là tội thâm nghiệt trọng của bọn tại hạ.

La Công Nhiên thở dài nói:

- Hào khí của lão phu đã giảm đi nhiều rồi. Dù ẩn cư ở đây mà trong lòng thật đau khổ.

Lý Hàn Thu hỏi tiếp:

- Lão tiền bối có liên quan gì với vị phu nhân kia?

La Công Nhiên biến sắc hỏi:

- Hai vị đã gặp mụ rồi ư?

Lý Hàn Thu buột miệng hỏi câu này trong lòng chàng rất băn khoăn. Nhưng đã xảy miệng không còn cách nào thu về nữa.

La Công Nhiên hỏi câu này, Lý Hàn Thu đứng ngẩn ra một chút rồi đánh bạo đáp:

- Đúng thế! Bọn tại hạ đã gặp một vị phu nhân mình mặc áo đen, sắc mặt lợt lạt!

Bản tính Lý Hàn Thu rất cao ngạo chàng thấy việc đã xẩy ra thế này, không muốn giải thích thêm nhiều nữa.

Lôi Phi nói xen vào:

- Bọn tại hạ đang ngồi nói chuyện ở đây thì phu nhân lại bỏ đi ngay.

La Công Nhiên trầm ngâm không nói gì, nét mặt lão thay đổi luôn luôn.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi không tài nào đoán được cuộc diện này sẽ đưa tới đâu, đành ngấm ngầm vận chân khí đề phòng.

La Công Nhiên ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Chuyện này cũng không thể trách hai vị được mà chỉ đáng trách lão phu đã dẫn hai vị vào đây một cách khinh xuất.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn nhau. Cả hai người cùng lẳng lặng không nói gì.

Bỗng nghe La Công Nhiên thở dài hỏi:

- Trong lòng hai vị chắc có nhiều chỗ hoài nghi phải không?

Lôi Phi thấy La Công Nhiên đã nguôi giận thì nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc mụ già kia có mối liên quan trọng đại với lão này. Ta muốn biết nội tình nhưng không tiện hỏi.

Ngờ đâu La Công Nhiên dường như trong lòng có mối đau khổ lão nhìn hai người hỏi:

- Hai vị thấy mụ đó xuất hiện chắc trong lòng lấy làm kỳ lắm phải không?

Lôi Phi đáp; - Người ta ai chẳng có tính hiếu kỳ, nhưng mỗi người lại có chuyện bí mật riêng chẳng thể nói với ai được. Đó là thường tình của người đời.

La Công Nhiên hỏi:

- Có phải hai vị muốn biết rõ nội tình không?

Lôi Phi hỏi lại:

- Như vậy có tiện chăng?

La Công Nhiên đáp:

- Kể ra lão phu không tiện thổ lộ câu chuyện bí mật này với người giang hồ. Nhưng hai vị đã biết rồi thì chi bằng cứ nói rõ, có thể lão phu mới tiết bớt đi một phần uất hận trong lòng.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lôi huynh thấy nhiều hiểu rộng chẳng việc gì trong võ lâm là không biết tới, Vậy có nghe ai nói đến Hắc Ma Nữ bao giờ chưa?

Lôi Phi đáp:

- Hắc Ma Nữ ư? Mấy chục năm trước Hắc Ma Nữ đã một thời khét tiếng giang hồ.

Y chợt cảm thấy nói câu này có điều suồng sã, đã toan đổi giọng nhưng La Công Nhiên lại lên tiếng:

- Chính thị! Con người mà Lôi huynh vừa nói đó đúng là Hắc Ma Nữ đã vùng vẫy giang hồ thét gió gầm mưa vào khoảng ba chục năm trước. Tấm hồng nhan cũng không thể giữ được như buổi hoa niên, nó từ từ theo thời gian mà trôi đi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Dường như phu nhân có mắc bệnh gì thì phải?

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Mụ có bệnh vì cái bệnh đó mà kéo lão phu đến chốn này trú ngụ đã mười mấy năm.

Lôi Phi thấy trong vụ này có nhiều chuyện rắc rối. Y muốn hỏi cho biết rõ ngọn ngành nhưng cố nhẫn nại, không tiện hỏi nhiều.

La Công Nhiên đảo cặp mắt loang loáng nói:

- Lôi huynh cũng biết lúc Hắc Ma Nữ ngang tàng trên chốn giang hồ chính là thời kỳ mà lão phu đang qua lại võ lâm.

Lôi Phi hỏi:

- Tại hạ sinh sau đẻ muộn nên chưa được biết những chuyện náo nhiệt ba chục năm trước mà chỉ được nghe người ta nhắc lại mà thôi. Hồi tiếng ác của Hắc phu nhân lên đến trình độ ghê gớm rồi đột nhiên mất tích trên chốn giang hồ. Phải chăng vụ mất tích này có liên quan đến lão tiền bối?

La Công Nhiên đáp:

- Có liên quan! Vì đó mà ngày nay lão phu phải bận với mụ trong thời gian mụ sống âm thầm trong bí thất không nhì thấy ánh mặt trời.

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng Hắc phu nhân bị thương về tay lão tiền bối?

La Công Nhiên thở dài đáp:

- Chính là thế đó!

Lão phu nghe tiếng ác của Hắc Ma Nữ liền kiếm mụ để huyết đấu một phen, may mà lão phu thắng được. Khi đó lão phu có khuyến cáo mụ rửa tay gác kiếm không trở lại giang hồ giết người nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Có phải vì thế mà phu nhân lánh đời ở đây không?

La Công Nhiên lắc đầu đáp:

- Không phải thế đâu! Lão phu cảnh cáo mụ rồi mụ cũng hăm dọa bảo: lão phu bị nội thương rất nặng. Có điều thương thế này không thể cảm giác ngay được. Khi nào lão phu thấy trong mình khó chịu sẽ phải tìm đến mụ.

Lôi Phi hỏi:

- Khi ấy lão tiền bối có phát giác ra mình bị thương không?

La Công Nhiên đáp:

- Không biết mới khổ chứ! Nếu mà lão phu mà biết mình bị thương tất nhiên đã tìm cách cứu chữa từ trước rồi. Khi đó lão phu lại tưởng mụ hỏi vậy là để gỡ thể diện nên chẳng quan tâm chút nào. Nào đâu ba tháng sau đột nhiên thấy trong mình khó chịu đành phải đến Kim Lăng tìm mụ.

Lôi Phi gật đầu hỏi:

- Chắc là lão tiền bối tìm vào đây?

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Lão phu tìm tới đây thì Hắc Ma Nữ đã đoán biết nên chờ ở bên ngoài. Lão phu theo mụ vào hầm bí mật này. Ngờ đâu mụ vừa cho uống một chén trà bên trong có lẫn thuốc mê.

Chương 75 - Lý Hàn Thu độc chiến quần hùng

Lôi Phi hỏi:

- Thế ra lão tiền bối trúng kế mụ ám toán ư?

La công Nhiên đáp:

- Phải rồi! Lúc lão phu tỉnh lại thì thấy Hắc Ma Nữ đứng bên bảo thương thế lão phu nặng lắm.

Đột nhiên nghe đánh "kịch" một tiếng. Chính là tiếng trượng trúc đập xuống đất.

Hai người đảo mắt nhìn ra thì thấy mụ già áo đen lại xuất hiện ở trước cửa nhà nội thất. Vẻ mặt ra chiều giận dữ.

Mụ lạnh lùng hỏi:

- Lão đã bảo không đem vụ này cáo tố với ai. Sao lại nói cho bọn họ nghe?

La công Nhiên đứng dậy lại đón mụ và nói:

- Mụ cũng lại đây ngồi nói chuyện chơi. Hai vị này đều là nhân tài hậu bối trong võ lâm.

Hắc Ma Nữ đưa mắt ngó Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Bao giờ bọn họ sẽ rời khỏi nơi đây?

Đúng là một câu nói có ý trục khách.

La công Nhiên đáp:

- Chỉ trong vòng một giờ nữa mà thôi.

Mụ áo đen trầm ngâm một lúc rồi gật đầu trở gót đi vào.

Lôi Phi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lúc nào chúng ta cảm thấy ở đây không tiện thì nên ra đi ngay.

Thật ra Lôi Phi và Lý Hàn Thu rất quan tâm đến câu chuyện giữa La công Nhiên và Hắc Ma Nữ.

Tuy hai người muốn nghe cho biết rõ kết quả nhưng lại không tiện nói nhiều.

La công Nhiên cũng không nhắc đến chuyện Hắc Ma Nữ nữa.

Lôi Phi khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Nếu lão tiền bối đã giết chết một người của Giang Nam Song Hiệp thì tưởng bọn tại hạ bất tất phải chờ lại cho đến đêm hãy ra đi.

La công Nhiên hỏi:

- Có phải Lôi huynh cho là họ sẽ phái những tay cao thủ tìm vào trong nhà hầm này.

Lôi Phi đáp:

- Chính là thế đó.

La công Nhiên hỏi:

- Bọn họ đã chịu nhẫn nại với lão phu bấy nhiêu năm, chẳng lẽ lại không nhịn thêm được vài năm nữa ư?

Lôi Phi nói:

- Vì họ đã biết sớm lão tiền bối vạch cấm địa, đủ tỏ Giang Nam Song Hiệp không có ý đối nghịch với lão tiền bối, và chúng đã nhẫn nại lắm rồi.

La công Nhiên ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Có lý lắm!

Lý Hàn Thu đột nhiên hỏi tiếp:

- Bây giờ đã gần tới chưa?

La công Nhiên tựa hồ có ý không vui, thở dài hỏi lại:

- Có phải hai vị nhớ tới lời lão phu vừa nói không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lão tiền bối đã chịu lời với vị phu nhân kia là trong một giờ bọn tại hạ sẽ dời khỏi nơi đây, dĩ nhiên lão tiền bối thất tín với phu nhân được.

La công Nhiên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mụ mắc phải chứng bệnh kỳ quái, lão không tiện gây lộn với mụ để mụ phiền lòng. Hai vị bất tất phải để tâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu hết một giờ mà phu nhân lại tới hỏi lão tiền bối thì lão tiền bối trả lời ra sao?

La công Nhiên khẽ thở dài đáp:

- Không cần đâu! Trong vòng một giờ nữa là mụ ngủ say rồi.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Biết đâu phu nhân không thức giấc?

La công Nhiên đáp:

- Mụ có thức giấc cũng phải một thời gian khá lâu...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Vậy lúc phu nhân thức giấc thì chắc trời đã tối đêm rồi phải không?

La công Nhiên đáp:

- Thường thì gần sáng mụ mới tỉnh giấc.

Lý Hàn Thu muốn La công Nhiên nói rõ đầu đuôi câu chuyện Hắc Ma Nữ và nội tình hai người lưu lại đây làm chi. Ngờ đâu La công Nhiên giả vờ như chẳng hiểu gì hết. Lý Hàn Thu hỏi câu nào lão trả lời câu ấy, tuyệt không nhắc tới chuyện Hắc Ma Nữ nữa.

Lôi Phi sực nhớ ra điều gì quan trọng vội cất tiếng hỏi:

- La lão tiền bối! Sau khi bọn vãn bối dời khỏi nơi đây, nếu có người ngoài hỏi tới lão tiền bối thì bọn tại hạ có nên nói cho họ biết không?

La công Nhiên đáp:

- Hai vị không nên nói. Vụ lão phu ở đây, ngoài thế gian càng ít người biết càng hay.

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Vãn bối hiểu rồi!

La công Nhiên thở phào một cái, dường như y muốn nói gì nhưng lại lặng thinh không thốt ra lời.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng lão có chỗ khổ tâm muốn nói hết điều cho hả dạ nhưng bọn mình đã nghĩ hết cách mà không thể khiến cho lão mở miệng được. Thủy chung lão không muốn tiếp lời, tưởng mình cũng chẳng nên hy vọng được biết nội vụ nhiều hơn.

Lôi Phi nghĩ vậy liền hỏi sang câu chuyện khác:

- Lão tiền bối! Từ đây trở đi tại hạ e rằng việc gì trên chốn giang hồ cũng dính đến Giang Nam Song Hiệp.

La công Nhiên thấy Lôi Phi chuyển sang vấn đề này liền phấn khởi tinh thần đáp:

- Nào phải từ đây trở đi mà thôi, sự kiện đó đã bắt đầu từ trước rồi...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều Giang Nam Song Hiệp không phải là người đầu não, bất quá họ cũng bị kẻ khác lợi dụng mà thôi.

Lôi Phi hỏi:

- Giang Nam Song Hiệp là những nhân vật tài ba như vậy, tại hạ không tin bọn họ để kẻ khác lợi dụng mà chính họ không biết.

La công Nhiên đáp:

- Dĩ nhiên họ biết rồi!

Lôi Phi nói; - Nếu Giang Nam Song Hiệp biết rõ mình bị kẻ khác lợi dụng mà chịu vui lòng mà làm tôi mọi cho người thì thật khó tin lắm.

La công Nhiên giải thích:

- Giang Nam Song Hiệp dĩ nhiên đã tính toán. Người nào đã lợi dụng họ thì tất họ cũng được người đó trợ lực cho chứ.

Lôi Phi nói:

- Ngày trước Giang Nam Song Hiệp sửa sang đường sạn đạo để ngấm ngầm qua bến Trần Thương. Họ mượn danh hào hiệp để dễ bề ngấm ngầm làm điều tàn ác. Họ còn lợi dụng Hội Võ Quán che chở bọn tà đạo. Vì thế mà bạn đồng đạo võ lâm rất ít người hiểu biết ác tính của họ, nhưng chuyến này hơi không giống trước nữa.

La công Nhiên hỏi:

- Chuyến này làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì chuyến này Giang Nam Song Hiệp cầm tù nhiều người trong chín môn phái lớn. Vì thế mà cuộc Tần Hoài Hoa hội không thấy có người những môn phái này đến tham dự.

La công Nhiên hỏi:

- Chuyên đó có thật không?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Vãn bối được người trong Phương phủ cho hay.

La công Nhiên vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Nếu lời Lôi huynh đúng sự thật thì Giang Nam Song Hiệp đã chuẩn bị xong rồi, và bắt đầu phát động toàn diện.

Lôi Phi nói:

- Có lẽ bọn họ bị kẻ khác bức bách, họ phải vâng lệnh mà làm gấp.

La công Nhiên gật đầu đáp:

- Vì thế mà bọn họ chẳng cần để mắt đến chỗ cấm địa của lão phu.

Lôi Phi nói:

- Bọn họ đã dám cầm tù người của chín môn phái lớn thì phỏng có khác gì đã chuẩn bị chống đối ra mặt với toàn thể võ lâm đồng đạo.

La công Nhiên gật đầu nói:

- Lão phu cũng hiểu rồi.

Lôi Phi lại nói:

- Vừa rồi lão tiền bối đã đả thương người của họ, tại hạ e rằng trong một ngày gần đây Giang Nam Song Hiệp sẽ hưng binh vấn tội. Vậy lão tiền bối nên thiên đi nơi khác là hơn.

Nguyên Lôi Phi nhận thấy trong tòa nhà hầm này có nhiều điều bí ẩn, nhưng y không tiện hỏi thẳng lão. Chàng khuyên can mấy câu với lòng thành thực, chàng cũng hy vọng nhận xét rõ được thái độ của La công Nhiên. Nếu lão chịu thiên đi nơi khác là hơn. Nếu lão còn ẩn cư ở đây thì tình trạng khó mà yên ổn được. Ở đây đã không yên dĩ nhiên cần dời đi nơi khác. Lão mà không chịu thiên đi thì chắc trong vụ này còn điều chi ngoắt ngoéo.

La công Nhiên trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Lão phu sẽ tính kỹ vụ này. Đa tạ hai vị có lời khuyến cáo.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Lão già này là người rất thâm mưu. Ta cùng Lý đệ không thể đối chọi với lão được.

Rồi y đứng dậy chắp tay thi lễ nói:

- Bọn vãn bối xin đi đây!

La công Nhiên ngăn lại:

- Hai vị khoan rồi hãy đi. Bây giờ còn sớm quá.

Lôi Phi nói:

- Vãn bối đã suy đi nghĩ lại thì nên đi trước là hơn.

La công Nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp; - Vì bọn vãn bối tới đây mà Giang Nam Song Hiệp đã phái người đến giám thị. Bọn vãn bối mà đi khỏi rồi thì dù bọn Giang Nam Song Hiệp có phái người tới nữa họ hiểu lầm cho là người của họ bị bọn vãn bối đả thương. Như vậy hoặc giả khỏi phiền đến lão tiền bối, thì lão tiền bối mới có thể ở yên nơi đây được.

La công Nhiên trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Kể ra biện pháp này cũng hay đấy.

Lôi Phi nói:

- Lão tiền bối quá khen! Bọn vãn bối xin cáo từ!

La công Nhiên nói:

- Coi chừng lão phu không còn cách nào lưu hai vị được nữa.

Lôi Phi trở gót bước đi.

La công Nhiên nói:

- Hai vị đã quyết ý ra đi, vậy lão phu xin tiễn chân một đoạn đường.

Rồi lão đứng dậy đi trước.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi đi theo lão.

La công Nhiên đưa hai người ra khỏi cửa hầm rồi khẽ nói:

- Xin hai vị bảo trọng thân thể.

Lôi Phi dừng chân lại đáp:

- Xin tiền bối quay về thôi.

La công Nhiên khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Sau năm ba ngày nữa, có lẽ lão phu...

Đột nhiên lão dừng lại rồi nhẹ nhàng đậy cửa hầm lại.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn nhau rảo bước đi ra ngoài.

Hai người ra khỏi cửa miếu thì thấy ánh dương quang mới hé sáng, hãy còn sớm lắm.

Lý Hàn Thu thở phào một cái rồi nói:

- Xem chừng khó tránh khỏi một cuộc ác đấu.

Lôi Phi khẽ nói:

- Nếu xảy cuộc chiến đấu, Lý đệ cần phải hạ độc thủ ngay. Chúng ta không nên dằng dai với bọn họ.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh đi trước dẫn đường, còn Lý đệ theo sau, nhưng vẫn giữ một khoảng cách xa xa.

Rồi y rảo bước đi trước.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn quanh không thấy tông tích bên địch đâu cả, liền tăng gia cước lúc theo kịp Lôi Phi nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ nhận thấy vị La tiền bối đó có nhiều chỗ cổ quái.

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh cũng nghĩ rằng lão ở đây có dụng ý gì khác nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng vì mụ Hắc Ma Nữ?

Lôi Phi đáp:

- Đó mới là một nguyên nhân, chứ chưa hẳn chỉ có vậy mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao Lôi huynh biết thế?

Lôi Phi đáp; - Nếu lão chỉ vì Hắc Ma Nữ thì trên thế gian này thiếu gì nơi cư trú mà phải vào đó ẩn lánh?

Lý Hàn Thu nói:

- Lời Lôi huynh rất có lý.

Lôi Phi khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Tiểu huynh rất lấy làm kỳ ở chỗ cái nhà hầm bí ẩn kia.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh thấy thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Trước khi Hắc Ma Nữ xuất hiện tiểu huynh cũng chưa có ý nghĩ này nhưng từ lúc thấy mụ ra thì có điều rắc rối.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Căn nhà hầm bí ẩn kia có liên quan đến mụ Hắc Ma Nữ hay sao?

Lôi Phi đáp; - Tiếng hào kiệt của La công Nhiên nổi dậy như sóng cồn. Lúc chúng ta mới đến, tiểu huynh còn có lòng tôn kính lão vì nghĩ rằng lão chỉ hết lòng vì kẻ khác. Lão ẩn ở trong đó mà lại vạch nơi cấm địa thì là một vụ khác thường, vì nếu quả lão có can trường nghĩa hiệp thì có ngại chi việc người ta đến kiếm mình. Chúng ta tiến vào nhà hầm rồi càng nhận thấy tình hình quái lạ. Trên thế gian nào phải không còn nơi thủy tú sơn kỳ mà lại chui vào nhà hầm ẩn lánh là nghĩa làm sao?

Lý Hàn Thu nói:

- Có lẽ lão cùng Hắc Ma Nữ ở cùng một chỗ sợ người võ lâm đem vụ này đồn đại ra ngoài, nên mới chui vào đường hầm.

Lôi Phi hỏi lại:

- Nếu muốn tìm chỗ bí ẩn lánh đời thì sao không vào những vùng núi sâu chầm lớn mà cư trú chẳng hay hơn ư?

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ nghe Lôi huynh nói vậy rất hợp lý.

Đột nhiên Lôi Phi hạ thấp giọng xuống nói:

- Có người mai phục! Lý đệ mau lùi lại sau.

Lý Hàn Thu hãy còn dừng bước thì Lôi Phi đột nhiên đã chạy lẹ lẹ đi để hai người cách xa nhau hơn.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này trên ngọn cây lớn bên đường đột nhiên có hai đại hán võ phục nhảy xuống.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Té ra bọn chúng ẩn ở trên ngọn cây nên mình không để ý.

Chàng đưa mắt nhìn ra bốn mặt vẫn thấy quạnh hiu không một người đi.

Chỉ nghe Lôi Phi cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Giữa lúc thanh thiên bạch nhật, càn khôn trong sáng, mà hai vị cản trở người đi đường, phải chăng muốn cướp hành lý?

Đại hán mé tả cười lạt đáp:

- Bọn ta chỉ muốn cướp người thôi!

Lý Hàn Thu tiến lên hai bước lạnh lùng hỏi:

- Chỉ có hai vị mà muốn cướp người ư?

Hai đại hán đồng thanh hỏi lại:

- Sao? Các hạ tưởng hai người chúng ta là không đủ ư?

Lý Hàn Thu nói:

- Được lắm! Các vị bất tất phải nhiều lời rút binh khí ra đi!

Hai gã đại hán sửng sốt, đồng thời rút đơn đao trong mình ra.

Lý Hàn Thu nói:

- Hai vị hãy coi chừng! Tại hạ chỉ muốn trong hai hiệp là hạ các vị ngay đó!

Hai đạn hán cười khanh khách đáp:

- Chà! Ông bạn này khoác lác dữ!

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm là một kiếm pháp ác độc dị thường. Không hiểu Lý đệ luyện được mấy thành rồi. Thử xem bản lãnh y thế nào?

Y nghĩ vậy rồi lùi lại ba bước, chú ý theo dõi cuộc chiến đấu.

Bỗng thấy Lý Hàn Thu ung dung cầm lấy đốc kiếm lạnh lùng nói:

- Hai vị coi chừng đó!

Đột nhiên ánh hào quang lóe lên. Chàng đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Hai gã đại hán đồng thời vung đơn đao lên chống đỡ.

Vừa thấy ánh hào quang giao nhau, tiếp theo là một tiếng rú thê thảm vang lên.

Đại hán mé tả tay mặt cầm đao thì cả cánh tay lẫn đao đều rớt xuống đất.

Lôi Phi khen thầm:

- Thật là một thứ kiếm pháp thần tốc phi thường!

Tiếng khen chưa dứt lại một tiếng rú nữa lại nổi lên.

Lôi Phi nhìn ra thấy cả hai đại hán trúng kiếm ngã lăn ra đất. Cả đơn đao cũng bỏ đó. Y không khỏi ngẩn người ra.

Bản lãnh Lôi Phi cao cường là thế mà y cũng chưa nhìn ra Lý Hàn Thu đã chém địch nhân cách nào, xuất thủ ra sao?

Bỗng thấy Lý Hàn Thu lau kiếm vào người đại hán mé tả cho sạch vết máu rồi tra kiếm vào vỏ nói:

- Chúng ta đi thôi!

Lôi Phi thấy hai đại hán bị thương trong nháy mắt khẽ hỏi:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm quả nhiên cực kỳ lợi hại! Hai gã đó bị thương thế nào?

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời, Lôi Phi đã đưa mắt ngó hai đại hán khẽ nói tiếp:

- E rằng họ sẽ thành người tàn phế mất rồi.

Lôi Phi lại thở dài nói:

- Tiểu huynh có một điều kể ra không nên hỏi Lý đệ...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Không sao. Lôi huynh có điều chi hoài nghi xin cứ nói.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ có thể kềm chế thế kiếm để cho đối phương không đến nỗi bị thương hay chết được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thế kiếm nếu phóng ra rồi thì tiểu đệ không còn cách kềm chế được nữa. Trừ khi trước khi phát động trong lòng chuẩn bị không muốn hại người.

Lôi Phi vừa cất bước đi trước vừa hỏi:

- Lý đệ! Hiện thời tuy Giang Nam Song Hiệp chưa lộ liễu ác tích nhưng cứ theo tình thế ở Kim Lăng mà nói thì chúng ta hãy còn thế cô lực bạc không thể chống cự được với bọn họ. Vậy chúng ta cần phải nghĩ ra một biện pháp để kềm chế Giang Nam Song Hiệp mới xong.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Biện pháp gì?

Lôi Phi đáp:

- Biện pháp đó là bắt sống Hàn công tử.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ nghe La công Nhiên nói tài năng của Hàn công tử rất muốn gặp mặt, nhưng gã lại ở chỗ kín đáo, phòng vệ thâm nghiêm mà muốn gặp gã e rằng không phải chuyện dễ.

Lôi Phi nói:

- Đó là tiểu huynh mới nghĩ kế hoạch như vậy, nhưng không phải là làm ngay lập tức.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hiện giờ chúng ta có hai đường đi được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai đường đó là những đường nào?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Lý đệ có thể nhẫn nại được lòng khích động thì chúng ta hãy tạm thời tránh Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Phải chăng Lôi huynh muốn nói chúng ta hãy tạm thời dời khỏi Kim Lăng.

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Giang Nam Song Hiệp chuẩn bị đã mấy năm nay, chúng mà phát động thì dĩ nhiên thế mạnh mình khó lòng địch nổi. Nhưng những âm mưu và bộ mặt giả đạo đức của chúng đã dần dần bộc lộ trên chốn giang hồ. Chỉ trong một thời gian ngắn nữa tất nhiên bạn hữu võ lâm sẽ hiểu hết. Sau đó Giang Nam Song Hiệp sẽ là cái đích cho các phái nhằm bắn vào.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Chúng ta hãy đi đi rồi sẽ tính! Tiểu đệ hy vọng có cơ hội nào để tỷ thí với Giang Nam Song Hiệp một phen. Ta chỉ cần đả thương một tên trong bọn họ, như thế mới không uổng chuyến đi

Kim Lăng này.

Giữa lúc hai người nói chuyện thì đột nhiên phía trước cát bụi bay mù, dường như có rất nhiều người ngựa đang tiến tới.

Lôi Phi dừng bước lại nói:

- Đại đội cường địch đã đuổi tới nơi. Chúng ta mau mau thay đổi phương hướng mà đi.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh thì thấy hai mặt chính Nam và chính Bắc đều có cát bụi mù trời. Hiển nhiên cường địch đã phân ra nhiều ngả đuổi tới.

Lôi Phi khẽ hắng giọng một tiếng rồi khẽ nói:

- Lý đệ! Chúng ta chỉ còn đường quay lại lối cũ.

Lý Hàn Thu đảo cặp mắt lấp loáng đáp:

- Tiểu đệ e rằng quãng đường mình vừa đi qua còn có cường địch mai phục.

Lôi Phi cười hỏi:

- Có phải bản ý Lý đệ là quyết đấu với bọn chúng một phen không?

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi lại:

- Theo ý Lôi huynh thì nên thế nào?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Thế cũng được! Chúng ta kiếm một chỗ chiến trường nào thuận tiện để khai diễn cuộc đấu. Có điều chúng ta không nên ham chiến thái quá, hễ thấy đắc thủ là thu binh, phá vòng vây mà ra.

Y đưa mắt nhìn quanh một lượt, thấy về phía chính Nam chừng hơn một dặm có một khu đất cỏ bằng phẳng rộng rãi, liền cất bước chạy trước, y vừa chạy vừa khẽ nói:

- Lý đệ! Khu đất rộng ở phía chính Nam được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Địa thế chỗ đó hay lắm!

Rồi chàng cũng co giò chạy luôn.

Hai người đi đến khu đất này liền dừng chân lại.

Lý Hàn Thu khẽ dặn Lôi Phi:

- Lôi huynh! Tạm thời Lôi huynh đừng ra tay giúp tiểu đệ vội. Cách đây năm trượng có một cây cổ thụ...

Lôi Phi mỉm cười ngắt lời:

- Lý đệ muốn độc đấu với chúng chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Một mình tiểu đệ động thủ cũng chẳng sợ gì. Xin Lôi huynh hãy tạm tới ẩn mình trên ngọn cây. Nếu thấy tiểu đệ không đủ sức chống với họ, Lôi huynh sẽ nhảy xuống ra tay viện trợ.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được lắm! Có điều tiểu huynh muốn ở chỗ gần hơn cây cổ thụ một chút. Kiếm chiêu của Lý đệ tuy kỳ ảo tuyệt luân, nhưng kinh nghiệm giang hồ chưa đủ. Thường khi bọn chúng đánh không nổi sẽ dùng kế ám toán. Nếu mục lực tiểu huynh trông thấy sẽ nhắc Lý đệ cho kịp.

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải lắm!

Rồi y lùi ra gần hơn cây cổ thụ chừng ba trượng, cầm thanh kiếm đứng chờ.

Bọn người ngựa phía chính Đông lao tới nhanh như gió. Bảy tên đại hán võ phục đến trước đi sát nhau tới gần Lý Hàn Thu. Lúc còn cách chàng chừng hai trượng, chúng liền dừng ngựa rút đơn đao ra. Nhưng chúng chưa tiến lên.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn bảy người rồi vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai mặt chính Nam và chính Bắc cũng có đến chục người nữa lao tới rất mau.

Cả ba mặt cộng lại đến hơn hai chục người vây Lý Hàn Thu vào giữa.

Lý Hàn Thu chống kiếm đứng yên. Chàng đảo mắt nhìn bốn phía rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Trong các vị, ai là người đứng đầu xin mời ra đây nói chuyện.

Ba mặt có ba đại hán xăm xăm bước tới đáp:

- Nghe giọng lưỡi các hạ có vẻ huênh hoang lắm.

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó ba đại hán một lượt, thì toàn là người lạ mặt. Chàng cười lạt hỏi:

- Có phải các vị đều là thuộc hạ dưới trướng Giang Nam Song Hiệp không?

Một người đứng mé tả mặc áo dài có bộ râu dê đáp:

- Chính thị! bọn tại hạ là người trong Phương phủ còn cao tính đại danh ông bạn là gì?

Lý Hàn Thu giơ cao thanh trường kiếm lên nói:

- Các vị đều chưa đủ tư cách hỏi tính danh tại hạ. Giữa tại hạ và các vị vốn không thù oán, nên không muốn để các vị bị tổn thương. Vậy các vị nên đi đi là hơn.

Bỗng nghe một tràng cười hô hố vang dậy cả vùng hoang dã.

Nguyên Lý Hàn Thu giọng nói làm phách, nhưng không phải là người nổi danh trên chốn giang hồ. Bọn họ cho là chàng nói khoác nên không nhịn được, mà phải phì cười.

Bỗng nghe một thanh âm ồm ồm cất lên:

- Gã tiểu tử này tuổi nhỏ mà có vẻ ngang tàng lắm!

Lý Hàn Thu hững hờ nói:

- Tại hạ đã cảnh cáo các vị rồi. Không nói trước mà ra tay hạ sát là hành vi tàn bạo. Tại hạ đã thuyết minh trước, song các vị không nghe lời thì cũng chẳng còn cách nào nữa.

Người mặc áo trường bào ở mé tả bỗng nhiên tiến ra một bước giơ đơn đao lên nói:

- Này ông bạn! Câu chuyện khoác lác đâu có hăm dọa được ai. Ông bạn không chịu thông danh báo tính, bọn tại hạ đành khuất tất ông bạn. Xin mời ông bạn hãy đi theo bọn tại hạ một chuyến.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Các hạ bảo tại hạ đi đâu bây giờ?

Người mặc trường bào mé tả đáp:

- Đến Phương gia đại viện.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu các hạ không muốn chết thì mau mau trở về kêu Phương Tú cùng Hàn Đào đến đây để hội kiến với tại hạ.

Người mặc áo trường bào vung đơn đao lên chém ngang một nhát. Gã vừa ra chiêu vừa nói:

- Ông bạn thật ngông cuồng thái quá!

Lý Hàn Thu né mình đi rồi vung kiếm chém "soạt" một tiếng.

Ánh hàn quang vừa lóe lên người kia đã rú lên một tiếng khủng khiếp! Cả cách tay lẫn đơn đao đều rớt xuống đất.

Lý Hàn Thu vừa phóng một chiêu đã chặt đứt cách tay của một tên lãnh đội bên địch, khiến cho toàn trường khiếp vía, đứng thộn mặt ra.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Thanh trường kiếm tại hạ vô tình. Nếu các vị không biết đường tiến thoái thì đó là các vị tự hứng lấy tai họa.

Đại hán áo đen đứng giữa trợn mắt lên theo dõi cuộc đấu mà không kịp nhìn rõ Lý Hàn Thu động thủ đả thương đồng bọn. Gã ngẩn người ra một lúc rồi đột nhiên vung đơn đao lên hô lớn:

- Chúng ta tiến vào cả đi!

Bỗng thấy đao quang lấp lánh.

Bảy tám đại hán đồng thời động thủ chia ra bốn mặt tám phương sấn vào tấn công Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu khẽ quát:

- Các vị muốn chết cả ư?

Chàng vừa né tránh vừa vung kiếm phản kích.

Kiếm quang lấp lánh xen vào giữa đám đao quang. Rồi một tràng tiếng hú thê thảm vang lên. Đạo quang ngừng lại.

Mười tên đại hán vây đánh Lý Hàn Thu đều nằm sóng sượt dưới đất.

Còn mấy tên chưa kịp động thủ với Lý Hàn Thu đều đứng ngẩn mặt ra một bên.

Bọn này đều là những người đã trải qua không biết bao nhiêu trận sóng gió lớn mà chưa từng thấy một chiến cuộc nào thê thảm như bữa nay.

Mười mấy người tiến ra là cả mười mấy người không ai trốn thoát lưỡi kiếm của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu trông những người nằm ngổn ngang dưới đất lạnh lùng hỏi:

- Còn vị nào chưa phục thì ra tay đi!

Chàng hô luôn mấy câu mà chẳng một ai lên tiếng đáp lại.

Lý Hàn Thu cười lạt nói tiếp:

- Tại hạ đã hết sức nhẹ đòn không giết chết một ai, còn những người bị thương có chửa được khỏi hay không là tùy ở phúc phận của họ. Bây giờ các vị hãy trở về Phương gia đại viện báo cho Phương Tú biết nếu hắn có ngày gặp tại hạ thì đừng hòng sống sót nữa.

Lúc này bọn kia còn ai chưa bị đả thương đều vì thế kiếm khủng khiếp của Lý Hàn Thu làm cho bở vía, chẳng ai dám đối lời với chàng nữa. Chúng ôm nhau những người bị thương đặt lên lưng ngựa rồi dắt ngựa mà đi.

Chúng đi chừng được hơn trượng mới có một đại hán võ phục áo đen quay lại chấp tay xá dài hỏi:

- Các hạ có thể lưu danh lại được chăng?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Được lắm! Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Người kia la lên một tiếng "úi chà" rồi cắm đầu chạy tuốt.

Bọn chúng chạy mỗi lúc một mau lẹ hơn. Chỉ trong khoảnh khắc đã không thấy tung tích đâu nữa.

Lôi Phi ở trên ngọn cây nhảy xuống khẽ thở dài nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm quả nhiên tàn độc phi thường!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải Lôi huynh nhận thấy tiểu đệ sát nghiệt nặng quá không?

Lôi Phi đáp:

- Bọn này là tay sai trong Phương phủ, chúng đã làm biết bao nhiêu điều tàn ác. Đừng nói đả thương mà giết chết chúng cũng chẳng có chi quá đáng, điều mà tiểu huynh muốn nói là kiếm chiêu của Lý đệ tàn độc ghê gớm!

Y thở phào một cái rồi hỏi tiếp:

- Lý đệ! Về Thất Tuyệt Ma Kiếm, Lý đệ đã luyện được tinh thục chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Theo lời gia sư thì tiểu đệ trong mười phần đã học được bảy tám.

Lôi Phi nói:

- Mười phần học được bảy tám là quý lắm rồi. Mong rằng Lý đệ luyện chừng hai năm nữa cho đến chỗ tận thiện tận mỹ. Nhưng...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Lôi huynh nói điều chi muốn dạy bảo xin cứ nói huỵch toẹt ra hà tất phải đắn đo?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tiểu huynh thì khi nào Lý đệ cùng người động thủ, có thể kiềm chế thế kiếm để khỏi hại người được không?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Hiện giờ thì tiểu đệ phóng kiếm ra rồi thì chẳng thể nào kìm hãm lại được.

Lôi Phi lại hỏi:

- Sau này Lý đệ luyện thêm liệu có xử chiêu theo ý muốn mình được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó tiểu đệ không thể biết trước được.

Lôi Phi hỏi:

- Theo lời Lý đệ thì hễ động thủ với ai là người đó chẳng chết tức cũng bị thương hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Nếu võ công đối phương mà cao cường thì ngược lại tiểu đệ tất cũng bị thương về tay họ.

Lôi Phi khẽ thở dài nói:

- Lý đệ! Lý đệ cũng biết người ta kêu tiểu huynh bằng thần thâu. Con người mà phải chịu chữ

"thâu" thì dù là "hiệp thâu" hay "tiên thâu" cũng chẳng tốt đẹp gì tiểu huynh coi kiếm pháp của Lý đệ thật đã đến chỗ ghê gớm hầu như thảm khốc rồi!

Y đưa mắt ngó Lý Hàn Thu rồi nói tiếp:

- Tiểu huynh bôn tẩu giang hồ từ thủa nhỏ đã gặp những cuộc chiến thảm khốc không biết bao nhiêu mà kể, song tiểu huynh vẫn thản nhiên như chẳng thấy gì. Thế mà lần này tiểu huynh thấy Lý đệ thi triển kiếm pháp phải kinh tâm động phách cơ hồ không dám nhìn vào.

Lý Hàn Thu ngửng đầu lên ngó Lôi Phi. Chàng định nói câu gì nhưng không hiểu chàng nghĩ sao lại im miệng.

Lôi Phi nói:

- Chúng ta ở với nhau trong một khoảng thời gian khá lâu. Tiểu huynh đối với Lý đệ có một mối tình cảm rất mật thiết, vì vậy mà thốt ra những lời chân thật.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Hỡi ôi! Nếu tiểu đệ mà diệt trừ song Giang Nam Song Hiệp thì rút lui khỏi giang hồ không cầm kiếm động thủ với ai nữa.

Lôi Phi cất bước vừa cười nói:

- Lý đệ không tài nào thoát khỏi giang hồ được, vì đã nhiều sự vật ràng buộc.

Đột nhiên có tiếng ngựa hí vọng lại. Một vùng cát bụi mù bay ào ào xô tới.

Lôi Phi nhìn một chút rồi nói:

- Lạ quá! Có một cỗ xe mui đi tới.

Toàn thân xe đều một sắc đen tựa hồ như bằng vải mà không phải là vải. Nhìn xa xa hình theo giống như quả trứng khổng lồ.

Sau xe có tám bánh bốn lớn bốn nhỏ. Trước xe không có xa phu.

Lôi Phi là tay biết nhiều hiểu rộng mà cũng không nhìn ra tác dụng của cỗ xe quái dị này dùng vào việc gì.

Cỗ xe quái dị kia đến gần đột nhiên ngừng lại.

Hiển nhiên bốn con ngựa phía trước kéo xe tự có cách cho chúng rong ruổi hay kìm lại.

Lôi Phi chú ý nhìn kỹ thấy phía sau bốn con ngựa đều có buộc một sợi dây nhỏ thông vào trong xe.

Hiển nhiên những con ngựa này bị điều khiển bằng bốn sợi dây đó.

Hai người ngó cỗ xe kỳ dị ngơ ngẩn xuất thần.

Đột nhiên trong xe có thanh âm hỏi vọng ra:

- Vị nào là Lý Hàn Thu?

Lý Hàn Thu sửng sốt đáp:

- Chính là tại hạ!

Chương 76 - Một cỗ xe hình thù cổ quái

Người trong xe không trả lời Lý Hàn Thu cất tiếng hỏi lại:

- Vừa rồi nhiều võ sư trong Phương phủ bị thương và bị hạ sát phải chăng do các hạ đã hạ thủ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng rồi! Tại hạ nghe giọng nói thì dường như các hạ cũng là người ở Phương phủ.

- Phải chăng các hạ là Hàn công tử?

Người trong xe thủng thẳng đáp:

- Chính là Hàn mỗ. Còn tôn giá là ai?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ là Lôi Phi.

Người trong xe hỏi:

- Tại hạ đã nghe đại danh. Dường như hai vị cùng gia phụ và Phương bá phụ có điều gì xích mích phải không?

Lôi Phi đáp:

- Không phải chỉ là chuyện xích mích mà thôi...

Người trong xe ngắt lời:

- Theo chỗ tại hạ được biết thì dường như hai vị chuyên đối nghịch với Giang Nam Song Hiệp. Vừa rồi hai vị lại sát thương bọn võ sĩ trong Phương Phủ bằng một thủ đoạn rất ác độc thì chắc là đúng rồi.

Lôi Phi đã được nghe La Công Nhiên tán dương Hàn công tử, nên y bị ảnh hưởng rất nhiều, liền hỏi lại:

- Hàn công tử! Dường như công tử không biết một tí gì về hành vi của lệnh tôn cùng lệnh Phương bá phụ?

Người trong xe hững hờ đáp:

- Các vị đó đã nổi tiếng là Giang Nam Song Hiệp thì dĩ nhiên là nhân vật nghĩa hiệp.

Lý Hàn Thu đáp:

- Những vị đó chỉ có tiếng là nghĩa hiệp mà thực ra hành vi còn tệ hơn quân trộm cướp.

Người trong xe tức giận quát lên:

- Các hạ dám ăn nói xúc phạm đến những bậc tôn trưởng của tại hạ ư? Các hạ hãy coi chừng đó!...

Gã chưa dứt lời bỗng thấy ánh hàn quang lóe lên. Hai làn sáng bạc từ trên xe vọt ra nhằm bắn tới Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu vung trường kiếm lên gạt.

Sắt thép đụng nhau đến đánh "choang" một tiếng. Hai lưỡi phi đao rớt xuống liền.

Tuy Lý Hàn Thu vung kiếm gạt rớt phi đao mà trong lòng chàng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi. Chàng cảm thấy kình lực ở lưỡi phi đao dường như còn mạnh hơn cả luồng kình lực ở cổ tay người.

Bỗng nghe người trong xe cười lạt nói:

- Kiếm thế của các hạ thật là mau lẹ!

Lôi Phi đột nhiên khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Cỗ xe này rất cổ quái! Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu lấy trường kiếm khều một lưỡi phi đao lên. Tay trái chàng đưa ra nắm lấy chuôi đao rồi khẽ hỏi Lôi Phi:

- Lôi huynh! Lôi huynh hãy coi xem lưỡi phi đao này đã bắn ra bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Cái này cũng lạ lắm! Chúng ta rút lui sớm đi là hơn.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ muốn thử gã xem sao.

Chàng giơ tay lên một cái, lưỡi phi đao lập tức vọt ra.

Ánh hào quang vừa lấp loáng, lưỡi phi đao đã liệng tới thân xe.

Bỗng nghe một tiếng "chát" vang lên. Lưỡi phi đao đụng vào xe rồi bắn ngược trở lại.

Lý Hàn Thu nhíu cặp lông mày chuyển mình nhảy vọt đi. Người chàng liền ra xa ngoài hai trượng.

Lôi Phi đi theo sát chàng. Chớp mắt đã đi được ngoài mười trượng hai người quay đầu nhìn lại cỗ xe quái lạ sắc đen kia vẫn còn đứng nguyên chỗ, không chạy đi mà cũng không đuổi ngược lại.

Lôi Phi dừng bước thủng thẳng nói:

- Chúng ta hãy nhìn lại cổ quái xe kia.

Lý Hàn Thu theo lời dừng bước đưa mắt nhìn qua thì thấy bốn con tuấn mã ngẩng đầu lên lại kéo cỗ xe cổ quái từ từ tiến đi.

Lôi Phi nhìn cổ quái xa thủng thẳng nói:

- Lạ quá! Thật là lạ quá!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có chi mà lạ?

Lôi Phi đáp:

- Mình đã tưởng gã tới đây để sinh sự với chúng ta. Không hiểu vì lẽ gì gã lại cho xe đi.

Lý Hàn Thu đáp:

- La Công Nhiên khen tài hoa của Hàn công tử bây giờ chúng ta đã thấy rõ quả lão nói không sai. Nguyên một cỗ xe quái lạ này, tiểu đệ cũng chưa hiểu họ chế bằng vật gì. Nó đã không sợ đao kiếm mà lại bắn phi đao ra được.

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Đó là thân xe bên ngoài có bao trùm bằng một vật gì. Điểm này chẳng có chi kỳ dị. Có điều gã tự nghĩ cách chế tạo ra được cỗ xe này đủ chứng minh lời nói của La Công Nhiên là đúng sự thực. Con người học một biết ba như gã quả là tài năng kinh thế hải tục.

Lý Hàn Thu lại nhớ đến một điểm quái dị về cỗ xe kỳ lạ, chàng liền hỏi:

- Lôi huynh có biết vải bọc xe bằng chất gì không?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh phỏng đoán vỏ bọc ngoài cỗ xe đó bằng một thứ tơ tóc pha với dây sắt chế ra. Xe bọc bằng thứ vải đó dĩ nhiên đao kiếm không thủng được.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Phải rồi! Tiểu đệ không nghĩ tới nó bằng dây thép pha lẫn với tơ tóc, nhưng bốn mặt phủ kín thì làm sao phóng ám khí ra được.

Lôi Phi đáp:

- Cái đó chẳng có chi kỳ dị, trong xe họ chỉ cần đặt một bộ máy tự động, khi nào muốn phóng ám khí liền ấn vào hai nút phát xạ là tự nhiên phi đao bắn ra lập tức, bố trí cơ quan nầy không phải là việc khó.

Lý Hàn Thu ngẩn người ra nói:

- Phải lắm! Trong xe họ có đặt cơ quan tự động. Lưỡi phi đao kia có máy tự động phóng ra.

Thế thì cổ quái xe đó chẳng có gì là kỳ quái hết.

Lôi Phi nói:

- Chỗ kỳ quái không phải trên cỗ xe mà là ở tám cái bánh của nó. Những bánh xe lớn dường

như dùng để cho xe chạy, còn bốn bánh nhỏ chắc để dùng vào việc khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Xem chừng cổ quái xe nầy ngoài việc bắn phi đao và vỏ ngoài đao thương đâm không thủng là chỗ đại dụng của nó, lúc hành động đã có bốn con tuấn mã kéo đi. Nếu giết chết bốn con ngựa, rồi thì chẳng hiểu cổ quái xe này còn hành động được không?

Lôi Phi đáp:

- Nếu mất ngựa mà nó không hành động được thì chẳng lấy chi làm lạ. Theo nhận xét của tiểu huynh thì bốn bánh xe nhỏ kia còn e rằng có chỗ tác dụng nào khác, tỷ như mấy con ngựa bị chết rồi người ta sẽ dùng đến những bánh nhỏ đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Dùng làm gì?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh chỉ đoán vậy thôi, còn nội tình ra sao mình vẫn chưa hiểu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta hãy nghĩ cách giết bốn con tuấn mã đi để coi chiếc quái xe còn có tác dụng gì nữa không?

Lôi Phi khẽ hỏi lại:

- Xem chừng Lý đệ rất chú ý Hàn công tử phải không?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- La Công Nhiên tán tụng gã như vậy. Tiểu đệ thực muốn biết tài cán gã đến đâu, nhưng không hiểu vì lẽ gì mà gã lại cho xe chuyển bánh đi liền.

Lôi Phi nói:

- Vì thế mà ta không thể lấy lẽ thường để đo lường Hàn công tử được.

Ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu y quả là con người tài hoa tuyệt thế như lời La Công Nhiên thì có khi gã bị chúng ta nói cho gã về hành vi của cha bác gã mà gã vốn đa nghi, nên gã cho xe về ngay.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu đúng vậy thì Hàn công tử quả là một người rất hiểu đại nghĩa.

Lôi Phi hạ thấp giọng hỏi:

- Hiện giờ khó nói lắm. Chúng ta không nên kỳ vọng ở Hàn công tử quá nhiều mà nên nhớ luôn luôn tình phụ tử của trời phó cho loài người thì hành động của Hàn Đào chẳng lẽ tuyệt đối không ảnh hưởng gì đến Hàn công tử ư?

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi:

- Lôi huynh nói phải đó! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Thế là mình thuyết phục được Lý đệ, y đã ưng chịu tạm thời rời khỏi Kim Lăng.

Lôi Phi nghĩ vậy trong bụng mừng thầm, liền hỏi lại:

- Theo ý tiểu huynh thì chúng ta trước hết hãy đến thăm Quyên cô nương. Không hiểu ý Lý đệ tính sao?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đến thăm cô ta để làm gì?

Lôi Phi cười đáp:

- Tiểu huynh nhận thấy Quyên cô nương không phải hạng tầm thường, mà nàng biết rất nhiều về công việc của Giang Nam Song Hiệp. Nhất là đối với Hàn công tử, tiểu huynh chắc nàng còn biết tường tận hơn ta. Chúng ta đã quyết định tạm thời rời khỏi Kim Lăng thì còn gì bằng nhân dịp này vấn Quyên cô nương về những việc có liên quan tới Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu đáp:

- Lôi huynh nói phải lắm!

Lôi Phi lại hỏi:

- Lý đệ đã đồng ý thì chúng ta lập tức đi ngay chứ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quyên cô nương có để địa chỉ. Chúng ta cứ theo địa đồ mà đi muốn tìm cô cũng chẳng khó gì.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ lấy phong mật thư có địa chỉ của Quyên cô nương ra coi đi!

Lý Hàn Thu thò tay vào bọc móc ra một chiếc phong thư trắng. Chàng mở ra coi thì thấy viết một dòng chữ:

"Đỉnh Bạch Vân trên núi Tiên Hà!"

Xem chừng Quyên cô nương thành tâm mời hai người, dưới dòng chữ cô vẽ rõ bản đồ chỉ rõ cách đi. Phía dưới còn thêm hàng chữ nhỏ:

"Xin cất kỷ tấm đồ này đừng để thất lạc".

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Núi Tiên Hà tuy bao la bát ngát nhưng đã có chỉ dẫn thế này thì việc tìm tới nơi cũng chẳng có

khó khăn gì.

Hai người đi theo họa đồ ruổi ngựa chạy thẳng về phía núi Tiên Hà.

Lôi Phi qua lại giang hồ đã lâu nên chàng biết đường rất nhiều, ít người bì kịp. Dãy Tiên Hà tuy rộng bao la nhưng Quyên cô nương đã để lại dấu vết thì việc tìm kiếm chẳng khó khăn gì.

Hai người đi suốt ngày đêm.

Một hôm tới chân ngọn Tuyệt phong vào khoảng giữa trưa.

Lôi Phi ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi chót vót khẽ nói:

- Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì đèo Bạch Vân ở trên ngọn núi này rồi.

Lý Hàn Thu đáp:

- Nhưng ngọn Tuyệt phong này bề ngang dài hơn mười dặm mà muốn tìm được tới nơi không phải dễ đâu.

Lôi Phi nói:

- Chúng ta bắt đầu từ phương Bắc xuống phương Nam thì chỉ từ giờ đến tối có thể hết được.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm! Vậy tiểu đệ xin theo Lôi huynh.

Hai người đi ngang ngọn Tuyệt phong nhưng cứ men chân núi mà tiến.

Dọc đường chỉ có mấy nhà săn bắn cư trú, mà chẳng tìm thấy chỗ ở của Quyên cô nương đâu cả.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn lên thấy khí mây mờ mịt, chàng khẽ hỏi:

- Lôi huynh! Hay là họ ở vào khoảng lưng chừng núi có khí mây mờ mịt kia.

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Chỉ mong cô ta ở chỗ đó. Dù cô có ở tận trên đỉnh núi thì mình cũng phải lên đến tận nơi.

Lý Hàn Thu nói:

- Đây chưa chắc đã phải là núi Bạch Vân. Theo ý tiểu đệ, chúng ta hãy tìm một bác tiều phu để hỏi coi.

Lôi Phi nói:

- Chỉ còn vài dặm đường nữa, chúng ta cứ đi cho hết đường nếu không phát hiện ra điều gì, bấy giờ sẽ hỏi cũng không muộn.

Lý Hàn Thu nói:

- Lôi huynh nói phải lắm.

Rồi chàng cất bước tiến về phía trước.

Khi đi hết ngọn Tuyệt Phong, đột nhiên thấy một lối đi nhỏ thẳng lên ngọn núi. Bên lối đi này có dòng suối nhỏ. Nước suối tụ lại thành một cái đầm nhỏ. Bờ đầm hoa cỏ tốt tươi, mùi thơm bát ngát.

Lôi Phi ngó đầm nước một lúc rồi hỏi:

- Lý đệ! Lý đệ có nhận thấy trên bản đồ vẽ lối đi nhỏ và đầm nước suối không?

Lý Hàn Thu dở bản đồ ra coi thì thấy phong cảnh trước mắt giống hệt.

Lôi Phi nói:

- Đúng rồi! Chúng ta cứ theo đèo này mà tiến.

Hai người bước mau lên núi tiến thẳng về phía trước.

Khi đi chừng được trăm trượng thì đến một chỗ sườn núi có một phiến đá khổng lồ nhô ra. Hình thế sườn núi chỗ này lại biến đổi.

Nguyên chỗ sườn núi cụt một phiến đá rất lớn nhô ra như một chiếc bình đài treo ở sườn núi.

Trên bình đài có một cây tùng lớn. Cạnh cây tùng có một tòa nhà bằng đá xếp lên.

Tòa nhà này ba mặt đều có phòng ốc, tất chừng độ chục gian. Vì ở dưới chân núi khói mây mờ mịt, nếu không lên tới nơi thì khó mà mà nhìn rõ được.

Lôi Phi khẽ nói:

- Đúng là tòa nhà này rồi.

Hai người đang nói chuyện bỗng cánh cửa sở kẹt mở.

Quyên Nhi mình mặc áo xanh từ từ đi ra. Dường như nàng đã biết trước có người tới nơi.

Lôi Phi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Còn khá lắm.

Lý Hàn Thu không hiểu hỏi lại:

- Cái gì mà khá?

Lôi Phi đáp:

- Quyên cô nương vẫn mình mặc áo xanh đủ tỏ bệnh thế gia gia cô đã có cơ chuyển biến.

Quyên Nhi dường như không ngờ hai người lại tìm đến đây sớm thế này, nên cô lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, rảo bước ra đón, cất tiếng chào:

- Hai vị quý khách giá lâm, xin mời vào hàn xá dùng trà.

Lôi Phi cười khanh khách đáp:

- Chắc cô nương không ngờ là bọn tại hạ đến quấy quả cô nương sớm thế này.

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Chà! Hành tung hai vị khó mà lường được. Quả nhiên tiện thiếp không ngờ mới mấy bữa mà đã thấy quý vị lên chơi.

Đoạn cô nghiêng mình nói:

- Mời hai vị vào đi!

Lôi Phi rảo bước đi trước.

Quyên Nhi cũng bước lại đi bên cạnh Lý Hàn Thu. Cô khẽ hỏi chàng:

- Tình thế thành Kim Lăng ra sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Giang Nam Song Hiệp đã bắt đầu hành động đúng như lời cô nương nói trước: ở phủ Giang Nam Song Hiệp có rất nhiều tay cao thủ. Nhất là Hàn công tử, thật là con người tuyệt thế tài ba.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh đã gặp y rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tuy chưa chạm mặt nhưng chắc hẳn là y không thể sai nữa.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh đã gặp cái gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đã gặp một cổ quái xa...

Quyên Nhi ngắt lời:

- Tiện thiếp đã biết cỗ xe đó rồi. Người trong xe có thể bắn ra 18 thứ ám khí khác nhau. Nó còn có thể phun lửa và phóng độc nữa.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- May mà gã mới phóng ra hai lưỡi phi đao rồi rút lui ngay.

Lòng chàng nghĩ vậy, miệng chàng đáp:

- Cỗ xe đó phóng ra hai lưỡi phi đao rồi rút lui ngay.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi nói tiếp:

- Tại hạ vẫn chưa hiểu tại sao y lại vội đánh xe về ngay.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã vào đến nhà khách.

Quyên Nhi mời hai người ngồi rồi bưng trà thơm cười nói:

- Trong hàn xá vẫn có một ả thị tỳ, nhưng y vừa ra ngoài với Đinh Bội.

Lôi Phi hỏi:

- Chắc hai vị đó đi sắm vật dụng thường ngày?

Quyên Nhi đáp:

- Không phải đâu. Họ đi đón một người.

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Họ đi đón ai vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Hai người đi đón Đàm Dược Sư.

Lôi Phi ngập ngừng hỏi:

- Bệnh thế của lệnh tổ phụ...

Quyên Nhi ngắt lời:

- Nhờ hồng phúc của hai vị, tổ phụ tiện thiện đã khá nhiều rồi, nhưng còn biến chuyển gì nữa không thì phải chờ Đàm Dược Sư coi lại mới có thể biết được.

Quyên Nhi ngẩng đầu trông chiều trời nói tiếp:

- Đàm Dược Sư đã nói nhưng không nhất định. Nếu bữa nay lão chưa tới đây trước lúc mặt trời lặn ngày mai cũng tới nơi. Vậy chiều mai mới là kỳ hẹn chót mà lão đã ước định.

Lôi Phi nói:

- Bọn tại hạ muốn vào bái kiến lệnh tổ, nhưng bệnh thế lão gia chưa bình phục, e vào ra mắt sẽ khiến lão gia thêm mỏi mệt.

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tổ phụ tiện thiếp bị bệnh đã ba năm nay. Ngoài tiện thiếp cùng Đinh Bội và tên tiểu tỳ, người chỉ tiếp Đàm Dược Sư mà thôi. Mấy bữa nay tuy tình thế đã khá hơn một chút nhưng không tiện nói nhiều. Phải chờ Đàm Dược Sư tới đây mới quyết định được tổ phụ có nên tiếp khách hay không?

Cô ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hai vị bất tất phải câu nệ. Đã cao hứng đến đây thì ở chơi mấy ngày nói chuyện.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương còn có việc gì nữa không?

Quyên Nhi đáp:

- Nếu hai vị chưa đói bụng thì tiện thiếp hãy ngồi nói chuyện với các vị một lúc.

Lôi Phi đáp:

- Dọc đường bọn tại hạ đã dùng lương khô. Nếu quả cô nương không có việc gì gấp thì tại hạ muốn thỉnh giáo một điều.

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Chỉ sợ tiện thiếp không biết mà thôi. Nếu hiểu biết thì nhất định việc gì cũng xin nói rõ cho các vị hay, chẳng cần dấu diếm chi cả.

Chương 77 - Trừ song hiệp Quyên Nhi hiến kế

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương ở Phương phủ có lâu không?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Cũng không lâu mấy...

Cô đưa mắt ngó Lý Hàn Thu rồi tiếp:

- Tiện thiếp gặp y lần đầu hồi còn ở Quân phủ.

Lôi Phi hỏi:

- Nhưng dường như cô nương biết rất nhiều về Giang Nam Song Hiệp?

Quyên Nhi đáp:

- Lôi tiền bối nói vậy kể ra cũng đúng, vì lẽ tiện thiếp rất lưu tâm đến bọn này.

Lôi Phi hỏi:

- Chắc cô nương cũng biết một tòa tiểu miếu ở ngoài thành Kim Lăng?

Quyên Nhi đáp:

- Tòa tiểu miếu này bốn mặt đều vạch cấm địa người ngoài không được vào gần.

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Cô nương biết rõ quá nhỉ?

Quyên Nhi đáp:

- Vì Phương Tú đã đặc biệt hạ lệnh không cho bọn thuộc hạ của lão được đến gần tiểu miếu mà chỉ tới cách xa chừng mười trượng. Bởi thế mà tiện thiếp mới lưu tâm quan sát, chẳng qua cũng vì tính hiếu kỳ...

Lôi Phi ngắt lời:

- Cô nương có biết người nào trú ngụ trong tiểu miếu đó không?

Quyên Nhi ngập ngừng đáp:

- Dường như lão này họ La...

Lôi Phi lại hỏi:

- Sao cô nương biết lão họ La?

Quyên Nhi đáp:

- Phương Tú đã nhắc tới và chỉ kêu bằng La lão anh hùng. Hắn cho là người ngoài chưa ai biết. Chẳng hiểu có đúng thế không?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Đúng thế! Lão ta giữ lai lịch rất bí mật nên ít người biết tới.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Thực ra Phương Tú biết La Công Nhiên rồi, nhưng hắn vẫn kính sợ hắn, nên ra lệnh cho bọn thuộc hạ không được phạm vào cấm địa của lão.

Nàng đưa mắt nhìn Lôi Phi và Lý Hàn Thu rồi hỏi:

- Hai vị có biết lão ư?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ ở chỗ lão tới đây.

Quyên Nhi hỏi:

- Tiện thiếp có điều không hiểu rõ là tại sao La Công Nhiên lại trú ngụ trong tòa tiểu miếu đó?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không phải lão ở trong tiểu miếu đâu.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy chắc lão đào đường hầm ở dưới đó phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ coi nhà hầm đó quy mô rộng lớn và kiến trúc đã lâu ngày chắc nó đã trải qua nhiều triều đại.

Quyên Nhi "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh có thể cho tiện thiếp hay về kiểu mẫu cùng vật liệu dùng để kiến tạo nhà hầm đó được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Sao lại không được?

Đoạn chàng đem những điều đã thấy ở trong đường hầm nhất nhất thuật lại cho Quyên Nhi nghe.

Quyên Nhi chú ý nghe Lý Hàn Thu kể chuyện. Nàng ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Chắc đây là di vật của tiền triều.

Lý Hàn Thu nói:

- Ở địa phương này mà có một công trình to tát như vậy thì đúng không phải người thường đã dựng nên.

Lôi Phi nói:

- Không chừng tòa tiểu miếu đó ngày trước là một phủ đệ của một bậc vương công.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Có lẽ đúng thế...

nàng đứng dậy nói tiếp:

- Tuy hai vị nói là chưa đói bụng nhưng tiện thiếp không thể coi thường tân khách. Xin hai vị hãy ngồi chơi một lúc để tiện thiếp làm một vài món điểm tâm cho hai vị ăn lót dạ.

Lôi Phi đã muốn ngăn lại nhưng Quyên Nhi đã ra cửa rồi.

Y ngồi yên lắng nghe một lúc chẳng thấy động tĩnh gì liền ghé tai hỏi Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Lý đệ có để ý không?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Để ý chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Lúc chúng ta nói đến chuyện nhà hầm trong tòa tiểu miếu thì Quyên cô nương dường như rất chú ý.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Vì vậy mà tiểu huynh ngờ là Quyên cô nương biết rõ vụ này.

Lý Hàn Thu nói:

- Quyên cô nương mà biết thì dĩ nhiên Giang Nam Song Hiệp cũng biết.

Lôi Phi nói:

- Vì tiểu huynh biết La Công Nhiên ngày trước oai danh lừng lẫy võ lâm. Lão đã vạch đường cấm địa thì người ngoài không theo lão cũng không được. Nhưng việc nay đã khắc hẳn, khi nghĩ tới không khỏi buồn cười.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Vì Giang Nam Song Hiệp chắc đã phát giác ra thân thế lão rồi có điều chúng muốn giả câm giả điếc. Thế mà chúng lại ra nghiêm lệnh cấm bọn thuộc hạ tiến vào cấm khu. Nhưng La Công Nhiên lại không biết rõ nội tình, tưởng thân thế mình trên chốn giang hồ chưa ai biết rõ mà cả Giang Nam Song Hiệp cũng không biết luôn, nên lão nhơn nhơn tự đắc.

Y thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Thực ra, La Công Nhiên hiện giờ ở vào tình trạng rất nguy hiểm. Giang Nam Song Hiệp đã phát động toàn diện thì chính La Công Nhiên ở nơi đầu sóng ngọn gió và lão có thể là người đầu tiên bị tai họa.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu đệ chưa nghĩ tới điều đó mà cho rằng La Công Nhiên ẩn cư dưới nhà hầm đó chắc có mưu đồ chuyện gì khác nữa, chứ không những chỉ vì Hắc Ma Nữ mà thôi.

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ nói rất có lý.

Hai người đang nói chuyện thì Quyên Nhi đã bưng một chiếc mâm gỗ trên có đặt hai bát thang miến lớn đi vào, cười nói:

- Hai vị hãy dùng trước món này.

Lôi Phi cười nói:

- Thật làm phiền cô nương quá!

Quyên Nhi nói:

- Đây là nơi hoang dã chẳng có quý vật gì để đãi khách, hai vị tạm dùng một chút.

Dứt lời nàng bưng hai bát canh miến đặt lên bàn.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi quả đã đói bụng lập tức ăn ngay.

Hai người đều cảm thấy rất ngon lành. Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã ăn hết sạch không còn một giọt.

Lôi Phi ăn hết bát miến rồi gật gù khen:

- Ngon quá! Ngon quá! Tại hạ đi từ Nam chí Bắc, từ Đông sang Tây được ăn không biết bao nhiêu cao lương mỹ vị, nhưng chưa nơi nào có tay nấu nướng kiệt diệu như cô nương. Đây là lần đầu tại hạ được nếm mùi.

Quyên Nhi vừa thu thập bát đũa vừa cười đáp:

- Tiền bối quá khen rồi.

Nàng thu thập bát đũa rồi trở gót đi xuống bếp rồi lại lên nhà khách ngồi nói chuyện.

Nàng nói:

- Phía sau núi tệ xá có một cái đầm nhỏ tụ hội nước suối. Trong đầm này có một giống cá rất lạ mà mùi vị thơm ngon vô cùng! Chờ bọn kia về, tiền thiếp sẽ ngồi hầu tiếp hai vị. Bây giờ hãy đi bắt mấy con về để các vị nhắm rượu.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy làm phiền cô nương quá. Bọn tại hạ yên lòng thế nào được.

Quyên Nhi cười nói:

- Nếu hai vị không ngại trên núi tịch mịch thì tiện thiếp lưu hai vị ở lại chơi mấy bữa. Chờ Đàm Dược Sư tới đây coi bệnh rồi. Nếu bệnh tình tổ phụ thuyên giảm thì tiện thiệp sẽ đưa hai vị đi du ngoạn phong cảnh trên núi Tiên Hà một phen.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu cười đáp:

- Giang Nam Song Hiệp lập chí mấy chục năm trời bây giờ mới phát động thì thế lực mãnh liệt phi thường. Tại hạ nghĩ rằng mình cùng Lý đệ là hai kẻ mà họ để ý nhất quyết giết cho bằng được. Tất họ đem toàn lực đi sục tìm bọn tại hạ. Nơi đây cách biệt với nhân gian nếu Lý đệ cùng đồng ý, thì tại hạ còn muốn ở lại quấy quả cô nương mấy ngày nữa.

Quyên Nhi chuyển động mục quang nhìn Lý Hàn Thu cười hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh có thể lên núi chịu đựng cảnh tịch mịch mấy ngày được chăng?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Đã đến đây thì ở đây cho yên. Huống hồ chi hiện giờ chẳng biết đi đâu. Vậy ở lại mấy ngày cũng hay.

Bụng nghĩ vậy chàng liền tủm tỉm cười - Bọn tại hạ muốn ở đây, nhưng chỉ ngại làm phiền cô nương nhiều quá.

Quyên Nhi đáp:

- Hai vị ở đây tiện lắm, chẳng có chi phiền nhiễu. Tổ phụ tiện thiếp bị bệnh liệt nằm giường đã mấy năm nay chưa đi đâu một bước. Nơi đây tiện thiếp là chủ nhân rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy bọn tại hạ xin cho được ở mấy ngày.

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Thế thì hay lắm!... Các vị sẽ được nếm những món ăn do thủ nghệ làm bếp của tiện thiếp.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương! Nếu cô có thì giờ rảnh, tại hạ xin thỉnh giáo mấy việc.

Quyên Nhi cười đáp:

- Việc gì? Tiền bối thử nói nghe?

Lôi Phi đáp:

- Những việc đó liên quan đến Hàn công tử.

Quyên Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu đáp:

- Về Hàn công tử tiện thiếp cũng không hiểu được mấy phần. Có điều tiện thiếp biết chắc gã là một nhân vật tài hoa xuất chúng. Thời kỳ tiện thiếp ở với gã tuy không được mấy ngày nhưng đã thấy tài hoa của gã có nhiều chỗ khác thường.

Lý Hàn Thu hỏi xen vào:

- Cô nương muốn nói về điểm nào?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Lý huynh muốn hỏi chuyện gì?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Võ công hắn thế nào?

Quyên Nhi cất giọng trầm trầm đáp:

- Vấn đề này rất phức tạp. Thật khiến cho người ta khó mà biết rõ lộ số của gã.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Gã so với cô nương thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp tuy chưa động thủ với hắn bao giờ những đã ngấm ngầm cùng gã tỷ thí khinh công hai lượt.

Lôi Phi hỏi:

- Ai thắng hơn ai?

Quyên Nhi đáp:

- Cả hai lần đại khái đều bị tiện thiếp tranh tiên một bước. Nhưng tiện thiếp xem ra thì dường như gã có ý nhường nhịn, tựa hồ nam tử trượng phu không muốn tranh hơn thua với nữ giới.

Lý Hàn Thu nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì các giáo sư trong Phương phủ không một ai ở được hết kỳ hạn đã ra đi. Như vậy tức là Hàn công tử tài trí khác người thường nhiều lắm, mới khiến bọn giáo sư phải hổ thẹn bỏ đi.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh đã biết vậy mà còn hỏi thì tiện thiếp có hiểu thêm điều gì xin nói hết. Theo chỗ quan sát của tiện thiếp thì Hàn công tử quả là một nhân vật tài hoa ít người bì kịp. Điều khuyết điểm là từ trước đến nay gã chưa kiếm được một vị ân sư nào ra hồn để truyền dạy.

Nàng đứng dậy một chút rồi tiếp:

- Gã lại là người kín đáo rất mực, nên võ công gã đến đâu, thiệt khó mà suy lường được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ nghe nói ngoài võ công, những môn kỳ thuật như bố trí cơ quan thiết lập tin tức, gã đều tinh tế vô cùng. Chẳng hiểu có đúng vậy không?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Trong bụng gã nhiều tài thao lược, lại chuyên chế tạo các thứ cơ quan.

Lý Hàn Thu đột nhiên quay mặt nhìn ra ngoài, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đã vậy thì không thể để gã được.

Quyên Nhi hỏi:

- Sao! Lý huynh muốn giết gã chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Giang Nam Song Hiệp đã giết hại hết cả nhà tại hạ. Toàn gia bị chu lục, trừ một mình tại hạ may mắn thoát đại nạn, cả con gà con chó cũng không còn một mống nào. Mối thù chẳng đội trời chung này thì kẻ làm người có lý nào không trả được? Huống hồ gia phụ suốt đời thanh bạch được võ lâm đem lòng thương mến. Nếu tại hạ bị chết về tay Giang Nam Song Hiệp chức không giết được chúng thì chẳng nói làm chi, bằng tại hạ giết được Giang Nam Song Hiệp, thế nào Hàn công tử chẳng quyết chí báo thù. Một nhân vật tài hoa như vậy còn gây ra không biết bao nhiêu đại họa trên chốn giang hồ.

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Lý huynh ơi! Lý huynh mà muốn giết gã e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Lý Hàn Thu đáp:

- Bất luận thế nào sẽ có một phen kịch chiến. Nếu tại hạ không giết gã tức là gã giết tại hạ.

Chàng nói xong ngửa mặt lên trời mà cười sằng sặc.

Quyên Nhi cười mát nói:

- Nếu Lý huynh nhất định đấu với Hàn công tử thì xin Lý huynh cẩn thận một điều.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều chi?

Quyên Nhi đáp:

- Lý huynh hãy coi chừng người gã có rất nhiều ám khí!

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Ám khí gì?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cũng không rõ. Một hôm tiện thiếp cùng đi với gã thấy hai con bươm bướm lớn đang nhảy múa trên không. Tiện thiếp khen con bướm đẹp thì gã vừa cười vừa giơ tay lên một cái lập tức hai con bướm rớt xuống.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương không nhìn rõ ám khí của gã ư?

Quyên Nhi đáp:

- Giả tỷ tiện thiếp nghĩ rằng đó là một thứ ám khí rất nhỏ bé. Nếu mình sơ ý một chút là không tài nào nhìn thấy được.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương không xem lại hai con bướm đó ư?

Quyên Nhi đáp:

- Gã rất cẩn thận, không để cho tiện thiếp nhận xét. Gã bắt lấy rồi kiểm điểm lại xong mới đưa cho tiện thiếp.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Lúc gã kiểm điểm lại con bướm để giao cho cô nương đã rút vật khả nghi trên mình con bướm ra rồi.

Quyên Nhi đáp:

- Chính là thế đó.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì gã đã sinh lòng ngờ vực cô nương rồi đó.

Quyên Nhi nói:

- Theo nhận xét của tiện thiếp thì khi đó chẳng những gã không nghi ngờ gì mà lại chính là giữa lúc tiện thiếp cùng gã gần gũi nhau nhất.

Lý Hàn Thu đột nhiên buông tiếng thở dài cắt đứt câu nói của Quyên Nhi.

Quyên Nhi dừng không nói nữa.

Cặp mắt nàng trông như nước hồ thu chăm chú nhìn vào Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu cảm thấy nóng mặt. Chàng muốn nói ra câu gì, nhưng đột nhiên dừng lại.

Nguyên trong lòng chàng cảm thấy lời sắp nói ra có điều lộ liễu quá đáng nên chàng đành im tiếng.

Quyên Nhi dường như đã nhìn thấy trong lòng Lý Hàn Thu nghĩ gì, nàng cười mát nói tiếp:

- Gã là người rất cẩn thận, nên dù việc nhỏ mọn, gã cũng không muốn để lại vết tích.

Lôi Phi hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương không nhìn thấy một chỗ nào khả nghi ư?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp đã lưu tâm đến mình con bướm thì tựa hồ nó bị một thứ ám khí rất nhỏ bé đả thương.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì đại khái là một thứ độc châm gì đó.

Chàng quay lại ngó Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Khi đó Hàn công tử có lẽ đối với cô nương đây...

Y nói tới đây bỗng dừng lại.

Quyên Nhi cười khanh khách nói:

- Trong lòng tiền bối có điều chi muốn nói thì cứ việc nói huỵch tẹt ra, đừng ngại gì.

Lý Hàn Thu khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Dường như Hàn công tử rất có cảm tình với cô nương phải không?

Quyên Nhi mỉm cười đáp:

- Coi chừng đúng như vậy, nhưng gã là người rất kín đáo, tiện thiếp không dám quyết định. Nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Quyên Nhi đáp:

- Nhưng trong những lúc nói chuyện với gã, tiện thiếp phát giác ra gã tựa hồ là con người biết phải chăng. Vì thế không nên bức bách gã hòa mình với Giang Nam Song Hiệp cho thành dơ bẩn.

Lý Hàn Thu nói:

- E rằng việc đó không phải là chuyện dễ dàng.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tình thâm phụ tử lòng trời đã định. Dù gã có biết rõ ác tính của phụ thân, nhưng gã chẳng thể đứng bàng quan mà không can thiệp vào, tỷ dụ như trong khi cha mẹ gã bị người đâm chém.

Quyên Nhi nói:

- Vì vậy mà trong vụ này ta cần vận dụng đến kỹ xảo.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kỹ xảo thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp xin trù tính giúp Lý huynh. Khi nào Lý huynh định đối phó với Giang Nam Song Hiệp thì trước hết hãy tìm cách nơi xa xa Hàn công tử để khỏi chạm mặt xung đột với gã.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai mà làm thế được.

Lôi Phi cười khanh khách nói:

- Quyên cô nương! Chỉ cần sao Lý đệ cầu được Quyên cô nương giúp sức, thì việc đưa Hàn công tử ra xa chẳng có gì là khó.

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Có một điều tiện thiếp cần nói rõ với hai vị.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều gì?

Quyên Nhi đáp:

- Hàn công tử là người rất thông minh. Hiện giờ y chỉ còn thiếu kinh nghiệm giang hồ mà thôi. Nhưng gã lại có tài học một biết ba. Tiện thiếp cùng ở với gã mấy ngày, liền phát giác ra gã hiểu việc giang hồ rất mau như một người đi một ngày có đến ngàn dặm.

Lý Hàn Thu nói:

- Giả tỷ Hàn công tử có tài năng như lời cô nương thì dĩ nhiên gã cũng hiểu rất mau những ác tính của Giang Nam Song Hiệp.

Quyên Nhi nói:

- Trước đây Hàn công tử chỉ ở Từ Châu, không rời khỏi Hàn gia bảo nửa bước. Lúc ở đó một mình gã muốn làm gì thì làm, đối với sự vật giang hồ hoàn toàn cách biệt. Nhưng từ ngày Hàn

Đào cho gã đến Kim Lăng thì tình hình lại khác hẳn.

Lôi Phi nói:

- Vì gã đã được trông thấy sự việc giang hồ, khiến nhãn giới mở rộng thêm ra, nên gã đem lòng hoài nghi những hành động của Giang Nam Song Hiệp.

Quyên Nhi cười mát nói:

- Chính là thế đó! Khi tiện thiếp cùng ở với gã, đã thấy gã rất lưu tâm đem hành vi của Giang Nam Song Hiệp. Tuy gã chưa nói ra miệng nhưng tiện thiếp cũng nhận xét là gã ngờ vực những hành động của Giang Nam Song Hiệp rồi.

Lý Hàn Thu nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Quyên cô nương! Cô nương nhận xét Hàn công tử bằng cách nào?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Lý huynh muốn hỏi về phương diện gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hàn công tử là người thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Khó mà đoán được.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Tính gã rất thâm trầm. Những người cùng ở với gã chẳng mấy ai hiểu được là trong lòng gã nghĩ gì.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương nói vậy thì ra Hàn công tử là con người đáng sợ lắm hay sao?

Quyên Nhi đáp:

- Vụ này khó nói lắm. Tiện thiếp cùng ở với gã chưa bao lâu, nên không hiểu nhiều về gã được. Chỉ có một điểm là tiện thiếp dám nói chắc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Về điểm gì?

Quyên Nhi đáp:

- Hiện nay Hàn công tử như tờ giấy trắng, bôi đen thành đen, bôi đỏ thành đỏ. Vậy không nên

kích thích hay bức bách gã để gã bị hãm vào tuyệt cảnh.

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi tiếp:

- Có phải cô nương nhận thấy là tại hạ bức bách gã không?

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Nếu tiện thiếp trả lời không phải thì đã trái với ý nghĩ. Sự thực Lý huynh đang bức bách gã.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa làm sao?

Quyên Nhi đáp:

- Thất tuyệt ma kiếm của Lý huynh đúng là có thể hạ sát được Giang Nam Song Hiệp. Nếu công tử hạ sát Phương Tú Hàn Đào tức là đẩy gã vào tuyệt cảnh đó.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương đã tán dương Hàn công tử như vậy thì trong lòng tại hạ lại nghĩ ra một phương pháp khác.

Quyên Nhi cãi:

- Đây không phải là tiện thiếp tán dương Hàn công tử mà nói đúng sự thực.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Công tử thử nói nghe! Công tử có cách gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hãy hạ sát Hàn công tử trước để trừ mối lo về sau.

Quyên Nhi chớp mắt mấy cái rồi nói:

- Nếu Lý huynh không lựa chọn thủ đoạn thì quả Lý huynh có thể làm được, nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Quyên Nhi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp bảo vệ Hàn công tử một cách cực kỳ nghiêm mật. Vậy trước hết là công tử phải tìm cách gần gũi gã mới có thể hạ thủ được.

Lôi Phi vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Quyên cô nương! Tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương một điều.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Hàn công tử phải chăng là một mối họa lớn?

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Gã là một nhân vật ở giữa chừng, có thể rất hay mà cũng có thể rất dở. Bất luận ngày sau gã thành người hay hay thành người dở đều có ảnh hưởng rất lớn đến võ lâm.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ đã mục đích kiếm chiêu của Lý đệ, thật là lợi hại vô cùng! Dù Hàn công tử có học rộng đến đâu chắc cũng không thể nào thắng được thất tuyệt ma kiếm. Giả tỷ có người dẫn dụ gã đến một nơi hoang vắng thì Lý đệ giết gã chẳng khó khăn gì.

Quyên Nhi nói:

- Xem chừng ý định hạ sát Hàn công tử của hai vị đã cương quyết lắm rồi.

Lôi Phi nói:

- Nếu để gã sống tất nhiên tai hại vô cùng, tại sao không trừ khử gã đi? Có điều...

Quyên Nhi hỏi:

- Có điều làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Cần được Quyên cô nương giúp cho một tay.

Quyên Nhi hỏi:

- Phải chăng tiền bối muốn lợi dụng tiện thiếp ở trong bóng tối dẫn dụ gã đến để tiện việc các vị hạ thủ?

Lôi Phi đáp:

- Khi nào dám làm phiền cô nương quá nhiều như vậy? Chỉ cần cô nương viết cho một phong thơ. Tại hạ sẽ lợi dụng phong thơ đó để dẫn dụ gã tới đây.

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Không được đâu! Hàn công tử là hạng người nào mà dễ mắc bẫy như vậy?...

Đột nhiên nàng ngừng lại, lắng tai nghe, bỗng la lên:

- Có người đến đó!

Rồi cô đứng lên đi ra ngoài.

Lát sau thấy Quyên Nhi dẫn Đàm Dược Sư rảo bước đi vào.

Đại khái Quyên Nhi đã nói sơ qua tình trạng hai người tới đây với Đàm Dược Sư. Vì thế mà Đàm Dược Sư vừa vào tới nhà sách liền gật đầu chào hai người rồi mỉm cười.

Lôi Phi đứng dậy chắp tay hỏi:

- Không ngờ tại hạ lại gặp Đàm Dược Sư tại đây.

Lý Hàn Thu thấy Lôi Phi đứng dậy vái chào, chàng cũng làm theo.

Đàm Dược Sư cười đáp:

- Trong một thời gian ngắn ngủi mà chúng ta đã được gặp nhau hai lần. Như vậy đủ chứng tỏ chúng mình có duyên với nhau. Vậy lão phu cũng xin tặng hai vị một chút lễ mọn. Xin hai vị hãy đón lấy.

Lão phất tay áo rộng thùng thình, hai cái bình ngọc từ trong tay áo bay ra nhằm vọt về phía hai người.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu thò tay ra đón lấy bình ngọc.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Trong bình có bốn viên linh đan rất công hiệu cho việc trừ độc, trị thương. Những viên thuốc này lão phu đã phí khá nhiều tâm huyết mới chế ra được. Vậy hai vị thu cất bên mình để phòng khi dùng đến.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đồng thanh nói:

- Đa tạ dược sư!

Đàm Dược Sư giáo mắt ngó Quyên Nhi hỏi:

- Chúng ta đi thôi! Thử vào coi bệnh tình gia gia cô nương xem thế nào?

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Xin hai vị hãy ngồi chơi một chút.

Đoạn nàng cùng Đàm Dược Sư đi vào nội thất.

Lôi Phi nhìn hai người đi khỏi rồi, khẽ bảo Lý Hàn Thu:

-Lý đệ! Nghe nói Đàm Dược Sư là người tự phụ kiêu ngạo. Sao lão lại chẳng quản đường xa ngàn dặm tới đây để trị bệnh cho gia gia của Quyên Nhi. Chắc vị tổ phụ của Quyên cô nương đây phải là một nhân vật phi thường.

Chương 78 - Có phải danh y mưu đồ chuyện bất lương

Lý Hàn Thu bỗng gật đầu nói:

- Lạ thật! Lạ thật!

Lôi Phi hỏi ngay:

- Việc chi mà lạ?

Lý Hàn Thu nói:

- Sao lão Đinh Bội đi đón Dược Sư cho đến bây giờ vẫn chưa thấy về?

Lôi Phi đáp:

- Có lẽ vì hai bên lạc đường không gặp nhau.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai bên đã ước hẹn từ trước nơi hội diện khi nào lại lạc nhau được?

Lôi Phi nói:

- Quả nhiên có điều chi lạ thiệt, nhưng sao thấy Quyên cô nương vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, dường như không xảy chuyện gì bất trắc.

Lý Hàn Thu nói:

- Phải chờ cô ra hỏi xem mới rõ được.

Lôi Phi nói:

- Vụ này chúng ta hãy liệu xem, không nên hấp tấp. Nếu cô lộ vẻ vui mừng thì hãy hỏi. Nhược bằng vẻ mặt cô có bề nghiêm trọng thì đừng nhắc tới vội, cần phải nhẫn nại mới được.

Hai người ngồi chờ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mới thấy Quyên Nhi uể oải bước ra nhà khách.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm quan sát hình sắc Quyên Nhi thấy mí mắt nàng tựa hồ có vẻ lo buồn.

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Bệnh tình lệnh tổ phụ...

Y chưa dứt lời, Quyên Nhi đã thở dài đáp:

- Theo chỗ nhận xét của tiện thiếp thì bệnh tình lão nhân gia khá nhiều rồi mới phải. Mấy bữa nay, chẳng những người đã ăn uống được một chút, mà tinh thần dường như cũng tỉnh táo hơn

nhiều...

Lôi Phi ngắt lời:

- Tại hạ xin có lời kính mừng cô nương.

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Nhưng theo lời Đàm Dược Sư thì bệnh thế gia gia tiện thiếp chẳng những không thuyên giảm chút nào mà còn nặng lên nhiều là khác nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cũng không hiểu. Đàm Dược Sư nói vậy thì mình muốn không tin cũng phải tin.

Lôi Phi hỏi:

- Từ ngày lệnh tổ phụ mắc bệnh chỉ có một mình Đàm Dược Sư cứu trị chứ chưa thay tay lần nào phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Hiện nay, lão là Thần y đệ nhất trên chốn giang hồ. Lão mà chữa không nổi thì thầy khác còn làm gì được?

Lôi Phi ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Coi chừng lệnh tổ phụ dường như mắc bịnh trong một thời gian khá lâu rồi phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Tính ra đã đến năm năm.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Lệnh tổ phụ đã mắc bịnh năm năm rồi ư?

Quyên Nhi đáp:

- Nếu tính từng ngày từng tháng từ đầu đến cuối thì quá năm năm gần sáu rồi đó.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Cô nương trà trộn vào Quân phủ và Phương phủ với mục đích lấy cho bằng được mấy vật của hai nhà này. Vậy cô nương đã lấy được chưa?

Quyên Nhi đáp:

- May mà tại hạ lấy được cả, nên mới duy trì được mạng sống của tổ phụ cho đến ngày nay.

Lý Hàn Thu sực nhớ tới cây linh chi trồng ở trong ngôi chùa hoang, chàng không nhịn được

nữa, hỏi ngay:

- Cả cây linh chi cô nương cũng đã lấy được rồi chứ?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Chẳng dấu giếm gì Lý huynh, cây linh chi đó cũng lọt vào tay tiện thiếp và đã mang về rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ được nghe cây linh chi đó linh nghiệm vô cùng! Nó còn có thể cải tử hồi sinh cho người ta nữa.

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Nhưng nó chỉ có công hiệu trong một thời gian, chứ lâu quá thì không thể bảo nó là một vật có thể tiếp đời sống cho người ta mãi mãi.

Lôi Phi khẽ nói:

- Đàm Dược Sư y thuật như thần mà chữa bệnh cho lệnh tổ phụ trong mấy năm trời vẫn không khỏi thì thật là một chuyện khó tin lắm.

Quyên Nhi nháy mắt lấy mấy cái rồi trợn lên tròn xoe nói:

- Đúng thế thật! Lôi lão tiền bối nhắc tới chuyện này khiến cho tiện thiếp cũng cảm thấy là một điều quái dị.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Liệu hai vị có giúp cho tiện thiếp khỏi cơn hoang mang này được chăng?

Lôi Phi hỏi lại ngay:

- Điều chi hoang mang?

Quyên Nhi đáp:

- Chúng ta giữ lão Đàm Dược Sư lại để hỏi cho biết rõ sự tình.

Lôi Phi đáp:

- Cô nương nên hỏi lão trước rồi bọn tại hạ ngồi bên sẽ nói theo hùa.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta chứ thế!

Lôi Phi trong lòng rất lấy làm kỳ, bụng bảo dạ:

- Đàm Dược Sư coi bệnh cho ông già này đã bấy nhiêu năm, mà sao Quyên cô nương đối với bệnh tình của gia gia cô chẳng hiểu gì hết?

Lôi Phi còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có tiếng người đi giày vọng lại liền im tiếng không nói

nữa.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy Đàm Dược Sư tay cầm bì thuốc rảo bước tới nơi.

Lôi Phi đứng dậy chắp tay nói:

- Xin bái kiến Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư đặt bì thuốc xuống, cười ha hả nói:

- Hai vị còn nhớ mối thù tại hạ cho thuốc độc không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Việc đã qua rồi, Dược Sư còn nhắc tới làm chi nữa? Có điều tại hạ muốn hỏi Dược Sư một việc.

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Việc gì?

Lôi Phi đáp:

- Về việc có liên quan đến bệnh tình tổ phụ của Quyên cô nương.

Quyên Nhi hỏi tiếp:

- Chính vãn bối cũng nóng muốn biết liệu gia gia vãn bối còn có cơ cứu vãn được không?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Vụ này khó mà nói quyết được.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một chút rồi đáp:

- Trên chốn giang hồ còn ai không biết Đàm Dược Sư y thuật tinh thâm đến trình độ tột bực. Ở thế gian này quyết không còn tay lương y nào sánh kịp.

Đàm Dược Sư gật đầu rồi đưa mắt nhìn Quyên Nhi đáp:

- Bệnh tình của lệnh tổ phụ rất là kỳ quái. Từ ngày lão phu ra tay chữa bịnh cho lão nhân gia tính đến nay đã ngoại ba năm rồi phải không nhỉ?

Quyên Nhi đáp:

- Dạ! Đúng thế! Với tài năng của Dược Sư mà phải chữa tới ba năm thì thật là một chuyện quái dị!

Đàm Dược Sư nói:

- Đúng thế! Chẳng những cô nương cho và kỳ dị, mà chính lão phu cũng cảm thấy là một chuyện cực kỳ quái đản.

Lão đưa tay lên vuốt râu, ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Người đời tán tụng lão phu y thuật thần kỳ, bất luận là kẻ bị trọng thương hay người mắc chứng bệnh kỳ dị đến đâu, lão phu chỉ cầm mạch một cái, coi qua thương thế là lập tức quyết đoán ngay có chửa được hay không? Lão phu chưa từng coi trật một ai bao giờ. Nhưng bệnh tình của lệnh tổ biến đổi thất thường khiến lão phu khó mà nói quyết.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Vì lão phu cầm mạch, có lúc thấy tựa hồ hư nhược quá rồi, đến trình độ khôn bề cứu vãn, nhưng cho thuốc uống thì đột nhiên thuyên giảm rất nhiều, nhưng chỉ bề ngoài thôi, khi coi mạch kỹ lại thì chẳng thấy tiến bộ chút nào. Có khi lão phu ở đây cả tháng nghe bệnh tình biến hóa mà thủy chung vẫn không được như ý. Vì thế nên lão phu không đem bệnh thế của lệnh tổ nói kỹ cho cô nương hay.

Lôi Phi đột nhiên nói xen vào:

- Tại hạ có mấy lời chướng tai, nói ra xin Dược Sư miễn trách.

Đàm Dược Sư đáp:

- Không hề chi! Các hạ có điều chi cứ nói!

Lôi Phi hỏi:

- Quyên cô nương mấy lần hạ sơn, vào làm tỳ nữ ở Quân phủ và Phương phủ, phải chăng những vụ đó có liên quan đến bệnh thế của tổ phụ cô?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế!

Quyên Nhi hỏi:

- Bao nhiêu vấn đề Dược Sư giao cho vãn bối phải giải quyết, may mà vãn bối đều làm được chu đáo, không đến nỗi nhục mệnh. Vãn bối lấy được ba vật trân quý của Phương gia cùng cây nhân sâm ngàn năm giống hình người. Chẳng lẽ cả những thứ đó cũng không có cách chữa cho gia tổ khỏi được ư?

Đàm Dược Sư đưa cặp mắt lấp loáng đáp:

- Có một điều hẳn cô nương chưa quên là tuy cô nương tuy tài hoa tuyệt thế, cơ trí hơn đời đi lấy về được những vật quý báu đó do lão phu chỉ định, nhưng mỗi một lần cô nương hành động là một lần lão phu phải đem toàn lực ra mà giúp đỡ mới thành công được.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Những cái đó vãn bối nhớ luôn trong dạ và chẳng bao giờ quên ơn đức của Dược Sư.

Đàm Dược Sư lại nói:

- Vậy cô nương nên biết lão phu không có chuyện mưu đồ gì cả.

Lôi Phi đằng hắng một tiếng, dường như y có điều chi muốn nói, nhưng không hiểu y nghĩ sao lại kín tiếng không thốt ra lời nữa.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Lôi huynh có điều chi cao kiến xin cứ nói cho nghe.

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ không thông y thuật, nếu bụng nghĩ sao miệng cứ thế mà nói, lại sợ quý vị cười cho.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tiếng thần y của lão phu đối với các vị không còn nguyên vẹn nữa. Ít ra là phải trừ đi một nửa. Vậy các hạ còn sợ ai cười nữa?

Lôi Phi đáp:

- Dược Sư đã dạy thế, vậy tại hạ cứ nói cho sướng miệng.

Đàm Dược Sư nói:

- Lão phu rửa tai để nghe đây.

Lôi Phi hỏi:

- Dường như Dược Sư vừa nói vì không tìm ra được căn bệnh của tổ phụ Quyên cô nương, nên Dược Sư chưa có biện pháp nào chữa được.

Đàm Dược Sư đáp:

- Nói ra càng thêm xấu hổ. Cho tới nay lão phu vẫn chưa tìm ra nguyên nhân bệnh tình của lão gia.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có lúc lão phu nhận định không còn cách nào cứu trị được nữa rồi hai tháng sau trở lại vẫn thấy lão gia còn sống ở thế gian. Song lúc lão phu xem ra có cơ cứu vãn được, cho uống thuốc mạnh vào thì bệnh thế của lão gia lại trầm trọng thêm. Vì bệnh tình chợt thăng, chợt giảm khiến cho y thuật của lão phu mất hết linh nghiệm.

Lôi Phi nói:

- Bệnh tình đã kéo dài hàng mấy năm mà tăng giảm thất thường dưới bàn tay bậc danh y đệ nhất thiên hạ thì là một chuyện kỳ dị khó có người tin được.

Đàm Dược Sư từ từ đứng lên nói:

- Quyên cô nương! Lão phu đã để thuốc lại đó, cô nương cứ chiếu theo phương pháp mà lão phu chỉ thị sắc cho lão gia uống.

Quyên Nhi giựt mình kinh hãi hỏi:

- Dược Sư lại muốn bỏ đi hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi! Lão phu có việc đã ước hẹn với người. Chậm là bảy ngày, chóng là ba ngày, lão phu sẽ trở lại.

Lão nói xong không chờ Quyên Nhi trả lời đã trở gót ra khỏi nhà khách dông tuốt.

Lôi Phi nhìn bóng sau lưng xa dần rồi mất hút. Y mới thở phào một cái nói:

- Quyên cô nương! Tại hạ có đôi lời chướng tai muốn nói, xin cô nương miễn trách.

Quyên Nhi đáp:

- Xin Lôi tiền bối cứ nói thẳng, bất tất phải rào đón.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương quen biết Đàm Dược Sư trong trường hợp nào?

Quyên Nhi đáp:

- Lão là bạn với gia gia tiện thiếp.

Lôi Phi ồ lên một tiếng rồi tiếp:

- Với y thuật của Đàm Dược Sư mà mấy năm trời lão không tìm ra được bệnh căn của lệnh tổ thì thật là một điều quái dị quá sức tưởng tượng.

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cũng có ý rất hoài nghi, nhưng hiện nay trên thế gian này, ngoài lão ra còn ai là người chữa được bịnh cho gia gia tiện thiếp?

Lôi Phi vẻ mặt nghiêm trang đáp:

- Nếu quả lệnh tổ phụ mà mắc chứng bịnh bất trị thì chính Đàm Dược Sư cũng chẳng thể kéo dài được mạng sống cho lão gia. Vì thế nên có câu "Thuốc chỉ trị được bịnh cho người chưa tới số, Đức Phật chỉ độ cho người hữu duyên".

Quyên Nhi nói:

- Lôi tiền bối nói chí lý.

Lôi Phi khẽ nói:

- Tại hạ muốn nói là Đàm Dược Sư có thừa tài năng cứu xét bịnh tình để đưa kết quả mau lẹ. Nếu lão không chữa cho lệnh tổ bình phục được thì bịnh thế đã thành vô phương cứu chữa.

Y đưa mắt nhìn Quyên Nhi, ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng Đàm Dược Sư còn có thể kéo dài bệnh thế của lệnh tổ phụ đưa vào tình trạng không

chết mà cũng không sống.

Lý Hàn Thu nói theo:

- Cử động của Đàm Dược Sư cũng có chỗ khiến cho người ta phải sinh lòng ngờ vực. Điệu bộ của lão dường như còn có chuyện mưu đồ gì khác. Trước nhất chúng ta phải tìm ra chỗ dụng tâm của lão mới được.

Lôi Phi nói:

- Hai vị tuy thông minh tuyệt thế, nhưng về phần kinh nghiệm giang hồ, từng trải những phen nguy hiểm thì hãy còn chưa đủ. Tại hạ lớn hơn các vị mấy tuổi, tuy tài hoa và võ công không thể bì kịp các vị, nhưng về phần lịch duyệt, tại hạ tự tin còn hơn các vị một chút.

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Lôi huynh có điều chi dậy bảo xin nói thẳng ra, hà tất phải quanh co.

Lôi Phi đáp:

- Vụ này ta phải bắt đầu từ chỗ căn bản.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Quyên cô nương có thể cho tại hạ hay danh hiệu của lệnh tổ được chăng?

Quyên Nhi ngần ngại nói:

- Cái đó... cái đó...

Lôi Phi hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Nếu Quyên cô nương nhận thấy có chỗ không tiện nói thì thôi. Có điều tại hạ đã nhận thấy lệnh tổ phụ là một nhân vật rất có danh vọng.

Quyên Nhi nói:

- Hỡi ôi! Tên họ tổ phụ tiện thiếp chẳng phải là không thể nói cho người ngoài biết, có điều tiện thiếp không nỡ nhắc tới mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao thế?

Quyên Nhi đáp:

- Gia gia nguyên là một bậc anh hùng, nay người bị con ma bịnh hành hạ, dày vò, nên tiện thiếp không nỡ nói đến.

Lôi Phi hỏi:

- Bệnh não là chuyện tầm thường, trên đời hồ dễ mấy người thoát khỏi chẳng có chi là xấu xa. Tội gì cô nương phải đa tâm như vậy?

Quyên Nhi ngửng mặt lên thở phào một cái rồi đáp:

- Nhưng còn một nguyên nhân khác nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Quyên Nhi đáp:

- Đàm Dược Sư đã căn dặn tiện thiếp, hay hơn hết là đừng có đem danh tánh tổ phụ thổ lộ với người ngoài.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đồng thanh hỏi:

- Nếu thế thì lại càng kỳ nữa! Sao lại thế được?

Quyên Nhi đáp:

- Lão bảo gia gia tiện thiếp đắc tội với rất nhiều người, nếu để tên họ lão gia đồn đại ra ngoài, sẽ có nhiều người tìm đến báo thù, mà lão gia hiện đang mang bịnh trong mình, dĩ nhiên không có sức chống chọi.

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế!

Quyên Nhi lại nói:

- Nhưng hiện giờ tiện thiếp đã mất lòng tin cậy ở nơi lão, vả hai vị đều không phải người ngoài, thí dụ tiện thiếp có nói tên họ gia gia ra cũng chẳng ngại gì, chỉ mong hai vị giữ bí mật là được.

Lôi Phi nói:

- Nếu cô nương có lòng tín nhiệm bọn tại hạ thì dĩ nhiên bọn tại hạ phải giữ bí mật, khi nào lại môi hở răng lạnh với ai. Bằng cô nương không đủ tín nhiệm bọn tại hạ thì bất tất phải nói ra nữa.

Quyên Nhi khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Tổ phụ tiện thiếp tên gọi Du Bạch Phong.

Lôi Phi lại hỏi:

- Có phải người ta thường kêu bằng Nam Thiên Nhất Công Du Bạch Phong không?

Quyên Nhi đáp:

- Chính là tổ phụ của tiện thiếp đó.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ được nghe danh lão nhân gia từ lâu rồi.

Lý Hàn Thu chưa hiểu Du Bạch Phong là nhân vật thế nào, nhưng không tiện hỏi, chàng ngồi lẳng lặng không nói gì.

Lôi Phi dường như đã nhìn thấy ý nghĩ của Lý Hàn Thu, liền mỉm cười nói:

- Gần trăm năm nay trong võ lâm có ba đại kỳ nhân là: Nhất Công, Nhất Tuyệt, Nhất Phong Kiếm. Nhất Tuyệt tức là sư phụ Lý đệ về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm, Nhất Công là Du Bạch Phong tổ phụ cô nương đây, còn Phong Kiếm tuy võ công tuyệt thế, song lão hành động như kẻ điên khùng mà thời gian xuất hiện giang hồ không được bao lâu nên ít người biết đến.

Y nói tới đây rồi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu. Hiển nhiên trong lòng y còn nhiều điều muốn nói, nhưng y ngừng lại không nói nữa.

Lý Hàn Thu cũng hiểu thế, nhưng chàng không hỏi.

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Song thân tiện thiếp mất sớm, ở với tổ phụ từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn. Vòm trời bát ngát mà tiện thiếp chỉ còn có một người thân. Vì cố ý muốn chữa bệnh cho lão nhân gia tiện thiếp đã hao phí không biết bao nhiêu tâm huyết. Từ thuở nhỏ, tiện thiếp đã phải suy nghĩ nhiều cũng lo mưu thiết kế mới hoàn thành được những điều yêu cầu của Đàm Dược Sư, thế mà vẫn khó lòng vãn hồi được sinh mạng cho gia gia.

Đây là nàng mới nói ra mấy câu thưa thớt, chứ chưa phải nàng đã đem hết nỗi lòng ra trình bày song cũng đủ bao quát biết bao nhiêu nỗi gian truân khổ sở và tấm lòng chí hiếu chân thật của nàng.

Lôi Phi đưa mắt nhìn ra ngoài hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Quyên cô nương! Tại hạ chợt nghĩ tới mấy việc chẳng hiểu có đúng không? Tại hạ xin đưa ra trình bày để cô nương nghĩ kỹ xem. Nhưng tại hạ muốn xin cô một việc.

Quyên Nhi hỏi:

- Lôi lão tiền bối yêu cầu điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Lời yêu cầu của tại hạ nói ra đây, nếu cô nương không tin, thì xin cô coi như là không có.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Nếu tiện thiếp tin thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta hãy phân tích từng điểm một để tìm ra đáp án. Nhưng tại hạ yêu cầu cô nương đã biết điều gì xin nói rõ cho nghe mới được. Bằng cô nương không tín nhiệm thì bỏ quách, đừng thảo luận nữa.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Vãn bối xin rửa tai mà nghe đây!

Lôi Phi hạ thấp giọng xuống nói:

- Đàm Dược Sư y thuật thông thần, mấy năm trời lão không chữa cho khỏi hẳn mà cũng không làm cho lão gia chết ngay, cứ để lão gia ở tình trạng sống dở, chết dở.

Đột nhiên y giương cặp mắt lên nhìn thẳng vào mặt Quyên Nhi hỏi:

- Quyên cô nương! Mấy năm nay, có lúc nào thần trí lệnh tổ phụ trở lại minh mẫn không?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp không nhớ rõ, dường như không có lúc nào gia tổ tỉnh táo thì phải.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì đúng rồi! Nếu lệnh tổ phụ có lúc tỉnh táo, tất lão gia có nhiều điều muốn nói với cô nương. Nội lực lệnh tổ phụ thâm hậu đến thế mà hôn mê hàng mấy năm trời không hề tỉnh lại thì thật là một điều quái dị. Đó là điểm đáng ngờ thứ nhất.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Đúng thế! Tiện thiếp cũng lấy làm kỳ. Không ngờ Lôi lão tiền bối lại nghĩ ngợi sâu xa đến thế!

Lôi Phi nói:

- Tại hạ cùng Lý Hàn Thu ngang hàng với nhau, nếu cô nương có lòng tin cậy thì cứ kêu tại hạ bằng Lôi huynh hay gọi rõ tên họ tại hạ tiện hơn, nếu cô nương cứ kêu bằng tiền bối thật phiền cho tại hạ ngượng ngùng quá.

- Lôi huynh đã nói vậy, tiện thiếp muốn tỏ lòng cung kính không gì bằng tuân mệnh. Xin Lôi huynh nói cho nghe điểm khả nghi thứ hai.

Lôi Phi hỏi:

- Đàm Dược Sư phái cô nương hạ sơn và đem toàn lực ra giúp đỡ để lấy báu vật có phải đem về trị bệnh cho lệnh tổ không? Tại hạ e rằng câu này cô nương không biết rõ.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Cái đó tiện thiếp quả không biết thật.

Lôi Phi lại hỏi:

- Đó là điểm đáng ngờ thứ hai. Còn điểm thứ ba đáng ngờ là lão phái cô nương xuống núi có khi đi hàng mấy tháng mới trở về. Chẳng lẽ lão không sợ bệnh tình tổ phụ đột nhiên biến thành nguy kịch ư?

Quyên Nhi đột nhiên nhảy lên chồm chồm hỏi:

- Phải rồi! Tại sao tiện thiếp lại không nghĩ tới điều này, như vậy thật là ngu muội.

Lôi Phi nói:

- Cái đó kêu bằng "đương cục giả mê, bàng quang giả tỉnh" người ở trong cuộc tâm thần mê loạn, người đứng ngoài coi mới tỉnh táo. Còn những việc khác cô nhận xét rất tinh tế, chẳng phải tại hạ tán dương cô nương, mà thật tình tại hạ còn kém cô nhiều lắm.

Quyên Nhi nở một nụ cười thê lương ngẩng đầu lên trông nóc nhà, từ nói để mình nghe:

- Ừ nhỉ! Mình đi có lần mấy tháng mới về chẳng lẽ lão không sợ gia gia bệnh thế biến thành trầm trọng nguy kịch có thể chết người ư?

Lôi Phi lại nói:

- Tại hạ sinh lòng ngờ vực Đàm Dược Sư, trong lòng lão đã nắm vững bệnh thế của lệnh tổ mà lão cố ý kiềm chế.

Lý Hàn Thu nói xen vào:

- Đúng rồi! Vụ này tựa hồ có một sợi dây vô hình ràng buộc Quyên cô nương để sai khiến cô đó.

Quyên Nhi thở phào một cái hỏi:

- Còn điểm gì đáng ngờ nữa không?

Lôi Phi đáp:

- Hãy còn.

Quyên Nhi nói:

- Xin Lôi huynh cho nghe.

Lôi Phi nói:

- Bữa nay lão tới đây để coi bệnh cho lệnh tổ có hẹn trước không?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Lão có ước hẹn dặn tiện thiếp sai Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt xuống núi đón lão.

Lôi Phi nói:

- Thế thì phải rồi! Đàm Dược Sư biết rõ có người đến đón mình sao lại cố ý trốn tránh lẻn tới đây một mình. Đó là bốn điều đáng ngờ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn điều chi khả nghi nữa không?

Lôi Phi đáp:

- Lão đến đây né tránh không cho Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt gặp mình để cùng về, vụ này cũng có thể là một cuộc mưu đồ. Nhưng lão trù tính thế nào thì trù tính, chứ không tính được chúng ta tới đây. Lão đến đã hốt hoảng lại lật đật ra đi. Nếu lão không dự định như thế thì chả cần phải ra về hấp tấp như vậy. Đó là điều đáng nghi ngờ thứ năm.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Lôi huynh nói rất có lý.

Lôi Phi nói:

- Đã có năm điều đáng ngờ như vậy thì chúng ta có thể xác định Đàm Dược Sư là một nhân vật rất khả nghi.

Quyên Nhi lại buông tiếng thở dài hỏi:

- Trước tình hình này chúng ta nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tại hạ thì chúng ta hãy tìm một bậc danh y coi cẩn thận bệnh thế của lệnh tổ xem có tìm ra được manh mối gì không.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Một bậc thần y như Đàm Dược Sư mà đã thi triển thủ thuật thì hạng y sư thông thường khó bề tìm thấy được chỗ ngoắt ngoéo. Vụ này chúng ta đành trông vào khí vận may rủi mà thôi.

Quyên Nhi trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Đàm Dược Sư để thuốc lại, bây giờ có nên cho gia gia tiện thiếp uống không?

Lôi Phi đáp:

- Chuyện này ta phải cẩn thận mới được. Nếu không cho uống lúc nào thì có thể bệnh tình của lệnh tổ biến chuyển đến chỗ ngặt nghèo. Theo ý tại hạ thì hãy cho lệnh tổ uống một ít, còn một phần để lại cho một danh y nào điều tra kỹ lại xem thứ thuốc đó có tác dụng gì không?

Quyên Nhi đáp:

- Cách đó hay lắm.

Lôi Phi nói:

- Đàm Dược Sư lúc ra đi đã hẹn ít nhất là ba ngày, nhiều nhất là bảy ngày lão sẽ trở lại vì vậy chúng ta phải hoàn thành việc này trong vòng ba ngày.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta phải chia nhau công việc ra mà hành động để hoàn thành ý nguyện.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ đi kiếm danh y còn Lý đệ ở lại giúp Quyên cô nương một tay.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Ở đây Quyên cô nương có việc gì mà giúp đỡ?

Lôi Phi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Việc gì có phòng bị cũng không không. Không chừng Đàm Dược Sư còn ở quanh đây chứ chưa xuống núi.

Quyên Nhi sửng sốt hỏi:

- Hay là Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt đều bị Đàm Dược Sư ám toán rồi?

Lôi Phi nói:

- Theo nhận xét của tại hạ thì chưa đến nỗi như vậy. Hiện giờ Đàm Dược Sư mưu đồ chuyện gì, ta không thể quyết đoán được. Có điều bản lãnh của Đàm Dược Sư mà muốn ám toán hai người kia thì một việc rất dễ dàng. Song tại hạ nhận xét thì Đàm Dược Sư không phải là muốn sát hại Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt.

Quyên Nhi nói:

- Đinh Bội và Tiểu Nguyệt võ công không phải tầm thường, nếu Đàm Dược Sư muốn ám hại chúng thì ngoài cách dùng dược vật, võ công lão không thể giết được hai người đó.

Lôi Phi đứng dậy nói:

- Hai vị hãy đề phòng cẩn thận. Tại hạ đi đây!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh đi đến bao giờ về?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó khó mà biết trước được. Tiểu huynh đi kiếm một danh y. người đó chưa chắc đã hiểu võ công. Vì thế mà tiểu huynh không thể nào dự định ngày về được. Nhưng chậm nhất cũng chỉ đến canh hai đêm mai là cùng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh định đi ngay đêm nay ư?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh hy vọng về sớm chừng nào hay chừng nấy.

Y đảo mắt nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Quyên cô nương! Trừ đèo núi phía trước còn có đường nào khác không?

Quyên Nhi đáp:

- Còn một lối tắt đi xuống nhưng vách núi dựng đứng rất nguy hiểm!

Chương 79 - Đàm Dược Sư cải dạng đoạt linh chi

Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi khẽ nói:

- Không cần đâu! Cô nương cứ dặn rõ cách đi là được.

Quyên Nhi dạ một tiếng rồi đem hình thể nẻo đường tắt nói rõ cho Lôi Phi nghe.

Lôi Phi nói:

- Hai vị ở nhà coi chừng. Tại hạ đi đây.

Rồi y rảo bước ra khỏi nhà khách đi luôn.

Quyên Nhi nhìn bóng sau lưng Lôi Phi cho đến khi mất hút mới thở dài nói:

- Lôi huynh thật là con người rất nhiệt tâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ thấy y can trường nghĩa hiệp tính tình ngay thẳng mà không hiểu tại sao trên chốn giang hồ lại kêu y bằng "Thần Thâu"?

Quyên Nhi nói:

- Thần thâu thì có chi là xấu, bất quá nghe không được thanh nhã mà thôi.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ ở trong nhà này điều hòa hơi thở, còn cô nương đi chiếu cố bệnh tình cho lệnh tổ phụ.

Quyên Nhi nói:

- Trong nhà này trừ Đinh Bội và Tiểu Nguyệt, ngoài ra chỉ có Đàm Dược Sư và hai vị mới đến là khách.

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn tại hạ được cô nương mời đến trong lòng cảm kích muôn phần!

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh hãy ngồi nghỉ ở đây, tiểu muội vào coi gia gia.

Nàng từ từ ra khỏi nhà khách rồi xoay tay đóng cửa lại.

Thấm thoát đã hết ngày. Bức màn đêm từ từ buông xuống, vẫn chưa thấy Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt trở về.

Quyên Nhi muốn giấu nổi nóng ruột mà không sao giấu nổi. Nàng tự đem chăn đệm đến cho Lý Hàn Thu và mỉm cười nói:

- Ở chốn hoang dã này không có chăn bông nệm gấm để chiêu đãi tân khách. Lý huynh dùng tạm vậy.

Lý Hàn Thu đáp:

- Thế này là hay lắm rồi. Đa tạ cô nương hết lòng khoản đãi.

Quyên Nhi nói:

- Ban đêm trời lạnh, tiểu huynh nên bảo trọng thân thể, đắp chăn cho kín mà ngủ.

Lý Hàn Thu cười thầm trong bụng tự nhủ:

- Mình nào phải con nít mà cần cô dặn kỷ đến thế!

Nhưng miệng chàng đáp:

- Đa tạ cô nương hết dạ quan hoài.

Quyên Nhi lại nói:

- Lý huynh hãy nằm nghỉ đi. Tiện thiếp lại coi gia tổ.

Lý Hàn Thu hắng giọng rồi cất tiếng gọi:

- Quyên cô nương!

Quyên Nhi đã đi ra đến cửa, nàng vẫn không ngừng bước chỉ quay lại hỏi:

- Lý huynh có chuyện gì vậy?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tối rồi mà Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt chưa về chắc cô nương không khỏi băn khoăn trong dạ?

Quyên Nhi đáp:

- Lý huynh đã hỏi vậy, tiện thiếp không lẽ dối trá. Thực tình, lòng tiện thiếp rất xao xuyến. Bất luận chúng có gặp Đàm Dược Sư hay không thì trước khi trời tối cũng về tới nơi rồi mới phải.

Lý Hàn Thu nói:

- Một mình cô nương vừa trông bệnh thế cho gia gia lại vừa thổi nấu cơm canh cho bọn tại hạ, chắc cô nương mệt lắm rồi.

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp chật vật đã quen, có vậy đã lấy chi làm mỏi mệt.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lệnh tổ uống thuốc rồi chắc cần nghỉ một lúc. Vậy tại hạ thay cô nương canh gác bên ngoài để

cô nương nằm nghỉ được chăng?

Quyên Nhi cảm kích mỉm cười đáp:

- Đa tạ Lý huynh. Thực tình tiện thiếp cảm thấy có hơi mỏi mệt.

Lý Hàn Thu nói:

- Lời nói của tại hạ tự nguyện đáy lòng, cô nương bất tất phải từ khước.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh! Có sợ Đàm Dược Sư quay lại gia hại không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó khó mà biết được. Nhưng chúng ta chẳng thể không đề phòng.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Nếu tiện thiếp còn khước từ tất Lý huynh lại trách là mình không có dạ thật thà. Vậy tiện thiếp xin tuân lệnh.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy là hay lắm! Chúng ta đã quyết định, vậy nên thực hành lập tức.

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ Lý huynh hãy đi theo tiện thiếp để coi lại nơi cư trú của gia tổ đã.

Lý Hàn Thu dạ một tiếng rồi đứng dậy.

Quyên Nhi dẫn Lý Hàn Thu dời khỏi phòng ngủ ra đến gian giữa bên ngoài rồi nói:

- Gia tổ nằm trong căn phòng này.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt, nghĩ thầm:

- Nơi đây bốn mặt không gần núi. Thật là một khu rất dễ phòng thủ.

Chàng nghĩ vậy rồi nói:

- Cô nương đóng hết cửa vào cùng cửa sổ lại rồi yên tâm nghỉ ngơi một lúc để tại hạ canh gác bên ngoài cho. Nếu xảy chuyện gì bất trắc tại hạ sẽ thông báo cho cô nương hay.

Quyên Nhi nói:

- Thật phiền cho Lý huynh!

Rồi nàng từ từ đi vào phòng.

Lý Hàn Thu ở bên ngoài đi quanh nhà một lúc rồi tìm một chỗ tối ngồi mai phục.

Vào khoảng canh hai, đột nhiên có bóng người thấp thoáng. Người này cao và lớn xuất hiện ở

trong sân.

Dưới bóng sao lờ mờ, Lý Hàn Thu nhìn thấy mặt hắn bịt bằng một tấm sa đen để che dấu bản tướng. Mình hắn mặc bộ áo sắc đen.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm một mình kinh hãi, nghĩ thầm:

- Không ngờ quả có người đến thật.

Trong lòng nghĩ như vậy, người chàng vẫn không chuyển động. Chàng thấy người che mặt đứng trong sân hồi lâu đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi đi thẳng đến cửa phòng bệnh nhân nằm.

Lý Hàn Thu thò tay ra nắm chuôi kiếm, bụng bảo dạ:

- Người này mười phần có đến tám chắc là Đàm Dược Sư. Bây giờ hắn đổi mặc võ phục lại che mặt. Hiển nhiên hắn sợ người ta nhìn rõ bản tướng.

Người che mặt đi đến trước cửa liền dừng bước lại, chưa đẩy cửa ngay. Hắn định thần lắng tai nghe động tĩnh một lúc rồi cất tiếng hỏi:

- Quyên cô nương có đấy không?

Lý Hàn Thu kinh hãi nghĩ thầm:

- Hay quá! Té ra là bạn hữu của cô. Chắc y đến vấn an cô ta.

Bỗng nghe Quyên Nhi trong nhà cất tiếng hỏi lại:

- Ai đó?

Người che mặt đứng bên ngoài đáp:

- Ta đây mà!

Lý Hàn Thu buông chuôi kiếm ra thầm nghĩ:

- Chà! Chắc cô này biết ta đang canh giữ bên ngoài nên cố ý cất tiếng hỏi để tỏ ra chưa từng quen biết người này. Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng có tiếng "kẹt", cánh cửa mở ra.

Quyên Nhi xuất hiện quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Người che mặt cười hỏi lại:

- Đến ta mà cô nương cũng không nhận ra ư?

Quyên Nhi đáp:

- Đừng nói nhảm nữa ngươi là ai hãy xưng danh đi!

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Hay lắm! Cô này khéo giả vờ!

Quyên Nhi bỗng cười lạt hỏi lại:

- Ngươi đã nhận biết ta sao không lột tấm khăn che mặt ra.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Đúng rồi! Nếu thằng cha này quen Quyên cô nương thật thì dĩ nhiên hắn bất tất đeo tạm khăn đen làm chi.

Bỗng nghe Quyên Nhi lạnh lùng hỏi:

- Tôn giá có phải là Đàm Dược Sư không?

Người che mặt đột nhiên dừng lại đáp:

- Không phải, nhưng tại hạ quen biết cô nương.

Quyên Nhi nói:

- Được lắm! Để tại hạ coi chân tướng tôn giá đã.

Tay phải nàng ra chiêu mau lẹ tuyệt luân toan kéo tấm khăn che mặt ngược lên đầu. Nàng hy vọng lột được tấm khăn để biết ngay hắn là ai.

Bỗng thấy đại hán né mình đi rồi đánh ra một chiêu.

Quyên Nhi đột nhiên lùi lại vào trong phòng. Người che mặt né mình và cũng xông vào nội thất.

Lý Hàn Thu tay nắm đốc kiếm toan xông vào phòng cứu viện.

Đột nhiên chàng động tâm liền dừng bước nghĩ thầm:

- Quyên cô nương bản lĩnh phi thường mà đã kịp phòng bị nghiêm mật thì dễ gì người kia ám toán được cô.

Bỗng thấy ánh lửa thấp thoáng. Trong nhà đã thấp ngọn đèn dầu.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thì thấy Quyên Nhi bị người che mặt nắm lấy uyển mạch, dường như không kháng cự được nữa. Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Người này là nhân vật thế nào mà võ công cao cường như vậy? Bản lãnh của Quyên Nhi không phải tầm thường mà sao bị hắn nắm được uyển mạch một cách dễ dàng như vậy?

Bỗng nghe người che mặt lạnh lùng nói:

- Quyên cô nương! Lão phu không muốn gia hại cô nương, nhưng cô phải hợp tác với lão phu.

Quyên Nhi lạnh lùng hỏi:

- Lão đột nhiên dùng thuốc độc để ám toán ta. Như vậy đâu phải bậc anh hùng hào kiệt.

Câu này cô nói rất lớn, dĩ nhiên đã báo cho Lý Hàn Thu ẩn ở bên ngoài nhà được biết mà coi chừng kẻo bị ám toán.

Lý Hàn Thu động tâm tự nhủ:

- Té ra là thế! Suýt nữa mình hiểu lầm bọn họ muốn diễn kịch với mình.

Bỗng nghe người che mặt cười lạt đáp:

- Cách dùng độc của lão phu khác hẳn với người thường. Nếu trong vòng bốn giờ mà không có thuốc giải thì vĩnh viễn không bao giờ cứu trị được nữa.

Quyên Nhi cười lạt hỏi:

- Trong thiên hạ những tay cao thủ dùng thuốc không ai hơn được lão ư? Đàm Dược Sư, nếu ngươi không đúng là Đàm Dược Sư thì cũng là kẻ do Đàm Dược Sư phái đến.

Lý Hàn Thu nhìn kỹ thân hình người che mặt thấy hắn rất giống Đàm Dược Sư có điều khẩu âm lại khác hẳn. Nhưng chàng lại nghĩ tới Lôi Phi có thể nói được thanh âm mười mấy địa phương thì cái tài thay đổi khẩu âm của Đàm Dược Sư cũng không phải là việc khó.

Bỗng nghe người che mặt cười lạt khẽ hỏi:

- Có phải cô nương nhất định muốn nhìn chân tướng lão phu không?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế!

Người che mặt nói:

- Nhưng lão phu cần nói rõ trước.

Quyên Nhi hỏi:

- Lão muốn nói điều chi?

Người che mặt đáp:

- Nếu cô nương nhìn rõ chân tướng rồi thì lão phu không để cô nương sống được nữa.

Quyên Nhi đáp:

- Ngươi cứ động thủ đi coi. Ta cũng có bố trí mai phục đủ chuyển bại thành thắng.

Người che mặt hắng giọng một tiếng, đưa mắt nhìn bốn phía rồi nói:

- Lão chột mắt cùng con Tiểu Nguyệt chưa về. Đàm Dược Sư cũng rời khỏi nơi đây rồi. Hiện chỉ còn ngươi cùng tổ phụ ngươi mà thôi chứ còn ai nữa đâu?

Nghe giọng nói thì dường như hắn không biết còn có Lý Hàn Thu ở đây.

Quyên Nhi nói:

- Ngươi thám thính rõ ràng nhỉ.

Người che mặt nói:

- Nếu lão phu không thám thính cẩn thận thì khi nào dám mạo hiểm tới đây.

Quyên Nhi nói:

- Ta muốn chết rồi đây, ngươi bỏ tấm khăn che mặt ra để ta coi bộ mặt thực xem ngươi là ai?

Người che mặt hỏi lại:

- Ngươi muốn vậy cũng được, nhưng ngươi nói cho ta biết trước cây linh chi mà ngươi lấy ở Kim Lăng về, hiện để ở đâu?

Quyên Nhi hỏi:

- Té ra ngươi muốn lấy cây linh chi.

Người che mặt đáp:

- Đúng thế! Thực ra ta chẳng phải xử sự tử tế với ngươi như vậy. Ta có thể bắt buộc ngươi xưng ra.

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cây linh chi đó không ở nơi ta.

Người che mặt hỏi:

- Tại sao vậy?

- Ngươi đã điều tra được tình hình gia sư nhà ta, dĩ nhiên ngươi biết Đàm Dược Sư chữa bệnh cho gia gia ta rồi chứ?

Người che mặt đáp:

- Cái đó dĩ nhiên lão phu biết rồi.

Quyên Nhi nói:

- Cây linh chi đã giao cho Đàm Dược Sư để người chữa bệnh cho gia gia ta.

Người che mặt nói:

- Ngươi đừng có nói nhăng.

Quyên Nhi nói:

- Thật vậy! Ngươi không tin thì cứ việc lục soát khắp mọi chỗ trong nhà này.

Bỗng người che mặt quay lại lớn tiếng:

- Đêm khuya sương lạnh, mà các hạ đứng ngoài cửa sổ không sợ rét cóng ư?

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Té ra hắn biết mình đứng ở ngoài này rồi.

Người che mặt đã la lên như vậy, dĩ nhiên Lý Hàn Thu không tiện ẩn mình nữa. Chàng liền từ từ bước đi, khi còn cách người che mặt chừng bảy thước thì dừng lại.

Người che mặt cười lạt hỏi:

- Sao các hạ không chịu vào trong này nói chuyện?

Nguyên Lý Hàn Thu vẫn còn đứng ngoài cửa chứ chưa chịu vào nhà.

Quyên Nhi lớn tiếng la:

- Đừng mắc bẫy hắn, hẳn chỉ chuyên nghề dùng độc dược hại người.

Lý Hàn Thu liền hít một hơi chân khí rồi phong tỏa đường hô hấp.

Đoạn chàng rút kiếm ra đánh soạt một tiếng, lạnh lùng nói:

- Các hạ hãy rút khí giới ra đi!

Người che mặt cười lạt hỏi lại:

- Ngươi muốn cùng lão phu động thủ chăng?

Lý Hàn Thu vung trường kiếm một cái tiến về phía trước lạnh lùng đáp:

- Ta đã cảnh cáo rồi. Vậy bất luận ngươi có tuốt binh khí ra hay không, ta cũng phóng kiếm tới đó.

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên nhảy xổ lại. Thanh trường kiếm lóe lên một cái, nhằm đâm vào ngực lão che mặt.

Người che mặt đột nhiên lùi lại một bước, tay phải dùng sức nắm lấy Quyên Nhi giơ lên để làm binh khí, xoay người này ra để đón lấy chiêu kiếm của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi vội thu kiếm về lạnh lùng hỏi:

- Phép đánh đó kêu bằng gì?

Người che mặt nói:

- Lúc này, và ở nơi đây không phải là thời cơ lão phu tỷ võ với các hạ.

Bỗng nghe Quyên Nhi cất tiếng thỏ thẻ nói:

- Lý huynh! Đừng lo gì đến tiện thiếp nữa! Cứ việc động thủ đi!

Lý Hàn Thu hai mắt nhìn chằm chặp vào người che mặt. Chàng căm tức mắt dường tóe lửa, nhưng chàng sợ chém phải Quyên Nhi, nên không dám ra chiêu một cách khinh xuất.

Người che mặt dường như đã nhìn thấy nhược điểm của Lý Hàn Thu, liền cười lạt nói:

- Nếu các hạ khuyên được y lấy linh chi cho ta, thì ta có thể tha mạng cho y, đồng thời ta còng cấp thuốc giải cho y nữa. Nếu các hạ miễn cưỡng ra tay, thì ta sẽ giết Du cô nương trước.

Quyên Nhi vội nói:

- Lý huynh cứ ra tay đi! Đừng lo gì đến tiện thiếp nữa.

Lý Hàn Thu thở dài buôn rũ thanh kiếm xuống nói:

- Quyên cô nương ơi! Cô cứ lấy cho hắn đi. Cây linh chi tuy quý thật, nhưng nó là thân ngoại chi vật, hà tất phải liều mạng.

Người che mặt nói:

- Nam tử hán, đại trượng phu quả nhiên có khác bọn đàn bà con gái.

Quyên Nhi nói:

- Cây linh chi đó tiện thiếp đã giao cho Đàm Dược Sư, làm gì còn có ở đây.

Người che mặt nói:

- Lão phu biết rõ cây linh chi không ở nơi Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao lão biết cây linh chi không ở nơi Đàm Dược Sư?

Người che mặt lạnh lùng đáp:

- Vì lão phu đã lục soát trong người Đàm Dược Sư, mà không thấy.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Chẳng hiểu cây linh chi ơ nơi Quyên cô nương hay là ở trong mình Đàm Dược Sư? Sự thực khó mà biết được. Đàm Dược Sư dĩ nhiên là con người mưu thâm, nhưng Quyên cô nương cũng chẳng phải tay vừa, chắc gì cô đã chịu đưa linh chi cho lão.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng nói:

- Quyên cô nương đã ở vào tình thế bị uy thiếp một sống một chết. Cô đã bảo cây linh chi không ở đây, chắc là sự thật.

Người che mặt hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ lại không tin lời lão phu ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Các hạ là ai, chúng ta không thể biết được, trừ phi các hạ bỏ tấm khăn che mặt ra để ta biết rõ chân tướng thì ta mới có thể tin được.

Người che mặt cười khanh khách nói:

- Lão phu đã hứa lời với các vị. Trừ phi các vị đưa linh chi ra không thì chẳng khi nào lão phu mắc lừa đâu.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Các hạ chỉ có việc kéo tấm mặt nạ xuống để chúng ta biết rõ chân tướng có chi mà bảo mắc lừa?

Người che mặt lấy giọng rồi nói:

- Xem chừng lão phu không thể lấy lời tử tế nói với hai vị, mà phải dùng đến thủ đoạn phi thường mới mong hai vị đưa linh chi ra.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thủ đoạn gì?

Người che mặt lớn tiếng đáp:

- Lão phu phải giết ông già họ Du bị bịnh liên miên kia trước để chặt đứt ý niệm dùng linh chi cứu lão đã. Rồi sau sẽ dùng biện pháp buộc các vị phải giao linh chi ra.

Lý Hàn Thu nói:

- Các hạ nên nghĩ kỹ rồi hãy làm. Cây linh chi không ở trong tay chúng ta thì dù các hạ có giết cả Quyên cô nương cùng tại hạ cũng bằng vô ích, chẳng lấy đâu được linh chi.

Người che mặt buông một tiếng thở dài nói:

- Lão phu đã chắc cây linh chi ở trong tay con nha đầu này rồi.

Quyên Nhi dường như đã quyết ý liều chết, nàng nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Lý Hàn Thu tức giận dương cặp long mày thanh kiếm lên lớn tiếng quát:

- Các hạ dám nói quyết cây linh chi ở trong tay Quyên cô nương, thế là đã tự bộc lộ thân thế rồi đó.

Người che mặt nói:

- Dù các hạ có đoán trúng thân thế lão phu, cái đó cũng chẳng có gì quan hệ. Lão phu đã đến đây quyết lấy cho bằng được cây linh chi, mà không thành công thì nhất định không chịu ngừng tay.

Lý Hàn Thu nói:

- Có điều ta cần nói trước cho lão hay, dù sao lão cũng chỉ có một cơ hội. Lão giết Du lão gia hay Quyên cô nương là ta lập tức liều mạng với lão đó... tức là một mạng phải đổi cho bằng một mạng mới nghe.

Người che mặt nói:

- Nghe giọng lưỡi các hạ thì dường như là các hạ đã nắm chắc phần thắng lão phu rồi.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ tự tin rằng thanh trường kiếm này vung lên là lão mất mạng lập tức.

Người che mặt cười lạt nói:

- Các hạ đã tự tin như vậy thì cứ thử đi coi!

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nói:

- Hai lắm! Lão đã bức bách thì thất nhiên lão cũng ỷ mình bản lãnh cao thâm.

Chưa dứt lời, chàng đã vung trường kiếm chém tới.

Thất Tuyệt Ma Kiếm chỉ tuyệt diệu ở chỗ ra chiêu cực kỳ thần tốc. Nhưng Lý Hàn Thu lần này phóng kiếm chậm quá.

Người che mặt liền nhắc tấm thân mềm mại của Quyên Nhi lên đưa về phía Lý Hàn Thu để đón đỡ chiêu kiếm.

Lý Hàn Thu dường như đã liệu trước, hạ thấp tay kiếm xuống rồi biến thế phóng kiếm rất nhanh nhằm đâm vào đùi người che mặt.

Người che mặt buông tiếng cười lạt, lùi lại hai bước. Hắn chuyển động người Quyên Nhi để gạt kiếm.

Lý Hàn Thu vội đề khí nhảy vọt lên không đồng thời thu kiếm về để đâm vào cổ họng đối phương.

Người che mặt lại ngả lưng ra, giơ người Quyên Nhi lên để đỡ kiếm.

Lý Hàn Thu thu trường kiếm về, hạ mình xuống đất, cầm ngang lưỡi kiếm, đứng nghiêm trang. Cặp mắt chàng nhìn chằm chặp vào người che mặt. Mặt chàng tiết ra một làn bạch khí mờ mịt.

Lão che mặt biết Lý Hàn Thu đang hết sức đề tụ chân khí, chuẩn bị đem toàn lực ra đánh một chiêu thí mạng, hắn liền lên tiếng:

- Quyên cô nương đây bất quá chỉ có một sinh mạng, nếu các hạ liều lĩnh phóng kiếm đâm trúng ắt cô phải chết uổng, đó là tự các hạ, các hạ đừng trách lão phu nhé!

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt đáp:

- Chỉ cần lão để lộ một chút sơ hở, hoặc lão cùng ta quyết chiến. Bất luận lão giết Quyên cô nương hoặc Du tiền bối, ta đều có thể thừa cơ.

Người che mặt buông tiếng cười rộ đáp:

- Chà chà! Các hạ khẩu khí lớn quá. Lão phu muốn cùng các hạ quyết đấu một phen để dẹp bớt nhuệ khí của các hạ mới vừa.

Lý Hàn Thu nói:

- Ta hạ từ ngày bước chân vào chốn giang hồ, chưa gặp được đối thủ. Nếu các hạ cao hứng cùng tại hạ quyết đấu một phen thì còn gì hay bằng.

Người che mặt nói:

- Giả tỷ các hạ khuyên được Quyên cô nương đưa linh chi ra thì lão phu sẽ bồi tiếp các hạ một trận.

Miệng hắn nói vậy, nhưng người hắn lại lùi vào trong nhà.

Quyên Nhi đã không nghĩ gì đến sống chết nữa, nàng vẫn nhắm mắt, không nói nửa lời.

Lý Hàn Thu tuy chưa vào gian phòng này bao giờ, nhưng chàng đã biết bệnh nhân nằm ở chỗ nào rồi. Chàng lại hiểu rõ người che mặt không thể uy hiếp được Quyên Nhi, nên hắn vào nhà bức bách Quyên Nhi phải nghe lời, lòng chàng nóng nảy vô cùng. Song người che mặt đã biết tuy chàng lòng dạ bồn chồn, nhưng Quyên Nhi sống chết ở trong tay hắn, nên hắn chắc chàng không dám ra tay một cách khinh xuất.

Người che mặt đi tới phòng trong phóng chân đá vào cánh cửa.

Bỗng nghe đánh "rắc" một tiếng. Then cửa gãy, cánh cửa mở ra.

Người che mặt cắp Quyên Nhi vào trong phòng, đột nhiên lớn tiếng quát:

- Đứng lại! Nếu các hạ mà tiến thêm một bước là lão phu hạ sát bịnh nhân ngay lập tức.

Lý Hàn Thu quả nhiên theo lời dừng bước lại, không dám tiến nữa.

Bỗng thấy ánh lửa lập lòe. Trong phòng đã có ngọn đuốc thắp lên sáng rực.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thì thấy người che mặt một tay nắm Quyên Nhi, một tay nắm lấy trước ngực bệnh nhân nằm trên giường, lạnh lùng nói tiếp:

- Quyên cô nương! Lệnh tổ bệnh thế trầm trọng, e rằng không chống nổi một chưởng của lão phu đâu.

Quyên Nhi đang nhắm chặt hai mắt, đột nhiên mở bừng ra, nói:

- Đừng gia hại gia gia ta!

Người che mặt đáp:

- Nếu cô nương muốn cứu mạng cho lệnh tổ thì chỉ có một đường là trao lại cây linh chi cho lão phu.

Quyên Nhi cất giọng buồn rầu đáp:

- Lão buông ta ra để ta đi lấy.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Quyên cô nương quả nhiên đáo để thật! Cô đã thu linh chi cất đi rồi.

Bỗng nghe người che mặt chậm rãi hỏi:

- Cô nương muốn lão phu buông tay ra ư?

Quyên Nhi đáp:

- Nếu lão không buông ta thì ta đi lấy linh chi làm sao được?

Người che mặt thủng thẳng đáp:

- Lão phu dắt cô đi lấy không được hay sao?

Quyên Nhi khẽ buông tiếng thở dài đáp:

- Lão có giải khai huyệt đạo thì tay ta mới cử động được chứ.

Người che mặt "ừ" một tiếng rồi giải khai huyệt đạo cho Quyên Nhi.

Quyên Nhi nói:

- Ta có thể trao linh chi cho lão được, nhưng lão phải ưng chịu một điều kiện.

Người che mặt hỏi:

- Được lắm! Xin cô nương cho biết là điều kiện gì?

Quyên Nhi nói:

- Lão phải cho thuốc giải, buông tha ta và không được sát hại đến gia gia ta.

Người che mặt đáp:

- Cái đó dễ lắm! Lão phu ưng lời cô nương! Vậy bây giờ xin dắt cô nương đi lấy linh chi.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Nhưng ta tin lão thế nào được?

Người che mặt đáp:

- Cô nương đang ở vào cảnh ngộ nào chắc cô đã biết rồi, nếu cô không tin thì lão phu cũng không còn cách nào khác.

Quyên Nhi nói:

- Ta muốn rằng lão phải lập lời trọng thệ.

Người che mặt nói:

- Được lắm! Nhưng lão phu cũng có một điều kiện.

Quyên Nhi hỏi:

- Điều kiện gì lão cứ nói.

Người che mặt nói:

- Lão phu buông tha các vị rồi, các vị cũng đừng làm khó dễ gì cho lão phu.

Quyên Nhi hỏi:

- Lời ước của chúng ta yêu cầu lão bỏ tấm sa che mặt, lão có chịu tuân theo không.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đại khái ta cũng đoán ra lão là ai rồi, nhưng ta muốn lão bỏ khăn che mặt để biết rõ chân tướng và chứng thực lời phỏng đoán của mình.

Người che mặt đáp:

- Được lắm! Lão phu chịu lời của các vị.

Quyên Nhi nói:

- Vậy lão hãy lập lời trọng thệ rồi dẫn ta đi lấy linh chi.

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi tuyên thệ:

- Lão phu thu linh chi rồi quyết không hại người. Nếu sai lời xin chịu chết đâm chết chém!

Quyên Nhi hỏi:

- Được rồi! Chúng ta cũng không cần làm khó dễ gì lão. Lão có cần chúng ta tuyên thệ không?

Người che mặt đáp:

- Không cần đâu! Lão phu tín nhiệm các vị là đủ.

Quyên Nhi thò tay trái xuống gầm giường gia gia nàng và lấy ra một cái hộp nhỏ rất xinh xắn, nói:

- Cây linh chi ở trong này. Lão lấy đem đi!

Người che mặt vẫn nắm giữ mạch huyệt Quyên Nhi không chịu buông tha. Lão nói:

- Cô nương hãy mở hộp cho lão phu xem đã.

Quyên Nhi theo lời mở hộp ra nói:

- Trừ Đàm Dược Sư ra, trong thiên hạ e rằng không còn người thứ hai nào coi cây linh chi mà biết được chân giả.

Người che mặt đưa mắt nhìn cây linh chi trong hộp rồi đậy nắp lại cất vào bọc nói:

- Lão phu xin cáo biệt.

Rồi hắn cất bước ra ngoài dong tuốt.

Lý Hàn Thu đứng chắn lại hỏi:

- Khoan! Hãy cho thuốc giải Quyên cô nương đã!

Người che mặt thò tay phải vào bọc móc ra một cái bình ngọc liệng lên giường nói:

- Chỉ uống một viên là giải độc được rồi. Trong bình này có những ba viên, vậy các vị cất đi phòng khi dùng đến.

Chương 80 - Uống linh chi mắc bệnh ly kỳ

Quyên Nhi đưa mắt nhìn qua bình ngọc một cái rồi từ từ đi lại gần giường thò tay ra sờ vào ngực gia gia thấy hơi thở vẫn còn thoi thóp liền quay lại hỏi:

- Bây giờ lão chỉ còn việc hạ tấm khăn che mặt xuống là ra đi được ngay.

Người che mặt cười lạt hỏi:

- Thực ra các vị đã đoán không lầm, sao còn bắt lão phu bỏ khăn làm chi?

Miệng lão nói vậy nhưng tay phải lão đưa lên bỏ tấm sa xuống rất mau lẹ.

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Quả nhiên là Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư cười lạt nói:

- Lão phu cùng các vị đã ước hẹn trước, vậy đêm nay lão phu buông tha các vị.

Quyên Nhi xua tay nói:

- Lão đi đi! Món nợ này ngày sau chúng ta sẽ tính.

Đàm Dược Sư nói:

- Lão phu tuyệt không có ý gia hại các vị. Nay lão phu có linh chi thì cũng chỉ là phần đền đáp về công tình mà lão đã giúp các vị.

Quyên Nhi nói:

- Lão đi mau đi! Ta không muốn nhìn thêm lão cho bẩn mắt.

Đàm Dược Sư cười ha hả rồi trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu cất bước từ từ ra ngoài cửa thì thấy Đàm Dược Sư chỉ nhảy vọt đi mấy cái là mất hút vào trong bóng đêm.

Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy Quyên Nhi nằm ghé vào giường bệnh nhân. Nét mặt nàng chẳng có vẻ chi đau khổ mà cũng không ra chiều thương xót thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Quyên cô nương buông tha lão một cách dễ dàng như vậy ư?

Quyên Nhi đáp:

- Chúng ta đã hứa hẹn rồi thì dĩ nhiên không thể tranh cãi được.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng hắn lấy mất linh chi đem đi thì còn đâu để trị quái tật cho lệnh tổ nữa.

Quyên Nhi cười mát đáp - Nếu hắn là tay biết nhiều hiểu rộng như Lôi đại ca của Lý huynh thì phen này cây linh chi tất bị lão lấy mất.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cây linh chi đó là giả hay sao?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Không phải. Nếu là giả thì làm sao qua được tai mắt Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Cô nương nói vậy chẳng hóa ra hồ đồ lắm ư? Không giả mà cũng không thực là nghĩa làm sao?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp đem cây linh chi chia làm hai chậu. Cái chậu mà lão Đàm Dược Sư vừa lấy đem đi toàn cành và lá, còn gốc rễ, chồi lớn và trái cây thì tiện thiếp lại đựng trong một chậu khác.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương suy nghĩ sâu xa, khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng!

Quyên Nhi thở dài nói:

- Lòng người nham hiểm thực là đáng sợ! Đàm Dược Sư nào phải ai xa lạ, lão là bạn hữu với gia gia tiện thiếp, thì ai dám ngờ lão lợi dụng tiện thiếp đem hết khả năng cùng sức lực đặng ăn cắp báu vật của người khác đem về cho mình bao giờ?

Lý Hàn Thu nhìn cái bình ngọc nói:

- Quyên cô nương! Thứ thuốc giải mà Đàm Dược Sư để lại đó không dùng được đâu.

Quyên Nhi thở dài nói:

- Hỡi ôi! Uống cũng dở mà không uống cũng dở. Tiện thiếp chỉ sống được mấy giờ. Tình trạng hiện nay không cho tiện thiếp chết ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu là thuốc độc thì làm thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp đành phó thác cho số mạng vậy, chứ biết sao bây giờ.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tại hạ nghĩ ra một biện pháp.

Quyên Nhi hỏi:

- Biện pháp gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đi bắt một con khỉ đem về cho nó uống thử xem sao đã. Nếu không phải thuốc độc, bấy giờ cô nương hãy uống cũng không muộn.

Quyên Nhi thấp giọng xuống nói:

- Đa tạ Lý huynh hết dạ quan tâm đến tiện thiếp. Nhưng bây giờ canh khuya trời tối thế này, đi đâu bắt được khỉ?

Lý Hàn Thu chỉ tính đến việc bắt khỉ về cho nó uống thuốc thử, chàng không kịp nghĩ tới lúc này đang đêm tối, chàng thấy Quyên Nhi nhắc tới bất giác đứng thộn mặt ra.

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Cô nương nói phải lắm. Nhưng dược tính lúc này phát tác cũng còn phải mấy giờ nữa. Tại hạ cứ đi liều đành trông vào sự may rủi vậy.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Lý huynh quan tâm như vậy khiến cho tiện thiếp cảm kích vô cùng.

Nàng thở dài nói tiếp:

- Nhưng tiểu muội nghĩ rằng Đàm Dược Sư chưa đến nỗi có ý định hạ sát tiện thiếp mới phải.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương không nên mạo hiểm. Vạn nhất đó là thuốc độc mà cô uống vào thì sau này cô có hối cũng không kịp nữa.

Quyên Nhi nói:

- Không sao đâu! Lý huynh đã không muốn cho tiểu muội chết thì tiểu muội quyết không thể chết được.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Nếu uống phải thuốc độc thì còn cách nào kiềm chế được nữa.

Quyên Nhi cười đáp:

- Có chứ! Nếu tiện thiếp mà uống thuốc độc thì đã có linh chi giải cứu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Linh chi tuy là kỳ vật trên thế gian, nhưng nó không phối hợp được với dược vật khác, chẳng hiểu có giải độc được không.

Quyên Nhi đáp:

- Được chứ! Xin Lý huynh cứ yên lòng.

Nàng nói rồi mở nút bình ngọc lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Lý Hàn Thu giương mắt lên nhìn chiếc bình ngọc tỏ ra rất lo âu.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nhắm mắt lại rồi ngồi xếp bằng xuống chiếc giường gỗ điều hòa hơi thở.

Lý Hàn Thu lùi đến ra cửa phòng, nhưng mắt chàng vẫn đăm đăm nhìn thần sắc Quyên Nhi.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm.

Quyên Nhi đột nhiên trố mắt nhìn Lý Hàn Thu cười nói:

- Lý huynh! Lý huynh bất tất phải băn khoăn. Thuốc này không có chất độc đâu.

Lý Hàn Thu cả mừng hỏi:

- Vậy nó đúng là thuốc giải ư?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Đúng là thuốc giải.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Vậy thì may lắm! Cô nương hãy đi chiếu cố lệnh tổ, tại hạ ra ngoài coi xem có động tĩnh gì không.

Chàng nói xong trở gót bước đi.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh coi gì vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ sợ lão Đàm Dược Sư lấy linh chi đem đi rồi lại sinh lòng ngờ vực mà trở lại chăng? Phòng ốc nhỏ hẹp rất dễ bị ám toán. Vậy tại hạ nên ngồi trên nóc nhà để trông ra xa, đồng thời lại tránh được đối phương dùng thuốc độc ám toán.

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Lý huynh nổi tiếng lạnh nhạt với mọi người mà đối với tiểu muội lại hết lòng che chở.

Lý Hàn Thu nở một nụ cười bẽn lẽn. Chàng muốn nói gì lại thôi, trở gót bước ra khỏi phòng.

Lý Hàn Thu nhảy lên nóc nhà vận hết mục lực nhìn ra bốn phía hồi lâu không thấy có chỗ nào khả nghi liền ngồi xuống đó, trong bụng nghĩ thầm:

- Một đời danh y như Đàm Dược Sư làm càn chẳng cần lựa chọn thủ đoạn, đã lòng tham không đáy chỉ muốn lấy tài vật của người ta lại còn làm ra kẻ quân tử chân chính. Người đời nham hiểm thật khó mà đề phòng cho xiết được. Ngày sau mình có dịp gặp lão phải cho hắn nếm mùi Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Chàng lại nghĩ tới chuyến này tìm đến Quyên Nhi để hỏi cho biết rõ về Hàn công tử và hiểu thêm nội tình Giang Nam Song Hiệp. Ngờ đâu lên đây lại phải giúp nàng trong lúc hoang mang. Nếu chàng và Lôi Phi không đến kịp thời, ra ngoài sự tiên liệu của Đàm Dược Sư thì kế hoạch tinh vi của lão sẽ đưa đến kết quả khó mà lường được. Thấm thoát đã hết một đêm không có biến cố gì xảy ra.

Sau khi trời sáng.

Lý Hàn Thu lại đưa mắt tuần thị bốn phía vẫn không thấy hình ảnh Quyên Nhi đâu hết, chàng tự hỏi:

- Ta đã thay nàng phòng thủ quá nửa đêm. Bây giờ sáng rồi, chẳng lẽ nàng còn muốn mình phòng thủ nữa chăng.

Nhưng chàng biết Quyên Nhi là người lão luyện giang hồ, không đến nỗi chẳng hiểu việc đời như vậy.

Lý Hàn Thu nghĩ vậy rồi nẩy dạ nghi ngờ, hấp tấp chạy vào phòng bệnh. Chàng ngờ rằng Quyên Nhi từ lúc vào phòng gia gia chưa trở ra lần nào. Chàng cúi đầu nhìn thấy nàng nằm thẳng cẳng trên giường tựa hồ đang ngủ say.

Lý Hàn Thu kinh ngạc vô cùng, chàng không thể tỵ hiềm câu "nam nữ thọ thọ bất thân", hấp tấp chạy vào để ngón tay lên mũi nàng thì thấy hơi thở chỉ còn thoi thóp, dường như này bị cấp bệnh.

Chàng vội đỡ Quyên Nhi ngồi dậy, đặt bàn tay vào sau lưng nàng rồi ngấm ngầm vận chân khí cho một luồng nhiệt lưu trút vào trong người nàng.

Hồi lâu chàng cất tiếng hỏi:

- Quyên cô nương! Vụ này là thế nào đây?

Lý Hàn Thu nội công thâm hậu. Luồng nhiệt lưu trút vào người Quyên Nhi liên miên không ngớt.

Quyên Nhi hé mở cặp mắt ngó Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Đa tạ Lý huynh. Lý huynh lại cứu tiện thiếp một lần nữa.

Dứt lời nàng nhắm mắt lại.

Lý Hàn Thu nói:

- Lúc này cô nương không nên nói nhiều. Tại hạ truyền chân khí vào cho cô nương phải điều tức để dẫn đạo chân khí lưu tản ra khắp nơi. Khi nào khí lực cô khôi phục lại được, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều cũng không muộn.

Quyên Nhi sẽ gật đầu để đáp lại.

Lý Hàn Thu ngồi xếp bằng xuống phía sau Quyên Nhi. Tay mặt chàng đặt vào huyệt mạch môn sau lưng nàng, thúc đẩy nội lực cuồn cuộn trút sang người nàng.

Quyên Nhi được nội lực hùng hậu của Lý Hàn Thu giúp sức, nàng điều động chân khí, và thân thể này dần dần hồi phục.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Quyên Nhi đột nhiên đứng lên quay đầu nhìn lại thì thấy trán Lý Hàn Thu ướt đẫm mồ hôi và đang nhỏ giọt.

Bất giác nàng buông tiếng thở dài nói:

- Tiện thiếp làm cho Lý huynh phải lao lực thái quá.

Nàng với tay xuống gầm giường lấy ra một cái hộp gỗ ôm vào lòng. Tay trái nàng lấy ra một tấm khăn mặt lau mồ hôi cho Lý Hàn Thu rồi khẽ hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh còn hành động được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên là được...

Chàng đứng dậy hỏi tiếp:

- Có việc gì vậy?

Quyên Nhi đưa cánh tay ra nói:

- Lý huynh đỡ cho tiện thiếp trở về phòng mình.

Lý Hàn Thu do dự một chút rồi dìu Quyên Nhi ra ngoài.

Phòng ngủ của Quyên Nhi ở gần phòng bệnh của tổ phụ nàng. Lý Hàn Thu nâng đỡ Quyên Nhi đẩy cửa tiến vào.

Trong cửa là một phòng khách nhỏ bé có đặt hai cái ghế mây và một chiếc bàn nhỏ.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh! Lý huynh đưa tiện thiếp vào phòng ngủ.

Lý Hàn Thu sửng sốt một chút nhưng chàng cũng theo lời đưa Quyên Nhi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ của Quyên Nhi nhỏ hẹp nhưng cách bài trí rất thanh nhã. Trong phòng toàn một màu lam nhạt. Cả nóc rèm cửa cũng đều căng bằng thứ vải màu này.

Quyên Nhi yếu lắm rồi phải ngồi tựa vào người Lý Hàn Thu.

Nàng nói rất khẽ:

- Lý huynh đặt tiểu muội lên giường.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng thương thế nàng rất trầm trọng không thể tự ý hành động được nữa rồi.

Chàng liền ẵm Quyên Nhi đặt lên giường, mở chăn ra đắp lên cho nàng.

Trong tay Quyên Nhi vẫn ôm cái hộp gỗ. Nàng từ từ đặt hộp xuống bên gối rồi chăm chú nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Tạ ơn Lý huynh! Trong một đêm Lý huynh đã hai phen cứu tiểu muội.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hiện giờ cô nương thấy thế nào?

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Thứ thuốc mà lão để lại...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Thuốc độc phải không?

Quyên Nhi đáp:

- So với chất độc khác thuốc này còn độc hơn nhiều. Uống vào rồi người dần dần thiếp đi, mê man bất tỉnh. Sau một giấc ngủ li bì khá lâu thân thể biến hóa, dần dần mất cả võ công.

Lý Hàn Thu chấn động tâm thần hỏi:

- Có hạng thuốc ghê gớm đến thế ư?

Quyên Nhi đáp:

- Đàm Dược Sư chế ra những thứ kỳ dược bí mật độc môn. Đã có lần lão nói chuyện với tiểu muội.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi hỏi:

- Nhưng cô nương đã uống thuốc đó vào rồi bây giờ biết làm thế nào?

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chà! Lão Đàm Dược Sư không thủ tín. Dĩ nhiên chúng ta không cần giữ tín nghĩa với hắn nữa.

Quyên Nhi thấy Lý Hàn Thu ra chiều xao xuyến, nàng liền mỉm cười nói:

- Lý huynh bất tất phải hoang mang. Tiểu muội đã có linh chi trị được.

Lý Hàn Thu nói:

- Linh chi tuy là vật hy hữu, ngàn năm khó thấy một lần. Nhưng chỉ có một thứ đó thì e rằng không đủ vị cho hữu hiệu.

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Nhưng trong hộp của tiểu muội không phải chỉ có một thứ linh chi mà thôi.

Lý Hàn Thu nghe nàng nói có vẻ chắc chắn, cũng yên tâm được một phần, liền hỏi:

- Xem chừng cô nương cũng có hiểu được ít nhiều về y đạo?

Quyên Nhi đáp:

- Người ta thường nói "Cửu bệnh thành lương y". tiểu muội tuy chẳng mắc bệnh lâu ngày, nhưng gia tổ bị bệnh mấy năm, thường được nghe Đàm Dược Sư bàn tới y đạo, tiểu muội quên mất nhiều rồi, nhưng cũng còn nhớ được một ít.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã vậy thì cô nương hãy uống dược vật này đi rồi sẽ nói. Cô nương không thể chết mà cũng không thể để mất võ công được.

Quyên Nhi gật đầu mở hộp ra.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thì chỉ thấy một trái đỏ tươi coi rất kỳ dị lớn bằng mắt mèo, đặt ở trong góc hộp. Ngoài ra còn mấy thứ cành xanh dài độ hai tấc. Chàng chắc đây là những cành cây linh chi.

Quyên Nhi thò những ngón tay nhỏ nhắn cầm lấy trái đỏ tươi ở trong hộp nắm bóp một lát rồi lại đặt xuống.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao cô nương không uống đi?

Quyên Nhi đáp:

- Đàm Dược Sư nói cho hay cây Linh chi phải sống lâu ngàn năm trở lên mới sinh ra mật. Lại một nghìn năm nữa mật mới biến thành trái đỏ tươi. Trái linh chi đỏ như vậy thì ít ra cây linh chi đó sống đã trên hai ngàn năm. Đây là một phần tinh túy của Linh Chi, nếu tiểu muội uống vào thì thật là tiếc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương định giữ nó làm chi?

Quyên Nhi đáp:

- Để chữa bệnh cho lệnh tổ phụ.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Cô này thật là một người chí hiếu. Cô đã nói vậy, ta không nên chen vào nữa.

Đột nhiên "binh" một tiếng. Cái hộp gỗ mà Quyên Nhi đang cầm trong tay rớt xuống đất.

Lý Hàn Thu thò tay ra nắm lấy tay nàng thì thấy ngón tay nàng lạnh toát khiến chàng kinh hãi vô cùng.

Trong lúc hoang mang chàng không kịp nghĩ gì nữa, thò tay ra lấy ngay trái hồng tươi bỏ vào miệng Quyên Nhi cho nàng nuốt xuống.

Trong hộp còn mấy thứ thuốc hoàn, nhưng chàng không hiểu về y dược nên không dám cho

nàng uống. Chàng liền đậy nắp hộp lại rồi đứng lên đi quanh trong nhà. Trong bụng nghĩ thầm:

- Nếu Lôi huynh về sớm thì thật hay!

Lý Hàn Thu đang nghĩ vơ vẩn, bỗng nghe Quyên Nhi nói ú ớ như người trong mộng. Sau chàng nghe rõ:

- Nóng quá! Nóng quá! Lại khát nước nữa!

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thì trong khuê phòng không thấy có bình nước nào hết. Chàng vội chạy xuống bếp bưng một bát nước lên. Mắt chàng nhìn vào Quyên Nhi bỗng giật nảy mình lên.

Quyên Nhi đầu óc tán loạn, hai tay ôm ngực, nàng lăn lộn trên giường, miệng vẫn kêu la.

- Nóng! Nóng quá! Nóng quá! Trời ơi! Khát nước đến chết!

Lý Hàn Thu nghĩ thầm kinh hãi tự nhủ:

- Té ra đều tại mình cho nàng uống trái linh chi. Nếu nàng không dừng lại được hay đi đến chỗ nguy hiểm thì tội mình thật là trầm trọng.

Bỗng nghe đánh "soạt" một tiếng! Quyên Nhi xé rách một mảnh áo để lộ màu da trắng như tuyết trước ngực nổi màu hồng.

Lý Hàn Thu buông tiếng thở dài, hốt hoảng chạy lại nâng Quyên Nhi dậy cầm bát nước ghé vào môi nàng.

Quyên Nhi khác nào ngựa ký đến bên dòng nước uống ừng ực một hơi hết cả bát lớn.

Quyên Nhi uống một bát nước lạnh vào rồi tâm thần mê loạn dường như có giảm đi một phần.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Quyên Nhi lại bắt đầu lăn lộn trên giường miệng la không ngớt:

- Khát nước! Khát nước!

Lý Hàn Thu lấy ba bát nước lạnh thật lớn, Quyên Nhi đều uống một hơi cạn sạch. Nhưng mỗi bát nước lạnh chỉ khiến cho nàng trấn tĩnh được một khoảnh khắc rồi lại bắt đầu lăn lộn kêu la.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Ta không thể nào hạn chế được sự khát nước cho nàng, nếu nàng uống nước mãi vào thì bụng chướng lên rất nguy hiểm.

Chàng đưa mắt nhìn Quyên Nhi lăn lộn trên giường, đâm ra chân tay luống cuống. Chàng đành thò tay phải ra điểm hai huyệt đạo Quyên Nhi.

Cử động này tuy khiến cho nàng yên tĩnh lại, nhưng Lý Hàn Thu cũng nhìn rõ nội tâm nàng đau khổ vô cùng! Chàng đành ngồi xuống cạnh giường để xem biến hóa.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu.

Quyên Nhi dần dần ngủ thiếp đi.

Lý Hàn Thu nghe tiếng nàng ngáy pho pho tựa hồ như một giấc ngủ ngon lành. Chàng mới hơi yên tâm thở phào một cái nhẹ nhõm rồi từ từ bước ra ngoài nhà đi tuần sát một vòng. Chàng vào cả giường bệnh ngó lão già một cái rồi mới trở về phòng.

Đến lúc mặt trời lặn, Lôi Phi cõng về một lão già râu bạc chạy thẳng lên nhà.

Lý Hàn Thu ra đón hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh đã về đấy ư?

Lôi Phi đặt lão già xuống lau mồ hôi trán rồi đáp:

- Ký đại phu đây y đạo tinh thâm chỉ vì tuổi già mà không muốn ra ngoài chữa bệnh. Tiểu huynh phải miễn cưỡng mãi mới mời được đại phu tới đây. Tiểu huynh mướn một cỗ kiệu nhỏ, nhưng đường lên núi càng lên cao càng hiểm trở, kiệu đi chậm quá nên tiểu huynh phải cõng đại phu.

Lý Hàn Thu nói:

- Trời ơi! Lôi huynh mà không trở về một lúc nữa Quyên cô nương tỉnh lại, thì tiểu đệ không biết xử trí làm sao.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Dường như đã xảy ra khá nhiều vấn đề hệ trọng phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Mới trong một đêm mà tiểu đệ tưởng chừng như lâu bằng mười năm.

Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gì vậy? Lý đệ thủng thẳng nói cho tiểu huynh nghe.

Lý Hàn Thu chờ Ký đại phu và Lôi Phi vào ngồi trong nhà khách rồi mới đem việc Đàm Dược Sư ra đi rồi trở lại. Lão tặng thuốc giải mà ra thuốc độc. Quyên Nhi ăn trái linh chi rồi như người điên, thuật lại một lượt.

Lôi Phi nghe chàng kể chuyện cũng chấn động tâm thần, thở dài nói:

- Xảy ra cục diện này bây giờ chỉ còn trôn vào sự cầu may. Chúng ta hãy đi coi Quyên cô nương rồi sẽ nói chuyện.

Y quay lại nhìn Ký đại phu hỏi:

- Lão trượng có mệt lắm không?

Ký đại phu lắc đầu đáp:

- Lão hán ư? Lão hán chưa được nghỉ một chút nào, thở không ra hơi vì mệt quá.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại phu thường đi đường có nghỉ lúc nào không?

Ký đại phu đáp:

- Lão hán tuổi già sức yếu. Nay phải một phen đi xa không ngừng bây giờ mệt quá rồi, phải nghỉ một giờ cũng chưa lại sức.

Lôi Phi nói:

- Ký đại phu! Ký đại phu có phải đi bước nào đâu?

Ký đại phu đáp:

- Lão hán tuy không phải đi bộ nhưng dầm nắng dãi gió một ngày với nửa đêm mà còn sống được đến bây giờ cũng là may đấy.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Vậy xin để đại phu hãy nằm nghỉ một thời gian chừng ăn xong bữa cơm.

Ký đại phu ngồi tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Hàn Thu hắng giọng khẽ nói:

- Lôi huynh! Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện.

Lôi Phi "ừ" một tiếng rồi từ từ bước ra ngoài nói:

- Lý đệ! Chúng ta tưởng lên đây nghỉ ngơi mấy bữa, nào ngờ lại gặp phải cơ sự này.

Lý Hàn Thu nói:

- Hỡi ơi! Trên chốn giang hồ lòng người nham hiểm thực không biết đâu để mà đề phòng. Tiểu đệ không bao giờ ngờ tới một vị danh y như Đàm Dược Sư lại là một nhân vật hiểm sâu đến thế.

Lôi Phi hạ thấp giọng xuống nói:

- Coi tình hình trước mắt, tiểu huynh e rằng còn có biến nữa. Chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn có biến gì nữa?

Lôi Phi đáp:

- Biến cố gì thì tiểu huynh không thể nói một cách cụ thể được. Có điều tiểu huynh đã tiên cảm như vậy mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chẳng lẽ lại không thấy một chút đầu mối gì ư?

Lôi Phi đáp:

- Kể ra thì trong lòng tiểu huynh cũng đã có chút manh mối, nhưng không dám quyết định.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có thể nói cho tiểu đệ nghe được chăng?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là được. Có điều tiểu huynh chưa nắm vững nội tình nên không muốn nói vội.

Lý Hàn Thu nói:

- Được lắm! Tiểu huynh cứ nói đi. Tiểu đệ xin giữ bí mật là xong.

Lôi Phi nói:

- Nếu tiểu huynh suy tính không lầm thì biến cố này là ở trên mình tổ phụ của Quyên Nhi.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Có phải Lôi huynh muốn nói về thân thế Du Bạch Phong lão tiền bối kia không?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh mới đem lòng hoài nghi mà thôi, hay hơn hết là Lý đệ khi gặp cơ hội thuận tiện nên nhắc Quyên cô nương một câu. Lý đệ hỏi nàng xem còn nhớ được ám ký trong mình tổ phụ nàng không?

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày thanh kiếm lên, cặp mắt sáng rực hỏi:

- Đúng rồi! Du Bạch Phong tiền bối chắc không phải là nhân vật để Đàm Dược Sư an bài một cách dễ dàng như vậy.

Lôi Phi nói:

- Có nhiều việc người đương cuộc thường mê muội mà kẻ bàng quan sáng suốt. Nhưng việc này trọng đại quá, chúng ta không nên hấp tấp, phải tìm thời cơ đích đáng hãy thức tỉnh Quyên cô nương. Hay hơn hết là đừng để nàng nhìn thấy dấu vết mình có ý nhắc nhở cô.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Hiện giờ Quyên cô nương có được bình yên vô sự hay không cũng khó lòng biết trước.

Lôi Phi nhăn nhó cười nói:

- Nếu Quyên cô nương không thể tỉnh táo lại thì lại càng rắc rối cho chúng ta lắm đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Việc gì mà rắc rối?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Quyên cô nương không tỉnh táo lại thì lão Đinh Bội và Tiểu Nguyệt về đây sẽ sinh lòng ngờ vực chúng ta. Khi đó có giải thích họ cũng không tin mình được.

Lý Hàn Thu ngẩn người ra một lúc rồi nói:

- Đúng thế! Dù chúng ta có nói rõ những việc xảy ra e rằng bọn họ cũng không cho là thật...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đó là một vụ không còn cách nào giải thích được. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu trông chiều trời nói:

- Thời giờ đã đến rồi. Chúng ta hãy mời Ký đại phu đi coi bệnh tình Quyên cô nương rồi sẽ tính.

Hai người lại vào nhà khách thấy Ký đại phu vẫn tựa lưng vào ghế mà ngủ.

Lý Hàn Thu lại gần lay gọi:

- Đại phu tỉnh chưa?

Ký đại phu giương cặp mắt lên nhìn, khẽ hắng giọng một tiếng rồi khẽ hỏi:

- Đi coi bệnh phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ mời đại phu hãy đi coi bệnh cho một vị cô nương trước.

Ký đại phu đứng dậy nói:

- Lão hán trong bụng đói lắm rồi!

Lôi Phi hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Đại phu đi coi bệnh xong, bọn tại hạ sẽ xuống bếp làm cơm cho đại phu xơi.

Lý Hàn Thu đi trước dẫn đường cho Ký đại phu cùng Lôi Phi.

Ba người vào thẳng khuê phòng Quyên Nhi.

Quyên Nhi nằm trên một cái giường gỗ, đắp chăn bông.

Ký đại phu thò tay ra mở chăn lên khẽ hỏi:

- Cô này bị bệnh bao lâu rồi.

Lý Hàn Thu đáp:

- Y mới mắc bệnh bữa này, dường như trúng độc thì phải.

Ký đại phu ồ lên một tiếng rồi không hỏi gì nữa. Lão thò tay ra đặt ba ngón. Ngón trỏ, ngón giữa và ngón mô gianh lên cổ tay Quyên Nhi để coi mạch. Hai mắt lão nhắm lại và lắc đầu hoài. Miệng lẩm bẩm những gì nghe không rõ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Ký đại phu đột nhiên đặt tay Quyên Nhi xuống nói:

- Lạ quá!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại phu thấy thế nào?

Ký đại phu đáp:

- Người thường mắc bệnh thì hiển nhiên ra mạch lạc. Mạch lạc hư nhược bất lực. Nhưng vị Quyên cô nương này lại khác hẳn, tựa hồ nguyên khí sung túc, không dung nạp một thứ bệnh nào vào trong người.

Chương 81 - Con bệnh cũng có người đánh tráo

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bệnh này cách chữa thế nào?

Ký đại phu đáp:

- Dẫn nguyên thần tản ra để mình dùng.

Lão trầm ngâm một chút rồi tiếp:

- Dường như ngoài cách dùng thuốc. Còn biện pháp khác nữa, nhưng lão phu chỉ biết bốc thuốc mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại phu! Chuẩn bị dùng thuốc gì bây giờ?

Ký đại phu đáp:

- Dùng thang "Tiêu Nguyên Giảm Nhiệt" khiến cho luồng nguyên thần trong bụng y không lưu hành phải tiêu tan ra kinh mạch mới được. Rồi sau sẽ châm chước dùng thuốc.

Lôi Phi lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Tại hạ hiểu rồi! Tại hạ hiểu rồi!

Ký đại phu chau mày hỏi:

- Các hạ hiểu cái gì?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ hiểu bệnh thế có liên quan đến vị cô nương này...

Ký đại phu hỏi:

- Thế thì làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Nên dẫn đạo cho luồng chân khí chứa chất trong nội phủ cô lưu hành ra chỗ khác.

Ký đại phu vỗ đùi đánh đét một cái rồi nói:

- Phải rồi! Có điều lão phu không làm được như vậy.

Lôi Phi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Tiểu huynh cùng Ký đại phu đây hãy lui ra trước. Còn Lý đệ ở lại đây thi triển phương

pháp đạo cho cô thử xem phần nguyên khí bế tắc ở trong nội phủ vì quá dư dật có thể đưa ra kinh mạch được không?

Lý Hàn Thu ngần ngừ đáp:

- Cái đó... Tiểu đệ e rằng có điều không tiện.

Lôi Phi hỏi:

- Bây giờ công cuộc cứu người là khẩn yếu. Sao Lý đệ còn nghĩ đếm mối hiềm nam nữ?

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Để tiểu đệ thử coi. Bất luận có thành công hay không thì cũng chỉ trong thời gian chừng ăn xong bữa cơm là tiểu đệ sẽ ra báo cáo với hai vị.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ nên cẩn thận và phải nhẫn nại, đừng có nóng nảy mới được.

Lý Hàn Thu gật đầu. Chàng đi tới trước giường Quyên Nhi nâng nàng ngồi dậy. Chàng ngồi xếp bằng phía sau nàng rồi ngấm ngầm để vận sinh khí từ từ đưa tay mặt ra đặt vào huyệt mạch môn Quyên Nhi.

Lôi Phi khẽ gật đầu rồi từ từ lui ra. Y khẽ hỏi Ký đại phu:

- Đại phu! Quyên cô nương đây mắc phải chứng bệnh gì?

Ký đại phu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Nhà có tiền nhiều xài lắm đồ bổ nên mới có triệu chứng này, nhưng phần nhiều là người lớn tuổi mới mắc chứng trầm trệ này!

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Quyên cô nương đây hãy còn nhỏ tuổi, chắc không phải vì ăn uống nhiều đồ bổ.

Lôi Phi hỏi:

- Thế thì vì lẽ gì cô ta lại mắc chứng đó?

Ký đại phu đáp:

- Lão phu cũng lấy làm kỳ. Có thể là cô đi vào chốn sơn dã ăn lầm phải thứ trái cây kỳ dị.

Lôi Phi nghĩ thầm:

- Xem chừng vị Ký đại phu này quả là một tay học rộng.

Hai người bên ngoài chờ đợi một lúc thì thấy Lý Hàn Thu mồ hôi nhễ nhại ở trong phòng đi ra.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ thấy thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Xem chừng cũng có chút tiến triển. Trong nội phủ y tựa hồ có luồng nguyên khí quá mạnh chạy như thiên mã hành không, khó lòng kiềm chế lại được.

Ký đại phu nói:

- Không sao đâu! Chỉ cốt làm sao cho cô chuyển khí vào kinh mạch từ từ là được.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ nghĩ một lúc rồi lại làm phen nữa thử coi.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Bây giờ chúng ta hãy đi coi bệnh tình ông già xem sao.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ xin dẫn đường.

Rồi chàng đi trước.

Ba người vào phòng bệnh. Ký đại phu đưa tay ra bắt mạch ở tay mặt Du Bạch Phong.

Hồi lâu lão vẫn không nói nửa lời.

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Đại phu! Đại phu coi bệnh tình lão thế nào?

Ký đại phu lắc đầu đáp:

- Lão phu chưa coi ra được, bệnh thế ông này rất lạ.

Lôi Phi hỏi:

- Đại phu thấy thế nào?

Ký đại phu hỏi lại:

- Có phải y mắc bệnh lâu rồi không?

Lôi Phi đáp:

- Ông bị bệnh đã mấy năm nay.

Ký đại phu hỏi:

- Trong khoảng thời gian đó có mời ai đến coi chưa?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là có. Hơn nữa lại là một vị danh y.

Ký đại phu "ồ" lên một tiếng rồi hỏi lại:

- Vị đại phu nổi danh đó nói thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Y cũng nói như đại phu là không hiểu bệnh tình thế nào.

Ký đại phu tức mình nói lại:

- Ai bảo lão phu không biết bệnh tình y.

Lôi Phi nghĩ bụng:

- Hay lắm! Vị Ký đại phu này tuy tuổi đã già mà vẫn còn tính hiếu thắng. Vậy ta phải nói khích lão mấy câu mới được.

Y nghĩ vậy rồi hỏi:

- Đại phu nói vậy thì đã hiểu bệnh tình rồi ư?

Ký đại phu gật đầu đáp:

- Coi mạch thì xem ra rồi nhưng lại là một điều không thể thế được.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi khẽ nói:

- Xin đại phu cứ xem theo đạo mà nói! Bọn tại hạ xin rửa tai mà nghe đây.

Ký đại phu nói:

- Cô nương kia thực mà hóa hư còn ông già này thì hư mà hóa thực...

Rồi lão nhắm mắt lắc đầu một hồi, nói tiếp:

- Cứ theo y đạo mà nói thì bệnh này cái không đủ nhiều hơn cái có thừa. Cô nương kia cần phải theo phương pháp đại tả còn ông già này lại phải đại bổ mới xong. Vì thế mà lão phu có điều nghĩ không ra.

Lôi Phi nói:

- Đại phu nói rất đúng đạo lý. Ông già này mấy mươi năm nay nằm liệt giường ăn uống rất ít thì dĩ nhiên cần phải đại bổ.

Ký đại phu nói:

- Nó khó là ở chỗ phải trị khỏi bệnh rồi mới bổ được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Như vậy là lão mắc bệnh gì?

Ký đại phu đáp:

- Dường như lão trúng độc.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi lại:

- Trúng độc ư?

Ký đại phu đáp:

- Đúng thế! Một thứ chất độc rất kỳ quái khiến cho lão mê man bất tỉnh suốt ngày.

Lôi Phi ngấm ngầm gật đầu nghĩ bụng:

- Xem chừng vị đại phu này về y đạo thật có chỗ hơn người.

Bỗng nghe Lý Hàn Thu nói:

- Đại phu! Đã coi ra là lão trúng độc thì có nên giải độc cho lão không?

Ký đại phu nói:

- Cái đó lão phu không làm được?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Ký đại phu đáp:

- Trừ phi các vị tìm ra chút cặn bã về chất độc, bằng không thì lão phu chẳng có cách nào biết lão trúng chất độc gì? Làm sao mà bốc thuốc được?

Lôi Phi thở dài nói:

- Bệnh này thế nào cũng phải chữa cho xong. Nếu đại phu không thể chữa xong trong một thời gian ngắn thì đành phải lưu đại phu ở lại mấy ngày.

Ký đại phu kinh hãi hỏi:

- Các hạ bảo sao?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tại hạ đại phu cần một tháng mới chữa khỏi thì lưu đại phu lại một tháng. Trường hợp cần phải hàng năm cũng khuất giá hàng năm.

Ký đại phu lại hỏi:

- Nếu lão phu không chữa khỏi được bệnh nhân thì làm thế nào.

Lôi Phi cười đáp:

- Trường hợp này chẳng thể nào có được mà có ra chăng nữa cũng đành vĩnh viễn lưu đại phu ở đây.

Ký đại phu biến sắc nói:

- Lão phu chỉ thấy người ta cưỡng ép trong việc mua bán chứ chưa từng thấy ai cưỡng ép thầy

lang phải chữa bệnh bao giờ.

Lôi Phi đứng dậy nói:

- Đại phu thử nghĩ coi. Nơi đây là chốn sơn lâm cùng cốc ít có dấu vết chân người...

Y chưa dứt lời đã trở gót quay đi ra.

Ký đại phu trông bóng sau lưng Lôi Phi thở phào một cái.

Lão lại đưa mắt nhìn bệnh nhân nằm trên giường mà ngơ ngẩn xuất thần.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Đại phu bất tất phải quan tâm. Xin cứ hết lòng cứu trị. Bọn tại hạ xin đối đãi với đại phu một cách rất trung hậu.

Chàng nói xong cũng đứng dậy bỏ đi.

Lôi Phi đã đứng chờ ở ngoài nhà. Y vẫy tay vời Lý Hàn Thu lại nói:

- Lý đệ! Ký đại phu là một ông lang giỏi đấy! Thực ra lão rất tinh thâm y đạo. Chúng ta phải dùng phương pháp bức bách lão để lão tìm ra phương pháp. Bây giờ Lý đệ hãy vào coi Quyên cô nương xem ngoài nầy để mặc tiểu huynh trông coi.

Lý Hàn Thu gật đầu rồi chạy vào phòng Quyên cô nương. Chàng thấy nàng ngồi trên giường đang giương cặp mắt lên mà nhìn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương tỉnh rồi ư?

Quyên Nhi khẽ gật đầu, muốn nói lại thôi.

Lý Hàn Thu coi nàng có vẻ đau đớn rất khó chịu, thì chàng chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Phải rồi! Bây giờ nàng vẫn chưa có cách nào làm cho linh quả thần diệu kia biến hóa thành nguyên khí, để dẫn vào kinh mạch. Vậy ta phải giúp nàng một tay.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi nói:

- Để tại hạ giúp cô nương một tay.

Rồi chàng đỡ Quyên Nhi dậy, ngồi xếp bằng ở phía sau, đưa ta mặt đặt lên lưng nàng, ngấm ngầm đề tụu chân khí. Một luồng khí nóng từ từ trút vào huyệt mạch môn trong người nàng.

Không hiểu thời gian đã trôi qua bao lâu.

Lý Hàn Thu mệt nhoài trán toát mồ hôi. Chàng mới nghe thấy Quyên Nhi thở phào một cái nói:

- Đa tạ Lý huynh.

Lý Hàn Thu dừng tay lại hỏi:

- Đã được chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Xong rồi! Chân khí đã đi vào kinh mạch. Tiểu muội có thể ngồi xếp bằng điều dưỡng bất tất Lý huynh phải lao thần nữa.

Lý Hàn Thu cất tay ra lau những giọt mồ hôi trên trán rồi bước xuống giường nói:

- Xin cô nương hãy ngồi điều dưỡng...

Quyên Nhi đột nhiên nhớ tới Lôi Phi liền hỏi:

- Còn vị Lôi huynh đã về chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Y về rồi.

Quyên Nhi lại hỏi:

- Có mời được thầy lang nào về không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Y có dẫn theo một vị Ký đại phu đưa về.

Quyên Nhi hỏi:

- Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt đã thấy đâu chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chưa thấy họ về.

Quyên Nhi nói:

- Nếu vậy thì nhất định họ bị mắc vào cạm bẫy của Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu nói:

- Kể ra hãy còn nhiều chuyện, nhưng cần chờ cô nương tỉnh táo tâm thần rồi mới quyết định được. Vậy cô nương hãy ngồi điều dưỡng để lát sau mạnh hẳn sẽ nói chuyện.

Quyên Nhi tuy trong lòng nóng biết nội tình nhưng nàng cũng tự hiểu lúc này chưa nên nói nhiều, nên cố nhẫn nại, tươi cười gật đầu rồi nhắm mắt lại.

Lý Hàn Thu hạ thấp giọng xuống nói:

- Cô nương hãy ngoan ngoãn ngồi nghỉ nghe.

Rồi chàng len lén rút lui.

Lôi Phi đón chàng khẽ hỏi:

- Thương thế Quyên cô nương ra sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dường như đã khá nhiều.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Nếu vậy thì may quá. Bây giờ chúng ta có một việc rất khẩn yếu là phải bảo vệ cho họ được an toàn.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Lão Đàm Dược Sư đi rồi rất có thể còn trở lại.

Lôi Phi nói:

- Có khi hắn không trở lại nữa. Dù sao chúng ta cũng phải chuẩn bị...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trong lòng tiểu huynh vẫn băn khoăn về chuyện này nhưng không dám nói ra sợ Lý đệ không yên tâm mà còn có ảnh hưởng đến Ký đại phu. Nếu lão mà sinh lòng khiếp sợ thì y thuật kém bề chuẩn đích. Đó là một sự rất phiền. Nhưng bây giờ thì không cần nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao lại không cần?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Môn Thất Tuyệt Ma Kiếm của Lý đệ đủ để đối phó với Đàm Dược Sư lúc này chúng ta còn phải chiếu cố cho Quyên cô nương, một mặt phải trông mong cho Du Bạch Phong thì khó lòng tránh khỏi tình trạng được chỗ nọ bỏ chỗ kia. Vì vậy mà tiểu huynh rất lo âu. Bây giờ Quyên cô nương đã tỉnh táo lại có rất hy vọng phục hồi nguyên lực, thì dĩ nhiên chúng ta không cần phải băn khoăn nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Lôi Phi đáp:

- Bây giờ ư? Chúng ta ngồi xuống đây nghĩ một lúc đừng đến quấy nhiễu Ký đại phu để lão trông coi bệnh cho kỹ càng, lẳng lặng suy nghĩ. Mình hãy chờ thần trí Quyên cô nương phục hồi như cũ để cô chứng thực những mối nghi ngờ trong lòng chúng ta.

Lý Hàn Thu ngửng đầu trông chiều trời nói:

- Nếu mọi việc đều thuận lợi thì chỉ trong vòng hai giờ là cô có thể phục hồi như cũ.

Lôi Phi cười nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ nhẫn nại mà chờ. Bất luận Quyên cô nương bao giờ tỉnh lại được cũng

không sao.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Xem chừng Lôi huynh đã vững tâm lắm rồi thì phải?

Lôi Phi cười khanh khách đáp:

- Thời khắc khẩn trương đã qua rồi thì làm gì mà chẳng vững tâm.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chờ đợi.

Không biết thời gian đã trôi qua được bao lâu.

Đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại làm kinh động hai người.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thấy Ký đại phu tay đang vịn tường vách chân bước chệnh choạng tiến lại.

Lý Hàn Thu vội chạy đến đỡ lão hỏi:

- Đại phu làm sao thế?

Ký đại phu đáp:

- Lão phu đói quá rồi!

Lý Hàn Thu nói:

- Xin đại phu hãy ráng nhẫn nại một lúc, tại hạ lập tức xuống bếp tìm đồ nấu nướng cho đại phu dùng.

Ký đại phu đưa tay lên nói:

- Lão phu... Lão phu đã nghĩ ra cách giải độc rồi.

Lôi Phi cũng lật đật chạy lại hỏi:

- Đại phu nghĩ ra được biện pháp gì?

Ký đại phu đáp:

- Nếu có linh chi thảo dược thì chỉ thêm hai vị thuốc là có thể giải trừ được chất độc.

Lão thở hồng hộc nói tiếp:

- Bằng không tìm được cỏ linh chi thì chỉ còn cách "dĩ độc công độc"

Lôi Phi nói:

- Lý đệ! Lý đệ hãy nâng đỡ đại phu để tiểu huynh tìm làm thức ăn.

Bỗng nghe Ký đại phu nói tiếp:

- Phép "dĩ độc công độc" tuy lão phu hiểu nhưng chưa dùng tới bao giờ. Lão phu chỉ có thể lấy

miệng nói thì được chứ không thể ra tay điều chế.

Lý Hàn Thu nói:

- Xin đại phu hãy nghỉ ngơi một lúc. Chúng ta ăn uống xong rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn.

Ký đại phu nói:

- Đúng thế! Lão phu thấy đói bụng quá rồi.

Chỉ trong khoảng khắc Lôi Phi bưng lên một bát canh miến.

Ký đại phu ăn xong bát miến rồi nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, sau lão mở bừng mắt ra nói:

- Về biện pháp "Dĩ độc công độc" là điều chế mấy thứ độc vật để cho lão uống.

Lôi Phi hỏi:

- Không hiểu những chất độc đó có làm chết người không?

Ký đại phu đáp:

- Dĩ nhiên là có thể. Nhưng trừ biện pháp đó, lão phu không còn cách nào khác.

Lôi Phi khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Đại phu bất tất phải hoang mang. Thuốc chỉ chữa được cho người không chết. Đại phu cứ yên tâm và hết lòng điều trị cho. Bọn tại hạ có con mắt hiểu biết, quyết chẳng làm gì khó dễ cho đại phu.

Ký đại phu hỏi:

- Có thật thế không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là thật.

Ký đại phu hỏi:

- Hay lắm! Các hạ còn hỏi gì nữa?

Lôi Phi hỏi:

- Đại phu có xác định là ông già đó có bị trúng độc không?

Ký đại phu đáp:

- Nhất định không lầm.

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng có kẻ cho ông uống một thứ thuốc độc mãn tính khiến ông suốt ngày mê man trên giường không tỉnh lại được?

Ký đại phu đáp:

- Cái đó các vị thử tự hỏi lại mình coi. Đã là người chữa bệnh vì lẽ gì lại cho người ta uống thuốc độc?

Lôi Phi nói:

- Bất quá tại hạ hỏi vậy mà thôi...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu bọn tại hạ tìm được bã thuốc, đại phu có thể coi ra lão uống phải thuốc độc gì không?

Ký đại phu gật đầu đáp:

- Nếu các vị tìm được bã thuốc thì dĩ nhiên lão phu phải coi ra.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Đại phu hãy nhắm mắt nghỉ một lúc nữa.

Y nói rồi đi ra ngoài vẫy tay một cái. Lý Hàn Thu cũng theo ra hỏi:

- Lôi huynh có điều chi sai khiến?

Lôi Phi đáp:

- Bây giờ chúng ta chẳng làm gì được, cần phải chờ Quyên cô nương tỉnh táo lại rồi sẽ thương nghị. Vậy Lý đệ đi chiếu cố cho Quyên cô nương còn tiểu huynh ở ngoài này coi chừng.

Lý Hàn Thu gật đầu trở gót đi vào trong phòng Quyên cô nương.

Quyên Nhi đang vận khí điều dưỡng. Nàng ngó thấy Lý Hàn Thu nở một nụ cười e lệ nói:

- Đa tạ Lý huynh!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương đã tỉnh táo chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Tỉnh táo rồi. Toàn là nhờ ân Lý huynh trợ giúp.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy thì hay lắm. Bọn tại hạ đang rất lấy làm lo lắng.

Quyên Nhi hỏi:

- Có việc chi vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô nương hãy coi kỹ xem ông già nằm giường bệnh kia có đúng là lệnh tổ không?

Quyên Nhi sửng sốt. Nàng ở trên giường bước ngay xuống chạy đến phòng bệnh của gia gia. Đến hơn năm nay tựa hồ không bao giờ cô nghĩ đến chuyện này. Chợt nghe Lý Hàn Thu nhắc tới trong lòng cô không khỏi kinh hãi vô cùng!

Lý Hàn Thu đi đến ngoài phòng, chàng e có điều bất tiện, nên không theo vào.

Chỉ trong khoảnh khắc, Quyên Nhi chạy ra sắt mặt đã biến đổi:

- Chúng ta bị gạt hết rồi.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Cô nương hãy trấn tĩnh lại một chút chuyện này thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Người này diện mạo, tầm vóc đều giống gia gia nhưng lại không phải.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lúc mới mắc bệnh thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng là lão nhân gia. Nhưng không biết họ đem đi bao giờ và đổi người khác vào.

Lý Hàn Thu nói:

- Đối với một người bệnh liệt giường mấy năm thì ai còn nghĩ đến chuyện này...

Chương 82 - Cuộc điều tra lai lịch bệnh nhân

Lý Hàn Thu ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Bây giờ có một việc trọng yếu nhất là chúng ta trước hết hãy chứng minh lệnh tổ sống chết thế nào? Hiện tại ở đâu?

Quyên Nhi khẽ đáp:

- Trừ Đàm Dược Sư chỉ còn một người duy nhất có thể đánh tráo gia tổ phụ được là Tiểu Nguyệt mà thôi.

Lôi Phi từ từ bước tới ngó Quyên Nhi hỏi:

- Quyên cô nương! Cô nương đã phát hiện ra điều chi?

Quyên Nhi đáp:

- Bệnh nhân không phải là gia gia (ông) của tiện thiếp.

Lôi Phi khẽ nói:

- Bây giờ tạm thời chúng ta không nên tiết lộ việc này ra ngoài mà phải đối phó một cách kín đáo.

Quyên Nhi hỏi:

- Đối phó bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Việc thứ nhất là phải điều tra cho biết rõ lệnh tổ có còn sống ở nhân gian không...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn ở nhân gian thì ở đâu? Nếu lão nhân gia đã gặp điều bất hạnh thì phải kiếm ra hung thủ đã hại lão nhân gia là ai?

Quyên Nhi đáp:

- Hung thủ nhất định là Đàm Dược Sư, bất tất phải điều tra nữa.

Lôi Phi đáp:

- Hoặc giả bên trong còn có điều ngoắt ngoéo, cô nương phải cố gắng bình tĩnh lại mới được.

Quyên Nhi sa lệ buồn rầu nói:

- Mấy năm nay tiện thiếp đã bị ma chiết cơ hồ thành trơ như gỗ có điều hiện giờ tiện thiếp đã hiểu rõ việc đời.

Lôi Phi nói:

- Vậy thì hay lắm! Trước hết cô nương hãy nghĩ lại từ khi lệnh tổ mắc bệnh đã trải qua những chỗ nào khả nghi, rồi chúng ta căn cứ vào đó mà mở cuộc điều tra.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Lúc gia tổ mới mắc bệnh thì tiện thiếp hãy còn nhỏ tuổi. Chính tiện thiếp đã trông nom thuốc thang. Khi đó thì đúng là tổ phụ tiện thiếp không còn ai nữa. Về sau bệnh thế ngày một trầm trọng, nằm liệt giường không dậy được nên nhiều phen thay đổi người phục vụ.

Lôi Phi đưa tay ra nói:

- Vậy là đủ rồi. Đó là một mấu chốt rất trọng yếu.

Quyên Nhi lau nước mắt phấn khởi tinh thần hỏi:

- Mấu chốt gì?

Lôi Phi nói:

- Cô nương thử nghĩ kỹ xem lần thứ nhất lệnh tổ lúc ngất đi có những ai ở hiện trường.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Lúc đó có Đàm Dược Sư, Đinh Bội. Còn tiện thiếp và Tiểu Nguyệt ở bên ngoài. Vừa nghe Đinh Bội hô hoán lên tiệp thiếp chạy vào ngay.

Lôi Phi hỏi:

- Từ lần ấy lệnh tổ mê đi rồi không tỉnh lại nữa phải không?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Chính thế!

Lý Hàn Thu nói:

- Đàm Dược Sư là người đáng ngờ hơn hết.

Lôi Phi nói:

- Có một điều tại hạ nghĩ mãi mà không sao hiểu được.

Quyên Nhi hỏi:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Người kia tại sao lại đổi lệnh tổ trong khi người đang mắc bệnh triền miên mà không hại lão nhân đi cho rồi? Họ thay đổi cách này có mục đích gì?

Y thở phào một cái rồi tiếp:

- Họ đổi lão gia đem đi đâu? Với dụng ý gì?

Quyên Nhi đột nhiên nghiến răng đáp:

- Lần này tiện thiếp đi lấy linh chi cho hắn, trong lòng đã sinh mối hoài nghi. Vì thế mà lúc nào tiện thiếp cũng lưu ý để bảo tồn những cái tinh túy của linh chi. Gia tổ bị người thay đổi e rằng đã mấy năm rồi. Nếu tra xét từ đầu thì e rằng không biết bắt tay từ đâu. Chỉ còn một biện pháp duy nhất là lấy đào đổi mận.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lấy đào đổi mận là một việc rất đúng, không hiểu cô nương đã có đối tượng chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Dĩ nhiên là có.

Lôi Phi hỏi:

- Là Đàm Dược Sư phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Chính hắn.

Lôi Phi nói:

- Nhưng chúng ta không có một chứng cứ gì.

Quyên Nhi đáp:

- Đêm qua hắn đến tập kích. Đó là chứng cứ.

Lôi Phi lấy ngón tay vạch xuống đất, trầm ngâm không nói gì nữa.

Quyên Nhi hỏi:

- Lôi huynh có đồng ý không?

Lôi huynh đáp:

- Tại hạ nhận thấy chúng ta trước hết phải tìm cách dò xét trước xem lệnh tổ có còn sống không đã. Rồi sau đó quyết định chủ ý. Lão gia mà còn sống thì chúng ta tìm kế cứu lão gia. Vạn nhất lão gia đã chết rồi thì việc báo thù mới là quan trọng.

Quyên Nhi hỏi:

- Làm thế nào để điều tra cho biết được.

Lôi Phi đáp:

- Chỉ có hai biện pháp.

Quyên Nhi hỏi:

- Hai biện pháp đó thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Một là hỏi người bệnh giả mạo làm lệnh tổ may cũng có thể tìm ra được chút manh mối nào chăng. Cách thứ hai là trực tiếp đàm phán với Đàm Dược Sư. Lúc đàm phán dĩ nhiên chúng ta phải có chút tâm cơ và kỹ xảo mới được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo lời Lôi huynh thì Lôi huynh cũng tin chắc Đàm Dược Sư là hung thủ hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Việc Đàm Dược Sư tham dự vào vụ này đã rõ ràng lắm rồi. Quan điểm của tiểu huynh chỉ có chỗ bất đồng với hai vị là không muốn trỏ mặt ngay Đàm Dược Sư là hung thủ.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý thuyết của Lôi huynh mỗi lúc một phức tạp hơn. Phải chăng Lôi huynh muốn nói Đàm Dược Sư cùng nhiều người khác liên hiệp với nhau để gia hại tổ phụ của tiện thiếp phải không?

Lôi Phi đáp:

- Theo chỗ của nhận xét của tại hạ chính là thế đó.

Lý Hà Thu nói:

- Nhận xét của tiểu đệ cùng Lôi huynh có chỗ bất đồng là trường đại họa này gây ra bởi Đàm Dược Sư nhân lúc hắn nỗi lòng tham.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Dĩ nhiên Lý đệ cũng cao kiến. Có điều tiểu huynh muốn đưa nhận xét của mình ra trước cho hai vị nghe. Nếu hai vị thấy có chỗ nào không ổn thì chúng ta nghiên cứu lại.

Quyên Nhi nói:

- Được rồi! Lôi huynh hãy nói đi!

Lôi Phi nói:

- Nếu giả tỷ cá nhân Đàm Dược Sư nổi tham tâm trong lúc nhất thời dĩ nhiên hắn càng bí mật càng hay và hắn đã thi độc kế sớm hơn để đánh thuốc độc hạ sát tổ phụ của Quyên cô nương. Sao hắn còn kéo dài đến ngày hôm nay?

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lôi huynh nói vậy cũng có lý.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh cũng nghĩ rằng Đàm Dược Sư cũng biết rõ vụ bí mật này chẳng thể nào bịt kín vĩnh viễn được, tất có một ngày kia bị Quyên cô nương phát giác. Như vậy, lão có nhất thời nảy lòng

tham đã hạ độc thủ sớm đi có phải là thần không hay quỷ không biết?

Lý Hàn Thu và Quyên Nhi đưa mắt nhìn nhau lẩm nhẩm gật đầu.

Lôi Phi nói:

- Nhân thế mà chúng ta phải thí một phen tâm lực tìm cho ra chân tướng mới được. Công việc đầu tiên hiện giờ xin cô nương hãy tìm cách điều tra những cặn bã chất thuốc đưa cho Ký đại phu coi. Nếu tìm ra được chất giải độc cho bệnh nhân tinh thần tỉnh táo lại một lúc, chúng ta chỉ cần lão tỉnh một khắc để nói rõ những điều bí mật trong lòng là đủ rồi.

Quyên Nhi nói:

- Được rồi! Tiểu muội xin đi kiếm.

Đoạn nàng lẹ gót bước đi.

Lôi Phi chú ý nhìn Quyên Nhi cho đến khi nàng ra khỏi rồi mới khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Lý đệ, Quyên cô nương đã phục nguyên hoàn toàn chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó tiểu huynh cũng không rõ.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ hãy theo sau để ngấm ngầm bảo vệ cho cô.

Lý Hàn Thu vâng lời hấp tấp đi ngay.

Chỉ trong khoảnh khắc, Lý Hàn Thu và Quyên Nhi đã quay về sảnh đường, Quyên Nhi dùng một tấm khăn gói khá nhiều bã thuốc để lên bàn nói:

- Đây là dược vậy mà bệnh nhân uống những ngày sau cùng.

Lôi Phi mời Ký đại phu lại coi, nói:

- Đại phu thử nghiệm xem. Về mặt thuốc thang bọn tại hạ không hiểu chi hết.

Ký đại phu thắp nến soi vào chỗ bã thuốc tra xét rất kỹ.

Lão tra xét đến một giờ vẫn chưa tìm ra vật gì khả nghi.

Lý Hàn Thu không nhịn được nữa cất tiếng hỏi:

- Đại phu! Đại phu có thấy gì khả nghi không?

Ký đại phu lắc đầu đáp:

- Chưa thể xác định được. Có thể lão phu đã nhìn thấy hai vật khả nghi.

Lôi Phi hỏi:

- Đại phu bảo sao?

Ký đại phu đáp:

- Còn phải kiếm thêm một vị nữa mới đủ chứng minh, vì phải ba thứ hiệp một phối hợp với nhau khiến cho người ta trúng độc.

Lôi Phi nói:

- Ba thứ mà tìm được hai như thế là thành công khá rồi.

Ký đại phu nói:

- Nhưng lão phu cần tìm ra vị chính. Nếu không tìm ra được vị chính đó thì hai vị này có một tác dụng khác. Và như vậy không thể chứng minh họ có ý dùng độc.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi Lôi Phi:

- Lôi huynh! Đàm Dược Sư là tay đáo để, e rằng hắn dùng độc một cách khác chứ không cần cho vào thuốc uống thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Hắn không ở đây suốt ngày được, vì hắn còn sai Quyên cô nương đi làm việc khác nên không thể dùng thuốc quá nặng để làm cho lão nhân gia chết. Như vậy, hắn hòa vào thuốc một ít dược vật mê hồn làm cho lão suốt ngày hôn mê bất tỉnh. Ký đại phu đã kiếm ra được hai vị phụ chỉ còn thiếu một vị chính khác chắc tìm ra cũng không khó.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên Ký đại phu lắc đầu lên tiếng:

- Tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi!

Lôi Phi khẽ đằn hắng một tiếng rồi hỏi:

- Đại phu! Đại phu có thể nói kỹ cho bọn tại hạ nghe được chăng?

Ký đại phu gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên là được. Các vị chưa đọc sách thuốc lão phu bất tất phải nói đến dược vật này xuất xứ ở đâu chỉ cần nói rõ tác dụng của nó. Ba thứ dược vật này, để riêng rẽ thì mỗi thứ có một tác dụng khác nhau nhưng cả ba kết hợp lại thì thành một chất độc rất kỳ quái. Cứ uống vào là hôn mê bất tỉnh.

Lôi Phi hỏi:

- Một tễ thuốc có hiệu lực với thời gian bao lâu?

Ký đại phu đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Nó còn tùy thuộc vào chỗ dùng nhiều hay ít, lại còn theo thể lực của từng bệnh nhân mới quyết định được. Theo thông thường thì có thể khiến cho người ta hôn mê trong khoảng ba ngày.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi tiếp:

- Đại Phu! Đại phu có thể giải trừ dược vật cho bệnh nhân tỉnh táo lại được không?

Ký đại phu gật đầu đáp:

- Có thể được! Nhưng vừa rồi lão phu coi bệnh nhân này thì không dám chắc.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Ký đại phu đáp:

- Lão mắc bệnh lâu ngày kinh mạch đã tán, nên lão phu thực không dám chắc được phần thành công.

Lôi Phi nói:

- Vậy xin đại phu cứ hết sức mà làm.

Ký đại phu nói:

- Lão phu hốt thuốc để các vị làm một tể xem có hiệu quả gì không!

Quyên Nhi liền vào phòng lấy tứ bảo cho Ký đại phu kê toa thuốc.

Lôi Phi cầm lấy toa thuốc hỏi:

- Bây giờ hai vị ngồi đây để tại hạ đi tìm dược vật.

Quyên Nhi nói:

- Không dám phiền Lôi huynh, nơi đây tiểu muội thuộc hình thể đi được lẹ hơn.

Lôi Phi nói:

- Ngọc thể cô nương dường như chưa được phục hồi. Cô nương ở nhà an toàn hơn. Vả lại nếu xảy ra chuyện gì thì nơi đây quan trọng lắm.

Rồi y không chờ Quyên Nhi trả lời, lật đật xuống núi ngay.

Lôi Phi chạy một mạch chỉ trong vòng bốn năm giờ đã trở về núi.

Quyên Nhi thấy Lôi Phi mồ hôi nhễ nhại thì nét mặt rầu rầu nói:

- Bèo nước mới gặp nhau mà nhờ Lôi huynh hết lòng giúp đỡ. Tiểu muội cảm kích vô cùng!

Lôi Phi cười ha hả:

- Cô nương bất tất phải khách sáo. Ngày sau bọn tại hạ còn có nhiều chỗ phải nhờ cô nương tương trợ.

Lúc này Lý Hàn Thu đã đánh thức Ký đại phu dậy.

Lão chứng nghiệm thuốc rồi đem đi nấu.

Nguyên Lôi Phi sau khi xuống núi, Ký đại phu thân thể mệt mỏi nằm ngủ một giấc.

Thuốc sắc xong rồi, do Ký đại phu ra tay trông nom cho bệnh nhân uống thuốc.

Lôi Phi, Quyên Nhi và Lý Hàn Thu đều đứng ở bên giường, ai cũng hy vọng bệnh nhân nói được một vài câu bí ẩn.

Ngờ đâu chừng nửa giờ sau, lão không động tĩnh gì nữa.

Quyên Nhi thở dài nói:

- Xem chừng chúng ta chỉ còn cách đi kiếm Đàm Dược Sư mà thôi.

Ký đại phu đang ngồi trên ghế gỗ đột nhiên đứng dậy nói:

- Cô nương thử kiểm tra cho lão phu một mũi ngân châm để thử coi.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc lấy ra một mũi ngân châm đưa cho lão.

Ký đại phu cầm lấy ngân châm nói:

- Lão phu đâm vào hai chỗ huyệt đạo của bệnh nhân, nếu lão ta không hồi tỉnh thì chẳng còn cách nào nữa.

Lôi Phi nâng bệnh nhân dậy.

Ký đại phu cầm mũi kim bạc đâm vào khuỷu tay chỗ huyệt quan tiết bên tả.

Lý Hàn Thu đưa tay phải đặt tay vào lưng bệnh nhân. Chàng ngấm ngầm vận kinh để luồng khí nóng thấu vào nội phủ.

Cả hai người đều dùng thủ thuật quả nhiên thấy hiệu nghiệm, lão già khô đét, cặp mắt động đậy một lúc, rồi mở miệng hỏi:

- Các vị là ai?

Quyên Nhi vội hỏi lại:

- Lão tiền bối! Lão tiền bối ở đâu mà lại đến chốn này?

Lôi Phi nói tiếp:

- Cô nương hỏi cấp bách quá e rằng lão nghe không rõ. Cô để tại hạ hỏi cho.

Quyên Nhi nói:

- Vậy càng hay! Xin Lôi huynh tác chủ.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Lão huynh họ gì?

Lão bệnh nhân lắp bắp một lúc rồi đáp:

- Lão hán họ Lâm.

Lôi Phi hỏi:

- Nhà lão huynh ở đâu?

Lão bệnh nhân đáp:

- Ở thành Kim Lăng.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Từ đây tới Kim Lăng xa hàng mấy trăm dặm, lão huynh làm sao tới đây được?

Lão bệnh nhân đáp:

- Cái đó lão phu cũng không rõ.

Lôi Phi hỏi:

- Lão huynh còn nhớ kỹ ở chỗ nào không?

Lão bệnh nhân đáp:

- Lão phu ở trong ngõ Lâm gia hạnh, ngoài là đường lớn mé Đông.

Lão nói xong đột nhiên nhắm mắt lại. Rõ ràng lão mệt quá rồi không nói được nữa.

Ký đại phu nhổ ngân trâm ra nói:

- Người này hư nhược quá rồi phải uống đại bổ trong một năm mới hồi phục được.

Lôi Phi từ từ đặt bệnh nhân xuống khẽ nói:

- Quyên cô nương! Chúng ta có thể chứng minh một điều.

Quyên Nhi hỏi:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Lão này thường ở Kim Lăng. Xem tướng mạo lão cũng giống như lệnh tổ, nên họ mới dùng cách đánh tráo được.

Quyên Nhi nói:

- Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt sao mãi không trở về. Nếu họ ở đây thì có thể hỏi thêm được mấy chỗ nghi ngờ nữa.

Lôi Phi nói:

- Cô nương đừng nên hy vọng họ trở về nữa. Bây giờ chỉ còn ba chúng ta mưu tính với nhau mà thôi.

Quyên Nhi nói:

- Chúng ta vất vả biết bao mà chỉ hỏi ra được lão họ Lâm ngụ ở thành Kim Lăng, còn đối với việc tìm kiếm gia gia tiểu muội chưa được giúp bổ ích gì.

Lôi Phi nói:

- Tự nhiên có bổ ích chứ. Hiện giờ đã quyết định được lão họ Lâm do bọn chúng di chuyển từ thành Kim Lăng tới đây. Cái đó có giá trị chứng minh lệnh tổ hãy còn sống ở thế gian.

Lý Hàn Thu nói:

- Chúng ta quên chưa hỏi một điều trọng yếu.

Quyên Nhi hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Họ bị đưa tới đây từ bao giờ?

Quyên Nhi nói:

- Phải rồi! Nếu biết rõ thời gian thì dĩ nhiên còn có thể biết thêm được gia gia tiểu muội đã rời khỏi nơi đây từ hồi ấy.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Nhưng chúng ta chưa kịp hỏi.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Ký đại phu hỏi:

- Đại phu! Bọn tại hạ còn muốn hỏi lão một câu, liệu đại phu có thể làm cho lão tỉnh lại một lần nữa được không?

Ký đại phu chậm rãi đáp:

- Điều đó bất tất phải hỏi lão. Lão phu có thể trả lời.

Lý Hà Thu hỏi:

- Sao đại phu lại biết?

Ký đại phu đáp:

- Lão đã bệnh lâu hàng mấy năm thì còn làm sao nhớ được thời gian có người di chuyển đến đây. Nếu các vị muốn biết điều đó thì chỉ có một cách là đến Lâm gia ở thành Kim Lăng mà hỏi.

Quyên Nhi nói:

- Đại phu nói đúng lắm. Chỉ có cách đó mà thôi.

Đột nhiên nàng đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Vừa rồi Lôi huynh nói Tiểu Nguyệt cùng Đinh Bội đầu ngộ hại cả rồi phải không?

Lôi Phi chú ý nhìn ra thấy nét mặt của Quyên Nhi như bông hoa đào xinh đẹp vô cùng, y gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Một mặt ra tay điểm vào huyệt đạo của Quyên Nhi.

Lý Hàn Thu vội hỏi:

- Sao Lôi huynh lại...?

Lôi Phi ngắt lời:

- Trong thân thể cô có chân nguyên của linh quả chưa tán hết vào kinh mạch. Nếu bề ngoài bị kích thích quá mạnh mình mà không mau tay điểm huyệt tất xảy ra biến cố lập tức. Bây giờ phải tìm cách làm cho Quyên Nhi điều dưỡng khỏi hẳn rồi mình mới có thể rời khỏi nơi đây được.

Lý Hàn Thu động tâm nói:

- Linh quả có thể giải độc, sao không để cho lão kia uống một chút? Hỡi ơi! Hiện giờ ngoài lão này không còn ai có thể nói được nội tình đã qua. Dù chúng ta có đến tận Kim Lăng tìm vào Lâm gia, e rằng cũng khó mà hỏi cho biết rõ những chuyện đã xảy ra.

Lôi Phi nói:

- Đúng thế! Tiểu huynh cũng nghĩ rằng mình chạy đến Kim Lăng cũng chẳng có cách nào hỏi rõ được nội tình.

Y đưa mắt nhìn Ký đại phu nói tiếp:

- Đại phu! Bất luận thế nào cũng cần làm cho lão bệnh nhân tỉnh lại một lần nữa. Với y thuật hiện thời của đại phu tưởng tất có lương sách.

Ký đại phu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Các vị không muốn cho bệnh nhân sống nữa hay sao?

Lôi Phi ngơ ngác hỏi:

- Đại phu nói vậy là có ý gì?

Ký đại phu đáp:

- Nếu các vị muốn y còn sống thì đừng sử dụng phương pháp kích thích để lão tỉnh dậy nữa. Bằng các vị không cần chuyện sống chết của lão thì lão phu cũng có biện pháp.

Lôi Phi hỏi:

- Đại phu có thể cho tại hạ nghe trước được không?

Ký đại phu gật đầu nói:

- Dĩ nhiên là được. Nếu hai vị không quan tâm đến sự sống chết của lão thì lão phu cho uống thang thuốc kích thích hết tiềm lực về sinh mạng để y tỉnh lại một lúc. Nhưng như vậy có thể

đưa đến chỗ khí tàn người chết không còn cách nào để điều trị được nữa. Bằng các vị muốn giữ lão toàn mạng thì cứ tuần tự cho lão uống thuốc bổ mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Nếu để lão tỉnh lại một chút thì nhất định phải chết ư?

Ký đại phu nói:

- Dĩ nhiên là phần chết sẽ nhiều hơn phần sống.

Lôi Phi nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lý đệ! Hiện giờ chúng ta đang ở vào một tình trạng rất hiểm ác. Hình thế địch nhân hoàn toàn không biết. Theo lời Ký đại phu thì cũng chưa nhất định là lão phải chết, vậy chúng ta lại thử làm coi.

Lý Hàn Thu nói:

- Lời Lôi huynh nói phải lắm.

Chương 83 - Trong bí động Quyên Nhi điều dưỡng

Lôi Phi hỏi:

- Đại phu đã nghe bọn tại hạ đàm luận hồi lâu, chắc đã hiểu rõ chút nội tình rồi chứ?

Ký đại phu đáp:

- Lão phu không hiểu rõ tường tình, nhưng cũng nghe được một phần.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Vậy lại phiền đại phu nghĩ cách cho bệnh nhân tỉnh lại lúc nữa, vì bọn tại hạ muốn hiểu thêm một phần về tình thế bên địch. Nếu bọn tại hạ còn hy vọng bệnh nhân mà sống được thì đại phu có thể về sớm hơn.

Câu nói sau cùng trúng vào ý muốn của Ký đại phu.

Lão đáp:

- Lão phu xin hết lòng. Hai vị hãy ra ngoài kia một chút, chờ cho bệnh nhân tỉnh lại, lão phu sẽ mời các vị vào nói chuyện.

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Chẳng lẽ lão cứu tỉnh bệnh nhân còn có điều chi bí mật sợ người ta trông thấy rồi tiết lộ ra ngoài chăng?

Lòng chàng nghĩ vậy, mà người chàng đã đứng lên sắp sửa đi ra.

Bỗng nghe Lôi Phi cất tiếng hỏi:

- Đại khái trong khoảng thời gian bao lâu?

Ký đại phu đáp:

- Lẽ ra thì chỉ hút xong một điếu thuốc mà chậm là nửa tuần hương. Nhưng chắc chắn bệnh nhân có thể tỉnh lại được. Vậy hai vị cứ yên lòng.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Lý đệ! Lý đệ hãy ôm Quyên cô nương dậy.

Lý Hàn Thu ngần ngừ một chút rồi ôm Quyên nhi dậy theo sau Lôi Phi đi ra.

Ra khỏi sảnh đường, chàng đặt Quyên nhi xuống nói:

- Lôi huynh! Bây giờ đã chứng thực lão bệnh nhân này không phải là Du Bạch Phong. Tiểu đệ theo tình lý mà nói thì trước hết nên cứu Quyên cô nương đã.

Lôi Phi đáp:

- Vị đại phu này không làm được việc đó. Việc cứu Quyên cô nương là ở nơi Lý đệ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải trợ lực để chân khí của cô tán vào kinh mạch không?

- Đúng thế! Nhưng bây giờ chưa nên động thủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Lần này ráng làm một chuyến mà khỏi có được lâu dài. Tiểu huynh hy vọng chữa khỏi thương thế cho cô rồi là không bao giờ tái phát nữa. Như vậy cần phải đợi một thời gian khá lâu mới được. Vì vậy chúng ta nên thay đổi chỗ khác. Nơi đây bốn mặt đều có kẻ rình mò, không thể lưu lại lâu được. Vì vậy mà trước hết chúng ta hãy nghe xem lão bệnh nhân kia biện bạch đã.

Lý Hàn Thu nói:

- Như vậy chúng ta hãy chờ Ký đại phu làm cho lão bệnh nhân hồi tỉnh để hỏi lão xong hãy đi cũng vừa.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ chỉ còn chờ hỏi xong lão bệnh nhân là đi ngay.

Hai người ở ngoài nhà trong một quãng thời gian chừng uống cạn tuần trà thì đột nhiên nghe Ký đại phu cất tiếng gọi:

- Xin mời hai vị vào đây.

Lôi Phi nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Chúng ta thử vào coi.

Lý Hàn Thu dạ một tiếng rồi đi vào nhà.

Lôi Phi khẽ bảo chàng:

- Bồng cả Quyên cô nương vào.

Lý Hàn Thu nói:

- Phải lắm! Chúng ta nên cẩn thận một chút mới được.

Rồi chàng bồng Quyên cô nương đi vào trong nhà. Chàng chú ý nhìn vào thì thấy lão bệnh nhân mở to hai mắt, dường như lão đã hoàn toàn tỉnh táo.

Lôi Phi khẽ đằng hắng rồi nói:

- Bọn tại hạ biết là lão trượng bị người hãm hại.

Lão bệnh nhân buông tiếng thở dài sườn sượt hỏi:

- Đây là đâu? Tại sao lão phu lại đến chốn này?

Lôi Phi đáp:

- Đây là chốn thâm sơn quạnh quẽ. Lão trượng bị bệnh đã mấy năm rồi?

Lão bệnh nhân đáp:

- Lão phu rất lấy làm kỳ, là sao mình lại đến ở với các vị chưa từng quen biết.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ biết lão trượng bị người hãm hại. Vì thế mà hy vọng lão trượng đem những tình hình đã qua nói cho bọn tại hạ hay. Lão trượng bất tất phải hoang mang, cứ suy nghĩ kỹ càng, chớ có lầm lẫn mà ảnh hưởng lớn đến việc của mình.

Lão bệnh nhân ngó Lôi Phi một cái rồi nói:

- Lão phu nhà ở Kim Lăng, có con gái đã lớn khôn, thường đi lại quán trà.

Lý Hàn Thu hỏi tiếp:

- Sao lão trượng lại đến đây?

Lão bệnh nhân ngưng thần ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Lão nhớ rồi! Một hôm về buổi chiều, lão phu về đến giữa đường thì dường như bị một người đánh một chưởng sau không biết gì nữa.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn nhau.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Lão trượng cứ từ từ nghĩ coi. Hôm ấy lão trượng có nhìn thấy người nào khả nghi không?

Lão bệnh nhân hỏi lại:

- Người khả nghi ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Ngày thường ít khi lão trượng gặp họ mà hôm ấy mới chạm trán là một.

Lão bệnh nhân trầm tư hồi lâu rồi lắc đầu đáp:

- Cái đó lão phu không nhớ được rồi.

Lôi Phi hỏi:

- Có phải hôm ấy lão trượng gặp một người văn nho mình mặc áo xanh không?

Tiếp theo Lôi Phi đem hình mạo Đàm Dược Sư tả kỹ lại một lượt.

Lão bệnh nhân lắc đầu đáp:

- Lão phu không thấy qua.

Lôi Phi thất vọng hỏi:

- Thực tình lão trượng chưa gặp bao giờ ư?

Lão bệnh nhân đáp:

- Lão phu chưa từng thấy qua, có điều lão phu chỉ nhớ hôm ấy dường như gặp một người lạ mặt.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hình thù người đó như thế nào?

Lão bệnh nhân đáp:

- Dường như là một đại bán thân thể cao lớn.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Lão trượng có nhớ được một chút gì về tướng mạo hắn không?

Lão bệnh nhân trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Hôm ấy hai người kia ngồi một bàn, cách bàn lão phu rất gần.

Lôi Phi hỏi:

- Lão trượng có nhớ được hình thù bọn họ không?

Lão bệnh nhân đáp:

- Một người là đại hán, còn một người nữa gầy nhom và bé nhỏ.

Lôi Phi hỏi:

- Lão trượng có nhớ hình dung người gầy không? Tỷ như mặt họ hay thân hình họ có chỗ nào đặc biệt?

Lão bệnh nhân trầm ngâm một chút, đáp:

- Người gầy nhom và bé nhỏ nói bằng một thứ tiếng rất kỳ quái.

Lôi Phi hỏi:

- Giọng nói của hắn có gì đặc biệt?

Lão bệnh nhân đáp:

- Thanh âm hắn lạnh như băng mà lão phu chẳng hiểu được câu nào.

Lôi Phi nói:

- Đó là tiếng lóng của người giang hồ.

Rồi y lắc đầu thở dài tiếp:

- Lão trượng có nhớ thêm một chút gì không?

Lão bệnh nhân đáp:

- Phải rồi! Lão phu chỉ nhớ được có bấy nhiêu.

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ hy vọng điều tra lai lịch kẻ thù đã gia hại lão trượng nên hỏi rõ tình hình. Nhưng lão trượng không đưa ra được manh mối gì thì bọn tại hạ cũng không còn cách nào nữa.

Lão bệnh nhân ho lên một tiếng rồi nói:

- Lão phu tự biết bệnh này khó lòng phục hồi như cũ được, nhưng hy vọng các vị tìm cách đưa lão phu về chết tại nhà mình ở Kim Lăng thì ơn đức ấy lão phu xin ghi lòng tạc dạ, chết cũng không quên.

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ đưa lão trương về Kim Lăng là phải nhưng bên mình còn có việc gấp phải làm ngay, e rằng chẳng thể thân hành đưa lão trương về được.

Lão bệnh nhân buồn rầu nói:

- Nếu vậy thì các vị bỏ mặc lão phu ư?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là bọn tại hạ muốn chiếu cố cho lão trương. Có điều chẳng thể tự mình đưa lão trương đi được mà thôi. Nhưng bọn tại hạ sẽ ủy thác cho hai người đưa lão phu về nguyên quán.

Lão bệnh nhân nói:

- Nếu được như vậy lão phu cảm kích vô cùng!

Lôi Phi nhìn Ký đại phu nói:

- Bọn tại hạ thật làm phiền đại phu nhiều quá. Bây giờ hãy để bệnh nhân nghỉ ngơi một lúc.

Chiều hôm nay tại hạ sẽ phái người đưa hai vị xuống núi.

Y nói xong nắm tay áo Lý Hàn Thu song song lui ra khỏi phòng bệnh.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh có tìm ra chỗ nào khả nghi không?

Lôi Phi đáp:

- Chưa nhìn thấy chỗ nào cả. Hiện giờ chỉ có một phương pháp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phương pháp gì?

Lôi Phi đáp:

- Tìm cách đưa lão bệnh nhân đi nơi khác. Còn tiểu huynh giả trang làm bệnh nhân. Lý đệ cùng Quyên cô nương ẩn vào trong bóng tối. Tiểu huynh đoán chắc chỉ trong năm ba ngày tất có người đến đây hành động. Chúng ta sẽ tìm cách bắt lấy một vài tên để tra hỏi nội tình.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Kế này tuy tuyệt diệu. Nhưng còn vấn đề Quyên cô nương chẳng biết bao giờ cô mới phục hồi như cũ.

Lôi Phi đáp:

- Theo chỗ tiểu huynh nhận xét chỉ trong vòng vài ba ngày nữa là Quyên cô nương có thể đưa chân khí vào kinh mạch và đồng thời bản lãnh cô nương còn tiến bộ hơn trước nhiều. Điều trọng yếu là chúng ta hành động cục kỳ bí mật. Vì thế mà chúng ta không thể để Ký đại phu và lão bệnh nhân kia dời khỏi hẳn nơi đây.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Không thể buông tha cho họ đi ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì ở dưới chân núi bên địch đã bố trí rất nhiều tai mắt. Nếu chúng ta để bệnh nhân cùng Ký đại phu dời khỏi đây thì quyết chẳng tài nào lọt ra ngoài con mắt giám thị của bọn chúng. Hai vị này không có võ công để tự vệ thì chẳng khác gì đuổi dê vào miệng cọp.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy Lôi huynh đã an bài hai lão này bằng cách nào.

Lôi Phi đáp:

- Theo tình thế hiện giờ mà nói thì chúng ta ở vào tình trạng tuyệt đối nguy hiểm, vậy tạm thời không xung đột với họ là hơn.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tình thực mà nói lão bệnh nhân kia sống hay chết chẳng liên quan gì đến đại cuộc, nhưng chẳng lẽ chúng ta lại làm hại lão bệnh nhân. Muốn cho lão an toàn thì hãy đem giữ lão vào một nhà nông dân gần đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Tình thế lúc này chúng ta chỉ có sắp đặt vậy thôi ư?

Lôi Phi đột nhiên đứng dậy nói:

- Có người tới đó. Chúng ta ẩn mình trước đi.

Lý Hàn Thu bồng Quyên Nhi dậy, chú ý lắng tai nghe. Quả nhiên có tiếng bước chân đang chạy tới rất cấp bách.

Hai người vừa ẩn thân xong thì một bóng người đã chạy vào nhà đại sảnh. Người này là một thiếu nữ mình mặc áo xanh. Đầu tóc bơ phờ. Áo xiêm rách toạc mấy chỗ. Dường như y vừa trải qua một cuộc ác đấu.

Bỗng nghe thị lớn tiếng hô:

- Cô nương! Cô nương! Tiểu tỳ có việc khẩn cấp báo cáo.

Thị gọi luôn mấy lần không thấy tiếng người hưởng ứng, dường như thị đã hiểu tình hình có điều chi khác lạ. Vẻ hoang mang của thị đột nhiên trấn tĩnh lại. Thị chuyển động mục quang nhìn ra bốn phía rồi đột nhiên chạy vào phòng bệnh.

Lôi Phi sợ thị đả thương Ký đại phu đành phải xuất hiện chặn đường hỏi:

- Có phải cô nương là Tiểu Nguyệt không?

Miệng y nói vậy, tay phải y giơ lên đón lấy phát chưởng của thiếu nữ đánh tới.

Nguyên thiếu nữ áo xanh kia đột nhiên thấy người lạ mặt chặn đường liền lập tức phóng chưởng đánh ra.

Lôi Phi đón tiếp thiếu nữ một chưởng chứ không phản kích, rồi y vừa tung mình né tránh vừa nói:

- Tiểu Nguyệt cô nương! Xin cô nương hãy nghe tại hạ nói một lời.

Thiếu nữ áo xanh dừng tay lại hỏi:

- Các hạ là ai? Sao lại biết tên tuổi của tiểu tỳ?

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Tại hạ là Lôi Phi. Không hiểu Quyên cô nương đã nói đến tại hạ cho cô nghe bao giờ chưa? Còn tên tuổi của cô nương thì tại hạ đã được nghe Quyên cô nương nói cho biết.

Thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Quyên cô nương bây giờ ở đâu? Tiểu tỳ có gặp cô mới tin lời các hạ được.

Lôi Phi nói:

- Quyên cô nương bị người ta ám toán.

Thiếu nữ áo xanh giật mình kinh hãi hỏi:

- Cô có chết không?

Lôi Phi đáp:

- Quyên cô nương vẫn còn sống và không việc gì. Xin cô hãy bình tĩnh một chút.

Thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Hiện giờ y ở đâu, tiểu tỳ cần gặp y lắm.

Lôi Phi đáp:

- Được rồi! Có điều việc Quyên cô nương bị thương trải qua nhiều chuyện rất ngoắt ngoéo. Cô nương cần phải bình tĩnh, trầm lặng nghe bọn tại hạ nói.

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu tỳ bất tất phải nghe điều chi của quý vị mà chỉ cần gặp Quyên cô nương ngay, rồi sau đó sẽ nghe quý vị giải thích cũng chưa muộn.

Lôi huynh gật đầu quay lại bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ đưa Quyên cô nương ra đây.

Lý Hàn Thu dạ một tiếng rồi bồng Quyên nhi thong thả bước ra.

Thiếu nữ áo xanh thấy Quyên Nhi phải có người bồng ra thì giật mình kinh hãi nhẩy xổ lại.

Lý Hàn Thu vội lùi lại hai bước nói:

- Cô nương hãy coi chừng đừng đụng vào, Quyên cô nương đã bị thương rồi đó.

Thiếu nữ áo xanh trấn tĩnh tinh thần từ từ bước tới trước mặt Quyên Nhi đưa tay ra đặt lên ngực nàng thì thấy tâm tạng chỉ còn đập rất khẽ. Thị liền hỏi:

- Y bị điểm huyệt phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế!

Tiểu Nguyệt đột nhiên lùi ba bước nói:

- Tại sao các vị không giải khai huyệt đạo cho y?

Lý Hàn Thu thở dài đáp:

- Quyên cô nương trúng phải thuốc độc của Đàm Dược Sư. Tại hạ phải điểm huyệt mới giữ cho cô trấn tĩnh được.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Đàm Dược Sư với lão chủ nhân của tiểu tỳ đã có mối thâm giao, vì lẽ gì y còn hạ độc thủ đối với Quyên cô nương?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quyên cô nương cũng nghĩ như cô nên mới bị thương vào tay Đàm Dược Sư. Nếu Quyên cô nương chịu lưu tâm một chút thì đã không đến nỗi bị thương về tay hắn.

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Cô nương vâng lệnh xuống núi đón Đàm Dược Sư, chắc cô chưa gặp hắn?

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp:

- Đàm Dược Sư thất ước chưa đến đây ư?

Lôi Phi đáp:

- Hắn đến đây trước rồi.

Lý Hàn Thu máy môi như muốn nói gì, không hiểu sao chàng lại im tiếng.

Lý Hàn Thu muốn thuật rõ tình hình đã qua cho Tiểu Nguyệt nghe, xong chàng nghĩ lại trong nội vụ có nhiều điều phức tạp, chàng e nói ra chẳng những mất thời giờ mà lại khó lòng giải thích rõ được. Chi bằng để chờ Quyên cô nương tỉnh lại rồi nàng sẽ nói cho thị nghe. Vì thế mà chàng không nói nữa.

Tiểu Nguyệt hết nhìn Lôi Phi lại ngó Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương của tiểu tỳ không nói năng được gì thì làm sao chứng minh hai vị là bạn hay là thù với bọn tiểu tỳ, nên tiểu tỳ không thể tin được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bọn tại hạ cùng cô nương vốn không quen biết, dĩ nhiên không thể cưỡng bách cô nương tin lòng được. Nhưng Đinh Bội cùng đi với cô nương là người rất thân quen với tại hạ. Không hiểu sao y lại không về cùng với cô nương?

Tiểu Nguyệt vành mắt đỏ hoe, nhưng thị cố nhẫn nại không muốn để nước mắt trào ra, thị đáp:

- Đinh Bội không về nữa đâu.

Lôi Phi nói:

- Trước tình trạng này, cô nương không tin tại hạ không được.

Tiểu Nguyệt nói:

- Nam nữ thọ thọ bất thân. Các hạ là một anh chàng trai tơ, sao lại bồng cô nương của tiểu tỳ. Các hạ giao trả cô nương lại cho tiểu tỳ bồng cho mới phải.

Lý Hàn Thu ngần ngừ một chút rồi đưa Quyên Nhi cho Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt đón lấy Quyên Nhi rồi dường như đã yên tâm được một phần, liền nhìn hai người hỏi:

- Bây giờ nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Sắp có biến cố trọng đại. Cô nương phải ráng trấn tĩnh mới được, y ngưng một chút rồi tiếp. Ông già bệnh nằm liệt giường liên miên mấy năm nay đã do Quyên cô nương chứng thực không phải là Du Bạch Phong tiền bối.

Tiểu Nguyệt giật bắn người lên hỏi:

- Thật thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó là sự thật một trăm phần trăm. Tại hạ đi mời một vị đại phu tới đây. Y cũng chứng minh là bệnh tình của lão nhân gia do một thứ thuốc độc làm cho mê loạn thần trí.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Như vậy thì làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Lúc gặp đại biến, điều cần nhất là phải trấn tĩnh tâm thần. Nội tình còn lắm điều ngoắt ngoéo, bọn tại hạ đều không thể hiểu được, cần phải chờ Quyên cô nương tỉnh táo lại để cô tác chủ.

Tiểu Nguyệt nói:

- Các hạ nói đúng lắm. Tiểu tỳ cũng có nhiều tâm sự không thể trình bày với hai vị, chúng ta đành chờ cô nương tỉnh lại mới xong.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương ở đây lâu ngày chắc là thuộc hết hình thế quanh đây?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu tỳ biết hết, hai vị có việc gì?

Lôi Phi hỏi lại:

- Cô nương có thể kiếm được chỗ nào rất tịch mịch quạnh quẽ chẳng một ai hay không? Nhất là đừng để Đàm Dược Sư biết chỗ đó.

Tiểu Nguyệt trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Có một nơi rất bí ẩn, trừ tiểu tỳ ra, không một người thứ hai nào biết tới.

Lôi Phi nói:

- Vậy càng hay! Chúng ta tới đó ngay lập tức.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế còn Ký đại phu và lão bệnh nhân thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Đành lưu hai vị đó ở lại đây và dặn Ký đại phu đóng chặt cửa ngõ mà ngủ. Chờ cho Quyên cô nương phục hồi nguyên lực như cũ rồi sẽ đưa họ về.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cái đó không ổn rồi.

Lôi Phi khẽ bảo chàng:

- Nếu chúng ta đưa bệnh nhân đi thì e rằng làm cho Tiểu Nguyệt đem lòng ngờ vực.

Y ngừng một chút rồi tiếp:

- Hai vị hãy chờ đây một lát, để tại hạ vào dặn Ký đại phu một tiếng rồi chúng ra sẽ động thân.

Y nói xong chạy vào nhà. Chỉ trong khoảnh khắc y đã trở ra nói:

- Chúng ta đi thôi!

Tiểu Nguyệt dẫn đường đi quanh co qua hai trái núi đến một nơi sơn cốc bí ẩn.

Trong hang núi này, cỏ dại mọc ngập đầu người.

Tiểu Nguyệt rẽ cỏ đi vào, đến gần một tòa sơn động.

Lôi Phi liếc mắt nhìn quanh bốn mặt rồi nói:

- Chỗ này quả nhiên rất kín đáo!

Tiểu Nguyệt đặt Quyên Nhi xuống nói:

- Bây giờ có thể giải khai huyệt đạo cho Quyên cô nương rồi chứ?

Lý Hàn Thu gật đầu rồi giải khai huyệt đạo cho Quyên Nhi.

Tiểu Nguyệt dương cặp mắt thao láo hơn nhìn Quyên nhi ra vẻ rất quan thiết.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Quyên Nhi từ từ mở mắt ra.

Tiểu Nguyệt lớn tiếng gọi:

- Cô nương...!

Lôi Phi xua tay ngăn Tiểu Nguyệt đừng nói nữa rồi y cất tiếng gọi:

- Quyên cô nương! Hiện giờ có một việc rất khẩn yếu, phải chờ cô nương mau mau bình phục. Bọn tại hạ dù muốn hành động thêm một bước cũng phải chờ cô nương.

Quyên Nhi từ từ gật đầu. Nàng đưa mắt nhìn Tiểu Nguyệt một cái, xong nhắm mắt lại.

Chương 84 - Chờ địch nhân toàn bộ trá hình

Lôi Phi khẽ đằng hắng rồi nói tiếp:

- Vì muốn cho Quyên cô nương mau bình phục, hay hơn hết là Lý đệ trợ lực cho cô để thôi thúc chân khí tan vào kinh mạch. Chắc cô nương không phản đối.

Quyên Nhi hai má ửng hồng, lẳng lặng không nói gì nữa.

Lôi Phi không thấy Quyên Nhi trả lời liền nói tiếp:

- Nếu chân khí của cô nương mà không cho tan vào kinh mạch là một điều tối kỵ cho người luyện võ, rất dễ sinh chứng tẩu hỏa nhập ma. Nếu để xảy ra trường hợp này thì không phải trong năm ba tháng mà cứu vãn trở lại như cũ được.

Quyên Nhi lẩm nhẩm gật đầu đáp:

- Được rồi! Nếu vậy thì phải phiền Lý huynh trợ giúp cho một tay.

Lôi Phi khẽ bảo Tiểu Nguyệt:

- Tiểu Nguyệt cô nương! Chúng ta ra ngoài xem xét tình thế bốn mặt, vạn nhất có biến thì chúng ta phải chuẩn bị nghinh địch.

Tiểu Nguyệt nhìn Quyên Nhi một lần nữa rồi cất bước đi ra ngoài.

Lôi Phi đi theo sau Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt ra khỏi động rồi cười mát hỏi:

- Ông bạn của các hạ dường như quen biết cô nương của tiểu tỳ đã lâu rồi phải không?

Lôi Phi đáp:

- Đại khái là như vậy. Tình hình hai người quen biết nhau thế nào tại hạ cũng không biết rõ. Cô nương có ý kiến gì không?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu tỳ cũng chẳng có ý kiến chi hết.

Lôi Phi đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Nơi đây thì kín đáo thật rồi, nhưng cũng có chỗ nguy hiểm.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Nguy hiểm ở điểm nào?

Lôi Phi đáp:

- Nếu địch nhân phát hiện ra hành tung của chúng ta mà bọn họ đánh hỏa công thì biết phòng bị bằng cách nào?

Tiểu Nguyệt nói:

- Vì thế mà chúng ta đừng để họ phát giác.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này linh lợi mà quậy cường tương tự như chủ nhân. Những người như vậy đa số là kẻ sĩ trung nghĩa.

Chàng liền chắp tay nói:

- Cô nương! Xin cô nương hãy hộ vệ cho họ. Tại hạ đi một chút rồi trở về ngay.

Tiểu Nguyệt chau mày hỏi:

- Các hạ định đi đâu?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta bỏ Ký đại phu cùng bệnh nhân ở lại trong nhà trên đỉnh núi, chẳng lẽ không hỏi han gì đến họ nữa ư?

Tiểu Nguyệt lại hỏi:

- Các hạ định đem họ cả về đây sao?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Chỗ này là nơi dưỡng thương của Quyên cô nương, dĩ nhiên là không thể để người khác đến quấy nhiễu.

Y sợ Tiểu Nguyệt ngăn trở vội nói tiếp:

- Nơi đây có thể xảy ra rất nhiều biến cố ngoài sức tưởng tượng của con người. Tuy cô nương là người thông minh tuyệt thế, song cũng không thể nghĩ xiết được. Quyên cô nương sắp tỉnh táo lại đó, nhất định y sẽ nói rõ nhiều chuyện cho cô hay.

Lôi Phi nói rồi không chờ Tiểu Nguyệt trả lời đã hấp tấp trở gót đi ngay.

Tiểu Nguyệt nhìn phía sau lưng Lôi Phi mất hút vào trong vùng cỏ đậm rồi bụng bảo dạ:

- Cô nương hiện đang dưỡng thương ở trong động, ta không nên vào quấy nhiễu. Chi bằng ta cứ ngồi ngoài cửa động vừa có thể giám thị được người ngoài, vừa trông nom cho họ được.

Nửa ngày trôi qua rất mau lẹ, trời lại sập tối.

Bỗng thấy Lôi Phi lật đật trở về đem theo một ít đồ thực dụng đưa cho Tiểu Nguyệt và căn dặn thị:

- Nếu hai vị đói bụng thì lấy thực vật cho họ ăn.

Y không chờ Tiểu Nguyệt trả lời đã hấp tấp trở gót đi luôn.

Lại hai ngày trôi qua.

Lý Hàn Thu đem toàn lực ra giúp đỡ cho chân khí của Quyên Nhi tản vào kinh mạch để nàng thu lấy mà dùng.

Đến ngày thứ ba vào khoảng giờ ngọ, Quyên Nhi sau khi điều dưỡng tỉnh táo lại rồi. Nàng cảm thấy chân khí lưu thông như thường bao nhiêu nỗi khó chịu tiêu tan hết, tinh thần phấn khởi rất nhiều. Nàng quay lại ngó Lý Hàn Thu thì thất chàng ra chiều cực kì mệt mỏi. Trong lòng rất áy náy, nàng cất giọng ôn hòa nói:

- Mấy bữa nay tiểu muội đã khiến cho Lý huynh vất vả nhiều!

Lý Hàn Thu lắc đầu cười đáp:

- Không sao đâu! Trong người cô nương thấy thế nào?

Quyên Nhi hớn hở nói:

- Tiểu muội đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy thì hay lắm! Còn bao nhiêu việc phải nhờ cô nương tỉnh táo lại quyết định.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh hãy ngồi nghỉ một lúc, Lý huynh đã giúp sức chữa thương cho tiểu muội, bị hao tổn tâm lực nhiều. Mối ân tình này...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Chút công nhỏ mọn có chi đáng kể. Cô nương đừng nhắc tới nữa.

Chàng nói xong, nhắm mắt lại điều dưỡng.

Quyên Nhi rón rén đứng dậy, từ từ bước ra ngoài.

Tiểu Nguyệt đang ngồi gần cửa động dưỡng thần, bỗng nghe có tiếng bước chân, liền ngoảnh đầu nhìn lại thì ra Quyên Nhi đang từ từ bước tới. Thị thấy vậy trong lòng bi thảm vữa vui mừng, lật đật đứng dậy nghinh tiếp, lớn tiếng gọi:

- Cô nương!

Quyên Nhi đưa ngón tay lên môi hạ thấp giọng xuống bảo:

- Nói khẽ chứ!

Tiểu Nguyệt nhấp nháy con mắt nói:

- Tiểu tỳ có nhiều việc bẩm báo cô nương.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Ta cũng biết thế. Bây giờ hãy ra ngoài kia nói chuyện.

Rồi nàng cất bước đi trước.

Tiểu Nguyệt theo sau Quyên Nhi ra ngoài cửa động.

Quyên Nhi ngồi xuống đống cỏ nói:

- Tiểu Nguyệt! Ta cũng biết đã xảy ra nhiều biến động trọng đại. Nhưng biến động càng trọng đại bao nhiêu, chúng ta cần phải trấn tĩnh bấy nhiêu. Hiểu chưa?

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp:

- Chính thế!

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ ngươi nói những vụ đã qua cho ta hay. Ngươi nghĩ cho kỹ và từ từ kể lại đầu đuôi càng rõ ràng càng hay.

Tiểu Nguyệt gật đầu nói:

- Tiểu tỳ vâng lệnh đi đón Đàm Dược Sư, chờ suốt một ngày một đêm vẫn không thấy lão tới. Tiểu tỳ cùng Đinh Bội biết là có chuyện quái lạ liền dời khách sạn đã toan trở về báo cáo với cô nương. Sau khi bàn định liền chờ thêm ngày nữa. Đang gặp lúc rất lấy làm khó nghĩ thì thấy một tên dược đồng lật đật đi tới.

Quyên Nhi hỏi:

- Ngươi có nhìn rõ gã không?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu tỳ nhìn rõ lắm.

Quyên Nhi hỏi:

- Có đúng là tên dược đồng của Đàm Dược Sư không?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Đúng gã. Gã vẫn cùng Đàm Dược Sư đến chỗ ở của chúng ta, nên tiểu tỳ quen gã lắm.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Được rồi! Ngươi nói nữa đi!

Tiểu Nguyệt nói:

- Gã dược đồng cho bọn tiểu tỳ hay là Đàm Dược Sư vì có việc gấp mà lỡ hẹn. Gã bảo bọn tiểu tỳ cùng đi đến một nơi để chờ lão. Lúc ấy tiểu tỳ cùng Đinh Bội không nghi ngờ chi hết, liền theo gã đi ngay.

Quyên Nhi hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Tiểu Nguyệt kể tiếp:

- Gã dược đồng đưa bọn tiểu tỳ đến một nhà khách sạn khác để chờ Đàm Dược Sư. Chờ một ngày nữa vẫn chẳng thấy Đàm Dược Sư tới. Đinh Bội không nhẫn nại được nữa, liền chất vấn tên dược đồng. Gã làm bộ không biết trả lời sao. Gã bảo để gã đi coi xem, rồi bảo bọn tiểu tỳ ở lại. Gã đi hồi lâu không thấy trở về. Bọn tiểu tỳ rất đỗi bồn chồn trong dạ, mà miệng lại khát nước, trên tay cầm bình trà rót ra chén. Đinh Bôi khát quá vừa hớp vào một ngụm đã cảnh giác bảo tiểu tỳ trong trà có chất độc. Y nói được một câu rồi ngã lăn ra vì chất độc quá mạnh.

Quyên Nhi hỏi:

- Ngươi có cùng tên dược đồng động thủ không?

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp:

- Nguyên tên dược đồng chưa bỏ đi. Gã nấp vào trong bóng tối để theo dõi, vừa thấy Đinh Bội trúng độc té nhào gã liền nhảy xổ ra. Nhưng gã không biết là tiểu tỳ chưa trúng độc. Tiểu tỳ liền trong tay cầm chén trà rồi vờ ngã lăn ra. Nhằm lúc vô tình, tiểu tỳ điểm huyệt tên dược đồng. Lúc ấy tiểu tỳ đã biết xảy ra biến cố rồi, liền mướn một cỗ xe bỏ cả tên dược đồng và Đinh Bội lên xe đưa về. Tiểu tỳ hy vọng đem về giao gã cho cô nương xử lý. Chẳng ngờ ở dọc đường lại gặp mai phục nên bị chúng cướp mất cả tên dược đồng lẫn Đinh Bội.

Quyên Nhi gật đầu hỏi:

- Ngươi có nhận biết những người đến đánh tháo kia không?

Tiểu Nguyệt lắc đầu đáp:

- Tiểu tỳ không biết.

Quyên Nhi hỏi:

- Ngươi bị thương thế nào?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Thương thế của tiểu tỳ không nặng, nhưng Đinh Bội bị chúng cướp đi thì không biết ra sao.

Quyên Nhi nói:

- Cái đó không thể trách ngươi được. Như vậy là ngươi đã tận tâm rồi.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Tiểu tỳ nghe nói lão gia không phải là...

Quyên Nhi gật đầu đáp lời:

- Đúng thế!

Tiểu Nguyệt nói:

- Không ngờ Đàm Dược Sư đã cùng lão gia là chỗ bạn thân...

Quyên Nhi ngắt lời:

- Việc đã xảy ra thế này, nóng nảy cũng bằng vô dụng. Bây giờ ngươi phải điều trị thương thế là việc cần cấp.

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu tỳ chỉ bị thương chút ngoài da, hiện đã khỏi rồi.

Quyên Nhi nói:

- Thế thì hay lắm.

Nàng trầm ngâm một chút rồi rồi hỏi:

- Lôi huynh đi đâu rồi?

Quyên Nhi đáp:

- Y nói là đi trông nom tòa viện trong nhà chúng ta để điều tra tình thế bên địch.

Quyên Nhi đứng dậy nói:

- Ngươi trông nom chỗ này cho cẩn thận. Ta cũng trở về nhà xem sao.

Tiểu Nguyệt nói:

- Tiểu tỳ cùng đi với cô nương nên chăng?

Quyên Nhi đáp:

- Không cần. Ngươi coi giữ cho tướng công đây. Y đối với ta có ơn cứu mạng hai lần.

Tiểu Nguyệt nói:

- Xin cô nương cẩn thận.

Quyên Nhi gật đầu. Cô chỉ vọt đi hai cái đã mất hút.

Tiểu Nguyệt đứng tựa cửa động, nhìn theo bóng sau lưng Quyên Nhi đi xa rồi buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Mấy năm nay cô bôn tẩu bên ngoài, gởi thân nơi đất khách, hạ mình làm kẻ nô tỳ, cũng chỉ vì muốn cứu mạng cho lão chủ nhân, mà nay không biết lão chủ nhân đi đâu. Thế là mấy năm trời vất vả đã thành công cốc...

Thị còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại liền ngoảnh đầu trông ra thì thấy Lôi Phi đang lẹ bước tới.

Tiểu Nguyệt trong lòng vẫn thấp thỏm nhớ tới Quyên Nhi, thị vừa trông thấy Lôi Phi vội hỏi ngay:

- Tướng công có gặp cô nương của tiểu tỳ không.

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Tại hạ đã gặp cô nương rồi.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Tướng công ở lại đây chiếu cố cho Lý tướng công để tiểu tỳ đi theo Quyên cô nương được chăng?

Lôi Phi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Được! Cô dặn Quyên cô nương vạn nhất có phát giác điều gì khả nghi xin cô nương hãy tạm thời nhẫn nại chớ nóng nảy.

Tiểu Nguyệt nói:

- Tiểu tỳ xin ghi nhớ.

Miệng thì nói, chân thị đã bước lẹ tiến về phía trước.

Lôi Phi nhìn theo Tiểu Nguyệt cho đến khi mất hút mới thủng thỉnh đi vào trong động, đứng coi giữ bên mình Lý Hàn Thu.

Sau chừng một giờ, Lý Hàn Thu đã điều dưỡng xong vừa hồi tỉnh lại, chàng mở mắt ra nhìn thấy Lôi Phi liền hỏi:

- Lôi huynh! Có xảy ra biến cố gì không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không có chi hết. Nhưng…

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh có một điều nghĩ mãi không ra.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Về điều có quan hệ đến Du Bạch Phong.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Quan hệ thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Lão là một ông già mắc bệnh từ lâu thì còn có giá trị gì nữa. Đàm Dược Sư phải phí bao nhiêu tâm lực, bất quá chỉ ở trong kế hoạch lợi dụng Quyên Nhi để cô lấy những vật cần thiết cho, thế thì tại sao hắn lại còn tốn lắm công phu như vậy.

Lý Hàn Thu dường như không hiểu rõ, chàng ngẩng đầu nhìn Lôi Phi nói:

- Tiểu đệ còn có chỗ chưa hiểu được rõ ràng.

Quyên Nhi nói:

- Phải rồi! Tiểu huynh cũng vì việc này mà suy nghĩ mãi, mấy lần phân tích cũng vẫn còn chỗ khả nghi. Nếu Đàm Dược Sư chỉ muốn lấy vật cần thiết thì hà tất phải bày ra lắm chuyện. Vụ này tất còn có việc mưu đồ gì khác nữa, tựa hồ chỗ nào hắn cũng trông cậy vào Quyên Nhi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có biết Quyên cô nương là người thông minh tuyệt thế không?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh cũng công nhận như vậy, nhưng đem hai việc mà cân nhắc thì Đàm Dược Sư mạo hiểm thế này vì Du Bạch Phong không phải hạng tầm thường, bản lãnh lão đã đến trình độ siêu quần xuất chúng mà về tài trí thiên hạ cũng ít người bì kịp. Đàm Dược Sư chỉ muốn lợi dụng Quyên Nhi mà hạ độc thủ đối với Du Bạch Phong là một chuyện mạo hiểm phi thường. Nên tiểu huynh đặt vào địa vị Đàm Dược Sư thì nhất định không làm thế.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng đó là sự thật hiển nhiên, không tin thì cũng phải tin.

Lôi Phi nói:

- Vì vậy mà tiểu huynh biết trong vụ này còn có chuyện mưu đồ khác. Nếu chúng ta không tìm rõ được nguyên nhân chính thì không thể nhìn rõ được hoàn toàn nội vụ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh! Trong thời gian tiểu đệ ngồi điều dưỡng, Lôi huynh đã đi quan sát những khu lân cận quanh tòa nhà ngói đó rồi phải không?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Vì vậy mà khiến cho tiểu huynh càng thêm mối nghi ngờ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh nói vậy nghĩa làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Đàm Dược Sư ra mặt xung đột cùng chúng ta thì có lý đâu hắn lại không nghĩ tới chúng ta có thể phát giác ra chỗ khả nghi về Du Bạch Phong? Nếu vậy thì hắn giết lão đi để bịt miệng có

phải dễ dàng hơn không. Chính chỗ đó làm cho tiểu huynh suy nghĩ cử động của Đàm Dược Sư còn có mục đích gì ra ngoài dự tiên liệu của chúng ta. Mặt khác, sao đến bây giờ mình vẫn chưa thấy động tĩnh gì?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Tiểu đệ nghĩ không ra chỗ khả nghi của Lôi huynh.

Lôi Phi đáp:

- Đàm Dược Sư đã không e dè chúng ta phát giác ra Du Bạch Phong là người giả mạo, thì hắn không còn sợ chi hết. Vậy hắn sợ điều gì? Còn một điểm nữa khiến tiểu huynh nghĩ không thông là Đàm Dược Sư và Du Bạch Phong là bằng hữu giao du với nhau lâu ngày...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Lôi huynh nói rất phải nhưng những chuyện này chúng ta không bắt được đầu mối thì làm sao nghĩ ra được?

Lôi Phi kết luận:

- Vì thế mà tiểu huynh muốn cùng Lý đệ thương nghị, rồi đem kế hoạch bàn cả với Quyên cô nương nữa...

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiểu huynh nghĩ tới Đinh Bội nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đinh Bội làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt đều nhỏ tuổi, Đinh Bội là người đã lớn tuổi, vậy lão còn hiểu sự tình hơn Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cũng vì thế mà chúng cướp Đinh Bội đem đi phải không?

Lôi Phi nói:

- Chính là thế đó.

Lý Hàn Thu nói:

- Theo lời phân tích của Lôi huynh thì quả nhiên còn nhiều chỗ rất khả nghi. Vậy chúng ta phải tìm cơ hội cùng Quyên Nhi bàn định mới xong.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ thấy trong mình thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Sau một lúc ngồi điều dưỡng, nguyên khí đệ đã phục hồi như cũ.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì hay lắm. Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu đứng dậy cùng Lôi Phi dời khỏi sơn động trở về tòa nhà ngói.

Hai người thấy Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt đang ngồi trong sảnh đường nói chuyện với Ký đại phu.

Ký đại phu vừa ngó thấy Lôi Phi đi vào vội đứng dậy nghinh tiếp lớn tiếng hỏi:

- Các hạ bỏ lão phu ở đây rồi buông tay chẳng hỏi gì đến nữa ư?

Thực tình Ký đại phu trong lòng nóng nảy vô cùng. Thanh âm lão đầy nỗi tức giận.

Lôi Phi xua tay đáp:

- Đại phu! Đại phu hãy ngồi xuống nói chuyện đã!

Ký đại phu vẫn chưa nguôi giận đáp:

- Bệnh nhân không còn chút hy vọng nào sống được nữa rồi. Các hạ có lưu lão lại đây cũng bằng vô dụng.

Lôi Phi khẽ hắng giọng một tiếng hỏi:

- Đại phu coi bệnh nhân liệu còn chống chọi được bao lâu nữa?

Ký đại phu đáp:

- Chậm là ngày mai, chóng là bữa nay, lão sẽ tắt thở.

Lôi Phi hỏi:

- Mấy bữa nay đại phu không cho lão uống thuốc ư?

Ký đại phu đáp:

- Không ăn thua rồi! Lão phu nào phải thần tiên mà bảo rằng có thể vãn hồi bệnh của lão được?

Lôi Phi nói:

- Trước khi lão chưa chết, chúng ta còn nước còn tát hãy cố gắng điều trị đến cùng cho lão. Sau khi lão chết rồi, bọn tại hạ hãy tìm cách đưa lão phu xuống núi.

Ký đại phu đằng hắng một tiếng chứ không trả lời.

Lôi Phi khẽ thở dài nói:

- Đại phu ơi! Nghề làm thuốc có đức vị y đạo, trước khi lão chưa chết, mong rằng đại phu tận lực cứu chữa.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Quyên Nhi khẽ hỏi:

- Cô nương bị thương về chất độc, hiện tình trạng thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp đã hoàn toàn bình phục.

Lôi Phi hỏi:

- Thế thì hay lắm! Bây giờ cô nương chuẩn bị làm gì?

Quyên Nhi đáp:

- Theo tình thế trước mắt thì chúng ta hãy đi tìm Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương biết hắn ở đâu không?

Quyên Nhi đáp:

- Lão đã dọn nhà đi nơi khác, tiện thiếp bây giờ không biết lão ở đâu?

Lý Hàn Thu khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Thế thì chúng ta biết đi đâu kiếm hắn bây giờ?

Quyên Nhi ngửng đầu lên nét mặt đầy vẻ quan trọng, khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Nếu hai vị còn có việc riêng thì chẳng nên hao tổn cân não về việc này nữa. Tiện thiếp tự mình tìm cách đối phó. Hai vị đã một phen hết lòng giúp đỡ. Món ân tình này tiện thiếp xin ghi lòng tạc dạ. Mai sau nếu có cơ duyên, tiện thiếp hết sức báo đền.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Việc này bọn tại hạ đã nhúng tay vào thì dù có rút lui không hỏi han gì nữa thì Đàm Dược Sư cũng coi bọn tại hạ là kẻ thù rồi.

Lý Hàn Thu nói theo:

- Bọn tại hạ đã can thiệp vào thì phải làm ra rõ trắng đen mới chịu buông tay.

Lôi Phi hỏi tiếp:

- Hiện giờ chưa có tông tích Đàm Dược Sư mà chúng ta muốn đi kiếm hắn thì chẳng khác gì mò kim đáy biển. Tại hạ nghĩ ra một kế chẳng biết có dùng được không?

Quyên Nhi nói:

- Xin Lôi huynh cho nghe lời cao luận.

Lôi Phi nói:

- Nếu tại hạ tính không lầm thì Đàm Dược Sư đã đặt tai mắt khắp các ngã quanh vùng này để giám thị hành động của chúng ta.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi lại nói:

- Nếu bọn chúng đã dự liệu thời gian mà không thấy bọn ta xuống núi, tất chúng sẽ lên đây mở cuộc điều tra.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Có thể như vậy!

Lôi Phi nói:

- Chắc chắn là như vậy! Giả tỷ Đàm Dược Sư còn mắc việc ở nơi khác thì bọn thuộc hạ hắn không dám tự tiện hành động, phải chờ hắn về mới ra tay.

Quyên Nhi nói:

- Có lý lắm!

Lôi Phi nói:

- Nếu chúng ta xuống núi kiếm hắn thì sao bằng cứ giữ ở nơi đây để bọn chúng tự dẫn xác đến.

Quyên Nhi hỏi:

- Lôi huynh thử đoán coi bọn chúng chừng nào sẽ hành động.

Lôi Phi đáp:

- Cái đó tại hạ không dám nói quyết, nhưng cứ theo tính nhẫn nại của mọi người thì không lâu quá bảy ngày.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy chúng ta mai phục ở chung quanh tòa nhà ngói này để chờ bọn họ hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tại hạ thì chúng ta cải trang để chờ họ.

Quyên Nhi hỏi:

- Cải trang thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Chuyện này giản dị lắm. Lý đệ cải trang làm bệnh nhân, tại hạ giả làm Ký đại phu. Cô nương và Tiểu Nguyệt thì tìm cách ẩn mình ở trong nhà. Chúng ta chưa biết tình thế địch thế nào thì

hay hơn hết là không nên phân tán.

Quyên Nhi hỏi:

- Còn Ký đại phu và bệnh nhân đem để đâu?

Lôi Phi đáp:

- Chỗ sơn động mà cô nương trị thương rất bí ẩn hãy đem họ tạm để vào đó và trữ những đồ thực vật cho họ dùng.

Quyên Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý huynh nghĩ thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ nhận thấy cách này rất hợp lý!

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta theo kế hoạch của Lôi huynh mà làm.

Mấy người liền lập tức động thủ, di chuyển bệnh nhân và Ký đại phu.

Tiểu Nguyệt cải trang nam trang, giả làm gã tiều phu ngồi giữ trên đỉnh núi đồng thời để chiếu cố Ký đại phu.

Quyên Nhi mặc bộ võ phục áo đen nấp trên xà nhà.

Năm ngày lặng lẽ trôi, vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

Chẳng những Lý Hàn Thu không nhẫn nại được mà Quyên Nhi cũng nóng ruột vô cùng.

Chương 85 - Vì sơ hở gian hùng mắc bẫy

Lôi Phi bảo mọi người hãy kiên gan chờ hai ngày nữa tức là quá bảy ngày mà không thấy địch nhân đến thì sẽ tính kế hoạch khác.

Đến ngày thứ sáu, vào lúc mặt trời lặn, Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu ngồi đối diện trên giường, nghĩ tới sau khi cải trang chờ sáu ngày chẳng được việc gì thành ra công cốc đều có vẻ buồn thêm.

Đột nhiên một thanh âm dõng dạc từ ngoài cất lên hỏi:

- Dược Sư tính xem bọn họ còn lưu lại đây không?

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi, hấp tấp nằm xuống, kéo chăn bông đắp lên người.

Bỗng nghe Đàm Dược Sư cất tiếng đáp lại:

- Ta coi chừng bọn chúng có dời chỗ này cũng chưa lâu.

Diễn biến xảy ra đột ngột khiến cho Lôi Phi cũng phải luống cuống chân tay. May trong nhà tối om, nên đối phương tuy đã vào tới nơi nhưng chưa nhìn rõ cảnh vật trong ngọa thất.

Lôi Phi ngồi dậy, bỗng thấy hỏa quang lóe lên.

Đàm Dược Sư đã bật lửa đi vào phòng.

Lôi Phi vội đứng lên, giả bộ vô cùng khiếp sợ.

Đàm Dược Sư đưa mắt ngó Lôi Phi, thắp lửa vào cây nến đặt trên bàn bên cạnh giường nằm. Hắn dập tắt mồi lửa trong tay rồi thủng thẳng hỏi:

- Các hạ là ai?

Lôi Phi tập nói được tiếng nói mười mấy địa phương. Y liền mô phỏng thanh âm Ký đại phu, đáp:

- Lão phu là thầy lang chữa bệnh.

Đàm Dược Sư lại hỏi:

- Ai đón đại phu về đây?

Lôi Phi đáp:

- Một người trung niên ốm nhách.

Trong nhà đèn nến sáng rực, Lôi Phi nhìn rõ người đứng trước Đàm Dược Sư là Hàn công tử, suýt nữa chàng bật tiếng la thất thanh.

Lý Hàn Thu nằm nghiêng mình không nhìn rõ mặt gã.

Quyên Nhi nằm ẩn mình trên xà nhà sau khi nhìn rõ hai người, nàng càng chấn động tâm thần

hơn cả Lôi Phi. Nhưng từ thuở nhỏ nàng đã trải qua quá nhiều bước gian nan nên công phu trấn tĩnh có chỗ hơn người. Nàng hít một hơi chân khí để trấn tĩnh tâm thần.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Ngoài gã trung niên ốm nhách còn ai nữa?

Hiển nhiên hắn vẫn hoài nghi Lôi Phi, nên cố ý tìm câu dò hỏi.

Lôi Phi ngó Hàn công tử rồi đáp:

- Còn một người nữa cũng trạc tuổi công tử đây.

Đàm Dược Sư gật đầu đáp:

- Gã là Lý Hàn Thu...

Hàn công tử đột nhiên xen vào hỏi:

- Ngoài ra còn ai nữa không?

Bây giờ tinh thần Lôi Phi đã hoàn toàn trấn tĩnh, y đáp:

- Còn hai vị cô nương thì một cô tựa hồ là một tên nha đầu...

Đàm Dược Sư ngắt lời:

- Đó là Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt.

Hàn công tử vẻ mặt nghiêm trang hỏi:

- Mấy vị cô nương kia đâu rồi?

Lôi Phi đáp:

- Bọn họ bốn người đã xuống núi từ hai hôm trước.

Hàn công tử chau mày hỏi:

- Dược Sư! Chúng ta đã bố trí tai mắt khắp bốn mặt rồi mà sao lại không thấy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Quyên Nhi rất thông minh, y lại ở đây đã lâu nên thuộc rõ địa thế. Có thể họ theo lối tắt mà đi.

Hắn đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi:

- Còn bệnh nhân này thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Cô nương đó bảo bệnh nhân đây không phải...

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười nói:

- Chúng đã phát giác ra rồi.

Hàn công tử hỏi:

- Vì bọn họ phát giác bệnh nhân không phải là lão họ Du nên để mặc kệ không trông nom gì đến, bỏ xuống núi rồi phải không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Lúc bọn họ ra đi còn bảo lão phu ráng mà chiếu cố cho bệnh nhân. Nhiều là bảy ngày, ít là ba ngày bọn họ sẽ trở về đây.

Đàm Dược Sư quay lại ngó Hàn công tử:

- Quyên Nhi tuy là người thông tuệ khác thường nhưng y còn non tuổi, kiến thức chưa được rộng rãi. Kẻ khó đối phó là tên Thần Thâu Lôi Phi.

Hàn công tử khẽ gật đầu chưa kịp nói gì thì Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn vào mặt Lôi Phi hỏi:

- Đại phu liệu có tin bọn họ không?

Lôi Phi thở dài đáp:

- Lão phu không tin thì cũng phải tin.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi nói:

- Lão phu ở cách đây rất xa, đường đi diệu vợi, núi cao hiểm trở, thì làm sao mà bạt thiệp trường đề cho được? Bọn họ nói thế, lão phu đành phải chờ họ trở lại để đưa lão phu về nhà. Lão phu chỉ biết tin vào nơi họ, đành ở đây đợi chứ còn cách nào khác?

Đàm Dược Sư khẽ buông tiếng thở dài:

- Đại phu coi người bệnh trên giường kia còn cứu được không?

Lôi Phi đáp:

- Bệnh đã vào tới mạng mỡ, thuốc thang cũng bằng vô hiệu. Theo nhận xét của lão phu thì không còn hy vọng gì nữa.

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười hỏi:

- Lão mà sống được cho đến ngày nay chưa tắt thở cũng đã thấy rằng lão phu rất cao minh.

Hắn từ từ đưa tay ra đặt vào mũi Lý Hàn Thu.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng Đàm Dược Sư chưa khám phá chân tướng của bọn mình. Nhưng hắn là người xảo quyệt, ta phải đề phòng mới khỏi bị thương về tay hắn.

Lý Hàn Thu tuy nằm quay mặt vào tường, nhưng chàng đã nghe rõ hết những lời đối thoại giữa Đàm Dược Sư và Lôi Phi. Chàng tài cao mật lớn, một mặt ngấm ngầm đề phòng, một mặt phong tỏa đường hô hấp để hơi thở rất yếu ớt.

Đàm Dược Sư tay mặt sờ lên mũi Lý Hàn Thu, hối hả rụt tay về hỏi:

- Đại phu cho lão uống thuốc gì?

Lôi Phi động tâm thầm nghĩ:

- Hắn tra khảo mình dùng thuốc gì, thật là một chuyện rắc rối gì đây.

Lòng y xoay chuyện ý nghĩ, miệng hỏi lại:

- Sao? Có điều gì không đúng chăng?

Đàm Dược Sư cười mát đáp:

- Bệnh nhân đã ốm liệt giường mấy năm trời, thân thể rất là hư nhược.Thế mà cho uống thuốc bệnh của lão đã biến chuyển khá nhiều, vậy y đạo của đại phu thật là cao minh. Tại hạ muốn coi mạch lão xem sao.

Hắn vừa nói vừa thò tay vào trong chăn.

Lý Hàn Thu lắng tai nghe biết sự tình đã đến lúc khó bề cứu vãn được. Chàng xoay tay phải năm ngón tay nhằm nắm lấy cổ tay Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng liền bị Lý Hàn Thu chụp lấy uyển mạch.

Hàn công tử là người cảnh giác rất cao. Gã giơ tay phải lên đánh véo một tiếng nhằm vào huyệt khúc chì ở khuỷu tay Lý Hàn Thu.

Tay mặt Lôi Phi vung ra đón lấy thế chưởng của Hàn công tử.

Lý Hàn Thu đứng phắt dậy lạnh lùng hỏi:

- Đàm Dược Sư! Dược Sư đã nhận ra bọn tại hạ chưa?

Đàm Dược Sư tuy bị nắm huyệt mạch, nhưng hắn vẫn trấn tĩnh như thường, cười lạt đáp:

- Các hạ là Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu nói:

- Chính là tại hạ.

Hàn công tử đấu với Lôi Phi một chưởng rồi lùi lại hai bước, không phát động thế công nữa.

Lôi Phi chưa phản kích mà chỉ vận khí ngấm ngầm đề phòng.

Hàn công tử bình tĩnh có khi còn hơn cả Đàm Dược Sư. Gã đứng nghiêm trang, lạnh lùng cất tiếng gọi:

- Quyên Nhi! Cô cũng ra đi thôi!

Quyên Nhi núp trên xà nhà tung mình nhảy xuống, thủng thẳng nói:

- Công tử không nên kêu tiện thiếp như vậy!

Hàn công tử chuyển mục quang nhìn Lý Hàn Thu rồi lại ngó Quyên Nhi nói:

- Tại hạ cũng đã nghĩ đến các vị tất bố trí đâu vào đấy rồi nhưng Đàm Dược Sư tự tin mình quá, không chịu nghe lời tại hạ.

Quyên Nhi hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Tiện thiếp cũng nhận ra công tử, ngoài mặt là người thẳng thắng mà trong dạ cũng chứa đầy gian kế.

Nàng đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư nói tiếp:

- Dược Sư cùng gia gia tiểu nữ đã là bạn hữu lâu năm, không ngờ Dược Sư lại hại lão nhân gia.

Đàm Dược Sư tuy bị nắm giữ cổ tay mặt, nhưng hắn vẫn cười nói tự nhiên, lạnh lùng đáp:

- Quyên cô nương! Các vị chưa thắng được đâu!

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Có phải hai vị đã bố trí mai phục cả bốn mặt rồi phải không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế!

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Bất luận các vị đã đặt mai phục đến đâu cũng bằng vô dụng, vị các vị sẽ chết trước tại hạ.

Hàn công tử khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Quyên Nhi! Quyên Nhi hãy nghe tại hạ có một lời được không?

Lúc này Quyên Nhi đã lùi đến đứng phía sau Hàn công tử để chặn đường rút lui của gã.

Nàng nói:

- Công tử hãy nói đi để tiện thiếp nghe xem thế nào đã.

Hàn công tử cười mát hỏi:

- Có phải cô nương tưởng tại hạ đã họp mưu cùng với Đàm Dược Sư để gia hại lệnh tổ?

Quyên Nhi nói:

- Gia gia tiện thiếp bị bệnh từ mấy năm trước đây thì dù công tử có muốn mưu hại lão nhân gia cũng chưa có cơ hội, vì công tử khi đó hãy còn nhỏ tuổi quá.

Hàn công tử hỏi:

- Như vậy cô nương tin là tại hạ không có liên quan gì đến công việc của lệnh tổ chứ?

Mấy câu hỏi đột ngột này khiến cho Quyên Nhi ngẩn người ra.

Nàng đáp:

- Có liên quan hay không cũng chẳng hề gì. Tiện thiếp e rằng gia gia đã bị hại rồi.

Đàm Dược Sư nói:

- Tại hạ cũng cảm thấy cô nương liệu việc đó có vẽ võ đoán quá.

Hàn công tử đưa mắt nhìn quanh trong nhà khắp một lượt, muốn nói lại thôi.

Gã vẫn ung dung bình tĩnh và trong lòng yên trí lúc nào muốn thoát khỏi nơi đây cũng dễ như trở bàn tay. Bất giác gã nở một nụ cười đắc ý.

Quyên Nhi cười lạt hỏi:

- Hàn công tử! Công tử cười gì vậy?

Hàn công tử đáp:

- Tại hạ không muốn giải thích, vì mình có nói ra người khác cũng chẳng chịu tin vào.

Quyên Nhi nói:

- Công tử thử nói nghe.

Hàn công tử đáp:

- Đàm Dược Sư cho tại hạ hay là cô nương ở đây, tại hạ chỉ có việc đến viếng cô mà thôi. Cô nương có tin không?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp không tin.

Hàn công tử nói:

- Vì thế tại hạ tưởng chẳng nên nói nữa là xong.

Quyên Nhi đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

- Gia gia tiện nữ còn sống ở nhân gian không?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Cô nương có tin là lão gia đã chết rồi không?

Quyên Nhi rút thanh trường kiếm đánh soạt một tiếng nói:

- Đàm Dược Sư! Tiểu nữ muốn nói với Đàm Dược Sư một lời...

Đàm Dược Sư hỏi ngay:

- Cô nương có điều chi? Lão phu lắng tai để nghe đây!

Quyên Nhi đáp:

- Bất luận gia gia tiểu nữ còn sống ở đời hay không, tiểu nữ cũng uất hận lắm rồi. Dược Sư còn khiêu khích tiểu nữ thì bọn tiểu nữ phải giết Dược Sư hay ít ra cũng khiến cho Dược Sư thành người tàn phế.

Đàm Dược Sư đột nhiên đánh mất vẻ ung dung nhưng vẫn lạnh lùng nói:

- Lão phu cũng muốn nói rõ một điều là cô nương mà đâm lão phu một kiếm thì vĩnh viễn không còn cách nào thấy gia gia cô nữa.

Lý Hàn Thu bấm mạnh năm ngón tay sắc như dao vào cổ tay Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư không khỏi chau mày nói tiếp:

- Lão phu chết rồi thì ba vị sẽ phải thường mạng, mà còn thêm cả lão Du Bạch Phong nữa.

Quyên Nhi và Lôi Phi đã hiểu tài Đàm Dược Sư, biết là không phải hắn hăm dọa.

Lý Hàn Thu ra vẻ không tin hỏi:

- Một người đã bị nắm giữ huyệt mạch mà còn bảo có thể hại người khác thì ai mà nghe được?

Đàm Dược Sư đáp:

- Các hạ đã bị trúng độc rồi đó! Chỉ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm là chất độc phát tán.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Nếu lời của Dược Sư đúng sự thật thì tại hạ e rằng Dược Sư đã chết trước tại hạ mất rồi.

Quyên Nhi bỗng vung trường kiếm đánh véo một tiếng, đâm rách một tay áo bên hữu của Đàm Dược Sư rồi lạnh lùng nói:

- Dược Sư dùng thuốc mê làm cho tiểu nữ mê té nhào, nhưng tiểu nữ cũng chưa cần đến Dược Sư cứu chữa mà đã tỉnh táo lại rồi.

Đàm Dược Sư nói:

- Cô cất giữ một chút linh chi đã thành hình để giải trừ chất độc trong người chứ gì?

Quyên Nhi thầm nghĩ:

- Quả nhiên thằng cha này liệu việc như thần.

Rồi nàng cất tiếng đáp:

- Tiểu nữ còn thu cất nhiều thứ dược vật. Dược Sư có dùng độc cũng đừng hòng hăm dọa được ai.

Nàng lại vung trường kiếm lên, ánh hào quang láp loáng nhằm chụp xuống đỉnh đầu và trước

ngực Đàm Dược Sư, cô nói tiếp:

- Dược Sư! Gia gia tiểu nữ ở đâu xin nói ra đi. Đừng bức bách tiểu nữ phải mất công mổ ruột Dược Sư ra.

Đàm Dược Sư thoáng lộ vẻ kinh hãi nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cười mát nói:

- Cô nương! Cô nương không nên kích động. Dù cô có hạ sát được lão phu thì cũng phải ôm hận suốt đời.

Quyên Nhi vẻ mặt kiên quyết đáp:

- Cứ theo tình hình đã chứng minh rõ rệt thì giữa Dược Sư và gia gia tiểu nữ là chỗ bạn thâm giao lâu ngày mà Dược Sư còn hạ độc thủ đủ chứng tỏ là một tay vô cùng hiểm độc. Nếu lấy tâm cơ mà tỷ đấu thì tuyệt nhiên tiểu nữ chẳng phải là địch thủ, nên tiểu nữ không muốn tỷ thí mưu mẹo với Dược Sư nữa.

Đàm Dược Sư nói:

- Nhưng tin tức về lệnh tổ thì ngoại trừ lão phu ra chẳng còn một ai có cách gì biết được.

Quyên Nhi nói:

- Nếu tiểu nữ giết Dược Sư để thường mạng thì gia gia có chết cũng nhắm mắt được.

Đàm Dược Sư nói:

- Cô nương vốn là người lạnh lùng trấn tĩnh mà dường như bữa nay cô biến đổi tính tình.

Quyên Nhi nói:

- Phải rồi! Tiểu nữ biến đổi tính tình chỉ vì trong dạ đầy mối oán hờn.

Nàng vung trường kiếm lên, lại đâm toạc một vạt áo của Đàm Dược Sư.

Hàn công tử đột nhiên nói xen vào:

- Cô nương không nên hạ sát Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi cười lạt hỏi:

- Tại sao vậy?

Hàn công tử cười hỏi lại:

- Cô nương thấy tại hạ cùng Đàm Dược Sư xuất hiện ở đây, chắc có hiểu lầm tại hạ cùng Đàm Dược Sư liên thủ hợp tác?

Quyên Nhi nói:

- Dù tiện thiếp có ngu muội đến đâu cũng phải nhận ra điều đó!

Hàn công tử cười nói:

- Sự thật không phải là như vậy.

Quyên Nhi tức giận:

- Công tử còn muốn chối quanh nữa chăng?

Hàn công tử lắc đầu:

- Cô nương! Những câu tại hạ nói đây đều là sự thật.

Lôi Phi xen vào:

- Quyên cô nương! Nghe lời Hàn công tử nói rõ chuyện đã trải qua, mà Đàm Dược Sư lại lọt vào tay chúng ta rồi, nếu lão lớn mật dám dùng độc dược thì tại hạ phải chém lão mấy nhát cho chết đi.

Y nói rồi đột nhiên ra tay điểm vào hai huyệt đạo trong người Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi từ từ thu trường kiếm về, đảo mắt nhìn Hàn công tử và giục giã:

- Hàn công tử còn điều chi nữa xin nói nốt đi!

Hàn công tử nói:

- Tại hạ gặp Đàm Dược Sư mới biết là cô nương trú ngụ tại chốn này nên đến viếng thăm.

Quyên Nhi cười lạt:

- Xin đa tạ!

Hàn công tử lại nói:

- Trong vụ này có nhiều chuyện trùng hợp, trách nào cô nương chẳng chịu tin lời. Nhưng nếu cô nương biết rõ tại hạ là con người thế nào thì chắc là cô nương có thể tin được.

Quyên Nhi giục:

- Công tử nói nữa đi.

Hàn công tử đáp:

- Bọn tại hạ kết bạn đồng hành. Dọc đường Đàm Dược Sư đã mấy lần muốn đánh thuốc mê cho tại hạ té nhào, nhưng đều bị tại hạ biết trước khiến cho lão không hạ thủ được.

Mấy câu nói bình thản chẳng có chi kỳ lạ này khiến cho Lôi Phi biến sắc tự nghĩ:

- Nếu gã nói đúng sự thật thì gã này quả là một tay sách lược, tài trí mà bọn mình không ai bì kịp.

Lôi Phi đưa mắt ngó Đàm Dược Sư hỏi:

- Gã nói vậy có thiệt không?

Đàm Dược Sư chỉ gật chứ không nói gì.

Hiển nhiên lời nói của Hàn công tử đã làm cho Đàm Dược Sư phải mất mặt.

Hàn công tử khẽ hắng giọng một tiếng rồi tiếp:

- Bọn tại hạ lên núi gần tới chỗ cô nương ở, lão mới nói rõ sự thật là Lôi Phi cùng Lý huynh cũng ở cả đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Hàn công tử! Công tử xưng hô như vậy tiểu đệ không dám đâu.

Hàn công tử mỉm cười, không nói gì nữa.

Quyên Nhi nói:

- Thế thì các vị vừa nói bên ngoài đã bố trí mai phục cũng là lời giả dối ư?

Hàn công tử đáp:

- Cái đó thì có thực. Tại hạ cùng Đàm Dược Sư đều đem người đến mai phục ở ngoài kia, nhưng mỗi người có một chỗ dụng tâm khác nhau, mà ai cũng chẳng hiểu được mục đích của ai thế nào?

Lôi Phi hỏi:

- Vậy hai vị tạm thời kết bạn và vừa mới liên thủ với nhau hay sao?

Hàn công tử đáp:

- Đàm Dược Sư tự tin nơi mình quá. Lão bảo các vị quyết không thể nhẫn nại chờ mãi ở trên núi. Còn Quyên cô nương thì vẫn hôn mê chưa tỉnh lại được.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Thế là hai vị cùng thất vọng phải không?

Hàn công tử đáp:

- Tại hạ vẫn chưa thất vọng.

Quyên Nhi hỏi:

- Công tử nói vậy thì ra đã tiên liệu được bọn tiện thiếp đang chờ các vị ở đây sao?

Hàn công tử đáp:

- Tại hạ đã nhận xét biết cô nương không phải là nhân vật tầm thường. Vì thế mình phải dè dặt không dám khinh thường. Nếu Đàm Dược Sư theo biện pháp của tại hạ thì dù các vị có chuẩn bị cũng chẳng thể cướp được tiên cơ mà nắm được mạch huyệt của Đàm Dược Sư.

Lôi Phi hỏi:

- Tại hạ xin thỉnh giáo công tử. Theo công tử thì làm thế nào.

Hàn công tử đáp:

- Chuyện này giản dị lắm! Nguyên tại hạ muốn cải trang làm hai tên thuộc hạ của các vị vào trước thám thính. Như vậy thì dù các vị có chuẩn bị trước cũng chẳng ăn thua gì.

Lôi Phi cười lạt nói:

- Tại hạ tưởng Hàn công tử có mưu chước gì kỳ diệu, té ta chỉ có vậy mà thôi!

Hàn công tử nói:

- Còn một biện pháp nữa nhưng nó thảm khốc quá, nên tại hạ không muốn sử dụng hay nói cho đúng là không thèm sử dụng.

Đàm Dược Sư khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Lão phu quên mất Lôi Phi. Y là người biết nhiều hiểu rộng lại giàu kinh nghiệm.

Hàn công tử nói:

- Vì vậy mình mới mắc bẫy y.

Đàm Dược Sư nói:

- Còn nhiều chuyện ra ngoài sự tiên liệu của mình. Tỷ như lão phu không ngờ tới Quyên cô nương còn lưu lại được một ít linh chi mới hồi tỉnh được.

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ Dược Sư biết rồi cũng chưa muộn kia mà.

Quyên Nhi đảo mắt:

- Hàn công tử! Công tử đã không cùng một phe với Đàm Dược Sư thì chắc công tử đến đây không phải là để giúp đỡ cho lão.

Chương 86 - Yếu bị kiếm thương, mạnh thì trúng độc

Lý Hàn Thu thò tay trái điểm vào mấy chỗ huyệt đạo của Đàm Dược Sư rồi nói:

- Hàn công tử! Bữa nay chúng ta nhất định đấu cho kỳ đến lúc phân thắng bại mới thôi.

Chàng từ từ tiến đến trước mặt Hàn công tử.

Hàn công tử nói:

- Lý huynh cố ý cưỡng bách tiểu đệ phải tỷ đấu thì chắc là đã nắm vững được phần thắng.

Lý Hàn Thu nói:

- Đàm Dược Sư và Quyên cô nương tự giải quyết với nhau. Còn đôi ta ra ngoài kia để quyết đấu sinh tử.

Hàn công tử không trả lời Lý Hàn Thu. Gã đưa mắt nhìn Quyên Nhi nói:

- Quyên cô nương! Lý huynh bức bách tại hạ đến thế thì tại hạ khó lòng rút lui được.

Quyên Nhi sửng sốt nói:

- Lý huynh! Lý huynh không nên bức bách y ứng chiến. Chúng ta nên bàn kế hoạch lâu dài là hơn...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Đàm Dược Sư đã không còn sức phản kháng nữa. Vậy câu chuyện giữa Hàn công tử và tại hạ, cô nương bất tất phải quan tâm.

Chưa dứt lời chàng đã rảo bước ra khỏi sảnh đường.

Hàn công tử cũng đi theo sau.

Quyên Nhi thấy hai người ra khỏi nhà rồi, liền khẽ bảo Lôi Phi:

- Lôi huynh nên nhắc Lý huynh phải coi chừng Hàn công tử sử dụng ám khí.

Lôi Phi gật đầu đi ra cửa.

Quyên Nhi nhìn Đàm Dược Sư nói:

- Bây giờ bất luận tiểu nữ đối phó với Dược Sư như thế nào, Dược Sư cũng chẳng thể phản kháng được nữa.

Đàm Dược Sư bề ngoài vẫn giữ được vẻ bình tĩnh mà thực ra trong lòng kinh hãi vô cùng. Hắn sợ Quyên Nhi hạ độc thủ.

Quyên Nhi giơ kiếm lên nói:

- Đàm Dược Sư! Dược Sư chẳng còn cách nào nữa, ngoại trừ trả lời những câu hỏi của tiểu nữ nếu Dược Sư muốn cho da thịt khỏi phải đau khổ.

Đàm Dược Sư ngập ngừng:

- Cô nương!...

Quyên Nhi lạnh lùng ngắt lời:

- Dược Sư đừng hòng thuyết phục tiểu nữ. Nếu Dược Sư không chịu trả lời những câu hỏi của tiểu nữ thì bước đầu tiên là tiểu nữ hãy cắt mũi của Dược Sư.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Gia gia tiểu nữ còn sống ở thế gian không?

Đàm Dược Sư quả nhiên sợ hãi đáp ngay:

- Lệnh tổ còn sống ở thế gian.

Quyên Nhi hỏi:

- Bây giờ lão gia hiện ở đâu?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão cũng ở gần quanh đây.

Quyên Nhi sửng sốt hỏi:

- Ở quanh đây ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế!

Quyên Nhi hỏi:

- Ở chỗ nào? Cách đây chừng bao xa?

Đàm Dược Sư đáp:

- Chỗ này không có tên. Lão phu gọi nó là "Vô Ưu Thạch Thất", cách đây không đầy mười dặm.

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư nói thật đấy chứ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nhất định là thật.

Quyên Nhi nói:

- Nếu lão nói dối một câu là tiểu nữ móc một con mắt. Tiểu nữ phải điều tra cho biết hư thực thế nào đã.

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Cô nương biết chỗ nào mà tìm tới nơi được?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão phu phải dẫn cô nương đi mới được.

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Bao giờ đi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Cái đó là tùy ý cô nương.

Quyên Nhi xoay tay lại thu kiếm về hỏi:

- Có việc mà tiểu nữ không hiểu là giữa Dược Sư và gia gia đã là chỗ bạn thân, sao Dược Sư còn hãm hại?

Đàm Dược Sư lạnh lùng đáp:

- Nếu lão phu mà có hại lão thì lão đã chết lâu rồi, chứ sống sao được đến bây giờ?

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư không hại gia gia thì làm sao lại kiếm người giả mạo để bịt mắt bọn để bịt mắt bọn tiểu nữ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lệnh tổ hãy còn sống. Cô nương gặp mặt lão cứ hỏi lão sẽ biết.

Quyên Nhi nghe lão nói vậy biết là gia gia chưa chết, nàng cũng yên tâm được một phần, nhưng nàng lại lo rằng Lý Hàn Thu và Hàn công tử có thể xảy ra cuộc ác đấu kẻ sống người chết. Nàng liền nói:

- Tiểu nữ có chuyện cần dời khỏi nơi đây một khắc, vậy phải điểm vào vận huyệt của lão mới được.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Có phải cô nương ra coi cuộc ác đấu giữa Lý Hàn Thu và Hàn công tử không?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Dược Sư hỏi làm gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hàn công tử tuy rất thông minh, nhưng e rằng y không phải là địch thủ của Lý Hàn Thu.

Quyên Nhi giơ tay lên điểm vào hai chỗ huyệt đạo Đàm Dược Sư, rồi nói:

- Công phu của Dược Sư rất thâm hậu, nhất định có thể tự giải khai được huyệt đạo. Vì thế mà tiểu nữ chẳng thể không đề phòng được. Tiểu nữ đi rồi sẽ trở lại ngay để cùng đi với Dược Sư tìm kiếm gia gia. Nếu Dược Sư dối trá sẽ phải chịu sự đau khổ không vừa đâu.

Dứt lời nàng trở gót ra ngoài.

Lý Hàn Thu và Hàn công tử đang đứng đối lập và binh khí đều cầm ở tay rồi.

Lý Hàn Thu sử thanh trường kiếm.

Hàn công tử dùng một cây kim bút và một cặp đoản kiếm sáng loáng.

Lôi Phi đứng một bên theo dõi.

Quyên Nhi từ từ bước tới đứng bên Lôi Phi khẽ hỏi:

- Hàn công tử bản lãnh không phải tầm thường. Cuộc chiến này khó mà liệu trước được ai thắng ai bại. Không hiểu tại sao Lý huynh lại kiên trì đòi mở cuộc đấu?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ nóng lòng báo mối đại cừu cho song thân, nhưng mọi người đều nói là Hàn công tử đây võ công xuất chúng, nên y coi gã là một chướng ngại vật rất lớn trong công cuộc báo thù của y. Nay y gặp cơ hội, dĩ nhiên y muốn trừ cho bằng được gã.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh vị tất đã thắng được Hàn công tử.

Lôi Phi khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Nếu hai người chỉ trông vào võ công mà động thủ thì nhất định Lý đệ sẽ nắm chắc phần thắng, không còn nghi ngờ gì nữa.

Quyên Nhi hỏi:

- Nhưng hai người cùng liều mạng mà Lôi huynh muốn họ chỉ dùng võ công được ư?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiện thiếp đã nhờ Lôi huynh nhắc y phải đề phòng Hàn công tử dùng ám khí. Chẳng hiểu Lôi huynh đã cho y biết chưa?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ đã dùng thuật truyền âm cảnh cáo y rồi. Trước khi đối địch tưởng không nên bảo y là

Hàn công tử bản lãnh ghê gớm.

Quyên Nhi không nói gì nữa. Nàng tạt ngang ra hai bước đứng cùng hàng Lôi Phi để coi diễn biến.

Lúc này Lý Hàn Thu đã từ từ giơ thanh trường kiếm lên.

Hàn công tử cũng cầm cây kim bút đặt trước ngực như thế sử kiếm.

Lôi Phi đột nhiên quay lại ngó Quyên Nhi một cái, thấy nàng đứng cách xa những hai thước nên y muốn nói lại thôi.

Nguyên Hàn công tử dường như lấy kim bút làm khí giới chính nên dùng tay phải cầm bút đặt trước ngực. Tay trái gã cầm đoản kiếm trỏ chênh chếch xuống đất.

Thật là một chiêu thức khai môn rất kỳ lạ. Lôi Phi kiến văn quảng bát mà cũng không nhìn ra là chiêu thức gì. Nhưng y phán đoán theo kinh nghiệm thì đây là một thủ thức nửa chính nửa tà.

Bỗng nghe Lý Hàn Thu cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ đã chuẩn bị xong chưa?

Hàn công tử đáp:

- Xong rồi! Tại hạ nghe danh Thất Tuyệt Ma Kiếm đã lâu...

Lý Hàn Thu gạt đi:

- Xin các hạ đừng quá khen! Mời các hạ ra tay đi.

Hàn công tử đáp:

- Xin mời Lý huynh động thủ trước.

Lý Hàn Thu đáp:

- Thời giờ là vàng ngọc. Tại hạ không dám khách sáo nữa.

Chàng vung trường kiếm đâm tới.

Hàn công tử đưa đoản kiếm lên che kín môn hộ, gạt được thế kiếm của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu hạ thấp trường kiếm. Kiếm quang vừa lóe lên, thanh trường kiếm đã đâm xéo, nhằm phóng vào cổ tay Hàn công tử.

Hàn công tử phóng cây kim bút ở trước ngực điểm ra rất mau lẹ.

Choang một tiếng! Cây bút đã đâm trúng vào thanh trường kiếm của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu thấy thanh kiếm bị chấn động tự nhiên tay chàng đưa thấp xuống một chút.

Nguyên Hàn công tử sử cặp đoản kiếm khiến cho Lý Hàn Thu phải biến thế để cây kim bút kịp thời phản kích.

Mới một phen giao thủ Hàn công tử đang thế bị động đoạt lại được tiên cơ. Nhưng gã không mượn cơ hội này để phản kích mà lại lùi về phía sau một bước.

Lý Hàn Thu cũng lùi lại một bước, thu thế kiếm về, chuẩn bị đỡ gạt thế công của đối phương. Chàng không ngờ Hàn công tử không tiến đánh mà lại rút lui.

Lý Hàn Thu do dự một chút rồi đột nhiên vung kiếm xông lên. Thanh trường kiếm rung động vọt xéo ra hai bông kiếm hoa đánh vào hai chỗ yếu huyệt của Hàn công tử.

Hàn công tử tay trái cầm đoản kiếm cũng vung lên, kiếm quang lấp loáng gạt thế kiếm của Lý Hàn Thu. Nhưng lần này cây kim bút trong tay phải gã lại không phóng ra một cách khinh xuất.

Gã cự địch bằng đoản kiếm và tựa hồ coi cây kim bút rất trân quí không chịu di chuyển một cách bừa bãi.

Lý Hàn Thu tấn công gã mười mấy chiêu, mà chiêu nào chàng củng cố ý để sơ hở mong đối phương phản kích vào. Ngờ đâu Hàn công tử thủy chung vẫn giữ thế thủ không chịu phản công.

Lý Hàn Thu dần dần nóng ruột, lớn tiếng quát:

- Coi chừng!

Chàng đột nhiên biến thế, thi triển kiếm pháp Thất Tuyệt Ma Kiếm, chiêu nào cũng nhằm vào chỗ nguy hại của Hàn công tử.

Thất Tuyệt Ma Kiếm là một kiếm pháp ghê gớm nhất thiên hạ. Quả nhiên lúc sử dụng đến nó, uy lực ghê hồn.

Hàn công tử biến hóa binh khí trong tay rất mau lẹ, đột nhiên phóng bút, đột nhiên hươi kiếm. Thủ pháp của gã rất phức tạp, chiêu nào cũng phát huy võ công đường lối khác nhau.

Kiếm, bút của Hàn công tử liên tiếp di chuyển chỉ trong nháy mắt đã đón được hơn hai chục chiêu của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu thấy thủ pháp của đối phương phong tỏa được ngoài hai chục chiêu kiếm của mình bằng những chiêu thức khác nhau thì trong lòng rất là kính phục. Chàng nghĩ thầm:

- Gã còn nhỏ tuổi mà võ công đã tinh thông quảng bát như vậy. Nếu để lâu ngày thì còn làm gì được gã nữa.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng ra chiêu tới tấp đánh rất gấp.

Hàn công tử tiếp đón được ngoài hai chục chiêu liền cảm thấy thế cùng lực kiệt mà Lý Hàn Thu lại phát huy thế kiếm khủng khiếp hơn liền biết ngay là khó lòng chống đỡ được lâu nữa.

Bỗng Lý Hàn Thu quát lên một tiếng "mau!"

Rồi thanh trường kiếm quất ngang đánh roạt một tiếng trúng vào cánh tay trái Hàn công tử. Gã bị rách áo vào đến da thịt, máu chảy đầm đìa.

Chiêu kiếm này thế rất trầm trọng khiến cho đoản kiếm ở trong tay Hàn công tử cũng bị rơi xuống đất.

Hàn công tử trấn tĩnh phi thường. Gã nhịn đau, tay phải phóng kim bút tới. Một tia sáng vàng từ ngọn bút vọt ra.

Hai người đứng cách nhau không đầy mấy thước. Đầu bút có đặt ám khí bắn ra một cách đột ngột.

Lý Hàn Thu cảm thấy chồn tay, thanh trường kiếm đưa chậm lại một chút.

Hàn công tử hít mạnh một hơi chân khí, đột nhiên lùi lại tám thước.

Lý Hàn Thu cảm thấy chỗ bị thương bỗng trơ ra như gỗ. Cả cánh tay mặt không tài nào giơ lên được nữa thì trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hàn công tử cũng bị thương khá nặng. Trong lúc này cả cánh tay trái gã đều bị máu tươi chảy ra ướt đẫm.

Lý Hàn Thu đã bị thương ở cánh tay mặt thì dù có kiếm pháp tuyệt thế cũng không tài nào xuất chiêu được nữa. Trong lòng phẫn khích, chàng ngửng đầu lên nhìn Hàn công tử lạnh lùng nói móc:

- Lệnh tôn rất giỏi về nghề dùng ám khí để hại người. Nay các hạ thừa kế nghề đó đã gần được đến trình độ lệnh tôn.

Hàn công tử cười mát nói:

- Binh bất yếm trá, càng trá càng hay! Lý huynh đã không chịu nhận lời cuộc đấu quân tử và đòi đem tính mạng ra để tỷ thí. Cuộc sinh tử chỉ trong hơi thở là xong. Nếu tại hạ không thi triển ám khí thì cái mạng này đã mất về tay Lý huynh từ lâu rồi.

Lý Hàn Thu không còn sức để ra tay giết gã, chàng toan thóa mạ gã một phen cho hả lòng căm tức. Nhưng Hàn công tử nói mấy câu như vậy khiến cho chàng muốn thóa mạ cũng không tiện thốt ra lời.

Bỗng thấy Hàn công tử giơ cây kim bút lên lắc một cái.

Hai gã thiếu niên võ phục chừng mười tám mười chín tuổi song song chạy tới.

Hai gã này đều đeo hai thứ binh khí. Trên lưng cài một thanh trường kiếm. Cạnh sườn lại đeo cái túi đựng một thứ binh khí hình vuông.

Hai người đi gần tới phía sau lưng Hàn công tử, lập tức chia nhau hành động. Một tên buộc vết thương cho Hàn công tử, còn một tên lượm đoản kiếm của gã bị rớt dưới đất.

Quyên Nhi chạy đến bên Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh bị thương nặng lắm không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ trúng ám khí của đối phương.

Quyên Nhi hỏi:

- Bị thương ở chỗ nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ở đầu vai bên phải.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh thấy thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chỗ thương bị tê như gỗ. Tay phải không cất lên được.

Quyên Nhi nói:

- Đó là thứ ám khí có chất độc.

Nàng chẳng tỵ hiềm nam nữ lúc bao con mắt trông vào, giơ tay phải lên xé rách tay áo bên phải Lý Hàn Thu. Nàng thấy một mũi kim nhỏ sắc vàng cắm vào đầu cánh tay Lý Hàn Thu ngập hết vào thịt chỉ lộ ra một chấm vàng.

Quyên Nhi thò mấy ngón tay nhỏ nhắn toan rút mũi kim châm ở trên vai Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu vội lùi lại hai bước nói:

- Cô nương không nên tùy tiện động thủ. Mũi châm đó có chất kịch độc.

Quyên Nhi nói:

- Tiểu muội biết rồi, nhưng ngón tay tiểu muội chưa đứt thì mũi kim dù có chất độc cũng không thể làm cho tiểu muội bị thương được.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng cô nương phải cẩn thận một chút mới được. Bây giờ tại hạ đã bị thương, nếu cô nương cũng bị thương nữa thì thật là khốn đốn.

Quyên Nhi đáp:

- Được rồi! Xin Lý huynh vận khí tạm thời phong tỏa những huyệt đạo ở trên vai đừng để chất kịch độc chạy vào trong. Tiểu muội đi tìm cách lấy thuốc giải đem đến cho.

Lý Hàn Thu buông tiếng thở dài khẽ nói:

- Cô nương hãy coi chừng Hàn công tử là người rất xảo trá. Gã dấu độc châm ở trong bút là một chuyện chưa từng nghe thấy.

Quyên Nhi gật đầu đi thẳng đến chỗ Hàn công tử.

Lúc này thương thế Hàn công tử đã buộc xong rồi.

Hai gã thiếu niên đi theo Hàn công tử đột nhiên lạng người ra đứng chắn đường trước mặt Hàn công tử, tay cầm đốc kiếm.

Hàn công tử hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Các ngươi hãy tránh ra!

Hai gã thiếu niên dạ một tiếng rồi đứng tránh sang bên.

Hàn công tử ngửng đầu lên ngó Quyên Nhi rồi hỏi:

- Chắc cô nương đến xin thuốc giải cho Lý Hàn Thu?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Phải rồi!

Hàn công tử hỏi lại:

- Sao cô nương biết chắc là tại hạ cho thuốc giải?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp không biết. Nhưng nếu công tử không cho thì tiện thiếp cũng cướp lấy, trừ khi công tử bị chết hoặc là thắng tiện thiếp.

Hàn công tử nói:

- Xem chừng cô nương tự tin là sẽ thắng được tại hạ.

Quyên Nhi nói:

- Tiện thiếp chỉ biết rằng công tử bị thương rất nặng.

Hàn công tử hỏi:

- Thế ra cô nương nhân lúc người ta đang nguy cấp mà hạ thủ hay sao?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cần lấy thuốc giải, chứ không có ý sát hại công tử, vì trước nay công tử đối với tiện thiếp rất tử tế.

Hàn công tử lại hỏi:

- Còn bây giờ thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Bây giờ chúng ta không cùng đi một đường, khó mà mưu sự được.

Hàn công tử khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Cái đó tại hạ cũng biết rồi.

Gã thò tay vào bọc lấy ra một chiếc bình ngọc liệng về phía Quyên Nhi nói:

- Đây, cô đón lấy!

Quyên Nhi giơ tay ra đón bình thuốc rồi nói:

- Đa tạ Hàn huynh! Bây giờ Hàn huynh có thể đi được rồi!

Hàn công tử nói:

- Trong bình có ba viên. Cô nương bảo y giữ lấy mà sử dụng, nó còn có thể cứu mạng cho y hai lần nữa.

Quyên Nhi đáp:

- Đa tạ Hàn huynh có dạ quan hoài.

Hàn công tử quay đầu đi hai bước. Gã còn nói thêm một câu:

- Quyên cô nương! Bây giờ cô nương đã tin là giữa tại hạ và Đàm Dược Sư không hẹn mà gặp chưa?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp vẫn không tin.

Hàn công tử nhăn nhó cười nói:

- Thong thả rồi cô nương sẽ biết.

Quyên Nhi hững hờ đáp:

- Tiện thiếp bỏ qua việc này không tra xét nữa.

Hàn công tử nói:

- Cô nương nên điều tra cho biết rõ.

Quyên Nhi nói:

- Tiện thiếp có nhiều việc quá, mà việc nào cũng khẩn yếu, không còn lòng dạ nào để tra xét việc này. Xin Hàn huynh bảo trọng tấm thân. Chúc Hàn huynh xuống núi bình yên.

Hàn công tử buồn rầu hỏi:

- Sau này chúng ta còn dịp nào gặp nhau nữa không?

Quyên Nhi lạnh lùng đáp:

- Hay hơn hết là đừng gặp nhau nữa.

Hàn công tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Gặp mặt cũng như không, phỏng được ích gì?

Hàn công tử không nói nữa, uể oải đi về phía trước. Chân gã trầm trọng như đeo khối nặng ngàn cân.

Hai gã thiếu niên võ phục đi sau hộ vệ Hàn công tử. Chúng quay mặt lại đi lùi từng bước.

Quyên Nhi thấy bọn kia đã đi xa rồi mới bước tới bên cạnh Lý Hàn Thu cất giọng dịu dàng nói:

- Lý huynh! Hãy uống thuốc hoàn trong bình này đi.

Nàng vừa nói vừa mở nắp bình. Lý Hàn Thu cũng không hỏi gì nữa, giơ tay trái ra móc lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Quyên Nhi đậy nắp bình lại nói:

- Chẳng hiểu thuốc này có hiệu nghiệm không? Lý huynh hãy ngồi nghỉ một lúc.

Lý Hàn Thu nhìn chỗ bị thương cánh tay mặt đã thấy sưng vù lên và tím bầm lại thì nghĩ thầm:

- Ám khí này quả nhiên độc địa ghê gớm!

Quyên Nhi đi theo Lý Hàn Thu vào trong nhà nói:

- Lý huynh hãy ngồi điều dưỡng một lúc. Nếu thuốc không linh nghiệm thì phải tìm phương pháp khác.

Lôi Phi khẻ thở dài nói:

- Hàn công tử quả nhiên là tay thông minh hơn đời. Gã dấu ám khí ở trong binh khí thì còn ai biết mà đề phòng cho xiết được.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- AÙm khí mà độc địa thế này thì không phải là người quân tử. Lòng người thật khó mà lường được.

228 Ngọa Long Sinh Hàn Giang Nhạn Nàng nói câu này tựa hồ có lòng ác cảm sâu xa với Hàn công tử.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu vì mũi độc châm mà Quyên cô nương tiêu tan hết tấm lòng ngưỡng mộ Hàn công tử thì Lý đệ trúng mũi độc châm này kể ra cũng không uổng.

Bổng nghe Quyên Nhi nói:

- Lôi huynh! Xin Lôi huynh chiếu cố cho Lý huynh. Bây giờ Đàm Dược Sư hãy còn đây, nếu mà Hàn công tử đem lòng xảo quyệt để thuốc không hợp thì chúng ta sẽ bức bách lão phải trị độc thương cho Lý huynh.

Nàng nói xong trở gót đi ngay.

Lôi Phi nói:

- Cô nương buông tha Hàn công tử một cách dễ dàng, chắc là trong lòng đã có định kiến.

Y đưa mắt nhìn vết thương trên vai Lý Hàn Thu xưng và đỏ ửng dường như đã lui dần. Nhưng mũi độc châm vẫn còn nguyên đó. Y liền lấy đôi đũa tre cặp lấy, rút ra.

Lý Hàn Thu thở phào một cái nói:

- Thuốc này đúng rồi. Tiểu đệ đã cảm thấy chất độc tiêu dần.

Chương 87 - Tìm gia gia khám phá mật động

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Lý đệ bị mũi độc châm này kể ra cũng không uổng.

Lý Hàn Thu ngơ ngẩn hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh nói vậy là có ý gì?

Lôi Phi đáp:

- Hàn công tử phóng mũi châm đó liền lòi bộ mặt ác độc của gã mà trước nay gã vẩn che kín được. Gã đánh vào giữa tấm lòng ái mộ của Quyên cô nương đã dành cho gã từ trước đến nay.

Lý Hàn Thu nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ...

Lôi Phi lắc đầu ngắt lời:

- Lý đệ hãy nghe tiểu huynh nói đã. Phàm làm việc gì đều nên thuận theo tự nhiên, chẳng nên cưỡng cầu. Nhưng Lý đệ đã ở trong cái tự nhiên mà chiếm được thượng phong.

Nhắc lại Quyên Nhi quay về chỗ Đàm Dược Sư lạnh lùng nói:

- Hàn công tử thua chạy rồi.

Đàm Dược Sư nói:

- Dù gã có thắng, vị tất gã đả ra tay giải cứu lão phu. Vậy gã thắng hay bại cũng chẳng liên can gì tới lão phu.

Quyên Nhi nói:

- Lão nói vậy là đúng sự thực.

Đàm Dược Sư nói:

- Cô nương tin được là hay.

Quyên Nhi hỏi:

- Phải chăng bên ngoài hàn xá Dược Sư đã bố trí mai phục?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hai tên dược đồng của lão phu phỏng đã làm được việc gì.

Quyên Nhi nói:

- Tiểu nữ hy vọng Dược Sư nên bảo họ thôi đi để tiểu nữ khỏi gia hại đến Dược Sư.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dược Sư thử nghĩ coi chúng ta đi về phương nào bây giờ?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Cô nương bảo đi đâu?

Quyên Nhi đáp:

- Đến gặp gia gia tiểu nữ.

Đàm Dược Sư nói:

- Hay lắm! Trước tình trạng này chỉ còn cách đi gặp lão mới xong.

Quyên Nhi nói:

- Trong lòng tiểu nữ đã đầy mối bi phẫn. Tiểu nữ hy vọng Dược Sư đừng làm cho tiểu nữ phải nổi giận nữa. Có như thế thì tiểu nữ mới không ra tay làm cho Dược Sư phải thành người tàn phế.

Đàm Dược Sư gật đầu nói:

- Lão phu suốt đời chưa bị ai uy hiếp như thế này. Hỡi ơi! Ngươi là một cô gái...

Quyên Nhi tức giận ngắt lời:

- Tiểu nữ không muốn Dược Sư nói vậy.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Được rồi! Bao giờ chúng ta lên đường?

Quyên Nhi đáp:

- Không nên cấp bách. Khi nào đi, tiểu nữ sẽ bảo Dược Sư.

Nàng lại điểm vào hai chỗ huyệt đạo Đàm Dược Sư rồi đi ra.

Đàm Dược Sư khẽ buông tiếng thở dài, nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Nguyên Đàm Dược Sư võ công cao cường. Nếu không phải là thủ pháp đặc biệt điểm huyệt lão, thì chỉ trong một thời gian là lão có thể vận khí để tự giải khai được huyệt đạo. Nhưng Quyên Nhi đã đề phòng chuyện này nên lão không còn có cơ hội nào nữa.

Quyên Nhi ra ngoài khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Thương thế Lý huynh ra sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đã bớt nhiều rồi!

Quyên Nhi lại hỏi:

- Liệu có cử động được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không hề gì.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh có tin lời Đàm Dược Sư không?

???

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu muội không quan tâm mấy, nhưng tin rằng lão không dám lừa gạt mình. Lão tự biết nếu lão lừa gạt tiểu muội thì sẽ bị trừng trị rất thảm khốc.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu chúng ta cùng đi thì có thể đề phòng được, không cho lão thi hành quỷ kế.

Quyên Nhi nói:

- Chỗ này tiểu muội không muốn ở nữa. Tiểu muội đi thu thập một ít quần áo rồi phóng hỏa đốt cả phòng ốc đi.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương cứ bỏ lại mà đi, hà tất phải đốt nhà?

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu muội muốn cho Đàm Dược Sư thấy rõ chỗ quyết tâm của mình. Làm như vậy tiểu muội tưởng còn có thể khiến cho lòng lão nao núng mà không dám giở trò.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn vị Ký đại phu kia thì sao?

Quyên Nhi nói:

- Tiểu muội bảo Tiểu Nguyệt đi kiếm hai bác tiều phu và cho họ ít tiền để họ đưa lão về là xong.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ chỉ có cách đó là gọn.

Quyên Nhi dùng tín hiệu để liên lạc gọi Tiểu Nguyệt về. Nàng dặn thị đi kiếm tiều phu, còn nàng tự mình thu thập những thứ cần dùng, rồi giải khai huyệt đạo ở hai chân cho Đàm Dược Sư, nhưng lại điểm bốn huyệt đạo trên cánh tay. Nàng đưa lão ra khỏi nhà rồi phóng hỏa đốt hết cả phòng xá.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Sao cô nương lại đốt nhà đi?

Quyên Nhi nói:

- Nếu tiểu nữ không tìm thấy gia gia thì xử trí Dược Sư xong rồi cũng không trở về chỗ này nữa. Bằng kiếm thấy gia gia thì rồi cũng tìm một nơi bí ẩn khác để cư trú.

Đàm Dược Sư ngấm ngầm thở phào một cái muốn nói lại thôi.

Bỗng thấy Quyên Nhi đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi bảo Đàm Dược Sư:

- Dược Sư gọi hai tên dược đồng ra đi!

Nguyên Quyên Nhi phóng hỏa đốt nhà rồi nàng vẫn chưa thấy hai tên dược đồng chạy ra.

Đàm Dược Sư cười ruồi hỏi:

- Bọn chúng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng khá trầm tĩnh phải không?

Hắn ngửng mặt lên huýt hai tiếng còi. Quả nhiên hai gã dược đồng chừng mười lăm, mười sáu tuổi từ trong bụi cỏ cách đó vài chục trượng chạy tới.

Lúc chúng còn cách mọi người chừng hai trượng, Quyên Nhi lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Đàm Dược Sư đã bị kiềm chế, sống chết ở tay người dĩ nhiên hai gã dược đồng không dám trái lời dừng bước lại ngay.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Đàm Dược Sư! Bọn chúng theo Dược Sư đã lâu, chắc chúng đã học được cách dùng thuốc của Dược Sư. Bây giờ cho gã đi cũng được, nhưng tiểu nữ cần phải đề phòng.

Đàm Dược Sư cười hỏi:

- Cô nương quả là người rất tinh tế. Cô định đề phòng bằng cách nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu nữ điểm vào huyệt đạo trên vai chúng để chúng vẩn đi đứng được, nhưng không thể đột kích.

Đàm Dược Sư nói:

- Được lắm!

Quyên Nhi chú ý nhìn hai gã dược đồng nói:

- Nếu các ngươi còn có lòng phản kháng thì ta hãy giết Đàm Dược Sư trước.

Hai gã đồng tử đứng thõng tay nói:

- Xin cô nương động thủ đi!

Lôi Phi rảo bước đi tới nói:

- Để tại hạ ra tay cũng vậy.

Y vừa nói vừa co tay điểm vào huyệt đạo hai cánh tay gã dược đồng.

Giữa lúc ấy Tiểu Nguyệt hối hả chạy về, nghiêng mình nhìn Quyên Nhi nói:

- Tiểu tỳ đã theo lời cô nương thu xếp đâu vào đấy rồi.

Quyên Nhi nói:

- Vậy chúng ta đi thôi!

Nàng đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư nói:

- Phiền Dược Sư dẫn đường cho!

Đàm Dược Sư quay lại ngó hai tên dược đồng bảo chúng:

- Các ngươi đi theo cho ngoan ngoãn, đừng có tự động làm việc gì. Nhất thiết đều phải theo lời chỉ giáo của Quyên cô nương.

Hai tên dược đồng này theo hầu Đàm Dược Sư đã lâu ngày, chúng quen biết Quyên Nhi, vừa nghe chủ nói vậy liền nhìn nàng khẻ gật đầu thi lễ.

Quyên Nhi chỉ hắng giọng một tiếng chứ không nói gì.

Đàm Dược Sư quay lại ngó Quyên Nhi khẽ nói:

- Quyên cô nương! Trong mình lão phu bị điểm huyệt mấy chỗ thành ảnh hưởng đến việc cử động rất nhiều. Cả việc đi đường cũng cảm thấy có điều bất tiện. Vậy xin cô nương để cho hai tên dược đồng nâng đỡ lão phu được không?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Phải chăng Dược Sư muốn cho chúng dùng thủ pháp ngấm ngầm giải khai huyệt đạo cho Dược Sư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão phu không nghĩ tới chuyện đó.

Lôi Phi khẻ bảo Quyên Nhi:

- Con người bị điểm huyệt mấy chỗ quả có điều bất tiện cho sự hành động, nhất là chúng ta lại đi ở trên đường núi, thì lại khó bề hành động.

Quyên Nhi nói:

- Hai tên dược đồng này đều được huấn luyện kỹ càng. Tuy chúng nhỏ tuổi mà võ công khá lắm đấy. Làm như vậy...

Lôi Phi ngắt lời:

- Tại hạ có một biện pháp chẳng hiểu cô nương có đồng ý chăng?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Biện pháp gì?

Lôi Phi đáp:

- Bảo hai tên dược đồng này làm cái giá gỗ để khiêng Đàm Dược Sư đi.

Đàm Dược Sư ngồi trên giá gỗ trỏ đường.

Vượt qua mấy dãy trường sơn thì đến bên một chỗ hang sâu.

Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt dọc đường tay không lúc nào dời kiếm đi theo sau Đàm Dược Sư.

Gần đến hang núi, Đàm Dược Sư khẽ nói:

- Đến nơi rồi! Bây giờ đi vào hang núi.

Quyên Nhi cúi đầu nhìn xuống thì thấy hang sâu trăm trượng. Sườn núi đứng dựng. Dù người có khinh công tuyệt diệu đến đâu cũng không tài nào nhảy xuống vực thẳm được.

Nàng chau mày hỏi:

- Bây giờ làm sao mà xuống được?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đi quanh sang sườn núi đối diện sẽ có đường tắt xuống đáy hang được.

Quyên Nhi cười lạt hỏi:

- Dược Sư giam cầm gia gia tiểu nữ vào trong hang thẳm này, nhất định lão gia phải chịu nhiều nổi thống khổ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lúc cô nương gặp lệnh tổ sẽ phán đoán cũng chưa muộn. Bây giờ nói ra hãy còn sớm quá.

Quyên Nhi nói:

- Chỉ lát nữa là chứng minh sự thực.

Đàm Dược Sư nói:

- Chúng ta hãy qua sườn núi bên kia!

Quả nhiên trên sườn núi đối diện có một con đường thoai thoải đi xuống hang núi, nhưng cỏ rậm mọc đầy che kín hết. Nếu không phải là người thuộc đường thì khó lòng tìm thấy được.

Mấy người theo thứ tự xuống hang sâu. Đáy hang toàn đá mọc tai mèo, cảnh tượng rất là hiểm

trở.

Quyên Nhi nhìn Đàm Dược Sư cười lạt hỏi:

- Gia gia tiểu nữ ở trong đó ư?

Đàm Dược Sư đã dời khói giá cây, vừa rảo bước đi trước vừa đáp:

- Địa phương này lão phu cũng không thuộc hết. Nếu không được lệnh tổ chỉ dẫn thì khó lòng tìm được đến chốn này.

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư nói vậy thì gia gia tiểu nữ đã nhờ Dược Sư đưa vào giam cầm ở trong này hay sao?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Lão phu đã thừa nhận điều đó mà cô nương không tin phải chăng?

Quyên Nhi đáp:

- Chỉ lát nữa là có lời đáp phúc chính xác.

Đàm Dược Sư không nói gì, cất bước tiến vào.

Hang núi cực kỳ hiểm trở. Trừ những mũi đá mọc lởm chởm không còn thấy một gốc cây hay một ngọn cỏ nào cả.

Lôi Phi trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Tại sao chỗ này cây cỏ không mọc được? Chắc là có nguyên nhân gì khác.

Đàm Dược Sư dừng chân, lão chuyển động mục quang nhìn ra bốn phía.

Quyên Nhi lạnh lùng hỏi:

- Dược Sư ngó gì vậy?

Đàm Dược Sư thủng thẳng đáp:

- Lão phu coi xem lệnh tổ ở chỗ nào.

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư không biết chỗ ở của lão gia là nghĩa làm sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Biết thì biết rồi! Nhưng chỗ này hiểm hóc lắm, vậy lúc hành động phải cẩn thận lắm mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Sao? Trong hang còn có cơ quan ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Có một thứ trận đồ rất kỳ dị, bên trong đặt chất kịch độc nếu không cẩn thận một chút là sa vào cạm bẫy ngay.

Lôi Phi hỏi:

- Có phải những phiến đá này là ở nơi khác đem đến đây?

Đàm Dược Sư nói:

- Những mỏm đá này đều có ở hang núi từ lâu. Chỉ có việc di động đặt vào vị trí để bày thành kỳ trận mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kỳ trận đó có phải là kiệt tác của Dược Sư không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão phu cũng đã nghĩ đến, nhưng đáng tiếc là mình không đủ nhẫn nại để làm xong vụ này.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy ai đã bày ra trận đó?

Đàm Dược Sư thấy Quyên Nhi vẫn còn có lòng úy kỵ. Lão sợ nàng lúc nổi lên cơn tức giận sẽ ra tay hại người. Lão liền đáp:

- Ai bày trận này lão phu không hiểu, hoặc giả lệnh tổ biết rõ cũng nên.

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư có nhìn ra được đường lối trong trận này không?

Đàm Dược Sư nhìn Quyên Nhi trong lòng khiếp sợ. Lão đáp:

- Xin các vị đừng hỏi gì lão phu nữa, để lão phu tĩnh tâm suy nghĩ.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Tiểu nữ mong rằng Dược Sư tính toán lẹ lên.

Đàm Dược Sư cúi đầu xuống, miệng lẩm bẩm:

- Xin các vị theo sát bước chân của lão phu mà đi.

Rồi lão cất bước đi trước.

Quyên Nhi đi theo sát sau lưng Đàm Dược Sư.

Còn bọn Lý Hàn Thu, Lôi Phi và hai tên dược đồng theo thứ tự mà đi sau cùng.

Bỗng thấy Đàm Dược Sư đứng trên một mỏm đá cao nhất rồi hết xoay tả lại quanh hữu, vòng đi vòng lại lâu tới nửa giờ rồi mới chui qua mỏm đá này đi tới một chỗ dốc núi.

Quyên Nhi chuyển động mục quang nhìn vách núi đứng dựng, không có chỗ nào khả nghi liền

hỏi:

- Chẳng lẽ ở đây hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Gần đến rồi.

Rồi lão cất bước đi trước. Mọi người cất bước theo sau.

Đoàn người lại đi chừng hơn hai chục trượng thì đến trước một khối đá lớn mọc thẳng lên.

Đàm Dược Sư nói:

- Tới rồi đây!

Quyên Nhi thò đầu nhìn vào thì chỉ thấy sau tảng đá lớn đó quả nhiên có một cửa động thì trong lòng không khỏi hồi hộp:

- Gia gia tiểu nữ ở trong thạch động này chăng?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi! Lão phu đã lưu lại một tên dược đồng để trông nom cho lão.

Đoạn hắn lớn tiếng gọi:

- Du huynh! Thương thế của Du huynh đã khỏi chưa? Mau ra đây để giải vây cho tiểu đệ.

Trước tình cảnh này, chân tướng lập tức được chứng minh. Đàm Dược Sư la lối như vậy cũng không phải là trá ngụy.

Quyên Nhi sửng sốt hỏi:

- Gia gia tiểu nữ dưỡng thương ở chốn này ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Chút nữa lão xuất hiện, cô nương nghe lão thuyết minh nội vụ.

Bỗng thấy bóng người chuyển động. Một gã đồng tử mắc áo đen chừng 17,18 tuổi ở phía trong đi ra.

Đồng tử thấy Đàm Dược Sư vội nghiêng mình thi lễ, cất tiếng gọi:

- Sư phụ!

Đàm Dược Sư gật đầu hỏi:

- Du tiền bối thế nào?

Đồng tử áo đen đáp:

- Lão gia đang vận khí điều dưỡng.

Đàm Dược Sư nói:

- Hay lắm! Chúng ta hãy ngồi chờ ở ngoài này. Ngươi đợi lão tiền bối tỉnh lại rồi sẽ nói cho lão gia biết là có ta cùng Du cô nương đến bái phỏng.

Đồng tử áo đen dạ một tiếng rồi trở gót đi vào.

Đàm Dược Sư nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Quyên cô nương! Bây giờ cô nương đã yên lòng chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Lần trước bị đau, lần sau phải rái. Trước khi tiểu nữ chưa được gặp mặt gia gia, tiểu nữ vẫn chưa thể tin chắc...

Nàng ngừng lại một chút, rồi tiếp:

- Khi gặp gia gia rồi, nếu vãn bối quả có lầm sẽ xin dập đầu bái tạ.

Đàm Dược Sư nhăn nhó cười nói:

- Suốt đời lão phu chưa bị ai kiềm chế khuất nhục. Không ngờ này đã tuổi ngoại sáu mươi còn phải nếm mùi vị này.

Quyên Nhi cười ruồi không trả lời.

Nàng biết Đàm Dược Sư là tay cơ trí hơn đời. Trước khi chưa thấy gia gia, nàng chẳng thể nào tin lời Đàm Dược Sư được.

Mọi người đợi chừng nửa giờ mới nghe có tiếng bước chân vọng ra.

Quyên Nhi thấy trong lòng cực kỳ hồi hộp. Nàng chú ý nhìn vào thì thấy một lão già cao lớn ở trong thạch động từ từ đi ra.

Lão này mặc một bộ áo xanh. Một chòm râu bạc trắng như tuyết chùng xuống trước ngực.

Quyên Nhi vội cất tiếng gọi:

- Gia gia!

Rồi nàng nhảy vọt vào lòng lão già.

Lão già cười khanh khách, đưa tay ra ôm lấy Quyên Nhi nói:

- Hài tử! Đừng nhỏng nhẻo nữa. Có việc gì cứ từ từ mà nói.

Tuy miệng lão nói vậy mà hai dòng nhiệt lệ không khỏi tuôn rơi.

Đàm Dược Sư lớn tiếng nói:

- Du huynh! Mau mau bảo Quyên Nhi giải khai huyệt đạo cho tiểu đệ.

Lão già kia chính là Nam Thiên Nhất Công Du Bạch Phong.

Du Bạch Phong nhìn Đàm Dược Sư rồi cười nói:

- Hiền đệ! Tiểu huynh làm cho hiền đệ phải trải qua bao nhiêu cơn đau khổ nhọc nhằn.

Lão đưa mắt nhìn Quyên Nhi nói tiếp:

- Hài tử! Ngươi mau mau giải khai huyệt đạo cho nhị gia đi!

Quyên Nhi quay lại đến bên Đàm Dược Sư vỗ tay vào huyệt đạo lão rồi loanh quanh quỳ xuống nói:

- Đàm nhị gia! Quyên Nhi xin khấu đầu tại tội lão gia.

Đàm Dược Sư không thò tay ra đỡ Quyên Nhi dậy.

Lão để nàng khấu đầu rồi mới nói:

- Ngươi bất tất phải đa lễ! Từ đây trở đi, bất luận ngươi làm việc gì cũng phải nghĩ kỷ rồi hãy làm.

Quyên Nhi cất giọng dịu dàng đáp:

- Đàm nhị gia bất tất phải sinh lòng tức giận. Tiểu nữ biết tội rồi.

Du Bạch Phong đưa mắt nhìn Lôi Phi và Lý Hàn Thu, ngập ngừng hỏi:

- Hai vị này là...

Lôi Phi chắp tay ngắt lời:

- Tại hạ là Lôi Phi.

Lý Hàn Thu cũng nghiêng mình thi lễ đáp:

- Vãn bối là Lý Hàn Thu.

Du Bạch Phong lẩm bẩm gật đầu. Lão lại nhìn Lôi Phi nói:

- Các hạ có phải là người trên chốn giang hồ đều xưng tụng là Thần Thâu đó chăng?

Lôi Phi đáp:

- Chính là vãn bối. Tước hiệu này nghe rất là bất nhã, khiến cho lão tiền bối phải bật cười.

Du Bạch Phong nói:

- Trước khi lão phu vào trong hang này đã từng được nghe tiếng lớn của các hạ.

Lão đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Các hạ còn nhỏ tuổi, khi lão phu vào ẩn nơi đây chắc các hạ chưa đi vào chốn giang hồ.

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Từ lúc vãn bối ra đời đến nay bất quá chưa đầy một năm.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia ơi! Vụ này là thế nào đây? Thật khiến cho hài nhi sinh dạ hồ nghi không sao hiểu được.

Du Bạch Phong tủm tỉm cười đáp:

- Chúng ta hãy vào trong động rồi sẽ nói rõ nội tình.

Lão đảo mắt nhìn Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu nói:

- Mời hai vị vào cả trong này.

Lôi Phi đối với Du Bạch Phong dường như trong lòng nẩy ra một mối sùng kính khôn lường, y nghiêng mình đáp:

- Tại hạ không dám, xin lão tiền bối...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Được rồi! Lão phu xin dẫn đường cho các vị.

Đoạn lão rảo bước đi trước, tiến vào trong động. Quyên Nhi đi theo Du Bạch Phong.

Còn Lôi Phi, Lý Hàn Thu, Đàm Dược Sư và hai tên dược đồng theo thứ tự tiến vào.

Tòa sơn động này rộng không đầy bốn thước. Nhưng bề sâu có đến hai trượng, càng vào trong càng rộng lớn.

Chương 88 - Lục Chỉ Dật Số một nhân vật thần bí

Du Bạch Phong dẫn mấy người tiến vào trong thạch thất rồi nói:

- Mời các vị ngồi chơi!

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang ngó quanh một lượt thấy tòa thạch thất này rộng hơn một gian phòng.

Bên trong có một cái bàn đá và dưới đất có trải da thú.

Tuy phòng nhỏ hẹp nhưng mọi người ngồi lên da thú cũng không cảm thấy chật chội và vẫn được thoải mái.

Du Bạch Phong nhìn lên đồng tử áo đen đứng ở ngoài cửa đá vẫy tay nói:

- Ngươi đi nấu bình trà và chuẩn bị chút thức ăn.

Đồng tử áo đen dạ một tiếng rồi cùng hai tên dược đồng đi theo hầu Đàm Dược Sư cùng lui ra ngoài.

Quyên Nhi ngồi xuống rồi đảo cặp mắt linh hoạt nhìn vào mặt Du Bạch Phong. Nàng thấy gia gia sắc mặt hồng hào, tinh thần tráng kiện so với mấy năm trước còn có phần hơn thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Nàng không nhịn được cất tiếng gọi:

- Gia gia ơi! Dạo này khí sắc gia gia hồng hào lắm! Hơn cả hồi gia gia chưa mắc bệnh.

Du Bạch Phong gật đầu nói:

- Hài tử! Bốn năm nanh hùng gia gia không thấy mặt ngươi. Còn ngươi cũng không nhìn mặt gia gia từ hai năm nay rồi. Hỡi ơi! Nếu không có Đàm nhị gia y thuật nghiêng trời thì cái mạng già này khi nào còn sống được ở nhân gian?...

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh mắc chứng bất trị đã chống cự với tử thần để sống lại được là hoàn toàn trông vào nội lực tinh thâm. Nếu ý chí của Du huynh không mạnh mẽ thì tiểu đệ cũng chẳng làm gì được. Đây có phải là công trạng của tiểu đệ đâu.

Du Bạch Phong cười khanh khách nói:

- Hiền đệ hà tất phải khách sáo. Ba năm trước hiền đệ sử dụng y thuật châm cứu. Trong 24 giờ tiểu huynh không uống một giọt nước mà cũng không ra khỏi nhà thạch thất. Ngày đó hiền đệ khai thông huyệt đạo cho ta, đưa thuốc kịch độc vào trong mình ta, chính là lúc ta lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh đó.

Đàm Dược Sư nói:

- Khi đó thực tình tiểu đệ thật chẳng nắm vững phần nào chữa được thương thế cho Du huynh.

Hắn nhìn Quyên Nhi nói tiếp:

- May mà Du huynh thoát được kiếp nạn, nếu không thì vị tôn điệt nữ này chẳng tài nào cởi mở được mối nghi ngờ đối với tiểu đệ.

Quyên Nhi đỏ mặt lên đáp:

- Nhị gia! Tiểu nữ đã khấu đầu bái tạ nhị gia rồi mà nhị gia còn chưa lượng thứ cho ư?

Đàm Dược Sư cười ha hả đáp:

- Cha ngươi khi còn tại thế đã nhận ta là nghĩa phụ. Sau khi sinh hạ ngươi rồi, chính lão phu đã dùng dược vật để tẩy luyện gân cốt cho ngươi hai năm. Hài tử ơi! Mối liên quan giữa chúng ta như tình ông cháu, thật là thâm trọng. Gia thân ngươi tạ thế rồi, những người trên thế gian quan tâm đến ngươi thứ nhất là gia gia ngươi, thứ nhì là lão phu.

Quyên Nhi buồn rầu thở dài nói:

- Quyên Nhi không biết rõ nội tình nên vừa rồi ở trên đỉnh núi đã có lời xúc phạm đến nhị gia...

Lúc này Quyên Nhi cảm thấy trong đầu óc nổi lên bao nhiêu luồng tư tưởng. Nàng không biết nên hỏi câu nào trước.

Đàm Dược Sư vẫy tay ngắt lời:

- Lão phu chỉ nói rỏ cho ngươi biết sự tình. Có lý đâu lại đem lòng tức giận ngươi.

Nàng giơ tay lên vuốt lại mái tóc mây, đồng thời nàng xếp đặt những ý niệm cho có thứ tự rồi cất tiếng hỏi:

- Gia gia! Gia gia bị nội thương gì? Tại sao gia gia lại bỏ hài nhi một mình ở trên đỉnh núi để hài nhi phải tận tâm kiệt lực mà chiếu cố cho một lão già chẳng biết là ai trong mấy năm trời?

Du Bạch Phong đưa tay ra khẽ vỗ vai Quyên Nhi nói:

- Hài tử! Ta cũng biết làm như vậy là khuất tất ngươi. Từ thủa nhỏ ngươi đã mất cả song thân. Gia gia cần chiếu cố cho ngươi mới phải, mà lại để cho ngươi, một đứa con gái nhỏ bé, phải len lỏi vào tranh đấu trên chốn giang hồ, tự lực cầu toàn. Hỡi ơi! Cái đó tuy là một lối rèn luyện cho ngươi. Nhưng gia gia không phụ trách việc chiếu cố cho ngươi được toàn thiện, thì trong lòng xiết nỗi băn khoăn lo lắng.

Lão thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Mấy năm nay ta ở đây trị thương là một thời gian yên tĩnh nhất trong đời ta. Ta mà còn sống được chỉ là nhờ y đạo tinh thâm của Đàm nhị gia, rồi đến lực lượng thứ hai tức là ngươi đó.

Quyên Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Hài nhi có năng lực gì giúp vào việc trị bệnh của gia gia đâu?

Du Bạch Phong đáp:

- Vì lòng ta lúc nào cũng nhớ đến ngươi, nên không thể chết được.

Quyên Nhi ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế!

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Hài tử! Hiện tại mọi việc đều thành quá khứ, gia gia chẳng những thương thế đã lành và sức vóc còn có phần mạnh khỏe hơn xưa. Đại khái ta còn có thể sống thêm vài chục năm nữa.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia bị thương về tay ai? Bị thương ở chỗ nào sao mà hài nhi chẳng biết chi hết?

Du Bạch Phong mỉm cười đáp:

- Câu chuyện này rất dài. Để sau này ta sẽ nói cho hài nhi biết.

Lão đảo mắt nhìn Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai vị này đều kết bạn với ngươi phải không?

Lôi Phi chắp tay đáp:

- Tại hạ là Lôi Phi, vẫn có lòng ngưỡng mộ lão tiền bối từ lâu, bữa nay được bái kiến thật là vạn hạnh.

Du Bạch Phong tươi cười nói:

- Các hạ từng nổi danh là hiệp thâu, lão phu cũng rất lấy làm mến phục.

Lôi Phi cười nói:

- Lão tiền bối thực là rộng lượng! Con người đã mang tiếng ăn trộm thì bất luận thần thâu hay hiệp thâu cũng chẳng vẻ vang gì.

Du Bạch Phong đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu ngập ngừng hỏi:

- Vị này là...

Lý Hàn Thu đáp lời:

- Vãn bối là Lý Hàn Thu.

Đàm Dược Sư tiếp:

- Đây là công tử của Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần, và là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Du Bạch Phong gật đầu cười nói:

- Té ra công tử là truyền nhân về Thất Tuyệt Ma Kiếm, vậy lão phu thất kính mất rồi!

Lý Hàn Thu đáp:

- Vãn bối không dám! Mong lão tiền bối chỉ giáo thêm cho.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia! Lôi huynh và Lý huynh đã giúp cho hài nhi rất nhiều trong cơn hoạn nạn.

Đàm Dược Sư cười nói:

- Hai vị đã giúp cho ngươi để chống đối với lão phu.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao nhị gia không nói rõ chân tướng với hài nhi từ trước?

Đàm Dược Sư đáp:

- Gia gia ngươi ở đây dưỡng thương là một việc phải giữ tuyệt đối bí mật. Nếu ngươi mà sớm biết vụ này thì khó lòng giữ kín được. Vạn nhất ngươi để lộ cơ quan thì thật là tổn hại rất lớn cho gia gia ngươi. Vì vậy bất đắc dĩ ta phải dối ngươi.

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ gia gia tiểu nữ thương thế đã lành, nhị gia bất tất phải giấu giếm nữa.

Du Bạch Phong nói:

- Hay hơn hết là ngươi đừng tiết lộ ra ngoài.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia ơi! Chúng ta không còn chỗ ở nữa rồi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Hài nhi đã phóng hỏa đốt hết phòng ốc rồi.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

- Đàm huynh đệ! Huynh đệ ở vào tình trạng nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Bọn họ dường như đã sinh lòng ngờ vực tiểu đệ, nhưng họ còn nhẫn nại, chưa tiện trở mặt với tiểu đệ.

Du Bạch Phong nói:

- Hỡi ơi! Mấy năm nay tiểu huynh làm cho hiền đệ đau khổ biết chừng nào.

Đàm Dược Sư cười xòa nói:

- Không cần đâu! Bọn họ tuy trong lòng ngờ vực nhưng trong lúc nhất thời họ chưa đến nỗi hạ thủ gia hại. Có điều lão huynh ẩn cư tại đây mà họ phát giác ra thì tình trạng lại khác hẳn.

Du Bạch Phong thở phào một cái nói:

- Hiện giờ tiểu huynh tự tin mình có thể đối phó với họ được rồi.

Đàm Dược Sư lắc đầu ngắt lời:

- Không được đâu! Dù võ công của lão huynh có cao cường đến mực nào cũng chẳng có cách gì kháng cự nổi bọn họ.

Du Bạch Phong nói:

- Nhưng còn có hiền đệ nữa.

Đàm Dược Sư nhăn nhó cười đáp:

- Hiện giờ tiểu đệ chưa thể ra mặt chống đối với họ được.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Vì tính mệnh của nội nhân tiểu đệ bị họ nắm giữ trong tay...

Du Bạch Phong động tâm ngắt lời:

- Có việc ấy ư? Sao lão đệ bấy lâu nay không nói cho tiểu huynh biết?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão huynh đang ở thời kỳ dưỡng thương, tiểu đệ đề cập tới việc này chỉ sợ ảnh hưởng đến thời gian khôi phục nguyên lực cho lão huynh. Có điều tiểu đệ không hành động gì thì hai bên ở vào thế giằng co. Dĩ nhiên bọn họ không dám hạ sát nội nhân của tiểu đệ. Nhưng trong vòng nửa năm nếu tiểu đệ không đưa thuốc giải độc cho mụ thì mụ không thể sống được. Vì vậy cứ trong một năm tiểu đệ lại phải gặp mụ hai lần và ở với nhau chừng nửa tháng...

Quyên Nhi nói:

- Cứ cách nửa năm nhị gia lại gặp nhị nhưng nhưng một lần thì sao nhị gia không tìm cách cứu lão nhân gia ra khỏi vòng cương tỏa của chúng?

Đàm Dược Sư mỉm cười đáp:

- Hài tử! Ngươi nói nghe có vẻ dễ dàng lắm. Cứu được mụ ta há phải chuyện tầm thường. Nơi đó cực kỳ hiểm trở mà lại có những tay cao thủ hạng nhất canh giữ thì ta làm gì đủ lực lượng để mà hành động.

Quyên Nhi sửng sốt hỏi:

- Người nào mà ghê gớm đến thế?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hắn chính là Lục Chỉ Dật Sĩ ở núi Bắc Giáp.

Đàm Dược Sư khẻ thở dài nói:

- Phải rồi! Rất ít người trên thế gian biết hắn. Hắn trước nay lại ít qua lại giang hồ, nhưng thế cục toàn thể võ lâm đều ở trong mắt hắn và bị hắn kềm chế một phần lớn. Hắn chỉ sợ có một người tức là gia gia ngươi. Sau khi gia gia ngươi bị ám toán, hắn không còn úy kỵ ai nữa. Dần dần bộ mặt hung ác của hắn đã chường ra ngoài.

Du Bạch Phong cười hỏi:

- Huynh đệ lại khách sáo rồi! Nếu hắn mà úy kỵ tiểu huynh thì mấy năm nay ta bị trọng bệnh sao hắn không ra mặt hành động?

Đàm Dược Sư lắc đầu đáp:

- Mấy năm nay tiểu đệ đã nhiều lần nói chuyện lâu dài với Lục Chỉ Dật Sĩ nên tiểu đệ lại càng sợ hắn.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hắn là một người tâm địa thâm trầm, trí mưu quán thế. Hắn khiến cho mọi người khắp nơi đều phải kinh sợ. Hai mươi năm trước hắn đã an bài những tay nội ứng vào trong các phái võ lâm và bồi dưỡng cho địa vị chúng thành những người có địa vị quan trọng. Một điều đáng sợ hơn nữa là những người được hắn bồi dưỡng lại không hiểu thân thế hắn.

Quyên Nhi hỏi:

- Những người kia đã không biết hắn có ơn bồi đắp cho họ thì sau này làm sao hắn sử dụng họ được?

Đàm Dược Sư nói:

- Đó là một điều khiến cho người ta khó hiểu, nhưng chắc hắn không chịu hao phí tâm huyết một cách vô ích, tất hắn đã có kế hoạch để kềm chế bọn họ. Hởi ơi! Tỷ như người bị hắn lợi dụng mà chính họ cũng không tự biết. Thì dù có những nhân vật rất tinh tế cũng khó lòng điều tra được hắn là một quân gian tế.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Phải chăng những chuyện này do chính miệng hắn nói cho lão đệ nghe?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ biết chỗ dụng tâm của hắn là hắn hy vọng tiểu đệ sinh lòng quyến luyến và hợp tác với hắn, nên hắn cố ý tiết lộ một chút nội tình để dẫn dụ. Trước tình thế này, tiểu đệ chỉ giả vờ hàm hồ như người không biết rõ chỗ dụng tâm của hắn cứ vâng dạ cho xong chuyện.

Du Bạch Phong nói:

- Theo lời lão đệ thì dường như chỗ dụng tâm của Lục Chỉ Dật Sĩ vẫn chưa bộc lộ hành vi trên giang hồ.

Quyên Nhi hỏi:

- Nhị gia đã biết vụ này sao không đem nội tình công bố ra ngoài võ lâm?

Đàm Dược Sư đáp:

- Điều thứ nhất là mình không có chứng cớ, nói ra vị tất có ai chịu tin lời. Hai là nhị nhưng nhưng của ngươi bị nắm giữ ở trong tay Lục Chỉ Dật Sĩ. Nếu để hắn sinh lòng ngờ vực, hắn sẽ gia tâm dò xét bệnh tình của gia gia ngươi. Điệt tôn nữ! Giả tỷ ngươi có biết ra chỗ khả nghi của Lục Chỉ Dật Sĩ thì tự nhiên ngươi cũng phải ráng mà nhẫn nại.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng mấy năm nay điệt tôn nữ đều ở vào trong tình trạng hồ đồ.

Đàm Dược Sư nói:

- Đó là vì ngươi rất tín nhiệm ta nên mới không biết bệnh nhân kia là giả mạo.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Nhị gia nói phải lắm! Điệt tôn nữ chẳng bao giờ sanh lòng ngờ vực nên không khi nào nghĩ tới bệnh nhân lại là người ngụy trang.

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười nói:

- Thỉnh thoảng ta lại đưa ra cho ngươi những vấn đề khó giải quyết để ngươi chịu đựng vất vả rèn luyện tâm tính cũng là có chỗ dụng tâm không để ngươi thường ở trên núi mới khỏi phát giác là gia gia ngươi đã có người thế thân rồi.

Quyên Nhi hỏi:

- Chẳng lẽ điệt nữ đánh cắp những thứ đó về đều là vật vô dụng ư?

Đàm Dược Sư nói:

- Hữu dụng chứ! Mỗi thứ đều có chỗ đại dụng.

Lão nhìn Du Bạch Phong nói tiếp:

- Ngươi đã hao phí rất nhiều tâm lực để đánh cắp đồ vật về thì phần lớn đều dùng vào công việc của gia gia ngươi. Nên lão gia mới phục hồi nguyên lực sớm hơn thời gian đã dự liệu.

Quyên Nhi tựa hồ chợt nhớ ra điều gì hệ trọng, vội la hoảng:

- Hỏng rồi! Hỏng bét rồi!

Người trong nhà nghe nàng là hoảng không biết sự gì đều giật mình kinh hãi.

Mấy cặp mắt đổ dồn vào nhìn nàng chằm chập.

Du Bạch Phong tủm tỉm cười hỏi:

- Quyên Nhi! Có chuyện chi mà ngươi hốt hoảng như vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Hài nhi đốt phòng ốc há chẳng làm tiết lộ gia gia đã thay đổi nơi bí mật để trị bệnh ư?

Du Bạch Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nay gia gia đã hoàn toàn khỏi bệnh thì dù bọn chúng có phát giác ra cũng không cần lắm. Có điều Đàm nhị nhưng lọt vào tay Lục Chỉ Dật Sĩ...

Đàm Dược Sư ngắt lời:

- Theo chỗ nhận xét của tiểu đệ thì Lục Chỉ Dật Sĩ không nghĩ đến chuyện này đâu. Bệnh tình của Du huynh kéo dài đến mấy năm, hắn tin là thuốc thánh cũng không chữa được.

Du Bạch Phong nói:

- Lục Chỉ Dật Sĩ sao lại tin lão đệ đến thế? Thật tiểu huynh không tài nào hiểu được.

Đàm Dược Sư nói:

- Lúc ban đầu hắn đã khiến người cùng đi với tiểu đệ đến coi chất độc của Du huynh thì hoàn toàn giống như lời hắn đã đàm luận. Sau hắn còn ngấm ngầm sai người giám thị. May ở chỗ lúc đó đã thay người khác nên tiểu đệ dụng tâm ít đi nhiều, thì dù có kẻ ngấm ngầm theo dõi cũng không nhìn thấy chỗ sơ hở được.

Quyên Nhi nói:

- Đàm nhị gia! Tôn điệt nữ muốn thỉnh giáo nhị gia một việc.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Việc gì?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Đinh Bội đâu rồi? Có phải nhị gia bắt hắn đem đi không?

Đàm Dược Sư sửng sốt hỏi:

- Đinh Bội bị ta bắt đem đi ư?

Quyên Nhi đáp:

- Chính Tiểu Nguyệt đã nói vậy thì dĩ nhiên không thể sai được.

Đàm Dược Sư vốn là người trầm tĩnh mà lúc này lão cũng đột nhiên biến sắc hỏi:

- Tiểu Nguyệt ư?

Quyên Nhi đáp:

- Thị cùng đến đây với chúng ta!

Nàng sực nhớ đến từ lúc xuống hang núi này chưa nhìn thấy Tiểu Nguyệt đâu.

Lý Hàn Thu hiểu ý nàng, cau mày nói:

- Thị lưu lại ở trên sườn núi chứ không xuống hang.

Quyên Nhi giậm chân nói:

- Thôi! Thế là con tiểu nha đầu đã lừa gạt mình rồi.

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Hỡi ơi! Thật là hổ thẹn! Chúng ta bao nhiêu người lớn mà để cho con tiểu nha đầu chơi mình một vố cay.

Quyên Nhi nói:

- Vụ này không thể đổ lỗi cho Lôi huynh cùng Lý huynh được. Thị là một vị tiểu cô nương thì dĩ nhiên hai vị không lưu tâm đến thị nên cũng chẳng cần hỏi tiểu muội.

Du Bạch Phong biết vụ này rất nghiêm trọng, liền quay lại hỏi Đàm Dược Sư:

- Đàm lão đệ! Con Tiểu Nguyệt đã bị Lục Chỉ Dật Sĩ mua chuộc rồi chăng?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hiện giờ chưa xác định được. Có điều thị ở lại trên sườn núi không xuống tất có tình ý gì đây.

Quyên Nhi đột nhiên đứng dậy nói:

- Hài nhi phải đi kiếm thị. Nếu thị quả có ý đến đây làm nội ứng cho địch thì hài nhi phải giết thị.

Đoạn nàng cất bước tiến về phía trước.

Du Bạch Phong vội la lên:

- Quyên Nhi! Hãy đứng lại đã!

Quyên Nhi dừng bước quay lại hỏi:

- Gia gia! Hài nhi đối đãi với thị như tình chị em. Ai ngờ thị lại đem lòng phản trắc như vậy. Để thị sống thế nào được?

Đàm Dược Sư nói:

- Bây giờ thị bộc lộ thân thế, mối hại còn nhỏ. Âu cũng là một cái may lớn trong những cái

không may. Nếu thị vẫn ở bên mình chúng ta thì vĩnh viễn là mối họa tâm phúc. Như thế kể ra không phải là chuyện dỡ. Phàm gặp việc gì trọng đại, ngươi cần phải bình tĩnh một chút mới được.

Quả nhiên mấy câu này có lực lượng rất lớn. Bao nhiêu lửa giận trong lòng Quyên Nhi liền tiêu tan ngay.

Đàm Dược Sư vẫy tay nói:

- Quyên Nhi! Kỳ trận trong hang này rất là độc địa. Dù bọn chúng có biết mình ở đây cũng chưa dễ gì mà vào được.

Quyên Nhi như hiển nhiên đã bị Đàm Dược Sư thuyết phục, từ từ quay lại ngồi bên cạnh Du Bạch Phong.

Du Bạch Phong khẻ vuốt mớ tóc dài của Quyên Nhi, cười mát nói:

- Hài tử! Bây giờ người đã hiểu rõ vì lẽ gì Đàm nhị gia không chịu cư trú ở chốn này rồi chứ?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Hài nhi hiểu rồi.

Du Bạch Phong thở phào nói:

- Lục Chỉ Dật Sĩ không thể nhổ cỏ để rể, lúc ta đang ở thời kỳ dưỡng thương may mà hắn bỏ lỡ mất cơ hội hạ sát ta rồi. Bây giờ ta có thể hành động theo đường khác là tìm cách liên lạc với các đồng đạo võ lâm để tiêu trừ kiếp nạn một cách vô hình.

Đàm Dược Sư gật đầu nói:

- Nhưng cái đó không phải là chuyện dễ dàng.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lục Chỉ Dật Sĩ là nhân vật thế nào, bạn hữu võ lâm rất ít người biết, mà ta bảo là hắn có ý mưu đồ làm bá chủ giang hồ, gây nên kiếp nạn lớn lao, há chẳng để cho mọi người võ lâm cười chê ư?

Lôi Phi khẻ đằng hắng một cái rồi nói:

- Lời nói của Dược Sư khiên cho tại hạ phải suy nghĩ. Tại hạ tự tin đã hiểu biết nhiều nhân vật võ lâm. Song Lục Chỉ Dật Sĩ thì tại hạ chưa từng nghe ai nói đến bao giờ.

Du Bạch Phong nói:

- Nếu mình không thể liên lạc được với các lực lượng trong võ lâm thì mấy người chúng ta định đối phó với hắn không phải là chuyện dễ dàng.

Đàm Dược Sư nói:

- Mấy năm nay tiểu đệ thường tiếp xúc với hắn nhiều hơn, nên cũng hiểu hắn được phần nào. Thế lực của hắn dĩ nhiên đã bố trí khắp giang hồ, nhưng trừ một số rất ít là hắn, còn phần đông chỉ nghe mệnh lệnh của bọn thuộc hạ của hắn mà thôi.

Du Bạch Phong lại hỏi:

- Cung chủ Tử Vi Cung ở Mao Sơn phải chăng đã bị Lục Chỉ Dật Sĩ thu phục rồi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Theo chỗ tiểu đệ quan sát thì Tử Vi Cung đã vì Lục Chỉ Dật Sĩ mà ra sức rồi.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đàm lão đệ! Nếu có thể đánh thuốc độc cho hắn chết được là tránh cho giang hồ qua khỏi một tai nạn lớn lao.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng Đàm nhị nhưng nhưng lại mắc vào tay Lục Chỉ Dật Sĩ nắm giữ thì làm thế nào?

Du Bạch Phong vuốt râu nói:

- Đó là công việc của gia gia.

Quyên Nhi hỏi:

- Công việc của gia gia ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Phải rồi! Chúng ta sẽ tìm cách cứu Đàm nhị nhưng nhưng thoát khỏi chốn lao lung.

Đàm Dược Sư lắc đầu cười nói:

- Việc này không phải chuyện dễ đâu.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đàm lão đệ! Lão đệ cho là tiểu huynh đã già nua, không làm gì được nữa rồi chăng?

Đàm Dược Sư đáp:

- Tiểu đệ cũng biết lão huynh thần khí sung túc, chẳng những thân thể đã lành mạnh mà thần công cũng khôi phục lại như thường, nhưng...

Du Bạch Phong hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lực lượng của một mình lão huynh thì làm sao chống nổi với những tay cao thủ của Lục Chỉ

Dật Sĩ nhiều không biết đến đâu mà kể. Cả bề ngoài chỗ hắn ở tưởng chừng như chẳng có gì phòng bị mà thực ra cách phòng thủ cực kỳ thâm nghiêm. Vào chỗ hắn chẳng khác chi vào đầm rồng hang cọp, nguy hiểm vô cùng.

Du Bạch Phong chau mày hỏi:

- Theo lời lão đệ thì chúng ta cứ ngồi yên mà nhìn để mặc hắn phát triển thế lực hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì Lục Chỉ Dật Sĩ trong lòng chỉ úy kỵ một mình Du huynh mà thôi. Nếu hắn tưởng là Du huynh chết rồi, thì không còn e dè gì nữa. Khi đó hắn sẽ huy động những lực lượng ngấm ngầm chuyển ra chỗ sáng. Thế là trên chốn giang hồ sẽ nổi cuộc phong ba khủng khiếp.

Du Bạch Phong đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Đàm lão đệ nói vậy thì tiểu huynh lại càng không hiểu ý kiến lão đệ ra sao.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tại sao lại không hiểu?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh mắc bệnh liệt giường mấy năm, thân mòn trí cạn, như thế thì Lục Chỉ Dật Sĩ coi tiểu huynh chẳng khác như kẻ đã chết rồi.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mấy năm qua tiểu đệ thường lo lắng về việc đó, nhưng hắn vẫn kéo dài thời gian chưa phát động, tiểu đệ rất lấy làm kỳ và cho là một sự may mắn. Nhưng hiện nay tiểu đệ đã hoàn toàn hiểu rõ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Hiểu rõ thế nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Từ khi xảy chuyện con nha đầu Tiểu Nguyệt, tiểu đệ mới nghỉ đến Lục Chỉ Dật Sĩ đã hiểu rõ người bệnh nằm liệt giường kia là kẻ khác đã thay thế cho lão huynh, nên hắn chần chờ chưa dám hạ thủ. Mục đích của hắn là điều tra cho ra chỗ ẩn thân của lão huynh. May mà chúng ta hành động kín đáo, đến cả Quyên Nhi cũng không cho biết chỗ lão huynh ẩn thân. Bọn chúng vẩn ngấm ngầm điều tra không được nên trùng trình đến nay chưa dám hành động.

Chương 89 - Du Bạch Phong thử tài hào kiệt

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ chắc bọn họ biết rồi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nhưng họ chỉ biết chỗ mình ẩn thân chứ không thể hiểu là gia gia ngươi đã bình phục chưa.

Lão ngửng mặt trông chiều trời, lẳng lặng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói với Du Bạch Phong:

- Nếu tiểu đệ không lầm thì trong vòng hai ba ngày bọn chúng sẽ tìm tới đây. Thời gian này ngắn ngủi lắm đấy.

Du Bạch Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

- Bọn chúng tìm đến đây càng hay. Tiểu huynh mượn cơ hội này để cùng Lục Chỉ Dật Sĩ quyết một trận tử chiến.

Đàm Dược Sư lắc đầu rồi nói:

- Biện pháp này không ổn đâu.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đàm lão đệ cho là ý kiến của tiểu huynh không ổn, vậy Đàm lão đệ nghĩ ra được lương sách gì chưa?

Đàm Dược Sư đáp:

- Điều thứ nhất là chưa chắc Lục Chỉ Dật Sĩ đã tự mình dấn thân tới đây mà hắn chỉ phái những tay cao thủ đến xâm phạm. Dĩ nhiên chúng phải chuẩn bị. Cuộc chiến này nếu Du huynh thắng được bọn thuộc hạ của hắn là khiến cho hắn đề cao cảnh giác, còn thua họ là hết chuyện.

Lão đảo mắt nhìn Du Bạch Phong nói tiếp:

- Nếu bọn chúng chỉ trông vào bản lãnh lấy đao kiếm để phân thắng phụ thì ngay Lục Chỉ Dật Sĩ thân hành tới đây, vị tất đã địch nổi du huynh. Nhưng bọn chúng quyết không ra mặt chiến đấu với Du huynh. Vậy sao chúng ta lại không tương kế tựu kế khiến cho hắn chẳng biết đâu mà lường.

Quyên Nhi hỏi:

- Mình làm thế nào để bọn chúng không biết đâu mà lường?

Đàm Dược Sư đáp:

- Bất luận Lục Chỉ Dật Sĩ hành động thần tốc đến đâu, ta cũng đoán rằng phải trong vòng ba ngày hắn mới phái những tay cao thủ tới đây được. Trong thời gian ba ngày này, chúng ta lại tìm

một người thay thế gia gia ngươi.

Quyên Nhi hỏi:

- Bọn chúng đã bị lừa một chuyến, khi nào còn chịu mắc bẫy lần nữa? Tôn diệt nữ nghĩ rằng họ sẽ tra xét cẩn thận. Hừ! Con tiểu nha đầu Tiểu Nguyệt mà để Tôn điệt nữ gặp mặt thì phải giết chết mới được.

Đàm Dược Sư nói:

- Vụ này mình không nên trách Tiểu Nguyệt nhiều. Đinh Bội và ngươi đều không ở trên núi, thị là một cô gái nhỏ bé thì làm sao đương nổi sự uy hiếp cùng dẫn dụ của Lục Chỉ Dật Sĩ, thị khó mà giữ cho khỏi bị người lợi dụng.

Quyên Nhi nói:

- Tôn điệt nữ đối với thị tình thâm nghĩa trọng, không ngờ thị đem lòng bội phản.

Đàm Dược Sư nói:

- Sự việc đã đến thế này, ta phải lo việc sắp tới đã. Trước khi Lục Chỉ Dật Sĩ chưa đến, hắn còn bán tín bán nghi là gia gia ngươi không hiểu còn sống hay chết rồi.

Du Bạch Phong nói:

- Nếu biết lão đệ đem toàn lực ra để trị thương cho tiểu huynh mà y đạo của lão đệ tuyệt thế vô song thì chắc hắn đoán là có thể chữa khỏi cho ta.

Đàm Dược Sư lắc đầu nói:

- Lục Chỉ Dật Sĩ một mặt úy kỵ y đạo của tiểu đệ, một mặt hắn đem chất kịch độc để đối phó với lão huynh. Hắn vẫn đầy lòng tự tin, và cho rằng dù tiểu đệ có hết sức chữa chạy cũng chẳng tài nào trị khỏi độc thương cho lão huynh được. Có khi hắn cũng biết tiểu đệ đã dấu linh dược hoặc giả chữa khỏi thương thế cho lão huynh. Thực ra hắn tính lui tính tới mà vẫn còn thiếu một điều.

Du Bạch Phong hỏi:

- Hắn tính thiết điều chi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hắn không nghĩ đến nội công của Du huynh cực kỳ thâm hậu có thể vận khí chống chất độc trong vòng mười hai giờ không xâm nhập vào nội phủ được.

Du Bạch Phong tủm tỉm cười nói:

- Nếu không có Đàm lão đệ tới nơi kịp thời thì tiểu huynh cũng chẳng còn cách nào chống chọi được nữa.

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười nói:

- Nhưng Lục Chỉ Dật Sĩ chưa nghĩ tới chỗ đó, vì thế mà hắn không thể khẳng định lão huynh

sống chết thế nào. Hắn là con người đầy tự tin, trước nay không chịu nghe lời kẻ khác bao giờ.

Lão đứng dậy nói tiếp:

- Chư vị hãy ngồi đây một chút. Tại hạ ra ngoài kia rồi trở lại ngay.

Lão không chờ bọn Du Bạch Phong trả lời, đã rảo bước đi ra ngoài.

Lôi Phi hỏi:

- Đàm Dược Sư muốn đi đâu?

Đàm Dược Sư cười đáp:

- Tại hạ chỉ đi một chút rồi trở về ngay.

Rồi lão tiếp tục ra khỏi động không ngoảnh cổ lại.

Du Bạch Phong đã biết rõ tính tình Đàm Dược Sư. Trước khi lão chưa làm xong việc là chẳng bao giờ lão chịu nói với ai.

Du Bạch Phong yên trí như vậy, nên chỉ mỉm cười nói:

- Trước nay Đàm Dược Sư đi làm việc gì cũng tự ý. Các vị hãy ngồi chờ y trở về tất có báo cáo.

Lý Hàn Thu là người ít nói trong đám này. Chàng khẽ bảo Lôi Phi:

- Lôi huynh! công việc chúng ta thế là xong rồi. Quyên cô nương đã về bên tổ phụ nàng. Vậy chúng ta đi thôi chứ.

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Được rồi!

Rồi y từ từ đứng dậy.

Quyên Nhi giật mình kinh hãi hỏi:

- Hai vị định đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Mừng cho cô nương đã được cùng lệnh tổ phụ đoàn tụ. Từ nay bọn tại hạ không thể giúp đỡ cô nương được nữa vì còn nhiều việc phải làm. Vậy xin cáo biệt.

Quyên Nhi nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Trong lúc tiểu muội gặp tình trạng nguy ngập được nhờ hai vị giúp đỡ cho rất nhiều. Nay hai vị có việc, đáng lý tiểu muội cùng đi giúp hai vị một tay mới phải...

Du Bạch Long đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Xin hai vị lưu lại đây mấy bữa. Lão phu chuẩn bị truyền thụ thêm cho Quyên Nhi một chút võ công. Hai vị hãy chờ y học xong rồi sẽ cùng nhau xuống núi một thể được chăng?

Lão là người lịch duyệt đã nhiều nên vừa ngó vẻ mặt Quyên Nhi đã biết nội tâm nàng ngay. Nàng đối với Lý Hàn Thu đã đem lòng quyến luyến không nở phân ly.

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó Lôi Phi. Chàng cũng có cảm giác bâng khuâng.

Lôi Phi khẽ nói:

- Du lão tiền bối đã dạy thế, vậy chúng ta phải tuân mệnh.

Lý Hàn Thu gật đầu rồi ngồi xuống.

Quyên Nhi mỉm cười nói:

- Gia gia ơi! Nếu không được hai vị này giúp đỡ cho hài nhi...

Du Bạch Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Ta biết rồi. Hãy chờ Đàm gia trở lại để ta cùng y thương lượng một việc rất cần. Gia gia đã già nua không làm gì được nữa. Các ngươi hãy còn trẻ tuổi nên gánh vác lấy đạo nghĩa võ lâm.

Quyên Nhi và Lý Hàn Thu nghe lão nói câu này liền hiểu trong lòng lão có thâm ý gì không tiện hỏi lại.

Du Bạch Phong tựa hồ có vẻ chú ý đến Lý Hàn Thu. Hai mắt nhìn chàng chầm chập rồi hỏi:

- Cận trạng lệnh sư thế nào?

Lý Hàn Thu ra chiều khó nghĩ. Chàng trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Gia sư vẫn bình yên, có điều lão nhân gia đã quyết chí rút lui khỏi chốn giang hồ, không hỏi đến chuyện thị phi ngoài võ lâm. Vì thế mà lão nhân gia cũng không muốn gặp khách võ lâm nữa.

Du Bạch Phong cười xòa đáp:

- Té ra là thế.

Lão hắng giọng hỏi tiếp:

- Lệnh sư có nhắc tới lão phu bao giờ không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không. Gia sư rất ít nói chuyện nhân sự trong võ lâm với vãn bối.

Du Bạch Phong lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm là môn kiếm pháp kỳ tuyệt trong võ lâm. Lệnh sư là một nhân vật kỳ tài thông minh tuyệt thế nghĩ lập ra kiếm pháp này. Ngoại trừ nó có điều tàn độc một chút, nhưng cũng là kiệt tác gần trăm năm nay mới có một.

Lý Hàn Thu nói:

- Lão tiền bối quá khen!

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu muốn nói về phương diện thành tựu của lệnh sư. Còn công tử đã học được kiếm pháp này đến chỗ thần diệu hay chưa thì lão phu không hiểu. Lão phu hy vọng công tử luyện tập hết một lượt cho coi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lão Du Bạch Phong này miệng lưỡi có vẻ tự cao tự đại.

Chàng liền đáp:

- Nếu gặp cơ duyên vãn bối mong được tiền bối chỉ giáo thêm.

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Cơ duyên ư? Lão phu vẫn còn sống đây mà hiện giờ công tử được gặp mặt là chẳng là cơ duyên hay sao?

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Lão tiền bối nói vậy là...

Du Bạch Phong mỉm cười ngắt lời:

- Lý công tử! Xem chừng trong bụng công tử có điều không phục lão phu chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vãn bối không dám.

Du Bạch Phong chuyển động mục quang liếc nhìn bốn phía rồi hỏi:

- Lý công tử! Công tử nhận thấy gian thạch thất này lớn hay nhỏ?

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi lại:

- Lão tiền bối hỏi vậy nghĩa là làm sao?

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại đây công tử có đủ chỗ thi triển Thất Tuyệt kiếm pháp không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó... cái đó...

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu biết chừng công tử có điều không phục. Bây giờ chúng ta lấy số 3 lần 7 là 21 chiêu để hạn định. Lão phu tỷ thí bằng hai bàn tay không, còn công tử cứ việc sử môn Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Thưa lão tiền bối!... Binh khí không có mắt...

Du Bạch Phong nói:

- Cái đó lão phu cũng biết rồi. Công tử cứ việc phát huy toàn lực để động thủ. Nếu lão phu không nắm chắc được phần nào thì có lý đâu dám khoác lác.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lão tiền bối đã nhất định đòi tỷ thí mà vãn bối không tuân thì phạm tội thất kính.

Quyên Nhi vội la lên:

- Gia gia!...

Du Bạch Phong mỉm cười chặn lời:

- Gia gia biết rồi mà. Ta chỉ muốn thử coi Thất Tuyệt Ma Kiếm của công tử đây đã được mấy thành hỏa hầu, quyết chẳng thương hại y đâu, ngươi cứ yên tâm.

Lão ngừng lại một chút, đảo mắt nhìn Lôi Phi và Quyên Nhi nói tiếp:

- Các vị hãy lui ra ngoài một lúc.

Lôi Phi thấy vụ này không ổn. Trong nhà đã chật hẹp mà kiếm chiêu của Lý Hàn Thu lại cực kỳ ác độc. Nếu Du Bạch Phong trong tay cầm binh khí thì còn chống chọi được. Lão lại để hai bàn tay không thì thật nguy hiểm quá chừng. Vạn nhất là Lý Hàn Thu rút chiêu về không kịp đã thương lão thì thật là một việc hối hận vô cùng.

Tuy trong lòng y rất đỗi băn khoăn, mà không tiện đưa lời ngăn cản. Y đành đứng lên cất bước lùi ra ngoài, gọi Lý Hàn Thu dặn:

- Lý đệ! Du lão tiền bối có lòng tỷ thí kiếm chiêu với Lý đệ là có ích cho Lý đệ đó. Nhưng Lý đệ...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Lý công tử! Công tử cứ đem toàn lực ra mà phát chiêu. Lão phu tự tin có thể đối phó được.

Lý Hàn Thu vốn không có ý so tài cao thấp với Du Bạch Phong, nhưng lão hai ba lần khiêu khích, khiến chàng bất giác nổi lòng hiếu thắng. Chàng thủng thẳng đáp:

- Lão tiền bối đã quyết ý như vậy thì vãn bối chẳng thể không tuân lệnh được.

Quyên Nhi liếc mắt nhìn thấy hai người đã thành thế cưỡi hổ, không còn cách nào vãn hồi lại. Nàng đành đứng dậy nói:

- Gia gia! Cuộc tỷ thí này cứ điểm tới là thôi, không thể đả thương được.

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Lão phu bất quá muốn đo lường y một chút, ngươi đừng quan tâm chi hết.

Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lý công tử! Rút kiếm ra đi!

Lý Hàn Thu từ từ rút kiếm ra nói:

- Lão tiền bối...

Du Bạch Phong vẫy tay giục:

- Công tử phát chiêu ra đi!

Lý Hàn Thu run tay một cái phóng kiếm đâm tới.

Du Bạch Phong phất tay áo một cái, lập tức một luồng tiềm lực ào ạt xô ra ngăn chặn thế kiếm lại rồi cười nói:

- Lý công tử! Chúng ta ước hẹn 21 chiêu mà công tử mới ra 1 chiêu, còn 20 chiêu nữa mà lão phu không bị đâm trúng, tức là lão phu thắng đấy nhé.

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên là thế.

Miệng chàng nói vậy tay chàng biến đổi thế kiếm cực kỳ thần tốc, hết chiêu này đến chiêu khác đâm tới tấp vào Du Bạch Phong.

Quyên Nhi và Lôi Phi đứng ở ngoài cửa thấy hai bên chiến đấu cực kỳ khốc liệt thì trong lòng xao xuyến vô cùng.

Lại thấy Lý Hàn Thu phóng kiếm mỗi lúc một thần tốc nhằm đâm vào Du Bạch Phong.

Bóng người Du Bạch Phong chuyển động như bay, lưu động khắt trong gian nhà. Bao nhiêu chiêu kiếm của Lý Hàn Thu đều bị đâm vào quãng không.

Đột nhiên kiếm quang thu lại, bóng người đứng yên.

Lôi Phi cùng Quyên Nhi thở phào nhẹ nhõm, đồng thanh hỏi:

- Cuộc tỷ đấu xong rồi ư?

Lý Hàn Thu vẻ mặt rất thành kính tra kiếm vào vỏ đáp:

- Võ công của lão tiền bối quả nhiên cao thâm khôn lường. Vãn bối xin bái phục.

Du Bạch Phong vuốt râu cả cười nói:

- Lý thế huynh đã được chân truyền về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm của lệnh sư được tám thành hỏa hầu.

Lôi Phi từ từ bước vào trong nhà nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm nổi danh về chỗ ác độc. Thế mà lão tiền bối chỉ bằng hai bàn tay trắng ở trong căn nhà nhỏ hẹp tránh được 21 chiêu thì bản lãnh này vãn bối e rằng trên thế gian này

ngoài lão tiền bối không còn người thứ hai nào nữa.

Du Bạch Phong nói:

- Còn một người võ công cũng chẳng kém gì lão phu.

Lôi Phi hỏi:

- Người ấy là ai?

Du Bạch Phong đáp:

- Lục Chỉ Dật Sĩ.

Lôi Phi trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Thưa lão tiền bối! Vãn bối tự tin là biết rất nhiều nhân vật cùng sự việc trên chốn giang hồ mà sao không hiểu Lục Chỉ Dật Sĩ là ai?

Du Bạch Phong đáp:

- Chính thế! Lão phu cũng lấy làm lạ là một nhân vật ghê gớm như Lục Chỉ Dật Sĩ mà sao lại mai danh ẩn tánh trên chốn giang hồ. Đã mấy chục năm không để ai biết đến. Trong vụ này nhất định có điều chi ngoắt ngoéo.

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng Lục Chỉ Dật Sĩ nhân vì dư một ngón tay mà mang ngoại hiệu đó?

Du Bạch Phong đáp:

- Đúng thế! Bàn tay trái hắn dư một ngón.

Lôi Phi nói:

- Đã mấy chục năm vãn bối chưa từng nghe ai nói tới nhân vật nào có sáu ngón tay mà bản lãnh cao minh như vậy.

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu cũng cảm nghĩ như vậy, mà không thể nào tra ra vụ bí mật này.

Lão đảo mắt thẳng vào mặt Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý công tử! Khi lệnh sư truyền kiếm thuật cho công tử. Y có bàn luận đến hiện nay kiếm pháp nào cao minh nhất đời không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Gia sư chưa từng đề cập tới.

Du Bạch Phong tủm tỉm cười nói:

- Lệnh sư nên nói chuyện cho công tử hay mới phải.

Lão đằng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Vậy chắc lệnh sư có chỗ dụng tâm. Lão phu không thể nào hiểu được.

Lúc này Quyên Nhi đã theo sau Lôi Phi vào tới trong nhà. Nàng hỏi:

- Gia gia ơi! Kiếm pháp Lý huynh thế nào?

Du Bạch Phong nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thu đáp:

- Y còn nhỏ mà đã thành tựu đến trình độ này thật là hiếm có.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Môn Thất Tuyệt Ma Kiếm lấy chỗ kỳ bí hiểm độc là điều sở trường. Thế mà y tấn công gia gia liên tiếp 21 chiêu đều không trúng. Như vậy đủ chứng minh trong Thất Tuyệt Ma Kiếm còn có nhiều khuyết điểm.

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

- Ừ! Có thế thật!

Quyên Nhi hỏi:

- Nếu gia gia đem những chỗ khuyết về Thất Tuyệt Ma Kiếm chỉ điểm cho y để y chấn chỉnh lại thì tự nhiên không còn chỗ sơ hở nữa.

Nàng tìm lời nói quanh co, té ra chỉ muốn Du Bạch Phong truyền thụ kiếm chiêu cho Lý Hàn Thu.

Du Bạch Phong nói:

- Lý công tử và ngươi đều là những người có thể xây dựng thành tài. Trong lòng gia gia đã sắp đặt một bài toán. Nhưng chưa hiểu có thực hành được không. Chúng ta hãy chờ Đàm nhị gia trở về rồi sẽ cùng y thương lượng.

Câu này lão nói bằng một vẻ trịnh trọng. Quyên Nhi tuy được gia gia sủng ái mà cũng không dám nói nữa.

Lý Hàn Thu sau cuộc tỷ kiếm đem lòng kính phục Du Bạch Phong hết chỗ nói.

Bây giờ chàng mới biết Thất Tuyệt Ma Kiếm chưa phải là một kiếm thuật cao nhất thiên hạ.

Lôi Phi đã nhiều kinh nghiệm, chàng nghe giọng lưỡi Du Bạch Phong liền hiểu nội tình, bụng bảo dạ:

- Nghe khẩu khí lão này dường như cố ý duy trì chính nghĩa võ lâm và muốn đặc trọng trách lên vai Lý đệ cùng Quyên cô nương.

Trong nhà mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng, nên ai cũng lặng lẽ không nói câu gì.

Đột nhiên có tiếng chấn động vọng vào phá tan bầu không khí trầm lặng.

Du Bạch Phong sắc mặt biến đổi, lão đứng phắt dậy.

Quyên Nhi, Lý Hàn Thu và Lôi Phi cũng lục tục đứng lên.

Du Bạch Phong vẫy tay nói:

- Các vị hãy ngồi xuống, để lão phu ra coi chuyện gì.

Đoạn lão rảo bước đi ra ngoài.

Quyên Nhi nhìn bóng gia gia mất hút rồi khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Lý huynh! Lý huynh đã nhìn thấy chuyện gì chưa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Chuyện gì vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Gia gia tiểu muội xem chừng rất ưa kiếm pháp của Lý huynh vì nó đã thành tựu đến một trình độ cao minh.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ từ lúc tỷ đấu kiếm pháp với lênh tổ mới biết mình chẳng qua như ánh lửa đom đóm so với đời chưa vào đâu mà cô nương còn tán tụng ư?

Quyên Nhi vẻ mặt nghiêm trang hỏi:

- Lý huynh! Nếu gia gia tiểu muội mà truyền võ công cho Lý huynh thì Lý huynh có chịu tiếp thụ không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó còn phải xem vì lẽ gì đã.

Chàng thở phào một cái nói tiếp:

- Quyên cô nương! Cái tội phản sư diệt tổ trong võ lâm ai cũng có thể trừ diệt được. Nếu tại hạ chưa bẩm rõ với sư trưởng mà đi học võ công của lệnh tổ, há chẳng phạm vào tội phản sư ư?

Quyên Nhi chau mày đáp:

- Đó thật là một chuyện rất phiền phức.

Bỗng nghe thanh âm Du Bạch Phong ở bên ngoài cất lên hỏi:

- Các hạ là ai?

Quyên Nhi đứng phắt dậy chạy ra ngoài.

Lôi Phi cũng nói:

- Chúng ta thử ra coi xem chuyện gì.

Mấy người từ trong động vừa ra đến cửa đã nhìn thấy Du Bạch Phong ẩn mình sau một tảng đá lớn, lão chưa đối diện với người mới đến.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Lạ thiệt! Lão đã ẩn mình sau tảng đá là không muốn cho người ta ngó thấy thì sao lại lên tiếng hỏi người kia là ai?

Bụng nghĩ vậy, chàng nghiêng đầu ngó ra ngoài thì thấy ở dưới chân sườn phía đối diện có ba người sóng vai đứng đó.

Người đứng giữa mình mặc áo đạo bào, lưng đeo trường kiếm tay cầm phất trần. Bộ râu dài chúng xuống ngực bay phất phơ.

Những người mé tả mặc quần áo vải thổ sản, đầu đội mũ chiên màu vàng, trong tay cầm một cái tẩu hút thuốc lào rất dài.

Người mé hữu là một thiếu phị trung niên mình mặc áo vàng.

Lý Hàn Thu ít khi quan lại giang hồ nên chẳng biết một ai trong ba người đó.

Du Bạch Phong khẽ hỏi:

- Lý thế huynh! Những người ấy là ai vậy?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Vãn bối không biết.

Du Bạch Phong nói:

- Có nhìn rõ bọn họ mặc quần áo màu gì và tuổi tác vào khoảng bao nhiêu không?

Lý Hàn Thu gật đầu, tả hình dáng ba người cho lão nghe.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ muốn đi coi may ra có thể nhận được bọn họ là những ai?

Chương 90 - Những chuyện khả nghi khủng khiếp

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu đã hiểu thân thế bọn họ rồi, bất tất dòm ngó làm chi nữa.

Bỗng nghe thanh âm oang oang cất lên hỏi:

- Du Bạch Phong! Chỗ ở ngươi đã bị bọn ta phát giác rồi. Sao không xuất hiện để tương kiến, còn đợi đến bao giờ?

Quyên Nhi né mình đi toan chuồn ra coi nhưng bị Du Bạch Phong nắm lại lắc đầu cười nói:

- Bất tất phải ra mặt.

Lôi Phi hỏi:

- Lão tiền bối! Trong ba người đó có Lục Chỉ Dật Sĩ không?

Du Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Không có đâu.

Tiếng oang oang lại cất lên:

- Du Bạch Phong! Lão là một nhân vật võ lâm ai cũng ngưỡng mộ. Thế là tại hạ nói ra mấy câu khiếm nhã thì thật là một việc đáng ân hận suốt đời. Nếu lão còn không xuất hiện, thì tại hạ đến phải buông lời thóa mạ.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia bọn chúng khiêu chiến rồi!

Du Bạch Phong khẽ bão nàng:

- Nếu không nhịn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Hiện giờ chúng ta chưa biết rõ thực hư bọn chúng mà chường mặt ra cho họ thấy tức là trúng với tâm nguyện của họ vậy ta phải nhẫn nại một chút.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Du Bạch Phong vốn là người hào khí ngất trời. Vậy mà bây giờ lão cẩn thận đến thế thì chắc lão đã được nếm mùi đau khổ của đối phương nên biến thành người cẩn thận. Bọn địch thủ đều là những tay ghê gớm khiến lão phải dè dặt.

Du Bạch Phong dắt Quyên Nhi quay vào thạch động. Lão lại nhìn Lý hàn Thu và Lôi Phi nói:

- Hai vị hãy quay vào. Lão phu có việc cần bàn luận với hai vị.

Lý hàn Thu và Lôi Phi đưa mắt nhìn nhau, theo sau Du Bạch Phong vào nhà.

Du Bạch Phong ngồi trước vào chủ nghi rồi vẫy tay giục:

- Các vị ngồi xuống đi.

Quyên Nhi thấy vẻ mặt gia gia nghiêm trọng, nàng không nhịn được hỏi ngay:

- Gia gia có việc trọng đại phải không?

Du Bạch Phong đáp:

- Phải rồi! Để thủng thẳng các vị sẽ hay. Trong khi chờ đợi Đàm Dược Sư trở về để bày ra một kế hoạch, nhưng hiện tình bây giờ khác hẳn. Bọn thủ hạ của Lục Chỉ Dật Sĩ đến sớm hơn sự tiên liệu của mình...

Lão đưa mắt nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Hài tử! Ngươi coi tinh thần gia gia thế nào?

Đột nhiên lão hỏi câu này khiến cho Lôi Phi và Lý hàn Thu không khỏi chấn động tâm thần.

Lôi Phí ngấm ngầm chau mày muốn nói lại thôi.

Quyên Nhi nói:

- Tinh thần gia gia khỏe lắm ạ! Vừa rồi hài nhi coi gia gia né tránh thế kiếm của Lý huynh thì biết thần công gia gia đã khôi phục lại như cũ.

Du Bạch Phong lắc đầu nói:

- Nếu gia gia không tỷ thí cùng Lý huynh đây mấy chiêu thì cũng không biết...

Quyên Nhi nghe trong lời nói của lão có ý khác nàng với nhắc lời:

- Gia gia! Chuyện gì vậy? Chẳng lẻ thương thế của gia gia chưa hoàn toàn khỏi hẵn hay sao?

Du Bạch Phong nhắn nhó cười đáp:

- Phải rồi! Vụ này khó nói lắm.

Lôi Phi giật mình kinh hãi hỏi:

- Coi chừng lão tiền bối không có vẻ gì là bệnh chưa hết mà sao lại...

Du Bạch Phong tủm tỉm cười thở dài ngắt lời:

- Vụ này lão phu tự mình phát giác ra...

Lão đưa mắt nhìn Lý hàn Thu, Lôi Phi và Quyên Nhi nói tiếp:

- May là các vị đều có mặt ở đây. Trước cảnh ngộ này chúng ta kể ra thật có cơ duyên với nhau.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia! Chẳng lẻ gia gia...

Du Bạch Phong vội xua tay ngăn cản Quyên Nhi không để nàng nói tiếp, rồi lão lên tiếng:

- Lúc này thì giờ quí như vàng ngọc. Lão phu muốn đem mấy môn võ công của mình ra truyền thụ cho ba vị. Lão phu còn đủ thời gian chóng chỏi, nhưng e rằng chẳng được bao lâu nữa. Vậy các vị phải đem hết tài trí tận tâm học tập cho đến trình độ tối đa.

Lôi Phi, Lý Hàn Thu và Quyên Nhi nghe giọng nói của Du Bạch Phong dường như có triệu chứng bất tường. Vẽ mặt ba người trở nên nghiêm trọng.

Quyên Nhi trịnh trọng nói:

- Gia gia! Mấy năm nay gia gia lánh đời trị thương, hài nhi vẫn thấy gia gia vẻ mặt từ hòa, mà bữa nay ông cháu mới được trùng phùng sao gia gia lại thốt ra những lời bất tường khiến hài nhi rất lấy làm lo lắng. Hài nhi coi vẽ mặt của gia gia thấy là người tráng kiện không có triệu chứng bị thương hay bị bệnh hoạn. Quyên Nhi thật không sao hiểu được.

Du Bạch Phong khẽ thở dài nói:

- Hài tử! Sự biến chuyển này ngươi không thể nghĩ tới được. Chính gia gia đây cũng cảm thấy rất kỳ lạ ra ngoài ý nghĩ của mình. Nếu gia gia không nhân lúc hào hứng nhất thời bức bách Lý công tử thi triển Thất Tuyệt Ma Kiếm thì chính gia gia cũng không phát giác ra được là thương thế của mình đã lâm vào tình cảnh ghê gớm nhất.

Lôi Phi hỏi:

- Lão tiền bối! Lúc nãy dường như có điều khó có điều chi rất kỳ quái. Công lực của tiền bối đã đến trình độ khôn lường mà sao không điều tra ra thương thế của mình chửa khỏi là nghĩa làm sao?

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Chính thế! Biến diễn này cực kỳ đột ngột, nên lão phu rất đỗi ngạc nhiên.

Lôi Phi giơ tay trái lên bóp trán không ngớt. Hiển nhiên y nghĩ ngợi rất nhiều.

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu mà phát giác ra được lúc này kể cũng còn là một cái may trong những điều bất hạnh.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ có điều muốn hỏi, chẳng biết có tiện không?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Điều gì?

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Đàm Dược Sư là tay y đạo tinh thâm, chắc lão gia phải biết mới đúng.

Du Bạch Phong cười mát đáp:

- Đến chính lão phu còn không phát giác ra thì y biết thế nào được?

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Việc khẩn yếu trước mắt là lão phu cần đem võ công truyền thụ cho các vị. Mấy năm nay lão phu dưỡng thương ở trong thạch động, có nghĩ ra rất nhiều môn võ. Nhưng việc này cần phải giữ kín lắm mới được. Trừ bốn người chúng ta đây, không để cho một người thứ năm nào biết.

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Lão tiền bối dạy rất phải.

Du Bạch Phong khẽ nói:

- Lão phu muốn đem võ công toàn thân của mình chia làm ba bộ phận. Mỗi người trong ba vị chuyên thủ một phần. Vị nào trí tuệ cao minh, trí nhớ cường kiện thì học nhiều hơn một ít.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia! Truyền dạy võ công không thể gấp rút trong một lúc được. Gia gia hãy đem việc bị thương nói cho hài nhi hay, để ngày sau hài nhi sẽ tìm cách trả thù cho gia gia.

Du Bạch Phong nói:

- Cái đó ta sẽ bảo ngươi sau cũng chưa muộn. Bây giờ ngươi hãy tịnh tâm lại để học võ công đã.

Lão đảo mắt ngó Lôi Phi nói:

- Ông bạn học môn "Hàng Ma Thập Nhị Chưởng" của lão phu.

Lôi Phi nói:

- Lão tiền bối nổi tiếng giang hồ về kiếm và chưởng. Hàng Ma Thập Nhị Chưởng là môn tuyệt kỹ của lão tiền bối thì khi nào vãn bối dám thọ lãnh. Xin lão tiền bối truyền cho...

Du Bạch Phong vuốt râu cười khà ngắc lời:

- Cái đó ông bạn bất tất phải quan tâm. Lão phu khi nào quên được. Hỡi ơi! Thường tình của con người, lão phu vẫn nhớ tới người thân nhân duy nhất ư?

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc lão này muốn truyền thụ cho Quyên cô nương một môn võ công đặt biệt nào đó mà không tiện nói ra trước mặt bọn mình.

Bỗng nghe Du Bạch Phong nói:

- Bây giờ lão phu bắt đầu khai giảng về cách biến hóa môn Hàng Ma Thập Nhị Chưởng.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu lập tức tập trung tinh thần chú ý lắng tai nghe.

Du Bạch Phong dùng bàn tay làm chiêu thức từ từ đem môn Hàng Ma Thập Nhị Chưởng ra thi

triển. Đồng thời miệng lão giải thích.

Lôi Phi và Lý hàn Thu cùng Quyên Nhi để hết tinh thần lắng tai nghe, bất giác chưởng pháp này mọi người đã lĩnh hội vào tâm thần được khá nhiều.

Du Bạch Phong giảng luôn một hồi về những biến hóa môn Hàng Ma Thập Nhị Chưởng vừa mất nửa giờ.

Nguyên môn Hàng Ma Thập Nhị Chưởng tiếng rằng chỉ có ra chưởng, mà thực ra trong mỗi chưởng lại chia làm bốn thức. Bốn thức còn thiên biến vạn hóa để tùy tâm vận dụng trong lúc lâm địch, uy lực mãnh liệt vô cùng.

Kể cả chính, phản, hợp, biến cộng lại 128 chiêu.

Du Bạch Phong diễn xong mọi thế biến hóa về Hàng Ma Thập Nhị Chưởng. Lão thở phào một cái nói:

- Các vị nhớ cả rồi chứ?

Lôi Phi trầm ngâm một lâu rồi đáp:

- Vãn bối bất tất là chỉ nhớ được có 41 thức biến hóa mà thôi.

Du Bạch Phong gật đầu nói:

- Như thế cũng là hiếm có rồi Lão lại đưa mắt ngó Lý hàn Thu hỏi:

- Lý thế huynh nhớ được bao nhiêu biến thức?

Lý hàn Thu đáp:

- Vãn bối kể cả chính, phản, biến, hóa mỗi cách được 36 lần biến.

Du Bạch Phong nói:

- Thề là 72 lần biến. Thật ít người bì kịp!

Du Bạch Phong ngó Quyên Nhi hỏi:

- Hài tử! ngươi nhớ được mấy chiêu?

Quyên Nhi đáp:

- Hài nhi cũng nhớ được cả chính lẩn phản 72 lần.

Du Bạch Phong gật đầu nói:

- Hay lắm! Cứ thế này mà tiến thì trong vòng ba ngày lão phu có thể hoàn thành tâm nguyện.

Quyên Nhi ngập ngừng:

- Dường như gia gia...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Bây giờ lão phu bắt đầu truyền thụ kiếm pháp.

Quyên Nhi thấy gia gia muốn tránh không trả lời mình, nàng chẳng hiểu vì lẽ gì mà lão muốn dấu nội tình.

Bỗng nghe Du Bạch Phong khẽ hắng giọng một tiếng rồi tiếp:

- Lão phu suốt đời nghiên cứu kiếm thuật phối hợp những chỗ sở trường của mọi nhà, sáng lập ra 28 chiêu. Tuy chỉ có 28 chiêu song mỗi chiêu đều kiêm cả thủ lẫn công. Lão phu tự tin 28 chiêu kiếm pháp này bao quát rất nhiều chỉ cần các vị dụng tâm học tập thì sau đây vài ba năm nhất định có thể lý hội được những chỗ ảo diệu bên trong.

Lão lại đưa mắt nhìn Lý hàn Thu nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm của lệnh sư là một cây cột lớn trên chốn giang hồ. Vừa rồi lão phu xem kiếm pháp của công tử biết rằng đã được chân truyền của lệnh sư. Nếu công tử đem kiếm pháp của lão phu phối hợp với Thất Tuyệt Ma Kiếm để mà sử dụng thì có thể thành môn kỳ học.

Lý hàn Thu nói:

- Vãn bối cảm kích vô cùng!

Du Bạch Phong lại ngó Quyên Nhi nói:

- Ngươi cũng lắng tai mà nghe cho kỹ. Kiếm pháp này tuy truyền cho Lý công tử làm chủ, song lão phu huy động cả ba người cùng học được ít nhiều. Hay ở mỗi chiêu kiếm pháp này đều sử dụng một cách độc lập. Nếu nhớ loáng thoáng được mấy chiêu cũng có thể dùng để khắc địch chế thắng.

Lôi Phi cùng Quyên Nhi gật đầu.

Du Bạch Phong bắt đầu giảng về kiếm pháp, mỗi chiêu biến hóa ra sao lão đều giải thích tường tận.

Du Bạch Phong vừa giảng xong về môn kiếm pháp thì có tiếng bước chân người vọng lại.

Đàm Dược Sư rảo bước tiến vào thạch thất.

Quyên Nhi trong lòng đang xao xuyến về kẻ địch ở ngoài thạch động. Nàng vừa ngó thấy Đàm Dược Sư vội hỏi ngay:

- Đàm nhị gia! Nhị gia có thấy địch nhân ở ngoài thạch động không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Ta thấy rồi! Bọn chúng suýt nữa bị khốn ở trong thạch trận. Sau chúng thấy khó liền rút lui ngay.

Lão đưa mắt nhìn Du Bạch Phong rồi hỏi:

- Du huynh! Du huynh có thấy trong người đã hoàn toàn bình phục chưa?

Quyên Nhi toan lên tiếng nói cho lão biết là gia gia vừa cảm thấy có điều không ổn, nhưng Du

Bạch Phong đã cướp lời:

- Khá lắm! Tiểu huynh tưởng dưỡng bịnh chỉ trong vòng một tháng nữa là hoàn toàn bình phục.

Đàm Dược Sư nói:

- Con Tiểu Nguyệt nha đầu kia phản bội khiến cho toàn cục lâm vào tình trạng nguy ngập. Có điều trong hang đá này, thạch trận rất lợi hại. Du huynh chưa hoàn toàn khỏi hẳn thì hay hơn hết là cứ ở lại đây.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh cũng nghĩ vậy Đàm Dược Sư khẽ hắng giọng một tiếng đưa mắt nhìn Lôi Phi cùng Lý hàn Thu hỏi:

- Cả hai vị có thể lưu lại đây trong thời gian này không?

Lôi Phi là nhân vật từng trải hơn người. Chàng nghe giọng lưỡi lão hiểu ý ngay, liền đáp:

- Phải rồi! Bọn tại hạ vẫn ở đây trong thời gian này để chờ cho Du Bạch Phong thân thể khang cường rồi mới ra đi một thể.

Đàm Dược Sư nói:

- Nếu vậy càng hay! Nơi bí mật này đã bị tiết lộ. Có hai vị ở đây chiếu cố cho thì trong lòng tại hạ cũng yên tâm được một chút trong khi phải đi nơi khác.

Du Bạch Phong hỏi ngay:

- Sao! Lão đệ muốn đi ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Chính thế! Tiểu đệ cần đi hội diện với nội nhân nếu để lở kỳ hẹn thì e rằng Lục Chỉ Dật Sĩ khiến cho mụ phải đau khổ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đó là một điều trọng yếu. Nhưng không hiểu bao giờ lão đệ sẽ thượng lộ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão đệ cần phải đi ngay bây giờ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đi ngay ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi! Tiểu đệ đi sớm thì cũng về sớm. Chỉ trong vòng nửa tháng sẽ trở lại đây.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh muốn nói chuyện nhiều với lão đệ. Nhưng việc này có quan hệ đế sự an nguy của đệ tức vậy tiểu huynh không tiện lưu lão đệ ở lại.

Đàm Dược Sư thở phào một cái rồi nói:

- Đại ca bảo trọng tấm thân, tiểu huynh xin cáo từ.

Du Bạch Phong nói:

- Hiền đệ đi cho bình yên. Miễn cho tiểu huynh khỏi tiễn chân.

Đàm Dược Sư nói:

- Tiểu đệ không dám phiền.

Rồi lão trở gót rời khỏi thạch động đi ngay.

Du Bạch Phong quay lại bảo Quyên Nhi và Lôi Phi:

- Hai vị thay lão phu tiễn chân giùm.

Lôi Phi dường như đã hiểu ra điều gì. Y không chờ Quyên Nhi trả lời liền đứng dậy theo sát phía sau Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi thấy Lôi Phi không nói câu gì đã dứng dậy nàng liền cũng không nói gì, đi theo Lôi Phi.

Hai người đưa Đàm Dược Sư ra khỏi thạch động rồi.

Quyên Nhi vẫy tay nói:

- Đàm nhị gia! Xin nhị gia thận trọng. Tôn điệt nữ xin gửi lời nhị gia vấn an nhị nương nương.

Đàm Dược Sư mỉm cười vẫy tay rồi vượt qua thạch động mà đi.

Lôi Phi chú ý nhìn Đàm Dược Sư ra khỏi thạch trận rồi mới trở gót quay về thạch động.

Du Bạch Phong ngồi trong thạch thất dường như đang chờ đợi hồi âm.

Lôi Phi bước bào khom lưng nói:

- Vãn bối đã nhìn theo Đàm Dược Sư cho tới khi lão đi qua thạch trận rồi mới trở về.

Du Bạch Phong nói:

- Vậy thì hay lắm!

Quyên Nhi nói theo:

- Gia gia ơi! Dường như gia gia có tâm sự gì mà không chịu nói cho hài nhi nghe.

Du Bạch Phong tủm tỉm cười đáp:

- Ta cũng nói cho các vị hay chứ...

Lão đảo mắt nhìn Lý hàn Thu nói:

- Lý công tử! Công tử hãy ra ngoài kia.

Lý hàn Thu khom lưng thi lễ rồi rảo bước đi ra.

Quyên Nhi trong lòng nóng nảy hỏi:

- Gia gia! Gia gia bảo y đi đâu thế?

Du Bạch Phong đáp:

- Y đi trong khoảnh khắc rồi trở về ngay.

Quyên Nhi tuy trong lòng phập phồng hồ nghi, nhưng đành nhẫn không tiện hỏi nhiều.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, quả nhiên Lý Hàn Thu trở về nghiêng mình trước Du Bạch Phong thi lễ nói:

- May mà vãn bối không đến nỗi nhục mệnh.

Du Bạch Phong hỏi ngay:

- Ba người kia đâu?

Lý hàn Thu đáp:

- Ba người đó đều bị vãn bối điểm huyệt lăn ra.

Quyên Nhi hỏi:

- Người nào vậy?

Lý hàn Thu không tiện lừa dối Quyên Nhi liền đáp:

- Tại hạ vâng lệnh Du lão tiền bối ra điểm huyệt ba tên dược đồng.

Quyên Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Điểm huyệt dược đồng ư? Tại sao thế?

Lý hàn Thu đáp:

- Tại hạ chỉ biết vâng lệnh mà làm, chứ không hiểu rõ nội tình.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia! Tại sao gia gia lại phái Lý huynh đi điểm huyệt mấy tên dược đồng?

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

- Phải rồi! Y đã vâng lệnh ta.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Hài tử! Thời gian của chúng ta chẳng còn mấy nữa, không nên phân tâm nghĩ việc khác mà phải mau mau chia nhau học tập võ công trong một thời gian nhất định. Rồi gia gia sẽ bảo rõ nội tình cho các ngươi hay.

Quyên Nhi đột nhiên nhớ ra điều gì liền nói:

- Gia gia ơi! Hài nhi có một điều quên chưa bẩm gia gia biết.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Quyên Nhi đáp:

- Đàm nhị gia trỏ đường cho hài nhi lấy cấp linh chi, nhưng hài nhi còn giữ lại bộ phận trọng yếu. Lúc hài nhi trúng độc đã dùng mất một ít, còn phần lớn chưa dùng tới.

Du Bạch Phong hỏi:

- Hiện giờ ngươi để đâu?

Quyên Nhi đáp:

- Hài nhi để trong người.

Du Bạch Phong nói:

- Ngươi lấy mau cho gia gia coi.

Quyên Nhi thò tay vào bọc lấy linh chi hai tay cầm đưa lên gia gia.

Du Bạch Phong đón lấy linh chi nhìn kỹ một lúc rồi đột nhiên nổi lên một tràng cười rộ.

Quyên Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Gia gia cười chi vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Phần linh chi mà ngươi giữ đây là bộ phận tố nhiệt. Đã còn vật này thì tình thế giang hồ chúng ta còn có lắm chuyện.

Quyên Nhi chớp mắt nói:

- Gia gia ơi! Gia gia càng nói hài nhi càng hồ đồ chẳng hiểu ra sao. Xin gia gia nói rõ hơn một chút.

Du Bạch Phong gật đầu nói:

- Được rồi! Để ta nói cho các ngươi hay. Nhưng trước khi thuyết minh ta xin nói trước là lúc này ta không thể chứng thực được. Vì thế mà ta không muốn nói rõ.

Lôi Phi nói tiếp:

- Thực ra lão tiền bối không nói thì Đàm Dược Sư cũng biết rồi.

Quyên Nhi ngơ ngác hỏi:

- Các vị nói chuyện gì vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Sau khi ta cùng Lý công tử thử kiếm pháp, mới biết là mấy năm nay tịnh dưỡng bệnh đã hoàn toàn vô dụng.

Quyên Nhi ngơ ngác hỏi:

- Sao? Thương thế của gia gia chưa khỏi ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Trừ phi ta cam tâm làm một ông lão ở chốn điền viên thì mới sống thêm được ít ngày.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu ta còn động thủ với ai sẽ bị hao tán chân khí, thế thì không có khác gì người thường. Chính gia gia cũng không tự biết là mình đã bị trọng thương đến thế.

Lão đưa mắt nhìn Lý hàn Thu nói tiếp:

- Dường như trong cõi mênh mang có một thứ gì khiến cho lực lượng lão phu phát triển mới cao hứng động thủ tỉ kiếm cùng Lý công tử. May nhờ cuộc tỉ thí đó mà lão tự biết trong người ngấm ngầm bị thương. Nếu động thủ với người khác thì thương thế phát tác và gia gia lão phu đã bị hại về tay địch thủ rồi.

Quyên Nhi gật đầu:

- Hài nhi hiểu rồi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Ngươi hiểu thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Đây lại là trò hí lộng quỉ thần của Đàm Dược Sư.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hiện giờ chưa có chứng cớ gì xác thực, chớ nên làm rùm.

Quyên Nhi tự hiểu vụ này Du Bạch Phong đã xếp đặt đại sự đâu vào đấy rồi, nên nàng cũng

không nói gì nữa.

Du Bạch Phong lại nói:

- Bất luận là ai ở trong bóng tối ngấm ngầm mưu hại ta, cái đó càng chứng tỏ bọn chúng vẫn có phần còn úy kỵ ta. Mục đích của chúng đều là khiến cho ta không thể dùng đến võ công được nữa. May ở chỗ ta phát giác ra kịp thời, đem võ công truyền thụ lại cho các ngươi. Thế là cuộc âm mưu của chúng đã hao phí bao nhiêu công lực cũng bằng uổng mà thôi.

Lão thở phào một cái nói tiếp:

- Sự tình biến diễn một cách quá đột ngột, khiến cho chúng ta không khỏi hoang mang. Con người dù thông tuệ đến đâu cũng không thể trong một thời gian ngắn mà học được hết võ công của lão phu. Nhưng ba người trong các vị chia ra từng phần mà luyện tập thì tình thế lại khác hẳn. Lão phu chắc rằng các vị gắng công rèn luyện trong vòng một tháng. Lão phu cũng hết lòng truyền thụ thì các vị có thể thành tựu đến một trình độ đáng kể. Ít ra là các vị đã thuộc lòng hết những yếu huyệt về võ công của lão phu để ngày sau tự mình có thể luyện tập lấy được.

Lý hàn Thu cùng Lôi Phi đồng thanh nói:

- Bọn vãn bối xin tận tâm kiệt lực trong công cuộc rèn luyện.

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Gia gia định trong vòng một tháng...

Du Bạch Phong xua tay ngắt lời:

- Những cuộc biến hóa sau này gia gia cũng khó lòng kiềm chế được. Dĩ nhiên thời gian yên tĩnh kéo dài được chừng nào hay chừng ấy. Nếu kéo dài được chừng nửa năm thì ba vị đã tài trí hơn người lại có sẵn võ công từ trước, thì cuộc thành tựu nhất định đã đến trình độ khả quan.

Lôi Phi nói:

- Dĩ nhiên bọn tại hạ đã hiểu rõ chỗ dụng tâm của lão tiền bối, có điều tại hạ vẫn hy vọng lão tiền bối còn có thể mượn sức mầu nhiệm của linh chi để chửa cho khỏi bệnh.

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu cũng biết thế khi nào lão phu chịu cam tâm khuất phục để kẻ khác dùng kế ám toán. Dù sao chúng ta cũng chẳng khi thể không đề phòng được.

Lão trầm ngâm một chút rồi nói:

- Trong các vị có ba người thì một người phải phụ trách các việc vặt, cùng phòng thủ sơn động. Còn hai vị mỗi người ở riêng một nhà rèn luyện võ công. Các vị tự chia công tác với nhau...

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này nổi tiếng giang hồ về môn kiếm và chưởng. Lão truyền thụ kiếm pháp cho Lý đệ, còn chưởng pháp lại truyền cho mình, không hiểu lão truyền môn gì cho Quyên cô nương?

Du Bạch Phong lại nói:

- Hài nhi! Hay là ngươi phụ trách thường trực ba ngay liền.

Quyên Nhi dạ một tiếng rồi đứng dậy ra khỏi nhà thạch thất.

Lôi Phi hỏi:

- Bắt Quyên Nhi trực luôn ba ngày thời gian há chẳng dài quá ư?

Du Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Tuy các vị đã có căn bản về võ công từ trước, nhưng muốn học cho đến chỗ tinh diệu biến ảo thì thời gian mỗi vị trực ba ngày đối với phương diện luyện võ không có ảnh hưởng gì mấy.

Thế rồi Du Bạch Phong đưa Lôi Phi cùng Lý hàn Thu vào trong hai căn thạch thất và truyền thụ cho mỗi người một môn võ công riêng biệt.

Lôi Phi chuyên chú về chưởng pháp, còn Lý hàn Thu chuyên chú về kiếm pháp...

Trừ những lúc ăn uống, ngoài ra ai về phòng nấy đóng cửa thạch thất lại chăm chú rèn luyện nghiên cứu võ công.

Mỗi người ở một nhà, lại không phải phân tâm về việc khác, nên sự học tập của hai người tiến bộ rất mau chóng.

Thời gian lặng lẽ trôi, bất giác mỗi người đã trực ba phiên.

Một hôm Lý Hàn Thu vừa hết phiên trực, chàng giao lại cho Quyên Nhi phụ trách.

Trong ba ngày thường trực Lý Hàn Thu khổ tâm suy nghĩ về mấy chiêu kỳ học trong kiếm pháp mà Du Bạch Phong mới truyền thụ cho chàng. Lòng chàng rất đỗi nghi hoặc, chỉ mong cho chóng được trở về thạch thất để xin Du Bạch Phong giải thích cho. Chàng giao công việc thường trực cho Quyên Nhi rồi hối hả trở gót chạy về...

Chương 91 - Vẽ họa đồ Quyên Nhi tủi phận

Bỗng Quyên Nhi lớn tiếng gọi:

- Lý huynh!

Lý Hàn Thu dừng bước quay lại hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Chúng ta ở trong thạch động đã bao nhiêu ngày rồi nhỉ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ trực phiên cuối cùng mà nay đã hết lần thứ ba. Thế là mỗi người trực cả thảy chín ngày rồi. Vậy 3 lần 9 là 27 ngày.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh học kiếm thuật của gia gia tiểu muội đã thành tựu được mấy thành rồi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Kiếm pháp của lệnh tổ lúc mới học cũng bình thường thôi chẳng có chi kỳ lạ, nhưng càng vào sâu càng thấy nó kỳ ảo bát ngát biến hóa khôn lường.

Lý Hàn Thu chợt nhớ tới Quyên Nhi, chàng không hiểu nàng học môn võ công gì, nhưng đoán rằng nàng đã là người thân duy nhất của Du Bạch Phong thì dĩ nhiên lão truyền thụ cho nàng môn nào lợi hại nhất.

Chàng liền hỏi:

- Cô nương học võ công gì?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Tiểu muội chưa học võ công.

Lý Hàn Thu kinh ngạc hỏi lại:

- Sao? Lệnh tổ không truyền dạy võ công cho cô nương ư?

Quyên Nhi gật đầu:

- Không!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương chưa học võ công thế thì ngồi trong thạch thất mà ngơ ngẩn xuất thần hay sao?

Quyên Nhi đáp:

- Không phải thế! Gia gia đưa cho tiểu muội một bức họa để tiểu muội học vẽ. Hỡi ơi! Đứng trước hoàn cảnh nguy biến này thì còn học vẽ thế nào được?

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Vẽ cái gì?

Quyên Nhi đáp:

- Những bức vẽ rất cổ quái dường như là tranh Bách Phật Đồ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chắc lệnh tổ phải nói rõ đầu đuôi cho cô nương nghe chứ?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Không có! Gia gia lấy ra một bức họa rồi bảo tiểu muội coi đó mà vẽ. Vẽ càng giống càng hay. Gia gia lại đốc thúc tiểu muội rất nghiêm ngặt không được chểnh mảng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương có vẽ được không?

Quyên Nhi đáp:

- Vẽ khó quá! Tiểu muội vẽ muội vẽ mười mấy ngày mà chưa được một nửa.

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Có phải bức họa kia không?

Quyên Nhi đáp:

- Phải đó! Tiểu muội coi mười mấy ngày mà không ra được chỗ nào khác nhau.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ nghĩ không ra. Theo lẽ thì lúc này chắc lệnh tổ không thể cao hứng mà bảo cô họa đồ chơi.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng tiểu muội ngày nào cũng ngồi vẽ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương đã hỏi qua lệnh tổ bao giờ chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu muội hỏi qua rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy lệnh tổ bảo sao?

Quyên Nhi khẽ thở dài đáp:

- Gia gia chỉ giục tiểu muội vẽ đi mà không chịu nói rõ là vẽ để làm gì.

Lý Hàn Thu nói:

- Chỗ dụng tâm của lão tiền bối quá sâu xa, chúng ta không biết đâu mà lường được.

Quyên Nhi hỏi:

- Học hội họa có liên quan gì đế võ công đâu?

Nàng cười mát rồi nói tiếp:

- Gia gia lại là người thân duy nhất trên trần đời của tiểu muội. Tiểu muội nghĩ rằng dĩ nhiên gia gia không có ý làm hại tiểu muội, lão nhân gia bảo mình vẽ tất là có chỗ dụng tâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương nói đúng đó!

Quyên Nhi vẫy tay nói:

- Công tử nên về luyện kiếm đi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Mình có lưu lại đây cũng chẳng tài nào giải quyết mối nghi ngờ cho nàng. Chàng liền chắp tay nói:

- Phải rồi! Du lão tiền bối bảo tại hạ phải luyện kiếm gấp rút.

Đoạn chàng trở gót vào trong thạch thất.

Thời gian lặng lẽ trôi, chớp mắt lại qua nửa tháng nữa.

Dưới sự đốc thúc nghiêm ngặt của Du Bạch Phong, chưởng pháp của Lôi Phi và kiếm pháp Lý Hàn Thu tiến bộ rất khả quan.

Một hôm Lý Hàn Thu vừa luyện kiếm xong, đột nhiên nghe tiếng Quyên Nhi gọi vọng vào:

- Lý huynh! Gia tổ mời Lý huynh ra đó.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Kiếm pháp này ta chưa thuộc làu, mấy chiêu tinh diệu biến hóa chưa hoàn toàn nhập tâm.

Nếu được chừng bảy ngày nữa...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Lôi Phi đã lên tiếng:

- Lý huynh đệ! Du lão tiền bối kêu chúng ta đó!

Lý Hàn Thu hỏi Quyên Nhi:

- Quyên cô nương biết có việc gì không?

Quyên Nhi vẻ mặt nghiêm trang đáp:

- Tiểu muội không biết. Gia gia chỉ bảo tiểu muội đi mời hai vị.

Lý Hàn Thu có tiên cảm là một việc nghiêm trọng. Chàng gật đầu cất bước đi trước.

Ba người ra đến căn thạch thất của Du Bạch Phong thì thấy lão đang ngồi xếp bằng, vận khí điều dưỡng.

Ba người không dám kinh động, ngồi cả xuống phía trước lão.

Trong khoảng thời gian ăn xong một bữa cơm, Du Bạch Phong từ từ mở mắt ra thấy ba người ngồi đó liền gật đầu nói:

- Các vị học võ công thế nào?

Lý Hàn Thu chú ý kỹ thì thấy Du Bạch Phong ra chiều mỏi mệt tựa hồ vừa trải qua một trận ác đấu, thể lực chưa hoàn toàn hồi phục.

Lôi Phi đưa mắt ngó Lý Hàn Thu rồi đáp:

- Chưởng pháp của lão tiền bối cực kỳ cao thâm huyền diệu mà vãn bối tư chất ngu muội nên tuy được lão tiền bối ra công chỉ giáo mà chưa học được hoàn toàn.

Du Bạch Phong khẽ gật đầu rồi đưa mục quang ngó qua Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn Lý công tử! Kiếm pháp công tử luyện đến đâu rồi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vãn bối chưa thể lý hội được đến chỗ tinh yếu.

Du Bạch Phong nói:

- Những môn chưởng pháp và kiếm pháp của lão phu không phải học trong năm ba tháng đã đến chỗ thành tựu hoàn toàn được. Công tử khổ luyện một tháng thì sự thành tựu tạm đủ khiến cho lão phu thỏa mãn. Công tử cứ tiếp tục luyện đi rồi sẽ hiểu thấu được chỗ biến hóa kỳ diệu của nó. Chỉ sau một năm là các vị có thể đi tới chỗ tinh túy về những môn này. Hỡi ơi! Đã được người thừa kế, dù lão phu có chết cũng chẳng còn chi đáng tiếc.

Lôi Phi nói:

- Lão tiền bối...

Du Bạch Phong lắc đầu không để Lôi Phi nói hết đã ngắt lời:

- Có câu chuyện này các vị phải nhớ cho kỹ.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đồng thanh đáp:

- Bọn vãn bối xin kính cẩn tuân lời chỉ dạy của tiền bối.

Du Bạch Phong nói:

- Những môn chưởng kiếm mà lão phu truyền dạy là mong các vị kéo dài sinh mạng cho lão phu…

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Bọn vãn bối cũng tự biết trách nhiệm nặng nề mà đạo nghĩa cao xa.

Du Bạch Phong cười mát nói:

- Lão phu sắp đi rồi nên đem tâm sự nói cho các vị hay.

Câu nói này nghe có vẻ bất tường, khiến ba người ngơ ngác nhìn nhau.

Quyên Nhi xao xuyến trong lòng vội hỏi:

- Gia gia định đi đâu?

Du Bạch Phong không trả lời, lão nói tiếp:

- Lão phu đã nghĩ lâu rồi mà không nghĩ ra Lục Chỉ Dật Sĩ là người thế nào.

Lôi Phi đáp:

- Trong võ lâm ít nghe ai nói đến Lục Chỉ Dật Sĩ, hoặc giả có người mạo danh.

Du Bạch Phong trầm một lúc rồi nói:

- Lão phu hoài nghi một người Lôi Phi hỏi ngay:

- Có phải Đàm Dược Sư không?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu trên thế gian quả có người này tất cũng một loạt với lão phu và Đàm Dược Sư thì dù chưa thấy mặt cũng phải nghe tên, nhưng lão phu chưa từng nghe ai nói tới.

Lôi Phi nói:

- Vụ này thật có nhiều chỗ khả nghi!

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu suy tính lại thì chỉ có thể là Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia ơi! Tôn nữ đã có chỗ hiểu lầm Đàm nhị gia mà thành xích mích. Gia gia không nên gia hại, hay hoài nghi lão…

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Hài tử! Ngươi phải để tâm nhiều hơn...

Lão thở dài một tiếng rồi tiếp:

- Gia gia quan sát đã lâu thì tầm thước Lục Chỉ Dật Sĩ cũng tương đương như Đàm nhị gia của ngươi.

Quyên Nhi hỏi:

- Đàm nhị gia tầm thước trung bình. Trong thiên hạ có hàng ngàn hàng vạn người tầm vóc như y, sao gia gia lại khẳng định người đó là Đàm nhị gia?

Du Bạch Phong đáp:

- Ta còn lưu tâm đến nét mặt Lục Chỉ Dật Sĩ. Tuy hắn không đeo mặt nạ nhưng da dẻ tỏ ra cứng ngắc. Đó là vì lẽ dùng thuốc dịch dung.

Quyên Nhi đưa mắt nhìn gia gia ra chiều muốn nói lại thôi.

Du Bạch Phong thở dài nói:

- Ta cùng Đàm Dược Sư là bạn kết giao đã lâu năm. Bề ngoài tình ý rất thâm hậu chẳng khác chân tay, nhưng ta nghĩ kỹ lại thì đối với y có chỗ vẫn chưa hiểu. Phải chăng cái đó đã chứng minh tâm cơ thâm trầm không thể lường được.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia! Gia gia bị bệnh đã lâu năm, nếu Đàm Dược Sư muốn sát hại gia gia thì sao không hạ thủ từ trước rồi.

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

- Trong mấy chục năm thâm giao giữa chúng ta, y có rất nhiều cơ hội hại ta...

Quyên Nhi ngắt lời:

- Thế mà Đàm nhị gia vẫn chưa hạ thủ là nghĩa làm sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Gia gia cũng nghĩ rất nhiều về chuyện này, sau mới tìm ra một nguyên nhân...

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Nguyên nhân gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Võ công Đàm Dược Sư rất cao thâm nhưng y không muốn tiết lộ ra ngoài. Lão phu ở cùng y mấy chục năm và đã cùng người động thủ, y thủy chung vẫn không chịu ra tay, nhưng lão phu biết y võ công tương đương với mình vì một lần hai người cùng đi dòng nước ngược chảy xiết phải thi triển thân pháp "Đăng Bình Độ Thủy" để cùng vượt lên. Y và lão chỉ sai nhau nửa tất.

Hỡi ơi! Chuyện đó đã xảy ra sau một trận mưa lũ rừng, nước chẩy mạnh quá nếu không vận động toàn lực thì khó lòng vượt qua được. Khi đó lão phu không hề lưu tâm, sau nghĩ ra mới biết ngoại trừ y đạo thông thần, võ công y không phải hạng tầm thường.

Lôi Phi gật đầu hỏi:

- Còn chỗ nào khả nghi nữa không?

Du Bạch Phong đáp:

- Lục Chỉ Dật Sĩ và Đàm Dược Sư chưa từng có ngày nào đồng thời xuất hiện.

Lý Hàn Thu nói:

- Đó cũng là một điều đáng ngờ.

Du Bạch Phong thở dài nói:

- Đàm Dược Sư không gia hại lão phu là vì y muốn dùng lão phu để đối phó với hai người.

Quyên Nhi hỏi:

- Là những ai vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Một là ân sư của Lý công tử về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm và một người nữa là Phong Kiếm với kiếm pháp Cuồng Phong Loạn Vũ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiền bối đã từng động thủ với gia sư lần nào chưa?

Du Bạch Phong nói:

- Đã trao đổi mấy chiêu kiếm. Lệnh sư nhường lão phu một chiêu.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia đã động thủ với Phong Kiếm chưa?

Du Bạch Phong đáp:

- Kiếm thế của Phong Kiếm tuy mạnh như điên, so với lão phu còn kém một bậc.

Quyên Nhi hỏi:

- Những cái đó có liên quan gì với Đàm Dược Sư?

Du Bạch Phong đáp:

- Phong Kiếm và Thất Tuyệt Ma Kiếm là những người mà y rất úy kỵ.

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Nghe lời lẽ của gia gia thì dường như gia gia đã khẳng định Đàm nhị gia là Lục Chỉ Dật Sĩ rồi chăng?

Du Bạch Phong đáp:

- Ngoài Đàm Dược Sư gia gia không nghĩ ra người nào khả nghi nữa.

Lão chuyển động mục quang ngó Quyên Nhi, Lôi Phi và Lý Hàn Thu rồi nói tiếp:

- Bất luận Đàm Dược Sư có phải là Lục Chỉ Dật Sĩ hay không, thì hiện giờ việc khẩn yếu trước mắt là ba vị phải thừa kế toàn bộ võ công của lão phu.

Quyên Nhi nhăn nhó cười hỏi:

- Không hiểu hai vị này luyện tập thế nào?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Cô này chỉ ngồi học vẽ một bức họa thì cái đó có liên quan gì đến võ công?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ tự ước lượng thì nhiều lắm mới học được tới năm thành về môn chưởng pháp của lão tiền bối.

Du Bạch Phong nói:

- Thế là khá lắm rồi! Lôi thế huynh chỉ cần nhớ lấy những biến hóa toàn bộ rồi ngày sau tiếp tục khổ luyện là tự nhiên có thể đi đến chỗ hoàn toàn.

Quyên Nhi nói:

- Còn có điều tôn nữ chưa hiểu muốn đưa ra hỏi gia gia.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Dường như tư chất của tôn nữ kém quá phải không?

Du Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Không phải đâu! Tư chất của ngươi khá lắm chứ!

Quyên Nhi lại hỏi:

- Thế thì sao gia gia lại không truyền thụ võ công?

Du Bạch Phong tủm tỉm cười hỏi lại:

- Ta chẳng truyền cho ngươi là gì?

Quyên Nhi đáp:

- Lôi huynh tập chưởng, Lý huynh luyện kiếm. Còn tôn nữ mấy chục ngày trời ngồi mà học vẽ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Ngươi không nhắc thì ta quên khuấy đi mất. Bức họa đó ngươi vẽ xong chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Tôn nữ vẽ xong rồi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Ngươi có cảm giác gì không?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Không! Bức vẽ đó Tôn nữ đã đem hết tâm lực, nhưng chưa rõ có đúng hay không?

Du Bạch Phong vẻ mặt nghiêm nghị hỏi:

- Quyên Nhi! Ngươi nghĩ kỹ lại coi. Bức họa đó có chỗ nào không đúng?

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tôn nữ không hiểu được.

Du Bạch Phong nói:

- Được rồi! Ngươi đem cả bản chánh và bản ngươi vẽ ra đây cho ta coi xem có chỗ nào bất đồng không.

Quyên Nhi đứng lên đi ra một lúc, nàng trở lại với hai tấm họa đồ.

Du Bạch Phong đón lấy, trải ra mặt đất nhìn kỹ hồi lâu rồi khen:

- Ngươi vẽ giống lắm!

Quyên Nhi chau mày hỏi:

- Giống lắm ư?

Du Bạch Phong cười xòa đáp:

- Nói như vậy thì ta có vẻ thiên tư nhiều quá!

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu nghe hai người nói bâng khuâng chẳng hiểu gì đưa mắt nhìn Du Bạch Phong ngơ ngẩn xuất thần.

Du Bạch Phong nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Quyên Nhi! Ngươi có nhận ra chỗ nào không giống chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Tôn nữ thật không nhận ra được.

Du Bạch Phong khẽ thở phào nói:

- Bức họa này không phải do tay danh thủ vẽ ra. Chính nó chẳng có gì là trân quí, chỉ có những điều bí ẩn trong bức vẽ là đáng kể mà thôi.

Quyên Nhi hỏi:

- Có điều chi bí ẩn?

Du Bạch Phong đáp:

- Ta bảo ngươi vẽ bức đồ này, ngươi đã ghi nhớ được chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Tôn nữ nhớ rồi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Bây giờ nếu ta đốt bức họa đi ngươi có thể tự ý vẽ lại được không?

Quyên Nhi đáp:

- Tôn nữ có thể vẽ được.

Du Bạch Phong hỏi:

- Thế tức là ngươi đã thuộc lòng bức họa rồi phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Tôn nữ đã vẽ được thì dĩ nhiên là thuộc lòng rồi.

Du Bạch Phong vẻ mặt nghiêm trang hỏi:

- Có chắc không?

Quyên Nhi đáp:

- Chắc lắm! Tôn nữ đã nhớ hoàn toàn.

Du Bạch Phong ra vẻ vừa lòng tươi cười nói:

- Ngươi thử nghĩ kỹ lại một lần nữa coi.

Quyên Nhi đón lấy hai bức họa đồ, coi kỹ lại một lượt rồi đáp:

- Tôn nữ coi rõ lắm rồi.

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng bước chân nhộn nhịp.

Du Bạch Phong chụp lấy hai bức họa đồ bật lửa lên đốt.

Bóng người thấp thoáng. Đàm Dược Sư xuất hiện trước cửa nhà thạch thất một cách đột ngột.

Lão vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, nhưng vừa thấy bức họa đồ cháy rụi rồi, lão biến sắc toan tiến vào thò tay ra chụp lấy bức họa đồ đã thành than.

Ánh hào quang lóe lên. Lý Hàn Thu đã vung kiếm cực kỳ thần tốc nhắm chém vào cổ tay Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu phóng kiếm rất mau, mau hơn cả thế chưởng của Lôi Phi.

Nguyên lúc Lý Hàn Thu phóng kiếm ra, Lôi Phi cũng nhảy lại đánh ra một chưởng.

Đàm Dược Sư hốt hoảng lùi lại hai bước, nhẩy ra ngoài cửa.

Du Bạch Phong cười khanh khách nói:

- Đàm huynh đệ! Lão đệ đến chậm một bước rồi.

Đàm Dược Sư mặt lạnh như tiền nhưng chỉ thoáng qua, lại tươi cười hỏi:

- Du huynh đốt bức họa gì vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Đó là bức Bách Phật Đồ.

Đàm Dược Sư đưa mục quang sắt bén ngó đóng tro tàn hỏi:

- Bách Phật Đồ chỉ có một bức mà sao du huynh lại đốt những hai bức?

Du Bạch Phong đáp:

- Còn một bức nữa là phó bản do tiểu huynh vẽ ra.

Đàm Dược Sư đăm đăm nhìn bức họa đồ cháy thành than ra chiều đau xót. Lão thở dài nói:

- Vụ này Du huynh có điều không phải.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều chi không phải?

Đàm Dược Sư đáp:

- Tấm Bách Phật Đồ này do tiểu đệ cùng Du huynh lấy được. Vậy nó thuộc quyền sở hữu của cả hai người. Du huynh muốn đốt họa đồ tưởng nên có sự đồng ý của tiểu đệ mới phải.

Du Bạch Phong nói:

- Bức đồ đó bất lợi đốt đi là hơn.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Có điều chi bất lợi?

Du Bạch Phong đáp:

- Từ ngày tiểu huynh lấy được bức họa đồ rồi liền bị Lục Chỉ Dật Sĩ ám toán đến bị trọng thương, chẳng khác gì kẻ tù tội giam trong thạch động này, không tài nào ra khỏi một bước. Giả tỷ không lấy được Bách Phật Đồ về thì tiểu huynh đã không bị Lục Chỉ Dật Sĩ ám hại.

Đàm Dược Sư thở dài hỏi:

- Du huynh! Du huynh đã coi kỹ bức Bách Phật Đồ chưa?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh coi kỹ rồi, nhưng chẳng thấy có chỗ nào quí báu cả.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh không coi ra thật ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Có lẽ vì tiểu huynh không sành về thư họa.

Đàm Dược Sư đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Du huynh ơi! Du huynh nói thế mà cho là tiểu đệ tin được ư?

Du Bạch Phong hỏi:

- Làm sao mà không tin?

Đàm Dược Sư lại cười khanh khách đáp:

- Chẳng phải là Du huynh kém trí khôn mà là coi tiểu đệ một cách quá tầm thường.

Du Bạch Phong lạnh lùng hỏi:

- Đàm lão đệ chẳng nghĩ tới mối giao tình mấy chục năm giữa đôi ta, lại coi bức đồ hơn tình huynh đệ chăng?

Đàm Dược Sư ngẩn người ra một chút rồi hỏi lại:

- Du huynh bảo sao?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Đàm lão đệ phải vì tấm Bách Phật Đồ mà ra tay ám toán tiểu huynh không?

Đàm Dược Sư thở dài đáp:

- Chúng ta đưa câu chuyện đi quá xa rồi.

Chương 92 - Tranh Bách Phật gây sóng gió

Du Bạch Phong thủng thẳng nói:

- Tiểu huynh e rằng có một điều ra ngoài sự tiên liệu của lão đệ.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Điều chi? Tiểu đệ càng nghe càng lờ mờ.

Du Bạch Phong nói:

- Bệnh thế của tiểu huynh coi tựa hồ khỏi đến nơi mà thực ra nội thương cực kỳ trầm trọng.

Nếu tiểu huynh không cùng người động thủ thì vĩnh viễn không bao giờ phát giác ra được.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Có chuyện đó ư? Chẳng hay Du huynh động thủ cùng ai?

Du Bạch Phong đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu huynh động thủ cùng Lý công tử đây.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Hiển nhiên Du huynh bị thương dưới bàn tay Lục Chỉ Dật Sĩ không hiểu lại liên quan đến tiểu đệ?

Hắn thở dài nói tiếp:

- Du huynh đối với tiểu đệ đa nghi như vậy, khiến tiểu đệ rất đỗi ngạc nhiên.

Du Bạch Phong chậm rãi hỏi:

- Mấy chục năm trời bao nhiêu nhân vật làm mưa làm gió trên chốn giang hồ tiểu huynh đều nghĩ ra được hết, nhưng Lục Chỉ Dật Sĩ là nhân vật thế nào?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Vì thế mà Du huynh đem lòng nghi ngờ tiểu đệ chăng?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh sinh lòng nghi hoặc chẳng phải là không có nguyên nhân.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Nguyên nhân thế nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Mỗi lần tiểu huynh cùng Lục Chỉ Dật Sĩ hội diện đều không có mặt đàm lão đệ.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Vì thế mà Du huynh trút mối nghi ngờ lên đầu tiểu đệ hay sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Tình hình như vậy tiểu huynh khó nỗi không sinh lòng ngờ vực trừ khi nào lão đệ đưa ra giải thích hợp lý.

Đàm Dược Sư thủng thẳng nói:

- Ngày chúng ta ở với nhau nếu tiểu đệ có lòng gia hại Du huynh thì chẳng cần chờ đến bây giờ mới hạ thủ.

Du Bạch Phong nói:

- Nhưng có một điều kiện ràng buộc khiến lão đệ không thể hạ thủ được.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Việc gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão đệ còn muốn tấm Bách Phật Đồ này.

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói:

- Nếu quả Du huynh nhận xét tiểu đệ là người định gia hại Du huynh thì dù tiểu đệ có trăm miệng cũng không bằng giải thích.

Du Bạch Phong lạnh lùng nói:

- Lại còn một chứng cớ nữa khiến cho tiểu huynh rất đáng nghi ngờ.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Đáng nghi ở điểm nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh đã phát giác ra không phải bị thương về võ công mà là bị thương về một thứ được vật quái lạ, tai hại phủ tạng.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Theo lời Du huynh thì mối hiềm nghi đối với tiểu đệ càng ngày càng thêm trọng đại phải không?

Du Bạch Phong cười lạt đáp:

- Đúng hay không trong bụng Đàm lão đệ đã biết rồi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bất luận những việc đã qua sự tình ra sao thì nó cũng đã qua rồi. Hiện giờ Bách Phật Đồ đã cháy thành than, Đàm lão đệ định đối phó cách nào với tiểu huynh?

Đàm Dược Sư đáp:

- Giọng lưỡi Du huynh tựa hồ buộc chặt tiểu đệ là huynh thủ toan mưu hại Du huynh rồi...

Hắn không chờ cho Du Bạch Phong trả lời, khẽ thở dài nói tiếp:

- Tiểu đệ có điều chưa hiểu là vì lẽ gì Du huynh lại đem bức họa Bách Phật Đồ đốt đi?

Du Bạch Phong cười khanh khách đáp:

- Tiểu huynh cảm thấy từ ngày tấm Bách Phật Đồ vào nhà liền mở đầu cho những điều bất hạnh. Tình nghĩa anh em ta cũng bắt đầu bị ảnh hưởng. Đồng thời tiểu huynh bị lão Lục Chỉ Dật Sĩ ám toán.

Đàm Dược Sư vẻ mặt nghiêm nghị. Hắn trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên hớn hở tươi cười nói:

- Du huynh! Tiểu đệ có một thứ cảm giác rất kỳ lạ, chẳng hiểu có đúng không?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Lão đệ có cảm giác thế nào?

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tiểu đệ chưa được coi tấm Bách Phật Đồ nên rất hoài nghi cái mà Du huynh đốt có đúng thật không?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu tiểu huynh còn quí báu tấm Bách Phật Đồ đó cất giấu đi thì Đàm lão đệ định làm gì?

Đàm Dược Sư chậm rãi đáp:

- Nếu Du huynh vui lòng đưa Bách Phật Đồ ra thì anh em có thể tiếp tục đàm phán.

Du Bạch Phong cười khanh khách hỏi:

- Đàm phán điều chi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Tấm Bách Phật Đồ đó Du huynh giữ đã lâu nên để cho tiểu đệ giữ một thời gian.

Du Bạch Phong nói:

- Có thể được. Nhưng tiểu huynh giao Bách Phật Đồ ra thì lão đệ đối đãi với tiểu huynh bằng cách nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Dĩ nhiên là tiểu đệ sẽ đem hết khả năng để điều trị thương thế cho Du huynh.

Du Bạch Phong hỏi:

- Liệu lão đệ có nhất định chữa khỏi cho tiểu huynh được không?

Đàm Dược Sư ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Dĩ nhiên là rất tốn công phu. Có điều tiểu đệ xin gắng sức hết lòng.

Du Bạch Phong hỏi:

- Lào đệ nói vậy thì ra bấy lâu nay không gắng sức hết lòng chữa bệnh cho tiểu huynh ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Không phải thế!

Du Bạch Long nói:

- Thế thì y thuật của lão đệ không thể chửa khỏi cho tiểu huynh được rồi.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tiểu đệ mà không chửa được thì trong thiên hạ cũng chẳng còn ai chữa được.

Du Bạch Long nói:

- Hỡi ơi! Thế là tiểu huynh có đưa Bách Phật Đồ ra lão đệ mới chịu chữa bệnh, chứ không phải vì tình nghĩa anh em giữa đôi ta. Cái đó kêu bằng điều kiện trao đổi.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh đã bảo vậy mà tiểu đệ không thừa nhận cũng không được.

Du Bạch Long nói:

- Nhưng hiện giờ hãy còn một vấn đề khó giải quyết.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Vấn đề gì?

Du Bạch Long đáp:

- Mối giao tình giữa đôi ta mấy chục năm nay đã thành mây khói. Cái đó chứng tỏ giữa chúng ta không thể tín nhiệm nhau được.

Đàm Dược Sư gật đầu nói:

- Du huynh nói thế nào thì tiểu đệ đành thừa nhận như thế.

Du Bạch Long hỏi:

- Tiểu huynh giao Bách Phật Đồ ra rồi mà lão đệ nuốt lời không chịu điều trị thương thế cho tiểu

huynh, chẳng hóa ra tiểu huynh thua cuộc ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Nhưng tiểu đệ chữa khỏi thương thế cho Du huynh trước rồi Du huynh không chịu giao Bách Phật Đồ ra thì tiểu đệ lại mắc hợm Du huynh!

Du Bạch Long đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Quyên Nhi cười nói:

- Đàm lão đệ dường như đã thừa nhận là hung thủ gia hại tiểu huynh rồi.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh có bị tiểu đệ gia hại hay không thì hiện giờ nó không phải là vấn đề trọng yếu. Cái trọng yếu là tấm Bách Phật Đồ.

Lúc này Lý Hàn Thu, Lôi Phi, và Quyên Nhi đã nghe ra tấm Bách Phật Đồ gây thành cuộc tranh chấp kịch liệt giữa Đàm Dược Sư và Du Bạch Phong.

Đàm Dược Sư tựa hồ ngấm ngầm thừa nhận hắn là hung thủ gia hại Du Bạch Long bất quá hắn không nói huỵch toẹt ra mà thôi.

Du Bạch Phong nói:

- Được rồi! Nhưng giao họa đồ và trị thương thế là hai việc có trước sau, chứ không thể cùng một lúc...

Đàm Dược Sư ngắt lời:

- Trao họa đồ thì chỉ cất tay một cái là xong còn tiểu đệ trị thương thì tình thế lại khác hẳn.

Du Bạch Phong hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Thương thế Du huynh ra sao đại khái Du huynh đã hiểu rồi. Nếu chỉ trông vào dược vật thì chẳng thế nào chữa khỏi được mà cần phải có thủ thuật của lão đệ giúp cho mới xong.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh mắc bẩy rồi, không muốn để mắc hợm lần nữa.

Đàm Dược Sư nói:

- Tiểu đệ cũng không muốn bị gạt.

Du Bạch Phong nói:

- Nếu thế giữa chúng ta không thành chuyện nữa rồi.

Đàm Dược Sư ngó đăm đăm đống tro tàn cười lạt nói:

- Chỉ cốt sao Du huynh đốt đây không phải là Bách Phật Đồ. Tiểu đệ tự tin có thể tìm ra được. Bằng Du huynh đốt thật rồi thì tiểu đệ có chửa khỏi thương thế cho Du huynh phỏng được ích gì?

Lão đưa mắt nhìn bọn Quyên Nhi, Lý Hàn Thu rồi hững hờ nói tiếp:

- Ba vị này chắc cho là đắc sách lắm rồi! Nhưng ta nói rõ cho biết là lúc vào thạch động ta đã bố trí chất kỳ độc khắp nơi. Ngoại trừ thạch thất các vị ngồi đây, chỗ nào cũng đều có thuốc độc.

Ra khỏi thạch thất một bước là lập tức bị độc thương và chỉ đi trong vòng trăm bước, chất độc phát tác làm cho chết liền.

Du Bạch Phong vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Đàm Dược Sư không nói gì.

Đàm Dược Sư lại cười mát nói:

- Còn một điều tiểu đệ tự tin mình không đoán sai là Du huynh đã đem bản lãnh toàn thân truyền cho ba người để chia nhau thừa kế nghiệp cũ. Nhưng đáng tiếc là bọn họ không thể dời khỏi thạch động được một bước. Kiếp này họ đành chết già ở đây. Võ công của Du huynh vĩnh viễn không còn cách nào dương oai trên chốn giang hồ được nữa.

Lôi Phi nghĩ thầm:

- Bậc cao cấp đấu trí nhất thiết đều biến hóa ra ngoài ý nghĩ của mọi người.

Lý Hàn Thu đột nhiên đứng phắt dậy rút trường kiếm ra.

Du Bạch Phong xua tay ngăn lại nói:

- Không nên kích động. Công tử hãy ngồi xuống.

Lý Hàn Thu lửa giận bừng bừng, ngó Đàm Dược Sư một cái rồi từ từ ngồi xuống.

Du Bạch Phong chuyển quang nhìn Đàm Dược Sư tủm tỉm cười nói:

- Lão đệ! Lão đệ đoán đúng đó, nhưng đã liệu trật một điều.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tiểu đệ biết rõ ngọn ngành, không hiểu còn trật ở chỗ nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Chưa hiểu rõ trí năng của tiểu huynh.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Sau khi Du huynh cùng Lý Hàn Thu tỷ võ rồi mới biết là nội phủ mình bị trúng độc ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Nhưng tiểu huynh đã sinh lòng ngờ vực lão đệ nên cất giấu tấm Bách Phật Đồ đi rồi.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Cái đó lại đưa vào tay Quyên Nhi chứ gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu lão phu mà đưa vào tay Quyên Nhi thì lão đệ cho là lão huynh ngu ngốc quá.

Đàm Dược Sư biến sắc nói:

- Du huynh nghĩ kỹ đi. Tấm họa đồ quan trọng hay là sinh mạng của bốn người quan trọng?

Du Bạch Phong đáp:

- Cứ tư cách của lão đệ mà nói dù tiểu huynh có gia Bách Phật Đồ e rằng cũng không còn cách nào để bảo toàn được sinh mạng cho bốn người.

Đàm Dược Sư nói:

- Không có chuyện đó đâu.

Du Bạch Phong nói:

- Lời nói ngoài cửa miệng lấy chi làm bằng cứ. Nếu tiểu huynh đưa họa đồ ra rồi mà lão đệ biến đổi chủ ý thì khi đó biết làm thế nào?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Còn một điều chắc Du huynh đã hiểu rõ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Du huynh đừng quên rằng bọn chúng vẫn theo đuổi Du huynh.

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên tiểu huynh nhớ bọn họ rồi.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Có biết thời vụ mới là trang tuấn kiệt. Đã không có cách nào vẹn cả hai bề thì Du huynh nên chịu khuất tất một chút.

Du Bạch Phong hỏi:

- Khuất tất thế nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nếu không còn có cơ hội cứu vãn được Du huynh, thì cả bốn vị nên nghĩ kỹ đi. Tại hạ đi trước một bước. Nếu bữa nay bốn vị chưa nghĩ kỹ được thì sáng mai chúng ta lại gặp nhau để nói chuyên.

Dứt lời, hắn trở gót đi ngay. Sau lưng hắn còn vang lên mấy lời dặn:

- Bốn vị nên nhớ cho kỹ là đừng ra khỏi cửa thạch thất này một bước là bị thương về chất kỳ độc ngay đấy!

Thanh âm xa dần, tựa hồ Đàm Dược Sư đã đi khỏi.

Lý Hàn Thu thấy Đàm Dược Sư đi rồi, khẽ nói:

- Lão tiền bối!

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều chi vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đàm Dược Sư vừa mới tới, vãn bối không tin là lão đã đủ thời giờ bố trí chất độc quanh đây.

Dứt lời chàng đứng phắc dậy.

Du Bạch Phong lắc đầu nói:

- Công tử hãy ngồi xuống! Không nên hành động lỗ mãng. Đàm Dược Sư có biệt tài đi tới đâu gieo rắc chất kỳ độc tới đó một cách chẳng khó khăn gì.

Lý Hàn Thu nói:

- Dù quanh đây có chất kỳ độc chăng nữa thì chúng ta cũng chẳng thể ngồi mà đợi chết.

Du Bạch Phong nói:

- Vì thế mà chúng ta phải nghĩ ra một giải pháp; Lý Hàn Thu nói:

- Ngoại trừ một phen mạo hiểm, vãn bối tưởng chẳng còn biện pháp nào khác.

Du Bạch Phong hỏi:

- Việc này chúng ta phải tính kế lâu dài. Lý công tử thử nghĩ coi những kiếm chiêu mới học đã nhớ hết chưa?

Lão nói xong nhắm mắt lại không hỏi gì đến Lý Hàn Thu nữa.

Quyên Nhi đột nhiên hỏi xen vào:

- Có mấy bức họa Bách Phật Đồ?

Du Bạch Phong đáp:

- Một bức.

Quyên Nhi hạ thấp giọng xuống nói:

- Có phải là bức đốt vừa rồi phải không?

Du Bạch Phong đáp:

- Đúng đó!

Quyên Nhi hỏi:

- Tranh Bách Phật Đồ đã thành than, sao gia gia còn hứa hẹn với Đàm Dược Sư?

Du Bạch Phong đáp:

- Binh bất yếm trá. Hiện giờ chúng ta ở vào thế kém, phải kiếm cách kéo dài thời gian đặng tìm kế hoạch đối phó.

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Lão tiền bối! Tranh Bách Phật Đồ đó là vật gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Đó là một bậc kỳ họa có chứa những thế võ.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia! Tôn nữ theo bản chính vẽ hết một lượt rồi mà sao không nhìn thấy võ công ở chỗ nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Hiện giờ ngươi chưa thể lĩnh hội được. Nhưng ngươi ghi nhớ trong lòng tư thức về trăm ông Phật đó.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Phải nhớ hết cả hay sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Nhớ hết được dĩ nhiên là tốt lắm.

Lão lắc đầu nói tiếp:

- Nhưng đó là một việc không thể được. Ngươi chỉ cần nhớ lấy một nửa đã là khá lắm.

Quyên Nhi nói:

- Tôn nữ tự tin là nếu chỉ cần nhớ một nửa thì chắc chắn lắm rồi. Song tôn nữ không nghĩ ra được Bách Phật sao lại có liên quan đến võ công. Tư thức Bách Phật đã in sâu vào óc tôn nữ mà dường như cảm thấy trống rỗng, chẳng có chỗ nào liên quan tới võ công hết.

Du Bạch Phong nói:

- Đó là cách ghi chép cực kỳ xảo diệu. Tư thức Bách Phật tự nhiên chứa đựng những môn võ công rất cao thâm. Có điều bất cứ là ai lấy được tranh Bách Phật Đồ này cũng không phát giác ra được võ công chi hết. Cần phải theo tranh vẽ mà ngồi sau một thời gian rất lâu mới giác ngộ

được võ công trong đó.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Té ra là thế.

Lôi Phi hỏi:

- Theo lời lão tiền bối thì phải ngồi theo tư thức trong tranh một thời gian khá lâu mới lãnh hội được tư thức cao thâm ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Chính là thế đó! Bất luận người nào thông minh tài cán đến đâu cũng chẳng thể vừa ngó vào tranh vẽ đã nhìn nhận ngay được.

Lôi Phi nói:

- Nhưng Đàm Dược Sư đã bố trí chất kỳ độc chung quanh thạch thất theo như lời lão thì chúng ta chỉ rời khỏi căn nhà này một bước là lập tức trúng độc cực kỳ nguy hiểm.

Du Bạch Phong nói:

- Đó là Đàm Dược Sư nói thật chứ không phải hăm dọa.

Lôi Phi nói:

- Nếu chúng ta đã không cách nào dời khỏi thạch thất mà trong nhà lại không trữ lương thì nhiều lắm chúng ta chỉ chống chọi được hai ba ngày. Hai ba ngày không ăn uống là thể lực đã bị giảm sút.

Du Bạch Phong nói:

- Chỗ dụng tâm của Đàm Dược Sư là đó. Hắn hy vọng chúng ta tự nhiên mất sức kháng cự để tùy hắn muốn làm gì thì làm.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu ngồi mà đợi chết thì chẳng thà quyết liều một trận với lão.

Du Bạch Phong nói:

- Hắn đã nắm vững phần thắng thì khi nào chịu động thủ để liều một cuộc đấu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chúng ta đi tìm hắn để quyết đấu hay chúng ta ngồi trong nhà đều đi đến một kết quả. Ngồi đây chịu chết đói để hắn đến bắt, vãn bối nghĩ rằng đi kiếm hắn có bị trúng độc mà chết còn hơn.

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu muốn kéo dài thời gian với hắn là có dụng tâm còn thì giờ tính kế lâu dài, tìm biện pháp dời khỏi căn thạch thất này.

Lão trầm ngâm một chút rồi cười nói:

- Con người ta lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm cho tiềm lực nảy nở và lúc cấp bách càng khiến cho trí năng minh mẫn. Đây là một phen khảo nghiệm rất trọng đại đối với chúng ta. Trước khi thế lực chưa bị tiêu giảm tìm biện pháp thoát thân.

Lôi Phi hỏi:

- Vãn bối cũng có một kế hoạch, chẳng hiểu có dùng được không?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Lôi thế huynh có cao kiến gì?

Lôi Phi đáp:

- Nếu trông vào võ công quyết thắng bại thì chúng ta có thể tỷ đấu với Đàm Dược Sư một trận. Còn nói về phương diện dùng độc thì chúng ta nhất định không bằng hắn. Vậy muốn cởi nhạc phải do tay người buộc nhạc.

Y hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Theo kế hoạch của vãn bối thì lấy tranh Bách Phật Đồ ra làm mồi dụ hắn vào nhà mà vây đánh đặng kiềm chế lão, bức bách lão đưa chúng ta dời khỏi nơi tuyệt địa này.

Du Bạch Phong chậm rãi nói:

- Vì thế mà chúng ta phải dụng tâm suy nghĩ ra một biện pháp hoàn toàn hữu hiệu.

Đột nhiên vẻ mặt lão chuyển sang nghiêm trọng, lão thủng thẳng nói:

- Các vị chưa hiểu Đàm Dược Sư là hạng người thế nào. Tuy hắn tha thiết dụng tâm mưu đồ bức tranh Bách Phật, nhưng hắn cũng biết rằng chẳng có cách nào lấy được, nên hắn đặt chúng ta vào tử địa để cho cả chúng ta lẫn tranh Bách Phật Đồng thời tiêu diệt ở nhân gian. Tuy hắn không thể dùng võ công để hại ta, song hắn có thể dùng thuốc bắt chúng ta phải chết.

Lý Hàn Thu nói:

- Theo lời lão tiền bối thì sinh cơ của chúng ta rất mong manh. Nếu chúng ta tất nhiên phải chết thì sao không phóng tay cùng Đàm Dược Sư quyết đấu một trận.

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu mà có biện pháp lừa hắn vào thạch thất rồi vít lại thì lão phu đã phát động một cuộc chiến đấu liều mạng. Sau nữa nhờ lực lượng ba vị có thể chế phục hắn. Nhưng lão phu nhận thấy đó là hạ sách.

Chương 93 - Cuộc đấu trí giữa hai tay lão thành

Lôi Phi hỏi:

- Thế nào mới là thượng sách?

Du Bạch Phong đáp:

- Lừa bịp hay nói khác đi là tỷ đấu tâm cơ.

Lôi Phi hỏi:

- Làm thế nào để lừa gạt lão?

Du Bạch Phong đáp:

- Lừa gạt có hai cách. Một là thuyết phục kẻ khác, hai là dụ người để mình sử dụng.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Tại hạ hiểu rồi.

Du Bạch Phong nói:

- Hiện giờ chúng ta không thể bỏ phí một phân một khắc nào. Thời giờ là châu báu. Các vị lại bắt đầu luyện võ công đi!

Tuy lão nói ngắn ngủi mấy lời mà nghe ra đau đớn vô cùng.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu lập tức lại mở đầu cuộc luyện võ.

Thời gian nửa ngày thấp thoáng trôi qua. Trong thạch thất tối om. Hiển nhiên trời đã tối rồi.

Đột nhiên có tiếng bước chân vọng tới.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi để cao cảnh giác, hít mạnh một làn chân khí rồi đứng phắt dậy.

Hai người chú ý nhìn ra thì Đàm Dược Sư ta xác đèn lồng từ từ bước tới.

Đàm Dược Sư bỗng giơ cao chiến đèn lồng soi vào trong nhà một lượt rồi hỏi:

- Chắc bốn vị đói lòng rồi phải không?

Du Bạch Phong đáp:

- Chúng ta còn muốn sống thêm mấy ngày, thà rằng chết đói hơn là trúng độc mà chết.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh đã biết rõ là nhất định phải chết rồi ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Ít ra chúng còn có thể lựa chọn cách chết chậm lại một chút.

Đàm Dược Sư nói:

- Chết đó còn khổ hơn còn trúng độc mà chết.

Du Bạch Phong nói:

- Chúng ta còn sống ngày nào là thêm được cơ hội tẩu thoát ngày ấy.

Đàm Dược Sư nói:

- Tiểu đệ e rằng Du huynh còn có một điều chưa rõ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Du huynh trúng phải chất độc, trừ tiểu đệ ra trên thế gian không còn người thứ hai nào chửa được.

Du Bạch Phong đáp:

- Cái đó tiểu huynh đã hiểu rồi.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Du huynh nói vậy thì ra đã biết rõ nhất định phải chết hay sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Nhưng tiểu huynh chẳng quan tâm chút nào.

Đàm Dược Sư nói:

- Dũng khí của Du huynh thật khiến cho tiểu để phải khâm phục.

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Có điều Du huynh mà chịu giao Bách Phật Đồàà ra thì tiểu đệ có thể ráng chửa cho Du huynh được.

Du Bạch Phong hỏi:

- Nhất định chửa khỏi được chứ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Chẳng lẽ Du huynh còn chưa tin được y phục của tiểu đệ.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh chỉ không tin tư cách của lão đệ vì tâm cơ thâm trầm, ít giữ tín nghĩa.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh mắng hay quá, nhưng không lượng tình cho tiểu đệ lâm vào hoàn cảnh bất đắc dĩ.

Vậy việc này xin miễn bàn.

Du Bạch Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu huynh tĩnh tọa mấy năm ở đây. Đáng tiếc là ta chưa khám phá được quan niệm sinh tử.

Lão đệ đưa ra biện pháp này đủ khiến cho ta tin cậy và chúng ta có thể thảo luận.

Đàm Dược Sư nhắc lại:

- Du huynh đưa Bách Phật Đồ ra để tiểu đệ trị nội thương cho.

Du Bạch Phong cười mát nói:

- Được rồi! Nhưng, phải có biện pháp công bằng, hai bên mới tin nhau được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Bách Phật Đồ hiển nhiên đã đốt đi rồi, không hiểu Du lão gia còn lấy đâu ra được bức khác giao cho hắn?

Bỗng nghe Đàm Dược Sư hỏi:

- Vừa nãy Du huynh đốt đó không phải là Bách Phật Đồ hay sao?

Du Bạch Phong cười đáp:

- Tiểu huynh coi Bách Phật Đồ như bùa hộ mệnh, có lý đâu lại đốt đi một cách khinh dị như vậy?

Đàm Dược Sư nói:

- Thế ra Du huynh cũng dùng đến biện phát gian trá.

Du Bạch Phong bỗng tủm tỉm cười đáp:

- Gặp hoàn cảnh bức bách tiểu huynh bất đắc dĩ phải trá ngụy một phen.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn quanh nói:

- Du huynh nói vậy thì ra Bách Phật Đồ vẫn để trong thạch thất này ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh không tin là lão đệ dám tiến vào thạch thất để sục tìm.

Đàm Dược Sư liếc mắt nhìn bọn Lôi Phi rồi cười nói:

- Tiểu đệ trước nay không để ai nói khích mà mắc bợm. Chúng ta thảo luận về điều kiện đi thôi.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh lấy Bách Phật Đồàà ra bất quá chỉ hấy tay một cái là xong nhưng lão đệ chữa thương cho tiểu huynh thì không mau lẹ thế được.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Vậy Du huynh có cao kiến gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão đệ hãy trị độc thương cho tiểu huynh trước.

Đàm Dược Sư lắc đầu cười nói:

- Như vậy không ổn đâu! Tiểu đệ trị khỏi thương thế cho Du huynh rồi Du huynh không chịu giao Bách Phật Đồ thì làm thế nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Phải rồi! Vấn đề khó khăn là chỗ đó. Đàm lão đệ muốn chóng lấy được Bách Phật Đồ mà tiểu huynh nóng ruột mong lão đệ chữa thương. Giữa đôi ta thật khó mà thương lượng được.

Đàm Dược Sư đột nhiên cười khanh khách nói:

- Điều kiện giữa chúng tôi khó thật. Tiểu để dành nhượng bộ một chút. Du huynh hãy lấy Bách Phật Đồ ra cho tiểu đệ trông thấy trước...

Du Bạch Phong cười lạt ngắt lời:

- Lão đệ chỉ muốn biết Bách Phật Đồ có thật hay không chứ gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Du huynh thật là cao minh, nhưng biết làm thế nào mới có thể được coi Bách Phật Đồ trước?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu vậy mời Đàm lão đệ vào đây.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói:

- Được rồi! Tiểu đệ xin theo ý Du huynh. Nhưng tiểu đệ giải độc cho Du huynh bằng cách nào đây?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão đệ chịu giải độc cho tiểu huynh thì con gì hay bằng. Nếu lão đệ không tự mình ra tay thì cứ nói cho hay cách giải độc cũng được.

Đàm Dược Sư nói:

- Được rồi! Du huynh lại đây để tiểu đệ coi kỹ độc thương xem sao.

Du Bạch Phong đứng dậy từ từ cất bước tiến lại.

Quyên Nhi la lên:

- Gia gia! Gia gia không thể ra khỏi cửa được đâu...

Du Bạch Phong quay lại hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Bên ngoài có độc.

Du Bạch Phong tủm tỉm cười nói:

- Đã có Đàm nhị gia thì còn sợ gì chất độc.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Gia gia nói đúng đó.

Du Bạch Phong chậm chạp tiến về phía trước lại gần Đàm Dược Sư. Hai người đứng đối diện, sóng mũi cơ hồ đụng vào nhau. Bốn luồng mục quang nhìn vào nhau chằm chặp tựa hồ muốn ngó thấu vào cả ruột gan đối phương.

Lúc này Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu và Quyên Nhi đã vận khi đề phòng hễ thấy Đàm Dược Sư hành động gì bất lợi cho Du Bạch Phong là ba người sẽ xô lại tấn công đối phương một cách chớp nhoáng.

Đàm Dược Sư ngó vào mặt Du Bạch Phong hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Du huynh bị thương nặng lắm, chất độc đã xông vào nội phủ rồi. Dù cho tiểu đệ có đem toàn lực cứu trị cho Du huynh vị tất đã lành được thương thế. Thần chết và thần sống ngang nhau.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tiểu huynh cũng biết độc dược xâm nhập vào nội phủ và thương thế nặng lắm. Có điều tiểu huynh mong rằng lão đệ chứng minh cho một điều.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Du huynh hoài nghi điều chi?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh hoài nghi Lục Chỉ Dật Sĩ có thể là lão đệ đã hóa trang.

Đàm Dược Sư cười khanh khách nói:

- Bây giờ Du huynh còn nghĩ tới chuyện đó. Nếu tiểu đệ là Lục Chỉ Dật Sĩ thì Du huynh còn sống được lâu đến thế ư?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Nếu lão đệ không phải là Lục Chỉ Dật Sĩ thì sao lại hạ độc vào mình tiểu huynh?

Đàm Dược Sư đưa mắt ngó bọn Lôi Phi đáp:

- Cái đó chỉ đáng trách Du huynh mà thôi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tiểu huynh nghĩ không ra lầm lỗi ở chỗ nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Anh em chúng ta nguyên là đôi bạn sống chết có nhau. Nhưng từ khi Du huynh lấy được Bách Phật Đồ rồi dường như đã biến đổi thành người khác.

Du Bạch Phong hỏi:

- Vì tiểu huynh chưa lấy Bách Phật Đồ giao cho lão đệ phải không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nếu tấm Bách Phật Đồ đó không dính dáng gì đến tiểu đệ thì dĩ nhiên tiểu đệ không tiện cưỡng ép Du huynh vào chỗ khó khăn. Nhưng tấm Bách Phật Đồ đó là một vật mà cả hai chúng ta hợp lực mới lấy được, sao Du huynh lại có ý muốn chiếm một mình?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Vì việc này mà lão đệ hạ độc dược vào mình tiểu huynh ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đó là nguyên nhân bên trong.

Du Bạch Phong hỏi:

- Thế còn nguyên nhân bên ngoài nữa ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế!

Du Bạch Phong cười mát hỏi:

- Nếu tiểu huynh nhất định phải chết thì lại càng cần hỏi cho biết rõ. Vậy nguyên nhân bên ngoài là nguyên nhân gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lục Chỉ Dật Sĩ là nắm giữ quyền sinh tử của nội nhân tiểu đệ. Tiểu đệ chẳng thể không vâng lệnh hắn được.

Du Bạch Phong hỏi:

- Hắn bảo lão đệ hạ độc vào mình tiểu huynh hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Du huynh là nhân vật mà hắn úy kỵ nhất. Hắn nín nhịn mấy chục năm không dám hành động gì trên chốn giang hồ cũng chỉ vì e ngại Du huynh.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn Lôi Phi, Lý Hàn Thu, Quyên Nhi nói:

- Lão phu hãy hỏi trước với ba vị một điều.

Lôi Phi hỏi:

- Dược Sư có điều chi dạy bảo?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Ba vị đã vận khí thủ thế chuẩn bị hiệp lực đánh lão phu phải không?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó còn tùy theo hành vi của các hạ. Nếu các hạ gia hại Du lão tiền bối thì dĩ nhiên bọn tại hạ phải ra tay liều mạng.

Du Bạch Phong đột nhiên quay lại ngó bọn Lôi Phi thủng thẳng nói:

- Lão phu cùng Đàm Dược Sư nói chuyện không có dính gì đến việc ba người. Nếu không có lệnh của lão phu thì các người không được vọng động.

Câu nói của lão có ngụ ý cảnh cáo Đàm Dược Sư. Nếu hắn mà hạ độc thủ thì bọn kia tự nhiên hiệp sức ra tay.

Đàm Dược Sư cười lạt nói:

- Tiểu đệ hạ độc vào người Du huynh song phát tác rất chậm để Du huynh có đủ thời giờ suy nghĩ. Tiểu đệ có điều chi không hiểu là trong mấy năm nay mà Du huynh không nghĩ tới vì tấm Bách Phật Đồ kia...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Bây giờ tiểu huynh nghĩ tới rồi. Không hiểu còn kịp hay chậm mất rồi?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tình nghĩa anh em giữa chúng ta có đã lâu năm. Bây giờ đã khám phá ra chỉ vì tấm Bách Phật Đồ mà có điều xích mích. Tiểu đệ hy vọng chúng ta đem lời phế phủ nói thật ra để cùng nhau thương nghị thì có thể vãn hồi tình nghĩa kết giao giữa chúng ta từ mấy chục năm trước.

Du Bạch Phong nói:

- Được rồi! Bây giờ tiểu huynh nói trước hay là lão đệ nói trước.

Đàm Dược Sư đáp:

- Du huynh là anh dĩ nhiên có quyền nói trước!

Du Bạch Phong nói:

- Lão đệ đã bảo tiểu huynh phần sống phần chết ngang nhau tức là việc trị thương không nắm vững chữa khỏi được phải chăng?

Đàm Dược Sư đáp:

- Vì thương thế quá lâu ngày, thêm vào đó Du huynh lại cùng người động thủ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Nếu tiểu huynh không động thủ thì lại không phát giác ra được là mình đã trúng phải chất kịch độc.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu Du huynh không chịu đưa Bách Phật Đồ ra thì không thể sống được quá bảy ngày. Chỉ trong vòng bảy ngày chất độc sẽ phát tác là nhất định phải chết...

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Theo ý nghĩ của tiểu huynh thì chẳng thể nào sống đến ngày thứ bảy, chắc tiểu huynh không qua được ngày thứ ba đâu.

Đàm Dược Sư nói:

- Đây là tiểu đệ nói theo lối thông thường. Giả tỷ Du huynh không cùng người động thủ thì toàn lực có thể chống chọi với chất độc sống trong bảy ngày, nhưng Du huynh động thủ rồi thì e rằng vị tất đã qua được một vài ngày.

Du Bạch Phong nói:

- Đa tạ lão đệ có lòng chỉ điểm.

Đoạn lão trở gót đi vào trong nhà.

Đàm Dược Sư lấy làm kỳ vội gọi:

- Du huynh hãy dừng bước!

Du Bạch Phong quay lại hỏi:

- Việc chi vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Việc của Du huynh đã hỏi xong, song còn việc của tiểu đệ chưa bàn tới.

Du Bạch Phong biết rồi còn giả vờ hỏi:

- Việc chi vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Về chuyện liên quan đến Bách Phật Đồ, Du huynh đã giữ hàng mấy năm rồi bây giờ nên giao cho tiểu đệ giữ mấy năm mới phải.

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Đàm lão đệ thật quá dụng tâm. Giả tỷ lão đệ hỏi một cách bình thản thì tiểu huynh tự nhiên vì tình mà giao lại cho rồi. Nhưng lão đệ lại ám toán gieo chất kỳ độc vào người tiểu huynh, thì còn tình nghĩa anh em gì nữa?

Đàm Dược Sư nói:

- Ít ra Du huynh đã biết rõ...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Chất độc đã xâm nhập vào nội phủ thì biết rõ cũng chẳng có thuốc nào chữa được.

Đàm Dược Sư nói:

- Nếu Du huynh chịu giao Bách Phật Đồ ra thì một chút sinh cơ cũng không còn nữa.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh biết rồi! Vụ đánh cuộc này rất nguy hiểm, tiểu huynh đành chịu bỏ.

Đàm Dược Sư từ từ lùi lại ba bước rồi nói:

- Còn một điều nữa Du huynh chưa tính đến.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đó là cuộc sinh tử của Quyên Nhi. Y là người thân nhân duy nhất của Du huynh. Chắc Du huynh không muốn để y trúng độc mà chết.

Du Bạch Phong đáp:

- Lão đệ cũng còn một điều chưa nghĩ tới.

Đàm Dược Sư nói:

- Tiểu đệ tự tin là đã trù tính rất chu mật, không hiểu còn chỗ nào sơ sót. Mong Du huynh chỉ giáo cho.

Du Bạch Phong nói:

- Lúc lão đệ gieo chất độc vào người tiểu huynh. Tiểu huynh hoàn toàn không đề phòng. Còn đây là bọn chúng đã úy kỵ lão đệ mà đề cao cảnh giác rồi. Lão đệ có muốn gia hai bọn chúng, e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Đàm Dược Sư nói:

- Trong tòa sơn động này, ngoại trừ căn thạch thất mà Du huynh trú ngụ, đâu đấy đều có thuốc độc. Bất cứ ai hễ rời khỏi cửa một bước là bị độc thương tức khắc. Vậy có cố thủ trong nhà

thạch thất rồi cũng đến chết đói.

Du Bạch Phong hỏi:

- Lão đệ không sợ chất kỳ độc ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Tiểu đệ đã uống thuốc ngừa chất độc rồi nên không sự chất kỳ độc làm cho bị thương.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh là chịu chết rồi, chẳng tiếc gì đời nữa, vậy tiểu huynh đem tấm thân sắp chết này mở đường cho bọn chúng. Tiểu huynh định lau hết những chất kỳ độc để bọn chúng rời khỏi nơi đây.

Đàm Dược Sư cười mát nói:

- Té ra Du huynh còn có định kiến này, thảo nào không chịu giao Bách Phật Đồ ra. Có điều tiểu đệ nói trước cho Du huynh hay là cách đó không được đâu. Chất độc mà tiểu đệ bố trí ngoài thạch động mãnh liệt phi thường, hễ nó dính vào người là chết chứ không tầm thường như chất độc trong người Du huynh đâu.

Du Bạch Phong trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Theo như ý nghĩa của Đàm lão đệ thì tiểu huynh đành chịu thua hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Sự thực là như vậy, chẳng còn cách nào làm hơn được.

Du Bạch Phong cười lạt nói:

- Lão đệ có điều kiện đó thì tiểu huynh cũng có chủ ý của mình. Tiểu huynh và Quyên Nhi nếu không còn cách nào rời khỏi nơi đây thì cũng an phận không lo gì nữa. Lão đệ đừng hòng tiểu huynh đưa Bách Phật Đồ ra.

Đàm Dược Sư nói:

- Tình nghĩa anh em đã tuyệt rồi, tiểu đệ đành chờ các vì chết hết sau sẽ trở lại lục tìm.

Du Bạch Phong nói:

- Bách Phật Đồ sẽ cùng tiểu huynh bị hủy diệt ở căn nhà này. Khi nào còn lưu lại để giúp lão đệ làm ác?

Đàm Dược Sư ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Du huynh muốn sao mới chịu giao Bách Phật Đồ ra?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh có biết được đích xác chẳng còn điều gì đáng lo nữa hay ít ra là Quyên Nhi cũng hai vị Lôi, Lý không bị tử thần uy hiếp thì mới giao Bách Phật Đồ ra.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Bây giờ tiểu đệ buông tha cho các vị kia ra ngoài thạch động được chăng?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu vậy thì còn có thể nghiên cứu lại. Lão đệ hãy lui ra, để chúng ta thương nghị rồi hãy quyết định.

Đàm Dược Sư chau mày nói:

- Tiểu đệ cần nhắc nhở Du huynh một điều là các vị nghiên cứu kỹ đi xem nên sống chết thế nào?

Du Bạch Phong nói:

- Cái đó tiểu huynh đã biết rồi. Không dám phiền lão đệ lo thay.

Đàm Dược Sư không nói gì nữa, trở gót rảo bước đi luôn.

Du Bạch Phong chờ cho Đàm Dược Sư đi rồi khẽ hỏi Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu:

- Ý kiến hai vị thế nào?

Lôi Phi hỏi lại:

- Về việc gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Ta có nên rời khỏi nơi đây không?

Lôi Phi đáp:

- Nếu chúng ta có thể ra được thì dĩ nhiên rời khỏi nơi đây hay hơn. Nếu khỏi chết thì còn gì bằng.

Du Bạch Phong nói:

- Hiện giờ chỉ có một biện pháp khiến cho hai vị thoát kiếp nạn, nhưng hai vị phải nghe lời lão phu mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Biện pháp nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão phu ở lại trong nhà này để Đàm Dược Sư đưa hai vị ra đi. Lão phu dùng Bách Phật Đồ để đổi lấy đời sống cho các vị.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia lấy đâu ra Bách Phật Đồ bây giờ?

Du Bạch Phong đáp:

- Các đó ta đã chuẩn bị rồi.

Chương 94 - Tham họa đồ gian manh mắc bẫy

Du Bạch Phong đảo mắt nhìn Quyên Nhi khẽ nói:

- Gia gia đã theo bức họa đồ vẽ ra một tấm nhưng cũng đủ để đối phó với Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia ơi! Sao gia gia không đi cùng bọn tôn nữ?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Khi nào Đàm Dược Sư chịu buông tha ta?

Quyên Nhi đáp:

- Thế thì để hai vị đi thôi. Còn tôn nữ ở lại với gia gia.

Du Bạch Phong nói:

- Hài tử! Ngươi đừng quên rằng trên thế gian này ngoài gia gia chỉ còn mình ngươi là người duy nhất hiểu biết Bách Phật Đồ.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng tôn nữ không thuộc được toàn bộ.

Du Bạch Phong nói:

- Mười phần người chỉ nhớ được ba bốn cũng dùng không hết rồi.

Lão ngừng lại một chút rồi đổi giọng nghiêm nghị nói:

- Quyên Nhi! Ngươi lãnh trách nhiệm nặng nề mà bước đường còn xa thẳm, không được nói đến các chết một cách khinh xuất. Người hãy nghe lời ta, theo hai vị rời đi nơi khác.

Quyên Nhi hỏi:

- Chẳng lẻ gia gia ngồi lại đây để chờ chết ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Bọn người đi rồi ta sẽ tìm lấy sinh cơ ở trong cái chết.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Nếu vậy tôn nữ xin tuân mệnh.

Du Bạch Phong nói:

- Các người rời khỏi nơi đây đến chỗ an toàn rồi thì bảo hắn hai một bông hoa rừng màu hồng

đem đến, ta sẽ đổi Bách Phật Đồ cho.

Lôi Phi nói:

- Vãn bối xin ghi nhớ!

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn vãn bối đi rồi nếu Đàm Dược Sư phát giác ra lão tiền bối cố ý lừa gạt thì tất hắn chẳng chịu bỏ ra mà sẽ trả thù một cách rất thảm khốc.

Du Bạch Phong cười mát đáp:

- Lão phu chắc bị thuốc độc xâm nhập nội phủ là chắc chết rồi, có điều sớm muộn gì mà thôi. Chết sớm mấy ngày cũng chẳng có chi đáng tiếc.

Quyên Nhi buồn rầu sa lệ hỏi:

- Gia gia! Gia gia nhẫn tâm bỏ tôn nữ một mình ư?

Du Bạch Phong cười khà khà đáp:

- Hài tử! Trong thiên hạ chẳng có bữa tiệc vui nào là không có lúc giải tán. Gia gia đã bấy nhiêu tuổi đầu tất phải có ngày chia lìa ngươi.

Tuy lão miễn cưỡng ra chiều hớn hở, song trong tiếng cười không khỏi đượm vẻ thê lương.

Lôi Phi vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Tuy lão tiền bối không luyến tiếc sinh mạng của chính mình, nhưng e rằng vẫn khó lòng cứu được sinh mạng cho bọn vãn bối.

Du Bạch Phong sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Đàm Dược Sư giảo quyệt chẳng kém hồ ly thì lão tiền bối đưa họa đồ giả ra vị tất đã gạt được hắn. Như vậy khi hắn nhìn ra của giả sẽ phản lại kế hoạch lừa cho bọn vãn bối rao ngoài rồi hoặc bắt sống hoặc giết chết. Sau hắn sẽ trở lại đối phó với lão tiền bối, có phải là chúng ta thua hắn không?

Du Bạch Phong nhíu cặp lông mày đáp:

- Lôi thế huynh nói vậy cũng có lý.

Lôi Phi nói:

- Theo nhận xét của vãn bối thì kế này không được chắc chắn.

Du Bạch Phong hỏi:

- Lôi thế huynh có cao kiến gì không?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý vãn bối...

Y hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Lão tiền bối dùng tranh giả dụ hắn vào nhà để bọn vãn bối ba người thử hợp lục thì may ra có thể kiềm chế được hắn.

Du Bạch Phong nói:

- Nếu hắn vào thạch thất, tất là hắn đã chuẩn bị rất chu đáo. Ta nên biết tài dùng độc của hắn đã tuyệt thế vô song mà võ công cũng vào hạng rất cao cường.

Lý Hàn Thu nói:

- Chẳng thà chết liều mạng hai bên cùng chết còn hơn riêng bên mình chịu khốn mà chết ở đây.

Lôi Phi nói:

- Cứ hiện tình mà nói thì chúng ta ở vào thế bí, thực không có kế gì toàn thiện để mà thoát khỏi cơn nguy hiểm ghê gớm này. Vãn bối nghĩ rằng ta dùng tâm cơ mà đấu với hắn không bằng tỷ thí võ công.

Lý Hàn Thu cũng theo hùa:

- Bọn vãn bối được lão tiền bối truyền thụ võ công đã luyện được đến chỗ thành tựu ít nhiều.

Hắn dùng thủ đoạn độc ác, hành động đê hèn, ta chẳng cần nói chuyện đạo nghĩa giang hồ với hắn. Ba người hợp lực xông vào thì mười phần ít ra nắm được sáu phần thắng.

Du Bạch Phong hỏi:

- Không hiểu hắn có mắc bẫy mình chăng?

Lôi Phi đáp:

- Trong thạch thất đã tối om, lão tiền bôi lại thêm vào chút thủ pháp thì dù mục lực Đàm Dược Sư có minh mẫn đến đâu đứng bên ngoài cũng khó mà phân biệt được họa đồ thật hay giả. Lão tiền bối đem họa đồ làm mồi may có thể nhử được hắn vào nhà.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Phải rồi! Có điều các vị đừng tỏ ra chuẩn bị thế hợp kích để hắn sinh lòng ngờ vực.

Mấy người thương nghị xong xuôi rồi quyết dùng kế hoạch của Lôi Phi.

Sau khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, quả nhiên Đàm Dược Sư lại xuất hiện ở trước cửa thạch thất.

Lần này vẻ mặt hắn lạnh lùng, mí mắt chứa đầy sát khí, cất tiếng hỏi:

- Các vị đã bàn định xong chưa?

Du Bạch Phong đáp:

- Bàn định xong rồi.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Các vị chọn con đường tử vong hay là nguyện ý đưa Bách Phật Đồ ra.

Du Bạch Phong từ từ lấy trong bọc ra bức họa đồ giả mở coi qua một lượt rồi gấp lại đáp:

- Bách Phật Đồ đây rồi. Có điều Đàm lão đệ làm thế nào cho tiểu huynh tin được để bọn chúng rời khỏi nơi đây một cách an toàn. Có thế thì tiểu huynh mới giao Bách Phật Đồ cho.

Trong nhà đã tối om, Đàm Dược Sư chẳng tài nào liếc nhìn sơ qua một chút mà phân biệt được thật hay giả.

Hắn cười lạt hỏi:

- Tấm Bách Phật Đồ này thật hay giả?

Du Bạch Phong làm bộ tức giận đáp:

- Dĩ nhiên là của thật. Nếu lão đệ không tin thì bãi cuộc đàm phán.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh đừng quên rằng chúng ta hiện giờ ở vào hoàn cảnh đối nghịch. Cả hai đều có thể sử dụng trá thuật.

Du Bạch Phong hỏi:

- Làm thế nào lão đệ mới tín nhiệm?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải coi kỹ mới được.

Du Bạch Phong hừ một tiếng rồi xé một góc họa đồ liệng xuống đất nói:

- Đây ngươi hãy coi một góc này.

Đàm Dược Sư thấy góc tấm họa đồ bị xé ra thì trong lòng rất đau xót vội hỏi:

- Du huynh! Sao lại xé Bách Phật Đồ ra?

Lôi Phi cũng làm bộ luyến tiếc nghĩ thầm:

- Nếu hắn mà biết là họa đồ đã bị đốt rồi thì không hiểu hắn còn đau xót đến đâu?

Du Bạch Phong liệng góc tấm họa đồ một cách vừa khéo.

Đàm Dược Sư đứng ngoài nhà không thể thò tay với tới nơi, mà phải tiến vào mới lượm được. Mặt khác nếu mặt phải họa đồ hướng lên trên hết thì con người tinh tế như Đàm Dược Sư tất nhìn kỹ rồi mới quyết định có nên mạo hiểm lượm lấy không. Nhưng góc họa đồ lại úp xuống

mà chỉ hở lên một chút, chỉ có thể nhìn thấy một bàn tay phật.

Đàm Dược Sư ngó góc tấm họa đồ trầm ngâm không nói gì. Hắn ngấm ngầm điều tra thì thấy bọn Lý Hàn Thu đều ngồi yên nhắm mắt, tựa hồ không để ý đến diễn biến đã xảy ra.

Hắn xoay chuyển ý nghĩ rồi đột nhiên rảo bước tiến vào thạch thất, đưa tay ra với lấy góc tấm họa đồ rớt dưới đất.

Phật đồ vào tay rồi, lập tức hắn lật lên coi...

Đáng lý hắn phải hiểu ngay là chẳng đời nào Du Bạch Phong lại đem bức chân đồ xé ra một góc, nhưng vì lòng tham quá độ che lấp lương tri, hắn không nhịn được mới chạy vào lượm lấy coi.

Giữa lúc Đàm Dược Sư lật Phật đồ lên, Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi nhân lúc chớp nhoáng này, đồng thời thi triển thân pháp cực kỳ thần tốc vọt tới cửa thạch thất để cản đường rút lui của Đàm Dược Sư.

Đồng thời, hai người rút khí giới ra khỏi vỏ.

Một tên dược đồng đi theo Đàm Dược Sư chờ ở ngoài dường như biết là có biến vội xong đến trước cửa thạch thất.

Lý Hàn Thu hươi kiếm đâm hai nhát đả thương hai cánh tay chúng.

Lúc này Đàm Dược Sư đã xoay mình chạy ra cửa.

Lôi Phi vận chân lực đến độ chót phóng ra hai chưởng.

Hai luồng chưởng lực này mãnh liệt phi thường xô tới Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư vung chưởng đón tiếp chưởng lực của Lôi Phi, nhưng người hắn không tự chủ được lùi lại một bước.

Lôi Phi tuy cũng bị chấn động nội phủ, khí huyết nhộn nhạo, nhưng ngăn được thế xung kích của Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu đã đả tử thương hai tên dược đồng rồi liền quay vào trợ chiến. Chàng vung kiếm phóng luôn ba nhát. Kiếm phong rít lên veo véo.

Đàm Dược Sư lùi lại hai bước tránh khỏi thế kiếm của Lý Hàn Thu. Hắn toan phản kích thì đột nhiên thấy kiếm phong rít lên phóng sau lưng.

Nguyên Quyên Nhi đã nhảy tới tập kích phóng kiếm ra.

Đàm Dược Sư lạng người sang một bên hai bước để tránh né kiếm của Quyên Nhi.

Bỗng nghe Du Bạch Phong lên tiếng:

- Các vị hãy dừng tay!

Bọn Lý Hàn Thu, Lôi Phi, và Quyên Nhi y lời lùi lại một bước.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đàm lão đệ! Võ công của lão đệ so với tiểu huynh thế nào?

Đàm Dược Sư cất giọng lạnh lùng mà nghiêm nghị đáp:

- Trong võ lâm hiện nay, Du huynh là người duy nhất mà tiểu đệ kính phục.

Du Bạch Phong cười khanh khách nói:

- Thế ra bản lãnh của tiểu huynh cao cường hơn Đàm lão đệ ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Dù cho Du huynh có cao cường hơn tiểu đệ một chút, nhưng lúc này độc thương phát tác, Du huynh chẳng thể nào động thủ với tiểu đệ được.

Du Bạch Phong nói:

- Nhưng tiểu huynh đã có người thừa kế và đã được tiểu huynh chia võ công làm ba phần truyền thụ cho mỗi tên một phần.

Đàm Dược Sư cười lạt:

- Dù bọn họ là những người thông minh tài trí hạng nhất cũng chẳng thể rèn luyện trong một thời gian quá ngắn ngủi mà hấp thụ được toàn bộ võ công của Du huynh.

Du Bạch Phong nói:

- Quả có thế thật. Nhưng tiểu huynh chia ra để truyền thu cho mỗi tên tập một môn thì cuộc thành tựu khác hẳn.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Du huynh đã truyền thụ cho bọn chúng chưa?

Du Bạch Phong đáp:

- Dĩ nhiên tiểu huynh truyền cho chúng rồi nên mới khuyên nhủ lão đệ nên tạm ẩn nhẫn vì cả tên hợp lực cũng chẳng kém gì chính tiểu huynh động thủ.

Đàm Dược Sư đưa mắt nhìn góc bức Phật đồ trong tay hỏi:

- Đây là của giả phải không?

Nguyên trong lòng hắn vẫn đăm đăm nghĩ tới Bách Phật Đồ.

Du Bạch Phong đáp:

- Dù tiểu huynh không thừa nhận thì lão đệ cũng nhìn thấy rõ rồi phải không?

Đàm Dược Sư buông tiếng cười lạt đáp:

- Tiểu đệ đã nghĩ tới chẳng khi nào Du huynh lại chịu xé tấm chân đô mà vẫn bị lừa.

Du Bạch Phong nói:

- Cái đó là tại tham tâm của lão đệ quá nặng!

Rồi lão cất cao giọng hỏi tiếp:

- Lão đệ tính sao?

Đàm Dược Sư từ từ cất góc tấm giả đồ vào bọc rồi hỏi lại:

- Chuyện gì?

Du Bạch Phong lạnh lùng nói:

- Bất luận lão đệ giả bộ trầm tĩnh thế nào thì tiểu huynh cũng biết rõ là trong lòng tiểu đệ lúc này hoang mang vô cùng!

Đàm Dược Sư cười lạt hỏi lại:

- Thạch động này là giang sơn của tiểu đệ, các vị có vây hãm tiểu đệ ở đây thì đã làm gì được?

Du Bạch Phong đáp:

- Chúng ta phải chết hết. Bên ta bốn mạng cả già lẫn trẻ quyết đem đánh đổi với tính mạng của Đàm lão đệ...

Đàm Dược Sư lại cười lạt nói:

- Thương thế của Du huynh cực kỳ trầm trọng, không thể động thủ được. Còn ba vị này ư? Lão phu e rằng chưa chắc đã giam giữ nổi lão phu ở trong thạch thất.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lão đệ cứ thử đi coi. Tiểu huynh tự tin còn có thể đánh ra một đòn tối hậu.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dĩ nhiên đòn tối hậu này sẽ làm cho tiểu huynh chết ngay. Nhưng tiểu huynh cũng không cần vì mình tự tin nhất định có thể thêm vào mấy phần giết được Đàm lão đệ.

Lý Hàn Thu nói xen vào:

- Lão tiền bối bất tất phải động thủ. Hãy để cho vãn bối cùng Dược Sư quần nhau một lúc, nếu không thắng được khi đó lão tiền bối hãy ra tay cũng chưa muộn.

Du Bạch Phong cười ruồi đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

- Đàm lão đệ! Trước nay lão đệ không chịu dấn thân vào nơi nguy hiểm. Cục diện bữa nay lão đệ tính sao?

Vẻ mặt Đàm Dược Sư lúc xanh lè lúc trắng bợt. Hiển nhiên trong lòng hắn đang có nhiều ý nghĩ xung đột. Dường như hắn không chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của kẻ khác, nhưng lại không nắm vững phần thắng trong khi phải tỷ đấu với mấy người hiệp lực.

Du Bạch Phong cùng Lôi Phi luôn luôn chú ý đến sự thay đổi sắc của Đàm Dược Sư đều biết rằng trong lòng đối phương rất đỗi hoang mang không quyết định.

Bỗng nghe Đàm Dược Sư buông một tiếng thở dài. Trong khóe mắt lão thoáng một tia nham hiểm kỵ bí.

Hắn cười lạt hỏi:

- Nếu tiểu đệ không muốn động thủ thì còn có biện pháp nào khác không?

Lôi Phi đáp:

- Giản dị lắm! Chỉ cần Dược Sư lấy thuốc giải chất độc cho Du tiền bối và đưa bọn tại hạ rời khỏi chốn này thì bất tất không phải động thủ nữa.

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười hỏi:

- Tiểu đệ không được điều kiện gì ư?

Du Bạch Phong hỏi:

- Lão đệ muốn điều chi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Du huynh đã biết rồi sao còn hỏi nữa? Ngoài tấm Bách Phật Đồ, tiểu đệ chẳng yêu sách vật gì khác của Du huynh cả.

Du Bạch Phong ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi, nhưng Đàm lão đệ phải có thành ý mới được.

Đàm Dược Sư nói:

- Cái đó đã hẳn. Tiểu đệ hãy thiết pháp chữa lành thương thế cho Du huynh trước để thủ tín với các vị.

Hắn từ từ cất bước tiến về phía Du Bạch Phong.

Quyên Nhi vội thét lên:

- Khoan đã!

Đàm Dược Sư dừng bước lại hỏi:

- Chuyện gì?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Dược Sư có nắm chắc chữa được không?

Đàm Dược Sư lắc đầu đáp:

- Lão phu đã nói rồi. Gia gia người bị độc thương nặng quá. Lão phu không nắm chắc có chửa

lành được không. Trong mười phần thì năm phần sống, năm phần chết.

Quyên Nhi nghiêm trang nói:

- Đàm nhi gia! Trước nay tiểu nữ vẫn kính trọng nhị gia, không ngờ một vị thần y vang danh bốn bể lại là một nhân vật nham hiểm làm toàn điều ác.

Đàm Dược Sư nói:

- Cô nương khéo nặng lời. Nếu lệnh tổ không định nuốt riêng tấm Bách Phật Đồ kia thì làm gì có chuyện bữa nay?

Du Bạch Phong cười mát nói:

- Tiểu huynh đã biết rõ nếu giao Phật đồ sớm hơn thì e rằng ngày nay hài cốt tiểu huynh cũng mục rồi.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh nên biết rằng nếu tiểu đệ định giết Du huynh thì đã chẳng đợi đến ngày nay.

Hắn từ từ đưa tay ra, nâng tay trái Du Bạch Phong lên. Còn tay phải đặt lên kinh mạch của Du Bạch Phong.

Du Bạch Phong cười nói:

- Cái đó là vì lẽ lão đệ chưa lấy được Bách Phật Đồ mà thôi. Lão đệ chỉ sợ giết chết tiểu huynh thì tấm Bách Phật Đồ kia sẽ theo các chết của tiểu huynh, vĩnh viễn không còn xuất hiện trên chốn giang hồ.

Đàm Dược Sư cười lạt nói:

- Bất luận giữa chúng ta có mối cừu hận sâu cay đến đâu thì hiện giờ tiểu đệ cũng là thầy lang chữa bệnh cho Du huynh. Lúc tiểu đệ coi mạch xin đừng nói nhiều.

Du Bạch Phong đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư một cái rồi không nói gì nữa.

Đàm Dược Sư nhắm mắt lại trầm tư hồi lâu rồi cầm mạch qua tay phải Du Bạch Phong. Hắn nói:

- Có thể chữa được nhưng hao tổn rất nhiều công phu.

Du Bạch Phong cười ruồi hỏi:

- Lão đệ cho rằng chất độc phát tác tiểu huynh chết ngay được là không đủ đau khổ, nên muốn hành hạ thêm phải không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nếu Du huynh e ngại như vậy thì tiểu đệ chẳng còn cách nào nữa.

Du Bạch Phong lạnh lùng hỏi:

- Muốn trị độc thương cho tiểu huynh thì làm thế nào? Lão đệ thử nói nghe.

Đàm Dược Sư đáp:

- Chất kỳ độc đã thấm vào nội phủ thì bất luận là tay cao thủ đến đâu cũng không thể giúp Du huynh để trục xuất ra được. Vì thế nên cần phải trong uống thuốc trừ độc, ngoài hấp nước dấm kinh niên giải độc. Có điều trước hết tiểu đệ dùng phép "Kim châm quá độc" chích mấy đường huyệt đạo mới xong.

Quyên Nhi đột nhiên hỏi xen vào:

- Đàm nhị gia hành động như vậy liệu có nắm chắn phần nào không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nếu không nắm vững phần nào thì đâu dám nói khoe.

Quyên Nhi thủng thẳng hỏi:

- Chất độc trong người gia gia tiểu nữ do chính tay Đàm nhị gia đưa vào thì đó là chất độc gì dĩ nhiên Đàm nhị gia đã biết rõ. Vậy nhị gia chỉ việc đối chứng lập phương mà chữa, hà tất phải làm lắm chuyện rắc rối như vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi! Chất độc do tay lão phu đưa vào, nhưng trải qua một thời gian quá lâu, dù có đối chứng bốc thuốc cũng chẳng thể nào tẩy hết được chất độc trong nội phủ.

Du Bạch Phong xua tay nói:

- Quyên Nhi! Ngươi bất tất phải nhiều lời. Việc của gia gia, tự nhiên gia gia đã có chủ ý.

Quyên Nhi nói:

- Trước khi gia gia tiểu nữ lành thương thế thì Đàm nhị gia đừng rời khỏi nhà này một bước.

Lão đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư rồi nói:

- Đàm lão đệ! Lão đệ xoi xem cần điều trị bằng cách nào xin cứ việc tùy tiện.

Đàm Dược Sư nói:

- Trước hết tiểu đệ dùng mũi kim chích mấy đường huyệt đạo rồi sẽ cho Du huynh phục thuốc. Có điều sau khi phục thuốc rồi, Du huynh lấy tấm Bách Phật Đồ cho tiểu đệ coi một chút.

Du Bạch Phong hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Đàm Dược Sư đáp:

- Về sau ư? Sau sẽ đem Du huynh đặt lên miệng một cái vạc lớn. Trên vạc đặt một tấm ván gỗ cho Du huynh ngồi lên. Làm thế là dùng hơi dấm bốc lên để trục xuất chất độc trong nội phủ tiết ra ngoài.

Du Bạch Phong gật đầu hỏi:

- Lão đệ có biết phải trong thời gian bao lâu mới chữa lành được thương thế cho tiểu huynh?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đại khái trong vòng hai ba ngày là Du huynh sẽ trở lại như người thường không khác chi hết.

Du Bạch Phong hỏi:

- Lão đệ định bao giờ sẽ ra tay.

Đàm Dược Sư đáp:

- Dĩ nhiên càng sớm càng hay, vì để càng lâu càng thêm nguy hiểm.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm tự hỏi:

- Tấm Bách Phật Đồ hiển nhiên đã đốt đi rồi còn lấy đâu ra cho Đàm Dược Sư coi?

Bỗng nghe Đàm Dược Sư nói:

- Bây giờ tiểu đệ sai phái bọn chúng đi chuẩn bị những đồ ứng dụng.

Đàm Dược Sư cười lạt hỏi:

- Cô nương muốn hạn chế cả hành động của lão phu ư?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Nhị gia là người xảo quyệt không thể tín nhiệm được.

Đàm Dược Sư nói:

- Lão phu có tài hạ độc không ai phát giác ra được. Cô nương lưu lão phu lại đây mà không sợ ư?

Quyên Nhi đáp:

- Bọn tiểu nữ mà phát giác ra bị trúng độc là cả ba người lập tức hợp thủ tấn công Nhị gia.

Vậy những ngày Nhị gia ở đây hay hơn hết là đừng đem lòng hạ độc. Nhi gia nên biết mọi người theo dõi Nhị gia một cách thân mật, hễ phát giác một chút khả nghi là bớt lông tìm vết dò xét cho ra nguyên nhân.

Đàm Dược Sư cười rồi lẳng lặng không nói gì nữa.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Kể ra với tài Dược Sư dĩ nhiên không bị bọn tại hạ lừa vào nhà được, chỉ vì dược quá tham tâm nên đã biết rõ là nguy hiểm mà cứ dấn thân vào. Bây giờ Dược Sư đã vào đây chẳng khác gì đã xuống thuyền giặc. Quyên cô nương đã nói tại đây chúng ta không cần kể đến đạo nghĩa võ lâm để đối phó với Dược Sư, nghĩa là cả ba người cùng xông vào. Trừ khi Dược Sư tự tin là độc lực có thể thắng được bọn tại hạ, không thì đừng mạo hiểm nữa là hay hơn hết.

Chương 95 - Đàm Dược Sư trị thương mắc hợm

Đàm Dược Sư vẻ mặt bình tĩnh, cười lạt nói:

- Những lời của các vị, lão phu đã nghe đủ rồi.

Lý Hàn Thu cũng vất giọng lạnh như băng nói:

- Hay lắm! tại hạ hy vọng Dược Sư tự mình ước thúc.

Đàm Dược Sư đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Có ai đó không?

Bỗng thấy một tên dược đồng đi tới, bước vào thạch thất.

Lý Hàn Thu hươi kiếm mau lẹ phi thường, hớt một mảng tóc trên đầu gã dược đồng.

Gã dược đồng sợ quá lùi lại hai bước.

Lý Hàn Thu đua mắt nhìn Đàm Dược Sư nói:

- Từ giờ Dược Sư có kêu gọi bọn thuộc hạ thì hay hơn hết là báo cho chúng biết, đừng để họ thiện tiện bước vô thạch thất. Có như thế thì mới tránh khỏi kiếp nạn làm con quỷ không đầu dưới lưỡi kiếm của tại hạ.

Đàm Dược Sư không lý gì đến lời nói của Lý Hàn Thu, hắn nhìn tên dước đồng nói:

- Ngươi bảo chúng sắp lấy một cái vạc lớn và hai chục cân giấm kinh niên.

Tên dược đồng dạ một tiếng, khom lưng rút lui.

Đàm Dược Sư từ từ đưa tay phải thò vào trong bọc. Mục quang chuyển động hắn thấy bọn Lý Hàn Thu, Quyên Nhi và Lôi Phi nhìn chòng chọc vào tay mình. Người nào cũng vận khí phòng bị, nếu hắn có cử động gì khác lạ là lập tức ba người xông lại tấn công, nên trong lòng cực kỳ kinh hãi, nghĩ thầm:

- Ba người này không rời mắt khỏi ta một giây nào, thật là một điều rất phiền cho mình.

Hắn hắng giặng một tiếng rồi nói:

- Lão phu lấy kim châm đây.

Rồi từ từ rút tay ra.

Quyên Nhi chú ý nhìn thì quả thấy Đàm Dược Sư móc trong bọc ra một cái bao da. Trên mặt bao có cắm sáu mũi kim châm.

Đàm Dược Sư đưa tay mặt rút một mũi rồi nói:

- Du huynh hãy coi chừng!

Hắn hạ thấp tay xuống. Một mũi kim chích vào huyệt Thiên trì của Du Bạch Phong một cách mau lẹ phi thường.

Đàm Dược Sư huy động hai tay rất nhanh nhẹn. Sáu mũi kim châm phân biệt cắm vào những huyệt đạo Thành trung, Thần tàng, Thần phong, Vi lang.

Hắn hạ châm rất thần tốc mà không sai một ly.

Quyên Nhi thấy gia gia bị sáu mũi kim đâm vào thì trong lòng rất áy náy, nàng không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Dược Sư đâm sáu mũi kim vào huyệt đạo gia gia, chắc gia gia phải đau đớn lắm?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nếu mà y đau đớn thì khi nào thiên hạ lại kêu lão phu là danh y bậc nhất. Cô nương không tin thì cứ nhìn vào mặt lão sẽ biết.

Quyên Nhi chú ý ngó vào mặt gia gia thì quả nhiên thấy lão rất bình tĩnh, tuyệt không có vẻ đau đớn chi hết.

Đàm Dược Sư khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Du huynh nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút để cho tinh thần được thư thái.

Hắn nói rồi chính mình cũng nhắm mắt lại.

Bọn Lý Hàn Thu, Quyên Nhi và Lôi Phi lại lộ vẽ khẩn trương chăm chú nhìn Du Bạch Phong.

Du Bạch Phong hào khí ngất trời, lão tủm tỉm cười rồi nhắm mắt lại.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà nóng, Đàm Dược Sư mở bừng mắt ra. Hắn đưa tay mặt duỗi ra co vào rút những mũi kim cắm trên người Du Bạch Phong rất mau lẹ rồi cắm vào túi da thu cất vào trong bọc. Tiện tay hắn lấy một cái bình ngọc, móc hai viên thuốc đưa ra nói:

- Du huynh hãy uống hai viên thuốc này đi!

Du Bạch Phong đón lấy thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Đàm Dược Sư lại nói:

- Du huynh hãy vận khí điều dưỡng chừng một khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm rồi hãy nói chuyện.

Du Bạch Phong theo lời vận khí điều dưỡng.

Đàm Dược Sư chờ một lúc lâu rồi khẽ hỏi:

- Du huynh thấy thế nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Dường như khá nhiều rồi.

Đàm Dược Sư nói:

- Cái đó chứng minh tiểu đệ không gạt Du huynh. Bây giờ Du huynh hãy lấy tấm Bách phật đồ cho tiểu đệ coi một chút.

Quyên Nhi biết Bách phật đồ đã bị đốt rồi thì gia gia dĩ nhiên chẳng lấy đâu mà đưa ra được, liền nói:

- Nhị gia làm gì mà vội thế? Cứ chữa khỏi độc thương cho gia gia tiểu nữ rồi sẽ lấy Bách phật đồ cũng chưa muộn.

Đàm Dược Sư nói:

-Trong lòng lão phu vẫn hoài nghi tấm Bách phật đồ đó hiện có ở đây không? Lão phu chỉ cần coi qua một chút cho được yên lòng.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Cha này quả nhiên thâm mưu già dặn, khó mà đối phó với hắn được.

Du Bạch Phong nói:

- Được rồi! Lão thò tay mặt vào bọc chuẩn bị lấy hoạ đồ.

Lôi Phi khen thầm:

- Du lão tiền bối quả là tay kinh nghiệm có thừa. Lão làm bộ giống quá.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng cất tiếng đáp:

- Khoan đã!

Đàm Dược Sư chau mày hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Lôi Phi đáp:

- Trước khi Du lão tiền bối chưa hết thương thế thì không thể cho Dược sư coi hoạ đồ được.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tại sao vậy? Chúng ta đã có lời ước từ trước, chẳng lẽ các vị không thủ tín chăng?

Lôi Phi chậm rãi hỏi lại:

- Dược sư thử nghĩ kỹ lại coi, bọn tại hạ đã chịu lời chưa?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nhận lời rồi.

Lôi Phi cãi:

- Không có! Tại hạ nhớ rõ: Dược Sư đề nghị, nhưng Du lão tiền bối chưa tỏ lời ưng thuận.

Đàm Dược Sư nghĩ kỹ lại thì Du Bạch Phong chưa trả lời thật. Bất giác hắn chau mày nói:

- Tuy y chưa chính thức trả lời nhưng trong giọng nói đã tỏ ra ưng chịu.

Lôi Phi nói:

- Đó là Dược Sư nghĩ vậy thôi. Nhưng ý nghĩ của bọn tại hạ không giống thế.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Các vị nghĩ thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ nghĩ rằng, Dược Sư hãy trị lành độc thương cho Du lão tiền bối rồi sẽ nói tới chuyện Bách Phật đồ.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Bây giờ các vị nói còn chưa đủ tin thì sau này lão phu tin thể nào được.

Lôi Phi đáp:

- Một lời nói ra đáng giá ngàn vàng, có lý nào lại chẳng nhìn nhận? Nhưng bọn tại hạ không ưng thuận thì Dược Sư không thể bắt buộc bọn tại hạ phải thừa nhận.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Các vị đừng quên rằng chứng độc thương của Du Bạch Phong chưa hoàn toàn khỏi hẳn đâu nhé.

Lôi Phi nói:

- Dược Sư cũng nên nhớ hiện giờ đang bị bọn tại hạ bốn người bao vây. Con người đứng trên thềm mái nhà thấp thì nên cúi xuống cho khỏi đụng đầu.

Lý Hàn Thu nói:

- Dược sư đã nói ra cách trị thương thì dù có buông tay, bọn lại hạ cũng nhớ được rõ ràng rồi.

Quyên Nhi hỏi:

- Nhị gia gieo chất độc vào mình gia gia tiểu nữ để gia gia phải đau khổ mấy năm, chẳng lẽ gia gia tiểu nữ để Nhị gia hành hạ một cách oan uổng ư?

Đàm Dược Sư hắng giọng nhìn Du Bạch Phong hỏi:

- Du huynh! Du huynh tính sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Bách phật đồ hiện ở trong mình tiểu huynh, nhưng tiểu huynh không hứa với lão đệ thì dĩ

nhiên chưa thể giao cho lão đệ được.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi cười ruồi nói:

- Thôi được! Bây giờ chúng ta đàm phán lại và nói cho rõ ràng.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đàm lão đệ có cao kiến gì?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Tiểu đệ sau khi chữa khỏi độc thương cho Du huynh rồi, Du huynh định thế nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão đệ vô tình nhưng tiểu huynh chẳng thể bất nghĩa. Lão đệ chửa độc thương cho tiểu huynh xong là tiểu huynh buông tha cho lão đệ ra đi một cách an toàn.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Còn tấm Bách Phật đồ thì sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh sẽ đưa cho lão đệ.

Đàm Dược Sư nói:

- Lần này Du huynh đã rõ ràng lắm rồi.

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

- Có điều lần sau còn lầm lỗi thì rồi đây có gặp nhau lại thành chuyện khác.

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười nói:

- Tiểu đệ biết trong lòng Du huynh chưa hết nỗi bất bình muốn dốc ra cho hả.

Du Bạch Phong chậm rãi hỏi:

- Chúng ta ở vào tình trạng nầy, chẳng hiểu Đàm lão đệ có cảm giác ra sao?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tiểu đệ tin rằng nếu sau lại gặp cảnh ngộ này thì thi thể tiểu đệ đã giá lạnh lâu rồi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Lão đệ nói thế là nghĩa là sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Vì Du huynh quyết chẳng để cho tiểu đệ sống lâu như vậy.

Du Bạch Phong nói:

- Lão đệ nói vậy thì ra khí độ tiểu huynh kém lão đệ nhiều lắm hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Cứ xét theo một phương diện, Du huynh là người cương trực nghĩa liệt, nếu không vì tinh thế bất đắc dĩ thì vị tất đã hạ thủ gia hại tiểu đệ. Song khi đã hạ thủ thì quyết chẳng để sống trong khoảng thời gian lâu đến thế này.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đàm lão đệ nói vậy thì ra đối với tiểu huynh nhân từ lắm nhỉ?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Nếu tiểu đệ không còn chút tình anh em thì sao Du huynh sống được đến ngày nay.

Lôi Phi lạnh lùng xen vào:

- Theo tại hạ nhận xét thì Dược Sư có lẽ vì tấm Bạch Phật đồ chớ không phải vì tình nghĩa anh em.

Đàm Dược Sư chậm rãi đáp:

- Anh em chúng ta giao kết mấy chục năm trời không để người ngoài gây chuyện ly gián.

Du Bạch Phong chỉ cười lạt chứ không nói gì.

Lôi Phi thấy lão không đưa lời bài bác nên cũng không tiện nói nhiều.

Trong thạch thất bỗng trở lại yên tỉnh tưởng chừng nghe rõ hơi thở của từng người.

Đột nhiên có tiếng bước chân phá bầu không khí tịch mịch.

Một tên dược đồng bưng một cái mâm gỗ lớn đi tới cửa thạch thất.

Lý Hàn Thu ngó tên dược đồng tự hỏi:

- Đàm Dược Sư đã rải chất độc xung quanh thạch thất mà sao tên dược đồng này vẫn đi tự do không bị tổn thương về chất độc đó?

Nguyên chàng vốn lo xa, nghĩ tới một ngày kia Du Bạch Phong khỏi độc thương rồi tất phải kiếm chỗ rời khỏi nơi đây.

Bỗng nghe gã dược đồng nghiêng mình cất tiếng hỏi:

- Cơm canh đã chuẩn bị đầy đủ, các vị dùng bữa chứ?

Đàm được sư đáp:

- Ngươi đem vào đây!

Tên dược đồng bưng mâm cơm vào đặt xuống rồi đi ngay.

Cơm canh bày ra mà chẳng ai ăn cả.

Thực ra bọn Lôi Phi và Lý Hàn Thu bụng đã đói meo muốn ăn lắm, nhưng nghĩ Đàm Dược Sư là con người nham hiểm khôn lường. Ai cũng sợ trong cơm canh có chất độc nên không dám ăn uống một cách khinh xuất.

Đàm Được Sư chuyển động mục quang đảo mắt nhìn mọi người rồi hỏi:

- Phải các vị sợ trong cơm canh có chất độc.

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Bọn tại hạ không như Dược Sư, bụng nghĩ một đàng miệng nói một nẻo, mà trong lòng nghĩ sao nói thế.

Đàm Dược Sư thủng thẳng nói:

- Giả tỉ lão phu bảo là trong cơm canh này không có độc, e rằng các vị cũng chẳng tin nào.

Lão cầm đũa lên mỗi thứ gắp một miếng đưa vào miệng ăn.

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu xem chừng trong cơm canh đây không có chất độc. Các ngươi cứ yên tâm mà ăn.

Quyên Nhi, Lôi Phi và Lý Hàn Thu giữ gìn cẩn thận, ăn mỗi thứ một chút. Khi đã lưng lửng rồi liền thôi không ăn nữa.

Đàm Dược Sư nói:

- Các vị đa nghi như vậy chỉ tổ đói bụng mà thôi.

Hắn tiếp tục cầm đũa gắp ăn thật nhiều.

Lôi Phi nói:

- Bọn tại hạ đã mắc bẫy một lần, dĩ nhiên phải coi chừng.

Đàm Dược Sư ăn lấy ăn để một hồi rồi kêu dược đồng vào cất dọn.

Hắn lại đưa mắt nhìn Du Bạch Phong nói:

- Bây giờ chúng ta đi thôi.

Du Bạch Phong ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu bây giờ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Tiểu đệ đã bảo người chuẩn bị nồi gang và giấm trong một căn thạch thất khác. Chúng ta tới đó để thanh trừng những dư độc ở trong mình Du huynh.

Du Bạch Phong hỏi:

- Chỉ có hai chúng ta đi thôi ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Ngoài căn thạch thất này tiểu đệ đã rắc chất kịch độc, nếu họ không sợ thì cũng đi cả.

Quyên Nhi lạnh lùng nói:

- Đàm nhị gia! Trước khi nhị gia ra khỏi thạch thất, vẫn còn phải chịu sự kiềm chế của bọn tiểu nữ.

Đàm Dược Sư đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Ba vị tưởng nhất định thắng được Đàm mổ chăng.

Lý Hàn Thu rút kiếm ra lạnh lùng đáp:

- Dược Sư không tin thì hãy thử.

Du Bạch Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Đàm lão đệ! Chúng ta hãy thương lượng cùng nhau xem sao đã được chăng?

Đàm Dược Sư dục:

- Du huynh thử nói nghe.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh đồng ý việc trị độc. Có điều lão đệ hãy đưa bọn này rời khỏi nơi đây trước đã.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Ba người họ đi rồi Du huynh không sợ tiểu đệ sát hại ư?

Quyên Nhi thét lên:

- Tiểu nữ không đi, nguyện ở lại bầu bạn với gia gia.

Du Bạch Phong đưa mắt ngó Quyên Nhi rồi hửng hờ đáp:

- Nếu ngươi không nghe lời ta thì từ đây đừng kêu ta là gia gia nữa.

Quyên Nhi đứng thộn mặt ra không giám nói gì.

Du Bạch Phong nói tiếp:

- Đàm lão đệ tuy đã bố trí chất kỳ độc bên ngoài, bọn họ không có cách nào rời khỏi căn nhà này, nhưng bọn chúng cũng không để lão đệ dời xa. Nếu cứ giằng co hoài thì biết bao giờ cho kết liễu vụ nầy?

Đàm Dược sư nói:

- Nếu Du huynh không đánh một đòn liều mạng để giúp bọn chúng một tay thì chẳng lẽ lão đệ sợ chúng hay sao?

Nguyên trong lòng hắn chỉ huý kỵ một mình Du Bạch Phong, dù trong người lão còn mang chất kịch độc.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh không ra tay, lão đệ cũng không địch lại bọn chúng đâu.

Lão đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Lý công tử đây là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma kiếm. Hơn nữa tiểu huynh đã đem võ công của mình chia ra truyền thụ riêng biệt cho mỗi người một phần. Tuy thời gian quá ngắn ngủi, bọn họ chưa chắc đã luyện được thuần thục, song trong mình họ đều có nội lực thâm hậu thì việc phát huy võ công chẳng khó khăn gì. Lão đệ có dám tự tin là thắng được bọn họ không. Vả lại...

Đột nhiên lão không nói nữa.

- Vả lại làm sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Thôi được! Tiểu huynh nói rõ cho lão đệ hay là Quyên Nhi đã luyện võ công trong Bách phật đồ.

Đàm Dược Sư nói:

- Tiểu đệ không tin y có thể hiểu được.

Du Bạch Phong nói:

- Đã có tiểu huynh ngồi bên chỉ điểm.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói:

- Coi chừng cách hoà giải của Du huynh có vẻ thành thực.

Du Bạch Phong nói:

- Chúng ta là anh em lâu ngày thì dù có mối ân oán khó bề cởi mở, cũng nên kết toán giữa một đời chúng ta mà thôi, đừng nên để dây đến đời sau.

Đàm Dược Sư trầm ngâm không nói gì.

Du Bạch Phong lại nói:

- Đàm lão đệ. Chúng ta đều nhiều tuổi rồi, chẳng còn sống được bao lâu, dù lão đệ có làm đến minh chủ võ lâm xưng hùng thiên hạ, Phỏng còn được mấy năm. Vậy anh em chúng ta có điều chi bất mãn cũng bất tất phải gây cuộc kẻ chết người còn.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Sao Du huynh không nói câu này từ mấy năm trước?

Du Bạch Phong đáp:

- Đôi ta còn sống cả, bây giờ nói cũng chưa muộn.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu đệ muốn hỏi Du huyth mấy điều, nếu Du huynh chịu nói thực thì tiểu đệ buông tha cho chúng rời khỏi nơi đấy.

Du Bạch Phong đáp:

- Được rồi! Lão đệ hỏi đi.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Có phải chính Du huynh đã ra tay giết chết mẫu thân Quyên Nhi không?

Du Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Không phải.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Vậy ai đã làm việc đó?

Tình thế đột nhiên biến chuyển khiến cho bọn Lý Hàn Thu, Lôi Phi và Quyên Nhi đều đứng thộn mặt ra đương trường.

Nhất là Quyên Nhi lòng càng xúc động.

Nàng chẳng hiểu ra sao ngó Du Bạch Phong hỏi:

- Gia gia ơi! Việc ấy là thế nào đây?

Đàm Dược Sư chậm rãi nói:

- Vụ này lão phu vẫn để lòng mười mấy năm trời chưa từng nói với ai. Tình thế bữa nay khiến cho lão phu chẳng thể không thuyết minh được.

Quyên Nhi hỏi:

- Nhị gia cùng gia gia là chỗ bằng hữu, sao bỗng nhiên lại đưa đến câu chuyện quá khứ của mẫu thân tiểu nữ?

Đàm Dược Sư lạnh lùng đáp:

- Gia gia ngươi đã không nói cho ngươi hay thì ngươi nên đứng bên mà nghe.

Quyên Nhi sững sờ, quả nhiên nàng không hỏi gì nữa.

Lúc này chẳng những Lý Hàn Thu và Quyên Nhi trong lòng chồng chất mối hoài nghi mà cả Lôi Phi, con người biết nhiều hiểu rộng, cũng đầy lòng ngờ vực chẳng hiểu ra sao.

Nguyên Lôi Phi đã ngấm ngầm để ý dò xét sắc diện Du Bạch Phong, thấy lão lộ vẽ trầm trọng dường như có điều chi bí ẩn khó nói.

Hiển nhiên lời nói của Đàm Dược Sư không phải là câu châm chọc.

Bỗng nghe Đàm Dược Sư lạnh lùng hỏi:

- Sao Du huynh lại không trả lời?

Du Bạch Phong khẽ buông tiếng thở dài đáp:

- Tiểu huynh đã báo thù cho y.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh nói vậy thì đã biết kẻ giết y rồi chăng?

Du Bạch Phong đáp:

- Đúng thế!

Đàm Dược Sư hỏi:

- Người ấy là ai? Sao Du huynh không nói rõ ra?

Du Bạch Phong đáp:

- Đó là việc riêng của nhà họ Du chúng ta, không liên can gì đến lão đệ.

Quyên Nhi đột nhiên xen vào:

- Tại sao gia gia không nói? chẳng lẽ cái chết của mẫu thân tôn nữ có điều chi bí ẩn?

Du Bạch Phong sắc mặt lợt lạt thở dài nói:

- Quyên Nhi! Đó là việc riêng của nhà ta. Không liên quan tới người ngoài.

Lão nói câu này càng khiến cho Quyên Nhi nỗi lòng ngờ vực. Nàng không nhịn được hỏi tiếp:

- Gia gia. Dường như gia gia có chỗ khổ tâm không nói ra được.

Du Bạch Phong đáp:

- Hỡi ơi! Đáng lý ta nên nói cho ngươi biết sớm.

Quyên Nhi ngắt lời:

- Nhưng gia gia chưa từng nói cho tôn nữ hay.

Du Bạch Phong nói:

- Vì ta không muốn để tâm linh ngươi bị đau thương. Ta đã suy đi nghĩ lại rồi nhận thấy không cho ngươi biết hay hơn.

Chương 96 - Chung quanh cái chết của Điền Tú Trân

Quyên Nhi hỏi:

- Vì lẽ gì gia gia lại không dám nói?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Quyên Nhi! Ngươi dám hỏi ta như vậy ư?

Quyên Nhi trước nay đối với gia gia vẫn ôn hoà kinh thuận, bây giờ đột nhiên nàng biến thành con người rất quật cường, lạnh lùng đáp:

- Gia gia mà không nói rõ thì trong lòng tôn nữ đối với gia gia...

Đột nhiên nàng im bặt, che mặt khẽ rên lên.

Đàm Dược Sư liền buông tiếng cười rộ, tiếng cười vang động chói tai.

Quyên Nhi đang tức giận bỗng biến thành đau thương.

Nàng nghe Đàm Dược Sư cười rộ, tâm tình càng khích động liền nhẩy vọt lại quát lên một tiếng, phóng chưởng đánh Đàm Dược Sư.

Tay mặt Đàm Dược Sư tung lên đỡ đòn. Hắn nói:

- Ngươi không dám hỏi gia gia cho rõ sự tình, đem mối hận trút lên đầu lão phu là nghĩa làm sao?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Nhị gia có biết mẫu thân tiểu nữ chết trong trường hợp nào không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Dĩ nhiên là lão phu đã biết rõ.

Quyên Nhi hỏi:

- Nhị gia có thể cho tiểu nữ hay được không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nhưng lão phu không biết rõ mà chỉ biết là y chết một cách rất thảm khốc. Còn về đầu đuôi câu chuyện ra sao thì ngươi phải hỏi gia gia.

Lôi Phi bỗng xen vào:

- Du lão tiền bối! Đây là việc nhà lão tiền bối, tại hạ là người ngoại cuộc, đáng lý không nên chõ

miệng vào, nhưng tình hình hiện giờ đang rắc rối, sao lão tiền bối không chịu nói rõ nội tình cho Quyên cô nương nghe.

Du Bạch Phong đáp:

- Hỡi ơi! Lão phu chưa từng nói dối ai một câu nào, đã nói là phải nói thực hết.

Lôi Phi nói:

- Du tiền bối cứ theo sự thật mà nói. Trước tình hình nầy, không nên dấu diếm một chút gì.

Du Bạch Phong nói:

- Được rồi!

Lão đảo mắt nhìn Lôi Phi và Lý Hàn Thu rồi nói tiếp:

- Các vị hãy coi chừng Đàm Dược Sư, đừng để y hạ thủ một cách đột ngột, hoặc nhân lúc chúng ta phân tán tâm thần vào chuyện khác mà xông ra khỏi nhà thạch thất.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đưa mắt cho nhau rồi hai người đồng thời chuyển động thân hình chia khu phòng thủ có thể hô ứng với nhau.

Du Bạch Phong đưa mắt nhìn Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Ta không muốn đem vết thương của người đời trước để gieo thương tâm vào lòng ngươi. Ta muốn ngươi vui vẻ luôn luôn nên mới bịt kín chuyện này không cho ngươi hay. Nhưng ta bình sinh không biết nói dối là gì. Đàm Dược Sư biết rõ tư cách ta nên dùng lời nói khiêu khích ta để ngươi sanh dạ hoài nghi.

Quyên Nhi lau nước mắt đáp:

- Tôn nữ biết thế. Xin gia gia đem rõ chân tình nói ra. Tôn nữ rất tin lời gia gia.

Du Bạch Phong nói:

- Mẫu thân ngươi chết về tay phụ thân ngươi.

Câu này ra ngoài sức tưởng tượng của Quyên Nhi.

Nàng vừa kinh ngạc vừa đau thương, đứng ngẩn người ra hồi lâu rồi hỏi:

- Tại sao phụ thân lại giết mẫu thân của tôn nữ?

Du Bạch Phong vẻ mặt trầm trọng đáp:

- Vì mẫu thân ngươi đẹp quá. Sắc đẹp gây nên tai hoạ là một chuyện không thể nào tránh được.

Quyên Nhi hỏi:

- Nếu vậy thì đó là lỗi của phụ thân tôn nữ, sắc đẹp của mẫu thân là trời ban cho, đâu phải lỗi tại người? Vì lẽ gì phụ thân lại giết người?

Du Bạch Phong đáp:

- Hài tử! Mẫu thân ngươi đã tuyệt sắc lại thích qua lại giang hồ, vì thế mà trong võ lâm đặt đầy cạm bẫy hoặc phao đồn đến tai phụ thân ngươi, nên y nhịn không nỗi.

Quyên Nhi dường như đã hơi hiểu một chút tựa hồ có nhiều chỗ chưa hay. Nàng chìm đắm vào trong cõi trầm tư.

Du Bạch Phong để cho Quyên Nhi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói tiếp:

- Phụ thân ngươi bản tính cực kỳ nhẫn nại, rồi cũng đi đến ngày lửa hận cháy bừng. Đêm hôm ấy bầu trời thảm đạm không ánh trăng sao, mẫu thân và phụ thân ngươi sau một hồi cãi lộn gây thành cuộc xung đột rồi đi đến chỗ động thủ. Ta không biết rõ là phụ thân ngươi vô tình hay hữu ý giết chết mẫu thân ngươi trong lúc kịch đấu.

Quyên Nhi thét lên:

- Trời ơi! Phụ thân tàn ác đến thế ư?

Du Bạch Phong lại nói:

- Hai vợ chồng y gây lộn là một điều thường xảy ra, nên lúc chúng đấu khẩu, ta không hỏi đến. Sau ta biết có điều khác lạ, vội chạy đến thì đã muộn rồi.

Quyên Nhi hỏi:

- Khi gia gia tới nơi thì mẫu thân của tôn nữ đã tắt thở rồi ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Còn thoi thóp thở.

Quyên Nhi hỏi:

- Lúc đó phụ thân tôn nữ bỏ đi hay sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Hắn cầm kiếm đứng bên thộn mặt ra mà nhìn mẫu thân ngươi.

Quyên Nhi hỏi:

- Sao y không ra tay cứu cấp?

Du Bạch Phong đáp:

- Một là mẫu thân ngươi bị thương nặng quá, muốn cứu cấp cũng khó lòng vãn hồi được. Hai là phụ thân ngươi đã lỡ tay đã thương con người mà hắn rất yêu dấu, nên hắn hoang mang quá đỗi, cơ hồ như người mất trí.

Quyên Nhi lại hỏi:

- Mẫu thân tôn nữ có di ngôn điều gì với gia gia không?

Du Bạch Phong đáp:

- Y có nói một câu nhưng chưa hết lời, song gia gia đã hiểu ý rồi.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia có thể nói cho Quyên Nhi hay được không?

Du Bạch Phong đáp:

- Y nói là y lỗi lầm, không oán hận gì phụ thân ngươi cả.

Quyên Nhi buồn rầu sa lệ nói:

- Tôn nữ tin lời gia gia đều là sự thực.

Đàm Dược Sư lại lạnh lùng nói xen vào:

- Hôm sau lão phu tới nơi thì thấy mẫu thân ngươi đã chết cứng rồi, mà hai mắt còn mở trừng trừng, dường như trong lòng cực kỳ bi phẫn.

Quyên Nhi sững sốt hỏi:

- Gia gia! Nhị gia nói vậy có đúng không?

Du Bạch Phong đáp:

- Mẫu thân ngươi nói dở câu đã tắt hơi chết rồi, mắt hãy còn mở là đúng sự thực. Lúc đó ta cũng tức giận phi thường, vì phụ thân ngươi ra độc ác nên ta phóng chưởng đánh hắn một chưởng rất mạnh, khiến cho hắn lộn đi mấy vòng rồi té xuống bên ngoài cửa.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu nghe người nói chuyện chỉ lẵng lặng đứng nghe không tiện xen vào.

Quyên Nhi lau nước mắt, cố nhịn đau thương, cất giọng bình tĩnh hỏi:

- Rồi sau, sao nữa?

Du Bạch Phong đáp:

- Phụ thân ngươi bị ta tát rụng hai cái răng. Hắn lồm cồm bò đến bên mẫu thân ngươi thì y đã tắt hơi rồi, hắn không ngăn được hai hàng lệ.

Quyên Nhi hỏi:

- Thế thì phụ thân cùng mẫu thân tôn nữ vẫn còn mối tình tha thiết ư?

Du Bạch Phong nhăn nhó cười đáp:

- Mẫu thân ngươi đẹp quá. Lúc phụ thân ngươi quyết tâm lấy y, ta đã cảm thấy có điều không hợp. Phụ thân ngươi say mê con người sắc nước hương trời đến điên đảo thần hồn, thì dù ta có ngăn trở cũng bằng vô dụng, nên chỉ cảnh cáo hắn một câu là nếu nhất định lấy y thì sau này phải để mặc y muốn làm gì thì làm. Hắn say mê quá độ chẳng cần nghĩ ngợi gì đã vâng lời gia gia. Không ngờ sau khi kết hôn chưa được ba năm, ngươi chưa đầy hai tuổi thì xảy ra cơ cục thảm khốc.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia ơi! Đáng lý kẻ làm con không nên nói đến lỗi lầm của song thân, nhưng lúc này tình thế khác hẳn, tôn nữ muốn biết rõ nội tình.

Du Bạch Phong đáp:

- Những điều đáng nói gia gia nói hết rồi. Ngươi còn nghi ngờ điều chi thì ta sẽ trả lời.

Quyên Nhi hỏi:

- Vì lẽ gì phụ thân cùng mẫu thân tôn nữ lại gây ra tấn bi kịch thảm sát này?

Du Bạch Phong buông tiếng thở dài sườn sượt, trầm ngâm không nói gì.

Quyên Nhi lại hỏi tiếp:

- Theo lời gia gia thì phụ thân đã yêu đương mẫu thân đến cực điểm, nếu chẳng gặp trường hợp hết đường nhẫn nại, chắc người không rút kiếm để hạ sát.

Du Bạch Phong đáp:

- Hài tử. Về tình hình tỷ mĩ thì gia gia thì không biết rõ lắm. Có điều mẫu thân ngươi đã xinh đẹp phi thường lại hay ra ngoài rồi không về nhà nên thường xảy ra những cuộc tranh chấp.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Mẫu thân tôn nữ bỏ đi luôn thì ai là người trông nom tôn nữ.

Du Bạch Phong đáp:

- Trước kia mẫu thân ngươi chưa chết, ngươi vẫn do phụ thân ngươi trông nom. Nhưng sau khi mẫu thân ngươi chết đi một tháng, hắn cũng tự tử chết theo. Từ đó gia gia phải chiếu cố cho ngươi.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao phụ thân lại tự tử?

Đàm Dược Sư lạnh lùng chen vào:

- Vì y phát giác ra đã giết lầm mẫu thân ngươi nên y hối hận phải tìm cái chết để tự giải thoát.

Quyên Nhi đảo mắt nhìn Du Bạch Phong hỏi:

- Dược Sư nói vậy có đúng không?

Du Bạch Phong đáp:

- Theo chỗ gia gia biết thì không phải thế.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy nguyên nhân vụ nầy ra sao.

Du Bạch Phong đáp:

- Sau khi an táng mẫu thân ngươi, phụ thân người thần trí thất thường. Hắn vừa bi thương vừa uất hận rồi trong vòng một tháng tự tuyệt mà chết.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Quyên Nhi! Ngươi có tin lời gia gia ngươi không?

Quyên Nhi đáp:

- Dĩ nhiên tiểu nữ rất tin lời gia gia.

Đàm Dược Sư nói:

- Hừ! Rõ ràng lão gạt ngươi mà ngươi cũng tin được ư? Ta thấy ngươi rất thông minh là có nhiều phong độ của mẫu thân ngươi còn để lại, không ngờ ngươi dễ bị lừa gạt đến thế.

Du Bạch Phong tựa hồ muốn để cho Đàm Dược Sư cứ việc mà nói bậy, nên lão không cản trở chi hết.

Quả nhiên Quyên Nhi nhe lời Đàm Dược sư lại sinh lòng nghi hoặc, nàng không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Vì sao phụ thân tiểu nữ tự tử mà chết?

Đàm Dược Sư lạnh lùng đáp:

- Mẫu thân ngươi chết rồi, hôm sau ta tới nơi thì hỡi ơi! Nói ra thật là đáng hận. Giả tỷ lão phu đến trước được bốn giờ thì mẫu thân ngươi tuy thương thế trầm trọng cũng không đến nỗi uổng mạng.

Quyên Nhi tự hỏi:

- Lạ thiệt! Đàm Dược Sư đối với cái chết mẫu thân ta đặc biệt quan tâm là vì lẽ gì?

Bỗng nghe Đàm Dược Sư nói tiếp:

- Lão phu tuy y đạo đã đến trình độ tự trước thủ hồi xuân, nhưng không thể chửa cho người chết sống lại được. Dường như hắn có điều cảnh giác, dương mắt lên nhìn Quyên Nhi nói tiếp:

- Còn cái chết của phụ thân ngươi thì hoàn toàn do sự bẽ bàng gây ra.

Quyên Nhi hỏi:

- Lúc phụ thân tiểu nữ tự tuyệt, Dược Sư có ở trên núi không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Khi đó lão phu đi rồi.

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư đã đi rồi, sao lại biết phụ thân tiểu nữ vì bẽ bàng đả tự tử.

Đàm Dược sư đáp:

- Lão phu nghe người giang hồ nói chuyện.

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư nghe thấy thế nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Mẫu thân ngươi tài hoa và thông minh hơn đời nên được người võ lâm rất kính trọng, phụ thân ngươi lại bị người ta khinh rẽ.

Quyên Nhi hỏi:

- Mẫu thân tiểu nữ đã được người kính trọng, đáng lý phụ thân tiểu nữ cao hứng mới phải, sao lại đi giết mẫu thân.

Đàm Dược Sư đáp:

- Những chỗ phụ thân ngươi đi tới đều bị vẽ huy hoàng của mẫu thân ngươi che lấp, dĩ nhiên phụ thân ngươi đem lòng đố kỵ.

Quyên Nhi nhíu cặp mày liễu, vẻ mặt thay đổi thất thường. Hiển nhiên những lời nói của Đàm Dược Sư làm cho rung động.

Lôi Phi trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

- Hiển nhiên Đàm Dược Sư cố ý gây mâu thuẫn giữa ông cháu Quyên Nhi mà không hiểu tại sao Du Bạch Phong không ngỏ lời giải đáp. Quyên cô nương trong lòng đang xúc động, rất dễ bị kẻ khác món lời. Nếu cứ lẵng lặng không giải thích thì thật là thất sách.

Y nghĩ tới chỗ khẩn cấp bất giác ngửng đầu lên đưa mắt nhìn Du Bạch Phong thì thấy lão vẫn ngồi thản nhiên tựa hồ đã có định kiến.

Quyên Nhi trầm ngâm hồi lâu rồi chậm rãi hỏi:

- Dược sư có quen biết mẫu thân tiểu nữ ư?

Đàm Dược sư đáp:

- Y là nghĩa nữ của lão phu có lý nào mà lại không quen biết.

Quyên Nhi ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế!

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Tại hạ có lời muốn thỉnh giáo Dược Sư.

Đàm Dược sư quay lại ngó Lôi Phi hỏi:

- Việc gì?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là việc đó liên quan đến Quyên cô nương.

Đàm Dược Sư gạt đi:

- Đây là việc nhà người ta, các hạ là người ngoài tưởng không nên dính vào.

Lôi Phi hỏi:

- Nhưng Dược Sư cũng không phải họ Du sao lại thò miệng vào việc nhà của người ta?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão phu có chỗ bất đồng.

Lôi phi hỏi:

- Chỗ nào bất đồng.

Đàm Dược Sư đáp:

- Vụ nầy lúc xảy ra lão phu có được mắt thấy. Huống chi Điền Tú Trân tức mẹ Quyên Nhi lại là nghĩa nữ của lão phu.

Lôi Phi nghe đến tên Điền Tú Trân, xuýt nữa y bật la lên thất thanh, song y lại nhịn được.

Đàm Dược Sư dường như đã thất ngôn với tên Điền Tú Trân ra. Nhưng hắn thấy Lôi Phi không lộ vẽ gì khác lạ mới yên lòng, khác nào cởi được khối đá treo trước ngực.

Bỗng nghe Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư! Có phải Điền Tú Trân là họ tên mẫu thân của tiểu nữ không?

Đàm Dược Sư hắn giọng hai tiếng rồi hỏi lại:

- Sao? Cái đó gia gia ngươi cũng không cho biết ư?

Quyên Nhi đáp:

- Không! Cả tên phụ thân của tiểu nữ, gia gia cũng không cho hay.

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Dược Sư thu Điền Tú Trân làm nghĩa nữ trước hay sau cuộc hôn nhân?

Đàm Dược Sư sững sốt đáp:

- Trước cuộc hôn nhân này, y đã quen biết lão phu, còn việc thu nhận y làm nghĩa nữ thì diễn ra sau cuộc kết hôn.

Lôi Phi hỏi:

- Dược Sư nhận bà ta làm nghĩa nữ có sự hiện diện của Du tiền bối không?

Bây giờ Du Bạch Phong mới lên tiếng:

- Có sự hiện diện của lão phu.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

- Bà ta đã xuất giá rồi, sao Dược Sư còn thu nhận con dâu nhà người ta làm nghĩa nữ được?

Đàm Dược Sư đáp:

- Việc nhận y làm nghĩa nữ không phải là bản tâm của lão phu.

Quyên Nhi hỏi:

- Thế thì mẫu thân tiểu nữ tự ý muốn nhận Dược Sư làm nghĩa phụ chăng?

Đàm Dược Sư lắc đầu đáp:

- Thế cũng không đúng.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy thì là ai?

Đàm Dược Sư nhìn Du Bạch Phong đáp:

- Đó là chủ ý của gia gia ngươi.

Quyên Nhi đảo mắt nhìn Du Bạch Phong hỏi:

- Dược sư nói vậy có đúng không?

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

- Đúng thế. Đó là chủ ý của gia gia.

Quyên Nhi chau mày hỏi:

- Vụ này là thế nào đây! Tiểu nữ càng nghe càng điên đầu.

Du Bạch Phong lộ vẽ cực kỳ đau khổ. Lão ngập ngừng:

- Gia gia. Gia gia...

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia ơi! Việc đã đến thế nầy, gia gia còn điều chi không thể nói được?

Du Bạch Phong lại ngập ngừng:

- Cái đó... Cái đó...

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Lão tiền bối! Nếu tại hạ đoán không lầm thì lão tiền bối có chỗ khổ tâm không tiện nói ra.

Du Bạch Phong đáp:

- Lão phu không nỡ nói.

Lôi Phi nói:

- Nếu lão tiền bối không nói thì trong lòng lệnh tôn nữ tất nhiên chứa chất mối hoài nghi rồi hiểu lầm lão tiền bối mất, vãn bối e rằng sẽ đi tới chỗ khó mà giải thích được.

Du Bạch Phong thở dài nói:

- Lão phu tự vấn tâm không có điều chi hổ thẹn là đủ.

Lôi Phi nói:

- Vãn bối đã nhắc nhở lão tiền bối những bề khinh trọng, lợi hại, mong rằng lão tiền bối hãy nghĩ kỹ.

Du Bạch Phong trầm ngâm hồi lâu rồi nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia có chỗ khổ tâm, ngươi có lượng giải cho ta không?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Gia gia không nói thì tôn nữ oán hận cả gia gia nữa.

Du Bạch Phong sững sốt nói:

- Cái đó chỉ vì gia gia đã nhìn thấy tình thế có chỗ khác thường.

Quyên nhi hỏi:

- Tình thế lám sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Giữa mẫu thân ngươi và Đàm Dược Sư...

Quyên Nhi dường như tỉnh ngộ "ủa" lên một tiếng rồi ngập ngừng:

- Mẫu thân tôn nữ...

Du Bạch Phong nói:

- Y thường cùng Đàm Dược Sư song song cưỡi ngựa vào chốn giang hồ hoặc vào thâm sơn hái thuốc.

Đàm Dược Sư quát lên:

- Nói bậy!

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Nếu là người khác nói ta đã không tin, nhưng chính mắt ta trông thấy thì chẳng thể không tin được.

Lão lại thở dài nói tiếp:

- Ta phát giác ra Tú Trân thường thường một mình ra ngoài, nhiều khi đến mười ngày hay nữa tháng không về thì trong lòng chẳng khỏi sinh mối hoài nghi.

Đàm Dược Sư nói:

- Từ ngày tiểu đệ học y đạo, muốn làm gì mà không được. Sao Du huynh lại lấy gan ruột kẻ tiểu nhân đo bụng người quân tử.

Du Bạch Phong đáp:

- Ta đã nhìn rõ hết, một lần các vị vào núi hái thuốc và một lần ngồi trên khách sạn uống rượu.

Đàm Dược Sư ngửa mặt lên trời cười ha hả hỏi:

- Mắt lão đã nhìn thấy, lòng lại có mối hoài nghi sao không ra mặt can thiệp ngay bấy giờ, mà để cho đến ngày nay mới nói ra?

Du Bạch Phong đáp:

- Ta với ngươi là tình huynh nghĩa đệ, nên tin rằng ngươi chẳng có lòng bất chính đối với cháu dâu.

Đàm Dược Sư nói:

- Có thế mới phải!

Du Bạch Phong nói:

- Như cử động của các ngươi thân mật quá chừng, ta chẳng thể không phòng bị, vì thế mà ta để y nhận ngươi làm nghĩa phụ.

Lão buồn rầu thở dài nói tiếp:

- Chẳng ngờ ta khéo quá hoá vụng, lại để cho các ngươi mượn cớ tiếp cận nhau hơn.

Đàm Dược Sư lớn tiếng:

- Quyên Nhi! Đừng nghe lời gia gia ngươi.

Quyên Nhi gặp lúc kinh khủng trọng đại lại biến thành rất trấn tỉnh.

Nàng cười rồi hỏi:

- Có lý nào gia gia lại gạt tiểu nữ được.

Đàm Dược Sư đáp:

- Gia gia cùng phụ thân ngươi về hùa với nhau bức tử mẫu thân ngươi. Một mình phụ thân ngươi mà động thủ thì không thể địch lại mẫu thân ngươi được.

Lôi Phi lạnh lùng nói:

- Dược sư đối với công việc họ Du dường như biết rõ quá nhỉ?

Đàm Dược Sư chưng hửng một chút, rồi ngập ngừng đáp:

- Cái đó...Cái đó...

Quyên Nhi nhìn Đàm Dược Sư rồi lại chuyển mục quang ngó Du Bạch Phong hỏi:

- Võ công của phụ thân không bằng của mẫu thân tôn nữ ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Đúng thế theo thường tình mà nói thì võ công của phụ thân ngươi còn kém mẫu thân ngươi một chút.

Chương 97 - Dời Thạch Thất Dược Sư bị kiềm chế

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói:

__Khi những tay cao thủ đã dụng võ thì không thể cao thấp hơn nhau một chút. Phụ thân Quyen Nhi đã không phải là địch thủ của mẫu thân y thì hạ sát làm sao được, trừ nguyên nhân duy nhất là có người tiếp tay cho hắn.

Quyên Nhi bình tĩnh một cách rất kỳ, tựa hồ nàng gác mối thân tình sang một bên để giữ cho lý trí sáng suốt ngõ hầu tìm hiểu chân tướng sự thực. Nàng ngó Du Bạch Phong chậm rãi hỏi:

--Gia gia! Đàm Dược Sư nói vậy là đúng. Bình nhật phụ thân tôn nữ đã không phải là địch thủ của mẫu thân thì sao lại giết chết được.

Du Bạch Phong không lấy quyền tổ phụ trách mắng Quyên Nhi về tội hỏi bậc tôn trưởng câu này. Lão tỏ thái độ rất hoài ái, gật đầu đáp:

__ Dù ngươi không hỏi ta cũng muốn giải thích cho rõ ràng. Lúc mẫu thân ngươi bị hạ sát, chính mắt ta không trông thấy. Theo tình hình hiện trường mà suy luận thì chắc là phụ thân ngươi bị mẫu thân tấn công. Trong lúc vội vàng hấp tấp hắn đã hạ độc thủ phản kích khiến cho mẫu thân ngươi bị tử thương. Trường hợp này có thể chứng minh võ công của phụ thân ngươi cao cường hơn mẫu thân ngươi rất nhiều. Ta tin ngày thường hắn chỉ thuận theo mẫu thân ngươi, nên không giở chân bản lãnh ra mà thôi.

Đàm dược sư nói:

__ Thuyết này thật là hồ đồ vô lý.

Quyên Nhi đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Đàm Dược Sư nói:

__ Nhị gia đừng gây chuyện ly gián. Trong bụng nhị gia suy nghĩ thế nào thì cứ thế mà nói, tiểu nữ tự biết phân biệt chân giả.

Đàm Duoc Sư không ngờ Quyên Nhi nhỏ tuổi mà lại trấn tỉnh đến trình độ kinh người như vậy, khiến hắn chưng hửng không nói gì nữa.

Quyên Nhi lại đảo mắt nhìn Du Bạch Phong nói:

__ Gia Gia ơi! Xin Gia gia tha thứ cho tôn nữ có điều vô lễ. Tôn nữ được gia gia nuôi dưỡng từ nhỏ cho đến khi khôn lớn. Gia gia lại kiêm cả trách nhiệm của bậc nghiêm phụ, từ mẫu, đáng lý lời nói của gia gia tôn nữ không được hoài nghi một chữ nào. Nhưng vụ này khiến cho tôn nữ bị xúc động rất mạnh. Tôn nữ cũng hiểu rõ nội tình, cũng chẳng còn cách nào minh oan cho người đã khuất. Có điều tôn nữ cần hỏi cho biết gốc ngọn.

Du Bạch Phong nói:

__ Bản tâm gia gia không muốn nói cho ngươi hay là để tránh cho ngươi vết thương lòng vĩnh

viễn không bao giờ hàn gắn được, nhưng nay ngươi đã biết rồi thì gia gia lại mong ngươi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Quyên Nhi hỏi:

__Nói vậy gia gia không giận tôn nữ về những câu vô lễ chứ?

Du Bạch Phong lắc đầu đáp:

__ Ta không giận điều chi hết. Trong lòng ngươi nghĩ thế nào thì hỏi hết đi, gia gia sẽ trả lời ngươi một cách thành thật.

Quyên Nhi nói:

__ Gia gia có giúp cho phụ thân giết mẫu thân không?

Du Bạch Phong đáp:

__ Không có đâu. Lúc gia gia chạy tới nơi thì mẫu thân ngươi đã nằm trên vũng máu. Hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Đột nhiên Quyên Nhi đưa mắt qua nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

__ Nhị gia y đạo tuyệt thế, sao lại không cứu sống mẫu thân tiểu nữ?

Đàm Dược Sư đáp:

__ Khi lão phu tới nơi thì thi thể mẫu thân ngươi đã quá lạnh, song lão phu đã hết sức cứu chữa mà không được.

Quyên Nhi lại hỏi:

__ Mẫu thân tiểu nữ trúng phải mấy nhát kiếm?

Đàm Dược Sư đáp:

__ Một nhát trí mạng.

Hắn vụt nhớ ra mình đã lỡ lời, nhưng muốn đổi lại cũng không kịp nữa.

Quyên Nhi hỏi dồn:

__ Bị kiếm thương ở chỗ nào?

Đàm Dược Sư đáp:

__ Kiếm đâm vào tâm tạng.

Quyên Nhi lại hỏi:

__ Nhị gia vừa trông thấy thi thể mẫu thân tiểu nữ đà~biết ngay là không thể cứu vãn được rồi hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

__ Đúng thế.

Quyên Nhi hỏi:

__ Nhị gia ngày thường làm thuốc khi trông thấy người thấy lạnh hơi tắt biết rõ là không thể cứu được thì có cứu chữa nữa không?

Đàm Dược Sư đáp:

__ Nếu lão phu đã xác định là họ tắt hơi rồi thì dĩ nhiên không cứu chữa nữa.

Quyên Nhi hỏi vặn:

__ Vậy mà sao nhị gia đối với mẫu thân tiểu nữ lại đặc biệt như vậy.

Đàm Dược Sư chưng hửng một chút rồi đáp:

__ Y là nghĩa nữ của ta thì không thể đem so với người khác được.

Quyên Nhi nói:

__ Tiểu nữ e rằng còn có nguyên nhân khác.

Đàm Dược Sư hỏi:

__ Nguyên nhân gì?

Quyên Nhi đáp:

__ Nhị gia không bỏ được dù mẫu thân của tiểu nữ đã chết rồi.

Đàm Dược Sư cười khanh khách hỏi lại:

__ Lão phu vì thân mà nễ ra cây dạ Nếu không vì mẫu thân ngươi thì liệu ngươi còn sống đến giờ được chăng?

Quyên Nhi trong lòng đã hiểu gốc ngọn. Nàng chỉ đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư mà không hỏi gì thêm nữa.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn Du Bạch Phong nói:

__ Nếu chúng ta cứ giằng co thế hoài thì chẳng bao giờ kết liễu được vụ nào. Vậy cần có một bên phải nhượng bộ mới được.

Du Bạch Phong nói:

__ Người nhượng bộ dĩ nhiên là Đàm lão đệ.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Thôi được! Tiểu đệ đành nhượng bộ vậy.

Du Bạch Phong nói:

__ Chung quanh thạch thất này lão đệ đều bố trí chất kỳ độc. Hiện giờ chúng ta lâm vào hoàn

cảnh bị giam cầm trong thạch thất thì chỉ có cách giữ lão đệ cùng ở lại đây.

Đàm Dược Sư nói:

__ Để tiểu đệ nghĩ kỹ lại coi. Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Lôi Phi hỏi:

__ Lão phu muốn đưa Du huynh đi chỗ khác chữa thương, hai vị tính sao?

Lôi Phi hết ngó Lý Hàn Thu lại nhìn Du Bạch Phong hỏi:

__ Lão tiền bối! Chúng ta nên thế nào?

Du Bạch Phong đáp:

__ Các vị cứ theo y hành động là hơn.

Lý Hàn Thu ngửng đầu lên thở phào một cái rồi hỏi:

__ Dược Sư có thể đưa bọn tại hạ dời khỏi thạch thất này không?

Đàm Dược Sư đáp:

__ Được! Nhưng các vị theo thứ tự kẻ trước người sau mà đi để lão phu biết rõ vị trí từng người.

Hắn nói rồi đứng dậy đưa tay ra dắt Du Bạch Phong chậm chạp tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu rung thanh trường kiếm trong tay, chàng không hiểu có nên ngăn lại hay không.

Trong khoảnh khắc này Đàm Dược Sư đã đỡ Du Bạch Phong ra khỏi thạch thất.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi song song theo sát Đàm Dược Sự Cử chỉ của hai người rất thận trọng, chỉ đặt chân vào chỗ Đàm Dược Sư vừa bước quạ Đàm Dược Sư đến trước một căn thạch thất khác thì đỡ Du Bạch Phong tiến vào.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lão tiền bối! Bọn vãn bối có theo vào không?

Du Bạch Phong đáp:

__ Lão phu tưởng chả cần.

Đàm Dược Sư cười nói:

__ Hai vị hãy tạm thời khuất tất một chút.

Lý Hàn Thu bước vào thạch thất đồng thời vung trường kiếm đánh vèo một tiếng nhầm đâm vào sau lưng Đàm Dược Sự Đàm Dược Sư né tránh người hỏi:

__ Chuyện gì vậy?

Lý Hàn Thu thu trường kiếm về lạnh lùng đáp:

__ Trước khi Dược Sư bắt bọn tại hạ phải khuất phục nên phải coi chừng. Nếu bọn tại hạ phát giác ra đã bị trúng độc thì nhất định liều mạng.

Lôi Phi cũng giơ chưởng lên nói:

__ Nếu Dược Sự tự tin là chỉ cất tay một cái là chế phục được bọn tại hạ thì cứ thử đi!

Đàm Dược Sư nhìn chầm chặp vào mặt hai người một lúc rồi cười nói:

__ Hào khí của hai vị khiến cho lão phu phải kính phục. Có điều trước tình hình này chúng ta không nên động thủ.

Lôi Phi hỏi:

__ Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư nhìn Du Bạch Phong đáp:

__ Lão phu muốn trị thương cho Du huynh...

Du Bạch Phong ngắt lời:

__ Đàm lão đệ! Tiểu huynh có mấy điều muốn nói chẳng hiểu lão đệ có chịu nghe không?

Đàm Dược Sư giục:

__ Du huynh thử nói nghe!

Du Bạch Phong nói:

__ Những mối ân oán giữa đôi ta như băng bông dầy ba thước chứ chẳng phải là khí lạnh thoáng qua trong một ngày. Song hai vị Lôi, Lý không có dính líu gì đến lão đệ mà còn giam hãm họ ở đây, tiểu huynh tưởng không nên.

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười hỏi lại:

__ Theo ý Du huynh thì sao?

Du Bạch Phong hỏi lại:

__ Theo ý tiểu huynh thì nên nhân lúc này để cho họ dời khỏi nơi đây, chưa hiểu lão đệ nghĩ thế nào?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

__ Chẳng biết họ có chịu đi không?

Du Bạch Phong cười đáp:

__ Tiểu huynh hãy hỏi lão đệ trước có ưng cho họ đi không đã?

Đàm Dược Sư cười nói:

__ Nếu họ muốn đi thì dĩ nhiên tiểu đệ y theo lời Du huynh.

Du Bạch Phong đảo mắt nhìn Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hai vị ở lại đây cũng chẳng giúp gì được cho lão phu, vậy thì còn chờ gì nữa mà không dời khỏi sớm đỉ Lý Hàn Thu toan đáp thì Lôi Phi đã cướp lời:

__ Lão tiền bối đã nói vậy thì vãn bối phải kính cẩn vâng mệnh.

Du Bạch Phong mừng rỡ nói:

__ Đàm lão đệ! Họ chịu rồi đó! Lão đệ đưa bọn họ đi!

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Được rồi! Du huynh hãy ngồi nghĩ đây để tiểu đệ đưa bọn họ đi.

Du Bạch Phong nói:

__ Họ chiếu cố cho Quyên Nhi rất nhiều, tiểu huynh muốn tiển chân họ một quãng.

Lôi Phi biết lão sợ Đàm Dược Sư dùng thuốc độc giữa đường nên cố ý đi theo để giám thị.

Đàm Dược Sư hỏi:

__ Du huynh chưa tin lòng tiểu đệ chăng?

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

__ Đàm lão đệ đã nhận lơì để họ bình yên dời khỏi nơi đây, có lý nào tiểu huynh lại không tin, nhưng tiểu huynh có lòng cảm kích, muốn đưa chân họ ra khỏi động.

Đàm Dược Sư bật lên hai tiếng cười khô khan đáp:

__ Tiểu đệ nhận lời đưa họ dời khỏi nơi đây chứ không nói đến chuyện giữ cho họ bình yên.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

__ Nếu bọn tại hạ không bình yên thì e rằng Dược Sư cũng chẳng bình yên được nào.

Đàm Dược Sư cười ruồi, vừa đỡ Du Bạch Phong đi vừa nói:

__ Du huynh muốn đưa bọn họ thì chúng ta cùng đi cũng được.

Du Bạch Phong tựa nữa người vào cánh tay hữu Đàm Dược Sư dường như không còn đủ sức để đi được nữa.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu vẫn theo sát Đàm Dược Sự Đàm Dược Sư ra tới cửa động đứng tránh sang bên nói:

__ Hai vị đi được rồi đấy!

Lý Hàn Thu và Lôi Phi né người ra khỏi động.

Du Bạch Phong khẽ nói:

__ Hai vị hãy dừng bước.

Thực ra lão không cần nói Lý Hàn Thu và Lôi Phi cũng đã dừng bước lại.

Lôi Phi hỏi:

__ Du lão tiền bối có điều chi dặn bảo?

Du Bạch Phong nói:

__ Hai vị thử vận khí xem có trúng độc không? Lôi Phi lắc đầu đáp:

__ Không thấy chi hết.

Đàm Dược Sư cười mát nói:

__ Du huynh yên tâm rồi chớ? Chúng ta trở về thôi...

Hắn chưa dứt lời đột nhiên phải dừng lại, nét mặt lộ vẻ vừa tức vừa kinh hãi.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng, tay trái rút lưỡi đao trủy thủ ra nói:

__ Dược Sư thường dùng tay để hạ độc kẻ khác. Bây giờ tại hạ chặt đứt tay phải của Dược Sư thì Dược Sư chẳng còn cách nào hạ độc để hại người nữa.

Đàm Dược Sư hắng giọng một tiếng chứ không nói gì.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thấy Du Bạch Phong một tay nắm chặt lấy sau lưng Đàm Dược Sự Đồng thời Lôi Phi đã cầm lưỡi trủy thủ chí vào uyển mạch Đàm Dược Sự Nguyên Du Bạch Phong giả vờ như người bất lực rồi nhân lúc Đàm Dược Sư không phòng bị đưa tay ra nắm lấy sau lưng lão.

Lý Hàn Thu thử vận động chân khí, bất giác chàng giơ trường kiếm lên chỉ vào cổ họng Đàm Dược Sư, lạnh lùng nói:

__ Thủ pháp hạ độc của Dược Sư thật cao minh vô cùng. Nếu tại hạ không thử lần thứ hai thì tất bị Dược Sư lừa gạt.

Du Bạch Phong nói:

__ Đàm lão đệ! Thuốc giải ở đâu? Lão đệ nên nghe lời khuyên của tiểu huynh lấy đưa ra đi!

Đàm Dược Sư bị ba người kiềm chế kiếm kề cổ, đao chí vào tuyến mạch, tay giữ huyệt mệnh môn, hắn từ từ thò tay vào bọc lấy một chiếc bình ngọc ra nói:

__ Thuốc giải ở trong bình này.

Lôi Phi di chuyển lưỡi đao trủy thủ đưa vào trước ngực Đàm Dược Sư rồi nói:

-- Lý đệ! Lý đệ hãy thử uống một viên coi.

Lý Hàn Thu thu trường kiếm về, đón lấy bình thuốc, mở nắp móc một viên uống.

Lôi Phi nói:

-- Lý đệ hãy nhắm mắt điều dưỡng một lúc thử xem có đúng là thuốc giải không?

Lý Hàn Thu theo lời nhắm mắt một lúc rồi từ từ mở mắt ra nói:

-- Đúng thuốc giải rồi! Lôi huynh cùng uống một viên đi!

Lôi Phi đón lấy một viên nuốt vào rồi nói:

-- Bất luận tiểu huynh có trúng độc hay không cũng uống một viên rồi sẽ liệu.

Đàm Dược Sư nói:

-- Dĩ nhiên là trúng độc rồi. Lão phu đã bảo bố trí chất kịch độc trong khắp động chỉ chừa một gian thạch thất. Bất luận là ai ra khỏi nhà cũng chẳng tài nào tránh được.

Lôi Phi cười lạt nói:

-- Một đời Dược Sư đã ám toán biết bao nhiêu người, vậy bây giờ có chết về bị kẻ khác ám toán cũng chỉ là cơ báo ứng mà thôi.

Du Bạch Phong thở dài nói:

-- Lôi thế huynh! Lôi thế huynh không nên...

Mũi đao trủy thủ của Lôi Phi đã xuyên thủng vạt áo trước ngực của Đàm Dược Sư chạm đến da thịt. Y nghe Du Bạch Phong nói vậy thu đao về hỏi:

-- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Du Bạch Phong đáp:

-- Chúng ta đã là anh em lâu năm, khi nào lão phu lại nhẫn tâm giết y được?...

Lão đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư nói tiếp:

-- Lão đệ! Kêu Quyên Nhi ra đây!

Đàm Dược Sư hỏi:

-- Để làm gì?

Du Bạch Phong đáp:

-- Chúng ta dời khỏi nơi đây.

Đàm Dược Sư hỏi:

-- Sau khi giết tiểu đệ phải không?

Du Bạch Phong đáp:

-- Không đụng đến một mảnh lông của lão đệ, nhưng với điều kiện là bọn ta đều không trúng độc.

Đàm Dược Sư hỏi:

-- Nếu tiểu đệ không chịu thì sao?

Du Bạch Phong đáp:

-- Tiểu huynh không ngăn trở là người họ sẽ giết chết lão đệ đó.

Lôi Phi nói:

-- Vãn bối muốn đâm hắn một trăm đao mà không để hắn chết.

Đàm Dược Sư hỏi:

-- Du Bạch Phong! Lời Du huynh có thể tin được chăng?

Du Bạch Phong đáp:

-- Bậc đại trượng phu đã nói ra một lời xem nặng bằng non. Nếu lỡ chẳng như lời sẽ bị thiên tru đia. lục.

Đàm Dược Sư lớn tiếng gọi:

-- Mời Du cô nương ra đây!

Một tên dược đồng đáp lại:

-- Đệ tử xin tuân lệnh!

Đàm Dược Sư nói:

-- Du huynh! Còn một việc tiểu đệ xin nói rõ.

Du Bạch Phong hỏi:

-- Tiểu huynh biết rồi! Phải chăng chứng độc thương của tiểu huynh không tài nào giải cứu được?

Đàm Dược Sư đáp:

-- Trừ khi Du huynh lưu lại đây!

Du Bạch Phong nói:

-- Cái đó tiểu huynh cần nghĩ kỹ rồi mới quyết định được.

Đàm Dược Sư nói:

-- Nếu Du huynh tin lời tiểu đệ thì tiểu đệ có thể trị hết độc thương cho Du huynh được.

Đang lúc nói chuyện thì một tên dược đồng dẫn Quyên Nhi tới nơi:

Quyên Nhi nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

-- Bây giờ tiểu nữ nên xưng hô Dược Sư thế nào cho phải?

Đàm Dược Sư cười đáp:

-- Cái đó là tuỳ ở ngươi, lão phu không miễn cưỡng.

Du Bạch Phong chỉ sợ Quyên Nhi động thủ để đối phó với Đàm Dược Sư, lão vội hỏi:

-- Quyên Nhi! Ngươi thử xem có bị trúng độc không?

Đàm Dược Sư gạt đi:

-- Bất tất thử thách làm chị Cứ cho y uống thuốc giải là được. Chẳng cứ một ai hễ ra khỏi cửa thạch thất đều bị trúng độc hết.

Lý Hàn Thu đưa thuốc ra. Quyên Nhi đón lấy uống vào rồi nhắm mắt vận khí.

Sau một lúc nàng mở mắt ra nói:

-- Không bị trúng độc.

Tay trái Du Bạch Phong đè lên tâm mạch Đàm Dược Sư vẫn chưa di động thì tay phải lão đã chuyển qua nắm lấy uyển mạch tay phải đối phương, lão thủng thẳng hỏi:

-- Lão đệ! Lão đệ đã là người tốt thì nên làm cho đến nơi đưa chúng ta ra khỏi thạch trận được không?

Đàm Dược Sư không nói gì nữa, cất bước tiến về phiá trước.

Lý Hàn Thu tay cầm trường kiếm đi sát bên cạnh Đàm Dược Sư đề phòng hắn có thể gặp cơ hội phản kích.

Mấy người ra khỏi thạch trận rồi. Du Bạch Phong mới buông uyển mạch Đàm Dược Sư ra, chậm rãi nói:

-- Tiểu huynh đã nghĩ kỹ thì mình sống hay chết là do số mệnh, không muốn phiền lão đệ cứu trị nữa.

Đàm Dược Sư cười lạt nói:

-- Tiểu đệ đã bảo từ trước độc tính trong nội phủ Du huynh đã phát tác, nếu Du huynh không tiếp thu sự cứu trị của tiểu đệ thì chết mau lắm.

Du Bạch Phong nói:

-- Thế là tiểu huynh nhất định phải chết không muốn phiền đến lão đệ nữa.

Đàm Dược Sư nói:

-- Du huynh không tin lời tiểu đệ thì thôi!

Du Bạch Phong nói:

-- Dĩ nhiên tiểu huynh phải giãy dụa để giữ mạng sống. Nếu không có cách nào sống được mà chỉ buồn cho số mạng của mình mà thôi.

Đàm Dược Sư đáp:

-- Thôi được! Các vị đi cho bình yên, miễn cho lão phu khỏi đưa chân.

Hắn đưa tay ra nói tiếp:

-- Đưa đây!

Du Bạch Phong cười lạt hỏi:

-- Bách Phật đồ phải không?

Đàm Dược Sư đáp:

-- Phải rồi! Tấm Bách Phật đồ đó là vật chung của chúng ta, Du huynh đã giữ lâu ngày, bây giờ nên đưa cho tiểu đệ coi chứ.

Du Bạch Phong lắc đầu đáp:

-- Tấm Bách Phật đồ đã đốt đi rồi. Từ đây trở đi trên thế gian không còn tấm Bách Phật đồ hại người đó nữa.

Đàm Dược Sư thộn mặt ra hỏi:

-- Du huynh đốt thật rồi ư?

Du Bạch Phong đáp:

-- Đúng thế!

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói:

-- Bất luận một người nào dù trí nhớ giỏi đến đâu cũng chẳng thể hoàn toàn nhớ hết những tư thức trong Bách Phật đồ. Tiểu đệ không tin là Du huynh lại đem nó đốt đi.

Du Bạch Phong hỏi:

-- Lão đệ tham tâm nhiều quá! Một người chỉ ghi nhớ vài chục tư thức trong Bách Phật đồ là suốt đời hưởng dụng không hết. Chẳng lẽ còn đòi học hết toàn bộ tư thức trong Bách Phật đồ chăng?

Đàm Dược Sư hỏi:

-- Nếu vậy thì Du huynh đã nhớ được hai chục tư thức rồi ư?

Du Bạch Phong đáp:

-- Đúng thế!

Đàm Dược Sư lạnh lùng hỏi:

-- Như vậy thì tiểu đệ so với Du huynh vẫn còn kém một bậc ư?

Du Bạch Phong đáp:

-- Ngày trước lão đệ cứu mạng cho tiểu huynh khiến tiểu huynh cảm kích vô cùng nên mới chịu nhịn mọi điều. Không ngờ lão đệ lại hạ độc thủ hạ tiểu huynh mấy lần. Nay tiểu huynh có trả đủa một lần thì từ đây ân oán giữa đôi ta coi như xong hết và tiểu huynh không nhường nhịn lão đệ nữa.

Đàm Dược Sư nói:

-- Cứ công bằng mà nói thì Du huynh phải chia cho tiểu đệ nửa tấm Bách Phật đồ.

Du Bạch Phong hỏi:

-- Lão đệ đã ngấm ngầm hạ độc vào người tiểu huynh, bội phản tình nghĩa đệ huynh không biết bao nhiêu lần rồi thì tấm Bách Phật đồ kia còn trao cho hạng ác nhân như lão đệ thế nào được?

Đàm Dược Sư không nói gì nữa, trở gót quay về lối cũ.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu toan cản trở nhưng bị Du Bạch Phong ngăn cản.

Chương 98 - Du Bạch Phong tìm nơi dưỡng bệnh

Đàm Dược Sư đi vào trong thạch trận đến nữa chừng đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng gọi:

-- Du huynh! Chúng ta đã một phen kết nghĩa anh em, bất luận ai phải ai quấy nhưng đã ở cùng nhau mấy chục năm trời chẳng nhiều thì ít cũng còn một chút tình nghĩa. Vậy tiểu đệ khuyên Du huynh nên kiếm một nơi thanh tịnh trong chốn rừng sâu đặng đi dưỡng tuổi già. Trên chốn giang hồ đầy nguy hiểm cùng giả dối, không thể tuyệt đối ỷ vào võ công để giải quyết mọi việc. Du huynh tuổi đã ngoài sáu mươi thì tội gì mà quyến luyến chốn giang hồ nhiễu nhương này nữa.

Du Bạch Phong cười ha hả đáp:

-- Đa tạ hảo ý của Đàm lão đệ. Nếu tiểu huynh còn sống được nữa sẽ thận trọng về việc này. Tiểu huynh cũng có một điều thỉnh giáo lão đệ. Nếu giữa đôi ta còn chút tình nghĩa thì mong rằng lão đệ sẽ trả lời thành thật.

Đàm Dược Sư hỏi:

-- Điều chỉ Du Bạch Phong đáp:

-- Lục Chi Dật Sĩ có phải là lão đệ đã cải trang không?

Đàm Dược Sư lớn tiếng hỏi lại:

-- Sao? Du huynh vẫn tưởng là tiểu đệ hoá trang ư?

Du Bạch Phong đáp:

-- Đúng thế!

Đàm Dược Sư lắc đầu đáp:

-- Tiểu đệ xin nhắc lại: Lục Chi Dật Sĩ quyết không phải là tiểu đệ.

Du Bạch Phong hỏi:

-- Dù hắn không phải là lão đệthì chắc lão đệ cũng biết rõ tên họ thật của hắn phải không?

Đàm Dược Sư đáp:

__ Tiểu đệ có biết.

Du Bạch Phong hỏi:

__ Lão đệ có thể nói cho tiểu huynh biết được không?

Đàm Dược Sư đáp:

__ Xin tha thứ cho tiểu đệ không thể trình bày được.

Du Bạch Phong hắng giọng một tiếng rồi nói:

__ Tiểu huynh muốn hỏi mà thôi chứ không dám mong lão đệ trả lời chân thật.

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói:

__ Xem chừng Du huynh không muốn nghe lời khuyến cáo của tiểu đệ.

Du Bạch Phong nói:

__ Đó là việc riêng của tiểu huynh, tiểu đệ bất tất phải quan tâm...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Tình nghĩa anh em ta từ nay đoạn tuyệt. Sau này lão đệ còn muốn hạ thủ thì cứ việc thẳng tay, đừng nể nang gì nữa.

Đàm Dược Sư nói:

__ Tiểu đệ cũng mong Du huynh sống thêm mấy năm nữa.

Hắn nói xong trở gót đi luôn.

Du Bạch Phong nhìn Đàm Dược Sư đi vào sơn động, đột nhiên lão ngữa mặt lên ngã ngửa về phiá sau.

Quyên Nhi giật mình kinh hãi, lật đật tiến lại đỡ lão dậy.

Du Bạch Phong khẻ nói:

__ Mau cõng ta chạy đi!

Quyên Nhi cõng Du Bạch Phong lên lưng ra sức chạy về phía trước.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu chạy theo sau nàng.

Mấy người chạy liền một hơi được đến hơn mười dặm đường rồi dừng lại trong một khu rừng.

Quyên Nhi đặt Du Bạch Phong xuống hỏi:

__ Gia gia! Dừng lại chỗ này có được không?

Du Bạch Phong đảo mắt nhìn bốn phía rồi nói:

__ Được! Nơi này khá tĩnh mịch đây!

Lôi Phi tiến lại trước Du Bạch Phong khẻ hỏi:

__ Mưu trí của lão tiền bối thật là hơn đời khiến cho bốn người chúng ta dời khỏi được toà thạch động kia, thật là một sự không ngờ.

Du Bạch Phong nói:

__ Lão phu đánh vào nhược điểm của Đàm Dược Sư may mà thành công, nhưng thực ra là một việc không nên làm.

Lôi Phi hỏi:

__ Lão tiền bối nói vậy là nghĩa làm sao?

Du Bạch Phong đáp:

__ Chất độc trong nội phủ lão phu đã phát tác không còn sức cự địch, nhưng lão phu lợi dụng chỗ đa nghi của hắn nắm huyệt tâm mạch khiến hắn phải khuất phục...

Lão tủm tỉm cười nói tiếp:

__ Bàn tay lão phu đã bất lực phải cố gắng chống chọi cho khỏi ngã. Nếu hắn đẩy một cái là lão phu phải té nhào.

Lôi Phi nói:

__ Đàm Dược Sư không biết nội tình, khi nào hắn nghĩ ra là mình đã mạo hiểm.

Du Bạch Phong nói:

__ Đàm Dược Sư đã hạ độc vào mình lão phu có lý đâu hắn lại không biết nhưng hắn mê tín Bách Phật đồ quá tưởng rằng lão phu đã luyện võ công trong họa đồ nên thân thể khác với người thường, dù chất kịch độc có phát tác cũng còn đủ sức chống cự.

Lôi Phi khẻ hắng dặng một tiếng rồi nói:

__ Té ra là thế!

Lý Hàn Thu nói:

__ Lão tiền bối! Vãn bối có điều hỏi, mong rằng lão tiền bối đừng trách vãn bối là kẻ thóc mách.

Du Bạch Phong hỏi:

__ Điều gì?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tranh Bách Phật đồ là thế nào? Chẳng lẽ mỗi cách ngồi là một môn võ công ư?

Du Bạch Phong thở dài đáp:

__ Nói ra thực đáng tức cười. Đúng như lời Đàm Dược Sư, tranh Bách Phật đồ là của hai người. Nhưng lão phu ngại với tư cách hắn nên đề cao cảnh giác không đưa Bách Phật đồ cho hắn...

Lão đằng hắng một tiếng rồi tiếp:

__ Lão phu nói vậy e rằng các vị nghe chưa rõ.

Lôi Phi nói:

__ Xin lão tiền bối nói cho hay về lai lịch tấm Bách Phật đồ.

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

__ Đây là một vật của chuà Thiếu Lâm, tương truyền do tay Đạt Ma tổ sư vẽ ra, tranh này có trăm thế, mỗi thế đều có chỗ tác dụng của nó. Nhưng bề ngoài chỉ là tấm Bách Phật đồ, chẳng có võ công gì hết nên không mấy người chú ý tới. Bảy mươi hai môn tuyệt kỷ của phái Thiếu Lâm đều bao quát trong bức tranh này, nên cũng cất vào Tàng Kinh Các tại chuà thiếu Lâm như các loại kinh văn.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lão tiền bối lấy được ở trong chuà Thiếu Lâm ư?

Du Bạch Phong đáp:

__ Lão phu mua bức đồ này do tay một nhà sư chuà Thiếu Lâm.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

__ Chuà Thiếu Lâm thanh quy rất nghiêm mật mà Tàng Kinh Các lại là nơi trọng đia. trong chuà, người ngoài đừng hòng vào tới đó, thì lão tiền bối sao lại mua được?

Du Bạch Phong đáp:

__ Bất luận là nơi sâm nghiêm đến bậc nào cũng có kẻ lưu manh. Chuà Thiếu Lâm tuy thanh quy nghiêm ngặt cũng chẳng thể tránh khỏi có một vài tên ác đồ trà trộn vào.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Chắc lão tiền bối cùng nhà sư nào đó phải hẹn hò với nhau trước rồi y mới lấy trộm Bách Phật đồ đưa ra phải không?

Du Bạch Phong đáp:

__ Nguyên Bách Phật đồ không tính vào cả mớ mà mua với giá ngoại ngạch.

Lôi Phi hỏi:

__ Vãn bối có điều không hiểu là lão tiền bối đã lừng danh võ lâm sao lại còn vào chuà Thiếu Lâm tư thông với bọn tăng lữ để mua kinh văn cùng Phật đồ?

Du Bạch Phong đáp:

__ Nói ra lại xấu hổ. Những hành động của lão phu ngày trước phần lớn là do Đàm Dược Sư thao túng.

Quyên Nhi hỏi:

__ Gia gia! Đàm Dược Sư chỉ có ý mua tranh Bách Phật đồ này hay còn định mua thứ gì nữa?

Du Bạch Phong đáp:

__ Đối với các vị, lão phu chẳng cần giấu diếm làm chị Nguyên chúng ta định vào đánh cắp, nhưng nghĩ tới chuà Thiếu Lâm phòng bị nghiêm mật, e rằng khó lòng tránh khỏi gây ra chuyện náo loạn liền thay đổi chủ ý tư thông cùng tăng lữ chuà Thiếu Lâm. Lão phu cũng không hiểu

Đàm Dược Sư đã dùng phương pháp gì kiếm được một nhà sư muốn bán đồ lấy tiền. Nhà sư này lại làm quản lý trong Tàng Kinh Cát nên y mới lấy được hai vật trân quý trong chuà đưa cho mình.

Lôi Phi hỏi:

__ Ngoài tấm Bách Phật đồ còn thứ gì nữa?

Du Bạch Phong đáp:

__ Còn một bảng kinh văn ngoài bìa viết bằng chữ Phạn nên lão phu chẳng hiểu gì hết.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Đàm Dược Sư có hiểu không?

Du Bạch Phong đáp:

__ Chẳng những hắn hiểu mà còn tinh thông nữa là khác.

Lôi Phi hỏi:

__ Nếu vậy Đàm Dược Sư cũng là một nhân tài cực kỳ thông tuệ hay sao?

Du Bạch Phong đáp:

__ Trong bọn cao nhân mà lão phu quen biết thật ít người tài trí bằng Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi hỏi:

__ Đã vậy thì vừa rồi sao ta không giết hắn đi Để hắn sống chẳng là một mối đại hoa. cho mọi người ư?

Du Bạch Phong đáp:

__ Lúc còn ở trong thạch động thì thực lực của chúng ta quả đủ để giết lão. Nhưng ta biết rằng mình giết lão rồi cũng bị chất độc mà hắn gieo rắc làm cho phải chết. Thế là bốn mạng đổi một cũng chẳng bỏ gì.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Có một điều lão phu chưa rõ...

Lôi Phi nói:

__ Lão tiền bối dưỡng thương trong thạch thất nên cách biệt giang hồ đã lâu thì dĩ nhiên ít hiểu việc bên ngoài. Vậy lão tiền bối thử nói ra hoặc giả vãn bối có cung cấp được chút tài liệu nào đặng cùng nhau nghiên cứu.

Du Bạch Phong cười đáp:

__ Chuyện này chỉ liên quan đến Đàm Dược Sự..

Quyên Nhi hỏi:

__ Liên quan như thế nào?

Du Bạch Phong đáp:

__ Ta đã quan sát kỹ càng thì phát giác ra Đàm Dược Sư không phải là Lục Chi Dật Sĩ.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

__ Nếu vậy Lục Chi Dật Sĩ quả là một nhân vật khác hay sao?

Du Bạch Phong đáp:

__ Cái tên Lục Chi Dật Sĩ e là một tên giả do người nào đó mượn dùng mà thôi. Những nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ thì mười phần lão phu hiểu được tám chín. Nếu theo tuổi mà tính, Lục Chi Dật Sĩ chẳng có lý nào lão phu không biết được, song lão phu đã gặp hắn hai lượt mà không nhận ra chân tướng.

Lôi Phi hỏi:

__ Trước lão tiền bối đã hoài nghi Đàm Dược Sư trá hình Lục Chi Dật Sĩ nghe rất có lý, sao bây giờ lão tiền bối lại biến đổi chủ ý lật ngược ý kiến trước?

Du Bạch Phong đáp:

__ Bất luận thuật dịch dung nào cao minh đến đâu thì cũng chẳng thể che đậy được luồng thần quang trong khoé mắt. Lão phu cùng Đàm Dược Sư ở với nhau mười mấy năm, từ nhãn quang đến cử động chẳng một cái gì là không in sâu vào đầu óc lão phu, nhưng vừa rồi lão phu quan sát kỹ càng lại liền phát giác ra có nhiều chỗ bất đồng, Lục Chi Dật Sĩ quyết không phải là Đàm Dược Sư hoá trang.

Quyên Nhi từ lúc ở trong thạch động nghe câu chuyện song thân bị thảm tử, dường như đột nhiên biến tính rất nhiều, ngoài mặt tỏ ra càng thêm trì trọng.

Bỗng nàng thở dài cất tiếng hỏi:

__ Gia gia! Thương thế gia gia ra sao?

Du Bạch Phong đáp:

__ Rất nghiêm trọng! Nhưng không phải nghiêm trọng như kiểu Đàm Dược Sư đã nói. Vì hắn không nghĩ tới gia gia đã theo cách ngồi trong Bách Phật đồ và đã thấy thành tựu được ít nhiều.

Lôi Phi nói:

__ Hiện giờ mầm loạn trên chốn giang hồ đã bắt đầu nãy nở, chưa thể biết trước được trường kiếp hoa. này sẽ đi tới đâu. Vãn bối hy vọng lão tiền bối có thể duy trì tấm thân hữu dụng để cứu vớt lê dân trong thiên hạ.

Quyên Nhi nói:

__ Đàm Dược Sư đã nói cách trị độc, vậy chúng ta cứ theo đó mà làm chắc không đến nỗi nhầm lẫn.

Du Bạch Phong nói:

__ Lão phu rất cần một nơi thanh tĩnh để điều dưỡng rồi mượn sức linh chi mà Quyên Nhi đã lấy được, may ra có thể phục hồi nguyên lực. Nhưng vụ này đòi hỏi một quãng thời gian khá lâu.

Quyên Nhi nói:

__ Tôn nữ theo lời Đàm Dược Sư chạy chọt mấy năm, đi tới đâu là ăn cắp đồ vật của người ta tới đó, chỉ vì mục đích duy nhất là trị khỏi bệnh thế cho gia gia. Bất luận gia gia cần điều dưỡng bao lâu, tôn nữ cũng xin thị phụng luôn luôn bên mình.

Du Bạch Phong lắc đầu đáp:

__ Không được! Ngươi bất tất phải chầu chực bên mình ta mà cũng không thể chầu chực được.

Quyên Nhi lấy làm kỳ hỏi:

__ Tại sao vậy?

Du Bạch Phong đáp:

__ Nếu ngươi không xuất hiện trên chốn giang hồ thì Đàm Dược Sư nhất định biết ngay là ngươi đang trị thương cho tạ Đồng thời Lục Chi Dật Sĩ sẽ hạ lệnh cho bọn thuộc hạ truy tầm tông tích tạ Thời gian trị bệnh của ta khá lâu dài khó lòng tránh khỏi bọn họ phát giác.

Quyên Nhi nói:

__ Dù tôn nữ có xuất hiện trên chốn giang hồ mà gia gia không đi liền thì Đàm Dược Sư vẫn nghĩ ra được.

Du Bạch Phong nói:

__ Nếu ngươi mặc hiếu phục thì sẽ giải được mối nghi ngờ của bọn chúng.

Lôi Phi nói:

__ Đúng thế! Quyên cô nương mặc hiếu phục lại đi cùng bọn vãn bối thì Lục Chi Dật Sĩ tất nhiên cho là tiền bối đã qua đời vì chất độc phát tác.

Du Bạch Phong nói:

__ Đàm Dược Sư rất thông minh, khó mà đối phó với hắn. Ngoài cách này, thời gian và đia. điểm cũng cần phải phối hợp cho tuyệt diệu, không để sơ hở chút nào mới có thể gạt được hắn.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta cần kiếm đia. phương khác hay hơn.

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

__ Đúng thế!

Rồi lão gắng gượng đứng lên đi.

Quyên Nhi nói:

__ Gia gia hành động không tiện để tôn nữ cõng đi.

Lôi Phi nói:

__ Bất tất phải thế, tại hạ cùng Lý Hàn Thu đã nghĩ ra được một biện pháp hay hơn.

Quyên Nhi hỏi:

__ Biện pháp gì?

Lôi Phi đáp:

__ Tại hạ cùng Lý Hàn Thu làm một cái võng để khiêng lão tiền bối thượng lộ thì bất luận hành trình xa đến đâu cũng không cần.

Quyên Nhi nói:

__ Làm phiền hai vị như vậy thì tiện thiếp yên tâm thế nào được?

Lôi Phi đáp:

__ Không hề gì! Du lão tiền bối đã truyền thụ võ công cho bọn tại hạ. Bọn tại hạ chưa lấy chi báo đáp chỉ có phải đem chút sức mọn hầu hạ tiền bối cũng chỉ là việc bổn phận.

Y nói đoạn chặt dây song kết thành cái võng.

Quyên Nhi khẻ thở dài nói:

__ Thật làm nhục lòng cho hai vị.

Rồi nàng ôm Du Bạch Phong đặt lên võng.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu mỗi người khiêng một đầu cất bước ra đi.

Quyên Nhi lẽo đẽo theo sau.

Ra khỏi khu rừng rậm, Lôi Phi dừng bước lại hỏi:

__ Lão tiền bối! Chúng ta nên đi về phương nào?

Du Bạch Phong đáp:

__ Lão phu cần đến một nơi bí ẩn để trị thương.

Lôi Phi hỏi:

__ Cái đó vãn bối đã biết rồi, nhưng theo ý nghĩ của lão tiền bối thì đã có nơi nào chưa?

Du Bạch Phong đáp:

__ Có thì có rồi, nhưng lão phu không thể nói tên chỗ đó ra được. Đó chỉ là một khe núi nhỏ rất hoang lương, song đủ điều kiện cho người ta có thể sinh tồn được.

Lôi Phi hỏi:

__ Làm thế nào để tìm tới chỗ đó?

Du Bac.h Phong đáp:

__ Lão phu trỏ đường cho các vị.

Lôi Phi không hỏi nữa, cất bước tiến về phía trước.

Theo chỉ thị của Du Bạch Phong mấy người đi thẳng tới một nơi thâm sơn.

Một hôm vào khoảng giờ ngọ thì tới cửa hang.

Du Bạch Phong nói:

__ Tới nơi rồi! Chính là chỗ này!

Lôi Phi nói:

__ Để bọn vãn bối đưa lão tiền bối vào hang.

Du Bạch Phong đáp:

__ Không cần đâu! Các vị hạ lão phu xuống.

Hai người liền hạ võng. Lôi Phi ngoảnh đầu ngó vào cửa hang rồi hỏi:

__ Ở trong hang này ư?

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

__ Hai vị nhớ kỹ đường đi và ghi lấy đia. hình.

Sau đây một năm, xin trở lại cùng nhau tương kiến.

Lôi Phi ngẩn người ra hỏi:

__ Bọn vãn bối không tiến vào được ư?

Du Bạch Phong đáp:

__ Không phải không được mà là không cần tiến vào. Hai môn kiếm chưởng lão phu truyền lại hai vị đủ để đối phó với những tay cao thủ vào hạng nhất trong võ lâm. Chỉ cần hai vị cẩn thận thêm một chút đừng để người ám toán thì có thể trông cậy vào võ công bản thân mà tự giữ mình.

Quyên Nhi hỏi:

__ Còn tôn nữ? Ở lại đây thị phụng gia gia hay là đi theo hai vị vào chốn giang hồ?

Du Bạc Phong đáp:

__ Ngươi hãy lưu lại đây ít ngày để giúp cho gia gia trị thương thế. Đồng thời gia gia còn có nhiều việc muốn cho ngươi biết.

Quyên Nhi từ lúc nghe hung tin của song thân, trở nên trầm lặng, nàng quay lại nhìn Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi chắp tay nói:

__ Xin đa tạ hai vị.

Rồi nàng nâng đỡ cho Du Bạch Phong từ từ đi vào trong hang.

Du Bạch Phong đi được mấy bước, đột nhiên lão quay dặn:

__ Xin hai vị ghi nhớ. Đúng một năm sau sẽ trở lại đây, không nên sớm quá cũng không thể muộn quá, các vị đúng ngày nghe!

Lôi Phi hỏi lại:

__ Nhất định cũng là ngày hôm nay sang năm ư?

Du Bạch Phong đáp:

__ Không hẳn như vậy, xê xích dăm ba hôm cũng được.

Lôi Phi gật đầu đáp:

__ Được rồi! Bọn vãn bối xin ghi nhớ.

Du Bạch Phong vẫy tay nói:

__ Thôi các vị đi đi.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu thấy lão vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích tỏ ra có ý chờ mình cùng Lý Hàn Thu đi rồi mới vào hang.

Lý Hàn Thu hiểu ý liền trở gót tiến về phía trước.

Lôi Phi nói:

__ Lý đệ! Tiểu huynh coi tình hình khác lạ.

Lý Hàn Thu nói:

__ Đúng thế! Tiểu đệ cũng có cảm giác như vậy. Nhưng...

Lôi Phi hỏi:

__ Nhưng làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tiểu đệ thấy Du lão tiền bối có vẻ thất thường dường như biến tính một cách đột ngột. Chẳng hiểu có phải vì ảnh hưởng của chất độc phát tác không? Do đó mà tiểu đệ...không khỏi lấy làm lo ngại...

Lôi Phi ngắt lời:

__ Lý đệ lo ngại cho Quyên cô nương phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Chính thế!

Lôi Phi nói:

__ Tiểu huynh cũng vậy.

Rồi y hạ thấp giọng xuống nói:

__ Chúng ta bò lên đỉnh núi để ngó xuống xem sao không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tiểu đệ đang có dụng ý như vậy.

Hai người liền tìm chỗ sườn núi dễ trèo để bò lên đỉnh.

Hai người nhìn xuống thì thấy vách núi như tổ ong không biết bao nhiêu là huyệt động.

Trong hang núi có một khe nước suối chảy và nhiều cây trái trôi nổi. Du Bạch Phong cùng Quyên Nhi không thấy bóng đâu nữa.

Lôi Phi khẽ nói:

__ Xem chừng không có cách nào tìm thấy được. Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Sao không đi vào hang coi?

Lôi Phi đáp:

__ Làm như vậy là quá mạo hiểm. Chúng ta đã ngõ lời ước hẹn ngày tái hội, vậy tới ngày đó sẽ trở lại.

Chương 99 - Vụ Bắt Người Trong Hội Võ Quán

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Phải đợi những một năm nữa kia ư?

Lôi Phi đáp:

__ Phải rồi! Ngoài điều đó không còn cách nào.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

__ Lôi huynh! Lôi huynh liệu Du Bạch Phong có đi tới chỗ sát hại Quyên Nhi không?

Lôi Phi đáp:

__ Cái đó khó mà biết được. Nhưng lão dặn chúng ta sau một năm mới trở lại. Hiển nhiên quảng thời gian quá dài này đã khiến chúng ta sinh lòng nghi ngại...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Theo nhận xét của tiểu huynh thì Du Bạch Phong dẫn Quyên Nhi vào ẩn cư nơi đây có liên quan tới việc rèn luyện võ công trong Bách Phật đđồ.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tiểu đệ chỉ mong lời phỏng đoán của Lôi huynh đừng sai trật.

Hai người xuống núi rồi, tuy Lý Hàn Thu vẫn không yên lòng muốn tiến vào hang coi, nhưng Lôi Phi nhất định phản đối. Chàng không khi không sao được đành phải chịu thôi.

Hai người vưà dời khỏi núi rừng vừa ngấm ngầm ghi nhớ đường đi. Khi gặp tình thế phức tạp thì để ám ký lại.

Ra hết dãy núi đã mất một ngày một đêm.

Lôi Phi ngẩng mặt trông trời chiều hỏi:

__ Lý đệ! Chúng ta đi đâu bây giờ?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Bản ý của tiểu đệ chỉ mong trả thù cho song thân. Hễ hạ sát được Giang Nam Song Hiệp là thôi. Những mối ân oán giang hồ không liên quan gì đến mình.

Lôi Phi hỏi lại:

__ Đó là ý kiến ban đầu của Lý đệ, còn bây giờ thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Những diễn biến phức tạp dường như đã lôi cuốn tiểu đệ vào chỗ ân oán thị phi trên chốn giang hồ.

Lôi Phi nói:

__ Phải rồi! Nhưng bây giờ chúng ta muốn rút chân hãy còn kịp.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lôi huynh nói vậy là có ý gì?

Lôi Phi đáp:

__ Chúng ta tự sửa lấy mình. Bây giờ hãy chia tay, ai nấy tìm một nơi thanh tĩnh lánh thân, không can thiệp đến việc giang hồ nữa. Dĩ nhiên sau một năm cũng không cần thực hành lời hứa với Du Bạch Phong.

Lý Hàn Thu cảm thấy vấn đề này rất khó trả lời. Chàng thở phào một cái rồi trầm ngâm không nói gì nữa.

Lôi Phi lại nói:

__ Lý đệ thử nghĩ kỹ đi! Đây là cơ hội sau cùng để chúng ta giải thoát. Nếu bữa nay còn không chịu buông tay là rồi đây sẽ đem hết tâm não vào việc thị phi trên chốn giang hồ, hết đấu lực rồi lại đấu trí, đến chết cũng không hết được.

Y phóng hai luồng mục quang lấp loáng nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thụ Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn Lôi Phi rồi hỏi:

__ Lôi huynh! Lôi huynh thử nghĩ nên thế nào?

Lôi Phi đáp:

__ Kiếp người trong vòng trăm năm chẳng ai tránh khỏi một lần chết, nếu chúng ta muốn để tên tuổi truyền lại hậu thế thì đừng kể gì đến những chuyện cực nhọc sống chết mà chỉ hiến thân cho chánh nghĩa võ lâm. Dù đổ máu rơi đầu cũng không quản ngại.

Lý Hàn Thu rất lấy làm khó nghĩ. Chàng đưa mắt nhìn Lôi Phi trở lại câu hỏi trước:

__ Theo ý Lôi huynh thì nên thế nào?

Lôi Phi đáp:

__ Cứ hiện tình mà quan sát thì trong võ lâm gió mưa biến ảo mỗi ngày, một thêm hiểm ác. Nếu sớm thuyết phục được những nhân vật chưởng môn các phái để họ gia tâm phòng phạm, chuẩn bị sẵn sàng thì hoặc giả có thể làm tiêu tan được cuộc tao loạn này. Nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nhưng làm sao?

Lôi Phi đáp:

__ Đáng tiếc là chúng ta người ít nên lời nói không đủ tín nhiệm thì chẳng thể nào khiến cho người ta tin mình được mà thành ra hạng người ăn nói vu vơ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Theo lời Lôi huynh thì chúng ta không còn cách nào can thiệp được ư?

Lôi Phi đáp:

__ Trừ khi chúng ta tìm ra được chứng cớ khiến bọn họ không thể không tin...

Lý Hàn Thu thở phào một cái rồi nói:

__ Hiện giờ chúng ta lâm vào tình trạng cực nhọc vô cùng. Bên ngoài có cường địch dòm dò. Bên trong không quân tiếp viện. Chỉ trông vào sức hai người để rong ruổi một đoạn đường trường gian truân vất vả có thể ngày sau còn gặp nhiều khốn khổ ra ngoài sức tưởng tượng quá. Vậy chúng ta hãy tính toán trước để sau này khỏi phải hối hận.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Những chuyện thị phi trên chốn giang hồ thực khiến cho tiểu đệ chán ngán. Nếu trong võ lâm có đủ chính nghĩa thì việc gia phụ bị giết ngày trước sao lại không ai báo thù cho người? Thậm chí không một ai đứng ra nói lấy một lời công bằng.

Lôi Phi hỏi:

__ Lệnh tôn bị giết, hung thủ hãy còn ở trong vòng bí mật không ai điều tra cho biết rõ nội tình để nói mấy câu công đạo, Lý huynh có biết vì lẽ gì không?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Vì lẽ gì?

Lôi Phi đáp:

__ Lực lượng chính nghĩa dần dầm suy giảm trong võ lâm để thay vào bằng một võ lực của bọn gian tà độc ác.

Lý Hàn Thu nói:

__ Đời người mấy chục năm thực ra cũng nên lưu lại một cái gì để người sau nhắc nhở đến.

Lôi Phi nói:

__ Đúng thế! Đem thân hy sinh cho đạo nghĩa là những tấm bi kịch của đấng anh hùng. Nếu chúng ta muốn được người sau kính mộ thì phải xây dựng sự nghiệp bằng huyết lệ và gian khổ.

Lý Hàn Thu đột nhiên thoáng lộ vẻ kiên quyết, chàng hỏi:

__ Giả tỷ tiểu đệ muốn hiến thân vì chính nghĩa võ lâm thì Lôi huynh quyết định thế nào?

Lôi Phi cười khanh khách đáp:

__ Nếu vậy thì tiểu huynh đi theo Lý đệ.

Hai người dương mắt nhìn nhau vẻ mặt nghiêm nghị đồng thời thoáng lộ một nụ cười bi thời mẫu thế.

Lý Hàn Thu dương cặp lông mày thanh kiếm lên hỏi:

__ Lôi huynh! Bây giờ chúng ta nên đi về phía nào?

Lôi Phi đáp:

__ Chúng ta hãy đi về Kim Lăng tìm cách điều tra một việc.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Việc gì?

Lôi Phi đáp:

__ Điều tra cho biết rõ Lục Chi Dật Sĩ có cấu kết với Song Hiệp ở Giang Nam và Tử Vi Cung ở Mao Sơn không.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nếu bọn chúng đi riêng từng đường thì cách hành động của chúng ta dễ dàng hơn nhiều.

Lôi Phi nói:

__ Nếu họ chưa cấu kết với nhau thì chẳng những các hành động của chúng ta dễ dàng hơn mà còn có thể xúi giục cho hai bên động thủ liều mạng với nhau.

Lý Hàn Thu gật đầu lẳng lặng không nói gì nữa.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi tiếp:

__ Lý đệ! Lục Chi Dật Sĩ là cái tên chúng ta mới nghe thấy chưa được bao lâu thì trên chốn giang hồ càng ít người hiểu biết hắn. Dù chúng ta đem tình thức cáo tố với đồng đạo võ lâm, người ta cũng chẳng chịu tin mình.

Lý Hàn Thu nói:

__ Lôi huynh nói phải đó.

Lôi Phi nói:

__ Vì thế mà chúng ta không thể dùng thủ đoạn bình thường để đối phó với họ được.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tiểu đệ hiểu rồi.

Lôi Phi nói:

__ Được rồi! Vậy chúng ta lập tức khởi hành. Khi đến gần thành Kim Lăng chúng ta sẽ chia đường, cải trang, trà trộn vào thành.

Lý Hàn Thu gật đầu cười đáp:

__ Tiểu đệ nhất nhất nghe lời Lôi huynh chỉ điểm.

Lôi Phi vừa cất bước vừa nói:

__ Một mặt chúng ta tra xét địch tình, một mặt kết giao với những người đồng đạo để bồi dưỡng thực lực phòng khi cần đến sẽ cùng bọn chúng chiến đấu.

Hai người ngày đi đêm nghỉ, cùng nhau trò chuyện và thương nghị kế sách đối địch.

Một hôm vào khoảng giờ ngọ, hai người đến ngoài thành Kim Lăng.

Lôi Phi khẻ bảo Lý Hàn Thu:

__ Lý đệ! Chúng ta sẽ gặp nhau trong Hội Võ Quán.

Về thuật cải trang, Lôi Phi cao minh vô cùng. Lý Hàn Thu được y hoá trang cho làm một đại hán vào trạc tứ tuần, diện mạo bình thường, không có đặc điểm gì khả nghị Lý Hàn Thu tiến vào thành Kim Lăng đến thẳng Hội Võ Quán.

Hội Võ Quán vẫn náo nhiệt như ngày trước, người ngồi khắp mọi chỗ. Nhiều tân khách tay nâng tách trà, miệng cao đàm hùng biện. Có người ngồi đối ẩm thầm thì chuyện nhỏ tọ Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt để tìm một chỗ vắng vẻ mà ngồi. Vẻ mặt chàng tầm thường chẳng có điểm nào khiến người ta phải chú ý nên trong quán tuy đông người mà chẳng một ai buồn để mắt đến chàng.

Lý Hàn Thu không muốn nói nhiều, tự mình xuống bếp lấy bình trà rồi quay về chỗ cũ ngồi.

Chiêu đãi viên tuy biết rõ chàng tự tìm lấy bình trà mà uống, nhưng họ giả vờ không nhìn thấy mà cũng không buồn nói một câu.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Thuật dịch dung của Lôi Phi quả nhiên cao minh phi thường. Y đã cải trang cho mình thành một nhân vật không ai để ý tới.

Bỗng nghe có tiếng vó ngựa lộp cộp. Một người kỵ mã đi thẳng vào Hội Võ Quán.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn ra thấy một thiếu niên mình mặc áo xanh, lỏng buông tay khấu dừng lại bên chiếc bàn chàng ngồi.

Hội Võ Quán đang xào xạc tiếng người bỗng dưng dừng lại, yên lặng như tờ.

Lý Hàn Thu ngó gã thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa thấy gã vào trạc 22, 23 tuổi. Yên ngựa có treo một thanh trường kiếm. Chàng nghĩ thầm:

__ Thằng cha này cưỡi ngựa vào Hội Võ Quán dường như có ý muốn kiếm chuyện rắc rối.

Bỗng nghe gã cất tiếng lạnh lùng hỏi:

__ Có người nào ở đây không?

Một thanh âm oang oang đáp lại:

__ Có!

Một gã đại hán vào trạc ba mươi lật đật chạy ra. Đại Hán này vận quần dài áo ngắn. Chính là Hội Võ Quán chủ tên gọi Thường Vạn Kỳ.

Thường Vạn Kỳ chắp tay tự giới thiệu:

__ Tiểu đệ là Thường Vạn Kỳ, Quán Hội Võ Quán. Ông bạn có điều chi dạy bảo?

Thiếu niên áo xanh cười lạt hỏi lại:

__ Các hạ là người chủ trương trong Hội Võ Quán ư?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Chính là tiểu đệ.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

__ Tại hạ nghe nói Hội Võ Quán chuyên tiếp đãi các bạn đồng đạo võ lâm, cung cấp chỗ ăn chỗ trọ. Người ở xa tới lại được giúp đỡ trong việc tìm kiếm bạn bè, không hiểu chân hay giả?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Đúng là thế đó! Nhưng...

Thiếu niên áo xanh hỏi:

__ Nhưng làm sao?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Tiểu đệ xin nói rõ trước là trong Hội Võ Quán đối với bạn đồng đạo võ lâm ở phương xa có cung cấp ăn uống, nhưng không cung cấp chỗ trọ. Quý khách tự tìm nơi mà ngủ.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

__ Theo lời các hạ thì lễ luật trong Hội Võ Quán có nhiều chỗ khác với những điều mà tại hạ mới nghe được...

Thường Vạn Kỳ ngắt lời:

__ Lời đồn khó tránh khỏi những tin thất thiệt. Không hiểu ông bạn nghe người ta nói thế nào?

Thiếu niên áo xanh đáp:

__ Tại hạ còn nghe nói trong quý quán có liên lạc với quyền chức trong nhạ Bất luận ai phạm trọng án gì gì đã vào Hội Võ Quán rồi thì quan nha không đến bắt nữa.

Thường Vạn Kỳ tủm tỉm cười nói:

__ Ông bạn dạy quá lời. Tiểu đệ có quen với mấy người trong nha thật, nhưng không đáng gọi là

liên lạc gì hết. Có điều họ cũng nể mặt một chút...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Vì vậy bọn tiểu đệ chỉ để khách nghỉ chân chứ trong Hội Quán không lưu khách trọ.

Thiếu niên áo xanh chậm rãi nói:

__ Các hạ nói vậy thì trong Hội Võ Quán này chỉ bảo vệ cho người lúc ban ngày mà thôi.

Thường Vạn Kỳ chau mày hỏi:

__ Như vậy còn chưa đủ hay sao?

Thiếu niên áo xanh đáp:

__ Trong thiên hạ thiếu gì núi sâu chàm lớn, chả cần đến Hội Võ Quán lánh nạn.

Thường Vạn Kỳ tuy biết nhiều hiểu rộng nhưng thiếu niên áo xanh nói năng loạc choạc chẳng biết đường nào mà mò. Hắn không sao hiểu được gã này vào Hội Võ Quán có dụng ý gì, liền hỏi:

__ Có phải ông bạn ở phương xa tới đây hông?

Thiếu niên áo xanh đáp:

__ Đúng thế!

Thường Vạn Kỳ nói:

__ Nếu ông bạn có chỗ nào cần bản quán trợ lực thì xin nói huych toẹt ra, bất tất phải quanh co như vậy.

Thiếu niên áo xanh đáp:

__ Trước hết tại hạ muốn biết rõ quy củ của quý quán rồi sẽ nói cũng chưa muộn.

Thường Vạn Kỳ nói:

__ Được rồi! Ông bạn muốn điều chi xin cứ hỏi.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

__ Tại hạ nghe nói ở trong Hội Võ Quán không được động thủ. Chẳng hiểu có thật chăngTừ?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Có thế!

Thiếu niên áo xanh hỏi:

__ Nếu trong quý quán có người động thủ thì làm thế nào?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Làm như vậy là cố ý phạm đến quy củ của bản quán, tiểu đệ không thể nhẫn nại được.

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng hỏi:

__ Tỉ như người trong nha môn vào Hội Quán bắt người thì làm thế nào?

Thường Vạn Kỳ sửng sốt, ngập ngừng hỏi lại:

__ Các hạ là...

Thiếu niên áo xanh ngắt lời:

__ Quán chủ bất tất phải quan tâm đến thân thế của tại hạ mà chỉ cần trả lời câu hỏi đó.

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Từ ngày thành lập Hội Võ Quán đến nay chưa từng xảy ra chuyện này bao giờ, nên tiểu đệ cũng không biết xử trí bằng cách nào cho phải.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

__ Hẳn trong lòng quý quán chủ đã có kế hoạch?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Nếu xảy ra vụ đó thì phải thương lượng để tìm ra quyết định.

Thiếu niên áo xanh đột nhiên đảo mắt nhìn vào đại hán ngồi ở phía sau Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ muốn thương lượng cùng quán chủ được dẫn một người đi.

Thường Vạn Kỳ hỏi:

__ Ai vậy?

Thiếu niên áo xanh đáp:

__ Ông bạn ngồi đây.

Thường Vạn Kỳ ngó theo tay trỏ của thiếu niên áo xanh thì thấy đại hán này mặc áo trường bào màu lam vào trạc bốn mươi tuổi.

Thường Vạn Kỳ khẻ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

__ Vị này ư? Y là một bạn mới tới Hội Võ Quán, tại hạ chưa từng quen biết.

Thiếu niên áo xanh tủm tỉm cười hỏi:

__ Tại hạ cũng không bảo giữa quán chủ và y đã quen biết nhau, mà chỉ thỉnh giáo quán chủ là tại hạ có thể đem y đi được không?

Thường Vạn Kỳ mỉm cười đáp:

__ Chắc các hạ cùng ông bạn này có điều xích mích. Nhưng quy củ Hội Võ Quán không để người động thủ tại đây.

Thiếu niên áo xanh nói tiếp:

__ Dường như quán chủ nghe lầm. Tại hạ chỉ nói là đưa y đi khỏi nơi đây.

Thường Vạn Kỳ lạnh lùng nói:

__ Tại hạ nghe rõ lắm. Nếu ông bạn này bằng lòng đi với các hạ thì tại hạ chẳng có điều chi mà nói. Song trường hợp y không chịu thì sao?

Thiếu niên áo xanh nói:

__ Chỉ cần quán chủ đừng bảo vệ y là y không đi cũng không được.

Thường Vạn Kỳ nói:

__ Đáng tiếc là tại hạ không thể nói như các hạ được.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

__ Tại sao vậy?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Theo quy củ trong Hội Võ Quán thì bất luận là ai đã vào quán rồi, tiểu đệ đều có trách nhiệm giữ cho họ được an toàn.

Thiếu niên áo xanh chau mày hỏi:

__ Nếu y là người tồi bại thì sao?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Cái đó tại hạ không thể biết được. Bất luận y làm việc gì tệ hại đến đâu trên chốn giang hồ, nhưng một khi y đã bước chân vào quán là bọn tại hạ phải bảo vệ y không để người khác gia hại được.

Thiếu niên áo xanh cười lạt nói:

__ Chắc quán chủ còn có biện pháp khác để tại hạ đem người đi.

Thường Vạn Kỳ hỏi:

__ Tại hạ đã nói rõ ràng lắm rồi. Có thật ông bạn chưa hiểu không?

Gã áo xanh hỏi lại:

__ Thật tình không có biện pháp nào khác ư?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Không có.

Người áo xanh hỏi vặn:

__ Nếu tại hạ không tuân theo quy củ của Hội Võ Quán thì sao?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Đó là phạm đến chiêu bài của Hội Võ Quán. Tiểu đệ đã là người trông coi ở đây, dĩ nhiên chẳng thể điềm nhiên toa. thị.

Người áo xanh lạnh lùng hỏi:

__ Qyán chủ định nhúng tay vào chăng?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Gặp trường hợp bất đắc dĩ thì tại hạ đành phải ra tay Người áo xanh từ trên lưng ngựa nhảy xuống, xăm xăm thẳng tiến về phía đại hán áo lam.

Thường Vạn Kỳ lớn tiếng quát:

__ Đứng lại!

Rồi hắn lạng người ra cản lối.

Người áo xanh cười gằn hỏi:

__ Các hạ có thể cùng người động thủ chăng?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Tại hạ bất đắc dĩ mà phải dàn xếp những chuyện rắc rối.

Người áo xanh né người đi lướt qua Thường Vạn Kỳ để tiếp tục xông về phía đại hán.

Thường Vạn Kỳ vung tay mặt ra chụp nhanh vào uyển mạch của người áo xanh.

Người áo xanh hạ thấp tay xuống đồng thời xoay ngón trỏ và ngón giữa nhằm chụp vào mạch huyệt Thường Vạn Kỳ.

Lý Hàn Thu coi tình hình hai người vừa động thủ đã biết ngay thiếu niên áo xanh là tay cao thủ, mình mang tuyệt kỹ. Gã biến chiêu cực kỳ thần tốc để phản kích đối phương khiến cho Thường Vạn Kỳ phải lùi lại hai bước để né tránh.

Thiếu niên áo xanh cùng Thường Vạn Kỳ động thủ ở ngay bên cạnh bàn Lý Hàn Thụ Nhưng chàng vẫn không ra tay can thiệp mà cũng chẳng lãng tránh cứ ngồi yên chỗ không nhúc nhích.

Thiếu niên áo xanh bức bách Thường Vạn Kỳ phải lùi lại rồi vượt qua đầu Lý Hàn Thu nhảy tới. Gã thò tay phải ra nắm lấy cổ tay mặt đại hán áo lam.

Lý Hàn Thu trông thấy rõ ràng, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

__ Người này không dám phản kích đã đành chẳng lẽ lại không dám né tránh nữa ư?

Bỗng nghe thiếu niên áo xanh lạnh lùng hỏi:

__ Theo quy củ Hội Võ Quán, chúng ta chẳng thể động thủ ở đây. Vậy ông bạn trong lòng

không phục thì chúng ta kiếm nơi khác để quyết một phen thắng bại.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thấy đại hán áo lam sắc mặt lợt lạt. Y đưa mắt nhìn thiếu niên áo xanh hỏi:

__ Tại hạ phải đi ngay bây giờ ư?

Thiếu niên áo xanh hỏi lại:

__ Nếu ông bạn không chịu đi chẳng lẽ tại hạ cắt lấy thủ cấp đem về phúc trình chăng?

Đại hán áo lam không nói gì nữa, từ từ đứng dậy.

Thiếu niên áo xanh nắm lấy cổ tay mặt đại hán áo lam dắt quanh qua chỗ ngồi của Lý Hàn Thu để đi ra ngoài.

Lý Hàn Thu thấy đại hán cúi đầu đi, dường như không phản kháng chi hết thì nghĩ thầm:

__ Chắc đại hán áo lam đã làm việc gì tội lỗi.

Bỗng thấy thiếu niên áo xanh vung tay một cái rồi đột nhiên cắp đại hán vào nách nhảy lên ngựa.

Tuy biến diễn xảy ra trong khoảnh khắc nhưng Thường Vạn Kỳ đã gọi hai tên thuộc hạ đóng cổng lại rồi chúng đứng bên cổng canh giữ.

Chương 100 - Ai ngờ Đại Hán lại là Lôi Phi

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Dưới bao nhiêu cặp mắt của toàn trường, Thường Vạn Kỳ biết rõ thiếu niên áo xanh võ công cao cường, nhưng vì hắn muốn giữ thể diện nên không để cho gã đi.

Thường Vạn Kỳ tiến lẹ ra hai bước cản đường thiếu niên áo xanh hỏi:

__ Các hạ muốn đi ư?

Người áo xanh đáp:

__ Phải rồi! May mà chúng ta không động thủ tức là chưa phạm vào quy củ của quý quán.

Thường Vạn Kỳ nói:

__ Nhưng các hạ bắt người đem đi cũng là phạm vào nguyên tắc của bản quán.

Người áo xanh hỏi:

__ Y vui lòng theo tại hạ đi, sao lại không được?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Các hạ hãy thả y xuống để tại hạ hỏi cho minh bạch. Nếu y nguyện ý ra đi thì bọn tại hạ quyết không giữ lại.

Người áo xanh tay trái cầm dây cương nói:

__ Các hạ mà không nhường lối thì tại hạ cũng phóng ngựa xông ra.

Thường Vạn Kỳ cười ruồi đáp:

__ Con tuấn mã của các hạ hay như vậy mà phải chết thì thật là uổng.

Người áo xanh đột nhiên giựt dây cương phóng ngựa vọt đi.

Thường Vạn Kỳ giơ tay mặt lên đập vào đầu ngựa.

Người áo xanh tay mặt cắp đại hán, tay trái vung lên đón thế chưởng của Thường Vạn Kỳ.

Hai chưởng đụng nhau phát ra một tiếng sầm rùng rợn.

Nội lực trong lòng bàn tay người áo xanh xô ra, hất Thường Vạn Kỳ lùi lại hai thước. Đồng thời con tuấn mã nhảy vọt ra phía cổng lớn.

Hai đại hán gác cổng vừa vung tay lên, hai lưỡi trủy thủ sáng loáng đã vọt ra đồng thời tấn công người áo xanh.

Thường Vạn Kỳ cũng xông lại giúp công. Hắn vung tay phải lên chụp được khấu đuôi con tuấn

mã.

Người áo xanh vội dời khỏi yên ngựa nhảy xuống. Gã đảo mắt nhìn ra thì thấy trong sảnh đường lại thêm hai đại hán chạy tới đứng thành thế bao vây người áo xanh vào giữa.

Thường Vạn Kỳ lạnh lùng nói:

__ Võ công của các hạ rất cao cường, nhưng hiện giờ trong Hội Võ Quán có tới trăm vị đồng đạo võ lâm đều bảo vệ quy củ bản quán, không để cho ai khinh miệt.

Rồi hắn cất cao giọng nói tiếp:

__ Tại hạ đã nói rõ rồi, mong rằng ông bạn nghĩ kỹ.

Người áo xanh thủng thẳng đáp:

__ Kẻ bần cùng chẳng thể địch lại người giàu sang, người dân không thể chống với quan trưởng. Trong Hội Võ Quán tuy có nhiều đồng bọn võ lâm bênh vực nhưng không hăm doa. được tại hạ đâu.

Thường Vạn Kỳ hỏi:

__ Các hạ giữ đia. vị gì có thể nói rõ cho nghe được không?

Lý Hàn Thu nghe giọng lưỡi Thường Vạn Kỳ bỗng biến thành mềm dẻo thì nghĩ thầm:

__ Đại khái Hội Võ Quán này không dám cả gan chống với quan binh của triều đình.

Người áo xanh hững hờ hỏi lại:

__ Các hạ nhất định muốn hỏi ư?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Đúng thế! Tại hạ cần biết rõ để trình bày với các anh hùng thiên hạ.

Người áo xanh nói:

__ Tại hạ là Tả Lương Bình, làm giá tiền tổng hộ vệ của quan Khâm Sai Chu đại nhân đi tuần tra bảy tỉnh.

Thường Vạn Kỳ ngẩn người ra hỏi:

__ Khâm Sai Chu đại nhân đã đến Kim Lăng rồi ư?

Tả Lương Bình đáp:

__ Ngài đã tới đây tự ba ngày rồi.

Thường Vạn Kỳ nói:

__ Cái đó tại hạ chưa nghe thấy ai nói đến.

Tả Lương Bình nói:

__ Chu đại nhân vâng lệnh triều đình đi điều tra các quan lại cho biết rõ những hành vi tham những tàn ác, nên ngài không phô trương cho ai biết.

Thường Vạn Kỳ hỏi:

__ Hiện giờ Chu đại nhân ở đâu?

Tả Lương Bình biến sắc lại hỏi:

__ Các hạ hỏi làm chỉ Thường Vạn Kỳ vội đáp:

__ Xin Tả huynh đừng hiểu lầm. Bất quá tại hạ buột miệng hỏi ra mà thôi.

Hắn đưa mắt nhìn đại hán áo lam hỏi:

__ Còn ông bạn này thân thế ra sao?

Tả Lương Bình đáp:

__ Hắn là một tên yếu phạm mà Khâm Sai đại nhân đã ra nghiêm lệnh tróc nã. Như vậy đã đủ chưa?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Đủ rồi! Nhưng...

Tả Lương Bình hỏi:

__ Nhưng làm sao?

Thường Vạn Kỳ cười mát đáp:

__ Nhưng tại hạ hy vọng Tả huynh theo quy củ của bản quán. Hiện thời tuy Tả huynh làm chức hộ vệ cho Khâm Sai đại nhân, song cũng là người xuất thân ở trong võ lâm, vậy Tả huynh chờ cho đến lúc lên đèn bắt y ở ngoài hội quán thì chẳng những phục mạng được với bề trên mà còn giữ được đạo bằng hữu với anh em.

Tả Lương Bình nổi giận nói:

__ Nếu các hạ không nghe lời nói phải của Tả mỗ thì Tả mỗ cũng chẳng còn cách nào nữa.

Gã chưa dứt lời đã tung mình nhảy lên vọt về phía tường vây.

Bóng người thấp thoáng từ trong Hội Võ Quán nhanh như sao sa điện chớp vọt ra ngăn chặn Tả Lương Bình.

Hai bóng người đụng vào nhau và đồng thời hạ xuống đất.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thì người từ trong quán vọt ra là một lão gia vào trạc ngũ tuần, thân hình bé nhỏ gầy nhom, để râu mép.

Tả Lương Bình quay lại ngó một cái, gã từ từ buông đại hán áo lam ở trong tay ra rồi ngữa mặt lên trời cười ha hả nói:

__ Xem chừng tại hạ đến phải xông ra mới được!

Lý Hàn Thu tự hỏi:

__ Chẳng hiểu gã Tả Lương Bình này có đúng là người ở chốn công môn không?

Lão để râu mép không nói gì lạnh lùng nhìn Tả Lương Bình.

Tả Lương Bình đã cùng lão chọi nhau một chưởng, biết lão võ công cao cường, không dám coi thường. Gã ngấm ngầm đề tụ chân khí, từ từ giơ tay phải lên.

Lão để râu mép thủy chung không nói nửa lời, nhưng vẫn thủ thế chờ đợi.

Tả Lương Bình hô:

__ Hãy coi chừng!

Gã phóng chưởng ra mau lẹ tuyệt luân.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng rùng rợn. Lão để râu mép đã thẳng thắng đón tiếp thế chưởng của Tả Lương Bình.

Bóng người chuyển động, bóng chưởng giao nhau nổ lên những tiếng ầm ầm không ngớt.

Hiển nhiên hai người đã đi vào cuộc đấu chưởng lực rất gay go Hai bên qua lại mười mấy chiêu. Đột nhiên Tả Lương Bình tung mình nhảy vọt trên mặt tường. Gã lại vọt đi cái nữa rồi mất hút.

Lão để râu mép cũng không đuổi theo, trở gót bước rảo về quán.

Đại hán áo lam dường như đã bị người áo xanh điểm huyệt yên lặng nằm thẳng cẳng dưới đất.

Thường Vạn Kỳ vẻ mặt nghiêm nghị từ từ bước tới trước mặt đại hán. Hắn đập tay một cái. Đại hán áo lam co ruỗi hai tay rồi đứng dậy.

Lúc này trong Hội Võ Quán yên lặng như tờ tuyệt không có một tiếng động.

Thường Vạn Kỳ đưa mắt nhìn đại hán áo lam hỏi:

__ Quý tính ông bạn là gì?

Người áo lam đáp:

__ Tại hạ họ Điền.

Thường Vạn Kỳ hỏi:

__ Điền huynh có biết vị mặc áo xanh đó không?

Đại hán áo lam gật đầu đáp:

__ Tại hạ có biết.

Thường Vạn Kỳ lại hỏi:

__ Dường như Điền huynh sợ y lắm thì phải.

Đại hán áo lam đáp:

__ Tại hạ không địch nổi hắn, dù có động thủ với hắn cũng chẳng ăn thua gì.

Thường Vạn Kỳ hỏi:

__ Y tự xưng là người chốn công môn, chẳng hiểu có đúng không?

Người áo lam đáp:

__ Đúng thế!

Thường Vạn Kỳ nói:

__ Bọn tại hạ cứu Điền huynh là gây thù oán với cửa công, mong Điền huynh giúp cho một chút.

Đại hán áo lam hỏi:

__ Quán chủ muốn tại hạ giúp điều chỉ Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Điền huynh tự đi đầu thú.

Đại hán áo lam trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng đáp:

__ Tại hạ định đến đây lánh nạn, quá chủ...

Thường Vạn Kỳ ngắt lời:

__ Tại hạ biết rồi! Điền huynh đã nói rõ với công đạo võ lâm thì bất luận người kia có đia. vị gì bọn tại hạ cũng bảo vệ chọ Nhưng đối với cửa công...

Đại hán áo lam hỏi ngay:

__ Có điều sợ hãi phải không?

Thường Vạn Kỳ cười khanh khách đáp:

__ Nếu bọn tại hạ mà sợ sệt thì vừa rồi đã chẳng bảo vệ có Điền huynh, nhưng tại nơi đây mỗi ngày đều có thời gian nghỉ ngơi. Trong thời gian đó không có cách nào lưu Điền huynh lại trong quán được. Tính ra hội chỉ bảo vệ Điền huynh được mấy giờ rồi Điền huynh vẫn không tránh khỏi cái nạn bị bắt.

Đại hán áo lam ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

__ Tại hạ ra đầu thú là việc nhỏ, nhưng cái chiêu bài của Hội Võ Quán há chẳng để cho anh hùng trong thiên hạ cười cho ư?

Thường Vạn Kỳ ngẩn người ra một chút rồi nói:

__ Từ ngày thành lập Hội Võ Quán đến nay, chưa từng đối nghịch với cửa công bao giờ.

Đại hán áo lam đứng dậy nói:

__ Đã vậy tại hạ xin cáo từ.

Thường Vạn Kỳ nói:

__ Để tại hạ đưa ông bạn đi.

Đại hán áo lam hỏi:

__ Quán chủ sợ tại hạ trốn mất phải không?

Thường Vạn Kỳ đáp:

__ Rất có thể Tả Lương Bình hãy còn chờ ông bạn ở ngoài kia. Nếu ông bạn đi một mình e rằng xẩy chuyện nguy hiểm.

Đại hán áo lam thở dài nói:

__ Không ngờ Hội Võ Quán tiếng tăm lừng lẫy chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi.

Thường Vạn Kỳ nói:

__ Bản quán vì các hạ là một người chưa từng quen biết đã gây nên thù oán với mệnh quan triều đình mà bảo là chỉ có hư danh thôi ư?

Đại hán áo lam cười ha hả nói:

__ Nhưng các vị trong lòng sợ sệt muốn đưa tại hạ nộp vào cửa công.

Hàng trăm nhân vật võ lâm ở trong Hội Võ Quán lập tức vang lên những lời bàn tán. Ai cũng cho là đại hán nói rất có lý.

Thường Vạn Kỳ cất cao giọng tuyên bố:

__ Hội Võ Quán này đến đêm là đóng cửa. Vậy các hạ không thể ở lại đây được. Các hạ bản lãnh đã kém Tả Lương Bình thì chẳng thế nào thoát khỏi tay y bắt sống.

Đại hán áo lam hỏi:

__ Các hạ có biết sau khi tại hạ bị bắt rồi, họ sẽ khép vào tội gì không?

Thường Vạn Kỳ hỏi:

__ Tội gì?

Đại hán áo lam đáp:

__ Tử tội! Chu ngự sử lại đeo Thượng Phương Bảo Kiếm có thể lập tức trảm huyết.

Thường Vạn Kỳ hỏi:

__ Vậy ông bạn tính sao?

Đại hán áo lam đáp:

__ Các vị cứ theo quy củ trong quán mà làm việc.

Thường Vạn Kỳ hỏi:

__ Như vậy thì làm thế nào?

Người áo lam đáp:

__ Hãy để cho tại hạ nghỉ ngơi ở đây nửa ngày. Khi quý quán lên đèn tại hãy ra đi. Hoặc giả nhờ bóng đêm yểm hộ, tại hạ còn cơ hội thoát chết.

Thường Vạn Kỳ bẽn lẽn gượng cười nói:

__ Ông bạn nói phải đó. Mời ông bạn cứ ngồi.

Hắn đảo mắt nhìn quanh rồi lớn tiếng hô:

__ Các vị hãy chuẩn bị kháng cự quan binh. Bạn đồng đạo mà muốn ở lại đây thì xin giúp tại hạ một tay Tại hạ rất hoan nghênh. Còn vị nào không muốn ở lại đây xin cứ tuỳ tiện. Tại hạ không dám miễn cưỡng.

Bọn người này toàn là nhân vật võ lâm, nhưng bảo họ chống đối với quan binh thì đa số không thích liền đứng dậy bỏ đi đến quá nửa.

Thường Vạn Kỳ đảo mắt nhìn đại hán áo lam nói:

__ Này ông bạn! Phen này chắc là Hội Võ Quán sẽ bị phá hủy về tay ông bạn mất.

Đại hán áo lam ra chiều bẽn lẽn cúi đầu xuống không nói gì.

Lý Hàn Thu nóng ruột tự hỏi:

__ Lôi huynh đã ước hẹn với ta tương hội ở đây mà sao mãi chẳng thấy tin tức gì?

Lúc này người trong Hội Võ Quán đều buông đũa chén để chờ đợi chống cự với quan binh.

Đại hán áo lam dường như rất hổ thẹn. Y ngồi đối diện với Lý Hàn Thu chỉ gục đầu xuống chứ không nói gì.

Lý Hàn Thu coi phong cảnh Hội Võ Quán không khỏi cười thầm trong bụng. Chàng chờ lâu chưa thấy Lôi Phi đến không khỏi bồn chồn liền uể oải đứng dậy toan ra ngoài quán để coi xem thì nghe có thanh âm rất nhỏ lọt vào lỗ tai nói:

__ Lý đệ! Lý đệ hãy ngồi xuống. Nếu chúng ta hên vận thì có thể mượn cơ hội này để trừ khử Giang Nam Song Hiệp được đây.

Thanh âm này tuy rất nhỏ, nhưng vừa lọt vào tai Lý Hàn Thu đã biết ngay là do Lôi Phi đã phát ra.

Cứ theo thanh âm mà phân biệt phương hướng thì dường như ở ngay bàn đối diện. Bất giác chàng động tâm tự hỏi:

__ Chẳng lẽ đại hán áo lam kia lại là Lôi huynh cải trang. Nhưng còn gã Tả Lương Bình là ai?

Bao nhiêu nghi vấn nổi lên đầu óc chàng. Chàng lại từ từ ngồi xuống.

Thường Vạn Kỳ chậm chạp tiến lại hỏi:

__ Này ông bạn! Nếu ông bạn có việc thì cứ tùy tiện ra đi.

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Tại hạ không có việc chi hết.

Lôi Phi quả nhiên nói đúng không sai. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm, Phương Tú dẫn hai người hấp tấp tiến vào hội quán.

Thường Vạn Kỳ vội ra nghinh tiếp. Hắn khom lưng thi lễ rồi nói nhỏ mấy câu:

Phương Tú trong lòng dường như rất nóng nảy. Hắn đứng trong cửa nghe Thường Vạn Kỳ báo cáo.

Lý Hàn Thu vừa thấy Phương Tú thì lửa cừu hận trong lòng lại bốc lên. Chàng chỉ chờ cơ hội để ra tay đâm kẻ thù, bất giác tay sờ vào đốc kiếm, đảo mắt nhìn quanh một lượt thì thấy trong Hội Võ Quán còn lại hơn ba chục người.

Lý Hàn Thu hiểu ngay những người còn ở lại đều có liên quan với Giang Nam Song Hiệp. Giả tỷ Lôi Phi giúp mình một tay ngăn trở bọn chúng thì chàng có cơ hội đâm chết Phương Tú.

Bỗng nghe thanh âm nhỏ bé lại lọt vào tai:

__ Lý đệ ơi! Sau khi tiểu huynh nghĩ kỹ thì nhận thấy hiện giờ chưa thể ra tay được. Mình giết Phương Tú e rằng tình thế Giang Nam hoàn toàn phát sinh biến động. Tiểu huynh mong rằng Lý đệ vì đại cuộc võ lâm hãy tạm dằn lòng nhẫn nại.

Lý Hàn Thu đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn đại hán áo lam ngồi đối diện, lẳng lặng không nói gì để ngẫm nghĩ về những lời mà Lôi Phi đã truyền âm cho mình.

Phương Tú sau khi nghe Thường Vạn Kỳ báo cáo rồi, hắn khẻ gật đầu cất bước tiến thẳng về phiá đại hán áo lam.

Lý Hàn Thu tâm tình xúc động, trống ngực đánh thình thình. Chàng phân vân chẳng hiểu có nên rút kiếm ra công kết hay không.

Đại hán áo lam tựa hồ hổ thẹn vô cùng, ngồi cúi gầm mặt xuống không dám ngửng nhìn Phương Tú.

Phương Tú chuyển động mục quang ngó Lý Hàn Thu cười hỏi:

__ Ông bạn từ đâu tới đây?

Người áo lam đáp:

__ Tại hạ từ Yên Triệu tới đây.

Phương Tú lại hỏi:

__ Ông bạn họ gì?

Người áo lam đáp:

__ Tại hạ họ Điền.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

__ Hay lắm! Chữ Lôi bỏ chữ Vũ đi thì còn lại chữ Điền.

Phương Tú lại hỏi:

__ Ông bạn đi lại theo đường lối nào?

Người áo lam đáp:

__ Tại hạ đi về phe Hắc Đạo.

Phương Tú hỏi:

__ Hái hoa phải không?

Người áo lam đáp:

__ Tại hạ có điều cấm giới thứ nhất là chữ Dâm.

Phương Tú mỉm cười hỏi:

__ Ngoài chữ Dâm thì sao?

Người áo lam đáp:

__ Chẳng việc gì là không dám làm.

Phương Tú cười rồi nói:

__ Ông bạn khá thành thực đấy! Cứ yên tâm mà nghỉ tại đây.

Người áo lam nói:

__ Tả Lương Bình bãn lãnh hơn người. Tại hạ tự biết khó lòng qua khỏi giờ tý đêm nay Phương Tú mỉm cười nói:

__ Không sao đâu. Ông bạn cứ yên tâm ở lại đây.

Rồi hắn cất bước đi vào nội thất.

Thường Vạn Kỳ khẻ nói:

__ Điền huynh thật có phước! Phương viện chuá đã nhận lời thì chẳng khác gì trong mình đeo bùa hộ mệnh.

Người áo lam nói:

__ Cái ơn của quán chủ cứu giúp, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời.

Thường Vạn Kỳ cười nói:

__ Không dám! Điền huynh hãy ngồi đây một chút. Phương viện chuá đã nhận lời thì sẽ có cách an bài cho Điền huynh.

Người áo lam khẻ thở dài nói:

__ Hoàn toàn trông vào lời nói hay ho của quán chủ.

Thường Vạn Kỳ nói:

__ Sức tiểu đệ làm đdược đến đâu xin hết sức tới đó.

Rồi hắn rảo bước chạy theo Phương Tú.

Lý Hàn Thu cố nhẫn nại dẹp mối xúc động trong lòng. Chàng ngồi yên không nhúc nhích.

Người áo lam chờ cho Thường Vạn Kỳ đi khỏi rồi ngửng đầu lên nhìn Lý Hàn Thu khẻ nói:

__ Lý đệ ráng nhẫn nại trong lúc nhất thời để giành lấy tiếng thơm muôn thuở.

Lý Hàn Thu ngửa mặt trông trời làm như không hiểu lời nói của Lôi Phị Lôi Phi lại nói tiếp:

__ Nơi đây không tiện chuyện trò. Chúng ta đến khách sạn họ Tân ở phía Tây thành để gặp nhau.

Y dùng phép truyền âm, người ngoài có trông thấy máy môi cũng chẳng hiểu là y nói gì.

Lý Hàn Thu cố nén mọi xúc động trong lòng, chàng đứng dậy rảo bước đi ra ngoài.

Tướng mạo chàng rất tầm thường nên không khiến cho người ta chú ý.

Lý Hàn Thu ra khỏi Hội Võ Quán đi thẳng tới Tân Thi khách sạn. Chàng bước vào khách sạn đi thẳng tới toà viện phiá đông.

Những người qua lại trong khách sạn cũng chẳng một ai để ý đến chàng.

Toà viện phiá đông đóng chặt cửa. Hiển nhiên đã có người trọ rồi.

Lý Hàn Thu xoay cái vòng cửa. Một lúc sau cánh cửa mở ra.

Một lão già mình mặc áo xanh ngó Lý Hàn Thu một cái rồi hỏi:

__ Các hạ muốn kiếm ai?

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

__ Tại hạ tìm một vị họ Lôi.

Lão áo xanh lại hỏi:

__ Các hạ họ gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ họ Lý.

Lão áo xanh nói:

__ Mời các hạ vào đi.

Lý Hàn Thu vào rồi, lão áo xanh đóng cửa lại. Chàng đi theo lối nhỏ lát gạch đỏ vào thẳng tới thượng phòng chẳng thấy ai ngăn trở.

Lão áo xanh theo sau chàng hỏi:

__ Có phải huynh đài là Lý Hàn Thủ Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi lại:

__ Các hạ là ai?

Lão áo xanh đáp:

__ Chúng ta vừa mới gặp nhau rồi. Tiểu đệ là Tả Lương Bình.

Lý Hàn Thu nói:

__ Té ra là Tả huynh. Tiểu đệ cam bề thất kính.

Tả Lương Bình nói:

__ Không dám! Công việc của Lý huynh tại hạ đã được nghe Lôi huynh nói qua rồi.

Lý Hàn Thu nhớ tới gã đã tự xưng thân thế thì không nhịn được hỏi lại:

__ Tả huynh là đương sai ở cửa công thật ư?

Tả Lương Bình tủm tỉm cười đáp:

__ Đó là Lôi huynh bày ra cuộc này, nhưng việc quan khâm sai ngự sử đi tuần sát bảy tỉnh đã đến Kim Lăng là chuyện thực.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

__ May mà y nghĩ ra được kế ấy khiến Hội Võ Quán chủ tinh tế như vậy cũng bị một phen bở vía.

Tả Lương Bình cười nói:

__ Lúc Lôi huynh bày ra trò này là có ý dụ Phương Tú đến để giết đi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nhưng y dụ Phương Tú đến rồi thay đổi chủ ý.

Tả Lương Bình cười nói:

__ Sau khi thay đổi chủ ý, tiểu đệ đành phải dời khỏi Hội Võ Quán.

Chương 101 - Giữa Canh Khuya Thị Nữ Đưa Tin

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao Lôi huynh lại biến đổi chủ ý? Giữa tiểu đệ và Giang Nam Song Hiệp có mối thù không đội trời chung.

Tả Lương Bình đáp:

__ Tiểu đệ cũng không hiểu vì lẽ gì, nhưng biết chắc là tất nhiên y có lý do chính đáng.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

__ Tả huynh và Lôi huynh quen biết nhau đã lâu chưa?

Tả Lương Bình đáp:

__ Ba năm trước đây tiểu đệ cùng Lôi huynh đã quen biết nhau không ngờ nay lại gặp ở Kim Lăng.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hội Võ Quán rất nhiều tai mắt, lúc Tả huynh ra về có bị người theo dõi không?

Tả Lương Bình đáp:

__ Tiểu đệ rất thận trọng. Chắc không có người theo rõi.

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

__ Tuy võ công Lôi huynh rất cao thâm, song tiểu đệ khâm phục y hơn về chỗ y lắm mưu nhiều trí, lại giỏi tuỳ cơ ứng biến, người thường không thể bì kịp. Chúng ta bất tất phải quan tâm, có thể nhân quảng thời gian này nghỉ ngơi một lúc. Nếu đêm y không trở về, chúng ta sẽ đi kiếm.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tả huynh cùng Lôi huynh ngẫu nhiên gặp nhau ở đây hay đã ước hẹn từ trước?

Tả Lương Bình đáp:

__ Y cho tiểu đệ hay sẽ đến Giang Nam nên tiểu đệ có ý tìm kiếm y, nhưng khi tới Kim Lăng không hẹn mà gặp. Y cùng tiểu đệ chưa kịp hàn ôn những chuyện sau khi tương biệt thì y đã bảo tiểu đệ trá hình làm thị vệ của quan khâm sai đại thần vào đại náo Hội Võ Quán rồi sẽ về đây tương hội. Y có nói sơ về thân thế Lý huynh và lúc ở Hội Võ Quán y đã ngấm ngầm trỏ cho tiểu đệ biết.

Lý Hàn Thu nói:

__ Té ra là thế!

Tả Lương Bình khẻ hỏi:

__ Phải chăng Giang Nam Song Hiệp có thế lực rất lớn ở Kim Lăng này không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế! Đại khái khắp miệt Giang Nam đều thuộc phạm vi thế lực của họ.

Hai người đang trò chuyện thì đột nhiên có tiếng gõ cửa rất cấp bách vọng vào.

Nguyên trước khi hai người vào nhà, Tả Lương Bình đã đóng chặt cổng viện.

Lý Hàn Thu khẻ dặn Tả Lương Bình:

__ Giang Nam Song Hiệp đặt tai mắt khắp nơi, Tả huynh nên cẩn thận một chút.

Tả Lương Bình nói:

__ Lý huynh ở trong bóng tối ngấm ngầm theo rõi, tiểu đệ ra tiếp họ vào. Nếu là người khả nghi thì chúng ta thu thập họ trước.

Lý Hàn Thu nói:

__ Được rồi! Tả huynh ra coi đi!

Tả Lương Bình chậm chạp tiến ra cổng viện mở cửa. Gã thấy một đại hán vào trạc hai mươi đứng ngay trước cửa liền thủng thẳng hỏi:

__ Các hạ muốn kiếm ai?

Đại hán giương mắt lên ngó Tả Lương Bình một lúc rồi thủng thẳng đáp:

__ Tại hạ lầm rồi!

Người mới đến không chờ Tả Lương Bình trả lời, vừa nói xong đã trở gót đi luôn.

Tả Lương Bình nhìn bóng sau lưng đại hán cho đến khi mất hút rồi từ từ đóng cửa lại rảo bước về phòng, khẻ bảo Lý Hàn Thu:

__ Người tới đây là một nhân vật võ lâm. Chắc Giang Nam Song Hiệp đã bắt đầu mở cuộc điều tra những khách sạn trong thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Vị Khâm Sai đại nhân kia tới thành Kim Lăng hiện trú ở đâu?

Tả Lương Bình đáp:

__ Cái đó tiểu đệ cũng không biết nữa.

Lý Hàn Thu cười hỏi:

__ Quan Khâm Sai đại thần cũng có một tên thị vệ võ công cao cường lắm phải không?

Tả Lương Bình đáp:

__ Dưới trướng quan cửa môn đề đốc trong triều thiếu gì võ lâm cao thủ. Tiểu đệ chắc Ngự Sử đại nhân quyết chẳng đi tuần tra một mình.

Hai người ở trong điếm vừa nói chuyện vừa chờ Lôi Phị Đã hết canh hai vẫn chưa thấy y về. Bất giác hai người đều nóng ruột vì bề nào cũng phải chờ Lôi Phi về rồi mới quyết định chương trình hành động.

Lý Hàn Thu không còn nhẫn nại được nữa cất tiếng hỏi:

__ Tả huynh! Lôi huynh hẹn với Tả huynh sẽ trở về vào hồi nào?

Tả Lương Bình đáp:

__ Y hẹn chậm lắm là không quá canh hai.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

__ Bây giờ canh mấy rồi?

Tả Lương Bình đáp:

__ Canh hai đã hết canh hai.

Lý Hàn Thu nói:

__ Không khéo xảy ra chuyện gì rồi. Chúng ta chẳng thể ngồi đây mà chờ mãi được.

Tả Lương Bình nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tiểu đệ không thuộc địa thế Kim Lăng. Lý huynh có biết nên xử trí cách nào không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Trước hết là phải dò cho biết hành tung y ở đâu. Hỡi ôi! Nếu Phương Tú đem y vào Phương gia đại điện thì thật rắc rối tọ Tả Lương Bình hỏi:

__ Sao? Phương gia đại điện đáng sợ lắm ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đó là một toà điện mà cách kiến trúc đã hao phí tâm cơ rất nhiều để đặt cạm bẫy khắp mọi chỗ.

Tả Lương Bình lại hỏi:

__ Lôi huynh là người lúc nào cũng đề cao cảnh giác, chắc không đến nỗi bị người ta ám toán. Chúng ta hãy chờ lại một chút nữa được không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đêm nay đành chịu rồi. Nếu sáng mai y không về thì tiểu đệ lại đến Hội Võ Quán để dò la tin tức.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Liệu có dò được không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Hội Võ Quán tuy là nơi mà Giang Nam Song Hiệp ngấm ngầm nắm mấu chốt, trong quán chẳng thiếu gì tay cao thủ ẩn nấp, nhưng số đông người vào quán ăn uống là khách qua đường nghe danh tìm đến nên ở đó nói chuyện khá tự dọ Có điều Giang Nam Song Hiệp dự định bày trò gì là chúng lại lợi dụng Hội Võ Quán làm nơi truyền tin đi.

Tả Lương Bình bỗng thổi tắt phụt đèn, khẻ nói:

__ Có người tới đó!

Lý Hàn Thu ngưng thần chú ý lắng tai nghe, quả nhiên có tiếng bước chân rất nhẹ nhàng lọt vào tai thì nghĩ bụng:

__ Anh chàng này tai mắt tinh mẫn như vậy thì nhất định nội công phải cực kỳ thâm hậu.

Bỗng nghe Tả Lương Bình khẻ nói:

__ Phía trước và phía sau đều có cửa sổ. Lý huynh lưu tâm cửa sổ mặt trước còn tiểu đệ chú ý cửa sổ mặt sau.

Lý Hàn Thu gật đầu, ngưng thần nhìn ra cửa sổ phía trước.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn một tuần trà, đột nhiên giấy dán cửa sổ bị chọc ra một lỗ thủng nhỏ. Chắc người đứng bên ngoài đắp nước bọt vào giấy cho giản ra, nên trong lúc chọc thủng tuyệt nhiên không nghe một tiếng động nào hết.

Lý Hàn Thu mục lực hơn người mà lại để hết tâm thần chú ý chàng nhìn rõ một con mắt đặt vào lổ thủng nhìn vào trong nhà. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

__ Người tới đây nhất định là thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp. Đại khái lúc mình tới đây đã bị chúng theo dõi.

Chàng toan bấm Tả Lương Bình, nhưng vừa quay lại thì thấy gã đang nhìn chầm chọc vào cửa sổ phía sau. Hiện nhiên bên ngoài cửa sổ này cũng có nhiều biến hóa.

Chàng liền chú ý nhìn lên thì quả nhiên cũng có con mắt đang nhìn qua lổ thủng vào trong nhà.

Tả Lương Bình đang ngồi cạnh giường, bây giờ cũng từ từ nằm ngã xuống.

Lý Hàn Thu cũng hạ mình xuống theo. Tuy hai người chưa nói ra miệng song đều hiểu tâm lý nhau là hãy chờ coi đối phương hành động thế nào rồi sẽ tuỳ cơ ứng biến.

Quả nhiên người đứng bên ngoài cửa sổ mặt trước nhòm một lúc không thấy trong nhà phản ứng, dường như không nhẫn nại được nữa, đẩy cửa đánh kẹt một tiếng. Cánh cửa mở ra. Một bóng người thấp thoáng đã lạng vào trong nhà.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

__ Thân pháp người này mau lẹ thiệt! Họ lại cả gan hành động tựa hồ dưới mắt không người.

Tả Lương Bình rất trầm tĩnh, vẫn nằm duỗi dài trên giường không nhúc nhích.

Người vừa nhảy vào nhà thật là lớn mật. Y quẹt lửa thắp đèn lên.

Lý Hàn Thu không thể trầm tĩnh được nữa ngồi nhõm dậy.

Người mới đến mình mặc áo đen, lưng đeo trường kiếm.

Y không quay đầu lại đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Mũi kiếm sáng loáng trỏ vào trước ngực Lý Hàn Thu, cất tiếng lạnh lùng nói:

__ Không được vọng động!

Tuy cố lên giọng ồm ồm nhưng vẫn không kềm chế được thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng. Hiển nhiên người này là một cô gái.

Lý Hàn Thu xoay chuyển ý nghĩ trong lòng tự hỏi:

__ Người này là ai? Chẳng lẽ Giang Nam Song Hiệp lại phái một vị cô nương đến đối phó với bọn mình?

Người áo đen từ từ xoay mình lại. Cặp mắt trong suốt chăm chú nhìn vào mặt Lý Hàn Thu một hồi rồi đột nhiên cất tiếng gọi:

__ Lý Hàn Thu!

Lý Hàn Thu chấn động tâm thần, song chàng cố trấn tĩnh, lẳng lặng không trả lời.

Người áo đen chuyển động cặp mắt nhưng vẫn nhìn chằm chặp vào mặt Tả Lương Bình và Lý Hàn Thụ Hiển nhiên thị muốn coi tướng mạo xem có ra được một chút manh mối gì không? Nhưng hai người vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Bỗng người áo đen tặc lưỡi tự nói để mình nghe:

__ Chà! Y dám gạt tạ Về ta phải thanh toán y mới được.

Mấy câu này thanh âm rất nhỏ nhẹ. Đúng là khẩu âm của thiếu nữ.

Lý Hàn Thu đột nhiên nhìn ánh mắt của người áo đen phát giác ra là người mà chàng đã quen biết. Chàng không nhịn được khẻ hỏi:

__ Ai đã gạt cô?

Người áo đen bỗng giương to cặp mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

__ Ngươi muốn biết ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cô nương thử nói nghe!

Người áo đen nói:

__ Được lắm! Ta cho ngươi hay Kẻ gặp ta đó tên gọi Lôi Phị Thị nói câu này khiến cho Lý Hàn Thu càng chấn động tâm thần.

Tả Lương Bình cũng không nhịn được nữa, ngồi bật dậy hỏi:

__ Lôi Phi ư?

Người áo đen tủm tỉm cười đáp:

__ Phải rồi! Chính Lôi Phi!

Lý Hàn Thu khẻ hỏi:

__ Cô nương đeo mặt nạ phải không?

Người áo đen hỏi lại:

__ Còn ngươi thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đồ thuốc dịch dung.

Người áo đen hỏi:

__ Có phải ngươi là Lý Hàn Thu không?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Cô nương là ai?

Người áo đen đáp:

__ Ngươi hãy xưng tên trước đi rồi ta hãy cho ngươi hay cũng chưa muộn.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

__ Phải rồi! Tại hạ chính là Lý Hàn Thu, còn cách xưng hô cô nương thế nào?

Người áo đen hỏi lại:

__ Ngươi quên ta rồi hay sao?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương có phải là Tần tiểu thư ở trong Phương gia đại viện không?

Người áo đen cười đáp:

__ Kêu bằng tiểu thư thì nịnh quá! Tiện tì là nha đầu Tần Nhị Lý Hàn Thu một mặt ngấm ngầm vận khí phòng bị, một mặt hỏi:

__ Đêm khuya cô nương đến đây...

Tần Nhi ngắt lời:

__ Dĩ nhiên là để kiếm công tử.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lôi huynh bảo cho cô biết nơi trú ngụ của bọn tại hạ hay sao?

Tần Nhi mĩm cười đáp:

__ Nếu y không bảo thì tiểu tì làm sao mà kiếm tới đây một cách dễ dàng thế được?

Lý Hàn Thu lại hỏi:

__ Lôi huynh hiện giờ ở đâu?

Tần Nhi đáp:

__ Ở trong Phương gia đại viện.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Y bị Phương Tú bắt ư?

__ Y vào để bổ sung một tên hộ viện. Các vị đóng kịch khéo quá, che được cả mắt Phương Tú.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nhưng chẳng thể nào giấu cô nương được.

Tần Nhi cười nói:

__ Nếu y không bảo cho biết thì tiểu tì khó mà phát giác ra được.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

__ Té ra là thế!

Tần Nhi nói:

__ Lôi Phi muốn truyền tin cho hai vị hay là y đã trà trộn vào Phương Gia Đại Viện. Từ đây y hành động khó bề tự do, e rằng không thể cùng hai vị thường thường gặp mặt được.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tả Lương Bình rồi hỏi:

__ Rồi sau sao nữa?

Tần Nhi đáp:

__ Y vội lắm chỉ dặn tiểu tì được đôi câu rồi lật đật đi ngay Về sau ra sao thì hai vị tự nghĩ lấy.

Lý Hàn Thu đột nhiên chắp tay xá dài:

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

__ Công tử làm chi vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ có một việc muốn ủy thác cho cô nương.

Tần Nhi hỏi:

__ Việc chỉ Công tử thử nói nghe!

Lý Hàn Thu đáp:

__ Y trà trộn vào Phương Gia Đại Viện thật khó nỗi an toàn. Bất cứ lúc nào cũng có thể bại lộ hành tung, Phương Tú lại là người thâm hiểm tất không buông tha y một cách dễ dàng. Cô nương ra vào tự do vạn nhất có điều chi bất trắc, mong rằng cô nương thông báo cho y hay Tần Nhi nói:

__ Tiểu tì hiểu rồi. Nếu tiểu tì biết thì nhất định báo cho y biết. Còn điều mình không hay thì cũng chẳng làm thế nào được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương là người thông tuệ khác thường, chỉ lưu tâm một chút thì có lý nào lại không hay biết?

Tả Lương Bình nói:

__ Còn một vị đi với cô nương...

Tần Nhi ngắt lời:

__ Không sao đâu! Y cũng là một người chị em rất thân tín.

Lý Hàn Thu khẻ thở dài nói:

__ Lần trước tại hạ điểm huyệt cô nương mà cô nương không để lòng oán hận nay lại còn đến đưa tin, tại hạ rất lấy làm cảm kích.

Tần Nhi cười mát nói:

__ Công tử bất tất phải khách sáo.

Thị ngừng lại một chút rồi hỏi:

__ Tiểu tì có điều muốn thỉnh giáo công tử.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Điều chi vậy?

Tần Nhi hỏi:

__ Quyên cô nương đó hiện giờ ở đâu?

Lý Hàn thu ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

__ Tại hạ không muốn lừa dối cô nương, nhưng không thể nói rõ được.

Tần Nhi hỏi:

__ Công tử cùng cô ta thân nhau lắm phải không?

Lý Hàn Thu cười đáp:

__ Quyên cô nương là người rất thông tuệ bất luận là ai cũng chẳng thể làm cho cô ta chịu ảnh hưởng.

Tần Nhi nói:

__ Nếu ngày sau công tử có gặp Quyên cô nương xin nói cho cô hay là phải gia tâm đề phòng. Phương Viện Chúa hận y thấu xương. Lão muốn bắt cho bằng được cô ta mới cam lòng.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ e rằng trong vòng một năm không có cách nào gặp Quyên cô nương được.

Tần Nhi nói:

__ Nếu vậy tiểu tì cũng đành chịu, bằng có cơ hội thì nhờ công tử chuyển lời cảnh cáo này cho cô hay Mình tuy hết lòng nhưng không thể nào làm cách nào hơn được.

Lý Hàn Thu nói:

__ Được rồi! Lúc tại hạ gặp được Quyên cô nương thế nào cũng chuyển lời của cô cho y hay Tần Nhi nói:

__ Thế là câu chuyện của bọn tiểu tì làm xong rồi, bây giờ xin cáo từ.

Lý Hàn Thu khẻ thở dài nói:

__ Đa tạ cô nương!

Tần Nhi trở gót vừa đi vừa nói:

__ Các vị ở đây hay lắm, vì nó là một khách sạn duy nhất không có tai mắt của Phương Viện Chúa.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi đã ra đến cửa liền dừng bước quay lại đáp:

__ Vì chủ nhân khách sạn này không muốn gây sự với ai. Đêm nay tiểu tì đến đây cũng là mạo hiểm lắm.

Lý Hàn Thu nổi tính hiếu kỳ, chàng không nhịn được hỏi:

__ Cô nương có thể lưu lại trong khoảnh khắc để nói cho bọn tại hạ biết câu chuyện về khách sạn này không?

Tần Nhi khẻ đáp:

__ Tân Thị khách sạn của hai anh em họ Tân. Họ là một đôi quái nhân. Võ công tinh thâm nhưng không qua lại với bạn hữu giang hồ, họ chỉ mong đừng ai khinh miệt họ. Trái lại họ cũng không làm khó dễ với ai. Hễ rời khỏi Tân Thị khách sạn ngoài ba thước rồi giết người là họ cũng không hỏi đến nữa. Song đối với những khách trọ trong nhà thì họ bảo vệ rất nghiêm mật, quyết không để ai khinh mạn khách hàng.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Họ dám đối đầu với Giang Nam Song Hiệp ư?

Tần Nhi đáp:

__ Cả hai anh em đều mang tuyệt kỷ trong người, nhưng chỉ trông vào khách sạn làm kế sinh nhai, an bần lạc đạo. Phương Tú biết họ không có dã tâm gì dĩ nhiên cũng nhường nhịn họ một chút.

Lý Hàn Thu nói:

__ Té ra là thế!

Tần Nhi nói:

__ Tiểu tì phải về thôi. Khi có việc gì sẽ lại tới đây tìm các vị.

Lý Hàn thu nói:

__ Bất cứ cô nương tới lúc nào bọn tại hạ cũng hoan nghênh.

Tần Nhi tung mình nhảy lên nóc nhà rồi chạy đi như bay Lý Hàn Thu trông bóng sau lưng Tần Nhi đi xa rồi mới khép cửa phòng lại hỏi:

__ Tả huynh! Lôi huynh đã trà trộn vào Phương Gia Đại Viện. Còn chúng ta hành động thế nào?

Tả Lương Bình hỏi lại:

__ Theo ý Lý huynh thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Bất luận chúng ta hành động gì cũng nên thông tri cho Lôi huynh biết trước mới được.

Tả Lương Bình nói:

__ Khách sạn này đã là nơi an toàn. Vậy chúng ta ở đây để chờ tin tức Lôi huynh. Gã ngừng lại rồi nói tiếp:

__ Có một điều mà tại hạ nghĩ mãi không ra.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Điều gì?

Tả Lương Bình đáp:

__ Đông chủ khách sạn này đã không cho người nào phạm tới một cách dễ dàng, vậy mà sao Tần cô nương lại ra vào tự do như vậy?

Lý Hàn Thu nói:

Chắc mấy cô chẳng có ác ý gì nên chủ nhân không muốn can thiệp.

Tả Lương Bình thở phào một cái rồi hỏi:

__ Lý huynh! Lý huynh có xác định người áo đen vừa rồi là Tần cô nương không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cứ nghe khẩu âm và cách đối thoại thì chắc là đúng rồi.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Lý huynh biết chắc đây là tin của Lôi huynh đưa ra chứ?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cái đó khó nói lắm. Tả huynh có thấy chỗ nào sơ hở khả nghi không?

Tả Lương Bình đáp:

__ Sơ hở thì không có, nhưng tiểu đệ thấy bọn họ hành động tự do thái quá nào ra vào giữa lúc canh khuya, nào nữ cải làm nam. Chẳng lẽ trong Phương Gia Đại Viện không có người quản cô hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tả huynh nói có lý. Chúng ta phải đề phòng mới được. Theo ý Tả huynh thì nên làm thế nào?

Tả Lương Bình nói:

__ Kể ra vừa rồi chúng ta nên lưu thị lại bảo y cởi bỏ khăn bịt mặt để xem có đúng Tần cô nương không. Nếu không phải thì chúng ta hoá trang làm hai cô đó vào Phương Gia Đại Viện tìm cách cứu Lôi huynh ra.

Chương 102 - Thành Kim Lăng Xảy Chuyện Động Trời

Lý Hàn Thu nói:

__ Kế ấy rất diệu.

Tả Lương Bình nhăn nhó cười nói:

__ Nhưng bây giờ đã muộn mất rồi.

Nữa đêm lặng lẽ trôi. Sáng hôm sau Tả Lương Bình cùng Lý Hàn Thu rời khỏi Tân Thị khách sạn. Hai người muốn đi dạo phố một vòng rồi đến nhà Hội Võ Quán để nghe tin tức.

Ngờ đâu vừa ra khỏi khách sạn đi chưa tới đầu đường đã bị bốn tên quân sĩ đeo đao cản lại.

Hai người đưa mắt nhìn ra thì thấy hai bên đường đều có quân sĩ đeo đao canh gác.

Hiển nhiên trong thành Kim Lăng đã xảy ra chuyện gì ghê gớm.

Tả Lương Bình khẻ nói:

__ Coi tình hình có điều khác lạ. Chúng ta quay về khách sạn quách.

Lý Hàn Thu trở gót vừa đi được hai bước bỗng nghe có tiếng quát:

__ Đứng lại!

Hai người quay đầu nhìn lại thì thấy hai tên quân cầm đao hối hả chạy tới hỏi:

__ Hai vị có phải là người ở đây không?

Tả Lương Bình lắc đầu đáp:

__ Lão hán trú ở ngoài thành vào đây kiếm một người bạn.

Tên quân ngó hai người một cái rồi nói:

__ Phiền hai vị hãy lên Đốc Phủ với bọn tại hạ.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Bọn lão hán không làm điều gian tà thì quân gia đưa lên Đốc phủ làm chỉ Tên quân sĩ lắc đầu đáp:

__ Hai vị cứ lên Đốc phủ sẽ rõ.

Tả Lương Bình cùng Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn nhau ra chiều khó nghĩ.

Lý Hàn Thu khẻ hỏi:

__ Chúng ta có đi hay không?

Tả Lương Bình đáp:

__ Cứ đi xem sao.

Lý Hàn Thu gật đầu, rồi để cho hai tên quân sĩ đưa lên Đốc Phủ.

Ngoài cửa Đốc phủ quân binh canh gác rất nghiêm mật. Trong cổng phủ chỗ không trường đã bắt về đến mấy trăm người.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang phát giác ra trong đám bị bắt có một nhà sư mặc áo xám và hai đạo nhân.

Nhà sư áo xám ngồi xếp bằng nhắm mắt, không để ý gì đến tình trạng náo loạn trước mặt.

Ngoài nhà sư và hai đạo nhân còn có một lão già trạc ngoại 50, mặt đỏ tía, mày rậm mắt hổ, khoác một tấm áo choàng màu đen. Hai đại hán võ phục đứng canh hai bên.

Tả Lương Bình khẻ nói:

__ Lý huynh! Nhà sư và hai đạo sĩ kia dường như là đệ tử phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương.

Lý Hàn Thu nói:

__ Coi bộ họ trấn tĩnh như vậy chắc là những nhân vật mình mang tuyệt kỷ.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Chắc Lý huynh nhận ra người mặt tía khoác áo choàng đen kiả Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Tiểu đệ không biết.

Tả Lương Bình dường như không tin quay lại ngó Lý Hàn Thụ Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

__ Chẳng giấu gì Tả huynh. Tiểu đệ bôn tẩu giang hồ chưa được bao lâu nên biết rất ít nhân vật võ lâm.

Tả Lương Bình ồ lên một tiếng rồi nói:

__ Người mặt tía đó là Thôi Trọng Sơn tức Thôi Nhị Gia là một tay rất có danh vọng tại vùng Sơn Đông. Không ngờ y cũng bị người ta bắt tới đây.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Người đó thế nào?

Tả Lương Bình đáp:

__ Tiểu đệ hồi còn ở nhà đã được gặp mặt một lần nhưng chửa thâm giao nên y là người thế nào tiểu đệ cũng không biết rõ. Cứ bề ngoài mà xét thì y tính tình rộng rãi thích kết bạn bè, danh vọng rất cao. Những nhân vật như vậy mà sao cũng bị bắt vào đây?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tả huynh muốn nói là y cam tâm để người ta bắt và rất lấy làm kỳ phải không?

Tả Lương Bình đáp:

__ Đúng thế! Lý huynh có trông thấy những người tùy tùng của y không? Nếu mà bọn chúng ra tay thì đám quân binh tất phải chạy hết, nhưng bọn họ lại cam chịu khuất phục như vậy.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cái đó đủ chứng minh một điều.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Thôi Trọng Sơn là một lương dân an phận, tuân giữ phép nước.

Tả Lương Bình nói:

__ Nếu bọn họ không mưu đồ chuyện gì thì đúng là một lương dân tuân giữ phép nước.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Y còn có tác dụng khác ư?

Tả Lương Bình đáp:

__ Hiện giờ khó nói lắm! Chúng ta chờ coi biến diễn hoặc giả có tìm ra được chút manh mối nào chăng?

Lúc này bỗng thấy mấy tên quân sĩ khiêng ra bốn chiếc bàn nhỏ. Lát sau lại thấy hai cửa Đo6 c phủ mở rộng, rồi bốn nhân vật ăn mặc như kiểu sư gia ngồi xuống bốn chỗ có kê bàn.

Mấy tên quân sĩ dẫn người và đến trước bốn vị sư gia để thẩm vấn.

Bốn vị sư gia động tác rất mau lẹ. Đáng tha là tha, đáng giữ là giữ. Chẳng bao lâu đã xử trí xong hơn 100 người.

Tả Lương Bình nói:

__ Lý huynh! Chúng ta phải cẩn thận một chút. Đừng nói tên họ thực ra.

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời thì đã có hai tên quân sĩ đi tới gọi tên.

Mấy vị sư gia vào trạc 40 rất tinh vi, y ngửng đầu lên trông hai người rồi nói:

__ Ta hỏi điều gì thì nói điều đó chớ không nên nhiều lời.

Y vẫy Lý Hàn Thu lại nói:

__ Ngươi lại đây!

Lý Hàn Thu đi đến trước án thì dừng lại.

Vị sư gia này nhìn kỹ Lý Hàn Thu một lần nữa rồi hỏi:

__ Ngươi có phải người ở Kim Lăng không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Không phải!

Sư gia hỏi:

__ Có bạn bè thân thích gì ở Kim Lăng không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Không có!

Sư gia lại hỏi:

__ Ngươi đã không có thân bằng cố hữu thì tới đây làm chỉ Lý Hàn Thu đáp:

__ Tiểu nhân làm nghề bán thuốc để sinh sống.

Sư gia lắc đầu hỏi:

__ Ta nghe nói những người chạy dược liệu đều biết võ công đi như lướt sóng một ngày được mấy trăm dặm, có đúng thế không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Biết chút quyền cước thì có, còn bảo đi như lướt sóng thì không có đâu.

Vị sư gia kia cầm bút son lên hỏi:

__ Cao tính đại danh là gì?

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ rồi đáp:

__ Tiểu nhân là Lý Nhị Hổ.

Vị sư gia viết rất lẹ tên Lý Nhị Hổ rồi lại khuyên bút son vào chữ Lý. Y ra lệnh:

__ Đưa vào trong kia!

Hai tên quân sĩ đi tới nói:

__ Lý Nhị Ca! Mời nhị ca vào ngồi phía sau rồi bọn tại hạ dọn rượu nhắm để nhị ca giải lao.

Giọng nói rất lịch sự, vẻ mặt lại vui tươi. Dù muốn trở mặt cũng không bề mở miệng.

Lý Hàn Thu không sao được đưa mắt ngó Tả Lương Bình một cái rồi theo hai tên quân sĩ đi vào tầng cửa thứ hai.

Phía trong tầng cửa thứ hai hình thế lại biến đổi. Hai bên phòng xá liên tiếp. Một lối đi lát gạch

đỏ thông vào bên trong.

Tên quân sĩ kia đưa Lý Hàn Thu vào tới một toà sương phòng. Trong phòng này một lão già nét mặt đầy vẻ sầu khổ mặc áo trường bào đang đi đi lại lại.

Lão già thấy tên quân dẫn Lý Hàn Thu vào liền dừng bước lại ngó chàng ngập ngừng hỏi:

__ Ngươi...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

__ Tại hạ bán dược liệu.

Lão già vuốt chòm râu dê cất tiếng mắng:

__ Ta bảo các ngươi đi mời những vị đại sư phụ ở những tiêu cục thì ngươi lại dẫn tên bán dược liệu vào đây làm chỉ Tên quân đứng mé tả khom lưng đáp:

__ Trình đại gia! Đây là ý của Trương sư gia. Chắc người bán dược liệu này am hiểu võ công.

Lão già hừ một tiếng rồi nói:

__ Các ngươi hãy lui ra!

Hai tên quân sĩ dạ một tiếng rồi nghiêng mình trở gót.

Lão già ngắm nghía Lý Hàn Thu rồi hỏi:

__ Ngươi hiểu võ công ư?

Lý Hàn thu tuy chưa hiểu vụ này ra sao, nhưng chàng nhận thấy dường như người biết võ công đều được hoan nghênh, liền đáp:

__ Tại hạ có biết.

Lão già lại ngó Lý Hàn Thu lần nữa rồi lại hỏi:

__ Võ công ngươi giỏi hay kém?

Lý Hàn Thu nghe lão hỏi ra chiều ngớ ngẩn tựa hồ như người không biết võ công, chàng không nhịn được tủm tỉm cười đáp:

__ Các hạ muốn nói về phương diện võ công nào?

Lão già lấy làm kỳ hỏi lại:

__ Sao? Võ công cũng có nhiều loại ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Phải rồi! Nhiều loại lắm.

Lão già trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Đi lại trên cao, trèo tường vượt nóc ngươi có hiểu không?

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời thì một tên mũ nỉ áo xanh lật đật chạy vào. Người này lật mũ ra ngó Lý Hàn Thu một cái rồi ngập ngừng:

__ Thưa đại gia! Vị này là...

Lão già đáp:

__ Y là một tên bán dược liệu. Các ngươi nói chuyện với nhau đi để ta ra gặp Đốc phủ đại nhân.

Rồi lão lật đật đi ra ngoài. Ra tới cửa lão quay lại nói:

__ Thụy Sơn! Có tin gì báo cho ta biết ngay Người áo xanh gật đầu đáp:

__ Xin đại gia cứ an tâm. Thụy Sơn xin hết sức.

Lý Hàn Thu ngó người áo xanh thấy cặp mắt hắn hàn quang lấp loáng. Hai huyệt thái dương nhô lên một chút. Hiển nhiên hắn có võ công. Tuổi hắn vào cỡ 36, 37, hắn đầy vẽ tinh lanh mẫn cán.

Người áo xanh ngồi xuống hỏi:

__ Tiểu đệ là Hầu Thụy Sơn. Quý tính đại danh ông bạn là gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ là Lý Nhị Hổ.

Hầu Thụy Sơn cười hỏi:

__ Lý huynh bán dược liệu gì? Trọ ở khách sạn nào?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ bán dược liệu sản xuất ở đất Xuyên, bán hết hàng rồi, tạm trú ở Tân Thị khách sạn.

Hầu Thụy Sơn hỏi:

__ Chỗ đó tốt lắm. Ông bạn bán dược liệu cho tiệm nào?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Điều đó có quan trọng không?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Tiểu đệ muốn hỏi chơi thôi. Chẳng lẽ Lý huynh không tiện nói chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Không phải thế! Nhưng tiểu đệ không bán dược liệu ở thành Kim Lăng này.

Hầu Thụy Sơn vẻ mặt âm trầm nói:

__ Lý huynh! Ở thành Kim Lăng vừa xảy chuyện rất phiền phức. Tiểu đệ không bỏ qua được, vì

nó làm liên lụy đến tiểu đệ rất nhiều có khi phải nhà tan người chết mà còn rắc rối cả đến Đốc phủ đại nhân nữa.

Lý Hàn Thu động tâm. Chàng đã đoán được vài phần, nhưng lờ đi như không biết gì liền hỏi:

__ Tiểu đệ không hiểu về luật nhà quan và không biết có chỗ nào đắc tội với Hầu gia, mong Hầu gia cho hay Hầu Thụy Sơn đột nhiên nhảy xổ lại phóng chỉ điểm vào huyệt trì trước ngực Lý Hàn Thụ Lý Hàn Thu được Du Bạch Phong chỉ điểm, công lực càng cao thâm hơn. Chàng đưa tay phải xoay năm ngón chụp rất mau và rất chuẩn xác vào uyển mạch Hầu Thụy Sơn.

Hầu Thụy Sơn sửng sốt nói:

__ Các hạ là chân nhân không lộ bản tướng. Nay Hầu mỗ mới gặp tay cao thủ đệ nhất.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Các hạ định làm gì?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Hầu mỗ muốn thử võ công của các hạ mà thôi.

Lý Hàn Thu mỉm cười hỏi:

__ Nếu bản lãnh của tại hạ mà không đón tiếp được chiêu đó của các hạ thì chắc phải chết về tay các hạ rồi còn gì?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Cái đó các hạ bất tất phải quan tâm. Nếu các hạ thật tình không đón được chiêu này thì tại hạ cũng chỉ điểm tới mà thôi, quyết không gia hại các hạ đâu.

Lý Hàn Thu nói:

__ Kẻ làm dân không được đấu với quan. Tại hạ không tin thì cũng phải tin.

Rồi từ từ buông uyển mạch Hầu Thụy Sơn ra.

Hầu Thụy Sơn cử động cánh tay rồi ngó Lý Hàn Thu lẩm bẩm như nói để một mình nghe:

__ Trông không ra! Trông không ra cái gì cả!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Trông cái gì?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Coi các hạ thì chẳng thấy chỗ nào lộ ra bản lãnh cao thâm như vậy.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Chẳng lẽ võ công của con người đều lộ ra cả ngoài mặt nữa hay sao?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Dù sao chăng nữa tiểu đệ đã coi lầm người.

Nguyên Lý Hàn Thu đã hóa trang rất khéo, che lấp hết những chỗ tinh anh đi, thật khiến cho người ta không thể nào nhận ra được bản lãnh của chàng.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Các hạ đã nói hết chưa?

Hầu Thụy Sơn sửng sốt:

__ Sao? Các hạ muốn đi ư?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Tại sao không đi được? Tiểu đệ không tin trong Đốc phủ lại ỷ vào mấy tên đầu mục mà ngăn cản được tại hạ.

Hầu Thụy Sơn chắp tay xá dài.

Lý Hàn Thu lẫn tránh không nhận hỏi:

__ Vì lẽ gì các hạ đột nhiên giở trò khách sáo?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Tiểu đệ yêu cầu Lý huynh một việc.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Việc gì?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Yêu cầu Lý huynh giúp cho tiểu đệ một việc khó khăn.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nhưng việc đó là việc gì? Các hạ có nói rõ thì tại hạ mới tính toán được.

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Việc này rất trọng đại. Lý huynh mà không ưng thuận thì tiểu đệ không thể nói được.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Nếu Lý huynh muốn đường công danh thì khi làm xong việc này tiểu đệ sẽ làm cho bằng được Lý huynh có mũ thất phẩm đội trên đầu. Bằng Lý huynh không thích làm quan thì lúc chia tay bất luận Lý huynh muốn điều chi mà tiểu đệ làm được là ưng chịu liền.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nghe lời các hạ thì dường như là một việc rất nghiêm trọng.

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Chẳng giấu gì Lý huynh! Tiểu đệ là người đứng đầu ban tuần kiểm trong đốc phủ. Nếu Lý huynh chưa tin được tiểu đệ thì chúng ta ra yết kiến Đốc phủ đại nhân.

Lý Hàn Thu nói:

__ Bất tất phải thế! Nhưng tiểu đệ cầu biết là việc gì trước?

Hầu Thụy Sơn trầm ngâm một lát rồi khẻ nói:

__ Khâm Sai đại nhân đến Kim Lăng rồi bị trói bắt đem đi. Vụ mà đến tai Hoàng Thượng thì không khéo bao nhiêu đại tiểu quan viên ở Giang Nam đều bị mất đầu hay ít ra là bị cách chức đưa về hình bộ thẩm cứu.

Lý Hàn Thu nói:

__ Té ra là thế!

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Vụ này chưa có đồn đại ra ngoài.

Lý Hàn Thu nói:

__ Chúng ta đều là hạng bách tinh khi nào dám lớn mật để rước lấy tai vạ vào mình. Dù các hạ không dặn, tại hạ cũng bưng kín miệng binh.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

__ Hầu huynh đã có manh mối gì chưa?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Kể ra cũng có chút manh mối nhưng chưa đủ chứng cớ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hầu huynh nói là ai vậy?

Hầu Thụy Sơn ngập ngừng:

__ Cái đó... Cái đó...

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

__ Dường như Hầu huynh có chỗ khó nói phải không?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Đúng thế! Tiểu đệ hoài nghi một người danh vọng khắp cõi Giang Nam. Vì thế mà không đủ chứng cớ xác thực là không dám nói ra.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hầu huynh bảo người đó danh vọng khắp miệt Giang Nam ư?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Phải rồi!

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

__ Xem chừng gã này sợ sệt không dám nói ra. Chi bằng ta nói huych toẹt ra là xong.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi thủng thẳng hỏi:

__ Có phải Hầu huynh muốn nói Phương Tú ở Phương Gia Đại Viện không?

Hầu Thụy Sơn sửng sốt hỏi lại:

__ Các hạ có quen biết Phương Tú ư?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Phương Tú là hạng người nào mà bảo tại hạ được giao du với ỷ Hầu Thụy Sơn nói:

__ Đúng thế! Đúng thế! Các hạ đã đoán trúng thì tại hạ cũng chẳng dối trá làm chi nữa.

Lý Hàn Thu sực nhớ tới Tả Lương Bình, chàng khẽ nói:

__ Tại hạ còn có một ông bạn tuy lớn tuổi hơn, nhưng về kinh nghiệm giang hồ tiểu đệ không thể nào bì kịp.

Hầu Thụy Sơn đứng dậy hỏi:

__ Sao Lý huynh không bảo sớm để tiểu đệ đắc tội với ỵ Ông bạn Lý huynh hiện giờ ở đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Hiện y đang chờ thẩm vấn ở ngoài kiạ Hầu Thụy Sơn lật đật đi ngaỵ Lát sau hắn dẫn Tả Lương Bình vào.

Lý Hàn Thu sợ Tả Lương Bình nói lộ hành tung, vội giới thiệu:

__ Vị này là Hầu đại nhân hiện làm trưởng ban tuần bộ trong Đốc phủ ở Kim Lăng.

Tả Lương Bình chắp tay nói:

__ Xin tham kiến Hầu đại nhân.

Hầu Thụy Sơn vội gạt đi:

__ Hai vị đừng kêu tiểu đệ như vậy. Chén cơm của Hầu mỗ mà giữ được là nhờ các bạn hữu giang hồ có lòng ái đời. Hỡi ơi! Lý huynh! Cứu người như chửa lửa. Huống chi người này không thể để tổn thương đến một sợi tóc. Vậy Lý huynh nói rõ cho ông bạn hay đi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Hầu đại nhân có cho tiểu đệ hay là một vị quan lớn bị trói bắt đi. Y hoài nghi đó là hành động của Phương Tú, muốn nhờ chúng ta giúp việc.

Hầu Thụy Sơn nhắc lại:

__ Đây không phải là một mệnh lệnh mà chỉ xin hai vị trợ lực trong lúc hoang mang.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

__ Không ngờ thằng cha ngớ ngẩn này mà lại tâm cơ đến thế. Hắn chỉ nói là một vị quan lớn chứ không nhắc tới Khâm Sai đại thần.

Tả Lương Bình làm bộ ngẫm nghĩ vuốt râu nói:

__ Hầu đại nhân hoài nghi Phương Tú thì hẳn đã tìm được chứng cớ.

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Dĩ nhiên tiểu đệ không dám nói vu vơ. Ở trong thành Kim Lăng này tai mắt của Phương Tú nhiều gấp mười quan nhạ Vậy thì từ cơn gió lay động ngọn cỏ ở trong thành Kim Lăng người khác không biết, song quyết không qua mắt Phương Tú được.

Tả Lương Bình nói:

__ Chứng cớ này không lấy chi làm xác đáng.

Lý Hàn Thu đỡ lời:

__ Ý Hầu đại nhân muốn nói là Phương Tú tất biết vụ này. Nếu y không hành động thì chẳng thể nào xảy ra được.

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Chẳng giấu gì hai vị Phương Tú võ công rất cao cường. Ngày thường tiểu đệ đối với lão cũng phải nhúng nhường. Lão cũng có tính tự ái, không muốn xung đột với Quan Nhạ Vì vậy mà tiểu đệ mắt lấp tai ngơ để lão muốn làm gì thì làm.

Lý Hàn Thu thấy hắn sợ Phương Tú quá đỗi, bất giác tủm tỉm cười hỏi:

__ Hầu đại nhân! Có phải thực lực của Phương Tú ở thành Kim Lăng rất lớn không?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Đúng thế! Nếu Phương Tú mà định hất chân thì cả Đốc phủ cũng dao động.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tiểu đệ coi chừng vụ án này khó làm xong được.

Hầu Thụy Sơn hỏi:

__ Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Thực lực của Phương Tú ghê gớm như vậy. Lão đã dám bắt trói quan đại thần thì Hầu gia khi nào dám gây sự với hắn, còn nói chi đến chuyện điều tra?

Chương 103 - Quần Hùng Nghĩ Kế Cứu Khâm Sai

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Tình thế lần này rất đặc biệt. Đừng nói tiểu đệ không làm gì được mà cả đến Đốc phủ đại nhân cũng gánh không nổi trách nhiệm. Lão Phương Tú kia đã không muốn cho tiểu đệ sống còn thì tiểu đệ cũng chẳng nể mặt hắn nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hầu huynh nói vậy là ý định thế nào?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Tiểu đệ muốn nói là Phương Tú đã không nể mặt tiểu đệ thì tiểu đệ cũng chẳng để yên hắn. Dù sao Phương Gia Đại Viện cũng chỉ bằng một viên đạn dễ gì chống được quan binh?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Phải chăng Hầu đại nhân muốn điều động quan binh đến tiêu trừ Phương Gia Đại Viện?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Tiểu đệ không muốn vậy. Công việc trên chốn giang hồ thì phải theo quy củ của giang hồ mà hành động.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Nhưng hiện giờ Hầu đại nhân chưa tìm ra chứng cớ để chứng minh đó là hành động của Phương Tú thì làm thế nào?

Hầu Thụy sơn nói:

__ Phương Tú đã võ công cao cường lại rất nhiều thuộc hạ. Muốn tìm ra chứng cớ thực tại, e rằng không phải chuyện dễ.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Hầu đại nhân không đủ chứng cớ thì khi nào Phương Tú lại chịu thừa nhận?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Đó là một điều mà tiểu đệ muốn trông vào sự giúp đỡ của các vị.

Hắn đảo mắt nhìn Lý Hàn thu nói tiếp:

__ Vừa rồi tiểu đệ đã lãnh giáo võ công của Lý huynh đây nhận thấy cao minh vô cùng. Tả huynh đã là bạn đồng hành với Lý huynh thì dĩ nhiên cũng không phải tầm thường.

Hắn nói đoạn chắp tay xá dài.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hầu đại nhân muốn bọn tại hạ giúp việc bằng cách nào?

Hầu Thụy Sơn khẻ đáp:

__ Hai vị không phải là người trong nhà, lại ít khi lộ diện ở Kim Lăng thì Phương Tú tuy nhiều tai mắt cũng không nhận biết hai vị. Hai vị chỉ cần...

Đột nhiên hắn hạ thấp giọng xuống chỉ vừa đủ cho Lý Hàn Thu và Tả Lương Bình nghe thấy:

Lý Hàn Thu nghe xong gật đầu cười đáp:

__ Được rồi! Bọn tại hạ xin tận lực.

Giữa lúc ấy bỗng một tên quân vào bẩm:

__ Đại nhân mời trưởng ban ra đại sảnh nói chuyện.

Hầu Thụy Sơn đứng dậy nói:

__ Hai vị hãy ngồi chơi một chút. Tại hạ ra rồi trở lại ngay. Dứt lời, Hầu Thụy Sơn theo tên quân sĩ đi ra.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Hầu Thụy Sơn hấp tấp chạy vào.

Tả Lương Bình thấy vẻ mặt hắn hốt hoảng thì biết ngay là y đã bị quan trên khiển trách, liền bụng bảo dạ:

__ Trưởng ban tuần bộ trong đốc phủ ngày thường oai vệ như thế mà lúc gặp việc đã hoảng hốt chẳng khác kiến bò trong nồi rang.

Bụng y nghĩ vậy, nhưng miệng lại nói:

__ Hầu đại nhân!...

Hầu Thụy Sơn "ủa" lên một tiếng ngắt lời.

__ Xin hai vị tận lực chọ Tiểu đệ cảm kích vô cùng!

Tả Lương Bình mỉm cười nói:

__ Bọn tại hạ đã chịu nhận lời Hầu đại nhân dĩ nhiên phải ra sức. Nhưng bọn tại hạ chỉ có ba người e rằng lực lượng quá bạc nhược.

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Tiểu đệ đã sai người đi mời mấy tay trợ thủ nhưng chưa về tới.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Hiện giờ trong đốc phủ đã có mấy tay cao thủ. Sao Hầu đại nhân không mời họ giúp cho một tay?

Hầu Thụy Sơn hỏi ngay:

__ Ai vậy? Hiện giờ họ ở đâu?

Tả Lương Bình đáp:

__ Thôi Nhị Gia tức Thôi Trọng Sơn ở Sơn Đông là một nhân vật lừng danh mà Hầu đại nhân không biết ư?

Hầu Thụy Sơn hỏi lại:

__ Thôi Trọng Sơn, Thôi Nhị Gia hiện ở chỗ nào?

Tả Lương Bình đáp:

__ Y cũng như bọn tại hạ bị quan binh bắt tới, nhưng chưa được sư gia thẩm vấn.

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Vậy tiểu đệ ra mời y vào đây.

Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

__ Hầu đại nhân! Theo chỗ tại hạ biết thì ngoài Thôi Nhị Gia còn mấy vị cao nhân thuộc phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương cũng bị quan binh bắt tới đây. Hầu đại nhân nên trọng đãi họ.

Tả Lương Bình nói tiếp:

__ Tại hạ còn biết những tay cao thủ nổi danh trong võ lâm phần lớn không muốn chống đối quan binh nên để bắt vào với mọi người.

Hầu Thụy Sơn trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Có điều tại hạ rất lấy làm kỳ.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Điều chỉ Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Những cao nhân vào bậc Thôi Trọng Sơn, Thôi Nhị Gia sao lại chịu để quan binh bắt?

Tả Lương Bình đáp:

__ Tại hạ đã nói rồi, những người có tên tuổi thì bất luận võ công cao cường đến đâu đều không muốn chống đối quan binh. Tỷ như hai người tại hạ đây mà định phản kháng thì cả ngàn quan binh cũng khó lòng mà bắt được.

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Tả huynh nói phải lắm. Mời hai vị hãy vào nhà sau dùng trà. Tiểu đệ đi đón Thôi nhị gia rồi chúng ta sẽ thương nghị kế hoạch.

Hắn cất cao giọng gọi:

__ Có ai đấy không?

Một đại hán áo xanh hấp tấp chạy vào hỏi:

__ Trưởng ban có điều chi sai khiến?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Ngươi dẫn hai vị quý khách đây vào hoa sảnh ngồi chơi và phải bày tiệc rượu cho cẩn thận.

Đại hán áo xanh dạ một tiếng rồi dẫn Tả Lương Bình và Lý Hàn Thi đi vào hoa sảnh ở viện sau.

Chỉ trong khoảnh khắc Hầu Thụy Sơn lại dẫn một vị hoà thượng mặc áo tăng bào màu xám cùng hai vị đạo sĩ trung niên đi vào hoa sảnh.

Hầu Thụy Sơn mời mấy người ngồi, đoạn nghiêng mình thi lễ nói:

__ Bọn quân sĩ không biết cao nhân võ lâm đưa cả các vị vào đốc phủ, như thế là khuất tất các vị. Tiểu đệ trước hết có lời tạ tội.

Bọn Lý Hàn Thu nghiêng mình đáp lễ.

Thôi Trọng Sơn cũng khẻ hắng giọng, nói:

__ Bọn quân sĩ chỉ biết làm việc công, Hầu huynh bất tất phải để tâm. Không hiểu Hầu huynh triệu tập bọn tại hạ tới đây có điều chi dạy bảo?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Tiểu đệ chuẩn bị một tiệc rượu trước là để tạ tội cùng các vị, hai là để xin đại sư, đạo gia cùng ba vị huynh đài giúp cho một tay trong lúc hoang mang.

Thôi Trọng Sơn đáp:

__ Công việc ở chốn quan nha, tiểu đệ chẳng hiểu chi hết. Hầu huynh có việc gì xin cứ nói ra tiểu đệ sẽ hết sức, quyết chẳng từ chối.

Hầu Thụy Sơn trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Vụ này tiểu đệ không dám lấy danh nghĩa là trưởng ban tuần bộ trong đốc phủ mà chỉ xin các vị vui lòng giúp đỡ.

Thôi Trọng Sơn hỏi:

__ Vậy càng hay! Nhưng là việc gì Hầu huynh hãy nói cho biết?

Hầu Thụy Sơn khẻ đáp:

__ Việc này trọng đại, nếu có chỗ sai lầm sẽ vạ lây đến ba đời tiểu đệ, nhưng đối với các bạn hữu võ lâm miệt Giang Nam thì lại có điều không ổn...

Thôi Trọng Sơn ngắt lời:

__ Theo lời Hầu huynh thì việc này nghiêm trọng phi thường!

Hầu Thụy Sơn thở dài nói:

__ Nguyên Khâm Sai đại nhân vâng lệnh tuần hành đến Kim Lăng bị bắt đem đi...

Thôi Trọng Sơn ngẩn người ra hỏi:

__ Có việc đó ư?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Đúng thế! Đại nhân cũng dòn thánh quyền nếu xảy chuyện bất trắc thì Đốc phủ đại nhân vạ lây cả họ. Bất đắc dĩ tiểu đệ phải mời các vị dúng tay vào giúp tiểu đệ trong cơn hoang mang này.

Thôi Trọng Sơn vẻ mặt trầm trọng đáp:

__ Người Giang Nam làm thế thì quá tệ thật! Sao họ dám lớn mật trói cả Khâm Sai đại nhân làm liên lụy đến toàn thể võ lâm. Hầu huynh đã tìm được chút manh mối gì chưa?

Đang lúc nói chuyện thì tiệc rượu đã bưng lên.

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Chúng ta vừa ăn uống vừa nói chuyện.

Nhà sư áo xám và hai đạo nhân từ lúc vào hoa sảnh, thủy chung chưa nói câu gì. Rượu thịt bày ra, ba người không đụng đũa.

Hầu Thụy Sơn nâng chung lên mời:

__ Thưa đại sư cùng đạo gia! Xin mời các vị một chung rượu lạt.

Nhà sư lạnh lùng nói:

__ Bần tăng đã thụ giới không uống rượu. Xin đa tạ mỹ ý của thí chủ.

Hầu Thụy Sơn lại hỏi:

__ Còn hai vị đạo giả Đạo nhân mé tả đáp:

__ Bần đạo mới ăn cơm chưa đói.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Ba nhà sư cùng đạo sĩ đã xa hồng trần, nên không sợ uy quyền quan nhạ Bỗng thấy Thôi Trọng Sơn nhìn Hòa Thượng chắp tay hỏi:

__ Đại sư tu ở chuà nào?

Nhà sư áo xám đáp:

__ Bần tăng tu lối hành cước. Chuà chiền khắp thiên hạ đều đã tạm trú.

Tả Lương Bình nghĩ thầm:

__ Nhà sư này là tay lão luyện, không chịu nói nơi xuất gia. Làm nên hoà thượng mà lại không nói đến chùa thì còn ai biết đâu mà kiếm?

Thôi Trọng Sơn hỏi:

__ Dường như đại hòa thượng có vẻ bất mãn?

Nhà sư áo xám đáp:

__ Lão tăng là người xuất gia đã bị quan binh làm cho nhọc mệt nửa đêm mà đến nay vẫn chưa chịu buông tha thì sao cho khỏi ngọn lửa vô hình bốc lên?

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Đại sư bất tất phải bực mình. Lát nữa tại hạ sẽ trách phạt bọn chúng để đại sư nguôi giận.

Nhà sư nói:

__ Bất tất phải thế! Vả quan binh rất nhiều mà hai tên giải lão tăng về đây, lão tăng cũng không nhớ mặt nữa.

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Đại sư là bậc cao nhân ngoài đời nên không muốn chấp trách với ai dù sao tại hạ cũng phải cảnh cáo bọn chúng.

Nhà sư áo xám vẻ mặt đang lạnh lùng nghe Hầu Thụy Sơn nói mấy câu liền tỏ ra hoà dịu nói:

__ Thí chủ quá khen mà thôi!

Hầu Thụy Sơn lại nói:

__ Mời đại sư cùng hai vị đại gia dùng cơm chay Tại hạ còn có một việc muốn thỉnh giáo.

Nhà Sư áo xám nói:

__ Lão tăng ít hiểu biết chuyện giang hồ, e rằng chẳng giúp được gì cho thí chủ.

Thôi Trọng Sơn khẻ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

__ Phải chăng đại sư xuất thân ở chùa Thiếu Lâm?

Nhà sư áo xám trầm ngâm một lát rồi đáp:

__ Đúng thế!

Thôi Trọng Sơn lại hỏi:

__ Xin đại sư cho biết pháp hiệu?

Nhà sư áo xám đáp:

__ Lão tăng pháp danh là Trí Thiền.

Thôi Trọng Sơn trỏ vào Hầu Thụy Sơn nói:

__ Hầu huynh đệ đây làm việc ở chốn công môn, nhưng đối với bạn hữu võ lâm chúng ta rất có thiện cảm.

Nhà sư áo xám nói:

__ Lão tăng đã nói là rất ít len lỏi vào chốn giang hồ...

Thôi Trọng Sơn cười mát ngắt lời:

__ Ý tại hạ muốn nói: Hầu huynh hiện đang gặp việc khó khăn muốn mượn lực lượng của đại sư giúp chọ Tri Thiền đại sư trầm ngâm một lát rồi hỏi:

__ Phải chăng để giúp Hầu thí chủ truy tra kẻ bắt Khâm Sai đại nhân?

Hầu Thụy Sơn vội đỡ lời:

__ Vụ này mời các vị tác chủ cho Hầu mỗ.

Trí Thiền đại sư lại hỏi:

__ Thế là cùng người động thủ hay sao?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Hầu mỗ hy vọng không đến nỗi thế.

Bây giờ Trí Thiền đại sư dường như hiểu rõ nội vụ, không hỏi gì nữa.

Thôi Trọng Sơn đảo mắt nhìn hai đạo nhân hỏi:

__ Hai vị đạo gia! Phải chăng hai vị là môn hạ phái Võ Đương?

Hai đạo nhân đưa mắt nhìn nhau gật đầu.

Hầu Thụy Sơn lại nói:

__ Hai vị đã bị quan binh quấy nhiễu. Tiểu đệ xin có lời tạ lỗi.

Rồi hắn đứng dậy chắp tay xá dài.

Đạo sĩ ngồi mé tả nghiêng mình nói:

__ Bọn bần đạo không dám nhận lễ của thí chủ. Lần này bần đạo tới Kim Lăng còn có việc gấp khác, nên tuy muốn giúp mà e rằng không được rảnh. Mong rằng Hầu thí chủ lượng thứ chọ Hầu Thụy Sơn trầm ngâm một lát rồi nói:

__ Nếu quả như vậy thì tại hạ không dám miễn cưỡng. Xin hai vị dùng cơm rượu rồi tại hạ sẽ đưa ra ngoài.

Hai người thì thầm một lúc rồi đứng dậy nói:

__ Nếu Hầu thí chủ tin được bọn bần đạo thì ngày mai vào lúc huỳnh hôn, bọn bần đạo nhất

định trở lại ra sức. Bây giờ xin cho đi trước.

Hầu Thụy Sơn nâng chung rượu lên nói:

__ Bây giờ tại hạ xin đa tạ trước một chung.

Hắn nói xong uống một hơi cạn chén.

Hai đạo nhân cũng bồi tiếp một chung rồi trở gót đi ra ngoài.

Hầu Thụy Sơn vội nói:

__ Tại hạ xin tiễn chân hai vị đạo giạ Hắn đứng dậy cất bước đi trước.

Tả Lương Bình đưa mắt nhìn ba người đi khỏi rồi khẻ đằng hắng một tiếng, nói:

__ Thôi huynh biết nhiều hiểu rộng có thấy manh mối gì không?

Thôi Trọng Sơn đáp:

__ Tại hạ nhận thấy chuyện này thật rắc rối. Hầu Thụy Sơn tuy trong lòng nóng nảy mà không rối loạn. Như vậy tỏ ra y đã có định kiến.

Tả Lương Bình ra chiều không hiểu hỏi lại:

__ Phải chăng Lôi huynh cho là Hầu trưởng ban đã biết chỗ Khâm Sai đại nhân rồi?

Thôi Trọng Sơn vuốt râu nói:

__ Tiểu đệ muốn nói y đã biết người nào hành động.

Tả Lương Bình nói:

__ Tại hạ chỉ mong không phải Giang Nam Song Hiệp.

Thôi Trọng Sơn nói:

__ Hỡi ôi! Thật là khó nói! Ở đất Kim Lăng này người khác ai còn dám gây nên việc tày đình như vậy?

Tả Lương Bình tự hỏi:

__ Không hiểu Thôi Trọng Sơn coi Giang Nam Song Hiệp là người thế nào?

Gã chau m ày nói tiếp:

__ Nếu quả là hành vi của Giang Nam Song Hiệp thì thật rắc rối lắm. Trong võ lâm hiện nay chẳng có mấy ai dám chống đối Giang Nam Song Hiệp.

Thôi Trọng Sơn nói:

__ Vụ này cần hỏi Hầu Thụy Sơn xem có thể tìm ra bằng chứng gì không. Nếu đã đủ bằng chứng thì Giang Nam Song Hiệp dù ghê gớm đến đâu cũng không dám ra mặt chống đối với quan binh.

Tả Lương Bình khẻ hỏi:

__ Nếu đi kiếm Giang Nam Song Hiệp chất vấn vụ này thì là gây thù với họ. Dĩ nhiên bọn họ không dám kiếm quan binh để gây chuyện nhưng đối với bọn ta e rằng họ không chịu bỏ quạ Thôi Trọng Sơn gật đầu đáp:

__ Phải rồi! Nếu chúng ta ra mặt thì nhất định gây thành cừu hận.

Hai người đang nghị luận đã thấy Hầu Thụy Sơn rảo bước đi vào.

Thôi Trọng Sơn hỏi:

__ Hầu đại nhân! Tiểu đệ trước nay vốn ưa nói thẳng. Vậy Hầu huynh bất tất phải giấu giếm. Vụ này Hầu huynh hoài nghi là hành động của ai?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Ở thành Kim Lăng này, ngoài bọn thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp thì còn ai dám gây chuyện tày đình?

Thôi Trọng Sơn hỏi:

__ Hầu huynh định đối phó thế nào?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Trước hết tiểu đệ hãy đến thương thuyết với họ nếu họ chịu giao người ra là hay nhất.

Thôi Trọng Sơn hỏi lại:

__ Hầu huynh không có chứng cớ thì khi tìm họ thương thuyết làm thế nào mà đòi người được?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Tiểu đệ sẽ có biện pháp. Vấn đề là ở chỗ nếu họ cự tuyệt thì khó lòng tránh khỏi chuyện động thủ.

Thôi Trọng Sơn nói:

__ Trong bọn thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp có rất nhiều cao thủ. Nếu chúng ta động thủ với họ là hành động bất trí.

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Tiểu đệ nghĩ rằng Giang Nam Song Hiệp không dám ra mặt chống đối với đốc phủ.

Thôi Trọng Sơn hỏi:

__ Vậy Hầu huynh kéo bọn tiểu đệ đi là có tác dụng gì?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Tiểu đệ muốn cho Giang Nam Song Hiệp hay rằng Hầu mỗ cũng có bạn tri kỷ đều là cao thủ võ lâm.

Thôi Trọng Sơn trầm ngâm một lát rồi hỏi:

__ Ngoài bốn người chúng ta đây, Hầu huynh có thỉnh ai nữa không?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Còn! Nhưng bọn họ tối nay mới tới nơi.

Thôi Trọng Sơn hỏi:

__ Hầu huynh định bao giờ đi gặp Phương Tú?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Tiểu đệ định ăn cơm xong là đi ngaỵ Thôi Trọng Sơn nói:

__ Bọn tại hạ bất tất phải đi theo.

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Được các vị cùng đi là hay hơn cả.

Thôi Trọng Sơn nói:

__ Hiện giờ chúng ta lèo tèo chỉ có mấy người. Nhất quyết bọn Giang Nam Song Hiệp chẳng coi vào đâu.

Hầu Thụy Sơn nhăn nhó cười nói:

__ Tiểu đệ không dám tin tưởng mấy người bọn ta thắng được Phương Tú. Có điều tiểu đệ biết rõ tư cách hắn, nhất quyết hắn không trở mặt động thủ đâu. Tuy hắn thế lớn sức mạnh nhưng chưa ngông cuồng đến độ chính thức chống cự quan binh.

Thôi Trọng Sơn quay lại nhìn Lý Hàn Thu và Tả Lương Bình hỏi:

__ Ý kiến của hai vị thế nào?

Tả Lương Bình đáp:

__ Trên chốn giang hồ trước hết phải nói đến đạo nghĩa. Chúng ta đã chịu lời giúp đỡ Hầu huynh trong bước gian nan này thì hãy đi một chuyến với y đến Phương Gia Đại Viện tưởng cũng không sao.

Thôi Trọng Sơn gật đầu đáp:

__ Tả huynh nói có lý.

Hắn lại đưa mắt nhìn Trí Thiền đại sư hỏi:

__ Theo ý đại sư thì sao?

Trí Thiền đại sư đáp:

__ Các vị đi cả thì bần tăng cũng đi.

Hầu Thụy Sơn xá dài nói:

__ Thịnh tình của các vị khiến cho tiểu đệ cảm kích vô cùng! Bây giờ tiểu đệ hãy phái người đến thông báo cho Phương Tú biết trước.

Thôi Trọng Sơn tuy trong lòng không thích, song không tiện nói ra.

Mọi người ăn hối hả cho xong bửa, Hầu Thụy Sơn đã chuẩn bị đủ ngựa cỡi để chờ. Mấy người nghỉ ngơi một lát rồi lên ngựa chạy thẳng đến Phương Gia Đại Viện.

Phương Tú đã được báo tin trước, thân hành ra cổng ngoài đón tiếp. Hắn tươi cười nói:

__ Hầu gia đã có lời đưa tin đến, đáng lý tại hạ phải đến Đốc phủ không dám nhọc lòng đại gia hạ cố.

Hầu Thụy Sơn tung mình xuống ngựa chắp tay nói:

__ Phương viện chúa dạy quá lời. Mấy năm nay tiểu đệ được bình yên ăn chén cơm cũng là nhờ của Phương gia ban chọ Trong lòng tiểu đệ cảm kích vô cùng.

Phương Tú nói:

__ Hầu gia khéo nói nặng tình!

Hắn cùng Hầu Thụy Sơn đối đáp ra chiều thân mật, không để mắt ngó đến bọn Thôi Trọng Sơn lần nào.

Lý Hàn Thu và Tả Lương Bình đã có dụng tâm dĩ nhiên chẳng để lòng. Nhưng Trí Thiền đại sư ít qua lại giang hồ thấy người không đủ lể số liền khó chịu. Nhất là Thôi Trọng Sơn tức giận ra mặt, lão hắng giọng một tiếng rồi nói:

__ Tiểu đệ là Thôi Trọng Sơn, may được gặp Phương viện chuá.

Phương Tú cười lạt đáp:

__ Té ra là Thôi nhị gia ở Sơn Đông. Tiểu đệ ngưỡng mộ oai danh từ lâu.

Hắn vừa nói vừa miễn cưỡng chắp tay chào.

Hầu Thụy Sơn trong lòng áy náy vội nói:

__ Tiểu đệ xin giới thiệu cùng Phương viện chúa...

Phương Tú mỉm cười gạt đi:

__ Hầu huynh bất tất phải giới thiệu. Những vị tại hạ đã gặp cả rồi, xong không nhớ ra được gặp ở đâu mà thôi.

Trí Thiền đại sư không hiểu những nỗi nguy hiểm trên chốn gian hồ, liền nói:

__ Bần tăng chưa được gặp Phương thí chủ, nhưng đã văn danh từ lâu.

Phương Tú cười mát nói:

__ Tại hạ quen biết quá nhiều người, thành ra có khi nhận lầm.

Chương 104 - Lý Hàn Thu Đặt Bày Kế Hoạch

Trí Thiền đại sư gật đầu cười nói:

__ Té ra là thế!

Phương Tú chuyển động mục quang ngó Trí Thiền một cái rồi hỏi:

__ Đại sư trú ở chùa nào?

Trí Thiền đại sư đáp:

__ Bần tăng tự chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn tới đây.

Oai danh chùa Thiếu Lâm rất lớn, Phương Tú không dám khinh mạn tủm tỉm cười nói:

__ Tại hạ trong lòng vẫn hâm mộ chùa Thiếu Lâm từ lâu, nhưng chưa có người tiến dẫn. Bửa nay may gặp đại sư, mong đại sư mai đây sẽ tiến dẫn cho tại hạ.

Trí Thiền đại sư đáp:

__ Phương thí chủ đã có ý như vậy, dĩ nhiên bần tăng phải ra sức.

Phương Tú nói:

__ Tại hạ xin cám ơn trước.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Tiểu đệ đã chuẩn bị trà thơm trong sảnh đường. Vậy chúng ta vào đó ngồi chơi.

Hầu Thụy Sơn chấp tay nói:

__ Phiền viện chúa dẫn đường.

Phương Tú cất bước đi trước dẫn mấy người vào khách sảnh.

Bốn ả nữ tỳ xinh đẹp bưng trà mời bốn vị xong rón rén đi ra.

Hầu Thụy Sơn bưng chén trà lên nhấp một ngụm rồi nói:

__ Tiểu đệ vì có việc mới dám tới đây quấy nhiễu.

Phương Tú đáp:

__ Hầu đại nhân có điều chi sai bảo? Phương Tú này mà làm được dĩ nhiên xin tuân lệnh.

Hầu Thụy sơn nói:

__ Hãy gác thành Kim Lăng ra một bên mà nói đến toàn thể giang hồ, đại danh của Phương huynh chẳng một ai là không biết…

Phương Tú mỉm cười ngắt lời:

__ Không dám! Tiểu đệ bất quá chỉ có chút hư danh mà thôi.

Hầu Thụy Sơn nghiêm sắc mặt nói:

__ Vụ Khâm Sai đại nhân mất tích ở Kim Lăng, tiểu đệ dò la ra thì người bị bắt trói đem đi. Người đó dám làm càn làm bậy ở đất Kim Lăng là coi thường Hầu mỗ không vào đâu đã đành, hiển nhiên họ coi thường cả Phương huynh nữa.

Phương Tú ra chiều kinh ngạc hỏi:

__ Có việc đó ư?

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Đúng thế! Việc này có liên quan đến tính mạng cả nhà tiểu đệ, lại liên lụy đến cả Đốc phủ đại nhân. Câu chuyện đó mà vỡ lỡ ra thì chẳng những cả nhà tiểu đệ khó lòng toàn mạng mà cả anh em đồng đạo võ lâm ở Kim Lăng cũng mất mặt. Vì vậy tiểu đệ đến xin Phương huynh đứng ra điều tra nội tình. Tiểu đệ chỉ mong cứu được Khâm Sai đại nhân chứ không muốn truy cứu cho ra hung thủ. Việc thuyết phục Khâm Sai đại nhân sẽ do Đốc phủ đại nhân đảm nhận không để ngài tâu lên Thánh Thượng. Thế là mọi sự êm rụ Phương Tú nói:

__ Hầu đại nhân nói phải đó. Ở đất Kim Lăng mà có kẻ làm càn làm bậy thì ra chúng coi Hầu đại nhân và tiểu đệ không vào đâu. Tiểu đệ không biết thì thôi, đã biết dĩ nhiên chẳng thể điềm nhiên tọa thị.

Hầu Thụy sơn không ngờ Phương Tú lại nhận lời một cách mau lẹ như vậy, trong lòng rất lấy làm kỳ, hắn tủm tỉm cười hỏi:

__ Phương huynh sẽ hành động cách nào?

Phương Tú đáp:

__ Tiểu đệ lập tức phái người đi điều tra thử xem mấy bửa nay có nhân vật lợi hại nào đến Kim Lăng rồi để tiểu đệ thân hành tiếp xúc với họ, nếu họ chịu giao Khâm Sai đại nhân ra là êm.

Hầu Thụy Sơn nói:

__ Tiểu đệ tin rằng tài năng và danh vọng của Phương huynh ở võ lâm sẽ tra ra vụ này chẳng khó khăn gì, nhưng không hiểu bao giờ sẽ có hồi âm?

Phương Tú đáp:

__ Cứu người như chửa lửa. Tiểu đệ lập tức mở cuộc điều trạ Trước giờ ngọ ngày mai tiểu đệ nhất định sẽ có báo cáo.

Hầu Thụy sơn nói:

__ Vậy trăm sự trông cậy ở nơi Phương huynh. Tiểu đệ xin cáo từ.

Phương Tú đứng dậy nói:

__ Tiểu đệ cũng phải hành động gấp. Xin miễn cho khỏi phải tiễn chân Hầu huynh về phủ.

Hầu Thụy Sơn đáp:

__ Tiểu đệ không dám.

Đoạn chấp tay thi lễ rồi trở gót đi ra.

Thôi Trọng sơn, Tri Thiền đại sư, Tả Lương Bình đi theo, Lý Hàn Thu đi sau rốt.

Phương Tú đưa chân mấy người đến cửa nhà khách sảnh nói:

__ Các vị thủng thẳng mà đi!

Hầu Thụy sơn đáp:

__ Bọn tại hạ không dám!

Rồi hắn cất bước tiến về phía trước.

Ra đến cổng đã có gia nhân dắt ngựa đứng chờ sẵn tại đó.

Mấy người đón lấy dây cương nhảy lên lưng ngựa cho chạy về thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu đi sau rốt khi tới một khu rừng nhỏ đột nhiên chàng dựt cương dừng ngựa gọi:

__ Hầu đại nhân!

Hầu Thụy Sơn quay đầu ngựa lại hỏi:

__ Chuyện gì vậy?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hầu đại nhân có tin là Phương Tú sẽ đưa tin tức cho mình không?

Hầu Thụy Sơn ngơ ngẫn một chút rồi đáp:

__ Đã có mấy vị chứng kiến, chẳng lẽ hắn còn chối cãi được ư?

Lý Hàn Thu cười mát hỏi:

__ Nếu ngày mai Phương Tú bảo cho Hầu đại nhân là y đã hỏi mấy vị bạn hữu giang hồ mà không tìm ra manh mối vụ này thì làm thế nào?

Hầy Thịy Sơn ngập ngừng đáp:

__ Cái đó... Cái đó tại hạ bắt buộc phải dùng độc thủ giữ ha* n lại trong đốc phủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hầu đại nhân đã biết đâu là chính Phương Tú dẫn thân tới?

Hầu Thụy Sơn đáp:

Nếu ha* n không thân hành tới nơi thì tại hạ đành sai người mời hắn đến đốc phủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nhưng mình không có bằng cớ thì đại nhân làm gì được hắn?

Hầu Thụy Sơn hỏi lại:

__ Lý huynh có cao kiến gì không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Theo ý tại hạ thì chúng phải phòng bị.

Hầu Thụy Sơn lại hỏi:

__ Phòng bị bằng cách nào?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi cười hỏi:

__ Có phải Hầu đại nhân đã đặt mai phục trong khu rừng nhỏ này không?

Hầu Thụy Sơn biến sắc đáp:

__ Đúng thế! Tai mắt Lý huynh thật là linh mẫn.

Nguyên Hầu Thụy Sơn có đặt trạm canh ngầm để tiếp đón quan binh, nhưng hành động rất bí mật, không ngờ Lý Hàn Thu lại nói huych toẹt ra nên trong lòng y vừa kinh hãi vừa khâm phục, nghĩ thầm:

__ Thằng cha này mặt mũi tầm thường không ngờ y lại là tay cao thủ tài nghệ siêu quần.

Lý Hàn Thu dằng hắng một tiếng rồi nói:

__ Xin kêu bọn họ ra để thay đổi mấy người trong bọn ta vào đấy.

Lúc này Hầu Thụy Sơn đã đem lòng rất kính phục Lý Hàn Thụ Hắn dạ một tiếng rồi kêu mấy người ẩn trong rừng cây đi ra.

__ Phương Tú bố trí trạm ngầm rất nhiều, hành tung của chúng ta đã lọt vào vòng giám thị của hắn. Hầu đại nhân, Thôi huynh và Trí Thiền đại sư xin đi theo hai vị ở trạm gác này về đốc phủ trước, để bọn tại hạ ở lại trong rừng.

Hầu Thụy Sơn hỏi:

__ Hai vị không về đốc phủ ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Bọn tại hạ ở đây đặng ngấm ngầm điều tra những diễm biến trong Phương Gia Đại Viện. Hầu đại nhân có cao hứng thì đến canh hai đêm nay xin cải trang tới đây để gặp nhau. Có điều cần phải hành động cực kỳ thận mật mới được. Tại hạ đoán rằng Phương Tú đã bố trí tai mắt chung quanh Đốc phủ rồi đó. Nếu đại nhân hành động để bọn họ phát giác thì cuộc an bài của tại hạ chẳng những không được việc gì cho mình mà còn bị đối phương lợi dụng.

Hầu Thụy Sơn gật đầu nói:

__ Vậy tại hạ đến đây từ trước canh một là xong.

Lý Hàn Thu cười mát nói:

__ Nếu cần thì Hầu đại nhân lưu lại Đốc phủ, bất tất miễn cưỡng đến đây làm gì. Sáng sớm mai tại hạ sẽ vào Đốc phủ để báo các công cuộc điều trạ Thôi Trọng Sơn đột nhiên xen vào:

__ Tại hạ có thể Ở lại đây không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nếu Thôi huynh ở lại đây thì bọn tại hạ rất hoan nghênh. Nhưng tại hạ đoán rằng Giang Nam Song Hiệp tất đã bố trí tai mắt ở trong thành Kim Lăng, nếu chung ta ở cả lại đây e ra9‘ng sẽ khiến cho Phương Tú sinh lòng ngo8‘ vực. Vậy Thôi huynh muốn tới đây thì xin hãy bề Đốc phủ đi rồi canh hai hãy tới. Một người trong hai tại hạ chờ ở đây. Các vị đến đúng thời khắc thì chúng ta có thể tụ hội với nhau được.

Thôi Trọng Sơn nói:

__ Lời Lý huynh rất có lý, Hầu đại nhân! Chúng ta hãy về Đốc phủ đã.

Lý Hàn Thu cùng Tả Lương Bình thay đổi quần áo hai tên quân gác rồi ở lại để bọn kia kéo về Đốc phủ.

Tả Lương Bình thấy mấy người đi xa rồi liền cùng Lý Hàn Thu đi vào rừng. Hai người tìm một cây lớn tung mình lên ngồi ẩn vào chỗ cành lá rậm rạp để trông ra đường cái. Lý Hàn Thu khẻ nói:

__ Phương Tú là tay thông minh tuyệt thế, ha* n chỉ nhân lúc hồ đồ nhất thời mà phen này mắc bẫy là bắt trói Khâm Sai đại nhân.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Hắn nhiều mưu thần chước quỷ, tất sẽ dùng kế đổ vào cho người khác. Có phải Lý huynh chuẩn bị mượn lực lượng của quan phủ để đối phó với Phương Tú không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tiểu đệ không có ý như vậy. Ỷ vào quan nha chỉ có hại chứ không có lợi.

Tả Lương Bình nói:

__ Xin Lý huynh cho nghe lời cao kiến.

Lý Hàn Thu nói:

__ Phương Tú cùng Hàn Đào tuy nham hiểm độc ác, nhưng còn có thể tìm được bọn chúng. Nếu quan phủ lại đi lục soát Phương Gia Đại Viện cùng hàn Gia Bảo thì không lo ngại gì nữa, cứ việc làm càn làm bậy, khó mà đến lục soát lần thứ hai.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Đúng thế! Còn điều gì nữa không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Quan binh tuy đông người, nhưng đối phó với những tay cao thủ võ lâm xuất quỷ nhập thần thì chỉ tổ gây nhiều thương vong mà thôi.

Tả Lương Bình gật đầu đáp:

__ Lý huynh! Tiểu đệ xem chừng Hầu Thụy Sơn dường như không phải hợp tác với chúng ta một cách chân thành. Hắn chỉ mong sao cứu được Khâm Sai đại nhân chứ chẳng quan tâm gì đến công việc của chúng tạ Lý Hàn Thu nói:

__ Mình tin bọn quan trưởng thế nào được? May mà chúng ta không ỷ vào bọn họ làm áp lực khiến cho Phương Tú phân tâm để bọn mình có cơ hội giúp Lôi huynh một tay Tả Lương Bình tủm tỉm cười nói:

__ Lý huynh nói đúng đó! Khí thế của Phương Tú đang thịnh, nhưng hắn đối với quan nha có nhiều điều uý kỵ, vậy áp lực này không phải là nhỏ.

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên thấy hai con ngựa chạy vào rừng.

Lý Hàn Thu khẻ nói:

__ Đây là người trong Phương Gia Đại Viện.

Khéo ở chỗ hai người này lại đi trúng vào chỗ Lý Hàn Thu và Tả Lương Bình ẩn thân. Chúng dừng lại ở dưới gốc cây.

Bỗng nghe tên đi trước nói:

__ Tiểu Hắc Tử! Ngươi gác tại đây để cho ta vào thành.

Gã đi sau cười đáp:

__ Tiểu đệ tưởng Trương đại ca tuổi cao đức trọng đi lại vất vả không tiện, để cho tiểu đệ đi cho một chuyến.

Gã họ Trương cười lạt nói:

__ Ta nhận thấy ngươi ở lại đây hay hơn.

Rồi hắn trở gót chạy ra khỏi khu rừng.

Tiểu Hắc Tử không làm sao được, dắt đôi ngựa buộc vào gốc cây rồi ngồi xuống đất.

Lý Hàn Thu khẻ nói:

__ Tả huynh! Tả huynh hãy coi chừng người đi đường, để tiểu đệ thu thập gã này.

Tả Lương Bình gật đầu đáp:

__ Đừng để cho gã kịp la lên một tiếng nào.

Lý Hàn Thu hạ mình xuống trước mặt Tiểu Hắc Tử.

Tiểu Hắc Tử đứng phắt dậy. Gã chưa kịp bật tiếng la thì đã bị Lý Hàn Thu điểm huyệt.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

__ Ngươi hãy lắng tai nghe. Nếu ta giết ngươi bất quá chỉ cất tay một cái là xong. Nhưng ta muốn hỏi ngươi mấy câu. Nếu ngươi nói thật thì ta tha mạng chọ Bây giờ ta hãy giải khai huyệt đạo cho ngươi. Nếu ngươi muốn chết thì cứ la lên một tiếng thử coi.

Đoạn chàng vỗ tay giải khai huyệt đạo cho Tiểu Hắc Tử.

Tiểu Hắc Tử tuy võ công kém cỏi nhưng khá lịch duyệt. Gã biết gặp phải cao nhân quả nhiên không dám kêu la, sẽ cất tiếng hỏi:

__ Ông bạn có biết lai lịch tại hạ không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Ta biết rồi! Ngươi ở Phương Gia Đại Viện tới đây.

Tiểu Hắc Tử hỏi:

__ Đúng thế! Giữa ông cùng Phương viện chúa có điểm xích mích phải không?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

__ Ta muốn hỏi ngươi chứ không cần ngươi hỏi tạ Chàng đưa một ngón tay mặt chí vào trước ngực Tiểu Hắc Tử. Gã cảm thấy luồng chỉ lực xuyên qua làn da mà vào thì trong lòng rất kinh hãi vội hỏi:

__ Ông bạn muốn hỏi gì?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Các ngươi đến đây làm chỉ Tiểu Hắc Tử đáp:

__ Đây là một trạm gác để dòm ngó những người qua lại.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Còn một tên mà ngươi kêu bằng Trương đại ca đến Kim Lăng làm chỉ Tiểu Hắc Tử đáp:

__ Trong thành Kim Lăng, bọn tại hạ đặt rất nhiều trạm ngầm. Bất luận ở chỗ nào cũng có liên lạc. Còn y vào thành làm gì thì tại hạ không biết.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

__ Phương Tú hiện có ở nhà không?

Tiểu Hắc Tử đáp:

__ Lúc tiểu đệ ra đi thì Phương viện chúa hãy còn ở nhà.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Có phải Khâm Sai đại nhân bị viện chúa các ngươi bắt giam không?

Tiểu Hắc Tử đáp:

__ Việc này trọng đại lắm, tiểu đệ biết thế nào được?

Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu ngươi muốn sống thì nói thực đi.

Tiểu Hắc Tử đáp:

__ Những việc như vậy tiểu đệ không biết thật.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Trong Phương Gia Đại Viện gần đây có những cử động gì?

Tiểu Hắc Tử đáp:

__ Tiểu đệ chỉ thấy rất nhiều khách võ lâm đến chơi, có đủ hòa thượng, đạo sĩ, nhưng lai lịch họ thế nào thì tiểu đệ không biết được.

Lý Hàn Thu biết là khó lòng hỏi dò thêm được gì nữa, chàng liền hỏi sang những ám hiệu để liên lạc giữa bọn chúng. Đoạn chàng điểm huyệt Tiểu Hắc Tử lột quần áo gã ra rồi bỏ gã vào một chỗ kín.

Lý Hàn Thu lại nhảy vọt lên cây khẻ bảo Tả Lương Bình:

__ Tả huynh! Tiểu đệ đoán là đêm nay trong Phương Gia Đại Viện tất có chuyện hành động. Vậy tiểu đệ hoá trang làm người của bọn họ trà trộn vào trong viện. Tả huynh hãy chờ ở đây. Hầu Thụy sơn tất đã đến, nhưng Thôi nhị gia bửa nay tức mình với Phương Tú chắc lão không nhịn được sẽ lần mò đến đây.

Tả Lương Bình nói:

__ Lý huynh hoá trang làm Tiểu Hắc Tử tuy là phương pháp rất hay, nhưng bọn họ ở với nhau lâu năm dĩ nhiên chúng quen nhau rồi. Bây giờ Lý đệ mới đến là một há chẳng lộ bản tướng ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Trong thiên hạ chẳng có việc gì là an toàn hết mọi bề được. Tiểu đệ trà trộn vào rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Tả Lương Bình cười mát nói:

__ Lý huynh đã quyết tâm thì hãy thử đi một chuyến coi. Có điều không nên mạo hiểm thái quá.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

__ Đa tạ Tả huynh có dạ quan hoà.

Chàng dứt lời đã tung mình nhảy xuống từ từ đi ra khỏi rừng ẩn vào sau một gốc cây bên đường để theo dõi cử động của những người từ Phương Gia Đại Viện.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm, bỗng thấy hai con ngựa khoái mã chạy nhanh tới.

Lý Hàn Thu đã biết ám hiệu liên lạc liền vẫy tay một cái. Hai con ngựa chạy bon bon về phía thành Kim Lăng.

Nguyên đó là dấu hiệu báo cho đồng bạn hay trong rừng không có địch quân mai phục, để bọn kia yên tâm mà đi.

Lý Hàn Thu nhìn hai người đi rồi, chàng chợt động tâm nghĩ thầm:

__ Trong thành Kim Lăng, Phương Tú đã có nhiều ổ mai phục, sao hắn còn phái nhiều người đến Kim Lăng làm chỉ Trong vụ này e rằng có điều chi ngoắt ngoéo.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì lại thấy hai con ngựa khoái mã khác chạy tới nơi.

Lý Hàn Thu nhìn kỹ thì trong hai người cưỡi ngựa này, một người là Phương Tú. Chàng vội lạng người ra vẫy tay một cái.

Phương Tú dường như trong lòng rất nóng nảy. Hắn thấy trong rừng có ám hiệu rồi, lập tức giục ngựa chạy nhanh về phía trước, hắn không lưu tâm ngó xem người ra hiệu là ai.

Lý Hàn Thu khẻ thở phào một cái. Chàng lật đật chạy vào rừng nhảy vọt lên cây nói:

__ Tả huynh! Tiểu đệ xem chừng có điều khác lạ.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Điều chỉ Lý Hàn Thu đáp:

__ Phương Tú dẫn một tên tùy tùng thân hành Kim Lăng.

Tả Lương Bình khẻ hỏi:

__ Sao Lý huynh lại hoài nghi bọn họ vào Kim Lăng để hành động việc gì?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Giữa lúc tình trạng này mà Phương Tú vào thành Kim Lăng tất là có việc quan trọng đặc biệt.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Nghe khẩu khí Lý huynh thì dường như Lý huynh đã có chủ ý.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tiểu đệ xem chừng kế hoạch của chúng ta đã định trước cần phải thay đổi lại một chút.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Thay đổi như thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Xin Tả huynh chạy về thành Kim Lăng thông tri cho Hầu Thụy Sơn hay là Phương Tú đã đến thành Kim Lăng để lo liệu. Hay hơn hết là ngấm ngầm mách y đem hết cán bộ ra bắt lấy Phương Tú giữ hắn trong Đốc phủ.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Lý huynh tưởng bọn mã khoái trong Đốc phủ mà bắt được Phương Tú ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nếu ỷ vào võ công thì mười tên Hầu Thụy Sơn cũng khó lòng địch nổi Phương Tú. Nhưng xem chừng Phương Tú chưa dám ra mặt chống đối quan binh.

Tả Lương Bình nói:

__ Nhưng tiểu đệ e rằng bọn thuộc hạ chưa chắc đã nghe theo lời y cắt đặt.

Lý Hàn Thu nói:

__ Đã có Tả huynh và Thôi Trọng Sơn lại thêm Trí Thiền Hoà Thượng là đủ đối phó với hắn rồi.

Tả Lương Bình hỏi:

__ Còn Lý huynh thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tiểu đệ chuẩn bị trà trộn vào Phương Gia Đại Viện thử xem có hội diện với Lôi huynh được chăng. Nếu gặp cơ hội thuận tiện sẽ cứu luôn cả Khâm Sai đại nhân.

Tả Lương Bình gật đầu nói:

__ Hay lắm! Nhưng Lý huynh cũng nên cẩn thận một chút, đừng mạo hiểm thái quá.

Lý Hàn Thu nói:

__ Đa tạ Tả huynh, tiểu đệ đi đây.

Đoạn chàng nhảy xuống nhằm chạy thẳng về phía Phương Gia Đại Viện.

Dọc đường gặp hai trạm ngầm vặn hỏi, chàng liền theo ám hiệu trả lời nên trót lọt được thẳng đến Phương Gia Đại Viện.

Người giữ cửa lại hỏi bằng một ám hiệu, Lý Hàn Thu dùng ám ký đáp lại nên chàng vào trong viện được dễ dàng. Lòng chàng hồi hộp nghĩ thầm:

__ Cuộc phòng thủ trong Phương Gia Đại Viện cực kỳ nghiêm mật. Nếu mình không hỏi biết kỹ toàn bộ ám ký để liên lạc thì e rằng khó lòng qua được mấy cửa ải.

Lúc này trời đã huỳnh hôn, trong Phương Gia Đại Viện lác đác có mấy chỗ thắp đèn.

Phía trong cổng là một không trường yên lặng như tờ, chưa thấy người nào đến canh gác.

Lý Hàn Thu ngoảnh lại nhìn phía sau một cái rồi từ từ tiến về phiá trước.

Chương 105 - Lẻn Vào Phương Viện Dò Tin Tức

Lý Hàn Thu tuy đã vào Phương Gia Đại Viện một lần nhưng chàng chưa thuộc hết cảnh vật. Chàng cứ cất bước đi về phía phòng ốc kiểu cổ và tính thầm trong bụng:

__ Theo lời Tiểu Hắc Tử thì hiện trong Phương Gia Đại Viện có rất nhiều cao nhân giang hồ trú ngụ mà sao mình chưa trông thấy một bóng người nào? Xem chừng mình phải tìm cách trà trộn vào toà viện kiểu cổ kia để dòm ngó.

Tại một góc không trường có rất nhiều phòng ốc dựa vào bức tường vây cao ngất. Lý Hàn Thu biết rõ đó là chổ ở của bọn nô bộc.

Cách kiến trúc Phương Gia rất kỳ lạ. Cả một toà viện tựa hồ là một thạch bảo liên hoàn tường bằng đá xanh có vẻ kiên cố vô cùng!

Lý Hàn Thu tuy biết trong bảo có đặt rất nhiều cơ quan nhưng chàng cũng phải liều lĩnh tiến vào. Trong một khuôn cửa lớn có treo cao một ngọn đèn sáng, chung quanh có tua buông rủ, chiếu sáng cả một vùng.

Đột nhiên một gã đồng tử áo xanh vào trạc mười bốn, mười lăm tuổi từ cửa sau vọt ra cản đường Lý Hàn Thu lạnh lùng thốt:

__ Đứng lại!

Lý Hàn Thu dừng bước chấp tay nói:

__ Tiểu quản gia!

Đồng tử áo xanh vẻ mặt kiêu ngạo. Gã không đáp lễ mà hỏi ngay:

__ Ngươi đến đây lâu rồi phải không?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

__ Gã nhận lầm ta là một giáo sư hộ viện.

Chàng liền đáp:

__ Tiểu đệ đến đây đã hơn nữa năm.

Đồng tử áo xanh hỏi:

__ Vậy ngươi biết rõ thể lệ ở đây chứ?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tiểu đệ biết rồi.

Đồng tử áo xanh hỏi:

__ Ngươi đã biết sao còn sấn vào nội viện?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tiểu đệ tìm một người.

Đồng tử lấy làm kỳ hỏi:

__ Ngươi muốn kiếm ai?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tiểu đệ kiếm Tần cô nương.

Tiểu đồng áo xanh ngắm nghía Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi:

__ Ngươi kiếm Tần cô nương có việc chỉ Lý Hàn Thu đáp:

__ Tần cô nương bảo tại hạ làm cho y một việc. Đây là tại hạ muốn vào trả lời Tần cô nương.

Đồng tử áo xanh chau mày hỏi:

__ Tên họ ngươi là chỉ Để ta thông báo cho Tần cô nương xem cô muốn tiếp ngươi không đã.

Lý Hàn Thu rất lấy làm khó nghĩ, bụng bảo dạ:

__ Trước tình trạng này ta không thể báo tên họ thật được, mà ta bịa ra tên khác thì e rằng Tần cô nương không hiểu được.

Bỗng nghe đồng tử áo xanh tức giận hỏi:

__ Ngươi bị bệnh gì rồi mà có cái tên cũng không nhớ nữa?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tiểu đệ là Lý Lãnh. Cái tên ngeh chẳng nhã nhặn chút nào.

Đồng tử áo xanh nói:

__ Được rồi! Ngươi hãy đứng chờ ở đây để ta vào thông báo.

Lý Hàn Thu nói:

__ Xin đa tạ tiểu quản gia Đồng tử áo xanh trở gót đi vào trong. Chỉ trong khoảnh khắc hắn đã rảo bước đi ra.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

__ Con đường thông vào đại sảnh phòng thủ rất nghiêm mật. Nếu ta tự tiện xông vào tất bị họ phát giác, đành phải nhẫn nại chờ ở đây.

Đồng tử áo xanh đi gần tới chỗ Lý Hàn Thu, vẫy tay nói:

__ Bây giờ Tần cô nương mắc bận, không rảnh để tiếp ngươi. Vậy ngươi hãy về đi, sáng mai sẽ nói cũng được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

__ Lối giao thông này tuy có người ngăn trở nhưng chưa chắc đã cản nổi ta, mình chỉ sợ cơ quan trùng điệp khó nỗi đề phòng.

Đồng tử áo xanh thấy Lý Hàn Thu cứ đứng ỳ ra chưa rút lui thì tức giận hỏi:

__ Ngươi ngớ ngẩn gì vậy? Chưa nghe rõ lời ta nói hay sao?

Kể ra bản lãnh Lý Hàn Thu chủ cất tay một cái là hạ được gã đồng tử, nhưng chàng nghĩ tới đại cuộc nên phải nín nhịn, cười mát đáp:

__ Phiền quản gia thông báo cho một lần nữa là tại hạ có việc cần?

Đồng tử áo xanh xua tay nói:

__ Thôi đi đi! Ta giúp ngươi một lần là quá rồi. Ngươi đừng được đàng chân lâng đàng đầu nữa!

Bỗng có âm thanh trong trẻo vang lên hỏi:

__ Ai muốn kiếm ta đó?

Đồng tử áo xanh đáp:

__ Cha này đây!

Tần Nhi mình mặc áo màu lục từ từ đi tới. Cặp mắt nàng nhìn chằm chặp vào mặt Lý Hàn Thu hỏi:

__ Ngươi muốn kiếm ta ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cô nương sai tại hạ làm việc đó, hiện đã làm xong rồi vậy xin báo để cô nương hay Tần Nhi nghe thanh âm Lý Hàn Thu không khỏi biến sắc hỏi lại:

__ Xong cả rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Xong cả rồi.

Tần Nhi đưa mắt nhìn đồng tử áo xanh nói:

__ Đúng rồi! Người này đã làm giúp ta một việc. Ta đưa hắn vào trong hỏi lại cho tường tận rồi sẽ đưa hắn ra.

Đồng tử áo xanh cười nói:

__ Tần cô nương đã dặn bảo thì còn có điều chi không ổn. Cô nương đưa hắn đi!

Tần Nhi nói:

__ Ngươi hãy theo ta mà phải cẩn thận đừng có bước ẩu đụng vào cơ quan mà chết.

Đoạn nàng cất bước đi trước.

Lý Hàn Thu chắp tay chào đồng tử áo xanh rồi theo sát Tần Nhị Tần Nhi đi trong đường hành lang chuyển mấy khúc quanh rồi xuyên qua một cái sân rộng tiến đến một toà phòng ốc.

Lý Hàn Thu theo Tần Nhi vào.

Tần Nhi quay lại đóng cửa, khẻ nói:

__ Ngươi thật là lớn mật.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

__ Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, nhưng Phương Tú hiện thời không có ở trong viện.

Tần Nhi nói:

__ Sao ngươi biết y không ở trong viện...

Chắc nàng cảm thấy mình hỏi như vậy là ngu xuẩn, liền đổi giọng:

__ Ngươi gặp y ở ngoài đường rồi ư?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

__ Tại hạ giả trang làm nững tên quân canh ra ám hiệu cho hắn.

Tần Nhi hỏi:

__ Ngươi giết gã đó rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Không có đâu. Tại hạ chỉ điểm huyệt gã mà thôi.

Tần Nhi nói:

__ Mỗi đêm ở các trạm ngầm đều đổi phiên gác hai lần. Ngươi phải xong việc trước canh hai mà dời khỏi nơi đây mới được.

Nàng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp bằng một giọng thành thực:

__ Công tử cho gã đồng tử giữ cửa vào kiếm ta là để lại dấu vết cho người theo dõi tiểu tỳ rồi đó.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ đã nghĩ tới điều đó nên rất băn khoăn trong dạ. Chỉ còn cách nghĩ kế giết gã đi để bịt miệng.

Tần Nhi hỏi sang chuyện khác:

__ Công tử có việc gì? Đã mạo hiểm như vậy tất là có việc trọng yếu phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương ba việc.

Tần Nhi hỏi:

__ Dường như công tử đã chắc mẩm là tiện thiếp sẽ giúp công tử chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ chỉ trông vào khí vận mà thôi.

Tần Nhi bỗng chúm chím cười nói:

__ Cứ kể là công tử hên vận đi. Việc gì xin công tử nói mau!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương đưa tại hạ vào đây mà không sợ người ta phát giác ra ư?

Tần Nhi đáp:

__ Đây là nội viện ở nhà sau, trước nay không có một địch nhân nào vào được. Công tử có việc gì cứ nói.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương đã gặp Lôi Phi chưa?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Cho đến bây giờ tiểu tỳ chưa gặp y Tiểu tỳ mắc bận không ra phía trước được mà y cũng không cách nào tiến vào nội viện.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Việc thứ hai là quan Khâm Sai có phải bị Phương Tú bắt vào đây không?

Tần Nhi chau mày hỏi lại:

__ Sao? Công tử cấu kết với quan phủ ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ bị bắt vào nha bất đắc dĩ mà phải ậm ừ với họ. Cô nương cứ yên tâm, tại hạ quyết không mượn thế lực quan nha để đối phó với Phương Tú đâu.

Tần Nhi gật đầu không nói gì.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương không trả lời tức là mặc nhiên thừa nhận có chuyện này rồi chăng?

Tần Nhi vẫn không lên tiếng.

Lý Hàn Thu biết Tần Nhi còn nghĩ đến ân tình của Phương Tú đối với nàng, chàng cũng không hỏi chuyện đó nữa, chuyển sang vấn đề khác, chàng hỏi:

__ Hiện thời trong Phương Gia Đại Viện rất nhiều cao thủ võ lâm trú ngụ phải không?

Tần Nhi đáp:

__ Phải rồi! Một mình công tử thì dù võ công cao thâm đến đâu cũng chẳng thể làm gian tế mà cũng không có cách nào rời khỏi Phương Gia Đại Viện được.

Lý Hàn Thu nói:

__ Đa tạ cô nương có lòng chỉ điểm.

Tần Nhi thở dài nói:

__ Hành vi của Phương viện chuá tiểu tỳ rất phản đối, nhưng vì địa vị cách xa không có cách nào khuyên y được. Mặc khác y đối với tiểu tỳ vẫn một lòng thương yêu, vậy tiểu tỳ hy vọng công tử đừng đưa ra vấn đề nan giải cho tiểu tỳ.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ hiểu rồi! Quyết không để khó đến cô nương, chỉ mong cô ngấm ngầm viện trợ cho đã lấy làm cảm kích lắm rồi!

Tần Nhi hỏi:

__ Công tử còn muốn điều chi nữa?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Giữa tại hạ và Phương Tú tuy có mối thù riêng, hai người cùng đấu trí với nhau, nhưng không vì thù riêng mà lãng quên chính nghĩa cùng sự an nguy của võ lâm.

Tần Nhi hỏi:

__ Lôi Phi cũng vậy phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế! Nếu tại hạ chỉ vì việc báo thù riêng thì vừa rồi hắn đi một mình tại hạ đã ra quyết đấu với hắn rồi.

Tần Nhi hỏi:

__ Công tử biết chắc sẽ thắng được y chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ tự tin là không thể thua về tay hắn được.

Tần Nhi nói:

__ Công tử tự phụ quá nhỉ?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nếu tại hạ không có chút hào khí thì đã chẳng dám mạo hiểm tới đây.

Tần Nhi thở dài hỏi:

__ Tiểu tỳ nghe rồi. Bây giờ công tử cho hay tiểu tỳ giúp công tử thế nào?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Phương Tú tuy diệu võ dương oai nhưng hắn không phải nhân vật chủ chốt. Tại hạ muốn biết nhân vật đứng sau lưng hắn là ai?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

__ Tiểu tỳ lưu tâm ngấm ngầm điều tra quả có thấy tình hình như vậy. Ban đầu tiểu tỳ tưởng là bọn Tử Vi Cung, nhưng về sau lại phát giác ra không đúng hoàn toàn mà dường như còn có một lực lượng khác nữa làm chủ tể Phương Tú.

Lý Hàn Thu khẻ hỏi:

__ Cô nương có biết nhân vật đó là ai không?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Tiểu tỳ không biết vì họ đi lại với nhau rất thầm kín.

Lý Hàn Thu biết nàng nói thực. Có hỏi nữa cũng chẳng thể biết thêm được điều gì, liền chuyển sang chuyện khác:

__ Vụ Trương Tam công tử liên minh với Phương Tú ra thế nào?

Tần Nhi đáp:

__ Nội vụ ra sao họ dấu kín lắm, tiểu tỳ không biết được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Trương Tam công tử còn ở Kim Lăng không?

Tần Nhi đáp:

__ Gã về rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Xem chừng nội tình ở đây phức tạp lắm phải không?

Tần Nhi gật đầu đáp:

__ Đúng thế! Cử động của Phương Tú có điều không được tự chủ. Dường như y bị một lực lượng nào ở trong bóng tối giật dây mà tiểu tỳ không nhận ra được. Gã tiểu đồng đó không phải ở Cung Tử Vi tới đây.

Lý Hàn Thu nói:

__ Theo lời cô nương thì hành động của Phương Tú nhất nhất đều bị người kiềm chế chi phối?

Tần Nhi Trầm ngâm một lát rồi đáp:

__ Không hẳn như vậy. Phương Tú hết sức dẫy dụa, y cũng hy vọng mình được tự chủ, nhưng áp lực bên ngoài lớn quá khiến y không thể kháng cự được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương có biết con người tài hoa tuyệt thế là Hàn công tử còn ở Kim Lăng này không?

Tần Nhi đáp:

__ Gã về Từ Châu rồi. Trước đây mấy bửa gã nói chuyện bí mật với Phương Tú rất lâu.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương có biết họ bàn chuyện gì không?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Tiểu tỳ không biết. Nhưng sau cuộc đàm luận vẻ mặt hai người rất nghiêm trọng. Nhất là Hàn công tử dường như ngấm ngầm phẫn nộ. Các cuộc hội đàm bí mật đó chẳng vui vẻ gì nên Hàn công tử rời khỏi Kim Lăng ngay đêm để trở về Từ Châu.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

__ Chẳng lẽ hai người này đã xảy chuyện tranh chấp gì chăng?

Tần Nhi lại nói tiếp:

__ Phương Tú cùng Hàn Đào hành động gì trên chốn giang hồ nhất thiết đều giấu Hàn công tử nhưng lần này Hàn công tử tới Kim Lăng tựa hồ đã hiểu rõ nội tình. Phương Tú lại rất cần tài hoa của chàng điệt nhi đó giúp sức. Vì thế mà dĩ nhiên phải để Hàn công tử tham dự vào việc cơ mật.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

__ Còn có một việc, tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương.

Tần Nhi nói:

__ Phương Tú là người rất tâm cơ. Y không để những việc trọng yếu tiết lộ ra ngoài một cách dễ dàng. Vậy công tử đừng hy vọng quá xạ Tiểu tỳ cũng chẳng biết được mấy nỗi về tin tức trong Phương Gia Đại Viện.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ vào đây thu lượm được như vậy đã là nhiều rồi, trong lòng rất thỏa mãn.

Tần Nhi cười mát nói:

__ Tiểu tỳ nói vậy cũng không sai mấy đâu, nhưng công tử còn điều gì muốn hỏi thì hỏi đi!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hiện nay trong Phương Gia Đại Viện có nhiều cao thủ, họ là những nhân vật thế nào?

Tần Nhi đáp:

__ Những nhân vật này rất phức tạp. Đại khái là môn hạ các môn phái.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Chẳng lẽ các môn phái lớn như Thiếu Lâm, Võ Đương cũng c người nữa ư?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Tiểu tỳ thấy có cả hoà thượng đạo sĩ, chẳng hiểu họ có phải là người phái Thiếu Lâm cùng phái Võ Đương hay không?

Lý Hàn Thu nói:

__ Còn một điều mà tại hạ chưa hiểu rõ.

Tần Nhi hỏi:

__ Điều gì?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao những người đó phải ở cùng Phương Tú một chỗ?

Tần Nhi đáp:

__ Dĩ nhiên ở đây có nhiều chỗ hay Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hay ở chỗ nào? Tại hạ không sao hiểu được.

Tần Nhi nói:

__ Khi công tử nhận ra rồi thì chẳng có chi là lạ nữa.

Lý Hàn Thu nói:

__ Vì vậy mà tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương.

Tần Nhi cười mát nói:

__ Người nào thích nữ sắc thì Phương Tú đã nuôi vô số mỹ nữ để cống hiến cho họ. Người thích cờ bạc, Phương Tú cũng có rất nhiều con bạc để bồi tiếp. Kẻ nào thích ăn hút ca nhạc thì trong Phương Gia Đại Viện cũng đầy đủ, làm gì họ chẳng lưu luyến?

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ không tin chỉ vì thủ đoạn đó mà khiến cho bao nhiêu nhân vật võ lâm phải tận tâm với hắn.

Tần Nhi hỏi:

__ Dĩ nhiên y còn có thủ đoạn khác. Tỷ như làm cho người thỏa mãn cả đôi đường danh lợi, thì làm gì người ta chẳng nghe ỷ Lý Hàn Thu nói:

__ Úi chà! Thế ra Phương Tú là một nhân vật nhiều mưu thâm độc.

Tần Nhi nói:

__ Dĩ nhiên y là một nhân vật phi thường!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương có nghe nói đến Đàm Dược Sư bao giờ chưa?

Tần Nhi đáp:

__ Đàm Dược Sư? Cái tên đó tiểu tỳ đã nghe thấy rồi.

Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi tiếp:

__ À phải! Tiểu tỳ đã nghe Phương Tú nói tới.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hắn nói thế nào?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Y nói thế nào tiểu tỳ quên mất rồi, chỉ còn nhớ có cái tên mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Từ nay tại hạ hy vọng cô nương để ý người này chọ Tần Nhi sửng sốt hỏi:

__ Công tử muốn tiểu tỳ làm quân gian tế ngấm ngầm do thám mọi việc trong Phương Gia Đại Viện để rồi báo cáo với công tử chăng?

Lý Hàn Thu biết mình lỡ lời, tủm tỉm cười nói:

__ Đây là tại hạ xin cô nương giúp dùm chọ Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Đáng tiếc tiểu tỳ không vâng lời được.

Lý Hàn Thu không tiện nhắc lại, liền chắp tay nói:

__ Tại hạ xin cáo từ.

Tần Nhi nói:

__ Để tiểu tỳ đưa ra cho tên tiểu đồn chủ gác cửa khỏi nghi ngờ.

Lý Hàn Thu trở gót toan bước ra khỏi cửa phòng thì đột nhiên Tần Nhi khẻ bảo:

__ Công tử hãy chờ một chút.

Lý Hàn Thu quay lại hỏi:

__ Việc gì?

Tần Nhi hỏi:

__ Công tử đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ đi kiếm Lôi Phi, nếu không gặp y thì cũng dời khỏi Phương Gia Đại Viện.

Tần Nhi hỏi:

__ Công tử còn nhớ chỗ đã điểm huyệt tiểu tỳ không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ còn nhớ.

Tần Nhi hỏi:

__ Thế thì hay lắm! Ngày mai vào huỳnh hôn chúng ta sẽ gặp nhau ở đó. Tiểu tỳ sẽ tìm cách gặp Lôi Phi, nhưng không hiểu sẽ phải nói gì với ỷ Lý Hàn Thu trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

__ Tại hạ cũng không biết nữa. Cô nương hỏi y có việc gì nên cho tại hạ biết không?

Tần Nhi cười mát nói:

__ Té ra công tử chỉ muốn hỏi ư?

Lý Hàn Thu nói:

__ Phải rồi! Tại hạ không biết y có điều gì cho tại hạ hay Tần Nhi nói:

__ Được rồi! Tiểu tỳ kiếm y rồi mai gặp công tử sẽ nói chuyện.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Vậy chúng ta cứ thế. Tại hạ đi đây.

Tần Nhi chợt nhớ tới chuyện gì trọng đại, ngăn Lý Hàn Thu lại đổi giọng thân mật hỏi:

__ Lý huynh! Tiểu muội muốn hỏi Lý huynh một việc.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Việc gì?

Tần Nhi hỏi:

__ Lý huynh định đi ngay ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Trà trộn được vào Phương Gia Đại Viện không phải chuyện dễ dàng, tại hạ muốn nhân cơ hội này để điều tra tình thế...

Tần Nhi vội đưa tay đặt lên môi ra hiệu cho Lý Hàn Thu đừng nói nữa. Thực ra chàng đã đề cao cảnh giác ngậm miệng lại rồi.

Bỗng nghe có tiếng bước chân vọng lại. Tần Nhi kéo Lý Hàn Thu vào nhà mở tủ áo ra khẻ nói:

__ Mau ẩn vào đi!

Lý Hàn Thu do dự một chút rồi lạng người y ẩn vào trong tủ áo.

Tần Nhi đóng cửa tủ lại rồi lên giường nằm.

Nguyên đây là phòng ngủ của Tần Nhị Bỗng nghe phía ngoài có thanh âm chàng trai cất lên hỏi:

__ Tần cô nương có đấy không?

Chương 106 - Ép Tần Nhi Uống Thuốc Mê Hồn

Tần Nhi hỏi:

__ Ai đó?

Người ngoài cửa đáp:

__ Tại hạ là Phương Thọ. Viện chúa có việc kêu cô nương.

Tần Nhi nói:

__ Ngươi hãy đi trước rồi ta hãy tới ngay Người ngoài cửa dường như rất tin tưởng vào lời Tần Nhị Gã nghe nàng nói vậy trở gót đi liền.

Tần Nhi bước xuống giường thấy Phương Thọ vừa đi khỏi rồi liền mở tủ áo ra hỏi:

__ Công tử nghe rõ rồi chứ?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ nghe thấy rồi.

Tần Nhi nói:

__ Phương viện chúa có việc đi Kim Lăng mà lại lật đật trở về Phương Gia Đại Viện thì tất là có biến cố gì đặc biệt.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Việc gì?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ cũng không biết. Có điều công tử nên tạm thời ở lại đây.

Lý Hàn Thu chau mày ra chiều khó nghĩ ngập ngừng nói:

__ Cái này...cái này...

Tần Nhi ngắt lời:

__ Đừng cái này cái kia gì nữa. Cứ ở lại là yên. Đây là phòng ngủ của tiểu tỳ, rất ít người tới. Công tử hãy chờ tiểu tỳ trở về hãy đi cũng chưa muộn.

Lý Hàn Thu nói:

__ Được rồi! Cô nương trở về cho lẹ.

Tần Nhi ừ một tiếng đoạn lật đật ra cửa.

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi đi mất hút rồi, miệng lẩm bẩm:

__ Không ngờ Lý Hàn Thu này lại ẩn nấp trong phòng một thiếu nữ.

Lý Hàn Thu ngồi trong phòng một mình rất tịch mịch. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm chàng thấy Tần Nhi hấp tấp chạy về.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi ngay:

__ Chuyện gì vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Vì có quý khách tới nên Phương viện chúa phải về đón tiếp.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Ai vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ không biết, song nhất định là một nhân vật trọng yếu nên Phương viện chúa mới hỏa tốc quay về.

Lý Hàn Thu nói:

__ Vậy cô nương ngấm ngầm dò la xem họ nói chuyện gì. Bây giờ tại hạ xin cáo từ. Ngày mai chúng ta gặp nhau sẽ nói chuyện.

Tần Nhi nói:

__ Bây giờ công tử không đi được nữa rồi.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Cả tòa Phương Gia Đại Viện đều phòng bị rất nghiêm mật. Công tử không có đường lối nào thuận tiện dời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

__ Vậy đến bao giờ mới đi được?

Tần Nhi đáp:

__ Hiện giờ tiểu tỳ cũng không tài nào biết trước được. Có điều tiểu tỳ vừa điều tra chỗ gác cửa thì gã đồng tử kia đã thay phiên. Nếu gã không nói ra thì người khác quyết không vào phòng của tiểu tỳ.

Lý Hàn Thu bồn chồn trong dạ nói:

__ Tại hạ không thể ở trong phòng cô nương lâu được.

Tần Nhi nói:

__ Cứ tình hình phòng vệ nghiêm mật lúc này thì bản lãnh công tử có cao thâm đến đâu cũng chẳng thể dời khỏi nơi đây. Công tử đã không thể biến hình để trốn ra thì làm sao thoát được tai mắt của bọn cao thủ canh gác?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Theo ý cô nương thì sao?

Tần Nhi đáp:

__ Đành phải khuất tất công tử ở đây.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nhưng đây lại là khuê phòng của cô nương, tại hạ cảm thấy không tiện chút nào.

Tần Nhi nói:

__ Trước tình trạng này công tử phải quyền biết. Tiểu tỳ là một đứa con gái còn chả sợ gì, chẳng lẽ công tử lại uý kỵ ư?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

__ Nhưng để phiền cho cô nương, tại hạ rất đổi băn khoăn.

Tần Nhi nói:

__ Dù có phiền lụy thì do tiểu tỳ tự mình chuốc lấy, trách công tử thế nào được? Tiểu tỳ đã chẳng tỵ hiềm thì công tử cứ yên tâm lưu lại chốn này. Tiểu tỳ đi đây!

Lý Hàn Thu nói:

__ Cô nương hãy chờ một chút.

Tần Nhi chau mày hỏi:

__ Còn chuyện gì nữa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Nhỡ có người tới thì tại hạ...

Tần Nhi ngắt lời:

__ Công tử lại chuồn vào tủ áo. Đã gặp tình trạng này, mong rằng công tử ráng nhẫn nại một chút.

Nàng nói đoạn trở gót đi ra ngoài.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Phương Tú đã đón tiếp trịnh trọng như vậy thì người tới đây có lẽ là nhân vật đứng sau bức màn để giật dây. Đáng tiếc trong Phương Gia Đại Viện họ bố trí mai phục khắp chỗ, hành động cực kỳ nguy hiểm, mình không thể đi dò thám được.

Lúc này chàng chỉ còn có cách là ráng nhẫn nại để chờ đợi. Chàng lo thầm cả đến chỗ rất nguy ngập là vạn nhất Tần Nhi đem chàng bán rẻ cho Phương Tú thì chàng chỉ còn cách đem toàn lực ra mà chiến đấu. Nếu chàng giết được Phương Tú thì chàng có chết cũng không đáng tiếc.

Trong lòng đã có kế hoạch, Lý Hàn Thu bình tĩnh trở lại. Chàng ngồi xếp bằng nhắm mắt điều hòa hơi thở để tinh thần được cường kiện hầu đối phó với mọi biến cố có thể xảy ra.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại.

Lúc này đêm đã khuya. Trong nhà cũng như bên ngoài chỉ thấy toàn một màu tối đen như mực.

Lý Hàn Thu rón rén đứng dậy đi tới bên tủ áo mở cửa tủ sẵn sàng chờ đợi.

Nguyên chàng nghe tiếng bước chân không phải chỉ có một người. Chợt lại thấy Tần Nhi lên tiếng:

__ Tiểu tỳ đã tới cửa phòng rồi, mời công tử trở gót!

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

__ Chẳng lẽ người đi với nàng là Hàn công tử?

Bỗng nghe tiếng chàng trai hỏi lại:

__ Tại hạ có thể vào ngồi trong phòng cô nương được không?

Tần Nhi đáp:

__ Phòng tiểu tỳ chật hẹp và hủ lậu, công tử không ngại khuất tất ư?

Lại thấy gã trai thở dài đáp:

__ Không sao đâu! Tại hạ còn có việc muốn nói chuyện với cô nương.

Tần Nhi nói:

__ Vậy thì được! Tiểu tỳ hãy vào phòng trước thu dọn rồi hãy ra đón đại công tử.

Nàng nói đoạn đẩy cửa bước vào.

Lý Hàn Thu nhân tiếng kẹt cửa yểm hộ liền lạng người chuồn vào trong tủ áo, đồng thời khép cửa tủ lại.

Tần Nhi quẹt lửa thắp vào đèn rồi vuốt đệm giường cho thẳng thắn. Nàng nói:

__ Mời công tử vào đây!

Tiếp theo là tiếng bước chân vào phòng.

Lý Hàn Thu ngồi co ro trong tủ áo, vừa điều hoà hơi thở vừa chú ý lắng tai nghẹ Bỗng thấy Tần

Nhi hỏi:

__ Có phải trong lòng công tử vẫn còn tư tưởng đến Quyên cô nương không?

Người mới đến đúng là Hàn công tử. Gã cất tiếng đáp:

__ Quyên cô nương không lý gì đến tại hạ nữa. Cô ta ra chiều thân thiết với Lý Hàn Thu lắm.

Tần Nhi hỏi:

__ Chắc công tử muốn nói chuyện với tiểu tỳ chỉ có vụ này mà thôi chứ gì?

Hàn công tử đáp:

__ Không phải đâu. Tại hạ còn có điều muốn hỏi, song e rằng cô nương không chịu trả lời.

Tần Nhi nói:

__ Công tử là điệt thiếu gia mà tiểu tỳ bất quá là một tên nha đầu. Thiếu gia đã hỏi, có lý nào tiểu tỳ dám không trả lời?

Hàn công tử cười hỏi:

__ Nếu vậy hay! Tại hạ muốn cô nương nói thật: cách hành động của Phương bá phụ tại hạ như thế nào?

Tần Nhi nghiêm sắc mặt đáp:

__ Thưa công tử! Tiểu tỳ chẳng dám phê bình Hàn viện chúa và cũng chẳng thể phê bình Phương viện chúa được. Bất luận lão gia là nhân vật thế nào nhưng đối với tiểu tỳ vẫn một lòng thương yêu. Hơn nữa lão gia là chủ nhân cả tòa viện này mà tiểu tỳ là một tên nha đầu hầu hạ người. Công tử hỏi câu này thật khiến cho tiểu tỳ khó nghĩ.

Hàn công tử cười nói:

__ Cô nương nói đúng lý, nhưng tại hạ biết rõ là bá phụ không coi cô nương như một tên nha đầu...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Từ ngày xảy vụ Quyên Nhi, bá phụ tại hạ đã đề cao cảnh giác nên đối với cô nương có phần dè dặt hơn trước...

Tần Nhi ngắt lời:

__ Quyên cô nương khác, tiểu tỳ đây lại khác. Mỗi người một cảnh ngộ có phải ai cũng như ai đâu?

Hàn công tử hỏi:

__ Khác ở chỗ nào?

Tần Nhi đáp:

__ Quyên cô nương tới đây một cách đột ngột. Còn tiểu tỳ là một tên nha đầu ở Phương Gia Đại Viện từ lâu rồi.

Hàn công tử cười nói:

__ Xem chừng cô nương hiểu lầm tại hạ mất rồi?

Tần Nhi nói:

__ Thân thế và địa vị công tử như vậy thì khi nào tiểu tỳ lại dám hiểu lầm.

Hàn công tử bỗng thở dài nói:

__ Nếu thế thì tại hạ hiểu lầm cô nương. Thôi cô ngủ cho ngon giấc. Tại hạ xin cáo từ.

Tần Nhi vội nói:

__ Xin công tử hãy lưu bộ.

Hàn công tử hỏi:

__ Cô nương còn hỏi điều chi nữa?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ nói năng khi nặng lời một chút. Xin Hàn công tử cũng đừng trách tiểu tỳ mới được.

Hàn công tử nói:

__ Bất luận thế nào thì Phương viện chúa cũng là bá phụ của tại hạ. Hành vi của lão gia cùng phụ thân tại hạ đã có điều khiến cho tại hạ bất mãn thì tại hạ chẳng thể điềm nhiên tọa thị mà phải đem hết tâm lực để ngăn trở các người đừng tiếp tục làm như trước nữa.

Tần Nhi nói:

__ Vấn đề này trọng đại quá! Thân phận tiểu tỳ thực không thể dúng miệng vào được.

Hàn công tử nói:

__ Cô nương nói thế cũng phải. Tại hạ đành hành động một mình vậy.

Rồi gã không chờ Tần Nhi trả lời trở gót đi ra ngoài.

Tần Nhi đưa ra đến cửa nói:

__ Xin công tử thong thả trở gót. Miễn cho tiểu tỳ khỏi tiễn chân.

Hàn công tử nói:

__ Cô nên ngủ sớm đi vì đã uống khá nhiều rượu rồi.

Tần Nhi nói:

__ Đa tạ công tử có dạ quan hoài.

Nàng tiện tay đóng cửa lại rồi tắt đèn đi.

Nhưng nàng không nằm ngủ ngay, đứng bên cửa sổ ngó theo Hàn công tử. Nàng thấy gã đi xa rồi mới rón rén lại bên cửa tủ áo mở ra, khẻ nói:

__ Công tử hãy ra đây!

Lý Hàn Thu từ từ bước ra khẻ nói:

__ Hừ! Anh chàng Hàn công tử này chỉ chuyên để ý đến các cô nữ tỳ xinh đẹp trong nhà...

Chàng nói tới đây mới biết là không ổn, nhưng muốn đổi giọng thì đã không kịp nữa rồi.

Tần Nhi lắc đầu ngắt lời:

__ Y không phải là người hư đốn đâu.

May trong nhà tối tăm nên bộ mặt Lý Hàn Thu có bẽn lẽn thì đối phương cũng không nhìn thấy rõ.

Tần Nhi khẽ nói tiếp:

__ Lý huynh! Đêm nay e rằng Lý huynh không thể ra đi được nữa rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Đêm nay Phương Gia Đại Viện phòng vệ rất nghiêm mật. Bao nhiêu trang đinh cùng giáo sư ai nấy đều vâng lệnh canh giữ trong cương vị của mình.

Lý Hàn Thu nói:

__ Không được! Dù gặp cảnh nguy hiểm tới đâu, tại hạ cũng phải dời khỏi nơi đây.

Tần Nhi hỏi:

__ Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nam nữ thọ thọ bất thân. Tại hạ ở suốt đêm trong phòng cô nương thế nào được.

Tần Nhi hỏi lại:

__ Miễn sao lòng dạ chúng ta quang minh lỗi lạc thì dù có ở một phòng chẳng quan hệ gì.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tuy cô nói đúng lý, nhưng miệng người thật đáng sợ.

Tần Nhi đáp:

__ Hiện giờ chúng ta lầm vào tình thế đặc biệt, ngoài cách đó không còn kế nào khác.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi ngập ngừng nói:

__ Cái đó... tại hạ cảm thấy có điều không ổn.

Tần Nhi khẻ thở dài nói:

__ Còn cái đó cái kia gì nữa? Đã định làm nên việc lớn thì đừng câu nệ tiểu tiết.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ ở lại đây chỉ e có điều không tiện cho cô nương.

Tần Nhi nói:

__ Nếu xảy ra chuyện vỡ lỡ thì dù công tử có ra đi cũng thế mà thôi.

Lý Hàn Thu thở dài hỏi:

__ Tần cô nương! Ngoài cách đó không còn biện pháp nào hay hơn ư?

Tần Nhi đáp:

__ Chẳng có biện pháp nào khác. Thôi đừng đo đắn làm chi nữa. Công tử nghĩ trong phòng này, tiểu tỳ sang nhà khách ngồi cũng được.

Lý Hàn Thu nói:

__ Như thế sao tiện? Xin cô nương ở lại trong phòng để tại hạ ra ngoài chọ Tần Nhi nói:

__ Công tử bất tất phải khách sáo. Hãy điều dưỡng tinh thần để chờ ngày mai cuộc phòng vệ nới lỏng ra một chút, tiểu tỳ sẽ kiếm cách đưa công tử dời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu nói:

__ Thôi được! Nhất thiết tại hạ theo lời chỉ dẫn của cô nương.

Tần Nhi tủm tỉm cười nói:

__ Có thế mới phải! Tuy công tử bãn lãnh và cơ trí đều cao thâm hơn tiểu tỳ, nhưng tiểu tỳ ở đây lâu năm thì nhân sự và cảnh vật công tử đâu có quen thuộc bằng tiểu tỳ! Vậy công tử chịu khuất tất mà nghe lời tiểu tỳ là phải.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Cô ả này đầy lòng hiếu thắng. Nhưng đối với ta không có chỗ nào lầm lỗi.

Chàng liền mỉm cười nói:

__ Cô nương thật gan lỳ! Cô lưu tại hạ ở lại đây mà bị người ta phát giác thì nhất định phải chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Tần Nhi nói:

__ Công tử đừng hăm dọa tiểu tỳ. Chúng ta đang ở vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, nếu tên tiểu đồng giữ cửa mà tiết lộ vụ này thì võ công của công tử có mạnh đến đâu cũng chẳng thể nào dời khỏi nơi đây được nữa, chúng ta chỉ hy vọng gã quên vụ này thì thật là may Lý Hàn Thu hỏi:

__ Trong lòng cô nương sợ hãi lắm ư?

Tần Nhi đáp:

__ Nếu tiểu tỳ mà sợ hãi thì đã chẳng lưu công tử ở lại đây.

Bất thình lình có âm thanh lạnh lẽo cất lên hỏi:

__ Tần Nhi! Ngươi nói chuyện với ai đó?

Tần Nhi giật mình kinh hãi đáp:

__ Không có ai cả! Chỉ một mình tiểu nữ ở trong phòng mà thôi.

Nàng vừa nói vừa nắm lấy cổ tay Lý Hàn Thu ra hiệu cho chàng ẩn vào trong tủ áo.

Bỗng nghe cánh cửa kẹt mở. Một bóng người như ma quỷ hiện hình đứng lù lù trước cửa.

Tần Nhi vội cởi áo ra rồi cất bước tiến đến bên cửa.

Bỗng lại ngeh người đứng ngoài cửa lạnh lùng lên tiếng:

__ Tần Nhi! Ngươi hãy thắp đèn lên!

Tần Nhi nói:

__ Để tiểu tỳ mặc áo đã!

Người kia nói ngay:

__ Ngươi hãy thắp đèn lên trước đi!

Tần Nhi dạ một tiếng rồi đến bên cái bàn gỗ quẹt lửa thắp vào cây nến.

Người mới đến đầu đội phương cân, mình mặc áo xanh. Chính là Phương gia đại viện chúa Phương Tú.

Phương Tú từ từ tiến vào phòng. Hắn ngó Tần Nhi bằng cặp mắt lạnh lùng từ đầu xuống đến gót chân, hỏi vặn:

__ Tần Nhi! Ngươi chỉ có một mình ở trong phòng này thôi chứ?

Tần Nhi tỏ ra rất trầm tĩnh, lạnh lùng đáp:

__ Viện chúa hỏi thế là có ý gì? Trong phòng ngủ của tiểu tỳ chẳng có một mình thì còn có người nào khác vào đây được nữa?

Phương Tú nói:

__ Nhưng ta nghe có người nói…

Tần Nhi chặn lời:

__ Người nào mà lớn mật thế? Tiểu tỳ muốn đối chất với hắn.

Phương Tú nở một nụ cười mát. Vẻ mặt tức giận từ từ mất dần.

Hắn hỏi:

__ Bất luận vụ này chân hay giả, nhưng lão phu nghe ngươi cùng người khác nói chuyện. Chẳng lẽ còn lầm được ư?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ ở trong phòng chả nói chuyện cùng ai cả. Viện chúa không tin thì cứ việc điều tra cho kỹ.

Lý Hàn Thu ngồi núp trong tủ áo nghe hai người đối thoại không khỏi trống ngực đánh thình thình, bụng bảo dạ:

__ Nếu Phương Tú mà mở tủ áo này ra thì hắn bắt được cô ả nói dối ngay đương trường.

Lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ, đồng thời chàng ngấm ngầm vận động chân khí, chuẩn bị sẵn sàng. Hễ thấy Phương Tú mở cửa tủ là lập tức chàng ra tay liều mạng.

Ngờ đâu Phương Tú chẳng cử động gì, cất tiếng hỏi:

__ Tần Nhi! Ta đối đãi với ngươi thế nào?

Tần Nhi đáp:

__ Viện chúa hết lòng thương yêu tiểu tỳ.

Phương Tú lại hỏi:

__ Vậy thì lão phu sai ngươi làm một việc cực kỳ nguy hiểm, ngươi có chịu làm không?

Tần Nhi đáp:

__ Nếu tiểu tỳ có thể làm được sẽ xin hết sức.

Phương Tú hỏi:

__ Nếu ngươi phải hy sinh thì sao?

Tần Nhi sửng sốt hỏi lại:

__ Viện chúa muốn tiểu tỳ hy sinh cách nào?

Phương Tú nói:

__ Ta hãy hỏi ngươi, ngươi có vui lòng nhận lời không đã?

Tần Nhi ngẫm nghĩ hồi lâu đáp:

__ Viện chúa đã đem lòng thương yêu tiểu tỳ, chắc không đưa tiểu tỳ vào bước đường khó khăn.

Phương Tú từ từ thò tay vào bọc lấy một chiếc bình ngọc, mở nút míc ra một viên thuốc nói:

__ Ngươi hãy uống viên thuốc này đi!

Tần Nhi lãng sang chuyện khác:

__ Có một điều tiểu tỳ quên chưa trình viện chúa.

Phương Tú hỏi:

__ Điều gì?

Tần Nhi đáp:

__ Hàn công tử vừa mới tới đây...

Phương Tú gật đầu ngắt lời:

__ Cái đó lão phu biết rồi...

Hắn cầm viên thuốc đưa cho Tần Nhi giục:

__ Ngươi hãy nuốt viên thuốc này đi đã!

Tần Nhi đón lấy viên thuốc để vào lòng bàn tay Dưới ánh đèn sáng, nàng nhìn rõ viên thuốc này màu tía thẫm mà có mùi thơm phảng phất. Nàng đã biết dĩ nhiên là viên thuốc tai hại cho mình, trong lòng rất lấy làm khó nghĩ, không biết làm thế nào cho được.

Phương Tú tủm tỉm cười, ôn tồn nói:

__ Tần Nhi! Ngươi hãy uống vào đi.

Tần Nhi thủng thẳng hỏi:

__ Uống vào có chết người không?

Phương Tú lắc đầu đáp:

__ Có bao giờ lão phu lại dùng thuốc giết chết thuộc hạ?

Tần Nhi nói:

__ Nếu vậy xin viện chúa cho tiểu tỳ hay về tác dụng của viên thuốc này.

Phương Tú hỏi:

__ Lão phu bảo ngươi rồi ngươi có chịu uống không?

Tần Nhi gật đầu đáp:

__ Nếu viện chuá nhất định bắt tiểu tỳ uống thì dù là thuốc độc uống vào bị đứt ruột, tiểu tỳ cũng xin vâng mệnh.

Phương Tú nói:

__ Nếu quả hay! Đây là một thứ kỳ dược ai uống vào sẽ mê man như người say rượu.

Tần Nhi hỏi:

__ Rồi không kiềm chế được mình nữa để người ta muốn làm gì thì làm phải không?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

__ Con lỏi này quả là thông minh thật!

Chương 107 - Gái Ngoan Thà Chết Chẳng Nhơ Danh

Tần Nhi khẻ thở dài hỏi:

__ Thưa viện chúa tiểu tỳ có điều gì không phải hay sao? Tiểu tỳ trộm xét nhìn chưa từng đắc tội với ai. Hơn nữa trong phủ thiếu gì ca sĩ mỹ nhân mà viện chúa lại nhất định hy sinh tiểu tỳ?

Phương Tú thở dài đáp:

__ Lão phu chẳng có con cái gì. Bấy nhiêu năm vẫn coi ngươi như con gái, nhưng ngày nay gặp phải tình thế bất đắc dĩ. Số là nhân vật đầu não của chúng ta lại coi ngươi lọt vào mắt xanh. Giả tỷ là người khác thì ta còn có thể chống đỡ cho ngươi, nhưng nhân vật này coi ngươi vừa mắt thì chẳng còn cách nào phản kháng được.

Tần Nhi hỏi:

__ Ai vậy?

Phương Tú đáp:

__ Chính là vị mặc áo đen che mặt bằng tấm sa xanh đó.

Hắn thở dài sườn sượt nói tiếp:

__ Đây tuy là việc ngươi phải hy sinh nhưng thực ra là một điều phúc phận cho ngươi. Nếu y vừa lòng ngươi cũng là một sự đáng mừng.

Tần Nhi hỏi:

__ Tại sao vậy?

Phương Tú đáp:

__ Vì y võ công tuyệt thế lại tài trí hơn người. Hiện giờ biết bao nhiêu nhân vật võ lâm xưng hùng xưng bá một phương đều chịu dưới quyền thống lĩnh của y Y mà thương yêu ngươi thì từ đây lão phu cũng phải chờ ngươi nói tốt cho một đôi điều. Y vốn là người không ưa nữ sắc. Bửa nay lão phu không hiểu vì lẽ gì y lại có tình ý với ngươi.

Tần Nhi chau mày nói:

__ Thưa viện chúa! Tiểu tỳ không ham quyền thế chỉ mong giữ được tấm thân trong trắng, vĩnh viễn làm tiểu tỳ tại Phương Gia Đại Viện.

Phương Tú nói:

__ Gái lớn phải gả chồng. Ngươi nói vậy là trẻ con quá! Có lẽ nào vĩnh viễn không lấy ai được?

Tần Nhi đáp:

__ Nếu phải xuất gia thì tiểu tỳ mong kết bạn với người điền dã chồng cày cấy, vợ thêu dệt để hưởng những ngày tháng an nhàn…

Phương Tú chặn họng:

__ Ngươi nói vậy là hoang đường. Con người đã quen mùi sơn hào hải vị thì khi nào chịu được cơm hẩm áo thô? Đó bất quá là lúc ngươi phấn khích mà nghĩ vậy thôi, chẳng đời nào làm đúng thế được.

Tần Nhi cãi:

__ Lời tiểu tỳ hoàn toàn là sự thực…

Phương Tú xua tay ngắt lời:

__ Ta định để qua đêm nay, bửa mai sẽ nhận ngươi làm nghĩa nữ.

Tần Nhi nói bằng một giọng cay đắng:

__ Chỉ vì viện chúa muốn cho tiểu tỳ làm đồ chơi của người ta mới nảy ra ý nghĩ thu tiểu tỳ làm nghĩa nữ.

Lý Hàn Thu ngồi trong tủ áo nghe câu chuyện giữa hai bên ngoài thì nghĩ thầm:

__ Tần Nhi tuy là thân phận tôi đòi mà khẳng khái không chịu khuất phục dưới uy võ, thật có phong độ một người hào kiệt.

Bỗng lại nghe Phương Tú thở dài nói:

__ Tần Nhi! Năm trước ta cứu ngươi về đây. Ngươi mới là đứa con nít sáu bảy tuổi. Ta nuôi dưỡng ngươi mười mấy năm, lại truyền thụ võ công cho ngươi…

Tần Nhi ngắt lời:

__ Tiểu tỳ biết rồi, nên trong lòng lúc nào cũng cảm kích muôn vàn. Nhất là mấy năm gần đây, tiểu tỳ hết lòng thị phụng viện chúa. Có lần viện chúa đóng cửa luyện võ, tiểu tỳ thức suốt bảy ngày đêm không nhắm mắt để bảo vệ cho viện chuá.

Phương Tú cười ruồi nói:

__ Nói qua nói lại thì ngươi cũng phải uống viên thuốc này.

Tần Nhi hỏi:

__ Tại sao vậy?

Phương Tú đáp:

__ Ngươi uống thuốc vào rồi sẽ không còn ý niệm phản kháng.

Tần Nhi hỏi:

__ Thưa viện chúa! Tiểu tỳ không muốn uống thì sao?

Phương Tú cười gằn nói:

__ Xem chừng mật ngươi mỗi lúc một lớn thêm!

Tần Nhi nói:

__ Không phải tiểu tỳ lớn mật, thực ra việc này quan hệ trọng đại. Nếu viện chúa bức bách tiểu tỳ chỉ có một đường.

Phương Tú hỏi:

__ Ngươi định làm sao?

Tần Nhi đáp:

Chỉ có cái chết mà thôi.

Phương Tú hỏi:

__ Mỗi người chỉ chết có một lần. Ngươi còn nhỏ tuổi như vậy mà chết đi há chẳng đáng tiếc ư?

Tần Nhi nói:

__ Nếu viện chúa bức bách tiểu tỳ phải hy sinh lòng trinh bạch thì thà chết đi còn hơn.

Phương Tú đột nhiên dơ tay ra nắm lấy uyển mạch Tần Nhị Lão cười nói:

__ Tần Nhi! Khi nào lão phu lại hại ngươi. Uống thuốc mau đi!

Tuy miệng lão nói dịu dàng nhưng năm ngón tay vận thêm kinh lực. Tần Nhi đột nhiên cảm thấy nữa người tê chồn, nàng bỗng thét lên:

__ Viện chuá! Viện chuá giết tiểu tỳ còn hơn là ép buộc tiểu tỳ uống viên thuốc này.

Lý Hàn Thu ẩn trong tủ áo chấn động tâm thần tự hỏi:

__ Nàng thét lên lanh lãnh phải chăng là để kêu ta ra mặt viện trợ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên Tần Nhi rên lên một tiếng rồi im bặt.

Nguyên Phương Tú bất thình lình điểm huyệt Tần Nhị Hắn bỏ thuốc vào miệng nàng và bức bách nàng phải nuốt xuống.

Qua một thời gian khá lâu, không thấy động tĩnh gì nữa.

Lý Hàn Thu không tài nào nhẫn nại thêm được, chàng khẻ đẩy cánh cửa tủ ra coi thì thấy đèn nến sáng choang. Phương Tú đã bỏ đi rồi chỉ còn một mình Tần Nhi nằm sóng sượt trên giường.

Lý Hàn Thu vội bước tới gần bên giường cúi đầu xuống ngó Tần Nhi một lúc rồi đưa tay ra giải khai huyệt đạo cho nàng.

Tần Nhi đứng phắt dậy nói:

__ Phương viện chuá bức bách tiểu muội phải uống một viên thuốc.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Thuốc gì?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu muội không biết thuốc đó tên gì, nhưng đúng là một loại dược vật rất lợi hại, người uống vào không thể tự chủ được nữa đành chịu để khẻ khác muốn làm gì thì làm.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hiện giờ cô nương thấy thế nào?

Tần Nhi đáp:

__ Hiện giờ thuốc chưa phát tác thì không sao, nhưng thuốc này phát tác rất mau lẹ.

Lý Hàn Thu kinh hãi hỏi:

__ Vậy phải xử trí bằng cách nào?

Tần Nhi đáp:

__ tiểu muội không muốn đem tấm thân trong trắng phải ô uế vào tay một kẻ mà mình không quen biết. Hiện giờ chỉ có hai đường...

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hai đường là những đường nào?

Tần Nhi đáp:

__ Một đường là chịu chết.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Còn đường nữa thì sao?

Tần Nhi ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

__ Nhưng đường này không thông rồi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cô nương thử nói nghẹ Tần Nhi đáp:

__ Nhờ Lý huynh đưa tiểu muội dời khỏi nơi đây, nhưng trong Phương Gia Đại Viện, cách phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, lại bố trí cơ quan trùng điệp thì còn chạy thoát làm sao được?

Lý Hàn Thu nói:

__ Dù sao chạy đi vẫn còn hơn chịu chết. Chúng ta đi thôi!

Tần Nhi lắc đầu nói:

__ Nếu đi là mất thêm một mạng nữa.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ tin rằng hai ta hợp sức thì dù có chết cũng được trả bằng một giá phải chăng.

Tần Nhi lắc đầu nói:

__ Không được đâu. Nếu chúng ta động thủ cùng người thì dược tính trong mình tiểu muội lại phát tác ngay Thế là chỉ còn một mình Lý huynh.

Lý Hàn Thu nói:

__ Dù sao cũng còn hơn là ngồi đây để chờ chết.

Tần Nhi nói:

__ Lý huynh lại ẩn mình đi! Tiểu muội là một cô gái số mệnh côi cút khổ sở, có chết cũng chẳng để mối xót thương cho ai mà mình cũng được yên tâm. Song Lý huynh hãy còn cơ hội thoát thân, nếu chúng ta ra tay chiến đấu thì không còn cơ hội nào nữa.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cô nương bất tất phải lo nghĩ nhiều như vậy. Tại hạ tin rằng chúng ta rất hy vọng xông ra được. Huống chi lại có Lôi Phi ngấm ngầm tiếp ứng.

Tần Nhi lắc đầu giục:

__ Lý huynh mau ẩn vào tủ áo đi, để tiểu muội thử xem còn vận khí chống chọi được không, hay ít ra cũng khiến chất thuốc phát tác chậm lại.

Lý Hàn Thu chú ý lắng tai nghe quả nhiên thấy có bước chân vọng vào. Chàng vội dùng phép truyền âm nói:

__ Cô nương! Nếu có việc gì, cô kêu tại hạ một tiếng.

Rồi lạng người đi ẩn vào trong tủ áo.

Tần Nhi lật đật nằm xuống giường. nàng đặt mình theo như kiểu mà Phương Tú đã an bài lúc trước.

Sau những bước chân nhộn nhịp, Phương Tú dẫn một người che mặt mặc áo bào xanh từ từ tiến vào trong phòng. Phương Tú bước đến bên giường nhìn Tần Nhi một cái rồi hỏi:

__ Có phải con nha đầu này không?

Người che mặt từ từ đứng trước giường ngó Tần Nhi rồi đáp:

__ Đúng rồi! Chính là cô nương đây.

Phương Tú nói:

__ Tính thị quật cường lắm! Thà thị chịu chết chứ không muốn để tấm thân trinh bạch bị nhơ nhuốc.

Người che mặt hỏi:

__ Viên thuốc kia đâu?

Phương tú đáp:

__ Thị đã nuốt xuống rồi.

Người che mặt nói:

__ Thế là không cần gì nữa. Đã uống thuốc vào, thì dù có là đại La Kim Tiên cũng không thể tự kiềm chế được.

Phương Tú ồ lên một tiếng hỏi:

__ Thật thế không?

Người che mặt gật đầu đáp:

__ Đúng thế!

Phương Tú hỏi:

__ Không hiểu thuốc đó uống vào bao lâu tính dược mới phát tác?

Người che mặt đáp:

__ Dược lực này rất mãnh liệt, lúc mới phát tác thì rất nhẹ nhàng, song chỉ sau một khoảnh khắc là chất thuốc biến thành kịch liệt.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

__ Đông chủ nói phải lắm.

Hắn đưa mắt nhìn Tần Nhi rồi hỏi:

__ Có cần đưa thị đến một phòng khác trang nhã không?

Người che mặt đáp:

__ Không cần đâu.

Phương Tú khẻ dằng hắng một tiếng rồi hỏi:

__ Tại hạ đi được chưa?

Người che mặt đáp:

__ Xin Phương viện chuá tùy tiện.

Phương Tú nói:

__ Đông chủ hãy thận trọng!

Người che mặt khẻ hắng giọng nói:

__ Được rồi! Phương viện chuá đi đi!

Phương Tú nghiêng mình thi lễ rồi quay đầu cất bước. Lúc hắn ra đến cửa, đột nhiên ngoảnh lại hỏi:

__ Có cần giải khai huyệt đạo cho thị không?

Người che mặt đáp:

__ Viện chúa bất tất phải ra tay Đoạn lão từ từ tiến đến trước giường Tần Nhị Phương Tú trong khóe mắt đột nhiên lộ ra những tia sáng hung dữ, lạnh lùng ngó lại người che mặt một lần nữa rồi trở gót hối hả đi ra.

Người che mặt chú ý nhình Tần Nhi hỏi:

__ Cô nương đã tỉnh chưa?

Tần Nhi tuy đã được Lý Hàn Thu giải khai huyệt đạo rồi nhưng nàng giả vờ như huyệt đạo vẫn còn bi, phong tỏa, ngồi bật dậy hỏi:

__ Tại sao tướng công lại che mặt?

Người che mặt đáp:

__ Vì lão phu không muốn để người ta ngó thấy chân tướng một cách dễ dàng.

Tần Nhi hỏi:

__ Tại sao vậy?

Người che mặt đáp:

__ Vì ở đời hiện nay ít người đáng giao kết với lão phụ Tần Nhi nói:

__ Tướng công kiêu ngạo quá nhỉ!

Người che mặt cười ha hả nói:

__ Thật thế! Trên đời không được mấy người đàn bà con gái lọt vào mắt tạ Tần Nhi hỏi:

__ Tướng công nói vậy đây là một cái vinh hạnh cho tiểu tỳ?

Người che mặt nói:

__ Cái đó còn tuỳ ý nghĩ của cô nương.

Lão đưa tay ra nắm lấy bàn tay Tần Nhị Tần Nhi tự biết mình đã uống thứ thuốc cực kỳ mãnh liệt, nàng vận dụng toàn lực để giữ cho tâm tình được bình tĩnh, và khiến dược lực phát tác hết sức chậm chạp.

Người che mặt giương cặp mắt sắc bén nhìn thấu tấm sa che mặt. Nhờ ánh sáng đèn lửa, hắn chăm chú nhìn vào mặt Tần Nhi để coi thần sắc biến hoá theo trình độ phát tác của dược lực.

Nhưng Tần Nhi đã chuẩn bị từ trước. Nàng than thầm trong bụng:

__ Tay ta bị ma chưởng nắm lấy rồi.

Một nỗi oán hận từ đáy lòng phát ra đè hẳn dược lực khiến nàng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh.

Người che mặt lấp loáng cặp mắt nhìn Tần Nhi một hồi rồi hỏi:

__ Phương Tú đã cho cô nương uống thuốc gì chưa?

Tần Nhi trong lòng chán ghét lão đến cực điểm nhưng chẳng thể không trả lời lão được. Nàng gượng gạo gật đầu đáp:

__ Tiểu nữ uống rồi!

Người che mặt vuốt ve bàn tay ngọc của Tần Nhi, lão nói:

__ Định lực của cô nương thật là mãnh liệt. Cô còn nhỏ tuổi đã thành tựu như vậy khiến cho lão phu khâm phục vô cùng!

Tần Nhi đã vận lực lượng toàn thân để chống dược lực, nhưng sức thuốc mạnh quá, người che mặt lại có ý mơn trớn khiến cho nàng có cảm giác rạo rực từ đáy lòng nỗi lên. Hai má nàng đỏ hồng. Đó là triệu chứng dược lực bắt đầu phát tác.

Người che mặt tủm tỉm cười:

__ Cô nương là Tần Nhi phải không?

Tần Nhi lại vận chân khí để chống dược lực, nàng gật đầu đáp:

__ Tiểu nữ tên gọi Tần Nhị Người che mặt hỏi bằng một giọng rất êm dịu:

__ Cô nương đã mơ mộng bao giờ chưa?

Tần Nhi hỏi lại:

__ Mơ mộng thế nào?

Người che mặt đáp:

__ Mơ mộng mình được làm đệ nhất phu nhân trong võ lâm, gọi một tiếng có trăm người dạ và bao nhiêu thị tỳ đi theo hầu hạ, tiền hô hậu ủng. Trong chẳng thiếu chi đồ cổ ngoạn, cùng châu báu có khi hơn cả hoàng cung, cùng là vô số cao thủ giang hồ vâng lệnh cô răm rắp.

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Tiểu nữ không mơ mộng như thế bao giờ.

Người che mặt nói:

__ Nhưng bây giờ cô có cơ hội đó rồi, thật là một việc cô chưa từng nghĩ tới.

Tần Nhi ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

__ Có thật thế không?

Nàng làm như đã bị những lời ngon ngọt của người che mặt cám dỗ khiến nàng phải động tâm.

Người che mặt đáp:

__ Dĩ nhiên là thật! Cô chỉ cần ưng thuận với ta một điều là sẽ thành vợ tạ Sức thuốc mãnh liệt dần dần khiến cho Tần Nhi mất hết sức tự chủ. Thần trí mê loạn, nàng không nhịn được, bất giác cất tiếng hỏi:

__ Tướng công là ai? Tiểu nữ chưa từng quen biết.

Người che mặt đáp:

__ Ta là chúa tể cầm vận mệnh võ lâm hiện nạy Ta sẽ khiến cho một đời cô nương được vinh hạnh.

Tần Nhi hỏi:

__ Phương viện chúa là người thế nào của tướng công?

Người che mặt đáp:

__ Phương viện chuá chỉ là một tên thuộc hạ của lão phu để nghe lệnh sai khiến.

Tần Nhi hỏi:

__ Có thật thế không?

Người che mặt đáp:

__ Đúng thế! Chúng ta qua đêm nay rồi sáng sớm mai cô nương sẽ là chủ nhân chính thức của Phương Gia Đại Viện. Từ Phương Tú, Hàn Đào cho đến trăm ngàn cao thủ võ lâm đều phải nghe mệnh lệnh của cô nương.

Tần Nhi hỏi:

__ Thân thế tướng công thế nào? Chẳng lẽ tướng công không có tên họ ư?

Người che mặt đáp:

__ Dĩ nhiên lão phu cũng có họ và tên.

Tần Nhi hỏi:

__ Tướng công có thể cho tiểu nữ biết được chăng?

Người che mặt cười đáp:

__ Được! Nhưng để sáng mai sẽ hay Tần Nhi hỏi:

__ Tại sao lại phải chờ đến sáng mai?

Người che mặt mỉm cười hỏi lại:

__ Cô nương không thật hay biết rồi mà còn giả vờ?

Tần Nhi đáp:

__ Dĩ nhiên tiểu nữ không biết thật.

Người che mặt nói:

__ Sáng sớm mai cô nương sẽ biến thành vợ tạ Lão lại giơ tay ra vuốt ve mặt Tần Nhị Tần Nhi hai má ửng hồng, song nàng còn miễn cưỡng đè dục vọng xuống, nàng lạnh lùng hỏi:

__ Tại sao tiểu nữ lại phải ưng chịu tướng công?

Người che mặt nói:

__ Bất luận trong lòng cô nương có đồng ý hay không, nhưng cô nương vẫn phải nghe lời lão phụ Tần Nhi hỏi:

__ Tiểu nữ sẽ chết cho tướng công coi. Có lý nào lại phải ưng lời tướng công?

Người che mặt cười đáp:

__ Khi dược lực đã phát tác chẳng một ai là có thể chống lại được dục vọng. Cũng không ai tìm được cái chết trong lúc dược lực đã lên cơn.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Bây giờ dược lực bắt đầu phát tác. Bất luận định lực của cô nương thâm hậu đến đâu cũng chẳng tài nào chống cự được với dược lực.

Tần Nhi khẻ thở dài hỏi:

__ Mỹ nữ trong thiên hạ có cả hàng ngàn hàng vạn, tại sao tướng công lại cố tình ép uổng một đứa con gái lênh đênh cô quạnh như tiểu nữ?

Người che mặt đáp:

__ Thiên hạ tuy nhiều mỹ nữ nhưng vừa mắt lão phu thật không có mấy. Lão phu thích nữ sắc nhưng phải là người tuyệt sắc. Đã mấy chục năm nay mà đến cô nương mới là người thứ tư vừa ý tạ Tuy lão phu cũng là người háo sắc nhưng so với kẻ khác còn đáng kể là một bậc quý nhân quân tử.

Tần Nhi bị dược lực khích động, tưởng chừng lửa dục đốt cháy lông mày, song nàng gắng gượng duy trì thần trí chưa đến nỗi hoàn toàn mê loạn.

Nàng từ từ ngửng đầu lên hỏi:

__ Ba người kia lọt vào mắt xanh của tướng công cũng bị uy hiếp cả hay sao?

Người che mặt đáp:

__ Không có đâu! Bốn người còn hai, cả cô nương nữa là bạ Tần Nhi hỏi:

__ Những người kia đều chết cả rồi ư?

Người che mặt dường như cố nhẫn nại, đã không cưỡng ép lại không nỗi nóng, vẫn ung dung đáp lại những câu hỏi của Tần Nhị Lão nói:

__ Một người chết rồi, một người tuy còn sống ở thế gian mà chẳng khác gì đã chết.

Tần Nhi hỏi:

__ Tại sao vậy?

Người che mặt đáp:

__ Vì y cùng lão phu chí hướng và mưu sự đều không giống nhau.

Tần Nhi hỏi:

__ Còn một người nữa thì sao?

Người che mặt tủm tỉm cười đáp:

__ Còn người nữa ư? Lão phu không nỡ hạ thủ.

Tần Nhi lại hỏi:

__ Tại sao tướng công không nỡ hạ thủ y mà lại nỡ tàn hại tiểu nữ?

Người che mặt cười đáp:

__ Vì lão phu đem lòng yêu cô nương một cách thắm thiết. Hơn nữa cô là người xử nữ. Sau này lão phu nhất định không đối xử phủ phàng và phụ bạc với cô nương. Lão phu muốn nâng cô nương lên địa vị đệ nhất phu nhân trong võ lâm. Quyền thế và giàu sang của cô nương trước nay chưa ai bằng mà đời sau cũng không người bì kịp.

Tần Nhi hỏi:

__ Tại sao tướng công lại không đưa câu chuyện ra nói một cách thành thực để tiểu nữ tự nguyện vâng lời mà phải dùng đến dược vật?

Người che mặt cười đáp:

__ Một là vì lão phu không có thời giờ, hai là nghe nói cô nương tính tình cương liệt nên lão phu đành phải dùng dược vật.

Tần Nhi cảm thấy mặt nóng như lửa, một ý niệm rạo rực trong lòng dần dần bành trướng. Dược lực đã xúc động dục vọng làm cho nàng quên hết mình, quên cả Lý Hàn Thu đang ngồi ẩn trong tủ áo.

Nàng không dằn lòng được nữa nắm lấy tay người che mặt.

Chương 108 - Quăng Trả người, Hàn Thu Đoạt Kiếm

Người che mặt cười mát đáp:

__ Cô nương nên tự quên mình đi để hưởng thú đêm xuân đầm ấm rồi sáng mai thức dậy lão phu sẽ nói về những cuộc biến đổi lớn lao trong mình cô.

Tần Nhi miệng ú ớ:

__ Tướng công tự xưng là lão phu thì chắc nhiều tuổi lắm rồi.

Người che mặt cười đáp:

__ Lão phu tuy nhiều tuổi nhưng tự tin còn có thể sống được mấy chục năm nữa.

Lý Hàn Thu nghe thanh âm Tần Nhi có vẻ khác lạ, chàng không tài nào nhẫn nại được nữa, toan mở cửa tủ bước ra thì đột nhiên người che mặt lớn tiếng quát hỏi:

__ Ai đó?

Bỗng bên ngoài nhà có tiếng dõng dạc đáp lại:

__ Ta là Hàn công tử đây.

Tiếp theo một thiếu niên nai nịt gọn gàng, lưng đeo trường kiếm lấy vai đẩy cửa rồi từ từ tiến vào.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

__ Anh chàng Hàn công tử này đêm nay hai lần tới đây chắc là vì không muốn để cô nữ tỳ gã đã yêu thương bị người khác cướp mất.

Người che mặt xẳng giọng quát hỏi:

__ Ngươi tới đây làm chỉ Hàn công tử đáp:

__ Tại hạ đến cứu Tần Nhị Các hạ mau buông tha nàng ra.

Người che mặt cười gằn hỏi:

__ Ngươi thật là lớn mật! Phương Tú đâu rồi?

Hàn công tử thủng thẳng đáp:

__ Y đi nghỉ rồi.

Người che mặt nói:

__ Lão phu nể mặt Phương Tú không muốn giết ngươi. Ngươi hãy kêu y đến đây để gặp tạ Hàn

công tử hững hờ đáp:

__ Các hạ buông tha Tần cô nương rồi muốn kiếm ai thì đi, bằng các hạ không buông tha Tần cô nương thì đừng hòng ra khỏi căn nhà này một bước.

Người che mặt dằn giọng hỏi:

__ Ngươi dám động thủ với lão phu chăng?

Hàn công tử xẳng giọng:

__ Sao lại không dám?

Người che mặt từ từ đứng dậy. Hai luồng mục quang sắc bén thấu qua tấm sa che mặt bắn ra ngoài nhìn chằm chặp vào mặt Hàn công tử lạnh lùng nói:

__ Ngươi khích lão phu giết ngươi thì lão phu cũng đành phải động thủ.

Hàn công tử tay phải rút trường kiếm ra khỏi vỏ ngạo nghễ đáp:

__ Tại hạ đã dám tới đây, dĩ nhiên là không sợ đâu.

Người che mặt hỏi:

__ Ngươi ỷ có người trợ lực chăng?

Hàn công tử lắc đầu đáp:

__ Không có đâu!

Người che mặt hình như úy kỵ Hàn công tử, mà lão lại có tính nhẫn nại vô cùng vẫn ra vẻ ung dung nói:

__ Ngươi mà không đem viện thủ đến thì quyết không địch nỗi lão phu đâu.

Hàn công tử lạnh lùng đáp:

__ Dù các hạ có che mặt thì tại hạ cũng nhìn rõ thân thế rồi.

Người che mặt cười khẩy hỏi:

__ Thật thế ư?

Hàn công tử thách thức:

__ Các hạ có muốn tại hạ nói huỵch toẹt ra không?

Người che mặt nói:

__ Được lắm! Ngươi hãy dùng phép truyền âm nói một mình lão phu nghe. Nếu ngươi nói đúng, lão phu sẽ buông tha con nha đầu này.

Hàn công tử nói:

__ Tại hạ mong rằng các hạ...

Đoạn gã dùng phép truyền âm kêu rõ thân thế đối phương.

Tần Nhi chỉ thấy Hàn công tử máy môi mà không biết gã nói gì.

Lý Hàn Thu ẩn trong tủ áo dĩ nhiên càng không nghe thấy.

Bỗng người che mặt cười lạt nói:

__ Ngươi quả là thông minh thật.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

__ Ngươi hãy tránh lối cho ta ra.

Hàn công tử né sang một bên, ôm kiếm hộ vệ trước ngực.

Người che mặt từ từ cất bước tiến về phía trước. Lúc lão đi tới bên Hàn công tử, đột nhiên vung tay một cái.

Hàn công tử tức giận quát:

__ Lão dám ám toán ta ư?

Rồi vung trường kiếm quét ngang một cái.

Người che mặt lạng người tránh khỏi rồi lại lui về trước giường.

Hàn công tử xiêu người đi một cái. Gã đã phóng ra chiêu thứ hai đâm tới rất mau lẹ.

Người che mặt đề khí nhảy lên giường.

Hàn công tử phóng kiếm vào quãng không, người xô về phía trước. Mũi trường kiếm đâm vào tủ áo.

Lý Hàn Thu nghiêng người đi vừa tránh khỏi nhát kiếm.

Người che mặt vung tay áo một cái. Một luồng kình phong quét tới. Hàn công tử lớn tiếng la:

__ Lão muốn...

Người gã xiêu đi rồi ngã lăn xuống đất.

Người che mặt cúi lượm thanh trường kiếm giơ lên toan chén Hàn công tử thì Tần Nhi vội thét lên:

__ Đừng sát hại y!

Người che mặt mỉm cười thu bảo kiếm về hỏi:

__ Cô nương bảo sao?

Tần Nhi đáp:

__ Y là con trai Hàn Đào. Nếu tướng công giết y thì rồi trả lời Phương Tú ra sao?

Người che mặt đáp:

__ Nếu Phương Tú cùng Hàn Đào đem lòng bất phục thì lão phu sẽ giết cả bọn chúng.

Tần Nhi hỏi:

__ Trong Phương Gia Đại Viện có rất nhiều cao thủ tụ tập một mình tướng công địch lại họ thế nào được?

Người che mặt cười ha hả đáp:

__ Đừng nói một cái Phương Gia Đại Viện này, mà cho thêm cả những tay cao thủ ở Hàn phủ, lão phu cũng không sợ.

Tần Nhi nói:

__ Không được! Vô luận thế nào cũng không nên giết y Người che mặt nói:

__ Xem chừng cô đối với vị tiểu chủ nhân này có vẻ quan tâm lắm.

Tần Nhi bị dược vật xúc động dục tình. Lửa dục tuy đốt tâm thần nhưng trong lòng nàng vẫn còn một điểm linh tính chưa tiêu tan, nàng lớn tiếng la:

__ Không nên giết y!

Lý Hàn Thu ẩn trong tủ áo muốn nhẫn nại thêm cũng không được nữa. Chàng đẩy cửa nhảy ra. Đồng thời vung tay mặt nhắm điểm vào sau lưng người che mặt.

Người che mặt vừa nghe tiếng kẹt cửa, lập tức nhảy vọt mình đi tránh khỏi.

Lý Hàn Thu đánh sểnh một chiêu liền lập tức phóng chiêu thứ hai đánh tới.

Người che mặt tuy tay cầm trường kiếm mà không tài nào xoay mình kịp để tấn công.

Lý Hàn Thu phóng chưởng theo lối liên hoàn đánh ra tới tấp.

Lúc ở với Nam Thiên thấy công Du Bạch Phong đã học được phép Kiếm chưởng, nay chàng gặp tình thế bức bách liền phát huy toàn lực đưa ra tấn công khiến cho người che mặt không còn cơ hội để phản kích.

Người che mặt thấy mình không sao xử dụng trường kiếm được lại bị đối phương tấn công rất gắt, lão phải lui luôn mấy bước.

Lý Hàn Thu dồn đối phương đến góc nhà. Nhưng chàng tự biết rõ mình chỉ sở trường về kiếm thuật. Còn dùng quyền chưởng thì chẳng thể nào đả thương đối phương được.

Chàng còn nghĩ rằng:

__ Nếu mình tấn công một hồi không làm gì được lão thì đến lúc lão bắt đầu phản kích mình không còn đủ sức để chống chọi.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy đầu giường Tần Nhi có treo một thanh trường kiếm.

Nguyên Lý Hàn Thu lúc trà trộn vào nội thành chàng đã cởi trường kiếm ra rồi. Hiện thời chàng

chỉ có hai cách lấy được kiếm, một là lấy thanh kiếm đeo trên đầu giường Tần Nhi, hai là nghĩ cách đoạt thanh trường kiếm ở trong tay người che mặt.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chưởng thế chậm lại một chút. Người che mặt lập tức mở thế phản công.

Chỉ trong khoảnh khắc kiếm quang lấp loáng phản kích tới nơi.

Lý Hàn Thu tuy cực lực phấn khởi tâm thần, nhưng thế kiếm của đối phương tấn công rất gắt gao.

Tần Nhi hai mắt đỏ như lửa nhìn hai bến chiến đấu rất ác liệt. Bỗng nàng quát lớn:

__ Dừng tay!

Lý Hàn Thu quay đầu lại nhìn thấy Phương Tú tay cầm trường kiếm đứng trước cửa.

Người che mặt lạnh lùng hô:

__ Phương Tú! Bắt lấy tên này.

Nguyên Lý Hàn Thu mặt đã đồ thuốc dịch dung nên Phương Tú không nhận ra được.

Phương Tú tỏ vẻ rất sợ hãi người che mặt. Hắn dạ một tiếng rồi cầm kiếm bước vào.

Lý Hàn Thu đột nhiên cúi xuống ôm Hàn công tử lên.

Phương Tú vung tay mặt phóng kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu ôm Hàn công tử trong tay liền dùng gã làm mộc đối kiếm rất tốt. Chàng giơ người Hàn công tử lên, Phương Tú lập tức phải thu kiếm về né sang một bên.

Lý Hàn Thu chạy lẹ hai bước đến bên cửa lớn.

Phương Tú cười lạt nói:

__ Khắp Phương Gia Đại Viện đã bố trí phòng thủ. Trong nhà lại cơ quan trùng điệp. Ta không tin là ngươi có thể trốn thoát được khỏi chốn này.

Lý Hàn Thu thủng thẳng đáp:

__ Tại hạ đã lẻn vào được thì tất có thể trốn thoát khỏi nơi đây.

Phương Tú hỏi:

__ Ngươi là ai?

Lý Hàn Thu rung hai tay một cái quật Hàn công tử vào Phương Tú nói:

__ Viện chúa hãy đón lấy tên điệt nhi này.

Phương Tú không con nên rất cưng Hàn công tử. Hắn dang hai tay ra để đón lấy gã.

Ngờ đâu Lý Hàn Thu nhân cơ hội này dùng thân pháp rất mau lẹ đoạt được thanh trường kiếm

ở trong tay Phương Tú. Đây là phép "Không Thủ Đoạt Đao", một tuyệt kỹ mà Du Bạch Phong đã truyền thụ cho chàng. Kể ra chàng chưa đủ nội lực nhưng may nhân lúc Phương Tú phân tâm đón Hàn công tử, nên chàng đã thành công.

Lý Hàn Thu có kiếm rồi, đảm khí tăng lên bội phần, nên chàng không tính đường trốn chạy nữa.

Phương Tú bị đoạt mất kiếm, bất giác ngẩn người ra lùi lại hai bước.

Nhưng Lý Hàn Thu không nhân cơ hội này để tập kích mà chàng cũng lùi lại hai bước.

Phương Tú ngó lại thấy Hàn công tử không thấy có thương tích gì mới hơi yên lòng. Hắn trợn mắt nhìn Lý Hàn Thu quát hỏi:

__ Sao ngươi lại đả thương gã, làm cho gã mê man bất tỉnh?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cái đó viện chúa hỏi lại lệnh chủ nhân sẽ biết.

Câu này chàng thật khích Phương Tú ra mặt. Tuy Phương Tú trong lòng tức giận nhưng không sao được, hắn đưa mắt nhìn người che mặt hỏi:

__ Thằng nhỏ này bị thương về tay Đông chủ ư?

Người che mặt lạnh lùng hỏi lại:

__ Cái đó chỉ đáng trách ngươi gia pháp bất nghiêm. Giữa luc canh khuya sao còn để gã lẻn vào đây?

Phương Tú khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói:

__ Gã lớn mật làm càn bị thương là đáng tội. Nhưng thuộc hạ không hiểu gã bị thương vì thứ thủ pháp gì?

Mối tình tha thiết của Phương Tú đã lộ ra trong lời nói.

Người che mặt đáp:

__ Gã bị thương về một thứ thuốc mê hồn, cứ uống thuốc giải là tỉnh lại ngay Đột nhiên Lý Hàn Thu bật lên tràng cười rồ. Tiếng cười vang động cả gian phòng.

Tràng cười này chẳng những khiến cho Phương Tú phải sửng sốt mà cả người che mặt cũng không khỏi ngơ ngác. Nhưng mặt lão đã che bằng tấm khăn sa nên không trông rõ vẻ kinh ngạc.

Tần Nhi nằm trên giường đang bị lửa dục đốt lòng, tâm thần mê loạn cũng bị tiếng cười chấn động mà tai làm cho nàng tỉnh táo lại một chút.

Phương Tú bỗng đặt Hàn công tử xuống, hắn tức giận lớn tiếng quát hỏi:

__ Ngươi cười gì vậy?

Đồng thời hắn vươn tay mặt với lấy thanh kiếm treo ở đầu giường Tần Nhị Soạt một tiếng! Hắn đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

Lý Hàn Thu dừng tiếng cười lạnh lùng đáp:

__ Ngày thường Phương viện chuá oai phong là thế mà bửa nay tại hạ coi vẻ mặt của viện chúa như một tên nô bộc đáng thương thì trách gì tại hạ chẳng bật cười.

Người che mặt hỏi:

__ Phương Tú! Gã là ai vậy?

Phương Tú lắc đầu liếc mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tên họ ngươi là chỉ Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

__ Xin tha thứ cho tại hạ không thể trình bày được.

Người che mặt ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

__ Gã này thanh âm nghe rất quen tai, dường như đã gặp hắn ở đâu rồi thì phải.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

__ Ta chưa nhận ra thân thế lão mà đã bị lão nghe thanh âm biết ta là ai rồi. Thế này thì ra chỗ mình được không đủ đắp vào chỗ thua thật.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng ngấm ngầm vận chân khí điều chỉnh thanh âm. Chàng không muốn nói thêm để dấu lai lịch mình không cho hai người bên đối phương biết.

Phương Tú nói:

__ Thuộc hạ không nhận được ra gã là ai.

Người che mặt lạnh lùng nói:

__ Bất luận gã là ai thì đêm nay cũng quyết không để gã trốn thoát.

Phương Tú nói:

__ Cái đó thuộc hạ đã biết rồi. Nguyên những cơ quan bố trí trong đại viện cũng đủ khiến cho gã không đường trốn thoát.

Hắn ngó Hàn công tử nằm trên giường nói tiếp:

__ Thuộc hạ muốn thỉnh cầu Đông chủ một việc.

Người che mặt hỏi:

__ Việc gì?

Phương Tú nói:

__ Thằng nhỏ này hãy còn là con nít chưa biết gì, thuộc hạ hy vọng Đông chủ buông tha gã.

Người che mặt cười lạt hỏi:

__ Đêm khuya hắn sấn vào chỗ lão phu ngủ là có dụng tâm gì? Tưởng không cần nói cũng biết gã định ám toán lão phụ Phương Tú nói:

__ Gã chưa hiểu việc đời, không ngăn nỗi tính thóc mách mà thôi. Quyết không phải gã dám đối phó với Đông chủ.

Người che mặt nói:

__ Giả tỷ Hàn Đào ở đây thì lão phu đã yêu cầu hắn giết thằng lỏi này để thanh minh tác dạ trung thành. Nhưng Hàn Đào không có mặt, lão phu không tiện ép ngươi hạ sát gã. Tội chết có thể miễn cho, nhưng tội sống chẳng thể tha thứ, mà phải trừng phạt gã mới được.

Phương Tú nói:

__ Đa tạ Đông chủ có lượng khoan hồng.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện, kể ra Lý Hàn Thu có cơ hội chạy trốn, nhưng chàng biết trong Phương Gia Đại Viện bố trí cơ quan trùng điệp, phức tạp dị thường. Nếu dời khỏi phòng này càng bị cái chết đe doa.. Chàng quyết định:

__ Âu là ta ở lại đây để quyết một trận sống mái với chúng. Phòng này chật hẹp thì dù trong Phương Gia Đại Viện có nhiều cao thủ cũng chẳng thế nào bao vây ta được.

Lúc này Tần Nhi đã bị sức thuốc mãnh liệt làm cho lửa dục bốc lên ngùn ngụt đốt cháy tâm can. Miệng nàng không ngớt ú ớ như người câm ngọng.

Phương Tú thò tay ra điểm huyệt Tần Nhị Hắn lại đưa mắt ngó Lý Hàn Thu hỏi:

__ Ngươi muốn thử sức với ta chăng?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Tại hạ muốn thế thì sao?

Phương Tú đáp:

__ Trong phòng này chật hẹp quá. Chúng ta ra sân tỷ thí có hay hơn không?

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ nhận xét trong phòng này cũng đủ phát huy kiếm thuật vậy cứ ở lại đây động thủ cũng thế.

Chàng đã vận khí biến cải giọng nói thành một thứ thanh âm quái lạ.

Phương Tú chau mày hỏi:

__ Ngươi đã dám một mình lần vào đây mà sao không dám chìa bộ mặt thật để cùng nhau tương kiến?

Lý Hàn Thu thủng thẳng đáp:

__ Cái đó không cần. Nếu Phương viện chuá thắng được bảo kiếm trong tay tại hạ thì tại hạ sống hay chết là ở nơi viện chuá rồi. Khi đó chân tướng của tại hạ sẽ tuỳ ý viện chuá khám phá ra.

Phương Tú khẻ bảo người che mặt:

__ Thằng lỏi này giọng lưỡi lớn lắm. Vậy thuộc hạ ra tay trước nếu không chống nỗi gã, Đông chủ hãy tiếp viện cũng chưa muộn.

Hắn nói xong tiến lên hai bước phóng kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu vung kiếm lên đỡ. Hai thanh kiếm đụng nhau bật lên một tiếng choáng kinh hồn.

Phương Tú trầm giọng thét:

__ Nội lực các hạ không phải tầm thường.

Đoạn hắn biến đổi thế kiếm, bắt đầu cuộc tấn công rất mau lẹ.

Lý Hàn Thu khoa kiếm chống đỡ chàng đổi thế tấn công thành thế thủ.

Nguyên trong lòng chàng đã định sẳn, trừ phi chàng nắm vững đánh một chiêu mà đả bại được Phương Tú và người che mặt thì mới bắt buộc bọn chúng buông tha mình ra được. Bằng không làm được thế thì phải kéo dài thời gian chờ cho Tần Nhi và Hàn công tử hồi tỉnh để cục diện biến loạn thì mới mong có cơ hội trốn thoát. Vì thế chàn giữ thế thủ cố nín không sử dụng Thất Tuyệt Ma Kiếm để khỏi bộc lộ thân thế.

Phương Tú đánh liền ngoài hai chục chiêu đều bị thế kiếm của Lý Hàn Thu đỡ gạt được hết.

Người che mặt lưu tâm theo dõi cuộc tỷ đấu. Luồng mục quang sắc bén của lão nhìn chằm chặp vào kiếm chiêu của hai bên.

Thế kiếm của Phương Tú bao la và phức tạp. Hắn xử dụng những chiêu số của các môn phái. Còn Lý Hàn Thu chỉ dùng kiếm thuật về che đỡ thế công của Du Bạch Phong truyền chọ Chàng đối phó một cách rất ung dung chẳng có chi tỏ ra khó nhọc.

Người che mặt dụng tâm nhận xét thế kiếm của Lý Hàn Thụ Hắn hy vọng những chiêu thức biến hoá của chàng sẽ bộc lộ lai lịch chàng, nhưng Lý Hàn Thu lại cực lực tránh những chiêu tuyệt mỹ để đối phương không hiểu đường lối kiếm thuật của mình.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai bên đã tỷ đấu bốn trăm năm chục chiêu và vẫn giữ thế quân bình, bất phân thắng bại.

Phương Tú đánh lẹ hai kiếm bức bách Lý Hàn Thu phải ra sức đỡ gạt rồi quát:

__ Dừng tay!

Lý Hàn Thu cố ý kéo dài cuộc đấu là hy vọng Tần Nhi và Hàn công tử tỉnh lại. Nhân cơ hội này, chàng liền theo lời đối phương dừng tay Đột nhiên người che mặt tiến lên một bước sấn gần lại trước mặt Lý Hàn Thụ Lý Hàn Thu vung tay mặt một cái đánh ra hai kiếm mau lẹ tuyệt luân. Hai thế kiếm cực kỳ hiểm độc. Kiếm phong rít lên veo véo.

Người che mặt bị thế kiếm lợi hại bức bách phải lùi lại.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

__ Có phải các hạ lại muốn thi tuyệt kỷ vừa rồi là tung thuốc mê ra không?

Người che mặt không trả lời, hắng giọng một tiếng rồi nói:

__ Ta không tin rằng bửa nay ngươi có thể trốn thoát Phương Gia Đại Viện.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ vẫn chưa có ý định bỏ trốn, nhưng cũng tin rằng nếu mình có phải chôn xác trong căn nhà này thì ít ra là có một vài tên phải theo.

Người che mặt nói:

__ Dường như ngươi có vẻ tự phụ quá!

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế! Tại hạ đã chuẩn bị trước nên các hạ dùng thuốc mê hại người thì e khó lòng được như nguyện. Tại hạ còn tin rằng người bị thuốc mê đả thương là Phương viện chuá.

Người che mặt hỏi:

__ Ngươi là nhân vật thế nào mà dường như cố ý đối nghịch với lão phụ Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp:

__ Cái đó các hạ nên tự trách mình là hành động nhiều việc thương thiên hại lý.

Người che mặt đột nhiên bật lên tràng cười ha hả nói:

__ Ngươi thoá mạ hay quá! Hiện nay ở đời những kẻ dám mở miệng thoá mạ lão phu thiệt không có mấy.

Lão đảo mắt nhìn Phương Tú hỏi:

__ Phương viện chúa thử liệu xem có thể hạ sát được gã này không?

Phương Tú ngập ngừng đáp:

__ Cái đó... Cái đó thuộc hạ không dám nói chắc.

Người che mặt lạnh lùng nói:

__ Thôi được! Nếu viện chúa không nắm vững phần thắng thì đưa bảo kiếm cho lão phụ Phương Tú trầm ngâm một chút rồi từ từ dâng bảo kiếm lên.

Người che mặt đón lấy thanh kiếm cầm tay rồi thủng thẳng nói:

__ Vừa rồi lão phu đã thấy rõ kiếm pháp của ngươi...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

__ Các hạ thấy thế nào?

Người che mặt ngập ngừng đáp:

__ Thế kiếm của ngươi người thường nhất định khó lòng phá giải được.

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

__ Còn các hạ thì sao?

Người che mặt không trả lời hỏi lại:

__ Người có quen biết Thiên Nam Nhất Công Du Bạch Phong không?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Nếu ta nói là quen biết Du Bạch Phong thì chẳng khác gì tự xưng lai lịch với hắn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng hỏi lại:

__ Còn các hạthì sao?

Người che mặt đáp:

__ Lão phu đã hỏi ngươi thì dĩ nhiên là lão phu có quen biết Du Bạch Phong.

Lý Hàn Thu nói:

__ Thế ra các hạ muốn biết thân thế tại hạ chăng?

Người che mặt đổi giọng đáp:

__ Nhưng lão phu đã nhận ra thân thế các hạ rồi.

Chương 109 - Cuộc Tỷ Đấu Dằng Co Trong Căn Phòng Chật Hẹp

Người che mặt lạnh lùng hỏi:

__ Ngươi bảo lão phu là ai?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đàm Dược Sư!

Người che mặt lẳng lặng không nói gì. Sau một lúc, lão mới cười lạt lên tiếng:

__ Mặt ngươi đã đồ thuốc dịch dung.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế! Tại hạ tin rằng các hạ cũng đoán ra được tại hạ là ai rồi.

Người che mặt hững hờ nói:

__ Ngươi đã biết rõ thân thế lão phu vậy nên bỏ lần thuốc đồ mặt ra.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Các hạ đã thừa nhận là Đàm Dược Sư sao còn chưa cởi bỏ tấm khăn sa che mặt?

Người che mặt lạnh lùng hỏi lại:

__ Nếu lão phu bỏ tấm khăn che mặt thì ngươi có chịu quẹt thuốc dịch dung đi không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nhưng các hạ phải bỏ khăn trước.

Người che mặt nói:

__ Được!

Hắn liền đưa tay lên mở tấm khăn ra.

Phương Tú chưa từng được coi chân tướng người che mặt nên hắn đưa mục quang nhìn chằm chặp vào lão...

Lý Hàn Thu liếc mắt ngó lại, chàng không khỏi ngẩn người ra vì đây là một bộ mặt quái gở, mũi cao mắt tròn, xấu xa khôn tả, nó còn có vẻ nham hiểm thêm khiến ai nhìn vào cũng ớn da gà.

Bộ mặt này không phải là Đàm Dược Sư.

Phương Tú vừa ngó thấy bộ mặt quái gở dường như phát khiếp vội nhìn ra chỗ khác.

Người che mặt lạnh lùng nói:

__ Bây giờ ngươi hãy quệt hết thuốc đồ trên mặt đi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

__ Nếu hắn biết rõ thân thế mình sao không hô tên gọi họ? Và bộ mặt quái gỡ của hắn mình chưa từng trông thấy bao giờ thì chắc đâu hắn đã biết mình.

Sau một lúc Lý Hàn Thu xoay chuyển ý nghĩ chưa quyết định có nên trừ bỏ lần thuốc dịch dung đi hay không thì lão quái từ từ che mặt lại nói:

__ Lão phu để khăn ra khá lâu rồi. Các vị đã trông rõ chân tướng.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ không tin đó là chân tướng của các hạ.

Người che mặt hỏi:

__ Lão phu đã che mặt thì cần gì phải đeo mặt nạ nữa?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nhưng đây không phải là chân tướng của Đàm Dược Sư.

Người che mặt nói:

__ Lão phu không phải là Đàm Dược Sư, mà chỉ quen biết y Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Trước tình trạng này ta phải nói quyết hắn là Đàm Dược Sư mới được.

Nguyên từ lúc chàng ngó thấy bộ mặt quái gỡ của đối phương, lòng chàng đâm ra hoài nghi không dám chắc chắn phần nào. Vì bộ mặt quái gỡ này đã nhìn qua một lần là vĩnh viễn không quên nữa.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp:

__ Tại hạ quệt một cái là lớp thuốc dịch dung rớt xuống ngay lộ chân tướng. Nhưng bộ mặt các hạ chìa ra đây cũng không phải là mặt thật...

Người che mặt tức giận quát hỏi:

__ Lão phu mà bắt được ngươi thì chẳng lo gì không coi rõ được chân tướng ngươi.

Hắn ngừng giọng một chút rồi tiếp:

__ Phương Tú! Bất tất phải theo quy củ võ lâm trong cuộc đấu này. Viện chúa hãy kêu thêm mấy tay cao thủ hợp lực vây đánh bắt sống lấy gã là hay hơn hết.

Phương Tú đáp:

__ Đông chủ nói rất phải. Nhưng...

Người che mặt hỏi:

__Nhưng làm sao?

Phương Tú đáp:

__ Nếu chúng ta hợp lực bức bách gã phải ra ngoài nhà thì khó hy vọng bắt sống gã được.

Lời nói của hắn đã thuyết minh sức một mình hắn chẳng thể nào thắng nỗi Lý Hàn Thụ Người che mặt trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Nếu chúng ta liên thủ hiệp lực liệu có bức bách gã ra khỏi căn phòng này không?

Phương Tú đáp:

__ Nếu Đông chủ ra tay thì việc bức bách gã dời khỏi nhà này như trở bàn tayṃ Phương Tú vung trường kiếm lên tấn công trước.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

__ Mình mà bị bức bách ra khỏi phòng này thì bất luận đối phương có bắt sống dược hay không, nhưng Tần Nhi tất phải bị nhơ nhuốc. Bằng ta cố thủ ở đây thì ít ra nàng tránh khỏi cái nguy bị gian dâm. Vả lại bọn chúng không ra khỏi căn nhà này thì bất cứ thủ đoạn độc ác nào cũng khó bề thi triển.

Lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau lẹ. Quyết định rồi chàng không chờ Phương Tú mở cuộc tấn công đã vung kiếm đánh liền.

Lần này Lý Hàn Thu vì cần ngăn cản hai người đối phương không để họ liên thủ hợp công, chàng chẳng thể dấu lai lịch được nữa, dùng ngay Thất Tuyệt kiếm pháp để khởi thế công thay vào thế thủ.

Chỉ trong chớp mắt, kiếm quang lấp loáng như gió thổi sao bay chia ra tập kích vào Phương Tú và người che mặt.

Người che mặt phóng ra hai chưởng liền bị thế kiếm lợi hại của Lý Hàn Thu ngăn cản không tiến thêm được bước nào.

Phương Tú đánh ra hai kiếm rồi kinh hãi la thất thanh:

__ Thất Tuyệt Ma Kiếm!

Người che mặt nói:

__ Đúng rồi! Ngươi hãy coi chừng!

Lý Hàn Thu phóng liền ra mười mấy kỳ chiêu bức bách người che mặt và Phương Tú phải lùi lại đến bên giường. Chàng hơi dừng kiếm lại lạnh lùng hỏi:

__ Hai vị liên thủ hợp lực bất quá cũng đến thế mà thôi chứ gì?

Phương Tú đáp:

__ Nếu các hạ không sử dụng tới Thất Tuyệt Ma Kiếm thì Phương mỗ khó mà đoán ra thân thế các hạ. Đáng tiếc là các hạ không nhịn được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Viện chuá biết tại hạ là ai thì đã sao? Trước khi tại hạ giết chết viện chuá, tưởng cũng nên cho viện chuá biết rõ đã bị hạ sát vào tay ai. Có như thế chết mới nhắm mắt được.

Phương Tú nói:

__ Các hạ đúng là Lý Hàn Thu rồi!

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ là con Thái Cực Lý Thanh Trần quyết báo thù cho phụ thân.

Người che mặt đột nhiên hỏi xen vào:

__ Ngươi tưởng Thất Tuyệt Ma Kiếm là môn kiếm pháp vô địch chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đàm Dược Sư! Bất luận các hạ cải trang thế nào thì tại hạ cũng có thể nhận ra được.

Người che mặt buông kiếm cả cười hỏi:

__ Thế ra ngươi vẫn tưởng lão phu là Đàm Dược Sư ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Phải rồi! Tại hạ không hiểu sao các hạ không dám đưa bộ mặt thật ra để gặp Phương Tú?

Người che mặt nói:

__ Ngươi mà muốn chứng thực lão phu là ai thì chỉ có một cách.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cách gì?

Người che mặt đáp:

__ Ngươi dùng Thất Tuyệt Ma Kiếm để thắng được kiếm của lão phụ Lý Hàn Thu hỏi:

__ Được lắm! Tại hạ thắng được các hạ thì sao?

Người che mặt đáp:

__ Lão phu sẽ buông tha ngươi ra khỏi chốn này.

Lý Hàn Thu nói:

__ Không được! Tại hạ còn muốn đem theo hai người cùng đi.

Người che mặt hỏi:

__ Có phải Tần Nhi và Hàn công tử không?

Phương Tú xen vào:

__ Các hạ đem Tần Nhi đi thì còn có thể chứ đem Hàn công tử thế nào được?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đó là một điều kiện tiên quyết nếu Phương viện chuá không ưng thuận, thì tại hạ cũng chẳng cần nói rõ nội tình.

Phương Tú nhìn người che mặt ngập ngừng nói:

__ Ý kiến Đông chủ....thế nào?

Người che mặt ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

__ Nếu lão phu thắng ngươi thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Hãy khoan! Tại hạ chưa nói hết điều kiện.

Người che mặt hỏi:

__ Còn điều kiện gì nữa?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Các hạ cũng phải nói rõ thân thế.

Người che mặt cười lạt hỏi:

__ Được rồi! Nhưng ngươi bị bại thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ mà thua thì bó tay chịu trói tuỳ các hạ xử trí thế nào cũng được.

Người che mặt nói:

__ Quân tử nhất ngôn!

Lý Hàn Thu nói theo:

__ Tứ mã nan truy Nhưng chính ngươi các hạ phải thắng tại hạ mới được còn các vị hợp lực với nhau để thủ thắng thì không kể.

Người che mặt nói:

__ Được rồi!

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Nếu mình thắng được người che mặt này thì quay lại đối phó với Phương Tú dĩ nhiên là dễ

hơn nhiều. Khi ta kiềm chế được hai lão rồi thì việc ra khỏi Phương Gia Đại Viện chẳng khó khăn gì nữa.

Bỗng nghe người che mặt trầm giọng quát:

__ Hãy coi chừng!

Đột nhiên lão rung tay phóng kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu đưa kiếm lên đỡ rồi thuận đà phản kích liền.

Chỉ trong khoảnh khắc, hào quang lấp loáng, bóng kiếm tung hoành. Hai người chỉ bắt đầu khai diễn một trường ác đấu vô cùng kịch liệt.

Trong nhà đia. thế chật hẹp. Hai người đều không thi triển được thân pháp mau lẹ để né tránh thế kiếm của đối phương mà chỉ trông vào cách biến chiêu để kiềm chế đối phương. Hai bên đều qua lại những chiêu thức cực kỳ nguy hiểm cơ hồ trí mạng.

Lý Hàn Thu thi triển Thất Tuyệt Ma Kiếm một kiếm pháp hiểm ác nhất thiên hạ mà người che mặt vẫn ra chiêu đỡ gạt được.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã đấu hơn năm mươi hiệp.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ:

__ Từ ngày gia nhập giang hồ ít khi ta gặp người đón đỡ được mười chiêu của ta thế mà lão che mặt này cầm cự mấy chục chiêu vẫn không nạp mạng thì ít ra hắn đã hiểu rõ Thất Tuyệt Ma Kiếm. Cuộc chiến này e rằng khó lòng thắng được.

Bỗng thấy người che mặt chuyển vận trường kiếm phong toa? hai ba chiêu kiếm chớp nhoáng của Lý Hàn Thu rồi quát lên:

__ Hãy dừng tay!

Lý Hàn Thu dừng thế kiếm hỏi lại:

__ Chuyện gì vậy?

Người che mặt đáp:

__ Cục diện bửa nay đã rõ lắm rồi, nếu chúng ta tiếp tục tỷ võ trong nhà thì khó lòng phân thắng bại được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Vậy các hạ tính sao?

Người che mặt đáp:

__ Chúng ta ra ngoài động thủ. Ngoại trừ kiếm thuật, ai nấy có thể thi triển môn võ công khác, hoặc giả có phân thắng bại chăng.

Lý Hàn Thu hỏi móc:

__ Các hạ muốn gói ghém cả cách xử dụng thuốc mê nữa chứ?

Người che mặt mỉm cười hỏi lại:

__ Sao? Sử dụng thuốc mê thì cũng chỉ kể như là một thứ ám khí phỏng có khác gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Thật là một lối giải thích rất tân kỳ! Bửa nay tại hạ mới thấy là một.

Người che mặt nói:

__ Nếu chúng ta không tiếp tục tỷ đấu thì lão phu cũng không để ngươi sống thêm được ba ngày nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Người che mặt đáp:

__ Vì ngươi là tay kình địch của lão phụ Trên cõi đời này hễ ai đã được lão phu xếp vào hàng địch thủ thì nhất định phải chết.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu vậy tại hạ đã được phần vinh dự thì có chết cũng chẳng ân hận gì nữa.

Người che mặt hỏi:

__ Ngươi chưa trả lời câu lão phu hỏi có chịu thay đổi chiến địa không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Không được đâu! Tại hạ thấy lòng người thâm độc ác quá nhiều rồi, không muốn mắc bẫy nữa.

Người che mặt lạnh lùng hỏi:

__ Lúc chúng ta ước hẹn cuộc tỷ đấu dường như quên bẳng đi không hẹn rõ là đánh nhau trong bao nhiêu hồi hợp. Bây giờ đã đấu ngoài trăm chiêu vẫn giữ nguyên cục diện bất phân thắng bại mà các hạ lại không chịu thay đổi chiến trường thì chẳng biết đến bao giờ mới có kẻ được người thua!

Lý Hàn Thu đáp:

__ Hai mà không có cách nào đưa ra khỏi căn phòng nhỏ này thì chúng ta cứ tiếp tục dằng co ở đây mãi cũng không sao.

Người che mặt hỏi:

__ Ngươi bị hãm thân vào chốn trùng vi, chẳng khác nào lâm vào tuyệt địa mà cứ dằng co thì được lợi gì?

Lý Hàn Thu cười mát đáp:

__ Tại hạ đã coi hình thể bốn mặt thì chỉ có cách giữ ở trong nhà này hai vị mới khó xoay xở để mà liên thủ hợp công.

Phương Tú nói:

__ Phương mỗ mà hô một tiếng là lập tức có bao nhiêu cao thủ đến giáp công tứ phía.

Lý Hàn Thu nói:

__ Bọn họ nhiều lắm là chỉ thêm một người vào đây giáp công thì tại hạ tự tin là có thể đối phó được.

Chàng cười lạt hai tiếng rồi nói tiếp:

__ Tại hạ cũng muốn cho bọn thuộc hạ của viện chuá tới đây để họ trông rõ cái kém cỏi hèn hạ của viện chuá.

Phương Tú ngẩn người ra không biết nói thế nào.

Nguyên Lý Hàn Thu nói câu sau cùng đã nhằm trúng vào nhược điểm của đối phương.

Chàng đưa mắt nhìn người che mặt nói tiếp:

__ Trường hợp mà chúng ta không thể dùng võ công để phân thắng bại thì tại hạ tin rằng cuối cùng nó cũng phải đi đến kết quả kẻ sống người chết.

Người che mặt nói:

__ Ở trong căn nhà nhỏ hẹp, Thất Tuyệt Ma Kiếm của ngươi chẳng thể nào đả thương được lão phụ Lão phu cũng chẳng có cách nào kiềm chế ngươi hoặc phá thế Thất Tuyệt Ma Kiếm. Lão phu không tin là mình chết mà ngươi lại sống được.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ lại tự tin là chúng ta nhất định sẽ phân thắng bại...

Người che mặt ngắt lời:

__ Lão phu muốn thỉnh giáo ngươi điều đó.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Giản dị lắm! Chúng ta cầm cự trong nhà này không được ăn uống thì rồi đến lúc đói quá hóa mệt, thể lực suy giảm. Ai duy trì sức lực được lâu là người ấy có hy vọng thủ thắng.

Người che mặt giật mình kinh hãi hỏi:

__ Sao? Ngươi muốn cùng lão phu dằng co trong căn nhà này đến mấy ngày chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đó là cách để giải quyết sinh tử, và để kết thúc cuộc đấu. Chúng ta cùng nhịn ăn nhịn uống

mà phải duy trì thể lực lâu hơn để mà thủ thắng.

Phương Tú nghĩ thầm trong bụng:

__ Thằng lỏi này đã quyết tâm trả thù cha thì e rằng mình dùng phương pháp gì cũng không thuyết phục được gã.

Đột nhiên người che mặt lạnh lùng nói:

__ Ngươi tính thế càng hay, ta chắc rằng ngươi khó lòng được như nguyện?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Người che mặt đáp:

__ Ta cùng Phương Tú sẽ xử dụng phép xa luân chiến khiến cho ngươi không được nghỉ ngơi phút nào, thể lực không ngừng thì hao tổn.

Lý Hàn Thu chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

__ Mình chưa nghĩ đến trường hợp này. Thật là một nguy cơ lớn.

Bỗng nghe người che mặt nói:

__ Phương viện chuá hãy chuẩn bị đi! Lão phu hãy động thủ với gã trước. Hễ hết trăm chiêu thì viện chuá vào thay thế.

Dứt lời, hắn vung trường kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Ta phải hết sức duy trì nội lực mới có thể chống đỡ được lâu bền.

Chàng liền biến đổi thế kiếm chiêu thủ thế để chờ cơ hội tấn công.

Người che mặt thâ;y Lý Hàn Thu không xử dụng Thất Tuyệt Ma Kiếm đối địch, lập tức lão phóng tay tấn công.

Kiếm khí tung hoành, kiếm hoa nhảy muá. Chiêu nào cũng nhằm đâm vào chổ trí mạng của Lý Hàn Thụ Lý Hàn Thu vận kiếm chống đỡ. Chàng toan dùng những chiêu số của Du Bạch Phong truyền thụ chọ Người che mặt đánh ra những thế kiếm rất lợi hại. Sau năm chục chiêu, Lý Hàn Thu đối phó không kịp, lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Lý Hàn Thu nhận thấy nếu không mở cuộc phản kích thì e rằng chẳng thể cầm cự được ngoài hai chục chiêu nữa.

Nguyên người che mặt khởi thế công rất ác độc, khó mà phòng thủ được mãi.

Lý Hàn Thu vừa vận kiếm phản kích vừa tính thầm trong bụng:

__ Thằng cha này phóng ra những chiêu kiếm cực kỳ ác độc mà lại có chiêu giống như Thất Tuyệt Ma Kiếm. Ta không thể khinh địch được.

Trong lòng nghĩ vậy, tay chàng phóng kiếm chiêu thần tốc hơn để phản kích.

Mới trong khoảnh khắc hai bên đã khai diễn một trường ác đấu rất kịch liệt.

Vì cả hai người cũng nóng lòng tranh đoạt tiên cơ, nên hai thanh kiếm thường đụng vào nhau bật lên những tiếng rùng rợn.

Phương Tú thấy hai bên mở cuộc tỷ đấu khốc liệt ít có trong võ lâm, bất giác hắn đứng ngẩn người ra mà nhìn.

Trước cuộc ác đấu hy hữu này, Phương Tú dù muốn viện trợ cũng chẳng có cách nào xen vào được.

Song kiếm qua lại ngoài hai chục chiêu, Lý Hàn Thu mới đoạt được tiên cơ. Hai bên vừa thủ vừa công giữ tình thế quân bình.

Lý Hàn Thu không mong được còn người che mặt ra chiều nóng nảy cũng không thể thủ thắng trong chốc lát.

Hai người lại đấu hơn mười chiêu nữa. Đột nhiên người che mặt rút kiếm về, lắc đầu hỏi:

__ Không được! Chúng ta cứ đánh thế này thì khó lòng phân thắng bại được.

Lý Hàn Thu nói:

__ Ý tại hạ không cầu thắng.

Người che mặt lạnh lùng nói:

__ Lão phu có tánh quái gở...

Lý Hàn Thu hỏi:

Quái gở thế nào?

Người che mặt đáp:

__ Bất luận là ai về võ công cũng như về tài trí mà cao hơn lão phu thì chỉ có hai đường.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Là những đường nào?

Người che mặt đáp:

__ Một là được lão phu sử dụng, hai là bị lão phu sát hại.

Lý hàn Thu hỏi:

__ Các hạ nói vậy thì ra đã giết nhiều người rồi phải không?

Người che mặt đáp:

__ Không nhiều đâu. Vì họ đều là những hào sĩ tài trí vào bậc nhất trong võ lâm, thì phỏng được

mấy.

Lý Hàn Thu nói:

__ Dù sao các hạ cũng đã gây lên tội nghiệt không ít.

Người che mặt nói:

__ Điều khiến cho lão phu ngạc nhiên là trong hạng thanh niên có ngươi cũng là địch thủ của lão phụ Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

__ Các hạ quá khen rồi!

Người che mặt đột nhiên cười khanh khách nói:

__ Lão phu muốn đưa ra điều kiện với ngươi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Điều kiện thế nào?

Người che mặt đáp:

__ Chúng ta bàn về sự hợp tác.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hợp tác như thế nào?

Người che mặt đáp:

__ Lão phu luyến tiếc nhân tài. Người nào có tài mà không phải thuộc hạ của lão phu thì kẻ thù.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nghe giọng lưỡi của các hạ thì rõ ràng là Đàm Dược Sư rồi. Không hiểu các hạ đã chịu thừa nhận chưa?

Người che mặt dáp:

__ Người nào được lão phu thưởng thức sẽ đươc đối đãi đặc biệt. Ngươi muốn điều gì chỉ cần nói ra miệng là lão phu tự tin có thể làm được. Còn lão phu là ai thì ngươi cứ gia nhập tổ chức của lão phu rồi sẽ biết.

Lý Hàn Thu đã toan bài bác, chàng chợt động tâm nghĩ thầm:

__ Ta thử đưa ra một vấn đề nan giải đồng thơi động đến tâm bệnh giữa lão và Phương Tú, xem lão tỏ thái độ thế nào?

Chương 110 - Lý Hàn Thu Ra Khỏi Hang Hầm

Lý Hàn Thu nghĩ vậy rồi nói:

__ Tại hạ có một điều nan giải e rằng các hạ không chịu ưng thuận.

Người che mặt hỏi:

__ Điều gì? Ngươi thử nói nghe!

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ chỉ có một tâm nguyện lớn là làm sao trả được mối thù cho song thân.

Người che mặt hỏi:

__ Kẻ thù của ngươi là ai?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Phương Tú ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ Châu. E rằng các hạ không chịu thoa? mãn điều này.

Người che mặt ngập ngừng hỏi:

__ Lệnh tôn là....

Lý Hàn Thu nói ngay:

__ Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần.

Người che mặt đảo mắt nhìn Phương Tú hỏi:

__ Phương viện chuá! Gã nói vậy có đúng không?

Phương Tú nghiêng mình đáp:

__ Đúng thế! Lý Thanh Trần quả nhiên bị chết về kế hoạch thuộc hạ, nhưng thuộc hạ không phải hung thủ đã hạ sát y Người che mặt hỏi:

__ Vậy hung thủ là ai?

Phương Tú khẻ thở dài đáp:

__ Giữa lúc thuộc hạ và Lý công tử đây đã gây nên mối thù sâu cay thì dù thuộc hạ có nói tên hung thủ đã giết Lý Thanh Trần cũng chẳng thể cởi mở được mối thù giữa thuộc hạ và Lý công tử.

Người che mặt cười lạt hỏi:

__ Viện chúa thử nói họ tên y để lão phu coi có nhận biết y không?

Phương Tú ngập ngừng:

__ Việc này đã xảy ra trước đây hai chục năm…

Người che mặt nói:

__ Lão phu biết rồi mà chỉ muốn hỏi viện chúa tên họ hung thủ còn những vụ phát sinh gần đây thì hỏi làm chỉ Phương Tú không biết làm sao được liền đáp:

__ Theo chổ thuộc hạ biết thì người đó đã thoát ly giang hồ từ lâu rồi.

Lý Hàn Thu đã toan nói xen vào nhưng rồi chàng lại nhẫn nại im tiếng để chờ xem người che mặt phản ứng thế nào.

Người che mặt đột nhiên cất giọng cực kỳ lạnh lẻo hỏi:

__ Phương viện chuá! Vụ này thế nào? Chẳng lẽ viện chuá còn muốn dối cả lão phu nữa chăng?

Phương Tú lắc đầu đáp:

__ Thuộc hạ không dám.

Người che mặt hỏi:

__ Sao viện chuá không chịu nói rõ họ tên người đó ra.

Phương Tú đáp:

__ Thuộc hạ có chổ nghi ngờ chưa hiểu, chẳng biết có nên hỏi lại Đông chủ không?

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Được rồi! Ngươi hỏi đi!

Phương Tú hỏi:

__ Thuộc hạ theo hầu Đông chủ hơn mười năm trời kể ra đã hết dạ trung thành, không hiểu tại sao Đông chủ coi thuộc hạ không bằng người ngoài?

Người che mặt lạnh lùng hỏi lại:

__ Chẳng lẽ ngươi bất mãn với lão phu ư?

Phương Tú đáp:

__ Bất mãn thì không dám, nhưng trong lòng thuộc hạ hoài nghi như vậy mà chẳng dám dấu kín trong lòng.

Người che mặt cười hỏi:

__ Theo ý ngươi thì nên thế nào?

Phương Tú đáp:

__ Nếu Đông chủ có lòng bênh vực cho thuộc hạ thì nên giúp thuộc hạ một tay để giết chết Lý Hàn Thu đặng tuyết mối lo âu về sau.

Người che mặt hỏi:

__ Ngươi đã hao phí không biết bao nhiêu tiền bạc để bố trí nhiều cơ quan trong Phương Gia Đại Viện và coi như một bức thành đồng vách sắt, con chim cũng khó lòng chui lọt, mà sao người ta trà trộn vào đây được?

Phương Tú đưa mắt nhìn Tần Nhi nằm trên giường đáp:

__ Nhất định vì con tiện tỳ này làm nội ứng, đã đón tiếp gã. Sáng mai thuộc hạ điều tra cho biết rõ vụ này rồi quyết nghiêm trị không thạ Người che mặt cười lạt đáp:

__ Trừ phi chúng ta rời khỏi căn nhà này mới biết rõ được.

Phương Tú ngơ ngác nghĩ thầm:

__ Nghe giọng lưỡi lão này thì không còn cách nào mà chiến thắng được Lý Hàn Thu nữa.

Hắn xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi cất tiếng hỏi:

__ Nếu thuộc hạ cùng Đông chủ hiệp lực liệu có giết chết được y không?

Người che mặt đáp:

__ Gã đã trà trộn được vào đây đủ tỏ tài trí cùng đởm lược đều có chỗ hơn người. Gã chiến đấu cùng lão phu kẻ tám lượng người nửa cân vẫn giữ thế quân bình thì võ công gã có thể bao trùm võ lâm khó mà kiếm được tay cao thủ tuổi trẻ lại xuất sắc đến thế.

Phương Tú vội hỏi:

__ Phải chăng Đông Chủ có ý thu nạp gã để mình sử dụng?

Người che mặt đáp:

__ Nhân tài như vậy thì trong võ lâm phỏng được là bao? Làm sao lão phu không luyến tiếc.

Phương Tú khẻ thở dài hỏi:

__ Nhưng gã là kẻ kiêu ngạo bất thuần mà thu để bên mình há chẳng là việc nuôi ong tay áo, nuôi cọp gầm giường?

Người che mặt đáp:

__ Đó chẳng qua là ngươi sợ gã trả món phụ cừu mà thôi!

Lý Hàn Thu nghe hai người tranh luận không khỏi mừng thầm trong dạ tự nhủ:

__ Phương Tú đã có dạ phản kháng. Cuộc tranh chấp bửa nay càng khiến cho ý kiến đó thêm phần kiên quyết. Còn lão che mặt này lại là người thâm trầm nham hiểm có lý nào lão chẳng nhìn rõ đối phương? Dù bửa nay hai người còn nhường nhịn nhau nhưng rồi tất có ngày bộc phát, trở mặt thành thù. Ngày đó chắc chẳng còn bao xạ Bỗng nghe Phương Tú chậm rãi nói:

__ Đông chủ vì lòng luyến tiếc kẻ có tài một cách thiết tha, thuộc hạ không tiện nói nữa.

Người che mặt hỏi:

__ Được rồi! Ngươi hãu cho ta biết trước người nào đã động thủ sát hại phụ thân gã?

Phương Tú không làm sao được, dặng hắng một tiếng rồi nói:

__ Người động thủ giết chết Lý Thanh Trần là cung chủ cung Tử Vi ở Mao Sơn.

Lý Hàn Thu nghe Phương Tú nói vậy thì chấn động tâm thần cơ hồ la thất thanh. Chàng ngấm ngầm thở phào một cái, gắng gượng kìm hãm mối xúc động trong lòng.

Người che mặt trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

__ Có thật thế không?

Phương Tú đáp:

__ Dĩ nhiên là chuyện thật.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

__ Chắc Phương Tú không dám lừa gạt động chủ hắn, có thể lời hắn nói đây là đúng sự thực.

Bỗng thấy người che mặt rung động tấm sa ngó Lý Hàn Thu hỏi:

__ Các hạ nghe rõ rồi chứ.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ nghe rõ rồi, nhưng...

Người che mặt hỏi:

__ Nhưng làm sao?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Nhưng Tử Vi cung chủ ở Mao Sơn không có thù oán gì với gia phụ thì làm sao họ lại ra tay hạ sát?

Người che mặt cười đáp:

__ Trên chốn giang hồ nhiều việc cơ trá phi thường, lão phu từng nghe danh Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần. Lẽ thường cây cao phải chịu đựng cả, thịnh danh làm lụy cho người. Rất có thể y chết vì thịnh danh.

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày thanh kiếm lên thủng thẳng nói:

__ Dù có sự thực như vậy thì Phương Tú cũng là kẻ lo mưu thiết kế.

Phương Tú nói:

__ Tại hạ đã nói rõ từ trước: Việc sát hại lệnh tôn là do tại hạ sắp bày kế hoạch.

Lý Hàn Thu nói:

__ Như vậy thì luận đến kẻ đầu tội, Phương viện chuá nên gánh lấy mới không hổ thẹn.

Phương Tú lạnh lùng đáp:

__ Đúng thế! Nếu Lý công tử tự tin bản lãnh mình có thể báo thù cho lệnh tiên tôn thì cứ việc động thủ đi.

Người che mặt đột nhiên xen vào:

__ Khoan đã!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Có phải hai vị muốn liên thủ để chiến đấu không?

Người che mặt nói:

__ Trong nhà chật hẹp. Mới hai người chúng ta động thủ còn chẳng đủ phát huy nội lực thì còn nói chuyện liên thủ giáp công thế nào được.

Lão ngừng lại một chút rồi cất giọng ôn tồn nói tiếp:

__ Lão phu đã nhường nhịn mấy lần, bây giờ lại để thêm cho công tử một cơ hội tối hậu.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cơ hội gì?

Người che mặt đáp:

__ Cơ hội để công tử nghĩ kỹ.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ muốn trả mối thù giết cha thì bửa nay là một cơ hội khó kiếm. Trừ phi các hạ ưng thuận cho tại hạ báo thù, không thì chúng ta chẳng còn chuyện gì mà nói.

Giữa lúc ấy bỗng thấy ánh lửa thấp thoáng. Bên cửa dựng lên hai bó đuốc sáng rực.

Nguyên trước khi Phương Tú tới đây đã an bài hơn mười tay cao thủ đến tiếp viện.

Lý Hàn Thu vung cước lên đá trúng vào cửa gỗ đánh binh một tiếng. Cánh cửa đóng lại. Đồng thời chàng đưa trường kiếm dập tắt đèn đi. Trong nhà tối đen như mực.

Giữa lúc Lý Hàn Thu đập kiếm tắt đèn thì đột nhiên hàn quan nhấp nhoáng, hai làn ánh bạc vọt tới nhanh như bay Lý Hàn Thu muá tít thanh trường kiếm. Một làn kiếm quang bao quanh thân thể chàng.

Nguyên Phương Tú thấy đèn lửa tắt rồi lập tức vung tay liệng ra một nắm ngân thoa. Hắn hy vọng giữa lúc Lý Hàn Thu phân tâm, may ra liệng trúng vào người chàng.

Ngờ đâu Lý Hàn Thu mắt coi khắp bốn mặt, tai nghe đủ tám phương. Chàng vung kiếm kịp thời gạt rớt ám khí.

Người che mặt lớn tiếng quát:

__ Phương Tú! Bảo chúng chạy đi rồi thắp đèn sáng căn phòng này lên. Lão phu quyết đấu sinh tử với gã này.

Tiếng lão chưa dứt, đột nhiên lão huy động trường kiếm.

Luồng kiếm quang lấp loáng trong bóng tối pha với tiếng khí giới chạm nhau chát chuá!

Bỗng nghe người che mặt tức giận lớn tiếng quát:

__ Thằng lỏi con miệng còn hơi sửa không biết sống chết là gì kia! Lão phu lấy mạng ngươi đây.

Lại một trận sắt thép đụng nhau choang choảng, lấn át cả tiếng quát tháo om sòm của người che mặt.

Nguyên Phương Tú bắn ra hai mũi ngân thoa đồng thời hắn khiến cho Lý Hàn Thu nổi sát khí chàng gạt rớt ngân thoa, vung kiếm tấn công Phương Tú.

Phương Tú thật là con người xảo quyệt. Hắn phóng hai mũi ngân thoa ra rồi lén lén cất bước nấp về phía sau người che mặt.

Lý Hàn Thu nhảy vọt lên đánh hắn. Người che mặt lại tưởng chàng tấn công mình liền vung kiếm lên phản kích.

Hai người ở trong căn nhà tối tăm mở cuộc ác đấu khích động vô cùng!

Lý Hàn Thu phấn khởi tinh thần tấn công ráo riết phóng ra tới tấp những chiêu thức mãnh liệt phi thường.

Cuộc chiến đấu trong bóng tối lại càng nguy hiểm gấp mười lần ban ngày. Hai bên đều chẳng thấy gì mà chỉ nghe tiếng gió để phân biệt phương vị đối thủ để ra chiêu nghinh địch.

Cuộc ác đấu hiếm có trong võ lâm này hai bên càng đưa ra nhiều thế kiếm cực kỳ mau lẹ.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng! Cánh cửa lại mở ra! Một giây đuốc sáng soi vào trong nhà sáng rực cả lên.

Bây giờ hai bên mới nhìn rõ sự vật mới cảm thấy cuộc chiến trong bóng tối là nguy hiểm phi thường.

Tấm khăn che mặt của lão quái bị mũi kiếm của Lý Hàn Thu đâm phải rách mấy chổ thủng. Hai bên cạnh sường Lý Hàn Thu cũng bị mũi kiếm của đối phương đâm toạc vạt áo. Hiển nhiên hai bên đã gặp những kiếm chiêu cực kỳ nguy hiểm mà không tự biết!

Hai người chiến đấu đương hăng lại có ánh lửa soi vào nên càng phát huy toàn lực tấn công.

Ánh hàn quang chuyển động, kiếm khí mờ mịt đầy nhà. Phương Tú một nhân vật đã từng trãi những trận chiến đấu với đại địch cũng phải kinh hồn.

Ngoài nhà gươm đao sáng loà. Ba bốn tên đại hán cầm đao chực xông vào nhưng bị làn kiếm khí lạnh buốt ngăn cản.

Đột nhiên người che mặt đâm tới tấp ba kiếm bức bách Lý Hàn Thu phải rút kiếm về, rồi lão quát lên:

__ Dừng tay!

Lý Hàn Thu thu kiếm về, hỏi:

__ Tại sao vậy?

Người che mặt đáp:

__ Từ ngày lão phu ra đời đến nay Đây là lần đầu được gặp đối thủ, chiến đấu rất thích thú. Nhưng trong nhà chật hẹp quá nên lão phu còn rất nhiều môn võ công trác tuyệt mà không khi nào thi triển được. Vậy bây giờ chúng ta ra ngoài kia kiếm chỗ rộng rãi để quyết phân thắng phụ nên chăng?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Cuộc chiến dằng dai thế này bất luận thắng phụ ra sao thì cục diện đối với ta cũng rất là bất lợi. Tần Nhi và Hàn công tử đến bây giờ vẫn chưa hồi tỉnh. Nếu Phương Tú không dám phản bội người che mặt thì cuộc sinh tử của hai người kia đều ở trong tay lão. Lão che mặt dường như thương yêu Tần Nhi lắm, chắc lão không hại mạng nàng. Còn Phương Tú tất đem toàn lực ra để bảo vệ cho Hàn công tử khỏi bị sát hại. Hai lão đang động thủ với ta tức là chung một kẻ thù, họ chưa đến nỗi xãy chuyện tranh chấp. Nhưng ta mà bình yên rời khỏi nơi đây được thì có thể Tần Nhi và Hàn công tử là người gây ra cuộc tranh chấp giữa bọn chúng. Dù Phương Tú không dám lộ ra ngoài mặt nhưng trong lòng hắn đã bất mãn thì chẳng thể nào bưng mắt người che mặt được. Hai tên hoạt đầu này đều là những tay cực kỳ nham hiểm....

Người che mặt hồi lâu không thấy Lý Hàn Thu trả lời, lão không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hỏi:

__ Ngươi đã nghĩ kỹ chưa?

Lý Han‘ Thu hỏi lại:

__ Các hạ liệu có nắm chắc được phần thắng không?

Người che mặt đáp:

__ Lão phu tự tin rằng nếu chiến trường rộng rãi hơn, phát huy được toàn lực thì hạ sát ngươi không phải việc khó khăn.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cái đó chưa chắc.

Người che mặt nói:

__ Nếu thay đổi chiến trường thì chỉ trong vòng ba mươi sáu chiêu là ngươi tất phải mất mạng.

Lý Hàn Thu nghe đối phương nói đến ba mươi sáu chiêu, trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

__ Lão đã nói ra con số này thì chắc là có điều căn cứ gì đây.

Chàng lạnh lùng hỏi lại:

__ Nếu trong ba mươi sáu chiêu mà các hạ không bắt sống hoặc đả thương được tại hạ thì sao?

Người che mặt đáp:

__ Ta để cho ngươi được tùy ý đưa ra điều kiện.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tần Nhi nằm trên giường nói:

__ Các hạ đưa thuốc giải và giao Tần Nhi cho tại hạ đem đi.

Người che mặt cười khanh khách đáp:

__ Được rồi! Chúng ta cứ thế.

Lý Hàn Thu nói:

__ Lời nói của các hạ sao mà tin được? Lúc đó các hạ lại hạ lệnh cho biết bao nhiêu cao thủ hiện đã tụ tập ở Phương Gia Đại Viện vây đánh bốn mặt thì tại hạ chẳng mắc lừa ư?

Người che mặt tức giận đáp:

__ Lão phu đứng trước mặt bao nhiêu thuộc hạ mà lời nói không đủ tin ư?

Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu các hạ quả có thành ý thì trước hết hãy cho Tần Nhi uống thuốc giải đi đã!

Người che mặt cười khanh khách nói:

__ Té ra các hạ cũng là một nhân vật thương hoa tiếc ngọc.

Quả nhiên lão móc trong bọc ra một viên thuốc giải cho Tần Nhi uống.

Lý Hàn Thu được đằng chân lẫn đằng đầu lạnh lùng nói:

__ Hãy giải khai huyệt đạo cho y để tại hạ hỏi y mấy lời.

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi quay lại bảo Phương Tú:

__ Viện chúa giải khai huyệt đạo cho y đi!

Phương Tú không sao được phải giải khai huyệt đạo cho Tần Nhị Tần Nhi thở phào một cái đưa tay lên lau mồ hôi trán.

Người che mặt lạnh lùng nói:

__ Tần Nhi! Lý công tử đây muốn cứu ngươi. Y cùng lão phu ước định tỷ võ.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

__ Động chủ của các vị đây võ công cao cường. Tại hạ không nắm vững phần nào. Chỉ còn mong chống đỡ được ba mươi sáu chiêu tức là đắc thắng.

Tần Nhi gật đầu nói:

__ Tiểu tỳ đều nghe rõ rồi.

Dược lực vừa thuyên giảm, má nàng hãy còn đỏ hồng.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Vậy càng hay! Việc này cần cô nương tác củ mới xong. Không hiểu ý cô nương thế nào?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

__ Công tử định đưa tiểu tỳ đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cô nương đừng hiểu lầm! Tại hạ mà thắng được sẽ đưa cô nương ra khỏi nơi đây rồi thì trời cao bể rộng, cô muốn đi đâu thì đi.

Tần Nhi hỏi:

__ Để tiểu tỳ tự ý lựa chọn, công tử có ưng chịu không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Được lắm! Tại hạ đối với cô nương không có chút tạp niệm nào cả.

Tần Nhi nói:

__ Thế thì hay lắm! Chúng ta hãy quyết định như vậy.

Người che mặt nói:

__ Tần Nhi! Nếu ta bị bại về tay Lý công tử thì e rằng cô nương khó lòng tránh khỏi sự trừng phạt nặng nề của Phương viện chuá.

Tần Nhi nói:

__ Tấm thân bạc mệnh khác nào bông hoa đoạn trường. Khi đó tiểu tỳ đành chịu làm nha đầu hầu hạ người vậy.

Người che mặt cười ha hả nói:

__ Lão phu xem ra ngươi có tư cách đại quý, đáng vị mẫu nghi của võ lâm.

Tần Nhi nói:

__ Chỉ sợ Tần Nhi này không có phước khí lớn như vậy mà thôi.

Người che mặt hướng về phía Lý Hàn Thu hỏi:

__ Còn có điều gì nữa không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ muốn ra ngoài Phương Gia Đại Viện hãy tỷ thí. Tru8‘ các hạ và Tần Nhi, không còn một ai được theo đi.

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Ta theo ý công tử hết.

Lý Hàn Thu giơ tay lên hỏi:

__ Mời Phương viện chúa dạy qua một chút được chăng?

Phương Tú hỏi:

__ Chuyện chi vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Phương Gia Đại Viện của các hạ bố trí mai phục lợi hại vô cùng. Nếu bọn tại hạ đang đi giữa đường mà các hạ đột nhiên phát động cơ qua thì chẳng những tại hạ lọt vào cạm bẫy mà e rằng quý động chủ cũng không tránh thoát, thì làm thế nào?

Người che mặt gật đầu nói:

__ Lời nói của công tử rất có lý.

Lý Hàn Thu lại nói:

__ Các hạ tuy có tiếng là động chủ nhưng tại hạ cảm thấy trong lòng Phương Tú cũng thù nghịch các chẳng kém gì Lý mỗ.

Người che mặt lạnh lùng nói:

__ Các hạ còn điều kiện gì? Cứ nói nốt ra. Lão phu là hạng người nào mà để kẻ khác khiêu khích.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ cùng Phương Tú đi với nhau để y đưa chúng ta ra khỏi Phương Gia Đại Viện.

Người che mặt nói:

__ Được rồi! Lão phu cũng nghe theo đúng như lời công tử.

Phương Tú toan kháng cự thì người che mặt đã lên tiếng trước:

__ Ngươi cứ qua đi! Lý công tử nói không phải là hoàn toàn vô lý.

Lý Hàn Thu nói:

__ Xin các hạ đi với Tần Nhị Người che mặt quay lại bồng Tần Nhi lên hỏi:

__ Bây giờ đi được chưa?

Lý Hàn Thu đột nhiên cất bước tiến đến gần giường. Tay chàng cắp Hàn công tử lên, tay phải cầm kiếm quát:

__ Mời Phương viện chúa đi trước dẫn đường.

Phương Tú không sao được đành cất bước ra đi.

Lý Hàn Thu đi giữa. Người che mặt đi sau cùng.

Ba người ra khỏu Phương Gia Đại Viện, Phương Tú không dám đụng động cơ mai phục.

Nguyên hắn đã tính toán. Một là hắn sợ tổn thương Hàn công tử. Hai là hắn thấy hai người sắp mở cuộc rồng tranh hổ đấu, bất luận ai chết cũng đều có lợi cho hắn. Vì thế mà bao nhiêu cao thủ mai phục hắn đều không cho ai ra tay Đoàn người đi một mạch ra khỏi Phương Gia Đại Viện.

Sang qua cầu rồi Lý Hàn Thu đặt Hàn công tử xuống hú lên một tiếng dài rồi nói:

__ Phía trước mặt có một khu quảng rừng vắng vẻ. Chỗ đó rất rộng rãi và bằng phẳng. Bất luận các hạ có võ công gì đều có thể thi triển tự do được.

Người che mặt nói:

__ Vậy công tử hãy dẫn đường.

Chương 111 - Bởi Mến Tài Buông Tha Hào Kiệt

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn Phương Tú nói:

__ Phương viện chúa cần trông nom cho Hàn công tử.....

Phương Tú giật mình kinh hãi hỏi:

__ Sao? Công tử đã động tay động chân vào người y rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ không có lòng dạ đen tối hạ cấp như Phương viện chúa đâu.

Rồi chàng trở gót chạy về phía trước.

Người che mặt chạy theo sau chàng. Bóng hai người chỉ trong chớp mắt đã biến vào trong bóng đêm.

Phương Tú trông bóng sau lưng hai người mất hút rồi mới ngậm răng bồng Hàn công tử lên quay về trong viện.

Lý Hàn Thu chạy một mạch chừng sáu bảy dặm đường, tới nơi hoang dã thì dừng bước lại, hỏi:

__ Chổ này có được không?

Người che mặt đảo nhìn bốn phía rồi từ từ đặt Tần Nhi xuống nói:

__ Nếu trong ba mươi sáu chiêu, lão phu mà không thắng được thì để công tử tuỳ ý rời khỏi nơi đây, cả vị Tần cô nương này cũng giao cho công tử. Nhưng trong ba mươi sáu chiêu mà lão phu thắng công tử thì sao?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

__ Đột nhiên hắn lại đưa điều kiện ra, không hiểu vì nguyên nhân gì?

Chàng liền đáp:

__ Nếu trong vòng ba mươi sáu chiêu mà các hạ bắt được tại hạ thì tuỳ ý các hạ muốn làm gì thì làm. Trường hợp tại hạ bị đả thương không còn dức phản kháng cũng do các hạ xử trí bằng cách nào cũng được.

Người che mặt thủng thẳng nói:

__ Nếu lão phu chỉ đả bại công tử thì sao?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Ý các hạ muốn thế nào?

Người che mặt đáp:

__ Công tử mà thắng thì chẳng những rời khỏi nơi đây một cách yên ổn mà còn được mang theo cả Tần Nhi đi nữa. Còn lão phu thắng mà công tử không làm cho lão phu mãn nguyện được một điều, há chẳng bất công lắm ư?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lát rồi hỏi lại:

__ Các hạ muốn tại hạ hứa điều chỉ Người che mặt đáp:

__ Một là công tử quy đầu làm môn hạ lão phụ Hai là làm cho lão phu một việc.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Quy đầu dưới tướng các hạ là một điều ảo tưởng. Chúng ta đừng bàn tới. Còn làm việc gì thì tại hạ muốn biết rõ trước để cần suy nghĩ.

Người che mặt cười lạt ngắt lời:

__ Đây là một phen đánh cuộc, đáng lý công tử không có quyền lựa chọn. Lão phu đã nhường cho công tử được hai điều chọn một là đặc biệt rồi đấy.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Lão nói thế là đúng. Những điều ước hẹn về tỷ võ hai bên phải nhường nhịn nhau mới hợp lý. Điều kiện mà lão đưa ra quả là khiêm nhượng lắm rồi.

Đoạn chàng lạnh lùng đáp:

__ Nếu các hạ bảo tại hạ làm một việc thương luân bại lý thì tại hạ thà chết chứ không chịu làm.

Người che mặt cười lạt nói:

__ Xem chừng chúng ta khó mà đi tới kết quả cuộc đàm phán. Vậy công tử động thủ đi thôi!

Lý Hàn Thu từ từ giơ chưởng tiến lên nói:

__ Nếu các hạ có người trợ quyền là tại hạ bỏ đi ngay đấy, và cuộc tỷ võ này không cần phân thắng bại nữa.

Người che mặt nói:

__ Lão phu tin là không cần đến ai viện trợ mà cũng không tin người nào trái mệnh lệnh của lão phu dám đến đây giúp sức.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ chỉ mong lời nói của các hạ đi đôi việc làm.

chàng rung tay một cái. Hàn quang lóe lên, kiếm chiêu đâm tới về phía trước.

Người che mặt vung kiếm gạt.

Lý Hàn Thu định đánh ác liệt. Chàng nghĩ thầm:

__ Hắn đã hứa trong vòng ba mươi sáu chiêu là phải thủ thắng thì chắc là lão đã nắm vững mấy phần. Nếu ta làm rối loạn kế hoạch của lão thì chống đỡ mười sáu chiêu là đủ khiến cho lão cảm thấy mất tán lực thì phần thắng sẽ về ta không phải chuyện khó.

Thế kiếm của chàng vừa bị người che mặt hất ra, chàng lại tấn công lập tức không để đối phương có thì giờ phản kích.

Hai bên trao đổi kiếm chiêu đi ngay vào cuộc diện ác liệt.

Chỉ trong nháy mắt Lý Hàn Thu đã phóng ra tám chiêu.

Nguo8'i che mặt dường như nhìn rõ chổ dụng tâm của Lý Hàn Thụ Đột nhiên lão tung mình nhảy lên vọt lên cao đến hơn trượng, cười lạt nói:

__ Công tử đừng tính toán nữa. Lão phu nói ba mươi sáu chiêu là chỉ tính những chiêu số mà lão phu tấn công cả trăm chiêu cũng bằng vô dụng.

Lý Hàn Thu dừng kiếm lạilạnh lùng nói:

__ Phép động thủ tỷ võ phải có công có thủ. Tại hạ tấn công không kể thì ra các hạ muốn tại hạ bó tay chịu trói chăng?

Người che mặt thủng thẳng đáp:

__ Công tử có thể vừa công vừa thủ, nhưng cách tính là phải tính những chiêu số của lão phu tấn công làm chuẩn đích... Hạn định chiêu thức để thủ thắng là việc tối kỵ trong võ lâm. Phép tính của lão phu chẳng phải không công bằng.

Lý Hàn Thu nói:

__ Phải rồi! Dù theo chiêu số của các hạ làm chuẩn đích, nhưng các hạ cũng phải đánh cho lẹ. Nếu bằng giờ các hạ mới tấn công một chiêu thì ba mươi sáu chiêu phải là ba ngày ba đêm mới xong hay sao?

Người che mặt hô:

__ Coi chừng!

Đột nhiên lão tung mình tiến đánh tới tấp như gió táp mưa sạ Thanh trường kiếm trong tay lão tóe ra một đám hắn tinh.

Lý Hàn Thu lớn tiếng quát hỏi:

__ Chiêu này có kể không?

Chàng giơ vung kiếm một cái thật mạnh. Kiếm ảnh trùng trùng.

Bỗng nghe những tiếng choang choảng rít lên rồi hai người đột nhiên xa ra.

Người che mặt nói:

__ Thật là một chiêu "Thiếu Tụ Khai Hoa" tuyệt diệu!

Tiếng quát chưa dứt, lão nhảy lên cao hai trượng. Người còn lơ lửng trên không, lão vung kiếm chém xuống, như con chim đại bàng chụp tới. Thanh thế mãnh liệt khiến người ta phải kinh hãi.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

__ Thanh thế chiêu này không phải tầm thường, không hiểu là chiêu gì?

Chàng bản tính quật cường, tuy thấy kiếm thế lợi hại khó bề đón đỡ mà chàng cũng nhảy vọt lên vung kiếm đón tiếp.

Hai thanh kiếm đụng nhau lại bật lên một tiếng chát chuá rùng rợn.

Lý Hàn Thu đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh từ nách thổi vào bụng. Chàng cúi xuống nhìn thì nách áo đã bị thủng một miếng dài ba tấc, trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

__ Chiêu kiếm này thật là ác độc, nó chỉ đưa chếnh chếch vào gần chừng hai tấc nữa thì ta đã uổng mạng rồi.

Người che mặt đánh một chiêu chưa trúng lập tức quay đầu nhảy lùi về. Tiếp theo lão lại vọt lên không chụp xuống.

Lý Hàn Thu đã bị một lần hụt chết, chàng không dám coi thường. Thanh trường kiếm vung lên thành những làn kiếm hoa trùng điệp hộ vệ thân thể.

Bỗng thấy người che mặt khởi thế công như con chim ưng xà xuống thần tốc phi thường, khó bề kháng cự. Thanh trường kiếm của chàng vọt ra những luồng kiếm hoa hộ thân đột nhiên cảm thấy một luồng áp lực đè lên rất mạnh chẳng khác gì núi Thái Sơn chụp xuống.

Làn kiếm hoa liền bị kiếm khí mãnh liệt đẩy ra.

Lý Hàn Thu tự cảnh giác nếu mình tính cương đón gạt đòn thì tất bị thương về lưỡi kiếm của đối phương.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đột nhiên đổi chiêu pháp chuyển mình nhảy vọt ra khỏi thế kiếm của người che mặt.

Người che mặt cả cười hỏi:

__ Lý Hàn Thu! Công tử đã chịu phục chưa?

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp:

__ Tại hạ hãy còn sức tái chiến không kể là thất bại được.

Người che mặt thủng thẳng nói:

__ Ba mươi sáu chiêu Thiên Bằng Kiếm Pháp của lão phu hiện thời đời nay không ai chống cự được. Uy lực mỗi chiêu một nặng thêm. Công tử đã qua mấy chiêu hẳn biết rõ không phải lão phu hăm doạ..

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Té ra kiếm pháp mà lão sử dụng đây là Thiên Bằng Kiếm Pháp. Thảo nào mỗi chiêu lão đều

nhảy vọt lên như chim bằng xà xuống, uy lực trầm trọng vô cùng.

Người che mặt thấy Lý Hàn Thu lẳng lặng không nói gì liền nói tiếp:

__ Nếu công tử bị thương dưới lưỡi kiếm của lão phu thì bất quá trên thế gian mọc thêm ngôi mã mới. Còn công tử chịu quy đầu làm môn hạ lão phu thì thông minh tài trí của công tử đáng là truyền nhân của "Thiên Bằng Tam Thập Lục Chiêu".

Đột nhiên thanh âm lão biến thành trầm trọng nói tiếp:

__ Đây là một việc rất lớn về thừa kế kỳ kỹ tuyệt học. Trên đời không biết bao nhiêu người chỉ mong học được một chiêu nửa thức của Thiên Bằng Kiếm pháp để khoa trương với võ lâm mà lão phu không chịu vì loại kiếm pháp kỳ tuyệt của võ lâm chẳng phải bất cứ ai cũng luyện được. Công tử là nhân vật thứ hai mà bình sinh lão phu nhận thấy có thể truyền thụ Thiên Bằng Kiếm Pháp.

Lý Hàn Thu động tính hiếu kỳ không nhịn được nữa hỏi ngay:

__ Trước tại hạ còn ai có thể thừa kế môn tuyệt học này?

Người che mặt đáp:

__ Đúng thế! Bọn hậu bối võ lâm những bậc kỳ tài có cả hàng ngàn mà lão phu mới thấy được hai người.

Lý Hàn Thu nhắc lại:

__ Người kia là ai?

Người che mặt đáp:

__ Hàn công tử vừa rồi đó.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Tài trí của Hàn công tử quả nhiên phi thường.

Người che mặt thấy Lý Hàn Thu không trả lời đã tưởng mình làm cho chàng động tâm, liền lớn tiếng hỏi:

__ Công tử ưng chịu rồi chứ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Tại hạ không chịu.

Người che mặt rất đỗi ngạc nhiên hứ một tiếng rồi hỏi:

__ Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Chúng ta không đi cùng một đường nên khó bề hợp tác.

Người che mặt đáp:

__ Lão phu tham tài ái sắc mà không nỡ giết hại công tử, đó là yêu người có tài. Nếu công tử cự tuyệt không quy hàng dưới trướng thì cái tài hoa tuyệt thế của công tử biến thành cái vạ làm chết công tử đó.

Lý Hàn Thu thở phào một cái nói:

__ Các hạ đã ưng ý Hàn công tử thì đem Thiên Bằng Kiếm Pháp mà truyền cho y Tấm thịnh tình của các hạ, tại hạ chỉ xin tâm lãnh mà thôi.

Người che mặt từ từ giơ trường kiếm lên nói:

__ Công tử đã quyết định chọn đường chết thì lão phu đành thành toàn cho công tử vậy.

Lý Hàn Thu để thanh kiếm ngang trước ngực thủ thế và vận công lực toàn thân vào kiếm rồi nói:

__ Bất luận các hạ giỏi thuật dịch dung đến đâu thì tại hạ vẫn nhận ra các hạ chính là Đàm Dược Sư.

Người che mặt ngữa mặt lên trời cười ha hả nói:

__ Trừ khi công tử chịu quy đầu vào làm môn hạ lão phu, còn ngoài ra chẳng có cách nào khác để biết rõ chân tướng của lão phu được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Hắn bịt mặt bằng tấm khăn khiến mình không thể nào nhìn chân tướng. Xem chừng hắn nhất định giữ thân thế bí mật.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi cất tiếng hỏi:

__ Phương Tú hô các hạ là "Đông Chủ" thì ra hắn làm việc ác đều dựa vào uy thế của các hạ phải không?

Người che mặt lạnh lùng hỏi lại:

__ Công tử sắp bị đổ máu dưới lưỡi kiếm của lão phu thì cần làm chi nhiều chuyện thế?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

__ May mà tại hạ không chết thì ngày sau muốn báo thù đã có lai lịch.

Người che mặt cười khanh khách hỏi:

__ Công tử tưởng Phương Tú chân tâm quy đầu lão phu ư?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Sao? Chẳng lẽ giữa Động chủ và hạng nô bộc lại cả điều manh tâm.

Người che mặt đáp:

__ Phương Tú phải quy đầu lão phu có chỗ tâm, bất đắc dĩ hắn phải theo mệnh lệnh. Nhưng thực ra lúc nào hắn cũng nghĩ tới việc kháng cự lão phụ Lý Hàn Thu nói:

__ Thế ra các hạ cũng biết rồi?

__ Lão phu không chịu thu nạp Hàn công tử làm môn hạ để truyền "Thiên Bằng Tam Thập Lục Chiêu" cho gã cũng vì lòng bất trung của Phương Tú đối với lão phụ Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ hỏi xong rồi! Các hạ động thủ đi thôi.

Người che mặt lạnh lùng nói:

__ Xem chừng công tử muốn chết lắm rồi!

Lão từ từ giơ kiếm lên thủ thế muốn tấn công.

Lý Hàn Thu biết là để hắn nhảy lên tập kích thì nguy hiểm vô cùng. Muốn đối phó với thế công của đối phương tựa hồ chỉ có một biện pháp duy nhất là mình tranh tiên đánh trước, khiến chờ hắn phải đỡ, không rảnh để mà tập kích.

Tuy lòng chàng tính vậy nhưng người che mặt đã thủ thế sẳn sàng bất cứ lúc nào nhảy lên cũng được. Tình trạng này bắt buộc Lý Hàn Thi không thể tuỳ tiện ra tay mà phải thủ thế chờ đợi.

Ngờ đâu người che mặt giơ kiếm lên nhưng vẫn không chịu tấn công ngay Hai bên lâm vào cục diện dằng cọ Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Lý Hàn Thu không nhịn được nữa rung động trường kiếm nhảy xổ tới.

Giữa lúc Lý Hàn Thu ra tay thì người che mặt cũng nhảy vọt lên cao vung kiếm đánh xuống.

Lý Hàn Thu thấy vậy thì trong lòng kinh hãi vô cùng. Nhưng thế chiến đã thành, Lý Hàn Thu muốn dừng lại cũng không được nữa. Chàng không kiềm chế nổi mình đành phát huy toàn lực ra chiêu.

Trong đầu óc chàng bỗng lóe lên một tia sáng.

Đột nhiên chàng biến đổi thế đánh. Cả người lẫn kiếm nhảy xổ về phiá người che mặt.

Cách đánh liều mạng này đã ra ngoài sự tiên liệu của người che mặt khiến cho thế kiếm của lão không khỏi đờ đẫn lại một chút.

Trong khoảng thời gian chớp mắt này, kiếm hai bên đụng nhau bật lên một tiếng choảng rùng rợn.

Lý Hàn Thu đột nhiên cảm thấy cạnh sường đau buốt, nhưng may chàng đã thoát chết dưới lưỡi kiếm của đối phương hạ mình xuống đất.

Chàng nhìn xuống cạnh sường thấy máu tươi chảy ra ướt đẫm nửa vạt áo.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm nghiến răng chịu đau.

Người che mặt đặt chân xuống đất xoay lưng về phía Lý Hàn Thụ Lúc này Lý Hàn Thu có thể vọt lại tập kích, song thương thế chàng khá nặng không còn lực lượng phản công.

Người che mặt từ từ xoay mình lại hỏi:

__ Công tử có bị thương không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Có! Nhưng không nặng lắm. Tại hạ tự tin còn có thể tái chiến. Vết thương không làm cho tại hạ chịu thua được.

Người che mặt cười ha hả nói:

__ Lão phu cần phải giết công tử. Công tử đã muốn tái chiến thì còn gì hay bằng!

Dứt lời lão từ từ giơ kiếm lên.

Lý Hàn Thu tự biết mình khó lòng tiếp nổi chiêu này, chàng ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng:

__ Kiếm pháp "Thiên Bằng Tam Thập Lục Chiêu" đã làm cho Thất Tuyệt kiếm pháp của ta bị lu mờ. Lão ra chiêu này e rằng mình khó lòng tránh khỏi.

Bỗng thấy người che mặt vung trường kiếm lên cao. Lý Hàn Thu cũng ngấm ngầm vận chân lực, chuẩn bị đánh một chiêu tối hậu. Song chàng cũng tính trước rằng mình không còn cơ hội nào tránh thoát. Vì tình thế bắt buộc, chàng không còn cách nào hơn là liều lĩnh một lần nữa.

Ngờ đâu người che mặt toan phát chiêu thì đột nhiên tay kiếm mềm rũ xuống.

Lý Hàn Thu đã vận dư lực toàn thân để chuẩn bị đón tiếp đòn đánh của người che mặt, chàng thấy người che mặt đột nhiên hạ kiếm xuống thì trong lòng rất lấy làm kỳ, cứ ngẫn người ra không biết làm thế nào.

Bỗng nghe người che mặt lạnh lùng nói:

__ Lão phu không nở giết công tử. Công tử hãy đem con nha đầu này chạy đi.

Lý Hàn Thu tưởng hai tai mình nghễnh ngảng, sửng sốt hỏi lại:

__ Các hạ bảo sao?

Người che mặt đáp:

__ Lão phu bảo công tử đưa con nha đầu này rời khỏi nơi đây cho lẹ.

Lần này Lý Hàn Thu nghe rất rõ nhưng vẫn không tin hỏi lại:

__ Các hạ nói thật chăng?

Người che mặt đáp:

__ Lão phu nói dối công tử làm chỉ Đột nhiên lão lùi vào bức tường giơ kiếm lên trỏ vào Tần Nhi nói:

__ Đem thị chạy mau đi! Nếu còn chần chờ thì Phương Tú dẫn người tới khi đó muốn chạy thì không phải dễ dàng.

Lý Hàn Thu nhíu cặp lông mày từ từ cất bước tiến về phía trước. Chàng lại tới gần Tần Nhi mà người che mặt vẫn không để tâm tình gì.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

__ Hắn có thể giết mình được mà sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý?

Lòng chàng nghi hoặc khôn xiết mà không sao nghĩ được nguyên nhân.

Bỗng nghe người che mặt lạnh lùng thúc giục:

__ Không chạy mau đi còn chờ gì nữa?

Lý Hàn Thu tra kiếm vào vỏ, bồng Tần Nhi lên.

Người che mặt thủng thẳng nói:

__ Thị uống thuốc giải rồi nhưng còn bị điểm huyệt. Công tử chỉ giải khai huyệt đạo cho thị là xong.

Lý Hàn Thu dạ một tiếng rồi rời cắp Tần Nhi lên xoay mình chạy về phía trước. Nhưng lòng chàng vẫn thắc mắc e sợ người che mặt rượt theo, nên thỉnh thoảng ngoảnh đầu nhìn lại.

Người che mặt vẫn không chạy theo.

Lý Hàn Thu chạy một mạch được chừng tám chín dặm thì đến trước một toà tiểu miếu.

Nhân chổ bị thương ra máu nhiều, chàng cảm thấy mệt nhoài. Huống chi chàng phải ôm Tần Nhi mà chạy nên rất tổn hơi sức. Chàng đưa mắt nhìn ngôi cổ miếu nhủ thầm:

__ Ta nghỉ một chút đồng thời giải khai huyệt đạo cho Tần Nhi rồi sẽ tính.

Đoạn chàng từ từ vào trong miếu.

Đây là một ngôi miếu thổ địa nhỏ bé chỉ bằng một gian phòng.

Lý Hàn Thu đặt Tần Nhi xuống giải khai huyệt đạo cho nàng.

Tần Nhi ngồi nhỏm dậy nói:

__ Công tử ngồi xuống mau để tiểu tỳ buộc vết thương chọ Nguyên thần trí nàng đã khôi phục, chỉ vì bị điểm huyệt nên không cử động được mà thôi.

Nàng không chờ Lý Hàn Thu trả lời, thò tay vào bọc rút chiếc khăn tay ra lau huyết tích miệng vết thương cho chàng. Nàng lại dùng ngón tay nhỏ nhắn xé bỏ những miếng áo rách trên người Lý Hàn Thụ Trên trời ánh sao lấp loáng có thể nhìn rõ cảnh vật một cách lờ mờ.

Tần Nhi chăm chú ngó vết thương Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

__ Công tử bị thương khá trầm trọng!

Lý Hàn Thu thở phào một cái, nói để mình nghe:

__ Lạ thật! Lạ thật!

Tần Nhi long lanh cặp mắt hỏi:

__ Công tử nói gì vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Bản tâm lão định giết tại hạ mà không hiểu tại sao đột nhiên lại tha cho đỉ Tần Nhi hỏi lại:

__ Người che mặt ấy ư?

__ Phải rồi! Lão chỉ đánh một chiêu nữa là tại hạ sẽ mất mạng dưới lưỡi kiếm của lão. Thế mà lão bải tại hạ chạy đi, đồng thời giao đem cả cô nương chạy theo.

Tần Nhi đáp:

__ Trong vụ này tất có nguyên nhân gì đây.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ đã nghĩ đến bể đầu mà không hiểu vì nguyên nhân gì?

Tần Nhi nói:

__ Thương thế công tử khá trầm trọng, chảy máu ướt đến nửa người, bây giờ vẫn chưa ngừng. Hãy buộc vết thương rồi nói chuyện.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Đáng lý tại hạ chết rồi mà hãy còn sống. Vậy chút thương đó có chi đáng kể.

Tần Nhi đáp:

__ Người quân tử lấy việc giữ mình làm trọng. Sao công tử lại đày đoa. tấm thân như vậy? Hãy mau lấy thuốc đưa cho tiểu tỳ.

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Tại hạ không đem theo.

Tần Nhi đưa tay sờ soạn vào người mình nói:

__ Tiểu tỳ bị điểm huyệt, thành ra binh khí, ám khí chẳng đem được gì đi, dĩ nhiên là dược vật cũng không có.

Lý Hàn Thu nói:

__ Không cần! Chút thương ngoài da này, tại hạ ráng chịu được.

Tần Nhi nói:

__ Thương thế công tử đã không nhẹ mà lại mất máu quá nhiều, cần phải nghỉ ngơi một thời gian mới được.

Lý Hàn Thu gượng cười hỏi:

__ Phải nghỉ ngơi một thời gian ư?

Tần Nhi đáp:

__ Đúng thế!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nhưng hiện giờ tại hạ làm gì có thời giờ nghỉ ngơi.

Tần Nhi xé vai áo rách buộc vết thương cho Lý Hàn Thu rồi nghiêm nghị nói:

__ Công tử phải lưu lại tấm thân hữu dụng thì sau mới có thể trả thù cho song thân và chấn chỉnh chính nghĩa võ lâm. Chúng ta hãy tìm vào một nhà nông đặng dưỡng sức hai ngày.

Lý Hàn Thu còn muốn tranh biện thì Tần Nhi đứng lên hỏi:

__ Công tử nghe tiểu tỳ một phen được không?

Vẻ mặt ôn nhu, khóe mắt ra chiều tha thiết khiến cho Lý Hàn Thu không nỡ cự tuyệt. Chàng đáp:

__ Phương Tú cố giết cho bằng được tại hạ mới cam lòng. Chúng ta ẩn tránh nơi đâu cũng chẳng an toàn vì hắn phái hết bao nhiêu người đi lùng khắp nơi.

Tần Nhi tủm tỉm cười nói:

__ Nếu công tử đi một mình thì thực chẳng có cách nào lọt qua được tai mắt Phương Tú, nhưng còn tiểu tỳ đi kèm thì tình thế lại khác hẳn.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Vì tiểu tỳ đã hiểu rõ Phương Gia Đại Viện. Tiểu tỳ ở đó từ thuở nhỏ nên thông tỏ ngọn ngành hành động của bọn họ, tự nhiên có cách đối phó.

Chương 112 - Trong Rừng Lau Hào Kiệt Lánh Mình

Lý Hàn Thu không nói gì nữa. Đột nhiên có tiếng người ở xa hỏi vọng lại:

__ Đây là địa phương nào?

Tần Nhi đoạt lấy thanh kiếm của Lý Hàn Thụ Nàng lượm rất mau những mãnh áo rách dưới đất và lau sạch vết máu loang lỗ cất giọng ôn nhu hỏi:

__ Công tử để tiểu tỳ sắp đặt được chăng?

Lý Hàn Thu mỉm cười gật đầu.

Tần Nhi dắt Lý Hàn Thu đi rất lẹ ra khỏi cổ miếu chạy về phía sau khẽ hỏi:

__ Công tử trèo lên cây được không?

Đoạn nàng đưa tay ra đỡ cho Lý Hàn Thu trèo lên một cây cao.

Cây này tuy không lớn, nhưng cành lá rậm rạp, người nấp trên đó khó ai nhìn thấy.

Tần Nhi thấy Lý Hàn Thu trèo lên cây rồi, nàng tự mình ẩn vào trong đám cỏ rậm bên cạnh miếu.

Lý Hàn Thu rẽ cành lá chú ý nhìn ra thì thấy bốn người đang chạy lẹ tới gần tiểu miếu.

Hai người đứng ngoài còn hai tên chạy vào miếu xục tìm một lát rồi trở ra nói:

__ Không có!

Một đại hán đứng canh giữ mé tả ngoài cổng miếu nhìn người áo đen mé hữu nói:

__ Ngươi sơ tấm như vậy, miệng nói oang oang thì dù bọn chúng ẩn ở đây cũng vẫn phòng bị chạy trốn rồi.

Gã áo đen mé hữu dường như rất kính sợ người áo đen mé tả, khom lưng vâng dạ luôn miệng.

Lý Hàn Thu ẩn mình trên cây nhìn xuống cử động của cả bốn người rất rõ ràng, chàng nghĩ thầm trong bụng:

__ Người áo đen mé hữu vừa rồi quả nhiên lớn tiếng hô hoán, ta mới phát giác mà chuồn ra đây. Chắc hắn có ý giúp tạ Đột nhiên chàng động tâm tự hỏi:

__ Người đó có phải là Lôi huynh đã cải trang?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi vận hết mục lực ra mà nhìn.

Tuy mục chàng vượt hẳn người thường song dưới ánh sao lờ mờ, chỉ nhìn thấy thấp thoáng bóng người chứ không rõ tướng mạo.

Bỗng thấy đại hán mé hữu lại vào trong miếu. Lập tức có ánh sáng bật lên.

Hiển nhiên người áo đen vào miếu rồi đốt mồi lửa để kiểm tra khắp một lượt.

Tần Nhi ẩn gần đó lượm một hòn đá ngấm ngầm vận chân lực rồi liệng ra phía xa xạ Giữa luc đêm khuya thanh vắng có rào rào vang lên làm cho chim chóc kinh hãi xào xạc bay ra.

Bóng người áo đen đột nhiên co giò chạy về phía có tiếng động chim bay Ánh lửa trong miếu lập tức tắt phụt.

Tần Nhi dẫn dụ cho bốn người áo đen ra xa rồi, lập tức nàng xoay mình chạy đến dưới gốc cây vẫy tay Lý Hàn Thu ở trên cây nhảy xuống khẽ hỏi:

__ Chạy hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Đại khái người áo đen đã phát hiện ra dấu vết trong miếu. Mình không thể ở đây lâu được, vậy ta phải chạy đi thôi! Công tử đừng sinh cường chiến đấu với họ mà để tiểu tỳ nâng đỡ công tử lên đường.

Nàng đưa bàn tay mềm mại ra đỡ Lý Hàn Thu chạy nhanh về phía chính bắc nhỏ, nước chảy lao xao, ban đêm tĩnh mịch càng nghe rất tỏ.

Tần Nhi dừng bước lại ngửng đầu trong chiều trời nói:

__ Nhiều lắm là chỉ nửa giờ nữa là trời sáng bạch. Chỗ này chưa ra khỏi phạm vi tai mắt của Phương Tú. Chúng ta không thể hành động lúc ban ngày. Vậy trước khi trời sáng, chúng ta phải tìm thấy một nơi ẩn mình mới xong.

Lý Hàn Thu cười nói:

__ Hay hơn hết là chúng ta tìm đến một nơi hoang dã đầy cỏ rậm không người qua lại thì Phương Tú đoán sao được hành tung mình.

Tần Nhi cười đáp:

__ Cách này tuy hay nhưng công tử cần dưỡng thương thì phải tìm chỗ nghỉ ngơi được. Tiểu tỳ còn muốn kiếm thuốc đắp vết thương công tử.

Lý Hàn Thu gạt đi:

__ Không cần đâu! Thương thế của tại hạ chẳng lấy chi làm nặng, chỉ cần tạm nghỉ ngơi chốc lát là khôi phục nguyên lực được ngay Tần Nhi nói:

__ Tiểu tỳ đã coi vết thương của công tử tuy không phạm đến xương cốt thế là may lắm, nhưng nếu không rịt thuốc thì e rằng mất năm sáu ngày mới khỏi được.

Nàng đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

__ Tiểu tỳ nhớ rằng gần khe suối này có một rừng lau rậm rạp.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Ẩn vào trong bụi lau hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Phải rồi! Ở đó mới an toàn.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ không biết bơi lội. Nếu mình ở dưới nước mà lỡ bị họ tìm thấy thì đành bó tay chịu trói.

Tần Nhi tủm tỉm cười nói:

__ Công tử hãy yên tâm! Tiểu tỳ không để công tử ngồi dưới nước đâu. Giữa đám lau này có một bãi cát.

Lý Hàn Thu nói:

__ Không được! Không được!

Tần Nhi hỏi:

__ Sao mà không được?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Chỗ đó dường như có điểm đặc biệt. Cô nương còn biết có lẽ nào người khác lại không hay?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

__ Chỗ này Quyên Nhi cũng biết còn Phương Tú chẳng hiểu biết không? Nhưng tiểu tỳ chắc đến tám phần là y không biết vì Quyên Nhi chưa nói với ai.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

__ Đó là một bãi cát hoang vu phải không?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Không phải! Đó là một địa phương rất tốt cho người dưỡng thương.

Nàng nhìn nhận một lúc rồi tiếp:

__ Bãi lau đó ở hạ lưu dòng suối này, không ai cắt xén bao giờ, nó tự sinh tự diệt nên rậm rạp phi thường. Nếu không biết nội tình thì chẳng ai cho là nơi có người ẩn nấp hay người ở.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Sao? Chổ đó có người ở ư?

Tần Nhi đáp:

__ Phải rồi! Ở đó có một bà già rất hiền lành và hai vị tiểu cô nương diêm duá. Công tử thử nghĩ

coi, một chàng trai bảnh mà vào dưỡng thương tại đó có phải là một nơi rất tốt không?

Lý Hàn Thu khẻ hắng giọng một tiếng, muốn nói lại thôi.

Tần Nhi nói tiếp:

__ Nếu tiểu tỳ thuyết phục được họ chiếu cố cho công tử thì sẽ trở về Phương Gia Đại Viện một chuyến.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

__ Cô nương định cải trang để trở về hay sao?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Không cần! Tiểu tỳ cứ để nguyên chân tướng trở về.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Bọn họ đã biết cô nương đi với tại hạ mà bây giờ cô trở về Phương Gia Đại Viện há chẳng khiến cho bọn họ sinh lòng ngờ vực.

Tần Nhi mỉm cười đáp:

__ Tiểu tỳ sẽ có cách để bọn họ tin mình.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương có thể nói cách đó cho tại hạ nghe được không?

Tần Nhi cười đáp:

__ Dĩ nhiên là phải khoa trương công tử. Tiểu tỳ sẽ nói công tử là người rất quân tử. Sau khi công tử giải khai huyệt đạo cho tiểu tỳ thì để cho tiểu tỳ tự ý muốn đi đâu thì đi.

Lý Hàn Thu mỉm cười ngắt lời:

__ Liệu bọn họ có tin không?

Tần Nhi đáp:

__ Dĩ nhiên là bọn họ phải tin.

Lý Hàn Thu đột nhiên khẻ thở dài nói:

__ Tần cô nương! Dù cô nương thuyết phục được họ trong nhất thời nhưng cô sẽ lâm vào tình trạng rất nguy hiểm.

Tần Nhi hỏi:

__ Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu nói:

__ Người che mặt có mối tình tha thiết với cô. Cô trở về Phương Gia Đại Viện thì có khác gì

thân dê chui vào miệng cọp? Dù Phương Tú có lòng bảo vệ cô nhưng hắn rất sợ người che mặt khi nào hắn dám binh vực cô?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Công tử thật lòng quan tâm đến tiểu tỳ như thế ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Chúng ta đã cùng nhau trãi qua một phen hoạn nạn thì sống chết có nhau mới vừa. Có lý nào mà lại chẳng quan tâm được?

Tần Nhi khẻ thở dài nói:

__ Vậy để tiểu tỳ nghĩ lại coi nên thế nào? Bây giờ tiểu tỳ đưa công tử vào rừng lau đã.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nhất định vào đó ư?

Tần Nhi đáp:

__ Phải rồi! Phương Tú tất nhiên dốc toàn lực để truy tầm hành tung công tử. Trong vòng mấy chục dặm vuông y đều bố trí trạm gác, chúng ta quyết chẳng thể nào lọt khỏi tai mắt họ.

Lý Hàn Thu hãy còn ngần ngừ thì Tần Nhi đã đứng dậy nói:

__ Chúng ta đi thôi! Công tử cứ nghe lời tiểu tỳ, quyết không lầm lẫn.

Nàng cất bước đi trước.

Lý Hàn Thu theo sau. Tần Nhi cứ dọc bờ suối mà đi.

Quả nhiên đi chưa được mấy dặm thấy khe suối rộng mát và toàn lau sậy dầy đặc.

Lúc này trời đã sáng tỏ. Cảnh vật đều nhìn rõ.

Tần Nhi dịu dàng hỏi:

__ Vết thương của công tử ra sao? Chúng ta dấn mình xuống nước đi vào rừng lau được không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Không hề chi! Chỉ cốt sao cô nương đi được thì tại hạ tự tin là mình cũng đi được.

Tần Nhi mỉm cười đi trước dẫn đường.

Hai người vạch lau rẽ sậy đi sâu mãi vào.

Nước suối mỗi lúc một sâu rồi ngập đến thắt lưng.

Tần Nhi quay lại ngó Lý Hàn Thu, nói bằng một giọng tha thiết:

__ Công tử hãy coi chừng chỗ vết thương.

Lý Hàn Thu cười nói:

__ Dưới nước bùn cát rất sâu, cất bước khó khăn. Giả tỷ sâu hơn chút nữa thì con người đến bị hãm vào trong bùn không lên được.

Tần Nhi hỏi:

__ Công tử sợ rồi chăng?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Dù cho bửa nay có bị chìm sâu xuống bùn mà chết cũng chẳng thể để nàng khinh thường được.

Tuy Lý Hàn Thu là tay cao thủ bậc nhất nhưng không biết bơi lội, nên chàng đi trong bùn nước không khỏi có chút kinh hãi.

Chàng lại chẳng hiểu Tần Nhi có dụng tâm gì, vẫn phải tiếp tục cất bước tiến về phía trước.

Người nàng thấp hơn Lý Han‘ Thu khá nhiều. Nước mới ngập đến thắt lưng Lý Hàn Thu mà đã lên tới ngực nàng. Nhưng nàng không sợ hãi gì hết, vẫn quả quyết tiến bước.

Về sau bùn cát nông dần rồi đi đến chỗ một khu bãi cát nổi cao lên. Khu đất này khô ráp bốn mặt đầy lau sậy vây quanh.

Trên bãi cát rộng chừng năm trượng vuông này có một căn nhà tranh thấp thè.

Tần Nhi rảo bước tiến về phía nhà tranh. Nàng rùng mình mấy cái cho bùn đất dính vào người rớt xuống rồi đưa mắt hướng về phía nhà tranh chắp tay nói:

__ Tiểu Tần Nhi lên thềm bái phỏng, mong lão tiền bói cho vào bái kiến.

Thái độ nàng rất cung kính chẳng khác gì kẻ đi cầu sư phụ.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang đảo mắt nhìn quanh một lượt thì thấy lau sậy trùng điệp bao vây. Cảnh vật ngoài một trượng khó lòng nhìn thấy. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

__ Nơi đây quả là bí ẩn, nhưng hiu quạnh vô cùng! Con người không đủ định lực mà quanh năm ở đây thì tưởng buồn đến phát bệnh.

Bỗng thấy cánh cửa kẹt mở. Một người đàn bà đứng tuổi mình mặc áo màu lam đứng tựa cửa mỉm cười nói:

__ Quý hoá quá! Tần cô nương còn nhớ mẹ con ta ư?

Bà ngửng đầu thấy Lý Hàn Thu đứng bên cạnh liền hỏi tiếp:

__ Vị này là.....

Tần Nhi ngắt lời:

__ Đây là Lý công tử tên gọi Lý Hàn Thụ Vãn bối đến đây một cách đột ngột, trong lòng lấy làm áy náy, huống chi lại dẫn một người khách lạ.

Phu nhân trung niên nói:

__ Không hề chi! Mời hai vị vào trong này.

Lý Hàn Thu vừa cất bước vừa mượn cô hội liếc mắt nhìn phu nhân thì thấy bà mặc quần sồi áo vải, vào trạc tứ tuần, mặt tròn vành vạnh, có dáng một vị phu nhân trong quý tộc. Chàng không hiểu tại sao nhân vật thế này lại vào cư trú trong một địa phương quái lạ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đã đi vào tới trong nhà.

Cả căn nhà chỉ làm hai gian. Giữa nhà buông một tấm màn bằng vải màu lam ngăn ra làm đôi, thành phòng trong phòng ngoài.

Phòng ngoài là nơi tiếp khách, chỉ bày có ba cái ghế tre và một bàn gỗ. Đại khái phòng này còn dùng làm phòng ăn.

Phu nhân trung niên tủm tỉm cười nói:

__ Mời hai vị ngồi chơi.

Lý Hàn Thu nghiêng mình từ từ ngồi xuống nói:

__ Tại hạ quấy nhiễu phu nhân!

Phu nhân đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi:

__ Phải chăng công tử đã đổ thuốc dịch dung?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nhãn quang của phu nhân thật là sắc bén!

Tần Nhi đối với thiếu phụ này ra chiều rất kính sợ. Nàng khép nép đứng một bên không dám trả lời.

Bỗng nghe phu nhân thủng thẳng nói:

__ Ở trong hàn xá hay hơn hết là đem chân tướng để gặp nhau.

Tần Nhi khẻ nói:

__ Công tử mau đi rửa mặt cho hết lớp thuốc dịch dung.

Phu nhân đột nhiên lớn tiếng nói:

__ Du Nhi! Lấy thau nước lên đây!

Bỗng thấy tấm rèm lay động. Một vị tiểu cô nương chừng mười lăm tuổi mình mặc áo xanh đầu chải thành hai bím tóc, hai tay bưng một thau nước. Trên miệng thau đặt một tấm khăn mặt.

Gót sen thoăn thoắt, cô bé đi tới trước mặt Lý Hàn Thu, nhẹ nhàng đặt thau nước xuống.

Lý Hàn Thu rửa hết lớp thuốc đồ, để lộ bộ mặt anh tuấn ra.

Phu nhân cười ruồi hỏi:

__ Lý công tử! Phải chăng công tử ít qua lại giang hồ?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế! Vãn bối ra đời chưa được bao lâu.

Phu nhân khẻ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

__ Lệnh tôn....

Lý Hàn Thu nói ngay:

__ Tiên phụ là Lý Thanh Trần.

Phu nhân vội hỏi:

__ Có phải là Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đó chính là tiên phụ.

Phu nhân biến đổi sắc mặt, nhưng chỉ thoáng qua bà trở lại thản nhiên cười mát nói:

__ Ngày trước lão thân có quen biết lệnh tôn.

Lý Hàn Thu rất lưu tâm đến thần sắc phu nhân, chàng nhìn rõ nét mặt đối phương biến đổi dù chỉ là trong nháy mắt, thì không khỏi động tâm. Nhưng chàng đã trải qua mấy phen nguy hiểm nên học được tính trấn thủ giữ cho bình tĩnh, vẻ ngạc nhiên không lộ ra ngoài mặt.

Tần Nhi nói xen vào:

__ Bọn vãn bối bị người truy sát đến đây tỵ nạn. Mong rằng lão tiền bối chuẩn cho ở đây mấy ngày.

Phu nhân cười hỏi:

__ Cô nương đã được Phương Tú bảo vệ thì còn ai dám truy sát?

Tần Nhi đáp:

__ Người này là động chủ của Phương Tú, nên Phương Tú sợ lão lắm, dù có lòng che chở vãn bối cũng không dám.

Phu nhân vẻ mặt nghiêm nghị, chậm rãi hỏi:

__ Cô nương đã thấy người đó chưa?

Tần Nhi đáp:

__ Vãn bối thấy rồi.

Phu nhân hỏi:

__ Cô nương có thể tường thuật dung mạo cùng những đặc điểm của lão không?

Tần Nhi đáp:

__ Lão che mặt bằng tấm khăn, không bao giờ chịu bỏ ra, ngoài hai bàn tay toàn thân chổ nào cũng che kín.

Phu nhân ngó Lý Hàn Thu nói:

__ Công tử đây bị thương về tay Phương Tú phải không?

Tần Nhi đáp:

__ Không phải! Y bị thương về lưỡi kiếm của người che mặt.

Phu nhân dường như có vẻ hứng thú, quay lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lão dùng kiếm pháp gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Kiếm pháp của lão rất ghê gớm. Mỗi chiêu công kích đều như chim Bằng xà xuống. Lão kêu bằng "Thiên Bằng Kiếm Pháp".

Phu nhân hỏi:

__ Thiên Bằng Kiếm Pháp ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế!

Phu nhân trung niên trầm ngâm một luc rồi hỏi sang chuyện khác:

__ Công tử bị thương có nặng lắm không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tuy vết thương khá nặng, nhưng vãn bối tự tin là còn có thể chống chọi được.

Phu nhân gật đầu cười nói:

__ Coi nét mặt của công tử thì đại khái là mất máu nhiều quá. Hay hơn hết là công tử phải nghỉ ngơi mấy ngày.

Tần Nhi nói:

__ Phương Tú đặt tai mắt khắp nơi. Ngoài chỗ tiền bối đây thì trong vòng mấy chục dặm vuông chẳng còn nơi nào có thể lánh mình được nữa.

Phu nhân nở nụ cười hiền hoà nói:

__ Nếu các vị không hiềm chật chội thì lưu lại đây mấy ngày cũng chẳng hề gì.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi tự hỏi:

__ Nơi đây chỉ có h ai gian phòng nhỏ, mình mà ở lại dưỡng thương thì mẹ con bà ngủ ở đâu?

Phu nhân đã nhìn rõ tâm sự của Lý Hàn Thu liền tủm tỉm cười nói:

__ Công tử bất tất phải quan tâm. Ở trong đám lau rậm kia lão thân còn một con thuyền nhỏ có thể trú chân được. Công tử mà ở lại trong căn nhà tranh này thì mẹ con lão thân xuống thuyền ngủ cũng được.

Lý Hàn Thu nói:

__ Như thế sao tiện? Xin cho vãn bối ngủ dưới thuyền cũng được.

Phu nhân gật đầu đáp:

__ Cách bố trí ở trong thuyền so với chỗ này tương đối gọn ghẽ hơn.

Bà quay lại ngó Du Nhi nói tiếp:

__ Ngươi đi lấy thuốc dấu để rịt vết thương cho Lý công tử rồi dẫn y xuống thuyền để y thay quần áo nghỉ ngơi.

Bà dặn bảo xong xoay mình đi vào phòng trong.

Du Nhi dạ một tiếng rồi vào nhà lấy thuốc ra gói thuốc bột bọc vải trắng. Cô cởi vải buộc chổ vết thương của Lý Hàn Thu ra bỗng chau mày nói:

__ Thương thế rất nặng! Không rịt thuốc thì e rằng sẽ thành mủ mất.

Động tác của cô bé có vẻ thành thạo. Cô lấy nước nóng rửa vết thương rịt thuốc vào rồi buộc lại. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, cô đã làm xong.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

__ Đa tạ cô nương!

Du Nhi mỉm cười đáp:

__ Tướng công bất tất phải khách sáo. Bây giờ tiểu muội dẫn tướng công xuống thuyền yên nghỉ.

Tần Nhi khẻ nói:

__ Công tử hãy xuống thuyền trước đi! Tiểu tỳ thay đổi áo quần rồi sẽ xuống sau.

Lý Hàn Thu ngó lại áo quần mình ướt đẫm, chàng toan lên tiếng thì Du Nhi đã nói ngay:

__ Dưới thuyền đã có quần áo đàn ông. Tướng công xuống thuyền mà thay đổi.

Rồi cô cất bước đi trước.

Lý Hàn Thu theo sau rảo bước tiến vào trong bụi lau rậm rạp.

Du Nhi đi tới bên rừng lau ở sau nhà, chủm môi huýt lên tiếng còi.

Bỗng thấy ngọn lau lay động, một con thuyền nhỏ mũi nhọn ở trong rừng lau từ từ tiến ra. Một thiếu nữ áo xanh chừng mười tám, mười chín tuổi mình mặc áo vải, tay cầm con sào tre, đứng ở đằng mũi thuyền ra.

Du Nhi nghiêng mình nói:

__ Tỷ tỷ! Má má bảo tiểu muội đưa Lý tướng công đây ra thuyền nghỉ.

Thiếu nữ áo vải dòm ngó Lý Hàn Thu hai lượt rồi dùng sức chống đầu sào xuống đẩy con thuyền gổ áp mạn.

Thiếu nữ áo vải tung mình nhảy lên bờ.

Du Nhi nói:

__ Mời tướng công xuống thuyền.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

__ Ba mẹ con nhà này dường như không phải là những người bình thường mà sao lại tìm đến ở chổ không có vết chân người này?

Lý Hàn Thu cất bước xuống thuyền đi vào trong khoang.

Trong thuyền có kê một cái giường gõ đủ cả chăn gấm gối thêu. Hai bên cửa sổ mở ra. Cửa sổ buông rủ hai tấm sa trắng.

Thiếu ni*~ áo vải lên tiếng:

__ Xin khép cửa khoang thuyền lại vì trong rừng lau này có muỗi lắm đấy!

Lý Hàn Thu vừa khép cửa khoang thuyền vừa nói:

__ Xin đa tạ cô nương!

Du Nhi nói tiếp:

__ Xin tướng công yên trí nghỉ ngơi. Bên giường có cái tủ gỗ. Trong tủ đựng quần áo đàn ông. Tướng công cứ tuỳ tiện lấy ra mà thay đổi. Lát nữa tiểu muội sẽ đưa cơm xuống.

Lý Hàn Thu nói:

__ Đa tạ hai vị!

Du Nhi và thiếu nữ áo vải trở gót về căn nhà tranh.

Lý Hàn Thu mở tủ áo quả nhiên thấy mấy bộ y phục đàn ông. Chàng lấy một bộ quần áo màu lam ra thay đổi. Còn quần áo mình dính đầy bùn cát thì bỏ ra ngoài khoang thuyền. Chàng ngồi xếp bằng trên giường gỗ vận khí đều hoà hơi thở.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm, đột nhiên nghe tiếng Tần Nhi vọng ra hỏi:

__ Lý tướng công đã nghỉ ngơi chưa?

Lý Hàn Thu mở cửa khoang thuyền ra cười đáp:

__ Tần cô nương!

Tần Nhi đã đổi mặc bộ quần áo vải xanh tung mình nhảy xuống thuyền đi thẳng vào khoang cười hỏi:

__ Nơi đây có tốt không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Kể ra thì hay lắm! Có điều tại hạ chưa quen. Vậy chúng ta sớm dời khỏi nơi đây.

Tần Nhi nói:

__ Sa đâu ấm đấy! Tướng công hãy mượn cơ hội này dưỡng thương cho lành rồi sẽ tính.

Lý Hàn Thu nói:

__ Thương thế của tại hạ tuy không có gì nặng lắm nhưng muốn chờ cho khỏi hẳn e rằng cũng phải mất một quảng thời gian khá lâu.

Chương 113 - Tần Cô Nương Thổ Lộ Tâm Tình

Tần Nhi cười hỏi:

__ Dường như Lý tướng công nóng lòng dời khỏi nơi đây?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế! Nhà này ba mẹ con toàn là đàn bà, tại hạ ở đây chẳng yên lòng chút nào.

Tần Nhi mỉm cười hỏi:

__ Người ra còn chẳng e dè mà sao tướng công là nam nhi lại ngại ngùng?

Lý Hàn Thu chợt nhớ ra điều gì khẽ hỏi:

__ Tần cô nương! Tại hạ xem chừng ba mẹ con nhà này đều không phải hạng tầm thường. Phải chăng họ cũng là nhân vật võ lâm?

Tần Nhi đáp:

__ Cái đó đã hẳn! Nếu là hạng người không hiểu võ công thì khi nào dám cư trú tại nơi đây?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Người ta đã mình mang tuyệt kỷ, chẳng ngại núi thẳm đường xa thì sao lại tìm vào địa phương như thế này?

Tần Nhi đáp:

__ Dĩ nhiên người ta cũng có chỗ dụng tâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương biết rõ họ lắm phải không?

Tần Nhi đáp:

__ Cũng không rõ lắm, nhưng họ đều là hảo nhân, tướng công có thể yên tâm ở đây được.

Nàng ngập ngừng một chút rồi tiếp:

__ Nếu chủ nhân chốn này mà vừa ý tướng công, thì tướng công được họ trợ lực rất nhiều.

Lý Hàn Thu chau mày ra chiều nghĩ ngợi hỏi:

__ Cô nương nói về phương diện gì?

Tần Nhi chưng hửng một chút rồi tủm tỉm cười hỏi lại:

__ Tướng công định đi đâu?

Lý Hàn Thu nhấp nháy cặp mắt đáp:

__ Tại hạ đã nương nhờ người ta lấy chỗ dưỡng thương thì tất nhiên đem lòng cảm kích. Hà tất phải biết người ta có vừa lòng hay không?

Tần Nhi nói:

__ Tiểu tỳ biết tướng công đi đâu rồi. Tiểu tỳ nói vừa lòng tức là chủ nhân nơi đây coi tướng công có một ấn tượng hay, tỷ như hiện tướng công là người quý phái sẽ được biệt đãi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cái đó không cần! Tại hạ đã chịu ơn ai là mong đáp đền. Sau này nếu mẹ con bà có chổ dùng đến tại hạ sẽ hết lòng để đền đáp mối thịnh tình bửa nay là xong chứ gì?

Tần Nhi cười hỏi:

__ Hay lắm! Chúng ta đừng nói chuyện vu vơ nữa. Đêm nay tiểu tỳ muốn rời khỏi nơi đây trở về Phương Gia Đại Viện một chuyến, tướng công tính sao?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Nếu cô nương quyết tâm trở về Phương Gia Đại Viện dĩ nhiên tại hạ không tiện ngăn trở. Có điều một mình tại hạ ở lại đây thật là bất tiện. Vậy đêm nay chúng ta cùng đi.

Tần Nhi nói:

__ Như vậy không được. Thương thế tướng công chưa lành mạnh đâu.

Lý Hàn Thu nói:

__ Hôm nay được nghỉ ngơi một ngày thì dù chưa khỏi hẳn nhưng cũng đỡ nhiều. Ra đi còn hơn ở lại một mình.

Tần Nhi mỉm cười hỏi lại:

__ Nếu tiểu tỳ ở lại hầu bạn với tướng công thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cô nương mà ở lại thì tại hạ lưu lại đây mấy ngày cũng được.

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Tiểu tỳ đã tính rồi: Trở về Phương Gia Đại Viện kể ra nguy hiểm thật, song tiểu tỳ tự tin là mình có thể đối phó được. Công tử biết chuyến đi này quan trọng lắm không?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Việc chi mà quan trọng thế?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ muốn nghe ngóng xem người che mặt kia là nhân vật thế nào. Đồng thời nói cho Lôi

Phi hay về hành tung của tướng công. Vả lại, vả lại....

Đột nhiên nàng dừng lại không nói nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Quả cô nương còn muốn nghe ngóng tin tức Hàn công tử chứ gì?

Tần Nhi đáp:

__ Y là người tốt. Công tử đừng nghĩ y có ý thiên lệch.

Lý Hàn Thu cười khanh khách nói:

__ Cô nương cùng Hàn công tử thật là một đôi người ngọc. Nhân phẩm và tài ba của y tại hạ cũng ngưỡng mộ. Đáng tiếc y là con Hàn Đào và là cháu Phương Tú. Nếu không thì tại hạ tất tìm cách giao du với y.

Tần Nhi nói:

__ Cái đó kêu bằng anh hùng mới biết anh hùng.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Cô nương bảo sao?

Tần Nhi đáp:

Hàn công tử cũng bảo tiện thiếp là rất ngưỡng mộ Lý tướng công. Đáng tiếc ở chổ đời trên có mối oán thù thành ra hai bên không thể kết bạn được.

Lý Hàn Thu thở phào một cái rồi nói:

__ Tần cô nương! Tại hạ có một mối cảm giác rất kỳ dị.

Tần Nhi hỏi:

__ Cảm giác thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Giữa tại hạ và Hàn công tử sau này không khỏi xảy ra một huyết chiến. Nếu y không chết thì tại hạ không thể sống được...

Chàng ngưng thần nhìn ra rừng lau ngoài cửa sổ, thủng thẳng nói tiếp:

__ Mỗi khi tại hạ gặp y là không khỏi nổi lên ý niệm này.

Tần Nhi nói:

__ Tiểu tỳ cũng nghe Hàn công tử bảo là y sẽ cố gắng làm tiêu tan mối thù hận ở trong lòng tướng công đối với y. Y đã biết tướng công là ai và biết cả vụ phụ thân y hạ sát cả nhà tướng công. Y chỉ mong tướng công lưu tâm đến y một chút là hai người có thể đổi thù ra bạn, hay ít ra không đến nỗi quyết đấu liều mạng.

Lý Hàn Thu nở một nụ cười thê lương nói:

__ Hay lắm! Cô nương trở về Phương Gia Đại Viện có gặp Hàn công tử tại hạ xin gởi lời hỏi thăm y....

Tần Nhi sực nhớ ra điều gì quan trọng vội nói:

__ Có điều tiểu tỳ muốn hỏi tướng công mà lần nào gặp cũng quên mất.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Điều chỉ Tần Nhi đáp:

__ Vấn đề có liên quan đến Quyên cô nương!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Quyên cô nương làm sao?

Tần Nhi hỏi lại:

__ Hiện giờ Quyên cô nương ở đâu?

Nàng trầm ngâm một lúc, không thấy Lý Hàn Thu trả lời, nói tiếp:

__ Y cùng tiểu tỳ ở với nhau chưa được bao lâu nhưng tính tình rất hợp. Quyên cô nương rất quyến luyến tiểu tỳ và coi như một đứa em gái. Chắc trong lòng y đã hiểu rõ tiểu tỳ đã hết lòng hoặc ngấm ngầm hoặc ra mặt giúp y. Hồi y ở với tiểu tỳ, tiểu tỳ rất kính trọng và hy vọng ngày sau còn được gặp y một lần.

Lý Hàn Thu ngẩm nghĩ một chút rồi đáp:

__ Quyên cô nương cũng ở một nơi rất bí ẩn. Tại hạ gắng công cố tìm ra được, nhưng gọi tên địa phương đó thì tại hạ lại không biết.

Tần Nhi nói:

__ Tiểu tỳ chỉ biết rằng hiện giờ y không còn ở chổ cũ nữa rồi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Đúng đó! Thân thế cùng những cuộc tao ngộ của Quyên Nhi thật là đáng thương! Trong mấy năm liền y bị bức bách vào làm nô lệ cho người.

Tần Nhi nói:

__ Thanh kiếm càng mài càng sắc, con người càng bị ma chiếc càng cứng rắn. Nếu Quyên cô nương mà không bị đày đọa vào cuộc sinh hoạn gian lao thì cỡ tuổi y làm gì nên người tài trí như vậy?

Nàng thở phào một cái rồi hỏi:

__ Tướng công có biết không? Quyên cô nương mới chính là người mà Hàn công tử đem lòng

quyến luyến?

Lý Hàn Thu giương hai mắt lên ngó chầm chặp vào mặt Tần Nhi không nói câu gì.

Tần Nhi hỏi bằng một giọng không được tự nhiên:

__ Công tử ngó gì vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ biết rồi! Hàn công tử là một vị thiếu gia rất quyến luyến Quyên Nhi, nhưng y nhớ cô nương cũng không phải ít.

Tần Nhi khẻ thở dài nói:

__ Tiểu tỳ không phải muốn giải thích cho Hàn công tử mà chỉ thuyết minh sự việc. Trong Phương Gia Đại Viện không được mấy người tử tế như y cả...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

__ Chỉ có Tần cô nương.

Tần Nhi đáp:

__ Hồi Quyên cô nương còn ở đây Hàn công tử nói chuyện rất hợp với cô ta. Quyên Nhi đi rồi y lại gặp mặt tiểu tỳ nhiều lần nhưng chỉ nói chuyện thiên hạ đại sự, võ lâm kỳ quan chứ không đề cập đến chuyện trăng gió bao giờ.

Lý Hàn Thu vẫn cười ruồi nhưng không nói gì nữa.

Tần Nhi nói tiếp:

__ Tiểu tỳ biết là tướng công không tin nhưng đó là sự thực cả trăm phần trăm. Tiểu tỳ đối với y ngấm ngầm đề phòng chỉ sợ y có chổ dụng tâm nào khác, nhưng không có gì cả. Một hôm tiểu tỳ cùng y thắp đèn nói chuyện thâu đêm cho tới lúc trời sáng, mà y không có chút lòng bại hoại nào hết.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ tin lời cô nương.

Tần Nhi nói:

__ Tiểu tỳ hy vọng tướng công đừng để tâm hạ sát y. Đó là một hy vọng duy nhất của tiểu tỳ.

Lý Hàn Thu nghiêm nét mặt hỏi:

__ Vậy tỷ dụ như tại hạ giết thân phụ y, y có tìm tại hạ để báo thù không?

Tần Nhi đáp:

__ Nếu tướng công tìm một phương pháp nào đó khiến cho Hàn Đào chết đi mà không phải là tướng công đã ra tay hạ sát tiểu tỳ chắc Hàn công tử cũng hiểu lòng cho tướng công?

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi:

__ Tần cô nương! Phải chăng cô nương làm thuyết khách cho Hàn công tử?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ không vì Hàn công tử đâu.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Vậy cô nương vì ai?

Tần Nhi đáp:

__ Vì tướng công.

Lý Hàn Thu sửng sốt:

__ Vì tại hạ ư?

Tần Nhi đáp:

__ Đúng thế! Vì công tử mà cũng là vì toàn thể võ lâm nữa.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cô nương nói thế nghĩa là làm sao? Tại hạ thật không hiểu được.

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ không muốn Hàn công tử bị đẩy vào cực đoan vì như vậy chỉ có hại cho tướng công cùng đồng đạo chứ không có ích gì.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi bụng bảo dạ:

__ Ta còn nhớ Quyên Nhi đã nhiều lần khuyên ta không nên đối đầu Hàn công tử, nay Tần Nhi lại khuyên ta như vậy. Nhưng ta đã hai lần giao thủ với gã thìngoài trường hợp gã ngồi trên một cỗ xe quái gỡ thì võ công gã cũng chẳng lấy gì cao cường. Không hiểu vì sao Quyên Nhi và Tần Nhi lại kính phục gã đến thế?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng chàng đáp:

__ Tại hạ đã động thủ cùng Hàn công tử.

Tần Nhi nói:

__ Tiểu tỳ có biết vụ đó. Hàn công tử đã nói cho tiểu tỳ nghe.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cứ như lần tại hạ đã động thủ với y mà nói thì bản lãnh y cũng chẳng lấy gì làm cao cường cho lắm.

Tần Nhi hỏi:

__ Y không địch nổi tướng công ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ tự tin có đủ năng lực hạ sát y.

Tần Nhi nói:

__ Võ công y tuy không cao cường lắm nhưng về tài năng thì ít ai bì kịp.

Lý Hàn Thu không ngờ mình lại tranh luận với Tần Nhi. Nhưng trong lòng ngấm ngầm quyết định chủ ý là say này có dịp gặp lại Hàn công tử dù không giết gã cũng đánh cho bị trọng thương.

Tần Nhi thấy Lý Hàn Thu không trả lời, liền nói tiếp:

__ Dường như Lý tướng công không tin lời tiểu tỳ.

Lý Hàn Thu chuyển sang chuyện khác:

__ Chúng ta không nói chuyện này nữa. Cô nương có dời khỏi đây không và bao giờ sẽ động thân?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Tiểu tỳ không trở về Phương Gia Đại Viện nữa.

Lý Han‘ Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ mà trở về Phương Gia Đại Viện thì tướng công cũng dời khỏi nơi đây, vậy phải chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế!

Tần Nhi nói:

__ Vì muốn cho tướng công trị khỏi vết thương tiểu tỳ đành ở lại đây bầu bạn với tướng công.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, Lý Hàn Thu cười nói:

__ Chỉ nghỉ thêm một đêm nữa là thương thế của tại hạ có thể khá nhiều. Sáng mai chúng ta dời khỏi nơi đây. Tại hạ đi Kim Lăng. Còn cô nương trở về Phương Gia Đại Viện.

Tần Nhi nói:

__ Bửa nay mà không về thì từ mai trở đi tiểu tỳ vĩnh viễn không tái hồi Phương Gia Đại Viện nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Vì nếu tiểu tỳ không đưa ra được một lý do thích đáng là tự chui đầu vào chong như dê chui vào miệng cọp.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nếu cô nương không trở về Phương Gia Đại Viện thì rồi đi đâu?

Tần Nhi giương mắt lên nhìn chằm chặp vào Lý Hàn Thu một hồi rồi đáp:

__ Tiểu tỳ cũng không biết nữa.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

__ Sao lại không biết?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ không biết thật, vì từ thuở nhỏ đã không cha không mẹ, bao nhiêu năm sinh trưởng ở Phương Gia Đại Viện thì bây giờ biết đi về đâu?

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

__ Cái đó.....Cái đó.....

Tần Nhi nói:

__ Nếu tướng công bằng lòng cho tiểu tỳ đi theo thì tiểu tỳ trá hình làm một tên tiểu đồng. Bằng tướng công không chịu thì tiểu tỳ đành mang tấm thân lưu lạc góc biển chân trời.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Cô nương đã biết tại hạ đang lâm vào cảnh ngộ nguy hiểm sống chết lúc nào không hay cô nương đi theo tại hạ chẳng tự rước lấy những điều phiền não?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ không sợ chi hết, miễn sao công tử ưng cho là được.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu cô nương không sợ nguy hiểm lại chẳng hiềm nghi chúng ta đi với nhau là xong.

Tần Nhi hỏi:

__ Tướng công ưng thuận rồi ư?

Lý Hàn Thu gật đầu.

Tần Nhi nhảy lên nói:

__ Tiểu tỳ không ngờ được tướng công ưng chịu một cách dễ dàng như vậy.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Sao cô nương hối hận rồi chăng?

Tần Nhi đáp:

__ Không phải đâu! Trong lòng tiểu tỳ rất cao hứng...

Nàng chưa dứt lời đã nhảy lên và quay lại cười nói tiếp:

__ Tiểu tỳ lên bờ làm mấy món ăn để tướng công thử xem tài nghệ của con nha đầu thế nào?

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Tần Nhi đi xa rồi bụng bảo dạ:

__ Con nha đầu này ra vẽ sung sướng, dường như thị đã dụng tâm muốn đi theo mình từ trước.

Tần Nhi chịu lưu lại đây mục đích là để cho Lý Hàn Thu yên lòng. Vì chàng ở lại một mình mà cứ phải chạm trán với ba người đàn bà lạ mặt thì trong lòng rất e thẹn.

Lý Hàn Thu tuy không muốn ở lại, nhưng chàng động tánh hiếu kỳ muốn khám phá ra chân tướng ba người đàn bà kỳ bí. Chàng nghĩ thầm:

__ Ba mụ này thật là quái lạ. Trong thiên hạ thiếu gì danh sơn kỳ cảnh mà sao họ lại lựa chọn nơi đây. Địa phương này còn thuộc quyền thống chế của Phương Tú, ba mẹ con mụ trú nơi đây không hiểu có dụng ý gì.

Một ý niệm mới mẻ bỗng thoáng qua trong đầu óc, chàng lẫm bẩm:

__ Ba mẹ con bà này ở đây tất có dụng tâm, mà chổ dụng tâm của họ hẳn có liên quan tới Phương Tú.

Trong lúc nhất thời, chàng cảm thấy bao nhiêu chuyện đáng nghi nổi lên. Tính hiếu kỳ của chàng lại càng mãnh liệt.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên bước chân người vang lên rồi dường như có người bước xuống thuyền. Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn thi ra Du Nhi. Cô gái hai bím tóc đang từ từ bước xuống thuyền. Chàng đứng dậy nghiêng mình nói:

__ Thật làm phiền cô nương quá!

Du Nhi mỉm cười nói:

__ Má má tiểu muội sắp xuống thăm tướng công đó...

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

__ Phu nhân muốn hỏi gì? Cô nương nói cho nghe được không?

Du Nhi đáp:

__ Gia mẫu có mấy lời muốn nói chuyện với tướng công, nhưng e gặp lúc tướng công dưỡng

thần nên cho tiểu muội xuống trước coi.

Lý Han‘ Thu nói:

__ Hay lắm! Tại hạ đi theo cô lên ra mắt lệnh đường.

Du Nhi nói:

__ Bất tất phải thế! Gia mẫu tới đây thăm tướng công. Để tiểu muội về trình gia mẫu.

Đoạn cô trở gót nhảy lên lật đật đi ngay. Chỉ trong khoảnh khắc Du Nhi đã dẫn mẫu thân xuống thuyền.

Lý Hàn Thu chắp tay thi lễ nói:

__ Xin mời tiền bối ngồi xuống đây.

Phu nhân gật đầu thi lễ nói:

__ Lý tướng công bất tất phải đa lễ. Lão thân là Chu Thị lấy chồng họ Vương. Tiên phụ qua đời, để lại hai đứa con gái.

Bà tả thân thế bằng mấy câu nói giản dị.

Lý Hàn Thu nghiêng mình thi lễ nói:

__ Té ra là Vương phu nhân!

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân không dám.

Vương phu nhân ngừng lại một chút rồi hỏi:

__ Lão thân muốn thỉnh giáo tướng công một điều, chẳng biết có nên không\?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Xin phu nhân cho hay Vương phu nhân vẫy tay với Du Nhi đứng ở cửa khoang thuyền bảo cô:

__ Ngươi về giúp Thư Thư làm cơm đi.

Du Nhi là cô gái ngoan ngoãn, dạ một tiếng xong trở gót đi ngay.

Vương phu nhân chờ cho Du Nhi đi rồi mới nhìn Lý Hàn Thu nói:

__ Con nhỏ này theo lão thân ở trong rừng lau ngay từ thuở tấm bé, ít khi tiếp xúc cùng người nên chẳng hiểu chi hết, khó lòng giữ nó động tính hiếu kỳ.

Lý Hàn Thu tự nghĩ:

__ Nghe giọng lưỡi bà này thì dường như hai cô con bà từ nhỏ đến giờ rất ít khi rời khỏi rừng lau.

Miệng chàng đáp:

__ Phu nhân dạy chí phải.

Vương phu nhân cười mát hỏi:

__ Tướng công tuy không nói ra miệng nhưng nhất định trong lòng cũng lấy làm kỳ là tại sao mẹ con lão thân lại trú ngụ ở chốn này?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế! Tại hạ quả lấy làm lạ.

Vương phu nhân nói:

__ Nhưng nếu tướng công hiểu là bọn lão thân ở đây để giữ những thứ kỷ vật thì chẳng có chi lạ nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tiền bối giữ vật gì?

Vương phu nhân đáp:

__ Một con quái vật rất giảo quyệt và ác độc, nhưng nó lại rất thích làm việc cho mẹ con lão thân.

Lý Hàn Thu nói:

__ Vãn bối kiến thức hẹp hòi, không hiểu là vật gì?

Vương phu nhân mỉm cười đáp:

__ Đêm nay tướng công có thể trông thấy nó.

Lý Hàn Thu thấy đối phương không chịu nói ra, chàng cũng không tiện hỏi, gắng gượng để nén tính hiếu kỳ.

Vương phu nhân nói tiếp:

__ Thương thế tướng công chưa lành, lão thân không dám quấy nhiễu....

Lý Hàn Thu ngắt lời:

__ Không sao đâu! Thương thế vãn bối không lấy chi làm nặng lắm, vãn bối tự tin là có thể chống chọi được. Phu nhân có điều chi xin cứ dạy bảo.

Vương phu nhân nói:

__ Đêm nay phiền tướng công coi giữ dùm một phương vị, ngăn cản con quái vật đó chạy trốn. Lão thân xin nhắc lại: Chỉ cần tướng công ngăn cản là đủ, lão thân tự có cách đối phó.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ, trong lòng nghĩ thầm:

__ Vương phu nhân đã kêu bằng quái vật thì dĩ nhiên nó không phải là người. Chẳng lẽ trên đời lại có sơn tinh thủy quái gì hay sao?

Tính hiếu kỳ của chàng thêm phần mãnh liệt từ đáy lòng nổi lên. Chàng gật đầu đáp:

__ Được rồi! Vãn bối xin hết sức. Phu nhân muốn tại hạ ra sức bằng cách nào xin cứ dạy bảo.

Vương phu nhân mỉm cười đáp:

__ Nếu vậy càng hay! Để lão thân nghĩ cách rồi sẽ cho tướng công hay. Bây giờ tướng công hãy nghĩ cho khỏe sức. Quái vật kia dù có xuất hiện cũng là việc ban đêm.

Phu nhân nói xong đứng dậy lên bờ.

Lý Han‘ Thu trông bóng sau lưng phu nhân muốn hỏi thêm nhưng ráng nhẫn nại không nói gì nữa.

Vương phu nhân lên một lúc rồi Tần Nhi bưng xuống một cái khay gỗ. Trên khay đặt bốn món rau, một món canh và một bát cơm lớn.

Lý Hàn Thu đang đói bụng thấy mùi cơm canh lại càng muốn ăn.

Tần Nhi đặt khay xong nói:

__ Chắc tướng công đói lắm rồi. Mời tướng công dùng đi.

Lý Hàn Thu cầm ngay lấy đủa gắn ăn lấy ăn để.

Tần Nhi đứng ngoài khoang thuyền nhìn quanh bốn mặt một lượt rồi lại trở vào.

Chương 114 - Ngờ Phu Nhân Tính Chuyện Đề Phòng

Tần Nhi khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

__ Lý tướng công! Vương phu nhân đã xuống thăm tướng công rồi phải không?

Lý Hàn Thu gật đầu.

Tần Nhi lại hỏi:

__ Phu nhân có bàn chuyện gì không?

Lý Han‘ Thu đáp:

__ Phu nhân bảo tại hạ giúp mẹ con bà một việc.

Tần Nhi hỏi:

__ Tướng công có ưng không?

Lý Han‘ Thu đáp:

__ Dĩ nhiên tại hạ phải vâng lời. Liệu có điều chi trở ngại không?

Tần Nhi cúi đầu ngẫm nghĩ. Hồi lâu nàng ngẩng mặt lên hỏi:

__ Phu nhân yêu cầu tướng công giúp điều chi?

Lý Han‘ Thu đáp:

__ Phu nhân bảo trong đêm nay có thể quái vật đến xâm phạm nên yêu cầu tại hạ giúp bà coi giữ một phương vị.

Tần Nhi hỏi:

__ Tướng công trả lời thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Dĩ nhiên tại hạ phải vâng lời.

Tần Nhi khẽ thở dài nói:

__ Du Nhi chất phát ngây thơ, nếu gặp cơ hội, tướng công nên hỏi dò cho biết rõ nội tình.

Lý Hàn Thu ngắt lời:

__ Nơi đây có điều gì khả nghi chăng?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ không biết rõ. Lần trước tiểu tỳ cùng Quyên cô nương tới đây, không thấy điều chi khác lạ. Nhưng lần này cảm thấy có chổ khả nghi. Vương phu nhân nếu trở lại thăm tướng công thì tướng công lưu tâm coi con mắt bà ta xem có điều chi khác lạ? Lát nữa tiểu tỳ giữ đại cô nương cho Du Nhi nói chuyện với tướng công.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Sao cô nương biết y sắp xuống đây?

Tần Nhi đáp:

__ Vừa rồi tiểu tỳ làm bếp nghe cô nói sẽ đưa trà đến cho tướng công.

Lý Hàn Thu đặt bát đủa xuống nói:

__ Tần cô nương! Nếu sự tình có điều bất trắc, cô nương xuống đây cho lẹ. Chúng ta hiệp lực thì đối phó với mẹ con họ không phải là việc khó.

Tần Nhi gật đầu thu thập bát đĩa rồi lật đật đi ngay.

Quả nhiên Tần Nhi vừa đi khỏi, Du Nhi đã bưng trà đi vào khoang thuyền. Cô cười nói:

__ Má má bảo tiểu muội đem trà đến cho tướng công uống.

Lý Han‘ Thu lần này trong lòng đã có chuyện mưu đồ liền mỉm cười hỏi:

__ Du cô nương! Cô có việc gì vội không?

Du Nhi đáp:

__ Không có chuyện gì vội cả.

Lý Hàn Thu nói:

__ Chỗ cánh tay tại hạ bị thương thấy hơi đau. Phiền cô nương cởi ra coi dùm.

Du Nhi hỏi:

__ Đau ư? Sao lạ thế được?

Lý Hàn Thu hơi ngạc nhiên hỏi:

__ Sao? Chổ bị thương đau đớn là có gì không đúng?

Du Nhi đáp:

__ Lúc tiểu muội rịt vết thương đã cho thêm thuốc chỉ thống sao còn đau được?

Thực ra thương thế Lý Hàn Thu chẳng đau đớn chi hết. Nhưng chàng mượn cớ này để giữ cô bé lại hỏi chuyện. Không ngờ chàng bị Du Nhi nói huỵch toẹt ra.

Lý Hàn Thu bẻn lẻn đáp:

__ Có lẽ vì tại hạ đụng vào vết thương.

Du Nhi đặt bình trà xuống nói:

__ Được rồi! Để tiểu muội cởi ra coi xem.

Cô liền thò tay cởi vết thương của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu nhân cơ hội này lân la chuyện trò. Chàng tủm tỉm cười hỏi:

__ Cô nương từ hồi nào tới giờ cứ ở trong rừng lau này thôi ư?

Du Nhi đáp:

__ Đúng thế! Bọn tiểu muội ở đây lâu lắm rồi.

Lý Han' Thu hỏi:

__ Cô nương có ra ngoài chơi bao giờ không?

Du Nhi đáp:

__ Có đi cùng mẫu thân một lần.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô có thấy gì đẹp không?

Du Nhi đáp:

__ Hôm ấy đi về ban đêm nên vắng vẻ ít người, chỉ thấy nhiều nhà.

Lý Han' Thu hỏi:

__ Sao không đi ban ngày mới rõ nhiều cảnh đẹp?

Du Nhi lắc đầu đáp:

__ Không được! Gia mẫu không cho tiểu muội đi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Du Nhi đáp:

__ Gia mẫu bảo người giang hồ nham hiểm vô cùng, chúng ta không nên tiếp xúc với người ngoài.

Lý Hàn Thu động tâm hỏi:

__ Chẳng lẽ cứ ở đây suốt đời hay sao?

Du Nhi mỉm cười đáp:

__ Tiểu muội không biết được. Gia mẫu bảo có thể dọn nhà đi một ngày gần đây.

Lý Hàn Thu "ồ" một tiếng rồi hỏi:

__ Gia đình cô nương ở đây bao lâu rồi?

Du Nhi đáp:

__ Chừng ba bốn năm.

Lý Hàn Thu nghe cô nói quả nhiên thấy cô là người chất phát liền mỉm cười hỏi:

__ Cô nương có thấy yêu quái bao giờ không?

Du Nhi hỏi lại:

__ Sao tướng công lại biết?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Lệnh đường nói cho tại hạ hay.

Du Nhi hỏi:

__ Gia mẫu bảo tướng công thế ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Phải rồi! Lệnh đường vừa mới nói đây.

Du Nhi hỏi:

__ Thế thì lạ thật! Gia mẫu nghiêm lệnh cho bọn tiểu muội không nói chuyện này với ai mà sao người lại cho công tử hay?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Vì lệnh đường muốn tại hạ giúp sức bắt yêu quái nên nói trước cho tại hạ biết.

Chàng ngừng một lát rồi tiếp:

__ Vì thế tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương một điều.

Du Nhi hỏi:

__ Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cô nương có thể đem nội vụ yêu quái nói cho tại hạ biết trước một chút để kịp chuẩn bị được chăng?

Du Nhi hỏi:

__ Gia mẫu không nói rõ với tướng công hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Không! Phu nhân chỉ bảo tại hạ giúp sức mà không nói rõ tình hình.

Du Nhi mỉm cười hỏi:

__ Chắc tướng công sợ rồi phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Phải rồi! Người động thủ với yêu quái thì làm sao mà địch nổi.

Du Nhi đáp:

__ Không phải yêu quái đâu. Đó là.....

Đột nhiên cô cảnh giác im bặt không nói nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Là cái gì?

Du Nhi lắc đầu đáp:

__ Tiểu muội không thể nói được.

Lúc này trong lòng Lý Hàn Thu nổi lên rất nhiều nghi vấn, nghĩ thầm:

__ Nếu ba mẹ con nhà này vì ẩn lánh kẻ thù, biết nơi đây bí ẩn nên vào luyện tập môn tuyệt kỹ gì thì không đúng chỗ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng cất giọng rất do dự hỏi:

__ Cô nương mà không chịu bảo cho một chút thì đêm nay đến tập tróc yêu quái, tại hạ chân tay luống cuống biết làm thế nào mà đối phó?

Du Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

__ Tiểu muội chỉ có thể cho tướng công hay đó chẳng phải là yêu quái gì đâu, tướng công không cần sợ hãi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Con nhỏ này quả là thành thật không có cơ mưu. Ta chỉ cần dụ y nói hở một chút là có thể đoán ra một phần trong vụ bí mật này.

Chàng liền hỏi:

__ Nếu không phải là quái vật thì là người hay sao?

Du Nhi đáp:

__ Tiểu muội không thể nói gì hơn được vì gia mẫu đã dặn dò không được hở môi mách lẻo vụ này với ai.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nhưng đối với tại hạ thì khác.

Du Nhi nói:

__ Đối với ai cũng vậy.

Lý Han‘ Thu hỏi:

__ Trừ mẹ con cô nương ba người, lệnh đường có tìm người khác đến giúp đỡ bao giờ không?

Du Nhi đáp:

__ Không có đâu.

Lý Hàn Thu nói:

__ Thế thì phải rồi! Lệnh đường đã chịu ngỏ lời yêu cầu tại hạ giúp đỡ đủ chứng tỏ bà coi tại hạ khác người.

Du Nhi nhấp nháy mắt nói:

__ Tướng công nói cũng có lý, nhưng tướng công cứ hỏi gia mẫu là biết. Người đã cầu tướng công giúp đỡ, tất nhiên sẽ nói rõ cho tướng công biết rõ nội tình.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ không cân biết tường tận mà chỉ cần biết nó là vật gì để kịp chuẩn bị thế thôi.

Du Nhi ngoảnh đầu trông ra ngoài khoang thuyền, hạ thấp giọng xuống nói:

__ Tiểu muội cho tướng công hay, nhưng tướng công đừng nói với ai nhé.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ quyết giữ kín.

Du Nhi nói:

__ Đó không phải là yêu quái cũng chẳng phải người. Gia mẫu tuy không nói cho tiểu muội hay, song tiểu muội cũng biết người ở đây muốn nói là....

Bỗng nghe có tiếng người từ đàng xa vọng lại:

__ Du Nhi! Lý tướng công đang nghỉ, không được đến quấy nhiểu.

Du Nhi biến sắc ra chiều sợ hãi nói:

__ Má má kêu hài nhi?

Cô lật đật đứng lên trở gót bước ra.

Lý Hàn Thu cũng hồi hộp trong lòng, nghĩ thầm:

__ Xem chừng Vương phu nhân phòng phạm rất nghiêm mật.

Đột nhiên chàng nhớ tới Tần Nhi tự nhủ:

__ Tần Nhi bảo lưu tâm đến con mắt Vương phu nhân, không hiểu có mục đích gì? Nếu Tần Nhi cùng Vương phu nhân không có liên quan gì mà chỉ ngẩu nhiên gặp nhau một lần, thì vì lẽ gì nàng lại tới đây và sao Vương phu nhân chịu thu lưu?

Luc này trong lòng Lý Hàn Thu chồng chất bao mối hoài nghi, chàng ngờ vực luôn cả Tần Nhi. Đột nhiên chàng cảm thấy mình đang ở một nơi đầy nguy hiểm. Từ giờ khắc này chàng gia tâm đề phòng. Chàng nhìn bốn mặt để điều tra và kiểm điểm lại mọi vật trong thuyền một cách rất kỷ càng.

Khi chàng biết rõ trong thuyền không có chổ nào khả nghi liền lấy kiếm để bên mình mà ngồi xếp bằng. Chàng nghi ngờ cả đến nước trong bình nên không dám uống nữa.

Trong lúc tịnh toạ, đột nhiên nghe thấy bước chân người vọng lại. Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí phòng bị, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên. Chàng liếc mắt nhìn trộm ra ngoài thì thấy Tần Nhi hấp tấp đi vào. Nàng vào ngay khoang thuyền.

Lý Hàn Thu vẫn ngồi tỉnh toạ.

Tần Nhi vừa vào đã hấp tấp gọi:

__ Lý tướng công! Lý tướng công!

Lý Hàn Thu ngấm ngầm đề phòng, nhưng ngoài mặt vờ như đang nhập định chưa tỉnh lại không lý gì đến tiếng hô hoán của Tần Nhi.

Tần Nhi đi thẳng tới trước mặt Lý Hàn Thu mà chàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Tần Nhi chú ý nhìn thẳng vào mặt chàng một hồi rồi khẻ thở dài nói:

__ Tướng công bị thương rồi ư?

Lý Hàn Thu từ từ mở mắt ra hỏi lại:

__ Cô nương lật đật tới đây có chuyện gì vậy?

Tần Nhi nói:

__ Tướng công có việc gì không?

Lý Hàn Thu thấy vẻ thiết tha lộ ra lời nói chứ không phải nàng giả vờ, liền mỉm cười đáp:

__ Tại hạ bình yên lắm.

Tần Nhi ban đầu sửng sốt nhưng nàng cười mát nói:

__ Có phải tướng công sinh lòng ngờ vực cả tiểu tỳ không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

__ Đúng thế! Tại hạ thực có ý ngờ vực cô nương.

Tần Nhi nói:

__ Hỡi ôi! Cái đó không thể trách tướng công được. Dịch lại tiểu tỳ là tướng công cũng không khỏi sinh lòng ngờ vực.

Lý Hàn Thu ngó ra ngoài khoang thuyền một cái rồi hỏi:

__ Cô nương có hiểu gì hơn về mẹ con họ không?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ biết ít lắm! Lần trước tiểu tỳ cùng Quyên Nhi tới đây thấy Vương phu nhân rất hiền hoà và dặn đi dặn lại tiểu tỳ đừng tiết lộ nơi này với ai cả, cả Phương Tú cũng đừng cho lão biết. Vì thế mà tiểu tỳ nghĩ tới chỗ này.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Bây giờ cô nương xem thế nào?

Tần Nhi đáp:

__ Lần này tình hình hoàn toàn khác hẳn.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương có tìm thấy sự vật gì khả nghi không?

Tần Nhi đáp:

__ Tuy chưa thấy sự vật gì rõ rệt nhưng biết là Vương phu nhân có thái độ đáng ngờ. Cặp mắt bà nhìn lấm lét mà cử chỉ ra chiều kỳ bí không có vẻ tự nhiên thành thật.

Lý Hàn Thu gật đầu cười nói:

__ Vương phu nhân bảo tại hạ giúp bà tróc nã yêu quái làm tại hạ lo sốt vó, nhưng sau Du Nhi nói là không phải yêu quái. Cô còn đang nói chuyện thì Vương phu nhân gọi về. Giả tỷ cô ngồi lại chút nữa thì tại hạ chắc có thể hỏi cho biết rõ nội tình.

Tần Nhi nói:

__ Du Nhi rất thành thật vừa trông đã biết ngay nhưng còn cô chị thì không vừa đâu. Ngoài mặt coi cô ta có vẻ êm ả mà trong lòng rất nhiều cơ trí. Nơi đây chẳng phải thiện địa. Chúng ta liệu mà đi cho sớm.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Nếu chúng ta hai người liên thủ hiệp lực thì tại hạ tin rằng ba mẹ con họ không ăn đứt được. Có điều chúng ta phải gia tâm đề phòng đừng để bị họ ám toán. Cứ ỷ vào võ công thì ta chẳng sợ gì cả.

Tần Nhi lấy làm kỳ hỏi:

__ Sao? Tướng công định ở lại thêm một ngày nữa ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Loài yêu quái mà Vương phu nhân nói đó khiến cho tại hạ rất lấy làm hứng thú, muốn coi cho biết nó là quái vật gì. Theo lời phu nhân thì đêm nay quái vật sẽ xuất hiện. Vậy chúng ta ở lại coi rồi sáng mai đi, được không?

Tần Nhi ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

__ Cũng được! Có điều từ lúc này trở đi chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cô nương tìm cách xuống thuyền cho sớm. Chúng ta ở liền nhau để có xảy biến cố gì dễ bề liên thủ đối phó.

Tần Nhi mỉm cười hỏi:

__ Công tử không sợ rồi đây có tiếng đồn đại trên chốn giang hồ. Người ta sẽ phao tin Lý tướng công cùng con nha đầu ở nhà Phương Tú ở với nhau một chỗ sẽ làm tổn thương đến danh dự thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cốt sao chúng ta giữ lòng trong sạch còn người ngoài nói gì tại hạ cũng chẳng để tâm. Sợ là sợ mang tiếng đến danh tiết của cô nương.

Tần Nhi mỉm cười nói:

__ Tiểu thư nhà khuê các thì mới nói đến chuyện danh tiết. Còn Tần Nhi này bất quá là một con nha đầu. Tuy thân phận tiểu tỳ hèn mọn nhưng cảm thấy mình được tự do. Ghét cái gì là ghét, thích cái gì thì thích, không ràng buộc. Tiểu tỳ chỉ sợ tướng công bị thương tổn danh dự. Còn tiểu tỳ thì chả lo gì hết.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

__ Cốt sao chúng ta trong sạch còn người ngoài nói gì thì nói, bất tất phải quan tâm.

Tần Nhi gật đầu đáp:

__ Lý tướng công không hiềm tỵ tiện đánh bạn với tiểu tỳ làm cho Tần Nhi khoan khoái vô cùng.

Đột nhiên nàng hạ thấp giọng chậm rãi hỏi:

__ Có một điều tướng công đã nghĩ tới chưa?

Lý Hàn Thu thấy nàng có vẻ thần bí thì không khỏi sửng sốt:

__ Chuyện gì vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Chúng ta kề cận nhau thế này mà bị Quyên cô nương phát giác ra thì e rằng xảy chuyện hiểu lầm.

Lý Hàn Thu nói:

__ Giữa Quyên cô nương và tại hạ cũng chỉ có chuyện giao du mà thôi. Ngày nay tại hạ cùng cô nương cũng vậy, chúng ta vẫn thanh bạch chẳng có gì đáng dị nghị.

Tần Nhi nói:

__ Cái đó tiểu tỳ đã biết rồi, nhưng Quyên cô nương đối với tướng côgn quả có một mối tình sâu đậm.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Sao cô nương biết thế?

Tần Nhi đáp:

__ Y thường nói chuyện với tiểu tỳ về tướng công. Ở trong Phương Gia Đại Viện, thì Quyên cô nương và tiểu tỳ thân cận nhau, nên có bàn đến chuyện tâm tình.

Lý Hàn Thu nói:

__ Còn Hàn công tử cũng giao du thân mật thiết với cô ta lắm.

Tần Nhi cười ruồi đáp:

__ Hàn công tử khắng khít với cô thật nhưng tiểu tỳ đã là kẻ bàng quan nên nhìn rõ coi Quyên cô nương coi Hàn công tử và Lý tướng công khác nhau nhiều lắm.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ cùng Quyên cô nương vừa mới chia tay không được bao lâu đã phát giác cô là người côi cút khổ sở. Tuy cô còn nội tổ nhưng thân cô trãi qua nhiều chổ chua cay, cô chẳng khác gì con người không nơi nương tựa mà chịu đọa đày khá nhiều.

Chàng tính nói rõ nội tình những cuộc tao ngộ của Quyên Nhi, chàng cảm thấy có điều không ổn nên dừng lại không nói nữa.

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói:

__ Con người bị ma chiết thường từng trãi xa hơn mức tuổi. Quyên cô nương và tiểu tỳ cùng một trường hợp, nên Hàn công tử tìm đến nói chuyện, cũng vì nguyên nhân đã hiểu biết hơn người nhỏ tuổi. Hỡi ôi! Nói cho cùng thì đạo trời chí công. Con người đã bị ma chiết dường như được trời phú tính lanh lợi và có mưu trí để bảo vệ thân mình.

Nàng khẻ buông tiếng thở dài nói tiếp:

__ Tướng công không biết Quyên cô nương đối với mình tha thiết như thế nào ư? Tiểu tỳ tuy chưa được nghe y bàn đến tâm sự giữa y và tướng công, nhưng theo chổ quan sát thì đủ biết. Lúc nào mặt y cũng bao phủ làn không khí ưu tư, chỉ khi nào thấy mặt tướng công mới hé một tia vui mừng, tỏ ra trong lòng hớn hở. Mối khoan khoái ở một tâm hồn xoá sạch những nét sầu bi ngoài mặt. Cái đó tướng công chưa nhìn ra được ư?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Theo nhận xét của tại hạ thì Quyên cô nương lúc nào cũng không lộ vẻ mừng giận chi hết.

Tần Nhi nói:

__ Tâm sự của cô rất thầm kín nếu chẳng lưu tâm từ trước thì không khi nào bắt gặp.

Lý Hàn Thu toan trả lời thì đột nhiên có tiếng bước chân đi xuống thuyền. Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy Du Nhi tay bưng cái khay gỗ. Trên đặt một cái bát sứ. Cô đi vào khoang thuyền nghiêng mình cười nói:

__ Gia mẫu bảo trong bát thang yến xào này có thêm dược vật vào rất bổ tinh thần và thanh lọc huyết dịch. Người sai tiểu muội đặc biệt đưa tới mời tướng công thực dụng.

Lý Hàn Thu thò tay ra đỡ lấy bát thang nói:

__ Xin cô nương về thưa lệnh đường là tại hạ cảm kích vô cùng.

Du Nhi mỉm cười nói:

__ Gia mẫu bảo tướng công nên ăn ngay cho nóng.

Lý Hàn Thu ậm ừ một tiếng rồi đặt bát xuống nói:

__ Tại hạ cũng biết thế. Cô nương về trước đi.

Du Nhi đáp:

__ Tiểu muội còn chờ để lấy bát về.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

__ Con nha đầu này thúc giục mình ăn bát thang yến xào không hiểu có dụng ý gì?

Bỗng nghe Tần Nhi nói:

__ Du muội muội! Muội muội hãy về trước đi để tỷ tỷ thu bát cho.

Du Nhi mỉm cười nói:

__ Như vậy làm phiền cho tỷ tỷ.

Rồi cô trở gót ra khỏi khoang thuyền. Miệng cô cười một vẻ ngây thơ, không ra chiều kinh ngạc mà cũng không có ý soi mói.

Lý Hàn Thu chờ cho Du Nhi đi xa rồi mới thủng thẳng nói:

__ Xem chừng cô bé giục tại hạ ăn bát yến xào thì chắc là có điều chi ngoắt ngoéo, nhưng nhìn thần sắc cô lại chẳng thấy gì khác lạ.

Tần Nhi nói:

__ Có khi cô bé này không biết. Trong ba mẹ con họ thì cô là người chẳng có cơ tâm chi hết.

Nàng nói rồi cầm bát yến xào mở cửa sổ đổ ra ngoài, nàng nói tiếp:

__ Bất luận thế nào mình cũng không ăn là thượng sách.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cẩn thận như thế là phải.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Tần cô nương! Vương phu nhân bảo tại hạ giúp bà ta canh giữ một phương vị để ngăn cản yêu quái, không hiểu bà có dụng ý gì?

Tần Nhi hỏi lại:

__ Tướng công tính có yêu quái thật không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ không tin, nhưng cũng muốn dò la cho biết. Xuýt nữa Du cô nương sắp tiết lộ nhưng bị má má cô gọi về.

Chương 115 - Vương Phu Nhân Bố Trí Tróc Yêu

Tần Nhi nói:

__ Tiểu tỳ đã nghĩ rồi. Trừ khi bọn họ có người viện trợ không thì hai chúng ta đủ đối phó với ba mẹ con họ khi xảy ra cuộc chiến đấu.

Nàng đảo mắt nhìn khắp khoang thuyền một lượt rồi tiếp:

__ Còn con thuyền này chắc là cũng có tác dụng vào việc gì đây.

Lý Han' Thu nói:

__ Đúng thế! Giòng suối này lau sậy dầy đặc, bơi thuyền khó khăn thì con thuyền này để làm gì?

Tần Nhi để ý nhìn kỹ từng lau, khẻ hỏi:

__ Tướng công có nhìn thấy không? Trong rừng lau có lối thuyền đi nhưng vòng vèo. Nếu trông qua thì không thấy được.

Lý Hàn Thu nhìn kỷ hồi lâu rồi hỏi:

__ Đúng rồi! Chúng ta thử bơi thuyền đi coi xem, có nên không?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Không được! Làm như vậy là rút dây động rừng. Hơn nữa chúng ta không giỏi nghề đẩy thuyền thì làm sao mà đi vòng vèo một cách dễ dàng được. Chúng ta đã đến đây thì hãy chờ xem mẹ con họ sẽ giở những trò gì?

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi:

__ Phải đấy! Chúng ta dùng bất biến để ứng phó với vạn biến, chờ xem yêu quái là vật gì?

Tần Nhi mỉm cười nói:

__ Tiểu tỳ mà đoán không lầm thì Vương Phu nhân đã đem lòng ngờ vực chúng ta rồi.

Nàng cầm cái bát sứ đi lên.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương định đi đâu?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ đem bát sứ về nhà tranh.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cô nương bất tất phải đi làm chi. Chúng ta chia tay tức là giảm mất một phần lực lượng.

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Được rồi! Chúng ta chia phiên ra mà giám thị căn nhà tranh, thử xem bọn họ có cử động gì?

Nửa ngày đi vun vút. Ba mẹ con Vương phu nhân chỉ ở trong nhà không đến thăm hai nguơ8‘i lần nào nữa.

Mãi đến lúc trời tối mới thấy Vương phu nhân cầm đèn lồng xuống thuyền.

Lý Hàn Thu chắp tay nói:

__ Mời phu nhân ngồi chơi.

Vương phu nhân tủm tỉm cười nói:

__ Không ngờ Du Nhi đem bát thang xuống đây lại khiến cho hai vị sinh lòng ngờ vực.

Lý Hàn Thu bị phu nhân đoán trúng tâm sự, chỉ cười mát chứ không nói gì.

Vương phu nhân khẻ hắng giọng một tiếng rồi hỏi Lý Hàn Thu:

__ Không hiểu tướng công còn nhớ việc đã nhận lời giúp bọn lão thân chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ đã chịu lời dĩ nhiên phải tuân giữ.

Vương phu nhân nói:

__ Thế thì hay lắm! Mời Lý tướng công theo lão thân lên bờ để lão thân trỏ chỗ canh giữ, giúp lão thân trừ loài yêu quái. Xong việc, tiểu nữ sẽ bơi thuyền đưa các vị rời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nếu không bắt được yêu quái thì sao?

Vương phu nhân đáp:

__ Bất luận yêu quái có tới hay không, sáng sớm mai lão thân cũng cho đưa hai vị lên đường.

Lý Hàn Thu nói:

__ Chúng ta nhất định như vậy!

Vương phu nhân gật đầu nói:

__ Để lão thân dẫn đường.

Đoạn mụ lên bờ đi trước.

Lý Hàn Thu và Tần Nhi theo sau.

Vương phu nhân dẫn hai người đi về phía Đông căn nhà tranh rồi thủng thẳng nói:

__ Lão t hân ở trong nhà nhử mồi, dụ cho yêu quái tiến vào. Hai tên tiểu nữ của lão thân sẽ chia

nhau giữ hai ngã Nam và ngã Tây. Còn lão thân vừa đối phó với yêu quái vừa canh giữ mặt Bắc. Có điều trong bốn mặt thì hướng chính Đông rộng nhất. Vậy các hạ và Tần cô nương phòng thủ giùm mặt chính Đông, chặn đường rút lui của yêu quái.

Lý Hàn Thu nói:

__ Xem chừng loài yêu quái đó phu nhân đã hiểu rõ, vậy phu nhân có thể cho bọn tại hạ biết sơ qua tình hình, để lúc đối phó được bình tĩnh hơn chăng?

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Giống yêu quái này không ghê gớm lắm đâu. Lý tướng công chỉ cần thi triển thân pháp mau lẹ là ngăn trở không cho nó trốn thoát được ngay, chẳng khó khăn gì.

Mụ chìa tay rà chậm rãi hỏi:

__ Lý tướng công! Tướng công có thể đưa thanh trường kiếm cho lão thân được không?

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi lại:

__ Phu nhân lấy binh khí làm chi?

Vương phu nhân đáp:

__ Loài yêu quái này không phải là vật hung ác. Lý tướng công hai bàn tay trắng cũng đủ đối phó.

Lý Hàn Thu ngẩn người ra nói:

__ Làm như vậy thì thành ra tại hạ xích thủ không quyền. Đối phó với yêu quái mà không binh khí thì hạ nó thế nào được?

Tần Nhi cũng nói tiếp:

__ Lý tướng công chuyên dùng kiếm thuật nếu phu nhân lấy mất bảo kiếm thì anh hùng làm gì còn đất dụng võ?

Vương phu nhân thủng thẳng đáp:

__ Lý tướng công! Lão thân trước nay không nói dối ai bao giờ. Quái vật đó ít có cơ hội hại người. Vậy tướng công chỉ cần ngăn trở đường rút lui của nó là đã giúp cho lão thân nhiều lắm rồi.

Lý Han‘ Thu nói:

__ Hay lắm! Tại hạ xin vâng lời phu nhân, nếu không gặp trường hợp nguy hiểm thì quyết không dùng đến kiếm.

Vương phu nhân hiểu rõ không có cách nào lấy binh khí của Lý Han‘ Thu, đành đáp:

__ Hai tiểu nữ của lão thân võ công quyết chẳng thể nào bằng được Lý tướng công mà chúng không dùng kiếm còn được, thì tướng công tay không cũng dư lực đừng dùng tới binh khí. Mong rằng tướng công tin lời lão thân.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ xin ghi nhớ.

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Lão thân ở trong nhà đặt mồi nhử quái vật vào. Trước khi nó chưa vào nhà, xin Lý tướng công đừng ra tay vội\.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

__ Xin phu nhân yên lòng. Nhất thiết tại hạ đều tuân theo lời dặn bảo của phu nhân.

Vương phu nhân lại đưa mắt nhìn Tần Nhi hỏi:

__ Tần cô nương muốn ở chổ này hay cùng vài nhà với lão thân?

Tần Nhi chuyển động cặp mắt rồi đáp:

__ Tiểu nữ ở lại đây để giúp Lý tướng công.

Vương phu nhân nói:

__ Vậy cũng hay! Xin nhớ cho: yêu quái chưa vào nhà thì đừng làm kinh động đến nó.

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu nữ nhớ kỹ rồi, phu nhân bất tất phải băn khoăn.

Vương phu nhân không nói gì nữa, xoay mình đi vào nhà tranh.

Lý Hàn Thu khẻ hỏi:

__ Trên thế gian sao lại có loài yêu quái ôn hoà mới thật là kỳ?

Tần Nhi tủm tỉm cười đáp:

__ Bây giờ tiểu tỳ biết rõ rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Biết rõ thế nào?

Tần Nhi đáp:

__ Về câu chuyện yêu quái mà Vương phu nhân nói đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Bọn họ chờ yêu quái đến để làm gì?

Tần Nhi hạ thấp giọng xuống đáp:

__ Dường như tiểu tỳ đã nghe Phương Tú nói đến ở ngoài thành Kim Lăng có ẩn nấp một kỳ vật có tự ngàn xưa. Đã bao nhiêu cao thủ võ lâm đến ẩn cư khu này để đợi kỳ vật đó xuất hiện.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nói lui nói tới mà tại hạ chưa rõ vật đó là cái gì?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Nó là cái gì thì tiểu tỳ cũng không biết.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương không nghe thấy Phương Tú nói hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ chỉ nhớ đại khái có chuyện này chứ không rõ là vật gì.

Nàng ngần ngại nói tiếp:

__ Chúng ta cứ thấy nó thì nhận ra vật gì ngay tức khắc.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Sao cô nương biết kỳ vật do mẹ con nhà này nói ra tức là quái vật mà Phương Tú đã đề cập đến?

Tần Nhi mỉm cười đáp:

__ Tiểu tỳ cũng đoán vậy mà thôi, nhưng tin rằng cách phỏng đoán này không sai được.

Lý Hàn Thu muốn hỏi nữa thì đột nhiên Vương phu nhân lớn tiếng nói vọng ra.

__ Các vị hãy coi chừng! Yêu vật sắp tới rồi đó. Hay hơn hết là các vị đừng tới gần chổ nó ẩn thân để nó chạy loạn lên.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu trông vào nhà thì thấy Vương phu nhân đứng ở cửa nhà tranh đang ngó ra chỗ hai người.

Tần Nhi mỉm cười nói:

__ Phu nhân cứ yên lòng, bọn vãn bối ẩn lánh là xong.

Nàng chuyển động mục quang nhìn thấy một bụi cỏ rậm, cách đó chừng vài thước liền bảo Lý Hàn Thu:

__ Chúng ta hãy ẩn vào chổ kia.

Lý Hàn Thu gật đầu, hai người rời bước đến bên bụi cỏ ẩn mình tại đó.

Lúc này ánh sao đầy trời, có thể thoáng nhìn thấy cảnh vật cách xa chừng một trượng.

Tần Nhi hỏi:

__ Tiểu tỳ trông coi cho Lý tướng công. Tướng công nhân lúc này điều dưỡng được không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Như vậy tại hạ sẽ bỏ mất cơ hội nhìn yêu vật, há chẳng là một sự đáng tiếc lắm ư?

Tần Nhi đáp:

__ Không sao đâu! Tiểu tỳ sẽ kêu công tử khi thấy nó.

Lý Hàn Thu nói:

__ Vậy thì hay lắm! Tại hạ cảm phiền cô nương để ý cho.

Rồi chàng ngồi xếp bằng nhắm mắt vận khí điều sức.

Không hiểu thời gian trôi qua bao lâu. Đột nhiên có tiếng sột soạt vọng lại.

Lý Hàn Thu không chờ Tần Nhi gọi đã mở mắt ra hỏi:

__ Tiếng động gì vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Dường như có người tới.

Tiếng sột doạt mỗi lúc mỗi gần, dần dần vào tới phía sau hai người.

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại thấy những khóm lau ở bên mình lay động tựa hồ có người đang lách qua đám lau sậy đi tới.

Tần Nhi không khỏi hoang mang, căng mắt lên nhìn vào bụi lau.

Sau một lát, quả nhiên con quái vật hình dạng giống người mình mặc áo trắng từ từ ra khỏi rừng lau đi thẳng về phía hai người.

Lý Hàn Thu vừa kinh hãi vừa lấy làm tự hỏi:

__ Chẳng lẽ trên thế gian có yêu quái thật chăng?

Tuy trong lòng chàng chồng chất bao mối nghi ngờ nhưng không tiện cất tiếng hỏi Tần Nhi. Chàng đành nhẫn nại không nói gì.

Lý Hàn Thu ngưng thần chú ý nhìn quái vật giống người mặc áo trắng kia chỉ thấy lờ mờ chứ không thấy rõ.

Quái vật áo trắng lướt qua bụi cỏ rậm rồi đi thẳng về phía nhà tranh.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

__ Bóng đêm lờ mờ không nhìn rõ được mặt mũi quái vật, nhưng xa trông thì rõ ràng là người, chứ có quái vật gì đâu?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bóng trắng đã bước vào trong nhà tranh.

Lý Hàn Thu và Tần Nhi ngưng thần nhìn vào trong nhà. Bỗng thấy ánh lửa chập chờn. Trong

căn nhà tranh tối tăm đã thắp đèn sáng.

Từng làn khói đen bốc qua nóc nhà tan vào bóng tối trên không gian.

Lý Hàn Thu khẻ hỏi:

__ Vụ này là thế nào đây?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ cũng không rõ.

Lý Hàn Thu nói:

__ Chúng ta đã chịu lời Vương phu nhân thì hãy chờ lại đây lúc nữa xem sao?

Hai người ở trong bụi cỏ chờ chừng nữa giờ vẫn chưa thấy bóng trắng rời khỏi căn nhà.

Tần Nhi đột nhiên đứng dậy nói:

__ Thôi không chờ nữa, chúng ta thử tiến vào trong nhà xem sao.

Lý Hàn Thu cũng đứng dậy đáp:

__ Phải đấy! Chắc Vương phu nhân kiềm chế được yêu quái rồi, dĩ nhiên bà không cần chúng ta chờ ở đây nữa. Chúng ta vào cáo biệt để lên đường.

Tần Nhi lắc đầu nói:

__ Chẳng cần nói đến chuyện từ biệt vội.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Để chúng ta hãy coi xong yêu vật rồi sẽ tính.

Thật ra trong lòng Lý Hàn Thu cũng động tính hiếu kỳ rất mãnh liệt, có điều chàng không nói ra mà thôi.

Đang lúc bàn tán, bỗng thấy Vương phu nhân tay xách đèn lồng từ trong nhà chậm chạp đi ra, cất tiếng gọi:

__ Lý tướng công!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Phu nhân kêu tại hạ ư?

Tần Nhi khẽ nói:

__ Vương phu nhân có vẻ thập thò ra chiều e ngại. Vậy chúng ta hãy coi chừng.

Lý Hàn Thu gật đầu rồi cất bước tiến về phía trước.

Vương phu nhân tiến ra nghênh tiếp. Mặt bà hớn hở cười nói:

__ Lý tướng công! Lão thân đã thu phục yêu vật rồi, không ngờ công việc lại thuận lợi như vậy. Hai vị khỏi bận tâm gì nữa.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu vậy bọn tại hạ xin có lời cung hỉ phu nhân.

Vương phu nhân cười nói:

__ Tuy hai vị không phải ra tay giúp đỡ, nhưng lão thân cũng rất cảm ơn.

Tần Nhi hỏi:

__ Cái đó không cần. Phu nhân đã thu lưu bọn vãn bối cùng là trị thương cho Lý tướng công, khiến bọn vãn bối cảm ơn vô cùng! Bọn vẫn bối còn có lời thỉnh cầu, chẳng hiểu phu nhân có ưng cho không?

Vương phu nhân hỏi lại:

__ Điều chi vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Bọn vãn bối muốn coi yêu vật một chút xem nó hình thù thế nào?

Vương phu nhân nói:

__ Vừa rồi hai vị chẳng đã thấy rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ nhìn thấy rồi.

Vương phu nhân nói:

__ Đã thấy rồi thì coi lại cũng vậy thôi.

Tần Nhi nói:

__ Nhưng vãn bối chưa được nhìn thấy.

Vương phu nhân nói:

__ Lý tướng công đã coi rõ, vậy cô nương cứ hỏi y là biết.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

__ Yêu vật đó quý lắm hay sao?

Vương phu nhân cười ruồi đáp:

__ Đã là yêu vật thì chỉ hại cho nhân quần chứ còn có gì trân quý nữa?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Nếu quả là yêu vật hại người thì phu nhân tiếc gì mà không để vãn bối coi cho biết?

Vương phu nhân mỉm cười đáp:

__ Hình dáng con yêu vật có gì tốt đẹp mà coi?

Tần Nhi nói:

__ Bọn vãn bối muốn mở rộng tầm mắt, thêm kiến văn mà thôi. Ở đời vãn bối được thấy đủ cả rồi, chỉ không hiểu yêu quái ra sao mà thôi.

Miệng nàng nói, chân nàng cất bước đi về phía nhà tranh.

Vương phu nhân lạng người ra chặn đường nói:

__ Tần cô nương! Chỗ lão thân ăn ngủ, trước nay không cho người lạ nào vào, sao cô nương cứ làm ẩu?

Tần Nhi chau mày hỏi lại:

__ Phu nhân! Yêu quái còn vào được, chẳng lẽ vãn bối không bằng yêu quái hay sao?

Vương phu nhân lắc đầu đáp:

__ Câu chuyện không phải như vậy, lão thân đã bố trí trong nhà tranh rất nhiều cạm bẫy, mục đích để thu phục yêu vật. Ngoài ra còn có chất độc nữa. Nếu cô nương tiến vào bị trúng độc mà chết thì lão thân phải mang tội lỗi.

__ Có thật thế không?

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân không nói dối ai bao giờ.

Lý Hàn Thu bỗng xen vào:

__ Tần Nhi! Vương phu nhân đã không muốn cho chúng ta coi thì còn ép uổng làm chi?

Tần Nhi nói:

__ Lẽ ra tiểu tỳ không muốn coi, nhưng phu nhân cứ làm ra vẻ bí mật nên phải coi cho biết.

Lý Hàn Thu nói:

__ Hiếu kỳ là một tính chung loài người, nhưng người ta không muốn cho mình coi, chẳng lẽ lại đi đến chỗ động thủ hay sao?

Tần Nhi đưa mắt nhìn Vương phu nhân, ngập ngừng:

__ Phu nhân ơi! Vãn bối chỉ muốn coi cho biết qua…\ chứ không có mục đích nào khác…

Vương phu nhân cười lạt hỏi:

__ Lão thân đã nói rõ rồi chẳng lẽ các vị còn chưa hiểu hay sao?

Tần Nhi vẫn giữ tính cố chấp hỏi lại:

__ Nếu vãn bối nhất định coi cho bằng được thì sao?

Vương phu nhân đáp:

__ Dĩ nhiên lão thân phải ra tay cản trở.

Tần Nhi ngoài miệng nói, mà bên trong ngấm ngầm đề khí né mình đi xong về phía nhà tranh.

Vương phu nhân vung tay lên đánh véo một cái nhằm đập vào vai bên hữu Tần Nhi.

Chưởng lực này rất mạnh nên chưởng phong rít lên rùng rợn.

Tần Nhi né người tránh khỏi, khẻ bảo Lý Hàn Thu:

__ Tiểu tỳ động thủ với mụ để Lý tướng công tìm cách xông vào nội thất mà coi xem sao.

Lý Hàn Thu vui vẻ đáp:

__ Để tại hạ đối phó với mụ, cô nương tiến vào thì hơn.

Tần Nhi ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

__ Được rồi! Tướng công chỉ cần bức bách mụ lùi ra một bên nhường lối cho tiểu tỳ vào là được.

Lý Hàn Thu gật đầu ngẩng lên nhìn Vương phu nhân hỏi:

__ Phu nhân! Phu nhân tử tiếp mấy chiêu của tại hạ xem sao?

Chàng vừa hô vừa phóng chưởng đánh ra. Chưởng thế cực kỳ lợi hại.

Vương phu nhân lùi lại bên cửa, không ngớt thi triển thủ pháp vừa đỡ gạt vừa điểm huyệt để chống lại thế công của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu đánh liên tiếp mười bảy mười tám chiêu mà vẫn ở tình thế bất phân thắng bại.

Vương phu nhân vẫn kiên thủ một chỗ không rời đi nửa bước.

Lý Hàn Thu thấy đánh mười mấy chiêu mà không đẩy được Vương phu nhân ra, chàng huy động hai tay đánh rát hơn.

Về môn chưởng chỉ của Vương phu nhân có chỗ hơn người. Dù Lý Hàn Thu đánh ác liệt đến đâu mà bà vẫn đối phó được một cách rất ung dung và giữ vững cửa phòng.

Tần Nhi chờ cơ hội lách vào, song Vương phu nhân phong tỏa rất cấm nghiêm, thủy chung không có cơ hội nào xông vào được.

Lý Hàn Thu liên công ngoài hai chục chiêu mà vẫn chưa chiếm được chút thắng thế nào thì trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

__ Võ công mụ này quả nhiên không phải tầm thường, nếu mình không hạ độc thủ thì khó lòng đẩy mụ ra khỏi cửa phòng được.

Thực ra Vương phu nhân đã cảm thấy áp lực rất mạnh. Lý Hàn Thu đưa ra những thế công ghê gớm bức bách mụ phải đem toàn lực ra mà chống chọi.

Hai bên lại động thủ mấy chiêu nữa vẫn ở vào tình thế giằng co.

Bỗng Vương phu nhân lớn tiếng quát:

__ Dừng tay!

Lý Hàn Thu dừng lại hỏi:

__ Chuyện gì vậy?

Vương phu nhân đáp:

__ Nếu chúng ta cứ đánh hoài thì e rằng khó lòng phân thắng bại được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Phu nhân có ý kiến gì?

Vương phu nhân đáp:

__ Giữa lão thân và hai vị đã không có tình bạn bè lại không quen biết, thế mà vẫn thu lưu hai vị, trị thương cho tướng công. Cái đó không đáng kể là có mối ân tình với hai vị hay sao?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

__ Dĩ nhiên là có.

Vương phu nhân nói:

__ Nếu chúng ta đánh nhau đến kẻ sống người chết tất gây ra cuộc lưu huyết.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

__ Ý kiến của phu nhân tại hạ đã hiểu rồi. Chàng quay lại nhìn Tần Nhi nói:

__ Tần cô nương! Chúng ta đi thôi.

Tần Nhi hỏi:

__ Không coi quái vật nữa ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Thôi không coi nữa.

Tần Nhi hỏi:

__ Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Con quái vật đó là sở hữu của phu nhân mà phu nhân không muốn cho mình coi, thì không nên ép buộc.

Chương 116 - Bị Uy Hiếp, Du Nhi Đành Nói Thực

Vương phu nhân nói:

__ Lý tướng công thật là người hiểu tình lý. Thế mới biết nam tử hán, đại trượng phu quả nhiên kiến thức hơn bọn đàn bà.

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi nói:

__ Chúng ta đi thôi!

Tần Nhi hỏi:

__ Bây giờ đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Chủ nhân đã không hoan nghinh mình ở lại đây, mà cứ miễn cưỡng lưu lại thì thật là vô vị.

Vương phu nhân nói:

__ Hai vị đã muốn đi thì lão thân cho Du Nhi đưa các vị rời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu nói:

__ Hay lắm! Vậy phiền Du cô nương một phen nữa.

Vương phu nhân lớn tiếng gọi:

__ Du Nhi! Du Nhi!

Bỗng nghe thanh âm êm đềm của một cô gái cất lên:

__ Má má có điều chi dạy bảo?

Tiếp theo thấy Du cô nương mình mặc áo ngắn chạy lại.

Vương phu nhân nói:

__ Ngươi lấy thuyền đưa hai vị quý khách này ra khỏi nơi đây. Hễ hai vị lên bờ rồi phải lập tức trở về ngay.

Du Nhi dạ rồi quay lại nhìn Lý Hàn Thu nói:

__ Chúng ta đi chứ!

Rồi cô cất bước đi trước.

Ba người xuống thuyền. Du Nhi kéo leo lên rồi cầm sào đẩy thuyền ra.

Con thuyền từ từ tiến về phía trước.

Trong khu rừng lau này có lối thuyền đi nhưng vòng vèo và nhỏ hẹp chỉ vừa lọt con thuyền. Nếu không phải là tay trở thuyền thông thạo thì chẳng thể nào đi được.

Du cô nương đẩy thuyền rất giỏi. Con thuyền nhỏ lách vào khe lau theo đường vòng vèo thì trong khoảnh khắc đã ra xa được mười mấy trượng.

Tần Nhi hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

__ Du cô nương! Các cô trú ngụ ở đây đã bao lâu rồi?

Du Nhi mỉm cười đáp:

__ Úi chà! Bọn tiểu muội ở đây đã lâu lắm rồi.

Tần Nhi nói:

__ Chỗ này là một khu từng lau tịch mịch quạnh quẽ!

Du Nhi nói:

__ Gia mẫu đã bảo một ngày kia sẽ dọn nhà đi nơi khác.

Tần Nhi hỏi:

__ Cô có biết bao giờ dọn đi không?

Du Nhi lắc đầu đáp:

__ Tiểu muội không biết.

Tần Nhi nói:

__ Chắc là sắp đến nơi rồi. Có lẽ chỉ trong ba ngày là mẹ con cô dọn nhà đi.

Du Nhi giương cặp mắt tròn xoe lên hỏi:

__ Sao tỷ tỷ lại biết.

Tần Nhi cười đáp:

__ Lệnh đường ở đây cốt để chờ con quái vật. Nay quái vật đã bắt được rồi thì dĩ nhiên chẳng ở lại khu rừng lau quạnh quẽ này làm chi nữa.

Du Nhi cười mát nói:

__ Chà chà! Tỷ tỷ thông minh quá! Gia mẫu đem bọn tiểu muội đến ở đâu lâu lắm mà năm nào cũng mấy lần bắt sểnh quái vật để nó tẩu thoát. Không ngờ đêm nay lại được mãn nguyện.

Tần Nhi hỏi:

__ Chắc Du cô nương thích lắm nhỉ?

Du Nhi đáp:

__ Tiểu muội ở đây đã chán ngấy rồi, nếu dọn nhà đi thì còn gì hay bằng.

Tần Nhi hỏi:

__ Cô nương đã nhìn thấy quái vật chưa?

Du Nhi cười đáp:

__ Dĩ nhiên tiểu muội nhìn thấy rồi, vì mỗi năm nó xuất hiện đến mấy lần.

Lý Hàn Thu nói:

__ Kể ra cô cũng lớn mật, còn nhỏ tuổi như vậy mà đã không sợ yêu quái.

Du Nhi cười đáp:

__ Nó không phải là yêu quái thì việc gì mà sợ?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nó không phải yêu vật thì là người sao?

Du Nhi đáp:

__ Nó cũng không phải người. Nếu nó là người thì khi nào ngu dại thế? Nó đã biết người ta muốn bắt nó mà thỉnh thoảng cứ về đây.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nó không phải người lại không phải yêu quái thì nó là cái gì?

Du Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Tiểu muội không thể nói cho tướng công biết được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi nói:

__ Ta chắc cô không biết đâu.

Du Nhi nói:

__ Tỷ tỷ đừng dùng lời khích tiểu muội, hay bất cứ dùng cách gì tiểu muội cũng không thể nói rõ với các vị được.

Tần Nhi tủm tỉm cười nói:

__ Cô không nói chúng ta cũng biết rồi.

Du Nhi nói:

__ Tiểu muội không tin.

Tần Nhi nhấp nháy cặp mắt đột nhiên phóng chỉ ra điểm trúng vào huyệt đạo Du Nhi.

Du Nhi không ngờ nàng ra tay đột ngột nên không tránh kịp liền bị điểm trúng. Du Nhi rời tay ra, con sào rớt xuống sông.

Lối đi rất chật hẹp. Con sào rời khỏi tay Du Nhi liền dừng lại ngay.

Tần Nhi lượm được sào tre muốn đẩy thuyền đi, nhưng rừng lau rậm rạp lối đi quanh co. Tần Nhi điểm mạnh con sào, chiếc thuyền nhỏ đâm vào bụi lau.

Du Nhi lạnh lùng nói:

__ Các vị không thể nào đẩy thuyền ra khỏi rừng được đâu.

Tần Nhi nói:

__ Trong khu rừng lau này nước không sâu lắm, chúng ta có thể lội nước mà đi. Mực nước nông cạn này chẳng thể uy hiếp được chúng ta.

Du Nhi nói:

__ Lúc tỷ tỷ đi vào mặt đó nước không sâu nhưng chỗ này lại khác hẳn. Các vị mà không biết bơi lội tất sẽ bị chết đuối. Hơn nữa má má và tỷ tỷ của tiểu muội chờ lâu không thấy tiểu muội về tất nhiên đến đây kiếm.

Tần Nhi nói:

__ Ta đã nhìn kỹ rồi: Trong bãi cát chỉ có một con thuyền này thì lấy gì mà ra đây?

Du Nhi đáp:

__ Cả nhà tiểu muội ai cũng biết lội nước mà đi.

Tần Nhi lắc đầu nói:

__ Má má cô không ra đây đâu?

Du Nhi hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Vì coi sự sinh tử của cô chẳng lấy gì làm quan trọng.

Du Nhi thở dài đáp:

__ Không ngờ hai vị lấy ơn trả oán. Hai vị định làm gì tiểu muội?

Tần Nhi đáp:

__ Nếu cô nương chịu hợp tác thì chúng ta nhứt định không gia hại cô.

Du Nhi hỏi:

__ Cô nương muốn tiểu muội hợp tác bằng cách nào?

Tần Nhi hỏi:

__ Trước hết cô hãy cho chúng ta hay yêu vật mà lệnh đường vừa bắt được đó là cái gì?

Du Nhi lắc đầu đáp:

__ Tiểu muội không dám nói mà cũng không thể nói rõ hơn được.

Tần Nhi hỏi:

__ Tại sao không thể nói rõ được?

Du Nhi lắc đầu đáp:

__ Cô nương đừng hỏi nữa. Tiểu muội đã không nói là không nói đâu, đừng bắt buộc nữa vô ích.

Tần Nhi lạnh lùng nói:

__ Du cô nương ơi! Cô nên biết cuộc sinh tử của cô lúc này là ở trong tay chúng ta, chỉ cần cất tay một cái là cô hết sống nổi.

Du Nhi láo liêng cặp mắt hỏi:

__ Cô nương giết tiểu muội thật ư?

Tần Nhi hỏi lại:

__ Cô tưởng ta không dám hay sao?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Trước kia ta thấy Tần Nhi hiền lành mà mới cách mặt trong một thời gian ngắn, nàng đã trở nên mưu cơ thâm trầm, thủ đoạn ác độc, thật ta còn thua nàng nhiều.

Bỗng thấy Du Nhi khẻ thở dài hỏi:

__ Yêu vật mà gia mẫu bắt được không liên quan gì đến hai vị, sao hai vị lại ép buộc tiểu muội phải nói rõ nội tình?

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

__ Tần Nhi! Du cô nương nói thế là phải. Con vật người ta bắt được chả liên quan gì đến với chúng ta thì sao mình lại tra hỏi nội tình làm chi?

Tần Nhi chưng hửng đáp:

__ Tiểu tỳ cảm thấy vật này không phải tầm thường. Có khi nó ảnh hưởng đến toàn thể võ lâm.

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

__ Theo lời cô nương thì nhất định cần phải biết rõ hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Chúng ta nên hỏi cho biết rõ thực tình. Nếu nó không liên quan gì đến chúng ta thì dĩ nhiên chẳng cần vặn hỏi làm chi.

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

__ Cô nương nói thế cũng phải!

Chàng đưa mắt nhìn Du Nhi chậm rãi nói:

__ Du cô nương! Chỗ dụng tâm của bọn ta, Tần cô nương đã nói rõ rồi. Vậy cô nên nói ra vật đó là vật gì, nếu nó không liên quan đến đại cuộc võ lâm thì chúng ta không hỏi nữa.

Du Nhi nói:

__ Hỡi ơi! Nếu tiểu muội nói cho các vị hay mà gia mẫu biết thì người quyết chẳng buông tha.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ xin bảo đảm quyết không cáo tố với Lệnh đường.

Tần Nhi nói theo:

__ Lý tướng công lời nói coi mạng bằng non. Vậy cô nương cứ yên tâm.

Du Nhi đáp:

__ Thực tình tiểu muội không biết rõ lắm chỉ nghe mẫu thân bảo nó là con Tiên Chi gì đó.

Tần Nhi giật mình kinh hãi hỏi lại:

__ Tiên Chi ư?

Du Nhi gật đầu đáp:

__ Có lẽ đúng đó.

Tần Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lý tướng công có hiểu vụ này chăng?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Chuyện gì?

Tần Nhi đáp:

__ Chuyện lời đồn có liên quan đến Tiên Chi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ không biết.

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi giải khai huyệt đạo cho Du Nhi và bảo y:

__ Cô nương đưa chúng ta đi. Du Nhi cầm lấy con sao tre, mặt đầy vẻ hờn tủi, ấm ức nói:

__ Tiểu muội có lòng tốt đưa các vị lên bờ, mà các vị lại nỡ ra tay điểm huyệt tiểu muội.

Cô chống con sào xuống đất đẩy chiếc thuyền nhỏ quanh co theo đúng đường lối tiến về phía trước. Kỹ thuật đẩy thuyền của cô rất tinh thục. Chỉ trong khoảnh khắc, thuyền đã rời khỏi rừng lau áp mạn vào bờ.

Lý Hàn Thu nhảy lên trước. Tần Nhi quay lại nhìn Du Nhi nói:

__ Du cô nương! Nếu cô nương cho Lệnh đường hay là ta đã điểm huyệt thì lệnh đường tất cho là cô đã xưng chuyện bí mật về Tiên Chi. Vậy cô chớ nói nghe!

Du Nhi gật đầu đáp:

__ Tiểu muội biết rồi! Các vị đi đi thôi!

Tần cô nương nhảy lên bờ xong vẫy tay nói:

__ Du cô nương! Bửa nay ta đối với cô nương có điều không phải. Sau này nếu còn cơ hội ta xin đền đáp.

Du Nhi nói:

__ Tiểu muội chẳng có thình gì với cô nương mà cũng không thù oán. Cô nương điểm huyệt tiểu muội cũng chẳng để tâm. Sau này nếu chúng ta còn có cơ hội gặp mặt...

Tần Nhi tủm tỉm cười ngắt lời:

__ Khi đó ta sẽ cho cô điểm huyệt trả nợ để cô hả giận.

Du Nhi lắc đầu nói:

__ Việc đã qua rồi còn nhắc lại làm chi nữa.

Rồi cô cắm sào đẩy thuyền quay về.

Tần Nhi nhìn bóng sau lưng Du Nhi mất hút, mới lên tiếng:

__ Trừ đường thủy đạo này chắc không còn con đường nào khác thông vào.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nơi đây bốn mặt rừng lau, nước không sâu lắm. Bọn họ có thể lội nước mà đi thì bất cứ chỗ nào cũng được.

Tần Nhi nói:

__ Ba người đàn bà đó định rút lui êm thấm không phải chạy trốn thì chắc họ chẳng lội nước mà ra ngoài đâu.

Lý Hàn Thu nghe giọng nói của Tần Nhi có vẻ khác lạ, chàng không nhịn được hỏi lại:

__ Cô nương định làm gì?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ muốn ẩn ở đây để coi xem ba mẹ con họ chuồn đi phương nào?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Sao cô nương biết đêm nay bọn họ rời khỏi nơi đây?

Tần Nhi đáp:

__ Vương phu nhân ở đây chỉ vì một mục đích mà nay bà ta đã đạt được rồi thì còn ở lại đây làm chi?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nhưng việc gì họ phải gấp rút bỏ đi?

Tần Nhi nói:

__ Nếu đêm nay họ không đi thì phải chờ tối đêm mai mới đi được. Họ ở lại trong rừng lau thêm ngày nào là không yên tâm ngày ấy.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

__ Nơi đây rất bí ẩn. Sao họ lại chẳng yên tâm?

Tần Nhi đáp:

__ Ít ra là đã có Lý tướng công và tiểu tỳ biết vụ bí ẩn này rồi. Cái đó khiến cho mụ đêm ngày lo lắng.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

__ Có lẽ trong lòng mụ hồi hộp về chuyện Tiên Chi mà không yên lòng thật.

Tần Nhi nói:

__ Vì thế mà tiểu tỳ tiên liệu bọn họ sẽ hành động ngay đêm nay.

Lý Hàn Thu nói:

__ Bất luận bọn họ làm gì thì chúng ta cũng chẳng nên đoạt lấy vật kiện của mẹ con họ.

Tần Nhi nói:

__ Dù sao chúng ta phải ngấm ngầm theo dõi hành động của mẹ con họ mới được.

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

__ Tần cô nương! Cô định cướp đoạt Tiên Chi chăng?

Tần Nhi đáp:

__ Ồ! Đó là một thần vật ngàn năm hiếm có, ai mà không muốn?

Lý Hàn Thu nói:

__ Người ta khổ công chờ đợi mấy năm trời mới bắt được vào tay mà mình cướp đoạt thì không hợp tình hợp lý chút nào.

Tần Nhi nói:

__ Vậy chúng ta không cướp đoạt của họ là xong.

Lý Hàn Thu nói:

__ Ngoài chúng ta ra còn ai muốn cướp lấy vật đó?

Tần Nhi đáp:

__ Phải rồi! Tiểu tỳ nhớ ra Phương Tú đã nhắc tới Tiên Chi. Có khi lão biết rồi nhưng làm ngơ vờ để cho mẹ con Vương phu nhân lấy được rồi mới đến cướp.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Nếu Du Nhi nói đúng, trên đời quả có thần vật Tiên Chi và đã lọt vào tay ba mẹ con nhà kia rồi thì sẽ bị Phương Tú cướp đi. Thế là thiên hạ đại loạn đến nơi rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Thứ Tiên Chi đó trọng yếu lắm hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Theo lời Phương Tú nói lão mà lấy được vật đó thì cái mộng làm bá chủ võ lâm chẳng khó khăn gì nữa, dường như cái vật mà lão nói đó trỏ vào thứ Tiên Chi này.

Lý Hàn Thu nói:

__ Dù Tiên Chi có hiệu năng cải tử hoàn sinh thì nó cũng chỉ là một dược vật mà thôi, đối với người có võ công tài trí chẳng ảnh hưởng gì đến.

Phương Tú dù cướp được Tiên Chi cũng chẳng thể nào toại nguyện làm bá chủ giang hồ được. Huống chi nơi cư trú của ba mẹ con nhà kia lại rất bí ẩn, Phương Tú làm sao mà biết được?

Tần Nhi cười mát nói:

__ Trước kia tiểu tỳ cũng nghĩ thế nhưng bây giờ lại nghĩ khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Vì Du Nhi nói ra hai chữ Tiên Chi.

Lý Hàn Thu cười nói:

__ Cô nương là người rất thông minh! Vì lẽ gì Du Nhi nói ra hai chữ "Tiên Chi" khiến cô đoán là chỗ ở ẩn bí kia đã bị Phương Tú phát giác?

Tần Nhi đáp:

__ Tướng công đừng nói giỡn tiểu tỳ. Những lời tiểu tỳ đều là chân thực. Khi mới nghe tựa hồn không hợp lý. Nhưng khi đã thuyết minh nội vụ thì tình hình lại khác hẳn.

Lý Hàn Thu nói:

__ Xin cô nương cho nghe lời cao luận.

Tần Nhi nói:

__ Trước khi Du Nhi chưa nói đến chuyện Tiên Chi, tiểu tỳ thật hãy còn chút hồ đồ, không hiểu nội tình. Nhưng từ lúc Du Nhi nói đến hai chữ "Tiên Chi" khiến cho tiểu tỳ nhớ tới câu chuyện Tiên Chi của Phương Tú. Đem hai câu chuyện này ra mà đối chứng thì tiểu tỳ nghĩ ngay đến Phương Tú có thể biết rõ mẹ con Vương phu nhân cư trú ở đây mưu đồ chuyện gì, nhưng lão lờ đi mà thôi.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

__ Cô nương nói thế cũng có lý.

Tần Nhi nói:

__ Như vậy th'i tiểu tỳ không nghĩ lầm. Phương Tú mà biết thì chắc lão ngấm ngầm phái người giám thị mẹ con nhà kia. Bọn họ ở đây đến mấy năm rồi, tất nhiên lão đến điều tra đường ra khỏi rừng lau khắp bốn mặt. Nay lão thấy mẹ con nhà kia thiên đi nơi khác hắn sinh lòng ngờ vực và tình trạng sẽ ra sao tiểu tỳ không cần nói Lý tướng công cũng biết rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hắn dẫn bọn cao thủ đi truy sát chứ gì?

Tần Nhi nói:

__ Phương Tú đã bố trí mai phục rất nghiêm mật thì có lý nào còn để cho mẹ con Vương thị có cơ hội trốn thoát được.

Lý Hàn Thu nói:

__ Bản lãnh Vương phu nhân không phải tầm thường. Không chừng ba ta có tài tự vệ.

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Không thể được! Phương Tú là nhân vật thâm trầm như vậy khi nào để mẹ con nhà kia sống sót được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Nếu Phương Tú dẫn bọn cao thủ kéo đến thì mình Vương phu nhân dĩ nhiên không địch nỗi.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng hỏi:

__ Chúng ta nên làm thế nào?

Tần Nhi đáp:

__ Phải một phen mạo hiểm....

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Mạo hiểm thế nào?

Tần Nhi đáp:

__ Chúng ta thay hình đổi dạng ngấm ngầm theo dõi ba mẹ con nhà kia.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Để bảo vệ cho họ hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Hãy chờ họ lúc đến nơi coi rõ tình hình ra sao đã. Giả tỷ chúng ta mà lấy được Tiên Chi càng tốt.

Lý Hàn Thu không nhịn được phải phì cười.

Tần Nhi chau mày hỏi:

__ Tướng công cười gì vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cô nương thật là tham tâm!

Tần Nhi nói:

__ Không phải tiểu tỳ tham tâm, thực ra Tiên Chi là vật rất quan trọng. Tuy tiểu tỳ không hiểu hữu dụng của nó ra sao, nhưng đã biết Phương Tú lúc nào cũng mơ mộng thì dĩ nhiên không phải chuyện tầm thường.

Lý Hàn Thu nói:

__ Được rồi! Nhất thiết tại hạ xin theo sự điều động của cô nương.

Hai người lập tức tìm cách thay đổi dong mạo không để lộ bản tướng.

Tần Nhi đưa mắt nhìn chung quanh một lượt rồi nói:

__ Trước hết chúng ta hãy tìm nơi ẩn nấp.

Lý Hàn Thu hạ thấp giọng xuống nói:

__ Nếu Phương Tú đã phái người ngấm ngầm giám thị các thủy đạo thì nhất cử nhất động của chúng ta dĩ nhiên đã lọt vào tai mắt của họ rồi.

Tần Nhi nói:

__ Chúng ta hãy điều tra bốn mặt rồi quay về một cây lớn ở phía Đông để gặp nhau.

Lý Hàn Thu gật đầu.

Hai người liền chia nhau đi vòng quanh mỗi người điều tra kỹ lưỡng một khu vực trong phạm vi mười trượng. Hễ chỗ nào có thể ẩn nấp là hai người lại nghe ngóng rất kỹ lưỡng, nhưng không phát giác ra có người nào ẩn nấp cả. Hai người liền quay về gốc cây bạch dương để tụ hội.

Lý Hàn Thu vừa thấy Tần Nhi đi tới đã hỏi ngay:

__ Tần cô nương! Cô nương có phát hiện ra điều gì khả nghi không?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Không thấy chi hết.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu Phương Tú phái người giám thị các đường thủy đạo thì đáng lý chỉ ở trong phạm vi này mới phải, mà sao không thấy bóng người nào của bọn chúng?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ nghĩ rằng nhất định có người giám thị, chúng ta chưa phát hiện ra được chỗ ẩn thân của bọn họ mà thôi.

Đột nhiên, một mãnh lá phất phơ rơi xuống.

Tần Nhi đảo mắt nhìn quanh khẻ nói:

__ Anh hùng thiên hạ kiến thức đại khái giống nhau. Họ cũng nhận ra cây bạch dương này là nơi giám thị đường thủy tốt nhất.

Lý Hàn Thu đã nghe thấy tiếng khác lạ, khẻ gật đầu nói:

__ Cô nương hãy canh giữ ở dưới gốc.

Đột nhiên chàng đề khí thi triển thân pháp "Tiềm Long Thăng Thiên". Người chàng vọt lên trên không. Chàng nhảy lên chừng được hơn trượng liền dang tay ôm lấy thân cây, ngẩng đầu trông lên rồi vịn cành mà trèo.

Động tác của Lý Hàn Thu rất mau lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc, chàng đã trèo đến gần một cành cao. Chàng liền vươn tay ra ôm lấy cành này, lộn người đi một vòng đoạn vọt mình lên cao. Lúc chàng vừa hạ xuống cành cây thì bỗng một ánh hào quang loé lên đâm tới.

Chương 117 - Giết Cường Địch Giải Vây Cho Vương Thị

Động tác của Lý Hàn Thu thần tốc phi thường. Tay phải vừa xoay lại phía sau đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng. Đó là tiếng kim thiết đụng nhau phát ra. Quả nhiên trên cây này đã có người ẩn mình từ trước.

Lý Hàn Thu gạt được kiếm chiêu của đối phương, liền lập tức phản công. Chàng huy động trường kiếm, hết sức chém tới.

Người kia ẩn quá nữa mình vào trong cành lá rập rạp. Tay hắn cầm trường kiếm từ trên bổ xuống chém Lý Hàn Thu.

Kiếm chiêu của Lý Hàn Thu tuy rất kỳ ảo nhưng không phát huy được đến độ chót mà hai bên đứng cách nhau một quãng không chừng hai ba thước.

Đột nhiên thanh trường kiếm kia chém tới lại thu về.

Tiếp theo ba điểm hàn tinh lấp loáng phóng về phía Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu vung lẹ trường kiếm thành một luồng kiếm hoa vây bọc phía trước gạt được ba mũi ngân tiêu. Đồng thơi chàng đề khí nhảy xổ về phía đối phương.

Bỗng kiếm quang loé lên! Tiếp theo là một tiếng rú rùng rợn.

Máu tươi phun ra như suối. Một bóng người từ trên cây cao té nhào đánh "huỵch" một tiếng. Bóng người giáng xuống đất thành một đống máu thịt bầy nhầy nát bét.

Lý Hàn Thu cũng nhảy xuống theo. Chàng nói:

__ Quả nhiên trên cây này đã có người ẩn nấp trước mình.

Tần Nhi ngoảnh đầu nhìn bốn phía rồi nói:

__ Không hiểu hắn đã phát tín hiệu ra chưa? Có điều chỗ này ngồi trên cao trông xuống cửa là một nơi giám thị đường thủy đạo rất tốt.

Nàng nói rồi rút trường kiếm ra khoét đất thành một cái huyệt, bỏ thi thể đại hán đã nát nhừ xuống lấp đi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ chỉ muốn đả thương y để hỏi rõ nội tình. Nhưng động thủ ở trên cây không tài nào kìm hãm được thế kiếm thành ra chém chết hắn.

Tần Nhi nói:

__ Bây giờ có thể ẩn nấp ở trên cây được rồi....

Nàng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Tướng công còn nhớ được chỗ hắn ngồi không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Lẽ dĩ nhiên là nhớ được.

Tần Nhi hỏi:

__ Vậy tướng công thử lên tìm lại coi chỗ đó có vật gì để truyền tin không?

Hai người liền trèo lên cây. Lý Hàn Thu lên tới chỗ đại hán vừa ẩn thân thì quả nhiên trên cây bạch dương còn treo chiếc đèn ló và một tấm gương đồng.

Chỗ này là một cành cây lớn, bốn mặt đều dùng dây màu xanh kết lại thành một cái võng. Cứ coi cách bố trí trên cây bạch dương thì rõ ra họ đã dụng tâm ẩn ở trên cây này một thời gian khá lâu.

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi ngỏ lời khen ngợi:

__ Cô nương đoán việc như thần, tại hạ rất lấy làm bội phục.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Phương Tú giám thị cử động của mẹ con nhà kia đã lâu ngày. Vậy lúc chúng ta đi vào rừng lau e rằng họ cũng ngó thấy rồi.

Tần Nhi nói:

__ Cái đó khó mà biết được. Con mắt giám thị của Phương Tú tuy nghiêm mật nhưng chỗ chúng ta vào không phải là một lối đi, có kho họ không để ý.

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

__ Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Tần Nhi đáp:

__ Vụ này xin để tướng công quyết định.

Lý Hàn Thu cười đáp:

__ Cô nương cứ chủ trương đi. Tại hạ xem ra tâm cơ của cô nương còn hơn Lý mỗ nhiều lắm.

Tần Nhi nói:

__ Cái đó là vì tướng công tốt quá, không chuyên dùng mưu kế gian trá, nên việc gì cũng chỉ nhìn về khía cạnh tốt đẹp.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cô nương quá khen rồi!

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Hiện giờ chúng ta đã trừ được một trạm ngầm của Phương Tú mà lại là một trạm rất quan trọng thì chẳng khác gì đã móc được con mắt của lão Phương Tú còn có tai mắt nào linh mẫn nữa không, chúng ta khó mà biết được. Kế hoạch bây giờ chỉ có việc theo dõi cử động của ba mẹ con Vương Thị làm chuẩn đích.

Lý Hàn Thu nói:

__ Bất luận thế nào, chúng ta cũng không nên sang đoạt đồ vật của mẹ con họ.

Tần Nhi nói:

__ Được rồi! Nếu Phương Tú không còn người mai phục động thủ thì chúng ta sẽ coi mình như những người bảo vệ cho mẹ con họ.

Nàng nhìn Lý Hàn Thu nói tiếp:

__ Coi bề ngoài tướng công ra chiều lạnh nhạt mà tâm địa thực tốt.

Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

__ Tại hạ tưởng con người cần như thế mới phải.

Đột nhiên một chấm ánh sáng đỏ chiếu vào chỗ hai người ẩn nấp.

Tần Nhi khẻ nói:

__ Hỏng bét!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Việc gì vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Hiệu đèn! Chúng ta không biết phúc đáp bằng hiệu đèn thì tất bị phát giác.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn ra thấy hiệu đèn nhấp nháy không ngớt dường như đang chờ đợi phúc đáp. Bất giác chàng chau mày hỏi:

__ Tần cô nương! Hiệu đèn kia cách xa chừng bao nhiêu?

Tần Nhi đáp:

__ Đại khái ngoài hai trăm trượng.

Lý Hàn Thu nói:

__ Bây giờ tại hạ thử qua bên đó coi.

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Bất tất phải thế!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Họ đã sử dụng hiệu đèn từ lâu. Chúng ta mà không phúc đáp, tất nhiên họ sinh lòng ngờ vực. Tướng công bây giờ qua đó, dĩ nhiên họ chuẩn bị rồi.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

__ Cô nương nói phải đó! Họ không thấy mình phản ứng, tất nhiên sẽ tìm tới đây. Chúng ta nghỉ cho khỏe để chờ họ.

Tần Nhi nói:

__ Tiểu tỳ e rằng sự tình biến diễn nhanh quá, khiến chúng ta không còn cơ hội để đối phó với bọn họ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Nếu tiểu tỳ đoán không lầm thì bây giờ mẹ con Vương Thị sắp ra đây rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Vậy chúng ta ứng phó bằng cách nào?

Tần Nhi đáp:

__ Bỏ mặc cho hiệu đèn nhấp nháy, chúng ta chỉ chú ý vào hành động của mẹ con Vương phu nhân.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nghe tiếng con thuyền rẽ nước vọng lại.

Tần Nhi nói:

__ Họ đến lẹ quá! Chúng ta xuống đi thôi.

Hai người liền từ trên cây nhảy xuống rồi cất bước tiến về phía trước chừng hai trượng, ẩn thân vào sau một bụi cỏ rậm.

Lý Hàn Thu và Tần Nhi chú ý nhìn ra thấy Vương phu nhân cùng hai cô gái nhảy lên bờ.

Vương phu nhân lưng đeo một bọc hình dài. Tay phải mụ cầm tranh trường kiếm.

Cả ba mẹ con cùng nai nịt gọn gàng lưng cài binh khí.

Vương phu nhân lên bờ, cặp mắt nhớn nhác nhìn bốn phía một lượt rồi lật đật đi về phía chính

Đông, tức là thẳng tới chỗ Lý Hàn Thu và Tần Nhi ẩn thân.

Ba người chạy rất nhanh lướt qua mặt hai người rồi vẫn hấp tấp chạy về phiá trước.

Lý Hàn Thu khẻ kéo áo Tần Nhi. Hai người lật đật đứng lên rượt theo hút ba người kia. Hai bên vẫn giữ một khoảng cách bốn năm trượng.

Chạy được chừng ba dặm thì đến một chỗ ngã ba đường.

Vương phu nhân dừng bước đưa mắt nhìn tứ phía rồi chuyển về hướng Bắc mà chạy. Nhưng lúc bà vừa cất bước bỗng có tiếng quát:

__ Đứng lại!

Tiếp theo tiếng quát quá đột nhiên từ trong bóng tối có sáu người nhảy ra.

Nguyên ba ngã đường mỗi ngã đều có hai người mai phục.

Sáu người kia bày thành thế trận rất mau chóng vây ba mẹ con phu nhân vào giữa.

Lý Hàn Thu và Tần Nhi dừng bước kịp thời ẩn vào sau một gốc cây lớn l.

Tần Nhi ghé sát vào tai Lý Hàn Thu khẻ nói:

__ Đại khái đây là bọn người nhà của Phương Tú.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười gật đầu đáp:

__ Cô nương đoán việc như thần.

Tần Nhi mỉm cười nói:

__ Lại nịnh rồi!

Bỗng thấy Vương phu nhân vung thanh trường kiếm đánh véo một tiếng lạnh lùng hỏi:

__ Các ngươi định làm gì?

Sáu người kia cười rộ hỏi lại:

__ Phải chăng các hạ là Vương phu nhân?

Vương phu nhân không trả lời, quay lại hai chị em Du Nhi nói nhỏ mấy câu.

Sáu đại hán bao vây Vương phu nhân đều võ phục áo đen, tay cầm quỷ đầu đao sống dầy. Vừa trông đã biết sáu người này liên thủ bày thành đao trận.

Vương phu nhân khẻ dặn hai cô gái một lúc rồi từ từ cởi cái bọc dài trên lưng xuống đưa cho Du Nhi. Đoạn bà giơ trường kiếm lên hỏi:

__ Phải chăng sáu vị đều là thủ hạ của Phương Tú?

Lúc này sáu người kia đã giữ phương vị bày thành thế hợp kích.

Vương phu nhân vung trường kiếm một cái, hững hờ hỏi:

__ Phương Tú đã phái các vị tới đây, tại sao các vị không dám thừa nhận?

Một người đứng giữa lạnh lùng đáp:

__ Phu nhân đoán trúng rồi, thì cần gì chúng ta phải nói nhiều.

Vương phu nhân hỏi:

__ Các vị là những đại hán định động thủ bằng cách nào để đối phó với ba người chúng ta đều là đàn bà con gái?

Đại hán vừa rồi đáp:

__ Phu nhân bất tất phải nói khích bọn ta. Bọn ta có việc mới đến đây không phải để tỷ võ hay tranh hơi với phu nhân. Nếu phu nhân muốn sống thì chỉ có một biện pháp.

Vương phu nhân hỏi:

__ Biện pháp gì?

Đại hán kia đáp:

__ Để cái đó lại.

Vương phu nhân hỏi:

__ Để cái gì lại?

Đại hán chuyển động mục quang ngó Du Nhi đáp:

__ Để cái bọc trên người vị tiểu cô nương kia.

Vương phu nhân cười lạt nói:

__ Các hạ nói nghe có vẻ dễ dàng lắm nhỉ?

Đại hán lạnh lùng đáp:

__ Phu nhân mà không chịu đưa cái đó ra thì chỉ còn đường động thủ.

Gã vung thanh quỷ đầu đao một cái. Cả sáu đại hán đồng thời xông vào.

Vương phu nhân quát lên một tiếng rồi hươi kiếm chia ra ba phía nghinh địch.

Du Nhi cùng tỷ tỷ cũng vũ động thanh trường kiếm phản kích.

Thế kiếm của phu nhân như cầu vồng. Bà hết sức tấn công định mở lấy một con đường mà chạy. Nhưng sáu đại hán huy động quỷ đầu đao, đồng thời biến hoá trận thế rất mau lẹ. Ánh đao trùng điệp luôn luôn thay đổi phương vị ngăn chặn thế công mãnh liệt của Vương phu nhân.

Lý Hàn Thu khẽ bảo Tần Nhi:

__ Quỷ đầu đao trận của bọn chúng biến hoá cực kỳ mau lẹ. Kiếm pháp của Vương phu nhân tuy ghê gớm nhưng khó lòng mở được lối ra.

Tần Nhi hỏi:

__ Tướng công nhìn thấy không? Dường như Vương phu nhân đã có định kiến. Bà ta chuẩn bị cùng cô gái lớn liều mình chiến đấu với sáu người, để Du Nhi vác Tiên Chi chạy trốn.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ biết rồi. Có điều mẹ con họ khó lòng phá được vòng vây mà chạy.

Tần Nhi nói:

__ Vả lại Phương Tú không phải chỉ đặt mai phục ở chổ này.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Tần Nhi đáp:

__ Nếu trong lòng tướng công không có điều chi uý kỵ thì nên ra tay cứu mạng cho mẹ con họ rồi sẽ đoạt lấy Tiên Chi ở tay Du Nhi. Như vậy vừa trả được mối ân tình cho mẹ con Vương Thị lại vừa lấy được Tiên Chi.

Lý Hàn Thu thủng thẳng đáp:

__ Việc cướp Tiên Chi ở trong tay Du cô nương thì tại hạ khó mà làm được.

Tần Nhi nói:

__ Tướng công không lấy thì cũng lọt vào tay Phương Tú.

Lý Hàn Thu vẫn lắc đầu. Chàng ngưng thần nhìn thấy mẹ con Vương phu nhân bị vây hãm, phải chiến đấu cực kỳ chật vật.

Nguyên đao trận của sáu người phối hợp lại thành một bức màn dầy đặc. Đứng xa trông chỉ thấy bóng đao trùng điệp mà chẳng thấy thân hình ba mẹ con Vương phu nhân đâu.

Tần Nhi khẻ nói:

__ Xem chừng ba mẹ con Vương phu nhân không thể hy vọng phá được đao trận để xông ra. Nếu thời gian còn kéo dài thì càng bất lợi cho chúng ta. Nếu tướng công quyết định cứu người thì nên động thủ đi thôi!

Lý Hàn Thu nói:

__ Khi tại hạ rời khỏi sư môn, đầy lòng cừu hận, chỉ nhất tâm giết người báo thù, nhưng bây giờ không thấy hăm hở như trước, chẳng nỡ giết người bừa bãi.

Tần Nhi nói:

__ Cái đó đủ chứng minh thiên tính của tướng công rất lương thiện. Có điều tình thế đêm nay khác với mọi khi. Nếu tướng công không lấy Tiên Chi thì Phương Tú sẽ cướp mất.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

__ Bây giờ đành thế này vậy. Chúng ta hãy cứu mẹ con Vương phu nhân một lần và nói rõ cho biết là mẹ con họ chẳng thể nào giữ được vật đó. Nếu bọn họ chịu tự động tặng Tiên Chi cho mình là hay hơn hết. Bằng họ không chịu thì chúng ta cứu họ lần thứ hai nữa rồi sẽ cướp lấy.

Tần Nhi tủm tỉm cười nói:

__ Nói trắng ra thì tâm địa tướng công thật tốt quá! Vậy theo tôn ý mà hành động.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cô nương hãy chờ đây. Tại hạ ra giúp mẹ con họ thoát khỏi trùng vi.

Chàng rút trường kiếm nhảy ra xông lẹ vào đao trận.

Thất Tuyệt Ma Kiếm là một kiếm pháp kỳ bí ác độc nhất thiên hạ. Một khi đã đánh ra thì uy thế không phải tầm thường.

Bỗng nghe tiếng kim thiết đụng nhau choang choảng. Thế kiếm ghê gớm của Lý Hàn Thu đã phá vỡ đao trận của sáu người để xông vào giữa.

Mẹ con Vương phu nhân đang bị đao trận bao vây, áp lực khủng khiếp chống đỡ cực kỳ vất vả thì đột nhiên áp lực mất hết. Lý Hàn Thu đã xông vào trong trận.

Lúc này Lý Hàn Thu hoá trang rồi nên mẹ con Vương phu nhân thì không nhận ra là ai.

Lý Hàn Thu khẻ bảo Vương phu nhân:

__ Các vị tự tìm lấy cách phòng vệ. Tại hạ mãi tấn công bên địch không rảnh để chiếu cố sự an toàn cho các vị được.

Chàng không chờ mẹ con Vương Thị trả lời đã vung kiếm chuyển mình rất mau lẹ mở một trận tấn công tới tấp.

Ánh hàn quang lưu động chia ra ba mặt mà đánh.

Lý Hàn Thu đã phát huy thế kiếm đánh vào đao trận. Chỉ trong nháy mắt đao kiếm khai diễn thành một luồng ác đấu kịch liệt.

Mẹ con Vương Thị lúc trước ở vào tình thế chịu đòn, nhưng từ lúc Lý Hàn Thu xông vào, tình thế liền biến đổi.

Kiếm chiêu của Lý Hàn Thu lấy việc công địch làm cốt. Kiếm khí ngất trời đàn áp được đao trận của sáu người.

Mẹ con Vương Thị được Lý Hàn Thu giúp đỡ liền phấn khởi tinh thần. Ba người cũng thi triễn thế kiếm để phản kích.

Cuộc chiến đấu đang kịch liệt, bỗng nghe có tiếng rú thê thảm!

Một đại hán tay cầm quỷ đầu đao bị Lý Hàn Thu đâm trúng bụng dưới, thủng bụng lòi ruột, loạng choạng lùi lại.

Lý Hàn Thu đâm trúng một tên. Lập tức liên hoàn đao trận uy lực giảm đi rất nhiều.

Lý Hàn Thu biến đổi thế kiếm luôn luôn. Tiếng kêu gào liên tiếp vang lên. Lại hai đại hán nữa bị thương.

Sáu đại hán bị thương mất một nửa. Liên hoàn đao trận hoàn toàn bị tiêu tan. Còn lại ba đại hán chia ra đánh nhau với ba mẹ con Vương Thị lấy một chọi một.

Lý Hàn Thu cầm ngang thanh kiếm theo dõi cuộc chiến thì thấy Vương phu nhân chiếm được uy thế một chút, còn hai vị cô nương phải cố gắng mới giữ được thế quân bình, chưa phân thắng bại.

Chàng định tâm nghĩ thầm:

__ Còn kéo dài thời gian là bất lợi cho mình. Chi bằng ta giúp bọn họ một tay.

Chàng liền vung kiếm lên đâm vào sau lưng đại hán đang đánh nhau với Du Nhi. Mũi kiếm đâm sâu vào đến nội phủ đối phương. Gã chỉ kịp rên lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất.

Lý Hàn Thu vừa ra chiêu đã hạ được một tên liền xoay tay kiếm đâm vào đại hán động thủ với Vương phu nhân.

Kiếm chiêu của chàng kỳ ảo khôn lường. Ánh hào quang vừa loé lên, lại một tiếng rú thê thảm phát ra. Đại hán bị tử thương rồi!

Lý Hàn Thu phóng ra ba chiêu kiếm, hạ luôn ba đại hán động thủ với ba mẹ con Vương Thị.

Thế là cả sáu đại hán đều bị tử thương nằm lăn dưới đất.

Vương phu nhân ngó Lý Hàn Thu rồi chầm rãi nói:

__ Đa tạ tráng sĩ đã cứu viện cho.

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp:

__ Phu nhân bất tất phải tạ ơn.

Vương phu nhân khẻ buông tiếng thở dài nói:

__ Tráng sĩ giàu lòng nghĩa hiệp. Mẹ con lão thân xiết bao cảm kích. Mong rằng tráng sĩ lưu danh lại để sau này bọn lão thân có dịp đền đáp.

Lý Hàn Thu cười nói:

__ Báo đáp thì không dám. Nhưng tại hạ có mấy lời khuyên phu nhân.

Vương phu nhân hỏi:

__ Tráng sĩ có điều chi dạy bảo?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đeo ngọc để lụy vào thân. Ba mẹ con phu nhân đã bị người giám thị bố trí mấy vòng vây,

muốn phá trùng vi ra ngoài thật là một việc khó khăn vô cùng!

Vương phu nhân thủng thẳng nói:

__ Sao tráng sĩ biết vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nếu tại hạ không biết trước thì sao lại đuổi tới đây?

Du Nhi đột nhiên xen vào:

__ Má má! Thanh âm vị này nghe quen quá!

Phu nhân gật đầu hỏi:

__ Phải chăng các hạ là Lý tướng công?

Lý Hàn Thu nghe bà nói rõ họ mình liền đáp:

__ Phải rồi! Chính là Lý mỗ.

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Lý tướng công có mưu đồ chuyện gì?

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn cái bọc dài trên vai Du Nhi hỏi:

__ Có phải bọc này đựng Tiên Chi không?

Vương phu nhân biến sắc hỏi lại:

__ Lý tướng công cũng biết rồi ư?

Lý Hàn Thu cười ruồi đáp:

__ Hiện giờ trên chốn giang hồ không phải chỉ có một mình tại hạ biết rõ vụ này.

Vương phu nhân nói theo:

__ Ít ra là trong đó có các hạ....

Bà ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Các hạ đã cứu mẹ con lão thân, dĩ nhiên được quyền ưu tiên. Các hạ có mưu đồ chuyện gì xin cứ thẳng thắng nói ra.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Việc cứu viện vừa rồi là để trả ơn mẹ con phu nhân đã thu lưu và chữa thương cho tại hạ. Thế là mối ơn oán giữa chúng ta thanh toán xong.

Vương phu nhân hỏi:

__ Nói như thế phải chăng là từ đây sắp tới, Lý tướng công có thể hạ thủ đối với mẹ con lão

thân?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Không phải thế đâu.

Vương phu nhân nói:

__ Vậy lão thân không hiểu ý tứ câu nói của các hạ.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ quyết không có ý cướp đoạt Tiên Chi ở trong tay mẹ con phu nhân. Nhưng trường hợp vật đó ở trong tay các vị bị người cướp đoạt thì tại hạ có thể lấy lại ở tay người khác.

Vương phu nhân ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

__ Nếu không có người cướp đoạt thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Trường hợp này tại hạ quyết không động thủ.

Vương phu nhân hỏi:

__ Nghe lời tướng công thì dường như đã biết chắc sẽ có người cướp đoạt Tiên Chi ở trong tay mẹ con lão thân?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cái đó còn tuỳ ở vận khí của mẹ con phu nhân.

Vương phu nhân xá dài nói:

__ Lão thân muốn hủy thác tướng công một việc......

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi, vội vàng lùi lại hai bước hỏi:

__ Phân nhân có việc gì xin cứ nói, bất tất phải đa lễ như vậy.

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân không làm gì khó khăn cho tướng công cả, mà chỉ xin một việc mà tướng công cất tay một cái là xong.

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

__ Xin phu nhân cho biết việc gì?

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân đã từng này tuổi mà thây phơi ngoài nội cũng chẳng sao. Nhưng còn hai đứa nhỏ chưa đầy hai mươi tuổi. Con gái phòng the bộc lộ thi hài thì thật khó coi. Sau khi mẹ con lão thân chết rồi, mong rằng tướng công sẽ vùi lấp cho một nấm mồ. Được vậy thì mẹ con lão thân

ở dưới suối vàng cũng cảm tạ đại đức.

Lý Hàn Thu nói:

__ Chưa chắc mẹ con phu nhân đã phải chết.

Vương phu nhân nói:

__ Trừ phi không mất Tiên Chi thì mẹ con lão thân mới sống được. Vậy bất luận là ai trước khi cướp đoạt Tiên Chi tất nhiên phải hạ sát mẹ con lão thân trước.

Lý Hàn Thu buồn rầu cúi đầu xuống, không trả lời.

Chương 118 - Cáo Già Dụ Dỗ Đứa Thơ Ngây

Vương phu nhân hỏi lại:

__ Việc lão thân ủy thác chẳng hiểu tướng công có nhận lời không?

Đột nhiên có tiếng khóc thút thít lọt vào tai.

Nguyên Du Nhi xúc động tâm tình, cô không nhịn được cõi lòng đau đớn mà bật lên tiếng khóc.

Vương phu nhân lạnh lùng bảo cô:

__ Im miệng đi! Không được khóc lóc!

Du Nhi phải cố nhịn cho khóc không thành tiếng.

Lý Hàn Thu quay lại nhìn Du Nhi rồi khẽ nói với Vương phu nhân:

__ Tại hạ không phải là đã nẩy lòng tham, mưu đồ Tiên Chi của phu nhân.

Vương phu nhân nói:

__ Lời nói của tướng công nghe có vẻ quang minh chính đại lắm.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

__ Chắc phu nhân không tin lòng, nhưng tại hạ chẳng có cách nào chứng minh mà cũng không muốn giải thích. Tại hạ chỉ có ý ngăn trở Tiên Chi không thể để lọt vào tay Phương Tú. Nếu mẹ con phu nhân phá vòng vây đi thoát một cách bình yên thì tại hạ quyết không động thủ với mẹ con phu nhân.

Du Nhi đột nhiên xen vào:

__ Bản lãnh tướng công so với mẹ con tiểu muội cao cường hơn nhiều. Nếu tướng công không có ý tranh dành Tiên Chi thì sao không giúp bọn tiểu muội phá vòng vây của họ?

Lý Hàn Thu ngẩn mặt ra đáp:

__ Cái đó... Cái đó...

Du Nhi ngắt lời:

__ Hứ! Tướng công không giúp cho bọn tiểu muội là có ý dòm ngó Tiên Chi. Dù tướng công giải thích thế nào tiểu muội cũng không tin.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

__ Làm thế nào cho cô ta tin được?

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng chưa kịp nói ra vì chàng e làm cho Du Nhi phải thương tâm.

Bỗng nghe phu nhân thở dài nói:

__ Du Nhi! Không nên miễn cưỡng người ta vào chỗ khó khăn. Lý tướng công và mẹ con ta chưa có mối giao tình đến trình độ này.

Lý Hàn Thu rất lấy làm khó nghĩ, khẻ thở dài nói:

__ Sao? Để tại hạ suy nghĩ kỹ lại rồi mới trả lời được.

Du Nhi hỏi:

__ Còn nghĩ ngợi gì nữa? Không ưng chịu là không ưng chịu, hà tất phải lừa gạt mẹ con tiểu muội?

Lý Hàn Thu rất lấy làm khó nghĩ thở dài hỏi lại:

__ Tại hạ biết giải thích cách nào đây?

Vương phu nhân vừa được coi Lý Hàn Thu ra tay, bà biết chàng là một cao thủ, kiếm thuật tinh thông hơn đời. Nếu chàng chịu giúp sức thì việc phá vòng vây để trốn thoát sẽ có nhiều hy vọng.

Bà liền nhẫn nại đứng yên không nhúc nhích.

Vương phu nhân là người mưu kế sâu xa. Mụ nhận thấy Lý Hàn Thu không có ý trợ lực cho mình, nhưng Du Nhi nói mấy câu này khiến chàng khó mà giãy ra được vì chàng còn trẻ người non mặt.

Trong lòng bà cũng biết rõ Lý Hàn Thu bị đưa vào tình thế khó khăn. Nếu chàng ưng thuận bảo hộ cho bà thì bất luận trong nội tâm chàng có vui trong lòng hay không, nhưng một khi chàng đã hứa lời là chàng phải thực hành và đem toàn lực ra làm cho nên việc.

Tần Nhi ẩn ở sau gốc cây đã nghe rõ cuộc đối thoại giữa mấy người bên ngoài, nàng lại cảm thấy Lý Hàn Thu trầm ngâm không nói gì thì biết là trong lòng chàng đang lấy làm khó nghĩ. Nàng chỉ sợ chàng lỡ lời mà hư việc lớn, đành vội vã tiến ra.

Lý Hàn Thu đang lúc bối rối bỗng nghe phía sau có tiếng bước chân liền quay lại ngó Tần Nhi hỏi:

__ Tần cô nương! Vụ này biết xử trí thế nào cho phải?

Tần Nhi thủng thẳng đáp:

__ Đại cuộc ở Giang Nam đã bắt đầu biến động. Nếu mình hành động lầm lỡ và lập tức giúp cho ngọn lửa hung dữ bùng lên to. Khi đó biết bao nhiêu cao thủ chính nghĩa phải đổ máu mà khó lòng bồi bổ lại chổ lầm lẫn.

Lý Hàn Thu giương mắt lên hỏi:

__ Món Tiên Chi này quan trọng đến thế thật ư?

Tần Nhi đáp:

__ Đúng thế! Vì vậy mà chúng ta chẳng thể để cho Tiên Chi lọt vào tay Phương Tú được.

Vương phu nhân đột nhiên đưa mắt ngó chầm chặp vào mặt Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi:

__ Cô nương ở nhà Phương Tú từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn mà cô nói vậy thì ai tin được?

Tần Nhi quay lại nhìn Lý Hàn Thu đáp:

__ Tin hay không là việc của Lý công tử đây, phu nhân bất tất phải bận tâm.

Vương phu nhân chậm rãi nói:

__ Công hiệu của Tiên Chi thật không phải tầm thường, song vận dụng không khéo thì nó mất hết thần diệu.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nghe khẩu khí phu nhân thì dường như phu nhân thông tỏ về món Tiên Chi này lắm phải không?

Vương phu nhân đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp:

__ Đúng thế! Chẳng những lão thân hiểu cách diệu dụng của nó, mà còn biết cả cách bắt nó không để nó bị tổn hại.

Bà ngừng một chút rồi tiếp:

__ Muốn hiểu biết Tiên Chi không phải là công việc một sớm một chiều mà được. Lão thân đã tổn rất nhiều công phu và mất một thời gian khá lâu về vụ này.

Lý Hàn Thu nói:

__ Phu nhân bất tất phải giải thích, tại hạ thực tình không có ý cướp Tiên Chi. Nhưng để nó lọt vào tay người khác thì tại hạ phải đoạt lấy. Khi đó không liên quan gì tới phu nhân nữa, vậy xin ba vị hãy thượng lộ đi.

Vương phu nhân biến sắc, muốn nói lại thôi. Bà quay lại nhìn hai cô gái hô:

__ Chúng ta đi thôi!

Rồi bà cất bước đi trước.

Tần Nhi lườm Lý Hàn Thu một cái rồi nói:

__ Tướng công thật quá thiện lương, chẳng những tin lời bạn hữu mà tin cả địch nhân.

Lý Hàn Thu không hiểu ý câu nói của nàng liền chau mày hỏi:

__ Cô nương nói vậy nghĩa là làm sao?

Tần Nhi hỏi lại:

__ Sao tướng công biết Phương Tú nhất định còn chặn đường mẹ con Vương phu nhân?

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

__ Cái đó há chẳng phải chính cô nương đã nói ra?

Tần Nhi đáp:

__ Tướng công đừng quên rằng chúng ta phá hoại được tấn hiệu về sự liên lạc của bọn chúng tức là đã khiến cho tai mắt họ hết linh mẫn rồi. Vạn nhất mà Phương Tú không kịp điều động thuộc hạ để mẹ con Vương Thị lọt lưới thì sẽ ra sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Trên căn bản chúng ta không có ý tranh giành Tiên Chi của Vương phu nhân.

Tần Nhi hỏi:

__ Tướng công đối với Tiên Chi không động tâm chút nào thật ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Thần vật ngàn năm một thủa, đời người hiếm thấy, thì ai mà chẳng động tâm?...

Tần Nhi giương cặp mày liễu lên ngắt lời:

__ Đã thế thì sao tướng công không động thủ cướp lấy?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Bậc đại trượng phu có điều muốn mà không làm. Tiên Chi là một vật sở hữu của mẹ con Vương phu nhân thì sao chúng ta lại tranh đoạt?

Tần Nhi ngó vài mặt Lý Hàn Thu một lúc rồi khẻ thở dài đáp:

__ Tướng công nói hợp lý Nghĩa Hiệp và đạo kiếp không giống nhau là ở chổ này. Tiểu tỳ coi người quả đã không lầm. Chúng ta đi thôi!

Đoạn nàng cất bước đi trước.

Lý Hàn Thu thấy Tần Nhi đi về phương hướng rượt theo mẹ con Vương Thị. Chàng đành cất bước theo sau.

Nói về mẹ con Vương Thị đi một mạch chừng bảy tám dặm đường. Lúc ba người sắp lên đường quan đạo thì đột nhiên thấy ba hán tử sánh vai đứng ngay ở đầu lối đi. Hán tử đứng giữa đầu đội nho càn, mình mặc trường bào chính là Phương Tú.

Vương phu nhân sửng sốt hỏi:

__ Lão đấy ư?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

__ Chính phải! Chắc phu nhân lấy làm ngạc nhiên lắm nhỉ?

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân chẳng ngạc nhiên chút nào.

Phương Tú cười ruồi nói:

__ Vậy càng hay! Phu nhân đã phá hủy được tấn hiệu liên lạc của bọn ta kể cũng là giỏi lắm.

Lý Hàn Thu và Tần Nhi đuổi theo mẹ con Vương phu nhân còn cách chừng ba bốn trượng thì thấy mẹ con bà dừng bước. Hai người liền ẩn vào bên bụi cỏ rậm.

Lúc này vừng đông sáng tỏ. Cảnh vật trong vòng một trượng đã nhìn thấy rõ.

Bỗng nghe Vương phu nhân lạnh lùng hỏi:

__ Lão muốn điều chi?

Phương Tú vẻ mặt lạnh như băng hững hờ đáp:

__ Phu nhân đã hại sáu tên thuộc hạ của lão phu?

Vương phu nhân nghĩ thầm trong bụng:

__ Tuy không phải mình đã giết chúng, nhưng trước tình trạng này mình chẳng thể không nhìn nhận được.

Bà đành hàm hồ hỏi lại:

__ Sáu người đó có phải do Phương viện chuá phái đến không?

Phương Tú đáp:

__ Phải rồi!

Vương phu nhân hỏi:

__ Mẹ con lão thân cùng viện chúa vốn không thù oán, chẳng hiểu vì sao viện chuá lại sai người đón đường đánh giết?

Phương Tú tuyệt không nhắc đến vấn đề Tiên Chi mà chỉ nói về sáu gã đại hán. Hắn cười lạt hỏi:

__ Bọn sáu người chúng.....

Vương phu nhân ngắt lời:

__ Chúng chết là lẽ tự nhiên vì đã xảy ra cuộc ẩu đả phải có kẻ sống người chết.

Phương Tú nói:

__ Nợ bạc thì phải trả tiền. Giết người thì phải thường mạng. Ba mẹ con phu nhân đã sát hại sáu người bạn của lão phu. Món nợ này lão phu trả lời thế nào đây?

Vương phu nhân nghĩ thầm trong bụng:

__ Tâm địa thằng cha này quả là ác độc. Miệng hắn tuyệt không nhắc đến vấn đề Tiên Chi mà

chỉ mồm năm miệng mười đòi báo thù cho bạn, tức là hắn chủ ý giết mẹ con mình.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng phu nhân đáp:

__ Phương viện chuá! Nơi đây trừ ba mẹ con lão thân là đàn bà yếu ớt còn toàn thị là thuộc hạ của viện chúa. Viện chúa bất tất phải mượng lời quan ngoại che dấu nội tâm. Nếu viện chúa thực tình muốn báo thù cho thuộc hạ thì sao không đường đường chính chính quyết một trận sinh tử mà lại cho người ẩn nấp ở bên đường để ngăn chặn mẹ con lão thân?

Phương Tú cười ha hả nói:

__ Phu nhân! Các vị đã giết sáu người thì bây giờ dẫu bị lão phu hạ sát, kể ra mẹ con phu nhân cũng được lãi rồi, có chết cũng đừng oán hận mới phải.

Lão đưa mắt cho hai tên đại hán võ phục, hô:

__ Các vị động thủ đi!

Hai đại hán đồng thời rút trường kiếm ra đánh soạt một tiếng.

Vương phu nhân biết là cơ cực bửa nay khó lòng an toàn được, bất giác bà ngấm ngầm buông tiếng thở dài, khẻ bảo hai cô con:

__ Phương Tú võ công cao cường, e rằng mẹ con ta khó lòng thoát khỏi tay độc thủ, nhưng chúng ta chẳng thể để cho hắn toa. hưởng kỳ thành.

Du Nhi hỏi:

__ Món Tiên Chi nên xử trí thế nào?

Vương phu nhân đáp:

__ Hãy bỏ nó xuống.

Du Nhi gật đầu cởi cái bọc trên lưng xuống.

Vương phu nhân nói:

__ Ngươi hãy lùi lại phía sau, để cho ta cùng tỷ tỷ đối địch.

Du Nhi dạ một tiếng, vội cất bước lùi lại.

Lúc này hai đại hán đã sấn tới trước mặt Vương phu nhân. Bỗng chúng quát lên một tiếng thật to rồi cùng nhau xông vào.

Vương phu nhân vung kiếm lên đánh đỡ.

Vương đại cô nương theo liền sau lưng mẫu thân tiếp đón thế kiếm của đại hán mé hữu.

Bỗng nghe tiếng gió thổi vạt áo lất phất. Phương Tú đột nhiên vọt người lên cao theo thế Thiên Mã Hành Không vượt qua đầu Vương phu nhân để rượt theo Du Nhi.

Vương phu nhân và Vương đại cô nương đã khai diễn cuộc chiến với hai tên đại hán, không rảnh tay để quay lại cứu Du Nhi được.

Lúc này Lý Hàn Thu và Tần Nhi đang ẩn mình trong bụi cỏ rậm đã nhìn rõ Du Nhi lâm vào tình trạng nguy cấp. Lý Hàn Thu toan đứng dậy viện trợ cho cô, nhưng Tần Nhi níu chàng lại, khẻ nói:

__ Bất tất phải hoang mang.

Bỗng thấy người Phương Tú vọt lên như sao vượt qua đầu Du Nhi rồi xoay mình hạ xuống đứng trước mặt cô. Hắn thủng thẳng nói:

__ Tiểu cô nương! Nếu cô nương muốn cái mạng nhỏ xíu của cô được an toàn thì đưa Tiên Chi ra.

Du Nhi tay cầm bảo kiếm giơ lên, lạnh lùng đáp:

__ Dù lão có giết ta, ta cũng không đưa cho đâu.

Phương Tú cười lạt hỏi:

__ Cô sắp chết rồi thì còn giữ Tiên Chi làm chi?

Du Nhi đáp:

__ Nếu ta không đánh lại lão thì cũng hủy Tiên Chi trước khi bỏ mạng.

Phương Tú chau mày hỏi:

__ Có phải má má cô bảo cô thế không?

Du Nhi đáp:

__ Cái đó không can gì đến lão.

Đột nhiên dường như cô nhớ ra điều gì trọng yếu, vội nói:

__ Còn một điều nữa ta quên chưa nói cho lão hay....

Cô nói bằng một giọng ngây thơ chất phác, hiển nhiên chưa hiểu những sự nham hiểm man trá trên chốn giang hồ.

Con người quỷ quyệt gian trá như Phương Tú không nhịn được phải bật cười hỏi:

__ Điều chi vậy?

Du Nhi đáp:

__ Mẫu thân ta đã đụng chân tay vào Tiên Chi rồi thì lão có cướp được cũng bằng vô dụng.

Phương Tú liền hỏi:

__ Cô nương có biết lệnh đường đã làm gì vào món Tiên Chi đó không?

Du Nhi đáp:

__ Dĩ nhiên ta biết rồi nhưng ta không bảo lão đâu.

Phương Tú nghển cổ lên nhìn cuộc chiến đấu giữa mẹ con Vương phu nhân và hai đại hán thấy hai tên này đã chiếm được thượng phong. Hắn liền quay lại nhìn Du Nhi khẻ cười nói:

__ Ta không tin rằng cô nương lại có thể biết được.

Nhưng hắn thấy Du Nhi ngây thơ chất phác liền tin ngay là cô nói thật.

Du Nhi đáp:

__ Ta đã nói biết là biết thật, chứ dối lão làm chi?

Phương Tú nói:

__ Cô biết thì thử nói cho lão phu nghe xem chân hay giả.

Du Nhi trầm ngâm một chút rồi lắc đầu đáp:

__ Ta không thể nói cho lão hay được.

Phương Tú cười nói:

__ Cô không nói thì lão phu cũng có thể làm ra nguyên nhân.

Du Nhi nói:

__ Bất luận lão dùng phương pháp gì cũng đừng hòng ra nói ra đâu.

Phương Tú thủng thẳng đáp:

__ Được rồi! Để cô coi thấy mẫu thân cùng tỷ tỷ chết rồi, lão phu sẽ thủng thẳng hỏi lại.

Du Nhi nghe Phương Tú nói vậy không khỏi động tâm, quay đầu nhìn ra.

Giữa lúc cô xoay mình thì Phương Tú đã nhân cơ hội chớp nhoáng này ra tay nhanh như điện nắm lấy cổ tay mặt Du Nhi.

Lúc Du Nhi cảnh giác toan né tránh thì đã không kịp nữa.

Phương Tú vận thêm nội lực vào năm ngón tay. Du Nhi liền cảm thấy nửa người tê dại.

Phương Tú nhẹ nhàng rút lấy thanh trường kiếm ở trong tay Du Nhi, cười nói:

__ Bây giờ cô hãy ngoan ngoãn đứng chờ đây. Bao giờ mẫu thân cùng tỷ tỷ cô chết rồi, chúng ta lại nói chuyện.

Du Nhi muốn giãy giụa nhưng năm ngón tay của Phương Tú xiết lại chẳng khác gì một cái đai sắt khiến cho cô chẳng thể nào cựa quậy được.

Lúc này Du Nhi rất quan tâm đến sự sinh tử của mẫu thân và tỷ tỷ cô, nên cô chú ý theo rõi cuộc chiến.

Vương phu nhân cùng cô gái lớn liên thủ cự địch nhưng hai mẹ con vẫn ở thế kém. Kiếm chiêu của hai đại hán áo đen mỗi lúc một mau lẹ, thế công mỗi lúc một thần tốc dồn hai mẹ con

Vương Thị vào thế thủ, hoàn toàn không còn sức phản kích.

Du Nhi trong lòng nóng nẩy quay lại nhìn Phương Tú hỏi:

__ Các người nhất định giết chết mẫu thân cùng tỷ tỷ ta chăng?

Phương Tú đáp:

__ Đao kiếm không có mắt nó đụng vào ai thì người đó chẳng chết cũng bị thương.

Du Nhi đột nhiên buông kiếm thở dài hỏi:

__ Nếu ta đưa Tiên Chi cho lão thì lão có buông tha mẫu thân cùng tỷ tỷ ta không?

Phương Tú cười đáp:

__ Lão phu muốn lấy bọc Tiên Chi thì chỉ cất tay một cái là xong, chẳng cần gì phải vội vã....

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Thực ra lão phu mà không lấy Tiên Chi thì mẹ con cô cũng chẳng tài nào giữ được. Trên đời biết bao nhiêu người đang nhòm ngó Tiên Chi, đồng thời họ định hạ sát cả ba người nhà cô để lấy cho bằng được.

Du Nhi nói:

__ Lão cũng vậy chứ có khác gì? Vừa muốn lấy Tiên Chi lại vừa định sát hại bọn ta nữa.

Phương Tú cười ha hả nói:

__ Cái đó....có chỗ không giống nhau.

Du Nhi hỏi:

__ Mỗi người chỉ có một mạng, lão giết hay người khác giết ta cũng vậy còn khác gì nữa?

Phương Tú cười đáp:

__ Có khi lão phu không giết cô nương.

Du Nhi hỏi:

__ Còn mẫu thân và tỷ tỷ ta thì sao?

Phương Tú đáp:

__ Lão phu cũng có thể tha cả họ nữa.

Du Nhi hỏi ngay:

__ Lão nói thật không?

Phương Tú đáp:

__ Thật chứ! Lời nói của lão phu coi nặng bằng non có bao giờ man trá. Nhưng cô nương phải

thuyết phục mẫu thân và tỷ tỷ quy thuận lão phu.

Du Nhi thủng thẳng đáp:

__ Để ta coi thử coi. Có điều mẫu thân ra tính tình cương biệt, người quyết định thế nào ta không thể hiểu được.

Phương Tú thủng thẳng nói:

__ Mẫu thân và tỷ tỷ cô đều không thể chống chọi được trăm chiêu nữa. Vậy cô phải quyết định cho lẹ mới được.

Du Nhi lại liếc mắt nhìn ra thì quả nhiên thấy tỷ tỷ cùng mẫu thân chỉ còn sức chống đỡ, đã hết thế phản kích.

Cô liền nói:

__ Lão hãy bảo họ dừng tay thì ta mới nói với mẫu thân ta được.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi lớn tiếng hô:

__ Các vị hãy dừng tay!

Hai đại hán thu kiếm về vọt mình đi lùi lại.

Phương Tú dắt Du Nhi từ từ tiến về phía trước. Hắn đi chừng bốn năm bước liền trầm giọng nói:

__ Vương phu nhân! Lệnh ái muốn nói chuyện với phu nhân đó.

Vương phu nhân mãi miết chiến đấu với hai đại hán nên bà không biết việc Du Nhi đã bị bắt. Bà quay lại thấy Du Nhi bị Phương Tú nắm cổ tay thì không khỏi ngẩn người.

Du Nhi chưa kịp lên tiếng hai hàng lệ đã trào ra, cô chậm chạp gọi:

__ Má má! Chúng ta không địch nỗi họ. Nếu còn đánh nữa tất phải chết hết.

Vương phu nhân hắng giọng một tiếng rồi gay gắt hỏi:

__ Ngươi chỉ có vậy để nói với ta ư?

Du Nhi đáp:

__ Theo ý hài nhi thì chúng ta nhất định phải chết. Vậy có để Tiên Chi cũng chẳng ích gì. Chi bằng cho quách chúng là xong.

Phương Tú lắc đầu nói:

__ Phu nhân! Lệnh ái nói chưa đủ rõ lòng, tại hạ cần bổ sung mấy câu.

Vương phu nhân nói:

__ Viện chúa thử nói nghe!

Phương Tú nói:

__ Nếu tại hạ muốn lấy Tiên Chi thì bây giờ lấy được rất dễ dàng, chẳng cần phải nhiều lời với phu nhân.

Vương phu nhân hỏi:

__ Viện chúa còn muốn gì?

Phương Tú đáp:

__ Ba mẹ con phu nhân mà quy thuận về Phương Gia Đại Viện với lão phu thì lão phu còn được nhờ tài lớn của phu nhân.

Vương phu nhân nói:

__ Bản lãnh lão thân kém cỏi thì dù có quy đầu Phương Gia Đại Viện cũng chẳng được ích gì cho viện chuá.

Phương Tú cười mát nói:

__ Đúng thế! Võ công của phu nhân chưa phải là hạng cao minh, so với bọn thủ hạ của Phương mỗ chỉ đứng vào hạng ba hạng tư. Nhưng phu nhân còn có tài hoa khác và giúp lão phu rất được việc.

Vương phu nhân hỏi:

__ Lão thân quy đầu với điều kiện gì?

Phương Tú mỉm cười đáp:

__ Lão phu dùng người bao giờ cũng hậu đãi, dĩ nhiên là không bội bạc với phu nhân.

Vương phu nhân ngó hai cô con, cất giọng buồn thảm nói:

__ Lão thân quy đầu Phương phủ thì được nhưng còn hai đứa nhỏ này....

Phương Tú nói:

__ Tại hạ hy vọng các cô cũng đến Phương phủ.

Vương phu nhân nói:

__ Bọn chúng võ công không có gì mà lại ít kinh nghiệm giang hồ, chẳng giúp được gì cho viện chúa thì sao viện chúa không buông tha cho chúng đi?

Phương Tú đáp:

__ Phu nhân có hai cô con gái ở bên mình mới đỡ buồn trong khi tịch mịch để mà yên tâm làm việc cho tại hạ.

Vương phu nhân lắc đầu đáp:

__ Tiên phu trước kia trà trộn vào chốn giang hồ rồi đi đến kết quả đầu một nơi mình một nẻo, khiến đời lão thân nửa chừng nữa đoạn. Lão thân không muốn cho tiểu nữ lại bước vào bến xe cũ của phụ thân chúng. Vì thế lão thân chỉ mong chúng là hạng người thường, lấy chồng ngư

phủ nông phu để tiêu dao ngày tháng.

Phương Tú cười khanh khách hỏi:

__ Phu nhân đã có tư tưởng như vậy sao còn khổ tâm để mưu lấy Tiên Chi?

Phu nhân đáp:

__ Lão thân muốn dùng hiệu năng của Tiên Chi để tạo cho chị em nó thành những bông hoa lạ trong võ lâm. Nhưng nay tâm nguyện đó thất bại thì lại để chúng quay về đời sống đồng ruộng, cùng thế nguyệt phôi phai.

Chương 119 - Biển Báo Quân Tri Lại Xuất Hiện

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói:

__ Theo nhận xét của tại hạ thì hai vị lệnh ái đều là những người tài hoa thông tuệ. Nếu phu nhân chân tâm quy thuận tại hạ thì tại hạ xin mời một vị danh sư gây dựng cho hai vị lệnh ái thành danh trong võ lâm.

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Lão thân xem chừng Phương viện chúa mà không lưu được hai đứa tiện nữ của lão thân thì không được yên tâm.

Phương Tú nói:

__ Tại hạ cũng nghĩ rằng nếu hai vị lệnh ái không ở bên mình phu nhân thì e rằng phu nhân cũng chẳng yên tâm để làm việc cho tại hạ.

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi hỏi rất khẽ:

__ Không hiểu Vương phu nhân có tài năng gì mà Phương Tú lại coi trọng bà ta đến thế?

Tần Nhi đáp:

__ Phương Tú đối với Vương phu nhân như vậy thì tất nhiên bà có tài gì đặc biệt.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ nghĩ mãi không ra: Nếu quả phu nhân là tay bản lãnh phi thường thì sao lại không tìm được cách gì để trốn thoát?

Tần Nhi đáp:

__ Có thể bản lãnh của phu nhân không liên quan tới võ công.

Lý Hàn Thu gật đầu rồi lại giương mắt nhìn ra ngoài.

Bỗng nghe Vương phu nhân nói:

__ Lão thân mình mang một mối thù lớn, chẳng thể nào yên tâm để làm công tác cho viện chúa được.

Phương Tú nói:

__ Tại hạ sẽ phái người báo thù thay cho phu nhân.

Vương phu nhân nói:

__ Lão thân lại muốn chính tay mình đâm chết kẻ thù.

Phương Tú nói:

__ Được rồi! Vậy để tại hạ sai người đi bắt sống bọn chúng về Phương Gia Đại Viện, giao lại cho phu nhân xử trí.

Vương phu nhân chau mày hỏi:

__ Viện chúa biết kẻ thù của lão thân là ai không?

Phương Tú đáp:

__ Là Quan Thị Song Đao: Tả Đao Quan Tây và Hữu Đao Quan Trung.

Vương phu nhân ngẩn người ra hỏi:

__ Sao viện chúa lại biết rõ thế?

Phương Tú đáp:

__ Tại hạ đã để tâm từ lâu đến những việc có liên quan tới phu nhân.

Vương phu nhân hỏi:

__ Viện chúa nói vậy thì ra mẹ con lão thân mấy năm nay đều ở trong phạm vi giám thị của viện chúa hay sao?

Phương Tú đáp:

__ Từ khi mẹ con phu nhân dọn đến ở trong rừng lau, tại hạ đã theo rõi.

Vương phu nhân nói:

__ Viện chúa nhẫn nại mấy năm không động thủ thì thật cơ mưu kinh người.

Phương Tú nói:

__ Nếu phu nhân mà biết rõ Phương mỗ ngấm ngầm giám thị thì đã chẳng tìm cách bắt được Tiên Chi.

Vương phu nhân thở dài nói:

__ Nếu lão thân thả cho Tiên Chi đi thì trên thế gian chẳng ai bắt được nó.

Phương Tú cười nói:

__ Vì vậy bọn tại hạ chẳng bao giờ dám kinh động đến phu nhân...

Hắn ngưng lại một chút rồi tiếp:

__ Trong Phương Gia Đại Viện đã chuẩn bị sẳng một toà viện rất yên tĩnh và được phòng vệ thâm nghiêm để dành sẳn cho phu nhân. Chỉ cần phu nhân gật đầu một cái là lập tức sẽ thành một vị quý khách trong Phương Gia Đại Viện của tại hạ.

Vương phu nhân nói:

__ Được rồi! Lão thân chịu lời viện chuá.

Phương Tú giải khai huyệt đạo cho Du Nhi rồi cười nói:

__ Tiên Chi vẫn là của mẹ con cô nương vậy cô giữ lấy.

Vương phu nhân đột nhiên nhớ tới việc Lý Hàn Thu hạ sát Lục Hung vội nói:

__ Viện chúa có sáu tên thuộc hạ bị lão thân giết chết...

Phương Tú mỉm cười ngắt lời:

__ Các vị không giết nổi bọn họ.

Vương phu nhân chấn động tâm thần nói:

__ Nhưng bọn chúng đều bị thương về lưỡi kiếm của lão thân.

Phương Tú mỉm cười nói:

__ Tại hạ biết võ công của Giang Châu Lục Quỷ thì ba mẹ con phu nhân liên thủ hiệp lực cũng chẳng thể nào địch nổi bọn chúng. Nhất quyết bọn chúng không bị phu nhân hạ sát.

Vương phu nhân hỏi:

__ Nếu chúng không bị mẹ con lão thân giết chết thì ai là người đã hạ sát chúng?

Phương Tú mỉm cười đáp:

__ Cái đó phu nhân bất tật phải nhọc lòng. Sớm muộn gì bọn tại hạ cũng tìm ra manh mối.

Vương phu nhân nghĩ thầm trong bụng:

__ Coi tình hình này thì hiện giờ hắn chưa biết ai đã hạ sát Giang Châu Lục Quỷ. Nếu ta còn hỏi thêm chỉ tổ lòi đuôi.

Phu nhân nghĩ vậy không hỏi nữa, cười mát nói:

__ Tin hay không còn tùy ở viện chúa.

Bà ngó hai cô con hỏi:

__ Bây giờ chúng ta đã cần về Phương Gia Đại Viện chưa?

Phương Tú đáp:

__ Nếu phu nhân không có việc gì khác thì cùng về Phương Gia Đại Viện với tại hạ.

Vương phu nhân đưa mắt nhìn Du Nhi hỏi:

__ Lão thân còn có chút việc riêng cùng tiểu nữ phải đi ngay chẳng hiểu ý Phương Viện Chúa thế nào?

Phương Tú hỏi lại:

__ Việc gì vậy?

Vương phu nhân đáp:

__ Đây là việc tư không tiện nói ra.

Phương Tú hỏi:

__ Ngày mai còn dài. Phu nhân có việc gì hãy về Phương Gia Đại Viện rồi sai người người đi làm cho phỏng có khác gì?

Vương phu nhân nói:

__ Nghe khẩu khí đủ biết Phương viện chúa không chịu ưng thuận.

Phương Tú hỏi:

__ Phu nhân có nhất định cần phải đi không?

Vương phu nhân đáp:

__ Đi được là hơn hết.

Phương Tú nói:

__ Nếu vậy phu nhân sai một cô đi là xong.

Vương phu nhân biết là cơ hội hiếm có. Bà hạ thấp giọng xuống dặn Du Nhi mấy câu rồi vác bọc lên nói tiếp:

__ Ngươi đi được rồi.

Du Nhi buồn rầu sa lệ nói:

__ Mẫu thân! Tỷ Tỷ! Xin bảo trọng tấm thân!

Phương Tú sửng sốt hỏi:

__ Phu nhân! Lệnh ái không đến Phương Gia Đại Viện ư?

Vương phu nhân đáp:

__ Y đến hay không cũng chẳng quan hệ gì.

Hai người còn đang đối đáp thì Du Nhi chạy xa đến năm sáu trượng.

Phương Tú nhìn bóng sau lưng Du Nhi ra chiều tức giận, nhưng hắn cố nhịn nói:

__ Chúng ta đi thôi!

Rồi hắn cất bước đi trước.

Vương phu nhân dắt cô gái lớn theo sau Phương Tú.

Hai đại hán áo đen đi sau cùng.

Bóng sau lưng mấy người dần dần mất hút.

Lý Hàn Thu nhìn Tần Nhi hỏi:

__ Làm thế nào bây giờ?

Tần Nhi hỏi lại:

__ Làm việc gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cô còn giả vờ ngơ ngẩn ư? Còn Tiên Chi mà bị đem đến Phương Gia Đại Viện thì khó mà lấy ra được.

Tần Nhi hỏi:

__ Tướng công định cướp Tiên Chi trước khi họ về tới Phương Gia Đại Viện chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Trừ phi chúng ta phế bỏ ý niệm đoạt lại Tiên Chi, không thì phải tìm cách sang đoạt trước khi họ tiến vào Phương Gia Đại Viện.

Tần Nhi nguyên vì việc mưu đồ Tiên Chi mà nàng đã tích cực hành động nhưng lúc này đột nhiên nàng thay đổi thái độ, ra vẻ lừng chừng, lắc đầu nói:

__ Tiểu tỳ nghĩ rằng Phương Tú đã biết tướng công giết sáu tên thuộc hạ của lão. E rằng dọc đường lão đặt rất nhiều mai phục.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Nguyên trước nàng khuyến khích cho mình cướp đoạt Tiên Chi, thậm chí có phải giết chết mẹ con Vương Thị cũng cam lòng. Thế mà bây giờ nàng cam tâm chịu bỏ Tiên Chi lại khuyên ta đừng rượt theo. Mới trong khoảnh khắc mà sao nàng đã có hai thái độ trái ngược?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng ngó lại Tần Nhi cười hỏi:

__ Có phải cô nương sợ gặp Phương Tú không?

Tần Nhi bị Lý Hàn Thu đoán trúng tâm sự, nhưng không phủ nhận. Nàng nở nụ cười bẽn lẽn đáp:

__ Không phải tiểu tỳ sợ lão mà không muốn gặp lão nữa.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Lúc này mẹ con Vương Thị chưa cam tâm để cho Phương Tú an bài, vậy ta rượt theo mẹ con bà. Cô nương đứng đây chờ một lát để tại hạ đi cướp Tiên Chi.

Tần Nhi kéo Lý Hàn Thu lại hỏi:

__ Một mình tướng công mà đối phó với bọn thuộc hạ Phương Tú rất đông thể nào được?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười ngắt lời:

__ Vừa rồi cô nương chẳng đã trông thấy tại hạ giết liền một lúc sáu tên thuộc hạ của Phương Tú đấy ư?

Tần Nhi đáp:

__ Nếu tướng công nhứt định đòi đi thì nên tìm kế dùng trí để thủ thắng. Bọn chúng nhiều người, trước khi ra tay hay hơn hết là tướng công phải giết một tên cho chúng nhụt nhuệ khí.

Lý Hàn Thu nói:

__ Được rồi!

Đoạn chàng vọt mình chạy về phía trước.

Vương phu nhân quả nhiên chẳng cam tâm đem Tiên Chi vào Phương Gia Đại Viện. Bà đi rất chậm chạp và nghĩ thầm trong bụng:

__ Nếu Lý Hàn Thu còn trở lại cướp Tiên Chi thì mình đưa cho gã còn hơn.

Phương Tú cố làm ra mặt kẻ cả. Hắn cũng không thúc giục Vương phu nhân.

Lý Hàn Thu rượt theo chừng vài chục trượng đã trông thấy bóng sau lưng bọn Phương Tú và Vương phu nhân.

Lúc này trời đã sáng tỏ. Cảnh vật trông rõ mồn một. Phương Tú chỉ ngoảnh lại một lần là nhìn thấy Lý Hàn Thu. Nhưng hắn cứ thủng thẳng đi trước không quay lại lần nào.

Đột nhiên có tiếng lắc nhạc "Báo Quân Tri" loảng xoảng phá tan cảnh yên lặng lúc ban mai.

Phương Tú đột nhiên dừng bước, vẫy tay một cái. Hai đại hán đao kiếm đi bên cạnh, đột nhiên tuốt kiếm ra thủ thế chờ đợi.

Vương phu nhân lớn tiếng hỏi:

__ Phương viện chúa! Chuyện chi vậy?

Phương Tú đáp:

__ Một nhân vật rất khó chịu lại đến quấy nhiễu. Phu nhân đưa Tiên Chi cho tại hạ quách!

Vương phu nhân hỏi:

__ Lão thân giữ cũng vậy chứ sao?

Phương Tú đáp:

__ Dĩ nhiên là khác hẳn.

Lão vương tay ra cầm lấy Tiên Chi.

Vương phu nhân do dự một chút rồi cũng đưa Tiên Chi cho Phương Tú.

Giữa lúc ấy bỗng nhìn thấy một đại hán mình khoác trường bào, tay mặt cầm gậy trúc, tay trái cầm tấm điện "Báo Quân Tri ". Đại hán này đã đứng tuổi từ từ bước tới.

Hai đại hán võ phục chống kiếm, sóng vai đứng ngăn chặn đường đi của người khoác trường bào.

Người khoác trường bào chống gậy trúc dường như đui mắt, nhưng cũng dừng bước kịp lúc tới trước mặt hai đại hán.

Bỗng y đưa tay trái lên tại biển "Báo Quân Tri" rít lên xoảng xoảng, y nói:

__ Kẻ đui mù này đêm qua nằm mơ, sáng sớm nay đã gặp Phương Đại Viện chủ nhân...

Phương Tú cười lạt nói:

__ Thôi huynh đừng giở trò đó với tiểu đệ nữa. Có việc gì cứ nói huỵch toẹt ra.

Người khoác trường bào chống gậy cười khanh khách đáp:

__ Phương viện chúa! Nếu vậy tiểu đệ không giở trò nữa...

Lão đảo cặp mắt toàn lòng trắng nói tiếp:

__ Chắc Phương viện chúa còn có việc gấp mà tiểu đệ nói qua nói lại cũng chỉ là câu "Hễ thấy là có phần " của cố nhân. Tiểu đệ đã tới đây vậy Phương huynh tính thế nào?

Phương Tú hỏi lại:

__ Chuyện chi vậy?

Người khoác trường bào nói ngay:

__ Phương huynh lại giả vờ rồi! Trong tay cầm vật gì vậy?

Phương Tú xẳng giọng:

__ Lòng đen cặp mắt của Thôi huynh không lộn ra mà cũng trông rõ vật gì rồi?

Người khoác trường bào hỏi:

__ Đó không là vật của Phương huynh thì sao không thảo lòng một chút chia cho tiểu đệ với.

Phương viện chúa lạnh lùng hỏi:

__ Thôi huynh muốn sao?

Hắn chưa tin là người chống gậy đã biết rõ nội tình nên mới hỏi thêm câu này.

Người khoác trường bào bật cười khanh khách hỏi lại:

__ Phải chăng Phương viện chúa muốn khảo tiểu đệ?

Phương Tú thủng thẳng đáp:

__ Các hạ giả đui giả điếc mà muốn ăn hết của thiên hạ...

Người khoác trường bào cười nói:

__ Phương huynh dạy quá lời! Sao lại đề cao tiểu đệ đến thế?.....

Y ngừng lại rồi tiếp:

__ Trong tay Phương viện chúa cầm con Tiên Chi.

Phương viện chúa chau mày hỏi:

__ Sao Thôi huynh lại biết rõ vụ này?

Lý Hàn Thu đã gần tới chỗ hai người nên họ đối thoại với nhau chàng đều nghe rõ hết, không khỏi cười thầm miệng lẩm bẩm:

__ Vụ này kêu bằng "của thiên trả địa".

Bỗng nghe người khoác trường bào đáp:

__ Nói ra chẳng qua là có cơ duyên mà gặp. Tiểu đệ vốn không biết chuyện này, nhưng ngẫu nhiên được nghe bọn thuộc hạ của Phương huynh nhắc tới.

Phương Tú hỏi:

__ Thuộc hạ của Phương mỗ nói tới ư?

Người khoác trường bào hỏi lại:

__ Đúng thế! Phương huynh không chịu tin ư?

Phương Tú vẫy tay một cái, hai tên đại hán cầm kiếm đột nhiên xông lại đánh người khoác trường bào.

Phương Tú cả cười nói:

__ Các hạ đã biết vụ này thì tiểu đệ phải giết đi để bịt miệng.

Người khoác trường bào vùng cây gậy trúc rít lên vù vù để đón tiếp thế công của hai đại hán. Miệng y lạnh lùng nói:

__ Con bồng ngựa sắt bắt con ve sầu, ngờ đâu chim sẻ rình đàng sau. Phương huynh quay lại ngó xem ai?

Phương Tú và Vương phu nhân quả nhiên ngoảnh đầu lại thì thấy Lý Hàn Thu chống kiếm đứng ngoài một trượng.

Vương phu nhân động tâm tự nhủ:

__ Hay lắm! Thế ra y vẫn theo sau. Kiếm thuật của anh chàng này tuyệt thế vô song. Nếu y cùng Phương Tú khai diễn cuộc ác đấu thì mẹ con mình còn có cơ hội cướp lại Tiên Chi rồi trốn khỏi nơi đây.

Phương Tú nhận ra là Lý Hàn Thu thì không khỏi chấn động tâm thần tự trách:

__ Đáng lý mình phải biết sớm có gã dính vào vụ này mới phải.

Tuy trong lòng hắn kinh hãi vô cùng mà ngoài mặt vẫn làm bộ trấn tĩnh. Hắn lạnh lùng nói:

__ Bây giờ Phương mỗ mới hiểu.

Lý Hàn Thu rút trường kiếm khỏi võ đánh soạt một tiếng từ từ tiến lại hỏi \:

__ Viện chúa bảo hiểu rõ cái gì?

Phương Tú đáp:

__ Giang Châu Lục Quỹ đã chết về lưỡi kiếm của các hạ.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế! Mời viện chuá lấy binh khí ra!

Phương Tú quả nhiên trong lòng úy kỵ Lý Hàn Thu, không dám làm phách chút nào, từ từ rút kiếm ra.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

__ Phương Tú! Tại hạ định trong vòng trăm hiệp phải lấy được sinh mạng của các hạ.

Phương Tú nói:

__ Khẩu khí các hạ lớn lắm.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu viện chúa ưng thuận tỷ đấu trong một trăm hiệp, mà tại hạ không hạ sát được viện chúa thì từ nay trở đi, quyết bỏ kiếm không dùng đến nữa mà cũng không đi kiếm viện chúa để báo thù.

Phương Tú ngập ngừng hỏi:

__ Cái đó ư? Tại hạ....

Lý Hàn Thu lạnh lùng ngắt lời:

__ Các hạ không dám nhận lời phải không?

Phương Tú cười lạt nói:

__ Lý Hàn Thu! Bậc đại trượng phu không vì phẩn nộ trong lúc nhất thời mà liều mạng. Tại hạ đã có biện pháp đối phó với các hạ thì dĩ nhiên không muốn tranh hơi một cách vô vị như thế.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

__ Dù cho các hạ không ưng thuận tỷ đấu thì bửa nay cũng chẳng còn cơ hội nào tẩu thoát mà nhất định phải cùng tại hạ quyết một trận tử chiến.

Phương Tú ngửa mặt lên trời cười lớn:

__ Chỉ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm là tại hạ có viện thủ tới nơi.

Hắn đưa mắt nhìn mẹ con Vương Thị nói:

__ Hai mẹ con phu nhân nếu chân tâm quy thuận Phương Gia Đại Viện thì xin giúp tại hạ một tay.

Vương phu nhân hỏi:

__ Lão thân trợ lực viện chúa bằng cách nào?

Phương Tú đáp:

__ Hai mẹ con phu nhân hãy liên thủ cùng tại hạ kháng cự người này một trận.

Vương phu nhân khẽ buông tiếng thở dài hỏi lại:

__ Mẹ con lão thân làm sao địch nổi y được?

Phương Tú đáp:

__ Tại hạ biết rồi! Bọn chúng ta ba người chia làm hai phương vị để tấn công y. Mẹ con phu nhân liên thủ đánh vào sau lưng. Còn tại hạ tấn công mặt trước, khiến cho y không thể chiếu cố được hai mặt.

Vương phu nhân hỏi:

__ Phương viện chúa nổi tiếng anh hùng một đời, chẳng lẽ lại không thể lấy một chọi một mà đấu với y được ư?

Phương Tú đáp:

__ Tại hạ tin là mình có thể chống chọi được mấy chục hiệp, nhưng Thất Tuyệt Ma Kiếm của y sở trường về lối biến hóa kỳ bí không thuộc vào loại kiếm thuật chính phái. Y ra tay tàn độc phi thường.

Đột nhiên Lý Hàn Thu lớn tiếng quát:

__ Phương Tú! Hãy coi chừng!

Tiếng quát chưa dứt. Ánh bật quang lấp lánh! Lý Hàn Thu cả người lẫn kiếm nhảy xổ về phía Phương Tú.

Phương Tú tay trái giữ con Tiên Chi, tay phải vung kiếm đón đỡ thế công của Lý Hàn Thu.

Mẹ con Vương Thị đưa mắt nhìn nhau, vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Hai đại hán áo đen bị người khoác áo trường bào, tay cầm trượng trúc vung lên, bóng trượng vây chúng vào giữa, chỉ còn có thể đỡ gạt chứ không đủ sức phản kích. Chúng tự lo cho mình còn chưa xong thì lực lượng đâu mà cứu Phương Tú?

Lý Hàn Thu biến đổi thế kiếm đánh ra mười mấy chiêu sát thủ mà chiêu nào cũng nhằm vào giữa đại huyệt hiểm yếu của Phương Tú.

Phương Tú né tránh mười mấy kiếm mà chưa phản kích được chiêu nào. Còn Lý Hàn Thu liên

công mười mấy chiêu vẫn chưa hạ được Phương Tú, thì trong lòng không khỏi ngấm ngầm bội phục, chàng lẩm bẩm:

__ Thằng cha này không phải chỉ có hư danh mà thôi.

Bỗng nghe Vương phu nhân nói:

__ Phương viện chúa! Viện chúa động thủ với người mà còn cầm Tiên Chi trong tay thì không tiện chút nào. Chi bằng viện chúa để lão thân giữ Tiên Chi cho.

Phương Tú cười lạt nói:

__ Mẹ con Vương phu nhân mà còn đứng đó không ra tay thì đủ tỏ không có lòng thành thực quy thuận Phương mỗ.

Vương phu nhân nói:

__ Chẳng phải mẹ con lão thân không chịu trợ lực mà thực tình vì bãn lãnh tầm thương chẳng thể nào đón tiếp được Thất Tuyệt Ma Kiếm. Nếu cứ liều lĩnh động thủ thì không chừng sẽ bị người ta đâm cho bị tử thương mất.

Phương Tú tuy biết rõ Vương phu nhân cố ý kéo dài thời gian nhưng cũng không làm thế nào được.

Thế công của Lý Hàn Thu mỗi lúc một cấp bách và ráo riết hơn. Kiếm chiêu phóng ra tới tấp như mưa sa gió táp làm cho Phương Tú không đủ sức đón đỡ lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Mẹ con Vương Thị thỏng tay đứng nhìn, phát giác ra kiếm chiêu của Lý Hàn Thu quả nhiên hiểm độc phi thường. Cứ tình trạng này thì Phương Tú chẳng thể nào chống chọi được lâu. Phu nhân tính thầm trong bụng:

__ Lý Hàn Thu đã ước hẹn giết hắn trong vòng một trăm chiêu tất không phải là lời khoe khoang hăm doa..

Hai người lại đấu thêm mười mấy chiêu, Phương Tú càng bị vào chỗ nguy hiểm. Hắn bị Thất Tuyệt Ma Kiếm phát uy lực ghê gớm bao vây bốn mặt.

Lúc này Phương Tú có muốn kêu Vương phu nhân ra tay giúp đỡ thì cũng chẳng có chút nào rảnh mà lên tiếng được.

Vương phu nhân đột nhiên lo thầm trong bụng:

__ Kiếm thuật của Lý công tử còn cao minh hơn Phương Tú rất nhiều. Nếu chàng đoạt được con Tiên Chi thì mình muốn cướp lại so với nó còn ở trong tay Phương Tú càng khó khăn hơn. Trong mấy mẹ con mình có Du Nhi tiếp cận với gã nhiều hơn. Phải nhân lúc gã không để ý và ngấm ngầm hạ độc thủ thì may ra mới kiềm chế được. Nhưng hiện giờ Du Nhi không có ở đây, mình đến gần gã tất nhiên gã phòng bị ngay.

Con người đã có ý nghĩ tham lam, trong lòng lo ngược lo xuôi thường đâm ra trì trọng. Vừa rồi Vương phu nhân cho Du Nhi đi đã tưởng là đắc kế bây giờ mụ lại hối hận.

Trong lúc hai bên đang chiến đấu kịch liệt, đột nhiên nghe có tiếng bánh xe chạy lọc cọc ra

chiều rất cấp bách, Lý Hàn Thu ngẩng đầu trông ra thì là cổ xe hình thù quái lạ đang rong đuổi đi tới.

Lúc xe chạy gần đến chỗ Phương Tú cùng Lý Hàn Thu động thủ, đột nhiên người trong xe, lớn tiếng quát:

__ Dừng tay!

Chương 120 - Lý Hàn Thu Đả Bại Thôi Thông

Lý Hàn Thu tay phải phóng mạnh thế kiếm ra veo véo hai tiếng. Chàng đã đâm trúng vào cánh tay trái của Phương Tú một kiếm.

Phương Tú tay trái bị thương, con Tiên Chi cầm không chắc đánh rớt xuống đất.

Lý Hàn Thu đưa tay trái ra, cúi mình xuống lượm con Tiên Chi.

Phương Tú nhân lúc Lý Hàn Thu cúi xuống tung mình lùi lại.

Lúc này cổ xe quái dị đã đuổi lẹ tới cách hai người chỉ còn mấy thước.

Lý Hàn Thu nghe tiếng bánh xe chạy gần đến nơi đột nhiên chàng nhảy vọt về phía trước ra xa chừng một trượng.

Lý Hàn Thu nghểnh cổ nhìn lại thì thấy Hàn công tử đứng trong xe thò đầu ra ngoài.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

__ Hàn công tử đấy ư?

Hàn công tử đáp:

__ Các hạ không chịu nghe lời cảnh cáo của tại hạ đả thương bá phụ.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ định chém đứt cánh tay trái lão mới vừa...

Hàn công tử tức giận quát hỏi:

__ Chỉ vì con Tiên Chi ở trong tay người phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ còn muốn trả mối thù lão đã sát hại song thân.

Hàn công tử hỏi:

__ Lão gia là bá phụ của tại hạ. Các hạ mà giết người thì tại hạ nên làm thế nào?

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

__ Nếu công tử có năng lực thì sẽ báo thù cho lão.

Hàn công tử cười lạt nói:

__ Trước kia tại hạ không muốn giết các hạ, nhưng tình thế hiện nay khác rồi.

Lý Hàn Thu quay lại nhìn Phương Tú thấy hắn đứng xa ngoài hai trượng đang nhắm mắt điều

dưỡng, dường như thương thế khá nặng. Đại khái trong thời gian ngắn không thể động thủ chiến đấu ngay được. Chàng không còn lo gì nữa liền cất tiếng lạnh lùng hỏi lại:

__ Bây giờ thì làm sao?

Hàn công tử xẳng giọng:

__ Bây giờ tại hạ phát giác ra các hạ là người đáng khinh bỉ.

Lý Hàn Thu tức quá ngửa mặt lên trời cười rộ hỏi:

__ Các hạ thóa mạ hay quá! Có điều tại hạ không hiểu là đáng khinh bỉ ở chổ nào.

Hàn công tử cất giọng lạnh lùng như băng đáp:

__ Lần trước các hạ đến Kim Lăng đã đem Quyên cô nương đi, lần này lại đem theo Tần Nhi.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

__ Cái đó khó mà nói cho rõ được.

Hàn công tử cười lạt nói:

__ Các hạ đừng nói nữa, tại hạ không nghe đâu. Cả hai lần đều trùng hợp.

Đột nhiên thanh âm biến thành gay gắt, gã nói tiếp:

__ Bất luận các hạ giải thích thế nào tại hạ cũng không tin được nữa.

Lý Hàn Thu ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

__ Tại hạ cũng không cần giải thích.

Lại nghe Phương Tú la lên:

__ Hài tử! Đừng nể nang gì gã nữa. Gã chỉ là con quỷ háo sắc.

Bỗng nghe hai tiếng binh binh! Hai đại hán động thủ cùng người khoác trường bào tay cầm gậy trúc đều bị đối phương điểm trúng huyệt đạo ngã quay ra.

Hàn công tử trầm giọng nói:

__ Bá phụ! Mời bá phụ lên xe cho mau.

Phương Tú ừ một tiếng rồi chạy lẹ đến gần cổ xe.

Lý Hàn Thu toan vọt lại ngăn trở thì đột nhiên thấy hào quang loé lên. Hàn công tử ở trong xe đột nhiên liệng ra mấy lưỡi phi đao bắn tới Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu múa tít thanh trường kiếm thành một bức màn hàn quang để hộ vệ thân thể.

Mấy tiếng leng keng vang lên. Những lưỡi phi đao bắn tới đều bị thế kiếm của Lý Hàn Thu đánh rớt.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Phương Tú đã nhảy lên cổ xe của Hàn công tử.

Cổ xe mui hình thù cổ quái kia tự động mở cửa ra cho Phương Tú nhảy vào rồi đóng lại.

Lý Hàn Thu trong lúc gạt những lưỡi phi đao đã lỡ mất cơ hội chặn cổ xe lại.

Bỗng thấy Hàn công tử giật cương, con tuấn mã kéo xe đột nhiên vọt đi.

Lý Hàn Thu đã biết cổ quái xe này rất nhiều cơ quan phóng ám khí nên không đuổi nữa.

Mẹ con Vương Thị và hán tử khoác áo trường bào tay cầm gậy trúc vẫn đứng nguyên chỗ chưa nhúc nhích.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang đảo mắt nhìn ba người rồi đột nhiên cất bước tiến về phía trước.

Vương phu nhân khẻ cất tiếng gọi:

__ Lý tướng công!

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời thì đột nhiên nghe tiếng gió thổi tà áo bay phất phất. Người khoác áo trường bào tay cầm gậy trúc nhảy vọt tới vượt lên trước Lý Hàn Thu đứng chắn đường.

Lý Hàn Thu ngó người khoác áo trường bào rồi chậm rãi hỏi:

__ Phu nhân kêu tại hạ có điều chi dạy bảo?

__ Lý tướng công tuy lấy được Tiên Chi, song nếu không biết cách xử dụng cũng uổng mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Theo ý phu nhân thì sao?

Vương phu nhân đáp:

__ Nếu tướng công tin lời mẹ con lão thân thì lão thân tự nguyện truyền thụ phép xử dụng cho tướng công.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Điều kiện trao đổi thế nào?

Vương phu nhân đáp:

__ Chúng ta chia nhau mỗi người một nữa.

Người khoác trường bào tay cầm gậy trúc đột nhiên lắc tấm biển "Báo Quân Tri" mấy tiếng lạch cạch vang lên rồi nói:

__ Kiến giả hữu phần! Tại hạ đã gặp đây dĩ nhiên cũng được chia phần mới phải.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

__ Các hạ lấy được Tiên Chi có chia cho tại hạ một phần không?

Người khoác trường bào đáp:

__ Cái đó khó nói lắm.

Lý Hàn Thu nói:

__ Chúng ta chưa từng quen biết thì dĩ nhiên chưa có giao tình gì với nhau. Ai cũng trông bài thủ đoạn để lấy vật. Các hạ ở đâu tự nhiên nhảy vào đòi chia phần thì không khỏi có chút hoang đường đó.

Người khoác trường bào cười lạt hỏi lại:

__ Nếu lão phu không động thủ tỷ đấu với Phương Tú trước thì liệu các hạ có đoạt được Tiên Chi một cách dễ dàng không?

Lý Hàn Thu trầm ngâm không trả lời. Hiển nhiên chàng đang ngẫm nghĩ về vụ này.

Vương phu nhân dường như sợ Lý Hàn Thu chia phần cho người kia, bà vội lên tiếng:

__ Lý tướng công! Không thể nhận lời y được.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn Vương phu nhân mỉm cười chứ không nói gì.

Người khoác trường bào lạnh lùng hỏi:

__ Tại sao vậy?

Vương phu nhân đáp:

__ Vì không cần các hạ giúp đỡ y cũng cướp được Tiên Chi.

Người khoác trường bào lại hỏi:

__ Chắc phu nhân cho hai tên võ sư tuỳ tùng Phương Tú này bản lãnh hèn kém lắm phải không?

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân chỉ biết võ công chúng chẳng thể hơn Phương Tú được.

Người khoác trường bào hững hờ nói:

__ Nếu hai gã liên thủ với nhau thì đừng tưởng chúng kém Phương Tú đâu...

Lão ngừng một chút rồi tiếp:

__ Chúng ta bất tất phải tranh chấp vụ này. Lão phu tự biết mình có xuất lực một phần thì các vị mới được Tiên Chi một cách dễ dàng. Nếu không chia cho lão phu một phần thì lão phu lại phải động thủ cướp lấy.

Lý Hàn Thu đột nhiên buông tiếng cả cười nói:

__ Tại hạ không muốn vì món Tiên Chi này mà lại động thủ với các vị nữa.

Vương phu nhân lộ vẻ khẩn trương hỏi:

__ Vậy thì làm thế nào?

Người mặc trường bào trợn mắt chiếu ra những tia hàn quang, vẻ mặt nghiêm nghị, đứng chờ Lý Hàn Thu trả lời.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn ba người rồi nói:

__ Nếu các vị có lòng tự tin mà đoạt được Tiên Chi ở trong bàn tay tại hạ thì xin mời ra tay. Bằng không tự tin là mình sẽ cướp được thì hay hơn hết là đừng có vọng động. Còn ý kiến của hai vị đưa ra thì hãy để cho tại hạ ngẫm nghĩ rồi sẽ quyết định.

Dứt lời, chàng cất bước đi về phía trước.

Người khoác trường bào vọt mình lên trước cản đường Lý Hàn Thu, nói:

__ Tin tức các hạ mang con Tiên Chi trong mình sẽ đồn đại rất mau chóng trên chốn giang hồ. Khi đó các hạ sẽ bị bao vây và có hối hận sẽ không kịp nữa.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Các hạ định uy hiếp tại hạ chăng?

Người khoác trường bào đáp:

__ Lão phu nói mấy câu đó toàn là sự thực. Các hạ mà không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Theo khẩu khó các hạ thì dường như có ý muốn động thủ để tranh cướp.

Người mặc trường bào đáp:

__ Lão phu không muốn tranh đua với truyền nhân của Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Lão hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp:

__ Từ ngày các hạ ra đời, thế kiếm ác độc đã sát hại nhiều người. Thất Tuyệt Ma Kiếm xuất hiện lần thứ hai trên chốn giang hồ đã làm chấn động võ lâm. Kế hoạch bao vây tiêu trừ các hạ đã có ở trong lòng mọi người nhưng nó chưa thực hiện vì có mộ thời gian đột nhiên các hạ ẩn tích không thấy đâu nữa. Mặt khác các hạ tuy giết nhiều người nhưng chưa từng hạ sát một hảo nhân nào, nên kế hoạch kia chưa phát động.

Lý Hàn Thu tức giận nói:

__ Phương Tú cùng Hàn Đào bề ngoài giả đạo đức mà bề trong man trá. Những hạng người chủ chương chính nghĩa võ lâm sao không tìm bọn này mà trừ diệt?

Người khoác trường bào đáp:

__ Vì Giang Nam Song Hiệp tuy có hành động tàn ác nhưng chỉ ở trong bóng tối, nhiều nhân vật giang hồ chưa nhìn rõ ác tích của họ nhất là những cao nhân chủ trương đại cuộc toàn ẩn lánh ở cao sơn, thiền viện nên không tin chuyện này.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Thế ra bọn họ không phái người đi các nơi làm tai mắt cho mình ư?

Người khoác trường bào đáp:

__ Dĩ nhiên là có. Nhưng những người này phần thì bị Giang Nam Song Hiệp ám hại, phần thì bị họ lung lạc nên mới thành cục diện như ngày nay. Những nhân vật thường qua lại giang hồ phần lớn đã hiểu hành vi tàn ác của họ, nhưng bọn đầu não chủ trương đại cuộc lại không tin có những chuyện đó.

Lý Hàn Thu nói:

__ Chà! Chờ cho giang hồ phát sinh thảm biến, mấy ông cụ đó mới tin thì đã chậm mất rồi!

Người mặc trường bào nói:

__ Những chuyện này kể ra có đến nghìn lần mà vẫn không làm cho bọn chúa tể giang hồ thức tỉnh được.

Vương phu nhân đột nhiên xen vào:

__ Những chuyện đó có liên quan gì đến Tiên Chi? Lý tướng công chả cần phải dây dưa với lão nữa. Chúng ta đi thôi!

Người mặc trường bào đưa ngang cây trượng trúc ra nói:

__ Nếu cứ để thế này cho các vị đi thì lão phu thật chẳng cam tâm.

Lý Hàn Thu cũng cầm ngang lưỡi kiếm, lạnh lùng hỏi:

__ Các hạ chuẩn bị làm gì đây?

Người khoác trường bào cười đáp:

__ Lão phu mà không được chia phần Tiên Chi thì đành phải lãnh giáo mấy chiêu Thất Tuyệt Ma Kiếm, mặc dù nó lợi hại phi thường.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nếu các hạ thắng được lưỡi kiếm trong tay tại hạ thì dĩ nhiên con Tiên Chi này sẽ thuộc quyền sỡ hữu của các hạ.

Người khoác trường bào nói:

__ Lão phu cũng tự biết mình khó lòng nắm vững phần thắng.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Thế thì sao các hạ lại đòi động thủ tranh cướp?

Người khoác trường bào đáp:

__ Tiên Chi là của báu hiếm có ai thấy cũng mê. Lão phu khi biết mình khó bề địch nổi Thất

Tuyệt Ma Kiếm mà cũng không ngăn được lòng tham.

Lý Hàn Thu nói:

__ Các hạ nói huỵch toẹt chỗ sở dục của mình như vậy thì tựa hồ không phải hạng người cùng hung cực ác.

Người khoác trường bào nói:

__ Tại hạ tuy không phải cùng hung cực ác, nhưng cũng không phải là hảo nhân. Nếu tại hạ là hảo nhân thì đã không có lòng tham như vậy.

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

__ Quý tính đại danh các hạ là gì?

Người khoác trường bào đáp:

__ Tại hạ là Thôi Thông.

Vương phu nhân đột nhiên xen vào:

__ Có phải người ta thường kêu bằng Hạt Tiên Thôi đại hiệp?

Thôi Thông cười đáp:

__ Không dám! Người giang hồ đều kêu tại hạ bằng Thôi Hạt Tử (Người Mù họ Thôi).

Lý Hàn Thu nói:

__ Người võ lâm đã kêu bằng Tiên thì tất nhiên được đồng đạo giang hồ tôn trọng lắm.

Thôi Thông nói:

__ Họ muốn nghĩ thế nào tuỳ họ. Kể ra cũng có một số người tôn trọng Thôi Hạt Tử này, nhưng lại một số người khác căm hận Thôi mỗ thấu xương.

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

__ Những người hận Thôi đại hiệp là ai?

Thôi Thông đáp:

__ Kẻ hận Thôi Hạt Tử mà là người tồi thì Thôi Hạt Tử mới là người hay. Còn người hay mà oán hận Thôi Hạt Tử thì Thôi mỗ lại là người dỡ. Hay hay dỡ dỡ là tự lòng người ta lựa chọn.

Vương phu nhân nói:

__ Thôi đại hiệp là hảo nhân!

Thôi Thông nói:

__ Dù Thôi mỗ có là hảo nhân thì cũng không phải là người tốt lắm được. Giả tỷ Thôi mỗ là người tốt lắm thì đã không có ý niệm tham lam muốn chia phần Tiên Chi.

Vương phu nhân nói:

__ Thôi đại hiệp đường đường một đấng anh hùng mà đi đoạt đồ vật của kẻ khác để tiếng đồn xa khắp giang hồ há chẳng tổn thương đến hiệp danh ư?

Thôi Thông cười đáp:

__ Nhưng cũng chẳng có cách nào khác được.

Lão đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu Thôi mỗ mà bị bại dưới lưỡi Thất Tuyệt Ma Kiếm thì mới chịu bỏ ý nghĩ này.

Lý Hàn Thu nói:

__ Được rồi! Thôi đại hiệp đã nhất định đòi tại hạ phải động thủ thì mời đại hiệp ra tay đi.

Thôi Thông vung trúc trượng lên điểm lẹ vào trước ngực Lý Hàn Thu, miệng lão nói:

__ Nếu bảo các hạ ra tay trước thì dĩ nhiên các hạ chẳng chịu nào.

Lý Hàn Thu vung trường kiếm lên đánh véo một tiếng vừa gạt cây trượgn trúc của Thôi Thông vừa nói:

__ Thôi đại hiệp hãy coi chừng! Tại hạ phản kích đây!

Thôi Thông đáp:

__ Thất Tuyệt Kiếm pháp sở trường về thế công, Lý công tử cứ việc ra tay.

Lý Hàn Thu không nói gì nữa, huy động trường kiếm như gió táp mưa sa tấn công rất rát.

Thôi Thông tay mặt cầm trượng trúc, tay trái cầm biển "Báo Quân Tri" nhất tề thi triển. Những tiếng choang choảng vang lên rùng rợn.

Lý Hàn Thu tấn công ba chiêu rất mau lẹ đều bị biển "Báo Quân Tri" của Thôi Thông gạt được.

Thôi Thông gạt ba chiêu kiếm của Lý Hàn Thu rồi liền mở thế phản kích, vung cây trượng trúc lên đánh tới. Một làn bóng trượng chụp xuống.

Lý Hàn Thu cùng thi triển thế kiếm rất mau lẹ tuyệt luân. Bóng trượng ánh kiếm tỏa ra mịt trời. Thỉnh thoảng kiếm thiếc chạm nhau rít lên những tiếng choang choảng.

Nguyên cái biển "Báo Quân Tri" ở trong tay Thôi Thông cũng là một món binh khí. Mỗi lần kiếm chiêu của Lý Hàn Thu tấn công rất lợi hại, lão không kịp xoay chuyển cây trượng trúc thì lại dùng biển báo quân tri để ra chiêu. Kiếm đụng vào biển rít lên những tiếng chát chuá.

Hai mẹ con Vương Thị đứnb bên theo dõi cuộc ác đấu phải ở xa ngoài năm thước không dám vào gần.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã tỷ thí ngoài trăm chiêu.

Lý Hàn Thu từ ngày ra đời tuy đã gặp rất nhiều cao thủ, nhưng ít khi có cuộc chiến hào hứng như bửa nay. Chàng phấn khởi tinh thần, hú lên một tiếng. Thanh trường kiếm của chàng

phóng những chiêu thần tốc và thế công mỗi lúc một ác liệt.

Hai bên lại đánh thêm mấy chục chiêu. Đột nhiên Thôi Thông phát ra một tiếng rên. Bóng trượng ánh kiếm bỗng nhiên dừng lại.

Lý Hàn Thu định thần nhìn ra thì vai bên trái Thôi Thông đã bị mũi kiếm đâm thủng dài đến mấy tấc. Máu tươi từ miệng vết thương ứa ra đỏ lòm.

Thôi Thông ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng rồi nói:

__ Thất Tuyệt Kiếm Pháp quả là tuyệt diệu!

Đột nhiên lão xoay mình cất bước chạy đi xa rồi tự nói một mình:

__ Quả nhiên là một nhân vật anh hùng!

Rồi chàng cũng cất bước tiến về phía trước.

Vương phu nhân cùng con gái lẽo đẽo chạy theo sau Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu nghe phía sau có tiếng bước chân, liền dừng bước quay lại hỏi:

__ Mẹ con phu nhân còn chưa chịu ư?

Vương phu nhân đáp:

__ Tuy Lý tướng công đã lấy được Tiên Chi nhưng không biết cách sử dụng há chẳng làm uổng mất linh vật ngàn năm hiếm có?

Lý Hàn Thu nói:

__ Cái đó hà tất phu nhân phải nhọc lòng.

Vương phu nhân nói:

__ Lão thân có một điều tưởng cần phải nói rõ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Phu nhân không thể lấy sức tranh đoạt, bây giờ muốn dùng trí để lấy lại chăng?

Vương phu nhân lắc đầu đáp:

__ Lão thân chỉ nói rõ nội tình. Còn tin hay không là tuỳ ở tướng công.

Lý Hàn Thu giục:

__ Xin phu nhân nói đi!

Vương phu nhân nói:

__ Lão thân đã bỏ chất kỳ độc vào trong Tiên Chi. Nếu không biết cách lấy chất độc ra thì nó sẽ tán vào mình Tiên Chi. Khi đó thần vật quý báu này chẳng những mất hết hiệu dụng mà còn làm hại người nữa.

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

__ Phu nhân nói thật chăng?

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân nói câu nào cũng thật hết.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Thế thì chúng ta phải hợp tác mới được hay sao?

Vương phu nhân đáp:

__ Hợp tác thì lợi cho hai bên. Bằng Lý tướng công tham tâm độc hưởNg thì e rằng làm hư của báu mà còn hại mình nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại hạ muốn thỉnh giáo phu nhân. Con Tiên Chi này trân quý ở chổ nào? Nó dùng để chửa bệnh hay để trị thương?

Vương phu nhân đáp:

__ Nó có công hiệu cải tử hồi sinh, làm cho thêm công lực, nếu dùng trường kỳ thì có thể đổi lông tẩy tủy, thoát thai hoán cốt.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

__ Phu nhân bất tất thúc bách tại hạ. Để tại hạ ngẫm nghĩ rồi sẽ tính.

Lúc này Tần Nhi ở trong bụi cỏ tiến ra chạy nhanh tới đón chàng. Nàng nói:

__ Chúng ta đi lẹ lên!

Nàng chìa tay ra kéo Lý Hàn Thu rảo bước chạy về phía trước.

Hai người chạy một mạch chừng hơn mười dặm thì đến một chỗ rừng rậm đầy mồ mả.

Tần Nhi khẻ hỏi:

__ Chúng ta hãy vào trong mộ viên kia nghỉ ngơi một lúc nên chăng? Vạn nhất bọn họ mà đuổi tới thì chúng ta có thể lợi dụng những mồ mả này để lẫn tránh và cự địch.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Chỗ mộ địa quanh co này ít ra cũng có thể ngăn cản được cổ quái xa của Hàn công tử không chạy vào được. Lòng chàn nghĩ vậy song miệng chưa trả lời. Hai người đi vào trong rừng ngồi xuống trước một ngôi mả lớn.

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại đã thấy mẹ con Vương phu nhân đuổi tới nơi.

Chàng đứng dậy thủng thẳng hỏi:

__ Hai mẹ con phu nhân sao cứ theo rõi tại hạ hoài như những âm hồn ám ảnh, chẳng hiểu có dụng tâm gì?

Vương phu nhân chậm rãi đáp:

__ Lão thân vì con Tiên Chi mà phải vất vả ở trong rừng lau mấy năm trời mới lấy được nó chứ không phải chuyện dễ dàng, thì khi nào lại bỏ nó cách dễ dàng được?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Giả tỷ Tiên Chi lọt vào tay Phương Tú rồi thì sao?

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân đã ưng thuận theo hắn về Phương Gia Đại Viện cũng chỉ vì Tiên Chi mà thôi....

Tần Nhi ngắt lời:

__ Đi theo thì có ăn thua gì? Phương Tú chẳng những chỉ muốn lấy Tiên Chi, mà còn kiềm chế mẹ con phu nhân ở trong tay để nghe lệnh lão sai khiến.

Vương phu nhân nói:

__ Lão thân không phải là hạng người dễ khuất phục đâu, dù có lưu lại trong Phương Gia Đại Viện thì cũng có ngày hạ thủ bọn chúng.

Tần Nhi cười lạt đáp:

__ Phu nhân nghĩ thế chẳng là ngây thơ lắm ư? Phương Tú há phải người dễ đối phó? Huống chi trong Phương Gia Đại Viện quá nữa cao thủ bị cưỡng bách phải đầu hàng. Bọn họ cũng có ý nghĩ như phu nhân mà vĩnh viễn không tìm được dịp hạ thủ.

Vương phu nhân nói:

__ Đầu chữ nhẫn là chữ đao. Lão thân tự tin có đủ sức hàm dưỡng để nhịn nhục.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Phu nhân chuẩn bị phương pháp nào để đối phó với tại hạ?

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân định thành thực hợp tác với hai vị để hai bên cùng có lợi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Con Tiên Chi này.....

Vương phu nhân ngắt lời:

__ Con Tiên Chi này đủ cung cấp cho mười người sử dụng. Nếu chỉ năm ba người chia phần thì cũng là hỏng.

Lý Hàn Thu quay lại nhìn Tần Nhi rồi lại đưa mắt ngó Vương phu nhân nói:

__ Mẹ con phu nhân đã mệt rồi xin hãy ngồi xuống đây nghỉ ngơi một lúc.

Chương 121 - Ngờ Vương Thị Đem Lòng Phản Trắc

Vương phu nhân tủm tỉm cười ngồi xuống đất nói:

__ Lý tướng công! Tướng công lấy được Tiên Chi rồi nhưng có biết thần vật đó diệu dụng thế nào không?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Thực tình tại hạ không hiểu gì về cách diệu dụng của Tiên Chi. Có điều tại hạ tin rằng trong võ lâm chẳng thiếu gì người hiểu rõ.

Vương phu nhân nói:

__ Nếu tướng công phải kiếm người hợp tác thì sao bằng hợp tác với lão thân có phải hay hơn không?

Tần Nhi nói:

__ Tiểu tỳ bất tài song cũng biết chỗ diệu dụng của nó.

Vương phu nhân sửng sốt hỏi:

__ Cô nương cũng biết ư?

Tần Nhi đáp:

__ Đúng thế! Vậy phu nhân không nên ỷ vào tài mình.

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi cười hỏi:

__ Cô nương có thể nói cho lão thân nghe được không?....

Vẻ mặt bà trở nên nghiêm trọng, bà thủng thẳng nói tiếp:

__ Nếu cô nương biết chỗ diệu dụng của Tiên Chi thật thì lão thân đi ngay lập tức.

Tần Nhi đáp:

__ Nghe giọng lưỡi phu nhân thì dường như tiểu tỳ nhất định không thể biết được.

Vương phu nhân nói:

__ Tình thực mà nói thì số người biết lợi dụng Tiên Chi ở trên đời này thực chẳng có mấy. Ngoài lão thân chỉ còn hai ba người mà thôi.

Lý Hàn thu ngẫm nghĩ rồi nói:

__ Tại hạ không có ý độc chiếm con Tiên Chi này đâu, huống chi mẹ con phu nhân lại săn được

nó. Nếu không để cho phu nhân một phần thì tại hạ cũng không đành lòng.

Vương phu nhân nói:

__ Lý tướng công xử sự như vậy khiến lão thân kính phục vô cùng.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu mẹ con phu nhân vui lòng cùng đi với bọn tại hạ thì cần phải ưng thuận hai điều kiện.

Vương phu nhân hỏi:

__ Điều kiện gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Một là không được sinh lòng gian tà mưu đoạt Tiên Chi để hưởng thụ một mình.

Vương phu nhân gật đầu đáp:

__ Cái đó là lẽ tự nhiên.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

__ Điều thứ hai là chúng ta đã ở vơ"i nhau thì phải hết lòng thành thực đứng ra dạ riêng tây.

Vương phu nhân nói:

Cái đó đã hẳn.

Lý Hàn Thu nói:

__ Được rồi! Phu nhân đã chân tâm hợp tác cùng tại hạ, thì dĩ nhiên tại hạ phải để phu nhân cùng hưởng thụ Tiên Chi.

Tần Nhi hỏi:

__ Phu nhân nói như vậy nhưng bọn vãn bối tin thế nào được?

Vương phu nhân hỏi lại:

__ Cô nương mà không chịu tin thì muốn lão thân phải làm gì?

Tần Nhi đáp:

__ Nếu phu nhân có lập lời trọng thệ thì bọn vãn bối mới tin được.

Vương phu nhân nhìn Lý Hàn Thu, trịnh trọng nói:

__ Lý tướng công là một nhân vật đáng tin cậy, lão thân không nghi ngờ gì nữa.

Bà mỉm cười cất tiếng tuyên thệ:

__ Lão thân mà có nhị tâm sẽ bị thiên tru địa lục.

Tần Nhi tủm tỉm cười nói:

__ Phu nhân đã tuyên lời trọng thệ, dù bọn vãn bối không tin thì cũng phải tin.

Lý Hàn Thu cầm con Tiên Chi giao cho Vương phu nhân nói:

__ Cái này giao lại do phu nhân giữ lấy.

Vương phu nhân đón lấy con Tiên Chi nghiêm nghị nói:

__ Tướng công tin cậy lão thân như vậy, thật là một điều hân hạnh cho lão thân.

Lý Hàn Thu nói:

__ Bây giờ chúng ta đã hợp tác thì dĩ nhiên đều là người chân thật.

Vương phu nhân ôm chặt con Tiên Chi thở phào một cái nói:

__ Nguy hiểm quá! Nguy hiểm quá!

Bà nói mấy câu này khiến cho Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi bâng khuâng không hiểu gì cả. Hai người cùng nhìn chằm chặp vào mặt Vương phu nhân, ngơ ngẩn xuất thần.

Vương phu nhân cười mát nói:

__ Nếu lúc này Tiên Chi còn ở trong tay Phương Tú thì chỉ đêm nay của quý muôn thủa sẽ bị chất kịch độc thấm vào.

Tần Nhi hỏi:

__ Phu nhân đã hạ độc vào bụng con Tiên Chi rồi thật ư?

Vương phu nhân đáp:

__ Cô nương không tin thì để lão thân lấy ra cho mà coi.

Bà thò tay vào bọc Tiên Chi lấy một cái bình ngọc nhỏ. Bà mở nắp bình lấy một ít phấn trắng, rồi bốc đất lấp lên.

Vương phu nhân thủng thẳng nói:

__ Chất độc này rất ghê gớm nhưng phát tác rất chậm chạp. Chỉ thò tay sờ vào con Tiên Chi rồi ngấm ngầm vận chưởng lực là bóp nó nát dừ. Nếu không có đủ cơ hội để sờ vào Tiên Chi thì chỉ liệng mạnh một cái cho vỡ bình ngọc là chất độc sẽ tán vào toàn thân con Tiên Chi rất mau chóng.

Tần Nhi la lên:

__ Trời ơi! Thần vật muôn đời mà phu nhân nỡ hạ độc ư?

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân chịu cay đắng mấy năm trời mới bắt được vật này thì khi nào cam tâm để kẻ khác cướp lấy hưởng thụ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Phu nhân đã có chỗ nào nhất định để tìm đến chưa?

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân đã chuẩn bị chỗ ẩn mình từ trước rồi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu vậy hay! Phu nhân dẫn Tần Nhi cùng đi!

Tần Nhi hỏi:

__ Còn tướng công thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ trở lại Phương Gia Đại Viện một chuyến.

Tần Nhi lắc đầu nói:

__ Tướng công đi không được đâu!

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ biết rồi! Phương Tú đã bố trí cơ quan trùng điệp để chờ tại hạ. Nhưng tại hạ không đi không được.

Tần Nhi thở dài nói:

__ Tiểu tỳ biết là tướng công có thể kể ra đến mười cái lý do không đi không được, nhưng tiểu tỳ chỉ có một lý do để khuyên ngăn tướng công. Tướng công không nên ỷ vào vận hên mà liều lĩnh. Tướng công nhất định đi thì e rằng dữ nhiều lành ít.

Lý Hàn Thu nói:

__ Dù tại hạ biết rõ dấn thân vào nơi rừng kiếm núi đao cũng không lùi bước.

Vương phu nhân hỏi:

__ Vì lẽ gì tướng công nhất định phải mạo hiểm như vậy?

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ đã nhận lời người ta yêu cầu đến giúp đỡ mà người ta chưa làm xong việc thì tại hạ không đi thế nào được?

Vương phu nhân nói:

__ Nhưng hiện tình đã khác rồi. Lão thân cảm thấy Lý tướng công thật không nên trở lại Phương Gia Đại Viện nữa.

Tần Nhi hỏi:

__ Phải chăng tướng công quan tâm đến sự an nguy của Lôi Phi?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế!

Tần Nhi nói:

__ Lôi Phi là người cơ cảnh, e rằng y đã rời khỏi Phương Gia Đại Viện. Sao tướng công còn liều lĩnh dấn thân vào nơi nguy hiểm.

Vương phu nhân nói:

__ Lý tướng công hãy cùng đi với lão thân đến chỗ ẩn bí đã dự định để lão thân dùng Tiên Chi tăng gia công lực cho tướng công rồi hãy trở lại Phương Gia Đại Viện cũng chưa muộn.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Như vậy mất bao nhiêu thời gian?

Vương phu nhân đáp:

__ Thời gian co giãn, lâu cũng được mà chóng cũng được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Ngắn nhất là bao lâu?

Vương phu nhân đáp:

__ Ngắn nhất là ba tháng.

Lý Hàn Thu nói:

__ Ba tháng cũng lâu quá.

Tần Nhi nghiêm nghị nói:

__ Dù tướng công có thể tăng gia công lực trong khoảnh khắc cũng không nên trở lại Phương Gia Đại Viện ngay.

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày thanh kiếm lên chưa kịp trả lời thì Tần Nhi đã nói tiếp:

__ Tiện thiếp ở trong Phương Gia Đại Viện đã lâu năm nên hiểu rõ tình trạng trong đó. Phương Tú quyết không dám chính thức đối nghịch với quan nha. Lão cướp Ngự Sử đại nhân đưa đi nhưng đã phóng thích rồi. Còn Lôi Phi ư? Tài trí và kinh nghiệm giang hồ của y đủ để tự bảo vệ. Khi y thấy tình hình khó bề an toàn là chuồn ngay. Bằng y ẩn nấp khôn khéo được thì tướng công tới đó có bổ ích gì hay chỉ làm bộc lộ hành tung của y mà thôi?

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Tần cô nương nói vậy là chí lý. Lý tướng công đừng trở lại Phương Gia Đại Viện nữa.

Tần Nhi nói:

__ Tiện thiếp cùng Vương phu nhân và tỷ tỷ đây kể ra đối phó với nhân vật võ lâm khác thì có thừa, nhưng đối phó với những tay cao thủ quyết chí sang đoạt Tiên Chi thì lại không đủ. Tướng công nên cùng đi để bảo vệ Tiên Chi.

Vương phu nhân nói tiếp:

__ Tần cô nương nói phải lắm! Lý tướng công đừng đắn đo gì nữa.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc, rồi nói:

__ Thôi được! Tại hạ đành đi theo các vị...

Chàng đảo mắt nhìn Vương phu nhân hỏi:

__ Chỗ đó cách đây bao xa?

Vương phu nhân đáp:

__ Chỗ bí ẩn này không có tên. Mời tướng công đi theo lão thân là được.

Rồi bà cất bước tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi một cái rồi đi theo Vương phu nhân.

Bốn người lật đật cắm đầu mà chạy. Dọc đường chẳng ai nói câu gì.

Nơi đây vẫn ở trong phạm vi tai mắt của Phương Tú nên mấy người không muốn nói chuyện.

Vương phu nhân tăng gia cước lực đến tột độ mà chạy. Đoàn người đi một mạch được chừng hai ba chục dặm mới dừng bước.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thì thấy chỗ dừng chân là một khu hoang dã bát ngát. Xa xa có một toà nhà tranh cách đó chừng bốn năm chục trượng.

Vương phu nhân hạ thấp giọng xuống nói:

__ Các vị chú ý nhìn bốn mặt. Nếu đích xác không có người theo dõi thì chúng ta chạy lẹ vào trong căn nhà tranh kia.

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng:

__ Không hiểu mụ này muốn giở trò gì đây? Mình phải đặc biệt lưu tâm mới được.

Trong lòng nàng ngấm ngầm quyết định chủ ý, nhưng ngoài miệng không nói gì.

Dường như Vương phu nhân cũng biết Lý Hàn Thu và Tần Nhi chưa tín nhiệm mình. Bà nhìn Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

__ Xin tướng công đi cùng lão thân!

Đoạn bà cất bước đi trước Lý Hàn Thu theo sau chạy tới trước căn nhà tranh.

Hai cửa căn nhà này đều đóng chặt, Vương phu nhân không lên tiếng gọi, phóng chưởng đánh ra. Cánh cửa kẹt mở, bà chạy ngay vào trong nhà.

Lý Hàn Thu thò đầu ngó vào thì thấy phòng khách đầy cát bụi. Màng nhện chằng chịt trong góc nhà.

Lý Hàn Thu khẻ hỏi:

__ Phu nhân biết trước căn nhà tranh này trống rỗng rồi ư?

Vương phu nhân gật đầu đáp:

__ Phải rồi! Ngày trước mẹ con lão thân từng trú ở căn nhà tranh này lâu lắm.

Lý Hàn Thu "ồ" lên một tiếng rồi nói:

__ Phu nhân dẫn bọn tại hạ tới đây để ôn lại giấc mộng ngày trước, hay còn có dụng tâm gì khác?

Lúc này Tần Nhi và Vương đại cô nương đã chạy vào sảnh đường tới bên cạnh Vương phu nhân.

Vương phu nhân đáp:

__ Hỡi ôi! Phương Tú có tai mắt khắp nơi. Bất luận chúng ta náu hình ở đâu cũng khó mà tránh khỏi con mắt giám thị của chúng.

Tần Nhi hỏi:

__ Vậy ẩn ở trong nhà tranh này cũng không được an toàn thì sao?

Vương phu nhân đáp:

__ Tần cô nương không nên hiểu lầm. Lão thân không có ý lưu lại chốn này...

Tần Nhi ngắt lời:

__ Lúc này chúng ta cần phải đi khỏi tai mắt của Phương Tú mà phu nhân còn về đây cho mất thì giờ, không hiểu có dụng ý gì?

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân biết là hành động của chúng ta chưa thoát khỏi tai mắt giám thị của Phương Tú.

Tần Nhi hỏi:

__ Đúng rồi! Vậy mà phu nhân tưởng ẩn ở trong nhà tranh này để Phương Tú khỏi theo rõi hành tung được ư?

Vương phu nhân lắc đầu cười đáp:

__ Ngày trước lão thân tự biết kỹ thuật của mình không bằng người, khó lòng bảo vệ cho mình và hai đứa con gái được an toàn.

Tần Nhi hỏi:

__ Thế thì làm sao?

Vương phu nhân đáp:

__ Vì vậy mới bố trí trong căn nhà này một chút cơ quan.

Tần Nhi hừ một tiếng rồi hỏi:

__ Phu nhân định dẫn bọn tại hạ vào bẫy chăng?

Vương phu nhân đáp:

__ Mai phục ở đây không giống chỗ khác. Bất luận người võ công cao cường đến đâu cũng không tài nào còn sống mà rời khỏi chốn này.

Tần Nhi hỏi:

__ Mai phục ra sao? Lợi hại thế nào?

Vương phu nhân đáp:

__ Hỏa dược đông vào mười mấy thùng dầu, rồi đem một cái ngòi lớn bằng đầu ngón tay út xuyên qua những thùng hỏa dược. Trong khoảnh khắc có thể biến cho căn nhà tranh thành tro bụi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Thế thì người ở trong phạm vu này cũng bị chất nổ làm cho tan xác hay sao?

Vương phu nhân đáp:

__ Đúng thế!

Bà ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

__ Để tiện việc đốt lên, lão thân đã bố trí rất nhiều ngòi thuốc. Trong phòng ngủ hay ngoài đại sảnh cũng đều có đặt đầu ngòi.

Tần Nhi nói:

__ Bọn tại hạ hiểu rõ rồi. Chỉ cần biết chỗ dụng tâm của phu nhân mà thôi.

Vương phu nhân cười mát nói:

__ Trừ cách bố trí này còn khá nhiều vật tại đây.

Tần Nhi hỏi:

__ Những vật gì?

Vương phu nhân đáp:

__ Y phục, mặt nạ, cùng những di vật của tiên phu.

Tần Nhi hỏi:

__ Phu nhân chuẩn bị lấy những thứ đó đem đi hay sao?

Vương phu nhân đáp:

__ Không phải! Lão thân muốn ở lại đây.

Lý Hàn Thu ngẩn người ra hỏi:

__ Ở lại đây ư?

Vương phu nhân đáp:

__ Đúng thế! Vì chỗ này bố trí thuốc nổ có thể làm tan bia vỡ đá. Người biết nội tình không dám lần mò vào, mà người không biết cũng không dám bén mảng tới.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Chỉ một lý do này thì không đủ cho tại hạ lưu lại đây.

Vương phu nhân nói:

__ Còn một nguyên nhân nữa là chỉ ở đây mới không bị người quấy nhiễu mình được yên ổn mà phát huy chỗ thần diệu của Tiên Chi...

Tần Nhi lại hỏi:

__ Nếu muốn chỗ bí mật thì chúng ta có thể tìm nơi khác. Theo chỗ vãn bối biết thì trong vòng trăm dặm đất Kim Lăng này đều có tai mắt của Phương Tú. Chúng ta còn có nhiều cơ hội tìm ra thiếu gì chỗ ẩn bí ở thế gian, việc gì phải ở đây để chịu đựng những sự mạo hiểm ghê gớm?

Vương phu nhân nói:

__ Không kịp đâu. Chúng ta chỉ còn ngày mai nữa?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Làm sao không kịp?

Vương phu nhân đáp:

__ Con Tiên Chi đã thành hình này chỉ còn sống được đến giờ ngọ ngày mai. Nếu chúng ta không ổn định lại được thì sau giờ ngọ thần vật ngàn năm mới thành hình này sẽ mất hết linh khí. Khi đó công năng thần diệu giảm đi rất nhiều.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

__ Phu nhân bảo Tiên Chi có sinh mạng thật ư?

Vương phu nhân đáp:

__ Lão thân nói sinh mạng là nó chịu linh khí trời đất, hút tinh hoa của nhật nguyệt mà thành hình thể. Nó như ảo ảnh lại là thực thể. Nếu không biết vận dụng cho khéo thì chỗ ảo diệu của nó cũng thành vô dụng. Ở trong còn có nhiều điều bí ẩn mà lão thân nói không xiết.

Tần Nhi hỏi:

__ Nói đi nói lại chẳng qua là phu nhân phải ở lại đây mới được chứ gì?

Vương phu nhân đáp:

__ Nếu hai vị mà tin được lão thân thì sáng sớm mai sẽ thấy lão thân sử dụng Tiên Chi...

Bà thở dài nói tiếp:

__ Lão thân hao phí mấy năm trời và hy vọng nữa đời người đều ký thác vào con Linh Chi này. Có lý đâu lại làm hư hại nó. Hai vị thử tin lão thân một chuyến xem.

Tần Nhi quay lại nhìn Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

__ Nếu có người châm ngòi thuốc nổ thì cả bốn chúng ta lẫn con Linh Chi sẽ bị nổ thành tro bụi.

Vương phu nhân nói:

__ Đầu ngòi thuốc nổ đều ở trong đại sảnh và trong phòng ngủ. Người không rõ chổ bí ẩn thì dĩ nhiên chẳng biết đường mà châm lửa. Còn người biết cũng phải vào trong nhà mới đốt cháy được.

Lý Hàn Thu vẻ mặt nghiêm nghị nói:

__ Tại hạ đã tin ở lời trọng thệ của phu nhân.

Tần Nhi đột nhiên xen vào:

__ Ngoài căn nhà tranh này không xa mấy có một cây lớn, cành lá rậm rạp. Ở trên cây có thể nhìn rõ cảnh vật trong vòng trăm trượng...

Vương phu nhân ngắt lời:

__ Cô nương muốn đến trú ở trên cây đó chăng?

Tần Nhi đáp:

__ Không phải tại hạ.

Vương phu nhân hỏi:

__ Thế thì là ai?

Tần Nhi đáp:

__ Lý tướng công. Vạn nhất phu nhân không cẩn thận để thuốc nổ tung thì chúng ta cũng còn một người để thu lượm thi hài chứ!

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Cái đó cần hỏi ý kiến Lý tướng công có yên tâm rời khỏi nơi đây chăng?

Tần Nhi quay lại ngó Lý Hàn Thu nói:

__ Tướng công đi đi! Tiểu tỳ coi trong nhà này cũng được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Sao cô nương lại không đi?

Tần Nhi đáp:

__ Vì tiện thiếp coi cuộc sinh tử của tướng công rất quan trọng. Tướng công nên ra ngoài là hơn. Cây lớn có cách đây ngoài mười trượng thì dù hỏa dược có nổ tung cũng không ảnh hưởng tới cây đó được.

Vương phu nhân cười nói:

__ Tần cô nương lo xa cũng phải, nhưng lão thân biết chắc ở trong nhà tranh này rất an toàn. Nếu địch yếu mà ta mạnh thì họ không dám xâm phạm chốn này. Bằng địch mạnh ta yếu, họ có đến đây xâm phạm thì cả ta lẫn họ đều phải chết hết.

Tần Nhi nói:

__ Dù cho phu nhân tính không lầm thì bên ngoài nhà tranh mình đặt thêm trạm ngầm cũng chẳng hại gì.

Vương phu nhân nói:

__ Cô nương không nên hiểu lầm. Lão thân có phản đối ý kiến này đâu.

Tần Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tướng công nghe lời thỉnh cầu của tiểu tỳ một lần được không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Được rồi! Tại hạ ở bên ngoài coi thế địch cho các vị.

Đoạn chàng trở gót ra khỏi nhà tranh.

Vương phu nhân ngó bóng sau lưng Lý Hàn Thu mất hút rồi chậm rãi nói:

__ Bây giờ chắc Tần cô nương yên tâm rồi.

Tần Nhi đáp:

__ Cái mạng của tiểu tỳ có phải đánh đổi lấy hai mạng của mẹ con phu nhân dĩ nhiên cũng cam lòng.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Lời hứa của Lý tướng công trọng hơn ngàn vàng. Hai bên hợp tác đều có lợi mà vãn bối không hiểu tại sao phu nhân còn giở trò?

Vương phu nhân cười lạt:

__ Phải chăng cô nương muốn nói là lão thân có mưu kế giảo quyệt.

Tần Nhi đáp:

__ Trong căn nhà tranh hoang lương mà phu nhân còn chôn thuốc nổ thì thật khiến cho người ta khó mà tin được. Vãn bối tưởng không nên mạo hiểm đến thế.

Vương phu nhân nói:

__ Té ra cô nương sợ chết.

Tần Nhi nói:

__ Vãn bối mà sợ chết thì đã ra khỏi căn nhà tranh. Nhưng vãn bối dám ở lại đây thì không sợ chết đâu.

Vương phu nhân nói:

__ Hỡi ôi! Thế thì cô nương tưởng lão thân đem lời hăm dọa chăng?

Tần Nhi đáp:

__ Chân hay giả thì chỉ có phu nhân biết rõ mà thôi. Nhưng điều đó không quan hệ, vãn bối chỉ muốn biết bây giờ phu nhân tính thế nào?

Vương phu nhân mơ màng đáp:

__ Chẳng có tính toán chi hết. Lão thân nói là toàn sự thực. Chúng ta ở lại đây để mượn sức Tiên Chi mà thành đại nguyện...

Chương 122 - Ngăn Hào Kiệt Trở Lại Hang Hầm

Tần Nhi hỏi:

__ Ở trên đống thuốc súng này ư?

Vương phu nhân đáp:

__ Đúng thế! Nếu chúng ta chưa thành đại công mà có người đến xâm phạm thì mới đốt ngòi lửa để thí mạng với họ.

Tần Nhi hỏi:

__ Còn Tiên Chi thì sao?

Vương phu nhân đáp:

__ Người đã chết rồi còn tưởng đến Tiên Chi làm chi! Dĩ nhiên Tiên Chi cũng theo chúng ta mà nát ra như cám, chứ không để nó lọt vào tay kẻ khác.

Tần Nhi thộn mặt ra nói:

__ Té ra phu nhân muốn ngồi trên đống hỏa dược mượn sức Tiên Chi mà luyện võ. Nếu thành sự thì dương danh thiên hạ. Bằng thất bại thì cho nỗ tan xác.

Phu nhân đáp:

__ Đúng thế! Cái đó kêu bằng đặt mình vào đất chết để mà sống.

Tần Nhi nói:

__ Ba chúng ta đây luyện võ, vạn nhất có bị phu nhân châm lửa cho tan xác thì còn được. Nhưng Lý tướng công thì không được đâu.

Vương phu nhân hỏi:

__ Tại sao vậy? Y cũng có một mạng như chúng ta...

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Phu nhân đừng tưởng vãn bối vì mối tình nhi nữ mà là vì cuộc sinh tử của Lý tướng công rất quan trọng cho võ lâm.

Vương phu nhân hỏi:

__ Làm gì mà quan trọng thế?

Tần Nhi đáp:

__ Chính nghĩa võ lâm phải trông cậy vào y mà duy trì. Sao lại để y cũng mạo hiểm như chúng ta được.

Vương phu nhân hỏi:

__ Theo ý cô nương thì sao?

Tần Nhi đáp:

__ Vãn bối tưởng nên đổi một nơi khác, vào chốn hang sâu chàm lớn. Ít có vết chân người vừa tỉnh mịch vừa không nguy hiểm thì chúng ta mới an tâm mà tu luyện được.

Vương phu nhân lắc đầu đáp:

__ Chúng ta chẳng thể nào thoát khỏi tai mắt Phương Tú. Biện pháp này không thông rồi.

Tần Nhi nói:

__ Dù cho tai mắt của Phương Tú linh mẫn đến đâu đi nữa thì chúng ta vẫn còn có cơ hội trốn thoát khỏi tay bọn chúng. Như vậy chẳng hơn là suốt ngày ngồi trên đống hỏa dược để lúc nào cũng lo âu về nạn tan xác.

Vương phu nhân lắc đầu nói:

__ Cô nương còn có chỗ chưa hiểu: Lão thân không muốn mạo hiểm để mất Tiên Chi lần nữa. Cái đau ấy còn trầm trọng hơn là cái đau vì bịnh tan xương nát thịt.

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng:

__ Té ra mụ này rất thâm tình với con Tiên Chi, thà chịu họa nát thân chứ không chịu để mất nó. Như vậy thật khó mà khuyên mụ rời khỏi nơi đây.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng nàng nói:

__ Phu nhân đã có quan niệm như vậy thì dĩ nhiên có thể yên tâm ngồi trên đống hỏa dược mà luyện thần công. Nhưng còn Lý tướng công thì lúc này cũng tán đởm kinh hồn.

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Đó là việc riêng của hai vị. Nếu hai vị không muốn ở đây thì xin cứ tùy tiện.

Tần Nhi trợn cặp mắt tròn xoe nói:

__ Phu nhân còn quên một điều...

Phu nhân hỏi:

__ Điều chi?

Tần Nhi đáp:

__ Con Tiên Chi không phải là vật sỡ hữu của phu nhân. Lý tướng công đã đoạt nó ở trong tay Phương Tú.

Vương phu nhân cười nói:

__ Lão thân biết rồi! Bản lãnh của Lý tướng công muốn đoạt Tiên Chi lại lúc nào cũng được. Vì thế mà lão thân kiên quyết ở lại đây để bảo vệ Tiên Chi.

Tần Nhi nói:

__ Té ra phu nhân đã đồ mưu đoạt Tiên Chi làm của riêng mình.

Vương phu nhân nói:

__ Con Tiên Chi này vốn là vật sỡ hữu của lão thân thì nay lão thân phải lấy nó về. Sao cô nương lại bảo là đoạt ở trong tay người khác?

Tần Nhi nói:

__ Vãn bối còn nhớ lời trọng thệ của phu nhân...

Vương phu nhân ngắt lời:

__ Lão thân cũng ngờ nhưng thà rằng ngày sau lão thân bị chết đúng như lời thề thì được, chứ quyết không để mất Tiên Chi.

Tần Nhi lắc đầu nói:

__ Nếu phu nhân thành ý hợp tác với bọn vãn bối thì nhất định không sao. Nhưng phu nhân lại ỷ mình thông minh tuyệt thế thì e rằng chơi lửa để đốt bàn tay, có hối cũng không kịp nữa.

Vương phu nhân nói:

__ Lão thân cũng biết thế. Nhưng việc tay mình nắm được Tiên Chi mới là việc quan trọng hơn hết.

Tần Nhi tủm tỉm cười hỏi:

__ Bây giờ phu nhân cho là mình đã nắm vững Tiên Chi rồi chăng?

Vương phu nhân đáp:

__ Ít ra là lão thân đang giữ bảo vật của mình ở trong tay.

Tần Nhi hỏi:

__ Chẳng lẽ vãn bối không cướp được ư?

Vương phu nhân cười đáp:

__ Cô nương không còn có cơ hội nào cướp lại được nữa. Mẹ con lão thân hai người tự tin là đủ đối phó với cô nương. Cô nương mà không đoạt được Tiên Chi thì tất bị thương về tay mẹ con lão thân hoặc chết uổng một đời. Bằng cô nương cướp được Tiên Chi thì lão thân châm ngòi thuốc nổ, cô cũng phải tan xương nát thịt.

Tần Nhi thản nhiên nói:

__ Hai mẹ con phu nhân thêm vào con Tiên Chi thì cái mạng của Tần Nhi này kể cũng đáng rồi.

Vương phu nhân biến sắc lạnh lùng nói:

__ Lão thân đó nói rõ, không muốn lôi thôi nữa. Cô nương muốn đi thì mẹ con lão thân cũng không giữ, bằng lưu lại đây thì nhất thiết phải nghe lệnh của lão thân.

Tần Nhi trong lòng căm hận vô cùng, nhưng nàng cân nhắc tình thế trước mắt thì phía mình rất bất lợi. Nàng bèn nhẫn nại lạnh lùng hỏi:

__ Phu nhân đã kiên quyết thà cùng Tiên Chi mà chết chứ không muốn hợp tác với bọn vãn bối rồi chăng?

Vương phu nhân đáp:

__ Hợp tác phải có điều kiện.

Tần Nhi hỏi:

__ Điều kiện thế nào?

Vương phu nhân đáp:

__ Trừ khi hai vị ở lại đây nghe theo mệnh lệnh của lão thân. Lão thân nói sao làm vậy thì chúng ta cùng thụ hưởng Tiên Chi.

Tần Nhi hỏi:

__ Ở lại đây còn phải theo mệnh lệnh của phu nhân mà kêu bằng hợp tác ư?

Vương phu nhân cười nói:

__ Quân không tướng hổ không đầu thì làm gì được. Mấy người chúng ta ở đây cũng cần một người đầu não.

Tần Nhi nói:

__ Muốn cần người đầu não thì phu nhân lại không đáng vì võ công và đạo đức của phu nhân không đủ để người ta khâm phục.

Vương phu nhân nói:

__ Nếu vậy thì cô nương cầm đầu chăng?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Vẫn bối cũng không đáng.

Vương phu nhân hỏi:

__ Thế thì Lý Hàn Thu hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Phải rồi! Y là nam tử hán là đại trượng phu. Khí độ cùng võ công đều hơn bọn ta. Ba chúng

ta đều là đàn bà nghe lệnh y mới hợp lý.

Vương phu nhân đột nhiên buông tiếng cả cười nói:

__ Nếu để y đứng đầu thì lão thân đã chẳng kiên trì ở lại chốn này.

Tần Nhi hỏi:

__ Thế ra phu nhân đã định trước rồi ư?

Vương phu nhân đáp:

__ Đúng thế! Trên chốn giang hồ biết bao là sự hiểm trá. Cô nương đã theo hầu Phương Tú bấy lâu còn chưa hiểu hay sao?

Tần Nhi lạnh lùng hỏi lại:

__ Phu nhân tự tin là có thể giữ được Tiên Chi chăng?

Vương phu nhân đáp:

__ Kể về võ công thì Lý Hàn Thu cướp đoạt Tiên Chi chẳng phải là chuyện khó, nhưng y không dám mạo hiểm.

Tần Nhi vẻ mặt xúc động dường như muốn nổi nóng toan làm dữ cho hả giận, nhưng nàng cố nhẫn nại tủm tỉm cười nói:

__ Vậy phu nhân ráng mà giữ lấy Tiên Chi. Vãn bối xin từ biệt!

Tần Nhi thay đổi thái độ hoà hoãn một cách đột ngột ra ngoài sự tiên liệu của Vương phu nhân. Bà sửng sốt nói:

__ Cô nương hãy đứng lại đã!

Tần Nhi dừng bước quay lại hỏi:

__ Phu nhân còn điều chi dạy bảo?

Vương phu nhân đáp:

__ Bây giờ cô nương định đi đâu?

Tần Nhi đáp:

__ Vãn bối khuyên Lý tướng công rời khỏi chốn này.

Vương phu nhân lại hỏi:

__ Các vị sẽ đi đâu?

Tần Nhi đáp:

__ Cái đó cũng chưa nhất định. Vòm trời bát ngát, vãn bối đi đâu mà chẳng được. Bất luận nơi nào cũng còn an toàn hơn ngồi trên đống thuốc súng.

Vương phu nhân nói:

__ Các vị đừng quên rằng cũng được chia phần nữa con Tiên Chi này.

Tần Nhi nói:

__ Vãn bối không có hào khí coi chết như phu nhân. Thôi đành chịu bỏ vậy.

Vương phu nhân hỏi:

__ Như thế Lý Hàn Thu có chịu không?

Tần Nhi đáp:

__ Phu nhân đã không có thành ý hợp tác thì hai bên ở với nhau khó lòng tránh khỏi xẩy cuộc xung đột rồi đôi bên sẽ sinh nhiều chuyện gia hại lẫn nhau. Như vậy thì có Thiên Chi cũng chẳng làm gì….

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Vãn bối tin rằng có thể thuyết phục được Lý tướng công rời khỏi nơi đây và vĩnh viễn không bao giờ trở lại. Kẻ mưu đoạt Tiên Chi có Phương Tú. Phu nhân nên gia tâm đề phòng.

Vương phu nhân hỏi:

__ Cô nương đi tố cáo Phương Tú chăng?

Tần Nhi đáp:

__ Cái đó cũng không cần. Nơi đây có kín đáo gì mà bọn họ chẳng điều tra ra.

Nàng không lý gì đến Vương phu nhân nữa, cất bước đi thẳng về phía cây lớn. Nàng toan cất tiếng gọi Lý Hàn Thu thì chàng đã nhảy xuống hỏi ngay:

__ Chuyện gì vậy?

Tần Nhi nói:

__ Chúng ta đi thôi!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Bây giờ đi đâu?

Tần Nhi đáp:

__ Vương phu nhân không có lòng thành thực hợp tác. Hai bên hết đấu trí rồi lại đấu lực chắc đi đến chỗ cùng chết hết.

Lý Hàn Thu nói:

__ Được rồi! Mụ trị thương cho mình thì mình trả lại Tiên Chi cho họ. Thế là hết tình hết nghĩa. Chúng ta chả cần phải ở lại bảo vệ cho họ nữa. Nhưng…

Tần Nhi hỏi:

__ Nhưng làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Vừa rồi ở mé chính đông thấy hai lần ánh đèn loé lên. Chắc là có người tới nơi. Chúng ta nên bảo họ một tiếng.

Tần Nhi nói:

__ Chúng ta đi thôi, mặc kệ họ!

Đột nhiên thanh âm của Vương phu nhân cất lên:

__ Thế mới biết nam tử hán đại trượng phu quả nhiên khí độ hơn bọn đàn bà.

Hai người quay đầu nhìn lại thì thấy Vương phu nhân đứng sững cách đó chừng một trượng.

Tần Nhi cười lạt nói:

__ Phu nhân thật là lớn mật.

Vương phu nhân cất bước tiến lại hỏi:

__ Sao?

Tần Nhi đáp:

__ Phu nhân rời khỏi nhà tranh mà không sợ bọn vãn bối giết ư?

Vương phu nhân cười đáp:

__ Các vị giết lão thân làm chi? Lão thân đã dặn tiểu nữ bất luận các vị dùng phương pháp gì cũng đừng đưa Tiên Chi ra.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

__ Tại hạ hy vọng mẹ con phu nhân ăn Tiên Chi vào rồi sống lâu muôn tuổi!...

Tần Nhi nói:

__ Bất tất nói nhiều với hạng người không biết điều làm gì nữa? Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Vương phu nhân một lần nữa. Chàng nói:

__ Mé chính Đông có ánh lửa lấp loáng. Không chừng có người rượt theo các vị đấy.

Rồi không chờ Vương phu nhân trả lời đã trở gót chạy thật lẹ.

Vương phu nhân lớn tiếng gọi:

__ Hai vị hãy khoan! Lão thân còn có điều muốn nói:

Tần Nhi dừng bước quay đầu lại hỏi:

__ Còn chuyện quỷ quái gì nữa mà nói?

Vương phu nhân đáp:

__ Lúc này trong lòng lão thân đã biết rõ hai vị là người tốt, nhưng ngoài nơi đây lão thân thực chẳng yên tâm ở một chỗ nào khác.

Lý Hàn Thu nói:

__ Vậy là được rồi! Phu nhân đã yên tâm thì cứ ở lại đây.

Tần Nhi hững hờ nói tiếp:

__ Việc của mẹ con phu nhân nói cho bọn vãn bối nghe làm chi.

Vương phu nhân đột nhiên biến thành vẻ mặt rất hoà hoãn cười nói:

__ Lão thân biết là trong lòng hai vị có điều bất mãn nhưng lão thân chẳng còn cách nào khác. Mẹ con lão thân phải ở đây mới yên được. Vì cuộc sinh tử mình đã nắm vững trong tay.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

__ Bọn tại hạ biết rồi. Vả lại không truy cứu những lời hứa của phu nhân nữa. Nhưng có một điều tại hạ cần nói rõ trước.

Vương phu nhân hỏi:

__ Điều gì? Lão thân xin rửa tai để nghe đây!

Lý Hàn Thu nói:

__ Phu nhân liệu mà giữ lấy Tiên Chi cho chắc. Nếu nó bị người khác cướp đoạt rồi lại lọt vào tay tại hạ lần thứ hai thì đừng hòng lấy về nữa.

Vương phu nhân cười lạt nói:

__ Lão thân tin rằng không có người cướp đoạt nổi Tiên Chi ở trong tay mình nữa mà chỉ có kết quả là Tiên Chi cùng mẹ con lão thân và địch nhân phải tan xương nát thịt.

Tần Nhi gắt lên:

__ Câu đó tại hạ nghe mãi rồi!

Vương phu nhân nói:

__ Còn một điều nữa khiến cho lão thân mạo hiểm tới đây gặp hai vị.

Tần Nhi giục:

__ Có điều gì phu nhân nói mau đi!

Vương phu nhân nói:

__ Sau đây ba tháng lão thân mong rằng hai vị trở lại chốn này một chuyến.

Tần Nhi hỏi:

__ Để làm gì?

Vương phu nhân đáp:

__ Có thể là căn nhà tranh cùng mẹ con lão thân đều đã hoá ra tro nhưng cũng có thể còn tồn tại ở thế gian.

Tần Nhi nói:

__ Mối giao du của chúng ta đã chặt đứt rồi thì mẹ con phu nhân sống hay chết có liên quan gì đến bọn tại hạ?

Vương phu nhân nói:

__ Nếu lão thân may mà không chết, tất có kỳ vật kính tặng hai vị.

Tần Nhi chau mày nói:

__ Hừ! Tại hạ không tin như vậy.

Vương phu nhân nói:

__ Tin hay không là tùy ở các vị. Lão thân chỉ biết hết lòng hết ý.

Lý Hàn Thu nói:

__ Được rồi! Sau đây ba tháng mà có tiện dịp thì tại hạ sẽ trở lại thăm hai vị.

Vương phu nhân cười mát nói:

__ Xin hai vị bảo trọng, lão thân không tiễn đưa được.

Rồi mụ trở gót quay về nhà tranh.

Tần Nhi cười lạt nói:

__ Tiểu tỳ phần lớn chắc là mụ phải chết, quyết chẳng thể giữ được Tiên Chi.

Lý Hàn Thu cười mát nói:

__ Cái đó cũng chưa nhất định.

Tần Nhi nói:

__ Mẹ con mụ võ công tầm thường, tâm địa không tốt đã lập lời trọng thệ lại không tuân theo. Những hạng người ấy còn gặp hậu quả hay thế nào được?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

__ Không kể gì đến bọn họ nữa. Ba tháng sau chúng ta trở lại đây coi xem mẹ con mụ làm được trò gì?

Chàng vừa nói vừa cất bước chạy trước.

Tần Nhi chạy theo chàng hỏi:

__ Chúng ta định đi đâu bây giờ.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ tính trở lại Kim Lăng coi.

Tần Nhi hỏi:

__ Không đi được đâu. Tướng công có chỗ nào không hiểu sao không hỏi tiểu tỳ?

Lý Hàn Thu cười mát hỏi lại:

__ Tại hạ chỉ lo đến sự yên nguy của Lôi Phi thì cô nương hiểu thế nào được?

Tần Nhi mỉm cười đáp:

__ Tiểu tỳ biết y vẫn bình yên lắm.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cô nương khéo an ủi tại hạ. Nhưng cô có nói ra được một chút lý do thì tại hạ mới chịu phục.

Tần Nhi ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

__ Không phải tiểu tỳ nói bừa bãi. Lôi Phi là người tài hoa mưu trí đủ biết cách tự bảo vệ. Y đã trà trộn vào trong bọn giáo sư phòng hộ là một nơi rất phức tạp ở Phương Gia Đại Viện. Mới đây Phương Tú lại thu nạp một sớ người mới, Lôi Phi hoà mình với họ thì thật là an toàn.

Lý Hàn Thu nói:

__ Đây chỉ là những lời cô nương phỏng đoán, tại hạ tin thế nào được?

Tần Nhi khẽ thở dài nhắc lại:

__ Tiểu tỳ đã bảo không đi được mà tướng công cứ đi thì chỉ có hại chứ chẳng lợi gì. Sao tướng công cứ nằng nặc đòi đi?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

__ Chúng ta không đến Kim Lăng thì bây giờ đi đâu?

Tần Nhi hỏi:

__ Tướng công đi theo tiểu tỳ được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Được, nhưng cô nương phải cho tại hạ hay là đi đâu?

Tần Nhi đáp:

__ Đến một nơi mà Phương Tú thường lui tới.

Lý Hàn Thu động tâm hỏi:

__ Phương Tú thường lui tới nơi nào?

Tần Nhi đáp:

__ Phương Tú có một người mà lão rất tôn kính. Mỗi khi gặp việc nguy nan thì lão lại tìm tới người đó để thỉnh giáo.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Có chuyện đó ư? Người đó hiện giờ ở đâu?

Tần Nhi đáp:

__ Để tiểu tỳ đưa tướng công đi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nơi đó cách đây có xa không?

Tần Nhi đáp:

__ Không xa mấy. Tướng công có thể gặp Phương Tú được vì nơi đây rất an toàn.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Người đó đã gặp mặt Phương Tú luôn chẳng lẽ lại không có tình nghĩa gì với hắn.

Tần Nhi đáp:

__ Mối quan hệ giữa đôi bên thế nào, tiểu tỳ cũng không hiểu rõ, nhưng biết rằng Phương Tú kính trọng y lắm...

Lý Hàn Thu lại hỏi:

__ Cô nương có nhận biết người kia không?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ thường đi với Phương Tú. Một lần Phương Tú có việc phải đi ngay, nên lưu tiểu tỳ ở lại đó. Người kia nói chuyện rất lâu với tiểu tỳ.

Chương 123 - Lão Hắc Bào Phê Bình Kiếm Thuật

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Y nói chuyện với cô nương?

Tần Nhi đáp:

__ Từ việc lớn thiên hạ cho đến võ công từng người, y cũng đề cập đến....

Lý Hàn Thu ngắt lời:

__ Y bảo Phương Tú là người thế nào?

Tần Nhi đáp:

__ Y cho rằng Phương Tú là người thâm trầm quá, khó lòng làm nên đại sự.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Tần Nhi bất quá là một tên nha đầu của Phương Tú mà sao người kia bàn đến chuyện hắn?

Tần Nhi như đã nhìn rõ mối hoài nghi trong lòng Lý Hàn Thu nàng vội hỏi:

__ Phải chăng tướng công không tin tiểu tỳ?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Không phải là không tin. Có điều trong lòng tại hạ không khỏi nghi ngờ.

Tần Nhi hỏi:

__ Nghi ngờ điều chi?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cô nương theo Phương Tú với danh phận một tên nữ tỳ thì sao người kia lại bình luận đến hắn?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Tướng công có nhận thấy tuy tiện thiếp là thân phận nữ tỳ trong Phương phủ nhưng không giống kẻ khác?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

__ Có thế! Cô nương ở Phương phủ quả là vượt hẳn lên trên đia. vị một nữ tiểu tỳ.

Tần Nhi nói:

__ Tiểu tỳ lớn mật như vậy, dĩ nhiên phải có nguyên nhân.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Hay là cô nương có mối liên quan gì đến người kia?

Tần Nhi đưa tay lên gỡ mái tóc dài cười đáp:

__ Đúng thế! Người đó bảo Tần Nhi tuy là thân phận tôi đòi, nhưng chẳng phải cá mè một lứa, vì thế... Y thu tiểu tỳ làm đồ đệ.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Y thu cô nương làm đệ tử ư?

Tần Nhi đáp:

__ Phải rồi! Tướng công không tin chăng?

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ tin rồi, nhưng cảm thấy vụ này có điều chi ngoắc ngoéo.

Tần Nhi cười nói:

__ Tướng công quả là thông minh, soi rõ cả đến chỗ vi tế. Đã thế thì tiểu tỳ phải nói rõ cho tướng công hay.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Con nha đầu này không phải tầm thường. Trong thâm tâm thì dường như có nhiều chuyện bí ẩn.

Chàng liền đáp:

__ Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Tần Nhi nói:

__ Người kia bảo tiểu tỳ có giống tôn nữ của lão lắm, nên lão phá lệ thu vào làm môn hạ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Vụ này Phương Tú có biết không?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Lão không hay. Người kia thu tiểu tỳ vào làm đệ tử rồi dặn đi dặn lại không được cáo tố vụ này với bất cứ một ai.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Phương Tú là con người thâm trầm như vậy, chẳng lẽ hắn không nhìn nhận ra?

Tần Nhi đáp:

__ Hắn không ngờ tới lão kia lại thu tiểu tỳ vào làm môn hạ. Hắn lại tôn kính lão nên không

dám hỏi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nếu vậy thì lão nói gì Phương Tú cũng nghe ư?

Tần Nhi đáp:

__ Tại hạ đã nói mỗi lần Phương Tú gặp chuyện nguy nan là lại tới thỉnh giáo lão.

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

__ Người đó tên hiệu là gì?

Tần Nhi đáp:

__ Lão ta quy ẩn từ lâu, không qua lại giang hồ, dù tiểu tỳ có nói tướng công cũng không biết được.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cô nương cứ cho tại hạ nghe, dù tại hạ biết hay không cũng chẳng hề chi.

Tần Nhi hỏi:

__ Lý tướng công muốn hỏi tên lão hay sao?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

__ Đúng thế!

Tần Nhi nhìn chằm chặp vào Lý Hàn Thu một lúc rồi ngập ngừng:

__ Tiểu tỳ không dám....

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Tần Nhi nói:

__ Lão bảo tiểu tỳ không được nói tên họ lão ra, người ta thường kêu lão bằng Tiên Giác Lão Nhân.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tiên Giác Lão Nhân? Thế thì y có tài biết trước hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Lão có tài tiên tri tiên giác hay không, tiểu tỳ chẳng dám nói quyết nhưng thuật bói toán của lão thì thật linh nghiệm vô cùng.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu lão đã có tài như vậy thì thật đáng kính.

Tần Nhi nói:

__ Cuồng ngạo là Phương Tú mỗi khi gặp việc nguy nan hắn còn đến thỉnh giáo. Nguyên một điểm này lão đã có chỗ khả kính rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nếu lão đã có tài như vậy sao lại không chịu khuyên can Phương Tú buông lưỡi dao đồ tể?

Bất giác chàng động tâm nghĩ tới Đàm Dược Sư, bụng bảo dạ:

__ Ban đầu ta gặp Đàm Dược Sư cũng lòng kính mộ, nhưng sau thấy hắn là tay âm thầm giảo quyệt mình đâm ra ghét cay ghét đắng. Nếu con nha đầu này nói trúng thì bất luận lão là ai mình cũng nên đến coi cho biết.

Từ ngày Lý Hàn Thu trãi qua những biến diễn mà Đàm Dược Sư gây ra chàng cảm thấy giang hồ nguy hiểm vô cùng khó mà đề phòng cho xiết được. Con người trông đạo mạo cực kỳ khả kính chưa chắc đã là người tốt.

Bây giờ chàng lại nghe Tần Nhi đột nhiên nói tới một kỳ nhân chàng không khỏi động tâm nghĩ thầm:

__ Không biết nhân vật này có phải là cao sĩ hay cùng một loại với Đàm Dược Sư? Tuy dnah hắn là Đàm Dược Sư mà thực ra là một tên đầu đảng cướp đứng sau bức màn để thao túng những đại cuộc giang hồ. Bửa nay Tần Nhi lại nói đến một cao nhân thường tiếp xúc với Phương Tú thì không chừng là một nhân vật ghê gớm lắm!

Bỗng thấy Tần Nhi mỉm cười nói:

__ Tiểu tỳ tin rằng lão là người rất tốt, không ngấm ngầm dùng kỳ độc. Vậy tướng công cứ yên lòng.

Lý Hàn Thu khẻ hỏi:

__ Tần cô nương! Nếu quả lão là bạn với Phương Tú mà biết cô nương phản bạn hắn và tại hạ là kẻ thù của hắn thì liệu lão có nhiêu dung bọn mình không?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

__ Chúng ta cứ tới đó rồi sẽ tùy cơ ứng biến. Nếu mình nhận thấy có điều khác lạ thì mình hạ thủ trước tìm cách kiềm chế lão để lão đối phó với Phương Tú.

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

__ Liệu chúng ta có đủ đối phó với lão không?

Tần Nhi khẻ đáp:

__ Chúng ta ngấm ngầm phòng bị thì lão biết thế nào được?

Lý Hàn Thu ngẫm nghỉ hồi lâu không tìm ra được phương sách nào khác liền gật đầu đáp:

__ Phải rồi! Chúng ta đi chuyến này, tại hạ nhất thiết nghe cô nương sắp đặt.

Tần Nhi cười nói:

__ Nếu tướng công nhận thấy tại hạ không làm hại tướng công thì nên tin tiểu tỳ một phen. Tiểu tỳ dám chắc lão không gia hại chúng ta.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

__ Chúng ta đi thôi! Nhưng tại hạ còn một điểm chưa rõ.

Tần Nhi hỏi:

__ Điểm nào?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Tại sao chúng ta lại đến chỗ lão?

Tần Nhi thở dài nói:

__ Tướng công nhận thấy có nguyên nhân gì ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ biết rằng cô nương tất có nguyên nhân nhưng hy vọng cô nương nói cho nghẹ Tần Nhi gật đầu đáp:

__ Lão đã nói với tiểu tỳ một câu là thu tiểu tỳ vào làm môn hạ. Vụ này tuy hữu danh nhưng vô thực. Nhưng lão đã nhận tiểu tỳ làm đệ tử thì khi gặp điều gì khó giải quyết mình cứ đến kiếm lão xem sao?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Còn gì nữa không?

Tần Nhi đáp:

__ Phương Tú có đặt trạm ngầm khắp nơi chỉ trừ chỗ lão ở trong vòng năm dặm vuông là không có tai mắt của hắn.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Chúng ta tới đó tỵ nạn hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Quyết Phương Tú không ngờ chúng ta lại đến đó. Vả lại chúng ta có thể nghe ở miệng lão về nội tình của hắn.

Lý Hàn Thu nói:

__ Dường như cô nương đã nắm chắc được kết quả.

Tần Nhi nói:

__ Tướng công hãy nghe tiểu tỳ một phen. Tiểu tỳ theo tướng công thoát khỏi Phương gia đại viện chẳng lẽ còn có lòng làm hại tướng công hay sao?

Lý Hàn Thu mỉm cười không nói gì nữa. Chàng đi theo sau Tần Nhị Hai người chạy một mạch cho đến lúc trời sáng thì tới khu rừng trúc bao quanh một trang viện.

Tần Nhi vào toà nhà lâu đài nổi lên cao hơn cả các ngọn cây nói:

__ Tới nơi rồi. Đúng là chỗ này đây!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nếu tai mắt Phương Tú theo dõi bọn ta tới đây há chẳng làm tiết lộ nội tình ư?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ đã lưu tâm quan sát thì chúng ta không bị theo rõi hành tung đâu.

Dứt lời nàng lạng người đi tiến vào trong rừng.

Lý Hàn Thu chạy theo sau Tần Nhi đến trước toà trang viện lớn.

Tần Nhi thò tay ra với lấy chiếc vòng buộc trước cổng giựt mấy cái. Lát sau cánh cổng kẹt mở. Một gã đồng tử áo xanh đứng ngay giữa cổng chặn lối hai người gã thủng thẳng hỏi:

__ Các vị muốn kiếm ai?

Tần Nhi thủng thẳng đáp:

__ Ta muốn gặp lão chủ nhân toà nhà này.

Gã đồng tử áo xanh hỏi lại:

__ Tên họ cô nương là chỉ Tần Nhi thủng thẳng đáp:

__ Ta là Tần Nhị Phiền ngươi vào thông báo chọ Đồng tử áo xanh nhắc lại:

__ Tần Nhi ư?

Tần Nhi tủm tỉm cười đáp:

__ Đúng thế! Ngươi cứ nói vậy là đủ.

Đồng tử áo xanh hỏi:

__ Sao? Cứ nói vậy là chủ nhân nhất định phải tiếp kiến cô nương ư?

Tần Nhi đáp:

__ Phải rồi! Chỉ cần người báo cho rõ ràng là lão chủ nhân của ngươi sẽ kêu ta vào.

Gã đồng tử áo xanh này mới mười bốn, mười lăm tuổi ngơ ngác ngó Tần Nhi rồi lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

__ Còn vị này là nhân vật thế nào?

Tần Nhi cười đáp:

__ Khi bái kiến lão chủ nhân ta sẽ giới thiệu y Đồng tử áo xanh không sao được đành gật đầu đáp:

__ Được rồi để tiểu đệ vào thông báo chọ Nhưng hai vị phải chờ đây đừng có tự tiện tiến vào.

Tần Nhi cười đáp:

__ Cái đó ta đã biết rồi!

Đồng tử áo xanh thủng thẳng nói:

__ Các vị đứng ở đây hãy coi chừng! Trong viện này nhiều chó dữ lắm đấy.

Tần Nhi nói:

__ Ta đã biết rồi ngươi cứ yên tâm vào đi.

Đồng tử áo xanh từ từ trở gót đi vào.

Lý Hàn Thu khẻ hỏi:

__ Cô nương cũng ít khi tới đây hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Đúng thế!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao gã đồng tử áo xanh kia lại không nhận ra được cô nương?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ chưa thấy gã bao giờ.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu vậy thì gã này mới đến đây.

Tần Nhi đáp:

__ Chắc thế!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Trong nhà này có nhiều người không?

Tần Nhi đáp:

__ Cái đó tiểu tỳ cũng không biết rõ. Nhưng thường chỉ có hai người. Dường như gã này là người thứ bạ Lý Hàn Thu hỏi:

__ Ngoài lão già và gã đồng tử áo xanh này còn có ai nữa đây.

Tần Nhi đáp:

__ Không còn ai cả, ngoài tên đồng tử nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Chỉ còn có mấy tên đồng tử nữa và một lão già nữa thôi ư?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Còn một người bếp và hai lão già quét trước đình viện. Những người này ít khi vào chỗ lão ngồi.

Lý Hàn Thu muốn nói nữa thì đột nhiên gã đồng tử áo xanh lật đật chạy ra nói:

__ Tần cô nương! Cô nói đúng thật! Lão chủ nhân mời cô vào nhà.

Tần Nhi tủm tỉm cười cất bước tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu đi theo Tần Nhi qua hai toà viện sảnh vào tới toà lầu cao ngất, cao hơn cả rừng trúc.

Tần Nhi quay đi quay lại đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu khẽ nói:

__ Tướng công hãy chịu khó chờ đây một lát để tiểu tỳ vào nói trước rồi sẽ ra đón tướng công.

Lý Hàn Thu gật đầu.

Cửa gỗ từng dưới toà nhà nửa khép nửa mở. Tần Nhi lách người tiến vào sảnh đường.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn quanh thì thấy phòng ốc đầy những bát úp thì nghĩ thầm trong bụng:

__ Tần Nhi bảo những nhân vật trong trang viện rất ít ỏi. Ngoài lão già chỉ còn mấy tên đồng tử, một người đầu bếp và mấy lão già quét tước đình viện. Nhưng toà trang viện này rộng rãi thế này thì đến năm chục người ở cũng chưa hết chỗ.

Chàng còn đang ngẫm nghỉ thì Tần Nhi đã lách mình ra khỏi cửa khẽ gọi:

__ Lão chủ nhân mời tướng công vào.

Lý Hàn Thu khe khẻ gật đầu rồi cất bước tiến thẳng đi vào nhà.

Nhà khách tầng dưới cách trần thiết rất giản dị. Chỉ có một cái bàn và bốn cái ghế, ngoài ra chẳng có chi nữa. Trên tường cũng không treo thứ hoa chi hết. Chính giữa là một cỗ ghế bành có lão già mặc áo bào đen ngồi đó.

Một tên đồng tử áo xanh thỏng tay đứng một bên.

Tần Nhi rảo bước tiến lại nghiêng mình giới thiệu:

__ Vị này là Lý tướng công.

Lão già râu tóc bạc phơ nhưng da dẻ hồng hào, không có vẻ già nua cho lắm. Lão chuyển động cặp mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi khẻ bảo tên đồng tử đứng bên cạnh:

__ Ngươi đi lấy hai chén trà nóng.

Đồng tử áo xanh nghiêng mình dạ một tiếng rồi lui ra ngoài đại sảnh. Lát sau gã bưng hai chén trà thơm vào.

Hắc bào lão nhân lại khẻ dặn đồng tử áo xanh:

__ Ngươi truyền dụ xuống nói là ta đóng cửa tỉnh toa. trong vòng bảy ngày không tiếp khách. Bất luận là ai cũng không được đưa vào quấy nhiễu, nghe!

Đồng tử áo xanh nghiêng mình hỏi:

__ Nếu Phương viện chuá đến thì sao?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Cũng không cho vào.

Đồng tử áo xanh dạ một tiếng đoạn trở gót đi ra.

Hắc bào lão nhân hắng giọng một tiếng rồi nói:

__ Mời các vị ngồi chơi!

Lý Hàn Thu nghiêng mình thi lễ ngồi xuống ghế.

Tần Nhi cũng thi lễ rồi ngồi xuống phía dưới Lý Hàn Thụ Hắc bào lão nhân vuốt hàm râu dài chùng xuống trước ngực nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

__ Công tử là con Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Lý Thanh Trần chính là tiên phụ.

Hắc bào lão nhân thở dài nói:

__ Trước đây chừng ba chục năm lão phu có được gặp lệnh tôn trên núi Hoa Sơn trong vùng ngũ nhạc và y có đánh cờ với lão phu hai bàn. Khi đó lệnh tôn là một vị thiếu niên anh hùng. Ngờ đâu sau ba chục năm, lão phu già nua thì lại còn sống ở đời mà lệnh tôn lại gặp biến cố bất hạnh.

Lý Hàn Thu nói:

__ Gia phụ chết vì cuộc âm mưu ám toán của Giang Nam Song Hiệp.

Hắc bào lão nhân nói:

__ Lão phu biết rồi!

Lão ngừng một chút rồi hỏi:

__ Mối liên quan giữa lão phu và Phương Tú chắc Tần Nhi đã nói cho công tử nghe rồi.

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tần cô nương có cho vãn bối hiểu một chút nhưng chỉ đề cập đến tình hình đi lại giữa lão tiền bối và Phương Tú mà thôi.

Hắc bào lão nhân bỗng buông tiếng thở dài, hỏi sang chuyện khác:

__ Công tử học Thất Tuyệt Ma Kiếm rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế! Vãn bối gặp cơn gia biến từ thuở nhỏ, may được hai vị bạn cũ của tiên phụ cứu thoát giữa vòng nguy hiểm đưa đến nhà một vị ân sư rèn luyện Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Hắc bào lão nhân nói:

__ Phương Tú có cho lão phu hay và lão phu cũng đã được coi người bị thương vong dưới lưỡi kiếm của công tử. Kiếm pháp tuy ác độc nhưng không thích hợp với công tử. Vì thế mà môn Ma kiếm tuyệt thế vô song e rằng không thể ở nơi công tử mà phát dương rộng lớn được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Phải chăng vì tư chất vãn bối ngu muội?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Không phải. Vì tâm địa công tử không đủ tàn ác nên kiếm pháp kỳ bí hiểm độc này không thích hợp.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

__ Nhưng vãn bối cũng xử dụng kiếm pháp theo ý muốn được.

Hắc bào lão nhân cười rồi đáp:

__ Nhưng công tử hãy còn thua sư phụ.

Lý Hàn Thu nói:

__ Khi nào vãn bối dám bì với ân sư. Lão nhân gia là thủy tổ mở ra kiếm pháp này.

Hắc bào lão nhân nói:

__ Công tử nói vậy cũng phải. Nhưng kiếm pháp nào đã kỳ ảo thì phần lớn đều phải truyền tới ba đời sau mới phát huy đến chỗ tuyệt diệu được. Có điều về môn kiếm đạo rất sâu rộng. Bất luận cá nhân nào dù tư chất đặc biệt cũng phải chuyên tâm nhất trí mới có thể thành công đến mức tối đạ Người luyện võ tính tình cũng phải hợp với môn võ mới đạt được tuyệt đích. Tính tình của công tử không hợp với môn Thất Tuyệt Ma Kiếm thì kiếm đạo kỳ ty tuyệt luân này chẳng thể nào mở rộng đến tột độ được.

Lão đưa hai luồng mục quang sắc bén nhìn chòng chọc vào mặt Tần Nhi một lúc rồi thủng thẳng

hỏi:

__ Tần Nhi! Ngươi phản bội Phương Tú rồi chăng?

Tần Nhi đáp:

__ Đệ tử ở vào trường hợp bất đắc dĩ.

Hắc bào lão nhân nói:

__ Với tư chất thông minh tài trí của ngươi lão phu đã đoán trước sẽ xảy ra cục diện ngày nay Tần Nhi nói:

__ Đệ tử mong rằng sư phụ trợ giúp cho trong tình trạng này.

Hắc bào lão nhân chậm rãi đáp:

__ Lúc lão phu thu ngươi làm đệ tử đã có tình giúp ngươi rồi.

Tần Nhi nói:

__ Vì thế mà đệ tử gặp lúc nguy biến phải tìm tới sư phụ.

Hắc bào lão nhân gật đầu hỏi:

__ Ngươi tưởng Phương Tú không biết là ngươi lần vào chỗ lão phu ư?

Tần Nhi đáp:

__ Đệ tử chỉ biết rằng xung quanh chổ sư phụ đây ngoài mấy dặm Phương Tú không đặt trạm ngầm và bố trí mai phục.

Hắc bào lão nhân cười mát nói:

__ Đúng thế! Trong phạm vi năm dặm chổ lão phu đây quả Phương Tú không đặt mai phục, nhưng ngay trong trang viện này cũng có tai mắt của hắn.

Tần Nhi giật mình kinh hãi hỏi:

__ Sao? Phương Tú đặt cả tai mắt ngay trong trang viện này ư?

Hắc bào lão nhân tủm tỉm cười đáp:

__ Có khi hắn tưởng lão phu không biết là hắn đã đặt tai mắt trong trang viện.

Tần Nhi hỏi:

__ Sư phụ đã khám phá ra sao không trừ khử tên người nhà của hắn đi Hắc bào lão nhân lại mỉm cười đáp:

__ Ta mà trừ khử được một người, thì Phương Tú phái thêm nhiều người khác nữa đến. Khi ấy chẳng những cuộc thanh tịnh của lão phu bị quấy nhiễu mà cả bọn hậu sinh vãn bối cũng phải đấu trí với hắn.

Lý Hàn Thu nói:

__ Vãn bối nghĩ rằng còn để người đó thì những chuyện gì trong trang viện này đều bị Phương Tú nhìn rõ hết.

Hắc bào lão nhân cười đáp:

__ Đúng thế! Có điều hai vị tới đây thì tin tức chưa truyền ra ngoài được.

Lý Hàn Thu thắc mắc hỏi:

__ Sao lão tiền bối lại biết rõ thế?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Lão phu đã phái một tên đồng tử ở chung với hắn một chổ để ngấm ngầm giám thị hắn.

Lý Hàn Thu nói:

__ Lão tiền bối suy nghĩ sâu xa kín đáo như vậy thật khiến vãn bối khâm phục vô cùng!

Hắc bào lão nhân mỉm cười nói:

__ Phương Tú bề ngoài tôn trọng lão phu mà thực ra trong lòng hắn vẫn e sợ.

Lý Hàn Thu nói:

__ Vãn bối còn có điều chưa rõ không biết đưa ra khỏi lão tiền bối có tiện chăng?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Công tử cứ hỏi đi không ngại gì cả.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Giữa lão tiền bối và Phương Tú có mối liên quan như thế nào?

Hắc bào lão nhân cười ruồi đáp:

__ Giữa lão phu và Phương Tú chẳng có mối liên quan chi hết. Nhưng lão phu đã chịu ơn lớn của hắn một phen.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Vậy lão tiền bối giúp Phương Tú phải chăng là để trả ơn cho hắn?

Hắc bào lão nhân nói:

__ Có thể nói như vậy nhưng thực ra lão phu chưa cụ thể giúp hắn được điều chi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lão tiền bối trỏ đừng mê muội há chẳng là đã giúp đỡ hắn rất nhiều ư?

Hắc bào lão nhân vuốt râu cười đáp:

__ Lão phu cực lực khuyên hắn, trở về điều thiện để mong hắn sửa đổi tâm tính.

Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

__ Chắc lão tiền bối không thành công được.

Hắc bào lão nhân thở dài đáp:

__ Vì thế mà gần đây lão phu sinh lòng chán nản, tưởng chừng con người đã có căn cớ tàn ác thì khó mà quay về điều thiện được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Lão già này cao thâm khôn lường. Sao mình không nhân cơ hội này thúc đẩy lão đừng có giúp cho Phương Tú nữa. Dù mình không khiến quay lại giúp cho mình được thì ít ra cũng giảm được một địch nhân.

Trong lòng xoay chuyển theo ý nghĩ, miệng chàng thủng thẳng nói:

__ Lão tiền bối đã đem hết tâm lực kêu gọi hắn hồi tỉnh trong cơn ác mộng mà không được thì cũng đành chịu chứ biết làm sao hơn!

Hắc bào lão nhân đưa cặp mắt mục quang nhìn Lý Hàn Thu cười hỏi:

__ Phải chăng công tử chuẩn bị bảo lão phu đừng lý luận gì về việc của Phương Tú nữa?

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời thì Tần Nhi đã lên tiếng:

__ Sư phụ hiệp trợ hữu đã nhiều. Nếu chỉ vì chuyện báo ơn thì ân tình như thế cũng là xong rồi.

Hắc bào lão nhân cười, rồi đáp:

__ Tần Nhi! Để lão phu cùng Lý tướng công nói chuyện, ngươi không nên xen vào.

Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi tiếp:

__ Chuyến này công tử đến đây chắc ra mắt lão phu phải chăng là để thuyết phục lão phu đừng nên can thiệp vào việc gì của Phương Tú?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Ngoài chuyện đó ra, vãn bối còn có một công việc muốn thỉnh giáo.

Hắc bào lão nhân nói:

__ Được rồi! Vậy thì chúng ta hãy nên bàn đến công chuyện khác đã!

Lý Hàn Thu nói:

__ Vãn bối thường được nghe lão tiền bối có tài vị bốc tiên chi.

Hắc bào lão nhân cười hỏi:

__ Phải chăng công tử muốn hỏi chuyện kiết hung về sau này?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Vãn bối mình mang thù sâu tựa bể. Còn sống ngày nào quyết phải báo mối thù này. Kẻ thù của vãn bối chính là Phương Tú. Mong rằng lão tiền bối coi dùm cho kiếp này có thể trả hận được không?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Công tử hỏi hay quá! Lão phu mà giúp Phương Tú thì khó lòng trả lời được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Phương Tú là kẻ ác tính rõ rệt, chẳng lẽ lão tiền bối còn giúp hắn ư?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Phương Tú tuy là kẻ bất chính nhưng hắn đối với lão phu đã quá tận tình.

Tần Nhi xen vào:

__ Nếu hắn chân tâm với sư phụ thì sao lại đặt cả tai mắt trong trang viện này để dò xét sư phụ?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Hắn đã là con người như vậy thì bất cứ đối với ai cũng chẳng hết dạ hoài nghi đó là một điều không thể tránh được.

Chương 124 - Lý Hàn Thu Tái Ngộ Quân Trung Phụng

Tần Nhi hỏi:

__ Đệ tử có chỗ không hiểu là sư phụ đã biết rõ Phương Tú không thiện nhân mà sao còn giúp đỡ hắn.

Hắc bào lão nhân thở dài đáp:

__ Con người ta không thể nào mà tránh được việc lầm lỗi, nên mới có câu "Lỡ một bước gây thành mối hận ngàn thu". Lão phu đã chịu ân của hắn muốn báo đền mà không đường lối. Vì vậy lão phu phải chịu sự ràng buộc của hắn.

Tần Nhi thở dài nói:

__ Sư phụ đã giúp cho Phương Tú rất nhiều thì dù có chịu chút ân tình của hắn cũng báo đền đã quá đủ rồi.

Hắc bào lão nhân nhăn nhó cười nói:

__ Phương Tú ác ở chổ hắn không chịu sai lão phu làm việc gì.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Thế thì lão tiền bối vĩnh viễn phải thiếu món nợ ân tình với hắn hay sao?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Chính là thế đó!

Lão thở dài thườn thượt nói tiếp:

__ Lão phu đã khám phá ra thế tình. Con người bằng xương bằng thịt mà muốn thành tiên thì chẳng kể thành bại, chẳng kể hậu quả, ít ra phải tìm đến một nơi thanh tĩnh nghiên cứu thuật bói toán khiến cho nó thành môn học thuật có hệ thống. Sau khi lão phu chết rồi cũng để lại cho đời được một chút thành tựu.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lão tiền bối ở đây rất thanh tĩnh há chẳng là một nơi tiện việc nghiên cứu bói toán ư?

Hắc bào lão nhân chau mày đáp:

__ Lão phu ở đây chẳng khác thân cá chậu chim lồng, trong lòng vướng víu rất nhiều thì làm sao mà học được môn thần toán cho đến nơi. Gần đây lão phu đã bói mấy quẻ chẳng những không thấy linh nghiệm mà còn trăm chỗ sơ hở.

Tần Nhi hỏi:

__ Thế là làm sao?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Môn học thần toán phải trút bỏ hết tâm niệm đem hết tinh thần chuyên chú vào đấy. Cái đó kêu bằng có chí thành mới linh.

Tần Nhi lại hỏi:

__ Đã vậy sao sư phụ không rời khỏi nơi đây mà cứ giữ lấy chỗ này.

Hắc bào lão nhân cười ruồi đáp:

__ Lão phu không đi được.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

__ Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu cũng hỏi:

__ Phải chăng lão tiền bối bị Phương Tú dòm ngó khó mà cất nhắc chân tay được?

Hắc bào lão nhân nghiêm nghị gật đầu đáp:

__ Đúng thế! Có điều Phương Tú không động đến mình lão phu mà cũng phát sinh được tác dụng vào người lão phu rồi. Vì thế...

Tần Nhi nói theo:

__ Vì thế thủy chung không bao giờ hắn dám tỏ vẻ bất kính đối với sư phụ.

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Đại khái là như vậy. Phương Tú đối với lão phu rất mềm mỏng tưởng chừng vượt khỏi tầm mức trí tuệ của hắn. Đó cũng là một nguyên nhân lưu lão phu lại đây.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

__ Lão tiền bối có biết nhân vật đứng sau lưng Phương Tú để giật dây không?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Có thế thật! Lão phu cũng hy vọng biết nhân vật đứng sau bức màn là ai.

Tần Nhi nói:

__ Đệ tử biết rồi!

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Ai vậy?

Tần Nhi đáp:

__ Tử Vi cung chủ ở Mao Sơn.

Hắc bào lão nhân lắc đầu nói:

__ Không phải đâu. Lão phu biết Tử Vi cung chủ không hiểu dùng độc mà Phương Tú đối với lão phu lại dùng chất độc khủng khiếp vô cùng.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lão tiền bối có biết Đàm Dược Sư không?

Hắc bào lão nhân sửng sốt hỏi lại:

__ Những người dùng độc đời nay e rằng không ai bằng Đàm Dược Sư. Nhưng Đàm Dược Sư bụng dạ nhân từ, khi nào lại dùng độc với ai?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Úi chà! Vãn bối đã bị đau khổ về Đàm Dược Sư rồi...

Hắc bào lão n hân chau mày hỏi:

__ Thế là nghĩa làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Lần thứ nhất vãn bối gặp Đàm Dược Sư liền bị lão dùng thuốc mê.

Hắc bào lão nhân dường như phát sinh hứng thú một cách đột ngột. Lão sáng mắt lên hỏi:

__ Công tử có thể nói rõ thêm một chút nữa được không?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đem việc lần đầu gặp Đàm Dược Sư bị lão đánh thuốc mê trong trường hợp nào tường thuật lại một lượt.

Hắc bào lão nhân chau mày hỏi:

__ Có chuyện ấy ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Những câu vãn bối nói toàn là sự thật.

Đột nhiên chàng nhớ lại Lục Chỉ Dật Sĩ, vội hỏi:

__ Lão tiền bối! Trong võ lâm hiện nay những nhân vật vào hàng thượng lão, lão tiền bối có biết hết không?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Lão phu tự tin là mười phần có thể quen biết đến tám chín.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lão tiền bối có nhận biết Thiên Nam Nhất Công Du Bạch Phong lão tiền bối không?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Lão là một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm khi nào lão phu lại không quen biết?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Du lão tiền bối là người thế nào?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Tính lão cương cường, tự phụ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cương cường tự phụ ư?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Đúng thế! Vì vậy tuy võ công lão cao cường mà không nhiều bạn bè.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Vãn bối muốn hỏi về nhân phẩm đạo đức của Du lão tiền bối.

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Cái đó khó mà phê bình được. Theo lời đồn trên chốn giang hồ thì lão có tác phong hiệp sĩ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Theo nhận xét của lão tiền bối thì sao?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Lão phu có cảm nghĩ Du Bạch Phong là người tâm cơ thâm trầm.

Lý Hàn Thu không tiện hỏi nữa liền chuyển sang chuyện khác:

__ Có một điều mà vãn bối thủy chung không hiểu rõ.

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Một người làm toàn những việc bại hoại mà sao ở trong võ lâm y lại nổi tiếng là người hào hiệp. Thực ra y bôi nhọ chữ "hiệp" thì đúng hơn.

Hắc bào lão nhân cười mát hỏi:

__ Phải chăng công tử muốn trỏ vào Phương Tú?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Phương Tú, Hàn Đào đâu có được người võ lâm khen là hào hiệp.

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Hỡi ôi! Trước kia trong võ lâm đại khái trí tài rõ rệt, không có lẫn lộn. Từ trăm năm trở về đây không hiểu ai đã bắt đầu ngụy trang là người nghĩa hiệp. Họ bồi dưỡng chữ "hiệp" lúc ban đầu, rồi sau lại mượn chữ "hiệp" để che lấp hành động tàn ác.

Lý Hàn Thu thở phào một cái nói:

__ Theo lời lão tiền bối thì trong võ lâm khó mà tìm thấy được một hảo nhân chân chính.

Hắc bào lão nhân tủm tỉm cười nói:

__ Con người đã để hãm mình vào vòng danh lợi thì khó lòng thoát ra được. Vì thế mà khó kiếm được một hảo nhân chân chính.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

__ Lão tiền bối có thể cho biết cao tính đại danh được chăng?

Hắc bào lão nhân hỏi lại:

__ Lý công tử hỏi đến danh tính lão phu làm chỉ Lý Hàn Thu đáp:

__ Vãn bối nghe Tần cô nương nói lão tiền bối chuyên về kỳ môn thần bốc, đã tưởng đến đây lãnh giáo. Nhưng bây giờ vãn bối lại thay đổi ý kiến.

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Lý công tử định làm gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Vãn bối muốn cáo biệt.

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Công tử thất vọng rồi phải không? Chẳng lẽ cuộc gặp mặt giữa chúng ta có vậy thôi sao?

Rồi lão cười ha hả nói tiếp:

__ Lão đệ ơi! Ta hy vọng lão đệ lưu lại đây một đêm để lão phu ngồi nghĩ một lúc rồi sẽ đốt đuốc nói chuyện suốt đêm nay Lý Hàn Thu hỏi:

__ Nói chuyện gì?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Lão đệ cứ yên tâm. Việc này có ích cho lão đệ chứ không hại gì.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

__ Đã thế thì vãn bối xin tuân lịnh.

Hắc bào lão nhân nói:

__ Hay lắm. Lão đệ hãy nhẫn nại chờ ta nghỉ ngơi một chút.

Dứt lời lão ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó Tần Nhi khẻ hỏi:

__ Chúng ta hãy ra ngoài dạo chơi chốc lát được chăng?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Được lắm! Viện sau đây hoa cỏ tốt tươi, phong cảnh xinh đẹp. Chúng ta đi coi một lúc cũng không sao.

Nàng đứng dậy từ từ cất bước ra ngoài.

Lý Hàn Thu theo sau Tần Nhi ra khỏi đại sảnh.

Tần Nhi dường như đã quen thuộc cảnh vật trong trang viện này. Nàng xuyên qua một cái cửa ngách nhỏ đi vào vườn hoạ Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn bốn phía rồi nói:

__ Những cây hoa này phần lớn không phải sản vật nơi đây.

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ cũng không biết trước. Vừa rồi nghe lão nói mới tỉnh ngộ.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào vườn hoạ Đột nhiên để mắt đến một tấm biển gỗ cắm xuống đặt viết bốn chữ:

"Nhàn Nhân Chỉ Bộ " (Người Lạ Dừng Bước).

Mặt sau tấm biển gỗ là một căn nhà gỗ có giậu tre vây bọc.

Lý Hàn Thu ngó căn nhà gỗ hỏi:

__ Đây là địa phương nào?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

__ Tiểu tỳ cũng không biết vì chưa tới đây bao giờ.

Lý Hàn Thu động tâm hỏi:

__ Chúng ta vào coi được không?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

__ Tấm biển đã viết rõ người ngoài dừng bước thì chúng ta vào coi thế nào được?

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ không vào được thì thôi nhưng cô nương thử vào coi.

Tần Nhi nói:

__ Không được! Tiểu tỳ cũng không tiện vào.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương sợ rồi chăng?

Tần Nhi đáp:

__ Lão nhân gia gia là sư phụ tiểu tỳ mà đã đề biển cấm như vậy thì tiểu tỳ khi nào dám tiến vào.

Lý Hàn Thu nói:

__ Thôi được! Vậy bất tất vào coi nữa.

Tần Nhi nói:

__ Trong căn nhà này chắc có nhiều điều bí ẩn.

Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

__ Nhưng cô nương không dám tiến vào thì chẳng có cách nào mà biết được.

Tần Nhi nói:

__ Tiểu tỳ không thể vào được, nhưng tướng công xem thì không sao.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

__ Cái đó... Cái đó....

Tần Nhi gạt đi:

__ Không cái đó cái kia gì nữa. Tiểu tỳ ở ngoài chờ đợi, tướng công cứ vào coi đi!

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

__ Được rồi! Có thể Phương Tú đã đặt những điều bí ẩn trong này.

__ Tướng công hãy cẩn thận một chút không chừng trong căn nhà gỗ có bố trí cạm bẫy.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

__ Đa tạ cô nương có dạ quan hoài.

Đoạn chàng tung mình vọt lên lướt qua giậu tre nhảy vào sân sau.

Chàng chú ý nhìn căn nhà gỗ thì thấy cửa sổ mở rộng. Hiển nhiên trong nhà có người ở.

Lý Hàn Thu tiến lại gần trước cửa vào. Chàng giơ tay khẻ đẩy một cái. Đồng thời chàng ngấm ngầm vận chân lực phòng bị. Miệng cất tiếng gọi:

__ Có ai trong nhà không?

Bỗng có âm thanh một thiếu nữ đáp vọng ra:

__ Then cửa không cài xin cứ tiến vào.

Lý Hàn Thu đẩy mạnh thêm một chút. Cánh cửa kẹt mở.

Chàng để ý nhìn thì thấy một thiếu nữ mặc quần áo đen ngồi ngay ngắn trên giường. Mục quang chàng vừa tiếp xúc với thiếu nữ, chàng đã giật nảy mình lên.

Người ngồi trên giường chính là Quân Trung Phụng, con gái Quân Thiên Phụng. Phụ thân của nàng đã bị chết dưới lưỡi kiếm của chàng.

Quân Trung Phụng vừa trông thấy người mới đến cũng bật tiếng la hoảng:

__ Người lại đến đây ư?

Lý Hàn Thu ngẩn người ra hồi lâu rồi đáp:

__ Quân cô nương...

Quân Trung Phụng hỏi:

__ Phải rồi! Chính ta đây. Ngươi là Lý Hàn Thu phải không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

__ Chính là tại hạ.

Quân Trung Phụng mắt chiếu ra những tia kỳ quang ngó thẳng vào mặt Lý Hàn Thu một lúc rồi nói:

__ Song thân cùng huynh trưởng ta đều bị hại về tay ngươi. Cả nhà họ Quân, chỉ còn mình ta lọt lưới. Bây giờ ngươi hãy động thủ giết nốt ta đi là xong.

Lý Hàn Thu ngần ngừ đáp:

__ Chúng ta lâu nay chưa gặp nhau. Bản lãnh cô nương chắc là tiến bộ nhiều rồi. Nếu cô nương muốn báo thù cho lịnh tôn thì tại hạ xin bồi tiếp.

Quân Trung Phụng đáp:

__ Ngươi báo thù cho song thân thì dĩ nhiên ta cũng có thể báo thù cho song thân tạ Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

__ Đó là việc danh chính ngôn thuận. Tại hạ xin lãnh giáo cô nương bất cứ lúc nào.

Quân Trung Phụng nói:

__ Nhưng bây giờ ta chưa thể làm được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Quân Trung Phụng đáp:

__ Hiện thời thương thế ta chưa lành không thể cùng ngươi động thủ. Dù ta có hết thương cũng không địch nổi ngươi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Thôi được! Tại hạ chỉ mong sống thêm chờ đợi cô nương đến khiêu chiến.

__ Nếu ngươi sợ ta sau này sẽ kiếm ngươi để báo thù thì bây giờ ngươi chỉ cất tay một cái là giết chết ta được ngay Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ cũng biết thế nhưng quyết chẳng khi nào gia hại cô nương.

Quân Trung Phụng nói:

__ Nay ngươi không giết ta nhưng ngày sau ta quyết chẳng tha ngươi.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

__ Tại hạ cũng biết vậy.

Quân Trung Phụng hỏi:

__ Ngươi đã biết vậy mà sao bây giờ không giết ta đỉ Lý Hàn Thu đáp:

__ Trong tay cô nương không có một tấc sắt mà trong mình lại bị thương. Tại hạ dù là kẻ bất tài cũng chẳng thể hạ thủ gia hại cô nương.

Quân Trung Phụng nói:

__ Nếu vậy thì ngươi đi đi, chờ ta có một ngày luyện than‘h tuyệt kỹ sẽ tìm đến lấy đầu ngươi.

Lý Hàn Thu chắp tay nói:

__ Tại hạ vì nóng chuyện báo thù mà gia hại lệnh tôn. Sau tại hạ đi thám thính mới biết lệnh tôn không phải là thủ phạm gây nên tội ác.

Quân Trung Phụng hỏi:

__ Sao? Ngươi hối hận rồi ư?

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp:

__ Vì thế mà tại hạ nhẫn nại chờ đợi để cô nương luyện thành tuyệt kỹ đặng báo thù cho lệnh tôn.

Quân Trung Phụng nói:

__ Hỡi ôi! Chắc ngươi biết đời ta khó có cơ hội thắng nỗi ngươi nên ngươi mới làm bộ đại lượng phải không?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Tại hạ không nghĩ thế mà chỉ mong cô nương để hết tinh thần tất có ngày luyện nên tuyệt kỹ. Mười năm hay tám năm bản lãnh cô nương sẽ có ngày vượt qua tại hạ.

Quân Trung Phụng cười lạt nói:

__ Nếu chỉ trông vào võ công thì ta ít hy vọng lắm. Nhưng ta còn có đường lối khác và cuộc mưu đồ tất có ngày thành tựu.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ xin kính cẩn chờ đợi. Mong cô nương bảo trọng.

Chàng quay gót trở ra vừa đến cửa phòng bỗng nghe Quân Trung Phụng lớn tiếng gọi:

__ Đứng lại đã!

Lý Hàn Thu quay lại hỏi:

__ Cô nương còn điều chi dạy bảo?

Quân Trung Phụng hỏi lại:

__ Có phải ngươi giết chủ nhân chốn này rồi không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Trái hẳn với ý nghĩ của cô nương, tại hạ là tân khách của chủ nhân đây.

Quân Trung Phụng ra chiều tức giận nói:

__ Nói bậy!

Lý Hàn Thu nói:

__ Trước nay tại hạ không nói dối bao giờ. Cô nương mà không tin thì tại hạ cũng chẳng làm thế nào được.

Quân Trung Phụng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Ngươi có biết ai là chủ nhân chính toà trang viện này không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Dĩ nhiên tại hạ biết rồi!

Quân Trung Phụng hỏi:

__ Ngươi có thể nói ra được không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Là Phương Tú, tên thủ phạm chân chính đã sát hại song thân tại hạ.

Quân Trung Phụng sửng sốt hỏi:

__ Ngươi vào trang viện này, Phương Tú có biết không?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Phương Tú giận tại hạ thấu xương. Hắn mà biết tại hạ vào đây tất dẫn những tay cao thủ tìm đến ngay Quân Trung Phụng nháy mắt nháy môi dường như muốn nói gì rồi nàng lại im bặt không lên tiếng nữa.

Lý Hàn Thu chắp tay nói:

__ Cô nương hãy bảo trọng. Tại hạ xin cáo biệt.

Quân Trung Phụng cúi đầu nhắm mắt không nói gì với Lý Hàn Thu nữa. Nhưng chàng cùng nhận ra nàng cố gắng kiềm chế mối khích động trong lòng. Tuy nàng ngồi cúi đầu nhắm mắt mà người nàng run bần bật.

Lý Hàn Thu bước lẹ ra khỏi nhà. Tiện tay chàng khép cửa lại rồi tung mình nhảy vọt ra ngoài giậu tre.

Tần Nhi lại đón khẻ hỏi:

__ Trong căn nhà gỗ đó có người không?

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

__ Chúng ta đi thôi.

Đoạn chàng lẹ tiến bước về phía trước.

Tần Nhi rảo bước theo sau nói:

__ Tiểu tỳ đã lưu tâm tra xét tình thế bốn mặt cùng khu phụ cận căn nhà gỗ đó nhưng tuyệt không thấy dấu vết trạm ngầm hay mai phục chi hết.

Lý Hàn Thu nói:

__ Vậy càng hay Chúng ta quay về ra mắt lệnh sư phụ đã.

Tần Nhi hỏi:

__ Vội gì tướng công chẳng đã nhận lời ở lại đây một đêm ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nhưng bây giờ tại hạ thay đổi chủ ý. Chúng ta vào cáo từ lão gia để lập tức lên đường.

Tần Nhi giương cặp lông mày lá liễu lên hỏi:

__ Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Vì Phương Tú có thể hay tin chúng ta ở đây một cách mau lẹ.

Tần Nhi hỏi:

__ Những tai mắt của Phương Tú phái đến đây đều bị sư phụ của tiểu tỳ giám thị. Dĩ nhiên chúng chẳng có cách nào đưa tin ra ngoài. Có điều lão nhân gia cũng không vững bụng thì chắc không dám lưu tướng công lại đây?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Nếu chúng ta không tiến vào trong căn nhà gỗ thì có thể ở lại đây một lúc.

Tần Nhi hỏi:

__ Trong nhà gỗ có ai ở? Sao tướng công lại cầm chắc họ ngấm ngầm báo Phương Tú?

Lý Hàn Thu thở phào một cái đáp:

__ Người ở trong căn nhà đó căm hận tại hạ vì tại hạ đã hạ sát song thân và huynh trưởng y.

Tần Nhi ồ một tiếng rồi nói:

__ Té ra là thế! Vậy chúng ta hãy đến gặp sư phụ của tiểu nữ rồi sẽ tính.

Chương 125 - Cuộc Chuẩn Bị Đương Đầu Đại Địch

Nàng liền trở gót quay về đường cũ. Lý Hàn Thu khẽ nói:

__ Tần cô nương...

Chàng rảo bước theo kịp nói tiếp:

__ Không nên nói rõ nội tình với lệnh sư mà chỉ ngỏ lời cáo biệt là đủ.

Tần Nhi mỉm cười hỏi:

__ Phải chăng tướng công vẫn không yên tâm về sư phụ của tiểu tỳ?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Lão nhân gia ở vào tình trạng không yên ổn như cô nương nghĩ đâu. Tuy tiếng lão gia ẩn cư mà thực ra bị Phương Tú giam lỏng tại đây. Vả lại trong mình lão gia đã trúng chất kỳ độc của Phương Tú rồi. Trong vòng mười hai giờ tất phải ngồi điều dưỡng một lúc mới có thể giữ cho chất kỳ độc khỏi phác tác. Tại hạ nghĩ rằng bất luận lão gia bói toán thần kỳ võ công thâm hậu đến đâu vẫn không thể thoát ly được sự kiềm chế của Phương Tú. Chúng ta ở lại đây lâu chừng nào chỉ làm phiền thêm cho lão gia ấy mà thôi.

Tần Nhi khẽ thở dài nói:

__ Tiểu tỳ tới đây rất nhiều lần mà không rõ nội tình. Nay tướng công mới đến có một chuyến đã nhìn thấy ngay Đủ biết tướng công thông minh hơn tiểu tỳ rất nhiều.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã về đến trước cửa nhà đại sảnh.

Bỗng thấy một đồng tử áo xanh giữa cửa lạng người ra ngăn cản.

Tần Nhi khẽ hỏi:

__ Sư phụ tỉnh lại chưa?

Đồng tử áo xanh lắc đầu đáp:

__ Chưa! Hai vị có việc gì?

Tần Nhi nói:

__ Chúng ta có việc gấp cần ra mắt ngay, phiền huynh đệ các hạ vào thông báo được không?

Đồng tử áo xanh ngập ngừng:

__ Bây giờ...

Gã ngửng đầu trông trời chiều rồi tiếp:

__ Chừng sau một giờ nữa các vị sẽ vào.

Lý Hàn Thu nói:

__ Trong vòng một giờ rất có thể xảy nhiều biến diễn.

Đồng tử áo xanh nói:

__ Hiện bây giờ lão nhân gia đang ngồi điều sức chưa tỉnh lại thì dù tiểu đệ có mời hai vị vào sảnh đường, lão nhân gia cũng không thể nào nói chuyện được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Ở đây có bút mực không?

Đồng tử áo xanh đáp:

__ Có!

Tần Nhi hỏi:

__ Tướng công muốn lấy bút mực làm gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Để biên thơ nói rõ nội tình rồi lập tức thượng lộ. Chúng ta bất tất phải chờ lão nhân gia tỉnh lại nữa.

Đồng tử áo xanh trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Một giờ đồng hồ chẳng có là bao. Các vị hãy chờ lão nhân gia tỉnh lại. Hoặc giả người có cách an bài hai vị.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tiểu ca nói vậy là nghĩa làm sao?

Đồng tử áo xanh đáp:

__ Tại hạ vừa thay hình đổi dạng ngoài teang thám thính thì phát giác có nhiều nhân vật võ lâm quanh đây.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Thật thế ư?

Đồng tử áo xanh đáp:

__ Dĩ nhiên là thật. Tại hạ nói dối công tử làm chi?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tiểu ca có biết bọn đó không?

Đồng tử áo xanh đáp:

__ Tuy tại hạ không nhận biết nhưng cũng hiểu địa vị bọn họ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Thân thế họ ra sao?

Đồng tử áo xanh đáp:

__ Chúng là thuộc hạ của Phương Tú.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi hỏi:

__ Phương Tú có đến không?

Đồng tử áo xanh đáp:

__ Không thấy Phương Tú đâu. Nhưng thấy thuộc hạ của hắn đến đông lắm. Hiện giờ chung quanh trang viện đều bị bọn này phong toa? cả rồi khó mà tiến ra được.

Lý Hàn Thu nói:

__ Hỡi ôi, không khéo chúng rượt theo bọn mình tới đây.

Tần Nhi nói:

__ Tai mắt của Phương Tú hành động mau lẹ đến thế khiến cho tiểu tỳ rất lấy làm ngạc nhiên.

Đồng tử áo xanh cười lạt nói:

__ Bọn tại hạ hai người đã bắt đầu cuộc tuần hành trong trang viện thì đến giờ phút này chưa nghe thấy tin tức gì bọn kia định sấn vào trang viện.

Tần Nhi hỏi:

__ Thế còn người làm tai mắt cho Phương Tú đến ởđây đi đâu rồi?

Đồng tử áo xanh đáp:

__ Gã đã bị điểm huyệt.

Tần Nhi nói:

__ Vậy là hay lắm! Có thế bọn chúng mới không trong ngoài liên lạc với nhau được.

Nàng quay lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

__ Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ muốn dời khỏi nơi đây nhưng lại sợ để phiền cho lệnh sư. Bây giờ bọn chúng đã tìm đến nơi e rằng không đi được. Coi tình thế này thì chúng ta đành phải ở lại.

Đồng tử áo xanh trỏ vào gian thiên phòng mé tả nói:

__ Hai vị hãy vào trong đó nghỉ ngơi. Hễ lão chủ nhân tỉnh lại thì tại hạ kêu các vị vào hội kiến ngay.

Lý Hàn Thu chắp tay đáp:

__ Như vậy làm phiền cho các hạ.

Rồi chàng rảo bước đi vào thiên phòng mé tả.

Tần Nhi theo vào. Nàng nói:

__ Tiểu tỳ xem chừng không phải bọn chúng bước theo ta đến đây mà chỉ là một chuyện trùng hợp đó thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Sao cô nương lại tính thế?

Tần Nhi đáp:

__ Bọn chúng chẳng tài nào điều động mau đến thế được.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

__ Cô nương nói vậy cũng có lý. Thế thì bọn chúng tới đây là để đối phó với lệnh sư hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Cái đó tiểu tỳ cũng không dám nói quyết.

Nàng lại đứng lên hỏi:

__ Tiểu tỳ muốn ra coi xem thế nào nên chăng?

Lý Hàn Thu cười đáp:

__ Cô nương vừa vào chưa ngồi yên chổ sao lại muốn đi ngay?

Tần Nhi tủm tỉm cười đáp:

__ Tiểu tỳ quên mất một việc muốn ra hỏi gã.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương định hỏi ai?

Tần Nhi đáp:

__ Hỏi gã đồng tử giữ cửa. Tiểu tỳ nhớ ra thì dường như sư phụ chỉ có hai tiên cầm đồng (hầu đàn). Nhưng lúc chúng ta đến đây hôn nay lại thấy có một tên mới.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cái đó có quan hệ gì không?

Tần Nhi đáp:

__ Quan hệ rất lớn. Tiểu tỳ muốn hỏi cho rõ xem tên đồng tử kia có phải là người của Phương Tú đưa đến không?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Hiện giờ trang viện này đã bị bọn người của Phương Tú bao vây. Cục diện có thể tuỳ người phát sinh biến cải. Mình phải phân biệt người trong trang viện ai là bạn ai là thù. Đó là một điều rất trọng yếu.

Trong lòng nghĩ vậy, chàng liền chậm rãi nói:

__ Cô nương quả là người rất tinh tế. Trước khi cùng người của Phương Tú phái đến xẩy cuộc động thủ, chúng ta cần phải biết rõ tình hình thù bạn.

Tần Nhi mỉm cười nói:

__ Đa tạ tướng công có lời quá khen.

Đoạn nàng rảo bước ra ngoài.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi cũng cất bước theo sau Tần Nhi.

Hai người ra khỏi thiên phòng chú ý nhìn xem thì thấy gã đồng tử áo xanh đang đi lại ở ngoài sảnh đường.

Tần Nhi khẻ hắng giọng một tiếng rồi gọi:

__ Tiểu huynh đệ!

Đồng tử áo xanh quay lại nhìn Tần Nhi hỏi:

__ Chuyện gì vậy?

Tần Nhi mỉm cười hỏi:

__ Sư phụ đã tỉnh dậy chưa?

Đồng tử áo xanh lắc đầu đáp:

__ Tiểu đệ chẳng đã nói phải một giờ nữa lão nhân gia mới tỉnh lại.

Tần Nhi nói:

__ Nhưng thời gian cấp bách, chúng ta không thể chờ lâu được.

Đồng tử áo xanh đáp:

__ Tiểu đệ cũng chẳng có cách nào làm khác được. Sư phụ chưa tỉnh thì không ai dám vài kêu lão gia.

Tần Nhi cất giọng thành thật nói:

__ Ta là một tên nô tỳ ở Phương phủ trốn đi. Nếu bị người trong Phủ bắt được thì tất họ đem xử tử.

Đồng tử áo xanh hỏi:

__ Tỷ tỷ sợ lắm hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Sợ thì không sợ, nhưng chẳng thà chết đi còn hơn để bọn họ bắt sống.

Đồng tử áo xanh ồ lên một tiếng rồi hỏi:

__ Té ra bọn người kia vì rượt theo tỷ tỷ mà tới đây?

Tần Nhi đáp:

__ Đại khái là như vậy. Mong rằng tiểu huynh đệ giúp cho.

Đồng tử áo xanh đỏ mặt lên nói:

__ Chẳng những bọn chúng giết một mình tỷ tỷ mà còn muốn giết luôn tiểu đệ nữa.

Tần Nhi hỏi:

__ Nhưng sư phụ rất thân với Phương Tú kia mà?

Đồng tử áo xanh đáp:

__ Đó chỉ là bề ngoài. Tình thực lệnh nhân gia bị Phương Tú cầm tù ở đây.

Tần Nhi đã gặp gã đồng tử áo xanh này nhiều lần hai bên quen biết nhau. Có điều mỗi kho nàng theo Phương Tú đến đây ở vào địa vị tân khách nên ít khi chuyện trò với gã.

Lý Hàn Thu chăm chú nhìn đồng tử một hồi rồi nói:

__ Tiểu huynh đệ! Các vị chuẩn bị làm thế nào?

Đồng tử áo xanh tủm tỉm cười, vẻ mặt trịnh trọng đáp:

__ Nước đến thì lấy đất lấp, quân đến phải có tướng ngăn cản. Nếu bọn họ muốn giết mình thì mình đành phải liều mạng quyết một trận tử chiến.

Lý Hàn Thu nhủ thầm trong bụng:

__ Gã này tuy còn nhỏ tuổi mà đã có khí khái.

Bụng chàng nghĩ thế, miệng cất tiếng hỏi:

__ Tiểu huynh đệ! Huynh đệ chuẩn bị động thủ với họ bằng cách nào?

Đồng tử áo xanh ngơ ngẩn một chút rồi đáp:

__ Bọn tiểu đệ có ba người thì một chú nhỏ mới đến đây ít lâu lại chưa từng học võ công. Vậy chỉ còn hai người cũng phải cùng họ quyết đấu một trận.

Lý Hàn Thu ủa lên một tiếng rồi hỏi:

__ Sư phụ của các vị...

Đồng tử áo xanh đưa mắt nhìn Tần Nhi ngắt lời:

__ Tiểu đệ đã nói là sư phụ ngấm ngầm thu bọn tiểu đệ làm đệ tử và bí mật truyền thụ võ công.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Sư phụ đã cho bọn tiểu đệ hay việc thu tỷ tỷ làm đệ tử. Tỷ tỷ lớn tuổi hơn vậy là sư tỷ của bọn tiểu đệ.

Gã vừa nói vừa nghiêng mình thi lễ.

Tần Nhi vội đáp lễ nói:

__ Không dám!

Nàng thở phào một cái rồi hỏi:

__ Tiểu huynh đệ! Chúng ta cả thảy có năm người sao có thể cự địch với bọn gia nhân Phương Tú?

Đồng tử áo xanh trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Ngoài sư phụ chỉ có tiểu đệ và lão nhị là cầm cự được.

Tần Nhi nói:

__ Bây giờ có thêm ta cùng Lý tướng công đây cũng chỉ được bốn người mà vừa bảo vệ cho sư phụ vừa chống đối với những tay cao thủ của Phương Tú thì cuộc chiến này dĩ nhiên là mệt lắm.

Đồng tử áo xanh nói:

__ Sư tỷ nói đúng đó! Nhưng chúng ta không đánh không được. Nếu xảy ra cuộc động thủ mình chỉ biết hết sức mà thôi.

Tần Nhi mỉm cười nói:

__ Tiểu sư đệ! Đấu lực không bằng đấu trí! Ta coi chừng Phương Tú tuy cầm tù sư phụ ở đây nhưng đối với lão nhân gia trong lòng hắn vẫn còn mấy phần uý kỵ. Vậy chúng ta phải nghĩ một kế hoạch khác, hết sức né tránh cuộc xung đột với chúng là hơn.

Đồng tử áo xanh khẻ thở dài nói:

__ Tuy sư tỷ nói đúng ý, nhưng trước khi sư phụ tỉnh lại thì chúng ta khó lòng nghĩ ra được diệu kế.

Tần Nhi khẻ thở dài hỏi:

__ Bây giờ những người Phương Tú phái lại đã đánh vào trang viện chưa?

Đồng tử áo xanh đáp:

__ Hiện giờ thì chưa. Nhưng bao nhiêu nẻo đường ngoài trang trại đều bị người nhà Phương Tú canh giữ. Bất cứ lúc nào bọn chúng cũng có thể từ bốn mặt tám phương xông vào trang viện.

Gã trầm ngâm một chút rồi tiếp:

__ Tiểu đệ đã ước hẹn với hai tên sư đệ hễ thấy bọn chúng xông vào là phải tìm cách phóng tín hiệu ra rồi tập trung cả ở ngoài nhà đại sảnh để bảo vệ cho sư phụ.

Lý Hàn Thu sực nhớ tới Quân Trung Phụng, không nhịn được hỏi xen vào:

__ Trong trang viện này ngoài ba vị sư huynh sư đệ còn có ai không?

Đồng tử áo xanh đáp:

__ Chỉ còn một người đầu bếp và mấy người làm công để quét tước dọn dẹp mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Còn trong vườn sau thì sao?

Đồng tử áo xanh hỏi lại:

__ Có phải Lý đại ca hỏi đến trong căn nhà gỗ có giậu trúc vây bọc chung quanh không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Phải rồi!

Đồng tử áo xanh biến sắc hỏi:

__ Lý huynh đã vào coi rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ ở tình trạng bất đắc dĩ đã phải vào đó.

Đồng tử áo xanh hỏi:

__ Các vị không trông đến ai cả, biển gỗ đề chử "Nhàn Nhân Chi Bộ" ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ thấy rồi!

Đồng tử áo xanh hỏi:

__ Lý huynh đã thấy sao còn tiến vào?

Lý Hàn Thu đành phải thành thật đáp:

__ Chỉ vì tính hiếu kỳ.

Tần Nhi cũng nói theo:

__ Việc coi thì đã coi rồi. Sư đệ đừng trách nữa. Trong lúc chờ sư phụ tỉnh lại sẽ bàn tới vụ này, bây giờ chúng ta phải tìm kế hoạch cự địch là việc vần kíp.

Đồng tử áo xanh nhìn chầm chặp vào mặt Lý Hàn Thu lên tiếng trách móc:

__ Lý huynh mới đến đây lần đầu mà đã xông xới bừa bãi chẳng theo quy cũ chút nào.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

__ Tiểu huynh đệ trách tại hạ như vậy thì phải lắm.

Gã đồng tử áo xanh toan phác tác, nhưng nghe Lý Hàn Thu nói vậy lại không tiện nổi nóng liền mỉm cười hỏi:

__ Lý huynh có nhình thấy người trong căn nhà gỗ không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nhìn thấy rồi!

Đồng tử áo xanh hỏi:

__ Phải chăng người đó là một vị cô nương?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế! Tại hạ có quen biết y.

Đồng tử áo xanh hỏi:

__ Lý huynh biết nhiều đàn bà lắm phải không?

Tần Nhi hỏi lại:

__ Nhưng đàn bà hạng nào chứ?

Đồng tử áo xanh nọ cười đáp:

__ Y chính là một vị cô nương nhỏ tuổi dường như cô ta ở Quân gì đó.

Tần Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi sang chuyện khác:

__ Người mà không lo xa tất gặp những mối nguy hiểm gần kề. Hiện giờ chúng ta ở vào tình trạng rất nguy hiểm. Sư đệ có biết nên làm thế nào cho phải không?

Lý Hàn Thu xen vào:

__ Theo ý kiến của tại hạ thì chưa gặp tình trạng bất đắc dĩ, chúng ta không nên động thủ với họ.

Đồng tử áo xanh trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Phương Tú căm hận các vị lắm phải không?

Tần Nhi đáp:

__ Đúng thế! Vì vậy ta mới nghĩ rằng họ rượt theo chúng ta tới đây.

Ba người đang nói chuyện, bỗng thấy một tên đồng tử áo xanh khác hấp tấp chạy lại nói:

__ Đại ca ơi! Bọn chúng đang tiến vào!

Gã đồng tử được kêu bằng đại ca chau mày hỏi:

__ Họ vào tới đâu rồi?

Đoạn gã đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Tần Nhi giới thiệu:

__ Đây là lão nhị tên gọi Vu Tiểu Khang.

Tần Nhi nói:

__ Chúng ta gặp nhau nhiều lần mà chưa từng thỉnh giáo đại danh.

Đồng tử áo xanh gượng cười:

__ Tiểu đệ là Vu Tiểu Kiện.

Gã đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

__ Lão nhị! Bọn người kia đã tiến vào trang rồi ư?

Vu Tiểu Khang lắc đầu đáp:

__ Chúng còn bị lão tam ngăn lại ở ngoài cổng lớn. Nhưng hiện giờ chúng đã xông vào chưa thì tiểu đệ cũng không hay.

Vu Tiểu Kiện nhìn Lý Hàn Thu nói:

__ Các vị không nên lộ diện, xin hãy tạm ẩn vào trong đại sảnh. Gia sư bây giờ chắc sắp tỉnh dậy rồi. Hãy chờ lão gia tỉnh lại mới quyết định được.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

__ Thằng nhỏ này tuổi còn non nớt mà hành động đã có chủ kiến. Người ta thường nói: "Khách không nên lấn chủ " bây giờ ta hãy nghe theo sự điều động của gã mới phải.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp:

__ Được rồi! Bọn tại hạ vào trong sảnh đường đồng thời có thể bảo vệ cho lệnh sư. Nếu xảy ra cuộc động thủ với họ, tiểu huynh đệ cứ kêu tại hạ.

Vu Tiểu Kiện gật đầu đáp:

__ Trước khi gia sư tỉnh lại, tiểu đệ hy vọng đừng xảy ra cuộc động thủ. Nếu tiểu đệ chưa lên tiếng hô hoán thì các vị đừng ra tay là hay hơn hết.

Gã đưa mắt nhìn Vu Tiểu Khang nói tiếp:

__ Lão nhị đi giúp lão tam ngăn cản bọn họ đừng để họ tiến vào. Nếu ngăn trở không được thì lão đệ cùng lão tam lùi đến đây.

Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi lạng người vào sảnh đường. Vu Tiểu Khang cũng trở gót đi luôn.

Vu Tiểu Kiện đứng giữa hai cánh cửa gỗ.

Lý Hàn thu đưa mắt nhìn thấy Hắc bào lão nhân vẫn ngồi xếp bằng nhắm mắt, tựa hồ không hay biết những chuyện gì đã xảy ra bên ngoài. Chàng khẻ buông tiếng thở dài hỏi:

__ Phương Tú phái bọn cao thủ tới đây không hiểu có phải để truy tung bọn mình?

Tần Nhi đáp:

__ Lúc tới đây tiểu tỳ đã lưu tâm quan sát tình thế mặt sau thì không thấy dấu vết bọn họ theo dõi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Nếu bọn chúng ẩn trong bóng tối để dòm ngó hành động của chúng ta thì khó mà phát giác ra được.

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Cái đó khó mà biết được. Phương Tú đã bố trí tai mắt cực kỳ nghiêm mật thì có thể họ ở trong bóng tối giám thị hành động của chúng tạ Nhưng việc đã đến thế này, dĩ nhiên không thể trốn tránh được. Nếu bị bọn Phương Tú bức bách gắt gao thì cũng đành phải quyết một trận sống mái. Có điều...

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Có điều làm sao?

Tần Nhi đáp:

__ Có điều mình không nên ham đánh. Tỷ như mình phát giác ra điều gì khác lạ hoặc thế địch lớn quá thì nên phá vòng vây mà ra.

Lý Hàn Thu quay lại nhìn lão già mà hỏi:

__ Thế thì bỏ mặc lệnh sư hay sao?

Tần Nhi đáp:

__ Tiểu tỳ nghĩ rằng Phương Tú chắc chưa đến nỗi gia hại lão nhân gia đâu.

Lý Hàn Thu nhẹ buông tiếng thở dài:

__ Cái đó khó nói lắm. Ta chỉ mong trước khi Phương Tú tới thì lão nhân gia hồi tỉnh rồi để tự lão quyết định nên làm thế nào?

Tần Nhi chậm rãi:

__ Tiểu tỳ lại quan tâm cho ba vị tiểu sư đệ. Rất có thể chúng bị Phương Tú tàn sát.

Lý Hàn Thu nói:

__ Trừ phi Phương Tú đem hết những tay cao thủ hạng nhất trong Phương Gia Đại Viện tới đây thì tại hạ khó lòng địch nổi. Bằng hắn chỉ cho một số võ sư tại hạ tin tưởng rằng một mình cũng có thể đối phó được…

Chàng thở phào một cái tiếp:

__ Có điều trong Phương Gia Đại Viện tại hạ còn nhận thấy một nhân vật đáng sợ.

Tần Nhi hỏi:

__ Nhân vật nào?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Hàn Công Tử.

Tần Nhi khẻ thở dài nói:

__ Tiểu tỳ cũng nhận thấy thế và chắc rằng mười năm sau trên chốn giang hồ còn lại y và tướng công lập thành hai cục diện tranh đấu.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

__ Nếu chỉ lấy võ công mà nói thì tại hạ không sợ y. Tại hạ cảm thấy y còn kém một bậc nhưng y học nhiều hiểu rộng, tại hạ không thể bì kịp. Thời gian đối phó y rất có lợi. Càng lâu ngày y càng thành tựu lớn lao. Sau mười năm nữa tại hạ quyết không phải là địch thủ của y nữa.

Tần Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

__ Trước kia tiểu tỳ cũng nghĩ thế.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Còn bây giờ thì sao?

Tần Nhi đáp:

__ Bây giờ tiểu tỳ lại nghĩ khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Khác thế nào?

Tần Nhi đáp:

__ Hàn công tử dù có đủ thông minh hơn tướng công, nhưng tiểu tỳ cảm thấy y không vững vàng bằng. Y phiến diện quá đáng, còn tướng công thì chuyên tâm về những điểm cần nhớ. Y trên hiểu thiên văn dưới đặt đia. lý. Cả bói toán chiêm tinh chẳng nghề gì không biết. Còn tướng công thì đem hết tinh lực nghiên cứu võ công, nên y vĩnh viễn không kịp tướng công.

Chương 126 - Vi Hoa Vâng Lệnh Bắt Tần Nhi

Lý Hàn Thu nhẹ buông tiếng thở dài nói:

__ Con người ta không thể hoàn toàn trông vào võ công để thủ thắng. Vị Hàn Công Tử kia...

Tần Nhi ngắt lời:

__ Tiểu tỳ tin rằng trung gian số có vấn đề thay đổi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ thấy cô nương thật là kiến thức quảng bác, người thường không thể bì kịp được.

Tần Nhi nói:

__ Tướng công quá khen như vậy, tiểu tỳ không dám nhận đâu. Có điều tiểu tỳ rút kinh nghiệm về sự bảo vệ cho mình và quan sát đến các nhân sinh, lưu tâm đến mọi sự vật chung quanh, nên bàn tới chuyện gì cũng biết được một hai.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

__ Bây giờ mình ở trong tình trạng chờ đợi, rỗi rãi chẳng có chuyện gì. Chi bằng nói chuyện với nàng chơi một lúc cũng hay. Nàng nói đúng hay không tưởng cũng chẳng quan hệ gì.

Chàng nghĩ vậy liền thủng thẳng hỏi:

__ Tại hạ muốn thỉnh giáo trung gian có cuộc thay đổi thế nào?

Tần Nhi cười đáp:

__ Tiểu tỳ đoán càn, công tử cũng nghe chơi đừng để bận lòng. Nếu như Hàn công tử đề cao cảnh giác thấy mình không địch nổi tướng công. Chắc y lập tức bỏ bề phiến diện đi vào đường chuyên chú, để hết tâm ý luyện tập võ công. Sau mấy năm rèn luyện thì hai vị ai hơn ai kém một chút cũng khó mà liệu trước được.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

__ Cô nương nói vậy cũng có lý.

Tần Nhi mỉm cười nói tiếp:

__ Còn như Phương Tú theo chỗ tiểu tỳ biết thì hắn thu nạp được rất dồi dào. Trên chốn giang hồ e rằng ít người bì kịp.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cô nương nói vậy là hắn giàu có hơn người. Cái đó đã đành, nhưng nó có liên quan gì đến cuộc thành tựu về võ công của Hàn Công Tử?

Tần Nhi đáp:

__ Quan hệ rất lớn. Tiểu tỳ nói hắn thu nạp dồi dào không phải chỉ riêng về của cải mà nó bao la đến cả những thứ thuốc kỳ lạ trên thế gian cùng là những huyền lục, kiếm phổ các môn phái trong thiên hạ, lại còn rất nhiều những nhân vật tài năng xuất chúng. Đó là Hàn công tử chiếm được rất nhiều ưu thế.

Lý Hàn Thu gật đầu mỉm cười khen:

__ Rất có lý!

Tần Nhi nói:

__ Y có hoàn cảnh luyện võ tốt đẹp hơn tướng công mà lại có nhiều cao nhân chỉ điểm. Huống chi y đủ thông minh tài trí thì cuộc thành tựu của y tất phải cao thâm.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

__ Nếu vậy thì tại hạ không có cách nào thắng được Hàn Công Tử.

Tần Nhi nói:

__ Cả hai vị cùng có cơ hội chiếm được phần ưu thế. Hiện giờ tướng công mạnh hơn y... Nhưng dăm ba năm nữa y có nhiều lý lẽ mạnh hơn tướng công. Dĩ nhiên đó là việc không phải nhất định còn phải coi cơ hội các vị thế nào đã...

Nàng ngó Lý Hàn Thu một cái rồi cười nói:

__ Lời tiểu tỳ nói chưa chắc đã đúng nhưng là lời nói thốt ra tự đáy lòng, mong rằng tướng công đừng lấy thế làm khó chịu.

Lý Hàn Thu nói:

__ Giả tỷ tại hạ chưa cùng Hàn Công Tử hai lần giao thủ thì dĩ nhiên câu này khiến cho tại hạ phải tức giận thật. Nhưng tại hạ đã hai phen giao thủ với Hàn Công Tử rồi mới nghe lý luận này của cô nương thì mối cảm thụ khác hẳn trước.

Tần Nhi hỏi:

__ Tướng công cảm thấy thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Những lời của cô nương toàn là sự thực và là những lời bàn luận xác đáng.

Tần Nhi mỉm cười nói:

__ Tướng công không nổi nóng khiến cho tiểu tỳ rất yên tâm.

Lý Hàn Thu chậm rãi nói:

__ Vì thế mà vụ này cứ luôn quẩn trong đầu óc tại hạ, khó lòng đi tới quyết định.

Tần Nhi hỏi:

__ Chuyện gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Chuyện liên quan đến Hàn công tử.

Tần Nhi hỏi:

__ Tướng công nghĩ gì về Hàn Công Tử?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Tại hạ băn khoăn không hiểu có nên giết y hay không?

Tần Nhi hỏi:

__ Giết y ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế! Nếu cứ kể về võ công thì hiện giờ tại hạ muốn hạ y không phải là việc khó lắm đâu.

Tần Nhi nói:

__ Giết được y là ngày sau bớt được một tay kình địch.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tần cô nương! Hàn công tử có chỗ nào đáng giết không?

Tần Nhi hỏi lại:

__ Tướng công muốn tiểu tỳ nói thật hay nói dối?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Dĩ nhiên tại hạ muốn cô nương nói thật.

Tần Nhi nói:

__ Hàn Công Tử ở với Hàn Đào cùng Phương Tú thật là bông sen trắng không nhuộm bùn nhơ. Gạt bỏ phần trí tuệ y đối với Hàn Đào có tình phụ tử, đối với Phương Tú y có ơn nuôi dưỡng. Ngoài ra còn có một lý do nữa để giết y.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lý do gì?

Tần Nhi đáp:

__ Vì y sẽ là một tay kình địch của tướng công.

Lý Hàn Thu cúi đầu xuống lẳng lặng không nói gì nữa.

Hai luồng mục quang của Tần Nhi nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi:

__ Tướng công bực mình rồi chăng?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Không có đâu.

Tần Nhi nói:

__ Tiểu tỳ nói vô lễ thế mà tướng công không nóng giận chút nào ư?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

__ Sao lại nóng giận được? Cô nương nói rất đúng lý.

Bỗng nghe tiếng Vu Tiểu Kiện lớn tiếng la:

__ Mau lui về! Không nên động thủ với họ.

Lý Hàn Thu đứng dậy nhòm qua khe cửa ra ngoài thì thấy Vu Tiểu Khang cùng một tên đồng tử áo xanh nữa tay cầm trường kiếm sóng vai mà đứng. Chúng từ từ lùi lại đến trước Vu Tiểu Kiện mới dừng bước.

Hai đại hán trung niên đuổi sát Vu Tiểu Khang. Ngoài ra còn một thiếu phụ đứng tuổi đầu đội mũ phượng quan.

Hai bên thiếu phụ trung niên đều có một tên nữ tỳ tay cầm trường kiếm.

Lý Hàn Thu vẫy tay khẽ nói:

__ Tần cô nương! Cô thử lại mà coi xem người nào kia.

Tần Nhi nghe lời chạy lại gần thò đầu nhìn ra ngoài rồi khẽ đáp:

__ Đó là Nhị Công Chúa ở Cung Tử Vi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Cung Tử Vi cấu kết với Phương Tú ư?

Tần Nhi gật đầu khẻ đáp:

__ Vạn nhất mà xảy ra cuộc động thủ thì phải đề phòng ám khí của mụ. Ngoại hiệu của Nhị Công Chúa Tử Vi Cung là Thiên Thủ Tiên Cô. Toàn thân mụ từ trên xuống dưới chỗ nào cũng có ám khí và đều tẩm chất kịch độc. Người nào trúng phải cũng chết.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

__ Đa tạ cô nương có lời chỉ điểm.

Tần Nhi ngơ ngác nói:

__ Tướng công coi tiểu tỳ như người lạ ư?

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời bỗng nghe Vu Tiểu Kiện lớn tiếng hô:

__ Đứng lại! Nếu còn tiến thêm một bước thì bọn ta phải động thủ.

Hai tên đại hán cười hô hố nói:

__ Thằng lõi con miệng còn hôi sửa cũng dám ngông cuồng ư?

Chúng vừa nói vừa tiến lên hai bước phóng chưởng đánh ra.

Bỗng thấy thiếu phụ đầu đội mũ phượng quan hé môi lên tiếng:

__ Vu lão đầu mạnh giỏi chứ?

Vu Tiểu Kiện đáp:

__ Lão nhân gia vẫn bình yên.

Thiếu phụ trung niên hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

__ Ngươi vào nói cho lão hay là có người quen biết cũ là Vi Hoa phu nhân đến bái phỏng.

Vu Tiểu Kiện hỏi:

__ Vi Hoa phu nhân ư?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Phải rồi! Ngươi vào thông báo lẹ lên!

Vu Tiểu Kiện lắc đầu đáp:

__ Không được.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

__ Tại sao vậy?

Vu Tiểu Kiện đáp:

__ Y đang điều dưỡng chưa tỉnh lại.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Thế thì y đang ở trong đại sảnh này.

Mụ cất bước toan đi về phía đại sảnh.

Vu Tiểu Kiện vung tay phải lên, thanh trường kiếm rút ra khỏi vỏ. Ánh hàn quang lấp loáng vạch thành luồng sáng bạc cản đường tiến của Vi Hoa phu nhân.

Vi Hoa phu nhân cười mát hỏi:

__ Tiểu huynh đệ! Ngươi dám động thủ với ta chăng?

Vu Tiểu Kiện đáp:

__ Nếu phu nhân nhất định xông vào thì tiểu tử đành phải động thủ.

Vi Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

__ Ngươi khá trung thành đấy...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Đối với Vu lão đầu chúng ta không thể vô lễ quá được. Chừng nào lão sẽ tỉnh dậy?

Vu Tiểu Kiện đáp:

__ Vào khoảng một giờ.

Vi Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Thôi được! Chúng ta chờ ở ngoài này trong vòng một giờ rồi sẽ tính.

Mụ vẫy tay một cái. Mấy tên đại hán cùng tỳ nữ đi theo mụ đều rút lui đến mái hiên đối diện với nhà đại sảnh.

Lý Hàn Thu thấy tình trạng này thì nghĩ thầm:

__ Xem chừng Vu Lão Nhị là một nhân vật có danh vọng lớn trong võ lâm.

Chàng khẻ hỏi Tần Nhi:

__ Tần cô nương! Xem chừng chúng ta lưu lại trong nhà đại sảnh thật có nhiều điều bất tiện.

Tần Nhi hỏi:

__ Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Vi Hoa phu nhân dường như rất kính sợ Vu lão tiền bối. Nếu chúng ta không ở đây, chắc mụ không động thủ cùng Vu lão tiền bối. Bằng chúng ta ở lại trong sảnh đường e rằng có nhiều điều bất tiện.

Bỗng nghe có thanh âm rất nhỏ lọt vào tai:

__ Các ngươi hãy vào đây!

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại thì thấy lão già áo đen đang giương mắt lên nhìn chàng. Không hiểu lão đã tỉnh dậy từ lúc nào.

Tần Nhi cất bước tiến vào trước.

Lý Hàn Thu theo sau nàng khẻ hỏi:

__ Lão tiền bối tỉnh lại rồi ư?

Hắc bào lão nhân gật đầu nói:

__ Các ngươi không đi được.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Bọn vãn bối không đi há chẳng làm phiền lụy cho lão tiền bối ư?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Không can gì.

Lão ngẩng đầu lên nhìn tường nhà rồi nói:

__ Các ngươi hãy lên trên kia ẩn mình. Nếu không thấy tiếng lão hô hoán thì bất luận xảy ra chuyện gì cũng đừng dúng tay vào.

Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi đưa mắt nhìn nhau nhảy vọt lên ẩn ở sau cây rường lớn.

Hắc bào lão nhân thấy hai người ẩn mình rồi mới từ từ đứng lên vươn hai tay mấy cái. Lão hít một hơi thở rồi lại ngồi xếp bằng cất tiếng hỏi:

__ Tiểu Kiện! Có người kiếm ta phải không?

Thanh âm lão rất lớn, Vi Hoa phu nhân ngồi phía ngoài cũng nghe rõ. Mụ không chờ Vu Tiểu Kiện vào báo đã cất tiếng hỏi:

__ Vu huynh còn nhớ được tiểu muội là Vi Hoa không?

Miệng mụ nói, chân mụ đã chạy tới trước nhà đại sảnh.

Vu Tiểu Kiện đưa ngang thanh trường kiếm ra nói:

__ Hãy khoan!

Vi Hoa phu nhân chau mày, mắt lộ sát khí, nhưng chỉ thoáng qua mụ lại tươi cười:

__ Tiểu huynh đệ! Nếu ta mà giết ngươi thì chỉ cất tay một cái là xong. Nhưng ngươi còn nhỏ tuổi quá nên ta không chấp. Vậy ngươi vào thông báo có Vi Hoa phu nhân tới ra mắt.

Vu Tiểu Kiện ngẩng đầu lên nhìn Vi Hoa phu nhân chưa trả lời, gã toan đẩy cửa đi vào, bỗng nghe thanh âm sư phụ vọng ra:

__ Tiểu Kiện! Bất tất phải thông báo. Mời phu nhân vào đây.

Vu Tiểu Kiện né mình nhường lối. Trong lòng gã không khỏi băn khoăn tự hỏi:

__ Lý Hàn Thu và Tần Nhi vào cả trong nhà rồi. Bây giờ mụ này cũng vào sảnh đường há chẳng để mụ phát giác.

Vi Hoa phu nhân đưa tay đẩy cửa thong thả bước vào.

Hắc bào lão nhân gật đầu cười nói:

__ Chúng ta xa cách đã hai chục năm bây giờ mới được thấy mặt.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Mười chín năm bảy tháng.

Hắc bào lão nhân mỉm cười hỏi:

__ Vi muội còn nhớ lão phu ư?

Vi Hoa phu nhân cười đáp:

__ Đối với Vu huynh, tiểu muội lúc nào cũng nhớ đến. Nhưng Vu huynh như đá chìm đáy biển, tiểu muội bấy lâu nay không được tin tức gì.

Hắc bào lão nhân nói:

__ Bữa nay Vi muội tới đây là nghe ai cho địa chỉ?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Phương Tú!

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Vi muội vâng mệnh đến đây tất có việc gì?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Đối với Vu huynh, tiểu muội không tiện nói dối. Tiểu muội chịu lời ủy thác của Phương Tú theo rõi một tên tỳ tử trốn chạy tới đây.

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Tại sao Phương Tú không thân hành đến hỏi lão phu?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Y đang tiếp đãi mấy vị cao nhân giang hồ, không được rảnh, nên y ủy thác cho tiểu muội đi giúp.Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Y có nhất quyết là ả thị tỳ trốn chạy tới đây không?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Đúng thế! Phương Tú còn cho tiểu muội hay tên thị tỳ đó được Vu huynh rất thương yêu.

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Dù thị có được tiểu huynh thương yêu, chưa chắc thị đã đến chỗ lão phu. Huống chi lão phu ở vào cảnh ngộ nào thị đã hiểu rõ. Nếu thị trốn vào đây há chẳng tự đi vào con đường tuyệt lộ.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

__ Vu huynh nói vậy thì ra thị chưa tới đây hay sao?

Hắc bào lão nhân hỏi lại:

__ Nếu thị trốn vào đây thật thì Vi muội định làm gì?

Vi phu nhân đáp:

__ Tiểu muội yêu cầu Vu huynh giao thị cho tiểu muội dẫn về Phương phủ trả lại Phương Tú...

Mụ ngưng một chút rồi tiếp:

__ Nếu Vu huynh mà thương yêu thị thì chỉ cần dặn tiểu muội một tiếng, tiểu muội sẽ bảo đảm đời sống của thị.

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Nếu để thị thành con người tàn phế, há chẳng đáng sợ hơn là chết ư?

Vi Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Theo ý Vu huynh thì sao?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Tiểu huynh nói ra e rằng Vi muội không chịu nghe theo.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Vu huynh cứ nói nghe không hề chi.

Hắc bào lão nhân nói:

__ Vi muội quay về Kim Lăng báo cáo Phương Tú là không thấy thị ở đây. Vi muội không phải là thuộc hạ của hắn, chắc hắn chẳng làm gì được.

Vi Hoa phu nhân nhìn chằm chặp vào mặt Hắc bào lão nhân, chậm rãi hỏi:

__ Thế ra tên tiểu tỳ đó quả đã tới đây. Vu huynh muốn cứu thị và yêu cầu tiểu muội buông tha thị phải không?

Hắc bào lão nhân cười lạt hỏi lại:

__ Nếu Vi muội đoán không lầm thì có ưng chịu chăng?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Hỡi ôi! Dù tiểu muội có ưng chịu thì cũng không xong.

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Tại sao vậy?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Ngoài trang viện này, những đường thông lộ bốn mặt đều bị phong toa?. Tiểu muội chẳng thể đem y trốn thoát được.

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Tiểu huynh xin hỏi một câu liệu Vi muội có nể mặt tiểu huynh một chút chăng?

Vi Hoa phu nhân ngập ngừng hỏi lại:

__ Theo ý Vu huynh...

Hắc bào lão nhân nói:

__ Lão phu chỉ mong Vi muội buông tay đừng dính líu đến vụ này.

Vi Hoa phu nhân ngẩng đầu nhìn bốn phía rồi hỏi:

__ Vu huynh! Vị cô nương kia cô ở trong toà sảnh đường phải không?

Hắc bào lão nhân hỏi lại:

__ Cô nương nào?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Tức là cô nữ tỳ ở Phương phủ đã trốn tới đây.

Hắc bào lão nhân hỏi lại:

__ Vi muội định làm gì?

Vi Hoa phu nhân hỏi lại:

__ Về việc gì?

Hắc bào lão nhân cười mát đáp:

__ Vi Hoa, chút việc nhỏ xíu này mà Vi muội cũng muốn đấu trí với tiểu huynh hay sao?

Vi Hoa phu nhân mỉm cười đáp:

__ Tình thật mà nói thì tiểu muội đã vâng nghiêm lệnh không đưa ả thị tỳ đó về Phương phủ không xong.

Hắc bào lão nhân nói:

__ Thế là Vi muội không nể mặt Vu huynh chút nào rồi.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Tiểu muội nể mặt Vu huynh lắm. Nhưng...

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Nhưng làm sao?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Tiểu muội không tự chủ được.

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Vi muội nói vậy thì ra đã vâng lệnh kẻ khác hay sao?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Vu huynh đoán trúng đó.

Hắc bào lão nhân cặp mắt chiếu ra những tia thần quang lấp loáng nhìn thẳng vào mặt Vi Hoa phu nhân nói:

__ Vi Hoa! Tiểu huynh không ngờ mấy năm nay Vi muội cũng ở trong vòng cương tỏa và chịu mệnh lệnh của kẻ khác.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Đúng thế! Tiểu muội vâng lệnh của người.

Hắc bào lão nhân cười khanh khách nói:

__ Thế thì mối giao tình mấy chục năm nay chúng ta đành buông theo dòng nước.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Tiểu muội ở vào tình trạng bất đắc dĩ. Mong rằng Vu huynh thông cảm cho...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Phương Tú cho tiểu muội hay thế nào cũng bắt tên nữ tỳ đó về vì thị biết rất nhiều chuyện bí mật. Vả lại... Vả lại...

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Vả lại làm sao?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Vả lại Phương Tú muốn rút ngắn thời gian. Tiểu muội đoán là hắn cũng theo sau tới đây.

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Hỡi ôi! Có phải Phương Tú bảo Vi muội thế không?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Đúng thế! Hắn còn bảo trong mình Vu huynh đã trúng chất kỳ độc không thể cùng người động thủ được nữa.

Hắc bào lão nhân hỏi:

__ Vì vậy mà Vi muội mới dám vô lễ với tiểu huynh như thế phải không?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Không phải thế đâu.

Hắc bào lão nhân bỗng nhiên vẻ mặt trở nên nghiêm khắc cất giọng lạnh lùng hỏi:

__ Vi Hoa! Lão phu tuy bị trúng độc, nhưng chưa hoàn toàn mất hết võ công.

Vi Hoa phu nhân sửng sốt nhưng chỉ thoáng cái mụ đã cười lạt nói:

__ Có phải Vu huynh muốn hăm tiểu muội chăng?

Hắc bào lão nhân đáp:

__ Vu Trường Thanh này chẳng bao giờ lại hăm dọa ai.

Vi Hoa phu nhân chuyển động cặp mắt tròn xoe hỏi:

__ Vu huynh! Chẳng lẽ Vu huynh vì một con nữ tỳ mà trở mặt với Phương Tú mà thành ra cừu địch?

Vu Trường Thanh cười lạt hỏi lại:

__ Chúng ta đã quen biết nhau mấy chục năm phu nhân có biết lão phu sở trường về điều gì không?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Tiểu muội nghe nói nghề thần bốc của Vu huynh linh nghiệm có một không hai.

Vu Trường Thanh nói:

__ Lão phu còn biết nghề coi tướng nữa.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

__ Vậy nhờ Vu huynh coi khí sắc tiểu muội gần đây sẽ ra sao?

Vu Trường Thanh đáp liền:

__ Khí sắc phu nhân xấu lắm!

Vi Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi:

__ Liệu có chết không?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Có thành tâm mới thấy linh nghiệm. Nếu phu nhân hết lòng tin lão phu thì lão phu có thể trỏ rõ một nẻo đường cho phu nhân đi.

Vi Hoa phu nhân cười hỏi:

__ Nếu tiểu muội tin thần quái, tướng thuật của Vu huynh chắc là tiểu muội sống lâu trăm tuổi!

Vu Trường Thanh cười lạt đáp:

__ Phu nhân mà không tin lời lão phu thì chỉ trong khoảnh khắc là bị hoa. sát thân!

Chương 127 - Ai Ngờ Người Đó Lại là Phu Nhân

Câu nói đột ngột này từ miệng Vu Trường Thanh thốt ra khiến cho Vi Hoa phu nhân không khỏi ngẩn người hỏi lại:

__ Chỉ trong khoảnh khắc thôi ư?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Phải chăng phu nhân vẫn chưa tin hẳn?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Câu chuyện huyền hư này thật khiến cho tiểu muội không khỏi nghi ngờ.

Vu Trường Thanh nói:

__ Phu nhân tin hay không cũng vậy thôi. Chỉ trong khoảnh khắc là sự thực sẽ chứng minh lời tiên đoán của lão phu chân hay giả.

Vi Hoa phu nhân thấy lão nói bằng một giọng quả quyết thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

__ Thằng cha Vu Trường Thanh này đã tinh thông nghề bói toán, võ co6ng lại cao cường. Ta phải cẩn thận không thì mắc bẩy hắn.

Mụ nghĩ vậy rồi mỉm cười đáp:

__ Mấy năm liền tiểu muội đã lạm dụng tâm nghiên cứu võ công, tự biết chưa thành tựu được mấy. Song phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm ngày nay thì những người sát thương tiểu muội trong khoảnh khắc thực không có mấy.

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Chốn giang hồ hiểm ác, võ công không phải là yếu tố tuyệt đối để thủ thắng. Phu nhân thử vận chân khí xem đã trúng độc chưa?

Mấy câu này, mỗi chữ là một tiếng sét nổ khiến cho Vi Hoa phu nhân kinh hãi vô cùng. Mụ tự hỏi:

__ Chưa thấy hắn động thủ động cước, không hiểu hắn phóng chất kịch độc lúc nào.

Tâm lý mụ đã bị Vu Trường Thanh chinh phục. Bất giác mụ vận chân khí thử coi.

Bỗng nghe Vu Trường Thanh cười ha hả nói:

__ Vi Hoa! Nếu phu nhân bị trúng độc thật thì Phương Tú chẳng giúp gì cho phu nhân được đâu.

Vi Hoa phu nhân vận khí thấy quả nhiên có điều khác lạ. Mụ không khỏi nổi giận cấg giọng the

thé nói:

__ Giỏi lắm! Không ngờ thân thế của ngươi như vậy mà cũng dùng trá thuật.

Mụ vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy mùi vị khác lạ xông vào mũi.

Vi Hoa phu nhân ngẩn người ra một chút rồi đứng phắt dậy toan hô hoán bọn tuỳ tùng thì thấy Vu Trường Thanh xua tay lia lịa nói:

__ Phu nhân hãy ngồi xuống để lão phu kiếm cách giải độc cho.

Biến diễn liên miên này khiến cho Vi Hoa chẳng còn cơ hội nào để nghĩ ngợi nhiều. Mụ đành theo lời ngồi xuống.

Vu Trường Thanh không chờ Vi Hoa cất tiếng hỏi đã nói trước:

__ Phu nhân bản tính khiếp nhược, chịu khuất phục dưới quyền Phương Tú đã xong, nhưng còn vị nghĩa tỷ kia là chúa tể một cung lại bản tính quật cường và không hiểu tại sao cũng chịu để Phương Tú sai khiến.

Vi Hoa phu nhân không trả lời hỏi lại:

__ Ngươi đã dùng chất độc gì? Cách giải cứu ra sao? Hãy lấy thuốc giải độc cho ta trước rồi sẽ nói chuyện sau.

Vu Trường Thanh nói:

__ Dù sao cũng phải sau một lúc chất kỳ độc mới phát tác. Vậy phu nhân hãy trả lời câu hỏi của lão phu trước.

Vi Hoa phu nhân tức giận nhắc lại:

__ Ngươi hãy giải chất độc trong mình ta rồi hãy nói chuyện.

Vu Trường Thanh cười mát nói:

__ Xem chừng Vi phu nhân vẫn còn có ý sợ chết.

Lão thò tay vào trong bọc lấy một cái bình ngọc mở nắp ra. Lão cẩn thận móc lấy một viên thuốc nói tiếp:

__ Phu nhân hãy nuốt đi rồi vận khí điều tức. Chỉ trong thời gian chừng uống cạn tuần trà là thấy hiệu nghiệm.

Vi Hoa phu nhân đón lấy viên thuốc hỏi:

__ Đây có đúng là thuốc giải không?

Vu Trường Thanh hững hờ đáp:

__ Phu nhân đã đa nghi như vậy thì đừng uống nữa.

Lão nói rồi nhắm mắt lại, không lý gì đến Vi Hoa phu nhân.

Vi Hoa phu nhân liếc mắt chăm chú nhìn Vu Trường Thanh một lúc rồi bỏ viên thuốc vào miệng nuốt.

Vu Trường thanh đột nhiên mở bừng mắt ra cười hỏi:

__ Phu nhân đã uống thuốc giải chưa?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Uống rồi!

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Phu nhân đã cảm thấy thế nào?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Thấy hơi ngon ngọt.

Vu Trường Thanh nói:

__ Hỏng bét rồi! Thuốc giải của lão phu đều có vị đắng...

Vi Hoa phu nhân ngắt lời:

__ Rõ ràng là ngọt. Vừa mới uống xong có lý nào tiểu muội nhớ lộn được.

Vu Trường Thanh đáp:

__ Thuốc đắng dã tật. Nếu thuốc ngọt thì lại là vấn đề khác.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

__ Vấn đề khác là thế nào?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Thuốc độc có bọc đường. Nếu thuốc mà ngọt thì nhất định là thuốc độc không còn sai nữa.

Vi Hoa phu nhân hắng giọng một tiếng. Đột nhiên mụ vung tay lên. Ba chấm hàn quang bay vọt ra.

Mụ ngồi rất gần mà phóng ám khí thì chẳng có lý nào không trúng được. Nhưng Vu Trường Thanh đã đề phòng từ trước.

Đột nhiên có tiếng sắt thép chạm nhau đánh "keng" một cái. Ba mũi ngân thoa nhỏ bé của Vi Hoa phu nhân đều bị Vu Trường Thanh gạt rớt xuống đất.

Mụ chú ý nhìn qua thì thấy trong tay Vu Trường Thanh cầm tấm thiết bài vuông vắn chừng bốn tấc.

Trên tấm thiết bài này có vẽ bức thái cực đồ.

Vi Hoa phu nhân cười lạt hỏi:

__ Thứ thuốc giải mà ngươi cho ta quả là thuốc độc.

Vu Trường Thanh gật đầu đáp:

__ Đúng thế! Đáng tiếc là phu nhân biết ra thì đã chậm mất rồi.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Phương Tú đã biết trước ngươi cùng tên thị nữ phản bạn kia ngấm ngầm cấu kết với nhau nên hắn thống lãnh cao thủ sắp tới nơi.

Vu Trường Thanh ngắt lời:

__ Nhưng hắn chẳng có cách gì cứu được phu nhân.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

__ Tại sao vậy?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Hắn đến cũng không kịp nữa. Thuốc độc mà phu nhân uống đó chỉ trong vòng nửa giờ là phát tác. Một khi nó phát tác rồi chẳng còn cách nào vãn hồi được.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Nhưng trong vòng nửa giờ, ta oc‘n có thể chiến đấu được và cùng ngươi quyết một trận sống mái.

Vu Trường Thanh nói:

__ Phu nhân há phải là địch thủ của lão phu.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

__ Phương Tú bảo ngươi uống phải chất kỳ độc, hai chân mềm nhũn. Đi đứng còn không nổi thì động thủ với người thế nào được?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Vì thế mà phu nhân mới dám vô lễ với lão phu như vậy.

Vi Hoa phu nhân đột nhiên rút ở lưng ra một sợi dây ngủ sắc hỏi:

__ Thuốc giải hiện ở đâu?

Vu Trường Thanh đột nhiên thở dài đáp:

__ Không ngờ lão phu nói một câu mà thành lời sấm, phải lo tang sự cho phu nhân thật!

Vi Hoa phu nhân sửng sốt hỏi:

__ Ngươi nói nhăng gì thế?

Vu Trường Thanh lạnh lùng đáp:

__ Vi Hoa phu nhân ước lượng lão phu quá thấp.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Phương Tú đã tính tất không sai trật. Ta cho lời y đáng tin cậy hơn ngươi nhiều.

Vu Trường Thanh đột nhiên đứng phắt dậy chạy quanh trong phòng một vòng rồi hỏi:

__ Vi Hoa phu nhân tai nghe đúng hay là mắt trông thấy thật hơn?

Vi Hoa phu nhân ngẩn người ra hỏi:

__ Ngươi chưa bị độc thương hay sao?

Vu Trường Thanh lạnh lùng đáp:

__ Lão phu có bị độc thật nhưng đã khỏi rồi.

Vi Hoa phu nhân ngấm ngầm vận công lực. Đột nhiên mụ rung tay một cái. Sợi dây lưng ngủ sắc của mụ khác nào con linh xà tung ngang ra cuốn lấy Vu Trường Thanh.

Vu Trường Thanh nói:

__ Lão phu nghĩ đến chỗ tình bạn ngày trước để cho phu nhân còn một cơ hội tối hậu.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

__ Cơ hội gì?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Phu nhân dẫn bọn thuộc hạ ra đi.

Vi Hoa phu nhân cười lạt hỏi:

__ Trong vòng nửa giờ chất độc đã phát tác. Bây giờ ta đi thì chết ở giữa đường chăng?

Lý Hàn Thu ẩn trên nhà nghe nói trong lòng nóng nảy, tự hỏi:

__ Đằng nào cũng chết thì sao lúc này lại không ra tay trừ khử Vi Hoa phu nhân đi. Như vậy có phải Phương Tú đến đây bên mình giảm được một tay kình địch. Tần Nhi bảo lão có tài thần cơ diệu toán mà sao không nghĩ đến điều đó.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng đã mấy lần toan nhảy xuống để đối phó với Vi Hoa phu nhân. Nhưng chàng lại cố nhẫn nại.

Đột nhiên Vi Hoa phu nhân cười run bần bật, ngồi xếp bằng xuống.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ tự hỏi:

__ Mụ này làm trò gì đây?

Chàng không nhịn được nghiêng đầu nhìn xuống thì thấy Vi Hoa phu nhân đầu rướm mồ hôi. Mụ ngồi vận công dường như để chống lại với cơn khổ ghê gớm.

Chàng nghĩ bụng:

__ Xem chừng dược vật Vu Trường Thanh cho mụ uống độc ghê gớm khiến mụ đau quá chịu không nổi.

Bỗng nghe Vu Trường Thanh khẻ nói:

__ Lúc nào mà lão phu muốn giết phu nhân thì chỉ cất tay một cái là xong.

Vi Hoa phu nhân trợn mắt nhìn Vu Trường Thanh một cái rồi nhắm lại.

Vu Trường Thanh giơ tay lên vẫy. Lý Hàn Thu và Tần Nhi phi thân nhảy xuống.

Tần Nhi khẻ hỏi:

__ Sư phụ có điều chi dạy bảo?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Ngươi mau cải trang cho ta làm Vi Hoa phu nhân và ngược lại.

Bây giờ Lý Hàn Thu mới hiểu chỗ dụng tâm của Vu Trường Thanh, chàng lẩm bẩm:

__ Người ta thường nói: gừng càng già lại càng cay! Lão này ghê gớm thật!

Tần Nhi theo lời sư phụ, lập tức lột lấy mũ Phượng Quan và áo xiêm sặc sỡ mặc vào mình Vu Trường Thanh.

Vu Trường Thanh dường như đã chuẩn bị từ trước, cả râu giả mặt nạ đều đã sắp đặt sẵn sàng cả.

Tần Nhi lại đeo mặt nạ cùng râu giả vào cho Vi Hoa phu nhân. Nàng còn đang sửa sang cho mụ một hồi rồi để mụ ngồi xếp bằng cẩn thận lại.

Đoạn nàng ghé tai hỏi Vu Trường Thanh:

__ Bây giờ đệ tử cùng Lý tướng công nên làm thế nào?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Các nẻo đường giao thông bốn mặt đều bị Phương Tú phong toa? cả rồi. Chúng ta chẳng có cách nào trốn thoát được tai mắt bọn họ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Không muốn trốn đi thì chẳng lẽ ở lại đây cùng bọn Phương Tú quyết đấu một trận hay sao?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Đúng thế! Ta muốn thử tài trí của Phương Tú xem đến đâu.

Lý Hàn Thu nói:

__ Vãn bối có một ý kiến riêng, không hiểu lão tiền bối có muốn nghe chăng?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Công tử thử nói nghe.

Lý Hàn Thu nói:

__ Lão tiền bối đã chẳng có cách nào đi đôi với Phương Tú được thì sao không động thủ quyết liệt với họ. Bây giờ nhân lúc Phương Tú chưa dẫn bọn cao thủ tới, chúng ta phóng bọn phá vòng vây xông ra còn có hy vọng thoát được nhiều hơn.

Vu Trường Thanh nói:

__ Tai mắt của Phương Tú rất minh mẫn. Nếu đã lọt vào nhãn tuyến của hắn mà hòng đi thoát thật không phải chuyện dễ dàng.

Lý Hàn Thu nói:

__ Phải chăng lão tiền bối muốn vĩnh viễn phòng thủ ở trong phòng viện này?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Không được! Chúng ta phải chạy chứ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Bao giờ mới chạy?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Vào khoảng đêm nay.

Lý Hàn Thu chợt nhớ tới Quân Trung Phụng liền khẽ hỏi:

__ Trong toà trang viện của tiền bối đây còn những ai nữa?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Còn một vị cô nương, chắc ngươi đã thấy mặt rồi.

Lý Hàn Thu chắp tay nói:

__ Tại hạ thiện tiện đi vào cấm địa. Mong lão tiền bối tha cho.

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Hai bên là chỗ quen biết cũ phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Cô ta cùng vãn bối có mối thâm thù.

Vu Trường Thanh đột nhiên xoay tay điểm vào chỗ huyệt đạo của Vi Hoa phu nhân. Đoạn lão thở nhẹ hỏi:

__ Mối cựu hận giữa các ngươi sâu cay đến nỗi không còn cách hoá giải được ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Dù vãn bối nguyện ý hoà giải, nhưng vị tất Quân cô nương ưng chịu.

Vu Trường Thanh nói:

__ Công tử đã có lòng như vậy thì rồi chúng ta sẽ tìm cách cởi mở dần dần.

Lão quay lại đưa mắt nhìn ra cửa sảnh đường nói tiếp:

__ Không hiểu Vi Hoa phu nhân đem theo mấy người tùy tùng?

Lý Hàn Thu khẽ đáp:

__ Để vãn bối ra thu thập bọn chúng.

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp:

__ Bất tất phải thế. Để chúng tự đâm đầu vào trong.

Lão cất bước đi về phiá góc nhà đại sảnh.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

__ Chẳng lẽ trong nhà đại sảnh còn có cơ quan?

Bỗng thấy Vu Trường Thanh đi tới một góc sảnh đường. Đột nhiên lão giơ tay ra ấn vào tường vách. Một khuôn cửa liền tự động mở ra.

Vu Trường Thanh né mình bước vào. Đồng thời khẽ dặn:

__ Các ngươi cẩn thận một chút.

Rồi cất bước qua cửa.

Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi cũng theo vào luôn.

Nguyên vách sau nhà đại sảnh có hai lần ván ghép lại.

Vu Trường Thanh vào trong rồi khẽ nói:

__ Trong này chỉ có một đường thông lộ chứ không bố trí cơ quan cự địch nào hết.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Liệu có thể nhìn rõ cảnh vật ngoài sảnh đường không?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp:

__ Phía sau lão phu có một bức vẽ hình người. Cặp mắt hình người đó là để nhìn ra đại sảnh. Nhưng cách bố trí đơn sơ này không thể lừa gạt được Phương Tú.

Lão đưa hay người đi quanh sang mé hữu.

Khe vách hai tầng này rất chật hẹp, một người phải cố lách mới đi được.

Đi chừng được hơn trượng thì đến chỗ treo bức vẽ.

Vu Trường Thanh thò tay vào bọc ra cái bình ngọc. Lão đổ lấy bốn viên thuốc rồi bảo hai người:

__ Các ngươi nhét vài mỗi lỗ mũi một viên.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Để làm gì?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Phương Tú vẫn để tâm giết lão phu, lão phu không muốn khoanh tay chờ chết nên mới nghĩ cách này để bảo toàn tính mạng. Trong khe vách hai tầng nay có cắm độc hương và có cơ quan thông đến chỗ lão phu ngồi. Chỉ ấn vào cơ quan một cái là làn khói độc không mùi không sắc tản ra đến chỗ Vi Hoa phu nhân ngồi. Bọn chúng ngửi phải là ngất đi ba bốn canh giờ mới tỉnh lại.

Lý Hàn Thu và Tần Nhi đón lấy thuốc giải nhét vào mũi.

Vu Trường Thanh tủm tỉm cười nói:

__ Bây giờ lão phu thử cho hai người coi thứ hương mê này có linh nghiệm không?

Lão thò tay ấn vào vách. Lập tức hai lỗ mắt hiện ra. Lão liền bảo Lý Hàn Thu:

__ Công tử thử coi tình hình trong sảnh đường hễ thấy gì lạ thì cho lão phu hay.

Lý Hàn Thu dán mắt vào hai lỗ hổng trên tranh vẽ trông ra thấy trong nhà đại sảnh có một mình Vi Hoa phu nhân ngồi. Cánh cửa nhà đại sảnh vẫn đóng chặt không có ai tiến vào. Chàng nói rất khẻ:

__ Không thấy động tĩnh chi hết.

Vu Trường Thanh gật đầu. Lão lại đưa tay ấn vào bức vách.

Bỗng nghe một tiếng "kẹt" vang lên. Chắc đó là cơ quan để mở cửa.

Quả nhiên cửa gỗ đột nhiên mở ra. Hai ả thị tì của Vi Hoa phu nhân hối hả xông vào.

Vu Tiểu Kiện cũng theo hai tên thị tỳ tiến vào.

Hai ả thị tỳ xông vào đại sảnh, rồi đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi hỏi:

__ Lạ thật! Phu nhân chúng ta đi đâu rồi?

Vu Tiểu Kiện lắc đầu đáp:

__ Ai mà biết được?

Hai ả thị tỳ ngó thấy Vi Hoa phu nhân đã bị cải trang thành lão áo đen liền hỏi:

__ Lão già ngồi kia là ai?

Vu Tiểu Kiện đáp:

__ Đó là Trang Chúa.

Ả nữ tỳ đứng mé hữu hắng giọng một tiếng rồi nói:

__ Nếu trong sảnh đường chỉ có hai người thì nhất định lão mưu hại phu nhân nhà ta rồi...

Vu Tiểu Kiện nói ngay:

__ Nếu phu nhân các ngươi chết rồi thì thi thể phải còn đó mà sao chẳng thấy đâu? Lại cũng không thấy huyết tích chi hết là nghĩa gì?

Ả nữ tỳ mé tả nói:

__ Cái đó có chi là lạ? Trong sảnh đường này tất có cửa ngầm thông vào đường bí đạo. Thị đưa mắt nhìn Vu Tiểu Kiện hỏi:

__ Ngươi có biết cửa ngầm đó ở chỗ nào không?

Vu Tiểu Kiện đáp:

__ Dù ta có biết cũng chẳng khi nào nói cho ngươi hay.

Hai ả thị tỳ không lý gì đến Vu Tiểu Kiện, thì thầm bàn soạn với nhau mấy câu rồi đột nhiên cất bước tiến lại bao vây lão già áo đen.

Vu Tiểu Kiện đã được Vu Trường Thanh cho hay. Gã hiểu sư phụ đã đi ẩn rồi. Người ngồi đó không phải là Vu Trường Thanh nên gã chẳng cần lên tiếng can thiệp.

Hai ả nữ tỳ một trước một sau vây Hắc bào lão nhân giả rồi, ả đứng phía sau đột nhiên thò tay ra nắm lấy sau lưng mụ xẳng giọng nói:

__ Lão đầu tử! Lão mà muốn sống thì phải trả lời mấy câu hỏi của bọn ta.

Vi Hoa phu nhân trong lòng biết rõ hết nhưng không có cách nào lên tiếng được liền ngoảnh đầu nhìn tên thị tỳ phía trước.

Tên thị tỳ này lạnh lùng nói:

__ Muốn sống thì trả lời những câu hỏi của bọn ta.

Vi Hoa phu nhân chuyển động cặp mắt. Mụ hy vọng ả nữ tỳ nhìn mục quang mụ mà biết rõ thân thế mụ. Nhưng ả nữ tỳ không để ý. Thị đưa tay ra nắm lấy cổ tay mụ:

Vu Tiểu Kiện lớn tiếng la:

__ Ô hay! Các ngươi định làm gì vậy?

Gã vừa quát vừa rút đoản kiếm sau lưng ra.

Tên nữ tỳ đứng ở phía sau cười lạt nói:

__ Ngươi mà động thủ thì trước hết ta chấn động cho đứt tâm mạch chủ nhân nhà ngươi.

Vu Tiểu Kiện cười thầm trong bụng:

__ Các ngươi mà giết mụ thì dù có hối cũng không kịp.

Gã cầm ngang thanh kiếm dừng bước lại quát:

__ Lão chủ nhân nhà ta đã bị chất kỳ độc của Phương Tú làm cho bị thương. Mỗi ngày cần phải tĩnh toa. một thời gian. Trong lúc tỉnh toa. không thể nói được mà cũng không cử động được. Các ngươi giết chết lão nhân gia cũng không mở miệng đâu. Ngươi có việc gì sao không hỏi ta?

Hai ả nữ tỳ chưa kịp trả lời, bỗng nghe ngoài sảnh đường cất lên một tràng cười hô hố hỏi:

__ Có chuyện này ư?

Tiếng nói chưa dứt một người đẩy cửa bước vào.

Người mới đến mình mặc áo lam, đầu đội khăn nho sĩ. Chính là Kim Lăng Phương Tú.

Lý Hàn Thu dùng phép truyền âm nói:

__ Lão tiền bối, Phương Tú đã đến.

Vu Trường Thanh cau mày khẻ đáp:

__ Công tử hãy coi chừng chớ có chuyển động cặp mắt để Phương Tú khám phá ra hành tung.

Phương Tú cất bước tiến vào trong sảnh đường, đưa mắt nhìn quanh một lượt. Bỗng hắn ngó thấy hai tên thị tỳ liền hỏi:

__ Phu nhân các ngươi đâu?

Hai tên nữ tỳ đồng thanh đáp:

__ Phu nhân vào đại sảnh rồi mất biến không thấy đâu nữa.

Phương Tú ồ lên một tiếng rồi hỏi:

__ Có chuyện đó ư?

Hắn đưa mắt nhìn Vu Tiểu Kiện cười hỏi:

__ Trong đại sảnh này có đặt cơ quan và các cửa ngầm phải không?

Vu Tiểu Kiện đáp:

__ Cái đó tiểu nhân cũng không rõ.

Phương Tú nói:

__ Vi Hoa phu nhân đã vào sảnh đường, chẳng lẽ y độn thổ hay sao mà không thấy người. Dù chết cũng phải còn thi thể chứ.

Chương 128 - Bởi Sơ Tâm Cáo Già Bị Bắt

Mấy năm nay nhất thiết các nhu dụng trong trang viện đều do Phương Tú cung cấp thành ra vô hình chung lão có cái quyền đối với mọi người trong nhà này.

Vu Tiểu Kiện là một tay lanh lợi giảo hoạt, nhưng không dám vô lễ với Phương Tú. Gã nhìn hắn đáp:

__ Thực tình tiểu nhân không biết.

Phương Tú đột nhiên đưa mắt nhìn Vu Trường Thanh giả chỉ tay nói:

__ Vu huynh! Chúng ta lâu nay chưa gặp nhau.

Lý Hàn Thu khẻ nói:

__ Hỏng bét! Không khéo bị hắn khám phá ra mất.

__ Lúc hắn chưa chú ý công tử nên lùi ra, để mặc lão phu đối phó với hắn.

Bỗng nghe Phương Tú hỏi tiếp:

__ Vu huynh! Tại sao Vu huynh lại không lên tiếng?

Hắn đảo mắt nhìn hai tên nữ tỳ hỏi:

__ Các ngươi điểm vào á huyệt của lão rồi phải không?

Hai ả nữ tỳ đồng thanh đáp:

__ Không có đâu.

Phương Tú nói:

__ Thế này thì thật là kỳ!

Hắn vừa cất bước tiến về phía Vu Trường Thanh giả, vừa xoa tay nói:

__ Các ngươi hãy lui ra!

Hai tên tiểu tỳ đi theo Vi Hoa phu nhân dường như cũng kinh sợ Phương Tú vô cùng. Chúng dạ một tiếng rồi lùi ra một bên.

Phương Tú đứng nghiêm trang chấp tay thi lễ nói:

__ Vu huynh! Tiểu đệ là Phương Tú tham kiến Vu huynh!

Vi Hoa phu nhân có miệng mà không nói được. Mụ trong lòng sóng nẫy mà không biết làm thế nào.

Phương Tú chau mày nói:

__ Vu Trường Thanh! Tại hạ là Phương Tú muốn nói chuyện với lão.

Chỉ thấy Vi Hoa phu nhân mắt trợn tròn xoe không nói câu gì.

Phương Tú vẫn không thấy đối phương trả lời liền đùng đùng nổi giận quát to:

__ Vu Trường Thanh, các hạ đối với Phương mỗ thế này thì đừng trách Phương mỗ vô tình.

Phương Tú nói gì Vi Hoa phu nhân cũng nghe rõ, nhưng không có cách nào trả lời được.

Phương Tú giơ tay lên đập đánh bốp một cái vào bả vai bên hữu Vi Hoa phu nhân.

Vi Hoa phu nhân bị Phương Tú đánh chưởng liền ngã ngửa ra.

Phương Tú nhìn thấy nước da trắng bạch và nhỏ nhắn thì không khỏi kinh ngạc.

Hắn toan đưa tay ra đỡ Vi Hoa phu nhân dậy thì đột nhiên ngửi thấy mùi hương khác lạ xông vào mũi.

Hắn cảnh giác tình thế bất điệu thì đã chậm mất rồi. Bỗng hắn la lên một tiếng rồi té xỉu.

Hai tên nữ tỳ hoảng hốt la gọi:

__ Phương Viện Chúa! Phương Viện Chúa!

Rồi nhảy lại chỗ Phương Tú.

Nhưng hai tên nữ tỳ cũng bật lên tiếng la hoảng rồi ngã nhào.

Vu Tiểu Kiện cầm ngang thanh kiếm đứng chắn trước cửa sảnh đường khẻ gọi:

__ Lão Nhị! Lão Tam! Mau vào đây!

Vu Tiểu Khang và một tên đồng tử áo xanh nữa vội vàng chạy đến.

Ba người ba thanh trường kiếm đứng chắn ngoài cửa sảnh đường.

Lúc này Vu Trường Thanh ẩn ở trong bức vách khẻ bảo Lý Hàn Thu và Tần Nhi:

__ Các ngươi đi ra. Chỉ cần sao kiềm chế được Phương Tú là chúng ta không còn lo gì nữa.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tần Nhi rồi hai người chạy ra.

Lúc này ba anh em họ Vu đã cùng bọn tùy tùng Phương Tú xảy cuộc động thủ.

Phương Tú tuy đem đông người đi theo, nhưng ba gã họ Vu đứng chặn trước cửa. Ba thanh kiếm của chúng khác nào một bức màn kiếm vẫn ngăn trở được thế công của đối phương.

Lý Hàn Thu nắm lấy Phương Tú nhắc bổng lên nói:

__ Dừng tay! Kẻ nào tiến vào trong sảnh đường là ta giết Phương Tú trước!

Tiếng quát của chàng quả nhiên phát sinh hiệu lực. Quần hào đang muốn xông vào đều dừng cả lại.

Lý Hàn Thu cười lạt ôm Phương Tú ra tới trước cửa nhà đại sảnh lớn tiếng:

__ Các vị hãy nhìn cho rõ đây chính là Phương Tú thật.

Tần Nhi nhấc bổng Vi Hoa phu nhân lên nói:

__ Đây là Vi Hoa phu nhân thực sự.

Nàng vừa nói vừa quệt hết râu ria trên mặt Vi Hoa phu nhân.

Vi Hoa phu nhân được trút bỏ hết những đồ hoá trang trên mặt liền để lộ chân tướng.

Ngoài sảnh đường có tiếng người quát lớn:

__ Té ra mi là con nha đầu phản bạn gây nên sóng gió, ăn cây táo rào cây thầu dầu.

Tần Nhi chú ý nhìn ra thì người nói đó chính là nội ngoại tổng quản Vương Sĩ Quý ở Phương Gia Đại Viện.

Người này lắm mưu nhiều trí và được Phương Tú rất tin yêu. Quanh năm hắn mặc bộ áo màu lam. Tần Nhi biết hắn là người sở trường về nghề kinh doanh tính toán. Không ngờ hắn cũng đến đây.

Trong lòng rất lấy làm kỳ, nàng cười nói:

__ Té ra là Vương tổng quản.

Vương Sĩ Quý cười lạt nói:

__ Ta đã biết trước là con nha đầu này không thể tin cậy được và đã mấy lần nhắc nhở Viện Chúa. Không ngờ ngươi lại dùng lời đường mật lừa gạt Viện Chúa. Viện Chúa tin dùng mi nên mới rước lấy cái vạ ngày nay.

Lý Hàn Thu cất tiếng lạnh lùng hỏi:

__ Tần cô nương! Hắn làm gì ở Phương Gia Đại Viện?

Tần Nhi đáp:

__ Hắn là nội ngoại tổng quản trông nom hết mọi việc trong ngoài của Phương Gia Đại Viện.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

__ Cha này mũi chim ưng, mắt diều hâu, chỉ coi qua đã biết không phải thiện nhân.

Tần Nhi tủm tỉm cười nói:

__ Nhưng Phương Tú tin dùng hắn lắm. Nàng đưa mắt nhìn Vương Sĩ Quý nói:

__ Vương tổng quản! Phương Tú và Vi Hoa phu nhân đã lọt vào tay bọn ta thì bất luận các vị đem bao nhiêu cao thủ đến cũng không dám động thủ.

Vương Sĩ Quý thủng thẳng đáp:

__ Nhưng các ngươi cũng đừng hòng dời khỏi nơi đây một bước...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Phương viện chuá dẫn tới đây bốn mươi tám tay cao thủ của Nhị Gia và Hàn công tử cũng dẫn nhiều cao thủ sẽ đến sau.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

__ Không hiểu trong bọn cao thủ mà Phương Tú dẫn tới có Lôi Phi không?

Bỗng nghe Tần Nhi lên tiếng:

__ Bất luận các vị dẫn tới đây bao nhiêu cao thủ, nhưng Phương Tú đã lọt vào tay chúng ta rồi, chắc không dám động thủ.

Lúc này Vu Trường Thanh cũng đã từ từ tiến ra.

Tần Nhi quay lại ngó Vu Trường Thanh hỏi:

__ Lão tiền bối! Có nên cho Phương Tú tỉnh lại không?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp:

__ Cần cho y tỉnh lại. Hiện giờ bọn họ bao vây bốn mặt, tất nhiên ta mượn thế Phương Tú mới giải tán được.

Tần Nhi nói:

__ Làm thế nào cho Phương Tú tỉnh lại?

Vu Trường Thanh nói:

__ Lão phu đã có thuốc giải đây.

Lão cho tay vào bọc lấy bình thuốc giải đưa cho Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu đón lấy một viên rồi hỏi:

__ Cứ để thế này cho y uống hay sao?

Vu Trường Thanh gật đầu khẻ đáp:

__ Cho hắn uống thuốc giải rồi đừng quên điểm huyệt hắn.

Lý Hàn Thu gật đầu cầm viên thuốc bỏ vào miệng Phương Tú.

Thuốc giải rất linh nghiệm, Phương Tú uống vào trong khoảnh khắc đã tỉnh lại.

Đồng thời Tần Nhi cũng cứu tỉnh Vi Hoa phu nhân.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

__ Phương Tú! Lão nghe đây! Nếu lão tin rằng tại hạ sẽ giết lão thì đừng có giở trò.

Phương Tú đã bị điểm huyệt chân tay, nhưng miệng vẫn nói được. Hắn cất tiếng hỏi:

__ Các hạ định làm gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nhất thiết phải nghe theo lời chỉ thị của tại hạ.

Phương Tú đáp:

__ Được rồi! Tại hạ chỉ có một điều kiện.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Điều kiện gì?

Phương Tú đáp:

__ Nhất thiết tại hạ nghe theo lời các hạ. Nhưng các hạ định xử trí với tại hạ thế nào?

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lão muốn ta buông tha phải không?

Phương Tú đáp:

__ Thế thì tại hạ nhất định phải chết rồi, chết sớm hay chết chậm một lúc cũng chẳng khác gì nhau.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

__ Tại hạ có thể không giết Viện chuá.

Phương Tú hỏi:

__ Vậy các hạ định làm sao? Hãy nói cho lão phu biết rõ.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

__ Viện chúa có sợ tại hạ nói không thật lời chăng?

Phương Tú đáp:

__ Lý thế huynh nói ra một lời ngàn vàng không chuộc. Có lý nào tại hạ không tin.

Lý Hàn Thu nói:

__ Chà! Tại hạ e rằng Viện Chúa sau khi nghe tại hạ nói sẽ khó chịu hơn là bị giết.

Phương Tú nói:

__ Các hạ thử nói nghe! Nếu tại hạ làm được quyết chẳng khước từ. Bằng tại hạ tự lượng không làm được thì các hạ có giết cũng không sao.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Vụ này Viện Chúa bất tất phải nhọc lòng. Những điều mà tại hạ muốn hỏi đã nghĩ trước cả rồi. Nhưng Viện Chúa nói câu gì có liệu có mọi người có chịu nghe không?

Phương Tú đáp:

__ Dĩ nhiên là họ phải nghe lời tại hạ.

Lý Hàn Thu nói:

__ Vậy viện chúa hãy bảo bọn họ rút lui đi.

Phương Tú dạ một tiếng rồi hô lên:

__ Các vị hãy rút lui.

Quần hào ở sảnh đường nghe lệnh của Phương Tú chẳng khác nghe chiếu chỉ của nhà vua. Chúng tới tấp lùi ra.

Chỉ trong khoảnh khắc, ngoài sảnh đường trước chật ních quần hào, đã rút đi quá nửa.

Phương Tú hỏi:

__ Lý thế huynh đã nhìn thấy chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nhìn thấy rồi!

Phương Tú nói:

__ Lý thế huynh nhìn thấy là may. Như vậy chứng minh tại hạ quyết không nói dối.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Tại hạ nói tới đây là hết lời. Lý thế huynh xử trí bằng cách nào xin tùy ý.

Hắn dứt lời nhắm mắt lại tựa hồ vị lão tăng nhậm định.

Lý Hàn Thu tay trái nắm sau lưng Phương Tú tăng gia thêm công lực rồi nói:

__ Phương Tú! Tại hạ có thể tha Viện Chúa không giết, nhưng bản lảnh viện chúa rất ghê gớm không để nguyên như vậy được.

Phương Tú khẻ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

__ Lý thế huynh định phế bỏ công lực tại hạ chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế!

Phương Tú lạnh lùng nói:

__ Như vậy thì cũng chẳng khác chi là chết.

Lý Hàn Thu nói:

__ Còn sống thì còn có ngày kiếm tại hạ để báo thù. Nếu chết đi thì chẳng còn chuyện gì mà nói.

Phương Tú hắng giọng một tiếng rồi hô:

__ Vương Sĩ Quý! Ngươi nói với Hàn Nhị và Hàn công tử: Trước khi ta chưa phóng thích thì bọn họ đừng để một ai chạy thoát.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

__ Phương Tú! Xem chừng các hạ còn nhiều dũng khí.

Phương Tú đáp:

__ Nếu tại hạ phải chết thì tại sao lại không chết cho oanh liệt?

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

__ Dù cho Hàn Đào và cả bọn võ sư trong Phương Gia Đại Viện có đến đây cũng chưa chắc đã ngăn trở được tại hạ.

Phương Tú nói:

__ Lý thế huynh ỷ vào Thất Tuyệt Ma Kiếm có thể phá vòng vây mà ra được nhưng còn Tần Nhi và Vu lão đầu thì quyết chẳng thể nào lọt lưới của Phương Tú này.

Vu Trường Thanh đột nhiên tiến lên một bước chắp tay nói:

__ Phương Viện Chúa!

Phương Tú cười lạt hỏi:

__ Vu Trường Thanh! Mấy năm nay tại hạ cung cấp cho lão đủ nơi ăn chốn ở. Dè đâu lão đối đãi với Phương mỗ như thế này?

Vu Trường Thanh cười mát đáp:

__ Phương Viện Chúa tuy đối đãi với lão phu rất hậu, nhưng lại gieo chất độc vào mình lão phu để lão phu phải trọn đời làm tôi mọi cho Phương viện chúa.

Phương Tú hỏi:

__ Lão đã biết bị trúng độc thì tất hiểu võ công của lão cũng đồng thời mất hết, không thể cùng người động thủ nếu xảy cuộc chiến đấu?

Vu Trường Thanh lại cười lạt đáp:

__ Phương Tú! Lão quá tin ở dược vật của mình.

Phương Tú ngẩn người ra hỏi:

__ Không phải hay sao?

Vu Trường Thanh hỏi lại:

__ Viện Chúa đã biết lão phu tinh thông bói toán thì sao lại không hiểu lão phu rất tinh thông y thuật? Lão phu nhẫn nại bấy nhiêu năm trù mưu dịch kế cho Viện chúa làm điều tàn ác, Viện Chúa tưởng lão phu chịu khuất phục dưới độc thủ của mình chăng?

Phương Tú nghi ngờ hỏi:

__ Mấy năm nay Phương mỗ giám thị lão rất nghiêm ngặt mà lão chưa rời khỏi trang viện một bước thì lấy đâu ra dược vật để chế thuốc giải?

Vu Trường Thanh cười lạt đáp:

__ Lão phu tin rằng Phương Viện Chúa không còn cơ hội thứ hai nào để hạ độc vào lão phu nữa, vậy lão phu có nói cho Viện Chúa nghe cũng chẳng hề gì...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Chắc Viện Chúa còn nhớ mười năm trước đây lão phu đã đề nghị với Viện Chúa một việc?

Phương Tú hỏi:

__ Việc gì?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu đã yêu cầu Viện Chúa đem những kỳ hoa dị thảo trồng ở trang viện này.

Phương Tú hỏi:

__ Quả có thế thật, nhưng cái đó có liên quan gì đến chất độc trong người lão?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Liên quan rất lớn. Những kỳ hoa dị thảo kia là nguyên liệu chế thuốc giải đó.

Phương Tú ồ lên một tiếng rồi nói:

__ Các hạ quả là lão đa mưu kế.

Vu Trường Thanh nói:

__ Vì lão phu muốn sống mà phải dùng đến cái thủ đoạn này.

Phương Tú cười lạt nói:

__ Dù lão có khôi phục được võ công thì cũng chỉ có lão và Lý Hàn Thu là hai người phá được vòng vây mà ra. Còn ba tên đệ tử và Tần Nhi tất phải đền mạng.

Vu Trường Thanh cười nói:

__ Lão đã từng này tuổi đầu, không muốn nhìn thấy thảm cảnh máu chảy thây phơi. Vì vậy mà lão phu muốn thương lượng với Viện Chúa một việc.

Phương Tú hỏi ngay:

__ Việc gì?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Viện chúa để cho bọn lão phu bình yên rời khỏi nơi đây. Trong vòng ba ngày không được rượt theo bọn lão phu.

Phương Tú hỏi:

__ Còn tại hạ thì sao?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu sẽ yêu cầu Lý thế huynh tha cho Viện Chúa mà không giết chết.

Phương Tú hỏi:

__ Có phế bỏ võ công của tại hạ không?

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp:

__ Buông tha không chứ chẳng lẽ làm tổn thương gì đến Viện Chúa.

Phương Tú cười mát nói:

__ Lý Hàn Thu muốn báo thù giết cha, e rằng các hạ khó mà khuyên y được.

Vu Trường Thanh nói:

__ Để lão phu thử coi.

Phương Tú nói:

__ Được rồi! Tại hạ ưng chịu như vậy. Các hạ hãy thuyết phục Lý Hàn Thu đi. Thế là cuộc giao dịch với chúng ta coi như xong rồi.

Vu Trường Thanh đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu cất tiếng nói:

__ Thế huynh!...

Lý Hàn Thu nói ngay:

__ Phương Tú đã do lão tiền bối bắt được vậy việc xử trí với hắn là do lão tiền bối định đoạt.

Vu Trường Thanh cười mát nói:

__ Bất luận ai bắt được Phương Tú thì cũng thế, chúng ta đều dùng hắn vào chỗ công hiệu.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Phải chăng lão tiền bối muốn tha hắn?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Đúng thế! Có điều chúng ta không thể buông tha một cách khinh xuất.

Lý Hàn Thu toan mở miệng thì đột nhiên thấy Vu Trường Thanh nhìn Vương Sĩ Quý chắp tay hỏi:

__ Bọn lão phu định phóng thích Phương Tú. Vậy Quý tổng quản định đền bồi bằng cách nào?

Vương Sĩ Quý đáp:

__ Tệ Đông chủ hiện gần trong gan tấc, Vu lão huynh tất phải hỏi tại hạ. Tệ đông chủ bảo sao, tại hạ sẽ tuân theo như vậy.

Vu Trường Thanh quay lại nhìn Phương Tú giục:

__ Vậy Viện chúa tuyên bố đi!

Phương Tú nói:

__ Trước khi Phương mỗ chết, nhất thiết mọi việc đều do Phương mỗ làm chủ.

Đột nhiên trong đám đông có tiếng thì thào:

__ Tiểu viện chúa đã đến.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

__ Phương Tú không có con. Tiểu viện chúa đây chắc là Hàn công tử.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Hàn công tử đã vượt đám đông tiến vào.

Lý Hàn Thu nói:

__ Không ngờ bửa nay chúng ta lại gặp mặt nhau!

Gã thấy Lý Hàn Thu ôm Phương Tú trong lòng liền hỏi tiếp:

__ Các hạ đắc ý lắm phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đây cũng là dư phước của công tử.

Hàn công tử nói:

__ Lần này chúng ta lại chạm trán với nhau, Lý huynh nghĩ thế nào?

Gã đưa mắt chăm chú nhìn Tần Nhi lạnh lùng hỏi:

__ Ngươi dám bội phản Viện Chúa ư?

Tần Nhi nghiêng mình đáp:

__ Tiểu tỳ ở vào tình thế bất đắc dĩ.

Hàn công tử lại nói:

__ Ta biết ngươi nhất định có lý do chính đáng.

Bỗng nghe Phương Tú lên tiếng:

__ Hiền điệt! Hiền điệt nói chuyện với Vu Trường Thanh đi! Ta bị lão bắt. Hàn công tử đưa mắt nhìn Vu Trường Thanh nói:

__ Lão tiền bối chơi trò này thật kỳ quá! Phương bá phụ của vãn bối nuôi lão tiền bối lâu năm cung cấp đủ thứ mà nay lại bị lão tiền bối ám toán bắt sống...

Vu Trường Thanh ngắt lời:

__ Hàn công tử! Vụ này lão phu đã nói chuyện với Phương Tú. Bây giờ không phải là lúc tranh luận phải trái nữa. Chúng ta nên thương lượng cách nào để cho Phương Tú được an toàn. Bọn lão phu đã đề phòng cẩn thận không để công tử cứu thoát đâu.

Phương Tú khẻ nói:

__ Hài tử! Bọn họ đã chịu lời tha ta, nhưng chưa biết điều kiện gì. Vậy hiền điệt thương lượng với Vu Trường Thanh đi.

Vu Trường Thanh nói ngay:

__ Chỉ có một điều là lão phu bình yên rời khỏi nơi đây.

Phương Tú cướp lời:

__ Được rồi! Tại hạ còn muốn chúng chuẩn bị một phần quà lễ.

Vu Trường Thanh nói:

__ Chỉ cần Phương Viện Chúa đi theo bọn lão phu trong ba ngày rồi sẽ tha về. Trong thời gian này bọn thuộc hạ của Viện chúa không được vọng động hay theo dõi.

Phương Tú hỏi:

__ Phương mỗ bị các vị bắt đưa đi thì làm sao ước thúc được bọn thuộc hạ?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Đã có Vương tổng quản và Hàn công tử thay thế cho viện chúa.

Phương Tú hỏi:

__ Sau ba ngày rồi làm sao?

vu Trường Thanh đáp:

__ Bọn lão phu sẽ tha viện chúa trở về.

Phương Tú hỏi:

__ Vu huynh còn điều kiện gì nữa không xin nói nốt đi.

Vu Trường Thanh đáp:

__ Cho Tần Nhi chính thức làm môn hạ của lão phu và thoát ly khỏi Phương Gia Đại Viện.

Chương 129 - Hàn Sinh Diệu Kế Thua Vu Lão

Phương Tú gật đầu nói:

__ Được rồi! Ngoài ra còn điều kiện gì nữa không?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Chỉ có vậy thôi.

Lão thở phào một cái nói tiếp:

__ Bấy lâu nay Phương Viện chúa đối với lão phu thật đã hậu tình. Nếu Viện Chúa không hạ độc vào mình lão phu thì đoạn thời gian này là một kỷ niệm sâu xa của chúng ta.

Phương Tú cười lạt nói:

__ Nếu tiểu đệ không hạ chất độc vào mình Vu huynh thì e rằng toà sơn trang này khó mà lưu được Vu huynh.

Vu Trường Thanh cười mát nói:

__ Nếu đối đãi với nhau bằng tấm lòng thành thật chỉ ở một ngày còn hơn chung đụng mười năm giả trá.

Phương Tú khẻ thở dài hỏi:

__ Việc đã qua rồi nhắc lại cũng bằng vô ích. Vu huynh còn muốn đưa ra điều kiện gì nữa không?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Điều kiện của lão phu đã nói rồi, chỉ còn chờ lời phúc đáp của Viện Chúa.

Phương Tú nhìn thẳng vào mặt Tần Nhi hỏi:

__ Ngươi có điều kiện gì không?

Tần Nhi đáp:

__ Viện Chúa khách sáo quá! Tiểu tỳ dù có điều kiện cũng không dám đưa ra trước mặt Viện Chúa.

Phương Tú gật đầu. Lão lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

__ Còn Lý công tử thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Viện chúa là hung thủ chủ mưu sát hại song thân tại hạ. Tại hạ muốn giết Viện chúa để báo thù.

Hàn công tử nói ngay:

__ Lý huynh mà giết Phương bá phụ của tiểu đệ, thì tiểu đệ không tin rằng các vị có thể rời khỏi nơi đây một cách bình yên.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

__ Đáng tiếc là lệnh bá phụ không phải chính tại hạ bắt được.

Hàn công tử hỏi:

__ Nếu Lý huynh bắt được thì làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Nếu Lý mỗ bắt được thì thử giết lão xem công tử có cách gì giết được Lý mỗ không?

Hàn công tử hắng giọng một tiếng tựa hồ muốn nổi nóng. Nhưng đột nhiên gã nhẫn nại không nói gì.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Vu Trường Thanh hỏi:

__ Lão tiền bối! Bây giờ chúng ta xử lý thế nào xin lão tiền bối quyết định.

Vu Trường Thanh đáp:

__ Quyết định rồi! Còn chờ Phương Tú trả lời.

Phương Tú nói:

__ Tại hạ còn rất nhiều việc dỡ dang không thể chết được.

Rồi hắn tự cười mình nói tiếp:

__ Điều kiện của Vu huynh đưa ra, Phương mỗ hoàn toàn ưng chịu. Chỉ còn một điểm không hiểu Vu huynh có chịu thương lượng chăng?

Vu Trường Thanh hỏi lại:

__ Phải chăng Viện chúa không muốn đi theo bọn lão phu dời khỏi nơi đây?

Phương Tú nói:

__ Nếu các vị cho là phải có tại hạ đi kèm các vị mới được an toàn thì tại hạ đưa các vị đi cũng không sao. Có điều tưởng chả cần đến ba ngày.

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Theo Phương viện chúa thì thời gian nên rút lại bao nhiêu?

Phương Tú đáp:

__ Tại hạ nghĩ rằng chỉ một ngày một đêm là đủ.

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Một ngày một đêm liệu chúng ta đi được bao xa?

Phương Tú đáp:

__ Ít ra là các vị đã ra đây ngoài trăm dặm.

Vu Trường Thanh trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

__ Chúng ta đi bằng cách gì?

Phương Tú đáp:

__ Ngoài trang có sẳn tuấn mã, xe bồng. Các vị muốn đi thứ gì cũng được.

Vu Trường Thanh nói:

__ Viện chúa chuẩn bị châu đáo lắm.

Phương Tú cười lạt hỏi lại:

__ Vu huynh quyết định đi bằng cách nào?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Bọn lão phu định đi bằng xe.

Phương Tú hỏi:

__ Bao giờ khởi hành?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Đi ngay bây giờ được không?

Phương Tú đưa mắt nhìn sang Vương Sĩ Quý và Hàn công tử nói:

__ Các ngươi thông tri cho quần hào mai phục ở bốn mặt bảo họ giải tán lập tức.

Vương Sĩ Quý hỏi:

__ Rút đi đâu?

Phương Tú đáp:

__ Rút về Phương Gia Đại Viện.

Vương Sĩ Quý nhìn Lý Hàn Thu mấp máy môi muốn nói gì lại thôi.

Lý Hàn Thu ngó thấy nghĩ bụng:

__ Coi chừng anh chàng Hàn công tử này đã nắm giữ quyền lớn. Đến chức tổng quản trong Phương Gia Đại Viện còn phải hỏi chỉ thị của gã.

Bỗng thấy Hàn công tử khẻ đáp:

__ Xin tuân theo ý Viện Chúa. Chúng ta kéo hết về Phương Gia Đại Viện.

Vương Sĩ Quý dạ một tiếng rồi quay lại vẫy tay hô:

__ Truyền cho các vị võ sư ở bốn nẻo đường rút cả về Phương Gia Đại Viện.

Bốn gã đại hán võ phục dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Phương Tú lại dặn:

__ Tổng quản nhớ để lại cho con tuấn mã và hai cổ xe bồng.

Vương Sĩ Quý đáp:

__ Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Phương Tú nói:

__ Được rồi! Các ngươi đi đi!

Vương Sĩ Quý và Hàn công tử không sao được đành trở gót ra đi.

Phương Tú bỗng trầm giọng quát:

__ Quay lại đã!

Hàn công tử và Vương Sĩ Quý quay lại hỏi:

__ Viện Chúa còn điều chi dặn bảo:

Phương Tú đáp:

__ Các ngươi không được phái người theo dõi. Vu Trường Thanh và Lý Hàn Thu đều là người anh hùng. Các vị đã nói ra miệng điều gì dĩ nhiên chẳng khi nào lừa gạt ta.

Vương Sĩ Quý nói:

__ Thuộc hạ nhớ cả rồi.

Phương Tú cười lạt nói:

__ Hay lắm! Còn Quân cô nương, các ngươi cũng đưa luôn về Phương Gia Đại Viện.

Vu Trường Thanh nói:

__ Khoan đã!

Phương Tú hỏi:

__ Sao?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Giữa Quân Trung Phụng và lão phu đà có danh phận thầy trò. Lão phu muốn đưa y đi.

Phương Tú chau mày hỏi:

__ Cái đó không ổn. Y là con gái người bái đệ của Phương mỗ mà lại là kẻ thù của Lý Hàn Thu, Vu huynh đưa y đi há chẳng tự chuốc lấy những chuyện phiền não vào mình.

Vu Trường Thanh cười mát nói:

__ Đó là việc riêng của lão phu. Phương Viện Chúa bất tất phải quan tâm.

Phương Tú nghiêm nét mặt hỏi:

__ Vu huynh! Phương mỗ thật không hiểu. Tại sao Vu huynh lại nhất định đòi đưa y đi?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu chẳng đã nói là giữa chúng ta đã có danh phận thầy trò.

Phương Tú hỏi:

__ Vu huynh chưa biết đó là một chuyện rắc rối hay sao?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu đã bảo Phương Viện Chúa bất tất phải quan tâm đến vụ này.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Thôi được, Vu huynh đã nhất định đòi đưa y đi thì Phương mỗ cũng chẳng biết làm thế nào?

Vu Trường Thanh đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu chậm rãi nói:

__ Lý thế huynh hãy đem Phương Viện Chúa ra ngoài trang trước đi và lên cái xe bồng thứ nhất.

Tần Nhi hỏi:

__ Còn đệ tử thì sao?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Ngươi cùng đi với Lý Hàn Thu và cùng lên cổ xe thứ nhất. Lão phu đi đón Quân Trung Phụng.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

__ Phương Tú! Tại hạ hy vọng các hạ thành thực một chút đừng có giở trò gì.

Phương Tú đáp:

__ Phương mỗ tin rằng Lý công tử có đủ khả năng để giết Phương mỗ.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

__ Các hạ nói đúng đó! Vậy chúng ta đi thôi!

Phương Tú cất bước đi trước.

Lý Hàn Thu theo sát Phương Tú. Tay trái chàng nắm lấy cổ tay mặt hắn. Chân phải chàng vẫn đặt lên lưng hắn.

Tần Nhi áp giải Vi Hoa phu nhân theo ra ngoài.

Đồng thời Hàn công tử và Vương Sĩ Quý cũng lui ra.

Lý Hàn Thu ra đến cổng lớn quả nhiên thấy hai cổ xe bồng đã đứng chờ sẳn. Ngoài ra còn bảy con tuấn mã.

Phương Tú cười lạt hỏi:

__ Lý thế huynh định đi xe hay đi ngựa?

Lý Hàn Thu làm bộ trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Đi xe quách!

Đoạn chàng cắp Phương Tú nhảy lên cổ xe trước.

Tần Nhi ôm Vi Hoa phu nhân nhảy lên theo.

Lý Hàn Thu điểm vào mấy chổ huyệt đạo Phương Tú rồi nói:

__ Phương Tú! Tại hạ hy vọng trước khi buông tha các hạ thì hay hơn hết là các hạ giữ mồm miệng một chút, đừng có chọc giận tại hạ.

Phương Tú nói:

__ Lý thế huynh nên nhớ là Vu Trường Thanh đã bắt được Phương mỗ và lão đã nhận lời tha Phương mỗ rồi.

Lý Hàn Thu nói:

__ Đúng thế! Vu lão tiền bối ưng thuận tha các hạ, nhưng tại hạ có thể phế bỏ võ công của các hạ rồi mới tha cũng được.

Phương Tú sửng sốt nghĩ thầm:

__ Thằng lõi này nói sao là làm được như vậy. Ta không nên chọc giận gã.

Hắn nghĩ vậy liền cười khanh khách đáp:

__ Lý thế huynh! Thế huynh hãy yên tâm. Tại hạ đã nhận lời quyết không vọng động.

Lý Hàn Thu nói:

__ Tại hạ chỉ mong lời nói của Viện chúa đúng như ý nghĩ.

Rồi chàng quay đầu nhìn lại phía sau thì thấy Vu Trường Thanh dẫn ba anh em Vu Tiểu Kiện cùng Quân Trung Phụng thong thả đi ra. Bọn này trèo lên cổ xe thứ hai.

Trên xe bồng, Phương Tú đã sai người dong xe, nhưng Vu Trường Thanh xua tay đuổi họ đi rồi lão vung cây trường tiên đánh véo một cái, cỗ xe lập tức bon von chạy lên trước.

Lý Hàn Thu toan hỏi Tần Nhi có người rượt theo không thì đột nhiên thấy xe bồng chạy về phía trước.

Chàng mở rèm lên coi thì thấy một đại hán đầu đội mũ chiên, mình mặc áo đen ngồi ở trước xe huy động cây trường tiên cho xe chạy.

Lý Hàn Thu thấy chiếc xe mình theo sát xe của Vu Trường Thanh thì nghĩ thầm:

__ Bây giờ bên địch chỉ còn một tên dong xe chắc gã không cứu Phương Tú. Vậy ta cứ để cho gã dong xe cũng không sao.

Vu Trường Thanh như đã có định kiến từ trước. Lão cho xe chạy như bay lao về phía trước.

Hai cổ xe chạy một mạch mười mấy dặm đường mới dừng lại.

Phương Tú nhắm mắt ngồi tựa thành xe lẳng lặng dưỡng thần.

Tần Nhi tuy có nhiều điều tâm sự muốn nói với Lý Hàn Thu, nhưng nàng ngại có Phương Tú ngồi đó, đành im miệng không thốt ra lời.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập. Bốn con tuấn mã đang đuổi tới nơi.

Lý Hàn Thu vội xách Phương Tú lên nói:

__ Tại hạ vẫn không chắc các hạ là người thủ tín. Quả nhiên có người rượt theo đó.

Phương Tú chau mày nói:

__ Tần cô nương! Cô thử coi xem người nào rượt theo.

Khẩu khí của hắn vẫn giữ địa vị chủ nhân.

Tần Nhi đang ngạc nhiên, nghe nói vậy vội mở rèm xe nhìn ra ngoài.

Người cỡi ngựa đi trước là Hàn công tử. Ngoài ra còn ba đại hán áo đen lưng đeo trường kiếm theo sát gã.

Tần Nhi rút đầu vào trong xe khẻ đáp:

__ Chính là lệnh điệt Hàn công tử.

Phương Tú cười lạt nói:

__ Thằng lõi này càng ngày càng lớn mật. Đến lời nói của ta hắn cũng không nghe.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Gã rượt theo hẳn có việc gì trọng đại.

Tần Nhi hỏi:

__ Việc gì?

Phương Tú đáp:

__ Trước khi chưa gặp gã thì ta không thể dự đoán là việc gì được. Có điều mạng sống của ta đã ở trong tay người thì quyết nhiên nó không dám vô lễ.

Lý Hàn Thu nói:

__ Dù gã có vô lễ thì chúng ta cũng không sợ đâu.

Lúc này cỗ xe trước dường như cũng đã cảnh giác đột nhiên dừng lại.

Lý Hàn Thu đưa tay ra hất rèm xe lên lạnh lùng nói:

__ Dừng lại!

Đại hán dong xe dạ một tiếng rồi dừng xe ngay tức khắc.

Hàn công tử dẫn ba đại hán lướt nhanh như sao sa tới nơi.

Phương Tú xẳng giọng hỏi:

__ Bọn ngươi rượt theo làm chi vậy?

Hàn công tử giật cương lên trước. Rồi cả bốn con ngựa bày thành hàng chữ nhất cản trở mối đi.

Phương Tú lạnh lùng hỏi lại:

__ Việc gì?

Hàn công tử đáp:

__ Xin tham kiến bá phụ.

Phương Tú gạt đi:

__ Bất tất phải đa lễ. Ta đã dặn các ngươi không được rượt theo. Sao hiền điệt lại coi lời nói của lão phu như cơn gió thổi ngoài tai?

Hàn công tử nghiêng mình đáp:

__ Chẳng phải tiểu điệt cố ý trái mệnh lệnh bá phụ mà thực ra tiểu điệt có việc gấp không rượt theo không được.

Phương Tú hỏi:

__ Việc gì?

Hàn công tử đáp:

__ Cái đó rồi tiểu điệt sẽ trình bày cho bá phụ.

Gã đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

__ Lý Hàn Thu! Tại hạ có điều muốn bàn với Lý huynh.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Việc gì?

Hàn công tử đáp:

__ Tại hạ muốn đem một vật rất quý trọng trên thế gian để đổi lấy sự tự do cho Phương bá phụ.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

__ Vật gì?

Hàn công tử cười mát đáp:

__ Một người.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

__ Người nào?

Hàn công tử đáp:

__ Lôi Phi!

Lý Hàn Thu giật bắn người lên hỏi:

__ Lôi Phi hiện giờ ở đâu?

Hàn công tử đáp:

__ Tại hạ muốn thương lượng với Lý huynh trước được Lý huynh đồng ý sẽ làm việc trao đổi và lập tức tại hạ đưa Lôi Phi đến.

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm khó nghĩ. Trong lúc thảng thốt chàng không biết trả lời sao. Chàng trầm ngâm hồi lâu vẫn lẳng lặng không phúc đáp.

Hàn công tử cười mát hỏi:

__ Lý huynh có ưng thuận không thì ngõ lời quyết đoán.

Lý Hàn Thu ngần ngừ một lúc rồi nói:

__ Tại hạ muốn nhìn thấy Lôi Phi trước rồi sẽ quyết định.

Hàn công tử đáp:

__ Được lắm.

Đột nhiên gã giơ tay lên vẫy một cái. Từ đàng xa một con tuấn mã vọt chạy tới nơi.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tần Nhi. Tần Nhi muốn nói lại thôi. Con ngựa kia chạy như bay chỉ trong nháy mắt đã tới trước cổ xe bồng.

Một hán tử áo đen ngồi trên lưng ngựa hai tay ôm Lôi Phi.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn qua thì thấy Lôi Phi hai mắt nhắm nghiền tựa hồ đã ngất đi. Chàng không khỏi chau mày hỏi:

__ Y bị thương hay là trúng độc?

Hàn công tử lạnh lùng đáp:

__ Y bị tại hạ điểm huyệt đồng thời tại hạ đã lau hết những điểm trang trên mặt.

Lý Hàn Thu nói:

__ Công tử hãy vỗ cho y tỉnh lại để y nói chuyện với tại hạ.

Hàn công tử hỏi:

__ Tại hạ muốn được nghe lời quyết định của Lý huynh trước. Lý huynh có chịu đổi Phương bá phụ lấy người quý hữu này lại không đã?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Nếu đúng là Lôi Phi thì tại hạ ưng thuận cuộc trao đổi với Hàn huynh.

Bỗng nghe Vu Trường Thanh nổi lên tràng cười rộ nói:

__ Hàn thế huynh! Thật là diệu kế lấy rường đổi cột.

Vu Trường Thanh nói vậy rồi nhảy xuống xe từ từ tiến lại.

Hàn công tử lạnh lùng hỏi:

__ Tiền bối có nhận biết Lôi Phi không?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Bất luận lão phu có nhận biết Lôi Phi hay không, nhưng lão phu nói quyết là người này không phải là Lôi Phi.

Hàn công tử ngó Vu Trường Thanh một cái, gã ngửa mặt lên trời bật cười ha hả rồi bắt đầu ngựa cho chạy vọt đi.

Ba hán tử áo đen cũng chạy theo sau Hàn công tử và giục ngựa lao đi rất mau.

Lý Hàn Thu ngó về phía Hàn công tử vừa chạy đi. Đồng thời chàng lên tiếng hỏi Vu Trường Thanh:

__ Sao lão tiền bối vừa ngó vào người đó đã biết hắn là giả dạng Lôi Phi.

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu vốn không quen biết Lôi Phi, thì làm sao biết kẻ khác giả trang được? Đáng trách là Hàn công tử thiếu bình tĩnh để lộ mưu gian.

Phương Tú đột nhiên xen vào:

__ Gừng già vẫn cay hơn gừng non. Hàn hiền điệt dù thông minh đến đâu cũng chẳng thể bì với Vu huynh được.

Vu Trường Thanh cười mát nói:

__ Phương viện chúa dạy quá lời!

Phương Tú hỏi:

__ Vu huynh định đối phó với Phương mỗ bằng cách nào? Bây giờ có thể nói rõ cho Phương mỗ nghe được rồi đấy.

Vu Trường Thanh đáp:

__ Chỉ cần viện chúa thủ tín lời hứa là lão phu phải nghĩ đến mối thâm tình ở với nhau đã mấy năm trời, không làm thương hại đến viện chúa. Nhưng Phương viện chúa mà còn cậy tài cho người theo rõi thì lão phu chẳng thể nào kìm hãm được Lý công tử, đành để mặc chàng hạ sát viện chúa.

Lý Hàn Thu nói:

__ Các hạ có Hàn hiền điệt rất thông minh. Tại hạ e rằng cái thông minh của y sẽ đem lại cái vạ cho các hạ phải mau chết.

Phương Tú không nói gì nữa nhắm mắt lại ngồi tựa vào thành xe.

Vu Trường Thanh và Lý Hàn Thu lại lên xe bồng tiếp tục cho xe chạy đi.

Xe đi đến chừng nửa đêm, đột nhiên có tiếng sóng nước ngoài sông vỗ bì bõm lọt vào tai. Vu Trường Thanh cho xe chạy thẳng ra ngoài sông rồi dừng lại.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

__ Chẳng lẽ lão muốn đổi đi đường thủy.

Chàng nhẩy xuống xe hỏi:

__ Lão tiền bối! Chúng ta bỏ xe đi thuyền hay sao?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp:

__ Thế huynh kêu Phương Tú tỉnh dậy đi!

Phương Tú mở bừng mắt ra nói:

__ Tại hạ vẫn không ngủ đâu.

Vu Trường Thanh nói:

__ Phương viện chúa lâu ngày ở Kim Lăng chắc biết rõ đây là phương nào?

Phương Tú chuyển động mục quang nhìn bốn mặt một lát rồi đáp:

__ Chẳng nhìn thấy bờ thấy bến thì tại hạ biết làm sao được?

Vu Trường Thanh nói:

__ Đúng thế! Bờ sông dài hàng ngàn dặm thì dù Phương viện chúa tai mắt linh mẫn đến đâu cũng chẳng thể biết chốn hoang lương này là địa phương nào.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi hỏi:

__ Đáng tiếc chỗ này không có thuyền bè thì các vị bỏ xe đi đường thủy làm sao được?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Cái đó là việc của lão phu. Phương viện chúa bất tất phải nhọc lòng.

Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

__ Lý thế huynh! Thế huynh định đối phó với Phương Tú bằng cách nào xin nói ra!

Chương 130 - Lý Hàn Thu Ra Dạ Băn Khoăn

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Mối thù giết cha là chẳng đội trời chung. Tại hạ muốn giết Phương Tú, nhưng vì lý do lão tiền bối bắt được nên văn bối không tiện làm chủ.

Phương Tú đột nhiên phân trần:

__ Thái Cực Kiếm Pháp của lệnh tôn đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần thì anh em tại hạ giết lão nhân gia thế nào được?

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

__ Vậy ra còn cao nhân khác tham dự vào vụ đó hay sao?

Phương Tú đáp:

__ Đúng thế!

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Người ấy là ai?

Phương Tú đáp:

__ Lần sau Lý thế huynh còn có cơ hội bắt được Phương Tú thì Phương mỗ sẽ nói rõ sực thực.

Lý Hàn Thu hứng hờ nói:

__ Quân tử nhất ngôn.

Phương Tú nói theo:

__ Tứ mã nan truy. Lý thế huynh mà tin được thì lần sau tại hạ nhất định nói rõ.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn Vu Trường Thanh hỏi:

__ Lão tiền bối định xử trí với Phương Tú bằng cách nào xin tùy ý.

Vu Trường Thanh nói:

__ Phương Tú! Ngươi là người cực kỳ gian trá. Lời nói của ngươi khó mà tin được.

Phương Tú hỏi:

__ Biết làm thế nào cho Vu huynh tin lời Phương mỗ được?

Vu Trường Thanh hỏi lại:

__ Ngươi có thể đưa ra một bảo chứng gì đáng tin cậy không?

Phương Tú đáp:

__ Tại hạ nghĩ không ra. Vu huynh nên nói rõ hơn.

Vu Trường Thanh tủm tỉm cười nói:

__ Lão phu nói ra rồi mà ngươi không chịu ưng thuận há chẳng uổng lời ư?

Phương Tú nói:

__ Mạng sống của tại hạ đã ở trong tay các vị thì dù muốn không chịu cũng không được.

Vu Trường Thanh nói:

__ Thế là hay lắm! Phương viện chúa có cái thông minh biết người biết mình.

Phương Tú nói:

__ Tại hạ trước nay vẫn biết hiểu đường lui tới.

Vu Trường Thanh nói:

__ Lão phu muốn dùng cách gậy 0^ng đập lưng ông.

Phương Tú trầm ngâm hỏi:

__ Tại hạ mới hiểu đại khái chưa được tường tận. Các hạ có thể nói rõ được không?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Được lắm! Lão phu muốn ngươi uống một thứ thuốc độc mãn tính. Sau một tháng chất độc mới xâm nhập nội phủ rồi lên cơn mà chết.

Ban đầu Phương Tú ngẩn người ra, sau lão ta mới cười mát nói:

__ Được rồi! Sống thêm một tháng còn hay hơn là chết ngay bây giờ nhưng...

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Nhưng làm sao?

Phương Tú hỏi lại:

__ Các hạ có yên tâm được không?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu không muốn ngươi nhất định phải chết nhưng cứ tới hạn một tháng phải uống thuốc giải độc một lần.

Phương Tú hỏi:

__ Mãn kỳ rồi làm sao?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Cứ liên tục uống thuốc giải trước kỳ hạn phác tác là vĩnh viễn sống hoài.

Phương Tú hỏi:

__ Các hạ không sợ tại hạ tìm được danh y để giải trừ chất độc trong mình ư?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu tin rằng trong thiên hạ hiếm có người chế được thuốc giải này.

Phương Tú nói:

__ Hiếm có chẳng phải là hổng có. Được rồi! Các hạ lấy thuốc cho tại hạ đi! Tại hạ ưng chịu rồi.

Lý Hàn Thu toan nói đến thứ thuốc của Đàm Dược Sư nhưng chàng lại nín nhịn không thốt ra lời.

Vu Trường Thanh từ từ lấy trong bọc ra một chiếc bình ngọc rồi móc một viên thuốc hoàn màu đen nói:

__ Mời viện chúa uống đi!

Phương Tú cũng là tay đởm lược phi thường. Hắn đón lấy viên thuốc không thèm nhìn qua bỏ ngay vào miệng nuốt rồi hỏi:

__ Thuốc giải đâu?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Thuốc giải ư? Trước khi mãn hạn lão phu sẽ phái người đưa tới.

Đoạn lão vỗ vào huyệt đạo trên mình Phương Tú để giải khai cho hắn.

Phương Tú cười ha hả hỏi:

__ Hay lắm! Bây giờ tại hạ đi được rồi chứ?

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp:

__ Chưa được.

Phương Tú hỏi:

__ Tại sao vậy?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu còn mấy lời muốn nói.

Phương Tú nói:

__ Tại hạ xin rửa tai nghe đây!

Vu Trường Thanh nói:

__ Nếu trong khoảng thời gian này mà Phương viện chúa có cử động theo dõi hành tung bọn lão phu thì đừng trách lão phu là không giữ lời ước là đến kỳ hạn không chịu đưa thuốc giải cho.

Phương Tú nói:

__ Cái đó lúc tại hạ chịu nhận lời uống thuốc đã nghĩ tới đó rồi.

Vu Trường Thanh nói:

__ Phương viện chúa quả nhiên là người đại trượng phu thức thời. Hỡi ôi! Con người ở trên thế gian mà làm nên đại sự thật có chỗ hơn người.

Phương Tú nói:

__ Vu huynh quá khen rồi!

Vu Trường Thanh nói:

__ Thôi viện chúa đi đi! Nếu dọc đường có gặp bọn người đuổi theo thì bảo họ quay về.

Phương Tú nói:

__ Cái đó Vu huynh cứ yên lòng. Tại hạ hy vọng đến kỳ hạn được lấy thuốc giải thì dĩ nhiên phải hết sức ngăn cản bọn họ không cho theo dõi.

Vu Trường Thanh vẫy tay nói:

__ Được rồi! Phương viện chúa về đi!

Phương Tú trở gót đi được mấy bước rồi quay ngược lại nói:

__ Vu huynh! Phương mỗ có điều này rất muốn yêu cầu Vu huynh.

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Điều gì?

Phương Tú hỏi lại:

__ Đối với Vi Hoa phu nhân Vu huynh có thể phóng thích không?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Các hạ được sống sót là may lại còn muốn xin cho kẻ khác hay chăng?

Phương Tú cười hỏi:

__ Vi Hoa phu nhân bị các hạ bắt được hay sao?

Vu Trường Thanh sợ hai người xẩy chuyện xích mích, vội nói ngay:

__ Phương Tú! Bửa nay lão phu buông tha các hạ phần lớn là muốn báo đền ân tình mấy năm trước. Còn Vi Hoa phu nhân thì bọn lão đây sẽ có cách xử trí. Viện chúa bất tất phải quan tâm.

Phương Tú không dám nói gì nữa, xoay mình đi luôn.

Lần này Phương Tú đi rất mau. Chỉ trong khoảnh khắc đã không thấy bóng đâu nữa.

Tần Nhi khẻ hỏi Vu Trường Thanh:

__ Sư phụ! Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Trước hết chúng ta hãy lên chiếc thuyền buồm rời khỏi nơi đây.

Tần Nhi đảo mắt nhìn quanh hỏi:

__ Thuyền ở chổ nào?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu có bao giờ nói dối ai. Chúng ta cứ ra bờ sông sẽ tính!

Mấy người ra tới bãi sông quả thấy một chiếc thuyền buồm lớn bơi lại.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

__ Trừ khi Vu Trường Thanh quen biết chủ thuyền, không thì làm sao con thuyền này đang đêm lại chèo tới đây?

Bỗng Vu Trường Thanh đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

__ Trên thuyền có ai không?

Dưới thuyền có thanh âm ồm ồm cất lên hỏi lại:

__ Tại hạ Ở đây. Các hạ là ai?

Lý Hàn Thu chưa kịp lên tiếng thì Vu Trường Thanh đã đáp ngay:

__ Lão phu là Vu Trường Thanh.

Người dưới thuyền nhẹ buông tiếng thở dài rồi hỏi:

__ Vu huynh đấy ư?

Vu Trường Thanh cả mừng đáp ngay:

__ Phải rồi! Chính là lão phu. Ông bạn là ai?

Người dưới thuyền vừa cười vừa hỏi lại:

__ Vu huynh quên cả khẩu âm của tiểu đệ không nhận ra được ư?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

__ Nghe giọng lưỡi hai người đối thoại thì hiển nhiên họ đã ước hẹn với nhau. Không hiểu sao Vu Trường Thanh lại không nhận được thanh âm người dưới thuyền.

Bỗng nghe thanh âm dưới thuyền lại ồm ồm cất lên:

__ Bửa trước gia huynh mình bị trọng thương không thể y ước tới đây nên tiểu đệ phải thay y.

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Lão nhị đấy ư?

Người dưới thuyền đáp:

__ Chính thị! Tiểu đệ là Thái Hồ.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

__ Khúc sông này bãi rất nông, thuyền lớn không áp mạn vô được. Nhưng tiểu đệ đã chuẩn bị một chiếc thuyền nhỏ. Để tiểu đệ ra đón các vị xuống thuyền lớn.

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Lệnh huynh bị ai đả thương. Thương thế ra sao?

Thái Hồ đáp:

__ Câu chuyện khá dài. Vu huynh hãy xuống thuyền rồi tiểu đệ thuật đầu đuôi.

Thái Hồ vừa dứt lời quả nhiên một chiếc thuyền nhỏ rẻ sóng tiến tới.

Tần Nhi ngó Vi Hoa phu nhân khẻ hỏi:

__ Sư phụ! Còn mụ này bây giờ xử trí thế nào?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Đem cả mụ xuống thuyền.

Hai người còn đang nói chuyện, chiếc mưng nhỏ đã áp mạn vào bờ.

Lý Hàn Thu ngửng đầu lên thì thấy cái mưng này dài không quá tám thước rộng độ hai thước rưỡi. Một chuyến không chở được chục người, phải chia làm hai chuyến mới lên thuyền lớn được.

Một đại hán thân thể cao lớn, mình mặc quần áo ngắn đứng đầu khoang thuyền chờ đợi.

Vu Trường Thanh chắp tay nói:

__ Thật làm phiền đại gia!

Người áo đen này là Thái Lượng. Hắn chắp tay đáp:

__ Anh em tiểu đệ chịu ơn lớn của Vu huynh, chẳng có chi báo đáp. Chuyến này được vì Vu huynh mà ra chút sức mọn. Đúng là ước nguyện của bọn tiểu đệ. Sao Vu huynh lại khách sáo như vậy?

Hắn nghiêng mình nói tiếp:

__ Mời các vị vào khoang thuyền ngồi.

Ba anh em Vu Tiểu Kiện vào khoang thuyền trước. Tần Nhi đưa Vi Hoa phu nhân theo sau ba gã chui vài khoang thuyền. Nhưng Quân Trung Phụng không chịu vào. Nàng ra đứng ở đầu thuyền.

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Quân cô nương! Sao cô nương lại không vào khoang thuyền mà ngồi?

Quân Trung Phụng dừng bước đáp:

__ Tiện nữ muốn ngắm phong cảnh ban đêm.

Lý Hàn Thu khẻ nói:

__ Quân cô nương ngại có vãn bối.

Vu Trường Thanh vẫy tay nói:

__ Công tử hãy vào khoang thuyền ngồi trước đi. Để lão phu khuyên cô mấy câu.

Lý Hàn Thu gật đầu, cất bước đi vào khoang thuyền.

Vu Trường Thanh từ từ bước tới bên Quân Trung Phụng khẻ hỏi nàng:

__ Phải chăng cô nương ngại có Lý Hàn Thu ở đây?

Quân Trung Phụng đáp:

__ Vì y muốn báo mối thù cho song thân nên chổ nào cũng coi Phương Tú là cừu địch. Y còn là kẻ thù đã bức bách song thân tiểu nữ phải thảm tử. Thảm cảnh này lúc nào cũng hiện lên trong đầu tiểu nữ.

Vu Trường Thanh nói:

__ Hài tử! Tình hình của ngươi có chỗ bất đồng. Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần là con người nhân hiệp...

Quân Trung Phụng ngắt lời:

__ Tiểu nữ cũng biết vậy. Gia phụ làm nhiều điều ác đức, để vạ lây đến con cái, khiến tiểu nữ lâm vào tình trạng thê thảm như ngày nay. Tiểu nữ không muốn tìm gã để báo thù, nhưng cũng không muốn nhìn thấy cảnh đau lòng nên tìm nơi tĩnh mịch.

Vu Trường Thanh gật đầu đáp:

__ Hài tử! Ngươi nói cũng có lý. Lão phu hy vọng ngươi đừng nẩy ra ý niệm kỳ quái.

Quân Trung Phụng nở một nụ cười thê lương hỏi:

__ Phải chăng tiền bối sợ tiểu nữ gieo mình xuống sông tự tử?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp:

__ Phải rồi! Hài tử! Lão phu sợ ngươi dại dột có ý tưởng chán sống.

Quân Trung Phụng thở dài đáp:

__ Tiền bối cứ yên tâm. Dù tiểu nữ gặp cảnh đau khổ gấp mấy cũng nhẫn nại chớ không tự tử đâu. Tiểu nữ còn sống để nhìn thế sự.

Vu Trường Thanh nói:

__ Hỡi ôi! Hài tử! Lão phu có một việc trước nay chưa nói cho ngươi hay, nhưng bây giờ chẳng thể không nói rõ được.

Quân Trung Phụng hỏi:

__ Việc gì?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu tuy thu ba đứa cô nhi nhận làm đệ tử. Nhưng trí tuệ của chúng không đủ để tiếp thụ những điều sở học của lão phu. Hôm nay ta thấy ngươi là một thiếu nữ có đủ thông tuệ. Lão phu hy vọng đem hết bản lãnh truyền thụ cho ngươi.

Quân Trung Phụng rất đỗi ngạc nhiên. Nàng ngẩn người ra hỏi:

__ Tiền bối muốn truyền thụ tuyệt kỹ cho tiểu nữ ư?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Đúng thế! Chỉ có ngươi mới đủ tư cách học được huyền thuật của lão phu.

Quân Trung Phụng thấy mình được sủng ái liền chậm rãi hỏi:

__ Tiểu nữ bất quá là một đứa con gái khổ sở tầm thường thì sao mà có thể thừa kế được đạo học của tiền bối?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Vụ này không phải nói đến chuyện tao ngộ hay vận mệnh khổ sở, mà cần phải có đủ thông minh tài trí mới nên được...

Lão thở phào nói tiếp:

__ Từ nay trở đi chúng ta ở trên con thuyền lớn này một thời gian. Lão phu truyền võ công cho ngươi ngay ở trong thuyền.

Quân Trung Phụng sửng sốt hỏi:

__ Từ nay chúng ta cứ ở lì dưới thuyền này một thời gian lâu dài hay sao?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Đúng thế! Từ nay chúng ta cứ ở dưới thuyền cho nó bồng bềnh trên sông Trường Giang.

Quân Trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

__ Tiền bối muốn vãn bối phải có thái độ thế nào?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu muốn ngươi tạm thời ẩn nhẩn chớ để xẩy chuyện xung đột cùng Lý Hàn Thu.

Quân Trung Phụng đáp:

__ Cái đó lão tiền bối bất tất phải quan tâm. Không khi nào vãn bối xung đột với y đâu. Vả lại có muốn xung đột cũng không được vì bản lãnh y có thể giết vãn bối dễ như trở bàn tay.

Vu Trường Thanh nói:

__ Lão phu coi Lý Hàn Thu không phải là hạng cùng hung cực ác quyết không có cử động gì bất lợi cho ngươi.

Quân Trung Phụng hỏi:

__ Y bức bách song thân vãn bối, vãn bối không thù y thì thôi chứ y thù hận vãn bối nỗi gì?

Vu Trường Thanh nói:

__ Vì thế lão phu khuyên ngươi nên nhẫn nại một chút.

Quân Trung Phụng nói:

__ Xin lão tiền bối cứ yên lòng, vãn bối quyết không làm cho lão tiền bối phải thêm phiền muộn.

Vu Trường Thanh nói:

__ Vậy thì hay lắm!

Lão quay lại thấy Lý Hàn Thu đứng ngay trước cửa khoang thuyền. Hiển nhiên chàng đã nghe rõ hai người nói chuyện với nhau những gì.

Vu Trường Thanh khẻ hắng giọng một tiếng rồi nói:

__ Lý Hàn Thu! Công tử hãy lại đây!

Lý Hàn Thu vâng lời tiến lại, nghiêng mình thi lễ hỏi:

__ Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Vu Trường Thanh hỏi lại:

__ Công tử có quen biết Quân cô nương ư?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

__ Vãn bối có biết!

Quân Trung Phụng nở một nụ cười thê lương, muốn nói lại thôi.

Lý Hàn Thu khẻ thở dài nói:

__ Tại hạ có điều rất hối hận với Quân cô nương.

Quân Trung Phụng nói:

__ Việc đã qua còn nhắc đến làm chi nữa. Song thân tiện thiếp làm điều ác đức, chết cũng là đáng có điều tiện thiếp nhớ đến hai người bị thảm tử thì trong lòng không quên được ấn tượng đó.

Lý Hàn Thu nói:

__ Trước kia tại hạ chứa chất cừu hận trong lòng nên ra tay không phải, có phần tàn nhẫn...

Quân Trung Phụng hỏi:

__ Bây giờ thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Hiện giờ tại hạ cảm thấy mình lớn tuổi hơn có thêm phần nhận thức.

Quân Trung Phụng hỏi:

__ Chỉ có bấy nhiêu ư? Những câu này tiện thiếp đã nghe rồi.

Lý Hàn Thu ngập ngừng muốn nói lại thôi. Chàng nhẹ buông tiếng thở dài rồi trở gót đi vào khoang thuyền.

Vu Trường Thanh nhìn bóng sau lưng Lý Hàn Thu khẻ bảo Quân Trung Phụng:

__ Quân cô nương! Dường như Lý Hàn Thu có ý muốn cô nương hoà giải?

Quân Trung Phụng nói:

__ Hoà giải ư? Lão tiền bối nói vậy khí quá. Y xót thương vãn bối là đủ. Vãn bối đã chẳng thể giết y để trả thù thì ít ra cũng không muốn tiếp thụ lòng lân tuất thí xã của y.

Vu Trường Thanh khẻ thở dài hỏi:

__ Cô nương nói thực chăng?

Quân Trung Phụng nói:

__ Lão tiền bối mà lượng giải cho vãn bối thì trong lòng vãn bối đã cảm kích lắm rồi.

Vu Trường Thanh gật đầu nói:

__ Hài tử! Ta biết trước tình cảnh này có thể khiến cho cô sinh lòng cảm khái muôn vàn. Nhưng cô nên nhẫn nại nhiều mới được.

Quân Trung Phụng đáp:

__ Vãn bối thân thế long đong, tao ngộ bất thường, tự tin đủ sức nhẫn nại. Xin tiền bối cứ yên

tâm.

Vu Trường Thanh thở dài nói:

__ Hỡi ôi!... Lão phu làm thế này kể ra cũng khuất tất cô nhiều quá.

Quân Trung Phụng nở nụ cười thê lương đáp:

__ Vãn bối tự tin nhẫn nại được. Lão tiền bối bất tất phải nghĩ nhiều.

Vu Trường Thanh nói:

__ Lão phu sẽ bảo họ sắp cho cô một căn phòng tĩnh mịch.

Quân Trung Phụng nói:

__ Đa tạ lão tiền bối.

Lúc này con thuyền lớn đã giương buồm cho chạy. Ngọn gió sông thổi vù vù khiến cho người ta cảm thấy giá lạnh.

Vu Trường Thanh khẻ nói:

__ Hài tử! Ngồi ngoài này gió lạnh quá! Cô vào trong thuyền mà nghĩ.

Quân Trung Phụng nghiêng mình đáp:

__ Đa tạ lão tiền bối.

Rồi nàng từ từ tiến vào khoang thuyền.

Tần Nhi và Lý Hàn Thu vẫn đứng trước cửa khoang thuyền thấy Quân Trung Phụng tiến vào liền nghiêng đầu thi lễ.

Quân Trung Phụng nhìn hai người gật đầu mỉm cười rồi đi thẳng vào khoang sau.

Vu Trường Thanh rảo bước đi sau Quân Trung Phụng cũng vào khoang sau.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm mới thấy lão chậm chạp bước ra.

Tần Nhi lại đón tiếp hỏi:

__ Bọn đệ tử đi về đâu?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Chúng ta cưỡi thuyền và cứ đi hoài trên sông Trường Giang.

Chương 131 - Vu Trường Thanh Nghị Luận Hào Kiệt

Tần Nhi ồ lên một tiếng rồi hỏi:

__ Phải chăng làm như thế là Phương Tú không biết bọn ta trú chân ở đâu mà kiếm?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Tai mắt của Phương Tú rất tinh thông. Nhiều là nửa năm, ít là ba tháng hắn sẽ biết chúng ta nương thân ở trong thuyền này.

Tần Nhi đưa mắt nhìn Vi Hoa phu nhân còn bị điểm huyệt nằm trên ghế gỗ hỏi:

__ Đệ tử nghĩ rằng phải xử trí mụ này bằng cách nào không nên để mụ Ở đây nữa.

Vu Trường Thanh đáp:

__ Hãy tạm thời lưu mụ lại đó. Ngày sau sẽ có chỗ dùng đến. Có điều…

Tần Nhi hỏi:

__ Có điều làm sao?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Võ công mụ cao cường, mình mang đầy ám khí. Thật là một điều đáng sợ.

Tần Nhi đáp:

__ Đệ tử cũng biết bọn họ vẫn thông tin tức cho Phương Tú nhưng trên thực tế nội tình bọn họ thế nào, ngoài Phương Tú ra chẳng một ai hay.

Vu Trường Thanh nói:

__ Vi Hoa phu nhân cũng biết rõ.

Tần Nhi hỏi:

__ Liệu mụ có chịu nói ra không?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Chúng ta thường trú ở trên thuyền, để rồi hỏi mụ dần dần.

Tần Nhi nói:

__ Sư phụ nói phải đó.

Nàng liền giải khai các huyệt cho Vi Hoa phu nhân và điểm vào những huyệt đạo tứ chi rồi cất

tiếng hỏi:

__ Phu nhân chưa mất thần trí chắc đã biết hiện giờ ở vào trường hợp nào?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Ở trên một chiếc thuyền buồm phải không?

Tần Nhi đáp:

__ Phải rồi! Nếu phu nhân vận động thì bọn tại hạ buông xuống sông để nuôi cá.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Ngươi đã cẩn thận điểm vào sáu chỗ huyệt đạo trong mình ta thì ta còn cử động thế nào được.

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi nói:

__ Có biết thời vụ như vậy mới là tay tuấn kiệt. Phu nhân bản tính thông tuệ, quyết chẳng làm việc ngu ngốc.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Đừng tâng bốc ta nữa. Ngươi có điều chi muốn hỏi thì cứ nói huỵch tẹt ra đi!

Tần Nhi nói:

__ Phu nhân mau mồm lẹ miệng.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

__ Việc gì?

Tần Nhi nói:

__ Phu nhân cấu kết với Phương Tú phải chăng là có việc mưu đồ trọng đại?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Nghe giọng lưỡi ngươi như vậy thì tựa hồ ngươi chẳng biết một chút nội tình chi hết.

Tần Nhi nói:

__ Nếu tại hạ biết rồi thì đã chẳng hỏi phu nhân làm chi.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Bọn ta có việc mưu đồ cực kỳ trọng đại, nhưng ngươi muốn hỏi điều chi?

Tần Nhi nói:

__ Điều chi tại hạ cũng muốn hỏi. Chúng ta sẽ bàn từng việc một có được không?

Vi Hoa phu nhân đã biết Tần Nhi không phải là con người dễ đối phó, liền gật đầu hỏi:

__ Tốt lắm! Trước hết hãy bàn điều chi?

Tần Nhi hỏi:

__ Tại hạ muốn biết giữa Tử Vi Cung và Phương Tú có mối liên quan như thế nào?

Vi Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Có thể nói là họ coi nhau như bạn hữu, giúp đỡ lẫn nhau.

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng:

__ Ta phải nhân cơ hội này hỏi mụ cho biết nội tình một chút, đặng thông tri đi các môn phái lớn để chuẩn bị ứng biến.

Bụng nàng nghỉ vậy, miệng thủng thẳng hỏi:

__ Phương Tú ngoài sự cấu kết với Tử Vi Cung dường như còn giao thiệp với nhiều tay cự phách võ lâm để mở mang cơ nghiệp phải không?

Vi Hoa phu nhân gật đầu:

__ Chúng ta quả đã có một kế hoạch.

Tần Nhi hỏi:

__ Kế hoạch thế nào?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Chúng ta chuẩn bị sáng lập ra cục diện để làm khó giang hồ.

Tần Nhi "ồ" lên một tiếng rồi đáp:

__ Tại hạ Ở Phương Gia Đại Viện từ nhỏ đến lớn, nên những chỗ bí mật của đối phương đã biết khá nhiều. Nếu phu nhân định lừa bịp thì nên cẩn thận một chút đừng để tại hạ khám phá ra chỗ gì.

Vi Hoa phu nhân nói:

__ Ta có thể đem hết tình hình nói cho các ngươi hay. Nhưng nghe xong rồi các ngươi vẫn giết ta. Vậy thì nói hay không cũng thế mà thôi.

Tần Nhi hỏi:

__ Phu nhân muốn đòi điều kiện chăng?

Vi Hoa phu nhân cười đáp:

__ Ồ! Nếu ta mà nhất định chết thì dĩ nhiên chẳng cần nói đến chi nữa.

Tần Nhi nói:

__ Có một điều tại hạ muốn nói rõ cho phu nhân hay là những gì mà tại hạ muốn hỏi cũng

chẳng quan hệ gì. Phu nhân nói cho tại hạ chỉ là biết mà chơi.

Vi Hoa phu nhân cười lạt, cố ý cất cao giọng nói:

__ Ta chắc còn nhiều điều bí mật lắm ngươi chưa thể biết được đâu. Nếu ta nói ra rất có thể bổ ích cho tất cả đại thể võ lâm.

Hiển nhiên mụ nói câu này lớn tiếng là để cho Vu Trường Thanh cùng Lý Hàn Thu cũng nghe thấy.

Tần Nhi hỏi:

__ Phải chăng phu nhân có ý nhắc nhở bọn tại hạ là việc này quan trọng lắm?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Các ngươi không nghe cũng được mà ta chẳng nói cũng chẳng sao.

Thực ra Lý Hàn Thu và Vu Trường Thanh đã tiến vào rồi.

Vu Trường Thanh đằng hắng một tiếng rồi nói:

__ Vi Hoa! Sư muội không nói thì lão phu cũng hiểu đại khái nội tình rồi.

Vi Hoa phu nhân cười lạt hỏi:

__ Các vị có biết sau nửa năm nửa thì toàn thể võ lâm sẽ biến đổi cục diện không?

Lý Hàn Thu không nhịn được hỏi lại:

__ Biến đổi thế nào?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Trên toàn thể võ lâm, Phương Tú có thể không cần dùng đến máu và sát mà khống chế được đại cuộc võ lâm một cách dễ dàng.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Thật thế ư?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Các ngươi không tin thì mặc.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Vu Trường Thanh rồi chuyển mục quang nhìn Vi Hoa phu nhân hỏi tiếp:

__ Phu nhân có thể nói rõ hơn được chăng?

Vi Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

__ Sao ta lại phải nói tường tận thêm một chút?

Vu Trường Thanh chau mày hỏi:

__ Vi Hoa! Ngươi có biết hiện giờ ngươi ở vào hoàn cảnh nào không?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Ta biết rồi! Các ngươi bất cứ lúc nào muốn giết ta cũng được.

Vu Trường Thanh nói:

__ Vì thế mà lão phu hy vọng lúc ngươi nói nên nghĩ kỹ một chút.

Vi Hoa phu nhân cười nói:

__ Ta biết rồi! Trong lòng ta giữ bí mật thêm phần nào là mối sinh cơ thên được phần ấy.

Vu Trường Thanh nói:

__ Ngươi đ0^ i với người khác thế nào thì ta không biết, nhưng đối với ta thì cách này khó xuôi lắm.

Vi Hoa phu nhân biến sắc hỏi:

__ Vu lão đầu! Chẳng lẽ ngươi muốn giết ta thật ư?

Vu Trường Thanh đổi giọng đáp:

__ Cái đó còn tuỳ ở phu nhân.

Vi Hoa phu nhân cũng đổi giọng hỏi:

__ Tuỳ ở tiểu muội thế nào?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Tức là còn phải xem coi phu nhân có chịu hợp tác hay không?

Vi Hoa phu nhân hỏi:

__ Hợp tác bằng cách nào?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Nếu phu nhân ngoan ngoãn ở lại đây thì ngày sau chúng ta bỏ thuyền lên bộ sẽ để phu nhân ra đi tự do. Bằng phu nhân không chịu hợp tác thì khó nói lắm. Lão phu không giết phu nhân nhưng cũng không bảo đảm được sự an toàn cho phu nhân đâu.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

__ Các vị Ở dưới thuyền hằng nửa năm, chẳng lẽ cũng cầm giữ lão thân cả nửa năm ư?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Ngoài cách đó không hiểu phu nhân còn biện pháp nào hay hơn không?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Được rồi! Ở dưp* i hiên thấp, con người đành phải cúi đầu.

Lý Hàn Thu hạ thấp giọng xuống hỏi:

__ Lão tiền bối! Chúng ta có nên hỏi những âm mưu của Phương Tú không?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Phương Tú là con người thâm hiểm khôn lường, khi nào hắn chịu để Vi Hoa phu nhân tham dự vào việc cơ mật, bất tất nghe bà ta nói quanh nói quẩn.

Vi Hoa phu nhân ra vẻ tức mình hỏi ngay:

__ Lão bảo sao?

Tần Nhi đỡ lời:

__ Sư phụ tại hạ nói là phu nhân có ý lừa bịp bọn tại hạ.

Vi Hoa phu nhân cười lạt nói:

__ Các ngươi cứ yên tâm mà ở dưới thuyền này. Phương Tú quyết không thể kiếm thấy các người đâu.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Tại sao vậy?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Hắn bận lắm không rảnh để đi kiếm các ngươi.

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Phải chăng hắn bận liên lạc với những tay kiêu hùng các nơi trong thiên hạ để chuẩn bị tạo nên bộ mặt mới trên chốn giang hồ?

Vi Hoa phu nhân sửng sốt hỏi:

__ Lão cũng biết ư?

Vu Trường Thanh cười hỏi lại:

__ Phu nhân tưởng việc này cơ mật lắm hay sao?

Vi Hoa phu nhân ngần ngừ một chút rồi đáp:

__ Lão quên mất Vu huynh là một tay thần bốc nổi tiếng giang hồ. Phương Tú lưu Vu huynh lại để thỉnh giáo nên hắn đã đdem những việc cơ mật nói với Vu huynh biết.

Vu Trường Thanh cười mát nói:

__ Hắn có kế hoạch rất lớn, nhưng lão phu dám nói quả quyết hắn chẳng thể nào thành công được.

Vi Hoa phu nhân hỏi:

__ Tại sao vậy?

Vu Trường Thanh mỉm cười hỏi:

__ Vi Hoa! Võ công, tài trí phu nhân người thường không thể bì kịp được. Thế mà thủy chung phu nhân vẫn không tài nào trở về đường chính được, phu nhân có biết vì lẽ gì không?

Vi Hoa phu nhân đáp:

__ Đó là điều mà tiểu muội muốn thỉnh giáo Vu huynh.

Vu Trường Thanh đáp:

__ Vi Hoa phu nhân có tính thiên không thể ở vào nghịch cảnh. Nhưng đã là con người thì dù hạng tài trí đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi gặp phải việc bất như ý. Trường hợp này khiến cho người không tránh được nữa phải bước vào con đường khác. Thế là bị một kẻ kém thế hơn mình làm hại.

Vi Hoa phu nhân cười nói:

__ Vu huynh nói thật có lý, nhưng tiểu muội cảm thấy mình đã bày một đường lối rất hay.

Vu Trường Thanh cười mát hỏi:

__ Đó là con người thông minh lại bị cái thông minh làm cho lầm lỡ. Tỷ như vì nỗi bực tức nhất thời mà phu nhân bội phản trượng phu.

Vi Hoa phu nhân lớn tiếng:

__ Đó là việc riêng của tiểu muội, có can dự gì đến Vu huynh?

Tần Nhi cười lạt đáp:

__ Vi Hoa phu nhân! Phu nhân hãy nghĩ lại hiện thời đang ở cảnh ngộ nào rồi hãy nổi nóng.

Vi Hoa phu nhân toan phát cáu, nhưng mụ lại nín, lạnh lùng ngó Tần Nhi không nói nữa.

Vu Trường Thanh nói:

__ Tâm trí phu nhân bị rung chuyển nhiều quá thành ra bất định. Lão phu giữ phu nhân sáu tháng mới có thể khiến cho phu nhân sáng suốt lại được mà cải tà quy chánh.

Lão quay lại bảo Vu Tiểu Kiện:

__ Đem phu nhân giam vài củi ở khoang sau!

Vu Tiểu Kiện "dạ" một tiếng đỡ Vi Hoa phu nhân dậy đưa ra khoang sau.

Vu Trường Thanh chuyển động cặp mắt nhìn Lý Hàn Thu và Tần Nhi một cái rồi đột nhiên vẻ mặt nghiêm nghị nói:

__ Trên chốn giang hồ sắp xảy ra cuộc đại chiến. Đây là một trường huyết kiếm rất bi thảm. Lão

phu không muốn dính vào nên mới nghĩ ra cách ở dưới thuyền ngao du bồng bềnh trên mặt nước.

Lý Hàn Thu thoáng lộ vẻ kinh dị hỏi:

__ Sắp xẩy cuộc biến động thế nào? Lão tiền bối có thể nói rõ hơn một chút được không?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Phương Tú là một nhân vật thâm trầm. Tâm cơ của hắn ít người bì kịp. Mấy chục năm nay, bề ngoài hắn khoác áo hiệp sĩ mà bề trong làm toàn điều ác đức. Chẳng những hắn được rất nhiều nhân vật bạch đạo kính trọng, mà chưởng môn các phái lớn cũng coi hắn bằng con mắt đặc biệt. Nhưng hành vi tàn ác của hắn mỗi ngày một nhiều thành ra không thể che dấu được tâm địa tàn độc. Ác tính hắn mỗi ngày một thêm bộc lộ ra ngoài khiến người bạch đạo xa hắn dần dần.

Lý Hàn Thu nói:

__ Vãn bối thực lấy làm kỳ.

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Kỳ quái ở điểm nào?

Lý Hàn Thu nói:

__ Hắn một ngày một bộc lộ ác tính mà sao anh hùng thiên hạ còn nhiêu dung hắn?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Phương Tú lợi hại chính là ở điểm đó. Hắn phát giác ra rồi, lập tức thu lại. Nhưng hắn ngấm ngầm tiến hành âm mưu bá chủ giang hồ.

Lão trầm tư một chút rồi tiếp:

__ Phương Tú hợp tác cùng với mấy nữ ma đầu trong Cung Tử Vi ở Mong Sơn. Muốn cho mau thành công, hắn còn dùng tiền tài, rượu ngon gái đẹp để nhữ cao thủ võ lâm vào cạm bẩy. Có người không chịu để Phương Tú sử dụng thì những nếp sống của mình đã bị Phương Tú nắm rồi, chẳng dám làm gì nữa.

Lý Hàn Thu nói:

__ Vì thế nên có nhiều người biết rõ ác tính của hắn mà không dám coi hắn là cừu địch phải không?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Đúng thế! Đó là nguyên nhân mà Phương Tú coi như tạm thời giữ được tiếng nghĩa hiệp nhưng hắn lại không chịu dừng tay.

Lý Hàn Thu nói:

__ Cái đó chỉ vì trong thâm tâm hắn đã biết rõ sớm muộn gì rồi cũng có một ngày hắn bị bại lộ

chân tướng.

Vu Trường Thanh gật đầu nói:

__ Vì thế mà Phương Tú lợi dụng quảng thời gian bình tĩnh mà đem toàn lực ra tiến hành âm mưu. Hắn đã phát giác ra những nhân vật hào hiệp có đởm dược tuy sẩy chân trong lúc nhất thời nhưng cũng không cam tâm làm mọi cho hắn. Vì thế hắn quay sang giao kết với bọn ma đầu trong võ lâm và hắn đã thành công lớn. Nhiều hạng ma đầu muốn rút lui khỏi giang hồ bị Phương Tú dụ hoặc liền trở lại võ lâm sức làm việc cho hắn.

Lý Hàn Thu trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

__ Còn một vị Lục Chỉ Dật Sĩ nào đó, lão tiền bối có biết không?

Vu Trường Thanh trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

__ Lão phu chưa từng nghe ai nói tới tên này bao giờ...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

__ Bốn chục năm trước trên chốn giang hồ chỉ có một vị Lục Chỉ Kỳ Nhân, tự xưng là Lục Chỉ Thần Ông. Nhưng người này đã lâu năm rồi không thấy xuất hiện trên chốn giang hồ nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Còn Đàm Dược Sư, lão tiền bối nhận thấy thế nào?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Đàm Dược Sư thì mờ mịt chẳng khác nào mây mù trong dẫy trùng sơn. Đứng ngoài chỉ thấy hình thể chót vót mà không thể nào nhìn rõ được chân tướng. Lão phu tự nhận thấy mình không hiểu nổi lão.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lão tiền bối có quen biết lão không?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu có biết và đã từng có một thời kỳ đi lại với nhau.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Lão tiền bối có tài quan sát người, chẳng lẽ lại không nhìn Đàm Dược Sư là một nhân vật thế nào ư?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Trước kia lão phu đi lại với lão, hai bên nói chuyện ý hiệp tâm đầu. Lão phu tưởng mình hiểu được lão chút ít. Nhưng từ khi đánh với lão ba bàn cờ rồi, đột nhiên thấy lão là một nhân vật mờ mịt bí hiểm. Rồi sau rất ít đi lại với nhau.

Lý Hàn Thu hỏi sang vấn đề khác:

__ Lão tiền bối có quen biết Thiên Nam Nhất Công không?

Vu Trường Thanh hỏi lại:

__ Phải chăng công tử muốn nói về Du Bạch Phong?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Đúng thế!

Vu Trường Thanh nói:

__ Nhất Tuyệt, Nhất Công, Nhất Phong Kiếm đều vào cỡ tuổi lão phu đại khái lão phu đều biết cả. Lão Phong Kiếm chỉ như hoa đàm hé nở trên chốn giang hồn rồi lập tức quy ẩn. Chẳng bàn đến lão nữa. Nhất Tuyệt tức là lệnh sư. Còn Du Bạch Phong làm Nam Thiên Nhất Công đó thì lão phu chỉ gặp mặt mấy lần.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Vãn bối muốn hỏi lão là nhân vật thế nào?

Vu Trường Thanh trầm ngâm một chút rồi đáp:

__ Lão không phải là người xấu. Có điều bản tính cương cường mà tự phụ. Hồi trẻ tuổi lão muốn gì là làm, hạ thủ tàn độc nên gây thù với nhiều người. Khi tuổi già tuy lão hối cải, nhưng kết oán đà nhiều. Rồi lâu nay không được tin tức gì về hoạt động của lão trong võ lâm nữa.

Lý Hàn Thu xuýt buột miệng nói ra câu chuyện Du Bạch Phong bị thương về chất độc và phải nằm trên giường bệnh mấy năm. Nhưng rồi chàng nhẫn nại kín tiếng.

Vu Trường Thanh đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

__ Sao đột nhiên công tử lại nhớ tới Du Bạch Phong?

Lý Hàn Thu ngần ngừ đáp:

__ Vãn bối có được nghe gia sư đề cập tới lão, bây giờ chợt nhớ tới buột miệng hỏi chơi mà thôi.

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Lệnh sư có nhắc tới điều gì nữa không?

Lý Hàn Thu không muốn nói rõ nội tình Du Bạch Phong. Gặp trường hợp bất đắc dĩ chàng phải np i dối mấy câu nhưng trong lòng rất áy náy. Chàng thấy Vu Trường Thanh hỏi câu này đột nhiên động tâm đáp:

__ Gia sư có nhắc tới một việc, nhưng khi đó vãn bối không được hỏi nhiều. Đến bây giờ vẫn chưa sao hiểu được.

Vu Trường Thanh hỏi:

__ Việc gì?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Gia sư có đề cập tới bức tranh Bách Phật.

Vu Trường Thanh ngẩn người ra hỏi:

__ Tranh Bách Phật ư?

Lý Hàn Thu đáp:

__ Phải rồi! Lão tiền bối có nghe ai nói tới bức tranh Bách Phật bao giờ chưa?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp:

__ Đó là một vật chi bảo võ lâm do một vị cao tăng là Siêu Phàm Đại Sư lưu lại ở nhân gian.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Siêu Phàm Đại Sư hiện giờ ở đâu?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão viên tịch rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Bức tranh Bách Phật đó lọt vào tay ai?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Tin tức mịt mờ! Hỡi ơi! Nếu bức tranh này lọt vào tay của hảo nhân thì không sao, nhưng nó lọt vào tay kẻ tồi bại thì hậu quả thật đáng sợ.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Bức tranh Bách Phật đồ có dùng được việc gì không?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Lão phu chỉ nghe lời đồn tranh Bách Phật tức là pho Đạt Ma Chân Kinh do Siêu Phàm Đại Sư diễn dịch thành một môn võ học cao thâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

__ Bức tranh Bách Phật đồ là một thứ tượng Phật thì sao võ công lại ở trong đó được?

Vu Trường Thanh đáp:

__ Theo lời đồn thì trong tranh này có đến hàng trăm kiểu ngồi của Phật tượng nên một số đông không sao hiểu được. Nhưng cứ theo cách ngồi trong tranh mà ngồi thì phát giác ra chỗ diệu dụng của nó và bao hàm những môn võ công cao thâm.

Lý Hàn Thu nói:

__ Té ra là thế!

Chương 132 - Người giật dây Phương Tú là ai?

Vu Trường Thanh đột nhiên hỏi lại:

- Lệnh sư có bàn tới bức tranh Bách Phật lạc lõng nơi đâu không?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không!

Vu Trường Thanh khẻ thở dài nói:

- Lão phu chỉ muốn tranh Bách Phật lọt vào tay một người không biết gì, họ cho vào lửa đốt đi là xong.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiền bối đã nói tranh Bách Phật là một vật chi bảo võ lâm. Nếu cháy mất há chẳng đáng tiếc ư?

Vu Trường Thanh đáp:

- Nhưng nếu lọt vào tay người bại hoại lưu độc cho võ lâm thì mối hại không biết đến đâu mà nói.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Tranh đã đốt rồi, nhưng trăm kiểu ngồi của tượng Phật đã in sâu vào trong đầu óc Du Bạch Phong cùng Quyên Nhi. Ta chỉ hy vọng Quyên cô nương sau này sẽ nhờ nó mà giữ vững được chính nghĩa võ lâm.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng chớ không nói ra miệng, nên Vu Trường Thanh dĩ nhiên không hiểu được là chàng nghĩ gì.

Bỗng lão hỏi tiếp:

- Gần đây lệnh sư có mạnh giỏi không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ngày trước gia sư bị thương, bệnh cũ lại phát tác, không thể hành động nhiều, nên người đã quyết tâm gói kiếm quy sơn, không hỏi đến chuyện giang hồ nữa. Lão tiền bối có quen biết gia sư không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Sao lại không biết. Ngày trước lão phu đã cùng lệnh sư tranh luận một việc, cãi nhau suốt ba ngày ba đêm. Lệnh sư có nhắc tới chuyện đó với công tử không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vụ này không thấy gia sư nói tới.

Vu Trường Thanh đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Lão phu có hai việc muốn bàn với công tử, chẳng hiểu có nên chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiền bối có điều chi xin cứ cho hay.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Việc thứ nhất có liên quan đến Quân cô nương. Lý thế huynh chuẩn bị đối phó với y bằng cách nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Về vụ Quân cô nương, vãn bối rất lấy làm hối hận. Ngày trước vãn bối hay tin là song thân vãn bối bị phụ thân Quân cô nương hạ sát. Sau mới nghe việc này do Giang Nam Song Hiệp chủ mưu, nhưng trước đó vãn bối đã trót lỡ lầm mà bức tử song thân Quân cô nương rồi.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Người đã chết rồi. Việc đã qua trôi vào dĩ vãng. Lão phu muốn biết từ nay trở đi công tử định đối đãi với y ra sao mà thôi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Việc đó vãn bối đã nghĩ rồi và quyết không bao giờ cùng Quân cô nương động thủ nữa.

Vu Trường Thanh gật đầu nói:

- Thế là hay lắm! Công tử nên biết mình đường đường là nam tử hán đại trượng phu không thể so bì với đàn bà con gái được. Lão phu hy vọng Lý công tử nhẹ nhàng với Quân cô nương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiền bối có muốn hỏi điều gì nữa không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Có! Đó là thủ pháp luyện kiếm của công tử.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Sao? Vãn bối có chỗ lầm lẫn?

Vu Trường Thanh đáp:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm là một kiếm thuật tuyệt đối lừng lẫy trong võ lâm. Trên chốn giang hồ khó mà kiếm được một người thứ hai đủ tài như công tử.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Cái đó với thủ pháp của vãn bối có liên quan gì?

Vu Trường Thanh đáp:

- Theo chỗ lão phu biết thì người sử dụng nhiều Thất Tuyệt Ma Kiếm rất ảnh hưởng đến nhân tính. Về điểm này tưởng Lý thế huynh cũng biết rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó... Cái đó. Vãn bối chưa từng nghe gia sư cháu đề cập đến.

Vu Trường Thanh nói:

- Ngày trước lão phu đây đàm luận với lệnh sư có nhắc tới vấn đề này.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã vậy thì vãn bối từ đây phải coi chừng mới được.

Vu Trường Thanh nói:

- Kiếm chiêu của lệnh sư tuy nhiên lợi hại nhưng vẫn không phải là kiếm pháp chính tông. Lão phu khuyên thế huynh một câu nên luyện thêm thứ kiếm thuật khác.

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó vãn bối cần thỉnh giáp lão tiền bối.

Vu Trường Thanh nói:

- Được rồi! Sáng mai lão phu sẽ truyền cho Lý thế huynh một ít kiếm pháp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiền bối định truyền kiếm pháp gì cho vãn bối?

Vu Trường Thanh đáp:

- Võ lâm thiên hạ nhiều ngành nhưng cùng một gốc. Kiếm pháp đại khái giống nhau. Dù nó không dùng để thắng địch chế thắng thì cũng luyện cho thân thể cường mạnh. Nếu đem võ công phân thành môn phái thì thứ kiếm pháp của lão phu đây là kiếm pháp theo phái Võ Đương.

Lý Hàn Thu động tâm hỏi:

- Lão tiền bối! Vãn bối muốn thỉnh giáo lão tiền bối một điều được chăng?

Vu Trường Thanh cười đáp:

- Thế là rất công bằng! Lão phu hỏi thế huynh đã nhiều rồi. Bây giờ dĩ nhiên thế huynh có quyền hỏi lại lão phu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiền bối tinh thông toán thuật có thể biết trước việc thành bại. Không hiểu có thật vậy chăng?

Vu Trường Thanh mỉm cười hỏi lại:

- Thế huynh có tin thuyết bói toán không đã?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trước nay vãn bối vẫn không tin thuyết này, nhưng Tần cô nương cực lực chủ trương toán thuật của lão tiền bối xuất quỷ nhập thần. Mấy năm nay Phương Tú làm việc gì cũng được cái lợi là vì hắn nhờ lão tiền bối bói toán cho.

Vu Trường Thanh nói:

- Thuật bói toán rấ huyền diệu, nhưng lão phu không nhẫn nại được. Mấy năm nay Phương Tú bị thuyết bói toán của lão phu mê hoặc. Đó cũng là vì hành vi của hắn không theo đường chính đạo, trong lòng đâm ra lo lắng, nên mới bói toán để mong tránh nạn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phương Tú mỗi lần gặp chuyện nguy nan lại đến thỉnh giáp lão tiền bối trù tính kế hoạch giùm. Chắc không phải lão tiền bối gặp đâu nói đấy.

Vu Trường Thanh cười đáp:

- Phương Tú là kẻ tâm cơ thâm trầm. Bất cứ hành động gì cũng sắp đặt kế hoạch rất tinh vi từ trước. Lúc hắn đến tìm lão phu để hỏi về thành bại là lão phu lại mượn tiếng toán thuật, suy tính rồi nói ra sự thành bại. Úi cha! Lão phu nhờ cách này mà cứu được khi người đồng thời dò được những chổ bí ẩn của Phương Tú không phải ít.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế là những âm mưu tác ác của Phương Tú lão tiền bối đã thuộc lòng rồi phải không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Đáng tiếc là trong Phương phủ có cao nhân ẩn tàng. Tâm kế người này còn độc địa gấp mười Phương Tú. Thủ pháp y đã tuyệt diệu, hành vi lại thâm độc. Phương Tú còn kém y xa lắm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiền bối có biết người đó là ai không?

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp:

- Nói ra thật xấu hổ. Lão phu đã mấy lần muốn gieo giọng lưỡi hắn để dò hỏi danh tánh người kia mà đều không được mãn nguyện.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải Phương Tú cố ý né tránh không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Theo nhận xét của lão phu thì dường như Phương Tú có chổ khó nói. Có thể là hắn không muốn hay không dám nói tên họ người kia.

Lý Hàn Thu nói:

- Lão tiền bối quen biết nhiều người. Tiền bối thử nghĩ kỹ xem may ra có thấy dấu vết gì chăng.

Vu Trường Thanh trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Trong lòng lão phu đã gia định mấy nhân vật nhưng không tài nào xác định được là ai.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiền bối coi chừng có thể là Đàm Dược Sư được chăng?

Vu Trường Thanh đáp:

- Rất có thể là người này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo chỗ vãn bối biết thì Đàm Dược Sư đúng là có cấu kết với Phương Tú. Có điều vãn bối chưa dò la được rành mạch giữa Đàm Dược Sư và Phương Tú có mối quan hệ thế nào?

Vu Trường Thanh nói:

- Nếu Đàm Dược Sư quả hợp tác với Phương Tú thì tài trí Phương Tú còn kém Đàm Dược Sư xa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải Đàm Dược Sư rất giỏi nghề thay hình đổi dạng?

Vu Trường Thanh đáp:

- Lão phu nghĩ rằng Đàm Dược Sư dù xuất hiện bằng chân tướng ở trên chốn giang hồ cũng không sao. Lão đã tinh thâm y đạo thì việc trá hình đối với lão là một việc rất tầm thường.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Lão tiền bối coi Hàn công tử là hạng người nào?

Vu Trường Thanh đáp:

- Gã là một thiếu niên thông minh tài trí hơn đời, sau này đáng là một nhân vật lãnh tụ võ lâm. Chỉ đáng tiếc ở chổ gã sinh lầm cửa mà thôi.

Lý Hàn Thu buông tiếng thở dài hỏi:

- Lão tiền bối chuẩn bị đối phó với kiếp nạn giang hồ bằng cách nào?

Vu Trường Thanh đáp:

- Việc này trọng đại quá! Sức lão phu không đủ đối phó. Kế hoạch ngày nay là tìm cách đưa tin này vào chùa Thiếu Lâm để chưởng môn phái đó hiệu triệu võ lâm hợp lực giải trừ kiếp nạn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiền bối chuẩn bị đi Thiếu Lâm một chuyến chăng?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp:

- Phải rồi! Chuyến này không đi không được. Chúng ta đi thuyền trên sông là để tránh tai mắt của Phương Tú. Đồng thời mượn cơ hội này để lên chùa Thiếu Lâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão tiền bối! Tại hạ còn thỉnh giáo một điều.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trong mình Phương Tú hiện có năm chất kỳ độc, không hiểu là chân hay giả?

Vu Trường Thanh đáp:

- Đó là sự thực.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đàm Dược Sư không thể giải trừ được chất độc trong mình hắn ư?

Vu Trường Thanh đáp:

- Đàm Dược Sư chỉ tinh thâm về y đạo, không chuyên trị về độc thương. Lão phu e rằng trên thế gian này không ai trị được.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu Đàm Dược Sư mà ở Phương Gia Đại Viện lại chữa khỏi độc thương cho Phương Tú thì e rằng hắn không giữ lời ước nữa.

Vu Trường Thanh nói:

- Lão phu không tính đến chuyện hắn giữ lời ước hay không, mà chỉ mong hắn không theo rõi tông tích, kiếm không ra được chúng ta đã đi về ngã nào.

Lý Hàn Thu chắp tay nói:

- Cao kiến của lão tiền bối khiến cho vãn bối khâm phục vô cùng.

Chàng chắp tay hỏi tiếp:

- Lão tiền bối có cần nghỉ ngơi không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Chúng ta đều mệt mỏi từ lâu nên nghỉ ngơi một lúc là phải.

Đoạn lão cất bước đi vài khoang thuyền.

Lý Hàn Thu cũng về phòng mình thì thấy chăn đệm chỉnh tề. Tần Nhi đang ngồi trên ghế gỗ nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng bước chân chàng làm cho nàng tỉnh dậy. Nàng ngó Lý Hàn Thu cười hỏi:

- Tướng công mệt rồi phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cũng thường thôi. Tần cô nương! Chúng ta đều là bạn hữu, bình đẳng như nhau. Từ mai cô nương bất tất phải buông màn trải đệm cho tại hạ nữa.

Tần Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Tiểu tỳ làm nha đầu đã quen, tự nhện muốn giúp việc sắp đặt chăn màn cho bất cứ ai.

Lý Hàn Thu nhắc lại:

- Từ nay cô nương bất tất phải sửa soạn cho tại hạ nữa.

Tần Nhi nói:

- Không sao đâu. Cái đó bất quá tỳ nữ cất tay một cái là xong. Có gì mà Lý tướng công đáng để tâm?

Nàng vừa nói vừa từ từ bước ra khỏi cửa phòng.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Tần cô nương! Cô có mệt lắm không?

Tần Nhi đã ra đến cửa khoang thuyền, nghe tiếng chàng liền ngoảnh cổ hỏi lại:

- Có việc gì không?

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu cô nương không mỏi mệt thì hãy ngồi xuống đây nói chuyện lúc nữa được chăng?

Tần Nhi gật đầu cười nói:

- Có gì mà chả được?

Nàng trở gót từ từ đi vài ngồi xuống nguyên chỗ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương đã thấy Quân cô nương chưa?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu muội thấy rồi. Cô ta đẹp lắm mà người trần tình dường như chẳng bận tâm đến nhân tình thế cô.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ bức tử song thân y. Chính mắt y trông thấy nên y căm hờn tại hạ rất sâu cay.

Tần Nhi nói:

- Cái đó không thể trách y được. Bất luận là ai cũng chẳng tài nào quên được mối thù máu chảy ruột mềm.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

- Vì thế mà chúng ta ở cùng thuyền với y, tại hạ cảm thấy không yên ổn lắm.

Tần Nhi nói:

- Tiểu muội muốn thay mặt công tử đến đả thông cùng cô ta được chăng?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không cần đâu! Trong lòng cô căm hận tại hạ mà Tần cô nương đi khuyên y chỉ tổ gây thêm mối nghi ngờ.

Tần Nhi đột nhiên động tâm hỏi:

- Công tử hỏi chuyện này là có dụng ý gì?

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi hỏi:

- Trong lòng cô nương nghĩ gì vậy?

Tần Nhi đáp:

- Công tử còn có lòng muốn giết y nên hy vọng nói cho tiểu muội động tâm chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hỡi ôi! Nửa năm trước tại hạ quả có ý ấy, nhưng bây giờ thì thôi rồi.

Tần Nhi tưởng chừng cởi được khối đá nặng trĩu đeo trong lòng, nàng mỉm cười hỏi:

- Tiểu muội đi hỏi sư phụ xem lão nhân gia chuẩn bị an bài Quân cô nương cách nào?

Lý Hàn Thu cười nói:

- Cô nương bất tất phải nóng nẩy. Sáng mai hãy hỏi cũng chưa muộn. Tại hạ muốn bàn định với cô nương, mong cô nương lượng hiểu cho một việc.

Tần Nhi cười hỏi:

- Quả nhiên ngoài cung đàn còn có âm điệu khác, việc gì công tử thử nói nghe?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ muốn rời khỏi nơi đây. Có thế mới tiện cho Quân cô nương cùng tại hạ.

Tần Nhi bỗng lộ vẻ buồn rầu hỏi:

- Công tử định đi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Vì tại hạ còn ở đây là một điều bất tiện cho Quân cô nương.

Đột nhiên Tần Nhi cúi đầu xuống hỏi:

- Còn tiểu muội thì sao? Ở lại đây hay đi theo công tử?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Ý cô nghĩ thế nào?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu muội muốn đi theo công tử nhưng e rằng công tử không chịu.

Lý Hàn Thu nói:

- Tần cô nương! Tại hạ nghĩ rằng cô nên thương lượng cùng lệnh sư rồi sẽ quyết định. Cô nương đi theo hay ở lại đều được cả. Tại hạ dời khỏi đây rồi cũng chưa nhất định đi đâu. Có điều tại hạ cảm thấy nên tránh Quân cô nương là hơn. Cô ta nghĩ đến tại hạ mà còn ở trên thuyền này thì ăn không ngon ngủ không yên.

Đột nhiên Tần Nhi cảm thấy mối đồng tình. Nàng từ từ tiến đến trước mặt Lý Hàn Thu, nói bằng một giọng rất ôn nhu:

- Cái này không thể trách công tử được. Công tử cũng không nên hối hận quá nhiều. Lúc đó công tử chứa chất mối cừu hận trong lòng thì dĩ nhiên khó mà tránh khỏi chuyện giết người. Công tử không giết Quân cô nương cũng có dạ nhân từ rồi đó.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười nói:

- Cô nương bất tất phải an ủi tại hạ. Vừa rồi tại hạ đã nói chuyện với Vu lão tiền bối khá lâu. Lão nhân gia trong lòng đã tính kỹ mới đưa Quân cô nương về thuyền, chắc là lão nhân gia có chổ dụng tâm nào đó. Tại hạ Ở lại đây có điều không ổn.

Tần Nhi dịu dàng gật đầu nói:

- Được rồi! Tiểu muội đi hỏi sư phụ, sáng mai chúng ta sẽ quyết định nên chăng?

Lý Hàn Thu đứng dậy đáp:

- Đêm đã khuya rồi. Cô nương nên đi nghỉ thôi.

Tần Nhi nói:

- Công tử cũng nên nằm duỗi mình nghỉ ngơi một lúc.

Lý Hàn Thu gật đầu cười nói:

- Phải đó! Tại hạ cũng cần nghỉ cho lại sức.

Tần Nhi từ từ trở gót cất bước đi ra.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Tần Nhi ra khỏi phòng rồi mới nhẹ buông tiếng thở dài rồi để nguyên quần áo nằm nghỉ.

Mấy bửa nay thân thể cùng tâm trí đều mệt nhọc, chàng ngả lưng xuống giường ngủ say lúc nào không biết.

Chẳng hiểu thời gian đã trôi qua bao lâu. Lý Hàn Thu tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ.

Chàng mở mắt ra thấy mình đắp chăn bông, không khỏi động tâm nghĩ thầm:

- Ta để nguyên áo nằm rồi nằm ngủ say. Ta nhớ mình không đắp chăn mà ai lấy chăn đắp cho ta, ta cũng chẳng hay biết gì hết.

Nghĩ vậy chàng đứng phắt dậy miệng lẩm bẩm:

- Người nào vào khoang thuyền đắp chăn cho mà ta không biết. Giả tỷ họ giết ta thật dễ như chơi.

Trong lúc nhất thời, lòng chàng nổi lên bao mối nghi ngờ. Chàng nhìn ra cánh cửa khép hờ ngơ ngẩn xuất thần.

Đột nhiên cửa khoang thuyền mở ra. Tần Nhi vừa cười vừa bước vào hỏi:

- Công tử thức rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ vừa mới thức dậy.

Chàng ngừng một chút rồi hỏi:

- Tần cô nương! Có phải lúc nãy cô vừa qua đây không?

Tần Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Công tử ngủ bỏ quên cả đóng cửa khoang thuyền. Tiểu muội thấy mở cửa tiến vào coi. Ngờ đâu trong lúc còn đang ngần ngừ...

Bỗng nàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Quân cô nương đột nhiên xuất hiện ở ngoài lối đi.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi hỏi:

- Quân Trung Phụng ư?

Tần Nhi đáp:

- Phải rồi! Chính là Quân Trung Phụng.

Lý Hàn Thu hồi hộp hỏi:

- Y định giết tại hạ phải không?

Tần Nhi đáp:

- Không hiểu y có dụng ý gì? Chỉ thấy y đứng ở cửa khoang thuyền tần ngần hồi lâu không chịu bỏ đi. Sau y nghe tiếng tiểu muội hắng giọng mới hấp tấp trở gót.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Y có tiến vào không?

Tần Nhi đáp:

- Y đứng ngoài rồi sau bỏ đi. Tiểu muội vào phòng thấy ngọn gió sông thổi lạnh buốt mà công tử ngủ say chẳng đắp chăn đệm chi hết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế rồi cô nương lấy chăn đắp cho tại hạ phải không?

Tần Nhi đáp:

- Đúng thế! Tiểu muội đắp chăn cho công tử rồi khép cửa khoang thuyền lại.

Lý Hàn Thu nhìn Tần Nhi hỏi:

- Tần cô nương! Thế đêm qua cô nương không ngủ ư?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu muội muốn đến nói cho công tử hay, nhưng công tử ngủ say nên không tiện đánh thức.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế là cô ngồi không suốt đêm.

Chương 133 - Phải chăng Phương phủ nhiều nơi rùng rợn

Tần Nhi mỉm cười hỏi:

- Sao công tử biết?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đóan thôi chẳng hiểu có đúng hay không?

Tần Nhi nói:

- Công tử đoán trúng đó. Tiểu muội cũng muốn ngủ nhưng sợ Quân cô nương đi rồi trở lại nên không dám ngủ.

Lý Hàn Thu đứng dậy chắp tay vái dài nói:

- Không những cô nương cứu tại hạ mà còn chịu nhọc mệt một đêm coi giữ tại hạ nữa. Vụ này khiến cho tại hạ cảm kích vô cùng.

Tần Nhi cười mát nói:

- Công tử bất tất phải cảm ơn tiểu muội. Tiểu muội chỉ mong rằng từ nay trở đi...

Bỗng mặt nàng nóng bừng im miệng không nói nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Từ nay trở đi làm sao?

Tần Nhi thở phào một cái đáp:

- Từ nay Lý công tử đừng bỏ rơi tiểu muội như thế là được rồi.

Lý Hàn Thu sửng sốt. Chàng cảm thấy trong câu này bao hàm nhiều ý nghĩa. Trong lúc nhất thời chàng không biết trả lời thế nào được.

Tần Nhi hít mạnh một hơi vừa đưa tay lên vuốt lại mái tóc dài vừa hỏi:

- Sao công tử sợ rồi chăng?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Sợ cái gì?

Tần Nhi hỏi:

- Công tử không sợ mà sao lại không nói?

Lý Hàn Thu khẻ thở dài đáp:

- Tại hạ bức tử song thân Quân Trung Phụng. Dĩ nhiên trong lòng nàng phải ôm mối huyết hải thâm cừu. Thế mà hai người cùng ở một thuyền thường chạm trán nhau, khiến y khó mà quên được cừu hận.

Tần Nhi nghe Lý Hàn Thu không trả lời thẳng vào câu hỏi của mình và có ý lẩn tránh nhưng nàng không tiện căn vặn, liền hỏi sang chuyện khác:

- Công tử chuẩn bị dời khỏi nơi đây ư?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Tại hạ tưởng mình ra đời chỉ có một việc trả thù cho song thân. Không ngờ lại gây vào bao nhiêu chuyện ân oán trên chốn giang hồ. Hiện nay đang bị lôi cuốn vào giữa hai ngã chính tà và rồi đây còn dính líu đến bao nhiêu chuyện thị phi cùng những cuộc đấu tranh thảm khốc. Tại hạ không nỡ sát hại Quân cô nương. Nhưng cũng không muốn cô giết mình vì còn bao nhiêu việc chưa làm xong. Nếu ở cùng thuyền với nhau mà cô vẫn để dạ báo thù thì biết đâu mà đề phòng cho xiết được. Chỉ còn cách dời khỏi nơi đây là may có thể tránh được trường kiếp sau này.

Tần Nhi nói:

- Tiểu muội nghĩ rằng Phương Tú để tâm mưu hại công tử còn gớm hơn là Quân cô nương. Nếu công tử dời khỏi thuyền này thì hắn cứ việc phái người tập kích đường hoàng. Hai bên xẩy cuộc động thủ tiểu muội cũng tin rằng công tử không đến nỗi thất bại hay ít ra là có thể công tử cũng phá vòng vây chạy thoát. Có điều bọn họ ngấm ngầm bày kế ám toán thì công tử khó mà đề phòng cho xiết được.

Lý Hàn Thu chậm rãi nói:

- Dù sao lên bờ tương đối vẫn an toàn hơn là ở trên thuyền này.

Tần Nhi lắc đầu nói:

- Công tử biết Phương Tú nhiều hơn tiểu muội thật. Quân cô nương bất quá là một thiếu nữ mới mười tám mười chín tuổi đầu võ công đã thua công tử mà mưu cơ cũng chẳng thâm hiểm được hai chúng ta. Chỉ coi chừng một chút, phòng bị cô hạ thủ đánh lén là xong chứ chẳng khó gì. Còn đối với Phương Tú thì đâu phải chuyện dễ dàng. Nếu chỉ vì sự an toàn mà nói thì tiểu muội nghĩ rằng công tử ở dưới thuyền còn an ninh hơn lên bờ nhiều lắm.

Lý Hàn Thu khẻ hỏi:

- Tần cô nương! Còn có một việc e rằng cô nương chưa rõ.

Tần Nhi hỏi:

- Việc gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Việc liên quan đến Vu lão tiền bối...

Tần Nhi hỏi:

- Sư phụ tiểu muội làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lệnh sư mượn con thuyền này làm chổ ẩn thân chắc lão gia còn có chổ dụng tâm khác.

Tần Nhi hỏi:

- Dụng tâm gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lão nhân gia muốn cho Phương Tú không tài nào lần ra hành tung để bí mật lên chùa Thiếu Lâm.

Tần Nhi "ủa" lên một tiếng rồi hỏi:

- Có chuyện đó ư? Tiểu muội chưa từng nghe sư phụ nói tới.

Lý Hàn Thu nói:

- Công cuộc sắp đặt của Phương Tú gần thành tựu đến nơi. Nếu không giác ngộ đồng đạo võ lâm kịp thời để tập trung lực lượng mà tiêu trừ, lại chờ đến lúc Phương Tú chuẩn bị xong mới cử động thì khi đó chẳng những quyền chủ động bị Phương Tú thao túng, mà lực lượng hắn càng mạnh nữa. Dù phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương có lãnh đạo bạn hữu võ lâm khắp thiên hạ để chống chọi với hắn thì biết bao người bị nạn huyết kiếp.

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Sư phụ hoài bão tấm lòng tế thế, nhưng lão nhân gia đã quên một điều.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Điều gì?

Tần Nhi đáp:

- Phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương đều có người bị cầm tù trong Phương Gia Đại Viện. Tiểu muội chẳng thể tin là chưởng môn phái này không biết đến.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Nếu chưởng môn hai phái mà biết rõ nội tình thì sao lại không đến chất vấn.

Tần Nhi đột nhiên nhớ đến một chuyện gì trọng đại khủng khiếp. Bỗng nàng tái mặt nói:

- Trong Phương Gia Đại Viện có một nơi phòng bị rất nghiêm mật và nhiều chuyện rất thần bí, bất cứ ai cũng không thể tới nơi được. Chỉ có mình Phương Tú ra vào, mà chính hắn cũng hạn chế thời khắc...

Cặp mắt trọn tròn xoe nàng nói tiếp:

- Một bửa tiểu muội đi lầm vào cấm địa, suýt chút nữa bị chết uổng mạng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phương Tú muốn sát hại cô nương ư?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Không phải! Phương Tú đã cứu tiểu muội.

Lý Hàn Thu "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương đã trông thấy gì?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu muội chẳng trông thấy gì hết, nhưng biết là một địa phương có nhiều chuyện thần bí rùng rợn. Xung quanh chổ cấm địa này đầy khói độc khiến cho người lạc vào phải ngất đi. Tiểu muội cũng vì bị trúng phải khói mà hôn mê bất tỉnh.

Lý Hàn Thu thở dài hỏi:

- Cô nương chưa trông thấy gì mà sao đã biết mà phải rùng rợn?

Tần Nhi thở phào một cái, nét mặt chưa hết vẻ kinh hãi, nàng đáp:

- Sau tiểu muội để ý mới phát giác ra địa phương này ngoài Phương Tú chỉ mấy người mặc quần áo đặc biệt mới xuyên qua được. Vả lại thường thường khiêng một cái võng nào đi vào...

Lý Hàn Thu lấy làm lạ ngắt lời:

- Khiêng một cái võng đi vào ư?

Tần Nhi đáp:

- Đúng thế! Tiểu muội rất lấy làm kỳ. Mỗi lần có kẻ tiến vào khu bí mật là dường như lại khiêng một người đem theo, nhưng không thấy khiêng người ra bao giờ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế thì lạ thật! Nhưng trên võng có đúng là đặt người nào không?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu muội không xác định võng đó nhất định khiêng người nhưng tiểu muội coi hình dạng thì ngoài người ra không thể là vật gì khác được.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Bọn họ khiêng người vào khu phòng vệ nghiêm mật là có dụng tâm gì?

Tần Nhi đáp:

- Khi đó tiểu muội chỉ cảm thấy là một chuyện kỳ quái. Sau nghĩ kỹ lại thì việc này còn thần bí

rùng rợn hơn nữa.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Chuyện này đúng không phải là giản dị. Nhất định bên trong có điều bí hiểm khả nghi.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Vụ kỳ quái này cô nương đã nói với ai chưa?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Chưa! Tiểu muội nhận thấy việc này hầu như quái đản, nói cho người khác nghe, chắc họ cũng chẳng tin nào.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ tin rằng đây không những là một việc kỳ quái mà còn là việc rất trọng đại nữa. Hay hơn hết là cô nương kín chuyện. Vụ này đến tay Phương Tú, tại hạ e rằng hắn còn thay đổi nhiều trò biến ảo.

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Bửa nay tiểu muội mới nói với công tử đây là người thứ nhất.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Anh chàng Hàn công tử có vào khu đó bao giờ chưa?

Tần Nhi đáp:

- Không.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương thử nghĩ coi. Việc này trọng đại vô cùng!

Tần Nhi nói:

- Ít ra là tiểu muội chưa thấy Hàn công tử tiến vào khu bí mật lần nào.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trong Phương Gia Đại Viện đã có khu thần bí như vậy, Hàn công tử có biết hay không?

Tần Nhi đáp:

- Y biết hay không, tiểu muội cũng không hiểu, nhưng y chưa từng đề cập đến chuyện này với tiểu muội bao giờ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ cảm thấy việc này kỳ bí trọng đại mà không sao đoán ra được bọn họ làm gì.

Tần Nhi nói:

- Tiểu muội còn cảm thấy có điều rùng rợn nữa.

Lý Hàn Thu ngửa mặt lên thở phào một cái rồi hỏi:

- Sao cô nương không thỉnh giáo lão coi?

Tần Nhi hỏi:

- Thỉnh giáo ai?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thỉnh giáo lệnh sư. Lão nhân gia kiến văn quảng bác, may thì tìm ra được đáp án. Dù sao lão nhân gia còn cụ thể hơn chúng ta.

Tần Nhi nói:

- Tiểu muội nhận thấy vụ này có điều quái dị nên không hề mở miệng. Mình nói ra thật chẳng tin ai.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng tại hạ tin rồi.

Tần Nhi nói:

- Dĩ nhiên công tử khác người.

Lý Hàn Thu cười hỏi:

- Giữa tại hạ và người ngoài có chỗ nào khác nhau?

Tần Nhi đáp:

- Chúng ta ở với nhau đã lâu ngày. Công tử biết tiểu muội không nói dối và lừa gạt công tử.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Tần cô nương! Tại hạ đã nghĩ đi nghĩ lại thì vụ này thật là đáng sợ.

Tần Nhi nói:

- Hễ không nghĩ tới thì thôi, hễ mỗi khi nghĩ tới lại cảm thấy đấy không phải là chuyện tầm thường.

Lý Hàn Thu nói:

- Đúng thế! Phương Tú đã đáo để lại thêm Đàm Dược Sư là tay y đạo tuyệt luân khiến cho vụ này biến thành cực kỳ phức tạp.

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tiểu muội đi kiếm sư phụ. Nếu lão nhân gia lên chùa Thiếu Lâm ra mắt chương môn phương trượng thì nên đề cập đến chuyện này.

Đoạn nàng dắt tay Lý Hàn Thu đi vào khoang thuyền đến phòng Vu Trường Thanh nghỉ.

Cửa phòng hé mở. Vu Trường Thanh hiển nhiên đã dậy rồi.

- Vào đây!

Tần Nhi ngó vào thấy Vu Trường Thanh đang ngồi xếp bằng trên giường. Quân Trung Phụng cũng ngồi bên cạnh.

Lý Hàn Thu toan trở ra thì Vu Trường Thanh gật đầu cười nói:

- Mời Lý thế huynh vào đây.

Quân Trung Phụng từ từ đứng dậy nói:

- Đệ tử xin đi trước.

Nàng nghiêng mình thi lễ rồi cất bước đi ra ngoài. Nàng lật đật lướt qua bên mình Lý Hàn Thu mà không ngó chàng cùng Tần Nhi một cái nào.

Vu Trường Thanh khẻ thở dài nói:

- Lý thế huynh! Y thật là đau khổ, chịu đựng biết bao nhiêu chuyện khinh khi lấn át. Thế huynh nên lượng thứ cho y về thái độ lạnh lùng.

Lý Hàn Thu nói:

- Vãn bối rất hối hận với Quân cô nương thì khi nào c0‘n dám phiền trách cô về thái độ thất thường.

Vu Trường Thanh khen rằng:

- Lý thế huynh quả là con người có cặp mắt khoan hoà mà thông tuệ. Thất Tuyệt Ma Kiếm dường như không nuôi tính cách thích giết người đối với thế huynh.

Lý Hàn Thu cười mát nói:

- Lão tiền bối quá khen rồi!

Vu Trường Thanh ngó Tần Nhi hỏi:

- Ngươi kiếm ta có việc gì?

Tần Nhi đáp:

- Đệ tử nhớ tới một việc đã cùng Lý tướng công đàm đạo mãi mà không sao hiểu rõ được nội vụ, nên lại trình bày cùng sư phụ.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Việc gì?

Tần Nhi đáp:

- Trong Phương Gia Đại Viện có một chỗ phòng bị rất nghiêm mật. Nơi đó cực kỳ thần bí!

Vu Trường Thanh hỏi:

- Thần bí như thế nào?

Tần Nhi đáp:

- Đệ tử ngấm ngầm dòm ngó thì thấy những người ăn mặc một cách đặc biệt khiêng võng đi vào chỗ bí mật đó?

Vu Trường Thanh chau mày hỏi:

- Trên võng để cái gì?

Tần Nhi đáp:

- Dường như là người.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Người ư? Ngươi không trông lầm chứ?

Tần Nhi đáp:

- Đệ tử không nhìn rõ lắm. Nhưng cái võng kia ngoài việc dùng để khiêng người thì không dùng làm gì nữa.

Vu Trường Thanh thủng thẳng hỏi:

- Ngươi nhìn thấy mấy lần?

Tần Nhi đáp:

- Đệ tử đã ngó thấy đến bốn, năm lần. Lúc đó chỉ cảm thấy là một việc kỳ bí nhưng nay nghĩ lại thì vụ này còn đáng khủng khiếp nữa.

Vu Trường Thanh ngửa mặt lên thở ồ ồ nói:

- Đây đúng là một việc trọng đại kinh người...

Lý Hàn Thu khẻ thở dài hỏi:

- Lão tiền bối biết nhiều hiểu rộng có thể suy đoán Phương Tú hành động kỳ bí này để làm gì không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Vụ này trong lúc nhất thời lão phu cũng không thể quyết đoán được. Nhưng chắc chắn đây là một âm mưu rất trọng đại không còn sai nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta làm thế nào để dọ thám cho ra nội tình?

Vu Trường Thanh đáp:

- Trừ phi tìm cách trà trộn vào nơi đó mới có thể biết rõ được, ngoài ra không còn có phương pháp nào khác.

Lý Hàn Thu động tâm hỏi:

- Lão tiền bối có biện pháp nào để trà trộn vào được không?

Vu Trường Thanh trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Vụ này đã xảy ra rồi, vội vàng cũng không làm gì được. Còn việc lão phu lên chùa Thiếu Lâm thì không thể trì hoãn được.

Lý Hàn Thu chợt nhớ tới lời Tần Nhi liền nói:

- Trong Phương Gia Đại Viện có cầm tù khá nhiều cao nhân phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương. Chưởng môn hai phái này chắc đã biết rồi.

Vu Trường Thanh nói:

- Hỡi ơi! Họ có biết qua một chút nội tình chăng chứ không thể hiểu tường tận được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Dường như lão tiền bối có định kiến như vậy rồi chăng?

Vu Trường Thanh cười lạt hỏi lại:

- Lý thế huynh! Lão phu muốn ủy thác một việc, chẳng hiểu Lý thế huynh có ưng chịu không?

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lão phu đã định sau đây nửa tháng mới khởi hành lên chùa Thiếu Lâm, nhưng bây giờ lão phu lại muốn đi sớm hơn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiền bối định bao giờ khởi hành?

Vu Trường Thanh đáp:

- Lão phu muốn đi ngay tối nay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiền bối muốn giao cho vãn bối việc gì?

Vu Trường Thanh đáp:

- Lão phu muốn mời Lý thế huynh ở lại trên thuyền thêm mấy bửa. Lão phu tuy hành động rất cẩn thận, nhưng tai mắt của Phương Tú bố trí khắp nơi, chưa chắc mình đã trốn khỏi tai mắt giám thị của bọn chúng. Vì thế mà lão phu muốn lưu Lý thế huynh ở lại trong thuyền. Kiếm thuật của thế huynh có thể bảo vệ được cho hai thiếu nữ yếu ớt nếu gặp gia nhân của Phương

Tú phái đến lập tức.

Lý Hàn Thu tưởng đến từ biệt, không ngờ Vu Trường Thanh lại nói trước việc lưu chàng lại. Chàng trọn mắt há miệng không biết nói sao.

Vu Trường Thanh nói:

- Hỡi ơi! Lão phu cũng biết trong lòng Lý thế huynh rất khó xử nhưng hy vọng thế huynh ráng giúp cho. Còn như Quân cô nương...

Tần Nhi hỏi ngay:

- Sư phụ sẽ đem y đi phải không?

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp:

- Coi bề ngoài thì dường như Phương Tú mưu hại ta rất gấp, mà thực ra hắn dụng tâm hạ sát Quân cô nương còn gắt hơn đối với ta...

Tần Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Vu Trường Thanh đáp:

- Một là Phương Tú muốn giết người để bịt miệng. Hai là vì hắn tưởng trong tay Quân cô nương đã lấy được vật gì đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vật gì?

Vu Trường Thanh đáp:

- Dường như là một bức họa.

Lý Hàn Thu nghe Vu Trường Thanh nói một cách hàm hồ, chàng không tiện hỏi vặn.

Vu Trường Thanh lại nói:

- Lý thế huynh ở lại đây bảo vệ cho Quân cô nương thì vừa giải trừ được mối ân oán giữa hai bên vừa bảo vệ được một vật trọng yếu trong võ lâm không để lọt vào tay Phương Tú.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dĩ nhiên lão phu sẽ có chỗ đền đáp Lý thế huynh.

Lý Hàn Thu nói:

- Lão tiền bối dạy quá lời.

Vu Trường Thanh thò tay vào bọc lấy ra một cuốn sách mỏng. Lão ngó Tần Nhi nói:

- Đây là bút lục về mấy chiêu kiếm pháp ta đã chép ra để giao cho ngươi. Trong thời gian ngươi

ở lại trên thuyền gắng mà luyện võ. Đại khái luyện trong thời gian chừng hơn một tháng là có thể thành thuộc.

Tần Nhi ngập ngừng hỏi:

- Còn bọn Tiểu Kiện...

Vu Trường Thanh ngắt lời:

- Bọn chúng tư chất kém lắm, luyện kiếm không thể thành công lớn lao được. Ta đã an bài cho chúng bằng cách khác.

Tần Nhi hỏi:

- Còn Quân cô nương thì sao?

Vu Trường Thanh đáp:

- Kể về tài hoa và trí tuệ thì các ngươi khó lòng bằng y.

Lão nói câu này tựa hồ kể cả Lý Hàn Thu vào đấy.

Tần Nhi sửng sốt ngập ngừng đáp:

- Đệ tử tư chất ngu muội khó lòng bì kịp Quân cô nương đã đành, nhưng Lý tướng công...

Vu Trường Thanh ngắt lời:

- Về thể chất luyện võ thì Lý thế huynh dĩ nhiên là hay hơn Quân cô nương rồi. Nhưng tài năng và thông tuệ của y quyết không kém Lý thế huynh.

Tần Nhi hỏi:

- Vì thế mà sư phụ thu y vài môn trường phải không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Cái đó chưa có đâu. Dù ta có truyền cho y thì cũng chỉ được phần nào mà thôi.

Tần Nhi nói:

- Sư phụ! Sư phụ đã lưu Lý tướng công ở lại đây thì câu chuyện từ đáy lòng chẳng thể không nói ra được.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Chuyện gì?

Tần Nhi đáp:

- Đêm qua Quân cô nương muốn đâm chết Lý tướng công.

Vu Trường Thanh sửng sốt hỏi:

- Có chuyện ấy ư?

Tần Nhi đáp:

- Đúng cả trăm phần trăm. Chính mắt đệ tử trông thấy.

Vu Trường Thanh nói:

- Nếu vậy thật là kỳ.

Chương 134 - Bí ẩn của Quân Trung Phụng bị khám phá

Tần Nhi hỏi:

- Có điều chi kỳ lạ?

Vu Trường Thanh đáp:

- Lão phu đã nói chuyện với y thì thấy giọng lưỡi y dường như không có dụng tâm sát hại Lý thế huynh. Ta e rằng trong vụ này có chỗ hiểu lầm.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười nói:

- Vãn bối đã bức tử song thân y chính mắt y trông thấy. Bình nhật có thể y không nghĩ đến chuyện báo thù, nhưng y nhìn thấy vãn bối tất nhớ tới tình trạng song thân bị thảm tử nên lửa giận lại bốc lên khó lòng ngăn trở được.

Vu Trường Thanh nói:

- Lý thế huynh nói vậy cũng có lý, nhưng Quân cô nương là con người sáng suốt rất hiểu cảnh ngộ. Gần một năm nay y thành người từng trãi tựa hồ đã sống thêm mấy chục năm, vì y đã gặp biết bao nhiêu người tồi bại. Đồng thời y đã hiểu rõ hành vi của song thân y ngày trước, chính y cũng lấy làm bất mãn. Lão phu tin là có thể thuyết phục được y.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Lão tiền bối định đi trong thời gian bao lâu?

Vu Trường Thanh đáp:

- Cả đi lẫn về ước chừng ngoài hai mươi hôm.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Vãn bối ở lại trong thuyền để bảo vệ cho mọi người. Cứ hết thời hạn một tháng, mà lão tiền bối chưa về thì vãn bối cũng không thể chờ được nữa.

Vu Trường Thanh mỉm cười nói:

- Vậy chúng ta nhất định cứ thế.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão phu có mấy lời nóu ra mong rằng Lý thế huynh đừng giận.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều chi?

Vu Trường Thanh đáp:

- Chúng ta là nam tử đại trượng phu không nên cố chấp với đàn bà con gái bất cứ trong trường hợp nào.

Lý Hàn Thu cười đáp:

- Vãn bối hiểu rồi. Trừ phi Quân cô nương muốn giết chết vãn bối, còn ngoài ra bất cư" điều gì vãn bối cũng nhẫn nại được.

Vu Trường Thanh nói:

- Những bật đại anh hùng hào kiệt cần phải có khí độ như vậy.

Tần Nhi đột nhiên hỏi xen vào:

- Sư phụ! Sư phụ truyền cho Quân cô nương thứ gì?

Vu Trường Thanh trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Lão phu truyền cho y một chút về toán thuật.

Tần Nhi hỏi:

- Toán thuật đã chắc gì là linh nghiệm? Sư phụ truyền cho y môn đó há chẳng khiến y lạc đường ư?

Vu Trường Thanh cười mát đáp:

- Toán thuật có khi không chuẩn đích phần lớn vì hoàn cảnh của người coi.

Tần Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Vu Trường Thanh đáp:

- Người coi toán thuật cần phải công chính, tỉnh táo. Nếu bụng dạ thiên lệch thì toán thuật mất linh nghiệm.

Tần Nhi nói:

- Té ra là thế!

Vu Trường Thanh cười mát nói:

- Nếu một người luyện đến chỗ thuần nhất, thân tình cũng không làm cho ảnh hưởng thì lại khác hẳn.

Tần Nhi cảm thấy mình hỏi quá nhiều, nàng nở một nụ cười bẽn lẽn hỏi:

- Sư phụ! Đệ tử muốn hỏi điều nữa được không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Dĩ nhiên là được. Trong lòng ngươi có chỗ nào hoài nghi thì cứ nói hết ra đừng để trong lòng cho khó chịu. Ta hy vọng khi ta vắng nhà các ngươi ở với nhau một cách hoà hảo.

Tần Nhi nói:

- Lý tướng công đã chịu lời thì không còn gì thay đổi nữa. Vấn đề là ở Quân cô nương. Nếu cô không tài nào lượng giải thì chỉ trong vòng một tháng cũng khó ở với nhau được.

Vu Trường Thanh đáp:

- Ta sẽ thuyết phục y.

Tần Nhi hỏi:

- Sư phụ có nên đưa đệ tử đến gặp Quân cô nương không?

Vu Trường Thanh trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được! Bây giờ chúng ta đi gặp y.

Tần Nhi quay lại nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Công tử chịu khó chờ đây một chút.

Lý Hàn Thu gật đầu cười nói:

- Tại hạ xin kính cẩn chờ đợi.

Vu Trường Thanh dẫn Tần Nhi đi thẳng vào phòng Quân Trung Phụng.

Dường như Quân Trung Phụng đã dự biết có người vào, nàng ngồi chờ từ trước rồi.

Nàng đã thấy hai người vào phòng liền đứng dậy vái chào và nói:

- Mời sư phụ ngồi đây.

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp:

- Cô đừng kêu ta bằng sư phụ vì chúng chưa thành sư đệ.

Quân Trung Phụng nói:

- Sớm muộn gì cũng đến thế.

Vu Trường Thanh nói:

- Không được đâu. Chắc cô phải đi kiếm lấy một vị danh sư khác.

Lão sợ Quân Trung Phụng hỏi nhiều liền nói tiếp:

- Đây là Tần cô nương. Y cũng mới là ký danh đệ tử của lão phu.

Quân Trung Phụng nghiêng mình chúc cầu vạn phúc rồi nói tiếp:

- Mời Tần thư thư ngồi.

Tần Nhi nói:

- Tiểu muội không dám tiếp nhận đại lễ này của Quân cô nương.

Vu Trường Thanh khẻ đằng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Các ngươi bất tất phải khách sáo nữa. Chúng ta đi ngay vào chính đề là chuyện khẩn yếu.

Lão đưa mắt nhìn Quân Trung Phụng nói:

- Phụng nhi! Ta phải rời khỏi nơi đây ít bửa.

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Vãn bối biết rồi.

Vu Trường Thanh nói:

- Trong thời gian đó lão phu e rằng không chiếu cố cho cô được.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối đành tự giữ mình.

Vu Trường Thanh nói:

- Lão phu đi rồi cô ở lại trong thuyền với Lý Hàn Thu trong chừng một tháng.

Quân Trung Phụng thở dài nói:

- Đệ tử biết rồi.

Tần Nhi khẻ nói:

- Quân cô nương! Lý Hàn Thu rất hối hận với cô nương. Chỉ cần sao cô nương dung thứ cho y là chúng ta có thể cùng nhau vui vẻ ở trong thuyền này.

Quân Trung Phụng nói:

- Võ công tiểu muội không địch nổi y. Y muốn ra tay giết tiểu muội lúc nào nên lúc ấy. Nếu không ở với y tử tế thì chỉ có một đường chết.

Tần Nhi nói:

- Nghe giọng lưỡi Quân cô nương thì dường như hãy còn căm hận Lý Hàn Thu rất sâu cay.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Dịch địa thư thư chính mắt nhìn thấy một người bức tử song thân liệu thư thư đối với người đó không xúc động được chăng?

Tần Nhi đáp:

- Cô nương hãy nghĩ đến trước kia lệnh tôn đã hạ sát toàn gia Lý Hàn Thu thì chắc cô cũng nguôi giận một phần.

Quân Trung Phụng nói:

- Chính vì thế mà tiểu muội chưa nghĩ tới chuyện báo thù.

Tần Nhi "ồ" lên một tiếng. Nàng toan nói về chuyện hôm qua nàng hồi hộp ở trong khoang thuyền Lý Hàn Thu, nhưng rồi nàng lại nhịn không thốt ra.

Vu Trường Thanh khẻ thở dài nói:

- Lão phu hy vọng các người lấy đại cuộc làm trọng mà ráng nhẫn nại thì mới nên việc được.

Quân Trung Phụng nói:

- Xin sư phụ cứ yên lòng. Sư phụ đã để lại cho một cuốn sách đệ tử phải nghiên cứu cả tháng trời cũng chưa hết. Sư phụ đi khỏi rồi, đệ tử cứ ở trong khoang thuyền suốt tháng với cuốn sách đó không bước chân ra cửa, để chờ sư phụ trở về.

Vu Trường Thanh nói:

- Không cần phải thế. Lý thế huynh đã hứa lời với lão phu quyết không có hành động gì bất lợi cho Quân cô nương cả. Chỉ cần cô nhẫn nại là yên.

Quân Trung Phụng nói:

- Đệ tử xin ghi nhớ!

Vu Trường Thanh quay lại ngó Tần Nhi nói:

- Về mặt Lý công tử ngươi nên để tâm một chút.

Tần Nhi nói ngay:

- Chỉ cần Quân tỷ tỷ quên lãng thù xưa. Còn về phía Lý công tử thì đệ tử xin bảo đảm.

Vu Trường Thanh nói:

- Vậy thì tốt lắm. Công việc cứ quyết định như vậy.

Tần Nhi đứng lên nghiêng mình thi lễ với Quân Trung Phụng rồi hỏi:

- Tỷ tỷ! Sư phụ đi rồi, thỉnh thoảng tiểu muội có thể vào phòng tỷ tỷ ngồi chơi được chăng?

Quân Trung Phụng trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Hay lắm! Nếu tỷ tỷ không rẽ bỏ, thì tiểu muội rất hoan nghênh.

Tần Nhi nói:

- Tỷ tỷ hãy nghĩ đi! Tiểu muội sẽ vào thăm tỷ tỷ luôn.

Quân Trung Phụng đứng lên nói:

- Sư phụ cùng tỷ tỷ thủng thẳng đi. Xin tha thứ cho đệ tử khỏi đưa chân.

Vu Trường Thanh gật đầu rảo bước ra khỏi khoang thuyền.

Tần Nhi chạy theo khẻ gọi:

- Sư phụ!

Vu Trường Thanh không nói gì rảo bước về phòng mình.

Tần Nhi trong lòng rất lấy làm kỳ, theo sát Vu Trường Thanh cũng tiến vào.

Vu Trường Thanh xoay tay khép cửa ngó Tần Nhi hỏi:

- Ngươi có nhìn thấy gì không?

Tần Nhi sửng sốt hỏi lại:

- Nhìn thấy gì đâu?

Vu Trường Thanh đáp:

- Hỡi ơi! Nếu lão phu không vào phòng Quân cô nương ngồi một lúc thì không thể ngờ được.

Tần Nhi trầm tư một lúc rồi nói:

- Đệ tử chỉ thấy y lạnh nhạt. Sự lạnh nhạt này xa hẳn với tuổi của y.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Ngoài ra ngươi còn thấy gì nữa không?

Tần Nhi đáp:

- Đệ tử không trông thấy chỗ đặc biệt nào khác.

Vu Trường Thanh nói:

- Chính mắt y nhìn thấy cảnh thảm tử của song thân và huynh trưởng. Y phải chịu hết mọi sự đau đớn cực nhục. Thế thì người y có lạnh lùng cũng là chuyện thường.

Tần Nhi nói:

- Đệ tử còn cảm thấy y là người thâm trầm.

Vu Trường Thanh nói:

- Những cái đó không thể gọi là đặc biệt được.

Tần Nhi nói:

- Vậy thì đệ tử không nhận ra được.

Vu Trường Thanh chậm rãi nói:

- Ta phát giác ra y luyện tập một thứ... một thứ...

Dường như lão có chỗ khó nói lắm, lão ấp úng mãi rồi ngừng lại.

Tần Nhi chau mày hỏi:

- Y luyện tập thứ gì? Trong khoang thuyền này chỉ có hai thầy trò ta, dù sư phụ có nói trật cũng chẳng can gì.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Ngươi có nghe ai nói tới Thất Độc Giáo bao giờ chưa?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Đệ tử không hay.

Vu Trường Thanh nói:

- Ngươi còn nhỏ tuổi dĩ nhiên không thể biết được. Vụ này đã xảy ra trước đây mấy chục năm...

Lão thở dài nói tiếp:

- Thất Độc Giáo đã một phen làm cho giang hồ xuýt chút nữa đảo điên nhưng bọn chúng liền bị những tay cao thủ khắp thiên hạ hợp lực tiêu diệt. Chỉ trong vòng nửa năm là hết sạch. Vì thế những người không tham dự vào cuộc tiêu trừ này đều không hiểu sự tích mà cũng không hiểu Thất Độc Giáo tàn độc như thế nào.

Tần Nhi hỏi:

- Thất Độc Giáo đã biệt tích giang hồ mấy chục năm nay thì Quân cô nương tuổi cũng xấp xỉ như đệ tử làm sao lại bị lôi cuốn vào Thất Độc Giáo được?

Vu Trường Thanh đáp:

- Ngày trước chúng ta một phen cử động mà tiêu diệt được Thất Độc Giáo kể cũng là may. Chỉ trong một đêm trong ngoài đều phát động khiến bọn chúng trở tay không kịp. Vả lại những nhân vật tham dự vào vụ này toàn là những tay cao thủ hạng nhất đương thời, thủ cước cực kỳ mau lẹ không để cho họ có cơ hội động thủ, nên mới bị bọn ta tiêu diệt hoàn toàn.

Tần Nhi hỏi:

- Nếu để họ có cơ hội kháng cự thì sẽ ra sao?

Vu Trường Thanh nói:

- Cái đó khó mà đoán được phần thắng về ai.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thất Độc Giáo là một tổ chức đầy sự kỳ bí huyền diệu. Họ không lấy võ công làm chủ.

Tần Nhi có vẻ không thích nghe chuyện Thất Độc Giáo. Nàng uể oải hỏi:

- Việc này cách đây đã mấy chục năm mà sao sư phụ đột nhiên lại nghĩ đến Quân cô nương có mối liên quan đến họ?

Vu Trường Thanh đáp:

- Lão phu nhìn thấy cổ tay y có nhiều vết kim châm.

Tần Nhi hỏi:

- Có nhiều vết kim châm ư?

Vu Trường Thanh đáp:

- Đúng thế! Ngày trước lão phu tiêu diệt Thất Độc Giáo rồi, nhận kiểm tra lại thi thể ba tên giáo đồ mà phát giác ra cổ tay chúng cũng đều có vết kim châm như thế.

Tần Nhi mỉm cười hỏi:

- Sư phụ trông thấy vết kim châm ở cổ tay Quân cô nương mà đoán chắc y là người của Thất Độc Giáo ư?

Vu Trường Thanh đáp:

- Ngoài ra Thất Độc Giáo lão phu nghĩ không ra trong thiên hạ còn môn võ công gì khi luyện tập lại phải lấy kim đâm vào cổ tay.

Tần Nhi hỏi:

- Sư phụ có biết vì lẽ gì mà bọn Thất Độc Giáo lại lấy kim châm cổ tay không?

Vu Trường Thanh đáp:

- Đại khái họ lấy máu trong người để nuôi một thứ gì đó.

Tần Nhi đột nhiên cảm thấy hứng chí, nàng sửng sốt hỏi:

- Nuôi thứ gì ư?

Vu Trường Thanh đáp:

- Vấn đề này lão phu không thể giải thích được.

Tần Nhi nói:

- Sư phụ! Đệ tử đã nghe qua về việc nuôi trùng độc.

Vu Trường Thanh nói:

- Thất Độc Giáo cùng việc nuôi trùng độc lại không giống nhau.

Tần Nhi hỏi:

- Nếu Quân cô nương là người trong Thất Độc Giáo thì y chuẩn bị làm gì?

Vu Trường Thanh đáp:

- Cái đó... không thể dung tha y được.

Tần Nhi hỏi:

- Giết y hay sao?

Vu Trường Thanh đáp:

- Ta coi những lỗ kim châm trên cổ tay y thành hình mai hoa cũng như mấy người đầu não Thất Độc Giáo mà chúng ta đã giết chết ngày trước.

Đột nhiên lão hạ giọng xuống hỏi:

- Tần Nhi! Ngươi có muốn coi cứu cạnh vụ này không?

Tần Nhi đáp:

- Đệ tử muốn coi cho biết rõ ngọn ngành, nhưng không hiểu mình có làm nổi chăng?

Vu Trường Thanh nói:

- Được rồi! Ta đi an bài cho ngươi.

Đoạn lão từ từ bước ra ngoài khoang thuyền.

Tần Nhi nhìn Vu Trường Thanh cất bước chậm chạp, trong lòng đột nhiên không khỏi chấn động, nghĩ thầm:

- Sư phụ trước nay vốn trầm tĩnh mà chuyến này tựa hồ thái độ thất thường. Xem chừng Thất Độc Giáo nhất định là một giáo phái ghê gớm lắm.

Vu Trường Thanh đi khỏi khoảng một thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi lật đật trở về khép cửa khoang thuyền lại nói:

- Trước khi chưa biết rõ chân tướng vụ này, ngươi chớ khinh xuất tiết lộ cùng ai.

Tần Nhi biết sư phụ có ý dặn mình đừng nói cho Lý Hàn Thu hay. Nàng liền gật đầu đáp:

- Đệ tử biết rồi.

Vu Trường Thanh khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Ta đã an bài cho ngươi xong rồi. Sau khi mặt trời lặn sẽ có người kêu ngươi theo một đường mật đạo đến gần phòng Quân Trung Phụng để dò la.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đồng thời ta đã phái ba anh em Tiểu Kiện giám thị hành động của y.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Sư phụ! Dường như tình hình rất nghiêm trọng phải không?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp:

- Đúng thế! Nghiêm trọng lắm! Nếu quả y bị chìm đắm vào dị thuật của Thất Độc Giáo thì lão

phu phải biến thành Lý Hàn Thu để giết thị đi.

Tần Nhi hỏi:

- Giết thị ư?

Vu Trường Thanh đáp:

- Ồ! Có giết thị thì mới tránh cho võ lâm khỏi bị một phen đại huyết kiếp.

Tần Nhi lại hỏi:

- Thất Độc Giáo tàn độc đến thế ư?

Vu Trường Thanh đáp:

- Phải rồi! Hài tử! Đêm nay ngươi nhìn thấy rồi sẽ phải đồng ý với lão phu.

Tần Nhi tuy trong lòng chưa hết nghi ngờ nhưng không dám hỏi nhiều nữa. Nàng cố nén mối xúc động trong lòng chưa dám đem vụ này nói cho Lý Hàn Thu hay.

Mặt trời vừa lặn quả nhiên có một thằng nhỏ đến dẫn Tần Nhi vài một khoang thuyền. Gã lật một tấm ván vách thuyền lên nói:

- Lối này có thể thông đến phòng ngủ của Quân cô nương. Đường mật đạo dẫn tới gầm giường y.

Tần Nhi động tâm nghĩ bụng:

- Bọn chúng không chịu đi là vì đường hầm thông vào gầm giường của Quân Trung Phụng.

Đường mật đạo rất chật hẹp chỉ một người lách mình mới đi được.

Tần Nhi cảm thấy dường như mình đi qua phòng ngủ của Lý Hàn Thu thì bụng bảo dạ:

- Té ra đường bí đạo này thông đi các ngã trong thuyền. Vậy con thuyền này nhất định là thuyền của bọn đạo cướp.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ đã đi đến tận đầu.

Tần Nhi dừng bước. Nàng ngấm ngầm tính hành trình thì đại khái đã vào đến phòng ngủ của Quân Trung Phụng. Nàng đưa tay khẽ đẩy một cái thì quả nhiên tấm ván trên đầu cử động nhưng không đưa bỗng lên được.

Tần Nhi là người thông minh. Nàng ngẫm nghĩ một chút rồi đẩy tấm ván sang một bên. Quả nhiên tấm ván trịch để hở ra một huyệt động vuông vắn hai thước.

Tần Nhi thò đầu lên thì thấy Quân Trung Phụng ngồi ở cửa khoang thuyền. Cửa này nửa khép nửa mở. Nàng đang trông mây bay lơ lửng lưng trời mà ngơ ngẩn xuất thần.

Quân Trung Phụng thật là người nhẫn nại ghê gớm. Nàng ngồi cả một khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm mà vẫn không nhúc nhích.

Tần Nhi ẩn thân dưới gầm giường chời lâu nóng ruột đã muốn về phòng nằm nghỉ.

Bỗng nghe tiếng Quân Trung Phụng thở dài rồi nàng khép cửa khoang thuyền lại.

Lúc này trời đã tối hẳn cửa thuyền đóng lại trong phòng chỉ thấy tối đen.

Bỗng nghe tiếng quẹt lửa. Ánh sáng loé lên thắp vào một cây đèn cầy. Trong phòng lập tức sáng rực.

Tần Nhi thò đầu lên nhìn rõ mọi cảnh vật trong phòng. Nàng thấy Quân Trung Phụng vén rèm cửa lên cài then cửa lại rồi lắng tai nghe.

Tần Nhi nghĩ thầm:

- Con nha đầu này cẩn thận tinh tế lắm!

Nàng nín hơi không dám thở mạnh.

Quân Trung Phụng nghe ngóng một lúc khá lâu không thấy động tĩnh gì đột nhiên y thò tay vào trong quần lấy ra một cái túi lụa sắc vàng, y mở ra lấy chiếc hộp ngọc lớn bằng nắm tay.

Tần Nhi ngó thấy bất giác chau mày tự hỏi:

- Không hiểu trong hộp đựng gì mà thị coi có vẻ quí báu thế?

Bỗng thấy Quân Trung Phụng thò tay mặt lên rút mũi kim bạc trong mái tóc đâm vào cổ tay trái. Đoạn y mở nắp hộp rút mũi kim ra cho giòng máu tươi chảy vào trong hộp ngọc.

Tần Nhi không trông rõ trong hộp đựng quái vật gì, nhưng nàng cảm thấy ớn lạnh xương sống.

Đến lúc máu tươi đứng lại, Quân Trung Phụng đậy nắp hộp vào rồi lên ngồi xếp bằng nhắm mắt điều dưỡng.

Tần Nhi từ từ hạ thấp mình xuống rồi theo đường cũ lui ra.

Nàng sợ làm kinh động Quân Trung Phụng nên tấm ván dưới gầm giường cũng không dám đậy lại.

Tần Nhi nín hơi thở, cử động rất cẩn thận ra khỏi đường ngầm chạy thẳng đến phòng Vu Trường Thanh.

Lúc này Lý Hàn Thu cũng ở trong phòng lão.

Vu Trường Thanh khép cửa khẻ nói:

- Ngươi bất tất phải hoang mang. Hãy nghĩ ngơi một lúc đã.

Chương 135 - Vu Trường Thanh mở cuộc điều tra

Tần Nhi vừa lấy tay lau mồ hôi trán vừa nói:

- Đệ tử coi thấy rồi!

Vu Trường Thanh hỏi:

- Tình hình thế nào?

Tần Nhi đáp:

- Đệ tử thấy Quân Trung Phụng lấy ra một cái hộp ngọc nhưng không hiểu trong hộp đựng gì?

Vu Trường Thanh gật đầu hỏi:

- Hình dạng cái hộp đó thế nào? Ngươi có nhớ được không?

Tần Nhi đáp:

- Dường như là cái hộp hình vuông mà dài.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Một cái hộp ngọc có chi là lạ?

Tần Nhi đáp:

- Không hiểu trong hộp đựng gì? Đệ tử lại thấy Quân cô nương dùng mũi kim bạc chích vào cổ tay trái cho máu tươi nhỏ vào hộp.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Y làm gì kỳ vậy?

Vu Trường Thanh đáp:

- Thất Độc Giáo là trỏ vào bảy thứ độc vật. Những tay cao thủ trong giáo phái mỗi người nuôi được một thứ độc vật bằng máu của mình. Người nào nuôi trùng độc và có thể thả ra cho nó cắn người bị thương.

Lão ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Đại khái là như vậy, còn tường tình ra sao lão phu cũng không rõ.

Lý Hàn Thu nói:

- Vãn bối ra đời muộn quá, nên đối với vụ này chưa từng nghe ai nói tới. Lão tiền bối nhận thấy là một vụ nghiêm trọng thì xin sớm có chủ trương đi.

Vu Trường Thanh chăm chú nhìn Lý Hàn Thu, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu quả y lỡ bước gia nhập vào Thất Độc Giáo mà để y sống thì tai hại vô cùng, phải trừ khử y đi mới được.

Lý Hàn Thu nghe nói động tâm tự nhủ:

- Vu Trường Thanh vốn hết lòng hộ vệ cho Quân Trung Phụng mà lúc này lão lại động tâm muốn giết y thì thật là một việc bất ngờ.

Bỗng thấy Vu Trường Thanh thở dài nói:

- Lý thế huynh! Phải chăng thế huynh có chỗ hoài nghi lão phu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vãn bối có điều chưa rõ.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lão tiền bối nói Thất Độc Giáo là một ban hội tà ác kỳ bí mà mấy năm trước đã bị những tay cao thủ thiên hạ trừ diệt thì sao lại còn người dẫn dụ Quân Trung Phụng gia nhập Thất Độc Giáo?

Vu Trường Thanh đáp:

- Cái đó lão phu cũng không hiểu.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu Thất Độc Giáo quả như đám tro tàn lại cháy lên thì có giết một Quân Trung Phụng cũng không ngăn cản được họ mà còn làm mất manh mối để điều tra.

Vu Trường Thanh gật đầu mỉm cười nói:

- Thế huynh nói cũng có lý.

Lý Hàn Thu lại nói:

- Vãn bối nghĩ rằng giết y đi không bằng tìm cách thuyết phục để y bỏ chổ tối ra chổ sáng.

Vu Trường Thanh nói:

- Lời nghị luận của thế huynh thật hơn người một bậc. Nhưng đối với Thất Độc Giáo thì không được đâu.

Lý Hàn Thu nói:

- Xin lão tiền bối cho nghe lời cao kiến.

Vu Trường Thanh nói:

- Thất Độc Giáo nuôi độc vật để làm điều tàn ác khác với nhân vật võ lâm chúng ta. Hơn nữa tâm trí và hành động người giáo phái này của họ không thể theo thường tình...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Theo ý lão tiền bối thì nhất định phải giết Quân Trung Phụng hay sao?

Vu Trường Thanh đáp:

- Xem chừng Lý thế huynh chưa tin lời lão phu lắm. Thử hỏi con người hàng ngày phải lấy máu tươi để nuôi độc vật thì tâm trí người đó còn theo thường tình được sao?

Lý Hàn Thu sửng sốt đáp:

- Cái đó thực là đáng sợ.

Vu Trường Thanh nói:

- Lão phu tự tin định lực của mình đã đến một trình độ nào rồi nhưng cứ mỗi ngày lấy mũi kim đâm vào cổ tay để lấy máu tươi nuôi độc vật thì lão phu không làm được.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Đúng là khó có người nhẫn nại được đến thế.

Vu Trường Thanh nói:

- Chỉ có hai hạng người là làm được chuyện đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai hạng người nào?

Vu Trường Thanh nói:

- Hạng người thứ nhất là để chịu hết mọi nỗi cay đắng hành hạ, trong lòng chứa đầy cừu hận. Hạng người thứ hai là quân đại gian đại ác, trong lòng có cuộc mưu đồ ghê gớm thì mới đủ sức nhẫn nại để làm việc này.

Lý Hàn Thu nói:

- Vãn bối có điều chưa rõ là giống độc vật kia bỏ vào trong cái hộp bằng nắm tay mà nuôi được thì thân hình nó nhỏ bé nhưng nọc độc vô cùng. Hễ cắn vào ai một cái là người đó phải chết ngay không còn nghi ngờ gì nữa. Có điều nó cắn vào tay cao thủ võ lâm đâu phải chuyện dễ dàng được?

Vu Trường Thanh đáp:

- Lão phu đã gặp người Thất Độc Giáo rồi, nhưng chưa được thấy chúng thả độc vật ra bằng cách nào? Có điều theo trí tưởng tượng suy xét thì độc vật kia mau lẹ phi thường.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vãn bối nghĩ rằng dù có mau lẹ đến đâu cũng chỉ như ám khí bay đi là cùng chứ gì?

Vu Trường Thanh khó nỗi trả lời. Lão trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nhất định bên trong còn có điều ảo diệu, nhưng bọn ta không biết được mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao lão tiền bối không hỏi thử Quân cô nương coi?

Vu Trường Thanh hỏi lại:

- Hỏi y ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi! Chúng ta mời y tới nói rõ nội tình. Nếu y định xử dụng độc vật hại người thì chúng ta phải nghiêm mật phòng bị hay muốn chế phục y cũng chẳng khó gì. Khi đó mình có giết y, y cũng đã hiểu rõ lý do, dầu chết cũng không oán hận.

Vu Trường Thanh lắc đầu nói:

- Cái đó... nguy hiểm vô cùng!

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Lão tiền bối đối với độc vật kia dường như úy kỵ lắm thì phải?

Vu Trường Thanh nói:

- Lão phu tuy tham dự vào việc tiêu diệt Thất Độc Giáo, mà chưa được thấy người giáo phái này xử dụng độc vật hại người thế nào. Lão phu từng nghe một ông bạn cố tri nói chuyện thì giống độc vật linh thông hại người kia dường như không cần phải người phóng ra...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu chúng ta dùng lời nói bức bách y phải ra tay, thì lão tự tin trong bọn ba người chúng ta đây y chưa gia hại lão phu ngay.

Lý Hàn Thu nói:

- Vãn bối cũng biết rằng trong ba người chúng ta đây dĩ nhiên Quân cô nương sẽ gia hại vãn bối trước tiên. Có điều vãn bối không tin rằng con trùng độc lại mau lẹ hơn ám khí được.

Tần Nhi nói:

- Sư phụ! Lý tướng công nói thế cũng phải. Nếu trước khi sư phụ rời khỏi nơi đây, chúng ta không tìm cách hạ sát Quân Trung Phụng thì sau khi sư phụ đi rồi bọn đệ tử sẽ lâm vào tình trạng nguy hiểm hơn. Người ta thường nói " Đao thương dễ tránh, ám tiến khó phòng". Nếu quả Quân cô nương nuôi độc vật thông linh chờ sư phụ đi rồi mới ngấm ngầm xử dụng há chẳng đáng sợ ư?

Vu Trường Thanh trầm ngâm một lúc rồi nhìn Lý Hàn Thu bằng vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Tình trạng Quân Trung Phụng thật là đáng thương, y bơ vơ đau khổ lại không nơi nương tựa.

Đáng tiếc cho cái tài trí y vào hạng thượng thặng, nên lão phu đã tưởng gây dựng cho y thành một nhân vật nổi danh và hữu ích để khỏi mai một con người tài hoa tuyệt thế. Nhưng y chìm đắm vào Thất Độc Giáo, lão phu không thể hộ vệ y được nữa. Lý thế huynh nếu cần thì giết y đi! Tuy đó là một việc đáng tiếc, nhưng so với chuyện để Thất Độc Giáo ngóc đầu dậy tìm hại võ lâm thì còn nguy hiểm hơn nhiều. Khi cần lão phu sẽ giúp thế huynh để hạ thủ.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng Thất Độc Giáo rất là tàn ác nên Vu Trường Thanh thương Quân Trung Phụng đến thế mà lúc này lão nhất định phải giết nàng.

Bỗng thấy Vu Trường Thanh đứng dậy ra khoang thuyền. Sau một lát lão trở gót quay vào, đồng thời ngó thấy Lý Hàn Thu và Tần Nhi nói:

- Các vị chuẩn bị đi!

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Bọn đệ tử dĩ nhiên lúc nào cũng sẵn sàng. Sư phụ bất tất phải nhọc lòng.

Bỗng thấy Vu Trường Thanh mở rương gỗ ra lấy một vật thủ vào tay áo rồi đậy nắp lại.

Lý Hàn Thu thấy Vu Trường Thanh ra chiều thận trọng, chàng cũng không dám khinh địch liền cầm thanh trường kiếm để vào chỗ thuận tiện đặng lúc cần đến lấy cho mau chóng.

Sau một lúc bỗng nghe thanh âm của Quân Trung Phụng cất lên hỏi:

- Phải chăng sư phụ muốn kiếm đệ tử.

Vu Trường Thanh ừ một tiếng đáp:

- Ngươi hãy vào đây!

Quân Trung Phụng đẩy cửa bước vào. Nàng thi lễ cùng Vu Trường Thanh trước rồi đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu và Tần Nhi thủng thẳng hỏi:

- Sư phụ vời đệ tử đến có điều chi dạy bảo?

Vu Trường Thanh nói:

- Ngươi hãy đưa cổ tay trái cho ta coi!

Quân Trung Phụng biến sắc, muốn nói lại thôi. Y từ từ đưa cổ tay trái ra.

Vu Trường Thanh nói:

- Ngươi hãy vén tay áo lên.

Quân Trung Phụng theo lời kéo tay áo lên. Quả nhiên nước da trắng như tuyết có nhiều kim châm.

Vu Trường Thanh nói:

- Cô nương hãy ngồi xuống đây. Lão phu có điều muốn thỉnh giáo.

Quân Trung Phụng kéo tay áo xuống rồi từ từ n gồi vào chiếc ghế gổ bên cạnh nói:

- Sư phụ có điều chi xin cứ dạy bảo.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Cổ tay cô nương có rất nhiều vết kim châm như vậy là vì lẽ gì?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đệ tử châm mạch lấy huyết.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Lấy huyết làm chi?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đệ tử nuôi một giống độc vật nhỏ bé bằng huyết của đệ tử. Vì thế mà mỗi ngày phải cho nó ăn một chút mới được.

Ba người không ngờ Quân Trung Phụng lại thản nhiên thừa nhận ai nấy đều ngẩn mặt ra.

Vu Trường Thanh khẻ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương nuôi thứ động vật gì vậy?

Quân Trung Phụng trầm ngâm đáp:

- Xem chừng sư phụ đã biết chuyện bí mật của đệ tử rồi.

Vu Trường Thanh nói:

- Vì vậy mà lão phu hy vọng cô nương thực kể rõ nội tình.

Quân Trung Phụng đáp:

- Đệ tử không dám lừa gạt sư phụ.

Vu Trường Thanh vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Hay lắm! Cô nương thử nói nghe.

Quân Trung Phụng đáp:

- Đó là một con nhện độc.

Vu Trường Thanh ủa lên một tiếng rồi hỏi:

- Nhện độc ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đúng thế! Chính là con nhện độc.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Cô nuôi con nhện độc này để làm gì?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đệ tử dùng nó làm phương tiện tự vệ.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Sao cô nương lại phải lấy máu tươi của mình để nuôi nó?

Quân Trung Phụng đáp:

- Để cho nó có linh tính.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Cô nương là đệ tử dưới trướng Thất Độc Giáo phải không?

Quân Trung Phụng lắc đầu đáp:

- Nếu đệ tử đã có sư môn thì đâu đến nỗi lâm vào cảnh ngộ lênh đênh thê thảm thế này.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Nếu cô nương không phải là đệ tử Thất Độc Giáo thì ai dạy cách nuôi vật kỳ độc này?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đệ tử không phải là môn hạ Thất Độc Giáo mà cũng không biết trên thế gian có giáo phái này. Đệ tử nuôi độc vật theo phương pháp trong một cuốn sách...

Vu Trường Thanh ngắt lời:

- Sách gì?

Quân Trung Phụng đáp:

- Cuốn sách này đã rách mất bìa, vì thế mà đệ tử không hiểu là sách gì. Trong sách ghi chép rất nhiều phương pháp kiềm chế độc vật. Nguyên đệ tử rất sợ độc vật không dám thí nghiệm. Sau đệ tử lớn lên mới có gan dạ liền thử chơi một lần. Ngờ đâu trăm lần thí nghiệm trúng cả trăm. Từ đó trở đi thành ra mạnh dạn...

Nàng giơ tay vuốt mớ tóc xinh đẹp, thở dài nói tiếp:

- Đệ tử thấy những điều trong sách chép rất linh nghiệm rồi dần dần đi đến chỗ tin sách. Sau cùng đệ tử bắt được một con nhện kỳ độc liền nuôi nó theo phương pháp trong sách.

Vu Trường Thanh vẻ mặt hoà hoãn lại đôi chút, chậm rãi nói:

- Cuốn sách đó đâu rồi?

Quân Trung Phụng đáp:

- Hiện đệ tử cất ở trong phòng.

Vu Trường Thanh gật đầu nói:

- Con nhện độc này cô nương nuôi được bao lâu?

Quân Trung Phụng đáp:

- Hơn ba tháng nay.

Vu Trường Thanh nói:

- Dù cô nương có nuôi độc vật hộ thân cũng chẳng nên lấy máu mình cho nó ăn.

Quân Trung Phụng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Theo sách chép thì nếu nuôi nó bằng máu tươi của mình hơn với vật khác dần dần khiến cho nó biến thành linh tính và thành một vật độc nhất trong các chất độc.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Thế ra ban đầu phải trãi qua một thủ tục rất phức tạp phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đúng thế! Muốn cho nó thành một vật cực độc thì trước hết là phải cho nó ăn bảy chất độc. Nhưng đây không phải là chuyện dễ. Chỉ một thứ chất độc làm cho nó bị thương là bao nhiêu công phu lúc trước đều hủy hết.

Vu Trường Thanh ngẩn người ra hỏi:

- Con nhện độc cô nuôi đó đã ăn mấy thứ độc rồi?

Quân Trung Phụng đáp:

- Mới được bốn thứ, còn phải ba thứ nữa mới thành công hoàn toàn.

Vu Trường Thanh nói:

- Đáng tiếc là trên thuyền này không tìm được độc vật mà có lẽ chúng ta còn phải ở đây một thời gian khá lâu.

Quân Trung Phụng nói:

- Cái đó cũng không nhất định. Ở dưới nước thường cũng có nhiều độc vật.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Sau khi con nhện ăn đủ bảy thứ chất độc rồi hình thù nó ra làm sao?

Quân Trung Phụng đáp:

- Nó vẫn giữ nguyên hình thể con nhện. Có điều trong mình đã tác hợp bảy chất độc nên nó phình to ra hay thu nhỏ lại cũng được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Con nhện ăn bảy chất độc có tránh được đao kiếm không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Trong sách không thấy nói tới chuyện này, nhưng tại hạ chắc là không được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu nó không tránh được đao kiếm thì người ta chỉ việc vung kiếm tới chém nó chết. Vậy cô nương nuôi nó khó nhọc có được ích gì?

Quân Trung Phụng ngẫm nghỉ rồi đáp:

- Nếu nó đã thành linh tính thì chắc giết nó không phải là chuyện dễ.

Lý Hàn Thu lắc đầu cười nói:

- Cái đó khó tin lắm.

Quân Trung Phụng nói:

- Trong sách nói vậy. Còn việc có linh nghiệm hay không tại hạ cũng chẳng rõ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Con nhện cô nương nuôi dưỡng bây giờ đã thành linh tính chưa?

Quân Trung Phụng lạnh lùng hỏi lại:

- Lý tướng công cảm thấy chuyện này rất trọng yếu đối với tướng công phải không?

Lý Hàn Thu chưng hửng đáp:

- Tại hạ không quan niệm gì đến chỗ trọng yếu của độc vật hết.

Vu Trường Thanh khẻ thở dài nói:

- Trọng yếu lắm chứ! Sở dĩ Thất Độc Giáo chưa gây thành sóng gió trên chốn giang hồ vì bị bọn lão phu phát giác sớm quá. Mới một phen cử động đã tiêu diệt bọn họ. Đó là cái may cho đồng đạo võ lâm. Lão phu biết rõ vụ này lợi hại lắm.

Quân Trung Phụng thở dài nói:

- Đệ tử nuôi độc vật này chỉ vì tính hiếu kỳ. Vả lại tự biết mình võ công kém cõi, chẳng có cách nào tự bảo vệ nên mấy năm qua bao lần lâm vào tình trạng hiểm nghèo. Đệ tử chắc rằng mình nuôi độc vật này ít ra cũng tự vệ thêm vững vàng một chút.

Vu Trường Thanh nói:

- Ban đầu lão phu tưởng cô nương ở Thất Độc Giáo nên rất lo.

Ban hội này ngóc đầu dậy thì thật là mối nguy lớn trên chốn giang hồ. Bây giờ nghe cô nương

nói lão phu mới yên lòng. Có điều bọn tà ác vẫn có một lực lượng để dẫn dụ người chìm đắm vào vũng nước xoáy. Ý định nuôi độc vật đầu tiên chỉ là đệ bảo vệ bản thân mình, nhưng rồi sau đi đến chỗ dùng nó để hại người và bất giác thành truyền nhân của Thất Độc Giáo.

Quân Trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Theo ý sư phụ thì nên thế nào?

Vu Trường Thanh đáp:

- Lão phu có một biện pháp nói ra không hiểu cô nương có ưng chăng?

Quân Trung Phụng nói:

- Sư phụ thử nói cho đệ tử nghe.

Vu Trường Thanh nói:

- Liệng hộp ngọc xuống sông và đốt độc kinh đi.

Quân Trung Phụng nói:

- Sư phụ! Sư phụ có thể dành cho đệ tử một thời gian là một ngày một đêm để đệ tử nghĩ kỹ lại được chăng?

Vu Trường Thanh đáp:

- Hài tử! Nếu ngươi nhận thấy lời ta nói không lầm thì nên phế bỏ việc nuôi độc vật.

Quân Trung Phụng ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Việc quá khứ đệ tử đã trình bày với sư phụ rồi. Nhưng còn việc sau này đệ tử có vĩnh viễn đi theo sư phụ được chăng?

Vu Trường Thanh ngập ngừng đáp:

- Cái đó...

Quân Trung Phụng nói:

- Chắc không được phải không? Nếu thế thì đệ tử phải tìm lấy phương pháp tự vệ. Khi nào không thể cùng người kháng cự, ít ra đệ tử còn dùng độc vật cho nó cắn lại mình chết quách đi cho rồi...

Nàng giơ tay lên vuốt mái tóc. Hai hàng châu lệ từ từ nhỏ xuống.

Nàng nói tiếp:

- Song thân đệ tử làm ác đã nhiều để tội cho con. Anh hùng thiên hạ chẳng có ai đồng tình. Thường khi họ còn lấy việc hành hạ tấm thân bồ liễu làm khoan khoái nữa. Có đúng là thế không?

Vu Trường Thanh nói:

- Hỡi ơi! Hài tử! Ngươi suy nghĩ quá nhiều.

Quân Trung Phụng nói:

- Đó đều là những việc mà đệ tử đã trãi qua. Đệ tử tưởng khắp thiên hạ khó tìm được người thứ hai trong vòng một năm đã gặp bấy nhiêu chuyện bi thảm...

Vu Trường Thanh nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Hài tử! Ít ra còn có lão phu tận lực giúp đỡ ngươi.

Quân Trung Phụng nói:

- Vì thế mà đệ tử cảm kích sư phụ vô cùng!

Vu Trường Thanh nói:

- Cảm kích hay không cũng chẳng ích gì. Lão phu chỉ muốn khuyên nhủ ngươi đừng để sa chân vào vũng nước xoáy là hơn...

Quân Trung Phụng nói:

- Đệ tử biết rồi. Đây chỉ vì lòng tốt mà sư phụ lo cho đệ tử. Có điều đệ tử xin sư phụ rộng cho một ngày để suy nghĩ.

Vu Trường Thanh biến sắc hỏi:

- Ngươi có biết vì lẽ gì mà thu lưu ngươi không?

Quân Trung Phụng trầm ngâm một chút rồi lắc đầu đáp:

- Chính ra đệ tử đã biết, nhưng sư phụ hỏi nhiều thành rối trí.

Chương 136 - LIỀU THÂN GÁI GIỮA LÀN SÓNG GIÓ

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Bị nó cắn thì hậu quả ra sao?

Quân trung Phụng đáp:

- Người bị nó cắn chất độc phát tác ra là chết ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao cô nương không để nó cắn chết bọn tại hạ đi?

Quân trung Phụng đáp:

- Vì tại hạ không có ý sát hại các vị mà chỉ muốn chứng minh những điều trong cuốn sách nát kia có đúng hay không mà thôi. Nay tại hạ đã chứng minh được rồi thì cuốn sách đó đúng là sự thực cả trăm phần trăm, nên tại hạ phá huỷ nó đi.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Cô nương đã chứng thực cuốn sách đó rất đắc dụng thì sao lại đốt đi - Trong sách đó còn ghi chép những điều kỳ quái nếu để lọt vào tay người khác tất thiên hạ phải đại loạn.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Lý tướng có nhận thấy là hỏi nhiều quá rồi không?

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng đáp:

- Cô nương nói đúng đó. Tại hạ không dám hỏi nhiều nữa.

Quân trung Phụng đưa mục quang nhìn Vu Trường Thanh nói:

- Sư phụ cho cuốn Thất Tiến thần thư đệ tử đã cất trong khoang thuyền, đệ tử rất lấy làm hổ thẹn là khi phụ tấm lòng thương yêu của ân sư. Mong rằng ân sư mở cho đệ tử một đường sinh lộ.

Vu Trường Thanh nói:

- Ngươi muốn ta áp con thuyền lớn này vào bờ chăng?

- Đệ tử không dám nghĩ vậy nhưng thấy sau con thuyền lớn này có một đôi mủng nhỏ, chỉ xin hạ mủng xuống là đệ tử có thể vào được rồi. Hỡi ơi! Đệ tử đã đốt sách của Thất độc giáo không để độc hại trong giang hồ nữa.

Vu Trường Thanh ngẫm nghĩ một chút rồi ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó...

Quân trung Phụng nói ngay:

- Nếu sư phụ thấy có điều gì khó khăn thì đệ tử xin cáo biệt ngay cũng được...

Đoạn nàng trở gót từ từ bước đi, Lý Hàn Thu không nhịn được vội nói:

- Vu lão tiền bối! Xin tiền bối nể mặt vãn bối mà cho Quân cô nương một cái mủng nhỏ.

Vu Trường Thanh thở dài nói:

- Ngươi hãy đứng lại.

Quân trung Phụng quay lại hỏi:

- Sư phụ kêu đệ tử phải không?

Vu Trường Thanh gật đầu nói:

- Ngươi đã đốt cuốn pháp điển của Thất độc giáo đủ chứng tỏ ngươi đã dời bỏ giáo phái này rồi thì cần phải đi đâu nữa?

Quân trung Phụng đáp:

- Sư phụ còn muốn giữ đệ tử ở đây làm chi, nhất là sư phụ cũng sắp rời khỏi con thuyền này.

- Lý thế huynh và Tần Nhi không ai gia hại ngươi cả, vậy ngươi cứ ở lại cũng không sao đâu.

- Ở với nhau lâu ngày đệ tử e rằng không kềm chế được mình rồi đi đến chỗ gia hại kẻ thù đã giết song thân cùng huynh trưởng mất.

Vu Trường Thanh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Ngươi có thể kể ra hàng trăm lý do...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Vu tiền bối, để Quân cô nương đi quách.

Vu Trường Thanh gật đầu quay lại nhìn Quân trung Phụng nói:

- Hài tử! Lão phu ưng thuận cho ngươi đi.

Quân trung Phụng nói:

- Đa tạ lão tiền bối.

- Ngươi bất tất phải tạ ơn, nhưng lão phu có mấy điều muốn nói cho ngươi hay.

- Vãn bối xin rửa tai để nghe đây.

- Theo chỗ lão phu biết thì Thất độc giáo có một thứ ma lực thu hút người vào phe đảng, người nào gia nhập Thất độc thì khó mà thoát đi được.

Quân trung Phụng nói:

- Đệ tử nhớ rồi.

Vu Trường Thanh vẫy tay nói:

- Để lão phu đưa ngươi xuống thuyền.

Đoạn lão rảo bước đi ra ngoài, Lý Hàn Thu đối với Quân trung Phụng trong lòng rất là hối hận liền nói:

- Tại hạ cũng tiễn chân cô nương xuống thuyền.

Quân trung Phụng quay lại ngó Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ không dám phiền Lý tướng công.

Lý Hàn Thu cười mát nói:

- Tiễn chân cô nương mấy bước thì có làm gì.

Quân trung Phụng không khước từ nữa nàng cất bước đi luôn. Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi cũng theo sau ra khỏi khoang thuyền. Mấy người ra đền đàng lái thì trời nổi gió to mưa lớn, sóng nước gầm lên như sóng dậy gió thổi bay tạt tà áo khiến cho mọi người se lạnh, bên ngoài trời mưa như trút nước. Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Quân cô nương! Trời tối đen như mực sóng sông cao như núi, cái mủng nhỏ này mong manh như tàu lá mà đi vào giữa làn sóng đó thì thực là nguy hiểm quá.

Quân trung Phụng lắc đầu nói:

- Tại hạ không sợ đâu, đa tạ Lý tướng công có lòng quan hoài.

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài toan nói lại thôi. Vu Trường Thanh hỏi:

- Ngươi nhất định đi ngay đêm nay ư?

- Đúng thế! Vãn bối định đi thì dù mưa đao gió kiếm cũng không thay đổi.

Lúc này hai người nhà đò đã hạ cái mủng nhỏ xuống nước, một người cất tiếng:

- Trời mưa như trút nước mà sóng lại dữ quá, nếu không giỏi chèo thuyền thì khó giữ được bình yên.

Quân trung Phụng nói:

- Ngươi sợ thuyền lật hay sao?

Nhà đò cúi đầu hạ thấp giọng xuống đáp:

- Cái mủng dài không đầy tám thước rộng chừng hai thước rưỡi thì ngay đến người giỏi bơi thuyền thì cũng khó mà lướt sóng giữa lúc đêm tối này. Huống chi cô nương lại chưa quen bơi thuyền.

Quân trung Phụng lạnh lùng hỏi:

- Sao ngươi biết ta chưa quen bơi thuyền?

Nhà đò ấp úng nói:

- Cái đó...cái đó..

Mưa gió mỗi lúc một lớn người đứng ở đầu thuyền mới trong khoảnh khắc quần áo đã bị ướt hết.

Quân trung Phụng vẫy tay nói:

- Xin các vị về thuyền nghỉ ngơi, tiện thiếp xin cáo biệt.

Nàng đưa mắt nhìn nhà đò nói:

- Ông bạn đưa tại hạ xuống thuyền đi!

Nhà đò dạ một tiếng tay vịn lan can lùi lại tận cuối con thuyền, Quân trung Phụng đi theo hắn. Trên không sấm giựt nhoàng nhoàng soi rõ chiếc mủng nhỏ buộc sau thuyền lớn. Nó tròng trành dâng lên hụp xuống tuỳ theo cơn sóng, nhà đò quay lại ngó Quân trung Phụng nói:

- Cô nương! Thật là sóng to gió cả...

Quân trung Phụng ngắt lời nói:

- Ta biết rồi, ông bạn cho ta hay làm thế nào mà xuống thuyền?

Nhà đò chau mày đáp:

- Bám vào khúc cây mà xuống, giữa lúc sóng to gió cả này dù là tay khinh công tuyệt đỉnh cũng chẳng tài nào hạ chân xuống chỗ mình muốn được.

Quân trung Phụng nói:

- Đa tạ ông bạn!

Đoạn nàng tung mình nhảy ra nắm lấy sợi dây buộc thuyền hạ mình xuống mủng, nhà đò rút cây thanh bội đao chặt đứt dây neo rồi lớn tiếng hô:

- Cô nương hãy coi chừng!

Dây buộc đứt rồi chiếc mủng lập tức mất kìm hãm liền theo đợt sóng nhô lên hụp xuống trôi đi rồi mất hút vào trong bóng đêm không còn thấy đâu nữa. Bọn Vu Trường Thanh, Lý Hàn Thu thấy Quân trung Phụng xuống chiếc mủng nhỏ chập chờn trên mặt sóng dữ dội thì không khỏi thương tâm. Vu Trường Thanh nhìn theo bóng nàng cho đến khi mất hút rồi mới khẽ cất tiếng hỏi:

- Liệu y có sống được chăng?

Nhà đò khẽ hắng giọng đáp:

- Nếu cô ta giỏi nghề bơi thuyền thì còn có mấy phần sống được, bằng chưa bơi thuyền thì bất luận võ công cao thâm đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi nạn thuyền đắm.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy nhất định y phải chết rồi còn gì?

Nhà đò đáp:

- Quân cô nương nói sao biết vậy, bọn tại hạ làm thế nào mà hiểu được cô có lành nghề bơi thuyền hay không?

Vu Trường Thanh nhìn làn sóng dữ dội thở dài nói:

- Lão phu mong rằng nước sông sẽ rửa sạch linh hồn cho y.

Tần Nhi lắc đầu nói:

- Sư phụ! Theo nhận xét của đệ tử thì Quân cô nương chắc không chết đâu.

Vu Trường Thanh nói:

- Hỡi ơi! Tướng y cũng không đến nỗi chết yểu nhưng ta mong rằng y táng thân trong dòng nước sông để giữ lấy tấm thân trong sáng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao Tần cô nương quyết đoán là Quân cô nương có thể sống được?

- Nước sông tuy sóng lớn nhưng không phải là biển cả mênh mông, nếu thuyền lật úp y sẽ ôm lấy một tấm ván cho trôi đi rồi cũng sẽ giạt vào bờ. Quân cô nương còn thông minh hơn tiểu muội nhiều có lý nào nàng không nghĩ ra kế đó, vì thế nàng mới kiên quyết ra đi.

Vu Trường Thanh thở phào một cái rồi nói:

- Chúng ta vào khoang thuyền ngồi đi.

Một đêm mưa gió tơi bời, đến trưa hôm sau mới mưa tạnh gió tan. Lý Hàn Thu đứng đầu thuyền nhìn ra thấy cánh buồm thấp thoáng thuyền bè qua lại trên sông như mắc cửi. Đột nhiên hai con thuyền hình thoi chạy rất mau rẽ nước lại gần, Lý Hàn Thu động tâm ngồi sụp xuống chỗ kín để quan sát. Hai chiếc khoái thuyền này đi đến bên thuyền lớn đột nhiên dừng lại. Bỗng nghe thanh âm ồm ồm cất lên:

- Hàn nhị gia ở Từ Châu mời Vu lão tiên sinh ra nói chuyện.

Lý Hàn Thu khẽ giật mình bụng bảo dạ:

- Tai mắt của Giang Nam Song Hiệp quả là linh mẫn vô cùng, bọn mình đã ẩn dưới thuyền mà vẫn không thoát khỏi vòng giám thị của chúng.

Bỗng thấy Vu Trường Thanh từ từ bước ra bảo hai tên thuỷ thủ:

- Các ngươi buông thang dây xuống để mời họ lên thuyền.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Lão tiền bối có quen biết Hàn Đào không?

- Lão phu có biết nhưng trên hai chiếc khoái thuyền kia không có lão ta.

- Đã không có Hàn Đào thì lão tiền bối cho bọn chúng lên tàu làm chi?

Vu Trường Thanh đáp:

- Chúng đã trông thấy rồi mình không thể nào trốn lánh được nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy cần nói chuyện gì với họ?

Hai người đang nói chuyện thì một đại hán võ phục đã trèo lên thuyền lớn.

Chương 137 - THƯƠNG HÀO KIỆT TẦN NHI MẠO HIỂM

Lý Hàn Thu nhìn ra thấy người này trạc vào bốn mươi tuổi đầy vẻ kiêu dũng hai tay hắn không mang binh khí. Vu Trường Thanh vẫy tay hỏi:

- Lão phu là Vu Trường Thanh đây Hàn Đào hiện ở đâu.

Đại hán trung niên chắp tay nói:

- Nguyên Hàn nhị gia muốn thân hành tới đây bái phỏng tiên sinh nhưng chưa hiểu Vu tiên sinh có chịu tiếp kiến hay không, nên phái tiểu đệ đến nói chuyện với Vu tiên sinh.

- Trước nay lão phu vốn không câu nệ tiểu tiết Hàn nhị gia đến hay các hạ đến cũng vậy mà thôi.

Điêu Thanh mỉm cười nói:

- Vu đại hiệp đã đại lượng như vậy thì Điêu mỗ cũng bất tất phải khách sáo nữa. Điêu mỗ muốn thỉnh giáo một việc.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Việc gì?

- Hàn nhị gia hy vọng Vu tiên sinh đưa thuốc giải cho..

- Lão phu đã dặn kỹ Phương đại hiệp cứ đúng kỳ hạn là đưa thuốc giải tới, chẳng hiểu Hàn nhị gia đã biết chưa?

- Hàn nhị gia đã biết chuyện đó rồi và hiện giờ Phương đại hiệp đang ngồi với Hàn nhị gia.

Vu Trường Thanh ngẩng đầu nhìn bốn phía rồi nói:

- Về phía chính Đông ở xa xa có con thuyền lớn, phải chăng Phương đại hiệp và Hàn nhị hiệp ở trong con thuyền đó?

Điêu Thanh đáp:

- Phải rồi! Tài đoán việc của Vu tiên sinh thật khiến cho Điêu mỗ thán phục vô cùng.

Vu Trường Thanh cười nói:

- Nếu lão phu đoán không lầm thì e rằng con thuyền lớn của bọn lão phu đây cũng bị vây chặt rồi.

Điêu Thanh tủm tỉm cười đáp:

- Vây chặt thì không dám, có điều Hàn nhị gia đã đem rất nhiều tay bơi lặn giỏi chia ra làm bốn

thuyền lớn và mười hai thuyền hình thoi từ bốn mặt tám hướng kéo tới.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Nếu vậy thì lão phu mà không chịu đưa thuốc giải sẽ đi đến kết quả nào?

- Cái đó khó nói lắm!

- Nhưng có một điều lão phu chắc Hàn nhị hiệp đã hiểu rõ.

Điêu Thanh hỏi:

- Điều gì?

- Nếu Hàn nhị hiệp đánh đắm thuyền của lão phu thì cũng chưa có cách nào lấy được thuốc giải.

- Điều đó nhị gia chắc đã biết rồi, nhưng lão nhân gia lại đoán Vu tiên sinh chẳng khi nào có quyết định như vậy.

Vu Trường Thanh đáp:

- Hàn nhị gía hay tự tin ở mình quá.

- Hàn nhị gia nghĩ vậy cũng có lý. Một là ở dưới thuyền này rất đông người ngoài Vu tiên sinh còn có Lý Hàn Thu, Quân cô nương. Vu tiên sinh dù có ý để mình chìm trong sóng nhưng không nỡ để kẻ khác chịu chung kiếp nạn.

Vu Trường Thanh nói:

- Hàn nhị gia đã tính toán công việc của lão phu một cách quá rõ ràng - Vì vậy Điêu mỗ mong rằng Vu tiên sinh hãy nghĩ kỹ.

Lý Hàn Thu xen vào hỏi:

- Sao các hạ biết chắc rằng bọn tại hạ sẽ bị vùi thân dưới làn sóng bạc này?

Điêu Thanh đáp:

- Mười hai chiếc thuyền hình thoi và bốn chiếc mành lớn đã dự bị cuộc thuỷ chiến mà vây đánh một con thuyền lớn các vị thì các vị trăm phần chưa chắc được một phần sống. Trừ phi người nào có thể lặn được dưới nước bốn năm giờ thì mới có thể bơi ngầm để thoát được.

Hai người đang nói thì bỗng thấy một con thuyền vọt nhanh lại như tên bắn, thuyền tới gần nhìn đã rõ cả người ngồi trong. Quả nhiên đây là mười hai chiếc khoái thuyền hình thoi, mỗi thuyền ngoài hai đại hán giữ lại còn ba người tay cầm cường cung lưng đeo túi tên. Những khoái thuyền chia làm bốn mặt tám hướng bao vây chiếc thuyền lớn.

Điêu Thanh đảo mắt nhìn bốn phía rồi trầm giọng nói:

- Trên những khoái thuyền kia đều chứa đựng tên nỏ có chất lưu hoàng, mỗi khi bắn ra là cháy lên bùng bùng. Bản lảnh các vị dù cao thâm những mũi tên đặc biệt kia chưa chắc bắn trúng nhưng họ không dụng tâm bắn người mà chỉ cốt bắn thuyền. Con thuyền gỗ lớn thế này dĩ nhiên họ có thể bắn trúng dễ dàng, thuyền gỗ giữa dòng sông mà phát hoả thì các vị ngoài cách

nhảy xuống nước e rằng không còn cách nào trốn thoát được.

Lý Hàn Thu nói:

- Có một điều chắc Điêu quản gia chưa nghĩ tới.

Điêu Thanh ngập ngừng hỏi:

- Vị này là...

Lý Hàn Thu đáp ngay:

- Tiểu đệ là Lý Hàn Thu.

Điêu Thanh hỏi:

- Nếu vậy tại hạ thất kính mất rồi! Không hiểu kế hoạch của Hàn nhị gia có chỗ nào sơ sót?

- Điểm đó có liên quan đến cả Điêu quản gia.

- Liên quan đến cả Điêu mỗ ư? Nếu vậy thật là kỳ!

Lý Hàn Thu nói:

- Trước khi con thuyền bị cháy chính Điêu quản gia đã chết rồi.

Điêu Thanh tủm tỉm cười nói:

- Cái mạng nhỏ xíu của tại hạ mà đổi lấy sinh mạng của mấy vị là quá đáng. Tại hạ có chết cũng nhắm mắt được.

Vu Trường Thanh nói:

- Lại còn Phương Tú cũng chẳng thể nào thoát chết.

Điêu Thanh nói:

- Dù bên tại hạ hai người thì cũng là đáng lắm đâu có phải thua trận.

Vu Trường Thanh đảo mắt nhìn bốn phía thấy mười hai chiếc thuyền thoi đã bố trí thành thế bao vây, mọi người trên thuyền đều đã lắp tên dương cung chuẩn bị sẵn sàng. Điêu Thanh khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Vu lão tiên sinh! Tình thế trước mắt đã rõ ràng lắm rồi. Vu lão tiên sinh không chịu đưa thuốc giải thì tất nhiên xảy ra cuộc động thủ.

Vu Trường Thanh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Điêu tổng quản hãy xuống thuyền đi để lão phu nghĩ kỹ lại đã.

- Tình thế trước mắt đã hiển nhiên Vu lão tiên sinh tài trí hơn người chắc không để mình hãm vào tuyệt địa.

Hắn dứt lời trở gót xuống thuyền, Vu Trường Thanh nhìn Điêu Thanh đi ra rồi bất giác buông

tiếng thở dài nói:

- Ai ngờ Phương Tú lại thông minh như thế, hắn biết lão phu ngồi thuyền để đi nơi khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phương Tú mà không chịu nghĩ ra thì còn ai nghĩ ra được?

Vu Trường Thanh đáp:

- Lão phu nhận thấy sau lưng Phương Tú còn có nhân vật khác chủ trương.

- Ai vậy?

- Lão phu chưa nghĩ ra được.

Tần Nhi hỏi xen vào:

- Không biết có phải Hàn công tử không?

Lý Hàn Thu nói:

- Chúng ta hãy mưu tính giải quyết tình thế trước mắt đã, còn nhân vật nào có tài như vậy thì sau này sẽ điều tra.

Vu Trường Thanh quay lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Để sau này khỏi có chuyện vì ân oán giang hồ dính líu đến người ngoài lão phu đã cho hai vị thuyền chủ chạy đi. Hiện giờ trên thuyền lớn này chỉ còn mười hai người thuỷ thủ nhưng bọn họ đều là những tay qua lại giang hồ lâu ngày, Lý thế huynh thử nghĩ xem nên đối phó với họ bằng cách nào?

- Theo vãn bối nghĩ thì không nên để họ bị uy hiếp nhưng lúc cần thiết sẽ phải phóng tay đối phó với họ.

Vu Trường Thanh nói:

- Bọn chúng đã chuẩn bị, nếu xảy cuộc động thủ với họ ở giữa dòng sông thì e rằng có nhiều chỗ không ổn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Không ổn chỗ nào?

- Bọn họ đều là những nhân vật bơi lội rất thông thạo, nếu xảy cuộc động thủ tất họ sẽ đánh đắm thuyền ngay, không hiểu tài lội nước của Lý thế huynh ra sao?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết một tí gì về bơi lội cả.

Vu Trường Thanh cười mát nói:

- Nếu như vậy cuộc chiến đấu này với họ bọn ta tất nhiên bị thất bại.

Tần Nhi nói:

- Sư phụ có vẻ bình tĩnh tất là trong bụng sư phụ đã tính kế rồi.

Vu Trường Thanh nói:

- Theo ý lão phu thì trong tình trạng này chúng ta phải đấu trí hơn là đấu sức.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên chàng quay đầu nhìn một tên thủy thủ đứng ở phía sau hỏi:

- Nếu chúng ta cho thuyền lao vào bờ thì phải mất chừng bao lâu?

Gã thuỷ thủ ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Đại khái chừng ăn xong bữa cơm.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Anh bạn thử nghĩ coi, giả sử những khoái thuyền kia dùng tên lửa tập kích liệu chúng ta có thể phá vòng vây mà ra được không?

Gã thuỷ thủ lắc đầu đáp:

- Cái đó tại hạ không thể nào tính trước bọn họ bắn có trúng không, đồng thời họ có thể khiến cho cháy một vài nơi mình có thứ gì để chữa cháy mới có thể đoán trước được...

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hiện giờ sóng yên gió lặng, cứ thực lực ở trên thuyền thì có thể chia ra sáu người để cứu hoả, nhưng trên thuyền phát hoả bảy chỗ thì không thể cứu được.

Lúc bấy giờ hai chiếc thuyền thoi đã tiến lại vây quanh chiếc thuyền lớn, đại hán trên khoái thuyền đều đã dương cung lắp tên chuẩn bị phát xạ, Lý Hàn Thu cười lạt rồi nhìn gã thuỷ thủ hỏi:

- Trên thuyền có cung tên không?

- Có bốn cây cường cung và dư bốn trăm mũi tên có tra lông.

- Anh bạn lấy ra đi.

Gã thuỷ thủ dạ một tiếng rồi gã trở gót đi vào, Lý Hàn Thu chuyển mục quang nhìn Vu Trường Thanh nói:

- Vãn bối có chỗ không hiểu muốn thỉnh giáo lão tiền bối.

Vu Trường Thanh nói:

- Lý thế huynh có điều chi muốn hỏi?

- Dường như người võ lâm thấy Giang Nam song hiệp là đem lòng uý kỵ mới nuôi cho họ thành tính kiêu ngạo, vãn bối tưởng chúng ta cứ thẳng tay quyết chiến với họ một trận. Vị tất đã thắng

được nhưng may có thể thoát vòng vây mà lên bờ được, khi đã lên bờ chúng ta yên trí quyết cùng họ một trận tử chiến.

Vu Trường Thanh trầm ngâm một chút rồi nhìn Tần Nhi hỏi:

- Ý ngươi nghĩ thế nào?

- Ý nghĩ của Lý tướng công nghe giản dị quá, nhưng Phương Tú đã tới đây thì nhất định hắn chuẩn bị rất nghiêm mật. Hắn lại là người không thể tin cậy được, vậy có nói điều kiện với hắn thì tất chúng ta thế nào cũng thua thiệt.

Vu Trường Thanh cười ha hả nói:

- Theo ý ngươi thì mình phải chuẩn bị cuộc chiến đấu hay sao?

- Dù xương táng lòng sông hồn vùi bụng cá còn hơn lọt vào tay Phương Tú.

Vu Trường Thanh vuốt chòm râu cười khanh khách nói:

- Lão phu đã từng này tuổi đầu chết cũng chẳng có gì đáng tiếc, nhưng các ngươi hãy ưng thuận cùng lão phu một điều kiện.

Lý Hàn Thu nói:

- Vãn bối trẻ tuổi lời nói hời hợt e rằng tiền bối không thể tin được.

Vu Thanh lấy trong bọc ra một phong thơ nói:

- Lý thế huynh cầm thơ này đưa đến chùa Thiếu Lâm trao cho phương trượng đại sư, thế là lão phu đã hết tâm lực rồi.

Tần Nhi nói:

- Sư phụ! Dường như sư phụ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vu Trường Thanh nói:

- Nếu lão phu thân hành lên được chùa Thiếu Lâm thì dĩ nhiên phong thơ này không cần đến, nhưng nếu chẳng thể sống sót mà ra khỏi đây thì đành phiền Lý thế huynh vậy.

Tần Nhi vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Sư phụ! Đệ tử không muốn để Phương Tú bắt sống nếu lâm tình thế hiểm ác đệ tử sẽ tự đoạn tâm mạch chết.

Vu Trường Thanh nói:

- Lão phu đã dặn ba anh em Tiểu Kiện về cách đối phó còn thoát được kiếp này hay không là trông vào tạo hoá của chúng.

Tần Nhi thủng thẳng hỏi:

- Thế là sư phụ cũng tán thành biện pháp của Lý công tử ra tay ứng chiến phải không?

Vu Trường Thanh mỉm cười đáp:

- Ta đã không đưa thuốc giải cho họ thì chẳng có cách nào lánh được cuộc xung đột này. Nhưng lão phu còn biện pháp nếu thành công thì chúng ta có thể yên ổn vào bờ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Biện pháp gì?

Vu Trường Thanh đáp:

- Dụ mấy người bọn chúng lên thuyền may ra để đồng bọn có đôi phần uý kỵ các ngươi chuẩn bị động thủ đi còn ta ra đàm phán với họ.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Lão tiền bối phải coi chừng Phương Tú nhiều gian mưu lắm đó.

Vu Trường Thanh đáp:

- Lão phu tự biết cách đối phó.

Lão chậm chạp cất bước ra mạn thuyền cất tiếng gọi:

- Tại hạ mời Điêu tổng quản ra nói chuyện.

Điêu Thanh đang chờ tin tức liền đáp ngay:

- Có phải Vu lão tiền bối muốn kiếm tại hạ?

- Phải rồi! Lão phu muốn cùng Điêu tổng quản thương lượng.

Điêu Thanh tủm tỉm cười hỏi:

- Chắc Vu lão tiền bối đã nghĩ kỹ rồi?

- Phiền Điêu tổng quản báo Hàn nhị hiệp là thuốc giải đã ở trong mình Vu mỗ rồi, Vu mỗ yêu cầu Hàn nhị hiệp thân hành qua thuyền lão phu mà lấy.

Điêu Thanh ngập ngừng nói:

- Cái đó...cái đó..

Vu Trường Thanh nói:

- Điêu tổng quản nói rõ cho Hàn nhị hiệp hay rằng Phương Tú đã không thủ tín rồi, còn Hàn nhị hiệp có phải là nhân vật thủ tín hay không thì lão phu chưa rõ...

Điêu Thanh ngắt lời:

- Bọn tại hạ chỉ cốt lấy được thuốc giải mà thôi, Vu tiền bối có chuyện gì cứ nói với tại hạ cũng được.

- Đến Phương Tú còn chưa giữ đúng điều ước thì lời hứa của Điêu tổng quản làm sao khiến cho

lão phu đủ tín nhiệm?

Điêu Thanh trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Lão tiền bối nói vậy cũng có lý.

- Vì vậy tại hạ cần được gặp mặt Hàn nhị hiệp mới xong.

- Được rồi! Tại hạ về phúc trình Hàn nhị hiệp xem người có chịu qua không?

Rồi hắn bảo hai tên thuỷ thủ cho thuyền quanh qua phía thuyền lớn đậu ở hướng chính Đông. Lúc này nhà đò đã lấy cung tên ra Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi mỗi người cầm lấy cây trường cung chuẩn bị phát xạ.

Vu Trường Thanh nói:

- Địch nhiều mà ta ít. Nếu động thủ thì ta phải xạ thủ trước đi, nhưng đối phương những mười hai chiếc thuyền hình thoi, mỗi thuyền đều có ba người cộng là ba mươi sáu gười. Giả tỷ chúng ta động thủ trước thì đả thương được mấy tên của bọn chúng.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Cái đó vãn bối cũng không thể tính trước được, còn tuỳ ở bọn phóng tên có trúng hay không. Nếu tranh tiên phát động thì bắn thương được mấy người?

Tần Nhi nói:

- Đệ tử không chắc phần nào. Chẳng biết có bắn trúng được hay không?

Lý Hàn Thu khẽ noí:

- Tại hạ cũng ít khi dùng đến thứ tên dài này, vậy kêu cả đò cùng ra bắn. Tuy chưa bết đả thương được mấy gười bọn họ nhưng mình cũng đoạt được tiên cơ.

Tần Nhi mỉm cười nói:

- Thôi đành thế vậy.

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn vãn bối chuẩn bị trước, để xem Vu tiền bối cùng Điêu Thanh đàm phán ra sao đã.

Tần Nhi gọi mấy tên thuỷ thủ đến, mọi người đều cầm cung thủ thế chẩn bị sẵn sàng. Vu Trường Thanh ngó quanh một lượt thì thấy những thuyền thoi đậu ra bốn mặt bao vây thuyền lớn. Mặt nào cũng cách chừng ba trượng lão chợt động tâm quay lại bảo thuỷ thủ cầm lái thuyền:

- Chúng ta cứ xông ra và tìm cách vào bờ cho thiệt lẹ.

Tên thuỷ thủ dạ một tiếng rồi cho chèo thuyền về phía chính Bắc, những thuyền thoi vây quanh không gở chiếc thuyền buồm này đột nhiên vùn vụt chạy đi, chúng luống cuống không biết làm thế nào. Lú Điêu Thanh ra đi lại dặn bọn chúng bất luận xảy ra sự gì cũng phải chờ hắn trở lại định kế đối phó. Vì thế mà những tay cung tên trên thuyền cũng không biết có nên phát xạ hay không?

Bốn chiếc thuyền thoi canh giữ mặt Bắc thấy thuyền lớn xông lại đành tới tấp dạt ra hai bên. Những tay thuỷ thủ trên thuyền đều là những tay thiện nghệ bơi thuyền đi rất lẹ, lúc này Điêu Thanh mới về gần tới chiếc thuyền lớn trên có Giang Nam song hiệp. Mắt trông thấy thuyền địch chạy đi mà hắn không tài nào ngăn trở được.

Đột nhiên trên chiếc thuyền lớn ở mé chính Đông cầm cây cờ đỏ lớn mà phất loạn lên, đứng goài mấy dặm cũng nhìn thấy. Bỗng nghe đánh véo một mũi hoả tiển bay vọt đến buồm thuyền của Lý Hàn Thu. Tiếp theo những tiếng veo véo vang khói trắng ngang trời từ bốn mặt tám phương bắn tới. Nguyên trên thuyền có ngọn cờ đỏ kia là thuyền chỉ huy đã có ám hiệu.

Lý Hàn Thu tưởng chuẩn bị tranh cướp tiên cơ giết mấy tên địch trước dè đâu đối phương tranh tiên mất. Vu Trường Thanh thấy tình thế biến đổi liền nói:

- Trên thuyền đã có mấy chỗ phát hoả, chúng ta khộng thể để lửa cháy được. Tần Nhi! Ngươi hãy dẫn bọn tiểu sư đệ và mấy tên thuỷ thủ đi cứu hoả, ta cùng Lý thế huynh đối phó với bọn tập công.

Tần Nhi dạ một tiếng buông cung xuống. Nàng dẫn mấy tên thuỷ thủ và ba tên sư đệ lấy nước tưới vào lửa miệng nàng nói:

- Bên mình đừng rời binh khí, chúng ta vừa cứu hoả vừa chuẩn bị đối địch.

Mấy người động tác rất mau lẹ Vu tiểu Kiện lại dũng mãnh phi thường, gã vừa xách thùng nước vừa trèo lên cột buồm để chữa lửa cháy trên cao. Tuy gã dập được lửa khỏi cháy mất buồm thuyền nhưng chính bản thân gã lại bị tên lửa bắn trúng, áo gã cháy bùng lên. May là Tần Nhi hai tay xách hai thùng nước đều hắt lên mới dập được lửa cháy áo Vu tiểu Kiện.

Hoả tiển tuy lợi hại mới trong khoảnh khắc đã cháy mười mấy chỗ nhưng Tần Nhi vẫn cứu hoả mau lẹ vô cùng, lửa cháy đến đâu thì bị dập tắt đến đó không lan ra dược.

Tần Nhi và ba vị sư đệ cùng bốn thuỷ thủ cứu hoả rất hay. Tuy không ngăn trở được tên lửa bắn trúng buồm thuyền nhưng cũng không lửa cháy bùng lên được. Lý Hàn Thu và Vu Trường Thanh đồng thời bắn ra một phát, tiếng dây cung vừa bật hai đại hán bắn tên lửa đã liên tiếp té nhào xuống, một tên trúng bụng một tên trúng vào trước ngực. Lý Hàn Thu vừa bắn một phát đã trúng đích lòng tự tin tăng lên rất nhiều.

Tách tách tách, chàng ấn luôn ba phát thì một mũi bị người tránh được còn hai mũi bắn trúng hai tên địch. Vu Trường Thanh bắn hai phát nữa cũng trúng được một tên. Mới trong khoảnh khắc bốn mặt địch nhân bao vây đã bắn thương được năm tên, cũng làm cho bọn chúng nao núng không dám cho thuyền nhỏ tiến lại gần. Nhưng những thuyền ở hai mặt chính Đông và Đông Nam không dám tiến vào thì những thuyền nhỏ ở mé chính Nam đã sấn lại gần thuyền lớn. Bỗng thấy bóng người lấp loáng, hai đại hán vọt lên thuyền lớn như hái con chim khổng lồ. Tần Nhi đang xách nước cứu hoả thấy hai đại hán nhảy lên thuyền nàng liền dùng hai thùng làm ám khí liệng vào bọn chúng. Hai đại hán nhảy lên thuyền bản lãnh không phải tầm thường, gã mé hữu tiến lên một bước vung chưởng tay trái hất thùng nước tay mặt rút đon đao nhảy về phía Tần Nhi miệng hắn thết lên:

- Tần cô nương! Sao dám phản bội viện chúa?

Đại hán này là võ sư trong Phương gia đại viện nên nhận biết Tần Nhi. Tần Nhi rút kiếm nghinh địch cùng hai người khai diễn một trận ác đấu. Lại thấy bóng người thấp thoáng, mới trong khoảnh khắc đã có đến bảy tám đại hán nhảy lên thuyền lớn. Trường hợp này khiến cho thế lửa mỗi lúc mỗi lan rộng cháy lên ầm ầm.

Lý Hàn Thu trầm giọng quát:

- Vì tình thế bức bách tại hạ phải khai sát giới.

Chàng buông cung tên xuống nhảy một cái đến sau lưng Tần Nhi.

- Cô nương hãy tránh ra.

Chàng chưa dứt lời đã phóng trường kiếm đâm tới hai tiếng choang choảng vang lên gạt hai thanh đơn đao. Tần Nhi biết kiếm thuật của Lý Hàn Thu tinh thông tuyệt vời liền tránh sang một bên nói:

- Tướng công cự địch bọn tiểu muội đi cứu hoả Lý Hàn Thu nói:

- Phải ráng mà chữa cháy đồng thời tìm cách cho thuyền vào bờ thật lẹ.

Chàng vừa nói vừa rung tay kiếm, lập tức hai tiếng rú thê thảm vang lên, hai tên đại hán nhảy lên trước tiên đều bị hạ dưới lưỡi kiếm của Lý Hàn Thu. Lý Hàn Thu phóng hai cước liên hoàn đá vào hai đại hán bị thương người chúng bị tung lên cao đến bảy tám thước rồi rơi tỏm xuống sông.

Ba anh em Vu tiểu Kiện hiệp lực liều mạng chống với bảy tám đại hán đang lâm vào tình trạng nguy cấp. Lý Hàn Thu đến nơi kịp thời chàng quét thanh kiếm một nhát đã thương hai tên, đồng thời chàng trầm giọng quát:

- Các vị mau đi cứu hoả! Mấy tên để một mình tại hạ đối phó cũng đủ.

Người chàng xoay chuyển rất mau, kiếm vung như điện chớp loáng cái chàng đả thương hai đại hán nữa. Từ lúc Lý Hàn Thu tiếp tay lưỡi kiếm của chàng đã chém thương sáu người còn hai đại hán chưa bị thương sợ quá xoay người bỏ chạy.

Hai gã định nhảy về thuyền hỏ chẳng ngờ trong lòng kinh hãi luống cuống không nhảy trúng thuyền rớt tỏm xuống sông. Mọi người mãi chiến đấu chậm lại một chút mà năm chỗ trên thuyền đã phát hoả dữ dội.

Tần Nhi tuy hết sức cứu chữa nhưng thế lửa mạnh quá khó lòng cứu nổi, may mà bọn thuỷ thủ đều là những tay trải qua sóng gió đã nhiều. Trên thuyền tuy đã phát hoả mà họ vẫn trầm tĩnh không rối loạn vẫn nguyên cương vị họ gắng cho chóng vào bờ.

Giữa lúc ấy một chiếc thuyền lớn dương buồm chạy lại tựa hồ muốn đâm sầm vào thuyền này. Tần Nhi thấy thuyền lớn kia xô lại khủng khiếp mà trong thuyền không thấy một ai thì trong lòng kinh hãi vô cùng nàng hốt hoảng la lên:

- Mau lái thuyền tránh ra kẻo đụng thuyền kia!

Thực ra chẳng cần nàng la thì người bẻ lái cũng đã nhìn thấy rồi liền lái đầu thuyền quẹo qua một bên. Con thuyền kia lướt tới rất mau muốn tránh không phải là chuyện dễ dàng, nhưng

người bẻ lái đó là tay từng trải già dặn giang hồ, y lái thuyền nước sóng tung toé. Con thuyền lớn kia lướt qua chỉ khẽ chạm vào đuôi thuyền mà cũng vang lên một tiếng sầm rất lớn, những mảnh gỗ vỡ vụn bay tứ tung hai con thuyền đều bị thủng một lỗ lớn, một chiếc thủng lái một chiêc1 thủng mũi. Lý Hàn Thu đề khí nhảy vọt qua thuyền kia, ngờ đâu đối phương đã phòng bị rồi Lý Hàn Thu vừa nhảy lên cửa thuyền lay động một mũi tên nhỏ bắn ra. Lý Hàn Thu chân chưa chấm thuyền thì tên đã bắn tới trước ngực, Tần Nhi trong lòng hồi hộp bật tiếng la hoảng:

- Coi chừng!

Lý Hàn Thu người còn lơ lửng trên không đột nhiên co hai chân lộn nhào mình đi thanh trường kiếm trên tay chàng vung lên một luồng kiếm quang hộ thân. Mấy tiếng lách cách vang lên những mũi tên bắn tới hầu hết bị rớt, nhưng cũng có hai mũi sượt qua bên mình xuyên thủng áo chàng. Lý Hàn Thu đặt chân xuống thuyền lập tức vung kiếm bảo vệ thân thể đồng thời xông vào khoang thuyền. Lúc này hai con thuyền đã rời nhau lao đi rất gấp cách nhau gần bốn năm trượng, Tần Nhi lớn tiếng gọi:

- Lý công tử! Hãy mau mau trở lại thuyền.

Vu Trường Thanh nhẹ buông tiếng thở dài bảo bọn thuỷ thủ:

- Phải rượt theo!

Lý Hàn Thu xông đến khoang thuyền thì lại một loạt tên nỏ bắn tới, lần này hai bên cách hau rất gần nên tên bắn ra càng mạnh nhưng Lý Hàn Thu chân đã đứng vững, thanh trường kiếm để trước ngực chuẩn bị sẵn sàng gạt thành một đường kiếm hoa. Một hồi lách cách vang lên bao nhiêu tên đều bị rớt hết, Lý Hàn Thu né mình xông vào trong khoang, bốn tay cung nỏ trong khoang thuyền thấy Lý Hàn Thu xông vào lập tức rút yêu đao ra nhảy xổ lại. Lý Hàn Thu sát khí đằng đằng mặt chàng tựa hồ bao phủ một làn sương lạnh, chàng quát lên một tiếng vung trường kiếm đánh liền ba chiêu, thế kiếm của chàng độc ác kỳ bí khôn lường khiến đối phương khó nổi đề phòng. Hai tiếng rú vang lên, hai gã đại hán trúng kiếm ngã quay xuống thuyền. Còn hai tên kia thấy Lý Hàn Thu huy động thanh trường kiếm như bão táp thì trong lòng sợ run không dám nghinh địch, chúng vung đao chém về cửa sổ nhảy xuống sông. Lý Hàn Thu đá vào cửa hậu khoang thuyền cho bật tung ra rồi chạy thẳng vào chỗ người giữ bánh lái, hai đại hán cầm lái thuyền thấy tình hình nguy ngập vội rút đao chuẩn bị nghinh chiến, Lý Hàn Thu phóng kiếm nhanh như chớp chém tới một tên ngồi lái, tên này chưa kịp đứng dậy đã bị trúng kiếm ở trước ngực ngã ngay xuống thuyền. Tên kia đứng xa hơn thấy kiếm pháp của Lý Hàn Thu ghê gớm gã sợ quá đứng thộn mặt ra, chàng hươi kiếm chặt đứt cánh tay mặt cầm đao của gã.

Bỗng thấy hai bên nước bắn tung toé, mười mấy gã đại hán đã nhảy xuống sông. Hiển nhiên thế kiếm khủng khiếp của Lý Hàn Thu khiến cho bao nhiêu người ở trong thuyền phải chấn động tâm thần tranh nhau nhảy xuống sông để tránh. Lý Hàn Thu không biết lái thuyền lập tức con thuyền quay ngang giữa dòng sông, Lý Hàn Thu là gười gan dạ dù chàng bị hãm vào vòng thiên binh vạn mã chàng cũng không sợ, nhưng lúc này chàng cầm thanh trường kiếm đứng trong thuyền mà không biết xoay sở thế nào. Tần Nhi trông thấy sợ quá la lên:

- Sư phụ! Chúng ta mau phái người qua để giữ lại thuyền cho y.

Lúc này con thuyền buồm do những tay thuỷ thủ lành nghề lèo lái vẫn ra sức chèo cho xông vào bờ, mấy chỗ cháy không tài nào dập tắt được mà thế lửa mỗi lúc mỗi lớn, hai con thuyền lại

cách nhau mỗi lúc một xa Vu Trường Thanh đưa mắt nhìn tình thế hai con thuyền nói:

- Hài tử! E rằng khó còn cơ hội nào nữa.

Tần Nhi trong dạ bồn chồn nói:

- Sư phụ ơi! Nếu vậy đệ tử phải nhảy sang.

Đột nhiên nàng nhằm về phía Lý Hàn Thu nhảy tới nhưng hai thuyền cách xa nhau đến bảy trượng thì khinh công của nàng làm sao bay qua được. Nàng vận dụng tận lực cũng chỉ nhảy ra được ba trượng thì người đã rớt xuống sông. Lý Hàn Thu thấy Tần Nhi mạo hiểm quá chừng, chàng nín hơi đá vào cán neo cho rớt xuống sông, tay kiếm chàng vung lên chặt một tấm ván lớn cầm tay trái lớn tiếng la:

- Tần cô nương! Bám vào tấm ván này.

Rồi chàng vung tay liệng tấm ván ra, chàng nhắm rất đúng phương vị tấm ván rớt đúng ngay chỗ Tần Nhi, Tần Nhi nhoài ra bám vào tấm ván bỗng nghe đánh bõm một tiếng, cả người lẫn ván chìm xuống nước. Một cơn sóng đánh lại lấp hẳn người Tần Nhi, nhưng chỉ trong chớp mắt nàng lại nổi lên mặt nước, neo thuyền đã chìm xuống lòng sông con thuyền có Lý Hàn Thu từ từ dừng lại. Tần Nhi lúc chìm lúc nổi tuỳ theo cơn sóng đưa lên hụp xuống, Lý Hàn Thu chuyển động cặp mắt vội chụp lấy sợi dây buộc buồm chặt đứt, chàng lại phá rách cả buồm thuyền và la gọi:

- Tần cô nương! Hãy nắm lấy sợi dây này.

Đoạn chàng ngấm ngầm vận nội lực liệng sợi dây xuống, Tần Nhi tuy còn nhỏ tuổi hưng gặp nguy hiểm đã nhiều nên nàng trấn tĩnh khác hẳn người thường, tay mặt nàng nắm tấm gỗ tay trái nàng đón lấy sợi dây Lý Hàn Thu liệng tới.

Chương 138 - TẦN, LÝ HAI NGƯỜI ĐỀU BỊ BẮT

Lý Hàn Thu nói:

- Tần cô nương! Cô nương hãy nín hơi để tại hạ kéo cô nương lên thuyền.

Tần Nhi mỉm cười nói:

- Tiểu muội nhắm mắt lại là được.

Lý Hàn Thu miệng ngậm kiếm, hai tay chàng gắng sức kéo dây lên. Chỉ trong nháy mắt Lý Hàn Thu đã kéo Tần Nhi lại tới đầu thuyền, lúc này đột nhiên có hai hán tử tay cầm Nga my thích mình mặc áo lội nước sấn đến gần Tần Nhi. Lý Hàn Thu hốt hoảng la lên:

- Tần cô nương hãy coi chừng.

Tay trái nắm dây chàng ngầm vận nội lực vào tay phải rồi liệng kiếm ra, một luồng hàn quang vừa lấp loáng tiếng rú thê tảm đã vang lên. Mặt nước bỗng đỏ hồng, gã đại hán mé tả đã bị thanh trường kiếm xuyên từ ngực ra tới sau lưng chìm xuống lòng sông theo dòng nước cuốn đi. Tần Nhi vừa mở bừng mắt ra thì gã đại hán mé hữu lại vung Nga my thích điểm tới, Lý Hàn Thu lớn tiếng la:

- Hãy coi chừng có người đánh lén đó.

Thực ra chẳng cần Lý Hàn Thu kêu gọi thì Tần Nhi cũng đã cảnh giác ra rồi, nàng hạ chân khí ở huyệt Đan điền cho người chìm xuống nước. Đại hán này không đâm trúng được Tần Nhi lại trúng vào tấm ván gỗ, Tần Nhi tránh được nhát đâm rồi lập tức nàng vận hết sức vào hai tay nhảy lên cao đến tám thước Lý Hàn Thu vội kéo dây vào.

Tên đại hán lúc rút ra được Nga my thích ra khỏi tấm ván thì Tần Nhi đã lên thuyền rồi, Lý Hàn Thu thở phào một cái nói:

- Tần cô nương! Cô mạo hiểm quá!

Tần Nhi tủm tỉm cười hỏi:

- Còn tướng công không mạo hiểm hay sao?

- Bữa nay mà thoát nạn, từ đây trở đi cô chớ mạo hiểm như vậy nữa.

- Tiểu muội mới thấy một mình tướng công ở trên chiếc thuyền này trong lòng nóng nảy quên cả bản lãnh của mình cứ nhảy bừa vào.

Nàng còn đang nói bỗng nhiên nhìn thấy dưới dòng nước lập lờ mấy đầu người, Tần Nhi ngoảnh đầu ra thấy con thuyền kia đã vào gần tới bờ bất giác nàng buồn rầu nói:

- Nếu chúng ta tập hợp ở một nơi thì phần hy vọng thoát chết còn tăng hơn nhiều. Bây giờ chỉ còn hai chúng ta lực lượng bạc nhược hy vọng sống sót rất mong manh.

Lý Hàn Thu an ủi nàng nói:

- Tần cô nương! Cô bất tất phải nản trí, hể chúng ta lên bờ trước thì tại hạ tin rằng với sức mình có thể phá được vòng vây trốn thoát.

- Chỉ sợ chúng ta không có cơ hội lên bờ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp:

- Hiện giờ gần con thuyền của chúng ta đã có rất nhiều quỷ sứ tụ tập, bọn chúng quyết chẳng để cho chúng ta rời khỏi được nơi đây.

- Bọn chúng làm thế nào mà ngăn trở được chúng ta?

Tần Nhi đáp:

- Chúng đã biết chúng ta không bơi lội được sẽ đục đáy thuyền cho chìm xuống thì một là chúng ta sẽ bị bắt sống, hai là bị nước cuốn đi cho xương táng lòng sông.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy chúng ta đối phó bằng cách nào?

- Chẳng còn cách nào nữa, chỉ mong sao nước chưa vào đầy mình tìm cách cho thuyền tựa vào bờ.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ chẳng biết chút gì về nghề lái thuyền...

- Mấy bữa nay tiểu muội đã lưu tâm đến việc đi thuyền, chúng ta thử hợp tác xem sao nếu không được thì đành là ngồi đây chờ chết.

- Xem chừng cũng chỉ còn cách ấy.

Hai người đang lo tính thì thấy rất nhiều tay thuỷ thủ ở sông ló ra Tần Nhi lắc đầu nói:

- Bọn chúng này động tác mau quá mà mình đã chậm một nước rồi.

Lý Hàn Thu với lấy cây sào tre đáp:

- Nếu bọn ta phải chôn xác lòng sông thì cũng phải quyết chiến với bọn chúng một trận.

Chàng thò đầu ra quả thấy có đầu người nổi lên mặt nước liền cầm sào phóng xuống thật nhanh. Bỗng nghe đánh binh một tiếng máu tươi chảy ra nước sông nhuộm màu hồng. Lý Hàn Thu nói:

- Tần cô nương! Tại hạ giết một tên nữa là đủ vốn rồi.

Lúc này nước sông chảy ùa vào con thuyền đã bắt đầu chìm xuống Tần Nhi đột nhiên sấn gần

lại nói:

- Lý công tử! Chúng ta cứ thế mà chết quách.

- Nếu thuyền mà chìm xuống lòng sông thì chẳng chết cũng bị bắt sống.

Tần Nhi nòi:

- Chúng ta cứ hết sức tìm cách, công tử phá lấy tấm gỗ thật lớn để chúng ta ngồi bồng bềnh trên mặt nước.

Lý Hàn Thu nói:

- Phải đấy! Làm như vậy ít ra tại hạ còn sát thương được mấy tên của bọn chúng.

Tần Nhi rút kiếm ra đưa cho Lý Hàn Thu, Lý Hàn Thu phá lấy một gỗ lớn rồi trao trả kiếm cho Tần Nhi nói:

- Cô nương chuẩn bị đi tại hạ phóng tấm ván này xuống thì cô hãy liệu cách mà nhảy lên theo và phải tính thời gian cho thật đúng.

Tần Nhi hỏi:

- Còn công tử thì sao?

- Cô nương bất tất phải lo cho tại hạ mà chỉ cần coi chừng chúng tập kích.

Tần Nhi khẽ nói:

- Hãy khoan!

Đột nhiên nàng cầm trường kiếm đâm thủng tấm ván thành hai lỗ, nàng cởi dây lưng sỏ vào ván gỗ rồi nói:

- Bây giờ công tử liệng tấm ván xuống nước đi.

Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

- Cô nương thật là cẩn thận.

Chàng rung hai tay một cái bỏ tấm ván xuống sông, Tần Nhi tung mình lên rồi nhảy xuống, người nàng hạ trúng vào trên tấm ván gỗ. Tay trái nàng nắm chặt đầu dây còn tay phải nàng cầm kiếm đề phòng. Lý Hàn Thu chụp lấy cây sào thuyền rồi tung mình nhảy xuống mặt tấm ván. Những làn sóng nhô lên hụp xuống Lý Hàn Thu tay cầm cây sào rất khó giữ tấm ván cho thăng bằng để khỏi rớt xuống dòng sông. Tần Nhi đưa tay chụp Lý Hàn Thu miệng ngậm thanh trường kiếm tay cuốn dây vào lưng chàng, nàng nói:

- Chúng ta không biết lội, tấm ván này là vật cứu mạng đừng để trôi đi mất huống chi còn phải đề phòng địch nhân tập kích.

Tấm ván gỗ thuận giòng trôi xuôi đồng thời nhô lên hụp xuống. quần áo Lý Hàn Thu đều bị ướt đẫm. Nước sông chảy cuồn cuộn bỗng hiện ra một chỗ nước xoáy rất lớn trước mà bọn Lý Hàn Thu ngồi chìm vào chỗ nước xoáy. Lúc này con thuyền của bọn Vu Trường Thanh bị lửa cháy

rất lớn và đã tựa vào bờ, nước sông chảy xiết Lý Hàn Thu thấy tình hình biến diễn rất rõ mảnh ván chàng đã trôi xa mấy chục trượng. Lý Hàn Thu và Tần Nhi hết sức giữ tấm ván cho thăng bằng không để những cơn sóng lật nhào. Tần Nhi một mặt rút chặt dây lại vừa nói:

- Xem chừng bọn quỷ sứ bị chúng ta đánh đã chạy xa rồi, bây giờ chỉ còn tìm cách đưa tấm ván này vào bờ.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Tại hạ xem chừng đây không phải là chuyện dễ, uy lực của tạo hoá so với sức người còn khó chống đỡ hơn nhiều.

Chàng chưa dứt lời thì đã nhìn thấy mấy bóng thuyền vun vút chạy tới, Tần Nhi la hoảng:

- Những khoái thuyền hình thoi!

Lý Hàn Thu nói:

- Đây là bọn thuộc hạ của Phương Tú.

Bốn chiếc khoái thuyền theo dòng trôi xuống lại thêm sức người lèo lái nên nó chạy càng mau. Lý Hàn Thu đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Bọn ta nhờ vào tấm ván này mà sống nhưng e rằng khó lòng đối địch với chúng được.

Bỗng nghe tiếng dây cung bật vang, một mũi tên bắn tới Tần Nhi vung thanh trường kiếm đánh cách một tiếng, mũi trường tiêu lệch đi rớt xuống lòng sông. Bỗng thấy chiếc khoái thuyền lao vào tấm gỗ rất mau lẹ, chắc bọn ngồi trên thuyền này đều đã vâng nghiêm lệnh của chủ liền sống chết với Lý Hàn Thu nên chúng định xô thuyền vào ván gỗ. Lý Hàn Thu không biết bơi lội chàng ngồi trên tấm ván gỗ một lúc rồi thấy đầu nhức mắt hoa, dù là người theo nghề bơi lội thì ngồi trên tấm ván gỗ này cũng khó bề xoay sở chứ đừng nói Lý Hàn Thu nữa. Nhưng chí phấn đấu kiên cường khiến chàng hăng hái vô cùng chàng giơ cây sào thuyền lên nhằm đâm vào khoái thuyền, thủ thế của Lý Hàn Thu cực kỳ mau lẹ bỗng nghe đánh binh một tiếng dường như đâm vào vật gì, chàng chú ý nhìn ra thì thấy con thuyền vượt qua mà đi còn hai con thuyền nữa thấy Lý Hàn Thu tay cầm sào thuyền đâm rất trúng vào những con thuyền này liền tới tấp xoay bánh lái lánh xa ra. Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

- Nếu mình bức bách bọn chúng phải chạy ra xa không để quấy nhiễu thì dù ngồi trên tấm ván này cũng còn thêm chút hy vọng.

Quyết định chủ ý rồi hai tay chàng đột nhiên múa tít cây sào ở trong tay, lúc này mấy con thuyền kia đã vượt qua mặt chàng lao về phía trước còn hai con thuyền ở mặt sau cũng đuổi gần tới nơi, bỗng nghe có tiếng ồm ồm cất lên:

- Hãy phóng tên bắn trúng bị thương rồi hãy bắt sống.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm thở dài bụng bảo dạ:

- Bọn chúng mà bắn tên không ngớt là mình hết cách đối phó, cây sào dài này có chống được khoái thuyền nhưng không tài nào ngăn trở tên bắn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ bất giác tay phải nới ra cây sào trôi đi mất, bỗng nghe veo véo

hai tiếng hai mũi trường tiêu chia bắn vào hai người, Tần Nhi vung kiếm lên gạt được một mũi còn một mũi sướt qua vai Lý Hàn Thu. Tần Nhi đưa kiếm cho Lý Hàn Thu nói:

- Công tử múa kiếm nhanh như chớp nên cầm mũi kiếm này để gạt tên, còn tiểu muội giữ vững tấm ván gỗ này mới được.

Cả hai người không biết bơi lội chỉ trông vào tấm ván và một khúc dây uộc chặt vào người để bồng bềnh trên mặt nước. Những khoái thuyền bao vây bốn mặt cung tên bắn tới tấp. Thật là một tình trạng nguy hiểm phi thường sống chết chỉ khe chừng sợi tóc. Lý Hàn Thu đón lấy trường kiếm quay lại nhìn Tần Nhi hỏi:

- Cô nương có sợ không?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Tiểu muội không sợ.

Lý Hàn Thu huy động thanh trường kiếm gạt rơi mấy mũi tên rồi nói:

- Nếu chúng ta không vào bờ được thì hy vọng về sinh cơ rất mong manh.

Tần Nhi mỉm cười đáp:

- Chúng ta khó mà vào bờ được trừ khi có một cơn gió lớn hất tung lên bờ.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Hỡi ôi! Cô nương chẳng có tội tình gì vì theo tại hạ mà bị thảm cảnh.

- Cái đó không can hệ. Vả lại lúc này tiểu muội không thấy một chút cảm giác gì sợ hãi thần chết.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp:

- Trước tình trạng này chúng ta mười phần chết chín mà cô nương vẫn bình thản khiến tại hạ được an ủi rất nhiều.

Tần Nhi cười mát nói:

- Bây giờ mà tiểu muội chết đi thì e rằng công tử cũng khó lòng sống được.

- Dĩ nhiên là thế! Chúng ta chết thì cùng chết cả.

- Công tử đã không sợ chết thì tiểu muội còn sợ gì? Vả lại tiểu muội có chết thì cũng chết chung với công tử một chỗ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương cùng chết với tại hạ một chỗ thì có thú gì?

Tần Nhi cười đáp:

- Tính mạng của công tử so với tính mạng của một tên nha đầu còn quan trọng hơn nhiều.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Nói thế là không đúng, cô nương cũng là một mạng người tại hạ cũng chỉ là mộtmạng người, giá trị về tính mạng của con người như nhau hết.

Đột nhiên chàng buông tiếng thở dài rồi không nói nữa. Tần Nhi hỏi:

- Sao công tử lại thở dài?

- Chúng ta tuy không sợ chết, nhưng tại hạ cảm thấy cái chết này không đáng chút nào.

Tần Nhi nói:

- Không phải là chuyện đáng hay không đáng mà là tình thế bắt buộc chẳng chết cũng không còn cách nào khác.

- Dù chúng ta phải chết thì cũng phải tìm cách chết cho có giá trị một chút.

Hai người cười nói tự nhiên dường như gạt bỏ hẳn sự sống chết ngoài tư tưởng. Tần Nhi mỉm cười nói:

- Tiểu tỳ có một ý nghĩ kỳ lạ chẳng biết có nên nói ra không?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Ý tưởng gì mà kỳ lạ?

- Nếu chúng ta cùng bị trọng thương thì nhất định phải chết chung một chỗ. Đúng vậy không?

Lý Hàn Thu cười đáp:

- Kể như vậy thì đại khái không sai lầm nữa. Sau khi chúng ta chết rồi vẫn còn sợi dây này buộc liền vào nhau.

Tần Nhi nói:

- Người ta có câu Đồng mệnh uyên ương phải chăng là thế này?

Lý Hàn Thu sửng sốt ngập ngừng đáp:

- Cái đó...cái đó..

Tần Nhi lại cười hỏi:

- Công tử cảm thấy khó nghe lắm phải không?

Bỗng nghe tiếng gió véo như xé bầu không khí vang lên, bốn mũi trường tiêu đã bắn tới nơi. Lý Hàn Thu vung trường kiếm lên gạt, ánh hàn quang lấp lánh vọt ra những tiếng lách cah1 mấy mũi tên đều bị gạt rớt. Vì chàng chỉ để ý gạt tên nên người nghiêng đi rồi té nhào xuống nước. Tần Nhi giật mình kinh hãi vươn tay ra chụp lấy chàng miệng nói:

- Lý đại ca! Đại ca phải ngừng thở đừng uống nước vào.

Nàng hốt hoảng quá nên thốt ra lời tự đáy lòng, Lý Hàn Thu rớt xuống sông đã uống mấy ngụm

nước vào rồi. Nhưng chàng cũng là người trầm tĩnh gặp nguy cấp mà không rối loạn, chàng uống hai miếng nước sông vào rồi mới ngừng thở. Dòng nước chảy xiết làm cho Lý Hàn Thu lúc nổi lúc chìm Tần Nhi chụp hai cái mà không nắm được. Tấm ván gỗ nhấp nhô theo làn sóng mất thế quân bình khiến cho Tần Nhi lúc chìm xuống nước rồi lại nổi lên, đầu tóc Tần Nhi cũng ướt sũng cả nàng lo cho mình còn chưa xong, mà vẫn cố cựa quậy nắm lấy Lý Hàn Thu. May ở chỗ sợi dây buộc rất chặt nên Lý Hàn Thu tuy bị rớt ra bảy tám thước mà người vẫn buộc vào tấm ván.

Tần Nhi chẳng để ý gì đến tên nỏ nữa nàng đem toàn lực để giúp Lý Hàn Thu. Đột nhiên tấm ván gỗ đang trôi đi rất mau bỗng bị một luồng đại lực giữ lại bên tai Tần Nhi bỗng nghe tiếng lạnh lùng cất lên:

- Con nha đầu thối tha này! Mình đã hãm vào tuyệt địa mà còn dở trò khốn thú, ta đập tan mảnh ván này để các ngươi chìm xuống lòng sông nuôi tôm cá.

Tần Nhi quay lại nhìn thấy tấm ván đã bị một lưỡi câu rất lớn móc lấy, bốn tên đại hán cầm trường mâu đứng ở đầu thuyền. Con thuyền bọn chúng đứng khá lớn có cột buồm ngoài ra còn sáu chiếc thuyền thoi vây quanh. Tần Nhi nhìn sợi dây buộc Lý Hàn Thu lấp ló trong làn sóng khẽ thở dài nói:

- Các vị cứu y đã!

Trên con thuyền một cột buồm này có một đại hán trung niên mình mặc áo xanh hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Tấm ván gỗ đã bị móc câu giữ lại rồi, mời cô nương hãy lên thuyền trước rồi bọn ta cứu y cũng chưa muộn.

Tần Nhi nói:

- Phương Tú bảo các vị bắt sống chúng ta thì y còn trọng yếu hơn ta nhiều.

Đại hán áo xanh cười lạt đáp:

- Cái đó bọn ta tự biết bất tất cô nương phải lo dùm.

Tần Nhi ngẩng đầu lên nói:

- Mình ta đây buộc dây không thể nhảy lên thuyền được.

Đại hán trung niên lạnh lùng nói:

- Bây giờ chặt đứt dây cho cô nương nhảy lên thuyền rồi bọn ta có cách cứu y lên.

Tần Nhi không sao được liền lấy lưỡi truỷ thủ chặt đứt dây nhảy lên thuyền, đại hán áo xanh thủng thẳng hỏi:

- Bây giờ cô nương chuẩn bị động thủ với ta hay là bó tay chịu trói?

Tần Nhi hỏi lại:

- Động thủ thì sao bó tay chịu trói thì sao?

- Bó tay chịu trói thì miễn cho ta khỏi động thủ động cước và cũng vớt gã lên được.

Tần Nhi giơ hai tay lên hỏi:

- Vậy thì đành bó tay chịu trói hay hơn.

Đại hán áo xanh giơ tay lên điểm huyệt Tần Nhi rồi bảo đồng bọn:

- Trông coi lấy thị.

Một đại hán dạ một tiếng chạy lai tay trái nắm lấy Tần Nhi tay phải cầm thanh cương đao kề vào cổ nàng, đại hán áo xanh trầm giọng ra lệnh:

- Cứu gã lên đây.

Một đại hán áo đen đứng ở góc thuyền kéo sợi dây, chỉ trong khoảnh khắc cả tấm ván lẫn Lý Hàn Thu cũng lôi lên mặt thuyền. Lý Hàn Thu đã bị sóng đánh ngất đi đột nhiên đại hán áo xanh tiến lại hai bước giơ tay điểm huyệt Lý Hàn Thu, rồi quay lại nhìn Tần Nhi cười nói:

- Nếu sớm biết bắt được gã dễ dàng thế này chẳng tội gì tốn hơi sức.

Tần Nhi nhìn Lý Hàn Thu thì thấy quần áo ướt hết coi thảm hại thì lòng buồn rười rượi bất giác buông tiếng thở dài nói:

- Y đã uống một ít nước sông vào bụng vậy các vị tìm cách cho y tỉnh lại.

Đại hán áo xanh cười lạt nói:

- Xem chừng Tần cô nương quan tâm tới gã lắm.

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng:

- Lúc này mà mình không thuyết phục được mấy người để chàng tỉnh lại thì e rằng thân thể chàng sẽ bị tổn thương nhiều.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng lạnh lùng nói:

- Nếu các hạ là người thông minh thì nên đối đãi tử tế với y một chút.

Đại hán áo xanh hỏi:

- Tại sao vậy? Hai bên đã là kình địch với nhau chẳng lẽ cô muốn bọn ta đối đãi với y như một thượng tân chăng?

- Các hạ sớm biết nếu Phương Tú mà thuyết phục được Lý Hàn Thu để y đầu hàng Phương gia đại viện thì y sẽ có một địa vị cao hơn các hạ nữa.

Đại hán áo xanh chau mày hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

- Khi y gia hập Phương gia đại viện rồi nhớ đến mối thù xưa này sẽ không lợi cho các hạ đâu. Bằng y không chịu gia nhập thì Phương viện chúa tất chẳng chịu nhiêu dung, tội gì các hạ lại gây thêm oán thù với y.

Đại hán áo xanh trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cô nương nói cũng có lý.

Gã vẫy tay nói tiếp:

- Các ngươi hãy tìm cách trục nước trong bụng y ra.

Hai tên đại hán liền đến xoay mình Lý Hàn Thu nắn vào lưng vào bụng chàng. Lý Hàn Thu thổ nước ra rất nhiều rồi chàng tỉnh lại, chàng dương mắt nhìn Tần Nhi thở dài nói:

- Chúng ta nên vào bờ đi thôi.

- Lý tướng công! Bậc đại trượng phu phải biết tuỳ cơ lúc thân lúc khuất, tiểu tỳ hy vọng tướng công liệu đấy mà xử trí.

Chương 139 - LÝ HÀN THU CHẠM TRÁN OAN GIA

Mấy câu nói này ý tứ thâm trầm Lý Hàn Thu ngẩng đầu lên nhìn Tần Nhi hỏi:

- Tại hạ bị điểm huyệt rồi chăng?

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Con người sau khi chết đi rồi thì bất luận có bản thông thần tới đâu cũng chẳng còn cách gì báo thù được phải không?

Lý Hàn Thu gật đầu tỏ ý lãnh hội, lúc này con thuyền lớn bơi nhanh đến gần con thuyền nhỏ. Lý Hàn Thu ngoảnh đầu trông ra thì thấy trên sạp thuyền đặt chiếc bàn vuông Phương Tú cùng Hàn Đào ngồi đối diện. Trên bàn đặt rượu và thức nhắm, điều khiến cho Lý Hàn Thu kinh ngạc hơn là cả Vu Trường Thanh cũng có ở trên thuyền đó. Lão hai tay chắp để sau lưng bước lui rồi lại bước tới. Bỗng nghe Hàn Đào lớn tiếng hỏi:

- Tần huynh! Bắt cả được bọn họ rồi chứ?

Đại hán áo xanh nghiêng mình đáp:

- My mà không đến nỗi nhục mạng, thuộc hạ đã bắt sống được cả hai tên.

Hàn Đào nói:

- Vậy là hay lắm! Đem chúng lên thuyền lớn để lão phu tra hỏi.

Đại hán áo xanh dạ một tiếng rồi áp mạn thuyền nhỏ vào thuyền lớn, thuỷ thủ cột thuyền vào nhau rồi đem Lý Hàn Thu và Tần Nhi lên thuyền lớn, Phương Tú dường như vẫn sợ hãi Lý Hàn Thu hắn nói ngay:

- Đối với gã này phải cẩn thận đó.

Đại hán áo xanh nghiêng mình đáp:

- Thuộc hạ đã điểm hai chỗ huyệt đạo trên mình hắn rồi.

Phương Tú hừ một tiếng rồi nói:

- Hay lắm! Ngươi hãy đi đi.

Đại hán dạ một tiếng rồi dẫn sáu con thuyền thoi chạy đi. Phương Tú nhìn bóng sau lưng đại hán rồi hỏi:

- Lão nhị! Tên họ là gì?

Hàn Đào đáp:

- Y là Tần Bằng tổng đà chúa về thuỷ quân của tiểu đệ.

Phương Tú hỏi:

- Bây giờ giết y được chưa?

Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Tiểu đệ hiểu rồi xin đại ca cứ yên lòng.

Phương Tú đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Mùi vị nước sông thế nào?

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Nhưng bây giờ tại hạ không còn ở dưới nước nữa rồi.

Hàn Đào đáp:

- Lý Hàn Thu là bậc hảo hán thì đừng vì những cái bại trước mắt làm cho thối chí, tại hạ hy vọng các hạ nói thật ra một chút.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Tại hạ bị bắt thì chuyện sinh tử đã gác ra ngoài, các hạ muốn uy hiếp tại hạ là ngủ mơ giữa ban ngày đó.

Phương Tú đột hiên đưa mắt nhìn Vu Trường Thanh hỏi:

- Vu huynh! Hiện giờ Lý Hàn Thu đã ở đây Vu huynh hỏi y xem.

Hàn Đào nói:

- Vu huynh đừng quên còn có hai người nghĩa tử, tính mạng chúng là ở trong tay bọn tại hạ chỉ ra lệnh một tiếng là lập tức sẽ chết liền.

Vu Trường Thanh vẻ mặt vẫn nghiêm ghị từ từ quay đầu dương mắt nhìn mặt Hàn Đào nói:

- Lão phu đã biết bây giờ mình ở vào cảnh ngộ nào rồi...

Phương Tú nói ngay:

- Nếu Vu huynh chịu giao thuốc giải thì bọn tại hạ quyết không hại hai tên nghĩa tử đó.

Hàn Đào nói theo:

- Vừa rồi Vu huynh bảo thuốc giải để trong mình Lý Hàn Thu, hiện giờ gã cũng ở nơi đây không hiểu Vu huynh còn muốn chối cãi thế nào?

Lý Hàn Thu đã nghe rõ nội tình liền đáp ngay:

- Thuốc giải quả ở trong mình tại hạ.

Phương Tú sửng sốt nói:

- Nếu Lý huynh chịu giao thuốc giải thì bữa nay chúng ta huề cả làng. Tại hạ tha cho các vị ngay

rồi và hẹn trong vòng mười ngày quyết không cho người theo dõi, sau mười ngày chúng ta mới phân thắng phụ.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Biện pháp này rất công bình nhưng có điều đáng tiếc…

Hàn Đào hỏi:

- Điều chi đáng tiếc?

- Tại hạ rớt xuống sông rồi yên trí là không sống được nữa thuốc giải cũng chẳng làm gì nên liệng đi rồi.

Hàn Đào nói:

- Các hạ liệng thuốc giải đi thì đồng thời liệng cả sinh mạng những người này theo. Hàn nhị lão sẽ để cho mỗi người chết một cách mà coi.

Lý Hàn Thu ỡm ờ hỏi:

- Tại hạ nghĩ không ra đã chết sao lại còn có chỗ khác với nhau?

Hàn Dào đáp:

- Tại hạ sẽ khiến cho các vị sống không được mà chẳng chết cho, các hạ mà không tin thì bọn tại hạ làm cho mà coi.

Phương Tú ngửa mặt lên cười rộ nói:

- Suýt nữa thì tiểu đệ bị Vu huynh lừa gạt.

Vu trường thanh lạnh lùng nói:

- May mà viện chúa tỉnh ngộ kịp thời.

- Những trò của Vu huynh đã đến sơn cùng thuỷ tận rồi, Vu huynh nên lấy thuốc giải ra đi thôi.

- Thuốc giải có đây lão phu sẽ đưa ra…

Hàn Đào nói:

- Vu huynh quả là người thông minh.

Vu Trường Thanh nói:

- Nhưng phải có điều kiện.

- Tiểu đệ đây cũng nghĩ như thế, Vu huynh cho hay là điều kiện gì?

- Buông tha Lý Hàn Thu và Tấn cô nương lão phu có tận mắt nhìn thấy họ đi xa rồi sẽ đưa thuốc giải ra.

- Nếu Vu huynh thực tình chịu đưa thuốc giải thì bất luận điều kiện gì tại hạ cũng ưng thuận

ngay. Nhưng Vu huynh nguỵ kế đa đoan khiến cho tiểu đệ khó lòng tin được.

Vu Trường Thanh nói:

- Phương viện chúa chỉ biết nói lão phu, nhưng chính viện chúa có những cử động hàng ngày dù đã hứa lời cũng không khiến cho người ta tin được.

Phương Tú nói:

- Mấy năm nay tại hạ phụng dưỡng lão huynh thế mà Vu huynh lại hạ độc vào người tại hạ để trả ơn.

Vu Trường Thanh lạnh lùng đáp:

- Vu mỗ nhất sinh làm việc gì trên không hổ với trời dưới không thẹn với người, dù Phương huynh có chút ơn nhỏ mọn cũng không thể mạt sát lão phu hoặc bắt lão phu trợ lực làm điều tàn ác.

Phương Tú cười lạt nói:

- Vu huynh không chịu giúp tại hạ thì thôi, nhưng Vu huynh lại hạ độc để báo đền mấy năm phụng dưỡng thì thủ đoạn so với Phương mỗ còn hèn hạ hơn.

Vu Trường Thanh hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Nếu lão phu không hạ độc vào mình viện chúa thì e rằng bây giờ lão phu đã thành một tên tù ở dưới Phương gia đại viện rồi.

Hàn Đào vội gạt đi nói:

- Việc đã qua chẳng nói làm chi nữa, bây giờ chúng ta hãy liệu việc về sau.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Việc về sau nên thế nào xin Hàn nhị hiệp nói cho nghe?

Phương Tú xen vào:

- Cứ tình thế trước mắt Vu huynh ở vào thế hạ phong chịu khuất mình một chút nghe lời tại hạ mới phải.

Vu Trường Thanh nói:

- Nếu bọn lão phu không tín nhiệm được Phương viện chúa thì đành ngọc đá đều ra tro hết.

Hàn Đào nói:

- Tại hạ còn một ý niệm rất công bình chẳng hiểu Vu huynh nghĩ thế nào?

- Xin cho nghe cao luận.

- Vu huynh đưa thuốc giải ra cho tại hạ coi thử, bọn tại hạ không tin Vu huynh chịu đưa thuốc giải thật.

Vu Trường thanh hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Hàn Đào đáp:

- Bọn tại hạ nhìn thấy thuốc giải rồi sẽ bàn đến điều kiện cũng chưa muộn.

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp:

- Không được! Phải bàn đến điều kiện trước đã rồi lão phu sẽ giơ thuốc giải ra cho hai vị ngó thấy.

Hàn Đào lại nhìn Phương Tú nói:

- Được rồi! Xin Vu huynh đưa điều kiện ra, có điều phải tính toán cho công bằng hai bên mới có thể dung hoà hợp tác được.

Vu Trường Thanh đáp:

- Dĩ nhiên là thế...

Lão ngừng một chút rồi tiếp:

- Trước hết hai vị hãy hã lệnh giải khai huyệt đạo của Lý Hàn Thu và Tần Nhi rồi lão phu lấy thuốc giải ra.

Hàn Đào gật đầu đáp:

- Xin theo ý kiến của Vu huynh.

Hắn quay lại ngó đại hán áo đen ngồi ở cửa khoang thuyền bảo gã:

- Hãy giải khai huyệt đạo cho hai người đó đi.

Hai đại hán vâng lời lại giải khai huyệt đạo cho Lý Hàn Thu và Tần Nhi. Vu Trường Thanh cũng móc trong bọc ra một cái bình ngọc giơ lên nói:

- Thuốc giải đây này.

Hàn Đào hỏi:

- Vu huynh bây giờ đến việc gì?

- Tìm cách cho thuyền vào bờ.

Hàn Đào cau mày ngập ngừng:

- Thuốc giải của Vu huynh...

Vu Trường Thanh ngắt lời:

- Áp mạn vào bờ và tha hai người lên bộ rồi lão phu sẽ đưa thuốc cho.

Hàn Đào cười mát nói:

- Vu huynh! Bọn tại hạ mong rằng cuộc trao đổi này công bằng thành thực đừng bên nào đem lòng gian trá.

Vu Trường Thanh nói:

- Chỉ cần hai vị đừng dở trò gì lão phu cam tâm chịu thua rồi.

Phương Tú nói:

- Mưu trí của Vu huynh bọn tại hạ khó lòng theo kịp, chuyến này Vu huynh đi thuyền cách bố trí kể ra rất chu đáo, có điều Vu huynh không nghĩ tới một việc là bọn tiểu đệ đã bố trí tai mắt khắp thành theo dõi hành tung của Vu huynh bất cứ lúc nào.

Vu Trường Thanh nói:

- Bọn lão phu bị hãm vào trùng vi nên phải cố giữ lấy thế quân bình.

Phương Tú cùng Hàn Đào nói nhỏ mấy câu với nhau rồi quả nhiên thuyền lớn chạy vào bờ. Lý Hàn Thu toan mở miệng nhưng Tần Nhi đưa mắt ngăn chàng, trên chiếc thuyền buồm đột nhiên yên lặng trở lại sau một lúc thuyền đậu vào bờ. Phương Tú nhìn mặt Vu Trường Thanh nói:

- Thuyền đã áp mạn rồi đó.

Vu Trường Thanh đưa mắt ngó Lý Hàn Thu và Tần Nhi nói:

- Đã tha họ lên thuyền được chưa.

Phương Tú gật đầu hỏi lại:

- Được rồi! Nhưng còn Vu huynh thì sao?

- Lão phu dĩ nhiên ở lại đây.

Lý Hàn Thu không nhịn được nữa chắp tay nói:

- Lão tiền bối...

Vu Trường Thanh ngắt lời:

- Lý thế huynh, thế huynh hãy nghe lão phu vài lời.

Lý Hàn Thu liền nói:

- Lão tiền bối nói trước đi.

Vu Trường Thanh vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Lão phu yêu cầu Lý thế huynh một việc.

- Việc gì?

- Dẫn Tần cô nương lên bờ.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Còn lão tiền bối..

Vu Trường Thanh vội giục:

- Lên ngay đi! Lên ngay đi.

Tần Nhi từ từ bước đến bên chàng khẽ nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu buồn rầu buông tiếng thở dài rồi trở gót lên bờ Tần Nhi đột nhiên nhìn Phương Tú lạy xuống nói:

- Lão chủ nhân...

Phương Tú hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Ngươi còn nhận ta làm lão chủ nhân ư?

Tần Nhi đáp:

- Ơn đức dưỡng dục khi nào tiểu nử dám quên?

- Nhưng ngươi trả ơn lão phu bằng cách câu kết với cường địch ra mặt coi lão phu là cừu địch.

- Không cùng đường lối thì khó mà mưu dự với nhau. Lão chủ nhân muốn giết tiểu nử nhưng được người cứu. Tần Nhi lạy một lạy này là để đền ơn dưỡng dục, mai đây lão chủ nhân còn hạ thủ gia hại tiểu nữ...

Phương Tú lạnh lùng hỏi:

- Thì ngươi làm gì?

- Tiểu nữ sẽ xoay tay phản kích.

Phương Tú cười khẩy nói:

- Ngươi đã nói xong chưa?

- Xong rồi.

Phương Tú vẫy tay nói:

- Vậy ngươi hãy đi đi.

Tần Nhi nghiêng mình nói:

- Từ giờ phút này chúng ta đã ơn tận nghĩa tuyệt, tiểu nữ xin cáo biệt.

Rồi nàng theo sau Lý Hàn Thu ở thuyền bước lên. Phương Tú cùng Hàn Đào nhìn chòng chọc Lý Hàn Thu và Tần Nhi cho đến khi bóng sau lưng hai gười mỗi lúc mỗi xa. Tần Nhi đi lẹ mấy bước đuổi kịp Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý đại ca! Đại ca có biết chỗ dụng tâm của sư phụ thế nào không?

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ không biết, nhưng chúng ta chẳng nên bỏ lão tiền bối mà đi.

- Lão nhân gia muốn chúng ta thay lão hoàn thành tâm nguyện, vậy chúng ta phải đi chùa Thiếu Lâm ngay.

Lý Hàn Thu không trả lời Tần Nhi nữa chàng gia tăng cước bộ chạy về phía trước, hai người đi qua một khu rừng rậm rồi Lý Hàn Thu dừng lại quay ngó Tần Nhi hỏi:

- Tần cô nương! Cô đi chùa Thiếu Lâm được không?

Tần Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Còn đại ca thì sao?

- Tại hạ phải quay trở lại giúp Vu tiền bối một tay.

Chàng chưa dứt lời thì đột nhiên có thanh âm lạnh lùng cất lên:

- Hai vị định đi thật chăng?

Lý Hàn Thu quay lại thì thấy Hàn công tử lưng đeo trường kiếm đứng cách đó chừng một trượng. Tần Nhi khép nép nói:

- Thiếu gia..

Hàn công tử nghiêng mình đáp:

- Cô nương bất tất phải đa lễ.

Giọng nói gã rất bình tĩnh vẻ mặt bình thản khiến người ngoài không hiểu trong lòng gã vui mừng hay tức giận.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Té ra Phương Tú đã bầy cạm bẫy...

Hàn công tử cười lạt đáp:

- Trên bờ sông đã bố trí mai phục bốn chỗ mà Lý huynh lại gặp tại hạ tức là oan gia đối đầu.

Gã ngừng một chút rồi hỏi:

- Lý huynh muốn cùng tiểu đệ một chọi một hay là tiểu đệ hạ lệnh vây đánh.

Lý Hàn Thu thản nhiên hỏi lại:

- Hàn huynh đem nhiều người đến phải không?

- Đúng thế ngoài tiểu đệ còn mười hai tay cao thủ võ lâm đều mang tuyệt kỷ trong mình, bọn họ ở rải rác sau các mô đất hay bụi cỏ quanh đây chừng mười trượng, tiểu đệ mà hạ lệnh là lập tức

bọn họ từ bốn phương tám hướng xông vào vây đánh.

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Hai cách đánh đó tại hạ không biệt được có chỗ nào khác nhau.

- Khác nhau rất nhiều.

Lý Hàn Thu đáp:

- Xin cho nghe lời cao luận.

- Nếu hạ lệnh tập công thì họ dùng ám khí hay ngoại công thủ đoạn gì cũng mặc, chỉ cần sao Lý huynh phá vòng vây mà ra được.

- Còn đơn đả độc đấu với Hàn huynh thì sao?

- Chúng ta ước định bao nhiêu hồi hợp Lý huynh đấu với tại hạ đủ số rồi thì có thể đi được.

Lý Hàn Thu đáp:

- Nghe Hàn huynh nói thế dường như trường hợp thứ hai có phần giản dị hơn.

Hàn công tử nói:

- Thế là Lý huynh muốn lựa trường hợp thứ hai rồi.

- Có điều tại hạ muốn nói rõ trước.

- Điều gì?

- Hai bên động thủ khó lòng tránh khỏi sự thương vong, tại hạ bị thương hay bị chết là số mạng phải như vậy. Bất hạnh Hàn huynh bị thương thì làm thế nào?

Hàn công tử đáp:

- Tiểu đệ cũng biết rõ lắm nói về kiếm thuật thì Lý huynh hơn một bậc, nếu Lý huynh thắng được tại hạ thì bọn kia đối với các hạ ra sao, trừ khi tại hạ chẳng còn cách nào kìm hãm được họ chẳng nói làm chi nếu tại hạ còn có thể cựa quậy được thốt ra lời thì tất ra lệnh cho họ không được rượt theo để mặc cho hai vị ra đi.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Tần Nhi rồi lại nhìn Hàn công tử nói:

- Hàn huynh ước hẹn chiến đấu với tiểu đệ là ở một mình tiểu đệ không liên quan gì đến người khác.

- Lý huynh muốn tiểu đệ tha Tần Nhi phải không?

- Đúng thế! Vụ này không liên quan gì đến y để y ở lại bằng vô dụng.

Hàn công tử nói:

- Nếu tiểu đệ ưng lời Lý huynh tức là làm hại y đó.

- Hàn huynh nói vậy nghĩa là làm sao?

- Đại bá phụ của tiểu đệ trước nay vẫn chủ trương nhổ cỏ trừ gốc không để mối lo về sau, lời giáo huấn của lão gia đã in sâu vào óc tiểu đệ. Võ công của Tần Nhi quyết không thể tự vệ nếu để y đi một mình tất bị truy sát không còn nghi ngờ gì nữa.

Tần Nhi đột nhiên hỏi xen vào:

- Hàn công tử! Những hành vi của Phương viện chúa chắc công tử đã hiểu hết?

Hàn công tử đáp:

- Tại hạ biết rồi! Quyên Nhi chạy đi, cô nương lại bỏ trốn. Tuy không phải vì tư tình nhưng gia phụ cùng Phương viện chúa làm đó là những hành vi trọng đại. Còn cá nhân tại hạ đối với các vị không có thù oán gì.

Tần Nhi nói:

- Công tử thực là một nhân vật đại trí dũng...

Hàn công tử giơ tay lên nói:

- Cô nương bất tất phải khoe trương tại hạ. Cô dừng quên các vị đó là bậc tôn trưởng tại hạ mà còn có ơn dưỡng dục tại hạ nữa.

Gã đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ giải thích như vậy đã rõ ràng chưa?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Rõ ràng lắm rồi! Nhưng tại hạ còn có điểm chưa rõ.

- Vậy Lý huynh hỏi đi!

- Tần Nhi và tiểu đệ không có liên quan gì với nhau tại sao, tại sao cuộc sinh tử của y lại dính liền với tại hạ?

Hàn công tử đáp:

- Gia phụ cùng Phương bá phụ ghĩ ngợi thế nào thì tại hạ không dám phê bình, nhưng theo ý kiến của tại hạ trừ phi Tần Nhi muốn chết theo Lý huynh còn không nên kéo hai vị vào một chỗ.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy là hay lắm! Không ngờ Hàn công tử lại nghĩ đúng lý đến thế.

Chương 140 - LÝ HÀN THU ĐẢ BẠI HÀN CÔNG TỬ

Hàn công tử nói:

- Đa tạ Lý huynh về những lời quá khen...

Gã ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Bây giờ Lý huynh chuẩn bị ra tay đi.

- Xin công tử hãy tha cho Tần Nhi đi trước đi đã.

- Nếu Lý huynh cho là một mình y có thề trốn thoát được thì y cứ việc ra đi.

Tần Nhi khẽ thở dài nói:

- Lý công tử! Tiểu tỳ chẳng thể đi được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

- Tiểu tỳ biết rằng ở trong Phương gia đại viện chẳng thể nào có được người thứ hai như Hàn công tử, bất cứ gặp ai tiểu tỳ cũng chẳng thể nào thoát khỏi tay họ bỏ trốn đi được.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút ra chiều suy nghĩ rồi chàng nhìn Hàn công tử vẫy tay nói:

- Trường hợp tại hạ không may bị chết trong cuộc chiến đấu này, tại hạ mong rằng công tử đừng đem bao nhiêu mối oán hận trút lên đầu Tần Nhi thì tại hạ mới yên tâm được.

- Lý huynh bất tất phải quan tâm đến điều đó, trừ phi Tần Nhi muốn chết theo để tuỳ tùng Lý huynh dưới suối vàng thì chẳng nói làm chi, bằng y muốn sống tiểu đệ xin bảo đảm y không bị thương tích chi hết.

Lý Hàn Thu cất giọng thành thật nói; - Tấm thịnh tình của Hàn huynh tiểu đệ xin ghi lòng tạc dạ vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Hàn công tử cười lạt nói:

- Lý huynh bất tất phải khách sáo, thực ra tiểu đệ có giúp gì cho Lý huynh đâu.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

- Vậy xin Hàn huynh ra tay đi.

Hàn công tử đột nhiên giơ thanh bảo kiếm trong tay lên nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Hiện thời tay Lý huynh không có binh khí, vậy xin Lý huynh dùng tạm thanh kiếm này.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Hàn huynh trao kiếm cho tiểu đệ thì lấy gì mà động thủ?

Hàn công tử rung tay phải một cái thanh trường kiếm bay về Lý Hàn Thu, Lý Hàn Thu vươn tay đón thanh trường kiếm nói:

- Đa tạ Hàn huynh.

Hàn công tử khẽ vỗ hai tay một cái hô:

- Lấy kiếm cho ta!

Bỗng đại hán từ trong bụi cỏ rậm cách đó chừng một trượng chống kiếm đứng lên, hắn tiến lại gần Hàn công tử hai tay đưa thanh kiếm lên dâng cho gã. Hàn công tử vừa đón lấy thanh trường kiếm vừa dặn đại hán:

- Ngươi báo tin cho mọi người hay là ta cùng Lý Hàn Thu tỷ thủ tỷ kiếm. Hai bên chỉ trông vào võ công để quyết tử bất luận là ta thắng hay bại, sống hay chết các ngươi cũng không được ra tay. Đó là mệnh lệnh của ta kẻ nào không tuân sẽ bị trừng phạt.

Lý Hàn Thu thấy Hàn công tử ra nghiêm lệnh cho thuộc hạ không được vào đánh hôi dù gã có thất bại, chàng rất hài lòng về thái độ hào kiệt của gã. Đại hán dạ một tiếng rồi kính cẩn nói:

- Thưa Hàn công tử! Theo ý của viện chúa thì chúng phải bắt sống chúng chẳng hiểu công tử đã nhận được chỉ dụ chưa?

- Các ngươi cứ yên lòng ta hoàn toàn chịu trách nhiệm trước Phương viện chúa, còn các ngươi đã theo ta thì nhất nhất phải vâng lệnh ta.

Đại hán nghiêng mình thi lễ:

- Thuộc hạ xin vâng lệnh!

Hàn công tử cười lạt nói:

- Các ngươi nên nhớ rằng nếu ta còn bị chết bời tay Lý Hàn Thu thì bọn ngươi có động thủ cũng không tài nào địch nổi y đâu. Vậy ta dặn các ngươi trước để nếu xảy việc ra thì cứ liệu đấy mà làm.

Đại hán đáp:

- Công tử dậy rất phải.

Hàn công tử vẫy tay nói; - Thôi ngươi đi đi.

Gã đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lý huynh động thủ đi.

Lý Hàn Thu đối với Hàn công tử có mối oán hận không tài nào cởi mở được, nhưng vừa rồi chàng nghe những lời của gã đối với Tần Nhi và lời dặn dò những tay cao thủ tuỳ tùng, gã đã tỏ ra là con người quang minh lỗi lạc thì chàng kh6ng khỏi nẩy ra mối hảo cảm đối với gã. Chàng liếc mắt nhìn Hàn công tử nói:

- Người ta thường nói đao kiếm không có mắt Hàn huynh nên coi chừng.

Hàn công tử đáp:

- Lý huynh bất tất phải nhọc lòng xin động thủ đi thôi.

Tần Nhi ngó Lý Hàn Thu cùng Hàn công tử tựa hồ muốn đến gần lại để nói mấy câu, nhưng nàng lại thở dài đứng nguyên một chỗ mà nhìn hai người cặp mắt lộ vẻ quan hoài.

Lý Hàn Thu ngẩng mặt lên nhìn Hàn công tử nói:

- Đã đành cuộc chiến hôm nay là cuộc chiến sinh tử, dĩ hiên chúng ta nên đem toàn lực ra để đối phó. Tiểu đệ muốn hỏi Hàn huynh chúng ta có nên ước hẹn cuộc đấu này hạn định trong mấy chiêu không?

- Tiểu đệ rất hoan nghinh ý kiến của Lý huynh còn sự ước hẹn mấy chiêu thì tuỳ Lý huynh ước định.

- Hay lắm! Đã vậy tiểu đệ xin hạn định trong vòng mười chiêu bất luận ai thắng ai bại cũng bãi chiến.

Hàn công tử nói:

- Nhất ngôn vi định, mời Lý huynh ra chiêu.

Lý Hàn Thu không khách sáo nữa chàng rung thanh trường kiếm một cái, kiếm quang loá mắt vọt ra nhằm đâm lẹ tới Hàn công tử. Chiêu Thất tuyệt ma kiếm của Lý Hàn Thu phóng ra hung mãnh phi thường, thế kiếm tựa hồ sấm dậy chớp nhoáng. Hàn công tử đã biết kiếm pháp của Lý Hàn Thu cực kỳ lợi hại bước chân phải chênh chếch đi một chút đồng thời lún thấp người xuống vung thanh kiếm lên một cái thành một bông hoa kiếm vọt ra đón lấy thế kiếm của đối phương.

Bỗng nghe tiếng sắt thép chạm nhau rít lên kinh khủng, hai thanh trường kiếm đụng nhau rồi lại xa ra. Lý Hàn Thu rút kiếm về rồi người nhảy vọt lên vạt áo chàng bay phất phới, bóng người theo ánh kiếm lướt đi như con thần long nhằm chụp xuống Hàn công tử. Hàn công tử thấy thế kiếm của đối phương cực kỳ hung hiểm liền vội nhảy vọt mình về phía trước rồi đột nhiên xoay người tay vung kiếm ra để phản kích. Người và kiếm lướt tới tưởng chừng vỡ đá tan bia, bỗng nghe đánh roạt một tiếng tay áo Hàn công tử bị thủng một miếng ở đầu vai dài chừng ba tấc. Hàn công tử vội bước tạt ngang hai bước tay phải cầm trường kiếm đổi thành thế thủ che kín môn hộ, còn tay trái gã giơ lên phóng chưởng đánh ra. Phát chưởng của gã mau lẹ nhẹ nhàng coi hời hợt như không song cũng làm cho Lý Hàn Thu trông thấy cũng ngẩn người. Nguyên Lý Hàn Thu không nhìn ra được là phát chưởng của đối phương định đánh vào bộ vị nào, tựa hồ bao nhiêu huyệt đạo một nửa người chàng đều bị thế chưởng bao vây. Lý Hàn Thu còn đang ngơ ngác thì phát chưởng của đối phương đã đánh trúng vào vai bên tả chàng. Lý Hàn Thu lún thấp vai bên tả xuống thanh trường kiếm ở tay mặt phóng ra chiêu Tinh hà đảo quái ánh hào quang vọt ra từng chấm huyền ảo đâm tới.

Hàn công tử nhả kình lực ở lòng bàn tay xô đến Lý Hàn Thu phải chấn động lùi lại hai bước. Trường hợp này khiến cho chiêu kiếm của Lý Hàn Thu giảm sức mạnh rất nhiều, tuy nhiên thanh trường kiếm của chàng vừa lấp loáng đã đâm rách được mấy chỗ áo của Hàn công tử,

đồng thời máu tươi theo những chỗ áo rách thấm ra ngoài. Nhưng Lý Hàn Thu bị phát chưởng của Hàn công tử làm chấn động nửa mình, chàng thấy trong người ngâm ngẩm đau cơ hồ đứng không vững. Còn Hàn công tử chân phải và tay mặt dường như cũng bị thương khá nặng máu tươi chảy ra mỗi lúc một nhiều, cả một bên ống quần và một bên tay áo đã thấm máu ướt đẫm. Tần Nhi thấy tình trạng hai bên không khỏi kinh hãi nàng bật tiếng la thất thanh:

- Nếu hai vị còn đấu nữa thì e rằng đi đến chỗ lưỡng bại câu thương mất, huống chi bây giờ hai vị đã bị thương khá trầm trọng rồi.

Hàn công tử cũng chống trường kiếm xuống đất thủng thẳng nói:

- Lý Hàn Thu! Lý huynh đã thắng rồi, chiêu kiếm vừa rồi kể ra Lý huynh đã có thể chặt đứt cả tay mặt lẫn chân phải tiểu đệ.

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không phải đâu, dù tại hạ có hơn công tử một trận cái thắng đó cũng rất là bi thảm.

Hàn công tử nói:

- Nếu Lý huynh mà không tiến bộ thì lần sau chúng ta còn gặp nhau, Lý huynh nắm được phần thắng ít hơn lần này.

Lý Hàn Thu biến sắc nói:

- Công tử nói vậy thì ra tại hạ phải giết công tử mới mong giang hồ trở lại bình tĩnh được ư? Nếu vậy thì lần sau nếu có cơ hội tại hạ quyết chẳng lưu tình nữa.

Hàn công tử cười mát nói:

- Bây giờ thì Lý huynh có thể đưa Tần Nhi đi được rồi đó.

Lt1 Hàn Thu gật đầu thở dài nói:

- Tính tình của Hàn huynh đáng mặt anh hùng buồn thay một minh châu bị lạt vào trong xó tối, tiểu đệ trong lòng thán kích vô cùng.

Hàn công tử lạnh lùng đáp:

- Giữa lúc này ở nơi đây tiểu đệ không muốn cùng Lý huynh bàn chuyện thị phi.

Lý Hàn Thu ngỏ lời cáo từ:

- Được rồi! Vậy Hàn huynh hãy bảo trọng.

Chàng quay lại nhìn Tần Nhi nói:

- Chúng ta đi thôi.

Tần Nhi từ từ bước tới trước mặt Hàn công tử hỏi:

- Thưa công tử, thương thế khá nặng. Công tử có cần tiểu tỳ buộc thuốc không?

Hàn công tử đáp:

- Không cần đâu, các vị nên đi thôi.

Tần Nhi chúc câu vạn phúc rồi nói:

- Đa tạ công tử! Mối ân tình của công tử bữa nay tiểu tỳ vĩnh viễn ghi vào tâm khảm.

Hàn công tử đáp:

- Hà tất phải thế! Lý huynh chỉ trông vào bản lãnh mà tới đây, dĩ nhiên Tần cô nương không cần phải tạ ơn ta.

Tần Nhi còn muốn nói nữa nhưng Lý Hàn Thu đã rảo bước tiến về phía trước, Hàn công tử lạnh lùng nói:

- Tần cô nương đi lẹ lên, sức của cô nương khó lòng tránh khỏi cái chết trong vòng năm dặm.

Tần Nhi kinh hãi nói:

- Công tử nói vậy thì ra qua cửa quan của công tử còn có kẻ khác chặn đường hay sao?

- Bọn chúng không ngăn cản nổi Lý Hàn Thu, họ có cản trở thì chỉ gây thêm một số người uổng mạng mà thôi.

Lúc này Lý Hàn Thu đã đi ra xa ngoài năm trượng Tần Nhi nét mặt buồn rười rượi thở dài nói:

- Tiểu tỳ xem ra giữa tướng công và Lý công tử đều luyến tiếc nhau ở chỗ anh hùng tương ngộ, tiểu tỳ nghĩ rằng...

Hàn công tử hờ hững ngắt lời:

- Chúng ta ở vào tình thế khó lòng sống chung trong võ lâm Tần cô nương bất tất nhọc lòng vô ích.

Tần Nhi thấy Lý Hàn Thu đã đi xa rồi nàng không thể nói thêm được nữa bèn vái chào Hàn công tử rồi trở gót chạy theo Lý Hàn Thu. Lý Hàn Thu ngoảnh đầu nhìn Tần Nhi nói:

- Chúng ta phải chạy mau một chút để kiếm nơi nào có thể nghỉ ngơi được.

Tần Nhi vẻ mặt đăm chiêu hỏi:

- Công tử thấy thế nào?

- Tại hạ bị trúng thương khá nặng cần được điều dưỡng sớm chừng nào hay chừng nấy.

- Tiểu tỳ nâng đỡ cho Lý công tử được chăng?

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Làm thế không tiện vì chúng ta không nên để bọn chúng ngó thấy mình ở vào trong thế nguy, tức là không cho họ biết tại hạ đã bị thương.

- Tiểu tỳ hiểu rồi.

Hai người đi lẹ thêm mấy bước nàng đuổi sát sau lưng Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Hàn công tử có biết Lý tướng công bị thương không?

- Y biết rồi! Có điều y không ngờ tại hạ bị thương khá trầm trọng.

Tần Nhi khẽ nói:

- Nếu vậy thì tướng công nên nghỉ ngơi một lúc ngay bây giờ, tiểu tỳ nghe giọng lưỡi của Hàn công tử thì phía trước còn có mai phục chặn chúng ta.

- Tại hạ cũng nghĩ vậy, vì thế mà mình cần được nghỉ ngơi tức thời. Bất cứ lúc nào cũng có thể tái diễn một trường ác đấu.

Tần Nhi ngẩng đầu trông ra phía trước chừng hơn một trượng có một gò đất khá cao cỏ mọc đầy và những cây thấp rậm rạp liền nói:

- Gò đất trước mặt kia cỏ mọc um tùm có thể làm chỗ náu thân tạm thời để điều dưỡng nhưng không hiểu tướng công còn gắng gượng đi được tới đó không?

Lý Hàn Thu dừng bước lắc đầu đáp:

- Đó là nơi phục binh rất tốt, tại hạ e rằng trong đó có địch nhân mai phục.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Tướng công nói rất có lý, vậy chúng ta rẽ qua phía khác hay sao?

Lý Hàn Thu cười mát đáp:

- Không kịp nữa rồi!

- Tại sao thế?

- Nếu trên gò đất có người mai phục thì họ đã nhìn thấy bọn ta rồi.

Tần Nhi nói:

- Hàn công tử đã nói là buông tha chúng ta, vậy tiểu tỳ chắc y cho người đến báo tin với chúng rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Hàn công tử quả là một hạt minh châu bị liệng vào trong xó tối, tuy y cũng biết hành động của y không phải chính đạo nhưng y không thể tránh khỏi mối ràng buộc về tình thân. Hơn nữa những người trong đây số lớn là thuộc quyền Phương Tú tất nhiên họ phải coi mệnh lệnh của Phương Tú trọng hơn mệnh lệnh của Hàn công tử, chỉ sự hiện diện của y may ra mới có thể đàn áp được họ còn trường hợp y phái người đưa chỉ dụ tới thì không chắc họ có chịu nghe theo hay không. Tại hạ e rằng dù y có mặt tại trường cxũng chưa chắc đã bắt buộc họ nghe theo mệnh lệnh được.

- Nếu bọn này không phải là cao thủ tuyệt đỉnh thì tiểu tỳ cũng có thể chống đỡ được một hồi.

Lý Hàn Thu đột nhiên nhắm mắt lại nói:

- Chúng ta hãy đứng đây nghỉ một chút.

Tần Nhi trong lòng đã hiểu rõ nếu chàng không lâm vào tình trạng không chống đỡ nổi thì chàng quyết không nói câu này, lòng nàng ngấm ngầm lo sợ nhưng ngoài miệng nàng gượng cười nói:

- Đã vậy sao tướng công không ngồi xuống mà nghỉ?

- Có thể chúng ta đang bị bao vây bốn mặt và bao nhiêu con mắt ngấm ngầm theo dõi, nếu tại hạ ngồi xuống nghỉ tức là thúc đẩy bọn chúng từ bốn mặt xô vào vây đánh.

Tần Nhi lại hỏi:

- Nhưng tướng công đứng thì điều dưỡng thế nào được?

- Tại hạ chỉ cần nghỉ trong khoảnh khắc để thương thế ở cánh tay bớt đi một chút...

Chàng nói giở câu rồi dừng lại. Tần Nhi biết là Lý Hàn Thu đã bắt đầu vận khí. Dưới ánh sáng mặt trời nàng thấy cặp chân mày chàng không ngớt lay động và trên đỉnh đầu mờ hôi toát ra rất nhiều thành từng giọt nhỏ xuống y ráng chịu đựng những cơn đau đớn đến cùng cực.

Đột nhiên Tần Nhi cảm thấy mình có trách nhiệm trọng đại là phải đem hết khả năng ra bảo vệ sự an toàn cho Lý Hàn Thu. Về tâm tình nàng bảo vệ một người mà nàng hằng kính trọng, hằng luyến ái. Về công nghĩa nàng cần bảo vệ cho một người bản lãnh phi thường có chàng còn chống chọi với bọn dũng sĩ ác bá trên chốn giang hồ.

Tần Nhi liền nhẹ nhàng cầm lấy thanh trường kiếm ở trong tay Lý Hàn Thu, nàng đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi miệng lâm râm khấn vái:

- Đức Bồ Tát có linh thiêng xin che chở cho Lý Hàn Thu trong lúc điều dưỡng đừng để bọn địch nhân đến tập kích.

Lời cầu đảo của nàng chưa thấy linh nghiệm thì bọn địch nhân đã tới vây đánh, bỗng một hồi tù và nổi lên inh ỏi từ một gốc cây lớn cách đó chừng mười trượng và cả trong cánh đồng bát ngát đột nhiên có bóng người xuất hiện. Trong bụi cỏ trên gò đất đều là chỗ ẩn thân của chúng. Lý Hàn Thu từ từ mở mắt ra chàng liền phát giác cả bốn mặt tám phương đều có người nhìn về chỗ chàng đứng, hiển nhiên hai người đã bị hãm vào chốn trùng vi. Lý Hàn Thu thở phào một cái ngồi xếp bằng xuống đất.

Tần Nhi tuy là con người thông tuệ nhưng nàng chưa từng trải qua chiến trận thế này nên vừa thấy bốn mặt tám phương đều có địch nhân kéo tới nàng không khỏi chấn động tâm thần tự nghĩ:

- Lý công tử hiện bị trọng thương cuộc điều dưỡng chưa xong nếu bọn họ kéo ùa tới dù ta có chiến đấu với chúng nhưng một mình không địch nổi số đông, thật chẳng còn cách nào vừa kháng cự cường địch vừa bảo toàn cho Lý công tử.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đại hán ở bốn mặt đã xuất hiện chạy lẹ tới gần, Tần Nhi quay lại ngó Lý Hàn Thu thì thấy chàng vẫn nhắm mắt ngồi, vẻ mặt chàng rất bình tĩnh tựa hồ không

biết gì đến tình trạng nguy hiểm đe doạ. Lúc đó bốn mặt đều có những người đến bao vây và những tên gần nhất chỉ cách chỗ hai người hơn trượng và chúng đã rút kiếm ra rồi.

Dưới ánh mặt trời ánh kiếm lập loè sáng loáng. Tần Nhi thở mạnh một tiếng cầm ngang thanh kiếm lạnh lùng lên tiếng:

- Các ngươi hãy đứng lại!

Thực ra không cần Tần Nhi hô hoán thì bọn đại hán đến gần đã tự động dừng bước. Tần Nhi chuyển động mục quang liếc nhìn bốn phía thì thấy bọn người bao vây có tới hai chục mà nàng không quen biết một ai, nàng muốn gạ chuyện cũng không được. Nàng nghĩ thầm:

- Chắc bọn người này đều là thủ hạ của Hàn Đào ở Từ Châu.

Bỗng nghe đại hán mặc hoàng bào ở phía Đông cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Hai vị đã bị hãm trong trùng vi thì dù không bị thương cũng chẳng thể nào mà phá vòng vây chạy thoát được. Huống chi hắn đã bị trọng thương thì còn nói gì nữa?

Sự tình đã đến thế này Tần Nhi phải trấn tĩnh tâm thần lạnh lùng hỏi:

- Bây giờ chỉ còn mình ta là đứa con gái yếu ớt là động thủ được với các hạ mà thôi. Không hiểu các hạ có dám lấy một chọi một đấu với ta không?

Đại hán mặc hoàng bào tay cầm một thanh đại phá đao sóng vàng y phục cũng đặc biệt, vì bao nhiêu người võ phục áo đen riêng mình hắn mặc hoàng bào, cứ coi bề ngoài thì cũng đủ biết hắn là tay cầm đầu trong bọn. Tần Nhi trong lòng đã quyết chủ ý nàng nghĩ thầm:

- Bữa nay mà không phá được vòng vây chạy thoát thì đành là cùng Lý Hàn Thu uổng mạng ở đây. Nhưng trước khi động thủ ta hãy kéo dài thời gian được chừng nào hay chừng nấy, để Lý Hàn Thu nghỉ ngơi thêm được một khắc hay ít ra bọn mình chết chậm lại nửa giờ.

Đại hán mặc hoàng bào không trả lời câu hỏi của Tần Nhi, nàng liền cười lạt hỏi lại:

- Phải chăng các hạ không dám ưng lời tiểu nữ?

Đại hán mặc hoàng bào cười mát hỏi:

- Phải chăng ngươi là Tần Nhi, một tên nha đầu ở trong nhà Phương viện chúa?

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Phải rồi! Sao các hạ lại biết rõ thế?

Đại hán mặc hoàng bào tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ nghe danh đã lâu, nay được thấy mặt quả đã không lầm...

Hắn nói tới đây bỗng thét lên một tiếng ngã lăn xuống đất, Tần Nhi thấy biến diễn đột ngột này bất giác ngẩn người nàng tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Bỗng thấy tiếng người huyên náo số đông cất tiếng la:

- Con nha đầu này rất nhiều tà khí không thể nói chuyện với thị được.

Tiếp theo những tiếng rú thê thảm vang lên không ngớt lại bốn năm đại hán ngã lăn ra, biến diễn đột ngột này khiến cho bao nhiêu đại hán ở bốn mặt đều chấn động tâm thần không tự chủ được tới tấp lùi lại. Bỗng nghe tiếng rú khủng khiếp vang lên lại một đại hán áo đen té nhào, lần này bao nhiêu đại hán áo đen đều nhìn thấy rằng Tần Nhi vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích khiến chúng kinh ngạc. Bọn này tuy đều là nhửng kiêu dũng không biết sợ hãi gì nhưng chúng thấy đồng bọn lăn đùng ra chết một cách đột ngột thì không khỏi chấn động tâm thần. Chúng không tự chủ được xoay mình chạy trốn chỉ trong khoảnh khắc bao nhiêu người tan đi hết không còn thấy tung tích đâu nữa. Tần Nhi cũng cực kỳ kinh hãi trong lòng ngờ vực không biết nguyên nhân vì đâu mà phát sinh biến diễn lạ lùng này. Bọn địch bị chết một cách thần bí mà tình trạng khủng khiếp này không biết đâu mà lường, nàng còn lo cái chết đột ngột đến với bọn đại hán thì cũng có thể đến với mình, và bên nàng chỉ có hai người mà Lý Hàn Thu bị thương ngồi đó chứ còn ai đâu mà bảo ngấm ngầm hạ độc thủ.

Chương 141 - QUÂN TRUNG PHỤNG ƯỚC HẸN THỜI GIAN

Lý Hàn Thu từ từ mở mắt ra chàng nhìn thấy mấy xác chết nằm lăn lóc dưới đất liền cất tiếng hỏi:

- Tần cô nương! Ai đã hạ sát những người này?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Tiểu tỳ cũng không biết.

Lý Hàn Thu lại nhìn kỹ những xác chết rồi thủng thẳng nói:

- Bọn chúng vẻ mặt xám xanh dường như bị trúng ám khí có chất độc.

- Tiểu tỳ nghĩ rằng không phải thế vì quanh đây nhìn không thấy người nào, nếu bọn họ bị trúng ám khí mà chết thì cũng phải là m65t thứ ám khí rất nhỏ bé và chẳng thể từ nơi xa bắn tới được.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Cô nương nói vậy thì ra cái chết này thực kỳ dị lắm hay sao?

Tần Nhi đáp:

- Chính thế, tiểu tỳ cũng đang ngẫm nghĩ mà không sao tìm được đáp án về nghi vấn này.

Bất thình lình có nhiều tiếng vang lên như những tiếng muỗi vàng:

- Chẳng có chi kỳ lạ hết cái chết của bọn chúng nhất định không phải là vô cớ.

Hai người đều đưa mắt nhìn ra ở trong một bụi cỏ rậm cách đó hơn ba trượng, một thiếu nữ mình mặc áo xanh từ từ đứng dậy. Lý Hàn Thu vừa nhìn rõ người đó là ai chàng cũng không khỏi sửng sốt. Nguyên thiếu nữ này là Quân trung Phụng, Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Té ra Quân cô nương đã cứu bọn tiểu muội.

Quân trung Phụng cất bước từ từ tiến lại vẻ mặt vẫn lạnh như tiền, nàng thủng thẳng đáp:

- Không phải ta cứu các vị đâu, nhưng ta căm hận bọn họ nên mới ra tay đối phó với chúng.

Tần Nhi nói:

- Cô nương muốn nói thế nào thì nói, tiểu muội chỉ biết rằng nhờ cô nương mà thóat chết nên vẫn coi cô nương là một ân nhân cứu mạng. Bọn tiểu muội thật cảm kích vô cùng!

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Thủ pháp phóng ám khí của cô nương cực kỳ lợi hại! Tiểu muội cũng không nhìn thấy gì, vậy cô nương đã phóng ám khí ra hồi nào?

Quân trung Phụng hững hờ đáp:

- Bọn chúng không phải chết vì ám khí.

- Thảo nào tiểu muội không nhìn thấy cô nương động thủ, có điều tiểu muội lại càng không hiểu cô nương không phóng ám khí thì làm cách nào để sát hại bọn chúng được?

Quân trung Phụng đáp:

- Chúng bị hại về một thứ độc vật mà các vị chẳng thể nào trông thấy được.

Lý Hàn Thu và Tần Nhi cùng la lên một tiếng:

- Úi chào!

Hai người cùng lộ vẻ kinh hải không bút nào tả xiết, Quân trung Phụng cười lạt cặp mắt lạnh lùng nhìn chằm chặp vào Lý Hàn Thu nàng nói:

- Công tử đã sát hại song thân ta, ta đã ngấm ngầm tự thề với mình là trước hết cho công tử chết vì độc vật.

Lý Hàn Thu cười mát lẳng lặng không nói gì, Tần Nhi nói xen vào:

- Nhưng cô nương đã cứu bọn tiểu muội.

Quân trung Phụng lạnh lùng đáp:

- Cái đó chẳng qua là ta không muốn để các vị bị chết về tay người khác chứ có phải ta cứu các vị đâu?

Tần Nhi ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế!

Quân trung Phụng giơ những ngón tay trắng như bạch ngọc phủi bụi trên người nói:

- Nếu ta học võ công thì chẳng thể nào trả thù được nên ta phải theo một đường lối khác.

Nàng thở phào một cái rồi nói:

- Lý công tử! Công tử hãy thong thả mà dưỡng thương cho khoẻ mạnh rồi ta sẽ giết công tử.

Nàng nói xong từ từ cất bước bỏ đi.

Tần Nhi biết lúc này nên im tiếng nếu nói lỡ một câu chỉ rước vạ vào mình, nàng liền lẳng lặng để mắt nhìn Quân trung Phụng ra đi mỗi lúc một xa. Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Quân trung Phụng cho tới khi nàng mất hút mới khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

- Tần cô nương! Cô nương có nhìn thấy y dùng phương pháp gì để giết người không?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Tiểu tỳ không nhìn thấy gì chỉ nghe những người này rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra

còn không trông rõ bọn chúng bị thương trong hoàn cảnh nào.

- Hỡi ơi! Vu lão tiền bối nói quả không sai Thất độc giáo hiển nhiên là một giáo phái rất tàn ác. Xem chừng ngoài Phương Tú, Quân trung Phụng cũng sắp biến thành một mối hoạ lớn trong võ lâm.

- Trời ơi! Cách giết người này thực là độc địa bí hiểm. Nhưng bất cứ Quân trung Phụng dùng độc vật gì thì nó phải cắn vào người cho chất độc phát tác mới làm chết người được, song tiểu tỳ lại chưa trông rõ là một vật gì.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ đã nói độc vật của Quân cô nương thật là đáng sợ ở chỗ đó, y có thể ngấm ngầm thả độc vật ra làm cho người bị trúng thương mà không hiểu bị thương về vật gì. Y dùng độc đến trình độ này thật là kinh thế hãi tục.

- Có một điều là tiểu tỳ không sao hiểu được...

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Điều chi vậy?

Tần Nhi đáp:

- Tại sao y lại cứu mạng chúng ta, tiểu tỳ xem chừng trong bụng y rất căm giận công tử, căm hận đến trình độ muốn ăn sống nuốt tươi vậy mà y theo dõi công tử ngồi trong bóng tối ngấm ngầm ra tay giải cứu mới thật là kỳ.

- Lúc Quân trung Phụng ra đi cô nương không nghe y đã nói gì ư? Y bảo không cho chúng ta chết về tay kẻ khác để cho y thân hành ra tay hạ sát để rửa mối thù tại hạ đã giết song thân cô.

Tần Nhi hỏi:

- Công tử tin lời y chăng?

- Tại hạ chỉ nghe miệng y nói vậy không muốn tin cũng phải tin.

- Theo ý tiểu tỳ y có thể làm được như vậy đã đành nhưng biết đâu đó cũng là lời hăm doạ.

Lý Hàn Thu gục gặc cái đầu đáp:

- Y phải chịu biết bao nhiêu cay đắng, mối oán hận chứa đầy trong lòng thì còn hăm doạ làm chi?

Tần Nhi khẽ thở dài hỏi lại:

- Nếu gã chân tâm muốn giết công tử thì bữa nay giết cũng vậy ngày mai giết cũng thế chứ có khác gì?

Lý Hàn Thu cười mát đáp:

- Bất luận y dùng phương pháp gì để giết chết người ngay thì đau khổ đó có chi đáng kể, xem chừng gã còn muốn cho tại hạ phải đau khổ ê chề rồi mới chết dược, nếu mình chết ngay thì y

không hài lòng.

- Tiểu tỳ nghĩ rằng đã đưa người ta đến chỗ chết bằng cách này hay cách nọ cũng chẳng có gì khác nhau. Sao y lại tính toán những điều phức tạp cho mệt trí lại mất công và mất thì giờ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Có thề y tạo cho tinh thần chúng ta chịu nổi đau khổ vì uy hiếp sau mới trừng trị dần, tỷ dụ bữa nay y cứu mạng chúng ta tức là gieo thêm vào lòng chúng ta phải chịu thêm một món nợ ân tình, vì vậy thì việc tại hạ bức tử song thân y khiến cho lòng mình nẩy ra mối ân hận.

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Lý luận của công tử thực là đích đáng.

Nàng thở dài nói tiếp:

- Có điều tiểu tỳ vẫn chưa hết mối hoài nghi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tần cô nương còn hoài nghi điều gì nữa?

- Tiểu tỳ đang hoài nghi trong lòng y chưa chắc đã căm hận công tử một cách thực sự, hay ít ra là y có nhiều mâu thuẫn trong tâm tư.

Lý Hàn Thu từ từ đứng dậy nói:

- Y thật có dũng khí hơn người và tính chịu đựng cùng sự nhẫn nại cũng ít người bì kịp. Chúng ta khó mà đoán được trong lòng y nghĩ ngợi thế nào, vậy chúng ta bất tất hao phí tâm cơ suy nghĩ về điều này nữa cần thượng lộ đi thôi.

- Bọn cường địch đã rút lui sao công tử không nhân cơ hội này nghỉ ngơi thêm lúc nữa?

- Thế nào bọn chúng cũng kéo trở lại. Phương Tú và Hàn Đào nhất định chẳng chịu buông tha cho chúng ta đâu.

Tần Nhi bỗng đổi giọng:

- Lý đại ca! Chúng ta ngày đêm hoạn nạn có nhau, vậy xin đại ca đừng khách khí với tiểu muội nữa.

- Không có đâu, tiểu huynh có điều chi mà tiểu muội bảo là khách khí?

Tần Nhi đáp:

- Sức lực đại ca chưa hồi phục, vậy đại ca không nên chạy cho mệt sức để tiểu muội cõng đại ca thượng được không?

Lý Hàn Thu mỉm cười đáp:

- Bất tất phải thế, tiểu huynh có thể đi được rồi nếu tiểu muội không yên lòng thì nâng đỡ tiểu huynh thượng lộ.

Tần Nhi gật đầu mỉm cười nàng dắt tay trái Lý Hàn Thu tiến về phía trước, dường như chỗ mai phục vừa rồi là cuối cùng hai người đi được hơn mười dặm không gặp bọn nào đến bao vây tập kích. Tần Nhi ngoảnh lại phóng tầm mắt nhìn ra xa không thấy có truy binh liền đỡ Lý Hàn Thu đến một nhà nông dân gần đó nàng khẽ nói:

- Đại ca! Bây giờ nghỉ một lúc nên chăng?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tiểu muội mệt rồi ư?

- Tiểu muội chưa mệt nhưng nhận thấy cuộc điều tức của đại ca chưa xong thì có hại cho thân thể tưởng đại ca nên nghỉ điều dưỡng một hồi, phía sau tiểu muội không thấy có truy binh..

Lý Hàn Thu cười nói:

- Bây giờ họ chưa đuổi tới nơi nhưng biết đâu rồi họ cũng đến.- Đại ca điều dưỡng cho nội lực khôi phục thì bọn chúng có mò tới cũng không đáng ngại nữa.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Tiểu muội nói vậy cũng có lý.

Hai người đi gần tới nông trại liền tiến vào một phòng chứa rơm Tần Nhi quay lại nhìn Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

- Đại ca ngồi ẩn trong nhà này mà điều dưỡng tiểu muội ra ngoài coi chừng, nếu có người tìm đến thì tiểu muội sẽ có cách thông báo để đại ca kịp phòng bị.

Lý Hàn Thu gật đầu cười đáp:

- Tiểu muội cũng nên thận trọng một chút phát chưởng của Hàn công tử không đả thương đến gân cốt của tiểu huynh, tiểu huynh chỉ cần điều dưỡng trong vòng một giờ là đỡ nhiều rồi.

Tần Nhi dịu dàng cười nói:

- Trong một giờ điều dưỡng nếu không thấy truy binh chúng ta nên kế hoạch đi về phương nào?

Lý Hàn Thu gật đầu mỉm cười rồi từ từ nhắm mắt lại. Tần Nhi trở gót ra khỏi nông trại nàng trèo lên một cây lớn ẩn mình trong chỗ cành lá rậm rạp. Thời gian lặng lẽ trôi thấm thoát đã được hơn nửa giờ. Lý Hàn Thu chuyển vận chân khí khắp trong người dần dần đi đến chỗ quên hết mọi sự bên ngoài. Lúc chàng tỉnh lại thì thần trí sắp phục hồi nhưnh chưa hoàn toàn lại sức, đột nhiên có thanh âm the thé từ phía sau chàng cất lên:

- Lý Hàn Thu! Cấm ngươi được vận động ngươi nhúc nhích một chút là mất mạng đó.

Lý Hàn Thu nghe tiếng rất quen tai chàng nhận ngay ra được là Quân trung Phụng. Chàng khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương muốn sao bây giờ?

Quân trung Phụng lạnh lùng đáp:

- Vừa rồi tình trạng mấy người kia bị chết cách nào chính mắt ngươi đã nhìn thấy, chắc ngươi có thể tin là ta không hăm doạ ngươi thì phải.

- Tại hà biết rồi! Cô nương ngấm ngầm phóng độc vật ra để giết tại hạ thật dễ như trở bàn tay, thế mà cô chưa hạ sát thì tất là có điều kiện gì khác?

- Đúng thế! Ta khen cho ngươi là người khá thông minh đấy.

- Cô nương bất tất phải quá khen, cô nương có điều kiện gì xin cứ nói để tại hạ nghĩ xem có thể tiếp thụ được không?

- Ngươi bất tất phải ngẫm nghĩ cho thừa vì không tiếp thụ không được.

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp:

- Cái đó chưa chắc, nếu tại hạ bị nhục nhã thì thà rằng chịu chết đi còn hơn là sống.

- Ý ngươi muốn chẳng thà làm viên ngọc vỡ chứ không chịu làm hòn gạch nguyên vẹn. Nhưng cái đó cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi, ngươi nên biết rằng đã không còn sức phản kích là phải hết đời.

- Nhưng ít ra là tại hạ cũng quyết định được là mình nên sống hay nên chết.

Quân trung Phụng đáp:

- Điều kiện của ta rất giản dị ta chỉ cần ngươi uống một viên thuốc mà thôi.

Bỗng nghe đánh tạch một tiếng một viên thuốc màu hồng được liệng tới trước mặt Lý Hàn Thu, Lý Hàn Thu lượm viên thuốc lên đặt trong lòng bàn tay thấy viên thuốc này lớn hơn hạt đậu đỏ màu sắc rất tươi đẹp. Quân trung Phụng lạnh lùng nói tiếp:

- Ngươi là một tay kiếm thủ kiệt xuất, trong hàng ngàn hàng vạn người khó mà lường được một nhân tài như ngươi. Vì thế ta không nỡ giết, viên thuốc màu hồng này không phải là thứ thuốc độc trí mạng ngươi cứ yên tâm mà uống đi.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Viên thuốc này tuy không làm chết người đi, nhưng tại hạ cũng biết nó không phải là thứ linh đơn cho kẻ uống vào được tăng thêm công lực.

- Đúng thế, viên linh đan này cho ngươi uống vào để quên hết thù hận lại khỏi cả phiền não.

- Tại hạ nghĩ rằng chẳng những nó làm cho mình quên hết cả thù hận cùng phiền não, mà nó làm cho mất hết cả trí nhớ quên cả tương lai nữa.

- Như vậy có chi là không tốt? Con người đã không cần tương lai quên hết thù hận thì cuộc sống ở đời không biết đau khổ gì, há chẳng hay lắm ư?

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Phải chăng con người biến thành si ngốc?

Quân trung Phụng nhắc lại:

- Ta muốn ngươi uống thuốc này chắc là ngươi đã nghe kỹ rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Tuy tại hạ không hạ sát song thân cô nương nhưng đã bức bách các vị phải uổng mạng thì mối thù đó dĩ nhiên cô nương chẳng thể nào quên được.

- Vậy ngươi có thể bồi thường, ngươi uống viên thuốc này tức là để bồi thường vào chỗ ngươi hối hận trong lòng.

Lý Hàn Thu tức giận hỏi:

- Phải chăng cô nương cho rằng tại hạ dợ chết?

Quân trung Phụng lạnh lùng đáp:

- Ta biết nhà ngươi không sợ nên ta tin rằng nhà ngươi sẽ uống viên thuốc này.

Lý Hàn Thu lấy ngón tay trỏ khẽ gảy một cái cho viên thuốc trong tay bắn ra ngoài cửa rớt xuống đám cỏ rậm không thấy đâu nữa, chàng lạnh lùng nói:

- Tại hạ hy vọng cô nương cho độc vật ra cắn một cái để tại hạ chết được ngay.

- Nếu ngươi không chết thì sao?

- Trường hợp tại hạ biết mình tất phải chết thì tại hạ cũng tin rằng cô nương khó mà chịu nổi một đòn.

Quân trung Phụng nói:

- Ta nghĩ rằng cơ hội của ngươi ít hy vọng lắm.

- Những gì tại hạ muốn nói đã nói hết rồi còn tin hay không là quyền của cô nương.

- Xem chừng giữa chúng ta không còn cách nào thương lượng với nhau được nữa. Đáng tiếc ơi là đáng tiếc!

Lý Hàn Thu ngấm ngầm đề tụ chân khí để bảo vệ mấy chỗ đại huyệt về tâm mạch. Chàng chuẩn bị sẵn sàng để chờ khi độc vật cắn mình là phản kích ngay một đòn rồi mới chịu chết, miệng chàng cất tiếng hỏi:

- Có điều chi đáng tiếc?

Quân trung Phụng nói:

- Đáng tiếc là nhà họ Lý bị giết vĩnh viễn không bao giờ trả thù được.

- Vì tại hạ đã chết về độc vật cô nương hay sao?

Quân trung Phụng đáp:

- Đúng thế, nhưng hãy còn cách cứu vãn.

- Xin cô nương nói ra, tại hạ rửa tai để nghe đây.

- Trừ khi ngươi thay đổi tâm ý nuốt viên thuốc kia vào, vì khi uống viên thuốc đó võ công ngươi không bị tổn thương chi hết ta còn trả thù giúp ngươi.

Lý Hàn Thu nói:

- Ngày trước toàn gia tại hạ bị tàn sát, lệnh tôn cũng là một cao thủ quan trọng trong những người tham dự. Tuy nhiên không phải là người chủ mưu nhưng tại hạ bức tử y cũng không phải là sai lầm.

Quân trung Phụng nói:

- Ngươi biết trả thù cho song thân ngươi chẳng lẽ ta không có quyền trả thù cho song thân ta hay sao?

- Nếu cô nương muốn trả thù thì tại hạ để cô nương có cơ hội trả thù mà không làm gì cô cả.

Quân trung Phụng hỏi:

- Sau khi tại hạ giết được Giang Nam song hiệp để báo thù trừ hại cho võ lâm, tại hạ xin bó tay chịu trói để cô nương muốn làm gì thì làm.

Quân trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Ngươi nói thật chăng?

- Dĩ nhiên là thật.

- Ngươi có thể hạn định thời gian là bao lâu được không?

- Cái đó khó nói lắm, có khi chỉ trong vòng năm ba tháng có khi đến mấy năm không chừng.

Quân trung Phụng hỏi:

- Ngươi thử ấn định một thời gian xem sao?

- Được lắm! Tối đa là ba năm. Nếu trong ba năm tại hạ vẫn chưa trả thù được cũng xin hạ mình tuỳ ý cô nương xử trị.

- Ba năm cũng được, vậy nhất định cứ thế ngươi giữ gìn thân thể cho thận trọng ta đi đây.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương có muốn tại hạ tiễn chân không?

- Không cần! Ngươi cũng đừng nhìn mặt ta làm gì nữa.

Quả Lý Hàn Thu có ý muốn quay đầu nhìn lại nhưng Quân trung Phụng đã rời khỏi nông trại rồi.Những chuyện xảy ra khiến Lý Hàn Thu trong òng tự hiểu trước tình hình này chàng chẳng thể lo lắng đến cuộc sinh tử của mình nữa, chàng liền đánh bạo nhắm mắt vận khí tiếp tục điều hoà hơi thở. Sau một giờ điều dưỡng Lý Hàn Thu cảm thấy tinh thần hoàn toàn hồi phục, chàng mở mắt ra thấy Tần Nhi đứng trước mặt nhìn chàng mỉm cười. Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương có phát giác ra tông tích địch không?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Không thấy chi hết, chắc vụ Quân trung Phụng thi triển độc vật đã làm cho địch nhân sợ vỡ mật, bọn chúng không thấy rượt theo nữa.

Lý Hàn Thu ồ lên một tiếng, chàng toan thuật lại câu chuyện Quân trung Phụng ẩn nấp trong nông trại này, nhưng chàng lại nghĩ nếu nói cho Tần Nhi hay tất nàng không yên dạ nên chàng im đi không kể ra.

Bỗng nghe Tần Nhi thở dài nói:

- Xem chừng Quân cô nương đã vận dụng độc theo như ý muốn của mình. Từ ay trở đi chúng ta một mặt lo đối phó với Giang Nam song hiệp còn một mặt phải phòng gừa Quân trung Phụng.

- Đúng thế! Cứ tình hình hiện ay mà bàn thì Phương Tú đã thành một mặt trận, nếu mình không chặt bỏ lông cánh của hắn kịp thời thì chỉ trong vòng một thời gian ngắn là hắn sắp đặt đâu vào đấy rồi, khuấy động trước và tất nhiên sẽ gây một trướng huyết kiếp trên võ lâm.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hỡi ơi! tại hạ tưởng mình ra đời chỉ cốt trả thù gia tộc mà vô tình đã ra sức vì chính nghĩa giang hồ.

Chương 142 - CHÙA THIẾU LÂM HÀO KIỆT ĐƯA THƠ

Lý Hàn Thu lại nói tiếp:

- Từ ngày tại hạ gặp Vu lão tiền bối là người có khí tiết lại hành vi nghĩa hiệp đáng là làm gương cho kẻ hậu sing thành ra tại hạ cũng bị cảm hoá.

Tần Nhi nói:

- Hiện nay đại ca là một nhân vật có bản lĩnh vào hàng tuyệt đỉnh trên chốn giang hồ, tiểu muội nghĩ rằng bậc đại trượng phu đương nhiên phải như vậy để tiếng thơm lại cho muôn đời.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Tần muội nói thế cũng phải, có điều tiểu huynh đã nặng tư thù lại mang công nghĩa đương nhiên phải dấn thân vào cuộc gian lao nguy hiểm và tự mình chịu đựng. Thế mà Tần muội đi theo cũng phải chia sẻ bao cuộc hãi hùng nguy hiểm khiến tiểu huynh chẳng được yên tâm.

Tần Nhi mỉm cười đáp:

- Đại ca đừng nói vậy, tiểu muội tuy hàng nữ lưu cũng mong góp phần vào chính nghĩa võ lâm. Tiểu muội chỉ mong được vĩnh viễn theo chân đại ca là trong lòng lấy làm thoả mãn lắm rồi.

- Hỡi ơi! Tiểu huynh thấy làm như vậy thực khiến Tần muội cực thân thái quá.

- Trước kia tiểu muội còn chút hối hận đối với Phương Tú nhưng hiện nay tiểu muội đã thấy rõ chỗ dụng tâm của hắn. Hắn nuôi dưỡng bọn tiểu muội chỉ vì mục đích làm công cụ cho hắn, thực tế lấy thân thể mình làm vật cung cấp nhu dụng cho bọn gian đồ mà hắn kết bạn.

- Tần muội hiểu được như vậy là rất hay.

- Vì thế từ đây tiểu muội coi hắn là cừu địch trong lòng không còn chút ân hận nào nữa, có điều võ công tiểu muội kém nên chẳng ích gì cho đại ca.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Phạm vi giúp đỡ rất rộng và có nhiều phương diện, Tần muội tuy chỉ là một cô gái nhưng cơ chí hơn người. Nay lại thấy Tần muội thêm phần khí khái thật chẳng kém chi bọn mày râu.

- Lòng người thiếu nữ như kim chìm đáy bể thật khó mà lường được.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng tại hạ có thể đoán được.

- Hay lắm! Đại ca thử đoán coi bây giờ trong lòng tiểu muội đang nghĩ gì? Định làm gì? Tại sao tiểu muội lại cam tâm tình nguyện theo đại ca đến tận chân trời góc bể để chịu đựng những cuộc gian lao nguy hiểm?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Vì Tần muội muốn chứng minh một điều.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Tiểu muội muốn chứng minh điều chi?

- Muốn làm một vì cân quắc anh hùng không chịu kém bọn mày râu.

Chàng đứng dậy nói:

- Mấy ngày nay tiểu huynh thường nghĩ đến kiếm pháp mà mình đã rèn luyện quả là một thứ kiếm pháp tàn độc, nó có thể làm biến đổi cả nhân tính nữa.

Tần Nhi ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Phải chăng đại ca không muốn rèn luyện Thất tuyệt ma kiếm nữa?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Thất tuyệt ma kiếm tuy tàn độc ảnh hưởng đến nhân tính nhưng nó cũng là một môn đại kỳ học trong võ lâm. Nếu có người nào trừ khử được sát khí trong kiếm pháp thì nó sẽ biến thành vương đạo và có thể lưu truyền muôn thuở, quyết chẳng kém gì Võ Đương kiếm thuật.

- Đại ca là truyền nhân duy nhất của môn Thất tuyệt ma kiếm vậy đại ca có trách nhiệm tu chỉnh kiếm pháp.

- Công việc lớn lao này đòi hỏi một thời gian bốn, năm năm mà phải tĩnh tâm khổ luyện mới mong thành công. Nhưng tiểu huynh chẳng bao giờ có được một thời gian rỗi rãi và lâu dài như vậy.

Tần Nhi nói:

- Người lành có hoàng thiên ủng hộ, chúng ta đã trải biết bao phen hiểm trở mà đều gặp dữ hoá lành.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp:

- Dù Giang Nam song hiệp không giết nổi tiểu huynh thì tiểu huynh cũng chẳng thể sống qua ba năm nữa.

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Vì tiểu huynh đã ước hẹn sanh tử với người ta, sau khi trả được mối đại cừu phải để cho người tuỳ ý mổ xẻ. Dù tiểu huynh không trả được thù cũng chẳng thể nào kéo dài đời sống qua ba năm.

Tần Nhi gượng cười hỏi:

- Đại ca hứa hẹn với ai như vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu huynh đã hứa lời với họ là không có thể nào nói cho muội biết.

Chàng lại đưa mắt nhìn chầm chặp vào mặt Tần Nhi rồi nói tiếp:

- Vì thế mà tiểu huynh chẳng thể hứa hẹn việc gì khác nữa với bất cứ ai.

- Tiều muội hiểu rồi! Hỡi ơi! Tiểu muội theo đôi bên mình đại ca tuy gặp bao nhiêu nguy hiểm nhưng trong lòng rất khoan khoái. Đại ca cũng không cần hứa hẹn điều chi với tiểu muội hết, cái đó tầm thường quá.

- Nhưng có một ngày kia tiểu huynh sẽ bị giết chết một cách thầm lặng không tiếng tăm gì.

Tần Nhi hỏi:

- Nếu quả đến ngày đó đại ca chết đi thì tiểu muội cũng tự chọn cách sắp đặt cho mình. Trong thiên hạ chẳng có yến tiệc nào mà không giải tán trên đời chằng ai vĩnh viễn không chết, được cùng nhau sống thú ba năm thì có chết cũng chẳng tiếc gì hết.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Tiểu muội đã an bài bằng cách nào?

- Tiểu muội không biết nói mà nói ra cũng chẳng được, song trong lòng tiểu muội đã tính toán rồi nên bất chấp bước đường trước mắt tàn khổ thế nào, vất vả tới đâu tiểu muội cũng chẳng xiêu lòng.

Lý Hàn Thu cũng cất bước đến gần về phía trước vừa nói:

- Cứ tình hình hiện nay thì chúng ta phải một phen đến chùa Thiếu Lâm mới được.

- Nhất thiết đều do đại ca chủ trương tiểu muội chỉ biết vâng lệnh mà làm.

Hai người vừa đi ra khỏi nông trại rồi Lý Hàn Thu vừa đi lại vừa nói:

- Có một điều mà trong lòng tiểu huynh chưa nghĩ ra.

Tần Nhi bước vội lên hai bước sóng vai cùng Lý Hàn Thu rồi nàng hỏi:

- Đại ca có điều chi thắc mắc?

- Phái Thiếu Lâm cả tăng lẫn tục rất nhiều người khắp thiên hạ chỗ nào cũng có. Thế mà Giang Nam song hiệp hành động càn rỡ tiếng tăm chấn động trong giang hồ chẳng lẽ họ cũng không hay biết gì?

- Tiểu muội nghĩ rằng họ đã biết lâu rồi, huống chi trong Phương gia đại viện đã giam cầm khá nhiều đệ tử của phái Thiếu Lâm.

- Nếu họ biết rồi thật sao chẳng hành động gì? Hiện nay phái Thiếu Lâm đang gặp hồi hưng vượng, trong đám đệ tử rất nhiều nhân tài.

- Tiểu muội chắc rằng trong vụ này phải có nguyên nhân, trong lòng tiểu muội đã có một ý niệm

nhưng không tiện nói ra.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Quan niệm của Tần muội thế nào?

- Dĩ nhiên ý niệm của tiểu muội có liên quan đến chuyến đi chùa Thiếu Lâm này, dù chúng ta có đến được chùa Thiếu Lâm trên núi Tung Sơn một cách bình yên vị tất đã gặp được chưởng môn phương trượng của phái này. Hay là được gặp chưởng môn phương trượng vị tất đã thuyết phục được lão phái những tay cao thủ đến đối phó với Phương Tú.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp:

- Vì lão đã biết trước rồi chúng ta có lên núi bái yết chăng cũng chỉ là những điều mà họ đã được báo tin cho từ trước. Có chăng chúng ta chỉ nói kỹ hơn những điều mà họ đã được nghe.

- Tần muội nghĩ vậy thì chuyến đi của Vu lão tiền bối có thu được kết quả nào không?

- Vu lão tiền bối mà thân hành đến chùa Thiếu Lâm thì dĩ nhiên có chỗ bất đồng với chúng ta.

Lý Hàn Thu dương cặp chân mày lên hỏi:

- Bất đồng ở chỗ nào?

Tần Nhi nói:

- Một là Vu lão tiền bối nói lâu hơn chúng ta, hai là lão có biện pháp tiểu trừ cường địch đem ra trình bày và có thể làm cho chưởng môn Thiếu Lâm động tâm.

- Theo ý Tần muội thì chúng ta lên chùa Thiếu Lâm không được ích gì phải không?

Tần Nhi dè dặt đáp:

- Tiểu muội không dám bàn luận môt cách càn rỡ, nhất tuân đều theo sự điều động của đại ca. Nhưng đại ca đã hỏi tiểu muội chẳng thể không trình bày được.

- Cơ mưu của tiểu muội chẳng kém gì tiểu huynh, nhất định đường hiểu biết của Tần muội có phần lớn hơn sao tiểu muội lại còn dè dặt không chịu nói ra.

- Đại ca quá khen mà thôi!

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Theo chỗ tiểu muội biết thì chẳng những khá nhiều đệ tử của Thiếu Lâm bị cầm tù trong Phương gia đại viện mà còn có một số đệ tử của phái Võ Đương cũng bị giam hãm tại đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu vậy Phương Tú thù nghịch võ lâm thiên hạ bạn hữu giang hồ biết cả rồi ư?

- Trong vòng nửa năm nay tình thế đã rõ rệt, những người quan tâm đến cục diện giang hồ dĩ nhiên đều hiểu biết. Thiếu Lâm và Võ Đương là những môn phái lớn mà chưa dám hành động há phải là không có nguyên nhân?

Lý Hàn Thu dừng bước lại hỏi:

- Đúng thế! Hồi xẩy việc tranh thủ cây Linh Chi những người các môn phái lớn đều tham dự. Nhưng khi ấy tiểu huynh xem ra thì hình như các môn phái lớn muốn tự động lui ra khỏi miền Giang Nam.

- Nếu bảo là Phương Tú có kiêng nể một vài nhân vật thì nhân vật ấy là đại ca đó. Những người chính đại quang minh coi Thất tuyệt ma kiếm nhận ra nó là thứ kiếm pháp chẳng có chi là ác độc mà còn là một lực lượng để trừ diệt ma quỷ bảo vệ đại pháp. Sự thực hiện nó là một lực lượng trấn áp trong lòng địch nhân, tiểu muội nhận thấy Phương gia đại viện khi có những cuộc động thủ với địch nhân thì họ chưa từng bị thất bại với ai như đã b5 thất bại với đại ca. Trận nào họ cũng bị thương vong rất ít chưa khi nào toàn quân tan rã.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Vừa rồi tiểu huynh bị thương về phát chưởng của Hàn công tử chỉ vì tâm trí không phối hợp chặt chẽ với Thất tuyệt ma kiếm để gã thừa cơ đánh tới.

Tần Nhi hỏi:

- Đại ca nói vậy là nghĩa làm sao?

- Vì mối cừu hận trong lòng tiểu huynh đối với gã đã phai lạt rất nhiều, hơn nữa tiểu huynh có mối hảo cảm đặc biệt với gã. Do đó mà lúc hạ thủ kém phần lợi hại tàn độc. Như vậy là tâm trí không phối hợp với sự biến hoá của Thất tuyệt ma kiếm, vì thế mà gã có cơ hội phản kích.

- Hỡi ơi! Tiểu muội nghe giọng lưỡi của Hàn công tử thì dường như giữa y và đại ca không còn hy vọng gì đi đến chỗ hoà giải được.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười nói:

- Những điều sở học của Hàn công tử phức tạp hơn tiểu huynh, về tài ba và thông tuệ gã cũng có phần hơn. Chắc một ngày võ công gã sẽ vượt qua tiểu huynh và ngày đó gã tất giết chết tiểu huynh.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Có điều trong khoảng thời gian ngắn gã chưa thể tìm được một môn võ nào để phá giải Thất tuyệt ma kiếm của tiểu huynh, trong vòng một năm thì tiểu huynh còn có thể giết gã được.

- Nếu vậy thì đại ca nên hạ thủ giết gã quách đi là hơn. Nếu gã không biết tỉnh ngộ tự ý thoát ly khỏi Phương gia đại viện mà võ công mỗi ngày một cao thâm thì lại càng đáng sợ.

- Có một điều rất quái lạ là tiểu huynh đối với Hàn công tử thế nào cũng có cảm giác không nỡ hạ độc thủ.

Tần Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

- Tiểu huynh cũng không biết. Có thể vì Tần muội mà có thể vì Quyên Nhi, hoặc giả còn có diều gì khác mà tiểu huynh không nghĩ ra được.

- Có thể anh hùng thương tiếc anh hùng.

Nàng ngẩng đầu trông chiều trời hỏi:

- Chúng ta lên chùa Thiếu Lâm nữa hay thôi?

- Vu tiền bối bị Phương Tú bắt chưa hiểu sống chết thế nào, chúng ta lên chùa Thiếu Lâm chuyến này theo tâm nguyện của lão tiền bối. Bất luận tất cả chuyến đi này ra sao thì cũng phải tới đó một phen.

Tần Nhi nói:

- Đại ca nói phải đó!

Hai người liền nhằm phía Bắc mà tiến. Dọc đường ngày đi đêm nghỉ không xảy ra chuyện gì đáng thuật.

Một hôm hai người tới ngoài chùa Thiếu Lâm vào lúc giữa trưa, chùa Thiếu Lâm là một thánh địa của võ lâm khắp thiên hạ đều biết tiếng nhưng nơi đây chẳng phải chỗ phòng vệ nghiêm mật, hai người đi thẳng tới chỗ cổng chùa cũng chẳng một ai ngăn trở. Khi gần tới cổng một nhà sư mặc áo bào xám rảo bước tiến ra nghinh tiếp chắp tay nói:

- Bạch hai vị thí chủ! Bữa nay không mở cửa chùa thành ra hai vị phải một phen bặt thiệp uổng công.

Tần Nhi đáp:

- Bọn tiểu nữ không phải vì việc dâng hương mà đến bái sơn.

Nhà sư áo xám dường như đã biết trước có việc rồi nên không lộ vẻ kinh ngạc cười mát ngập ngừng:

- Hai vị thí chủ có ý tới đây để...

Lý Hàn Thu nói ngay:

- Bọn tại hạ xin bái kiến phương trượng quý tự.

Nhà sư áo xám hỏi:

- Đại hiệu hai vị thí chủ xưng hô thế nào? Hai vị muốn gặp phương trượng tệ tự có việc gì?

- Tại hạ là Lý Hàn Thu, vị này là Tần cô nương bọn tại hạ có mật thơ muốn vào diện yết phương trượng quý tự để trình lên.

Nhà sư áo xám chau mày nói:

- Nếu vậy hai vị thật là không may.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhà sư áo xám đáp:

- Tệ phương trượng đóng cửa toạ thiền, dù là người trong bản môn cũng không thể tiếp kiến được. Nay hai vị mang mật thơ muốn gặp mặt phương trượng há chẳng là một việc rất phiền ư?

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Tại sao vậy?

- Phương trượng tệ tự tuy đóng cửa toạ thiền nhưng hội trưởng lão có thể thay quyền phương trượng, nếu thí chủ vui lòng thì giao mật thơ cho bần tăng chuyển trình lên hội trưởng lão để các vị giải quyết cũng vậy.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng nói:

- Cái đó... cái đó...

- Dường như Lý thí chủ có điều ngần ngại.

- Tại hạ vâng lệnh người trên phải xông pha muôn dặm đem thơ tới đây, người giao thơ dặn đi dặn lại phải trình lên chính phương trượng quý tự mới được.

- Thí chủ có thể cho bần đạo biết địa vị người giao thơ đó không?

- Tại hạ vâng lệnh Vu Trường Thanh lão tiền bối, chẳng hiểu đại sư có biết vị này không?

Nhà sư ngẫm nghĩ một chút rồi chấp tay hỏi lại:

- Bần tăng mời hai vị vào chùa dùng trà, bần tăng chuyển thơ lên hội trưởng lão để các người định đoạt được chăng?

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tần Nhi rồi cất bước đi trước, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Chùa Thiếu Lâm nổi tiếng khắp thiên hạ mà chẳng phải là nơi cao xa khó lòng với tới như người ta thường đồn đại thế mới là nghe danh không bằng thấy mặt.

Hai người đi theo nhà sư áo xám vào ngồi trong phòng khách. Phòng khách này đại khái chuyên để tiếp đãi những người khách bên ngoài tới chùa, cách bài trí trong nhà rất nhã nhặn tinh khiết. Một chú tiểu sa đi bưng trà thơm vào rồi đứng sang một bên, nhà sư áo xám chấp tay nói:

- Thí chủ có thể lấy bao thơ giao cho bần tăng để chuyển lên trưởng lão tệ tự được không?

Lý Hàn Thu từ từ móc thơ ra cầm hai tay đưa cho nhà sư nói:

- Người viết thư này là bạn thân của Phương trượng quý tự, không hiểu các vị trưởng lão đây có nhận biết lão chăng?

Nhà sư áo xám nói:

- Bần tăng xin thận trọng xử lý vụ này.

Nhà sư đón lấy phong thơ nói tiếp:

- Xin hai vị hãy chờ một chút để bần tăng vào trình rồi sẽ hồi âm ngay.

- Xin đại sư tuỳ tiện.

Nhà sư áo xám trở gót đi ngay, sau chừng nửa giờ mới thấy nhà sư trở ra, Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Trưởng lão quý tự dạy thế nào?

Nhà sư áo xám đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Tần Nhi đáp:

- Tam trưởng lão trong tệ tự đã đọc kỹ phong thơ. Trưởng lão sai bần tăng chuyển lời cho thí chủ hay là các vị đã biết chuyện này rồi.

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Trưởng lão chỉ trả lời có vậy thôi ư Nhà sư áo xám nói:

- Đúng thế! Trưởng lão tệ tự còn dặn bần tăng chuyển lời cho thí chủ là gần đây trong tệ tự có rất nhiều việc không tiện lưu thí chủ ở lại chơi.

Lý Hàn Thu nói:

- Phải chăng đại sư hạ lệnh trục khách?

- Thí chủ quá nặng lời, bần tăng chỉ biết chuyển lời của trưởng lão mà thôi.

Lý Hàn Thu lấy làm khó nghĩ quay lại nhìn Tần Nhi khẽ hỏi:

- Chúng ta đi thôi?

Tần Nhi đứng dậy đáp:

- Không nên đi.

Nhà sư áo xám không ngờ Tần Nhi lại muốn nổi nóng liền chau mày hỏi:

- Nữ thí chủ muốn sao bây giờ?

- Bọn tại hạ lặn lội đường xa ngàn dặm mới lên được tới đây, xin đại sư tìm cách cho tại hạ vào bái kiến Phương trượng tệ tự.

- Bần tăng chẳng đã nói phương trượng hiện ở trong thời kỳ đóng cửa toạ thiền…

Tần Nhi hỏi ngay:

- Chẳng lẽ chùa Thiếu Lâm to lớn thế này mà lại không có vị đại diện cho aPhương trượng ư?

- Mọi việc trong chùa đều do hội trưởng lão thay quyền chưởng môn.

Tần Nhi hỏi:

- Hay lắm! Vậy bọn tại hạ muốn vào bái kiến các vị trưởng lão được chăng?

Nhà sư áo xám đáp:

- Việc này bần tăng không thể quyết định được?

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy xin đại sư chuyển bẩm cho một tiếng là kẻ đưa thư muốn yết kiến trưởng lão.

Nhà sư áo xám ngập ngừng:

- Vụ này...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Tại hạ chỉ yêu cầu đại sư chuyển bẩm giúp mà dường như đại sư cũng ngại ngùng?

Nhà sư áo xám khẽ thở dài nói:

- Vì trong tệ tự có việc các vị trưởng lão đều mắc bận không muốn can thiệp đến việc người ngoài thí chủ đến vào dịp không may.

- Phải chăng đại sư không muốn thông báo?

- Hai vị thí chủ chịu lời uỷ thác của người ta đến đưa thơ, bây giờ thơ đã đưa vào rồi. Như vậy nhiệm vụ của hai vị đã hoàn thành tưởng không nên đa sự làm chi nữa.

Tần Nhi đứng dậy lạnh lùng nói:

- Trong vụ này còn có chỗ bất đồng.

Nhà sư hỏi:

- Bất đồng ở chỗ nào?

- Gia sư sai bọn tại hạ đưa mật thơ đến diện trình phương trượng quý tự, nhưng đại sư không chịu đưa bọn tại hạ vào bái kiến quý phương trượng.

Nhà sư áo xám nói:

- Bần tăng đã bảo trước là chưởng môn tệ tự hiện đang ở thời kỳ đóng cửa toạ thiền.

Tần Nhi nói:

- Như vậy cũng phải có người đại biểu chứ?

Chương 143 - LÝ, TẦN ĐẠI NÁO THIẾU LÂM TỰ

Nhà sư áo xám hỏi lại:

- Trong tệ tự có hội trưởng lão do các vị trưởng lão họp lại mà thành chứ không phải chỉ có một vị, bần tăng biết đưa thí chủ vào yết kiến vị nào?

Tần Nhi xẳng giọng:

- Chà! Đại sư chỉ tìm lời thoái thác không có người tiến dẫn dễ thường tại hạ không biết vào hay sao?

Nàng nói rồi đứng lên rảo bước tiến về phía trước, nhà sư áo xám hấp tấp chạy ra cản đường nói:

- Quy củ của tệ tự rất nghiêm mật, trước đây không để nữ thí chủ nào tiến vào tầng điện thứ hai.

- Cái đó không hề gì tại hạ vào đại điện xem cũng được.

Nhà sư áo xám nói:

- Trong đại điện chỉ có người tiếp nhận hương hoa cúng phật chứ không ai đón tiếp liệt vị.

- Nếu đại sư không muốn cho tại hạ tiến vào trọng địa sợ xâm phạm đến thanh quy thì chỉ có một cách.

Nhà sư áo xám hỏi:

- Cách gì?

Tần Nhi đáp:

- Đại sư mời vị trưởng lão đại diện quý phương trượng ra ngoài để bọn tại hạ được yết kiến.

Nhà sư áo xám lắc đầu nói:

- Nữ thí chủ! Trưởng lão chùa Thiếu Lâm đâu có thể tuỳ tiệu tiếp kiến cả mọi người?

Lý Hàn Thu biến sắc lạnh lùng đáp:

- Xem chừng đại sư hiển nhiên không muốn cho bọn tại hạ được gặp nhân vật phụ trách công việc quý tự.

- Bạch hai vị thí chủ! Quan có quan pháp nhà có gia pháp chùa Thiếu Lâm cũng có giới luật nhà chùa, hai vị sao lại miễn cưỡng đưa người ta vào bước đường khó khăn?

Lý Hàn Thu thủng thẳng đáp:

- Giới luật của chùa Thiếu Lâm chỉ để ước thúc người trong quý tự, bọn tại hạ là người ngoài cuộc tưởng không phải chịu những điều trói buộc đó.

Nhà sư áo xám lộ vẻ giận dữ dương mắt lên nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Hai vị thí chủ! Nếu hai vị cứ nằng nặc đòi tiến vào thì e rằng có điều không ổn.

Lý Hàn Thu cũng xẳng giọng:

- Tại hạ tưởng chẳng có điều chi không ổn.

Rồi chàng né mình xông vào phía trước, nhà sư áo xám cản Lý Hàn Thu lại nói:

- Thí chủ nên nghe lời bần tăng khuyên giải không thể sấn vào được đâu. Thí chủ nên biết chùa Thiếu Lâm là chỗ thế nào.

Lý Hàn Thu vươn tay phải ra năm ngón tay nhằm chụp vào tay mặt nhà sư áo xám chàng lạnh lùng nói:

- Đại sư muốn thế nào thì nói cũng chẳng thể nào ngăn trở được bọn tại hạ quyết tâm cầu kiến phương trượng quý tự.

Hai người miệng vẫn nói chuyện mà tay luôn luôn biến đổi chiêu số toan hạ nhau. Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Bây giờ đã xảy cuộc động thủ thì ta phải hạ nhà sư này ngay là hơn, bất tất tỷ đấu dằng dai với lão nữa.

Trong lòng thay đổi ý nghĩ chàng biến đổi chiêu số tấn công ráo riết, nhà sư áo xám võ công không đến nổi kém cỏi lão đở gạt tránh được hơn ba chục chiêu của Lý Hàn Thu mới bị một chưởng của chàng đánh vào vai bên tả. Nhà sư áo xám không tự chủ được phải lùi lại phía sau năm bước liền Lý Hàn Thu quay lại ngó Tần Nhi nói:

- Chúng ta vào đi thôi.

Rồi chàng rảo bước xông vào trước, nhà sư áo xám tự biết mình không phải là địch thủ của Lý Hàn Thu, lão không cản trở nữa liền chắp hai tay lại để trước ngực cất giọng tuyên hai câu phật hiệu.

Có lẽ nhà sư áo xám dùng cách này để báo động, lão vừa dứt tiếng niệm Phật đã thấy bóng người chuyển động, hai bên bồn hoa đột nhiên có bốn nhà sư lướt mình đi ra đứng chắn đường Lý Hàn Thu. Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra trong chùa Thiếu Lâm đã ngấm ngầm đề phòng.

Bốn nhà sư này tuy đều mặc áo tăng bào màu xám nhưng đều đeo giới đao trong mình, Lý Hàn Thu tuy bãn lãnh cao thâm nhưng về quyền cước chẳng có chi đặc biệt, chàng thấy đối phương đều mang khí giới lập tức xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra. Tần Nhi không khỏi hoang mang nàng bước lẹ tới Lý Hàn Thu hạ thấp giọng xuống bảo chàng:

- Đại ca! Đại ca nên nhớ đừng có giết người.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp:

- Tiểu huynh hiểu rồi sẽ ráng kiềm chế cho khỏi xảy ra án mạng.

Nguyên môn Thất tuyệt ma kiếm của chàng cực kỳ tàn độc, chiêu số nào cũng đánh vào chỗ trí mạng đối phương. Một khi đã sử dụng đến kiếm pháp này thì người cầm kiếm khó mà kiềm chế được. Bốn nhà sư đứng ra cản đường thấy Lý Hàn Thu tay cầm bảo kiếm cũng rút giới đao ra khỏi vỏ đánh soạt một tiếng. Bốn thanh giới đao có ánh mặt trời chiếu vào hàn quang loá mắt, Lý Hàn Thu cầm trường kiếm để ngang trước ngực thủ thế chàng lên tiếng:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu chỉ mong được diện kiến phương trượng quý tự tuyệt không có ý khác.

Nhà sư đứng đầu mé tả dường như là trưởng toán lạnh lùng đáp:

- Nếu thí chủ muốn tham kiến phương trượng tệ tự thì cần phải hành động theo giới luật của chùa Thiếu Lâm, đâu có thể tay cầm binh khí sùng sục tiến vào được?

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp:

- Đáng giận cho tri khách tăng của quý tự không chịu thông báo tại hạ không thể tuân theo quý tự mà hành động được, nên bất đắc dĩ phải trông vào sức mạnh để thoả mãn nguyện vọng.

- Bây giờ thì thí chủ hãy hạ khí giới cũng hãy còn kịp, nếu thí chủ ỷ mình võ công cao cường thì không được đâu. Thí chủ nên nhớ là đao thương không mắt dù bọn bần tăng muốn nhân nhượng cũng khó lòng giữ cho khỏi lỡ tay.

Lý Hàn Thu nổi lên tràng cười khanh khách đáp:

- Lời đại sư dạy chính phải! Đao thương không mắt vậy tại hạ có lỡ tay đả thương cũng mong quý vị đại sư lượng thứ cho.

Chàng vừa dứt lời thì đã né mình xông về phía trước, bốn nhà sư dồng thời vung giới đao lên, đao quang lấp lánh vọt ra cản trở không để Lý Hàn Thu xông vào.

Lý Hàn Thu xoay tay kiếm nhanh như chớp gạt một cái, một tiếng cảng vang lên, một thanh giới đao bị hất ra người theo kiếm Lý Hàn Thu bước qua kẽ hở giữa bốn nhà sư sấn vào. Ánh hào quang lại lấp loáng bốn thanh giới đao đồng thời phóng ra ngăn cản đường đi, Lý Hàn Thu quét ngang thanh trường kiếm những bóng kiếm hoa vừa loé lên đã nghe hai tiếng choang rùng rợn, hai thanh giới đao bị hất ra, thanh trường kiếm của chàng vạch thành một đường hào quang. Bỗng nghe đánh soạt một tiếng tay áo bào của một nhà sư bị trúng một đường, một nhà sư khác tuột mất giới đao văng đi, tay phải nhà sư này bị trúng kiếm vết thương dài chừng ba tấc. Lý Hàn Thu múa kiếm nhanh như gió sau khi đã thương được hai nhà sư chàng xoay tay một cái thanh trường kiếm nhằm đâm hai nhà sư kia. Hàn quang lấp loáng lướt tới rất mau bức bách hai nhà sư kia phải lùi lại phía sau. Lý Hàn Thu dừng kiếm lại nói:

- Thưa bốn vị đại sư! Tại hạ xin lỗi bốn vị.

Chàng quay lại giục Tần Nhi:

- Chúng ta đi thôi.

Dứt lời chàng tiến về phía trước.

Thiếu Lâm là một môn phái lớn trong võ lâm, kể ra bốn nhà sư này có thể chiến đấu được nữa nhưng vì muốn giữ thể diện sau khi thất bại không dám đánh ẩu nữa. Huống chi kiếm chiêu của

đối phương lại xuất quỷ nhập thần kỳ ảo vô cùng. Bốn nhà sư đành đứng yên không nhúc nhích thộn mặt ra mà nhìn Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi sấn sổ tiến vào. Lý Hàn Thu dẫn Tần Nhi vượt qua bốn nhà sư rồi rảo bước nhằm thẳng toà đại điện tiến lại. Khi gần tới toà đại điện đột nhiên có tiếng người niệm Phật hiệu rồi năm nhà sư từ trong đại điện thong thả bước ra, nhà sư chính giữa tay cầm cây thiền trượng còn bốn nhà sư đi hai bên thì vị nào cũng đeo một thanh giới đao.

Nhà sư đi giữa dường như là người đứng đầu trong bọn dương cặp mắt lạnh lùng lên ngó Lý Hàn Thu và Tần Nhi nói:

- Hai vị thí chủ thiện tiện sấn vào bản tự như vậy là trái với quy luật của nhà chùa.

Lý Hàn Thu cười mát đáp:

- Bọn tại hạ đã theo đúng quy củ của võ lâm đến bái sơn, nhưng quý tự không chịu tiếp kiến nên buộc tại hạ phải dùng kiếm để tiến vào.

Nhà sư cầm thiền trượng nói:

- Chùa Thiếu Lâm há phải là nơi ai muốn sấn vào cũng được?

- Tại hạ biết quý tự đây là núi Thái sơn là sao Bắc Đẩu trong võ lâm bao giờ cũng hành động quang minh lỗi lạc chẳng khi nào đánh loạn xà ngầu.

- Thí chủ biết vậy là hay, nhưng thí chủ biết rằng bản tự tuy không quần công để hạ sát hai vị song cũng không để hai vị thiện tiện sấn vào.

Nhà sư ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dù hai vị đã đả thương người trong bản tự nhưng bây giờ có muốn rút lui cũng hãy còn kịp. Bản tự chỉ coi như là một chuyện bất hạnh đã xảy ra không trách cứ gì các vị đâu.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Bọn tại hạ bất đắc dĩ mà phải động thủ, thế nào tại hạ cũng xin được gặp phương trượng quý tự mới nghe.

Nhà sư cầm thiền trượng nói:

- Đại khái hai vị thí chủ đã biết rõ cách phòng thủ trong chùa Thiếu Lâm mỗi chặng đều có chuẩn bị đối phó, càng vào sâu lại càng nguy hiểm tưởng hai vị nên rút lui là hơn đừng dấn thân vào nơi trọng địa. Bọn bần tăng là người xuất gia không có ý muốn cho ai phải đau khổ.

- Những chỗ mai phục trong quý tự tại hạ tưởng rằng cũng đến một mức độ nào thôi chứ?

Nhà sư cầm thiền trượng hỏi lại:

- Phải chăng thí chủ muốn hỏi trong chùa có mấy chặng canh gác?

- Tại hạ bản tâm không hề nghĩ đến chuyện gây thù với quý tự, nhất là không muốn người trong quý tự bị đả thương mà chỉ mong tiến vào không bị ngăn cản là lấy làm mãn nguyện rồi.

Nhà sư cầm thiền trượng ngập ngừng hỏi:

- Tâm nguyện của thí chủ là...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Được bái kiến phương trượng của quý tự.

- Tại sao thí chủ nhất định ỷ mình võ công cao cường để sấn vào, đây là một trường hợp xúc phạm đến giới luật của bản tự mà cũng là một phương pháp tệ hại nhất.

Lý Hàn Thu thủng thẳng đáp:

- Tại hạ cũng biết vậy nhưng một đằng tại hạ lâm vào tình thế bất đắc dĩ, mặt khác tri khách hoà thượng lại kiên trì tuyệt không cho tại hạ vào yết kiến quý phương trượng, ngoài biện pháp động võ tại hạ không nghĩ ra được cách nào khác.

Nhà sư cầm thiền trượng thở dài nói:

- Thí chủ có nghĩ về hậu quả của chuyện đó không?

- Vì tình thế bắt buộc tại hạ chẳng thể suy nghĩ quá lâu được.

- Bần tăng hy vọng hai vị đừng vượt qua cửa ải này thì tình thế còn có thể vãn hồi được.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Đại sư dạy thế là có ý gì?

- Sau khi qua toà điện này thì tình thế sẽ khác hẳn, nghĩa là thí chủ sẽ vấp phải sự cản trở mãnh liệt hơn. Huống chi thí chủ lại có bạn gái đi theo, bần tăng cũng tưởng không cần phải nhắc lại là trong nội quy cấm đàn bà con gái không được bước vào.

Tần Nhi hỏi:

- Đàn bà con gái thì làm sao?

Nhà sư cầm thiền trượng dường như thực tình không muốn động thủ với hai người lão trả lời hết mọi câu hỏi hiển nhiên lão chỉ muốn khuyên hai người trở về, liền đáp:

- Trong bản tự có điều giới luật là đàn bà con gái nhất thiết không được tiến vào tầng điện thứ hai.

Tần Nhi nói:

- Hừ! Tiểu nữ phải vào coi một chút mới được.

Nhà sư cầm thiền trượng cười lạt nói:

- Hai vị vẫn u mê chưa tỉnh xem chừng khó lòng tránh khỏi cuộc động thủ.

Lão dứt lời vung cây thiền trượng lên đánh xuống, Lý Hàn Thu tiến lên một bước vung kiếm lên gạt thiền trượng rồi đè mạnh xuống. Nếu nhà sư cầm thiền trượng không buông tay ra thì hai cổ tay lão tất bị thanh trường kiếm của Lý Hàn Thu bổ xuống phải đứt rời. Vì tình thế bức bách nhà sư bất đắc dĩ phải buông tay bỏ rớt thiền trượng. Lý Hàn Thu thu kiếm về chắp tay nói:

- Xin lỗi đại sư.

Nhà sư cầm thiền trượng mới giao thủ một chiêu đã bắt buộc phải buông khí giới tuy trong lòng không phục còn muốn đánh nữa nhưng nghĩ đến thân thế mình lại thôi chắp tay đáp:

- Thí chủ kiếm thuật tinh kỳ bần tăng rất bội phục.

- Đại sư dạy quá lời.

Chàng đưa mắt nhìn bốn nhà sư kia thấy rút giới đao ra chuẩn bị động thủ Lý Hàn Thu nhíu cặp lông mày tự hỏi:

- Hiển nhiên nhà sư cầm thiền trượng này là thủ lãnh trong bọn, mà sao lão không chịu hạ lệnh cho bốn vị hoà thượng kia phải dừng tay?

Lý Hàn Thu chưa biết nói sao thì Tần Nhi đã lớn tiếng:

- Nếu các vị còn dằng co mãi không chịu hạ khí giới thì đừng trách lưỡi kiếm của tiểu nữ vô tình.

Nhà sư cầm thiền trượng đột nhiên khua tay gạt bốn nhà sư cầm giới đao nói:

- Để cho họ đi thôi!

Bốn nhà sư cầm giới đao lặp tức tra đao vào vỏ lùi lại một bước đứng sang một bên. Lý Hàn Thu chắp tay nói:

- Đa tạ các vị đại sư!

Chàng rảo bước tiến vào. Lý Hàn Thu và Tần Nhi chưa thuộc đường lối trong chùa Thiếu Lâm cất bước lên bảy bậc đá tiến thẳng vào đại điện, bỗng thấy một chú tiểu sa di lật đật bước ra nói:

- Xin hai vị thí chủ hãy dừng bước.

Lý Hàn Thu thấy chú tiểu này môi hồng răng trắng vào khoảng 14, 15 tuổi tay không binh khí chàng liền tra kiếm vào vỏ nói:

- Xin hỏi tiểu sư phụ, tại hạ muốn bái yết Phương trượng quý tự thì làm thế nào?

Chú tiểu đáp:

- Đây là toà đại điện thứ nhất, hai vị quanh qua mé tả tiến thẳng vào sân tầng đại điện thứ hai. Còn việc hai vị có đặng bái kiến phương trượng tệ tự hay không thì tiểu tăng không thể biết được.

- Tiểu sư phụ là...

- Tiểu tăng phụ trách việc quét tước trong toà đại điện này.

Lý Hàn Thu nói:

- Đa tạ tiểu sư phụ.

Rồi chàng dẫn Tần Nhi đi quanh qua mé tả đi thẳng vào tầng đại điện thứ hai, sau tầng điện thứ nhất là một khu đất trống tại đây có tám nhà sư tay cầm binh khí sóng vai mà đứng Lý Hàn Thu

chau mày thở dài nói:

- Tần muội! Xem chừng bữa nay không xảy thảm kịch đổ máu thì khó lòng gặp được phương trượng.

Nhà sư đứng đầu bọn này chừng 60 tuổi râu bạc chùng xuống trước ngực mình mặc áo bào xám hai tay cầm hai lưỡi giới đao, những người sử đao thường dùng một đao mà nhà sư già này lại sử hai đao hiển nhiên lão có nhiều chiêu số đặc biệt. Bỗng nghe vị lão tăng sư song đao lạnh lùng nói:

- Lão tăng dẫn bảy tên đệ tử giữ cửa ải này, các hạ muốn vào yết kiến phương trượng bản tự thì còn phải qua năm chặng nữa.

- Tại hạ đã qua được ba cửa ài rồi thì dù có gặp cản trở mấy nơi cũng đành phải ráng chớ làm sao?

- Chùa Thiếu Lâm cả thảy tám đường mai phục để ngăn cản những người tự tiện sấn vào bản tự, lão tăng thật không sao hiểu được vì lẽ gì hai vị lại mạo hiểm đến thế?

- Quý tự đây nổi tiếng là một môn phái chính đại trong võ lâm, tại hạ cũng nghĩ không ra tại sao các vị không chịu thông cảm cho?

Nhà sư già lấy làm kỳ hỏi:

- Thí chủ nói vậy là nghĩa làm sao?

- Bọn tại hạ chịu lời uỷ thác của người ta nên phải hết lòng. Người ta đã giao hẹn với bọn tại hạ là phải gắng sức tìm vào bái yết phương trượng quý tự, thế mà quý tự lại cản trở hết chặng này đến chặng khác. Các vị ỷ vào nhiều người thế mạnh như vậy chẳng là làm tổn thương đến thanh danh cùng độ lượng của một môn phái chính đại?

- Lề luật của chùa Thiếu Lâm từ các vị tổ sư truyền lại đã bao đời người võ lâm trong thiên hạ còn ai không biết? Thay đổi môn quy há phải việc dễ dàng?

Lý Hàn Thu nghiêm nét mặt nói:

- Tại hạ trình bày như vậy chẳng phải là e ngại những sự cản trở trùng trùng điệp điệp mà thực ra trong lòng có mối lo âu.

Nhà sư già hỏi:

- Mối lo âu gì?

- Tại hạ bất quá muốn giữ lòng trung với lời hứa cùng mấy vị tiền bối là ráng bái yết phương trượng quý tự chứ chẳng muốn gây thù chuốc oán nên rất lo âu là thanh trường kiếm trong tay tại hạ sẽ làm tổn thương đến các nhà sư trong quý tự. Việc đó đã xảy ra rồi dù bị thương nhẹ trong lòng tại hạ cũng rất lấy làm áy náy.

Nhà sư già đằng hắng một tiếng rồi lạnh lùng nói:

- Giọng lưỡi thí chủ có vẻ hách lắm...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Đó là những lời gan ruột của tại hạ.

- Nếu vậy các hạ cứ tự ý mà hành động, dù bọn đệ tử trong chùa có bị thương là tự chúng học nghệ không tinh chẳng trách ai được.

- Hay lắm! Xin các vị đại sư hãy coi chừng.

Chàng vừa quát vừa vung kiếm xông vào giữa quần tăng.

Thanh trường kiếm trong tay Lý Hàn Thu vọt ra những bông kiếm hoa hư hư thực thực biến ảo khôn lường, quần tăng không thể nào phân biệt được thế công chân chính của đối phương hầm vào ai nên toàn thể đều huy động binh khí đỡ gạt. Trong một lúc ánh đao xô ra ào ạt coi chẳng khác một tòa nhà đao vậy. Nguyên tám nhà sư này đều dùng giới đao, nhà sư già lại sử dụng hai thanh thế là tám người cộng chín thanh giai đao, Lý Hàn Thu đằng hắng môt tiếng nghiêng thanh trường kiếm đâm chênh chếch vào giữa vùng đao quang. Bỗng nghe một tiếng rên ư ử, một nhà sư bị kiếm đâm trúng vào đùi bên phải máu chảy lênh láng. May nhà sư già tay cầm giới đao kịp thời gạt được thanh kiếm nên chưa bị thương tới gân cốt. Nhà sư già cứu được một đệ tử phái Thiếu Lâm rối quát lên:

- Các ngươi hãy lùi ra để bần tăng một mình đấu với y một trận.

Quần tăng thấy Lý Hàn Thu phóng ra những chiêu kiếm cực ký lợi hại chẳng những hiểm độc lại còn biến hoá khôn lường. Kiếm quang toả ra như một làn thuỷ ngân dày đặc không chỗ nào sơ hở để đánh vào.

Họ tự biết là không địch nổi, nếu còn tiếp tục đánh nữa tất khó lòng tránh khỏi bị thương dưới mũi trường kiếm của đối phương. Mọi người nghe nhà sư quát lên lập tức lạng người lui lại. Nhà sư giơ song đao lên lạnh lùng nói:

- Kiếm chiêu của các hạ quả nhiên cao thâm khôn lường, sở dĩ bần tăng muốn độc đấu với các hạ một phen là để lĩnh giáo những cao chiêu.

- Kiếm thế của tại hạ không kể gì nhiều người hay ít, đại sư không tin thì xin động thủ đi. Nhưng…

Nhà sư già hỏi:

- Nhưng làm sao?

- Nếu đại sư đả bại tại hạ thì bọn tại hạ quay đầu chạy đi không dám nói gì, nhưng vạn nhất tại hạ thắng được đại sư có kể cho là đã qua được cửa ải này chưa?

- Dĩ nhiên là được.

Lý Hàn Thu thủng thẳng ói:

- Hay lắm! Mời đại sư động thủ đi.

Nhà sư già tuy bề ngoài tỏ ra trầm tĩnh nhưng bề trong cũng biết khó lòng địch lại đối phương, nếu để quần tăng cùng vây đánh thì tất sẽ xảy ra chuyện chết người. Nhà sư già giơ song đao lên

tay trái cầm đao để trước ngực hộ vệ thân thể còn thanh giới ở đao ở tay phải ra chiêu Liên đai bái Phật đâm tới. Lý Hàn Thu phóng trường kiếm ra nhanh như điện chớp đánh lại, chàng không đâm thanh gi8ói đao của lão hoà thượng nhưng chàng tấn công để bức bách đối phương phải thu đao về. Lý Hàn Thu có thể nhân cơ hội này phản kích đoạt lấy tiên cơ nhưng chàng lại không tấn công lùi lại một bước lạnh lùng nói:

- Bch5 đại sư! Chắc trong lòng đại sư đã hiểu rõ rồi liệu đại sư có thắng được tại hạ không? Tại hạ mong rằng đại sư cho tại hạ qua cửa ải này.

Nhà sư già ngập ngừng đáp:

- Trừ phi lão tăng bị thương vì lưỡi kiếm của các hạ...

Chương 144 - TRƯỚC CAO TĂNG THUẬT RÕ TÌNH HÌNH

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại sư nhất định phải thấy máu mới được hay sao?

Chàng rung thanh trường kiếm đâm liền năm chiêu. Năm chiêu kiếm này nhanh như điện chớp khiến mắt người không thể nhìn được, nhà sư già gạt được bốn chiêu nhưng không tài nào tránh khỏi chiêu thứ năm. Lão bị mũi kiếm của Lý Hàn Thu đâm trúng cánh tay trái thanh giới đao rớt xuống đất máu tươi chảy ra đầm đìa. Lý Hàn Thu thu kiếm về nói:

- Đại sư…

Nhà sư vẫy tay ngắt lời:

- Các hạ có thể qua được cửa ải này, thôi đi đi.

Lý Hàn Thu giơ trường kiếm lên nói:

- Tần muội chúng ta đi thôi.

Mấy nhà sư lùi ra hai bên nhường lối, Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi đi được vài trượng thì đến một chỗ ngã tư ở đây có hai vị lão tăng mặc áo cà sa đỏ sánh vai mà đứng. Nhà sư mé tả hai tay đều cầm một lá đồng bạt, nhà sư mé hữu cầm một thanh giới đao. Mục quang của Lý Hàn Thu vừa tiếp xúc với hai nhà sư đã biết ngay gặp phải kình địch. Nguyên hai vị hoà thượng này tuy nhiều tuổi mà vị nào sắc mặt cũng hồng hào thần khí ung dung khiến ai đứng trước mặt cũng sinh lòng kính trọng. Lý Hàn Thu khẽ bảo Tần Nhi:

- Trận chiến đấu này nhất định nguy hiểm vô cùng Tần muội đứng ra xa một chút.

Chàng liếc mắt nhìn hai vị lão tăng nói:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu đến cầu kiến chưởng môn quý tự nhưng không được, đành phải đâm liều tiến vào.

Nhà sư mé tả cầm song bạt nói:

- Thí chủ đừng nói nhiều nữa, động thủ đi thôi.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

- Té ra các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm chỉ nói chuyện đánh nhau chứ không muốn hiểu tình lý.

Nhà sư mé hữu cầm giới đao đáp:

- Thí chủ đã vào qua được bốn chặng há chẳng đánh nhau rồi ư?

- Tại hạ vì tình thế bắt buộc chẳng thể làm khác được.

Nhà sư cầm song bạt nói:

- Thí chủ đã phạm vào giới luật chùa Thiếu Lâm bọn bần tăng cũng chẳng thể làm khác được.

Nhà sư xử đao nói tiếp:

- Nếu bây giờ thí chủ nguyện ý trở về cũng hãy còn kịp, nếu thí chủ nhất định vào qua chặng này thì sau có muốn rút lui cũng không được nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhà sư cầm đao nói:

- Dây là chặng thứ năm thí chủ mà qua đây rồi tức là đã vào trọng địa của chùa Thiếu Lâm, bắt đầu từ chặng thứ sáu thì không phải là chuyện chiến đấu thông thường nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Từ chặng sau cách chiến đấu thế nào?

- Đó là cuộc chiến đấu một sống một chết hơn nữa dù thí chủ có hối hận cũng không thể nào rút lui khỏi chùa Thiếu Lâm được.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Tình thực mà nói thì dù cuộc chiến đấu có thể chết người tại hạ cũng không sợ gì. Nhưng đó là trường hợp tại hạ được phóng tay chiến đấu không kể gì đến sự thương vong của đối phương và đó mới là sự chiến đấu thích hợp với thanh trường kiếm của tại hạ. Nhưng tại hạ không muốn vì cầu kiến phương trượng quý tự mà phải đi đến chỗ máu đổ thịt rơi.

Lý Hàn Thu nói mấy câu này ra ngoài sự tiên liệu của hai nhà sư, hai nhà sư đưa mắt nhìn nhau đồng thanh nói:

- Theo ý thí chủ thì phải chăng bây giờ thí chủ muốn rút lui khỏi chùa Thiếu Lâm?

- Tại hạ đến đây chẳng phải vì việc riêng, thế mà quý tự kiên trì không cho bái kiến quý chưởng môn. Nếu tại hạ dùng phương pháp cứng rắn để tiến vào thì khó lòng tránh khỏi tấn thảm kịch đổ máu khi đó dù tại hạ có được yết kiến chưởng môn quý tự hoặc một vị trưởng lão nào cũng thành ra vô vị.

Nhà sư cầm đao cười mát nói:

- Thí chủ biết hối đầu kịp thời thì có thể tránh khỏi một trường kiếp nạn.

Lý Hàn Thu đột nhiên tra kiếm vào vỏ quay lại nhìn Tần Nhi nói:

- Chúng ta đã tỏ ý hết lòng mà không được bái kiến chưởng môn phái Thiếu Lâm tưởng chúng ta nên rút lui để khỏi gây thảm cảnh máu đổ người chết.

Tần Nhi đáp:

- Đúng! Chúng ta đã gắng sức hết lòng không hổ thẹn với lương tâm, vậy việc sau này của võ lâm chỉ còn trông vào lòng trời.

- Phải rồi! Chúng ta về thôi.

Hai người trở gót đi ra, dọc đường gặp rất nhiều tăng lữ nhưng chẳng một ai ngăn cản. Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi đi rất mau chỉ trong khoảnh khắc ra khỏi cổng lớn chùa Thiếu Lâm. Lý Hàn Thu quay lại nhìn cổng chùa một lần nữa rồi khẽ nói:

- Tiểu huynh đối với chùa Thiếu Lâm vẫn một lòng sùng kính, bây giờ mới hiểu tai nghe không bằng mắt thấy. Lời đồn của võ lâm quả là không thể tin được.

Bỗng nghe có tiếng niệm phật hiệu rồi nói:

- Hai vị thí chủ hãy dừng bước.

Lý Hàn Thu cau mày nhìn lại thì thấy có một vị lão tăng mày bạc mặc áo cà sa vàng từ cổng chùa khoan thai bước ra. Vị lão tăng này pháp tướng trang nghiêm mày trắng như tuyết, mới trông đã biết ngay là một vị lão tăng đắc đạo. Lý Hàn Thu vừa ngó thấy vị lão tăng này đã sinh lòng kính uý, lão tăng từ từ bước tới trước mặt Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu khom lưng hỏi:

- Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Lão tăng mày trắng thủng thẳng đáp:

- Bần tăng biết là hai vị bị khuất tất rất nhiều.

Lý Hàn Thu ngập ngừng hỏi:

- Đại sư là...

Lão tăng mày bạc đáp:

- Bần tăng là giám viện chùa Thiếu Lâm.

Tần Nhi biết giám viện là một chức khá cao trong chùa Thiếu Lâm lập tức nói ngay:

- Té ra đại sư là giám viện.

Nhà sư mày bạc đáp:

- Bần tăng pháp danh Phổ Độ.

Lý Hàn Thu chắp tay hỏi:

- Đại sư kêu bọn tại hạ không hiểu có điều chi dạy bảo?

Phổ Độ đại sư đáp:

- Sở dĩ bần tăng làm lỡ một chút cuộc hành trình của hai vị thí chủ là có ý muốn thỉnh giáo một điều.

- Xin đại sư cho nghe.

- Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện mời nhị vị quá bộ theo bần tăng vào trong này.

Đoạn lão trở gót đi trước, Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi đưa mắt nhìn nhau rồi đi theo Phổ Độ đại sư. Ba người xuyên qua một khu rừng tùng đến một chỗ có phiến đá lớn thì dừng lại, Phổ Độ đại sư chắp tay nói:

- Đây là chốn hoang dã không có trà tiếp khách xin hai vị thí chủ lượng thứ cho.

- Đại sư bất tất phải khách sáo, đại sư có diều chi dạy bảo xin cứ nói ra.

- Lão tăng đã coi bức thư của Vu Trường Thanh thí chủ.

Lý Hàn Thu ồ lên một tiếng tự hỏi:

- Đại sư đã coi thư của Vu Trường Thanh sao lại không mời mình vào chùa?

Phổ Độ đại sư dường như nhìn thấy mối hoài nghi trong lòng Lý Hàn Thu liền nói ngay:

- Bần tăng toạ thiền tỉnh lại mới nhìn thấy phong thư thì hai vị đã ra khỏi chùa, nên bần tăng phải lật đật rượt theo.

- Té ra là thế!

Tần Nhi đột nhiên xen vào:

- Dĩ nhiên đại sư đã đọc thư của gia sư và nhất định hiểu rõ nội tình rồi.

Phổ Độ đại sư đáp:

- Trong thư có mấy điều khả nghi bần tăng không thể nào hiểu được cần phải thỉnh giáo hai vị.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại sư có điểm nào nghi hoặc?

- Theo lời Vu huynh nói trong thư thì trong vòng nửa năm gần đây Phương Tú thâu nạp rất nhiều thủ hạ, song về thời gian thư này đã hơn ba tháng rồi, như vậy tính thời gian thư đến quá trễ.

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Vãn bối lớn mật có điều muốn hỏi đại sư.

- Điều gì?

- Phương Tú giả danh hiệp nghĩa mà hành động tàn ác đã lâu như vậy chẳng lẽ tromg quý tự lại không hay biết gì?

- Tệ chưởng môn đã phái một số đệ tử đến miền Kim Lăng Châu nhưng những người này được phái đi phần lớn chưa trở về.

Luý Hàn Thu ngắt lời nói:

- Theo lời đại sư nói phần lớn chưa về tức là cũng có một số người đã trở về rồi phải không?

- Chính thế! Kể ra có một số người về rồi nhưng bọn này lại cực kỳ tôn sùng Phương Tú. Chúng nói là y đầy đủ tác phong của nghĩa hiệp không có dấu hoen ố. Sự thực Phương Tú đã gây thù hận nhiều người, nhưng những người hành động nghĩa hiệp chắc phải là trừ cường hào, ác bá cùng những phần tử trong phe Hắc đạo thì làm thế nào mà tránh khỏi những chuyện thù oán.

Lý Hàn Thu chưa kịp bình luận gì về những tin tức mà Phổ Độ đại sư thu lượm được thì nhà sư đã nói tiếp:

- Trong thủ thư của Vu huynh nói là trong vòng nửa năm Phương Tú đã thu nạp rất nhiều vũ dực, bần tăng so với lời báo cáo của bọn đệ tử bản phái thì chúng cũng nói rằng trong Phương gia đại viện chứa nhiều cao nhân lui tới và một số đông ở hẳn trong đó. Nhưng đây chỉ là biện pháp phòng vệ kẻ thù đến ám toán chứ không phải y chiêu tập hào kiệt để hành động tàn ác.

Lý Hàn Thu sửng sốt nói:

- Té ra là thế! Thảo nào bọn vãn bối không thấy phái Thiếu Lâm có hành động nào đối phó với Phương Tú.

- Tuy bần tăng nhận được những tin tức kia mà trong lòng lúc nào cũng ôm mối hoài nghi. Hỡi ơi! Chưởng môn tệ tự đối với vụ này lại bất đồng ý kiến đối với bần tăng về chỗ nhận xét giống nhau. Tệ chưởng môn cùng bần tăng đã nghị sự rất lâu trong Tàng Kinh Cốc về việc này.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Bọn vãn bối không dám phiền trách gì phái Thiếu Lâm, từ đây tới thành Kim Lăng cách nhau hàng muôn dặm thì sự thực khó mà truyền tới nơi được.

Phổ Độ đại sư nói:

- Sở dĩ bần tăng ôm mối hoài nghi vì trong vòng hơn tháng nay chùa Thiếu Lâm xảy ra nhiều biến cố trọng đại, ngoài mấy vị trưởng lão bị uổng mạng một cách kỳ dị tệ chưởng môn cũng bị trọng thương..

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Thưa đại sư! Thế là chưởng môn quý tự không phải ở trong thời kỳ đóng cửa toạ thiền như lời tri khách tăng đã nói với vãn bối ư?

- Cái đó tưởng thí chủ không nên trách tri khách tăng ở tệ tự vì vụ đó chưởng môn và bần tăng đã ra lệnh cho y không được tiết lộ với người ngoài. Thực tình thì chưởng môn đang điều dưỡng thương thế không tiện tiếp khách.

Lão thở dài nói tiếp:

- Bần tăng xin nhắc lại đây là vụ bí mật của bản tự không nên tiết lộ ra ngoài, chắc hai vị thí chủ cũng hiểu cho chuyện này mà để cho người ngoài hay biết chẳng tốt đẹp gì. Mong rằng hai vị kín tiếng cho.

- Cái đó vãn bối hiểu rõ lắm đại sư bất tất phải quan tâm.

- Hai vị thí chủ tới đây ngoài việc đưa thư còn điều chi muốn bảo nữa chăng?

- Thưa đại sư! Bọn vãn bối vâng lệnh Vu lão tiền bối tới đây trình thủ thư và rất mong được bái kiến chưởng môn quý tự để trình bày cho người hay Phương Tú là người thế nào.

Phổ Độ đại sư hỏi:

- Bầ tăng không hiểu hai vị thí chủ có đem nội tình nói cho bần tăng nghe được chăng?

Lý Hàn Thu nói:

- Dĩ nhiên là được...

Đoạn chàng đem những điều trãi qua mà chàng đã tai nghe mắt thấy trong Phương gia đại viện nói cho Phổ Độ đại sư nghe một cách tường tận. Nhưng đối với nhà chùa chàng dấu nhẹm những chuyện xảy ra về tư tình nhi nữ trong Phương gia đại viện.

Phổ Độ đại sư gật đầu thở dài hỏi:

- Lý thí chủ đã trà trộn vào Phương gia đại viện có phát hiện được người của tệ tự còn ở trong đó không?

- Vụ này vãn bối không được mắt thấy không dám trình bày một cách hàm hồ, nhưng Tần cô nương đây ở Phương gia đại viện đã lâu nên biết khá nhiều nội tình ở trong đó.

Phổ Độ đại sư quay sang ngó thẳng vào mặt Tần Nhi hỏi:

- Nữ thí chủ! Chẳng phải bần tăng muốn hỏi vẩn vơ mà muốn trong những chi tiết nhỏ nhặt có thể giúp mình tìm ra được những điều trọng yếu. Bần tăng hy vọng nữ thí chủ tường thuật một cách tỷ mỷ cho bần tăng nghe được chăng?

Tần Nhi nói:

- Vãn bối xin trình bày thẳng vào chính đề, theo chỗ vãn bối biết thì trong Phương gia đại viện chẳng những có người của quý tự mà còn phái Võ Đương cùng các môn phái khác, dường như cũng có rất nhiều nhân vật bị cầm tù trong Phương gia đại viện.

Phổ Độ đại sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Trong tệ tự quả là đã có rất nhiều đệ tử bị mất tích không hiểu sống chết ra sao?

Tần Nhi đáp ngay:

- Nếu vậy thì nhất định họ bị giam hãm trong Phương gia đại viện rồi.

Phổ Độ đại sư thở dài nói:

- Mấy năm gần đây Phương Tú cả gan hành động càn rỡ, chắc hắn cho là đã chuẩn bị đầy đủ không còn uý kỵ gì nữa.

Tần Nhi đáp:

- Vãn bối cũng nhận thấy thực lực của Phương Tú hiện nay rất là hùng hậu, vãn bối còn nghe

nói hắn liên minh với những cao thủ võ lâm ở miệt Tây Bắc.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trước kia Phương Tú chỉ uý ky hai môn phái lớn nhất là Thiếu Lâm và Võ Đương. Nếu hắn tự biết chưa thể nào chống cự được với hai phái này thì quyết nhiên chẳng khi nào hắn dám vọng động một cách khinh suất.

- Có thể hắn dùng thủ đoạn khống chế bắt người để bản tự phải lo tự giữ lấy mình..

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Chùa Thiếu Lâm đã xảy ra việc gì rồi chăng?

Phổ Độ đại sư ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Kể ra những điều bí mật ở trong tệ tự không tiện nói với người goài, nhưng bần tăng đã đem lòng tín nhiệm hai vị tất giữ bí mật dùm cho thì nói ra cũng không hề gì.

- Nếu là việc cơ mật của quý tự thì hay hơn hết là đại sư không nên nói ra.

Phổ Độ đại sư nói:

- Kỳ thực những điều rắc rối trong tệ tự thì bần tăng vừa rồi đã nói cho hai vị.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vụ quý chưởng môn bị thương thế nào?

- Ngoài việc tệ chưởng môn bị thương lại còn mấy vị trưởng lão bị uổng mạng một cách thần bí.

- Những vị trưởng lão đó bản lĩnh đến trình độ nào?

- Các vị đó đều là cao thủ hạng nhất trong bản tự.

- Quý tự đã tìm ra được manh mối của vụ này chưa? Đã biết ai là hung thủ chưa?

Phổ Độ đại sư đáp:

- Theo sự điều tra của bần tăng thì dường như các vị đó trúng phải thứ ám khí có chất kịch độc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn quý chưởng môn thì sao?

- Tệ chưởng môn dường như cũng bị thương về ám khí, có điều công lực của ngài rất thâm hậu nên không đến nổi phải bỏ mạng.

- Phải chăng đó là hành vi của người ngoài tới đây?

Phổ Độ đại sư lắc đầu đáp:

- Kỳ quái là ở chỗ đó! Công cuộc phòng vệ tại chùa Thiếu Lâm rất nghiêm mật người ngoài khó lòng mà vào được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu vậy chẳng lẽ đó lại là hành vi của chính người trong bản tự hay sao?

Phổ Dộ đại sư đáp:

- Vụ này thực khó mà tìm ra đáp án vì bần tăng nghĩ rằng những hộ pháp kề cận tệ chưởng môn toàn là những người vào chùa từ thuở nhỏ chưa từng tiếp xúc với ngoại giới, như vậy thì sao những nhân vật đó biết đường sử dụng ám khí? Huống chi việc sử dụng ám khí là một điều tối kỵ trong bản môn.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Vụ này nếu điều tra được hiện tình một cách tường tận thì việc tìm ra kẻ khả nghi cũng không lấy gì làm khó lắm.

Phổ Độ đại sư gạt đi:

- Đây là việc riêng của tệ tự bần tăng không dám phiền đến thí chủ phải ra tay.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Vãn bối đã hiểu rõ thâm ý của đại sư. Một môn phái lớn được cả võ lâm thiên hạ tôn sùng như phái Thiếu Lâm thì khi nào lại những chuyện bí mật trong quý tự tiết lộ cho người ngoài biết?

Phổ Độ đại sư khẽ thở dài nói:

- Thương thế của tệ chưởng môn hiện nay tiến triển rất khả quan chỉ trong vòng năm ba ngày nữa là có thể bình phục. Khi đó tất nhiên ngài sẽ có biện pháp để ứng phó với đại cuộc trong võ lâm, nhất là về chính sách đối nội.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng đại sư kêu bọn vãn bối lại chỉ để hỏi về mấy câu này?

- Bần tăng muốn biết tường tận hơn về Phương Tú để chờ thương thế tệ chưởng môn trở lại bình phục sẽ có thêm tài liệu để trình bày với ngài. Bần tăng mong rằng những tài liệu của nhị vị thí chủ sẽ giúp ích rất nhiều cho cuộc tham khảo của tệ chưởng môn.

- Những điều mà bọn vãn bối hiểu về Phương Tú đều đã trình bày với đại sư.

- Hai vị đã nhiệt thành tới đây chắc cũng hy vọng tệ tự sẽ nhúng tay vào công cuộc chung trong võ lâm. Vì thế mà bần tăng mong rằng hai vị vui lòng cho biết hết tất cả những gì cần biết.

Tần Nhi lẳng lặng hồi lâu nghe Phổ Độ thiền sư cùng Lý Hàn Thu đối đáp bỗng nàng hỏi xen vào:

- CVòn có một việc đầy vẻ thần bí kỳ lạ, vãn bối chẳng hiểu có nên đưa ra không?

Phổ Độ đại sư đáp:

- Bần tăng đã nói rõ muốn hiểu cặn kẽ nội tình thì hai vị cho biết nhiều chừng nào hay chừng nấy.

Tần Nhi quay lại đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý đại ca! Đại sư nói vậy đại ca tính sao? Liệu có thể trình bày cùng đại sư được chăng?

- Được lắm! Cô nương nói cho đại sư nghe.

- Trong Phương gia đại viện có một nơi cực kỳ thần bí, ngoài Phương Tú không một ai trong hà được bước vào.

Phổ Độ đại sư hỏi:

- Nơi đó tình hình thế nào? Cô nương có thể cho biết thêm điều gì nữa chăng?

- Khi còn trong Phương gia đại viện vãn bối không được tiến vào bao giờ nên chẳng thể nào biết rõ tường tận. Có điều mỗi lần vãn bối thấy nhân vật nào ra vào chỗ đó đều toàn thân mặc đồ trắng lại dùng một chiếc cáng khiêng ra vào.

Phổ Độ đại sư ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Những người ra vào đó nữ thí chủ không quen biết một người nào ư?

- Vãn bối không quen biết vì họ không phải là người trong viện.

- Có phải nữ thí chủ đã trú ngụ trong Phương gia đại viện một thời gian khá lâu không?

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Từ ngày vãn bối bắt đầu hiểu việc và ghi nhớ được chuyện này kể ra đã được mười năm có lẻ.

Chương 145 - ƯỚC HẸN BA NĂM TẦN NHI LO ÂU

Phổ Độ đại sư lại hỏi:

- Nữ thí chủ từ ngày phát giác ra chỗ bí mật đó tới nay đã ra vào chỗ đó chưa?

- Vãn bối không quen biết, ngoài Phương Tú ra vãn bối không nhận được ai...

Nàng khẽ thở dài nói tiếp:

- Nơi bí mật đó đối với Phương gia đại viện là một thế giới độc lập hay là một nơi tường đồng vách sắt hoàn toàn cách biệt với Phương gia đại viện.

- Nếu những lời của thí chủ mà không lầm thì trong khu vực đó tất có nhiều chuyện bí ẩn.

- Vãn bối đã trình bày là chưa từng được dòm nom vào khu vực đó nên chẳng có cách nào mà tường trình. Nhưng...

Phổ Độ đại sư lại hỏi:

- Nhưng làm sao?

- Vãn bối nghĩ rằng Phương Tú có cấu kết với nhiều người nơi chốn giang hồ mới dám sinh sự cả đến đồng đạo võ lâm.

Phổ Độ đại sư lại hỏi:

- Những chỗ mà nữ thí chủ hiểu biết thì Phương Tú cấu kết với ai?

- Vãn bối biết rõ được một nơi mà Phương Tú có mối liên quan rất mật thiết là Tử Vi Cung ở Mao Sơn.

- Mấy vị phu nhân ở cung Tử Vi đã ẩn cư hơn hai chục năm trời không qua lại trên chốn giang hồ, bần tăng không ngờ mấy vị đó lại không nhịn được nữa mà xuất hiện làm rối võ lâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại sư có quen biết với những nhân vật ở cung Tử Vi hay sao?

- Mười lăm năm trước đây bọn họ có quấy rối trên chốn giang hồ rất ghê gớm. Lão tăng cùng mấy vị đồng đạo võ lâm đã bức bách bọn họ phải gác kiếm đóng cửa và tuyên thệ không sinh sự trên chốn giang hồ nữa.

Nhà sư ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Ngoài Tử Vi cung nữ thí chủ có hiểu Phương Tú còn cấu kết hay giao du thân mật với ai nữa không?

- Đại sư có quen biết Trương đạo Sơn ở Quý Châu không?

- Trương đạo Sơn ư? Nhân vậy này đã quá nửa đời người theo đường chính đạo, bây giờ tuổi đã khá nhiều không hiểu sao đi câu kết với Phương Tú?

- Hai người thư từ đi lại đúng là có chuyện câu kết, nhưng vãn bối chưa từng gặp qua Trương đạo Sơn bao giờ.

- Hỡi ơi! Mười mấy năm trước bần tăng có qua lại giang hồ mà thấy những biến cố này thật phải lấy làm kinh dị.

Tần Nhi hỏi:

- Còn một vị nữa là Trương Bách Tường đại sư có biết không?

- Trương Bách Tường mà nữ thí chủ nói có phải chăng là người ở Trường An?

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Phải Rồi! Chính là Trương Bách Tường ở Trường An.

Phổ Độ đại sư lắc đầu nói như để mình nghe:

- Thật là không ngờ! Thât là không ngờ.

Tần Nhi hỏi lại:

- Chuyện gì vậy?

- Trương Bách Tường đã làm lãnh tụ võ lâm miền Tây Bắc thanh danh rất lớn, sao y lại câu kết với Phương Tú?

Lý Hàn Thu hỏi xen vào:

- Đại sư có biết Đàm Dược Sư không?

- Đàm Dược Sư là một tay thần y hiện nay, đúng là một nhân tài tuyệt đại bần tăng đã có cơ duyên được gặp mặt y một lần.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài đáp:

- Đại sư có biết việc Đàm Dược Sư cấu kết cùng Phương Tú không?

Phổ Độ đại sư ngẩn người ra hỏi:

- Chuyện đó có thật không?

- Theo nhận xét của vãn bối thì Đàm Dược Sư là một nhân vật rất quan ỷọng, dường như lão đứng sau màn kịch để giựt dây tất cả.

Phổ Độ đại sư sửng sốt hỏi:

- Đàm Dược Sư mà ghê gớm đến thế ư?

- Đúng thế, dường như đại sư cho là một chuyện lạ phải không?

- Nếu thế thì lạ quá thật ít người dám tin là như vậy.

- Nhưng đó là sự thực cả trăm phần trăm vãn bối đã động thủ với lão.

Nhưng Lý Hàn Thu không nói tới chuyện Đàm Dược Sư đã mưu hại Du Bạch Phong. Phổ Độ đại sư thở phào một cái rồi hỏi:

- Bần tăng chưa hiểu võ công của Đàm Dược Sư ra sao? Có điều bần tăng nhận thấy lão là một người tính tình trầm lặng khó hiểu.

- Chẳng những lão âm thầm mà còn cực kỳ hiểm ác. Hỡi ơi! Nhưng trong võ lâm ít người hiểu được chỗ tệ hại của lão, võ công của lão rất cao cường, tài hạ độc của lão cũng như tài trị bệnh rất đỗi cao minh.

- Dường như thí chủ đã bị lão làm cho điêu đứng phải không?

- Đúng thế.

Phổ Độ đại sư khẽ thở dài nói:

- Đa tạ hai vị thế là bần tăng đã hiểu đại khái vụ này rồi.

- Chuyến này bọn vãn bối tới đây mục đích để quý tự hiểu rõ, còn cách hành động thế nào là việc của quý tự vãn bối không dám hỏi tới.

- Nếu những lời của nhị vị đều là sự thực thì trong tệ tự đã có nội gian trà trộn vào rồi, sở dĩ bần tăng mời hai vị ra đây nói chuyện là để giữ cho được kín đáo.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm! Vãn bối hy vọng việc đầu tiên của đại sư là trừ khử được nội gian, bọn vãn bối xin cáo từ.

- Xin hai vị thí chủ miễn cho bần tăng khỏi tiễn chân.

Lý Hàn Thu đáp:

- Không dám phiền tới đại sư.

Rồi trở gót rảo bước đi ngay, Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi rời khỏi chùa Thiếu Lâm chạy một mạch xuống dưới chân núi Tung Sơn, chàng dừng bước quay lại ngẩng đầu lên nhìn núi Tung Sơn thấy đỉnh núi ẩn hiện trong làn mây bạc. Tần Nhi khẽ thở dài nói:

- Mấy thấy không bằng tai nghe không ngờ chùa Thiếu Lâm lừng lẫy được võ lâm tôn làm núi Thái Sơn sao Bắc Đẩu cũng chỉ có vậy mà thôi.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Tần muội không nên nói vậy.

Tần Nhi lấy làm kỳ hỏi lại:

- Tại sao thế?

- Chúng ta chưa vào sâu trong nội điện chùa Thiếu Lâm cũng chưa động thủ cùng những nhân vật cao tăng như Phổ Độ đại sư thì không thể coi thường thực lực của họ được.

Tần Nhi cười đáp:

- Không phải tiểu muội chê thực lực chùa Thiếu Lâm tầm thường mà chỉ nghĩ rằng mỗi hai chúng ta đến đã làm cho họ luống cuống thì e rằng họ không rảnh để can thiệp những công việc trên chốn giang hồ.

- Hỡi ơi! Cái đó cũng thể trách người ta được, chùa Thiếu Lâm đã trải qua diễn biến hàng ngàn năm nhất quyết đều thành quy luật. Có hai phe chính tà trong võ lâm dần dần lớn mạnh chứ không phải hết thảy đều coi phái Thiếu Lâm làm chủ nhưng ít ra cũng có được quan hệ với phái này. Còn những môn phái khác phần lớn có lúc cực thịnh mà cũng có khi chìm đắm trên chốn giang hồ. Chính phái Thiếu Lâm bao giờ cũng vững vàng vậy người ta ví phái này như sao Bắc Đẩu như núi Thái Sơn cũng là phải lắm.

Tần Nhi nói:

- Chưởng môn phái Thiếu Lâm bị ám toán nếu câu chuyện đó đồn đại trên chốn giang hồ há chẳng phải là một trò cười?

- Tai vạ tự trong nhà gây ra thì bất cứ một ai cũng khó lòng phòng bị cho xiết được. Ngoại lực khó mà xâm phạm đến chùa Thiếu Lâm nhưng phái này rất nhiều đệ tử muốn giữ cho hết thảy mọi người đều một dạ trung thành không phải là chuyện dễ dàng.

- Có lẽ tiểu muội là đàn bà con gái kiến thức thiển cận nên nhận thấy những bậc lão đại trong phái Thiếu Lâm chỉ đi theo luật lệ môn phái nên lúc xử sự ít người tuỳ cơ ứng biến.

- Nhận xét của Tần muội cũng có lý nhưng đã là một môn phái lớn thì giới luật nghiêm minh lại là một điều tối cần thiết để kìm hãm bọn môn đồ đặng tránh khỏi những hành vi càn rỡ. Bọn họ bị khoá chặt vào vòng khuôn phép nên hành động không khỏi câu nệ chậm chạp. Vả quyền vị của chưởng môn quá lớn nên cần những cao tăng hộ vệ, nếu để chưởng môn mà xảy ra chuyện bất trắc là một điều nhục nhã cho môn phái. Đồng thời chưởng môn nhận được phụng sự một cách rất đặc biệt mà suốt đời ít khi len lỏi vào chốn giang hồ, nên không hiểu những nổi hiểm nghèo khủng khiếp trong võ lâm...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Những khi chưởng môn ra ngoài tuần sát đều được hộ vệ rất nghiêm, chưởng môn nhân không thể tiếp xúc thẳng với mọi nhân vật giang hồ. Lề luật truyền hết đời nọ đến đời kia làm cho chưởng môn phái Thiếu Lâm càng ngày càng cách xa bạn hữu võ lâm. Thành thử một khi giang hồ có biến phái Thiếu Lâm càng tỏ ra hành động chậm chạp bỏ lỡ cơ hội là thường.

Tần Nhi mỉm cười nói:

- Không ngờ đại ca lại am hiểu phái Thiếu Lâm một cách sâu xa như vậy.

- Hỡi ơi! Mấy năm nay tiểu huynh đã trải qua rất nhiều nguy hiểm khác nào người bị rớt xuống vực sâu nên rút được ít nhiều kinh nghiệm đồng thời tăng thêm chút kiến thức.

- Theo nhận xét của đại ca thì chùa Thiếu Lâm chắc không thể ngồi yên mà nhìn kiếp nạn giang

hồ xảy ra trong lúc này.

Lý Hàn Thu vừa trở gót vừa đáp:

- Phương Tú là tay rất khôn ngoan trước hết hắn hạ thủ ngay chưởng môn phái Thiếu Lâm khiến cho phái này phải hoang mang lúng túng không rảnh để hỏi những việc trong võ lâm.

Tần Nhi theo sát Lý Hàn Thu nàng ngắt lời:

- Thế thì Phương Tú chắc là thành công rồi.

- Nhưng Phương Tú cũng có thể vụng về, hắn chỉ làm cho chưởng môn phái Thiếu Lâm bị thương một chút tức là gây nên một vụ trọng đại trong phái này. Trường hợp đó khiến cho những vị trưởng lão trong chùa Thiếu Lâm thường hỏi gì đến thế sự lúc này mới phải ra tay, chính những người này mới là những nhân vật đáng kể của chùa Thiếu Lâm. Chẳng những họ địa vị tôn trọng võ công cao cường mà đều là những tay lịch duyệt giang hồ rất nhiều kinh nghiệm, sở dĩ ngày thường họ không nhìn đến việc gì là để tránh sự xâm phạm vào uy quyền của chưởng môn. Nay chính chùa Thiếu Lâm phát sinh đại biến thì những người này chẳng thể ngồi yên được.

- Phải chăng đại ca muốn nói về Phổ Độ đại sư?

- Ngoài Phổ Độ đại sư tiểu huynh nghĩ rằng có nhiều nhân vật khác và dường như những người đó đều đã bắt đầu hoạt động.

Tần Nhi tủm tỉm cười hỏi:

- Theo lời đại ca thì ra Phương Tú phóng hoả đốt mình ư?

- Không hẳn như vậy nhưng dù sao hắn cũng đã tự rước lấy những điều phiền não đó là cái chắc.

Lý Hàn Thu đột nhiên thở dài nói tiếp:

- Nhưng có điều đáng tiếc là lúc này một nhân vật nào đủ danh nghiã để hiệu triệu mọi người trên chốn giang hồ kết hợp những đồng đạo võ lâm để ngăn cản làn sóng dữ dội là Hàn Đào và Phương Tú.

Tần Nhi hỏi:

- Đại ca đứng lên hô hào không được hay sao?

- Không được, vì trong võ lâm có mấy ai biết đến Lý Hàn Thu.

Tần Nhi dường như đột nhiên nghĩ tới chuyện gì rất trọng đại nàng nói:

- Đại ca! Tiểu muội còn nhớ đại ca đã nói một câu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Câu gì?

- Dường như đại ca bảo rằng không thể sống hơn ba năm nữa phải vậy chăng?

- Đúng thế, tiểu huynh đã nói vậy.

- Tiểu muội chưa từng nghe một người trên thế gian biết trước chuyện sinh tử của mình, tại sao đại ca lại tự biết không thể sống quá ba năm nữa?

- Vì... vì tiểu huynh đã hứa lời với một người.

- Đại ca hứa lời với người ta là mình chịu chết hay sao?

- Đúng thế, chính ra họ có thể giết tiểu huynh ngay tức khắc, nhưng tiểu huynh yêu cầu cho sống thêm vài năm để lo xong mấy việc còn dở dang mới yên tâm được.

Tần Nhi ngơ ngác hỏi:

- Tiểu muội vẫn kề cận đại ca không rời nửa bước, vậy mà có kẻ định giết chết đại ca sao tiểu muội lại không hay tí gì?

- Cũng có lúc Tần muội dời xa tiểu huynh.

- Có phải lúc đại ca dưỡng thương không? Lúc đó tiểu muội chỉ ra ngoài coi chừng trong khoảnh khắc mà sao đã có người tới nơi được?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chỉ bấy nhiêu cũng đủ rồi.

Tần Nhi lại hỏi:

- Đại ca! Đại ca có thể nói cho tiểu muội hay người đó là ai không?

- Ngày tháng còn dài tiểu huynh ước hẹn ba năm để hoàn thành mối tâm niệm duy nhất là trừ diệt Phương Tú cùng Hàn Đào để trả mối thù toàn gia bị chúng sát hại.

- Đại ca! Chúng ta sống chết có nhau mà đại ca không tin được tiểu muội ư?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Không tin điều gì?

- Nếu đại ca hết lòng tin tiểu muội thì xin cho tiểu muội hay người đó là ai?

Lý Hàn Thu lắc đầu gạt đi:

- Không được, chúng ta nói chuyện khác thôi.

Tần Nhi thở dài nói:

- Thực ra đại ca không nói tiểu muội cũng biết người ấy là ai rồi.

Lý Hàn Thu lắc đầu cười đáp:

- Tần muội biết thế nào được?

- Đại ca cho là tiểu muội không biết thật chăng?

- Tiểu huynh không tin được.

- Người đó là Quân trung Phụng có đúng thế không?

Nàng nói câu này khiến cho Lý Hàn Thu không khỏi chấn động tâm thần, hồi lâu chàng không thốt lên lời. Tần Nhi đắc ý mỉm cười hỏi:

- Tiểu muội đoán trúng rồi phải không?

Lý Hàn Thu khẽ thở dài hỏi:

- Sao Tần muội lại biết được?

- Thực ra chuyện này chẳng khó gì, một là tiểu muội đã biết bản lãnh của Quân trung Phụng hai là những người muốn hạ sát Lý đại ca ngoài bọn Phương Tú chỉ còn một mình Quân cô nương mà thôi.

- Quân trung Phụng so với bọn Phương Tú còn đáng sợ hơn, vì y muốn giết ai thì dù là người bản lãnh cao thâm đến đâu cũng khó có thể đề phòng cho xiết được.

Tần Nhi trầm ngâm một lúc tủm tỉm cười nói:

- Đại ca nói đúng đó. Quân cô nương ưng chịu chờ ba năm nữa mới hạ thủ gia hại Lý đại ca, vậy chúng ta còn được ít ra ba năm để kề cận hau, sau ba năm thường khi chúng ta sẽ tìm ra biện pháp đối phó với y.

- Sau ba năm dù tiểu huynh có cách kiềm chế được độc vật của Quân trung Phụng nhưng tiểu huynh cũng không động thủ với y.

Tần Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

- Vì tiểu huynh đã ước hẹn sau ba năm còn gặp thì tiểu huynh sẽ bó tay chịu chết chừ không trả đòn.

Tần Nhi cười nói:

- Quãng thời gian ba năm tuy chẳng có bao lâu nhưng không phải là ngắn ngủi, nhất là ở giữa thời võ lâm loạn lạc này đã chắc gì Quân cô nương sống qua được trong thời gian đó.

- Tần muội căn cứ vào điều chi mà nói vậy?

- Y đã sát hại rất nhiều người của Phương Tú chẳng khi nào hắn chịu bỏ qua và dĩ nhiên hắn sẽ kiếm y để trả thù.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Quân trung Phụng ẩn mình trong bóng tối cũng có thể phóng độc hại người Phương Tú chưa chắc làm gì được.

- Hoàn cảnh của Phương Tú khác hẳn với hoàn cảnh của chúng ta, hắn có rất nhiều môn hạ tuỳ tùng cách phòng thủ cực kỳ nghiêm mật nên Quân trung Phụng khó lòng lần mò tới gần hắn

được. Nếu tiểu muội không lầm thì hiện giờ Phương Tú đang lo việc thanh toán Quân trung Phụng cũng nóng nảy chẳng kém gì lo thanh toán bọn ta.

Lý Hàn Thu nghẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Tần muội nói rất có lý. Hỡi ơi! Tiểu huynh mong Quân trung Phụng lo tới điều này và trong những ngày gần đây y kiếm được một nơi ẩn mình cho chắc chắn.

Tần Nhi nghe Lý Hàn Thu nói ra chiều o bế Quân trung Phụng nàng rất đổi gạc nhiên hỏi:

- Lý đại ca nói vậy nghĩa là làm sao?

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó Tần Nhi cười đáp:

- Tiểu huynh hy vọng rằng Quân cô nương tìm một nơi nào tránh mình sớm đi cho qua giai đoạn hiểm nghèo này.

Tần Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Đại ca làm như là sau ba năm không có ai giết chết thì đại ca không vừa lòng hay sao?

Lý Hàn Thu lắc đầu cười đáp:

- Không phải thế, tiểu huynh e rằng Phương Tú sẽ tìm cách thu phục Quân cô nương mới là mối lo rất lớn cho tiểu huynh.

Tần Nhi sửng sốt nói:

- Đó cũng là điều đáng sợ thật.

- Vì thế mà tiểu huynh chỉ mong y ẩn lánh cho thật lẹ.

Chàng tỏ phào một tiếng nói tiếp:

- Pho bí lục nói về việc sai khiến độc vật đã bị Quân trung Phụng huỷ rồi, bây giờ người biết sử dụng độc vật chỉ còn mình y. Nếu y không đem cách đó truyền cho ai thì trong thiên hạ chẳng một người nào biết sử dụng nữa.

- Bây giờ chỉ có cách bắt Quân trung Phụng giết đi cho lẹ thì chốn giang hồ mới vĩnh viễn không còn mối lo này nữa.

- Chúng ta không đủ năng lực giết y hơn nữa dù tiểu huynh có thể làm được cũng không thể hạ sát y.

Tần Nhi bụng bảo dạ:

- Không diệt Quân trung Phụng là một mối lo lớn vĩnh viễn còn lai chốn giang hồ. Lý đại ca là bậc anh hùng lời nói của chàng coi nặng bằng non, vậy việc hạ sát Quân trung Phụng chỉ có mình ta gánh lấy mà thôi.

Nàng ngấm ngầm quyết định chủ ý nhưng không nói ra, miệng tủm tỉm cười nàng nói lảng sang chuyện khác:

- Đại ca! Việc chúng ta đi chùa Thiếu Lâm đưa tin đã xong rồi, từ nay nên hành động cách nào?

- Lúc này tiểu huynh ở trong tình trạng phân vân không biết làm gì, có thể là chùa Thiếu Lâm đã bắt đầu hành động nhưng lại không muốn cho mình hợp tác. Còn hai chúng ta thì dù bản lãnh có cao thâm đến đâu cũng khó lòng đối phó với bọn cao thủ đông như kiến ở dưới trướng Phương Tú.

Tần Nhi nghẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Vậy chúng ta tĩnh mịch để chờ xem diễn biến không nên hoạt động hấp tấp.

- Biết nơi nào là tĩnh mịch?

- Trong thiên hạ thiếu gì nơi tĩnh mịch, nhưng đại ca còn phải giám thị hành động của Phương Tú, Hàn Đào thì dĩ nhiên phải ở trong vùng Kim Lăng, Từ Châu là hay hơn cả.

Chương 146 - BẮT GIAN NHÂN HÀN THU TÍNH KẾ

Lý Hàn Thu hỏi:

- Mình trong vùng Kim Lăng, Từ Châu mà không sợ Phương Tú, Hàn Đào phát giác ư?

Tần Nhi cười nói:

- Tuy nhãn tuyến của Phương Tú, Hàn Đào rất rộng chỗ nào bọn chúng cũng có tai mắt, nhưng bọn chúng vẫn còn có một chỗ khuyết điểm trọng đại. Vậy chúng ta nắm lấy khuyết điểm của chúng mà trà trộn vào thành Kim Lăng, Từ Châu thì không bị bọn chúng phát giác.

- Đã đành công cuộc bố trí của Hàn Đào, Phương Tú rất nghiêm mật nhưng tránh sao khỏi có chỗ khuyết điểm, có điều tiểu huynh muốn biết chỗ khuyết điểm mà Tần muội đã nhận ra để thương nghị cách hành động. Sao Tần muội lại chưa nói cho tiểu huynh nghe?

- Những hân vật đi lại với Phương Tú rất phức tạp thì dù tai mắt của chúng có xa rộng bao nhiêu cũng quyết không thể nhìn nhận được rõ. Chỉ cần chúng ta tinh tế một chút thay đổi hình dạng rồi chia nhau trà trộn với bọn lữ khách là được, miễn là chúng ta đừng làm gì cho bọn họ ngờ vực thì bọn họ chẳng có cách nào phát giác ra hành tung của mình.

- Hay lắm! Chuyến này tiểu huynh nghe theo Tần muội, bất luận việc gì cũng do Tần muội chủ trương, tiểu huynh sẽ làm đúng như lời Tần muội.

Tần Nhi khẽ thở dài nói:

- Không phải là tiểu muội cậy tài mạo hiểm nhưng chúng ta không đến Kim Lăng, Từ Châu không xong. Nếu người Thiếu Lâm hoạt động chúng ta ngấm ngầm điều tra để giúp họ một tay.

Lý Hàn Thu ngửa mặt lên trời thở phào một cái nói:

- Tần muội! Việc chúng ta đối phó với Phương Tú, Hàn Đào không phải chỉ vì việc báo thù riêng mà thôi.

- Tuy vụ này bắt đầu nảy nở từ mối thù riêng nhưng tình thế hiện giờ nó đã hoàn toàn biến đổi thành một vụ tranh chấp giữa hai phe chính tà.

- Không hiểu chúng ta đáng kể vào phe chính hay thuộc phe tà?

- Chúng ta không mưu cầu một điều gì trong lòng vẫn giữ nhân đạo, dĩ nhiên phải là hạng quang minh chính đại.

- Tiểu huynh cũng đồng ý với Tần muội điểm này, có điều chúng ta đã vì chính nghĩa võ lâm mà sao không có người tương trợ?

Tần Nhi khẽ thở dài đáp:

- Vì thế mới có câu chi đạo không đầy một thước mà tà lên cao cả trượng. Hơn nữa Lý đại ca còn có những người như Quyên cô và tiểu muội đều hết lòng gắng sức giúp đỡ cho đại ca.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Không ngờ Lý Hàn Thu này toàn nương tựa vào...

Chàng định nói toàn nương tựa vào sự viện trợ của mấy cô gái nhưng lời nói vừa rồi tới cửa miệng chàng chợt phát giác ra là không tiện hở môi liền dừng lại.

Tần Nhi cười hóm hỉnh hỏi:

- Toàn nương tựa vào đàn bà phải không?

Lý Hàn Thu không tiện nói dối cười hề hề ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó..

Tần Nhi cười nói:

- Thực ra đại ca nói cũng không sao, bọn đàn bà con gái như tiểu muội chỉ đúng làm một nửa người.

- Không phải tiểu huynh có ý như vậy, mong rằng Tần muội đừng trách.

- Dường như đại ca đối với tiểu muội càng ngày càng khách sáo.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Nghĩ cho kỹ thì đúng thế thật, nếu không có Tần tiểu muội cùng Quân cô nương giúp đỡ thì tiểu huynh đã bị Phương Tú thanh toán rồi.

Tần Nhi mỉm cười nói:

- Bây giờ tiểu muội chợt nghĩ ra một người có thể giúp Lý đại ca...

- Người ấy là ai?

- Cũng là một cô gái đại ca thử đoán coi?

Lý Hàn Thu ra chiều suy nghĩ rồi lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh không nghĩ ra là ai?

- Người đó là Quân cô nương.

- Phải chăng Tần muội muốn nói giỡn? Quân cô nương đối với tiểu huynh có mối thù giết cả cha anh, y đã liệt mình vào hạng không đội trời chung. Y chưa giết ngay còn để trả thù xong mới hạ thủ đã là tử tế lắm rồi khi nào y lại chịu giúp đỡ cho tiểu huynh?

- Tiểu muội không thể trình bày cho rõ lý lẽ về vụ này, nhưng tiểu muội cảm thấy rằng nếu đại ca cần nói một câu là y nhất định viện trợ đại ca. Hỡi ơi! Nhưng tiểu muội cũng biết rằng chẳng khi nào đại ca chịu mở miệng cầu y.

Lý Hàn Thu cười mát hỏi:

- Tiểu huynh rất lấy làm kỳ lạ là tại sao Tần muội lại có cảm giác như vậy được?

- Vì lẽ Quân cô nương căm hận đại ca và cũng căm hận luôn Phương Tú, nếu Phương Tú không chỉ điểm thì chưa chắc phụ thân cô đã sát hại toàn gia đại ca. Như thế thì dĩ nhiên cả đôi bên cùng không có chuyện báo thù tuyệt hận.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Tần muội nói vậy rất có lý.

Tần Nhi mỉm cười đáp:

- Ý kiến của đàn bà phải chăng không đến nổi hoàn toàn vô lý?

- Đáng tiếc Quân cô nương hành tung bất định khó lòng tìm thấy, không thì tiểu huynh thử ngỏ lời coi.

- Tiểu muội đoán không lầm thì Quân cô nương ngấm ngầm theo dõi chúng ta.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Y theo dõi chúng ta ư?

- Tiểu muội cũng đoán vậy mà thôi nhưng có lẽ đúng thế.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện mà tựu chung chưa tìm ra được kế hoạch hoàn thiện. Khi gần đến Từ Châu, Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi muốn giữ hành tung bí ẩn liền thay hình đổi dạng trà trộn vào trong lữ quán. Từ Châu là mấu chốt giao thông rất thuận tiện nên các nhà dùng binh trải qua bao triều đại đều tranh đoạt thành này. Từ Châu chẳng những là quan ải trọng yếu mà cũng là nơi khách thương tụ tập, thị trấn rất phồn hoa đô hội. Từ Châu cũng là một chỗ hẹn hò của bạn hữu võ lâm trên chốn giang hồ đầy sát khí âm ỷ mà coi bề ngoài vẫn thấy một cảnh thanh bình.

Lý Hàn Thu hoá trang làm một khách thương đứng tuổi, cằm đeo râu giả mạc áo trường bào lại mướn một cổ xe mui để đi. Tần Nhi giả làm tên tiểu đồng theo hầu. Hai người đến trú ngụ trong một toà khách sạn lớn mang hiệu Tam Phú, bề ngoài Từ Châu là một nơi bình tĩnh coi chẳng thấy chi khác lạ. Lý Hàn Thu và Tần Nhi tuy là những nhân vật thông minh tuyệt đỉnh nhưng hãy còn thiếu kinh nghiệm giang hồ. Hai người vào quán đóng cửa phòng lại bàn khẽ với nhau về cách thám thính hành động của Hàn Đào. Tần Nhi ngẫm nghĩ một lúc nói:

- Tiểu muội chưa từng đến Hàn gia bảo chỉ được nghe lời đồn đại về tình hình trong Hàn phủ.

- Chắc hiện nay Hàn gia bảo bố trí nghiêm mật chúng ta không nên thâm nhập hiểm địa trong bảo..

Đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại đến trước gian phòng của hai người, Lý Hàn Thu vội vẫy tay cho Tần Nhi lui ra một bên còn chàng tự rút một chung trà cầm trên tay; người mới đến cả gan đưa tay ra gõ cửa phòng Lý Hàn Thu vẫy tay ra hiệu cho Tần Nhi mở cửa đồng thời chàng cất tiếng hỏi:

- Ai đó?

Người ngoài cửa lớn tiếng đáp:

- Tại hạ!

Tần Nhi mở cửa ra thì thấy một người ăn mặc như điếm tiểu nhị đứng đó. Tần Nhi sợ đối phương nghe rõ khẩu âm đàn bà nên đã cùng Lý Hàn Thu thương nghị nếu không gặp trường hợp cần thiết thì nàng không mở miệng, may ở chỗ nàng cải trang thành một tên tiểu đồng nên chẳng cần phải nói nhiều. Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Ta không kêu mà sao ngươi...

Điếm tiểu nhị lạnh lùng ngắt lời:

- Giữa ban ngày mà quan khách tiến vào phòng rồi đóng cửa lại là có ý gì?

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Hai vị từ đâu tới đây?

Nghe giọng lưỡi gã rất hách tuyệt không phải là điếm tiểu nhị, Lý Hàn Thu động tâm hỏi:

- Các hạ là...

Tên điếm tiểu nhị kia ngắt lời:

- Các hạ đừng hỏi lai lịch của tại hạ vội hãy trả lời câu hỏi của tại hạ..

Gã ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Hai vị từ đâu tới đây?

Lý Hàn Thu chột dạ nghĩ thầm:

- Tên điếm tiểu nhị này chắc là tai mắt của Hàn Đào ở Từ Châu tuy không bố trí những trạm bí mật như Phương Tú ở Kim Lăng nhưng trong khách sạn lớn này nhất định hắn có để tai mắt.

Chàng liền đáp:

- Tại hạ ở phủ Khai Phong tới đây.

Điếm tiểu nhị từ từ bước vào trong phòng hỏi:

- Các hạ đến đây làm chi?

- Tại hạ lên vùng Bắc bán gạo.

Điếm tiểu nhị hắng dặng một tiếng hỏi:

- Các hạ làm nghề thương mãi lớn lắm nhỉ?

Miệng gã nói mà mắt không ngớt liếc nhìn xung quanh. Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ ở phủ Khai Phong làm nghề bán gạo từ tổ tiên truyền lại đã mấy đời.

Điếm tiểu nhị đột nhiên vươn tay ra nắm lấy cổ tay Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy ông chủ tên họ là gì?

Lý Hàn Thu làm ra vẻ hoang mang hỏi:

- Các hạ làm gì thế này?

Người kia không thấy chàng phản kích không tỏ vẻ kháng cự liền từ từ buông tay Lý Hàn Thu ra cười nói:

- Hai vị cứ yên nghỉ.

Đoạn trở gót đi ra, Lý Hàn Thu đột nhiên vươn tay ra điểm huyệt đối phương cười hỏi:

- Các hạ làm gì mà vô lễ thế?

Điếm tiểu nhị tuy võ công không cao thâm nhưng là người biết nhiều hiểu rộng, gã biết người nào vừa ra tay điểm huyệt tất nhiên võ công cao cường lắm liền đáp:

- Tại hạ coi lầm người mong rằng các hạ tha thứ cho.

Lý Hàn Thu đóng cửa phòng lại cười nói:

- Muốn ta tha thứ cũng chẳng khó gì, nhưng ngươi cần phải nói rõ lai lịch cho ta biết đã...

Đột nhiên chàng biến đổi thanh âm thành lạnh lùng nghiêm mặt lại nói:

- Nếu ngươi mà nói dối ta một câu là ta điểm vào tử huyệt của ngươi đó.

Điếm tiểu nhị đáp:

- Tiểu nhân chỉ là một tên hầu trong quán này, nếu các hạ không tin thì cứ kêu chưởng quỹ vào hỏi là biết rõ ngay.

- Ta biết rồi ngươi chưa thấy quan tài thì chưa nhỏ nước mắt, ta phải móc hai mắt ngươi ra để từ nay ngươi khỏi coi lầm người.

Chàng thò hai ngón tay điểm vào hai mắt gã, điếm tiểu nhị hốt hoảng la lên:

- Tiểu nhân xin! Tiểu nhân xin nói! Xin các hạ thương tình.

- Nếu ngươi nói dối một câu là mất mạng đó.

- Tiểu nhân không phải là người hầu trong quán này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ồ! Vậy ngươi từ đâu đến đây?

- Tiểu nhân từ Hàn phủ đến coi thấy các hạ không phải là một bạn hữu thường qua lại giang hồ, chẳng hiểu các hạ có nghe tiếng Hàn nhị gia của tiểu nhân không?

- Hàn nhị gia của ngươi tên gì?

- Hàn nhị gia tức là Hàn Đào! Cả hai mặt Nam Bắc sông Đại Giang những nhân vật thường qua

lại giang hồ chẳng một ai không biết Hàn nhị gia.

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Nhưng tại hạ chưa quen biết y.

Điếm tiểu nhị sửng sốt hỏi:

- Các hạ không biết nhị gia thật ư?

Lý Hàn Thu không trả lời hỏi lại:

- Phải chăng các hạ được Hàn phủ phái tới đây để làm tai mắt?

- Tiểu nhân là Hàn nhân một tên gia nhân trong Hàn phủ.

- Trong quán này bọn các hạ có mấy người?

- Trong gia điếm này Hàn phủ gởi tới hai người kể cả tiểu nhân nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy người đồng bạn của các hạ ở đâu?

Hàn Nhân đáp:

- Y có vợ con nên về nhà rồi, hiện giờ chỉ có một mình tiểu nhân.

- Đén bao giờ các hạ mới về?

- Tiểu nhân còn phải ở đây đến tối mới về được.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Các hạ hãy đem tình hình trong Hàn phủ nói cho bọn ta hay, các hạ có chịu không?

- Cái đo... cái đó tiểu nhân không biết rõ được.

- Nếu các hạ không sợ chết thì mới không nói được.

Hàn Nhân biết là gặp phải tay kình địch nếu không chịu nói tất chết về tay đối phương chứ không phải chuyện đùa. Gã liền đem hình thế trong Hàn phủ cùng mấy chỗ mai phục nói sơ qua cho Lý Hàn Thu nghe.

Lý Hàn Thu giải khai huyệt đạo cho Hàn Nhân rồi cười nói:

- Các hạ không còn cơ hội trốn thoát được đâu.

Hàn Nhân đứng dậy năn nỉ:

- Tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn nên mới mạo phạm cho, xin các hạ tha tội cho.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Trong quán này chỉ có một mình các hạ là người trong Hàn phủ nên tại hạ hy vọng được kết bạn để hợp tác với các hạ.

Hàn Nhân run sợ hỏi:

- Các hạ muốn tiểu nhân hợp tác bằng cách nào xin nói cho biết để tiểu nhân liệu xem có thể giúp các hạ điều gì được chăng?

- Các hạ đưa tại hạ về Hàn gia bảo.

Hàn Nhân ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó..

Đột nhiên gã giơ tay lên phóng quyền định đánh vào trước ngực Lý Hàn Thu, chàng giơ tay nắm lấy thế quyền của Hàn Nhân rồi xoay tay nắm lấy cổ tay gã. Chàng cười lạt nói:

- Tại hạ đã bảo là các hạ không còn cơ hội nào để trốn thoát nữa, đáng tiếc là các hạ không chịu nghe lời.

Đồng thời chàng gấm ngầm gia tăng nội lực nắm chặt năm ngón tay lại, lập tức Hàn Nhân tưởng chừng như bị một cái kềm sắt bóp chặt vào, hắn đau quá không thể nhịn được tưởng chừng xương tay bị gãy nát buột miệng cất tiếng la. Lý Hàn Thu giơ tay điểm vào á huyệt Hàn Nhân hỏi:

- Ông bạn đã chịu phục chưa?

Hàn Nhân bị điểm huyệt không nói được chỉ gật đầu tỏ ý đồng ý Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Nếu các hạ chịu hợp tác với tại hạ thì sau khi xong việc các hạ bất tất phải ở lại trong Hàn phủ nữa. Tại hạ sẽ tặng cho một ít tiền để các hạ sinh cơ lập nghiệp khỏi lăn lộn trên chốn giang hồ đầy nguy hiểm.

Hàn Nhân lại gật đầu lia lịa, Lý Hàn Thu vừa nói vừa nhả kình lực ở tay phải khiến cho Hàn Nhân đau đến méo miệng mồ hôi toát ra nhỏ giọt, nhưng hắn chỉ chịu đựng mà không la lên được. Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà Lý Hàn Thu mới buông năm ngón tay ra giải khai huyệt đạo cho Hàn Nhân rồi cười nói:

- Các hạ có quyết định dẫn tại hạ cùng đi về Hàn gia bảo không?

Hàn Nhân đưa tay lên lau mồ hôi trán thở phào một cái rồi hỏi:

- Hay lắm! Có điều trong bảo cách đề phòng rất nghiêm mật các hạ làm sao mà trà trộn vào được?

- Cái đó nhờ các hạ nghĩ dùm một biện pháp.

Hàn Nhân ngơ ngác hỏi:

- Tiểu nhân nghĩ biện pháp ư?

- Tại hạ chắc rằng lão huynh đã có biện pháp rồi.

Hàn Nhân lắc đầu nói:

- Cái đó thực tại hạ không thể làm được.

- Các hạ đã tiết lộ những điều bí ẩn trong lòng nếu bây giờ lại không chịu làm thì tại hạ đành giết các hạ đi để bịt miệng.

Hàn Nhân nghĩ đến vừa rồi Lý Hàn Thu bóp tay đau đớn không thể chịu được, gã biết là đối phương nói sao làm thế và mình có thể bị giết thật nên trong lòng sợ hãi vội hỏi lại:

- Tại hạ có một biện pháp nhưng không hiểu các hạ có vui lòng nghe không?

- Chỉ cốt sao giữ được bí mật đừng để người ta trông thấy chỗ sơ hở là tại hạ ưng liền.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói:

- Nếu tại hạ tiến vào Hàn phủ được là nhất định thành công vậy lão huynh cứ chờ tiểu đệ.

Hàn Nhân lấy làm kỳ hỏi:

- Chờ cái gì?

- Chờ chia của.

- Các hạ muốn lấy trộm đồ vật gì hay sao?

- Đúng thế! Vào Hàn phủ làm một chuyến lão huynh có thể được chia tới một vạn hai ngàn lạng bạc.

- Tại hạ tưởng các hạ đến báo thù không ngờ lại muốn đi ăn trộm đồ, việc này dễ lắm trong thành Từ Châu thiếu chi nhà giàu có sao các hạ lại đòi vào Hàn gia bảo mới được?

Lý Hàn Thu cười đáp:

- Tại hạ nghe nói trong Hàn phủ có thu cất rất nhiều châu báu phú xưng địch quốc.

- Cái đó thì đúng rồi, nhưng nơi đây rất nhiều cao thủ các hạ vào thì được nhưng e rằng ra không thoát.

- Người chết vì của chim chết vì mồi, tiểu đệ định đi ăn trộm một lần này nữa rồi rửa tay gác kiếm. Lấy được của sẽ chia cho lão huynh một nửa tưởng lão huynh xài suốt đời cũng không hết.

Lý Hàn Thu ban đầu dùng uy lực để hà hiếp sau lại lấy lợi nhử khiến Hàn Nhân phải động tâm, chàng coi diện mạo của đối phương thấy gã có vẻ xiêu lòng liền nói tiếp:

- Tiểu đệ chỉ cần lão huynh dẫn vào tới Hàn gia bảo còn ngoài ra không phải làm gì nữa chỉ việc chờ tại hạ thành công là lấy tiền xài. Nếu tiểu đệ chẳng may thất bại thì tự mình gánh lấy quyết không liên luỵ tới lão huynh.

- Làm thế nào cho tại hạ tin rằng sau khi các hạ thành công chịu chia tiền?

- Nếu lão huynh không tin thì có ý kiến gì cứ nêu ra để chúng ta thương lượng.

- Trừ phi các hạ có một vật trân quý để bảo đảm thì tại hạ mới tin được.

- Đáng tiếc là hiện giờ trong mình tại hạ không đem theo một vật trân quý thì làm thế nào?

- Nếu các hạ không chịu giao một vật gì để làm tin thì cuộc hợp tác của chúng ta khó thành công được.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nếu không mượn sức của thằng cha này thì khó lòng trà trộn vào Hàn phủ được.

Mấy tháng nay chàng qua lại giang hồ ngoài võ công còn trông vào cơ trí. Chàng tin rằng với bản lãnh mình chỉ cần sao gặp được Hàn Đào còn việc kềm chế hắn chẳng khó khăn gì. Chàng sẽ bắt buộc hắn xưng ra những kế hoạch cùng âm mưu liên kết với Phương Tú rồi đem ra công bố ngoài võ lâm hoặc ngấm ngầm phá hoại kế hoạch của chúng. Chàng cũng biết rõ nếu ỷ vào võ công thẳng thắng sấn vào Hàn phủ thì chẳng những vấn đề có bao nhiêu cuộc cản trở chưa nói tới chuyện thắng bại, mà Hàn Đào thấy động tất chuồn ngay khó mà tìm được. Vậy chỉ có cách vào mà họ không ngờ vực mới gặp được Hàn Đào.

Chương 147 - TRONG KHÁCH ĐIẾM CỪU GIA XUẤT HIỆN

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng chàng nói:

- Trước hết lão huynh hãy nói cho tiểu đệ biết biện pháp để tiến vào Hàn phủ.

Hàn Nhân đáp:

- Ngoài Hàn gia bảo có một lão già họ Vương hằng ngày vào Hàn phủ để lấy những đồ thừa trong nhà bếp đem về nuôi lợn, lão thường đến vào lúc hoàng hôn. Nếu các hạ hoá trang làm lão già họ Vương để trà trộn vào Hàn phủ thì có thể che mắt được mọi người, nhưng nếu các hạ không người tiếp ứng thì khó mà trà trộn vào được.

- Tại sao vậy?

- Vì người giữ cổng là bạn thân với tại hạ, tại hạ có thể tìm cách tiếp ứng cho các hạ vào..

Gã ngừng lại một chút rồi nói:

- Tại hạ nói thế là rõ ràng lắm rồi còn tin hay không là quyền của các hạ.

Lý Hàn Thu cười hỏi:

- Hiện giờ sự sinh tử cả lão huynh ở trong tay tiểu đệ, lão huynh không sợ tiểu đệ hạ sát ư?

- Đúng thế! Nhưng Hàn bảo chúa cũng giết tại hạ mà thủ đoạn của lão còn thảm khốc hơn, thì thà rằng chết về tay các hạ còn đỡ khổ.

- Nếu tiểu đệ lấy châu báu ra trọng thưởng cho lão huynh, chẳng lẽ lão huynh không sợ Hàn Đào giết chết hay sao?

- Cái đó tại hạ cũng nghĩ tới rồi, các hạ vừa nói rất đúng người chết về của chim chết về mồi. Nếu tại hạ được của thì mới bỏ công trăm điều còn tuỳ ở vận mạng. Tại hạ mà trốn thoát là hay bằng không trốn thoát cũng phải thuận theo số phận.

Lúc này Tần Nhi ẩn đứng gác ngoài cửa đột nhiên nàng thò tay vào bọc lấy một vật đưa cho Lý Hàn Thu. Lý Hàn Thu đón lấy coi thì đó là một hạt minh châu, chàng cười hỏi Hàn Nhân:

- Lão huynh có hiểu biết châu báu không?

- Cũng biết được ít nhiều.

- Lão huynh thử coi hạt châu này xem đáng bao nhiêu lạng bạc?

Hàn Nhân xoè tay ra đáp:

- Các hạ cho tại hạ coi kỹ xem mới có thể định giá được.

Lý Hàn Thu từ từ đưa hạt minh châu vào tay Hàn Nhân cười nói:

- Lão huynh thử coi đi.

Hàn Nhân cầm hạt minh châu ngắm nghía một lúc rồi đáp:

- Hạt minh châu này trong suốt không có tạp sắc giá trị của nó phải đến bốn năm ngàn lạng bạc.

- Bốn năm ngàn lạng bạc đã đủ cho các hạ ăn xài suốt đời rồi.

Hàn Nhân nghĩ thầm trong bụng:

- Ta mà nhận hạt minh châu này thì cũng khó nói đấy.

Gã cầm hạt minh châu giơ lên cười hỏi:

- Phải chăng các hạ muốn dùng hạt minh châu này để làm tin?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Vẻ mặt cùng cử động của thằng cha này dường như không phải hạng thiện lương, nếu mình để hắn ăn không hạt minh châu thì thật là chuyện đáng cười.

Tròng lòng nghĩ vậy chàng liền hỏi:

- Các hạ đã đòi lấy hạt minh châu để bảo đảm thì các hạ có để gì lại cho tại hạ không?

- Đáng tiếc là cả người tại hạ trị giá không đáng một lạng bạc.

Lý Hàn Thu đột nhiên vươn tay ra nắm lấy uyển huyệt của Hàn Nhân nói:

- Trong mình các hạ không có vật gì đáng tiền thì các hạ để cái mạng sống ở đây vậy.

Hàn Nhân ngơ ngác hỏi:

- Để cái mạng sống ư?

- Đúng thế!

Hàn Nhân hỏi:

- Các hạ giết tại hạ đi phải chăng vì muốn tìm người thứ hai để hợp tác?

- Các hạ đã tham của lại sợ chết, đúng là người hợp tác rất tốt thì còn kiếm ai nữa?

Chàng vừa nói vừa móc trong bọc ra một viên thuốc rồi nói tiếp:

- Các hạ nuốt viên thuốc này đi.

Chàng vừa nói vừa ngấm ngầm tăng gia kình lực ở bàn tay Hàn Nhân không sao được đành theo lời há miệng ra. Lý Hàn Thu bỏ viên thuốc vào trong miệng Hàn Nhân, Hàn Nhân bị xiết tay quá phải ngậm miệng mà nuốt viên thuốc xuống. Lý Hàn Thu buông cổ tay Hàn Nhân ra nói:

- Các hạ uống viên thuốc này vào thì sau mười hai giờ mới phát tác và trong vòng hai mươi bốn giờ bị chất độc làm cho mất mạng.

- Không có thuốc giải ư?

- Có! Thuốc giải ở trong mình tại hạ. Sáng mai các hạ dẫn tại hạ vào Hàn gia bảo rồi tại hạ sẽ đưa thuốc giải cho. Khi đó chúng ta cùng nhau chia của xong là các hạ có thể chuồn ngay.

- Hay lắm! Vậy chúng ta cứ thế.

Gã đứng dậy mở cửa phòng lui ra, Tần Nhi đóng cửa lại cười hỏi:

- Lý đại ca học cách dùng độc từ hồi nào?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh có biết dùng độc gì đâu, trong người cũng không có thuốc độc.

Tần Nhi nói:

- Vậy đại ca đã lừa gạt gã hay sao?

- Đối với hạng tiểu nhân như gã đã tham tài mà lại sợ chết nên hăm doạ gã chẳng có chi là khó...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều hạng người như gã bất cứ việc gì cũng dám làm kể cả việc lừa thầy phản bạn. Vậy chúng ta dùng gã đề phòng một chút mới được.

- Tỷ dụ sáng mai gã đến đón đại ca thật thì đại ca cứ trà trộn vào Hàn gia bảo hay sao?

- Cái đó đã hẳn.

- Đại ca đã trù liệu kế hoạch trà trộn vào bảo rồi làm gì chưa?

- Nếu gặp cơ hội kềm chế được Hàn Đào thì hay hơn hết, tiểu huynh sẽ bức bách gã đưa ra một món tiền để giúp đỡ kẻ nghèo. Lúc chúng ta từ núi Tung Sơn xuống đây tiểu huynh nhận thấy trong vùng tỉnh Hà Nam nhiều nơi mất mùa đói kém, nếu mình làm việc cứu thế thì có thể khiến cho một số người khỏi vì hoàn cảnh cơ cận mà phải rời bỏ quê hương.

Tần Nhi gật đầu nói:

- Hàng động này công đức cao cả không biết đến đâu mà lường, so với việc giết Hàn Đào còn có giá trị hơn.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Bấy nhiêu năm mình bôn tẩu giang hồ toàn nghĩ đến việc riêng mình chẳng được ích gì cho lê dân.Từ ngày Quân trung Phụng ước hẹn với tiểu huynh trong ba năm là phải chết, tiểu huynh lúc nào cũng nghĩ đến giá trị cuộc sống con người và coi sự ân oán cừu hận phai lạt đi nhiều. Hỡi ơi! Nếu Giang Nam song hiệp quả là nghĩa sĩ khẳng khái hào hiệp thì dù có mối thù giết cha với tiểu huynh, tiểu huynh cũng không cần trả oán.

Tần Nhi chớp mắt cười nói:

- Tiểu muội xin cung hỉ đại ca.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Cung hỉ điều gì?

- Tiểu muội kính mừng đại ca vì đại ca đã thoát ra khỏi vòng ân oán tư nhân và từ đây trong lòng đại ca sẽ thảnh thơi và trở nên một người hiệp sĩ tinh thần khoáng đãng.

- Cái đó đều do Quân cô nương giúp cho. Hỡi ơi! Từ khi tiểu huynh gặp Quân cô nương trong đầu óc lúc nào cũng nổi lên những hình ảnh thê lương. Giả tỷ tiểu huynh đặt địa vị mình vào chỗ đó thì tiểu huynh tin rằng mình chẳng có độ lượng để cho cô ấy sống thêm ba năm nữa.

- Đại ca nói đúng đó, có điều đáng tiếc là Quân cô nương đã chìm đắm vào con đường ma đạo. Dù cô đối với đại ca có lòng nhân nghĩa song cô chẳng thể nào trở thành người đường đường chính chính được.

Lý Hàn Thu nói:

- Giang Nam song hiệp hành động rất cấp bách để mưu cuộc phản loạn giang hồ, chúng ta có chút lực lượng nào cần đem hết ra để đối phó với họ. Vì vậy mà tiểu huynh quyết định trà trộn vào Hàn phủ nếu gặp may kềm chế được Hàn Đào chẳng nói làm chi bằng không làm được thế thì ít ra cũng thám thính cho biết những hành động gần đây của chúng ngấm ngầm thông báo cho đồng đạo võ lâm để họ kịp đề phòng.

- Đại ca đã đem lòng sốt sắng vì chính nghĩa có lý đâu tiểu muội lại cản trở. Nhưng tiểu muội nghĩ rằng mình hành động không có kế hoạch chu đáo thì sao phải là người trí? Như đại ca nói Hàn Nhân là tiểu nhân tham tài vụ lợi, gã bán rẻ Hàn Đào thì mặt khác gã cũng có thể bán rẻ đại ca, đại ca nên thận trọng lắm mới được.

- Tiểu huynh cũng ghĩ thế, có điều Tần muội...

Tần Nhi ngắt lời:

- Đại ca bất tất phải quan tâm đến tiểu muội, tiểu muội ở trong Phương phủ từ nhỏ đến lớn nên nhìn rõ lòng người nguy hiểm gian trá không biết đến đâu mà lường. Tiểu muội tự tin có cách giữ thân mà chỉ lo cho đại ca trà trộn vào Hàn phủ một mình thì không khỏi thực lực đơn bạc.

- Tần muội nói vậy cũng phải, nhưng tiểu huynh đi một mình cũng có cái lợi là lỡ ra phải động thủ thì cứ việc phóng tay đối địch. Địch không nổi thì bỏ chạy cũng dễ hơn là vướng víu hai người.

Hai người sau một hồi thương nghị kêu tiểu nhị dọn cơm cho ăn, Lý Hàn Thu nhìn chiều trời đã tối rồi chàng chợt nhớ tới vụ Hàn Nhân khẽ hỏi Tần Nhi:

- Tần muội! Tần muội thử nghĩ coi liệu Hàn Nhân có giữ lời hứa hay không?

- Cái đó khó nói lắm, trường hợp mà gã không phát giác ra chuyện đại ca hạ độc chỉ là lừa gạt thì có thể gã sợ chết mà giữ đúng lời ước, trái lại nếu gã phát giác ra thuốc độc của đại ca chỉ là giả hiệu thì nhất định gã sẽ bán rẻ đại ca.

- May mà tiểu huynh bịa ra chuyện mục đích vào Hàn phủ để cướp của chia phần khiến gã khó

mà đoán biết lai lịch của chúng ta.

Tần Nhi tủm tỉm cười nói:

- Tiểu muội lại nghĩ rằng, dù Hàn Nhân có bán rẻ đại ca thì vụ này cũng không đến tai Hàn đào được đâu..

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

- Lúc này Hàn Đào đang bận bịu rất nhiều những chuyện trọng đại thì những chuyện cậy cửa vượt tường thì dĩ hiên Hàn Đào không để tâm đến. Nếu tiểu muội đoán không lầm thì vụ này chỉ đến chỗ văn án tổng quản hoặc hý viện tổng giáo sư là hết.

- Liệu bọn họ có đến kiếm chúng ta không?

- Tiểu muội nghĩ rằng Hàn Nhân không dám đem việc này trình báo một cách tỷ mỉ và dĩ nhiên gã có trình báo thì chỉ mong lấp liếm vụ này một cách êm thấm, vì gã đã có lòng tham muốn nuốt trôi hạt minh châu. Nếu họ mở cuộc điều tra đến nói gã sợ đại ca sẽ nói huỵch toẹt vụ hạt minh châu ra thì gã vừa mất của vừa bị trừng phạt, khi nào gã dại thế?

- Theo Tần muội thì gã chỉ muốn trốn lánh ước hẹn ngày mai không đến đón và vĩnh viễn không chạm trán chúng ta nữa hay sao?

- Hàn Nhân không nói chỗ chúng ta tạm trú ra thì Văn án tổng quản và giáo đầu võ sư cũng khó mà hỏi cho ra được.

- Theo ý Tần uội thì...

Tần Nhi nói ngay:

- Chắc là bọn họ không tìm đến, có điều chúng ta chẳng thể không đề phòng, đại ca nghĩ sao?

- Cái đó đã hẳn, tiểu huynh ngẫm nghĩ đã lâu mà chưa ra được chỗ dụng ý của Tần muội.

- Đêm nay chúng ta phải bố trí cho cẩn thận là không lo gì nữa bất luận bọn họ có đến hay không.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Cái đó tuỳ Tần muội sắp đặt.

Tần Nhi từ từ bước ra ngoài phòng nàng quan sát hình thế căn phòng rồi quay trở lại. Lý Hàn Thu hỏi:

- Tần muội thấy thế nào?

- Bọn họ chỉ có hai ngã vào đây, chúng ta phải chú ý tới cái cửa sổ đừng để họ xông thuốc mê là không sợ gì.

Hai người không nói chuyện nữa lo ngay đến chuyện đêm nay có kẻ vào tập kích liền ngồi xuống vận khí luyện công, sau một lúc tiểu nhị đem cơm vào Tần Nhi liền bảo gã:

- Bữa nay chúng chúng ta đi đường suốt ngày nên bây giờ rất nhọc mệt, vậy ngươi cứ để mâm bát lại đây sáng mai hãy cất dọn. Nếu chúng ta không kêu gọi thì ngươi bất tất phải vào phòng nữa.

Tiểu nhị đặt mâm cơm xuống bàn rồi lui ra, Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi ngồi vào ăn cơm. Chừng giữa canh một Tần Nhi lấy một thùng nước trong vào rửa mâm bát rồi đổ đầy nước trong vào mấy cái bát lớn đem ra ngoài phòng. Lý Hàn Thu biết nàng dùng những cái đó chuẩn bị đùa cợt bên địch nên chàng cũng không nói gì. Tần Nhi đi ra rồi lại trở vào, chỉ một lúc là phần lớn mâm bàn bát đĩa đã đưa ra ngoài chỉ còn lại bên mình bốn cái khay nhỏ. Sau cùng cả thùng nước rửa bát nàng cũng đem ra ngoài phòng. Lần này nàng ra ngoài khá lâu chừng một khắc đồng hồ mới trở lại phòng Lý Hàn Thu cởi bọc lấy trường kiếm để một bên rồi hỏi:

- Tần muội đã bố trí xong chưa?

- Cuộc bố trí của tiểu muội chỉ đủ để đối phó với địch nhân vào khoảng hạng ba, nếu có tay cao thủ chân chính tới nơi thì những cái này sẽ trở thành vô dụng.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười khẽ nói:

- Chúng ta phí bao nhiêu tâm cơ lại thay hình đổi dạng trà trộn vào Từ Châu đã tưởng để ngấm ngầm theo dõi hành động của Hàn Đào mà rồi vẫn không nhẫn nại được để bại lộ hành tung.

- Đại ca là một nhân vật lỗi lạc quang minh thì không hợp với chuyện nấp lánh trong bóng tối để dòm ngó cử động của bên địch.

- Theo lẽ thì bậc đại trượng phu đi lại phải đường hoàng.

Tần Nhi gật đầu nói:

- Địch nhân có đến thì ít ra cũng phải sang canh hai, vậy chúng ta hãy ngồi điều dưỡng một lúc.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng tiếp theo dường như là tiếng nước đổ ra mặt đất, hiển nhiên thùng nước lớn kia đã bị đá lộn đi, Lý Hàn Thu vươn tay lấy thanh trường kiếm chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Không ngờ cách bố trí của Tần Nhi thế mà hiệu nghiệm.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe ngoài phòng có thanh âm trong trẻo và lanh lùng lập lại lời chàng vừa nói:

- Bậc đại trượng phu đi lại phải cho đường hoàng...

Lý Hàn Thu nghe giọng nói rất quen tai mà chưa nhớ ra được ai liền cất tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

Tần Nhi khẽ đáp:

- Hàn công tử đó!

Lý Hàn Thu đứng dậy từ từ mở cửa phòng tay trái cầm kiếm tay phải giơ lên vẫy chàng hỏi:

- Có phải Hàn công tử đấy không?

Tiếng người bên ngoài đáp lại:

- Phải rồi! Đúng là oan gia chạm trán, vũ trụ bao la mà chúng ta cứ gặp nhau hoài.

Lý Hàn Thu chậm chạp bước ra khỏi phòng. Chàng chú ý nhìn thì thấy Hàn công tử mình mặc võ phục lưng đeo trường kiếm đứng trong bóng đêm, đứng bên gã là hai quái nhân mặc bào xám tóc bỏ xoả xuống vai.

Chẳng hiểu quái nhân cùng Hàn công tử vô tình hay hữu ý để một món tóc dài xoả xuống trán che khuất nửa mặt đi khiến cho người ta khó mà nhìn ra được chân tướng chúng trong bóng tối. Cứ coi thái độ kỳ bí của hai quái nhân cũng biết chúng là cao thủ kỳ môn. Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Hàn huynh! Hàn huynh đã đem theo cả trợ thủ đến đấy ư?

Hàn công tử ngửa mặt lên trời cười ha hả đáp:

- Lúc bọn tại hạ tới đây đã tưởng ngấm ngầm hạ thủ không ngờ nghe Lý huynh đọc câu: Bậc đại trượng phu đi lại phải cho đàng hoàng khiến tại hạ phải thay đổi chủ ý.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

- Hàn huynh tam phen tứ thứ đi tìm tiểu đệ, xem chúng ta tất đi đến chỗ phân thành kẻ sống người chết.

Hàn công tử hững hờ đáp:

- Tiểu đệ cũng nhận thấy hai chúng ta phải một mất một còn.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Nếu Hàn công tử đã quyết định là chúng ta ở vào tình thế chẳng đội trời chung thì hay hơn hết là đi tới chỗ quyết liệt.

Hàn công tử lại cười lạt đáp:

- Người đường hoàng không làm việc mờ ám, vậy tiểu đệ có mấy lời xin thuyết minh trước.

- Dù chúng ta ở vào thế đối nghịch nhưng tiểu đệ nhìn đến tính cách của Hàn huynh vẫn đem lòng kính trọng.

- Tiểu đệ cũng rất làm tiếc nếu đời trước chúng ta không có chuyện ơn oán thì tiểu đệ nhất định hết sức hết lòng kết bạn với Lý huynh.

Gã chuyển động mục quang đảo mắt nhìn hai lão già tóc dài nói:

- Hai vị này ngày trước đã bị thương vì Thất tuyệt ma kiếm của lệnh sư đã hao phí hằng mấy chục năm trời để nghiên cứu ra một lối võ công có thể kiềm chế được Thất tuyệt ma kiếm.

Lý Hàn Thu nghe Hàn công tử nói vậy không khỏi chấn động tâm thần, nhưng bề ngoài chàng phải ráng làm vẻ trấn tĩnh đáp:

- Nếu trên đời này có người tìm ra được môn võ kềm chế được Thất tuyệt ma kiếm thì tài năng người đó nhất định là…

Quái nhân mé tả lạnh lùng ngắt lời:

- Dường như các hạ không tin thì phải?

- Tin hay không là điều chẳng quan hệ gì, dù hai vị đã nghiên cứu được môn võ kềm chế được Thất tuyệt ma kiếm thì tại hạ cũng không trốn lánh.

Quái nhân mé tả cười khẩy nói:

- Lão phu muốn kiếm lệnh sư còn đối với công tử…

Đối với tại hạ thì sao?

- Đại khái không cần đến chính bọn lão phu phải ra tay.

- Té ra hai vị muốn đề cao giá trị của mình và không muốn động thủ với tại hạ, có đúng thế không?

- Ngày trước bọn lão phu đều bị thương một cánh tay ở dưới lưỡi kiếm của lệnh sư, vì vậy mà bọn lão phu cùng nghiên cứu chung một môn võ đễ kiềm chế kiếm pháp của lệnh sư, dĩ nhiên cả hai đều đồng thời động thủ.

- Hai vị phối hợp lại để đánh một người thì dĩ nhiên không tránh được tiếng ỷ nhiều hiếp ít.

Quái nhân mé tả cười đáp:

- Bọn lão phu đã truyền môn võ khắc chế Thất tuyệt ma kiếmm cho Hàn công tử rồi.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Hàn công tử hỏi:

- Vì thế mà Hàn công tử chẳng có điều gì e dè nữa phải không?

- Nếu Lý huynh đã có lòng khiếp sợ thì Lý huynh cứ rời khỏi Từ Châu lập tức là xong. Tiểu đệ quyết chẳng rượt theo.

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Đáng tiếc là hiện giờ tiểu đệ chưa tin rằng trong thiên hạ quả có môn võ kềm chế được Thất tuyệt ma kiếm…

Hàn công tử ngắt lời:

- Nếu Lý huynh muốn tỷ đấu một phen thì mời Lý huynh thượng lộ.

- Chúng ta đi đâu?

- Nếu chúng ta động thủ tại đấy thì khó lòng tránh khỏi làm kinh động đến lữ khách, Tiểu đệ đã tìm được một nơi mà người bại trận nhất định phải chết để chuẩn bị cùng Lý huynh quyết một phen tử chiến.

Lý Hàn Thu ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói:

- Nếu vậy càng hay! Đã là một trận quyết đấu sinh tử thì chúng ta chẳng ai nhường ai nữa.

- Chính là thế đó! Nếu Lý huynh còn đồ vật hay quần áo gì thì thu thập hết đi, tiểu đệ đứng chờ đây.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Tần Nhi nói:

- Cô nương ở lại đây không nên theo tại hạ.

Tần Nhi lắc đầu cất giọng dịu dàng đáp:

- Tiểu tỳ muốn đi theo công tử.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Tội gì mà cô nương dấn thân vào nơi nguy hiểm? Hàn huynh đã nói có ý nắm chắc phần thắng không phải là lời khoác lác đâu.

Chương 148 - THẤT TUYỆT MA KIẾM TỪ NAY BỊ KIỀM CHẾ

Tần Nhi nói:

- Tiểu muội cũng biết thế.

- Cô nương đã biết vậy sao còn đòi đi?

- Tiểu tỳ không đi thì nếu may mà công tử thủ thắng chẳng lẽ tiểu tỳ ở đây hay sao?

- Tại hạ khó òng thủ thắng được.

Tần Nhi mỉm cười nói:

- Nếu Lý đại ca tử trận thì liệu tiểu muội còn sống được chăng?

- Tại hạ tin rằng Hàn công tử là người quân tử quyết y chẳng hại đến cô nương đâu.

Hàn công tử xen vào:

- Tần cô nương giữ mối tình độc nhất với Lý huynh, cô muốn cùng Lý huynh cộng đồng sinh tử.

Lý Hàn Thu nhăn hó cười nói:

- Được rồi vậy chúng ta cùng đi.

Hàn công tử nói:

- Tại hạ xin đi trước dẫn đường.

Rồi gã trở gót tiến về phía trước, hai quái nhân tóc dài đi sau nửa bước hộ vệ cho Hàn công tử, Lý Hàn Thu và Tần MNhi đi sau rốt.

Hàn công tử dường như trong lòng đã có định kiến, gã chạy một mạch hơn mười dặm đến trước một căn nhà tranh mới dừng lại. Gã quay lại cười hỏi:

- Lý huynh đã nhìn thấy căn nhà tranh kia chưa?

- Tại hạ nhìn thấy rồi, Hàn huynh có bố trí mai phục ở trong căn nhà đó không?

Hàn công tử lắc đầu đáp:

- Tại hạ không bố trí mai phục chi hết mà chỉ dự bị sẵn một cỗ quan tài, nếu tại hạ chết về tay Lý huynh là có người bỏ vào quan tài đem mai táng. Trái lại nếu Lý huynh chết về tay tại hạ thì tại hạ sẽ thu lượm thi thể Lý huynh để mai táng.

Lý Hàn Thu cười đáp:

- Trường hợp mà tại hạ không may bị chết trận cũng chẳng dám phiền đến Hàn huynh thu lượm

chôn cất.

Hàn công tử ngập ngừng:

- Thế thì Lý huynh...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Hàn huynh chỉ việc giao thi thể tiểu đệ cho Tần cô nương là xong.

- Được rồi! Tại hạ sẽ hộ tống Tần cô nương ra ngoài trăm dặm quyết chẳng để y bị tổn thương.

Lý Hàn Thu khoanh tay nói:

- Xin đa tạ Hàn huynh.

Hàn công tử rút thanh kiếm đánh soạt một cái nói:

- Lý huynh bất tất phải khách sáo.

Lý Hàn Thu cũng từ từ rút kiếm ra hai người đứng chống kiếm đối lập, Hàn công tử quay lại ngó hai quái nhân tóc dài nói:

- Mong rằng hai vị đừng dúng tay vào khi bọn tại hạ chiến đấu.

Hai người tóc dài dạ một tiếng rồi lùi lại phía sau. Hàn công tử khẽ hỏi:

- Lý huynh còn điều chi muốn nói nữa không?

- Tại hạ không may mà bị chết về tay Hàn huynh, tại hạ mong rằng Hàn huynh sẽ ngăn trở đừng để xảy ra những vụ huyết kiếp trên chốn giang hồ.

- Được rồi, tại hạ xin hết sức.

- Hay lắm, mời Hàn huynh động thủ đi.

Hàn công tử ôm kiếm trước mặt thủng thẳng nói:

- Mời Lý huynh.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Thất tuyệt ma kiếm của ta sở trường ở chỗ mau lẹ và hiểm độc, trong thiên hạ sao mà tìm ra được một thứ kiếm pháp mau lẹ hơn Thất tuyệt ma kiếm. Nếu bọn họ quả có biện pháp khắc chế Thất tuyệt ma kiếm thì tất họ dùng tĩnh khắc động.

Trong lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ, tay phải liền vung kiếm đâm tới. Vì trong lòng đã chuẩn bị nên chiêu kiếm này chàng phóng ra rất dè dặt chàng không phóng chiêu thức đến tột độ để muốn biến hoá lúc nào cũng được. Hàn công tử tay phải giơ trường kiếm lên đâm chênh chếch tới, chiêu kiếm này không có uy lực gì để ngăn cản chiêu kiếm của Lý Hàn Thu nhưng nó khởi thế công để tự cứu.

Nên biết kiếm pháp trong thiên hạ dù tuyệt diệu đến đâu cũng có chỗ sơ hở, vì thế mà bất cứ môn võ nào cũng có biện pháp khắc chế nghĩa là tìm ra chỗ sơ hở hoặc khuyết điểm của đối

phương để đánh vào.

Hàn công tử đánh ra chiêu này tức là một thế kiếm đã nghiên cứu để khắc chế Thất tuyệt ma kiếm về phương vị cũng như về thể thức. Giả tỷ Lý Hàn Thu rụt kiếm về tất cổ tay chàng sẽ bị đụng vào lưỡi kiếm của Hàn công tử, may mà Lý Hàn Thu đã phòng bị từ trước lúc chàng phóng kiếm ra đã tính đến chuyện phải biến thế, chàng thấy kiếm thức của Hàn công tử khắc chế mình về phương vị liền ngừng kiếm lại lùi về phía sau hai bước.

Hàn công tử tủm tỉm cười đột nhiên gã tiến lên hai bước phóng kiếm đâm tới, Lý Hàn Thu cũng vung kiếm lên ánh hàn quang lấp loáng quét ngang để gạt thế kiềm của Hàn công tử. Ngờ đâu Hàn công tử biến đổi thế kiếm thật mau lẹ. Thực ra chiêu kiếm của Hàn công tử không đợi đến lúc Lý Hàn Thu đâm tới đã biến đổi đưa kiếm vòng sang một bên rồi đâm ngang vào trước ngực Lý Hàn Thu.

Lúc này thế kiếm của Lý Hàn Thu đã bị phong toả mặt ngoài mà thế kiếm của Hàn công tử lại đánh tới một cách đột ngột Lý Hàn Thu vội hít một hơi chân khí ngửa người về phía sau. Dù chàng ứng biến rất mau lẹ mà cũng đã chậm một chút, lưỡi kiếm của Hàn công tử lướt qua trước ngực xẻo rách một vệt đường áo, máu tươi do chỗ áo rách chảy ra ngoài. Hiển nhiên chàng đã bị thương khá nặng. Lý Hàn Thu xoay mình bước tạt ngang năm bước, chàng cúi đầu nhìn xuống trước ngực thì áo đã bị máu tươi thấm ướt đẫm, bất giác chàng ngẩn người ra. Hàn công tử cười mát nói:

- Mọi thứ võ công trong thiên hạ dù là môn võ công tối thượng cũng có biện pháp khắc chế. Môn Thất tuyệt ma kiếm từ nay trở đi không thể xưng hùng trên chốn giang hồ được nữa.

Lý Hàn Thu mặt buồn rười rượi chàng ngấm ngầm nghiến răng bụng bảo dạ:

- Nếu Hàn công tử đem những kỳ chiêu khắc chế Thất tuyệt ma kiếm này mà truyền thụ cho người khác thì chẳng những Lý Hàn Thu này chẳng thể báo thù cho song thân mà cả thanh danh một đời của sư phụ cũng bị trôi theo dòng nước.

Chàng ngửa mặt lên trời nở một nụ cười thê thảm nói:

- Đúng thế, Hàn huynh đã học được những kiếm chiêu rất kỳ diệu có thể khắc phục được Thất tuyệt ma kiếm. Nhưng..

- Nhưng làm sao?

Lý Hàn Thu nghiêm nghị đáp:

- Nhưng Hàn huynh học được kiếm pjháp kỳ tuyệt này cũng là một điều nguy hiểm vì nó đem lại cho Hàn huynh cái vạ sát thân.

- Tiểu đệ không hiểu được ý tứ của câu nói Lý Huynh, Lý huynh có thể nói rõ hơn được nữa chăng?

- Tiểu đệ nói thế nghĩa là đôi ta không còn cách chi chung sống trên chốn giang hồ và sẽ đi đến chỗ hai bên cùng chết.

Hàn công tử cất giọng thành thực nói:

- Kiếm pháp của Lý huynh đã bị kiềm chế thì dù nó là một thứ kiếm pháp rất tinh diệu cũng không thể phát huy được nữa. Vậy Lý huynh nên nghe theo lời khuyên của tại hạ mà đình chỉ ngay cuộc chiến đấu.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Trước khi chúng ta tới đây đã có một lời giao ước mở một cuộc quyết đấu cho tới khi có kẻ sống người chết, thế mà sao bây giờ Hàn huynh lại thay đổi ý kiến?

- Trường hợp mà chúng ta ở vào thế quân bình hai bên cùng thủ đều phải trổ hết tài lực để phân thắng bại và quyết sinh tử. Đó là lẽ tự nhiên nhưng hiện tình lại không thế nữa.

- Tại sao vậy?

- Kiếm chiêu của tại hạ đã kiềm chế được kiếm pháp của Lý huynh thì dù nó có tinh thâm đến đâu cũng chẳng thể thi triển được. Cuộc chiến này mà còn tiếp tục khai diễn thì nhất định Lý huynh sẽ bị thất bại, vậy Lý huynh còn tỷ đấu làm gì nữa?

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Theo lời Hàn huynh thì tiểu đệ phải tự tử chăng?

Hàn công tử lắc đầu đáp:

- Không phải ý kiến của tiểu đệ là như vậy.

- Vậy theo ý Hàn huynh thì bây giờ tiểu đệ phải làm thế nào?

- Giản dị! Tiểu đệ chỉ mong rằng Lý huynh hứa một lời là từ nay tạm rời khỏi giang hồ trong hạn năm năm. Trong thời gian này Lý huynh tìm vào một nơi rừng sâu núi thẳm ẩn mình không qua lại giang hồ nữa, sau thời gian năm năm Lý huynh lại tự do muốn làm gì thì làm.

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Kể ra điều kiện của Hàn huynh thật dễ dàng, đáng tiếc là tiểu đệ không thể hận lời đ8ọc.

Hàn công tử lạnh lùng hỏi:

- Tại sao vậy?

- Một là toàn gia tiểu đệ bị Giang Nam song hiệp sát hại, kẻ làm con không trả thù cha há chẳng mang tiếng bất hiếu. Hai là tiểu đệ không nỡ ngồi nhìn võ lâm gặp một trường huyết kiếp mà không hỏi gì đến. Lý Hàn Thu này từ ngày ra đời kể ra giết người cũng khá nhiều, trong vòng hơn năm nay lúc nào cũng ân hận chỉ mong cứu vãn kiếp nạn võ lâm để bồi bổ vào chỗ ân hận trong lòng.

- Lý huynh nghĩ vậy là sai, nếu Lý huynh có thể báo thù cho song thân thì dĩ nhiên phải làm, nhưng hiện giờ Lý huynh không thể làm được việc đó. Mối thù của song thân Lý huynh còn chưa giải quyết xong mà còn nói tới cứu vãn kiếp nạn cho võ lâm há chẳng phải là chuyện hoang đường ư?

- Quả như tiểu đệ lâm vào tình trạng như vậy nên chỉ còn một cách tử chiến mà thôi.

- Lý huynh đã biết rõ là mình tất phải chết sao lại còn nằng nặc đòi chiến đấu, tưởng Lý huynh đi ẩn áu một thời gian là năm năm cũng chẳng bao lâu để chờ hậu hội. Tiểu đệ nghĩ rằng bậc trí dũng nên biết đường tiến thoái, mong rằng Lý huynh nghĩ lại. Dù sao đôi ta cũng là những kẻ sĩ hiểu biết nhau.

- Tiểu đệ cũng biết vậy nhưng hoàn cảnh của tiểu đệ không cho phép làm thế nên tiểu đệ phải đành tìm cách cho mình yên thân không kể gì đến sống chết nữa.

Hàn công tử trầm ngâm một chút rồi nói:

- Đành vậy! Lý huynh đã cố chấp đòi tử chiến thì tiểu đệ dĩ nhiên phải bồi tiếp.

Lý Hàn Thu rung trường kiếm một cái rồi nói:

- Tiểu đệ xin ra chiêu.

Chàng phóng kiếm đâm tới, Hàn công tử giơ kiếm lên gạt người gã chuyển động theo kiếm quang sang mé phải Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu phóng chiêu kiếm này cực kỳ cẩn thận, mười mấy năm nay chàng chỉ chú ý đến những chiêu tối thượng của Thất tuyệt ma kiếm. Chàng để hết tinh thần vào việc rèn luyện môn kiếm pháp rất kỳ diệu và cực kỳ ác độc. Nhưng chàng chỉ tinh thục về môn Tịch Tà kiếm pháp ngoài ra chàng chẳng hiểu một thứ võ công nào của phái khác. Chàng nguyên là một con người thông minh rất mực vừa cảm thấy kiếm pháp của mình bị kiềm chế chàng liền xoay sở biến hoá thế kiếm để mình sử dụng. Đồng thời lúc ra chiêu cho thế kiếm đi thật chậm cho đối phương nhìn vào không giống Thất tuyệt ma kiếm nữa. Vì kiếm pháp này chủ trương mau lẹ và tàn độc. Quả nhiên phương pháp đó rất hiệu quả Hàn công tử tuy học được phương pháp khắc chế Thất tuyệt ma kiếm mà không hiểu lai lịch của chiêu kiếm này, gã xoay mình đi rồi phản kích một chiêu. Lý Hàn Thu tiến lên một bước không để ý đến chỗ sơ hở một bên cứ phóng kiếm về phía trước nhằm đâm vào khuỷu tay Hàn công tử, đây là cách đánh hai bên cùng chết. Giả tỷ Hàn công tử không biến đổi chiêu thức thì dĩ nhiên nhát kiếm của gã đâm trúng được Lý Hàn Thu nhưng đồng thời chiêu kiếm của Lý Hàn Thu cũng đâm trúng gã kết quả là cả hai đều bị trọng thương. Tần Nhi đứng ngoài theo dõi cuộc chiến bất giác nàng la lên:

- Làm thế không được rồi!...

Bỗng thấy Hàn công tử ngửa người về phía sau ngửa người ra như một cây cầu bằng sắt, người gã dán xuống mặt đất tránh khỏi chiêu kiếm của Lý Hàn Thu.

Hàn công tử tránh được thế kiếm của đối phương đồng thời gã cũng thu kiếm về, Lý Hàn Thu cũng thoát khỏi chiêu kiếm nguy hiểm của đối phương chàng ngấm ngầm thở dài:

- Kiếm pháp của mình kiềm chế thì chẳng khác chi người ta bị cột chân tay không còn cách nào phát huy được.

Bỗng thấy Hàn công tử nhảy vọt lên lạnh lùng nói:

- Phép đánh của Lý huynh lần này tiểu đệ mới thấy là lần thứ nhất, thật là cao minh!

Câu này của gã có ngụ ý mỉa mai làm cho Lý Hàn Thu mặt mũi nóng bừng lên, chàng thủng thẳng đáp:

- Kiếm chiêu của Hàn huynh biến hoá khôn lường, tiểu đệ không thể nào kiềm chế được đành sử dụng cách này làm viên ngọc vỡ.

Hàn công tử cười lạt nói:

- Tiểu đệ đã hết lời khuyên nhủ Lý huynh, tiếc rằng Lý huynh không chịu nghe theo.

Gã liền phóng kiếm đâm tới, Lý Hàn Thu cũng phóng kiếm đâm tới. Chàng múa tít thanh bảo kiếm trong tay hết sức chống cự, nhưng thanh kiếm trong tay Hàn công tử chỗ nào cũng đoạt được tiên cơ vì thế mà Lý Hàn Thu dùng hết cách để phản kích cũng không được như nguyên. Đang lúc chiến đấu, bỗng nghe đánh soạt một tiếng vai bên tả của Lý Hàn Thu đã bị trúng kiếm rồi, nhát kiếm này luồng lực đạo khá nặng máu tươi chảy ra khá nhiều ướt hết cả bên áo. Tần Nhi đột nhiên tiến lại gần nàng giơ kiếm lên hất thanh kiếm của Hàn công tử đánh choang một tiếng đoạn nàng điểm huyệt Lý Hàn Thu. Hàn công tử chau mày hỏi:

- Sao? Cô nuomng muốn cứu y chăng?

- Chỗ nào nới tay được thì nên nới tay. Kiếm thế của công tử đã kiềm chế làm y không trả đòn được, nếu còn đánh nữa thì chỉ việc đâm y thêm mấy nhát mà thôi.

- Tại hạ đã đem lời tử tế khuyên bảo y nên rời khỏi nơi đây, nhưng y không chịu nghe lời...

Tần Nhi ngắt lời nói:

- Hàn công tử có định tha y thực không?

Hàn công tử hỏi lại:

- Cô nương hỏi vậy làm chi?

- Nếu công tử có lòng tha y thật thì giao y cho tiểu tỳ đem đi...

- Cô nương định đem y đi đâu?

- Tiểu tỳ đem y rời khỏi Từ châu.

Hàn công tử trầm ngâm một lúc hỏi lại:

- Cô nương có bảo đảm lời hứa đó chăng?

Tần Nhi hỏi lại:

- Phải chăng công tử muốn tiểu tỳ bảo đảm điều đó?

- Lý Hàn Thu cũng là người quân tử mà cô nương là người cứu mạng cho y thì ngày sau tất cô sẽ khuyên cản y được.

- Tiểu tỳ xin chịu lời công tử hết sức không để y đối nghịch với công tử nữa.

Bỗng nghe hai quái nhân tóc dài cất tiếng:

- Thưa công tử, nhổ cỏ không nhổ tận gốc thì nó lại mọc lên, sao công tử không nhân cơ hội này hạ sát Lý Hàn Thu cho rồi.

Hai người vừa nói vừa sấn lại gần đứng hai bên để cản đường Tần Nhi quay lại nhìn Hàn công tử hỏi:

- Công tử có thật tình buông tha Lý công tử không?

Hàn công tử đảo mắt nhìn hai lão tóc dài nói:

- Xin hai vị hãy lùi lại một bước, công việc này là của tại hạ vậy để tại hạ chủ trương.

Hai quái nhân tóc dài như dẫm phải gai lùi lại hai bước Hàn công tử nghiêm nghị nét mặt hỏi lại lần nữa:

- Tần cô nương! Cô nương thật tình muốn cứu y ư?

Tần Nhi gật đầu buồn rầu đáp:

- Những ngày gần đây tiểu tỳ đã theo y tới tận bên trời nương tựa vào nhau mà sống thì cứu y là bổn phận, công tử hỏi vậy là có điều chi muốn dạy bảo?

- Cô nương có biết là làm thế nào mới được cùng y hưởng những ngày hạnh phúc đó không?

- Cái đó tiểu tỳ chưa từng nghĩ đến.

- Bây giờ chỉ có cách tước bỏ võ công trong người y mới có thể giữ y không trở lại giang hồ tranh bá đồ vương được.

Tần Nhi nhăn nhó cười hỏi:

- Công tử cho là thủ đoạn đó hay lắm chăng?

- Tuy đó là một thủ đoạn tàn nhẫn nhưng đồng thời nó cũng là thủ đoạn hữu hiệu nhất.

- Thà tiểu tỳ để cho công tử giết chết y đi thì còn hay hơn chứ chẳng khi nào tiểu tỳ nở ra tay phế bỏ công lực y.

Hàn công tử hỏi:

- Tại sao cô nương không dám làm thế?

- Vì công tử giết y thì tiểu tỳ có thể theo y xuống suối vàng, bằng tiểu tỳ phế bỏ võ công y tất y ôm mối hận suốt đời với tiểu tỳ.

- Tần cô nương, trong thiên hạ không có việc chi toàn hảo vả lại cô nương đã cứu y mà y là một bậc đại trượng phu thì khi nào y lại oán hận cô được.

Tần Nhi nói:

- Thưa công tử! Nếu công tử đã không giết Lý Hàn Thu thì để tiểu tỳ đem y đi, công tử bất tất để tâm đến việc tiểu tỳ có phế bỏ võ công y đi không. Bằng công tử không muốn tha y...

Hàn công tử ngắt lời:

- Tại hạ không muốn tha y thì làm thế nào?

- Giản dị lắm, nếu công tử không tha y thì xin tuỳ tiện hạ sát y ngay chỗ này.

Nàng ngừng lại một chút rồi lạnh lùng tiếp:

- Trước nay tiểu tỳ vẫn nhìn nhận công tử là một trang hào kiệt và thường khuyên Lý Hàn Thu là khi động thủ với công tử cũng nên lưu tình không ngờ…

Lý Hàn Thu tuy bị điểm huyệt hưng chàng vẫn nghe rõ cuộc đối thoại giữa Hàn công tử và Tần Nhi, chàng có trăm ngàn điều muốn nói nhưng bị điểm huyệt chẳng tài nào thốt lên lời được.Hàn công tử vẫy tay ngăn Tần Nhi lại nói:

- Ả nha đầu này thật là lớn mật..

Tần Nhi ngắt lời:

- Tiểu tỳ là nha đầu còn công tử là môt vị thiếu gia, nhưng dù làm nha đầu tiểu tỳ cũng chẳng dám làm những việc vô sỉ.

Hàn công tử biến sắc ngập ngừng:

- Thế ra cô mắng ta..

Đột nhiên một quái nhân tóc dài rú lên một tiếng rồi té lăn xuống đất Hàn công tử quay lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Gã chưa dứt lời thì quái nhân tóc dài thứ hai cũng kêu thét lên một tiếng rồi ngã lăn ra, Hàn công tử ngơ ngác nhìn hai quái nhân tóc dài, gã tự hỏi:

- Hai người này coi chừng không phải bị trúng ám khí đánh lén, và quanh đây chẳng thấy một bóng người nào thì tại sao chúng lại ngã lăn ra một cách bất thình lình?

Bỗng Tần Nhi lên tiếng:

- Y đã tới nơi rồi, thế là mấy người sẽ chết sạch nhưng như vậy cũng xong…

Hàn công tử lấy làm kỳ hỏi:

- Cô nương nói gì vậy?

- Tiểu tỳ nói là chúng ta đây bao nhiêu người sẽ bị chết sạch, thôi thế cũng xong!

Hàn công tử vận mục lực tìm quanh một lượt rồi lớn tiếng hỏi:

- Ai đó! Sao lại nấp nánh trong bóng tối để ngấm ngầm hại người, như vậy đâu phải là hành vi của nam tử hán, của đại trượng phu?

Gã gọi luôn mấy câu mà không nghe thấy tiếng người đáp lại Tần Nhi ngấm ngầm tự hỏi:

- Chẳng lẽ lại là Quân cô nương đã tìm tới nơi?

Nàng còn đang phỏng đoán thì đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo vọng lại:

- Công tử hãy ngó lại xem hai ông bạn ra sao đã.

Thanh âm này từ trong căn nhà tranh cách đó không xa vọng lại nên nghe rất rõ ràng. Hàn công tử xoay mình vọt đi lao về phía căn nhà tranh. Lại nghe thanh âm lạnh lẽo vọng tới:

- Đứng lại ngay! Không được tiến lại gần căn nhà tranh này!

Hàn công tử dừng bước nói:

- Trong căn nhà tranh đó ta đã bố trí mai phục.

Thanh âm kia hững hờ đáp:

- Bọn họ cũng giống như tình trạng hai ông bạn tóc dài của công tử, công tử hãy ngó lại hai ông bạn đó hoặc giả chúng ta còn có thể thương lượng...

Chương 149 - QUÂN TRUNG PHỤNG LẠI CỨU LÝ HÀN

Thanh âm kia ngừng lại một chút nhưng không chờ Hàn công tử lên tiếng đã cướp lời:

- Thực ra ta muốn ám toán cả công tử chẳng cần thương lượng làm chi nữa...

Hàn công tử hỏi ngay:

- Phải chăng các hạ là bạn của Lý Hàn Thu?

Thanh âm lạnh lùng kia đáp lại:

- Các hạ không cần hỏi ta là ai, hãy ngó lại mấy ông bạn rồi hãy nói chuyện.

Hàn công tử liếc mắt nhìn Tần Nhi rồi từ từ tiến bước trở lại gần hai quái nhân tóc dài, gã cúi xuống thò tay sờ thì tâm tạng vẫn hãy còn đập khẽ, chàng liền nói:

- Tại hạ coi rồi.

Thanh âm kia hỏi lại:

- Bọn họ chưa chết phải không?

- Đúng thế, còn cứu vãn được nếu có thuốc giải.

Thanh âm kia lại hỏi:

- Được lắm, công tử có muốn cứu bọn họ không?

Hàn công tử hỏi lại:

- Các hạ đòi điều kiện gì mới ra tay cứu bọn họ?

- Ta chỉ yêu cầu công tử buông tha Lý Hàn Thu.

- Nhưng...

Thanh âm kia ngắt lời:

- Ta muốn làm cho công tử bị thương như bọn họ cũng chẳng có khó gì.

Hàn công tử nghĩ thầm trong bụng:

- Hai lão này võ công cao cường mà bị ám toán cũng hay biết, thì e rằng đối phương nói vậy cũng phải là lời hăm doạ hay lừa bịp.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng gã đáp:

- Cô nương đừng hiểu lầm, tại hạ muốn xin cô nương cho hay cao tánh đại danh.

Tuy thanh âm kia đã hết sức biến cải cho thành giọng ồm ồm song Hàn công tử cũng nghe rõ được là thanh âm của thiếu nữ. Bỗng thanh âm kia đáp lại:

- Nếu ta muốn cho công tử biết họ tên thì dĩ nhiên đã nói ra rồi không để công tử phải hỏi đến.

- Tại hạ để cho Tần cô nương đem Lý Hàn Thu đi.

- Ta đã bỏ thuốc giải vào trong quan tài của công tử, công tử hãy chờ một lúc rồi vào lấy ra mà dùng, mỗi người trong bọn họ chỉ uống một viên rồi cho họ uống một chút rượu mạnh. Họ chỉ cần nghỉ trong hai ba ngày là thương thế khỏi hẳn.

Đầu tiên thanh âm kia cất cao lên nói:

- Tần cô nương! Phiền cô hãy đem Lý Hàn Thu đi về phía chình Bắc, bản nhân sẽ rượt theo các vị để cùng nhau hội diện.

Tần Nhi ngập ngừng hỏi:

- Cô nương...

Thiếu nữ kia gạt đi:

- Cô nương đừng kêu rõ danh hiệu của bản nhân ra.

Tần Nhi dạ một tiếng rồi ôm Lý Hàn Thu đi phía Bắc, Hàn công tử đồng thời đi về phía căn nhà tranh thanh âm thiếu nữ lại cất lên ra chiều tức giận:

- Đứng lại!

Hàn công tử không sao được đành dành bước, bỗng nghe thiếu nữ nói tiếp:

- Công tử hãy chờ lại một khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi hãu tiến vào căn nhà tranh, ta mong rằng công tử hành động theo lời ta dặn đừng có chọc giận ta.

- Cô nương không chịu xưng danh tại hạ muốn gặp mặt được chăng?

Thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Những lời yêu cầu của công tử hơi nhiều quá đấy.

Thiếu nữ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tuy công tử ít qua lại giang hồ nhưng danh hiệu của công tử đã được đồn đại khắp võ lâm. Người ta bảo công tử là một nhân vật trí tuệ hơn đời vậy giờ công tử đã vào tình trạng nào chắc công tử đã hiểu rõ rồi.

- Đúng thế, hiển nhiên tại hạ biết hiện tình của mình.

- Vậy công tử đừng hỏi nhiều nữa.

- Tại hạ chỉ muốn thỉnh cầu cô nương mà thôi.

- Nếu đã lời thỉnh cầu thì ta có thể chuẩn cho được, ta hy vọng sau khi công tử cứu khỏi thương thế cho bọn họ đừng vọng động ngọn lửa vô danh mà sai cao thủ rượt theo.

- Tại hạ cũng tự biết mình, trừ hai vị lão tiền bối cùng tại hạ còn người khác có đông đến đâu cũng chẳng thể địch nổi Lý Hàn Thu.

- Biết thời vụ mới là tay tuấn kiệt, công tử nói đúng lắm! Rồi có phen ta sẽ cùng công tử hội diện.

Hàn công tử vẫy tay nói:

- Tại hạ cũng hy vọng được chiêm ngưỡng dung nhan cô nương.

- Để lúc nào thuận tiện ta sẽ mời công tử hội kiến.

- Cô nương đã nói vậy thì cứ thế, vậy mời cô nương thượng lộ nếu còn trùng trình thì e rằng bọn họ đi xa cô nương rượt theo không kịp nữa.

- Công tử hay lo cho người khác quá.

Hàn công tử cười mát:

- Tại hạ nghe cô nương phân tích nhận thấy cô nương là một mnguời có đầy lý trí, tại hạ tưởng nên khuyên cô nương mấy câu.

Thiếu nữ hỏi:

- Về việc gì? Bản nhân rửa tai để nghe đây.

- Dường như Lý Hàn Thu là một tay cao thủ trong tình trường. Y đã có hai người hồng nhan tri kỷ, cô vừa rồi thì cô nương đã biết, y còn thâm giao với Quyên cô nương nữa.

Thiếu nữ lạnh lùng hỏi:

- Công tử hiểu lầm rồi, công tử tưởng bản nhân là bạn của Lý Hàn Thu chăng?

- Cô nương đã cứu mạng y thì dù y không phải là tri kỷ thì dĩ nhiên cũng là bạn hữu.

- Trái hẳn với lời đoán của công tử chẳng những y không phải là bạn mà còn là kẻ đại thù chẳng đội trời chung với bản nhân nữa.

- Y đã là kẻ thù thì sao cô nương lại cứu mạng y?

- Bản nhân muốn bảo vệ không để y chết về tay kẻ khác đặng chính mình ra tay hạ thủ.

- Nếu vậy thì đây là một cơ hội rất tốt cho cô nương, y đã bị thương rồi mà cô nương muốn giết y thật dễ như trở bàn tay.

- Đó là việc riêng của bản nhân bất tất công tử phải nhọc lòng, bây giờ bản nhân xin cáo từ sau này sẽ có ngày tái ngộ.

Hàn công tử chờ một lúc không nghe thấy trong nhà tranh có tiếng nói vọng ra nữa mới cất bước vào nhà. Hàn công tử quan sát trong nhà hết một lượt thì thấy đúng như lời thiếu nữ kia đã nói. Bao nhiêu người mà gã bố trí đều nằm thẳng cẳng dưới đất tựa hồ chúng đều bị trúng ám khí. Trên nắp quan tài có để lại một gói thuốc giải, Hàn công tử theo lời mở gói lấy thuốc chữa

thương cho mọi người rồi trở về Hàn phủ.

Nhắc lại Tần Nhi ôm Lý Hàn Thu chạy thẳng về phía chính Bắc. Những luồng tư tưởng trong lòng nàng nổi lên như sóng cồn nàng muốn được gặp Quân trung Phụng nên đi rất thong thả để chờ cô. Tần Nhi đi gần được hai dặm bỗng nghe phía sau một thanh âm thiếu nữ cất lên hỏi:

- Có phải là Tần tỷ tỷ đấy không?

Tần Nhi dừng bước quay đầu nhìn lại thì thấy một người mình mặc áo đen tóc xoã xuống hai vai hiển hiên là một thiếu nữ. Thiếu nữ đã mặc áo đen tóc dài xoã xuống nên cô bước nhanh trong bóng đêm coi rất kỳ bí. Tần Nhi nhìn kỹ lại bóng người áo đen thì quả nhiên là Quân trung Phụng nhưng cô đã biến thành con người mau lẹ không tiều tụy như trước nữa.

Quân trung Phụng nhình Tần Nhi thấy nàng bồng Lý Hàn Thu liền thủng thẳng hỏi:

- Y bị thương thế nào?

- Y bị thương khá nặng.

Quân trung Phụng hừ một tiếng rồi nói:

- Liệu có nguy đến tính mạng không?

- Cái đó khó mà biết được, cần phải nghỉ một lúc mới hiểu.

- Các vị hãy đi theo ta đến một nơi để ta buộc thuốc cho.

Tần Nhi đối với Quân trung Phụng trước kia vẫn có lòng khinh thị nhưng sau hai lần cô cứu mạng Lý Hàn Thu nàng thay đổi hẳn thái độ đối với cô. Tần Nhi chạy theo Quân trung Phụng khẽ nói:

- Quân cô nương! Nếu đêm nay không được cô nương cứu viện thì Lý Hàn Thu và tiểu muội khó lòng sống sót mà rời khỏi nơi đấy.

Quân trung Phụng ồ một tiếng trồi đáp:

- Không phải bản nhân cứu các vị đâu, vậy các vị bất tất phải cám ơn bản nhân.

- Nhưng sự thực bọn tiểu muội nhờ bàn tay cứu viện của cô nương.

WQuân trung Phụn cười ruồi nói:

- Vì bản nhân không muốn Lý Hàn Thu chết về tay kẻ khác, bản nhân muốn y sống để mình ra tay xử trị đặng báo thù cho song thân.

Tần Nhi khẽ thở dài hỏi:

- Bất luận chỗ dụng ý của cô nương thế nào tiểu muội chỉ biết rằng bây giờ được cô nương cứu thoát thì phải đem lòng cảm tạ cô nương. Có đúng thế không?

- Tuỳ tỷ tỷ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, bản nhân chỉ biết rằng mình không có ý cứu viện các hạ mà thôi.

Thanh âm cô lạnh lẽo tuyệt không có chút cảm tình, Tần Nhi không dám nói nữa lẳng lặng đi theo Quân trung Phụng.

Quân trung Phụng đi được vài dặm ra đến ngoại thành, nàng đi thẳng tới một tòa phá miếu. Tần Nhi muốn lên tiếng hỏi nhưng hễ nàng nói câu nào đều bị Quân trung Phụng chẹn họng câu ấy nên nàng không nói nữa. Quân trung Phụng đưa hai người đi thẳng ra phía sau miếu vào thẳng gian nhà chứa củi cô nói:

- Trong góc kia là chỗ ngủ của bản nhân tỷ tỷ đưa y đặt vào đó.

Dưới ánh sao lờ mờ xuyên qua nóc nhà thủng chiếu vào căn nhà rách nát tồi tàn. Tần Nhi dương mắt lên nhìn quanh một lượt thấy trong góc nhà có chứa cỏ khô. Trên đệm cỏ trải một tấm đệm bông khá dầy nàng cất'bước tiến vào đặt Lý Hàn Thu lên trên đệm bông, Quân trung Phụng bật lửa thắp nến cô từ từ bước gần lại nói:

- Để bản nhân coi thương thế y.

Tần Nhi liền cởi áo Lý Hàn Thu ra thấy vết kiếm rạch trước ngực máu tươi đã chảy ra áo ướt đẫm. Quân trung Phụng khẽ thở dài hỏi:

- Y bị thương khá nặng, tỷ tỷ có thuốc không?

- Không có.

Quân trung Phụng thò tay vào bọc móc ra một túi vải, cô mở gói lấy một thứ thuốc tán rắc vào miệng vết thương ở trước ngực của Lý Hàn Thu rồi bảo Tần Nhi:

- Tần tỷ tỷ hãy giải khai huyệt đạo cho y.

Tần Nhi theo lời rờ vào những huyệt đạo trong người của Lý Hàn Thu. Lý Hàn Thu thở phào một cái hỏi:

- Cô nương lại cứu tại hạ ư?

Quân trung Phụng không trả lời lại hỏi lại:

- Vết thương của các hạ có vào đến nội phủ không?

- Tại hạ chỉ bị thương ngoài da. Đa tạ cô nương đã quan tâm đến tại hạ.

- Vậy là may, các hạ ráng mà dưỡng thương cho lành đi.

Rồi cô đi qua một bên ngồi xuống vận khí điều tức, Tần Nhi khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Quân cô nương đã cứu Lý đại ca mà tại sao đại ca không ngỏ một lời cảm tạ.

Quân trung Phụng nghe thấy gạt đi:

-= Hai vị không nên cám ơn bản nhân mà nên cảm ơn Hàn công tử.

Tần Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại cám ơn Hàn công tử?

- Giả tỷ thế kiếm này của Hàn công tử mà đâm sâu thêm một chút nữa thì mũi kiếm thấu vào nội phủ thì Lý công tử khó lòng thoát chết. Mặt khác bản nhân cứu y chỉ để y không bị chết về tay Hàn công tử mà thôi.

Lý Hàn Thu nghe rất rõ những lời Quân trung Phụng nhưng chàng từ từ đứng dậy đáp:

- Bất luận cô nương cứu tại hạ với mục đích gì thì trong lòng tại hạ cũng vô cùng cảm kích vì đây là cái ơn cứu mạng.

Quân trung Phụng lạnh lùng nói:

- Bản nhân đã bảo các hạ bất tất phải cám ơn chi hết.

Lý Hàn Thu nở nụ cười nhăn nhó nói:

- Bây giờ tại hạ xin cáo biệt.

Quân trung Phụng lấy làm kỳ đáp:

- Tuy nhiên thương thế của các hạ không phải là nhẹ, hay hơn hết là các hạ hãy ngồi nghỉ thêm lúc nữa. Bây giờ miệng vết thương chưa đóng lại các hạ không nên cử động.

- Mối thịnh tình của cô nương tại hạ xin tâm lĩnh, có diều tại hạ lòng nóng như lửa đốt chẳng thế nào trùng trình được nữa.

- Bây giờ các hạ định đi đâu?

- Lý Hàn Thu sống hay chết chẳng có chi đáng kể nhưng kiếm pháp của gia sư bị kiềm chế là một việc lớn vì thế mà tại hạ nóng nảy chẳng thể ngồi yên được.

- Trên đời chẳng có việc gì tận thiện tận mỹ nhất là những môn võ công càng tàn độc bao nhiêu thì bị kiềm chế càng gắt gao bấy nhiêu. Thất tuyệt ma kiếm của các hạ là một môn kiếm pháp cực kỳ tàn độc nên một khi người bị kiềm chế nó hoàn toàn không thi triển được là một đạo lý rất vi diệu.

- Da tạ cô nương có lòng chỉ giáo.

Chàng trở gót đi ngay Quân trung Phụng lờn tiếng:

- Bản nhân hy vọng các hạ đừng quên những lời đã hứa.

- Xin cô nương cứ yên tâm quãng thời gian ba năm còn dài, khi đến hạn tại hạ tự nhiên đến bó tay chịu tội.

- Kể ra thì ba năm chẳng đáng là bao nhưng bản nhân nghĩ lại cục diện võ lâm ngày nay cực kỳ rối reng, quần hùng thi nhau tranh bá dồ vương chúng ta đã là người võ lâm tất bị lôi cuốn vào chuyện thị phi khó mà sống nổi trong vòng ba năm. Việc xảy ra vừa rồi là một bằng chứng rõ rệt, thiếu chút nữa các hạ đã chết về tay Hàn công tử trường hợp mà các hạ bị chết mà bản nhân ở xa không kịp đến nơi thì...

Lý Hàn Thu trong lòng nóng nảy không muốn nghe cô thuyết dài dòng liền ngắt lời:

- Theo ý cô nương thì sao?

- Nếu việc cứu mạng cho các hạ vừa rồi mà các hạ lại coi là một ơn huệ thì bản nhân lại mong báo đáp.

Lý Hàn Thu thấy Quân trung Phụng đổi giọng liền hỏi:

- Quân cô nương muốn tại hạ đền đáp bằng cách nào?

- Bản nhân yêu cầu các hạ sửa đổi điều ước ba năm, vì bản nhân nhận thấy thời gian này đối với hiện tình rất lâu và bản nhân tin chắc các hạ không thể sống nổi trong vòng ba năm để bản nhân kịp trả oán.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Theo ý cô nương thì nên rút ngắn thời gian lại bao lâu?

- Bản nhân muốn rút lại trong vòng một năm mà thôi.

- Một năm cấp bách quá tại hạ e rằng mình chưa thể hoàn thành tâm nguyện được.

- Tâm nguyện của các hạ là gì?

- Là giết chết Phương Tú, Hàn Đào. Bọn này không những là kẻ thù của Lý Hàn Thu mà còn là mầm hoạ hoạn cho võ lâm, tiêu diệt được hai tên này rồi thì tại hạ mới yên tâm mà chết.

- Các hạ nói vậy có phải chăng là trước khi chết muốn giết cho được Phương Tú, Hàn Đào?

- Chính là thế đó!

- Các hạ nói thế nếu hai người kia không chết các hạ không chịu thi hành lời hứa hay sao? Bây giờ bản nhân để cho các hạ một thời gian hai năm thì các hạ tính sao?

- Chẳng phải tại hạ không muốn thi hành lời hứa với cô nương, vả lại cô nương cũng chẳng cần phải quan tâm vì tại hạ không ưng lời cô nương vẫn có thể hạ thủ được. Tại hạ chết về tay cô nương là điều không thể tránh được mà cũng chẳng còn diều chi hối hận.

- Kể ra bản nhân muốn hạ sát các hạ lúc nào nên lúc ấy nhưng bản nhân không làm thế.

- Việc báo thù kẻ hạ sát song thân là một việc danh chính ngôn thuận, cô nương bất tất phải nhân nhượng.

- Các hạ không hiểu rồi bản nhân muốn cho các hạ chết theo tâm nguyện.

Lý Hàn Thu cười khanh khách hỏi:

- Cô nương nói vậy thì cái mạng của Lý mỗ này hãy còn một chút giá trị. Không hiểu cô nương muốn cho tại hạ chết như thế nào?

- Bản nhân muốn cho các hạ đến trước mộ phần đặng tế sống trước vong hồn của song thân.

Lý Hàn Thu bật lên tràng cười sang sảng đáp:

- Đó cũng là một ý kiến rất hay! Tại hạ có thể ưng lời cô nương để thành toàn hiếu niệm cho cô. Có diều tại hạ cũng hy vọng được một thời gian ít nhất là không quá ba năm, tại hạ chỉ chờ

Giang Nam song hiệp nộp đầu là tại hạ cùng cô nương đến tế mộ lệnh tôn, khi đó cô nương muốn moi tim móc ruột thế nào cũng được.

Quân rung Phụng khẽ thở dài nói:

- Lý tướng công quả không mất phong độ kẻ sĩ khẳng khái. Nhưng các hạ có muốn chính tay mình giết được Giang Nam song hiệp hay không?

- Cái đó khó mà nói quyết, cốt sao bọn chúng chết đi để võ lâm tránh khỏi một trường hoạ hoạn là được.

- Nếu vậy bản nhân muồn giúp các hạ để hạ sát Giang Nam song hiệp có được kể là thoã mãn tâm nguyện của các hạ không?

Tần Nhi vội xen vào:

- Việc hạ sát Giang Nam song hiệp phải chính tay Lý tướng công hạ thủ mới được kể là y rửa hờn cho cả nhà. Nếu cô nương giết chết Giang Nam song hiệp thì dĩ nhiên là y không thoả mãn.

Ngờ đâu Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Nếu cô nương thật tình muốn giúp tại hạ giết chết Giang Nam song hiệp thì tại hạ cũng vui lòng và kể như là được thoả mãn rồi.

Quân trung Phụng nói:

- Hay lắm! Đã vậy bản nhân hoặc giả có thể tiếp tay với các hạ đặng trừ khử Phương Tú, Hàn Đào.

Tần Nhi vôi nói:

- Bọn họ đã bố trí cuộc phòng thủ rất nghiêm mật Quân cô nương làm thế nào mà giết được bọn họ?

- Cái đó bản nhân sẽ có biện pháp làm được tới đâu hay tới đó Tần tỷ tỷ bất tất phải nhọc lòng.

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Tình thế Hàn gia bảo ra sao, cô nương có hiểu không? Tiểu muội chưa đến đó bao gờ nên chẳng biết chút gì, còn hình thế Phương gia đại viện thì tiểu muội ở đó đã lâu nên hiểu rõ lắm. Trong Phương phủ họ bố trí cơ quan trùng điệp bất luận nhân vật nào võ công quán thế cơ trí hơn đời cũng khó lòng trà trộn vào được. Chứ chưa nói tới chuyện đến gần Phương Tú để hạ sát hắn.

- Tần cô nương nói vậy phải chăng để bản nhân đành chịu phế bỏ ý định hạ sát Giang Nam song hiệp?

Lý Hàn Thu nói:

- Tần cô nương nếu có ý vậy cũng vì tại hạ, cô cho rằng Phương Tú chết chậm một ngày thì tại hạ cũng sống thêm được một ngày.

Quân trung Phụng nói:

- Thế ra Tần cô nương đối với các hạ có một mối tình tha thiết lắm nhỉ?

Lý Hàn Thu cười mát đáp:

- Bọn tại hạ đào vong với nhau lâu ngày dĩ nhiên có lòng thương nhau.

Quân trung Phụng cười lạt nói:

- Đáng tiếc các hạ đã chịu lời bản nhân mau quá, một lời nói của bậc đại trượng phu xem nặng bằng non. Các hạ đã ưng cho bản nhân viện trở trừ khử Giang Nam song hiệp lại hứa lời sau khi chúng bị hạ sát là bó tay chịu chết. Lời hứa của các hạ không canh cải được tức là cô phụ tấm lòng tốt của Tần cô nương.

Lý Hàn Thu nói:

- Quân cô nương bất tất phải quan tâm điều đó, tại hạ đã chịu rồi quyết không trốn lánh công việc của chúng ta không liên quan tới Tần cô nương.

Chương 150 - NỮ HÀO KIỆT ĐẢ THƯƠNG ĐẠI HÁN

Quân trung Phụng cười lạt nói:

- Hay lắm! Nếu bản nhân không giết được Giang Nam song hiệp thì theo điều ước ba năm, còn may mà giết được Giang Nam song hiệp sớm hơn thì mong các hạ thủ tín.

- Được rồi! Chúng ta cứ nhất định như thế bây giờ tại hạ xin cáo t72 được chưa?

Quân trung Phụng hỏi lại:

- Các hạ chưa khỏi thương thế đã định đi đâu?

- Tại hạ còn nhiều việc gấp không còn thì giờ nghĩ đến chuyện dưỡng thương nữa.

Quân trung Phụng dịu dàng đổi giọng nói:

- Hay lắm! Vậy Lý huynh hãy tuỳ tiện, tiểu muội momg rằng Lý huynh đi chuyến này đừng chạm trán Hàn công tử và tiểu muội khỏi phải cứu viện.

- Tại hạ không dám phiền đến cô nương.

Rồi chàng rảo bước ra ngoài, Tần Nhi đi theo Lý Hàn Thu. Hai người chsỵ liền một mạch tám dặm mới đi thong thả lại Tần Nhi cùng Lý Hàn Thu sóng vai mà đi nàng nói:

- Không ngờ Quân cô nương mới trong một thời gian ngắn ngủi mà đã thành công đến trình độ này. Hỡi ơi! Đến bây giờ tiểu muội vẫn không hiểu được cô làm thế nào khiến cho người ta bị thương một cách đột ngột thần không hay quỷ không biết. Kỳ hơn nữa hễ người bị thương là ngất xỉu.

- Đại khái Quân cô nương thả độc vật ra, lúc cô vẫn ở cách một quãng xa ẩn mình để điều động.

- Dù đúng thế thì những nhân vật võ công cao cường tai mắt minh mẫn, họ có thể nghe tiếng lá rụng ở cách mấy trượng mà sao độc vật lao đến bên mình họ vẫn không hay biết?

- Về chuyện đó ư? Tiểu huynh cũng khó mà phỏng đoán được nguyên nhân, nhưng tiểu huynh nghĩ rằng thứ độc vật kia qua lại không một tiếng động mới có thể cắn người bị thương mà chẳng ai hay, nếu độc vật chưa đến nơi mà đã phát ra thanh âm thì còn hại người thế nào được?

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Tiểu huynh phải quay về núi để bái kiến sư phụ.

- Phải chăng Lý đại ca vì vụ có người phá giải được Thất tuyệt ma kiếm mà muốn trở về ra mắt lệnh sư để xin chỉ thị hoặc tìm cách đối phó?

- Đúng thế! Mấy chục năm trời môn Thất tuyệt ma kiếm đã lừng danh trên chốn giang hồ mà nay bỗng nhiên bị người phá giải một cách dễ dàng. Đối phương mới động thủ hai chiêu mình

đã bị thương dưới lưỡi kiếm của họ thì việc này há chẳng tầm thường? Tiểu huynh phải về báo với gia sư để người tính kế không thì tiếng tăm lừng lẫy một thời phải trôi theo dòng nước.

- Tiểu muội muốn đi cùng Lý đại ca có được không?

- Gia sư đã ẩn cư từ lâu không thấy qua lại trong võ lâm. Ngày trước tay kiếm qua lại giang hồ gia hại nhiều người gây nên biết bao thù oán nên chỗ lão gia ẩn cư rất bí mật ít ai biết tới. Tiểu huynh mà đưa Tần muội đi thực ra có điều bất tiện, vậy chúng ta ước hẹn nơi tái ngộ, sau khi tiểu huynh gặp gia sư nói rõ nội tình rồi lúc trở về hãy cùng Tần muội tương hội như vậy có ổn không?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được rồi! Tiểu muội xin tuân theo ý kiến đại ca có điều chúng ta phải xa nhau một thời gian khá lâu mà thôi.

- Gia sư bản tính cô độc lạnh lùng, không muốn gặp ai cả tiểu huynh lão gia sư cũng không thích thấy mặt luôn. Tiểu huynh tuy ở với gia sư đã mười mấy năm nhưng ngoài việc luyện võ lão gia ít nói chuyện giang hồ, nên tiểu huynh cũng không hiểu lão gia coi tiểu huynh là người thế nào? Có điều tiểu huynh lúc nào cũng quyến luyến kính mến ân sư. Hỡi ơi! Cuộc đời của tiểu huynh chẳng ai quan tâm đến sư phụ nhất với ân sư từ hồi còn nhỏ nhưng lão nhân gia vẫn lạnh lùng. Dù sao lão nhân gia cũng là người thân nhất của tiểu huynh.

Tần Nhi cười nói:

- Những người bôn tẩu giang hồ dường như ít khi lượm được kết quả hay ho. Bất luận là ai võ công cao cường, hiệp danh lừng lẫy không cũng không bỏ qua được mối ân oán trên chốn giang hồ. Chúng ta hãy lấy nhà Quyên cô nương làm tỷ dụ, nội tổ y là một tay đại hiệp rất nổi danh trong võ lâm nhưng lão nhân gia cũng bị Đàm Dược Sư ám toán rồi những năm cuối cũng nằm dài trên giường bệnh. Quyên cô nương dòng dõi thế gia trong võ lâm mà cách sinh hoạt của cô cũng chẳng thú vị gì cô đem tấm thân ngàn vàng trà trộn làm nô tỳ nhà người ta. Cô cũng chịu những điều đau khổ hành hạ cũng đã kêu người ta bằng cha bằng mẹ cũng chẳng hơn gì tiểu muội. Rồi đến Quân cô nương thân thế cũng cực kỳ bi thảm.

- Sở dĩ Quân cô nương vào bước đường lưu lạc trên chốn giang hồ là do tiểu huynh gây nên, nếu tiểu huynh không bức bách song thân nàng phải tự tử thì cô đã không lâm vào bước đường này.

- Nói cho phải thì Lý đại ca không hạ thủ thì người khấc cũng chẳng chịu buông tha họ, có điều đại ca ra tay lẹ hơn người một bước mà thôi.

- Vì thế mà món nợ đó tiểu huynh luôn luôn ghi nhớ trong đầu óc, cô ta đã muốn giết tiểu huynh thì tiểu huynh đành chịu chết trong lòng không chút ân hận.

Chàng đưa mắt nhìn Tần Nhi rồi nói tiếp:

- Tiểu huynh về núi tham kiến sư phụ để một mình tiểu muội qua lại giang hồ thật chẳng yên tâm chút nào.

- Lý đại ca bất tất phải quan tâm tiểu muội đã nghĩ ra một biện pháp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Biện pháp gì?

- Tiểu muội tìm một tjôn trang nhỏ bé tạm thời trú ngụ, hàng ngày ra bờ sông giặt áo hay xuống ruộng nhặt rau sống như một cô thôn nữ quê mùa để chờ đại ca là được.

- Thế cũng hay, có điều Tần muội phải coi chừng đừng để cho người ta phát giác ra thân thế mình.

- Tiểu muội sẽ tìm đến một thôn vắng vẻ để ẩn tích mai danh thì người ngoài biết thế nào được?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tần muội đã nghĩ ra một nơi nào chưa?

- Chưa! Tiểu muội còn theo đại ca để đưa chân một đoạn đường đồng thời sẽ tìm nơi trú ngụ.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Gia sư ở núi Mang Sơn thuộc miền Lỗ Nam.

- Trước khi đại ca lên núi hãy kiếm cho tiểu muội một chỗ an thân.

Lý Hàn Thu đã biết đường đời nguy hiểm chàng tự nghĩ:

- Tần Nhi vì ta mà trốn khỏi Phương gia đại viện, Phương Tú căm hận nàng rất sâu cay, nếu để một mình nàng bôn tẩu giang hồ thì mình yên tâm thế nào được. Vậy mình tìm một nơi thôn trang để nàng trú chân mới được an toàn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng tủm tỉm cười gật đầu nói:

- Tần muội trước ở trong Phương phủ ăn toàn cao lương mỹ vị mặc toàn gấm vóc lụa là cuộc sinh hoạt quen mùi phú quý. Bây giờ vào thôn trang phải ăn cơm rau mặc áo vải liệu Tần muội có chịu được cảnh bần hàn không.

Tần Nhi cũng cười nói:

- Tiểu muội há phải là một vị thiên kim tiểu thư, cơm miễn sao đủ no áo cốt sao đủ ấm. Những công việc dệt thêu may vá hay vào bếp nấu nướng tiểu muội tin rằng có thể làm được.

Lý Hàn Thu không nhịn được bật cười nói:

- Việc đời nói ra thì dễ nhưng làm được mới khó...

Tần Nhi ngắt lời:

- Đại ca không tin chúng ta thì làm thử coi.

Khi Lý Hàn Thu lên núi Tần Nhi tìm vào ở một nơi thôn xóm dưới chân núi.

Nói là một thôn xóm kể hơi quá đáng, đây chỉ là một tốp bốn năm nhà tụ tập dưới chân núi hai mặt là rừng trúc một mặt có khe suối phong cảnh coi cũng đẹp mắt song chỉ là một sơn thôn quạnh quẽ. Trong thôn này chỉ có bốn năm nhà mà nhà nào đàn ông cũng làm nghề cày cấy, săn bắn. Còn đàn bà dệt cửi trong nhà ít khi gặp người ngoài đến.

Căn nhà Tần Nhi ở ngay cửa núi tựa vào rừng trúc nó là một căn nhà gianh trước không có người ở. Lý Hàn Thu giúp Tần Nhi dọn dẹp sạch sẽ chàng lại ra thị trấn cách đó chừng hơn mười dặm mua chăn màn bát đĩa cùng mọi vật cần dùng. Tần Nhi sắp đủ vật dụng rồi tiễn chân Lý Hàn Thu một đoạn đường, lúc tạm biệt hai người cùng vẻ mặt rầu rầu không nỡ rời tay. Tần Nhi nói:

- Lý đại ca! Sau khi đại ca tham kiến lệnh sư nếu lão nhân gia không có cách nào để đối phó những người đã kiềm chế được Thất tuyệt ma kiếm thì đại ca tính thế nào?

- Sư phụ của tiểu huynh tính tình lạnh nhạ, tuy tiểu huynh là tên đệ tử duy nhất của lão nhân gia nhưng lão nhân gia cũng không thích thấy mặt luôn luôn. Tiểu huynh có gặp lão nhân gia cũng chỉ trong chốc lát rồi trở ra ngay.

- Đại ca đừng quên rằng tiểu muội vẫn tựa cửa trong khu rừng này để chờ đại ca.

Lý Hàn Thu gật đầu rồi trở gót bước đi, Tần Nhi quay về túp lều tranh đóng phên cổng lại. Nàng cầm thanh kiếm gối xuống đầu giường đổi bộ áo vải mặc vào mình hết sức giả trang làm cô thôn nữ. Thời gian thấm thoát Lý Hàn Thu lên núi đã ba tháng, Tần Nhi tính lộ trình thì chỉ trong một tháng là Lý Hàn Thu có thể trở về thế mà đã qua ba tháng chẳng thấy âm hao chi hết.

Tiết trời vào buổi cuối năm gió Tây rít lên từng hồi, tuyết xuống tới tấp khiến cảnh sơn dã đã hiu quạnh càng thêm thê lương.

Một đêm tiết đông cực kỳ giá lạnh ngoài nhà gió thét tuyết bay Tần Nhi thắp ngọn đèn dầu ngồi một mình trong nhà nhìn ánh đèn ngơ ngẩn xuất thần, cảnh đêm khuya lạnh lùng tịch mịch khiến Tần Nhi càng nóng ruột trông chờ...

Bất thình lình có tiếng ngựa hí vọng lại Tần Nhi động tâm tự hỏi:

- Ở chốn hoang sơn giá lạnh này xa đường quan đạo sao lại có tiếng ngựa thét?

Mấy tháng nay nàng sinh hoạt một cách thầm lặng ở nơi sơn dã lòng nàng khác nào làn nước giếng im lặng khiến nỗi lo âu cảnh giác đã bớt đi nhiều. Tần Nhi toan tắt đèn nhưng lại nghĩ không chừng là Lý Hàn Thu trở về nên nàng ngần ngừ không biết quyết định ra sao, chỉ trong khoảnh khắc bên ngoài đã có tiếng người oang oang cất lên hỏi:

- Đêm khuya giá lạnh lại mưa tuyết tơi bời, tại hạ mạo muội xin vào trọ một đêm được chăng?

Tần Nhi nghe thanh âm biết là không phải Lý Hàn Thu liền tắt đèn len lén vào nhà rút thanh trường kiếm cầm tay. Ngoài nhà tranh có tiếng cười lạt vọng lên nói:

- Này ông bạn, thế là không tiện. Dù ông bạn không muốn cho bọn tại hạ ngủ trọ thì thôi hà tất phải tắt đèn lửa đi?

Tần Nhi chậm chạp bước đến bên cửa nhìn ra ngoài thì thấy dưới ánh tuyết lờ mờ có hai con tuấn mã đứng đó. Trên lưng ngựa người cưỡi mình mặc đồ đen đầy tuyết bám. Vì đêm tối không nhìn rõ tướng mạo hai người Tần Nhi đành đáp:

- Phía trước còn có nhà ở, trong hàn xá không có đàn ông mà lưu hai vị ngủ lại thực có điều không tiện xin hai vị lượng thứ cho.

Một đái hán nhẩy xuống ngựa trước rung mình cho rụng tuyết rồi phóng cước đá vào tấm phên cổng nói:

- Cô nương không chịu mở cổng thì bọn ta đành cứ tiến vào.

Miệng hắn nói người hắn đã xông vào đến trước cửa căn nhà, hắn đưa tay ra đẩy cửa. Tần Nhi tuy trong tay đã cầm ám khí nhưng nàng cố nhịn chưa phóng ra, nàng lùi lại hai bước chống kiếm đứng yên. Đại hán đi vào trong nhà bật lửa lên thấy Tần Nhi chống kiếm đứng đó liền lạnh lùng nói:

- Cô nương cũng là con nhà võ ư?

Lúc này tên đại hán thứ hai cũng theo vào nhà rồi Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi thắp đèn lên nói:

- Trong nhà tiểu nữ không có đàn ông không tiện để hai vị ngủ trọ, nhưng hai vị đã tiến vào tiểu muội không tiện mời ra. Vậy đành khuất tất hai vị ngồi trong tiểu sảnh qua tạm một đêm.

Nàng vừa nói vừa nhìn hai đại hán thì thấy cả hai người đều vào trạc 34, 35 tuổi lưng cài đơn đao. Người đi sau ngắm nghía Tần Nhi một lúc rồi đột nhiên bật lên tràng cười ha hả nói:

- Chúng ta muốn có thức ăn cho ngựa mà người cũng bụng đói, phiền cô nương tìm thức ăn cho người ngựa được không?

Tần Nhi lạnh lùng nói:

- Tiểu nữ đã nói rồi, trong hàn xá hiếm người vậy xin miễn thứ cho không thể giúp đỡ hai người được.

Đại hán kia liền cười lạt hỏi:

- Cô nương! Vì cô nương cũng biết võ công nên bướng bỉnh chẳng coi anh em chúng ta vào đâu phải không?

Đại hán đi trước tự nói một mình:

- Lạ thật! Lạ thật.

Tần Nhi hỏi:

- Điều chi quái lạ?

Đại ján hỏi lại:

- Cô nuơng đã là một người biết võ công thì sao lại đến ở chốn này?

Tần Nhi cười lạt đáp:

- Tiểu nữ tưởng cái đó chẳng có chi mà lạ người có võ công hay người thường cũng vậy đó ở đâu chẳng được. Sau căn nhà nhỏ này là nhà bếp nếu hai vị muốn ăn uống thì xin tự động làm lấy...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu nữ hy vọng hai vị nên tự trọng để khỏi rước lấy cái hoạ sát thân.

Dứt lời nàng trở gót đi vào phòng đóng cửa lại.

Lú này trong căn nhà khách nhỏ bé lại đốt đèn sáng Tần Nhi ở trong phòng nhìn ra rất rõ cử động của hai người. Nàng thấy hai đại hán thì thầm một lúc rồi người sau ra ngoài cổng dắt đôi ngựa vào cởi yên cương và lấy lương khô xuống yên ngựa mà ăn. Tần Nhi không sao nhìn rõ lai lịch của hai người này nên nàng không dám nằm ngủ nàng sợ họ xông thuốc mê như bọn giang hồ thường làm. Sau chừng nửa trống canh đại hán đi trước đột nhiên đứng dậy đi về phía cửa phòng Tần Nhi lẩm bẩm:

- Quả nhiên không phải hạng người đứng đắn.

Nàng từ từ đứng dậy thủ thế đề phòng, đại hán kia đến gần cửa phòng vươn tay đẩy cửa Tần Nhi cười lạt lên tiếng:

- Động thủ đi!

Thanh trường kiếm của nàng rít lên nghe đánh véo một tiếng chém xuống, dường như đại hán không ngờ Tần Nhi lại ra chiêu nhanh như gió hắn vội hít mạnh một hơi chân khí vào huyệt đan điền rồi nhảy lùi lãi. Tuy đại hán ứng biến rất mau lẹ nhưng cũng chậm mất một chút thanh trường kiếm của Tần Nhi đã chém rách vai bên tả của đối phương, đại hán bị thương da thịt máu tươi chảy ra đầm đìa. Đại hán xoay tay toan rút đao nghinh địch nhưng bị thế kiếm của Tần Nhi uy hiếp phải dừng tay lại không dám nhúc nhích. Tần Nhi lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi cử động thì ta đâm một kiếm này suốt từ trước ngực ra tới sau lưng.

Đại hán đã bị kiềm chế hoàn toàn không còn sức phản kháng hắn liền đổi giọng:

- Anh em tại hạ không biết cô nương là một tay cao thủ võ lâm thành ra có điều đắc tội, mong rằng cô nương tha thứ cho.

Tần Nhi hững hờ nói:

- Ta mà không biết võ công hay không địch nổi các ngươi thì đêm nay tất bị chết về tay các ngươi rồi.

Đại hán cười mát nói:

- Cô nương khéo nói nặng tình, anh em tại hạ trước nay chưa từng làm việc thương luân bại lý.

Tần Nhi cười lạt nói:

- Ta tin bọn ngươi thế nào được?

Đại hán sợ run nghĩ thầm:

- Nếu y không chịu tin mình thì chỉ khẽ đâm thêm một chút nữa thì ta sẽ uổng mạng ngay tức khắc.

Tuy trong bụng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn tủm tỉm cười hắn hỏi:

- Cô nương muốn thế nào mới tin tại hạ?

Tần Nhi lạnh lùng đáp:

- Các ngươi phải chứng minh bằng hành động thì ta mới có thể tin được.

Đại hán thủng thẳng hỏi:

- Cô nương muốn bọn tại hạ chứng minh bằng cách nào thì xin chỉ thị cho.

- Giản dị lắm, trước hết là các ngươi phải cởi bỏ binh khí.

Đại hán kia tuy đã rút binh khí chuẩn bị động thủ nhưng thấy đồng bạn bị thương rồi nên không dám vọng động, gã đứng ngẩn người ra mà nhìn chân tay luống cuống không biết làm thế nào? Đại hán đã bị kiềm chế đưa mắt nhìn đồng bạn rồi buông thỏng tay xuống, đại hán kia không sao được cũng hạ đơn đao, mũi kiếm của Tần Nhi rung động cắt đứt dây thao trên lưng của đại hán, thanh đơn đao rớt xuống đất đánh cạch một tiếng Tần Nhi cười thu kiếm cười lạt nói:

- Bây giờ các ngươi có thể ra đi.

Hai tên đại hán dạ một tiếng rồi trở gót ra ngoài, Tần Nhi là người rất cẩn thận nàng theo sát hai đại hán tiện tay nàng lượm lấy khí giới của chúng.

Hai đại hán dắt ngựa từ từ đi ra, lúc đến trước phên dậu đại hán đi sau đột nhiên xoay lại hai điểm hàn quang từ trong tay gã vọt ra nhằm bắn vào trước ngực và bụng dưới Tần Nhi. Tần Nhi tuy đã ngấm ngầm đề phòng nhưng vì hai bên cách nhau quá gần, hai lưỡi phi đao rít lên bay tới nàng không kịp vung kiếm lên gạt đành lạng người sang mé tả năm thước để tránh né. Đại hán vừa ra tay đã chiếm được tiên cơ lập tức xông vào. Gã vung chân trái đá vào cổ tay mặt Tần Nhi, đồng thời gã vươn tay trái ra cướp lấy đơn đao ở trong tay trái nàng. Đại hán đi đằng trước cũng quay lại tấn công một cách đột ngột. Tần Nhi vì phải tránh hai mũi phi đao để mất tiên cơ, trong tay nàng tuy có cầm binh khí nhưng đã ở vào thế bị động. Tay mặt nàng vung lên tránh khỏi đòn cước nhưng hai thanh đơn đao trong tay trái bị đại hán đoạt mất. Nguyên Tần Nhi tay trái nắm hai thanh đơn đao nhưng nàng động thủ với hai người thì lại bị vướng víu rất là trở ngại, đơn đao mất rồi nàng múa kiếm cực linh hoạt thanh trường kiếm rít lên veo véo đâm tới, đại hán cướp được đơn đao rồi nhưng chưa kịp rút ra khỏi vỏ thì thanh trường kiếm của Tần Nhi đã đâm tới. Chiêu kiếm của Tần Nhi mau lẹ khôn lường bức bách đại hán phải hít mạnh một hơi chân khí rồi hấp tấp nhảy lùi lại, gã né tránh trong lúc hoảng hốt bỗng nghe đánh binh một tiếng lưng gã đập vào cửa gỗ. Gian nhà tranh này chỉ trông vào hai cây cột gỗ để chống đỡ, đại hán đập lưng vào cửa làm cho cả căn nhà phải rung động bụi cát rụng xuống tới tấp. Đại hán mượn thế liền chia hai thanh đơn đao vừa cướp lại được đưa cho đồng bạn một thanh hai gười liền lăn một vòng ra đến sân, Tần Nhi rảo bước tiến lại đứng giữ trước cửa. Đại hán đi sau sợ đồng bọn bị thương hắn vung tay lên lại liệng ra hai ngọn phi xoa Tần Nhi chấn động thanh trường kiếm ánh hàn quang vừa loé lên đã nghe tiếng sắt thép đụng nhau choang choảng hai ngọn phi xoa đúc bằng thép nguyên chất đều bị gạt rớt. Biến diện này làm chậm lại một chút khiến cho đại hán nằm lăn dưới đất đứng phắt dậy rút được đơn đao ra khỏi vỏ. Gã mấy lần bị nhục nhã nên trong lòng cực kỳ phẫn nộ gã rút được đao ra rồi quát lên một tiếng thật to múa đao nhảy lại tấn công.

Thế đao cực kỳ mãnh liệt đao phong rít lên véo véo.

Tần Nhi vội lui lại một bước tránh khỏi thế đao hung dữ đồng thời thanh trường kiếm của nàng phóng ra chiêu Khởi phụng đằng giao nhanh như chớp đâm chênh chếch ra, đại hán nóng giận

mà ra tay là phạm vào điều tối kỵ của con nhà võ. Gã phóng đao ra mạnh quá không về được nữa mà chiêu kiếm của Tần Nhi cực kỳ mau lẹ đâm tới thành ra né tránh không kịp, ánh hàn quang vừa loé lên thanh trường kiếm đã quét ngang bụng dưới của đại hán. Tuy chiêu kiếm này chưa làm cho đại hán bể bụng lòi ruột nhưng gã cũng bị rách áo sướt da máu tươi chảy đầm đìa. Tần Nhi đả thương được một tên đởm khí tăng lên rất nhiều nàng lại khoa chân bước tới giữ ở trước cửa. Đại hán sử phi xoa thấy đồng bọn bị thương trong lòng nóng nảy xông vào tấn công, gã khẽ bảo đồng bọn:

- Lão đệ hãy lui ra buộc vết thương cho lẹ, khí trời lạnh quá không chịu nổi đâu.

Miệng gã nói mà tay đao múa tít không ngừng, gã này tương đối bình tĩnh hơn dường như gã không mong thủ thắng mà chỉ cần giữ được bình yên, tay gã múa tít thanh đơn đao nhưng thế thủ nhiều hơn thế công. Hai bên chiến đấu chừng hơn mười hiệp Tần Nhi đột nhiên múa tít thanh trường kiếm khởi thế công như bão táp chỉ trong chớp nhoáng kiếm quang loé mắt nàng phóng ra toàn những chiêu tấn công. Đại hán vừa vung đao cự địch vừa khẽ hỏi ông bạn:

- Lão đệ đứng dậy được chưa?

Đại hán trúng kiếm đáp:

- Tiểu đệ còn có thể chịu được.

Đại hán đang động thủ với Tần Nhi lại nói tiếp:

- Kiếm pháp con nha đầu này ghê gớm quá, tiểu huynh khó lòng thủ thắng được. Lão đệ nên rút lui cho mau và lên ngựa chạy trước đi là hơn.

Tần Nhi đánh rát hai chiêu kiếm gạt đơn đao của đối phương ra, đột nhiên nàng thu kiếm lùi lại quát:

- Dừng tay!

Chương 151 - Ngó tuyết phủ điều tra vết địch

(mất mấy trang) Sau khi bao tử của hai người được thoả mãn tinh thần cũng phấn khởi hơn nhiều, đại hán chưa bị thương đứng lên chấp tay nói:

- Anh em tiểu nhân vô cùng cảm ơn cô nương đã cho ngủ trọ lại cho ăn uống. Bây giờ trời đã sáng lâu rồi anh em tại hạ không dám quấy quả nữa xin cáo biệt cô nương.

Tần Nhi nhìn kỹ tướng mạo hai người thấy họ đều mắt to mày rậm mặt đen mà sáng sủa không ra vẻ là người dâm ác liền mỉm cười hỏi:

- Cách xưng hô hai vị thế nào có thể cho bản nhân nghe được không?

Đại hán không bị thương đáp:

- Tại hạ là Phi Xoa Triệu Vượng còn người anh em đây là Phi Đao Đoàn Bình.

- Giữa khi trời mưa tuyết mà hai vị phải mạo hiểm nơi hoang dã này tất có nguyên nhân phải không?

Phi Xoa Triệu Vượng nhìn Đoàn Bình nói:

- Đoàn lão đệ! Cô nương đây dường như là một cao nhân ẩn dật chúng ta nói cho cô hay liệu có điều gì trở ngại không?

Đoàn Bình ngó vào vết kiếm thương trên vai rồi đáp:

- Nếu đêm qua mà cô mạnh tay thêm chút nữa thì tiểu đệ chẳng chết cũng bị trọng thương, cô đã có ý không gia hại chúng ta tưởng đại ca cứ nói thẳng cũng không sao.

Triệu Vượng khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Chẳng dám dấu gì cô nương bọn tại hạ đến đây để kiếm một người.

Tần Nhi trong lòng hồi hộp nhưng ngoài mặt làm bộ rất trấn tĩnh hỏi:

- Hai vị muốn kiếm ai?

Triệu Vượng ngước mắt nhìn Tần Nhi đáp:

- Bọn tại hạ đi kiếm một vị cô nương.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Vị cô nương đó tên là gì?

- Cái đó... Xin cô nương miễn thứ cho tại hạ không thể trình bày được.

Tần Nhi khẽ nói:

- Các vị tìm ai? Có khi người mà các vị tìm là bản nhân cũng chưa biết chừng? Vì bản nhân cũng

có người hẹn là sẽ tới đây tìm kiếm.

Triệu Vượng ngơ ngác đáp:

- Cái đó chắc là không phải, cô nương hiển nhiên là người sinh sống ở đây chứ không phải là một nhân vật thường qua lại giang hồ.

- Cái đó lấy gì làm chắc chắn?

- Bọn tại hạ muốn kiếm vị cô nương họ Quân.

Tần Nhi giật mình hỏi:

- Có phải là Quân trung Phụng không?

Triệu Vượng quay lại ngó Đoàn Bình lắc đầu đáp:

- Cái đó tại hạ cũng không rõ vì tại hạ chỉ biết cô họ Quân chứ không hiểu tên cô là gì.

Tần Nhi khẽ nhíu cặp chân mày hỏi:

- Chẳng lẽ ở trên thế gian này lại có tới hai vị tên Quân cô nương?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Phải chăng vị cô nương đó có sở trường về nghề dụng độc vật?

- Bọn tại hạ cũng không rõ về điểm này, chỉ biết Quân cô nương là một nhân vật thần thông quảng đại.

Tần Nhi hỏi ngay:

- Quân cô nương hẹn chờ các vị ở đâu?

Triệu Vượng ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Quân cô nương vẽ một bức địa đồ đã hẹn ngày và địa điểm cho bọn tại hạ gặp mặt.

- Địa điểm đó cách xa đây không?

- Trời ơi cô nương hỏi nhiều quá.

Tần Nhi tủm tỉm cười hỏi:

- Phải chăng các hạ không muốn nói?

- Quân cô nương đã dặn bọn tại hạ không được đem vụ này nói với ai một cách khinh xuất, nhưng cô nương đã cho bọn tại hạ ngủ trọ lại cho ăn uống. Để tỏ lòng tri âm tại hạ nói thế đã là nhiều rồi bây giờ không tiện nói thêm nữa.

Tần Nhi nghĩ thầm:

- Nơi đây là đường lối khi Lý huynh trở về tất phải đi qua mà Quân trung Phụng lại điều động thủ hạ tới vùng này chẳng hiểu thị có dụng ý gì? Việc này ta phải điều tra cho ra gốc ngọn mới

được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ Tần Nhi tủm tỉm cười nói:

- Xem chừng hai vị dốc dạ trung thành với Quân cô nương thì phải?

- Cô nương đó đã cứu mạng tại hạ, còn tại hạ dĩ nhiên phải giữ lòng trung với cô.

- Thế thì quý quá! Hiện nay trên chốn giang hồ lòng người hiểm độc gian trá, thế mà hai vị vẫn giữ được lòng trung hậu thất khiến cho người ta phải kính trọng.

Nàng cất giọng lạnh lùng tiếp:

- Bản nhân đã gia ơn không giết hai vị lại thân hành làm bếp cho các vị dùng bữa như vậy há chẳng hết lòng tử tế ư?

Triệu Vượng đáp:

- Cô nương đối với bọn tại hạ rất tử tế nên bọn tại hạ đã nói cho cô hay khá nhiều rồi.

Gã đứng dậy chắp tay nói:

- Ân tình một bữa ăn tại hạ ghi nhớ trong lòng, ngày sau nếu có cơ duyên tại hạ xin báo đáp. Trời sáng lâu rồi bọn tại hạ không dám ở lại quấy nhiễu nữa vậy xin cáo biệt cô nương.

- Hai vị không đi được.

Triệu Vượng tay nắm chặt thanh đơn đao nói bằng giọng cương quyết:

- Nếu cô nương nhất định ngăn trở thì bọn tại hạ bắt buộc phải đi đến chỗ liều mạng.

Tần Nhi tủm tỉm cười nói:

- Bản nhân không có ý bức bách hai vị phải liều mạng mà chỉ mong hai vị nói rõ một điều.

Triệu Vượng hỏi ngay:

- Cô nương muốn hỏi điều gì?

- Bản nhân có một người chị em tên gọi Quân trung Phụng lâu nay chưa được gặp nhau nên trong lòng rất mong nhớ. Bản nhân hy vọng hai vị nói cho hay Quân cô nương mà hai vị muốn tìm kiếm phải chăng là người chị em rất thân của bản nhân.

Triệu Vượng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Có thật cô nương là bạn thân của Quân cô nương không?

- Dĩ nhiên là bản nhân nói thật, bản nhân muốn hỏi hai vị đã gặp Quân cô nương đó bao giờ chưa?

- Dĩ nhiên bọn tại hạ đã được gặp y rồi.

- Bây giờ bản nhân kể hình dáng người chị em để hai vị nghe có đúng không chẳng cần phải trả lời bản nhân cũng được.

Triệu Vượng gật đầu nói:

- Hay lắm, xin cô nương thử nói nghe.

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi tả hình dạng Quân trung Phụng một cách rất tỷ mỷ. Triệu Vượng quay lại ngó Đoàn Bình nói:

- Đoàn lão đệ, cô nương nói đúng rồi.

Bỗng nghe tiếng cười khanh khách nổi lên từ bên ngoài vọng vào tiếp theo là tiếng người hỏi:

- Tần Nhi, quả nhiên ngươi ở đây thật, chẳng hiểu chúng ta là oan gia chạm trán hay duyên phận sâu xa?

Rồi một thiếu nữ mình mặc áo đen từ từ tiến vào nàng chính là Quân trung Phụng. Bữa nay Quân trung Phụng ăn mặc ra vẻ phong lưu nhàn nhã mà cũng ra chiều kỳ bí khôn lường. Tấm trường bào của cô màu đen chùng xuống dưới gót chân mái tóc dài phất phơ rủ xuống sau lưng, đai lưng thắt một giải lụa vàng tay cô cầm phất trần. Nhác trông chẳng khác một vị đạo cô nhưng nhìn kỹ lại không giống hệt, mặt cô điểm màu hồng mày cô xinh như vẽ cô còn giống một khóm mai côi màu đen đầy hoa nở ở lưng chừng sườn núi. Tần Nhi sửng sốt hô:

- Quả nhiên Quân tỷ tỷ đã đến.

Triệu Vượng cùng Đoàn Bình nghiêng mình chào Quân trung Phụng. Quân trung Phụng xoa tay cười nói:

- Tần cô nương, cô nương không đi theo Lý Hàn Thu bái kiến sư phụ hay sao mà còn ở đây?

- Tiểu muội không đi, Lý Hàn Thu cho hay sư phụ y tính tình cổ quái không muốn gặp người ngoài...

Quân trung Phụng hỏi ngay:

- Vì vậy mà cô nương ở lại đây?

- Đúng thế đó, có nhiều việc coi bề ngoài rất phức tạp khó hiểu nhưng thật ra rất giản dị.

Quân trung Phụng ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Lý Hàn Thu để cô nương môt mình ở đây mà yên tâm được nhỉ?

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng:

- Ta không thể để cho cô này tập trung câu chuyện vào một mình ta được.

Nàng liền cười đáp:

- Tai mắt của Quân tỷ tỷ thực là mimh mẫn, tiểu muội ở nơi hẻo lánh này mà tỷ tỷ cũng tìm được tới nơi.

Quân trung Phụng cười mát đáp:

- Lân này bản nhân cùng cô nương hội diện chỉ là chuyện ngẫu nhiên chứ không phải bản nhân

có ý theo dõi hành tung các vị.

- Nếu Quân cô nương ngẫu nhiên tới đây cũng khiến cho tiểu muội rất khâm phục.

- Dĩ nhiên sự ngẫu nhiên này cũng không phải là chẳng có nguyên nhân.

Tần Nhi ngắt lời:

- Nguyên nhân gì?

- Vì bản nhân biết chỗ ẩn thân của sư phụ Lý Hàn Thu.

Tần Nhi iật mình kinh hãi nói:

- Quân cô nương, cô nương quả là một nhân vật thần thông quảng đại.

- Người thần thông quảng đại chẳng phải là bản nhân mà là Phương Tú. Hiện Giang Nam song hiệp đã thống lĩnh mấy chục tay cao thủ tìm đến chỗ ẩn cư của sư phụ Lý Hàn Thu.

- Bọn họ định làm gì?

- Sự tình đã rõ ràng lắm rồi! Bọn họ đã tìm ra được biện pháp để đối phó với môn Thất tuyệt ma kiếm thì còn cần gì phải kiếm Lý Hàn Thu nữa.

- Phải chăng bọn họ có ý muốn sát hại cả hai thầy trò Lý Hàn Thu?

- Đúng thế!

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Phải chăng vì thế mà Quân tỷ tỷ muốn tới coi một trường nhiệt náo?

Quân trung Phụng mỉm cười đáp:

- Bản nhân muốn giữ Lý Hàn Thu để tế điện linh hồn song thân thì khi nào muốn gã chết về tay kẻ khác?

Tần Nhi khẽ thở dài nói:

- Vậy Quân tỷ tỷ chuẩn bị đi cứu bọn họ chăng?

- Hiện giờ bản nhân không hiểu mình là bạn hay thù của Lý Hàn Thu?

Tần Nhi khẽ thở dài nói:

- Quân tỷ tỷ, Triệu Vượng và Đoàn Bình đây đều là thuộc hạ của tỷ tỷ ư?

- Có thể nói như vậy, bản nhân chẳng thể vĩnh viễn đi đâu chỉ có một mình mà cần phải tìm mấy tên giúp việc.

- Tỷ tỷ cho tiểu muội là người thế nào?

- Cô nương là người rất tốt đối với bản nhân không có điều chi lầm lỗi.

- Chẳng hiểu tiểu muội có thể vào làm môn hạ của tỷ tỷ được không?

Quân trung Phụng cười khanh khách hỏi lại:

- Tần cô nương, phải chăng cô nương muốn nói giỡn?

- Tiểu muội nói bằng dạ chí thành.

Quân trung Pụng lắc đầu đáp:

- Không được, bản nhân học được môn đại tà đại ác của võ lâm nên mọi người trên chốn giang hồ đều căm hận bản nhân thấu xương. Họ chỉ rình cơ hội để giết bản nhân bất chấp bằng cách nào, bản nhân đã lâm vào bước đường mà hết thảy mọi người đều có quyền tru diệt...

Tần Nhi ngắt lời:

- Dù tỷ tỷ nói thế là có thực nhưng ít ra bản lãnh của tỷ tỷ cũng rất đắc dụng.

- Đắc dụng ở chỗ nào?

- Nó giúp tỷ tỷ để kháng cự cường địch, tiểu muội rất hâm mộ thủ đoạn giết người của tỷ tỷ mà chẳng một ai hay hết.

Quân trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Dù bây giờ bản nhân có muốn truyền bản lãnh cho cô nương thì cũng không kịp được nữa. Vì nó đòi hỏi một thời gian khá lâu mới học được cách thu phóng độc vật, việc luyện cho độc vật thành hình cũng phải một quãng thời gian tương đương, vì vậy mà bản nhân có tận tâm truyền thụ thì cô nương cũng không kịp đem ra ứng dụng.

- Muốn học đến trình độ của Quân cô nương phải mất thời gian chừng bao lâu?

Quân trung Phụng trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Lẹ lắm cũng mất hai năm.

- Phải những hai năm kia ư?

- Phải rồi, cần hai năm mới đủ nếu gặp cơ duyên may mắn có thể rút ngắn lại một ít. Dù sao cũng phải trên một năm...

Cô cười mát nói tiếp:

- Hơn nữa cô nương cũng không chịu được những nỗi đau khổ.

- Tiểu muội biết rồi, chuyện này cần phải có sức chịu đựng sự cay cực, nhưng nếu Quân tỷ tỷ chịu truyền thụ học nghệ cho thì tiểu muội xin nhập môn làm đệ tử.

Quân trung Phụng lắc đầu nói:

- Dù bản nhân có chịu thu nạp cô nương thì cô nương cũng không thể học được vì trong lòng chúng ta đã mâu thuẫn rất lớn. Tỷ như ta muốn giết Lý Hàn Thu mà cô nương muốn cứu gã vậy thì đến lúc đó chúng ta là thù hay bạn?

Tần Nhi lẳng lặng không nói gì, Quân trung Phung ngẩng đầu trông trời nói:

- Thôi cô nương cứ yên tâm mà ở lại đây, gã là con người thủ tín nếu gã không chết nhất định sẽ đến tìm cô, bây giờ sáng đã lâu rồi bọn ta xin cáo từ.

Cô nói rồi trở gót đi ra Triệu Vượng cùng Đoàn Bình theo sau lưng Quân trung Phụng. Tần Nhi trầm giọng nói:

- Quân tỷ tỷ, tỷ tỷ hãy chờ tiểu muội một chút.

Quân trung Phụng quay lại hỏi:

- Cô nương còn chuyện gì nữa?

- Tiểu muội muốn đi coi được chăng?

Quân trung Phụng trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Bản nhân nghĩ rằng cô nương không nên đi là hơn, chuyến này ở đó rất nhiều cao thủ tụ hội cả Phương Tú, Hàn Đào cũng tới. Nếu nói về võ công thì cô nương và bản nhân đều không thể viện trợ gã được.

Tần Nhi nhăn nhó cười nói:

- Tiểu muội cũng biết, tiểu muội sẽ thay hình đổi dạng không để bọn họ nhận ra.

Quân trung Phụng trầm ngâm hồi lâu rồi thở dài đáp:

- Được rồi! Cô thu thập hành lý đi rồi chúng ta khởi hành.

Tần Nhi dạ một tiếng rồi nàng đi thu xếp quần áo bốn người cùng lên đường. Lúc này tuy mưa tuyết đã ngừng nhưng trên mặt đất tuyết phủ dày đặc hết thảy mọi vật đều có tuyết đọng vũ trụ mênh mang một màu trắng xoá. Quân trung Phụng trèo lên sườn núi đứng ngắm hình thế bốn mặt, cô lấy trong túi ra một tấm bản đồ coi địa hình một lúc rồi nói:

- Chỗ thầy trò gã ẩn cư bất quá cách đây chừng trăm dặm.

Tần Nhi ngó đầu vào bức địa đồ thấy một đường sơn đạo quanh co vào trong mấy dãy núi nàng không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Phải chăng bọn họ ngụ trong vùng sơn cốc này?

- Đúng thế! Cứ theo đường sơn cốc mà đi vào chuyển qua mấy vùng núi lớn cho đến tận đầu là chỗ ẩn cư của thầy trò Lý Hàn Thu.

Tần Nhi ngẩng đầu lên hỏi Quân trung Phụng:

- Quân tỷ tỷ, liệu có thể tìm tới chỗ sơn cốc không?

- Vùng phụ cận cửa hang đó trong vòng ba mươi dặm đầy tuyết phủ, muốn tìm cho đến nơi phải mất khá nhiều thì giờ.

Đột nhiên Triệu Vượng khẽ lên tiếng:

- Thưa cô nương, trước đây hai giờ đã có người đến vùng này.

Quân trung Phụng chuyển động mục quang nàng nhình không thấy dấu vết gì thì trong lòng rất lấy làm kỳ nàng thủng thẳng hỏi:

- Sao ngươi lại biết thế?

- Tiểu nhân coi màu tuyết thấy nhiều chỗ không giống nhau.

- Chỗ nào không giống nhau?

- Cái này phải nhờ vào đường lịch duyệt mới hiểu, tiểu nhân tra xét thấy nhiều chỗ vì có vết chân người dẫm vào nên màu tuyết mới phủ lên có vẻ nhạt hơn.

Gã cúi xuống khẽ hớt bớt lớp tuyết mỏng bên trên thì quả nhiên bên dưới hãy còn lờ mờ có vết chân người Quân trung Phụng tra xét một lúc kỹ càng rồi hỏi:

- Ngươi hãy gạt tuyết thêm mấy chỗ để chỉ xem họ đi về hướng nào?

Triệu Vượng y lời gạt tuyết tra xét một lúc rồi khẽ nói:

- Bọn họ đi về mé đông bắc.

- Liệu có thể tra ra được mấy người không?

Triệu Vượng đáp ngay:

- Đại khái bảy tám người.

Quân trung Phụng liền nói:

- Vậy chúng ta rượt theo về mé đông bắc mà tiến.

Lúc này bốn gười đã đi vào khu vực núi non Triệu Vượng cùng Đoàn Bình đành bỏ ngựa đi bộ.

Triệu Vượng dẫn đường nhằm ngã đông bắc mà tiến, đi chừng bảy tám dặm giữa một vùng tuyết phủ bao la đột nhiên phát hiện một mái nhà tranh Triệu Vượng bước chậm lại khẽ nói:

- Bọn họ ẩn mình trong nhà tranh kia.

Quân trung Phụng chuyển động mục quang quả nhiên cô phát giác ra xung quanh nhà có vết chân người rất rõ.

Chương 152 - TẦN NHI ĐẢ BẠI TRIỆU PHI BẰNG

Quân trung Phụng liền hỏi:

- Bọn họ đã tụ tập ở đây, các ngươi thử coi xem quanh vùng này có chỗ nào ẩn mình được không?

Đoàn Bình đáp:

- Cách đây chừng trăm trượng có một khu rừng tạp, không hiểu trong đó có thể ẩn mình được chăng?

Quân trung Phụng vẫy tay nói:

- Ngươi qua đó coi mà phải cẩn thận lắm mới được chúng ta ở đây chờ.

Đoàn Bình dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay, Quân trung Phụng nói:

- Triệu Vượng, chúng ta hãy tạm lánh mình đi.

- Khu này đầy tuyết phủ phiền cô nương rời gót ngọc lui về phía sau trái núi này mới có chỗ ẩn mình, còn tiểu nhân gạt tuyết làm một cái đài thấp để tìm cách giám thị căn nhà tranh kia.

Tần Nhi nói:

- Ta giúp ngươi chồng tuyết chúng ta cùng ở đây dòm ngó nếu có biến cố gì xảy ra mới phản ứng mau lẹ được.

Nàng đưa mắt nhìn Quân trung Phụng hỏi:

- Quân tỷ tỷ nghĩ sao?

- Bản nhân cũng đồng ý với cô nương.

Tần Nhi mỉm cười rồi cùng Triệu Vượng xếp tuyết thành một cái nhà nhỏ. Mọi người ẩn vào căn nhà tuyết để theo dõi động tĩnh ở căn nhà tranh. Chỉ trong khoảnh khắc đột nhiên trong nhà tranh có người đi ra người này đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi lại trở gót đi vào. Tần Nhi hỏi:

- Quân tỷ tỷ, người đó ra ngoài coi một cái rồi lại trở vào không hiểu họ có dụng ý gì?

Quân trung Phụn lắc đầu cười nói:

- Hiện giờ bản nhân cũng không dám nói chắc, có điều coi tình hình đủ biết bọn họ không phải là nhân vật luôn luôn canh giữ căn nhà này thì nhất định họ là bọn người đến trước.

- Tỷ tỷ nói vậy thì Hàn Đào, Phương Tú chưa đến đây ư?

- Nếu Hàn Đào, Phương Tú đến đây rồi tất nhiên cuộc phòng vệ phải nghiêm mật hơn.

Mấy người còn đang nói chuyện trước mắt bỗng thấy mấy bóng người đang nối đuôi nhau chạy

tới. Người đi trước mặc áo màu lam đầu đội phong mão đúng là Phương Tú ở Kim Lăng. Phía sau Phương Tú có sáu đại hán võ phục đều đeo binh khí bọn chúng chạy thẳng vào căn nhà tranh. Chỗ Phương Tú đi qua chỉ cách nơi ọn Quân trung Phụng ẩn thân chừng một tầm tên, nhưng bọn Phương Tú không để ý nên chưa phát giác ra căn nhà tuyết. Mọi người thấy Phương Tú dẫn đồng bọn đi thẳng một mạch vào căn nhà tranh, cả một thế giới bao la tuyết phủ trắng xoá căn nhà tranh nổi lên rất rõ.

Tần Nhi để ý nhìn căn nhà tranh rất kỹ bất quá chỉ có hai phòng và chứa được hai chục người là cùng nàng ghé tai bảo Quân trung Phụng:

- Quân tỷ tỷ, dường như bọn họ dùng căn nhà tranh kia làm nơi phát hiệu lệnh.

- Chỗ nào cũng đầy tuyết phủ làm ngăn trở công việc của chúng ta, vì ánh tuyết phản chiếu thì bất luận là đêm tối hay giữa ban ngày chúng ta cũng chẳng có cách nào đến gần họ được.

- Theo ý tỷ tỷ thì chúng ta không nên ở cách xa họ nhiều phải không?

- Phải rồi, càng xa càng có hại cho chúng ta chứ chẳng có ích gì.

Tần Nhi toan hỏi nữa thì thấy một toán người chạy rất gấp về phía căn hà tranh, nàng chú ý thì nhìn thấy trong bọn này có cả Hàn công tử và hai quái hân tóc dài đi theo sát gã. Ngoài hai quái nhân còn sáu bảy đại hán đều mặc võ phục và đeo binh khí đi sau cùng. Hàn công từ cũng không để ý tới căn nhà tuyết nhỏ bé hắn lật đật chạy tới căn nhà tranh. Tần Nhi chau mày hỏi:

- Quân tỷ tỷ, thanh thế bên địch rất lớn tưởng chúng ta nên nghĩ cách hạ thủ trước đi là hơn.

Quân trung Phụng vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

- Mưa tuyết thật bất lợi cho mình, nếu trong vòng hai ngày mà trời không tạnh thì ta khó lòng đối phó được với bọn họ.

Tần Nhi tự hỏi:

- Chẳng lẽ độc vật của tỷ tỷ lại sợ tuyết?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng nói tiếp:

- Quân tỷ tỷ nếu chúng ta không hạ thủ trước để kiềm chế Hàn công tử và Phương Tú được thì e rằng hành tung chúng ta sẽ bị họ phát giác. Khi ấy chẳng những chúng ta không tài nào cứu giúp được Lý Hàn Thu mà ngay tính mạng mình cũng khó nổi bảo toàn.

- Bản nhân cũng biết vậy nhưng bây giờ chúng ta ngoài cách ẩn mình không còn hành động được gì nữa. Mình mà cử động thì lập tức bị bại lộ hành tung.

Tần Nhi hỏi gặng:

- Ai hạ trước là chiếm được tiên cơ, sao tỷ tỷ không ra tay sớm đi?

Quân trung Phụng lắc đầu nói:

- Nếu bản nhân mà động thủ được thì chẳng chờ cô nương giục giã.

Quân trung Phụng toan nói nữa thì đột nhiên phát giác ra có tiếng kim đao rít lên ở phía sau

đánh tới, Tần Nhi liền phóng kiếm đâm ra rất lẹ, bỗng nghe đánh choang một tiếng một mũi tên sắt ba cạnh đã bị Tần Nhi gạt xuống. Quân trung Phụng ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy ba đại hán mình mặc võ phục tay cầm Nhạn linh đao đứng cách chỗ mình chừng sáu bảy thước. Gã đứng giữa lớn tuổi hơn cười hỏi:

- Tần cô nương vẫn mạnh giỏi chớ?

Tần Nhi ngó người mới đến nàng nhận ra là một tên hộ viện giáo sư trong Phương gia đại viện, ba người này là Nhạn Đảng Tam Sát đại hán đi giữa là người đứng đầu tên gọi là Triệu Phi Bằng. Triệu Phi Bằng làm hộ viện giáo sư trong Phương gia đại viện và kiêm nhiệm chức phó tổng giáo tập. Hắn sử dụng Nhạn linh đao rất thuần thục mà cũng là một nhân vật lắm mưu nhiều trí khó ăn thua với hắn được.

Nàng liền cười lạt đáp:

- Tường là ai? Hoá ra là phó tổng giáo tập.

- Tại hạ không dám, Tần cô nương vẫn bình yên chứ?

Miệng hắn nói mà cặp mắt vẫn láo liêng nhìn Quân trung Phụng. Quân Trung Phụng dung nhan xinh đẹp nhưng quần áo cô mặc trong mình khiến người nhìn vào cảm thấy có vẻ kỳ bí khôn lường. Tần Nhi quay lại ngó Quân trung Phụng nói:

- Vị này là phó tổng giáo tập ở Phươg gia đại viện, y sử thanh Nhạn linh đao đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần.

Tuy nàng biết Quân trung Phụng thiện nhệ dùng độc nhưng nàng chưa hiểu võ công cô thế nào? Nàng giới thiệu một cách khéo léo để cô biết chừng mà đề phòng. Triệu Phi Bằng dừng bước đứng cách xa Quân trung Phụng chừng sáu bảy thước không dám lại gần, hiển nhiên hắn biết cô chuyên nghề dùng độc vật. Quân trung Phụng đưa mắt nhìn bọn Nhạn Đảng Tam Sát hỏi:

- Các vị đều ở Phương viện chúa tới đây phải không?

- Chẳng những đại gia quả ở Phương viện chúa đã tới mà Hàn nhị hiệp cũng thống lãnh nhiều cao thủ tới đây.

Quân trung Phụng hỏi:

- Phải chăng có cả một nhân vật túc trí đa mưu là Hàn công tử?

- Đúng thế! Hiện giờ năm dặm quanh đây đều đã bố trí những tay danh thủ tất cả mấy chục vị.

Quân trung Phụng cười lạt hỏi:

- Số người đông thật nhưng làm gì được?

Triệu Phi Bằng cười khanh khách đáp:

- Giọng lưỡi cô nương khoác lác lắm nhỉ!

- Các hạ không phục thì hãy thử coi!

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng:

- Không hiểu cô phóng độc vật hại người thế nào? Chi bằng bây giờ ta nhìn kỹ thử coi.

Triệu Phi Bằng nói:

- Hay lắm, tại hạ muốn lãnh giáo những cao chiêu của cô nương.

Hắn đảo mắt khẽ bảo hai đồng bạn:

- Hai vị lão đệ lược trận giúp ta.

Hắn cầm đao để trước gực rồi rảo bước tiến lại Phi Xoa Triệu Vượng lạng người ra đứng chắn trước mặt Quân trung Phụng chuẩn bị đối địch. Quân trung Phụng khẽ bảo gã:

- Ngươi hãy tránh ra.

Triệu Vượng vừa di chuyển thân hình đột nhiên gã bước sang mé bên hai bước Tần Nhi ngấm ngầm hít một hơi chân khí tay cầm đốc kiếm chuẩn bị đối địch, Quân trung Phụng tay cầm phất trần khoan thai tiến lên.

Triệu Phi Bằng nói:

- Cô nương hãy lấy binh khí ra!

Quân trung Phụng vung phất trần lên đáp:

- Bản nhân dùng cái này cũng được rồi.

Triệu Phi Bằng né mình tiến lên hắn vung thanh Nhạn linh đao quét ngang một cái để ra chiêu Lạng giang triệt đẩu Quân trung Phụng đột nhiên lùi lại phía sau Tần Nhi, hiển nhiên cô cố ý bức bách Tần Nhi phải động thủ. Triệu Phi Bằng cười ha hả nói:

- Khẩu khí cô nương lớn lắm mà sao bây giờ lại không dám nghênh địch?

Đồng thời hắn tiến lại tấn công Tần Nhi vì tình thế bức bách phải vung kiếm nghênh địch nàng tấn công liền ba chiêu. Triệu Phi Bằng giơ đao lên đỡ gạt ba chiêu kiếm của Tần Nhi rồi nói:

- Tần cô nương, xin cô nương hãy lui ra.

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Nếu phó tổng giáo tập mà thắng được trường kiếm ở trong tay tiện thiếp thì tự nhiên tiện thiếp phải rút lui.

Triệu Phi Bằng đằng hắng một tiếng rồi đột nhiên hắn múa tít thanh Nhạn linh đao tấn công ráo riết, đao quang lấp loáng ào ạt xô tới, Tần Nhi cũng vung kiếm lên nghinh địch hai bên diễn ra một trường ác đấu. Hai đại hán đứng bên ôm Nhạn linh đao đảo mắt nhìn quanh rồi chú ý nhìn chằm chặp vào Quân trung Phụng tựa hồ để coi chừng từng cử động của cô.

Tần Nhi và Lý Hàn Thu lúc cùng nhau qua lại giang hồ, nàng đã được chàng truyền thụ cho khá nhiều kiếm chiêu trong đó có cả kiếm chiêu về Thất tuyệt ma kiếm nữa. Lý Hàn Thu bị môn quy hạn chế chàng không dám đem toàn bộ kiếm pháp về Thất tuyệt ma kiếm truyền cho Tần

Nhi nhưng chàng cũng chia ra nhiều phần để dạy nàng, nhiều kiếm chiêu rất tinh kỳ có thể sử dụng độc lập nàng đều học được. Mấy tháng nay Tần Nhi tĩnh tâm nghiên cứu và đã hiểu ra những chỗ ảo diệu về kiếm chiêu, vì thế kiếm pháp của nàng hiện nay đã tiến bộ rất nhiều.

Võ công của Triệu Phi Bằng nguyên trước cao thâm hơn Tần Nhi nhiều. Hắn tưởng nhiều lắm là bốn năm chục chiêu mà ít ra thì chỉ trong vòng mười chiêu là có thể kiềm chế được Tần Nhi. Ngờ đâu sự thực không đúng thế, hai bên qua lại đã dư trăm chiêu mà vẫn không thắng bại. Triệu Phi Bằng trong lòng nóng nảy thanh Nhạn linh đao trong tay hắn càng khởi thế công cực kỳ mãnh liệt, nhưng mỗi khi Tần Nhi gặp bước hiểm nghèo thì nàng lại có những chiêu kỳ tuyệt để chuyển nguy thành yên. Có điều Tần Nhi lấy làm kỳ là qua một thời gian khá lâu mà sao chưa thấy Quân trung Phụng thả độc vật để đả thương địch. Nàng còn đang chiến đấu kịch liệt bỗng nghe thanh âm Quân trung Phụng lọt vào tai:

- Tần cô nương! Bất tất phải đánh nhau với chúng nữa ta lui vào trong khu rừng kia quách.

Cô dứt lời rồi trở gót đi ngay chẳng buồn để ý xem Tần Nhi có thể rút lui được hay không? Triệu Phi Bằng cười lạt nói:

- Tần cô nương, cô nương nên buông kiếm chịu thua đi thôi, đồng bạn của cô đã bỏ mặc cô chạy lấy mình rồi.

Tần Nhi đưa mắt nhìn lại thì thấy Quân trung Phụng và Triệu Vượng đã đi xa đến bốn năm trượng, Triệu Phi Bằng liền nhân lúc nàng phân tâm phóng đao đánh mạnh tới. Roạt một tiếng! Mũi đao của hắn đã quét rách tay áo ở bên vai trái Tần Nhi, mũi đao đã sướt qua vai làm cho máu chảy ướt áo. Tần Nhi trong lòng kinh hãi vung kiếm véo véo đánh hai chiêu liền, hai chiêu kiếm này trong Thất tuyệt ma kiếm nàng đã học được ở Lý Hàn Thu, thật là những chiêu kỳ bí cao thâm khôn lường. Triệu Phi Bằng chém một đao đắc thủ đã mừng thầm nghĩ bụng:

- Nếu mình bắt được Tần Nhi cũng là một công lớn.

Hắn không ngờ đột nhiên Tần Nhi phóng ra những chiêu kỳ tuyệt hắn chỉ tránh được một kiếm còn chiêu thứ hai không né kịp. Ánh hào quang loé lên bụng dưới Triệu Phi Bằng bị kiếm quét trúng chẳng những rách áo mà ruột cũng lòi ra ngoài. Tần Nhi thi triển hai chiêu kiếm rồi không kịp ngó tình hình bên địch quay mình lập tức rượt theo Quân trung Phụng. Hai đại hán ôm Nhạn linh đao thấy Triệu Phi Bằng bị thương trầm trọng không dám đuổi theo chúng vội chạy đến bên hắn khẽ nói:

- Đại ca! Đại ca bị thương có nặng lằm không?

Triệu Phi Bằng tay trái nâng đỡ vết thương cho ruột khỏi lòi ra, tay phải tra đao vào vỏ nói:

- Lão nhị hãy rượt theo coi xem bọn chúng đi đâu, lão tam hãy nâng đỡ cho ta vào căn nhà gianh.

Nhắc lại Tần Nhi phản công hai kiếm rồi quay đầu chạy đi liền nàng không biết mình đã đả thương Triệu Phi Bằng. Quân trung Phụng và Triệu Vượng chạy rất lẹ Tần Nhi đuổi rất gấp mãi đến khu rừng cây khô mới kịp hai người. Quân trung Phụng đảo mắt nhìn bốn phía thấy khu rừng tạp này rất rộng cô tủm tỉm cười nói:

- Kiếm pháp của Tần cô nương thật là tuyệt diệu.

Tần Nhi hững hờ nói:

- Tiểu muội đang cùng người đối địch mà Quân tỷ tỷ lại xoay mình bỏ đi không hiểu có dụng ý gì?

- Vì tiểu muội không động thủ được còn bản lĩnh Triệu Vượng rất tầm thường, dù bọn tiểu muội có động thủ cũng chẳng giúp gì được cho Tần cô nương.

Tần Nhi bụng bảo dạ:

- Cả hai gã Triệu Vượng cùng Đoàn Bình liên thủ hợp lực còn không địch nổi ta thì bản lãnh chúng quả là kém cỏi. Câu này Quân trung Phụng nói thực nhưng chưa hiểu bản lãnh của cô ra sao?

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì Quân trung Phụng ní tiếp:

- Bây giờ chúng ta hãy ẩn vào trong khu rừng khô này dù Phương Tú có dẫn bao nhiêu cao thủ đến đây để gây sự cũng không sợ bọn họ nữa.

Tần Nhi nghe cô nói vẫn không sao hiểu được liền hỏi lại:

- Tại sao thế? Chẳng lẽ khu rừng này giúp chúng ta được như vậy?

Quân trung Phụng tủm tỉm cười đáp:

- Khu rừng cây khô này đối với bọn người luyện võ thực chẳn có ích gì nhưng đối với tiểu muội nó lại rất được việc.

Tần Nhi nhấp nháy cặp mắt đáp:

- Nó được việc cho Quân tỷ tỷ ở chỗ nào?

- Nếu nói về võ công thì tiểu muội tự biết chẳng thể địch lại võ sư hạng nhất dưới trướng Phương Tú. Nhưng tiểu muội thả độc vật thì khu rừng cây này giúp đỡ tiểu muội rất đắc lực...

Quân trung Phụng chưa nói dứt lời thì nghe có tiếng tên nỏ bay veo véo trên không. Hai tiếng cách cách vang lên hai mũi trường tiễn đã cắm vào hai cành cây khô. Quân trung Phụng khẽ nói:

- Bọn chúng đã đến đó.

Mọi người chú ý nhìn ra thì thấy hơn mười người đang chạy gần đến rừng cây. Người đi đầu chính là Hàn công tử. Dường như Hàn công tử có ý khiếp sợ, gã không dám tiến vào rừng mà chỉ đứng bên ngoài lớn tiếng hô:

- Tần cô nương, xin cô nương ra đây nói chuyện tại hạ bảo đảm quyết không làm tổn thương đến các vị.

Quân trung Phụng khẽ nói:

- Tần cô nương cứ mặc kệ đừng lý gì đến gã.

Đoạn cô trở gót tiến sâu thêm vào trong rừng bỗng thấy Đoàn Bình chạy đến khẽ nói:

- Tiểu nhân đã kiếm được một chỗ ẩn thân.

- Để ta đi coi.

Bỗng nghe ngoài rừng có tiếng người lớn tiếng nói vọng vào:

- Nếu các vị không chịu ra khỏi khu rừng này để cùng nhau tương kiến thì tại hạ đành phóng hoả đốt rừng.

Câu này tỏ ra có ý uy hiếp Quân trung Phụng đảo mắt nhìn quanh rồi khẽ hỏi Triệu Vượng:

- Triệu Vượng, khắp nơi chỗ nào cũng đầy tuyết liệu họ có phóng hoả đốt rừng được chăng?

- Rừng cây đã thưa thớt lại tuyết đọng rất nhiều khó bề phóng hoả. Nhưng nếu họ vào sâu trong rừng cây cối rậm rạp lại thêm có đồ dẫn hoả thì việc phóng hoả cũng chẳng khó gì.

Quân trung Phụng gật đầu hỏi:

- Tần cô nương, cô nương có mang theo ám khí không?

- Tiểu muội có đem theo nhưng không được nhiều mà thôi.

- Nếu vậy các vị hãy tìm chỗ ẩn hoặc lượm đá xếp lên che mình đi cũng được. Mỗi người tìm một chỗ kín đáo nếu thấy địch đến thì đừng hô hoán mà cũng không ra mặt giao chiến với họ. Nếu ba vị tìm được chỗ ẩn lại có thể viện trợ cho nhau thì hay lắm.

Triệu Vượng, Đoàn Bình và Tần Nhi đều vâng dạ rồi chia nhau ra ẩn mỗi người sau một gốc cây. Quân trung Phụng cất cao giọng hô:

- Hàn công tử, lần trước bản nhân đã để thuốc giải lại cứu mạng cho bọn thuộc hạ của Hàn công tử. Nếu lần này cho bọn họ lại bị thương công tử miễn thứ cho bản nhân không cứu họ được nữa.

Lúc này Hàn công tử đã vào gần tới ven rừng chỉ còn cách rừng chừng ba thước và cách chỗ Quân trung Phụng chừng sáu bảy trượng nhưng cây rừng rậm rạp hai bên chỉ nghe tiếng chứ không nhìn thấy mặt nhau. Tần Nhi vội trèo lên cành cây để giám thị cử động của đối phương, bỗng thấy Hàn công tử giơ tay lên vẫy ngăn cản bọn tuỳ tùng không để chúng xông vào rừng, đoạn gã lớn tiếng hỏi:

- Quân cô nương cũng ở đấy ư?

- Phải rồi, bản nhân không muốn đả thương công tử mong rằng công tử không tiến vào rừng.

Hàn công tử mỉm cười hỏi:

- Bọn tại hạ có đến hơn trăm vị thì cô nương ngăn cản thế nào được?

Quân rung Phụng lạnh lùng nói:

- Nếu các vị mà bị thương về độc vật của bản nhân phóng ra thì một người hay trăm người cũng vậy mà thôi.

Hàn công tử trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Quân cô nương, tại hạ có điều chưa hiểu rõ.

- Điều gì?

- Giữa cô nương và Lý Hàn Thu đã có một mối thù chẳng đội trời chung, không hiểu tại sao chỗ nào cô cũng bảo vệ cho y?

- Sở dĩ bản nhân muốn lưu tính mạng y là để dùng vào việc tế điện trước vong linh của song thân.

Hàn công tử cười khanh khách nói:

- Nếu cô nương thật lòng muốn báo thù Lý Hàn Thu thì nên hợp tác với bọn tại hạ mới phải, tại hạ có thể bảo đảm bắt sống Lý Hàn Thu để đưa cho cô nương xử trí.

- Lý Hàn Thu cố nhiên là kẻ thù của bản nhân song Phương Tú cùng lệnh tôn cũng chẳng phải là người tử tế gì. Về những chuyện ơn oán ngày trước bản nhân điều tra ra nội tình thì vụ sát hại toàn gia Lý Hàn Thu là do lệnh tôn cùng Phương Tú chủ mưu, còn gia phụ bất quá chỉ là người tòng phạm mà thôi.

Hàn công tử trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Những hành vi của gia phụ cùng Phương bá phụ tại hạ thân phận con cháu không tiện phê bình, có điều nói thẳng vào việc thì Lý Hàn Thu là kẻ thù của cô nương. Tại hạ hy vọng cô nương nên rút lui khỏi chuyện này để mặc bọn tại hạ với y, tại hạ xin hứa chắc sẽ bắt sống Lý Hàn Thu giao cho cô nương.

- Cái đó Hàn công tử bất tất phải nhọc lòng bản nhân tự có biện pháp đối phó với y.

Hàn công tử cười khanh khách hỏi:

- Cô nương nói vậy thì ra không nể mặt tại hạ chút nào ư?

- Bản nhân cũng hy vọng công tử nể mặt bản nhân mà khuyên can lệnh tôn cùng Phương bá phụ hãy rút người ngựa về đi.

- Bọn tại hạ đã một phen huy động nhân vật tới đây mà bây giờ cô nương bảo phải rút lui thì tại hạ e rằng vụ này khó mà thoả mãn cô nương được.

- Bản nhân đã nói trước, các vị muốn đối phó với thầy trò Lý Hàn Thu thì tuỳ ý có điều bản nhân muốn bảo vệ cho họ khỏi bị tổn thương. Hai bên mà xảy chuyện xung đột thì chỉ còn cách trông vào thủ đoạn để phân thắng bại mà thôi.

Hàn công tử khẽ thở dài nói:

- Cô nương đã quyết ý như vậy thì tại hạ tự biết khó mà hoà giải được. Nhưng tại hạ muốn nói hết những lời chung cáo tối hậu với cô nương.

Quân trung Phụng hỏi:

- Công tử còn muốn nói gì nữa?

- Việc cô nương phóng độc vật để đả thương người bọn tại hạ đều đã biết hết, đồng thời bọn tại hạ đã nghĩ ra biện pháp đối phó với cô rồi.

Chương 153 - QUÂN TRUNG PHỤNG TRUYỀN THỤ PHÉP MÀU

Mấy câu này quả khiến cho Quân trung Phụn chấn động tâm thần nhưng ngoài mặt cô vẫn bình tĩnh cười lạt đáp:

- Các vị có biện pháp đối phó thì chúng ta bất tất phải nói chuyện nữa.

Tần Nhi ẩn mình trên cây nhìn xuống bốn mặt nhìn thấy bóng đen chuyển động hàng mấy chục người, bọn chúng chia bốn mặt tám phương tiến gần vào rừng. Nàng lật đật từ trên cây nhảy xuống chạy lại khẽ bảo Quân trung Phụng:

- Quân tỷ tỷ, tiểu muội coi thấy có điều khác lạ.

- Chuyện gì vậy?

- Hàn công tử mượn cơ hội nói chuyện với tỷ tỷ để huy động đồng bọn tản ra bao vây khu rừng.

Quân trung Phụng chau mày nói:

- Tiểu muội tưởng Hàn công tử là người tốt... Không gờ gã cũng chỉ là quân gian trá.

Bỗng nghe Hàn công tử lớn tiếng:

- Quân cô nương, ngoài khu rừng khô này đã bố trí đâu vào đấy rối, tại hạ hy vọng cô nương nên nghĩ kỹ lại những lời nói của tại hạ.

- Bản nhân đã nghĩ kỹ rồi các vị đã bố trí xong đâu đấy vậy cứ việc tiến vào gần thử coi.

Hàn công tử lại lớn tiếng:

- Cô nương, Lý Hàn Thu là kẻ thù của cô tại hạ lại hứa là sẽ bắt sống hắn giao cho cô xử trí, thế mà không hiểu tại sao cô chẳng chịu nhận lời?

- Miệng ngươi thốt lời đường mật mà trong lòng chứa đầy đao kiếm,, ngươi mượn cơ hội nói chuyện với ta để rải người bao vây bốn mặt dễ thường ta không biết hay sao?

- Cô nương có phóng độc vật chẳng qua là trông vào bóng đêm yểm hộ để cho bọn tại hạ không thấy rõ. Hiện giờ giữa thanh thiên bạch nhật lại có ánh tuyết thì trừ khi những độc vật của cô có phép ẩn thân bay tới thì bọn tại hạ mới không nhìn thấy được.

Quân trung Phụng vẫy tay khẽ bảo bọn Tần Nhi, Triệu Vượng, Đòan Bình ai nấy giữ phương vị của mình còn cô đứng vào địa vị chủ nhân ra mặt cự địch. Cô lớn tiếng nói:

- Các hạ không tin là bản nhân có thể hại người giữa ban ngày thì cứ tiến vào thử coi.

- Được rồi, cô nương đã cố chấp không chịu nghe lời thì tại hạ cũng không còn cách nào nữa.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các ngươi cứ ba người họp lại thành một tổ và chú ý nhìn độc vật trên cây và phóng ám khí.

Quân trung Phụn khẽ bảo Tần Nhi cùng Triệu Vượng:

- Nếu chúng ta bị bắt thì tất là phải chết không còn sai nữa, nếu chịu nhục mà chết thì tự tử đi còn hơn. Nếu ai thấy mình không còn sức chiến đấu nên dành lại một chút khí lực để mà tự tử.

Tần Nhi, Triệu Vượng, Đoàn Bình đều vâng lời.

Bốn người đã nhất định phán đấu đến chết đều trầm tĩnh lại ai giữ phương vị người ấy để quan sát địch tình. Tần Nhi ở gần Quân trung Phụng hơn nàng khẽ hỏi:

- Quân tỷ tỷ, sao tỷ tỷ không thả độc vật ra để hại người?

- Vì bên trên cao có ánh sáng ban ngày dưới đất lại có tuyết đọng bên địch trông rất rõ mình mà thả độc vật ra tất bị họ nhìn thấy. Nhất là đối phương lại đông người thì độc vật chẳng thể nào đả thương hết được...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu muội học thả độc vật chưa tinh thâm được đến chỗ tuỳ theo ý muốn.

Tuy cô giải thích không được rõ ràng lắm song Tần Nhi cũng không hỏi nữa. Đột nhiên tiếng veo véo rít lên hai mũi tên ở khoảng trống giữa hai hàng cây bay tới cắm vào hai cành cây. Hai phát tên này bắn ra bằng một luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt tựa hồ do cung tên phát ra chứ không phải ám khí liệng tới. Quân trung Phụng nói:

- Bọn chún mang theo cả cung cứng tên dài, chúng ta phải cẩn thận mới được.

Lúc này Đoàn Bình đã phát giác ra tung tích bên địch, gã vung tay mặt lên liệng hai mũi phi đao đánh véo môt tiếng. Tần Nhi cũng cử động bàn tay ngọc liệng ra hai viên đá. Hành động này khiến cho đối phương biết đường phản kích, bỗng nghe tiếng gió rít lên vù vù hai mũi cương tiêu một mũi tụ tiễn bắn tới rất lẹ. Triệu Vượng vung tay một cái hai ngọn phi xoa bay vọt đi. Bỗng nghe tiếng rú vang lên đối phương đã có người trúng ám khí. Nhưng thế phản kích của đối phương rất là mãnh liệt mười mấy tiếng veo véo rít lên, ám khí tới tấp bay ra tập trung vào cả Triệu Vượng. Triệu Vượng nghiêng mình né tránh toàn thân gã ẩn vào sau một gốc cây lớn. Một hồi lách cách vang lên mười mấy mũi ám khí đều cắm vào cây này.

Đoàn Bình lãi vung tay mặt liệng ra hai ngọn phi đao, Tần Nhi cũng ném ra hai viên đá; hai bên đều phóng ám khí trúng vào thân cây vang lên một hồi lách cách đột nhiên có tiếng người rên ư ử tựa hồ bị thương té xuống. Tần Nhi t75 hỏi:

- Không hiểu người này bị thương về tay Quân trung Phụng hay vì những ám khí của ba chúng ta?

Lúc ấy hai bên đều phóng ám khí bắn nhau đối phương tuy đông người nhưng bọn Tần Nhi, Triệu Vượng chiếm được địa lợi hại có thể viện trợ cho nhau nên bên địch đứng ngoài ba trượng không thể lại gần được. Sau một hồi đánh nhau kịch liệt đối phương bị ba người bên này phóng ám khí ngăn trở, chiến trường bỗng yên lại hai bên đều dừng tay. Triệu Vượng bị một mũi cương tiêu bắn trúng tay trái, may ở chỗ mũi cương tiêu này không có chất độc nên thương thế không lấy gì làm nặng lắm. Đoàn Bình cũng bị thương ở cánh tay trái vì một mũi tụ tiễn. Tần Nhi tuy

không bị thương tới da thịt nhưng nàng cũng bị một mũi trường tiễn bắn sót qua đầu làm rớt một mớ tóc. Đoàn Bình và Triệu Vượng xé áo buộc vết thương rồi gọi:

- Quân cô nương! Quân cô nương!

Chúng gọi mấy tiếng liền vẫn không thấy Quân trung Phụng đáp lại, hai người liền ngoảnh đầu nhìn qua thì thấy Quân trung Phụng đã mất hút không hiểu cô đi đâu từ lúc nào? Triệu Vượng khẽ hỏi:

- Tần cô nương! Quân cô nương đi đâu rồi?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Bản nhân cũng không biết y ở phía sau bản nhân. Vừa rồi diễn ra cuộc ác đấu nên bản nhân không để ý y bỏ đi từ hồi nào.

Bỗng nghe mấy tiếng rên ư ử và mấy tiếng rú thê thảm liên tục vọng lại, sau mấy tiếng rú một lúc Quân trung Phụng chậm chạp đi tới. Tần Nhi khẽ hỏi:

- Quân cô nương, tình hình bên địch thế nào?

Quân trung Phụng đưa tay lên vuốt mái tóc rồi cười đáp:

- Chúng rút lui hết rồi!

Tần Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Còn Hàn công tử đâu?

- Gã cũng chạy nốt.

Tần Nhi khẽ thở dài nói:

- Quân tỷ tỷ đả thương gã rồi phải không?

Quân trung Phụng trố mắt ra nhìn Tần Nhi một hồi rồi đáp:

- Gã Hàn công tử đó thật là xảo quyệt tiểu muội chưa kịp hạ thủ mà gã đã thừa cơ trốn mất.

- Tỷ tỷ đả thương được mấy tên của bọn chúng?

- Tiểu muội làm cho chúng bị thương bảy tên, ngoài ra còn bốn tên bị thương về ám khí của các vị.

Cô ngó Đoàn Bình và Triệu Vượng hỏi:

- Vết thương của các ngươi thế nào?

Trệiu Vượng, Đoàn Bình đồng thanh đáp:

- Tại hạ bị thương không lấy gì làm nặng lắm.

Quân trung Phụng nói:

- Vậy là may rồi! Các ngươi hãy nghỉ một chút chờ đến đêm chúng ta sẽ tấn công vào căn nhà gianh.

Đoạn cô kéo tay áo Tần Nhi nói:

- Đi, chúng ta qua bên này nghỉ ngơi.

Hai người đi chừng ba trượng ngồi xuống một tảng đá lớn Tần Nhi thấy cử động của Quân trung Phụng rất kỳ bí tự hỏi:

- Không hiểu cô lại sắp làm trò gì đây?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng cất tiếng hỏi:

- Quân tỷ tỷ! Tỷ tỷ có điều chi dạy bảo chăng?

- Dạy bảo thì không dám, tiểu muội có điều muốn thương lượng với cô nương.

- Điều gì?

- Những người bị thương về độc vật của tiểu muội tất bị chất độc phát tác rất mau mà phải bỏ mạng. Như vậy khiến cho Phương Tú cùng Hàn Đào tất sinh lòng uý kỵ..

Tần Nhi dịu dàng hỏi lại:

- Cái đó có liên quan gì đến tiểu muội?

- Coi bề ngoài không liên quan gì nhưng thực ra bề trong có chỗ phải nhờ tới cô nương mới được.

- Vậy tỷ tỷ cứ sai bảo.

- Trước khi vào việc tiểu muội muốn biết rõ một điều, phải chăng Tần cô nương có dạ thương mến Lý Hàn Thu?

Tần Nhi không ngờ Quân trung Phụng lại hỏi thẳng vào mặt mình câu này một cách đột ngột, nàng sửng sốt đáp:

- Về chuyện này ư? Tiểu muội thực khó mà trình bày được.

Quân trung Phụn ôn tồn nói:

- Cô nương nên nói thật cho tiểu muội hay chúng ta đều là bạn gái hà tất cô nương phải mắc cở.

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tiểu muội cùng y gần gũi với nhau lâu ngày lại trải qua nhiều cơn hoạn nạn, tính tình tương hợp ở chỗ chia buồn chia vui. Nhưng thực ra chưa bao giờ đề cập tới mối tình nam nữ, nói cho đúng thì y cùng tiểu muội chỉ là đôi bạn thân.

Cô ngừng lại một chút rồi nói bằng giọng kiên quyết:

- Có điều nếu vì Lý Hàn Thu mà tiểu muội phải nhảy vào đống lửa cũng chẳng tiếc thân. Tỷ tỷ có điều chi sai bảo xin cứ nói ra.

Quân trug Phụng cười mát nói:

- Tiểu muội nhờ cô nương đi gặp Phương Tú.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Chuyện này có liên quan gì tớ Lý Hàn Thu không?

- Dĩ nhiên phải có liên quan.

- Nếu là việc có liên quan đến Lý Hàn Thu thì dù tiểu muội muôn thác cũng chẳng dám từ nan.

- Tiểu muội tới gặp Phương Tú không được vì hắn sợ tiểu muội phóng độc tất không chịu ra mặt, nhưng hắn đối với cô nương không đến nỗi thế vì họ không sợ cô nương thả độc vật ra.

Tần Nhi ngơ ngẩn hỏi:

- Tiểu muội có biết phóng độc vật gì đâu?

- Cái đó để tiểu muội dạy cho cô nương cái đó chỉ trong khoảnh khắc là cô nương hiểu ngay. Cô nương gặp Phương Tú rồi liệu ngấm ngầm thả độc vật ra kiềm chế hắn. Bọn thuộc hạ lo cho sự sống chết của chủ tất không dám gia hại cô đâu vì ném chuột sợ bể đồ...

Quân trung Phụng thở dài nói:

- Bọn thủ hạ của Phương Tú rất đông tiểu muội chẳng thể nào đả thương được nhiều người như vậy, bây giờ chỉ có đường đánh rắn là phải đánh đầu. Nếu chúng ta cứ ra mặt đối lập với bọn họ thì chẳng những không có cách nào cứu được Lý Hàn Thu mà chính chúng ta cũng không thể giữ mình an toàn được.

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Tiểu muội xin đi vậy tỷ tỷ truyền thụ cách phóng độc vật cho tiểu muội.

Quân trung Phụng nói:

- Cô nương hãy nhắm mắt lại.

Tần Nhi trong lòng rất lấy làm kỳ nhưng cũng theo lời nhắm mắt lại. Nàng cảm thấy dường như Quân trumg Phụng bỏ một vật gì trơn tuột vào trong tay áo của nàng, vật đó tựa hồ một con rắn quần quại trong tay áo. Tần Nhi tuy không sợ chết nhưng nàng nghĩ đến con rắn bò trong người mình cũng không khỏi bở vía. Nàng không nhìn thấy mà lòng hồi hộp trán toát mồ hôi Quân trung Phụng khẽ nói:

- Được rồi, bây giờ cô nương hãy mở mắt ra.

Tần Nhi mở mắt rồi đưa tay trái lên lau mồ hôi trán nàng hỏi:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ đã bỏ vật gì vào trong tay áo tiểu muội?

- Đó là độc vật, cô nương cứ yên lòng độc vật do tiểu muội nuôi dưỡng rất thuần thục và rất tinh khôn chẳng khi nào gia hại cô nương.

Tần Nhi khẽ la lên một tiếng:

- Úi chà!

Rồi hỏi tiếp:

- Phải chăng nó là một con rắn?

- Bất luận nó là con rắn hay vật gì cô nương cũng chẳng cần biết miễn sao nó không làm tổn thương đến cô là được.

- Tiểu muội chưa hiểu cách huy động thì làm thế nào cho nó bay ra cắn người được?

QWuân trung Phụng mỉm cười nói:

- Cái đó dễ lắm có kh1 gì đâu? Cô nương chỉ cần khi đứng đối diện với Phương Tú hất tay một cái như phóng ám khí ra là xong. Dĩ nhiên nếu Phương Tú không biết gì lại bị độc vật cắn bất ngờ lại càng hay lắm!

- Chỉ có vậy thôi ư?

- Nói là giản dị thì thật giản dị, có điều cô nương cần đủ dũng khí giữ cho mình trầm tĩnh mới được.

- Thế là nghĩa làm sao?

- Cô nương cần đến gần Phương Tú thì lúc liệng độc vật ra thì hắn mới không còn cách gì trốn thoát được.

- Đến gần Phương Tú chừng cở nào?

- Kể ra trong vòng năm thước là đủ nhưng càng gần hơn nữa càng tốt, nếu đứng xa quá thì e rằng chưa chắc đả thương được hắn...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cô nương nên mạnh dạn hơn chút nữa giả vờ như không có chuyện gì rồi nhân lúc hắn không biết mà phóng độc vật ra là cách hay nhất.

Tần Nhi hỏi:

- Trong tay áo tiểu muội đã trang bị con rắn, nếu tiểu muội muốn không sợ thì làm thế nào?

- Tiểu muội tưởng cô nương không nhìn rõ mà chỉ cảm giác thấy nó cử động, đã không hiểu nó là con rắn hay vật gì thì làm sao còn sợ sệt?

Tần Nhi nhăn nhó cười đáp:

- Tiểu muội hiểu rồi, vậy bây giờ tiểu muội xin đi.

Đoạn nàng đứng dậy cất bước, nàng đi được hai bước còn quay đầu lại dặn:

- Quân tỷ tỷ, nếu chẳng may tiểu muội bị chết về tay Phương Tú, tiểu muội mong rằng tỷ tỷ báo tin cho Lý Hàn Thu biết.

- Chỉ cần cô nương mạnh bạo lên và coi chừng một chút thì hy vọng thành công rất lớn. Bằng vạn nhất cô nương gặp điều bất hạnh phải bỏ mạng về tay Phương Tú thì chính tiểu muội sẽ có bổn phận báo thù cho tỷ tỷ. Vậy tỷ tỷ cứ yên tâm mà đi.

Tần Nhi đưa mắt nhì Quân trung Phụng muốn nói lại thôi, nàng trở gót đi ra khỏi khu rừng tạp. Tần Nhi liền vung trường kiếm lên để gạt ám khí rồi lớn tiếng hô:

- Nhờ ông bạn làm ơn bẩm với Hàn công tử là có Tần Nhi đến cầu kiến.

Bỗng thấy một lão già mình mặc trường bào đứng ở phía sau đống tuyết cất tiếng đáp:

- Hàn công tử không ở đây, cô nương có điều chi cứ nói với tại hạ cũng vậy.

- Các hạ có chủ trương được không?

- Nếu lão phu không chủ trương được thì dĩ nhiên lão phu chẳng nói với cô nương làm chi.

- Các hạ có nhận ta tiểu nữ không?

Lão già mặc áo trường bào nói:

- Lão phu không nhận ra cô.

Tần Nhi nói:

- Tiểu nữ là Tần Nhi một tên nha đầu trong Phương gia đại viện.

Lão già mặc trường bào nói:

- Lão phu là Từ Đại Hưng vâng lệnh Hàn công tử ở lại đây để giám thị các vị, xung quanh khu rừng tạp này đều đã bố trí mai phục dày đặc nếu cô nương định phá vòng vây mà chạy ra thì chỉ là chuyện mơ mộng.

Tần Nhi lạnh lùng nói:

- Các hạ không nhận biết tiểu nữ thì xin thông báo cho Phương viện chúa hay Hàn công tử là có Tần Nhi muốn đến yết kiến.

Nàng vừa nói vừa cất bước tiến về phía trước. Từ Đại Hưng là con người rất trầm tĩnh lão không lên tiếng ngăn trở chờ cho Tần Nhi tới gần chừng cách gần một trượng mới trầm giọng quát:

- Cô nương hãy đứng lại.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hiện giờ ít ra là có mười thứ ám khí kia đang nhằm vào cô nương, nếu cô nương cất bước đi là lập tức bao nhiêu cung nỏ bắn tới.

- Các hạ đã không chủ trương được thì xin thông báo lẹ cho.

Từ Đại Hưng nói:

- Lão phu đã sai người đi bẩm Hàn công tử rồi, vậy cô nương buông kiếm xuống.

Tần Nhi nghe lời hạ kiếm, chỉ trong khoảnh khắc Hàn công tử hối hả chạy tới gã vẫy tay vừa cười vừa hỏi:

- Có phải Tần cô nương muốn gặp tại hạ chăng?

- Hàn thiếu gia dạy quá lời.

Hàn công tử tủm tỉm cười hỏi:

- Trong rừng tuyết đọng nhiều quá khó kiếm gì ăn phải chăng cô nương ra ngoài tìm thực vật?

Tần Nhi lắc đầu nói:

- Tiểu tỳ muốn gặp Phương viện chúa.

Hàn công tử chuyển động cặp mắt ngó Tần Nhi nói:

- Người khác có thể không biết còn cô nương chắc đã hiểu rồi, tại hạ có thể tác chủ được một phần lớn bất cứ công việc gì, vậy cô nương có điều chi xin nói với tại hạ cũng thế.

Tần Nhi lắc đầu nói:

- Không được! Đây là câu chuyện giữa chủ bộc tiểu tỳ có nói với công tử cũng bằng vô dụng.

Hàn công tử trầm ngâm một chút rồi nói:

- Phương bá bá cùng gia phụ đều không ở đây.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Vậy các vị đi đâu?

- Các vị đi kiếm thầy trò Lý Hàn Thu.

Tần Nhi ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Các vị đi đã lâu chưa?

- Các vị khởi hành trước đây chừng ba bốn giờ.

Tần Nhi nói móc:

- Chà! Tiểu tỳ tưởng công tử là người có lòng dạ nghĩa hiệp vì chỗ tình thâm mà phải theo những người kia, không ngờ công tử cũng chỉ là một nhân vật nham hiểm độc ác.

Hàn công tử cười lạt nói:

- Trước nay cô nương vốn là người ôn nhu. Nay cô nói câu này lại mắng tại hạ một cách tàn nhẫn thì chắc trong lòng cô có điều gì uất hận lắm?

Tần Nhi lạnh lùng đáp:

- Nếu các vị cố ý giết thầy trò Lý Hàn Thu thì nhất định có nhiều người chẳng chịu bỏ qua.

Hàn công tử hừ một tiếng rồi móc họng:

- Những người cô nói đó là ai? Ngoài Tần cô nương, Quân cô nương và Quyên cô nương nữa chứ gì?

Tần Nhi hỏi lại:

- Nếu đúng vậy thì đã sao?

Hàn công tử ngửa mặt lên trời cười khanh khách đáp:

- Nếu thế thì tại hạ chịu phục Lý Hàn Thu sát đất, gã đối với đàn bà có ma lực thu hút. Người như gã trước nay không có ai mà kẻ hậu bối cũng chẳng bì kịp.

- Công tử lầm rồi, Lý Hàn Thu là một người quân tử phẩm hạnh đoan chính.

- Cô cùng y ở với nhau đã lâu thì dĩ nhiên cô hiểu y hơn là tại hạ.

Tàn Nhi nói:

- Tiểu tỳ tuy có ở với y đã lâu nhưng y chưa từng lần mò vào trong nhà tối, lúc nào y cũng giữ tác phong một người quân tử đoan chính.

Hàn công tử nói:

- Vì thế mà cô nương phải xiêu lòng?

Chương 154 - HÀN CÔNG TỬ TRÚNG ĐỘC BỊ THƯƠNG

Tần Nhi nói:

- Tiểu tỳ trước nay đối với công tử vẫn cực kỳ tôn trọng, nhưng hiện giờ xem công tử không giống trước nữa.

Hàn công tử thở dài nói:

- Bất luận trong lòng cô nương nghĩ thế nào thì tại hạ cũng không thể buông tha cho các vị rời khỏi nơi đây.

Đoạn gã vẫy tay nói:

- Cô nương về báo cho Quân cô nương hay là muốn rời khỏi chốn này thì chỉ có cách trông vào võ công mà phá vòng vây mà đi mới được.

Tần Nhi bụng bảo dạ:

- Bây giờ Phương Tú không ở đây thì Hàn công tử nhất định là nhân vật đầu não trong bọn chúng, ta chỉ cần hạ thủ gã là đủ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng từ từ cất bước tiến lại gần Hàn công tử. Hàn công tử hít mạnh một hơi đột nhiên gã lùi lại đến bảy tám bước rồi cười nói:

- Tần Nhi! Cô nương hãy quay về rừng đi.

Tần Nhi ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

- Thằng cha này quả là cơ cách phi thường.

Nàng cười lạt hỏi:

- Công tử sợ tiểu tỳ rồi chăng?

- Tại hạ không muốn gia hại cô nhưng cũng không muốn để cô ám toán.

Tần Nhi lạnh lùng hỏi:

- Công tử võ công cao cường tiểu tỳ làm gì mà gia hại được công tử?

- Đao thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, tại hạ đối với tài dùng độc của Quân cô nương đã phục sát đất...

Tần Nhi nghe nói tới đây nàng đã hiểu rõ về tài trí cũng như về võ công nàng không thể nào địch lại được Hàn công tử, nàng đành quay về rừng. Hàn công tử ngăn cản không cho bọn thuộc hạ rượt theo gã cười nói:

- Các vị giữ nguyên đường yếu đạo không để bọn họ xông ra là được.

Nhắc lại Tần Nhi trở về rừng Quân trung Phụng ra đón hỏi:

- Cô nương hãy ngồi nghỉ một chút rồi chúng ta nghĩ cách khác.

- Quân tỷ tỷ hiểu cả rồi ư?

- Tiểu muội đã nghe rõ cuộc đối thoại giữa cô nương và Hàn công tử.

- Vậy Quân tỷ tỷ nghĩ cách lẹ đi.

Quân trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tiểu muội đã nghĩ cách đây cô nương hãy nhắm mắt lại.

Tần Nhi theo lời nhắm mắt, Quân trung Phụng thò tay vào trong áo nàng lấy độc vật rồi nói tiếp:

- Các vị ai giữ đâu cứ về đấy đừng để địch nhân xông vào trong rừng.

Rồi cô trở gót bỏ đi, bỗng thấy Triệu Vượng chạy lại khẽ bảo Đoàn Bình:

- Quân cô nương đi một mình vạn nhất bị địch nhân vây đánh thì e rằng cô chẳng thể nào ra tay phóng độc vật được, vậy chúng ta phải đi giúp cô để đề phòng sự bất trắc.

Tần Nhi nói:

- Y chưa bảo chúng ta đi viện trợ mà chúng ta tự ý tiến theo thì e rằng hư việc.

- Tính tình Quân cô nương thế nào tại hạ đã hiểu lắm, bề ngoài cô có vẻ ôn nhu nhưng bề trong cô rất cương quyết. Tuy cô biết rõ mình không địch nổi mà vẫn chẳng chịu bảo người giúp sức. Nếu không may mà Quân cô nương bị chết tại trận thì mấy người chúng ta đây khó mà rời khỏi chốn này.

Đoàn Bình cũng nói:

- Thủ đoạn của Phương Tú cực kỳ tàn nhẫn nếu mình để hắn bắt sống thì thà chết đi còn hơn.

Tần Nhi nói:

- Đã vậy thì chúng ta ngấm ngầm theo dõi để giám thị, có điều Quân cô nương không động thủ với bên địch thì chúng ta cũng đừng xuất hiện.

Triệu Vượng gật đầu nói:

- Dĩ nhiên là thế.

Ba người liền đi về phía Quân trung Phụng nhưng ra đến ven rừng chẳng thấy cô đâu. Mọi người ngoảnh đầu nhìn bốn mặt thì chỉ thấy một màu tuyết phủ trắn phau chẳng hiểu Quân trung Phụng đi đằng nào?

Bọn thủ hạ của Hàn công tử đều xếp tuyết lên thành đống ẩn phía sau để giám thị những cử động trong rừng cây. Tuy bị rừng cây che kín nhưng Quân trung Phụng ra đi chẳng thể nào

không để dấu vết, mọi người nhìn kỹ trên mặt đất tuyết phủ mà cũng chẳng thấy vết chân cô đâu. Triệu Vượng trong lòng nóng nảy liền thò đầu ra ngoài, gã vừa thò đầu ra thì đối phương liền phản ứng hai tiếng veo véo rít lên, hai mũi trường tiễn bắn tới rất mau. Triệu Vượng liền rụt đầu lại hai mũi tên dài đồng thời cắm vào cành cây gần chỗ gã ẩn núp. Tần Nhi khẽ nói:

- Bên địch phòng thủ rất nghiêm mật vậy hai vị vào đây ẩn mình.

Nguyên Tần Nhi ẩn mình sau gốc cây lớn mặt trước lại có rất nhiều cây cài răng lược nên rất an toàn. Triệu Vượng, Đoàn Bình chạy lại khẽ hỏi Tần Nhi:

- Cô nương có điều chi dạy bảo không?

- Quân cô nương vừa đi chúng ta đã rượt theo ngay tưởng cô chẳng thể nào đi mau thế được mà cũng không thấy vết chân cô để lại. Vì vậy ta nghĩ rằng cô vẫn còn ở trong khu rừng này.

Triệu Vượng hỏi:

- Nếu cô vẫn ở lại trong rừng thì việc gì phải bảo bọn chúng ta tránh đi chỗ khác?

- Có thể cô không muốn cho chúng ta nhìn thấy bản lĩnh phóng độc của cô, chúng ta giữ chỗ này chẳng ích gì cho cô nên trở về chỗ cũ là hơn.

Triệu Vượng thở dài hỏi:

- Không hiểu bọn chúng có chừng bao nhiêu người mai phục quanh khu rừng này?

- Ít ra là bốn năm chục người, có điều bọn họ tuy đông nhưng chỗ dụng ý chỉ là vây hãm không để bọn mình ra khỏi khu rừng.

- Họ định vây hãm cho chúng ta chết đói ở trong này hay sao?

Đoàn Bình đáp:

- Nhất định Quân cô nương sẽ có biện pháp giải quyết vấn đề cho chúng ta.

Triệu Vượng chưa kịp lên tiếng thì đột nhiên có thanh âm cực kỳ thê thảm vọng vào tai. Thanh âm này không cao lắm nhưng nó khiến cho người nghe có cảm giác buồn tẻ và chán nản mọi điều, nó lại giống như hết thảy mọi việc trong dương gian đang đi vào chỗ huỷ diệt hoàn toàn Triệu Vượng dường như biết thanh âm này rất lợi hại liền nói ngay:

- Tần cô nương, chúng ta phải đút nút tai lại cho mau.

Tần Nhi thở dài nói:

- Thanh âm gì mà nghe thê lương vậy?

Đoàn Bình nói:

- D8ây là một khúc nhạc kêu bàng Cửu u quỷ khốc để làm tín hiệu điều khiển độc vật nhưng đồng thời nó làm trấn áp tinh thần người nghe, ai để khúc này lọt vào tai là không tự chủ được.

Tần Nhi ồ lên một tiếng nói:

- Kể ra thanh âm cũng không đến nỗi chói tai lắm có điều rất đỗi thê lương.

Triệu Vượng khẽ thở dài nói:

- Tại hạ thường nghe Quân cô nương nói thì việc trỗi khúc Cửu u quỷ khốc này rất hao tổn nội lực ôn nhu...

Ba người còn đang nói chuyện thì bỗng thấy rất nhiều bóng người đứng trên đất tuyết. Nguyên những người này đang ẩn mình sau những đống tuyết nên không nhìn thấy bây giờ họ đứng cả lên mới trông rõ có đến hơn hai chục người. Tần Nhi để ý chỗ họ đứng thì đều theo phương vị nhất định. Quả nhiên bao nhiêu lối ra khỏi khu rừng rậm đều bị bọn họ phong toả. Nàng còn đang ngẫm nghĩ chưa biết thế nào để đối phó thì đột nhiên những người đứng bên ngoài rừng đều lục tục té xuống. Chỉ trong khoảnh khắc mười mấy người đều ngã lăn ra hết, dường như họ bị thương về một chất độc kịch liệt chưa kịp hú lên một tiếng đã ngã lăn ra.

Lúc này tiếng khóc thê lương đột nhiên dừng lại, bỗng nghe Triệu Vượng lớn tiếng hô:

- Quân cô nương!

Tần Nhi đảo mắt nhìn lại thì thấy Quân trung Phụng hai tay ôm ngực chân bước lảo đảo đi tới nàng vội chạy ra ôm lấy nàng hỏi:

- Quân tỷ tỷ! Tỷ tỷ bị thương nặng lắm không?

Quân trung Phụng lắc đầu đáp:

- Không can gì, tiểu muội chỉ mệt thôi ngồi nghỉ một lúc là hết.

Cô mỉm cười hỏi:

- Cô nương trông thấy rồi chứ, nhiều người bọn chúng đều đã bị thương.

- Tiểu muội nhìn thấy rồi.

- Dường như công lực của cô nương cũng tinh tiến rất nhiều, bọn người mà Hàn công tử lưu lại đây đã bị thương đến quá nửa bọn chúng không dám cản đường chúng ta nữa.

- Tỷ tỷ dùng biện pháp gì để đả thương bọn chúng?

- Dĩ hiên là phải sử dụng độc vật. Nếu trông vào võ công thì mấy Quân trung Phụng cũng chẳng thể nào địch lại một mình Hàn công tử ấy là chưa kể đến bọn thủ hạ của hắn.

Cô thở phào một cái đẩy Tần Nhi ra nói tiếp:

- Tiểu muội đi gặp Hàn công tử đây.

- Tỷ tỷ cho tiểu muội cùng đi được chăng?

Quân trung Phụng gật đầu đáp:

- Có điều Tần cô nương không được nhiều lời, nhất thiết để tiểu muội đối phó.

- Tiểu muội xin tuân mệnh.

Quân trung Phụng quay lại ngó Triệu Vượng và Đoàn Bình bảo chúng:

- Các ngươi giữ nơi đây cho cẩn thận vì bọn ta vẫn phải dùng khu rừng này làm nơi căn cứ, nếu chúng ta không rút lui được thì trở về giữ nơi đây vậy.

Triệu Vượng và Đoàn Bình nghiêng mình thi lễ đáp:

- Xin cô nương cứ yên lòng.

Quân trung Phụng phấn khởi tinh thần tiến về phía trước Tần Nhi theo sát phía sau cô để ngấm ngầm bảo vệ. Quân trung Phụng đi chừng được sáu bảy trượng bỗng cô dừng lại cất tiếng hỏi:

- Hàn công tử có đấy không?

Hàn công tử ở phía sau một đống tuyết từ từ đứng lên lạnh lùng hỏi lại:

- Cô nương lại thi triển độc vật đả thương nhiều người của tại hạ rồi phải không.

- Ồ, đại khái mới bị thương chừng một nửa.

Hàn công tử cười lạt nói:

- Đáng tiếc là tại hạ vẫn chưa bị thương.

- Bản nhân tưởng bây giờ vẫn chưa muộn công tử có muốn thử một chút coi không?

Hàn công tử chưng hửng một lát rồi cười hỏi:

- Nếu cô nương phóng độc vật cho tại hạ trông thấy thì dù tại hạ có bị thương cũng bội phục vô cùng mà chẳng dám oán hận chi hết.

- Tuy công tử là con Hàn Đào nhưng được nhiều người võ lâm ca tụng là nhân vật có tư cách trong võ lâm lại nhiều tài ba lỗi lạc vì thế mà bản nhân thực tình không nỡ gia hại.

- Nhưng cô nương đã liền một lúc đả thương hai mươi bảy tên thuộc hạ của tại hạ thì cô bảo sao?

Quân trung Phụng dịu dàng đáp:

- Công tử dùng tuyết trắng xếp thành đồn luỹ chuẩn bị hãm chết bọn tiểu muội trong khu rừng này, tiểu muội vì muốn sống nên bất đắc dĩ phải thi hành biện pháp đó.

Hàn công tử nói:

- Tại hạ nghĩ rằng chuyến này cô nương ra đây gặp tại hạ nhất định có chỗ dụng tâm, phải vậy không?

- Vì tiểu muội không muốn giết sạch bọn thuộc hạ của công tử nên mới ra đây để cùng nhau thương lượng.

- Cô nương định thương lượng bằng những điều kiện gì xin thành thực nói ra, tại hạ đã rửa tai để kính cẩn nghe lời vàng ngọc của cô nương dạy bảo.

- Sự thực tiểu muội chẳng có chi kêu bằng điều kiện mà chỉ thỉnh cầu công tử hạ lệnh cho bọn

thuộc hạ để bọn tiểu muội được tự do rời khỏi nơi đây đừng có rượt theo.

Hàn công tử ồ lên một tiếng rồi nói:

- Cô nương muốn đi cũng được, nhưng còn mấy chục tên thuộc hạ của tại hạ trúng thương vì độc vật của cô nương thì cô nương tính sao?

- Dĩ nhiên tại hạ phải đưa thuốc giải để công tử cứu trị cho bọn họ.

Hàn công tử thở dài nói:

- Tại hạ vì việc cứu tính mạng cho hai mươi bảy người mà phải ưng chịu điều kiện của cô nương, nhưng tại hạ hy vọng sau khi cô nương rời khỏi nơi đây là xuống núi liền.

Quân trung Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

- Tại hạ vừa tiếp được truyền thơ do chim đưa đến nói là Lý Hàn Thu cùng sư phụ y đều bị bắt rồi và đã đưa về Phương gia đại viện ở Kim Lăng.

Quân trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Công tử nói dối tiểu muội.

- Tại sao cô nương lại bảo thế?

- Thầy trò y ở cách đây một đoạn đường khá xa tiểu muội tính thời gian thì chẳng thể kịp.

Hàn công tử mỉm cười ói:

- Cô nương là người rất tinh tế, tại hạ xem chừng khó mà lừa gạt được.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng tại hạ đã nói thật chứ không lừa gạt cô nương đâu. Số là thày trò gã dường như đã biết trước bọn tại hạ đến vây hãm nên chuẩn bị rời đi nơi khác xa xôi hơn, ngờ đâu dọc đường thày trò gã đã chạm trán bọn tại hạ hai bên đã xảy ra cuộc chiến ngắn ngủi rồi thày trò gã bị bắt.

Tần Nhi lắc đầu nói:

- Tiểu tỳ không tin được. Lý Hàn Thu là người thế nào tiểu tỳ đã hiểu rõ rồi. Y bản tính cương cường dù là bị chết trận còn có lý y quyết chẳng chịu để cho người ta bắt sống.

Hàn công tử hỏi:

- Nếu gã không còn cơ hội tự tử thì sao?

Tần Nhi ngẩn người ra không biết nói thế nào Hàn công tử lại nói tiếp:

- Tại hạ nói đến đây là đã dứt lời tin hay không là quyền ở các cô. Nếu Quân cô nương chịu giao thuốc giải ra thì có thể thượng lộ được ngay.

Quân trung Phụng ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Bọn tiểu muội có bốn người cả thảy.

Hàn công tử ngắt lời:

- Tại hạ biết rồi và bằng lòng buông tha hết.

- Công tử có buông tha cả bốn người thì tiểu muội vẫn không thể giao thuốc giải được.

- Nếu chúng ta tính đền cuộc trao đổi thì cuộc trao đổi này há chẳng công bình lắm rồi ư?

Quân trung Phụng nói:

- Tiểu muội còn có điều kiện khác nữa.

Hàn công tử giục:

- Cô nương thử nói nghe.

- Tiểu muội yêu cầu một mình công tử đưa chân một đoạn đường.

Hàn công tử trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Vụ này tại hạ còn phải tính toán xem sao đã, có điều tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương một việc.

Quân trug Phụng hỏi:

- Việc gì?

- Tại hạ yêu cầu cô nương hãy lấy độc vật mà cô nương đã sử dụng để đả thương bọn thuộc hạ đưa cho tại hạ coi. Như vậy là tại hạ có thể tuân theo lời dạy của cô nương được, tức là một mình tại hạ sẽ tiễn chân các vị một đoạn đường.

- Điều kiện của công tử thật là khắc nghiệt chẳng những làm khó cho tiểu muội mà công tử nên suy nghĩ lại cho kỹ kẻo rồi lại hối hận.

- Tại hạ trước nay không biết hối hận là gì, vậy cô nương cứ yên lòng đừng ngại chi hết.

Quân trung Phụng lạnh lùng nói:

- Thế thì được lắm, tiểu muội tin rằng công tử chẳng phải là con người không thủ tín.

Tần Nhi giật mih2 kinh hãi nghĩ thầm:

- Hàn công tử là tay cơ trí hơn người, nếu để gã biết độc vật không chừng gã tự nghĩ ra cách đối phó.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng vội lên tiếng:

- Không được đâu! Quân tỷ tỷ làm như vậy là chúng ta phải thua lực Hàn công tử đó.

Quân trung Phụng đáp:

- Không hề chi.

Cô vung tay mặt lên một cái thì một con rắn nhỏ sắc vàng đã liệng xuống đất trên mặt tuyết. Hàn công tử chú ý nhìn thì thấy con rắn này chỉ dài chừng tám tấc toàn thân một màu vàng rực nó bị liệng xuống đống tuyết rồi nằm yên không cử động. Gã chau mày nghĩ thầm:

- Hiện nay trong buổi trọng đông tiết trời cực kỳ giá lạnh, chih1 là một mùa mà mọi loại rắn đều ẩn mình ngủ kỹ thì sao nó lại cắn người bị thương được? Chuyện này thật trái với tự nhiên...

Quân trung Phụng cúi xuống lượm con rắn cất vào trong tay áo nàng nói:

- Tiểu muội đã để công tử coi cho biết còn tin hay không là tuỳ ở công tử.

Hàn công tử ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói:

- Quân cô nương! Chúng ta đứng cách nhau không đầy năm thước, tại hạ muốn thử xem con rắn nhỏ đó có đả thương người thật không?

Quân trung Phụng đáp:

- Được rồi, vậy công tử hãy coi chừng.

Nàng lại vung tay mặt cho con rắn vàng từ trong tay áo mình bay vọt ra. Hàn công tử thấy Quân trung Phụng dấu con rắn vàng ở trong tay áo dùng làm ám khí để liệng ra thì nghĩ thầm ở trong bụng:

- Nay trong buổi trọng đông mà con rắn này vẫn hoạt động được ta không nên thò tay ra đón lấy.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tay phải gã vung lên đánh ra một chưởng rất mau, đồng thời gã lạng sang một bên để né tránh. Gã đã ngầm vận công lực để đánh ra phát chưởng này chưởng thế chưa tới nơi mà luồng âm kình đã đụng đến con rắn. Bỗng nghe đánh cạch một tiếng con rắn vàng bị chưởng phong của Hàn công tử đánh rớt xuống đất, Hàn công tử cười khanh khách nói:

- Thế này mà cô nương bảo là dùng con rắn vàng để hại người thì tại hạ không thể tin được...

Đột nhiên gã chau mày ngừng tiếng cười đứng ngẩn mặt ra đương trường Quân trung Phụng từ từ cất bước tiến đến gần con rắn và lượm lên bỏ nó vào tay áo và cười nói:

- Hàn công tử! Chúng ta đi thôi.

Hàn công tử đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Cô nương làm thế nào mà khiến cho tại hạ bị thương được?

- Công tử đã hứa lời đưa bọn tiểu muội đi một quãng đường vậy chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Hàn công tử không sao được gã đảo mắt nhìn quanh lớn tiếng hô:

- Các người về cả đi!

Rồi gã chắp tay nhìn Quân trung Phụng nói:

- Tại hạ xin dẫn đường cho cô nương.

Đoạn gã cất bước đi trước, Quân trung Phụng theo sau Hàn công tử nàng vừa đi vừa nhìn bốn phía thì quả nhiên thấy bọn tuỳ tùng của Hàn công tử đều ở lại hết chứ không rượt theo, nàng khẽ cất tiếng khen ngợi:

- Mệnh lệnh của công tử quả là nghiêm minh.

Hàn công tử hỏi:

- Chẳng lẽ trước nay cô nương vẫn cho bọn tại hạ là một đám ô hợp hay sao?

- Theo chỗ tiểu muội biết thì bọn thuộc hạ của Giang Nam song hiệp tuy không phải là một đám ô hợp, song cũng chẳng phải là một đoàn quân tinh nhuệ.

- Tại hạ muốn hỏi cô nương một câu: Theo nhận xét của cô nương thì hiện nay môn phái nào còn lực lượng mạnh nhất?

- Cái đó tuỳ công tử muốn hỏi về khía cạnh nào? Tỷ như bọn thuộc hạ của công tử thì tuy số người rất đông nhưng chỉ vì đường lợi hại nhất thời mà kết hợp lại. Nếu gặp cuộc ác nhà Phương và Hàn đâu.

Hàn công tử thủng thẳng nói:

- Tại hạ chỉ cần thời gian ba năm là có thể đám vong mạng trên chốn giang hồ để biến thành cánh quân chủ lực trong võ lâm và họ sẽ được huấn luyện đến nơi đến chốn.

Chương 155 - BỊ TRÚNG ĐỘC HÀN CÔNG TỬ PHẢI ĐI THEO

Quân trung Phụng cười khẩy nói:

- Giọng lưỡi của công tử dường như có vẻ khoác lác.

Tần Nhi đột nhiên xen vào:

- Hàn công tử chúng ta biết nhau đã lâu, nhưng tiểu tỳ lúc trước ở thân phận nha đầu mà công tử ở địa vị thiếu gia nên không tiện thỉnh giáo đại danh.

Hàn công tử hỏi lại:

- Bây giờ thì thế nào?

- Bây giờ chúng ta ở vào thế đối lập do đó mà địa vị của tiểu tỳ đã nâng cao lên nên lớn mật muốn thỉnh giáo đại danh.

- Bình sinh tại hạ rất tín ngưỡng một đại anh hùng cũng người họ Hàn...

Quân trung Phụng hỏi ngay:

- Phải chăng vị đại tướng quân đã diệt Sở gây nên cơ nghiệp cho nhà Hán?

- Phải rồi, vì thế mà tại hạ lấy tên là Hàn kế Tín.

Quân trung Phụng nói:

- Hàn Tín ngày trước gây nên cơ nghiệp trùm đời tên ghi vào kinh sử, tài ba của công tử cũng có thể theo gót Hàn Tín nhưng đáng tiếc công tử bị trôi theo giòng nước đục nên vĩnh viễn chẳng thể nào trở nên một nhân vật lưu danh muôn thuở.

Hàn kế Tín nói:

- Vì thế mà tại hạ chỉ hy vọng lùi xuống một bước nghĩa là tranh giành lấy đất đứng trong võ lâm...

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Trước kia tại hạ vẫn đem lòng kính mộ Lý Hàn Thu.

Quân trung Phụng hỏi:

- Bây giờ thì sao?

- Phần kính mộ đó càng ngày càng phai lạt.

- Cứ công bằng mà bàn thì công tử và Lý Hàn Thu đều là những viên ngọc sáng trong võ lâm hiện nay.

- Nhưng hiện nay trên đời lại xuất hiện một vị nữ Gia Cát khiến cho tại hạ giảm lòng kính mộ Lý Hàn Thu.

Quân trung Phụng hỏi:

- Nữ Gia Cát mà công tử nói đó là nhân vật thế nào?

- Trong con mắt tại hạ thì nữ Gia Cát tức là Quân cô nương.

Quân trung Phụng tủm tỉm cười nói:

- Dù lời công tử chỉ là chuyện hoang đường nhưng cũng khiến cho gười nghe phải khoái tai.

Đoạn cô nghiêm nghị nói tiếp:

- Có điều đáng tiếc là bản nhân lại không phải là con người ưa chuộng hư danh.

Hàn kế Tín nói:

- Đó là câu nói tự đáy lòng tại hạ thốt ra, sao cô nương lại cho là câu riễu cợt không chịu tin lời?

Quân trung Phụng tủm tỉm cười đáp:

- Bản nhân tin hay không là một chuyện chẳng quan hệ gì, còn việc quan hệ thì Hàn công tử lại cố ý lãng tránh không muốn nói đến.

- Nhị vị cô nương! Phải chăng điều mà hai vị muốn nhắc tới là Lý Hàn Thu?

Quân trung Phụng hỏi lại:

- Phải rồi, công tử nói bắt được Lý Hàn Thu đó là chuyện thật hay giả?

- Dĩ nhiên là chuyện thật cả trăm phần trăm.

- Các vị định xử trí với Lý Hàn Thu ra sao?

- Cái đó tại hạ cũng chưa hiểu rõ.

Quân trung Phụng hỏi:

- Hàn công tử là một nhân vật trọng yếu của Giang Nam song hiệp. Bản hân tin rằng chẳng khi nào Phương Tú giấu diếm việc xử trí Lý Hàn Thu không cho công tử hay. Phải chăng công tử không muốn nói với bản nhân?

Hàn kế Tín hỏi vặn:

- Chẳng lẽ Lý Hàn Thu lại không phải là kẻ thù giết chết lệnh tôn. Tại hạ nghĩ rằng Lý Hàn Thu bị bắt không đến nỗi làm cho cô nương xúc động và chẳng cần phải hỏi đến cách xử trí với gã.

- Phải rồi! Y là kẻ thù sát hại song thân của bản nhân…

Hàn kế Tín ngắt lời:

- Cô nương đã thừa nhận gã là kẻ thù chẳng đội trời chung thì hà tất phải quan tâm đến gã làm

chi?

Quân trung Phụng chịu buông xuôi câu chuyện nhưng cô làm ra vẻ hững hờ đáp:

- Quan tâm đến y hay không là việc riêng của bản nhân tưởng rằng công tử chẳng nên gạn hỏi?

Hàn kế Tín trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Cô nương muốn hỏi điều chi?

- Bản nhân chỉ muốn biết hiện giờ Lý Hàn Thu ở đâu vì bản nhân muốn gặp y.

Hàn kế Tín lạnh lùng đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì Lý Hàn Thu đã bị đưa về Kim Lăng và tại hạ đã nói với cô nương rồi.

Quân trung Phụng hỏi:

- Bọn họ đi đường nào?

- Cái đó tại hạ thực tình không biết, nếu cô nương muốn được gặp Lý Hàn Thu thì cứ đến Phương gia đại viện là được gặp ngay.

Quân trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu đến Phương gia đại viện thì còn phải bàn làm chi, bản nhân muốn biết họ đi ngả nào để tiện đón đường cho khỏi mất công tới Kim Lăng.

Hàn kế Tín nhắc lại:

- Cái đó quả là tại hạ không hay.

Quân trung Phụng nghiêm nghị nói:

- Nếu vậy bản nhân đành khuất tất công tử...

Hàn kế Tín sửng sốt ngắt lời:

- Phải chăng cô nương toan chuyện bội tín?

- Công tử không chịu cho hay bọn họ đi đường nào thì còn trách bản nhân sao được?

Hàn kế Tín cười nói:

- Tại hạ mà biết thì đã nói cho cô nương hay rồi, nếu cô nương không tin lời bức bách tại hạ phải nói ra thì tại hạ đành phải nói dối.

Quân trung Phụng đột nhiên dừng bước quay đầu lại nhìn Hàn kế Tín lạnh lùng hỏi:

- Công tử không biết thật hay là công tử muốn dấu?

- Tại hạ không biết thật.

- Đã vậy thì bản nhân bắt buộc phải mời công tử đi theo.

- Tại hạ đi theo cũng được nhưng còn tính mạng mấy chục tên thuộc hạ, chẳng lẽ cô nương đã hứa lời cứu chữa mà bây giờ bỏ mặc chúng hay sao?

- Công tử có thiếu gì thuộc hạ thì dù có chết mất vài ba chục tên phỏng có chi đáng kể?

Hàn kế Tín đã hơi bực mình nhưng gã vẫn giữ vẻ bình tĩnh đáp:

- Nghe lời cô nương thì vụ này tựa hồ buông trôi một cách dễ dàng.

- Bản nhân nói đúng sự thực, công tử nên biết rằng bản nhân là đàn bà. Chỉ có những lời của bậc đại trượng phu nam tử hán mới được coi nặng bằng non còn lời nói của bọn phụ nữ thì không cần đếm xỉa đến.

Hàn kế Tín khẽ thở dài nói:

- Theo ý cô nương thì dường như không muốn buông tha cả tại hạ nữa chăng?

- Nếu bọn bản nhân không cách nào cứu thoát Lý Hàn Thu về thì đành mượn công tử để tính chuyện trao đổi.

Hàn kế Tín lạnh lùng hỏi:

- Cô nương tính vậy liệu có được như ý chăng?

- Việc đã xảy ra thế này bản nhân không nghĩ ra cách nào hay hơn được.

- Cứ hiện tình mà bàn thì việc cô nương đem tại hạ ra trao đổi với Lý Hàn Thu là thượng sách, có diều cô nương quên mất một điều...

Quân trung Phụng ngắt lời:

- Xin công tử cho nghe lời cao luận.

- Tại hạ e rằng các vị chẳng thể nào đón đường để trao đổi Lý Hàn Thu được nữa.

Quân trung Phụng đổi giọng ôn tồn hỏi:

- Tại sao vậy? Tiện thiếp nghĩ rằng có Hàn công tử dẫn đường thì tất nhiên tìm đến bọn họ được.

- Tính thời gian thì bọn họ đã vượt chúng ta quá xa rồi trừ phi đến tận Kim Lăng thì không còn cách nào đuổi kịp.

Quân trung Phụng hỏi lại:

- Có phải Phương Tú đưa Lý Hàn Thu về Phương gia đại viện thật không?

- Đúng thế!

Quân trung Phụng hỏi:

- Thôi đành thế này vậy sau khi chúng ta đến Kim Lăng phiền Hàn công tử viết một phong thơ sai người đưa tới lệnh Phương bá phụ về việc trao đổi giữa công tử và Lý Hàn Thu, tiện thiếp chắc rằng họ không từ chối được.

Hàn kế Tín chau mày hỏi:

- Cô nương chắc rằng tại hạ sẽ viết phong thơ đó sao?

- Tiện thiếp nghĩ rằng mạng sống của Hàn huynh còn quý trọng hơn mạng sống của Lý Hàn Thu thì chắc là Hàn huynh không lẽ từ chối.

Hàn kế Tín cười lạt đáp:

- Từ đây về tới Kim Lăng đường xa diệu vợi, tại hạ nghĩ rằng còn nhiều cơ hội trốn thoát.

- Thuốc giải còn ở trong mình tiện thiếp mà công tử trốn chạy tất là phải chết.

Hàn công tử cười lạt hai tiếng không nói gì nữa. Quân trung Phụng vừa nói vừa móc trong bọc ra một viên thuốc trao cho Hàn kế Tín nói:

- Chất độc trong mình công tử lên cơn rất lẹ vậy công tử uống ngay viên thuốc này đi.

Hàn kế Tín đón lấy viên thuốc lạnh lùng hỏi:

- Thuốc này có thể kiềm chế trong vòng bao lâu?

- Trong vòng hai mươi giờ.

Hàn kế Tín nắn viên thuốc trong lòng bàn tay rồi bỏ vào miệng nuốt. Quân trung Phụng nói tiếp:

- Chug1 ta tới thẳng Kim Lăng tiện thiếp hy vọng công tử đừng kiếm đường trốn lánh.

Hàn kế Tín hấm mắt lại ngồi tựa vào vách không hỏi gì đến Quân trung Phụng nữa. Quân trung Phụng cho bọn Triệu Vượng, Đoàn Bình ngủ chung một gián phòng với Hàn kế Tín để tiện việc giám thị gã. Còn cô với Tần Nhi ở chung một gian phòng. Tần Nhi ngủ chung giường với Quân trung Phụng nàng biết trong người cô đầy những độc vật nên nàng chẳng yên tâm chút nào, nàng nằm co ro vào tận góc giường không dám nhúc nhích. Tuy nàng nhắm mắt nhưng không dám ngủ nàng nghe Quân trung Phụng ngáy pho pho dường như cô đang ngủ say, Tần Nhi không ngủ mà phải giả vờ là đã ngủ rồi nàng không dám cử động chân tay, thực tình nàng nằm trên giường kiểu này nhận thấy còn vất vả hơn đi trên một quãng đường xa. Vào khoảng canh ba Quân trung Phụng đột nhiên ngồi nhỏm dậy rồi rón rén bước xuống giường ra mở cửa. Tần Nhi trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Đêm hôm khuya khoắt y còn đi đâu?

Tuy nàng muốn theo dõi nhưng sợ Quân trung Phụng phát giác nên cứ nằm yên không dám trở mình, Quân trung Phụng đi chừng nửa giờ lại trở về phòng cô đóng cửa lại nhưng chưa lên giường ngay còn ngồi xuống một chiếc ghế gỗ bên cạnh cửa sổ. Tần Nhi cũng lấy làm nghi hoặc bụng bảo dạ:

- Y đã quay về sao lại chưa lên giường nghỉ ngay mà còn ngồi lại một mình ngoài đó, chẳng hiểu có dụng ý gì?

Nàng không dằn nổi tính hiếu kỳ liền khẽ hé mắt ra nhìn thì thấy trong tay Quân trung Phụng

ôm một vật gì đó không hiểu, cặp mắt xanh biếc của nó có ánh sáng lấo loáng trong đêm tối. Tần Nhi chưa nhìn rõ Quân trung Phụng ôm vật gì thì tai nàng đã nghe Quân trung Phụng cất tiếng lên hỏi:

- Cô nương không ngủ ư?

- Tiểu muội vừa mới thức giấc.

- Thế thì hay lắm, tiểu muội đang muốn nói chuyện với cô nương.

- Tỷ tỷ có chuyện gì xin cứ nói ra tiểu muội rửa tai để nghe đây.

Quân trung Phụng hỏi:

- Có phải cô nương thực lòng muốn cứu Lý Hàn Thu không?

Tần Nhi hơi sửng sốt đáp ngay:

- Dĩ nhiên là tiểu muội muốn cứ y thật.

- Chúng ta chỉ có hai người mà bọn Phương Tú đông lắm thì làm sao địch lại họ?

Tần Nhi cũng là một tay thông tuệ phi thường thế mà nàng ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn không tìm ra được nguyên nhân về câu nói của Quân trung Phụng, nàng chậm rãi hỏi lại:

- Tiểu muội chưa hiểu rõ ý câu hỏi của tỷ tỷ, tỷ tỷ có thể nói rõ hơn cho tiểu muội nghe được chăng?

- Tiểu muội muốn chúng ta đưa kỳ binh ra một cách đột ngột để có thể một phen cử động là kiềm chế được Phương Tú. Có thế thì mới nắm vững được đại cục phải không?

- Tỷ tỷ nghĩ thế là chí lý, có điều tiểu muội chưa hiểu cao kiến của tỷ tỷ ra sao?

- Muốn kiềm chế được Phương Tú thì việc đầu tiên chúng ta phải tìm cách tiếp cận được bọn họ, phải không?

- Đúng rồi, nhưng tỷ tỷ có cách gì tiếp cận được Phương Tú?

- Cô nương đến gần được Phương Tú mà không chế phục được hắn thì cũng chẳng ích gì.

Tần Nhi hỏi:

- Vậy tỷ tỷ tính sao?

- Theo ý của tiểu muội thì cô nương phải học cách thi độc để đối phó với Phương Tú.

- Nếu tỷ tỷ chịu truyền thụ phép màu thì tiểu muội cảm kích vô cùng.

- Hiện nay tiểu muội là người thừa kế duy nhất của Thất độc giáo. Theo lề luật của bản môn nếu cô nương không gia nhập vào làm môn hạ Thất độc môn tiểu muội chẳng thể nào dám truyền thụ nghệ thuật sai khiến độc vật. Đồng thời tiểu muội cũng không tiện đem những điều bí ẩn của bản môn nói cho cô nương nghe.

Tần Nhi hỏi:

- Tỷ tỷ nói vậy thì ra trong mình tỷ tỷ cũng có nhiều điều bí ẩn phải không?

- Tiểu muội làm chủ một môn phái lẽ nào không nghĩ tới những người trong bản môn?

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tỷ như cô nương không phải là người Thất độc môn thì tiểu muội không thể điều động người trong môn phái để giúp đỡ cô nương được.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Thế ra tỷ tỷ đã thu được nhiều đệ tử rồi phải không?

Quân trung Phụng đáp:

- Tiểu muội còn nhỏ tuổi như thế này thì thế nào thu được đệ tử nhưng vì theo quy luật của bản môn những người dưới trướng phải mang danh thầy trò.

Tần Nhi hỏi:

- Những đệ tử dưới trướng của tỷ tỷ toàn là phụ nữ phải không?

- Tiểu muội xét cho cùng thì nguyên nhân của những bậc tiền bối trong bản môn bị tru diệt chỉ vì không giữ được bí mật.

- Có phải vì các vị quá ngông cuồng gây thành công phẫn với võ lâm thiên hạ?

- Đó mới chỉ là một nguyên nhân. Vấn đề chủ yếu là bọn họ đều là đàn ông, bọn đàn ông chỉ thích hợp về việc luyện đao thương ám khí họ trông vào võ công cùng khí công để thủ thắng. Còn sai khiến độc vật để đả thương bên địch thì họ không bằng bọn đàn bà con gái chúng ta, vì thế tiểu muội chỉ thu nạp toàn bọn phụ nữ.

- Bọn họ hiện giờ ở đâu?

- Họ ở một nơi rất kín đáo để luyện nghề thi triển độc vật.

- Nếu tiểu muội quy đầu làm môn hạ Thất độc môn thì chắc là cứu được Lý Hàn Thu phải không?

- Đúng thế! Tiểu muội tin rằng nhất định có thể cứu y ra.

- Sau khi tiểu muội gia nhập quý môn rồi thì chúng ta không thể xưng hô nhau bằng tỷ muội được nữa phải không?

Quân trung Phụng đáp:

- Nhà có thói nhà, nước có phép nước. Sau khi cô nương vào làm môn hạ bản môn rồi thì dĩ nhiên chúng ta không thể xưng hô nhau bằng tỷ muội được nữa.

Tần Nhi khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Nếu nhất định cứu được Lý Hàn Thu thì tiểu muội quy đầu vào làm môn hạ Thất độc giáo.

Quân trung Phụng mỉm cười nói:

- Con người muốn luyện thành một môn võ công tuyệt thế tất phải vất vả hàng mấy chục năm, nhưng học phép sử dụng độc vật thì chỉ trong vòng bốn năm tháng là có thể khá cao minh rồi. Chỉ cần lại gần địch nhân trong vòng một dặm hoặc biết chỗ trú ngụ của họ là có thể phóng độc vật tới để giết họ.

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Như vậy chẳng là giản dị lắm ư?

- Cũng không phải giản dị đâu, giả tỷ cô muốn luyện thuật sử dụng độc vật tới chỗ tinh vi thì so với việc luyện môn võ công cao thâm còn khó khăn hơn nhiều.

- Tỷ tỷ có thể nói cho tiểu muội sơ qua về cách sử độc vật được không?

Quân trung Phụng lắc đầu đáp:

- Thuật sử dụng độc vật là một bí thuật tối cao của Thất độc môn. Trừ phi cô gia nhập môn rồi thì không còn cách nào nói cho cô nghe được vì đó là cấm điều rất nghiêm mật không thể tiết lộ với người ngoài.

Tần Nhi chú ý nhìn xem Quân trung Phụng ôm trong lòng vật gì có hai luồng ánh sáng xanh lè nhưng bây giờ không hiểu nó biến đâu mất, nàng không hiểu vật đó cô cất đi đâu từ lúc nào? Trong lòng rất hiếu kỳ nàng không nhịn được liền hỏi:

- Tỷ tỷ, vừa rồi tỷ tỷ ôm vật gì trong lòng:

- Quân trung Phụng tủm tỉm cười hỏi:

- Cô nương đã nhìn thấy rồi ư?

- Tiểu muội đã nhìn thấy một cách vô tình.

- Cô nương để ý ngó thấy cũng chẳng sao. Tiểu muội đã là một người sử dụng độc vật thì dĩ nhiên nó chỉ là một độc vật.

Tần Nhi chấn động tâm thần hỏi:

- Độc vật đó là thứ gì?

- Đó là một thứ Phong xà hiếm có ở đời. Chẳng những nó là một thứ kỳ độc mà hành động cũng mau lẹ phi thường, tiểu muội mới kiếm được chưa lâu. Theo chỗ tiểu muội biết thì nó là một thứ rắn quý nhất thiên hạ, sau này nếu tiểu muội muốn sử dụng nó theo ý muốn được thì có thể đả thương được người ngoài xa mấy dặm. Khi đó tiểu muội không phải tới gần địch nhân cũng có thể đả thương họ được, đó là một thành tựu rất lớn của Thất độc môn việc tranh ngôi bá chủ trên chốn giang hồ Thất độc môn nhờ nó mà trang giành được một phần.

- Dường như trong mình tỷ tỷ có đem theo độc vật thì phải?

Quân trung Phụng đáp:

- Phải rồi, lúc nào ít nhất cũng phải có ba thứ.

Tần Nhi liền hỏi:

- Vậy tỷ tỷ dấu vật đó ở đâu?

- Dấu trong tay áo, vậy cô nương có sợ không?

- Chẳn lẽ những thứ đó không cắn tỷ tỷ sao?

- Không bao giờ, nếu nó làm cho tiểu muội bị thương thì khi nào lại dám để trong mình.

Tần Nhi khẽ thở dài nói:

- Nếu tiểu muội để độc vật đó trong mình quanh năm thì không có gan chịu nổi.

- Cái đó chỉ thành thói quen mà thôi, ngày trước tiểu muội ở nhà thì đừng nói chuyện thò tay ra nắm lấy con rắn mà ngay cả bắt con chim sẻ cũng không dám…

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu muội đã huấn luyện cho nhiều đệ tử trong Thất độc môn, chúng đa số là những thiếu nữ xinh đẹp tướng mạo đoan trang chẳn tên nào dám nắm trùng độc. Nhưng sau khi nghe tiểu muội dạy cách bắt rắn thì tên nào cũng bạo dạn bắt lấy độc vật dễ như trở bàn tay chẳng có gì khó khăn.

Chương 156 - HAI BÊN ĐỀU MUỐN BẮT HÀN CÔNG TỬ

Tần Nhi nói:

- Nếu vậy thì tiểu muội muốn thử coi.

Quân trung Phụng đáp:

- Không thể thử được vì cô nương chưa gia nhập Thất độc môn nếu cô nhận lời thì phải làm theo môn quy. Trước hết lập lời trọng thệ sau làm lễ bái sư từ đó sẽ trở thành đệ tử Thất độc môn.

- Ngoài cách tiểu muội gia nhập Thất độc môn chẳng còn biện pháp nào cứu Lý Hàn Thu phải không?

- Đúng thế, ngoài cách này tiểu muội không nghĩ ra được cách nào khác.

Tần Nhi thở phào một cái nói:

- Tỷ tỷ đã tính kỹ chưa liệu thời gian còn kịp nữa không?

- Hàn kế Tín đã lọt vào tay bọn ta, chắc Hàn Đào và Phương Tú chưa dám gia hại Lỳ Hàn Thu.

- Được rồi tiểu muội tình nguyện gia nhập Thất độc môn, bây giờ phải làm thế nào xin tỷ tỷ nói cho hay.

- Trước hết là hành lễ trước tượng sư tổ...

Tần Nhi hỏi ngay:

- Thần tượng tổ sư hiện ở chỗ nào?

- Thần tượng tổ sư hiện ở trong mình tiểu muội có điều cô nương hãy suy nghĩ kỹ đi, khi đã gia nhập Thất độc môn là suốt đời phải trung thành không được sinh lòng phản bạn.

- Miễn sao cứu được Lý Hàn Thu thì bất luận điều gì cũng ưng chịu...

Dường như nàng chợt nhớ ra điều gì quan trọng nàng liền hỏi ngay:

- Cô nương cùng Lý Hàn Thu đã có hẹn tử vong, phen này mà chúng ta cứu được Lý Hàn Thu trong tay Phương Tú ra ngày sau cũng không thoát khỏi tỷ tỷ giết chết y phải không?

Quân trung Phụng đáp:

- Nếu chúng ta không cứu y thì lập tức y phải chết ngay trong tay Phương Tú, Hàn Đào..

Hai người còn đang nói chuyện đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo cất lên hỏi:

- Ai đó?

Quân trung Phụng nói:

- Đó là tiếng Triệu Vượng.

Tần Nhi thò tay rút trường kiếm ở đầu giường lẹ làng đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Dưới ánh sao nàng thấy một lũ người áo đen tay cầm binh khí bao vây căn phòng có Hàn kế Tín nằm trong đó. Triệu Vượng tay phải cầm đao tay trái cầm hai ngọn phi xoa đứng chắn ngoài cửa. Tần Nhi đẩy cửa sổ ra rồi toan vọt mình đi liền bị Quân trung Phụng nắm lại khẽ nói:

- Hãy khoan, để coi cho rõ bọn họ đến đây với mục đích gì rồi sẽ tính.

Bọn người áo đen tay cầm binh khí bao vây căn phòng Hàn kế Tín nhưng không tấn công mà cũng không nói gì dường như chúng còn chờ đợi ai. Triệu Vượng hỏi không thấy người đáp, gã không nhịn được lại lên tiếng:

- Các vị là bằng hữu nơi đâu, tới đây với việc gì?

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng đáp:

- Giao trả Hàn công tử thì bọn ta không làm khó dễ gì đến các hạ, bằng các hạ không nghe lời thì đừng trách bọn ta thủ đoạn tàn ác.

Tần Nhi lẩm bẩm:

- Té ra người cầm đầu còn ẩn mình trong bóng tối.

Bỗng nghe tiếng Hàn kế Tín vọng ra:

- Các vị vâng lệnh ai tới đây?

Người trong bóng tối lại lên tiếng đáp:

- Tại hạ tự mình tới đây, nếu Hàn công tử còn cử động được thì xin mời ra đây tương hội.

Quân trung Phụng khẽ nói:

- Lai lịch bọn này rất quái lạ, dường như không phải là bọn thủ hạ của Phương Tú, Hàn Đào.

Bỗng nghe Hàn kế Tín nói:

- Tấm thịnh tình của các hạ tại hạ xin tâm lãnh. Hàn mỗ tự có cách đối phó không phiền đến các hạ phải nhọc lòng, mời các hạ tuỳ tiện đi cho.

Thanh âm kia lạnh lùng đáp:

- Bọn tại hạ tới đây công tử còn sống thì lấy người bằng chết rồi thì lấy xác...

Bỗng nghe đánh choang một tiếng cánh của gỗ đã bị phá vỡ Hàn kế Tín vọt qua cửa sổ ra ngoài. Gã vừa hạ chân xuống đất liền cười khẩy nói:

- Giọng lưỡi các hạ khoác lác lắm nhỉ! Hàn mỗ muốn chạm trán các hạ một phen.

Cặp mắt gã loang loáng nhìn vào bóng tối, Tần Nhi trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Xem cách ăn mặc thì dường như bọn này là thủ hạ của Phương Tú, Hàn Đào song coi cách hành động thì dường như không phải tới đây viện trợ Hàn kế Tín.

Bỗng thấy từ trong bóng tối một người chột mắt tóc dài bỏ xoả xuống mình mặc áo đen lưng đeo trường kiếm thủng thẳng bước ra. Lúc này Phi Đao Đoàn Bình ở trong nhà lật đật chạy ra, gã thấy Hàn kế Tín vẫn đứng nguyên chỗ không cử động mới yên tâm, gã thở phào một cái rồi đứng một bên theo dõi tình hình. Nguyên Đoàn Bình phụ trách việc coi giữ Hàn kế Tín gã thấy hắn phóng chưởng đánh vỡ cửa sổ liền phóng mình theo. Hàn kế Tín quay lại nhìn Đoàn Bình khẽ nói:

- Các hạ cho mượn khí giới một chút.

Rồi không đợi Đoàn Bình trả lời đã thò tay rút lấy thanh đao ở sau lưng gã một cách mau lẹ phi thường. Đoàn Bình toan né tránh thì đã bị Hàn kế Tín đoạt mất đao rồi bất giác gã chấn động tâm thần bụng bảo dạ:

- Bãn lãnh thằng cha này cao thâm hơn ta nhiều nếu gã định bụng trốn chạy thật dễ như trở bàn tay.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ gã đã lui lại sau hai bước Hàn kế Tín đưa tay búng vào thanh đao nói:

- Các hạ cùng Hàn mỗ chưa quen biết...

Gã chột mắt lạnh lùng ngắt lời:

- Bây giờ gặp mặt cũng còn chưa muộn.

Hàn kế Tín cười lạt nói:

- Gặp mặt thì các hạ định làm gì?

Người bịt mặt hững hờ đáp:

- Tại hạ từng nghe danh công tử tài trí hơn đời, có biết thời vụ mới là tuấn kiệt. Tưởng công tử không nên bức bách tại hạ phải động thủ...

Hàn kế Tín chuyển động cặp mắt cười nói:

- Các hạ đến đây chắc là đã chuẩn bị.

Người chột mắt đáp:

- Hàn công tử quả nhiên thông minh khác thường!

Hàn kế Tín cười mát hỏi:

- Tại hạ muốn biết các vị định đem tại hạ đi với mục đích gì?

- Tại hạ cho công tử hay cũng không sao..

Hàn kế Tín ngắt lời:

- Các hạ nói đi tại hạ rửa tai nghe đây.

Người chột mắt nói:

- Nghe nói sing mạng của công tử rất quý báu đáng để trao đổi lấy sinh mạng của Lý Hàn Thu. Vì thế mà tại hạ lật đật tới đây mượn con người của công tử để tiện dụng một phen.

- Các hạ muốn dùng Hàn mỗ đổi lấy Lý Hàn Thu ư?

- Phải rồi, vì thế mà tại hạ không muốn gia hại công tử.

Hàn kế Tín ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Không ngờ! Thật là không ngờ con người của Hàn mỗ giá trị mỗi ngày một cao như vậy...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều tại hạ muốn biết cao tính đại danh của các hạ, vậy xin các hạ nói cho nghe. Hơn nữa giữa các hạ và Lý Hàn Thu có mối liên quan thế nào? Tại hạ cũng mong các hạ cho biết rõ.

Người chột mắt cười lạt đáp:

- Các hạ đã muốn biết thì tại hạ nói cho nghe cũng chẳng có chi. Tại hạ tên gọi là Đinh Bội kết nghĩa chi lan với Lý Hàn Thu.

- Phải chăng các hạ là Độc Mục Diêm La?

- Chính là tại hạ.

Hàn kế Tín cười ha hả nói:

- Tại hạ đã nghe danh từ lâu.

Đinh Bội rút trường kiếm ra khỏi vỏ lạnh lùng nói:

- Nếu các hạ muốn động thủ thì không nên chần chờ cho mất thời gian.

Hàn kế Tín đảo mắt nhìn quanh một vòng thấy toàn người áo đen, gã nổi giận nói:

- Các hạ mang theo bọn tuỳ tùng lại ăn mâc theo võ sĩ trong Phương gia đại viện, phải chăng có ý muốn đánh lận sòng?

Đinh Bội đáp:

- Bọn họ chính là người trong Phương gia đại viện đó.

Hàn kế Tín sửng sốt hỏi:

- Có đúng thế không?

- Tại hạ lừa gạt công tử làm chi?

Hàn kế Tín vung chưởng lên nhằm đánh vào đại hán mé tả, bỗng nghe đánh binh một tiếng người kia cả người lẫn khí giới đều té xuống đất. Đinh Bội cười lạt hỏi:

- Bọn họ đều bị điểm huyệt, nếu công tử muốn giết bọn họ thì chỉ cần phất tay một cái là xong.

Hàn kế Tín bẻn lẻn nói:

- Thủ đoạn các hạ thật là cao minh, các hạ điểm huyệt bấy nhiêu người đưa cả tới đây...

Gã đảo mắt nhìn Triệu Vượng nói tiếp:

- Ông bạn này muốn đem tại hạ chạy đi chẳng hiểu quý giáo chủ có chịu hay không?

Triệu Vượng đáp:

- Tệ giáo chủ cũng muốn dùng công tử để đổi Lý Hàn Thu, tại hạ không biết vụ này nên đối phó thế nào. Nếu Đinh lão tiền bối đây mà là bạn của tệ giáo chủ thì vụ này dễ dàng quá.

Đinh Bội hỏi:

- Quý giáo chủ hiện giờ ở đâu?

- Tệ giáo chủ hiện giờ ở phòng khách bên kia.

Bỗng thấy cánh cửa kẹt mở Quân trung Phụng từ từ bước ra hỏi:

- Hàn công tử do bọn tiện thiếp bắt được, nếu các hạ có lòng cưỡng đoạt chẳng hoá ra là bá đạo lắm ư?

Đinh Bội nói:

- Hàn công tử chưa mất võ công, y còn có lòng muốn chạy trốn tại hạ e rằng mấy vị không đủ lực lượng đối phó.

- Hàn công tử đã trúng chất kịch độc nếu y có lòng muốn chạy trốn chỉ có một đường chết nên y không dám trốn đâu mà ngại.

- Giữa tại hạ và cô nương đã không thù oán dĩ nhiên tại hạ không muốn gây chuyện đổ vỡ. Nhưng chẳng thể không đem gã này đi được mong rằng cô nương thuận tình cho.

Quân trung Phụng hỏi:

- Nghe giọng lưỡi các hạ ra chiều kiên quyết lắm, nhưng bản nhân không chịu thì sao?

Đinh Bội một mắt chiếu ra những tia hàn quang đáp:

- Nếu không được thì tại hạ đành phải đi đến chỗ động võ.

Quân trung Phụng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Dù bản nhân muốn ưng thuận chưa chắc Hàn công tử đã chịu đi theo các hạ?

Đinh Bội nói:

- Tại hạ chỉ cần cô nương ưng thuận là đủ còn việc Hàn công tử có chịu đi hay không đó là chuyện của tại hạ. Nếu gã không đi thì tại hạ bắt sống gã đem đi.

- Vậy các hạ hãy bắt Hàn công tử trước đi rồi chúng ta sẽ thương lượng.

Đinh Bội lấy làm kỳ hỏi:

- Còn thương lượng gì nữa?

Hàn kế Tín tủm tỉm cười nói:

- Đây là Quân cô nương có ý muốn đo lường chân tài thực học của các hạ, vậy tại hạ tưởng cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Gã vừa dứt lời đã vung đơn đao chém tới Đinh Bội, Đinh Bội vội giơ trường kiếm lên gạt đao của Hàn kế Tín rồi xoay tay vung kiếm phản kích. Hàn kế Tín vội ra chiêu Giang hà phong đống để đón đỡ. Choang một tiếng, đơn đao đã gạt trường kiếm ra. Chỉ trong khoảnh khắc đao kiếm qua lại gây nên một trướng ác đấu kịch liệt vô cùng. Hai người phần tỉ đấu chiêu thuật phần tỉ đấu nội lực, đao kiếm giao nhau thỉnh thoảng lại bật lên những tiếng chát chúa rùng rợn.

Kiếm chiêu của Đinh Bội cực kỳ lợi hại lão đánh rất rát. Nhưng Hàn kế Tín cũng không phải là một tay vừa, bằng một thanh đơn đao có lúc gã lại sử dụng đao pháp Thiếu Lâm chiêu dài thước lớn tấn công ồ ạt, có lúc gã lại sử dụng Huỳnh gia dao pháp ở Quan Đông sở trường về chiêu thức kỳ bí mau lẹ. Hàn kế Tín là một tay võ học rất rộng hiểu nhiều đao pháp trong thiên hạ, thanh đao của gã biến hoá khôn lường mới tỷ đấu chưa được trăm chiêu mà gã đã thay đổi đao pháp đến mấy chục lần để cự địch.

Kiếm chiêu của Đinh Bội là một thứ kiếm pháp chuyên nhất nhưng cũng lợi hại phi thường, mặc dù Hàn kế Tín thay đổi đao pháp thiên hình vạn trạng thuỷ chung lão vẫn dùng cách bất biến để đối phó với vạn biến và tuyệt không lộ vẻ gì kém thế có khi phảng phất chiếm được ưu thế là đằng khác.

Triệu Vượng, Đoàn Bình theo dõi cuộc tỷ đấu của hai người không khỏi ngấm ngầm khing hãi bụng bảo dạ:

- Bất luận là ai thì hai người bên mình có liên thủ hiệp lực cũng không địch nổi. Thế mà Hàn công tử không bị đeo hình cụ cũng không chạy trốn trong khi đi đường mới thật là kỳ?

Hai gã còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe những tiếng sắt thép đụng nhau bật lên những tiếng chát chúa rùng rợn. Nguyên Đinh Bội thấy đánh lâu không hạ được đối phương bất giác lửa giận bốc lên, lão liền múa kiếm rồi cả người lẫn kiếm xông vào. Cuộc ác đấu cực kỳ ác liệt bắt buộc Hàn kế Tín phải vận toàn lực để cự địch, đao kiếm đua nhau đánh mạnh liên tiếp. Hai bên cùng tấn công ráo riết hơn năm chục chiêu nữa mà vẫn ở vào thế quân bình bất phân thắng bại. Lúc này Tần Nhi ở trong nhà ghé tai Quân trung Phụng khẽ nói:

- Dường như hai người này đi đến chỗ quyết sống mái thật là nguy hiểm, nếu cứ để hai bên tiếp tục tỷ đấu tất phải có một người bị chết.

Quân trung Phụng mỉm cười hỏi:

- Theo nhận xét của cô nương thì trong hai người này ai nắm được phần thắng nhiều hơn?

- Tiểu muội nhận thấy nội lực của Đinh Bội có phần hơn đối phương một chút, nhưng võ công của Hàn công tử lại rất phức tạp có nhiều kỳ chiêu để giải nguy. Hiện giờ tiểu muội chưa biết

phần thắng sẽ thuộc về ai?

- Cô nương chưa nhận ra được chỗ hơn kém thì chúng ta cứ để họ tỷ đấu một lúc nữa xem sao?

Tần Nhi khẽ thở dài hỏi:

- Chẳng lẽ tỷ tỷ muốn để họ tiếp tục đánh nhau cho đến lúc máu chảy đầm đìa, có người trọng thương rồi mới lên tiếng bảo họ dừng tay?

Quân trung Phụng từ từ quay đầu lại cặp mắt cô ngó chầm chặp vào mặt Tần Nhi mỉm cười hỏi:

- Cô nương quan tâm đến người nào hơn? Dù cho hai người đánh nhau đến chỗ thương vong thì có liên can gì đến cô?

- Tiểu muội nghĩ rằng nếu vạn nhất Hàn công tử bị Đinh Bội chém chết thì rồi chúng ta lấy gì trao đổi để cứu Lý Hàn Thu?

- Chỗ dụng tâm của Đinh Bội là định bắt sống Hàn kế Tín để trao đổi lấy Lý Hàn Thu về, như vậy thì khi nào hắn lại giết Hàn kế Tín?

Quân trung Phụng và Tần Nhi còn đang đàm thoại thì ngoài chiến trường đã biến đổi khốc liệt, Đinh Bội vung trường kiếm để gạt đơn đao của Hàn kế Tín rồi quát lên một tiếng thật to:

- Này!

Thanh kiếm của lão đã đâm trúng vào tay trái của Hàn kế Tín, Hàn kế Tín tuy tay trái bị trúng kiếm nhưng cũng kiêu hãnh phi thường. Tay phải vung đơn đao gạt chiêu kiếm của Đinh Bội đồng thời gã vừa quát lên một tiếng vừa đánh ra một chiêu. Đinh Bội liền sử dụng chiêu Khổng tước địch linh để phong toả thế đao của đối phương, ngờ đâu Hàn kế Tín đột nhiên biến thế xoay đao lại đập sống đao vào tay của đối phương. Chiêu này biền hoá thật là kỳ ảo Đinh Bội né tránh không kịp vì chậm một chút mà bị sống đao của Hàn kế Tín đánh trúng bả vai bên trái. Đinh Bội đau quá rên lên một tiếng lùi lại hai bước. Hàn kế Tín bị thương ở cánh tay máu chảy đầm đìa tay áo ướt sũng. Kiếm thương gã khá nặng, chiêu đao phản kích của gã cũng khá trầm trọng quả nhiên hai người lâm vào cục diện lưỡng bại câu thương.

Quân trung Phụng lớn tiếng hô:

- Dừng tay!

Đing Bội quay lại nhìn cô hỏi:

- Sao? Cô nương định trợ trận chăng?

- Hai vị cùng không có mối giao du gì với bản nhân thì dù bản nhân có muốn trợ chiến cũng không biết nên giúp bên nào?

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bản nhân có vài điều muốn nói mong rằng hai vị hãy nghe xong rồi lại mở cuộc tái đấu cũng chưa muộn.

Đinh Bội hỏi:

- Cô nương có điều chi muốn nói?

Quân trung Phụng lấy trong bọc ra một tấm khăn lụa nói:

- Để cho bản nhân buộc vết thương cho Hàn công tử rồi sẽ nói.

Cử động của Quân trung Phụng coi bộ rất ung dung nhàn nhã nhưng Đinh Bội cũng không dám thừa cơ tập kích. Hàn kế Tín khẽ gật đầu nói:

- Đa tạ cô nương.

- Công tử bất tất phải trả ơn bản nhân, sở dĩ bản nhân phải buộc vết thương cho công tử vì sợ máu ra nhiều quá có thể làm chết người.

- Té ra là thế!

Quân trung Phụng quay lại ngó Đinh Bội nói:

- Võ công của các hạ rất cao cường song vị tất đã thắng được Hàn công tử thì còn nói chi đến chuyện bắt sống gã nữa? Đó chỉ là chuyện mơ hồ.

Quân trung Phụng thấy Đinh Bội không trả lời cô biết lão mặc nhiên đã thừa nhận câu nói của mình. Cô lại đảo mắt nhìn Hàn kế Tín nói:

- Chắc trong lòng công tử đã hiểu rõ là dù công tử có muốn phá vòng vây để chạy đi cũng không được.

Cô lại đưa mắt nhìn Đinh Bội nói:

- Các hạ có đem theo xác chết thì cũng chẳng thể nào đổi lấy Lý Hàn Thu được.

Đinh Bội hỏi:

- Theo ý cô nương thì sao?

- Bản nhân hy vọng các hạ bình tâm tĩnh trí ngồi xuống bàn luận.

Hàn kế Tín nói:

- Xem chừng cô nương cũng muốn dùng tại hạ để đổi lấy Lý Hàn Thu.

- Chỗ dụng ý của tiểu muội cùng Đinh huynh đây tuy không mưu sự với nhau mà lại cùng đi đến một kết quả.

Hàn kế Tín nói:

- Cô nương là người kín đáo mà thật ra trong lòng rất nhiều mưu kế, bây giờ tại hạ mới biết là trước kia mình đánh giá cô nương quá thấp.

Quân trung Phụng tủm tỉm cười nói:

- Vậy Hàn huynh cứ ung dung mà đi theo tiểu muội..

Cô dừng lại một chút rồi hỏi:

- Bây giờ Hàn huynh mới giác ngộ thì dường như đã chậm một chút, có đúng thế không?

Hàn kế Tín lạnh lùng đáp:

- Cô nương định thế nào xin nói ra đi, trường hợp mà tại hạ có thể ưng thuận xin phúc đáp liền.

- Vậy là hay lắm! Như Hàn huynh đã biết bọn tiểu muội có ý lấy Hàn huynh để đổi lấy Lý Hàn Thu. Hàn huynh liệu việc này có hy vọng gì không?

- Cái đó còn tuỳ ở thời vận của các vị.

- Công tử nói vậy là nghĩa làm sao?

Hàn kế Tín nói:

- Nếu Phương bá phụ của tại hạ mà biết chuyện này thì lão nhân gia quyết đem Lý Hàn Thu xử tử một cách bí mật.

Quân trung Phụng sửng sốt hỏi:

- Phương Tú rất thương yêu Hàn huynh kia mà? Dĩ nhiên lão để Lý Hàn Thu sống để đổi lấy Hàn huynh về sao lại xử tử gã được?

- Quả là có thể thật, nhưng lão nhân gia bị đưa vào cục diện sinh tử lợi hại cho chính bản thân mình thì còn nghĩ tới mối tình thân thế nào được?

Quân trung Phụng khẽ thở dài nói:

- Hàn huynh trông rõ sự việc như vậy thật là có cặp mắt sáng suốt và trí tuệ hơn đời...

Chương 157 - ĐẾN KIM LĂNG KẾ TÍN BÀY MƯU

Hàn kế Tín nói:

- Hỡi ơi! Lúc các vị đến Kim Lăng thì kiếp nạn võ lâm đã thành, đại cuộc võ lâm đã hoàn toàn do người ta thống lãnh và chỉ huy rồi.

Tần Nhi hỏi:

- Tiểu tỳ chưa hiểu rõ những lời của công tử, mong rằng công tử giải thích thêm cho được chăng?

- Trước một tháng khi bọn tại hạ đến bắt thầy trò Lý Hàn Thu thì ở Kim Lăng cũng phân phái thuộc hạ đến những môn phái lớn...

Quân trung Phụng ngắt lời:

- Các môn phái trong thiên hạ có đến hàng mấy trăm, thủ hạ của Phương Tú được bao nhiêu người mà đủ để chia đi hành động khắp nơi?

- Việc thâu nhập các môn phái chỉ cần nhằm vào các môn phái lớn. Theo chỗ tại hạ biết thì số người đối phó với hai môn phái lớn là Thiếu Lâm và Võ Đương chiếm đến hơn nửa. Ngoài bọn người đến phái Thiếu Lâm và Võ Đương còn một nửa chia làm 16 đường đi các ngả, có diều tại hạ không biết rõ lắm.

Quân trung Phụng nói:

- Hùng tâm tráng trí của các vị quả nhiên ghê gớm thật.

Cô ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Theo nhận xét của công tử thì kế hoạch này của Phương Tú có thể thành công được không?

- Họ theo kế hoạch hành động không cần cấp bách cứ mưu đồ từ từ thì theo nhận xét của tại hạ có thể thành công được.

- Họ định đến bao giờ mới động thủ?

- Cái đó tại hạ cũng không biết rõ nếu tại hạ đoán không lầm thì sau khi bắt được thầy trò Lý Hàn Thu mới bắt đầu cư xử.

- Nếu đúng như lời các hạ thì bây giờ bọn tiểu muội tới nơi liệu còn kịp không?

Hàn kế Tín hỏi lại:

- Cô nương muốn hỏi kịp làm việc gì?

- Bọn tiểu muội muốn cứu vãn một trường huyết kiếp cho võ lâm thiên hạ.

Hàn kế Tín cười mát nói:

- Theo quan niệm của tại hạ thì không kịp mất rồi, dù cho các vị còn thời giờ rộng rãi cũng đành thúc thủ vô sách.

- Có bao giờ Hàn huynh nghĩ tới kế hoạch để đối phó với vụ này không?

Hàn kế Tín dương mắt lên đăm đăm nhìn vào mặt Quân trung Phụng thủng thẳng đáp:

- Cô nương hỏi câu này không khỏi khiến cho tại hạ lấy làm kỳ, dù trong bụng tại hạ đã có phương sách cũng chẳng thể trình bày với cô nương được.

- Nếu Hàn huynh hoài bão chính nghĩa trong lòng mà mắt thấy võ lâm thiên hạ sắp lâm vào trường kiếp cũng nhẫn tâm thỏng tay đứng nhìn được ư?

Hàn kế Tín hơi lộ vẻ ngạc nhiên gã chậm rãi hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương muốn cho tại hạ vạch đường phản ứng vụ này? Hẳn cô nương cũng biết rõ là tại hạ chẳng khi nào đối nghịch với phụ thân cùng bá phụ?

- Nếu Hàn huynh có năng lực và ôm bầu máu nóng muốn cứu vãn đại kiếp võ lâm thì chẳng lẽ lại không theo gót các vị anh hùng tiền bối đã vì đại nghĩa mà phải trừ diệt thân tình...

Hàn kế Tín sửng sốt hỏi:

- Cô nương bảo sao? Đại nghĩa diệt thân ư?

- Ý tiểu muội chính là thế đó, Hàn huynh thử nghĩ kỹ mà coi con người ta vỏn vẹn sống ở đời có mấy chục năm, vậy gặp cơ hội có thể lưu danh muôn thuở sao không nắm lấy?

Hàn kế Tín vẻ mặt cực kỳ đau khổ, gã trầm ngâm hồi lâu rồi thở dài nói:

- Cô nương chẳng nên hỏi tại hạ nhiều điều làm chi. Công việc trước mắt của các vị là dẫn tại hạ đến Phương gia đại viện để trao đổi lấy Lý Hàn Thu, mục đích của các vị là như vậy thì cứ theo đuổi nó. Tại hạ đã nói các vị thành công hay không là còn trông vào sự may rủi, tại hạ chỉ có thể hứa với các vị là dọc đường quyết không có ý trốn chạy.

- Tiểu muội cũng bết Hàn huynh nhất định giúp bọn tiểu muội về chuyện này rồi.

Quân trung Phụng nhìn thẳng vào mặt Hàn công tử nói tiếp:

- Nhưng tiểu muội còn muốn đi xa hơn nữa. Giả tỷ mọi việc đều thuận lợi nghĩa là có thể đổi Hàn huynh với Lý Hàn Thu như vậy, liệu đã đủ vãn hồi trường huyết kiếp cho võ lâm thiên hạ chưa?

Hàn kế tín nói:

- Cái này khó mà có thể nói quyết được. Có điều theo cảm giác của tại hạ thì e rằng sau khi cứu được Lý Hàn Thu cũng chưa đủ vãn hồi kiếp nạn.

- Nếu thế thì bọn tiểu muội lấy Lý Hàn Thu ra phỏng được ích gì?

- Dù sao vụ này cũng có thể thành toàn mối tư tình cho các vị.

Quân trung Phụng lạnh lùng nói:

- Hàn huynh muốn nói về mối tư tình gì?

Hàn kế Tín hỏi móc:

- Các vị bất cứ trường hợp nào dù phải dấn thân vào nơi gian lao nguy hiểm cũng tận tâm kiệt lực giải cứu Lý Hàn Thu. Chẵng lẽ đó đều là vị nổi an nguy của võ lâm thiên hạ?

Quân trung Phụng tức giận đáp:

- Công tử đừng nói nhăng nói càn, tiểu muội cứu Lý Hàn Thu để tự tay mình giết gã để báo thù cho song thân, vụ này tiểu muội đã nói nhiều lần rồi.

Hàn kế Tín cười lạt đáp:

- Muốn báo thù mà nhất định chính mình ra tay hạ sát mời được sao?

- Song thân tiểu muội bị thảm tử mấy năm nay mà tấn thảm kịch lúc nào cũng hiện ra trước mắt. Nếu tiểu muội không chính mình hạ sát Lý Hàn Thu thì cam tâm thế nào được?

- Tại hạ tưởng cô nương đã gặp nhiều cơ hội để chính cô nương ra tay hạ sát Lý Hàn Thu mà sao cô nương lại không chịu động thủ?

- Lý Hàn Thu còn nhiều việc chưa thu xếp xong nên tiểu muội đã ước hẹn với gã một kỳ hẹn gọi là tử vong ước.

Hàn kế Tín cười rồi hỏi:

- Nếu cô nương dùng tại hạ để đổi Lý Hàn Thu mà thành công thì cô nương phải đợi khi hết kỳ hạn mới động thủ giết gã hay là ra tay ngay?

- Cái đó... tiểu muội cũng chưa quyết định phải chờ sau khi gặp gã mới tính toán được.

Đinh Bội đột nhiên nói xen vào:

- Tại hạ xin nói rõ trước, bất luận là ai muốn giết Lý Hàn Thu thì tại hạ cũng phải can thiệp chứ không thể toạ thị điềm nhiên.

Quân trung Phụng hỏi:

- Các hạ muốn cứu gã chăng?

Đinh Bội đáp:

- Chính thế!

- Xem chừng giữa hai người chúng ta cần phải đem vụ này phân biệt rõ ràng mới xong.

Đinh Bội hỏi:

- Cô nương muốn phân biệt bằng cách nào?

- Bây giờ trong Phương gia đại viện tất nhiên cuộc phòng vệ rất nghiêm mật, chúng ta phải hợp lực tận tâm đối phó chưa chắc đã thành công. Nếu ai lại theo ý kiến người nấy mà làm hoặc xảy

chuyện xích mích thì tất phải thất bại không còn nghi ngờ gì nữa.

Đinh Bội gật đầu đáp:

- Cô nương nói rất có lý.

- Vì thế giữa hai chúng ta hãy biết việc cứu Lý Hàn Thu là mục đích. Muốn thống nhất hành động cần phải có nhân vật đầu não để chỉ huy.

- Miễn sao cứu được Lý Hàn Thu là tại hạ vui lòng tôn cô nương lên làm thủ lãnh.

- Nếu các hạ đã suy cử tiện thiếp lên làm thủ lãnh thì nhất thiết mọi hành động của các hạ phải tuân theo mệnh lệnh của tiện thiếp.

Đinh Bội đáp:

- Được rồi, có diều sau khi cứu được Lý Hàn Thu thì xin cô nương giao gã cho tại hạ.

Quân trung Phụng tủm tỉm cười đáp:

- Biện pháp này không được công bằng.

- Một đằng cô nương định giết y mặt khác tại hạ muốn bảo toàn sinh mạng cho y. Cứu cánh của hai chúng ta trái ngược nhau tại hạ không biết làm thế nào cho công bằng.

- Dĩ nhiên chúng ta phải tìm ra giải pháp cho công bằng.

- Tại hạ nghĩ không ra được biện pháp nào xin cô nương cho chỉ thị.

- Khi chúng ta bắt tay vào việc cứu Lý Hàn Thu, tiện thiếp đã làm thủ lãnh dĩ nhiên mọi cử động của các hạ đều phải nghe mệnh lệnh của tiện thiếp. Như vậy không phải là tiện thiếp coi thường các hạ vì nếu chỉ trông cậy vào võ công để tiến vào Phương gia đại viện thì đừng hòng sống yên lành mà ra thoát. Việc này không thể hành động liều lĩnh ngoài chuyện đấu trí còn phải đấu phép nữa..

Đinh Bội ngơ ngác hỏi:

- Cô nương có tà pháp chăng?

- Nếu tại hạ không có chút bản lãnh kỳ dị thì Hàn công tử khi chưa đeo hình cụ khi nào chịu lẽo đẽo đi theo mà không trốn chạy?

Đinh Bội gật đầu đáp:

- Tại hạ ẫn công nhận là cô nương nói có lý, và nguyện ý tuân theo lệnh cô trong mọi hành động. Điều mà tại hạ muốn hỏi cô nương là sau khi cứu được Lý Hàn Thu thì làm thế nào?

- Lý Hàn Thu sẽ ở vào trường hợp sở hữu chung của hai người chúng ta. Khi đó chúng ta lại tìm một nơi vắng vẻ để tỷ đấu cho phân thắng bại, người thắng dĩ nhiên là sở hữu chủ của Lý Hàn Thu.

Đinh Bội gật đầu nói:

- Phải rồi, biện pháp này thật là công bằng.

Quân trung Phụng hỏi:

- Các hạ đồng ý rồi chứ?

- Theo tình hình lúc này thì dường như chỉ có biện pháp đó là dùng được.

Quân trung Phụng đảo mắt nhìn thẳng vào mặt Hàn kế Tín nói:

- Hàn huynh, ít ra trong lúc này chúng ta kết thành một đoàn. Nhưng việc cứu Lý Hàn Thu cũng phải nhờ Hàn huynh giúp đỡ, vậy chờ khi nào Lý Hàn Thu trở về với bọn tiện thiếp, tiểu muội sẽ kính dâng thuốc giải.

Hàn kế Tín hỏi lại:

- Cô nương đã lừa gạt tại hạ một lần rồi thì lần này tại hạ tin cô nương thế nào được?

- Lần này tiểu muội xin lập lời trọng thệ: Nếu tiểu muội còn lừa gạt Hàn huynh nguyện cho đao kiếm phanh thây.

- Lời thề của cô nương rất độc đủ tỏ cô nương rất quan tâm đến Lý Hàn Thu. Có điều tại hạ chỉ hứa chắc là không phá hoại kế hoạch của các cô, còn việc các vị có cứu được Lý Hàn Thu hay không phải trông vào vận khí may rủi.

- Hàn huynh, từ thuở nhỏ Hàn huynh đã được Phương Tú chăm lo coi sóc. Phương Tú mà thành bá nghiệp võ lâm thì Hàn huynh là người thừa kế duy nhất, mạng sống của Hàn huynh trân quý phi thường. Tiểu muội chắc rằng đến mười mạng Lý Hàn Thu đem đánh đổi lấy một mình Hàn huynh mới vừa vậy việc trao đổi tưởng không gặp điều gì trở ngại.

- Dù Phương bá phụ có may mắn kiềm chế được các môn phái lớn, nhưng chưa chắc lão nhân gia đã được lên ngôi bá chủ..

Quân trung Phụng đột nhiên nổi lên tràng cười khanh khách cắt đứt lời nói của Hàn công tử, Đinh Bội nghe cô cười chẳng hiểu ra sao lão ngơ ngác nhìn cô rồi hỏi:

- Tại sao cô nương lại bật cười?

Quân trung Phụng nói:

- Tiện thiếp nói cho các hạ hay là việc giải cứu Lý Hàn Thu có thể thành công rồi.

Hàn kế Tín tủm tỉm cười đáp:

- Cô nương quả nhiên là người thông tuệ phi thường.

Đinh Bội hỏi:

- Sao cô nương lại dám chắc như vậy tại sao vẫn chưa sao hiểu được.

Quân trung Phụng cười đáp:

- Nếu vậy các hạ suy cử tại hạ lên làm thủ lãnh là đúng lắm.

Đinh Bội ngơ ngác hỏi:

- Chuyện này có liên quan gì tới việc cứu Lý Hàn Thu?

- Sự việc đã rõ lắm rồi dù Phương Tú có chế ngự được các môn phái lớn thì giữa bọn họ với nhau còn xảy ra vụ tranh đấu kịch liệt. Chẳng những chỉ tỷ đấu lực lượng mà còn là cuộc đấu trí rất gay go, xem chừng muốn lên ngôi bá chủ võ lâm còn nhiều trở ngại nên Phương Tú phải cần đến Hàn công tử giúp dùm lo mưu tính kế.

Đinh Bội ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế, quả nhiên các cô thiếu nữ lòng dạ rất tinh tế Quyên cô nương đã thông minh hơn tại hạ rất nhiều nay lại thấy Quân cô nương thật sáng suốt phi thường, tại hạ thật không bì kịp.

Hàn kế Tín nói:

- Các vị đã bàn luận xong chưa? Chúng ta đăng trình thôi chứ?

Quân trung Phụng hỏi:

- Đi ngay đêm nay sao?

- Hiện giờ thời khắc quý báu hơn cả vàng ngọc, chúng ta phải đi suốt ngày đêm mới được.

- Đã thế để tiểu muội thu xếp rồi thượng lộ ngay.

Mọi người hối hả sắp sửa hành trang để lại một ít tiền để trả khách điếm rồi đang đêm lục tục kéo đi. Khách điếm tuy bị kinh động phải thức giấc nhưng họ thấy bọn này dữ như hung thần nên không dám nói gì. Mấy người rời khỏi khách điếm đi liền một mạch chừng bốn mươi dặm trời mới sáng rõ Hàn kế Tín đột nhiên dừng bước hỏi:

- Các vị định cứ để thế này đến thẳng Kim Lăng hay sao?

Đinh Bội lạnh lùng đáp:

- Quả nhiên Hàn công tử đã là một vị đại thiếu gia đã quen sung sướng nên mới đi được một quãng đã mệt nhoài rồi.

Quân trung Phụng hiểu ngay là Hàn kế Tín có việc quan trọng chứ không phải vì gã mệt nhọc mà hỏi vậy, cô liền thủng thẳng hỏi lại:

- Công tử có điều chi chỉ bảo?

Hàn kế Tín đưa cặp mắt lạnh lùng ngó Đinh Bội rồi đáp:

- Nếu cứ để thế này mà đi thì đừng nói chuyện đến Kim Lăng mà chỉ trưa nay đã bị bọn tai mắt Phương Tú phát giác ra rồi.

- Đã có Hàn huynh cùng đi theo thì dù bọn họ có phát giác ra cũng chẳng dám bạo động.

Hàn kế Tín lắc đầu đáp:

- Bọn chúng không ra mặt nhưng cũng ngấm ngầm ngăn cản, và cho chim bồ câu báo tin.

Chúng ta chưa tới Kim Lăng mà Phương gia đại viện đã phát giác thì họ tất giăng lưới sẵn để chờ tóm một mẻ.

Quân trung Phụng cười mát nói:

- Theo ý kiến Hàn huynh thì chúng ta nên làm thế nào, xin Hàn huynh nói cho nghe.

Hàn kế Tín trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Các vị nên cẩn thận một chút, theo ý tại hạ thì chúng ta nên kín đáo nghĩa là cần thay đổi hình dạng khi tới Kim Lăng. Hiện giờ trong Phương gia đại viện trong lúc khẩn trương chuẩn bị đại sự, chúng ta nên nhân lúc họ đang bối rối mà đến thì dù có sơ hở một chút thì họ cũng khó lòng khám phá ra được. Bây giờ nên mướn một cỗ xe mui để tại hạ, cô nương cùng Đinh huynh đây tướng mạo dị dạng ngồi ẩn trong xe đi là khỏi bị người ngoài chú ý.

Quân trung Phụng hỏi:

- Hàn huynh tính như vậy đã được chưa?

Hàn kế Tín cười lạt đáp:

- Tại hạ nói như vậy tưởng là nói rõ lắm rồi, còn nên làm thế nào thì tuỳ Quân cô nương giải quyết.

Quân trung Phụng quay lại ngó Triệu Vượng, Đoàn Bình nói:

- Các người đi kiếm một cỗ xe mui, chỉ cần mướn một cỗ xe tầm thường để người ta khỏi chú ý.

Hai gã dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay, chỉ trong khoảnh khắc Triệu Vượng và Đoàn Bình đã mướn được một cỗ xe mui đưa về, cỗ xe này quả nhiên bình thường chẳng có chi khác lạ. Quân trung Phụng lại gọi Đoàn Bình tới ghé tai dặn nhỏ một câu, Đoàn Bình vâng lệnh đi ngay:

Hàn kế Tín cất bước lên xe trước, bọn Quân trung Phụng, Đinh Bội, Tần Nhi lục tục bước lên theo. Triệu Vượng buông rèm xe xuống rồi vung roi ruổi xe, cỗ xe mui chạy nhanh về phía trước.

Hàn kế Tín thủng thẳng nói:

- Quân cô nương, các vị chỉ có bấy nhiêu người đi thôi ư?

Quân trung Phụng hỏi lại:

- Phải chăng Hàn huynh nhận thấy lực lượng của bọn tiểu muội quá bạc nhược?

- Chắc cô nương còn có người viện trợ.

- Mỗi người trong bọn ta đều lưu lại một chút lực lượng, nếu không phải là lúc khẩn trương tối hậu thì đừng dốc toàn lực ra.

Hàn kế Tín tủm tỉm cười hỏi:

- Quân cô nương, phải chăng bên trên còn có nhân vật cầm đầu?

- Hàn huynh, phải chăng Hàn huynh cho rằng tiểu muội không đủ tư cách lãnh đạo Thất độc môn?

- Cô nương nói vậy thì ra bọn người kia đều là thủ hạ phải không.

- Đúng thế, chúng đều là thủ hạ của tiểu muội.

- Bọn họ cũng có tài sử dụng độc vật phải không?

- Phải rồi, Hàn huynh chẳng lạ gì Thất độc môn của tiểu muội ngoài việc sử dụng độc vật chẳng còn tài năng nào khác.

Hàn kế Tín lại hỏi:

- Cái đó khó nói lắm, tại hạ xem chừng những bọn thuộc hạ của cô nương đều là những nhân vật thành danh trên chốn giang hồ rồi mới được tuyển lựa thu thập vào môn phái. Chính mình họ đã có bản lãnh thủ thân từ trước, có đúng thế không?

- Hàn huynh, chắc Hàn huynh trông vào hai gã tuỳ tùng bên mình tiểu muội mà đoán vậy.

Hàn kế Tín cười khanh khách nói:

- Sao, tại hạ đoán trật rồi sao?

- Đúng thế, chắc Hàn huynh hỏi vậy chắc muốn biết rõ tình hình của bọn tiểu muội.

Hàn kế Tín cười mát đáp:

- Cô nương đã có ý đa nghi thì tại hạ không dám hỏi nữa.

Quân trung Phụng cười nói:

- Tiểu muội ư? Trái lại tiểu muội muốn được nói chuyện với Hàn huynh thật lâu để tiêu diệt thời gian tịch mịch trên quãng đường dài.

- Như vậy cô nương không ngại tại hạ hỏi nhiều quá ư?

Quân trung Phụng cười mát nói:

- Tiểu muội tin rằng dù mình không nói thì Hàn huynh cũng đã nhìn rõ. Hàn huynh bất tất phải giả vờ?

- Đã thế thì tại hạ không tiện hỏi nữa.

Gã đảo mắt nhìn Tần Nhi hỏi:

- Tần cô nương, tại hạ có mấy điều chưa rõ muốn thỉnh giáo cô nương được chăng?

Tần Nhi đáp:

- Công tử cứ kêu tiểu tỳ bằng Tần Nhi là được.

- Tình thế ngày nay không giống như trước nữa, Tần cô nương hiện đứng về phe đối nghịch ngang hàng với tại hạ. Hơn nữa tại hạ còn là tù binh ở dưới thềm dĩ nhiên tại hạ phải giữ lễ mới

được.

Tần Nhi thở dài nói:

- Công tử dạy quá lời!

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trước sao sau vậy tiểu tỳ vẫn kính phục công tử. Công tử hỏi điều gì tiểu tỳ mà hiểu biết là trả lời điều đó. Vậy công tử muốn hỏi gì xin cứ nói ra.

- Tại hạ muốn hỏi cô nương về chuyện Lý Hàn Thu, không hiểu gã có ma lực gì mà tiếp xúc được với nhiều thiếu nữ như vậy? Tại sao cô nào cũng xiêu lòng với gã liều thân cứu gã trong cơn hoạn nạn?

- Công tử hỏi câu này tiểu tỳ khó mà trả lời được? Riêng phần tiểu tỳ không thấy có cảm giác gì khác lạ. Vì lẽ Lý tướng công đã cùng tiểu tỳ trải qua nhiều cơn hoạn nạn nên lòng thương cảm nhau và giúp đỡ lẫn nhau là việc bổn phận.

- Hoạn nạn đẻ ra chân tình cái đó cũng có lý, nhưng riêng cô nương đã cùng gã chia sẽ hoạn nạn tại hạ đã biết rồi. Còn các vị như Quyên cô nương và nhất là Quân cô nương thì tình hình lại khác hẳn, nhất định bên trong phải có biệt tình.

Chương 158 - QUYÊN NHI LẠI XUẤT HIỆN

Quân trung Phụng nói:

- Tiểu muội đã trình bày với Hàn huynh hơn một lần là muốn cứu Hàn Thu để tự tay mình trả thù, nhưng Hàn huynh vẫn không chịu tin lời thì tiểu muội không biết làm cách nào.

Hàn kế Tín tủm tỉm cười nói:

- Tại hạ nghĩ rằng chính cô nương cũng khó lòng tự tin mình được.

Quân trung Phụng ra chiều ngơ ngác cô toan giải thích nhưng đột nhiên ngừng lại không nói nữa. Hàn kế Tín lại đưa mắt nhìn Tần Nhi hỏi:

- Phải chăng cô nương có quan niệm đồng sinh cộng tử với Hàn thu?

Tần Nhi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp:

- Có thể thật, tiểu muội không biết có một luồng tiềm lực vô hình nào khiến cho mình cảm thấy cần Lý Hàn Thu sống trên thế gian thì tiểu tỳ mới hy vọng tồn tại được.

Hàn kế Tín ngửa mặt lên trời cười nói:

- Thế là phải rồi, lẽ thường hễ mình yêu ai thì muốn cho người ta sống còn thù hận ai thì muốn cho người ta chết. Đạo lý là như vậy.

Quân trung Phụng cất tiếng lạnh lùng đáp:

- Hàn huynh, bọn tiểu muội hy vọng Hàn huynh từ giờ trở đi không nhắc tới chuyện Lý Hàn Thu nữa có phải hay hơn không?

- Từ đây tới Kim Lăng phải mất một thời gian khá lâu, cô nương tự tin là đủ nhẫn nại ngồi yên không trò chuyện được chăng?

- Có phải tiểu muội muốn cho Hàn huynh giả câm đâu mà chỉ yêu cầu Hàn huynh đừng nhắc tới chuyện Lý Hàn Thu.

- Theo ý cô nương thì chúng ta nói chuyện gì bây giờ?

- Ngoại trừ việc Lý Hàn Thu còn chuyện trên trời hay dưới đất hay vạn vật khắp thiên hạ Hàn huynh muốn nói chuyện gì cũng được.

Hàn kế Tín đảo mắt nhìn Đinh Bội hỏi:

- Đinh huynh! Đinh huynh là sư thúc hay sư huynh Quyên cô nương?

Đinh Bội hỏi:

- Các hạ muốn hỏi rõ chuyện này không hiểu có dụng ý gì?

Hàn kế Tín tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ muốn hỏi cho biết chơi mà thôi.

- Nếu thế thì tại hạ cũng chẳng cần nói gì nữa.

Hàn kế Tín lạnh lùng đáp:

- Đó là quyền của các hạ.

Từ thuở nhỏ gã đã được tỳ bộc hầu hạ cho tới ngày khôn lớn. Gã lên tiếng là có trăm người dạ cho từng bị ai khủng khỉnh với mình. Bây giờ vừa mở miệng hỏi Đinh Bội đã bị lão trả lời như bị đấm vào mặt, gã đành nhẫn khí thôn thanh không tiện nổi nóng.

Đinh Bội nhắm mắt lại nói:

- Tại hạ bản tính cũng không thích nói chuyện. Nếu Hàn công tử không muốn đụng vào đanh thì hay hớn hết là có nói với tại hạ.

Hàn kế Tín đáp:

- Được rồi, từ giờ trở đi tại hạ đối với Đinh huynh đành bưng kín miệng bình.

Bánh xe chạy lọc cọc trên đường suốt ngày đêm mọi người đều sợ lỡ hành trình nên chỉ khi nào qua thị trấn mới vào đổi ngựa lại lên đường. Một hôm xe đến Kim Lăng vào buổi giữa trưa Triệu Vượng khẽ hỏi Quân trung Phụng:

- - Thưa cô nương chúng ta đến Kim Lăng rồi có vào khách sạn ngủ trọ không?

Quân trung Phụng khẽ hỏi Hàn kế Tín:

- Hàn huynh, bây giờ chúng ta vào đâu tạm trú?

Hàn kế Tín nghĩ đến dọc đường bị bực mình mấy lần không nhịn được cười lạt đáp:

- Đó là việc của các vị tại hạ không tiện chủ trương.

- Hàn huynh đã nhận lời chịu giúp bọn tiểu muội sao bây giờ lại muốn giở quẻ?

Hàn kế Tín lắc đầu đáp:

- Mấy tên quân sư quạt mo bì sao được với một mình Gia Cát Lượng. Huống chi các vị đều là những nhân vật có thừa mưu trí tại hạ chỉ hứa lời không phá hoại công cuộc của các vị thì dĩ nhiên tại hạ phải nhớ...

Đinh Bội ngắt lời:

- Hàn công tử! Nếu bọn tại hạ không có cách gì đem công tử đổi lấy Lý Hàn Thu ra thì các hạ cũng nên biết rằng là hậu quả sẽ ra sao?

- Tại hạ biết lắm chứ, các vị sẽ giết chết tại hạ.

Đinh Bội lạnh lùng nói:

- Nhưng trước khi chết các hạ còn phải chịu rất nhiều thảm hình.

Hàn kế Tín cười lạt đáp:

- Nếu tại hạ có lòng phản kháng thì hoặc giả các vị còn cơ hội giết tại hạ bằng muốn hành hạ thì e rằng các vị chẳng còn cơ hội nào đâu. Nếu các vị không tin thì cứ thử coi...

Quân trung Phụng lên tiếng:

- Hà tất phải thử nữa? Tiểu muội biết Hàn huynh thừa sức nhẫn nại. Có điều Hàn huynh đã hứa lời không phải hoài công cuộc của bọn tiểu muội chẳng lẽ Hàn huynh lại bội tín ư?

- Dường như Đinh huynh đây không tin được tại hạ.

- Tiểu muội là thủ lĩnh thì nhất định mọi hành động của họ đều phải tuân theo lệnh của tiểu muội, dĩ nhiên câu gì của tiểu muội nói ra mới đáng kể.

Hàn kế Tín cười lạt nói:

- Hai vị đều lấy địa vị chủ nhân ra mà đối đãi với tại hạ, nên tại hạ chẳng biết nghe ai bây giờ.

- Lúc bọn tiểu muội quyết định ai là thủ lĩnh Hàn huynh cũng có mặt tại trường và đã nghe rõ rồi kia mà?

Cô quay lại ngó Đinh Bội nói:

- Đinh huynh, chúng ta đã có lời đính ước rồi. Đinh huynh có chịu tuân giữ chăng?

- Dĩ nhiên tại hạ phải tuân giữ.

- Nếu Đinh huynh đã tuân giữ lời ước thì hay hơn hết là đừng nói nữa, nhất thiết phải nghe lời tiện thiếp.

- Được rồi, mọi việc đều do cô nương chủ trương.

Quân trung Phụng hỏi Hàn kế Tín:

- Hàn hynh đã nghe rõ chưa?

- Tại hạ đã nghe rõ rồi.

- Hàn huynh có chịu giữ lời hứa không?

Hàn kế Tín ngưng thần một lúc rồi hỏi lại:

- Bây giờ các vị định đến đâu?

- Cái đó tiểu muội phải hỏi ý kiến Hàn huynh.

Hàn kế Tín lại hỏi lại:

- Cái đó cô nương chủ trương hay tại hạ chủ trương?

- Dĩ nhiên tiểu muội làm chủ.

- Vì thế tại hạ muốn nghe những lời cao luận của cô nương trước.

- Tiểu muội tưởng nên tìm vào một khách sạn ở nơi vắng vẻ để tạm trú..

Hàn kế Tín ngắt lời:

- Còn tạm trú làm gì nữa?

- Tiểu muội tưởng nên tìm vào để nghiên cứu kế hoạch tiến vào Phương gia đại viện.

- Tại hạ e rằng các vị chưa tìm ra được kế hoạch thì những tay cao thủ trong Phương gia đại viện đã đến bao vây khách sạn của các vị rồi...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chúng ta nên biết hững tai mắt của Phương gia đại viện trong thành Kim Lăng không giống như những nơi khác. Các vị vừa dừng xe là lập tức bị theo dõi liền, nhất là tại hạ và Tần cô nương thì rất nhiều người có thể nhận ra.

- Vậy tiểu muội xin thỉnh giáo Hàn huynh.

- Theo ý tại hạ thì không nên dừng ở khách sạn mà nên xông thẳng vào Phương gia đại viện.

Quân trung Phụng hỏi lại:

- Nên xông thẳng vào Phương gia đại viện ư?

- Đúng thế, cái đó kêu rằng sấm nổ không kịp bưng tai khiến họ không đủ thời giờ để chuẩn bị thì may ra các vị mới có thể thành công được.

Đột nhiên tiếng reo Báo quân tri lọt vào tai Tần Nhi động tâm nghĩ thầm:

- Lão giả đui lại xuất hiện.

Bỗng thấy Đinh Bội vén rèm xe vọt ra ngoài, Quân trung Phụng toan đưa tay ngăn trở đã không kịp nữa Tần Nhi khẽ thở dài nói:

- Trong thành Kim Lăng chỗ nào cũng có tai mắt của Phương gia đại viện chẳng hiểu Đinh lão gia chạy ra ngoài làm chi?

Hàn kế Tín nói:

- Y có mối liên quan với người vừa rao mấy tiếng báo quân tri.

Quân trung Phụng trầm giọng nói:

- Triệu Vượng cho xe đi chậm lại để y quay về còn kịp nhảy lên.

Chỉ trong khoảnh khắc quả nhiên Đinh Bội quay lại nhảy tọt lên cỗ xe mui Quân trung Phụng hằn học nói:

- Các hạ đi đâu vậy? Nếu không muốn tuân mệnh lệnh của bản nhân thì lúc này bỏ đi vẫn còn kịp.

Đinh Bội nói:

- Tại hạ muốn thăm mấy người bạn, bây giờ có việc muốn trình với cô nương.

Quân trung Phụng hỏi:

- Việc gì?

- Tại hạ có mấy tay viện thủ đã đến Kim Lăng rồi.

- Những ai vậy?

- Cô nương có nghe tiếng một người vừa đi vừa lắc nhạc đó không? Vị này cũng là một trong những người đến giúp chúng ta...

Hàn kế Tín hỏi xen vào:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì Quyên cô nương cũng đã đến Kim Lăng rồi phải không?

Đinh Bội sửng sốt hỏi lại:

- Sao công tử lại biết thế?

Hàn kế Tín cười khanh khách nói:

- Hay quá rồi, mọi người đều đã tới đây thì công việc của chúng ta có cơ thành tựu.

- Những mối ân oán của các vị dường như cùng vận mạng giang hồ dính liền vào một mối.

Qân trung Phụng hỏi:

- Công tử nói vậy nghĩa là làm sao?

- Giản dị lắm, giữa các vị với nhau đã có những ý kiến trái ngược. Cô nương muốn giết Lý Hàn Thu mặt khác Đinh huynh và Tần cô nương lại muốn cứu gã cho bằng được. Giữa các vị xem chừng khó nổi dung hoà...

Quân trung Phụng ngắt lời:

- Cái đó Hàn huynh bất tất phải quan tâm bọn tiểu muội tự biết có đường giải quyết.

- Thế rồi giữa các vị và tại hạ rõ ràng là thù nghịch nhau mà bây giờ tại hạ lại giúp việc cho các vị. Có đúng thế không?

- Cái đó là vì tính mạng của các hạ hiện ở trong tay bọn tại hạ, nếu các hạ không muốn chết thì dường như ngoài cách giúp bọn tại hạ không còn đường lối nào khác, huống chi việc các hạ trợ lực chưa hiểu chân hay giả?

- Tại hạ xem chừng thì dường như các vị chưa tin tưởng tại hạ thì phải?

Đinh Bội đáp:

- Cái đó là chuyện dĩ nhiên, một khi chúng ta ở vào thế đối nghịch thì chẳng bên nào tin bên nào có dạ thật tình.

- Nhưng nhất cử nhất động của các vị lại phải theo kế hoạch của tại hạ.

Tần Nhi khẽ thở dài nói:

- Đinh lão gia! Chúng ta bất tất phải nghi ngờ Hàn công tử, y thực lòng giúp đỡ chúng ta đó. Ngay đến chuyện vừa rồi nếu y không thực lòng bảo chúng ta cưỡi thẳng xe đến Phương gia đại viện thì chúng ta tạm trú ở ngoài khách sạn thì dĩ nhiên bị bọn Phương Tú phát giác rồi.

Đinh Bội trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nhưng nếu Hàn công tử không bị thần chết uy hiếp thì tại hạ chẳng thể tin là y chịu giúp chúng ta.

Hàn công tử biến đổi sắc mặt lạnh lùng hỏi:

- Đinh huynh tưởng tử thần có thể uy hiếp được tại hạ thật chăng?

- Cái đó tại hạ cũng không biết. Nhưng tại hạ không sao nghĩ ra được nguyên nhân đã khiến cho các hạ lại viện trợ kẻ thù...

Hàn kế Tín nói:

- Đinh huynh không hiểu rồi. Như vậy tài trí của Đinh huynh tỏ ra hãy còn chưa đủ, nếu có Quyên cô nương ở đây thì cô biết rõ ngay.

Tần Nhi đột nhiên hỏi xen vào:

- Hàn công tử, công tử còn nhớ đến Quyên cô nương chăng?

Hàn kế Tín khẽ thở dài nói:

- Hỡi ơi! Câu chuyện đã qua còn nhắc lại làm chi nữa...

Gã đưa mắt nhìn Quân trung Phụng hỏi:

- Khi đến Phương gia đại viện cô nương bảo họ hạ cầu xuống rồi đi thẳng vào đại viện. Đồng thời cô đem cuộc sống chết của tại hạ mà uy hiếp họ phải cho diện kiến gia phụ cùng Phương bá phụ.

Quân trung Phụng ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

- Đa tạ Hàn huynh có lòng chỉ giáo, nhưng tiểu muội còn mấy chỗ không hiểu muốn đưa ra thỉnh giáo công tử được chăng?

- Quân cô nương còn chỗ nào chưa hiểu?

- Trong hai người lệnh tôn và Phương Tú nên cầu kiền một người hay là nên gặp cả hai.

- Nếu gặp được cả hai thì tốt, bằng chỉ gặp được một người thì nên cầu kiến Phương bá phụ hay hơn.

- Nếu qua cầu có người ngăn trở thì chúng ta nên đối phó bằng cách nào?

- Nếu có thể dùng lời nói thuyết phục đối phương mà họ để các vị qua cầu được là thượng sách. Bằng gặp trường hợp bất đắc dĩ cô nương không nên để lộ chân tướng, nhưng việc vận dụng kỹ xảo này là trông vào tài trí của cô nương.

- Tiểu muội hiểu rồi, đa tạ Hàn huynh.

Cỗ xe mui chuyển hướng nhằm Phương gia đại viện trực chỉ, lúc cỗ xe đi qua một khu rừng rồi đột nhiên dừng lại Bỗng nghe Triệu Vượng cất tiếng quát hỏi:

- Cô nương đứng giữa đường không sợ đụng xe ư?

Bên ngoài có một thanh âm thiếu nữ vang lên:

- Ta biết rằng ngươi không dám nên mới an tâm đứng đây.

Hàn kế Tín biến sắc khẽ nói:

- Đúng là thanh âm của Quyên cô nương.

Tần Nhi cả mừng:

- Phải rồi, tiểu tỳ cũng nghe rõ là thanh âm của Quyên tỷ tỷ.

Nàng vừa dứt lời bỗng thấy rèm xe lay động một bóng người vọt vào trong xe. Thân pháp của người này cực kỳ mau lẹ, mau lẹ đến nỗi Triệu Vượng chưa kịp ra tay ngăn trở thì người kia đã chuồn được vào trong xe rồi. Quân trung Phụng đảo mắt nhìn ra thì thấy người mới đến mình mặc áo xanh đầu quấn khăn xanh. Cô này mày liễu mắt phượng vai nhỏ lưng thon, dung nhan cực kỳ diễm lệ nhưng vẻ đẹp kiêu hùng chứ không tha thướt. Cô chính là Quyên Nhi. Bỗng cô đưa mắt nhìn Hàn kế Tín nói:

- Hàn huynh, đã lâu nay chúng ta không được gặp nhau.

- Quyên cô nương thấy tại hạ ở trong tình trạng này chắc lấy làm ngạc nhiên lắm phải không?

Quyên Nhi mỉm cười nói:

- Hàn huynh, tiểu muội có điều không phải với Hàn huynh.

- Điều chi?

- Phương gia đại viện đã bố trí mai phục cùng trạm ngầm trên quãng đường này mà tiện thiếp đã ra tay phá huỷ hết rồi.

- Cô nương đã giết nhiều người rồi phải không?

- Cái đó chúng còn trông vào số phận, phần lớn tiện thiếp chỉ điểm vào ma huyệt của họ mà thôi.

Nàng đảo mắt nhìn Quân trung Phụng hỏi:

- Phải chăng tôn giá là Quân cô nương?

Quân trung Phụng không trả lời câu hỏi, cô nói:

- Những người trên xe này đều mong cô nương lắm.

- Họ đều là bạn hữu của tiểu muội, bây giờ Quân cô nương bảo họ tiếp tục đánh xe đến Phương gia đại viện.

Quân trung Phụng ồ một tiếng rồi hô:

- Triệu Vượng, chúng ta tiếp tục thượng lộ đi.

Triệu Vượng lại vung roi cho ngựa lại kéo xe đến thẳng Phương gia đại viện. Quyên Nhi nắm tay Tần Nhi ra chiều âu yếm nói:

- Muội muội! Muội muội chịu bao nhiêu tâm khổ rồi.

Tần Nhi thở phào một cái nói:

- Bây giờ có tỷ tỷ tiểu muội mới vững dạ. Thật tình thì những nổi khổ cực tiểu muội rất coi thường chỉ những nổi lo âu mới làm cho tiểu muội mệt trí.

- Vững dạ điều chi?

- Tiểu muội chắc rằng có thể cứu được Lý Hàn Thu. Tỷ tỷ tính sao.

- Cái đó khó nói lắm. Hỡi ơi! Chúng ta đã chịu ơn của y ít nhiều thì phải hết mình tới đâu hay tới đó.

Mấy bữa nay trong bụng Tần Nhi tựa hồ chứa chấp nhiều nỗi lo âu buồn phiền, bây giờ đột nhiên tinh thần nàng được cởi mở nàng long lanh cặp mắt hai hàng lệ tuôn ra. Quyên Nhi nói:

- Muội muội bất tất phải khóc, chỉ cần sao Lý Hàn Thu chưa chết thì mười phần chắc chín là cứu được y. Gia gia cũng đến rồi mà lão nhân gia còn ước hẹn với nhiều người nữa...

Bỗng Hàn kế Tín cất tiếng ngắt lời:

- Còn ước hẹn với ai nữa? Bao nhiêu hào kiệt ở hai mặt bắc nam bên sông Đại Giang đều bị Phương bá phụ của tại hạ thu phục hết rồi mà?

- Đó chẳng qua là những nhân vật tầm thường qua lại giang hồ để tranh danh đoạt lợi, còn những cao nhân chân chính thì chẳng ai muốn chìm đắm vào cuộc tranh danh đoạt lợi trên chốn giang hồ.

- Bọn họ đã không muốn dính líu vào cuộc phân tranh võ lâm mà sao lại tiếp nhận lời mời của nội tổ cô nương?

- Cái đó có nguyên nhân những người này tuy không ham danh lợi nhưng biết phân biệt phải trái, họ thấy võ lâm sắp sa vào cơn nguy biến không nỡ điềm nhiên toạ thị ngoài ra còn có mấy vị là bạn thân của gia gia tiện thiếp. Gia gia đứng lên thỉnh cầu dĩ nhiên họ chẳng thể từ chối mà không viện trợ.

Hàn kế Tín lại hỏi:

- Nếu vậy thì lệnh tổ đã mời những cao nhân mà võ lâm ít khi được gặp phải không?

- Đúng thế, bọn họ ít khi qua lại trên chốn giang hồ.

Hàn kế Tín máy môi dường như muốn nói gì nhưng không hiểu tại sao gã không nói nữa. Quyên Nhi khẽ thở dài nói tiếp:

- Tiểu muội ở Phương phủ một thời gian nên hiểu được một ít về hành động của Phương viện chúa. Kể từ tài trí võ công cứ thực tình mà nói thì lão chẳng lấy gì làm cao minh cho lắm, nhưng về thủ đoạn thu phục lòng người lão quả là một tay đánh sợ, không biết đến bao nhiêu cao thủ võ lâm cam tâm để lão sử dụng.

Hàn kế Tín nhăn nhó cười nói:

- Tại hạ tưởng cô nương cũng biết rõ cuộc đại biến trong giang hồ này ngoài gia phụ và Phương bá phụ còn một nhân vật đứng sau màn để giựt dây.

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu muội biết rồi, nhưng nếu nhân vật đó không được Giang Nam song hiệp tận tâm giúp đỡ thì khó mà nổi thanh thế được như ngày nay.

Hàn kế Tín đưa mắt ngó Quân trung Phụng nói?

- Xin cô nương điểm vào á huyệt của tại hạ đi.

- Để làm gì?

- Các vị có nhiều viện thủ tới nơi rồi, dường như không còn vấn đề gì cần hỏi tại hạ nữa.

- Có phải Hàn huynh rất bất mãn về hành vi của lệnh tôn cùng lệnh Phương bá phụ nhưng không muốn mang tiếng là người bất hiếu?

- Bất luận cô nương hiểu thế nào cũng được, tại hạ chỉ mong cô nương điểm vào á huyệt của tại hạ mà thôi Quân trung Phụng nói:

- Tiểu muội xin thành toàn điều đó cho Hàn huynh.

Đoạn cô giơ tay điểm lẹ vào á huyệt của Hàn kế Tín. Quyên Nhi nói:

- Khoan đã!

Nàng vươn tay ra ngăn Quân trung Phụng lại.

Chương 159 - CỖ XE MUI VÀO LỌT PHƯƠNG GIA

Hàn kế Tín biến sắc hỏi:

- Quyên cô nương còn có ý gì nữa?

Quyên Nhi mỉm cười hỏi Quân trung Phụng:

- Quân cô nương! Cô nương giao Hàn công tử cho tiểu muội được không?

Quân trung Phụng nhớ tới ơn cứu viện của Quyên Nhi ngày trước liền đáp:

- Được lắm! Nhưng tiểu muội mong rằng Quyên cô nương nhớ kỹ một điều.

- Điều gì?

- Ngày trước tiểu muội nhờ ơn cô nương cứu trợ. Vậy nay tiểu muội giao Hàn công tử lại cho cô là giữa chúng ta xong nợ rồi không còn ơn oán gì nữa.

- Hay lắm! Quân cô nương đã thanh minh như vậy tiểu muội cũng rất lấy làm cảm ơn.

Hàn kế Tín đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Cô nương đối với tại hạ vậy có ý gì?

Quyên Nhi thở dài đáp:

- Công tử đi đi thôi, bây giờ đi ngay vẫn hãy còn kịp đó.

Hàn kế Tín cười khanh khách hỏi:

- Cô nương muốn tại hạ đi đâu bây giờ?

- Thiên hạ bao la bát ngát thiếu gì chỗ cho công tử yên thân? Vậy công tử còn dấn mình vào biển trầm luân đầy tội ác làm chi?

Quân trung Phụng nói:

- Người y trúng chất kịch độc chưa uống thuốc giải mà đã rời khỏi nơi đây thì nhất định phải chết.

Quyên Nhi hỏi:

- Quân cô nương có đem thuốc giải trong người không?

- Tiểu muội có đem theo trong người.

- Chẳng hiểu Quân cô nương có thể cho tiểu muội một viên được chăng?

- Nếu cô nương muốn giải cứu Hàn công tử thì tiểu muội e rằng một viên không đủ.

- Vậy phải cần mấy viên?

- Phải hai viên mới được.

- Nếu vậy xin Quân cô nương rộng cho hai viên.

Quân trung Phụng lấy hai viên thuốc giải gíao cho Quyên Nhi, Quyên Nhi đón lấy thuốc rồi cười nói:

- Hàn huynh! Hàn huynh không thể phế bỏ chính nghĩa mặt khác Hàn huynh cũng không nên mang tiếng bất hiếu vì vậy mà tiểu muội nhận thấy nếu để Hàn huynh ngồi lại trong xe thì có điều bất tiện.

Hàn kế Tín đón lấy thuốc giải khẽ nói:

- Có phải cô nương là Du Quyên không?

Quyên Nhi cười nói:

- Ở giữa còn thêm chữ Tiểu, xin công tử bảo trọng tiểu muội không đưa chân nữa.

- Không dám phiền cô nương tại hạ đi đây.

Rồi gã tung mình nhảy xuống xe dông tuốt, Đinh Bội thấy Hàn kế Tín nhảy xuống xe rồi liền chau mày hỏi:

- Ai cũng nói Hàn công tử là một nhân vật lỗi lạc tài ba hơn người. Vậy mà cô nương thả gã chạy đi thì có khác nào thả hổ về rừng?

Quyên Nhi nói:

- Gã chẳng may sinh vào cửa Hàn Đào. Nếu chúng ta vào Phương gia đại viện may mà chiếm được ưu thế thì khi nào gã chịu thõng tay đứng nhìn người thân bị tru lục. Như vậy há chẳng khiến cho bọn ta phải hứng chịu thêm một cường địch?

Đinh Bội nói:

- Chữ rằng gần mực thì đen. Gã là người bản tính thiện lương nhưng chịu ảnh hưởng của Hàn Đào, Phương Tú cũng biến thành người tồi bại.

Tần Nhi nói:

- Theo nhận xét của tiện thiếp thì quả thực Hàn công tử đã biến tính rồi, có điều gã chưa biết đến một trình độ như Phương Tú mà thôi.

Quyên Nhi cười nói:

- Bất luận gã là người thế nào nhưng cứ để gã lánh xa trường chiến đấu này là có lợi cho chúng ta chứ không có hại.

Quân trung Phụng lạnh lùng nói:

- Tiểu muội e rằng Quyên cô nương còn quên một điều.

Quyên Nhi hỏi:

- Điều chi?

- Chúng ta đem Hàn công tử đi vì mục đích để trao đổi lấy Lý Hàn Thu, bây giờ cô nương thả gã rồi tiểu muội nghĩ không ra còn có người nào để tính cuộc trao đổi.

- Bây giờ chúng ta không tính cuộc trao đổi mà tìm biện pháp khác để cứu Lý Hàn Thu.

Tần Nhi hỏi:

- Dường như trong lòng Du cô nương đã có kế hoạch sẵng sàng rồi thì phải?

- Chúng ta hãy hết sức mà làm.

Mấy người còn đang nói chuyện thì cỗ xe mui đã chạy tới Phương gia đại viện. Trên mặt bức tường vây bóng người lố nhố dường như rất đông. Quyên Nhi ra lệnh:

- Kêu họ bỏ cầu xuống!

Triệu Vượng dạ một tiếng rồi hô to:

- Thả cầu xuống cho mau!

Người trên tường hỏi lại:

- Ai?

Quyên Nhi khẽ bảo:

- Ngươi bảo họ có đại giá ba vị phu nhân ở Tử Vi cung giáng lâm.

Triệu Vượng quát mắng:

- Những tên nô tỳ đui mắt kia! Đại giá của ba vị phu nhân ở Tử Vi cung tới nơi mà các người không trông thấy sao?

Quyên Nhi khẽ nói:

- Quân cô nương, vị thủ hạ này của cô nương hay lắm.

Bỗng nghe thanh âm phía đối diện lạnh lùng đáp lại:

- Dù là ba vị phu nhân cũng phải mở rèm xe cho kiểm tra rồi mới tiến vào được.

Quyên Nhi khẽ nói:

- Bảo họ hạ cầu xuống cho chúng ta qua rồi sẽ kiểm tra cũng chưa muộn.

Triệu Vượng lớn tiếng quát:

- Dù các ngươi có muốn kiểm tra hay làm gì thì cũng phải hạ cầu cho bọn ta qua rồi hãy kiểm tra.

Tiếng gã dõng dạc làm cho bọn người trên tường như có vẻ sợ hãi, chúng ngẫm nghĩ một chút

rồi hạ cầu xuống. Quyên Nhi khẽ nói:

- Qua cầu rồi thì đừng để chúng ngăn trở mà cứ xông thẳng vào Phương gia đại viện, khu viện có một khu quảng trường rất rộng. Mé hữu quảng trường này có một khu nhà ngói các ngươi cho xe dừng lại trước khu nhà đó.

Triệu Vượng một mặt ruổi xe lên cầu một mặt khẽ hỏi:

- Bọn chúng đông lắm e rằng chúng ta khó mà xông vào được.

Quyên Nhi khẽ bảo:

- Ngươi cứ việc ruổi xe tiến về phía trước còn ngoài ra đã có người khác lo.

Triệu Vượng nghe nói phấn khởi tinh thần ruổi xe qua cầu, xe từ từ tới đầu cầu bên kia thì hai cánh cổng lớn cũng từ từ mở ra. Phía trong cổng là bốn đại hán thân thể to lớn tay cầm trường thương đứng sắp hàng để chặn đường cỗ xe đi, hiển nhiên đối phương đã có đề phòng sợ cỗ xe xông thẳng vào trong.

Một người khác vào hạng trung niên mình mặc áo trường bào tay cầm trường kiếm đầu đội phương quân ở mé hữu từ từ tiến ra. Hắn chính là quản sự trong Phương gia phủ, hắn nhìn Triệu Vượng nói:

- Này ông bạn, hãy mở rèm xe cho tại hạ coi.

Triệu Vượng chuyển động mục quang phát giác ra ngoài tên quản sự mặc áo trường bào và bốn tên đại hán đứng ở trước mặt, hai bên còn có tám đại hán ôm quỷ đầu đao sống dày. Tám người này thân mặc võ phục màu đen hai mắt chiếu ra những tia sáng lấp loáng hiển nhiên chúng đều là những nhân vật nội lực cao thâm.

Bỗng nghe phía trong rèm xe có một thanh âm trong trẻo của phụ nữ vang lên:

- Kẻ nào vô lễ thế? Các ngươi vào bảo Phương viện chúa ra hội kiến với ta.

Tên quản sự mặc trường bào nghe thanh âm phụ nữ không khỏi nửa tin nửa ngờ, hắn nghiêng mình thi lễ nói:

- Tại hạ là nhị quản sự ở Phương gia đại viện, hiện viện chúa đang bận tiếp khách trong sảnh đường không thể thân hành ra ngoài nghênh tiếp phu nhân, mong phu nhân rộng lòng tha thứ.

Triệu Vượng vung cây xà đầu tiên lớn tiếng quát:

- Các ngươi còn muốn kiểm tra nữa hay thôi? Nếu không kiểm tra thì tránh đường cho xe đi.

Quản sự đáp:

- Tệ viện chúa đã có lệnh bất luận là ai muốn vào Phương gia đại viện cũng phải tra xét.

Quyên Nhi tay nắm đốc kiếm chuẩn bị sẵn sàng nàng trầm giọng nói:

- Gã này vô lễ quất cho gã một roi đi.

Triệu Vượng vung cây trường tiên quất xuống gã quản sự mặc trường bào, quản sự giơ tay lên

nắm lấy đầu roi lớn tiếng:

- Phương gia đại viện há phải nơi để ngươi đến lộng hành.

Đồng thời gã quét ngang thanh trường kiếm chém tới, thanh trường kiếm của tên quản sự chưa quét tới Triệu Vượng thì trong xe đã có ánh sáng loé lên một cái rồi xe chạy lướt đi ngay. Bỗng nghe tiếng rú thê thảm, tên quản sự mặc trường bào đột nhiên té lăn xuống đất chết liền, tay cầm trường kiếm của hắn đã bị chặt cụt. Kiếm chiêu này cực kỳ mau lẹ, mau đến nỗi bọn đại hán cầm quỷ đầu đao đứng hai bên mà không nhìn rõ tên quản sự này bị giết cách nào?

Triệu Vượng vung cây trường tiên lách cách quét vào trước mặt bốn tên đại hán cản đường. Thực ra cử động của gã chậm mất một chút trong cỗ xe mui đã có mấy tia sáng vọt ra trước, bốn tên đại hán cầm trường thương cản đường đều ngã lăn ra đất. Lúc này hai đại hán trong bọn cầm quỷ đầu đao đã cảnh giác vung binh khí chém tới cỗ xe.Hai bên đều có kiếm quang lấp loáng đưa ra gạt những binh khí, Triệu Vượng dùng trường kiếm hất hai xác chết ở giữa đường sang một bên, cỗ xe mui lướt đi chạy thẳng vào Phương gia đại viện. Mấy bữa liền Triệu Vượng ruổi xe đã thành thuộc, chỉ trong chớp mắt cỗ xe lướt về mé khu đất trống để đến trước dãy nhà ngói Triệu Vượng liền cho xe xông thẳng vào. Tần Nhi mở góc rèm xe lên ngó một lát rồi nói:

- Quyên thư thư, dãy nhà ngói là chỗ ở của bọn giáo sư trong Phương gia đại viện...

Quyên Nhi nói:

- Ta đã biết rồi, bây giờ chúng mình vào đây để tiếp ứng bọn họ.

Tần Nhi hỏi:

- Sao? Bọn họ là thuôc hạ của sư thư hay sao?

- Chúng ta đã thuyết phục được phần lớn mà để cho Lôi Phi lãnh đạo, nhưng trong bọn này còn có mấy tay cao thủ chưa chịu quy thuận, cần phải trừ khử bọn chúng mới xong.

Quân trung Phụng nói:

- Té ra Du cô nương đã bố trí phục binh trong Phương gia đại viện rồi ư?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Tiểu muội làm gì có đủ tài như vậy, đây là nhờ cao nhân giúp đỡ.

Mấy gười còn đang nói chuyện thì cỗ xe đã vào tới mấy chỗ hà ngói ở góc bên phải khu đất rộng. Trong quảng trường tuy có nhiều người, nhưng cỗ xe đi lẹ quá mà quảng trường lại rất rộng bọn họ đứng cách xa chưa kịp ra tay ngăn trở thì cỗ xe đã tới trước dãy nhà ngói.Du Tiểu Quyên bước xuống xe lớn tiếng hô:

- Bát Phương Vũ hội Kim Lăng.

Nghĩa là: gió mưa tám mặt hội Kim Lăng. Trong nhà có tiếng gười đáp lại:

- Nhất luân minh nguyệt chiếu cửu châu.

Nghĩa là: vầng trăng soi tỏ khắp chín châu. Tiếp theo tiếng gươm đao đụng nhau chát chúa, hai

cánh cửa gỗ đột nhiên mở rộng Lôi Phi tay cầm đơn đao nhảy vọt ra. Du Tiểu Quyên khẽ hỏi:

- Lôi huynh, hiện tình ra sao?

Lôi Phi đáp:

- Phần lớn các võ sĩ đều hiểu nghĩa lớn, bọn họ được cô nương cho uống rồi linh đan khôi phục thần trí lại bỏ chỗ tối theo chỗ sáng. Nhưng trong bọn này có bốn năm người chưa quên được cái ơn nhỏ nhặt của Phương Tú, chúng cam tâm làm chó săn cho hắn nhưng bọn chúng đều bị vây đánh. Cứ tình hình trước mắt mà đoán thì chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà nữa là bình định xong.

- Có cần bọn tiểu muội ra tay trợ giúp nữa không?

- Cái đó không cần nữa.

Y liếc mắt nhìn cỗ xe hỏi:

- Có bao nhiêu người đi với cô nương?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Trong xe này mới có ba bốn người.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Du tiền bối chưa đến hay sao?

- Gia gia tiểu muội đã đến trước rồi nhưng lão nhân gia không nói rõ cách trà trộn bằng cách nào?

Nàng tủm tỉm cười nói tiếp:

- Tiểu muội nghĩ rằng thế nào lão nhân gia cũng xuất hiện kịp thời.

Rèm xe lay động Quân trung Phụng và Tần Nhi theo nhau nhảy xuống. Tần Nhi vừa thấy Lôi Phi liền hỏi:

- Lôi đại ca, đại ca có thấy Lý Hàn Thu không?

Tấm lòng tha thiết của nàng đối với chàng đã lộ ra lời nói. Lôi Phi nói:

- Y bị giam trong nội viện, ngoài Phương Tú ít người biết tới.

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một chút rồi nói:

- Gia gia tiểu muội bảo đã sắp đặt đủ nhân sự về việc kháng địch, tiểu muội chỉ cần phụ trách công cuộc cứu người...

Lôi Phi hỏi:

- Có phải cứu Lý Hàn Thu không?

- Y đã có ơn cứu gia gia tiểu muội lẽ nào lại không báo đáp.

Bỗng nghe có mấy tiếng rú vang lên! Hiển nhiên đã có người bị thương về cuộc chiến đấu kịch liệt ở trong nhà. Lôi Phi liếc mắt vào trong nhà khẽ nói:

- Trong nội viện họ bố trí cơ quan trùng điệp, chúng ta khó mà tiến vào được.

Du Tiểu Quyên nói:

- Tiểu muội cũng biết công cuộc này rất nguy hiểm gian lao nhưng chúng ta không mạo hiểm không xong. Lôi huynh ở đây có khá nhiều người rồi vậy Lôi huynh tìm cách khống chế khu quãng trường này và khu cổng viện không cần phải nhiều người chỉ năm ba tên là đủ.

Tần Nhi nói:

- Những cơ quan trong nội viện tiểu muội biết được ít nhiều, dĩ nhiên tiểu muội cần đi để dẫn đường.

Quân trung Phụng nói theo:

- Mục đích tiểu muội vào đây là để cứu Lý Hàn Thu vậy tiểu muội cần vào lắm.

Đinh Bội nói:

- Lý Hàn Thu cùng tại hạ đã kết nghĩa chi lan thế nào tại hạ cũng phải theo y.

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một chút rồi nói:

- Bọn tiểu muội ba người đều là đàn bà đi với nhau cũng đủ, xin Đinh huynh ở lại đây để giúp Lôi huynh một tay.

Đinh Bội gập gừng:

- Cái đó... cái đó..

Du Tiểu Quyên mỉm cười nói:

- Nếu nói về phải chiến đấu kịch liệt và nguy hiểm thì ở ngoài viện e rằng còn gay go hơn trong nội viện nhiều..

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hơn nữa bọn tiểu muội ba người đều là đàn bà cả mà thêm một người đàn ông vào thì hành động có điều bất tiện.

Đinh Bội nói:

- Tại hạ ở ngoại viện cũng được nhưng xin cô nương ưng cho một điều kiện.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Điều kiện gì?

- Cô nương phải bảo vệ cho Lý Hàn Thu được an toàn đừng để y bị tổn thương.

- Cái đó Đinh huynh bất tất phải dặn dò, tiện thiếp dĩ nhiên hết sức giữ cho y được an toàn.

Đinh Bội vẫy tay nói:

- Vậy là được, xin các vị đi đi.

Du Tiểu Quyên bảo Tần Nhi:

- Tiểu muội muội! Muội muội đã quen thuộc hình thế cùng đường lối trong Phương gia viện, vậy xin muội muội đi trước để dẫn đường.

Tần Nhi đáp:

- Tiểu muội xin tuân lệnh.

Đoạn nàng trở gót đi trước. Đinh Bội thấy ba nàng đã đi xa rồi mới quay lại bảo Lôi Phi:

- Trong nhà còn mấy tên không chịu nghe lời Lôi huynh vậy để tiểu đệ vào thu thập chúng.

- Đinh huynh bất tất phải động thủ nữa bọn chúng đã không còn đủ sức để phản kháng.

Hai người còn đang nói chuyện lại nghe một tiếng rú thê thảm vọng ra, tiếp theo tiếng binh khí đụng nhau cũng ngưng bặt. Lôi Phi nói:

- Thế là bọn chúng đã hoàn toàn bị hạ sát rồi.

Đinh Bội đảo mắt nhìn không trường một lượt rồi nói:

- Lôi huynh đã kéo bọn họ trở về chính nghĩa được khá nhiều người rồi nhỉ?

- Đại khái hơn hai chục vị.

- Bây giờ còn thêm Triệu Vượng và tiểu đệ nữa, vậy chúng ta có đủ lực lượng khả dĩ động thủ được với họ một trận.

- Vì cuộc biến xảy ra từ trong tay áo nên tin này chưa lọt đến tai Phương Tú. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc là có thể xảy ra một trường chiến đấu khốc liệt, vậy chúng ta hãy tìm một nơi hiểm yếu để chống cự ngõ hầu giảm bớt số thương vong.

Đinh Bội lại đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Tiểu đệ thiết tưởng chúng ta nên chia làm hai toán. Lôi huynh cùng tiểu đệ mỗi người cầm đầu một toán để gây thành thế ỷ dốc viện trợ lẫn nhau trong khi gặp nguy cấp. Chẳng hiểu Lôi huynh có đồng ý không?

- Kế ấy rất thần diệu tiểu đệ xin theo lời Đinh huynh.

Hai người bàn định mưu kế xong đâu đấy rồi lập tức phân chia lực lượng.

Nhắc lại Tần Nhi dẫn bọn Quân trung Phụng tiến vào nội thất thì thấy cổng đóng chặt mà không thấy một bóng người nào canh giữ. Phương Tú kiến trúc toà viện này rất kỳ dị, ngoài dãy nhà mà bọn hộ viện giáo sư trú ngụ mà bọn Lôi Phi vừa chiếm giữ, còn ngoài ra là nhiều phòng xá liên tiếp nhau chẳng khác gì một toà cổ thành.

Tần Nhi đưa mắt nhìn cánh cổng khẽ nói:

- Trong nội trạch đã được tin rồi, dĩ nhiên bọn họ đề phòng nghiêm mật.

Tần Nhi lại nói tiếp:

- Cánh cổng này rất kiên cố e rằng khó mà phá được để tiến vào.

Quân trung Phụng nói:

- Vậy bây giờ chúng ta phải phóng hoả đốt cổng hay sao?

- Cánh cổng này dày lắm có đốt lửa thì cũng lâu lắm mới cháy được.

- Ngoài cách đó tiểu muội không hiểu cô nương còn cách nào để làm nữa không?

Du Tiểu Quyên đột nhiên tiến lại xoay tay rút trường kiếm nói:

- Để tiểu muội thử coi có chém bể được hai cánh cổng gỗ này không?

Tần Nhi nói:

- Cánh cửa này dày lắm, tiểu muội e rằng bảo kiếm của tỷ tỷ sẽ mẻ mà không phá được.

- Thì cứ thử xem sao.

Nàng liền cắm thanh kiếm vào khe hai cah1 cổng ngấm ngầm vận nội lực ra cánh tay rồi bổ mạnh xuống. Hiện nay nội lực nàng tinh tiến rất nhiều, thanh kiếm vừa loé ánh hào quang then cổng bị chặt đứt và hai cánh cổng hé mở. Tần Nhi phóng cước đá vào cánh cổng để mở rộng thêm ra rồi khẽ nói:

- Thư thư! Mới ít ngày không được gặp mà nay nội công của thư thư đã tiến tới trình độ kinh người.

Du Tiểu Quyên tủm tỉm cười nói:

- Cái đó chẳng qua là tiểu muội gặp may mà được chứ có chi đáng kể.

Tần Nhi nghiêng mình bước vào nói:

- Trong đường hẻm này họ bố trí cơ quan trùng điệp, chúng ta nên đi cách quãng chứ đừng đi sát liền vào nhau để đề phòng bất trắc.

Rồi nàng tiến về phía trước Du Tiểu Quyên đi giữa Quân trung Phụng đi sau cùng. Tần Nhi bước qua cửa gỗ rồi nàng chú ý nhìn vào thì thấy đường hẻm rất dài không có một bóng người. Du Tiểu Quyên khẽ hỏi:

- Tần muội muội! Muội muội có biết trong đường hẻm này cơ quan mai phục đặt ở chỗ nào không?

- Tiểu muội đang coi đây, chỗ đặt cơ quan phát động trong đường hẻm này khó mà tìm ra được.

Chương 160 - CHÂN TƯỚNG GIANG NAM SONG HIỆP BỊ BẠI LỘ

Ngọa Long Sinh

Thất Tuyệt Ma Kiếm

Đánh máy: TrungLeTran

Hồi 161

CHÂN TƯỚNG GIANG NAM SONG HIỆP BỊ BẠI LỘ

Du Tiểu Quyên nói:

- Bây giờ ta đi trước coi cơ quan phát động còn tiểu muội đi sau kiểm tra.

- Biện pháp này tuy rất hay nhưng như vậy thì tỷ tỷ mạo hiểm quá.

- Dù mạo hiểm cũng đành phải làm chứ không còn cách nào khác được.

Nàng ngấm ngầm đề khí rất nhẹ cẩn thận tiến về phía trước, nàng trông lên vách thì thấy màu sắc chỗ nào cũng giống nhau không tìm ra được chỗ nào khác lạ. Du Tiểu Quyên đi chừng được năm bước bỗng nghe đánh sầm một tiếng cánh cổng vừa đang mở rộng đột nhiên đóng lại đường hẻm biến thành tối đen như mực. Quyên Nhi dừng bước khẽ nói:

- Chúng ta vẫn phải giữ cách khoảng chứ đừng đi sát nhau.

Nàng vừa dứt lời đột nhiên hai tiếng véo véo rít lên đột nhiên vọt tới Du Tiểu Quyên vội vung kiếm lên gạt. Ánh hàn quang loé lên thì đã nghe những tiếng leng keng vang lên một hồi, mấy mũi trường tiêu bắn tới đều bị bảo kiếm của Du Tiểu Quyên gạt rớt. Tần Nhi kh4 la lên:

- Tỷ tỷ có việc gì không?

- Ta không sao hết.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Sau loạt tên này không hiểu còn ám khí bắn tới nữa không?

- Theo chỗ tiểu muội biết thì sau loạt tên này còn có một loạt độc châm rất là nguy hiểm!

Du Tiểu Quyên ủa lên một tiếng rồi hỏi:

- Loạt độc châm này phát ra cùng một lúc hay là bắn tới không liên tục.

- Dường như chia làm ba đợt, mỗi đợt đều có đến hàng trăm mũi. Sau đợt thứ nhất ngừng lại một chút rồi đợt thứ hai mới được bắn ra..

- Muội muội có biết thời gian dừng lại phỏng độ bao lâu không?

- Thời gian này không lâu lắm đó là nói đến tên tự động, nhưng nếu có người điều động hay khống chế thì tình hình này lại khác đi.

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Muội muội! Muội muội có đem theo bật lửa không?

Quân trung Phụng đáp ngay:

- Tiểu muội có đây.

- Phiền cô nương đốt mồi lên coi.

Du Tiểu Quyên vừa dứt lời ánh lửa đã sáng loà Quân trung Phụng giơ cao mồi lửa lên hỏi:

- Dùng lửa để làm gì?

Du Tiểu Quyên đón lấy mồi lửa đáp:

- Tiểu muội nghĩ rằng tại đường hẻm này tất có người ẩn nấp trong bóng tối để điều động cơ quan, nếu chúng ta đem tấm thân bằng da bằng thịt mà đối phó với cơ quan của họ thì tất bị thất bại.

Tần Nhi nói:

- Du tỷ tỷ nói vậy chẳng lẽ chúng ta phải rút lui hay sao?

- Trước khi tới đây đã chuẩn bị mang theo nhiều hoả dược để phòng khi cần đến có thể phóng hoả đốt viện..

Tần Nhi ngắt lời:

- Toà nhà này kiến trúc rất kiên cố xây bằng gạch đá tiểu muội e rằng dùng hoả công khó có hiệu quả được.

- Ta đã nghĩ tới điều đó, vì vậy chúng ta phải tiến vào nữa mới được, hai vị hãy lùi lại để ta tung hoả dược ra.

Bỗng nghe trong bóng tối có thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Dừng tay!

Du Tiểu Quyên tay trái cầm mồi lửa tay phải cầm kiếm để trước ngực thủ thế rồi nói:

- Ai đó?

Trong bóng tối có người đáp lại:

- Lão phu là Phương Tú.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Té ra là Phương viện chúa, thế thì hay lắm! Không hiểu Phương chúa có thể xuất hiện cho tiểu

nữ tham kiến được chăng?

Bỗng nghe một hồi lách cách vang lên trong vách nứt ra một cửa kín, Phương Tú từ từ bước ra cặp mắt chiếu ra những tia sáng lạnh lẽo nhìn Quyên Nhi và Tần Nhi nói:

- Không ngờ ta đây lại bị mấy tên nha đầu trong Phương phủ làm khó dễ với mình.

Du Tiểu Quyên cười nói:

- Những người cùng ở trong Phương phủ cộng sự với Phương viện chúa bất luận là nam hay nữ đều chia làm hai phe, một là những kẻ trung thành với viện chúa thì theo hùa làm chuyện tàn ác còn một phe là đối nghịch với viện chúa đó.

Phương Tí đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Tại sao họ lại biến thành kẻ thù nghịch?

- Vì họ có ở trong Phương gia đại viện mới nhìn rõ được hành động tàn ác của viện chúa.

- Con nha đầu lớn mật kia! Ngươi dám sỉ mạ vào mặt lão phu ư?

Du Tiểu Quyên vẻ mặt nghiêm trang xẳng giọng nói:

- Đã muốn trừ hoạ cho võ lâm thì dù giết viện chúa cũng được. Há phải xỉ mạ mà thôi?

Quân trung Phụng đã hỏi xen vào:

- Phương Tú! Lão có biết ta là ai không?

- Ta biết rồi, ngươi là con gái của Quân thiên Phụng.

- Giang Nam song hiệp các ngươi nguyên là hung thủ sát hại Lý Thanh Trần, vậy mà không tự nhận lỗi lại gieo vạ cho tiên phụ ta là nghĩa làm sao?

Phương Tú mỉm cười đáp:

- Con Lý Thanh Trần là Lý Hàn Thu đã bị giam cầm trong mật thất, ta muốn hạ sát gã lúc nào là nên lúc ấy. Bây giờ cô nương mới hạch lão phu về chuyện Lý Thanh Trần bị sát hại há chẳng quá muộn rồi ư?

- Bất luận là Lý Hàn Thu còn sống hay chết ta cũng phải hỏi chuyện này cho rõ.

Phương Tú nói:

- Dù bây giờ ta có nói thật với cô nương cũng không sao. Lệnh tôn cùng bọn Trương Tử Thanh, Huỳnh Thiếu Đường gọi chung là Giang Hồ Ngũ Ác đều vâng mệnh lệnh lão phu mà hành động. Những người bị gia hại nào phải một mình Lý Thanh Trần ngoài ra còn biết bao người khác. Nhưng bọn Giang Hồ Ngũ Ác lại bội tín với ta nuốt trửng bao nhiêu vàng bạc châu báu, dù cho Lý Hàn Thu không giết lệnh tôn thì chính lão phu cũng không chịu buông tha cho họ.

- Bọn họ đều bị giết hết rồi ư?

- Trừ cô ra toàn gia họ đều bị tiêu diệt.

Quân trung Phụng nghiến răng ken két lặng thinh không nói gì nữa. Phương Tú đảo mắt nhìn Du Tiểu Quyên nói:

- Nội tổ của cô nương đã rút lui khỏi võ lâm nay không hiểu tại sao lại len lỏi vào giòng nước đục trên chốn giang hồ?

- Các vị bề ngoài nổi tiếng nghĩa hiệp mà bề trong lại ăn cướp tiền tài của thiên hạ về làm giàu, như vậy còn chưa đủ thoả mãn lòng ham muốn mà rửa tay gác kiếm nay lại mưu đồ làm bá chủ võ lâm..

Phương Tú cười lạt đáp:

- Hiện nay thế lớn đã ổn định dù cho lệnh tổ là Nam Thiên Nhất Công có thân hành tới đây cũng chẳng thể vãn hồi đại cục được nữa.

- Bất luận tình hình thế nào thì bọn tiểu nữ cũng tận tâm kiệt lực xả thân không kể đến chuyện thành hay bại.

Phương Tú cười lạt nói:

- Liệu mình Du cô nương có làm gì được chăng?

Du Tiểu Quyên cười lạt đáp:

- Trong võ lâm thiếu gì người ôm bầu nhiệt huyết phát huy chính nghĩa võ lâm, đâu phải riêng gì ông cháu tiểu nữ?

- Có thức thời mới là tuấn kiệt, biết rõ đại cuộc mà còn miễn cưỡng chống lại thì sao phải là người trí? Nay lão phu đã gặp cô nương đây. mong rằng cô nương sớm tỉnh ngộ về hợp tác với lão phu thì lão phu vẫn mở rộng cửa đón tiếp.

- Phương viện chúa bất tất nhiều lời cho tổn hơi sức, tiểu nữ nghĩ đến tình xưa đã ở trong Phương gia đại viện một thời gian. Vậy bây giờ tiểu nữ để viện chúa ra đi để báo đáp ân tình cũ đó.

Phương Tú lạnh lùng hỏi:

- Cô nương có muốn cứu Lý Hàn Thu không?

Du Tiểu Quyên ngần ngừ hỏi lại:

- Lý Hàn Thu có liên quan gì tới tiểu nữ?

- Tất cả những chuyện gì có liên quan đến cô nương lão phu đều hiểu cả..

Hắn chưa dứt lời đột nhiên la lên:

- Úi chao!

Người hắn lảo đảo muốn té, hắn phải chống tay vào vách để đứng vững rồi ấp úng hỏi:

- Các ngươi đã dùng thứ gì...

Quân trung Phụng lạnh lùng ngắt lời:

- Đó là một con rết cực kỳ độc.

- Ủa! Lão phu quên khuấy đi mất cô ương là người trong Thất độc môn.

Quân trung Phụng nói:

- Tên Thất độc môn tuy khó nghe dường như là một tà phái nhưng không hẳn thế đâu. Hiện giờ phái này chuyên điều dụng độc vật để khống chế kẻ bạo tàn, vậy nó đã thay đổi bộ mặt mới trong võ lâm.

Phương Tú nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Cô nương có thuốc giải không?

- Có, nếu lão không muốn chết thì phải nghe ta mà đi theo một đường.

Phương Tú thò tay vào bọc móc ra một viên thuốc vàng toan bỏ vào miệng, nhưng Du Tiểu Quyên đã lạng người tới nhanh như chớp phóng chưởng đánh ra, viên thuốc ở trong tay Phương Tú bèn bị rớt xuống. Viên thuốc này màu trắng lớn bằng hạt đậu đỏ Du Tiểu Quyên lượm ngay lên cất vào bọc. Đồng thời nàng nắm lấy cổ tay Phương Tú rồi quay lại bảo Quân trung Phụng:

- Cô nương hãy lấy thuốc giải cho hắn.

Quân trung Phụng liền tiến lại, cô lấy một viên thuốc bỏ vào miệng Phương Tú. Phương Tú nếm mùi thuốc rồi nuốt xuống bụng. Hắn hỏi:

- Các vị định đối phó với tại hạ ra sao bây giờ?

Du Tiểu Quyên nói:

- Yêu cầu viện chúa đóng hết các cơ quan trong đường hẻm để ngưng không phóng ám khí ra.

- Được lắm, lão phu lập tức ra lệnh cho bọn họ làm theo lời cô nương.

Du Tiểu Quyên thấy Phương Tú chịu lời một cách mau lẹ trong lòng không khỏi sinh nghi, nàng lạnh lùng hỏi:

- Phương Tú, lão sợ chết lắm hay sao?

Phương Tú thản nhiên đáp:

- Chỉ cần lão phu không chết ngay là lập tức có cơ sống được.

- Coi tình hình này thì dường như lão tiên liệu sẽ có ngày bị hạ sát.

- Cái đó lão phu chưa từng nghĩ đến.

Du Tiểu Quyên vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Phương viện chúa. Tiểu nữ mong rằng viện chúa không giở trò nữa. Viện chúa biết rằng đao kiếm không mắt có điều tiểu nữ mong rằng không phải hạ sát viện chúa mà thôi.

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm. Lão phu bất quá cũng như người khác nghĩa là vẫn coi quý mạng sống của mình.

Du Tiểu Quyên quay lại ngó Quân trung Phụng và Tần Nhi nói:

- Xin hai vị đứng cách xa tiểu muội một chút.

Phương Tú cười nói:

- Cô nương bất tất phải đem lòng ngờ vực lão phu chẳng lẽ đem mạng sống mình ra làm trò đùa.

Du Tiểu Quyên cười mát nói:

- Tiểu nữ cũng hy vọng như vậy.

Phương Tú không nói gì nữa cất bước tiến về phía trước. Du Tiểu Quyên tay trái nắm uyển mạch Phương Tú tay phải cầm kiếm cùng Phương Tú sánh vai mà đi. Xuyên qua đường hầm tới trước nhà đại sảnh, trong đại sảnh đèn lửa sáng trưng kiếm khí dàn dụa. Du Tiểu Quyên ngẩng đầu trông vào thì thấy một người diện mạo quái dị toàn thân mặc đồ đen ngồi chính giữa căn nhà đại sảnh, ngoài cặp mắt loáng loáng còn da mặt lão trơ như xác chết. Xung quanh người áo đen toàn là đại hán mặc võ phục tay cầm binh khí mỗi người một loại không giống nhau. Du Tiểu Quyên nhẩm đếm thì số đại hán võ phục này có đến hai mươi người, bỗng nghe người áo đen ở địa vị cao nhất cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Phương viện chúa! Dường như viện chúa không còn kháng cự được nữa phải chăng đã bị họ bắt sống?

Phương Tú đáp:

- Trong ba con nhỏ này một ả chuyên sử dụng độc vật tại hạ chưa kịp hành động đã bị thương rồi.

Người áo đen hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Nếu bây giờ mà tại hạ ra lệnh vây đánh bọn chúng thì tất Phương viện chúa sẽ người bị hại trước tiên biết thế nào làm cho trọn được?

- Hay hơn hết là các hạ tìm cách cứu tại hạ rồi sẽ hạ lệnh quần công cũng chưa muộn.

- Làm thế nào mà cứu viện chúa được? Phải chăng Phương viện chúa đã có định kiến?

Phương Tú đột nhiên hết sức giật mạnh một cái hắn tưởng có thể hất được tay Du Tiểu Quyên. Ngờ đâu những ngón tay Du Tiểu Quyên nắm lấy cổ tay Phương Tú chẳng khác gì một vòng đai sắt, hắn chẳng thể nào thoát ra được. Du Tiểu Quyên lại xoay trường kiếm chí vào sau lưng Phương Tú nói:

- Nếu Phương viện chúa còn dẫy dụa thì tiểu nữ chẳng ngần ngại gì khẽ đâm mũi kiếm vào là viện chúa mất mạng ngay.

Quả nhiên Phương Tú sợ run không dám vọng động nữa. Du Tiểu Quyên nhìn người áo đen hỏi:

- Các hạ tưởng đeo mặt nạ vào là dấu được chân tướng chăng?

Người áo đen cười lạt đáp:

- Ngươi muốn biết lai lịch lão phu chăng? Nhưng ngươi nên nhớ rằng là một khi đã nhận được lai lịch lão phu thì các ngươi phải chết ngay lập tức.

Du Tiểu Quyên hững hờ đáp:

- Cái đó chưa chắc đâu.

Người áo đen nói:

- Nếu vậy ngươi cứ thử coi.

- Các hạ muốn che dấu thế nào cũng bằng vô dụng vì tiểu nữ đã biết rõ các hạ là ai rồi.

- Ngươi bảo ta là ai?

- Các hạ là Đàm Dược Sư.

Người áo đen giơ tay lên vẫy một cái, bọn người áo đen đứng xung quanh đứng xung quanh lão liền huy động binh khí bao vây ba cô vào giữa. Phương Tú giật mình kinh hãi thét lên:

- Dược Sư! Dược Sư không thể hạ lệnh vây đánh họ được.

Người áo đen da mặt trơ như gỗ bây giờ cũng hơi nhúc nhích lão hỏi lại:

- Nếu không hạ lệnh vây đánh thì còn biện pháp nào khác để cứu viện chúa nữa?

- Khi Dược Sư sai khiến tại hạ là chỉ cần dụ họ vào khách sạn là Được Sư phóng thuốc mê hồn ra để hạ bọn chúng. Lời nói đó hãy còn...

Người áo đen lạnh lùng ngắt lời:

- Bây giờ tại hạ dùng cách này để cứu các hạ cũng vậy chứ sao?

Du Tiểu Quyên nói:

- Đàm Dược Sư! Dù Dược Sư không thú nhận thì Phương Tú đã chẳng kêu rõ thân thế của Dược Sư ra rồi, tưởng dược sư chẳng nên đeo mặt nạ làm gì vô ích, có đúng thế không?

Người áo đen cười lạt đáp:

- Ngươi đã nhận ra lai lịch của ta thì ta có bỏ mặt nạ hay không cũng chẳng quan hệ gì nữa.

Du Tiểu Quyên chí mũi kiếm vào lưng Phương Tú thêm chút nữa rồi nói:

- Nếu Dược Sư mà hạ lệnh vây đánh thì tiểu nữ giết Phương Tú ngay.

- Dù các ngươi có giết chết được Phương Tú thì ta đây sẽ báo thù cho y.

Phương Tú cười lạt nói:

- Tại hạ mà chết về mũi kiếm của Du cô nương thì hợp ý Đàm Dược Sư lắm..

Hắn quay lại nhìn Du Tiểu Quyên nói tiếp:

- Đáng tiếc là Du cô nương đây lại thông tuệ khác thường, cô không mắc bẫy Dược Sư đâu.

Du Tiểu Quyên quả nhiên động tâm nhưng nàng vẫn lạnh lùng nói:

- Phương viện chúa đừng tự tin thái quá. Nếu bọn thuộc hạ của viện chúa mà xúm vào vây đánh thì bọn tiểu muội không rảnh để hạ cố Phương viện chúa được nữa mà bắt buộc phải hạ sát ngay.

Phương Tú cười mát nói:

- Đàm Dược Sư rất mong muốn cô nương giết lão phu, cứ tình thế hiện thời mà nói là giết lão phu là bất lợi cho cô nương đó.

Du Tiểu Quyên lùi lại hai bước nắm Phương Tú giao cho Quân trung Phụng rồi thở phào một cái nói:

- Nếu Phương viện chúa giải thích được rõ ràng hoặc giả bọn tiểu nữ có thể cứu giúp Phương chúa.

Phương Tú nói:

- Các cô cứu lão phu tức là tự cứu mình vậy.

Quân trung Phụng nói:

- Phương viện chúa nói mỗi lúc một hàm hồ, tiểu nữ chẳng hiểu gì hết. Sao viện chúa không chịu nói huỵch toẹt ra?

- Câu chuyên đã khá rõ ràng. Cô nương có biết Đàm Dược Sư hạ lệnh bao vây xung quanh mình mà không hạ thủ tấn công các cô ngay không? Nguyên những người này đã uống một thứ thuốc của lão biến thành hung hãn phi thường chẳng biết sợ chết là gì nữa, bản lãnh của họ nguyên chỉ có mười thành mà bây giờ có thể phát huy nội lực đến mười hai thành. Nhưng lão ngần ngừ không dám hạ lệnh là vì lẽ gì?

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Vì lẽ gì vậy?

- Vì lão hiểu rằng lão phu có thể khống chế những người này và bảo họ trở giáo phản kích.

Du Tiểu Quyên nói:

- Té ra là thế!

Phương Tú nói:

- Nếu cô nương lại chém lão phu một nhát cho chết ngay đi thì tình hình lại khác hẳn. Chẳng những người này theo mệnh lệnh của lão mà toàn thể Phương gia đại viện đều bị lão khống chế.

- Về phía bọn tiểu nữ thì bất luận là viện chúa hay Đàm Dược Sư khống chế những người trong Phương gia đại viện cũng vậy mà thôi. Phương viện chúa khống chế được bọn họ thì cũng chẳng lợi ích gì cho bọn tiểu nữ.

Phương Tú ngắt lời:

- Người ta không nghĩ sâu xa tất gặp phải mối lo trước mắt, ít ra lúc này các vị cần phải hợp tác với lão phu để cầu sinh tồn.

- Nói về hợp tác thì dường như viện chúa ở vào thế kém, vậy viện chúa phải ưng chịu với bọn tiểu nữ một điều kiện mới hợp tác được.

- Điều kiện gì, cô nương hãy nói ra đi.

- Bọn tiểu nữ mong rằng viện chúa buông tha Lý Hàn Thu.

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cái đó có thể được, hiện giờ Lý Hàn Thu không đáng là cường địch của lão phu thì giết đi hay tha ra tưởng cũng không quan hệ gì.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Lý Hàn Thu bị cầm tù ở đâu?

Phương tú đột nhiên vẫy tay mặt miệng hắn lẩm bẩm tự nói một mình, bọn d8ại hán trong sảnh đường quả nhiên trở mặt quay lại bao vây người áo đen. Người áo đen bỏ mặt nạ xuống để lộ chân tướng quả nhiên lão là Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư giơ tay áo bên phải lên hai đái hán đứng gần nhất té xuống, lão lạnh lùng nói:

- Phương Tú! Bọn chúng tuy kiêu dũng nhưng thần trí không tỉnh táo thì chẳng thể nào tránh được thuốc mê hồn của ta.

Phương Tú vội nói:

- Nhị vị cô nương! Thứ phần mê hồn của lão tuy không có mùi vị gì nhưng hít vào trong bụng mới sinh tác dụng. Vậy khi các vị đi qua lão chỉ cần phong toả đường hô hấp là chẳng sợ gì nữa.

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn những đại hán đứng xung quanh cầm binh khí thủng thẳng nói:

- Phương Tú! Những người này đã chịu nghe lệnh của lão mà sao lại không sai họ chia bốn mặt đánh vào, Đàm Dược Sư phải đỡ bốn phương tám hướng là tự nhiên không rảnh tay để tung thuốc mê ra được.

Chương 161 - ĐÀM DƯỢC SƯ ĐẾN NGÀY MẠT VẬN

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đàm Dược Sư đã có ý muốn giết lão phu từ lâu nhưng vì lão phát giác ra là đại cục do lão phu khống chế nên chưa dám bạo động, bữa nay miệng lão đã thốt ra những lời tự đáy lòng lão.

Du Tiểu Quyên nói:

- Đúng thế! Các vị ở vào tình thế chẳng đội trời chung, bây giờ viện chúa muốn đề phòng khỏi bị lão ta hại thì chỉ cách viện chúa giết lão trước đi.

- Đáng tiếc là bây giờ trong nhà đại sảnh này những người muốn giết lão phu không phải chỉ có Đàm Dược Sư mà thôi.

- Giả tỷ bọn tiểu nữ ưng lời không hạ sát viện chúa thì sao?

- Nếu vậy lão phu không còn lo gì nữa.

Du tiểu Quyên tủm tỉm cười nói:

- Được rồi! Tiểu nữ ưng lời không hạ sát viện chúa mà cả Quân cô nương cùng Tần Nhi cũng ưng chịu như vậy.

Phương Tú căn vặn:

- Lời nói của tôn nữ Nam Thiên Nhất Công chắc là có thể tin được.

Đoạn hắn lẩm bẩm nói gì một lúc thì bọn đại hán đột nhiên trở giáo tấn công vào Đàm Dược Sư. Du Tiểu Quyên lắng tai nghe ngóng mới phát giác ra miệng Phương Tú lẩm nhẩm dường như đọc thứ kinh văn gì để điều khiển bọn thuộc hạ. Bỗng thấy Đàm Dược Sư hai tay vung loạn lên phóng ra một làn phấn bụi như sương mù, bốn đại hán từ bốn mặt tám hướng nhảy xổ vào nhưng không biết phong toả hô hấp nên bị trúng độc tới tấp ngã lăn ra, mười mấy tên không một ai đến gần được Đàm Dược Sư để phóng chiêu đánh ra. Phương Tú biến sắc lẳng lặng không nói gì Đàm Dược Sư cười hô hố nói:

- Phương Tú! Chắc bây giờ ngươi không còn nghi ngờ gì nữa chứ, bản nhân đã nói sao là làm đúng như vậy.

Du Tiểu Quyên lạnh lùng nói:

- Đàm Dược Sư! Bọn họ thần trí không được tỉnh táo thì dù võ công có cao thâm đến đâu cũng không biết đường phong toả hô hấp.

Đàm Dược Sư hỏi tiếp:

- Tiểu nha đầu! Ngươi muốn làm khó dễ với bản nhân chăng?

Du Tiểu Quyên hừ một tiếng đáp:

- Một ngày kia lão xưng hùng xưng bá trên võ lâm được thì ông cháu ta là một cái đinh trước mắt tất lão muốn nhổ bỏ cho yên thân.

Nàng cầm ngang thanh kiếm để trước ngực nói tiếp:

- Ta đã trông thấy độc phấn của lão rồi, thứ phấn đó rớt xuống lẹ lắm chỉ cần nín thở một thời gian ngắn là độc phấn của lão trở thành vô dụng. Khi đó lão muốn dùng đến binh khí thì đã chậm mất rồi.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Nghe giọng lưỡi ngươi thì dường như ngươi muốn lấy một chọi một để tỷ đấu với bản nhân quyết thắng bại phải không?

- Đúng thế!...

Đàm Dược Sư cười ha hả ngắt lời:

- Ngươi làm sao mà địch nổi bản nhân được? Bản nhân chờ gia gia ngươi xuất hiện để quyết thắng bại với lão cho các ngươi mở rộng tầm mắt.

Du Tiểu Quyên lắc đầu đáp:

- Kẻ sĩ chỉ cách ba ngày là đã khác rồi, huống chi lão đã chia tay với bọn ta hàng nửa năm rồi.

- Bản nhân không tin trong vòng nửa năm võ công ngươi đã tăng tiến đến trình độ vượt xa hơn bản nhân.

- Lão đừng quên là ta đã thuộc làu bức tranh bách Phật.

Đàm Dược Sư đứng dậy nói:

- Phải rồi! Nếu bản nhân bắt sống được ngươi thì ngươi có thể vẽ đồ ám đó ra được.

- Bây giờ ta muốn coi thủ đoạn của lão.

Nàng vung kiếm lên một cái đâm tới trước mặt Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư tài cao lớn mật lão thấy thế kiếm đánh tới chẳng có chút gì đặc biệt liền vung tay phóng chưởng đánh tới một luồng tiềm lực xô ra đẩy thanh trường kiếm. Đồng thời người lão vẫn đứng trước mặt Du Tiểu Quyên, ngờ đâu thế kiếm của Du Tiểu Quyên đột nhiên chuyển hướng khiến cho tiềm lực của Đàm Dược Sư tiêu hết. Đàm Dược Sư giật mình kinh hãi hốt hoảng lùi lại phía sau, tuy lão cảnh giác đã mau lẹ mà thanh trường kiếm của Du Tiểu Quyên cũng rạch tay áo lão rách một đường. Đàm Dược Sư sửng sốt hỏi:

- Phải chăng đó là một kiếm chiêu tân kỳ của gia gia ngươi sáng chế ra.

Du Tiểu Quyên không trả lời lại tiến thêm hai bước phóng kiếm đánh ra Đàm Dược Sư lần này không dám lơ là lão xoay mình để tránh thế kiếm của Quyên Nhi, đồng thời lão vươn tay chụp lấy thanh trường kiếm để trên bàn.

Nguyên lão ỷ mình bản lãnh cao thâm mà coi Du Tiểu Quyên vào hàng hậu bối nên lúc trước lão đưa tay không để đối địch với Du Tiểu Quyên Du Tiểu Quyên thấy lão chụp lấy thanh trường kiếm liền lui hai bước về phía sau rất mau lẹ, nàng hỏi:

- Đàm Dược Sư, chúng ta tỷ đấu một lúc được không?

- Nếu chúng ta khởi cuộc động thủ thì chết sống chỉ trong nháy mắt đã xảy ra, mà xem chừng không động thủ cũng không được nữa rồi.

- Nếu lão hứa đừng dùng độc thì ta cũng không dùng ám khí, chúng ta chỉ lấy kiếm thuật mà tỷ đấu để phân thắng bại.

Đàm Dược Sư cười hỏi:

- Như vậy thì ngươi địch nổi lão phu thế nào được?

- Nếu bữa nay lão giết được ta thì cục diện trong nhà đại sảnh này đã được lão khống chế hoàn toàn.

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói:

- Bản nhân không tin là bức tranh Bách Phật kia chỉ vỏn vẹn trong vòng nửa năm đã khiến cho ngươi luyện thành võ công cao thâm hơn cả lão phu.

- Phải chăng lão không đồng ý?

- Được rồi, ngươi muốn vậy thì bản nhân cho ngươi được toại nguyện.

Tần Nhi lớn tiếng la:

- Quyên tỷ tỷ ơi! Tỷ tỷ không thể tin Đàm Dược Sư được đâu miệng lão nói ra câu gì cũng coi như là không có.

Đàm Dược Sư cười lạt nói:

- Lão phu hãy giết con nha đầu này trước rồi sẽ thu thập ả kia.

Lão vung trường kiếm đâm Quyên Nhi, nàng vung kiếm lên gạt rồi xoay kiếm phản kích. Đàm Dược Sư mở ngay cuộc tấn công ráo riết thế kiếm của lão như sấm nổ chớp giật, lão đã vận nội lực vào thanh kiếm. Đàm Dược Sư hy vọng dùng nội lực cường mạnh để hất bay thanh trường kiếm ở trong tay Quyên Nhi, nhưng Du Tiểu Quyên nhờ có những kiếm chiêu biến hoá tuyệt diệu mà tránh khỏi những thế kiếm của Đàm Dược Sư. Hai người tỷ đấu đến bốn năm chục chiêu mà vẫn giữ nguyên tình thế dằng co bất phân thắng bại. Trong lúc hai người tỷ đấu Du Tiểu Quyên thủ nhiều mà công ít dường như để dò xét đường kiếm của đối phương. Sau năm chục chiêu Du Tiểu Quyên đột nhiên bắt đầu cuộc phản công kịch liệt, thanh trường kiếm của nàng chẳng khác con rồng đang vùng vẫy thế đánh mãnh liệt dị thường. Đàm Dược Sư đang ở thế công bây giờ đi vào thế thủ vẻ mặt lão dần dần trở nên nghiêm trọng. Hiển nhiên kiếm pháp của Du Tiểu Quyên Hiển nhiên kiếm pháp của Du Tiểu Quyên rất ghê gớm khiến cho lão phải khiếp sợ. Nguyên luồng lực đạo ở thanh kiếm của Đàm Dược Sư mỗi khi đánh ra dường như bị một lực lượng âm nhu hoá tán mất, cả thế kiếm biến hoá của lão cũng bị ảnh hưởng trầm trọng. Người ngoài không nhận ra được nội tình cũng hiểu được chỗ ảo diệu của kiếm pháp Du

Tiểu Quyên, Đàm Dược Sư tuy trong lòng đã khiếp sợ nhưng không hề mở miệng. Hai bên lại đấu thêm chừng chiêu nữa thì thế kiếm của Đàm Dược Sư dần dần sơ hở rất nhiều. Phương Tú theo dõi cuộc đấu của hai người hắn rất lấy làm kỳ khẽ nói:

- Võ công của Đàm Dược Sư dường như bữa nay bị giảm sút quá nửa một cách đột ngột.

Quân trung Phụng đáp:

- Không phải thế đâu! Bản lãnh của Đàm Dược Sư vẫn nguyên như trước nhưng võ công của Du cô nương ngày nay rất đổi cao cường.

- Nếu bảo là kiếm thuật của Du cô nương đến chỗ tuyệt diệu thì lão phu vẫn không chịu vì thấy nó chẳng có chi là kỳ lạ. Mặt khác lại bảo nội lực của cô thâm hậu hơn Đàm Dược Sư lại càng khó tin lắm.

Phương Tú cùng Quân trung Phụng đang nghị luận về võ công hai người thì đột nhiên Đàm Dược Sư rú lên một tiếng thê thảm, tay trái của lão bị trúng kiếm máu tươi chảy đầm đìa ướt hết nửa tay áo. Phương Tú ra chiều kinh ngạc hắn chau mày nói như thể nói với mình:

- Thật là kỳ quá!

Hắn vừa dứt lời thì Đàm Dược Sư lại trúng một kiếm nữa. Chỉ trong khoảnh khắc Đàm Dược Sư bị trúng liền năm kiếm toàn vào những chỗ khẩn yếu, tuy lão vẫn còn sức kháng cự nhưng toàn thân máu tươi ướt đẫm nên không còn dũng khí để tiếp tục chiến đấu.

Du Tiểu Quyên nói:

- Ta sẽ đâm lão hàng trăm nhát kiếm để lão chảy hết máu mà chết..

Nàng nói câu này khiến cho tinh thần của Đàm Dược Sư bị uy hiếp đến cùng cực, đột nhiên lão thấy tay nhủn ra không cầm trường liếm nổi nữa Du Tiểu Quyên vung kiếm chém rất mau, chát một tiếng nàng đã đâm trúng vào cỗ tay mặt cũa Đàm Dược Sư, lão phải buông tay cho trường kiếm rớt xuống. Du Tiểu Quyên nói:

- Lão lượm binh khí lên để tái đấu trận quyết liệt.

Đàm Dược Sư mặt lộ vẻ khủng khiếp lắc đầu đáp:

- Lão phu không địch nổi ngươi rồi còn đánh làm gì nữa?

Hiển nhiên lão bị uy thế của Quyên Nhi làm cho khiếp vía Du Tiểu Quyên lạnh lùng hỏi:

- Không đánh nữa thì thôi cũng được nhưng lão còn muốn sống nữa không?

Đàm Dược Sư mình đầy những máu tình trạng coi rất thê thảm, nếu lão chỉ bị thương không thì còn ráng chống đỡ được nhưng tinh thần bị khủng khiếp nên không sao chịu nổi. Đàm Dược Sư thở dài hỏi:

- Muốn sống thì sao, muốn chết thì sao?

- Nếu lão muốn sống thì phải vâng lệnh ta và hết dạ trung thành không được sinh lòng phản bạn, bằng lão muốn chết thì kiếm đấy lượm lên mà mổ bụng móc ruột gan ra.

Đàm Dược Sư lắc đầu nhìn Quyên Nhi lão trầm ngâm không nói gì nữa.

Du Tiểu Quyên cười lạt nói:

- Còn một biện pháp nữa.

Đàm Dược Sư vội hỏi:

- Biện pháp gì?

- Ta đâm lão đủ một trăm kiếm để máu trong người lão chảy hết ra mà chết.

Đàm Dược Sư uể oải đáp:

- Lão phu cùng gia gia ngươi là chỗ giao tình mấy chục năm..

Du Tiểu Quyên gắt lời:

- Vậy mà lão gia hại gia gia ta thảm thương đến thế đó.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn quah một lượt, lão toan nhân lúc mọi người không để ý thì liệng dược vật ở rong tay áo ra, nhưng Du Tiểu Quyên đột nhiên giơ kiếm lên phóng ra một nhát. Chiêu kiếm này mau lẹ tuyệt luân đâm trúng vào cổ tay trái Đàm Dược Sư. Du Tiểu Quyên cười lạt nói:

- Lão còn giở trò thì chỉ rước lấy cái khổ vào thân chứ chẳng ích gì.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hai tay lão tuy bị thương cả rồi nhưng chưa đến nỗi thành tàn phế, nếu ta lại hạ thủ thì không lưu tình nữa đâu.

Đàm Dược Sư nói:

- Con tiểu nha đầu kia! Ngươi giết quách lão phu đi cho rồi.

- Lão làm hại gia gia ta phải nằm liệt giường mấy năm trời, nhất định ta phải thấy gan ruột lão xem nó thế nào mà lại thâm hiểm như vậy...

Đàm Dược Sư lúc này bao nhiêu hào khí đã tiêu tan hết lão thở dài nói:

- Người ta đã đến lúc phải chui qua mái nhà thấp thì đành chịu cúi thôi, ngươi muốn chuyện gì thì nói ra đi. Lão phu làm xong cho ngươi rồi rời khỏi chốn hồng trần vào hang sâu núi thẳm hái thuốc.

Du Tiểu Quyên nói:

- Phương Tú hiện ở trog tay ta rồi thì lão sống hay chết cũng không quan hệ gì. Ta không ưng chịu với lão bất cứ điều gì mà lão cũng đừng hòng ta nể mặt nữa. Nếu lão còn hào khí thì lượm kiếm lên mổ bụng móc ruột ra, bằng lão không có gan dạ thì đành thân sống trên đời mà phải nghe lệnh ta.

Đàm Dược Sư nóng mặt lên hỏi:

- Nếu lão phu bề ngoài nghe lệnh ngươi nhưng bề trong không phục thì ngươi làm thế nào mà biết được?

- Con người đã ham sống sợ chết như lão mà còn có ý chạy trốn thì ta thực khó mà tin được.

Đàm Dược Sư thở dài nói:

- Ngươi muốn ta làm gì hãy nói mau đi.

- Ta muốn nhờ lão đưa bọn ta vào nhà trong..

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Vào trong nhà ư?

- Phải rồi ngươi chỉ biết nghe lời chứ không được hỏi lại.

Đàm Dược Sư gật đầu nói:

- Lão phu chịu như thế.

- Cái đó có quan hệ đến sự sống chết của lão. vậy lão nghĩ kỹ đi.

- Lão phu nghĩ kỹ rồi.

- Dược lắm, lão hãy nhắm mắt rồi lại đây.

Đàm Dược Sư không biết Du Tiểu Quyên muốn làm trò gì lão đành rảo bước tiến lại. Du Tiểu Quyên nói:

- Ta bảo lão nhắm mắt lại đã.

Đàm Dược Sư đành nhắm mắt lại, Du Tiểu Quyên vung ngón tay điểm nhanh như gió ba chỗ huyệt đạo của Đàm Dược Sư. Phương Tú thấy Đàm Dược Sư một đời oanh liệt là thế mà bây giờ phải để Du Tiểu Quyên an bài như một đứa con nít như vậy thì trong lòng kinh hãi tự hỏi:

- Đàm Dược Sư mà còn bị ả trừng trị như vậy thì có lý nào ả chịu nhiêu dung cho mình một cách dễ dàng.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tai lại nghe tiềng Quyên Nhi vang lên:

- Phương viện chúa! Ta cũng cho lão một cơ hội như thế vậy lão hãy lựa lấy binh khí rồi cùng ta chiến đấu một phen.

Phương Tú bụng bảo dạ:

- Con nha đầu này lúc ở trong phủ ta, bản lãnh ả có gì đáng kể. Thế mà ả bỏ đi mấy tháng dường như bản lãnh ả tiến bộ một cách kinh khủng, võ công của Đàm Dược Sư còn cao thâm hơn ta nhiều mà còn bị thương về tay ả thì ta có động thủ thì cũng chỉ rước lấy khổ vào mình. Ta đã lâm vào tình trạng này thì ngoài cách dùng mưu thủ thắng không còn biện pháp nào khác.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ lão nói:

- Lão phu đã bị trúng chất kịch độc thì còn địch lại cô nương thế nào được?

Du Tiểu Quyên cười mát nói:

- Lão đã không muốn chiến đấu thì tính sao đây?

Phương Tú ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại:

- Ý cô nương thế nào?

- Ta yêu cầu lão trước hết hãy buông tha Lý Hàn Thu và sư phụ y.

- Có thể được, nhưng cô nương...

Du Tiểu Quyên lạnh lùng ngắt lời:

- Lão đừng đưa điều kiện gì ra hết, hiện giờ lão chỉ có hai cách. Một là cầm khí giới quyết một phen thắng phụ, hai là vâng lệnh đừng hòng giở trò với ta nữa.

Phương Tú than thầm:

- Giả tỉ mà Đàm Dược Sư cùng ta thành thật hợp tác thì đâu đến nổi đưa đến cục diện thảm bại như ngày nay.

Lòng oán độc của lão lộ ra cặp mắt lão nhìn Đàm Dược Sư một lúc rồi đáp:

- Du cô nương! Tại hạ muốn nói rõ một việc rồi sẽ đưa cô nương gặp Lý Hàn Thu ngay tức khắc.

- Lão muốn thuyết minh điều chi?

- Bao nhiêu hành vi tại hạ đều nghe lệnh Đàm Dược Sư, tại hạ bị dược vật của lão kiềm chế nên không sao được đành phải chịu..

Du Tiểu Quyên ngắt lời:

- Ta biết Phương viện chúa còn nhiều lý do lắm nhưng ta không phải là người bàn chuyện phải trái. Vậy những cái đó lão hãy để lại sau này hãy nói, bây giờ ta chỉ yêu cầu lão buông tha Lý Hàn Thu lập tức.

Phương Tú không sao nhịn được gật đầu đáp:

- Dược rồi, tại hạ xin dẫn các vị đi.

Du Tiểu Quyên đột nhiên phóng kiếm đâm rách toạt mấy chỗ vạt áo trước ngực Phương Tú nói:

- Phương Tú! Nếu lão còn trông vào những cơ quan mai phục để gia hại bọn ta thì chính lão sẽ là người sẽ bị khổ sở nhất.

- Trong mình tại hạ còn chất kịch độc chưa được giải cứu thì khi nào lại có ý cuồng vọng.

- Ta chỉ mong thế thôi! Vậy lão dẫn đường đi.

Phương Tú cất bước đi trước Du Tiểu Quyên quay lại ngó Tần Nhi nói:

- Tần muội muội! Muội muội hãy coi chừng Đàm Dược Sư, muội muội đi sau hắn nếu thấy hắn có cử dộng gì khác lạ là vung kiếm chém liền.

Tần Nhi nói:

- Xin vâng lời tỷ tỷ.

Quân trung Phụng lạnh lùng hỏi:

- Du cô nương bây giờ chúng ta đi đâu.

- Đi cứu Lý Hàn Thu.

- Theo ý kiến của tiểu muội thì tưởng chúng ta bắt Phương Tú sai thuộc hạ đưa Lý Hàn Thu ra đây. Chúng ta cứ chờ ở trong sảnh này là hơn, hà tất phải dấn thân vào những nơi nguy hiểm để cho cơ quan gia hại.

Phương Tú nói:

- Thầy trò của Lý Hàn Thu bị cầm tù ở một nơi ngoài ta ra chẳng một ai biế cách mở nhà lao.

Tần Nhi hỏi:

- Lão cầm tù y ở đâu?

- Ở phía dưới hòn núi giả tại vườn sau.

Tần Nhi nói:

- Tiểu nữ thường thấy bọn thuộc hạ tâm phúc của viện chúa đem nhiều xác chết vào trong nhà mật thất ở đằng sau..

Phương Tú ngắt lời:

- Những người đó không chết đâu họ được Đàm Dược Sư cho uống Hoán tâm thất.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Hoán tâm thất là gì?

- Cái đó phải hỏi Đàm Dược Sư mới biết.

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

- Ta không tin là y thuật của lão lại có thể thay đổi được trái tim cho người.

Đàm Dược Sư nói:

- Sự thực muốn đổi trái tim cho một người thì y thuật của lão phu coi không khó gì cả, nhưng đây là lão chữa bệnh cho họ Hoán tâm thuật là dùng thứ thuốc kỳ diệu để khống chế họ mà thôi.

Tần Nhi đảo mắt nhìn những người nằm sóng sượt dưới đất một lúc rồi nói:

- Những người này lão đã cho uống thuốc kiềm chế chưa?

Du Tiểu Quyên hỏi theo:

- Những người này đã bị lão cho uống thuốc kiềm chế mà sao họ vẫn không chịu nghe theo mệnh lệnh của lão? Trái lại họ vẫn nghe theo mệnh lệnh của Phương Tú là nghĩa làm sao?

Đàm Dược Sư thở dài nói:

- Phương Tú đã có dự mưu từ trước, không hiểu hắn được cao nhân nào chỉ giáo dùng một thứ ám khí để kiềm chế họ.

Du Tiểu Quyên cười lạt nói:

- Thế là hai lão tuy có tiếng là hợp tác với nhau mà thực ra vẫn âm mưu chống lại nhau.

Phương Tú nói:

- Đàm Dược Sư là con người nham hiểm, nếu tại hạ không cẩn thận từng tí thì cũng bị lão cho uống thuốc thay lòng đổi dạ rồi.

Đàm Dược Sư hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Bữa nay mà lão phu thoát nạn thì những kẻ cần giết đầu tiên là bọn Giang Nam song hiệp các ngươi.

- Lão cứ nói cho sướng miệng đi, vụ này còn phải chờ thời gian giải quyết.

Du Tiểu Quyên thấy mối tranh chấp giữa hai tên ác ôn đã đến hồi kịch liệt thì nghĩ thầm trong bụng:

- Chúng tranh chấp càng kịch liệt bao hiêu thì càng có lợi cho mình bấy nhiêu, vậy mình để mặc chúng chẳng ngăn cản làm chi.

Doạn nàng khẽ bảo Phương Tú:

- Viện chúa tiến về phía trước đi!

Chương 162 - LÝ HÀN THU THOÁT KHỎI LAO LUNG

Phương Tú vừa cất bước vừa hỏi:

- Dọc đường tại hạ có nhiều thuộc hạ..

Du Tiểu Quyên ngắt lời:

- Ta hy vọng lão kiềm chế được bọn họ, nếu họ không chịu tuân lệnh mà cứ động thủ càn rở là khi một tên ra tay thì ta sẽ chặt cụt một cánh tay lão, hai tên động thủ ta chặt hai tay lão, bốn tên động thủ ta chặt hết tứ chi của lão, từ năm tên trở lên thì ta sẽ hạ sát lão ngay.

Phương Tú nghe Quyên Nhi bảo vậy không khỏi chấn động tâm thần bụng bảo dạ:

- Con nha đầu này miệng nói sao là làm như vậy ta phải coi chừng mới xong.

Đoàn người đi qua mấy toà đình viện mới đến bên hòn núi giả phía sau, dọc đường gặp rất hiều thủ hạ của Phương Tú nhưng chúng bị Phương Tú cản trở không để họ ra tay.

Phương Tú đi quanh hòn núi giả tới mặt tây mới dừng bước lại nói, Du Tiểu Quyên hỏi:

- Phải chăng toà núi giả này có bố trí cơ quan và cửa ngầm?

- Đúng thế!

- Vậy lão còn chờ gì nữa?

Phương Tú đưa tay lên gõ vào vách núi ba cái, vách núi có tiếng vang lên đáp lại. Du Tiểu Quyên hỏi:

- Phải chăng đó là ám hiệu của lão?

Phương Tú đáp:

- Tại hạ báo cho bọn chúng biết là chính tại hạ tới đây, có như thế thì lúc cửa đá mở ám khí mới không phóng ra.

- Hay lắm, vậy lão mở cửa ra đi.

Phương Tú lại gõ vào vách đá một lúc rồi dừng tay lại, Du Tiểu Quyên ngấm ngầm đếm xem Phương Tú gõ bao nhiêu tiếng, nàng nghe hắn gõ đến tiếng thứ ba mới dừng tay lại, bỗng nghe một hồi lách cách vang lên vách núi đột nhiên mở ra thành một cánh cửa Du Tiểu Quyên lại giơ trường kiếm lên chí vào sau lưng Phương Tú nói:

- Ta mà thấy hơi một chút biến hoá khác lạ bất lợi cho chúng ta thì người mất mạng đầu tiên chih1 là lão đó.

- Cô nương cứ yên lòng.

Hắn cất bước tiến vào, Đàm Dược Sư, Tần Nhi, Quân Trung Phụng theo thứ tự đi sau. Ở đây cũng vậy bao nhiêu người dọc đường không ai tập kích hiển nhiên Phương Tú còn ham sống lắm. Mấy người đi vào một cách êm thấm không xảy ra chuyện gì, vào tới cùng đường ai nấy ngẩng đầu trông ra thì thấy một cái củi xắp đặt ở giữa một căn thạch thất trong củi có hai người ngồi xếp bằng.

Trong gian thạch thất này có sắp đèn cày nên nhìn rõ lắm, hai người ngồi trong củi là một lão già đã thành tàn phế và một thanh niên. Haoi người vẫn ngồi trơ như gỗ dù thấy mấy nhân vật tới gần họ vẫn thản nhiên thậm chí không buồn dương mắt lên nhìn. Ba thiếu nữ đều ngưng thần chú ý nhìn chàng thanh niên trong thạch thất. Chàng thanh niên đó chẳng cần nói cũng hiểu là Lý Hàn Thu con người mà các cô muốn tìm kiếm. Cả ba cô Du Tiểu Quyên, Tần Nhi, Quân Trung Phụng nhìn thấy Lý Hàn Thu rồi nhưng nhẫn nại không lên tiếng hô hoán.

Du Tiểu Quyên quay lại ngó Phương Tú nói:

- Lão mở củi tha họ ra đi!

Trong địa lao này ít khi nghe tiếng đàn bà con gái, vì thế mà thanh âm của Quyên Nhi vừa cất lên đã khiến cho Lý Hàn Thu và lão già tàn phế ngạc nhiên dương to cặp mắt. Lão già ngó mấy người một cái rồi nhắm mắt lại ngay. Mục quang của Lý Hàn Thu đụng phải ánh mắt ba cô chàng không khỏi bẻn lẽn vừa kinh ngạc ngẩn người ra mà nhìn các cô. Tần Nhi cố kìm hãm mối xúc động trong lòng chực dâng lên.

Một đại hán tay cầm chìa khoá sắt toan mở nhưng Phương Tú gạt hắn ra, hắn cầm lấy chìa khoá để tự tay mình mở cửa lao. Du Tiểu Quyên khẽ nói:

- Lý huynh! Xin Lý huynh ra đi!

Lý Hàn Thu ồ lên một tiếng rồi nói:

- Đa tạ các vị đã đến giải cứu.

Chàng từ từ đưa tay ra đỡ lão già tàn phế, lão già giơ mắt lên nhìn Du Tiểu Quyên một cái rồi hỏi:

- Trên đời đã có người phá được Thất tuyệt ma kiếm thì lão phu sống ở trên đời há chẳng vô vị lắm ư?

Lý Hàn Thu vội nói:

- Cái đó là lổi tại đệ tử trách sư phụ thế nào được?

Lão già xua tay ra hiệu cho Lý Hàn Thu đừng nói nữa lão uể oải cất tiếng:

- Dù ta không phải gặp cơn khủng hoảng này thì cái ma bệnh hành hạ ta cũng mệt rồi ta chẳng còn gì là sinh thú nữa...

Cặp mắt lão đột nhiên chiếu ra những tia hào quang ngước lên nhìn Đàm Dược Sư cùng Phương Tú nói tiếp:

- Những chỗ sơ hở về Thất tuyệt ma kiếm ta đã bồi bổ cho ngươi rồi, từ nay bọn chúng chẳng

thể nào thắng ngươi được nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Đệ tử mà ra khỏi chốn thạch lao này sẽ đem kiếm pháp của ân sư đã truyền thụ cho quyết cùng bọn họ một trận sống mái để khôi phục lại oai danh của sư phụ.

Lão già lắc đầu đáp:

- Ta đã già nua lại mười mấy năm bệnh hoạn, thể năng cùng nội lực đã bị tiêu diệt sống ở đời cũng khó cùng người động thủ. Hỡi ơi! Nếu không thế thì thày trò mình làm gì đến nỗi bị bắt sống, một đời ta giết người đã nhiều nên lúc về già bị bệnh hoạn này cũng là cơn báo ứng. Ta chẳng có gì đáng phàn nàn nữa mà cũng không muốn để luỵ cho ngươi.

Lão dứt lời đột nhiên nhắm mắt lại không nói gì nữa Lý Hàn Thu gọi luôn mấy tiếng:

- Sư phụ! Sư phụ!

Nhưng lão không đáp lại chàng liền đưa tay lên sờ mũi nhưng lão đã tắt hơi rồi. Đàm Dược Sư đưa mắt nhìn lão già nói:

- Bệnh lão đã về phía trên mạng mỡ phía dưới trái tim thì dù lão chẳng vận khí chấn động cho đứt tâm mạch cũng chẳng thể sống được bao lâu nữa.

Lý Hàn Thu ôm lấy thi thể sư phụ khóc lóc một hồi rất thảm thiết, sau một lúc lâu chàng từ từ đứng lên đưa cặp mắt hung dữ nhìn Phương Tú hỏi:

- Hôm ấy bọn các ngươi đến bao vây thầy trò ta có bao nhiêu người?

Phương Tú nói:

- Tại hạ không nhớ đích xác nhân số là bao nhiêu, nhưng đại khái có khoảng bốn chục người.

- Những người ấy đâu rồi?

- Một nửa đã được phái đi các nơi, còn phân nửa ở trong Phương gia đại viện.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Trong bọn chúng có nhiều người đã học được phép phá giải Thất tuyệt ma kiếm rồi phải không?

Phương Tú gật đầu đáp:

- Đúng thế! Thất tuyệt ma kiếm là một kiếm pháp rất kỳ diệu trên thiên hạ, nếu không biết cách phá giải thì chẳng ai là người chịu đựng được ba chiêu.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Để rồi ta sẽ cho bọn chúng biết là Thất tuyệt ma kiếm chân chình đã tới đâu.

- Tại hạ hiện đang bị kiềm chế không biết trả lời thế nào về điều kiện của các hạ.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn Du Tiểu Quyên nói:

- Nhờ ơn cô nương đến giải cứu, tại hạ..

Du Tiểu Quyên ngắt lời:

- Lý huynh bất tất phải nói tới lời cảm ơn, vì không gặp Lý huynh thì ông cháu tiểu muội đều đã uổng mạng cả rồi còn đâu đến ngày nay...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tuy bọn tiểu muội đã kiềm chế Đàm Dược Sư nhưng chưa nắm vững đại cục e rằng còn xẩy ra cuộc ác chiến khi đó tất phải nhờ đến đại lực của Lý huynh.

Quân Trung Phụng đột nhiên xen vào:

- Lý Hàn Thu! Không phải ta đến cứu các hạ, có điều ta không muốn để các hạ bị chết về tay kẻ khác.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương cứ yên tâm, chẳng bao giờ tại hạ quên được những lời hứa hẹn với cô nương.

Quân Trung Phụng nói:

- Các hạ nhớ được là hay.

Lý Hàn Thu lại đảo mắt nhìn Tần Nhi nói:

- Không ngờ chúng ta còn được gặp nhau đây.

Tần Nhi buồn rầu nói:

- Tiểu muội ở trong rừng chờ đại ca, nếu không được gặp Quân cô nương thì cũng chẳng biết những chuyện đã xảy ra. Hỡi ơi! Tiểu muội cùng Quân cô nương phải rượt theo tới tận Kim Lăng rồi lại được gặp Quyên cô nương...

Du Tiểu Quyên ngắt ời:

- Hảo muội muội! Bây giờ không phải là lúc nói chuyện hàn huyên, hiện còn bao nhiêu việc cần kíp phải làm gay.

Đoạn nàng nhìn Phương Tú nói:

- Bọn ta sắp đi đây, mong rằng lão phái thuộc hạ báo cho bọn chúng biết mà hạ khí giới nghe lệnh ta làm việc.

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Đáng tiếc là chúng ta không còn cách nào sống sót mà rời khỏi đây.

Du Tiểu Quyên sửng sốt hỏi lại:

- Lão bảo sao?

- Toà thạch lao này có bảy từng cửa mà từng cửa nào cũng đều đóng chặt không thể mở ra được nữa.

Du Tiểu Quyên đảo mắt hìn Tần Nhi hỏi:

- Lão nói vậy có thật không?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu muội chưa đến thạch lao này bao giờ nên không hiểu rõ.

- Lão còn ở trong tay chúng ta nếu không mở được cửa lao thì ai là người chết trước chắc lão đã hiểu rồi.

Phương Tú đáp:

- Dĩ nhiên là tại hạ phải chết trước.

Quân Trung Phụng hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Lão vốn là con người ham sống sợ chết, thế mà lúc này lão đột nhiên biến đỗi thái độ ra vẻ oai phong lắm, lão tưởng làm thế là ta ra tay chém cho một đao cho lão chết ngay phải không? Không phải thế đâu, như vậy là phước cho lão quá ta sẽ xẻo từng miếng thịt để trong bảy ngày lão mới chết đứt.

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Không đến bảy ngày đâu. Trong thạch lao này có hai vòi nước thông ra ao sen, cơ quan kềm chế do bên ngoài điều động họ mở ra lập tức nước ùa vào, chỉ trong vòng hai giờ là toà thạch thất này ngập tràn hết khi ấy dù người tài bơi lội đến đâu cũng phải chết thôi.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Lão không sợ chết ư?

Phương Tú đáp:

- Nhưng việc đã đến thế này có sợ cũng chẳng làm gì được.

Du Tiểu Quyên đưa mắt nhìn bốn phía rồi hỏi:

- Có ai nhớ tình thế hòn núi giả không? Chúng ta động thủ từ bây giờ thì có thể trong vài giờ là khoét được được một đường để đi ra.

Phương Tú nói:

- Toà thạch lao này kiên cố vô cùng khó lòng khoét được.

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

- Lão có biết cách ra khỏi thạch lao này không?

- Ngoài Phương Tú e rằng chẳng có một ai hay.

Du Tiểu Quyên cười mát hỏi:

- Phương Tú! Phải chăng lão muốn đòi điều kiện với bọn ta?

- Bọn cô nương sáu bảy người mà đổi lấy một mạng tại hạ thì thật là đáng tiếc!

Du Tiểu Quyên giục:

- Lão muốn sao thì nói ngay đi.

- Điều thứ nhất là hãy giải chất độc trong mình tại hạ trước...

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Còn điều thứ hai?

- Không phải chỉ có hai điều mà thôi.

Du Tiểu Quyên lại giục:

- Có mấy điều thì lão nói hết đi.

- Điều kiện thứ hai là sau khi các vị thoát hiểm thì lấy gì bảo chứng là các vị sẽ buông tha tại hạ...

Đàm Dược Sư lạnh lùng ngắt lời:

- Lão phu bị Quyên Nhi điểm huyệt không chuyển động được vậy ngươi yêu cầu các vị giải khai huyệt đạo cho ta trước đã.

Phương Tú cười ha hả nói:

- Đàm Dược Sư hỡi Đàm Dược Sư! Bây giờ lão mới nghĩ tới anh em ư?

- Mấy chục năm nay chúng ta đã hợp tác thân mật với nhau, nhưng trung gian khó mà giữ được những điều xích mích nhỏ nhặt lão phu tưởng không nên để những cái đó làm hư hại đến đại cuộc hay tổn thương đến hoà khí giữa anh em chúng ta.

- Bấy lâu nay lão giữ địa vị thủ lãnh, không ngờ bây giờ lại cùng Phương Tú kêu gọi anh em.

Đàm Dược Sư lạnh lùng hỏi:

- Lão có ưng hay không?

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi đưa mắt nhìn Du Tiểu Quyên nói:

- Xin cô nương giải khai huyệt đạo cho Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư lại cười nói:

- Một cây cột khó chống nổi một toà nhà đồ sộ, chúng ta có hợp tác với nhau mới mong hoàn thành công việc lớn trên chốn giang hồ.

Du Tiểu Quyên cười hỏi:

- Nếu ta không chịu thì sao?

- Nếu không thì bốn năm mạng các vị…

Du Tiểu Quyên ngắt lời:

- Bốn năm mạng bọn ta đổi lấy mạng hai lão cũng vừa.

Đàm Dược Sư nói:

- Đem bốn mà đổi lấy hai thì thua thiệt nhiều quá…

- Đây là một việc lớn mình ta không thể chủ trương được, để ta cùng mấy vị này thương lượng xem sao cả.

Nàn ngó Quân Trung Phụng nói:

- Quân cô nương tính thế nào?

- Lý Hàn Thu chịu giữ lời ước là đủ ngoài ra tiểu muội không đòi hỏi điều gì.

Du Tiểu uyên gật đầu quay lại nhìn Tần Nhi hỏi:

- Tần muội muội! Muội muội nghĩ thế nào?

- Nhất thiết tiểu muội đều theo chủ trương của tỷ tỷ chẳng có điều gì dị nghị.

Du Tiểu Quyên lại hỏi Lý Hàn Thu:

- Lý huynh có cao kiến gì không?

- Tại hạ đáng lý đã là người đã chết rồi còn được các vị giải cứu là may mắn lắm. Bây giờ các vị quyết định ra sao tại hạ xin tuân theo hết.

Du Tiểu Quyên tủm tỉm cười nói:

- Hết thẩy các vị đều trao quyền cho tiểu muội, vậy tiểu muội thi hành một cách độc đoán.

Nàng đưa mắt nhìn Phương Tú đáp:

- Trong ba điều kiện của lão ta chỉ chịu hai.

Phương Tú hỏi:

- Hai điều gì?

- Ta bằng lòng giải độc và để lão an toàn trở về, sau đó lão tập hợp bọn thuộc hạ để cùng chúng ta quyết một trận sống mái.

- Được rồi! Như vậy nếu tại hạ có bại trận vẫn không trốn chạy.

Lý Hàn Thu nói:

- Dù lão có trốn đến bên trời góc biển ta cũng quyết tìm đến nơi để hạ thủ.

Phương Tú quay lại nhìn Đàm Dược Sư nói:

- Đàm huynh, tiểu đệ đã hết sức rồi.

Du Tiểu Quyên nghiêm trang nói:

- Nhưng chúng ta cũng có một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Lão phải giết chết Đàm Dược Sư trước đã.

Phương Tú ngập ngừng nói:

- Cái đó... cái đó..

- Đàm Dược Sư hận lão rất sâu cay có khi còn sâu cay hơn mối thù giữa chúng ta. Nếu lão cho hắn rời khỏi nơi đây là thêm một kẻ thù, nếu thế thì làm sao không nhân cơ hội này giết chết hắn đi?

Đàm Dược Sư biến sắc nói:

- Phương Tú là con người gian trá phi thường các vị tin lời hắn thế nào được?

Phương Tú nhìn Đàm Dược Sư nói:

- E rằng tại hạ không phải là địch thủ của Đàm Dược Sư.

Du Tiểu Quyên nói:

- Ta đã điểm huyệt hắn rồi, người hắn không chuyển động mau lẹ được vậy lão cứ yên tâm mà động thủ với hắn.

Nàng từ từ cầm thanh trường kiếm của mình đưa cho Phương Tú. Phương Tú đón lấy trường kiếm nói:

- Đàm huynh! Đàm huynh đành nào cũng chết rồi thì còn tiếc gì mà không thành toàn cho tiểu đệ.

Đàm Dược Sư mắt chiếu ra những tia lửa phẫn nộ hỏi:

- Phương Tú! Sao ngươi ngu dại thế ngươi tưởng giết ta rồi bọn chúng sẽ tha ngươi chăng?

- Tiểu đệ nếu không được bọn họ buông tha còn là chuyện về sau, nhưng Đàm huynh tiểu đệ có giết hay không cũng nhất định phải chết rồi.

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói:

- Lão phu tuy bị điểm huyệt mấy chỗ nhưng võ công chưa mất hết đâu.

Du Tiểu Quyên nói:

- Ta đã đem hế mọi điều lợi hại nói cho lão nghe rồi, còn lão có giết Đàm Dược Sư hay không đó là chuyện của lão.

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi vung kiếm đâm vào trước ngực Đàm Dược Sư miệng nói:

- Tiểu đệ mà ra khỏi nơi đây được thì còn có ngày trả thù cho Đàm huynh, vậy Đàm huynh có chết cũng nhắm mắt được.

Đàm Dược Sư tuy bị điểm huyệt mấy chỗ chuyển mình không được mau lẹ nhưng chỉ người đứng sau lưng tập kích thì mới khó tránh. Bây giờ đứng trước mặt đâm chém hắn không thể né tránh được mau lẹ nhưng vẫn có thể đối phó. Hắn nghiêng người tránh khỏi chiêu kiếm của Phương Tú rồi vung chưởng phản kích.

Thế là hai người khai diễn một trường ác đấu.

Đàm Dược Sư tuy võ công cao cường hơn nhưng mấy chỗ huyệt dạo bị kiềm chế thành ra chưởng lực cũng bị giảm sút rất nhiều. Người hắn chuyển động một lúc lại khó khăn trong tay lại không có binh khí hắn lâm vào tình trạng không thể chống đỡ được với trường kiếm của Phương Tú. Trong khi đang chiến đấu đột nhiên Phương Tú quát lên một tiếng thật to, thanh trường kiếm đột nhiên biến đổi thế công phóng ra một chiêu kỳ bí. Đàm Dược Sư không ứng phó kịp thời bị nhát kiếm của Phương Tú chém đứt bàn tay trái. Phương Tú thắng thế rồi phóng chân đá Đàm Dược Sư một cái khiến người gã lăn long lóc Phương Tú lại vung kiếm chém lẹ vào chân phải Đàm Dược Sư. Đàm Dược Sư bị trọng thương lại bị kiềm chế mấy nơi kinh mạch không biết chống làm sao được? Hắn vội lên tiếng:

- Du cô nương! Bảo Phương Tú dừng tay.

Du Tiểu Quyên phóng tay điểm lẹ vào cổ tay mặt Phương Tú khiến hắn dừng kiếm lại. Nàng quát:

- Dừng tay!

Phương Tú thu kiếm về hỏi:

- Cô nương đã bảo tại hạ giết Đàm Dược Sư kia mà?

- Hắn bị trọng thương đến thế thì cũng không sống được nữa đâu.

Nàng đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư nói tiếp:

- Lão còn điều gì thì nói mau đi.

- Cô nương không thể tín nhiệm Phương Tú được.

- Cái đó bọn ta cũng đã biết rồi.

- Trong Phương gia đại viện có bao nhiêu tay cao thủ hạng nhất đều được phái ra ngoài để chia nhau tập kích các môn phái. Hiện giờ Phương Tú còn lại ở đây lực lượng rất bạc nhược.

Du Tiểu Quyên gật đầu nói:

- Đa tạ các hạ đã có lòng chỉ giáo, các hạ còn điều gì muốn nói nữa không?

Đàm Dược Sư nói:

- Bên toà núi giả là nhà Hoán tâm mật thất, trong mật thất còn hơn bốn chục tay cao thủ chúng đều bị dược vật làm cho mê man, chỉ có Phương Tú là hiểu được thứ thuốc giải này. Vậy các vị hãy coi chừng hắn đừng để hắn tiến vào gian mật thất đó...

Phương Tú đột nhiên bước lên hai bước vung kiếm chém đứt đầu Đàm Dược Sư, Du Tiểu Quyên cười lạt nói:

- Phương viện chúa! Viện chúa đã hạ thủ chậm một bước rồi!

Phương Tú đưa thanh trường kiếm cho Du Tiểu Quyên nói:

- Tại hạ đã theo đúng lời cô nương giết chết Đàm Dược Sư rồi vậy xin trả thanh kiếm này lại cho cô nương.

Lý Hàn Thu tiến lên một bước nói:

- Trả lại cho ta!

Phương Tú nhìn đăm đăm vào mặt Lý Hàn Thu và từ từ đưa thanh kiếm vào tay chàng.

Chương 163 - Thử kiếm pháp Hàn Thu đả Phương Tú

Du Tiểu Quyên giục:

- Phương Tú! Bây giờ lão bảo bọn họ mở cửa đi!

Phương Tú hỏi:

- Nhưng chất độc trong người tại hạ chưa giải trừ thì sao?

Quân Trung Phụng móc một viên thuốc giải đưa cho Phương tú rồi nói:

- Đây! Lão uống thuốc này đi.

Phương Tú đón lấy thuốc giải nhưng chưa uống ngay. Hắn giơ thuốc lên nói:

- Có một điều tại hạ cần thuyết minh trước là trong vòng mà tại hạ chưa liên lạc được với bên ngoài thì họ phóng hoa? đốt nhà đó.

Quân Trung Phụng lạnh lùng ngắt lời:

- Lão cứ yên tâm mà uống, thuốc giải thực sự chớ không phải thuốc giả đâu mà ngại.

Du Tiểu Quyên nói:

- Phương viện chúa phải cái bệnh cứ lấy lòng dạ kẻ tiểu nhân để đo lòng người quân tử.

Phương Tú không nói gì nữa bỏ viên thuốc vào miệng nuốt.

Quân Trung Phụng nói:

- Thuốc này kiến hiệu lắm! Nó giải trừ rất mau những chất độc trong người. Lão thử vận khí coi là biết ngay.

Phương Tú theo lời ngấm ngầm vận khí thì quả nhiên cảm thấy chất độc dần dần giảm bớt. Hắn liền nói:

- Tại hạ đưa mấy vị ra khỏi thạch lao, chúng ta sẽ chia tay bên toà núi giả. Tại hạ chỉ yêu cầu các vị chờ một khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm để chuẩn bị, rồi các vị cứ tùy tiện động thủ. Lần sau chúng ta gặp nhau, các vị dùng bất cứ thủ đoạn gì để đối phó Phương mỗ cũng không ân hận.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Trong khoảng thời gian chờ đợi, chúng ta không được công kích bọn thuộc hạ của Phương viện chúa phải không?

Phương Tú đáp:

- Chỉ mong các vị đừng vượt qua giới hạn trong hiệp định của chúng ta. Quyết chẳng khi nào có người đến đánh lén các vị.

Du Tiểu Quyên nói:

- Quảng thời gian ăn xong bửa cơm, nếu viện chúa muốn dài lâu thì cũng có thể ngoài hai chục dặm rồi.

Phương Tú đáp:

- Phương mỗ tin là Du cô nương đã sắp đặt đâu đấy rồi, chẳng còn cách nào ra khỏi Phương gia đại viện được. Vã lại rời khỏi nơi đây thì trong thiên hạ chẳng còn nơi nào cho Phương mỗ dung thân.

Du Tiểu Quyên nói:

- Trước nay lão thường không thủ tín, lần nầy mong rằng lão gia giữ đúng lời hứa.

Phương Tú nói:

- Cô nương cứ yên lòng. Chuyến này tại hạ mà không thoát nạn thì chẳng còn cách nào sống ở trên thế gian được nữa.

Dứt lời hắn cất bước tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu nói:

- Hãy chờ một chút!

Chàng quay vào thạch lao ôm thi thể sư phụ ra nói:

- Tại hạ muốn nhờ Phương viện chúa giúp cho một vật.

Phương Tú hỏi:

- Các hạ cần điều gì?

Tại hạ cần một cổ quan tài để thu liệm di hài cho ân sư.

Phương Tú nói:

- Cái đó tại hạ xin dâng một cổ.

Rồi hắn lại cất bước.

Bỗng thấy Phương Tú không ngớt đưa tay gõ vào vách đá. Bao nhiêu từng cửa tự nhiên mở ra. Hiển nhiên đó là một thứ ám hiệu.

Mấy người theo sau Phương Tú ra khỏi thạch lao.

Phương Tú quay lại nhìn Du Tiểu Quyên cười hỏi:

- Các vị muốn giữ nơi đây hay là muốn tại hạ đưa đến quảng trường Du Tiểu Quyên không trả lời hỏi lại:

- Phương viện chúa! Đàm Dược Sư trước khi lâm tử đã nói gì viện chúa còn nhớ không?

Phương Tú cười nói:

- Lúc hắn sắp chết tình hình hoang mang, ăn nói hỗn loạn, thế mà cô nương cũng tin được ư?

Du Tiểu Quyên cất giọng lạnh như băng đáp:

Những người đó đã bị chất thuốc làm cho tâm trí hôn mê, nếu không có thánh dược cũng là bất võ. Bọn ta không muốn động thủ với họ.

Phương Tú nói:

- Được rồi! Tại hạ không dùng tới bọn họ là xong.

Du Tiểu Quyên nói:

- Ta tin rằng lão sẽ đem những người đó làm chủ lực để cự địch trong Phương gia đại viện.

Phương Tú ngẩm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Phải chăng vị muốn hủy bỏ lời ước?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Bọn ta muốn vào hoán tâm mật thất để coi kiệt tác của Đàm Dược Sư mà Viện chúa cũng muốn phản đối hay sao?

Quân Trung Phụng cười lạt nói theo:

- Dù lão muốn phản đối cũng không được đâu!

Phương Tú hỏi:

- Trong những điều ước của chúng ta, dường như không có khoản này sao bây giờ các vị lại đòi hỏi?

Du Tiểu Quyên:

- Những lời ước không hạn định thì vẫn có thể tăng gia được.

Phương Tú đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu, Quân Trung Phụng, Tần Nhi đã đứng thành thế bao vây, dù muốn chạy trốn cũng không thoát được.

Hắn liền ngữa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Nếu các vị nhất định đòi vào coi nhà mật thất thì tại hạ tất nhiên phải dẫn đường. Nhưng tại hạ có điều cần nói rõ trước là trong mật thất cơ quan trùng điệp. Nếu lở xẩy chuyện gì thì không khỏi bị giam hảm trong đó cũng như bị chôn ở thạch lao vừa rồi.

Quân Trung Phụng nói:

- Phương viện chúa đã cùng bọn ta ở một chỗ mà bị cơ quan phát động thì lão sẽ cũng cùng chung một số phận với chúng ta.

Phương Tú nói:

- Bên các vị bốn người mà Phương mổ chỉ có một mình thì các vị thua thiệt hơn.

Du Tiểu Quyên:

- Đa tạ Viện chúa có lòng nhắc nhở. Lần này chúng ta hết sức cẩn thận chắc không xảy ra chuyện gì.

Phương Tú tuy là người xảo quyệt mà lúc nầy cũng đành chịu bó tay không làm gì được. Hắn nói:

- Vậy tại hạ xin dẫn đường.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Khoan đã.

Phương Tú hỏi:

- Hay là cô nương lại thay đổi chủ ý?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Viện chúa hãy kêu một tên thủ hạ đến đây, bảo chúng đưa quan tài lại trước đặng thu lượm thi hài của Thất Tuyệt kiếm Cảnh lão tiền bối rồi đem ra đặt ở chính giữa khoảng trường, thắp hương nến lên.

Chúng ta vào coi hoán tâm mật thất rồi sẽ để Viện chúa đũ thì giờ triệu tập thuộc hạ, cùng khai diễn một cuộc quyết đấu công bằng. Nếu Viện chúa vọng động, âm mưu tính chuyện ám toán thì bọn ta cũng vui lòng. Bọn ta sẽ giết Viện chúa trước rồi phóng hoa? đốt Phương gia đại viện. Đàm Dược Sư đã chết về tay Viện chúa rồi, bây giờ giết thêm Viện chúa nữa thì chỉ còn một mình Hàn Đào, chắc hắn không làm nên đại sự được.

Phương Tú cười lạt. Hắn vẫy tay một cái.

Một tên đại hán võ phục áo đen, từ trong một bụi cây trên toà núi giả chạy tới nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Viện chúa có điều chi dạy bảo?

Phương Tú liền theo lời Quyên Nhi nhắc lại cho thuộc hạ nghe.

Đại hán vâng lời trở gót đi ngày.

Chỉ trong khoảnh khắc, bốn tên gia nhân khiêng một cổ quan tài gỗ đến. Mọi người liệm thi thể của Thất Tuyệt ma kiếm rồi khiêng quan tài đi.

Lý Hàn Thu nhìn cổ quan tài đi xa rồi, chàng bần thần sa đôi hàng lệ ra chiều đau đớn.

Du Tiểu Quyên khẽ nói:

- Lý huynh! Lý huynh phải phấn khởi tinh thần. Trong Phương gia đại viện hãy còn rất nhiều

cao thủ, tiểu muội e rằng co thể xảy ra một trường ác đấu khốc liệt.

Lý Hàn Thu lau nước mắt nói:

- Cô nương cứ yên lòng. Nếu xảy cuộc chiến đấu thì tại hạ xin làm tiên phong.

Dư Tiểu Quyên đảo mắt Phương Tú nói:

- Chúng ta đi thôi!

Phương Tú không nói gì nữa, cất bước tiến về phía trước.

Trong khu vườn sau này, dường như có rất nhiều người ẩn núp nhưng không thấy xuất hiện để ngăn cản.

Đi quanh hết toà núi giả thì đến gần một bức tường cao bằng gạch đỏ che lấp thị tuyến. Bên ngoài tường gạch vào khoảng ba trượng, không một cây cỏ nào mọc được. Trên mặt đất bao phủ lớp sương dày.

Du Tiểu Quyên chau mày khẽ nói:

- Chổ này tình hình rất lạ.

Phương Tú cười nói:

- Phải chăng cô nương hoài nghi làn sương trắng kia có chất độc?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Ta chắc rằng cái đó hẳn có tác dụng.

Phương Tú đáp:

- Để tại hạ đi trước thì các vị khỏi lo gì nữa.

Hắn nói rồi cất bước đi trước. Hắn đi rất chậm chạp, chừng sáu bước thì dừng lại nói:

- Bây giờ các vị có thể yên tâm được rồi.

Du Tiểu Quyên ngửng đầu trông lên thấy hai cánh cổng đen xì đóng chặt liền nói:

- Lão kêu mở cửa đi! Nhưng lùi lại đã!

Phương Tú lùi về chỗ cũ, hú lên mấy tiếng dài.

Hai cánh cổng lớn từ từ mở ra.

Phương Tú cười nói:

- Hoán tâm thất là khu cấm địa trong Phương gia đại viện. Làn sương trắng này chỉ là tiêu chí để người ta khỏi đi lầm vào.

Du Tiểu Quyên nói:

- Được rồi! Ta theo lão tiến vào trước.

Phương Tú muốn nói lại thôi. Hắn cất bước đi ngay.

Du Tiểu Quyên toan cất bước theo liền thì Lý Hàn Thu đưa tay ra ngăn lại nói:

- Du cô nương! Để tại hạ đi cho.

Tần Nhi nói:

- Lý đại ca không thể đi được. Phương Tú đã hiểu cách phá giải Thất Tuyệt Ma Kiếm thì đại ca không nên mạo hiểm.

Lý Hàn Thu nói:

- Không sao đâu. Bây giờ Thất Tuyệt Ma Kiếm đã được cải tiến rất nhiều.

Chàng vừa đáp vừa nhãy vọt đi theo Phương Tú.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng gọi:

- Lý huynh đón lấy thanh kiếm này!

Nàng rung tay trái, quăng trường kiếm ra.

Nàng tính rất vừa vặn.

Lý Hàn Thu đặt chân xuống đất xoay mình thì thanh trường kiếm đã liệng tới nơi.

Lý Hàn Thu vươn tay ra bắt lấy đốc kiếm.

Lúc ấy Phương Tú đã chuẩn bị sẵn sàng có thể tập kích được, nhưng hắn chưa động thủ.

Nguyên hắn là con người thâm hiểm xảo quyệt. Hắn biết rõ rằng nếu hắn cử động là Quyên Nhi và Quân Trung Phụng sẽ đuổi tới ngay. Chưa chắc hắn đã kiềm chế được Lý hàn Thu mà hắn tất bị hoa. sát thân.

Hắn quay đầu nhìn lại rồi đành nhẫn nại không dám ra tay.

Lý Hàn Thu theo sát sau lưng Phương Tú, từ từ bước vào cánh cổng sơn đen.

Lý Hàn Thu nhìn thấy trên cổng có ánh hàn quang lấp loáng, chàng vung kiếm khẻ đập một cái thì thấy tiếng sắt thép đụng lên.

Nguyên hai cánh cửa đá ấy bằng thép đúc.

Lý Hàn Thu lại ngửng đầu trông lên thì thấy những cây sắt lớn bằng ngón tay cái, đan dầy như lưới. Phía dưới lưới sắt là mấy căn phòng bằng đá xanh xếp lên rất kiên cố.

Vì bức tường rất cao nên ở ngoài không trông rõ cảnh vật ở trong.

Lý Hàn Thu quay lại nói cho bọn Quyên Nhi hay tính hình trong bức tường vây, thì bất thình lình nghe đánh "sầm" một tiếng!

Cánh cổng bằng thép tự động đóng lại. Hiển nhiên cánh cổng này có người điều động.

Lý Hàn Thu hít một hơi chân khí, lạnh lùng nói:

- Phải chăng Phương viện chúa bố trí mai phục bên trong?

Phương viện chúa tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ đã nói trước mà vị không tin, nên chẳng làm thế nào được.

Hắn vừa nói vừa giơ tay lên vẫy một cái.

Cánh cửa sổ ở căn phòng mé tả bỗng mở rộng. Một nam một nữ và hai gã đồng tử rảo bước chạy ra.

Cả hai đều mặc áo trắng, tay cầm trường kiếm.

Phương Tú chắp tay nói:

- Lý Hàn Thu! tình thế đã rõ rệt lắm rồi. Tại hạ biết cách giải Thất Tuyệt Ma Kiếm thì các hạ chẳng còn hy vọng nào sống được.

Lý Hàn Thu nói:

- Phương viện chúa có điều chi cứ nói huỵch tẹt ra đi!

Phương Tú cười khanh khách đáp:

- Bây giờ các hạ hợp tác cùng tại hạ. Chúng ta không kể gì đến thù vừa qua, bắt tay hành động thì hai bên cùng có lợi.

Lý Hàn Thu nói:

- Hợp tác cũng được, nhưng tại hạ muốn biết qua những điều kỳ dị trong hoán tâm thất. Nếu quả Viện chúa có đũ thực lực xưng hùng xưng bá trên chốn giang hồ thì tại hạ tự nhiên đi theo Viện chúa.

Phương Tú cười mát nói:

- Các vị muốn thế cũng được, nhưng hãy đưa thanh trường kiếm trong tay giao cho tại hạ trước đã.

Đột nhiên có tiếng Tần Nhi nói vọng vào:

- Đại ca! Đại ca không việc gì chớ?

Lý Hàn Thu lớn tiếng đáp vọng ra:

- Trên tấm lưới sắt có tẩm chất kỳ độc, chớ đặt chân vào.

Phương Tú sửng sốt nói:

- Sao các hạ biết lưới sắt có chất độc?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đoán chắc như vậy.

Chàng từ từ giơ kiếm lên hỏi:

- Một nam một nữ đó kiếm thuật như thế nào?

Phương Tú lạnh lùng hỏi lại:

- Sao! Các hạ muốn tỷ kiếm với bọn họ chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Vì Phương viện chúa bức bách mà tại hạ phải đưa Thất tuyệt Ma Kiếm vào một lảnh vực khác.

Phương Tú ngữa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Thực ra Thất Tuyệt ma kiếm đã một thời khiến cho người giang hồ nghe thấy phải vỡ mật. Đồng thời đưa các hạ vào hạng đối đầu lợi hại thứ nhất của tại hạ. Nhưng hiện nay trong Phương gia đại viện của tại hạ ít ra cũng có trên mười vị khiến cho các hạ không còn đất dụng võ mặc dầu các hạ đã nỗi tiếng anh hùng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy Phương viện chúa hãy ra tay thử coi được không?

Phương Tú thấy Lý Hàn Thu kêu đích danh mình ra khiêu chiến thì nghĩ thầm:

- Nếu gã không chắc phần nào nắm được phần thắng mà sao lại có ý bức bách mình phải động thủ?

Bản tính đa nghi, hắn xoay chuyển ý nghĩ rồi khẽ rỉ tai cho hai thi đồng, một nam một nữ cách phá giải Thất Tuyệt Ma kiếm.

Lý Hàn Thu tuy đã hiểu rồi, nhưng chàng vẫn để mặc chúng giải thích chứ không ngăn trở.

Nguyên chàng cũng muốn chứng thực một phen xem những sơ hở về Thất Tuyệt Ma Kiếm mới được sư phụ bổ khuyết có công hiệu thật không và kiếm pháp này uy lực so với trước thế nào?

Hai bên ngần ngừ một lúc rồi hai tên đồng tử một nam một nữ đột nhiên rung động thanh trường kiếm chia hai bên đánh vào Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu thấy thế kiếm bọn chúng nhằm trúng chỗ biến ẩn của Thất Tuyệt Ma Kiếm thì không khỏi động tâm nghĩ thầm:

- Hai đứa nhỏ nầy thật là thông minh. Chúng vừa nghe Phương Tú, đã biết cách xử dụng phá giải.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng vung trường kiếm đánh tới.

Phương Tú thấy Lý Hàn Thu vẫn theo đường kiếm như cũ bất giác nỗi lên tràng cười ha hả.

Bỗng nghe hai tiếng chát chát vang lên, sắt thép đụng nhau. Tiếp theo là hai tiếng rú thê thảm

hoà với tiếng cười rộ của Phương Tú.

Phương Tú đang đắc ý bỗng giật mình kinh hải ngưng thần ra. Nét mặt lão đang tươi cười bỗng biến thành mếu máo.

Nguyên hai đồng nam đồng nữ đều trúng kiếm ngã lăn dưới đất.

Cả hai tên mình đầy những máu, thanh kiếm văng xa ra hơn trượng.

Bọn chúng đau đớn cơ hồ không chịu nỗi.

Phương Tú nhìn hai tên đồng nam đồng nữ, vẽ mặt ngùi ngùi nói:

- Kiếm pháp của chúng đã vào hạng khá, mà kiếm chiêu đánh ra cũng không sai trật.

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Kiếm chiêu của chúng không sai trật, nhưng kiếm pháp của tại hạ biến thể rồi.

Phương Tú hỏi:

- Kiếm pháp của các đã biến thể rồi ư?

Lý Hàn Thu bước ngang ra năm bước, nhặt lấy thanh trường kiếm của tên nam đồng lại trước mặt Phương Tú nói:

- Mời các hạ đón lấy kiếm.

Chàng vừa nói thanh trường kiếm đã bay đến trước mặt Phương Tú.

Phương Tú vươn tay trái ra chụp lấy trường kiếm.

Lý Hàn Thu từ từ tiến tới Phương Tú. Chàng nói:

- Hoặc giả bọn chúng kiếm pháp chưa được tinh thâm. Mời Phương viện chúa thử đi coi.

Chàng vung kiếm lên nhằm vai bên phải Phương Tú đâm tới.

Phương Tú giơ kiếm chênh chếch lên. Chân trái hắn tiến lại nữa bước. Người hắn chuyển theo thế kiếm. Tay kiếm nhằm tấn công vào cạnh sườn bên tả Lý Hàn Thu. Đây là một thế kiếm phá giải Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Lý Hàn Thu đột nhiên biến thế hạ thấp thanh kiếm xuống rồi lạng người đi tránh khỏi thế chiêu của đối phương.

Tiếp theo nghe đánh chát môt tiếng! Ánh hàn quang ở đùi bên trái Phương Tú loé lên. Ống quần hắn bị rách một miếng. Máu tươi chảy ra như suối.

Phương Tú ngẩn người ra hỏi:

- Kiếm pháp của các hạ biến thể rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đã bảo là nó biến thể rồi.

Thanh trường kiếm của chàng lại xoay đi đâm lươn hai nhát.

Phương Tú vừa thấy kiếm quang chuyển động, nếu không tránh thì cả hai cẳng sẽ đều bị trúng kiếm.

Lý Hàn Thu thu kiếm về hỏi:

- Phương viện chúa! Viện chúa còn muốn thử nữa không?

Phương Tú ngưng thần nhìn chàng chầm chập vào mặt Lý Hàn Thu, hạ thanh trường kiếm xuống đáp:

- Thất Tuyệt Ma kiếm của các hạ dường như lại tiến bộ rất nhiều.

Lý Hàn Thu đáp:

- Phương viện chúa bỏ trường kiếm tức là phải nghe tại hạ sắp đặt.

Phương Tú thủng thẳng đáp:

- Có hiểu thời vụ mới là tay tuấn kiệt. Các hạ có điều gì cứ nói ra.

Người hắn bị trúng ba chiêu kiếm, nữa mình máu tươi chầm dầm. May mà những chổ bị thương không trúng yếu huyệt, nên hắn gắng gượng chống đở được.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Trước hết tại hạ phiền viện chúa mở cổng sắt ra.

Phương Tú vẫy tay lớn tiếng hô:

- Mở cổng!

Hai cánh cổng sắt lập tức mở ra.

Nguyên có người ở trong bóng tối đều động cơ quan cổng nầy.

Du Tiểu Quyên, Tần Nhi và Quân Trung Phung đứng chờ nãy giờ, thây cổng mở liền kéo vào.

Du Tiểu Quyên dương mắt nhìn Phương Tú nói:

- Phương viện chúa đã tự rước lấy cái khổ vào mình.

Phương Tú khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Tại hạ đã bị trúng ba chiêu kiếm đành phải theo các vị sai khiến.

Du Tiểu Quyên nói:

- Phương viện chúa mà là người biết điều thì chúng ta có thể giảm bớt được chuyện phiền phức.

Tần Nhi thở phào một cái nói:

- Quyên tỷ tỷ! Tại sao tỷ tỷ biết là Lý Hàn Thu thắng được Phương Tú?

Du Tiểu Quyên tủm tỉm cười đáp:

- Cái đó dễ hiểu lắm. Thất Tuyệt Ma Kiếm là một kiếm pháp ghê gớm nhất thiên hạ. Kiếm pháp nầy ra đời khiến cho giang hồ phải khiếp phục. Cảnh lão tiền bối chưa nghiên cứu đến chổ sơ hở của nó nên mới bị phá giải. Bây giờ đã được bổ khuyết thì dĩ nhiên kiếm pháp này vẫn tàn độc nhất thiên hạ.

Nàng đảo mắt nhìn Phương Tú nói tiếp:

- Các vị đã nghiên cứu được cách phá giải Thất Tuyệt Ma Kiếm mà còn sơ sót một điều là tiềm năng kiếm pháp nầy chưa phát huy được hết. Cảnh lão tiền bối từng phen thảm bại, đã biết kiếm pháp hãy còn chổ khuyết điểm. Phương viện chúa là bậc trí giả song chưa hết điều sơ sót.

Phương Tú nói:

- Cô nương nói vậy là nghĩa làm sao?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Đáng lý viện chúa không nên cầm tù hai thầy trò Lý Hàn Thu vào một chỗ. Nếu họ không ở liền với nhau thì khi nào Cảnh lão tiền bối mách bảo Lý Hàn Thu những chổ sơ hở về kiếm pháp được.

Phương Tú giậm chân nói:

- Chết thật! Điểm nầy đáng lý tại hạ phải nghĩ tới trước mới phải.

Hắn dùng sức mạnh quá làm chấn động vết thương thành đau người.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ các hạ mới biết thì đã chậm mất rồi.

Du Tiểu Quyên đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý huynh không trách tiểu muội về chổ đã nói ra bí mật chứ?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Du cô nương không nói thì tại hạ cũng cho lão biết.

Du Tiểu Quyên mỉm cười nói:

- Phương viện chúa! Hiện giờ Viện chúa ở vào tình thế rất nguy hiểm mà bọn ta đều là hạng tuổi trẻ thiếu tính nhẫn nại. Mong rằng Viện chúa cẩn thận một chút, đừng chọc giận bọn ta mà tự rước lấy đau khổ vào mình.

Chương 164 - Du Tiểu quyên điều tra bí thất

Phương Tú hỏi:

- Các vị muốn sao bây giờ?

Du Tiều Quyên đáp:

- Viện chúa đã thu cất rất nhiều đồ cổ ngoạn cùng châu báu, nhưng đáng tiếc là bọn ta không tham tâm những thứ đó mà chỉ muốn coi nhà hoán tâm bí mật của các vị.

Phương Tú ngập ngừng đáp:

- Đàm Dược Sư chết rồi, trong thiên hạ chẳng còn ai...

Du Tiểu Quyên xua tay ngắt lời:

- Bọn ta chắc rằng trong bí thất đó còn nhiều người bị cầm tù.

Vậy Phương viện chúa dẫn bọn ta đi coi.

Phương Tú không nói gì nữa, trở gót tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu đi sau Phương Tú.

Phương Tú đi tới cửa ra ám hiệu thì cửa nhà mở ra ngay.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thấy trong nhà nấy rất nhiều giường gỗ bày la liệt. Trên giường giải hai thứ đệm khác nhau. Cả chăn cũng vậy.

Dường như trên mỗi giường là một người nằm, trên đắp chăn đơn phủ kín.

Tường vách mầu trắng quét rất sạch sẽ. Trong nhà toàn những giường, ngoài ra không trần thiết một thứ gì khác. Những tấm chăn đơn màu hồng và màu trắng gây nên một cảnh chết chóc.

Bọn Lý Hàn Thu, Du Tiểu Quyên tuy là những người đã từng bôn tẩu giang hồ và từng trải rất nhiều cuộc chém giết, thế mà tình trạng căn bí thất nầy cũng khiến cho mấy người không khỏi ớn lạnh xương sống.

Du Tiểu Quyên thở phào một cái tiếng nói:

- Phương viện chúa có phải trên những giường nầy đều có người nằm?

Phương Tú đáp:

- Đã dùng chăn đắp thì dĩ nhiên phải có người.

Quân Trung Phụng lạnh lùng hỏi:

- Đó là người sống hay người chết?

Phương Tú đáp:

- Bảo họ là người sống cũng phải mà cho là nguơi chết cũng phải, họ Ở vào tình trạng sống không ra sống chết không ra chết. Ai muốn hạ sát, họ vẫn nằm yên không dậy kháng cự được. Nhưng họ chết rồi cũng không đúng vì mũi miệng họ còn hơi thở phập phòng.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Tại sao lại dùng hai thứ chăn khác nhau để phủ kín người họ?

Phương Tú đáp:

- Những người phủ chăn hồng là chưa thay đổi trái tim, có thể để lâu được.

Dường như hắn biết là đã tiết lộ nhiều bí mật nên đột nhiên ngừng lại không nói tiếp nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy những người phủ chăn trắng chắc đa được thay đổi tim?

Phương Tú đáp:

- Đúng thế.

Du Tiểu Quyên tiến lại một bước hỏi:

- Bọn người thay đổi trái tim chắc là Phương viện chúa sai khiến được rồi?

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Bọn họ còn phải trải qua một thủ tục mới tỉnh lại được.

Lý Hàn Thu chỉ mũi kiếm vào sau lưng Phương Tú hỏi:

- Phương viện chúa! Viện chúa nên trả lời cho thành thật. Hễ còn dấu diếm hay man trá là tự rước lấy cái đau khổ vào mình. Bây giờ Viện chúa hãy cho bọn tại hạ hay những người này còn phải qua thủ tục gì mới hành động được?

Phương Tú đáp:

- Giản dị lắm! Chỉ cho họ uống một viên thuốc là xong.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thứ thuốc đó hiện giờ ở đâu?

Phương Tú đáp:

- Hiện giờ còn để ở trong nhà này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Những người đây là nhân vật thế nào?

Phương Tú đáp:

- Họ đều là những tay cao thủ võ lâm.

Tần Nhi đột nhiên nói xen vào:

- Mà họ toàn là những nhân vật cứng cỏi nghĩa hiệp.

Phương Tú đưa mắt nhìn Tần Nhi nói:

- Con nha đầu kia! Từ thuở nhỏ ngươi được ta nuôi dưỡng, ta lại cư xử với ngươi rất tử tế. Thế mà nay ngươi phản ta.

Tần Nhi khẻ buông tiếng thở dài ngắt lời:

- Viện chúa nuôi tiểu nữ tất nhiên là để dùng vào công việc tàn ác của Viện chúa. Một ngày kia mà tiểu nữ không chịu vâng lệnh của viện chúa tất cũng bị thay đổi trái tim như bọn ấy.

Lý Hàn Thu nói.

- Viện chúa đã mấy phen phái người rượt theo Tần Cô nương để hạ sát. Thế là có vay có trả rồi. Trước kia hai bên dù có chút tình thì mối tình đó cũng đã cắt đứt rồi.

Du Tiểu Quyên nói:

- Phương viện chúa! Ngày trước khác, bây giờ khác. Viện chúa là người hiểu thời vụ, tưởng không đến nổi rước lấy cái đau khổ vô mình.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Trong nhà này còn có người sống nào nghe lời chỉ huy của viện chúa không?

Phương Tú đáp:

- Dĩ nhiên là có.

Du tiểu Quyên nói:

- Viện chúa kêu chúng ra đây bảo mở chăn để bọn tại hạ coi cho biết.

Phương Tú không trả lời vào điều yêu cầu của Du Tiểu Quyên mà nói:

- Tại hạ ra máu nhiều quá e rằng khó lòng chống nỗi được nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Viện chúa bị thương ở ngoài da mà nội công lại thâm hậu cho dù chẳng cần rịt thuốc cũng không chết được.

Phương Tú không biết làm thế nào đành cất tiếng hô:

- Hai gã dược đồng Phong, Vân đâu?

Bỗng khuôn cửa ngầm ở trong góc nhà chuyển động. Hai gã đồng tử áo xanh từ từ bước ra.

Lý Hàn Thu liếc mắt nhìn hai gã đồng tử áo xanh rồi lạnh lùng nói:

- Căn nhà này còn có cửa ngầm, xem chừng bên trong có đặt mai phục phải không?

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Không có mai phục chi hết. Hai tên dược đồng nầy ở luôn đây để chiếu cố bệnh nhơn.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Bọn họ đã kêu bằng dược đồng thì chúng hiểu y lý phải không?

Phương Tú đáp:

. Chúng đều là thuộc hạ của Đàm Dược Sư.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Bọn chúng chịu vưng lệnh viện chúa sai bảo không?

Phương Tú đáp:

- Nơi đây chỉ có Đàm Dược sư và tại hạ lui tới.

Hắn quay đầu lại khẻ dặn hai tên đồng tử mấy câu.

Hai tên dược đồng liền thò tay mở tấm khăn trắng lên.

Bọn Lý Hàn Thu chú ý nhìn xem thì thấy người này hai mắt hé mở, ngực còn thoi thóp thở. Đầu cạo trọc lóc chẳng khác nhà sư.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Y là người xuất gia ư?

Phương Tú đáp:

- Y là đệ tử chùa Thiếu Lâm.

Du Tiểu Quyên nói:

- Thế thì bọn Viện chúa thật là lớn mật, dám gia hại đệ tử chùa Thiếu Lâm.

Phương Tú đáp:

- Bọn họ đến đây đã thay hình đổi dạng nên không nhận ra được.

Lý Hàn Thu nói:

- Hãy mở tấm chăn hồng cho mọi người coi.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi mở chiếc chăn hồng ra.

Mọi người lại chú ý nhìn thì người nầy sắc mặt lợt lạt như tờ giấy trắng, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người nầy chưa đổi trái tim ư?

Phương Tú đáp:

- Tuy gọi là thay đổi trái tim mà thực ra Đàm Dược Sư chỉ cho uống một thứ thuốc đặc biệt và dùng thủ thuật để họ biến cải tâm.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Dược vật đó thể nào và thủ thuật ra sao?

Phương Tú đáp:

- Cái đó ư. Đàm Dược Sư dấu kỹ, tại hạ không hiểu hắn dùng thủ pháp gì.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Thế thì những người nầy không còn cách gì cứu chửa được hay sao?

Phương Tú đáp:

- Đàm Dược Sư chết rồi, trên đời không còn người thứ hai khiến cho họ hồi tỉnh được.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Các vị làm việc thương luân bại lý này bằng những thủ thuật tàn nhẫn đó, bao lâu rồi?

Phương Tú nhìn Du Tiểu Quyên đáp:

- Kể ra đã lâu lắm. Ngày ấy cô nương chưa ra đời, có điều từ đầu Đàm Dược Sư còn ở trong vòng thí nghiệm. Từ ngày thành công đến nay mới gần được ba năm.

Tần Nhi nói:

- Thật là đáng sợ! Trong thời kỳ Đàm Dược Sư thí nghiệm, nhất định lão đã làm chết nhiều người.

Phương Tú thở dài đáp:

- Nếu không gặp Đàm Dược Sư thì tại hạ cũng không có ý đồ cuồng loạn mưu đồ bá nghiệp trên chốn giang hồ.

Du Tiểu Quyên cười lạt hỏi:

- Phương viện chúa. Phải chăng viện chúa có ý hối hận.

Phương Tú thở dài đáp:

- Hởi ơi! Những người này chẳng có oán thù chi với tại hạ, lại mất bao nhiêu năm trời luyện võ cực nhọc. Lòng họ mong có ngày nổi tiếng giang hồ. Thế mà sau khi Đàm Dược Sư dùng hoán tâm thuật là họ quên hết, sống cuộc đời hàm hồ, không còn biết mình là ai nữa.

Tần Nhi nói:

- Bây giờ Đàm Dược Sư chết rồi thì viện chúa là chúa tể nơi đây, nên tha cả bọn chúng ra.

Phương Tú nói:

- Những người đắp chăn trắng đã trải qua thủ thuật hoán tâm và mất hết cảm giác. Bọn chúng hành động theo khẩu hiệu và thủ thế của người chỉ huy. Bây giờ tha họ ra chỉ có hại cho đời chứ chẳng ích gì. Còn những người đắp chăn đỏ chưa trải qua thủ thuật của Đàm Dược Sư thì bọn họ vỉnh viển ở trong tình trạng mê man bất tỉnh cho đến lúc chết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Không có thuốc giải để cứu họ ư?

Phương Tú đáp:

- Không có! Dù có thuốc giải cho những người đắp chăn đỏ kia cũng không thể cứu họ được, vì thần trí họ chưa bị tiêu diệt. Lòng họ vẫn căm hận Đàm Dược Sư cùng tại hạ đến cực điểm.

Du Tiểu Quyên nói:

- Vì vậy mà Phương viện chúa không muốn cứu họ ư!

Phương Tú đáp:

- Thứ thuốc giải đó thực không ở trong tay lão phu. Chỉ mình Đàm Dược Sư là biết chỗ để mà thôi.

Quân Trung Phụng lạnh lùng nói:

- Bây giờ Đàm Dược Sư chết rồi, nên bao nhiêu tội lỗi Viện chúa đem đổ hết lên đầu lão chớ gì!

Phương Tú đáp:

- Không phải thế! Đó là sự thực.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Phương viện chúa đã không có cách nào cứu được bọn người đắp chăn đó thì có thể cứu được những người đắp chăn trắng không?

Phương Tú đáp:

- Cũng không cứu được. Nhưng người này chỉ nghe lệnh của tại hạ. Nếu cứu họ tỉnh lại, họ sẽ thành những kẻ giúp sức cho tại hạ.

Tiểu Quyên cười lạt nói:

- Con người đã mất thần trí mà còn võ công cao cường thì khó tin lắm.

Nàng ngừng một chút rồi hỏi:

- Viện chúa đưa bọn ta coi hai dãy nhà bên kia xem đựng gì?

Phương Tú đáp:

- Trong hai căn nhà đó thì một căn cũng giống như căn chúng ta đang đứng đây. Còn một căn nữa là nơi Đàm Dược Sư thi hành thủ thuật hoán tâm.

Du Tiểu Quyên nói:

- Thế thì chổ đó cũng tân kỳ, bọn ta muốn qua coi.

Phương Tú nói:

- Nói ra chắc cô nương chẳng chịu tin lời, sự thực thì căn phòng nơi Đàm Dược Sư thi hành thủ thuật, tại hạ cũng chưa đặt chân vào bao giờ.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Thật thế ư?

Phương Tú đáp:

- Dù nương không tin, tại hạ cũng phải nói. Bây giờ tại hạ dẫn đường, như có cơ quan phát động thì tại hạ cũng bị thương.

Du Tiểu Quyên gật đầu nói:

- Cách hợp tác của Phương viện chúa thật ra ngoài sự tiên liệu của chúng ta.

Phương Tú ngó hai tên dược đồng nói:

- Các ngươi vào đi!

Rồi hắn cũng xoay mình đi ra ngoài.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Phương viện chúa! Khoan rồi hãy đi! Hai gã dược đồng kia võ công thế nào?

Phương Tú dừng chân đáp:

- Hai tên dược đồng đó tuy cũng hiểu võ công nhưng e rằng không địch nỗi cô nương.

Du Tiểu Quyên đột nhiên bước ngang ra đứng chặn đường hai tên dược đồng, hỏi:

- Hai vị có thể cứu tỉnh một người cho bản nhân coi được không?

Hai tên được đồng đưa mắt nhìn nhau, rồi bốn luồng mục quang nhìn chầm chập vào Du Tiểu Quyên chớ không trả lời nàng.

Phương Tú khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Bọn chúng không thể trả lời cô nương được.

Du Tiểu Quyên lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Phương Tú nói:

- Đàm Dược Sư đã thi hành thủ thuật vào đầu lưỡi chúng nên chúng không thể trả lời được.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Phải chăng Đàm Dược Sư sợ chúng tiết lộ phương pháp chế thuốc.

Phương Tú đáp:

- Cái đó tại hạ cũng không hiểu rõ.

Du Tiểu Quyên bật tiếng cười lạt rồi đưa mũi kiếm chí vào ngực một tên dược đồng hỏi:

- Ngươi cứu tỉnh một người cho ta được không?

Tên dược đồng lắc đầu đáp:

- Không có thuốc giải.

Du Tiểu Quyên nghe gã nói một cách rất khó nhọc thì trong lòng đã tin lời Phương Tú, nhưng nàng vẫn vặn hỏi:

- Dược vật đâu?

Phương Tú đở lời:

- Gã nói khó khăn lắm và mất rất nhiều hơi sức mới thốt ra được một câu. Vậy cô nương hỏi tại hạ thế.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng:

- Lão có nghe thấy không? Ta muốn lấy thuốc giải!

Phương Tú kinh hải buột miệng đáp:

- Tại hạ có đem theo đây.

Hắn lấy trong bọc một cái bình ngọc mở nắp ra, móc một viên thuốc màu xanh giao cho tên dược đồng.

Du Tiểu Quyên nhìn kỹ thì trong bình có nhiều dược vật liền đưa tay ra nói:

- Phương viện chúa. Viện chúa đưa cái bình ngọc cho ta.

Phương Tú ngập ngừng:

- Cái nầy...

Du Tiểu Quyên nói ngay:

- Bản nhân đưa một nhát kiếm giết chết viện chúa vẫn lấy được dược vật. Vậy viện chúa hãy nghĩ kỹ.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi cầm bình thuốc đưa cho Quyên Nhi.

Du Tiểu Quyên đón lấy bình thuốc.

Lúc ấy tên dược đồng đã bõ viên thuốc vào miệng một người rồi.

Lý Hàn Thu dương mắt lên nhìn thấy người này vào trạc 50. Mày rậm mắt vuông. Dưới cằm rầu đâm tua tủa. Vừa trông đã biết là một tay kiêu dũng.

Lại thấy tên dược đồng nắn bóp vào trước ngực người ấy, một lúc thì thấy y từ từ cử động chân tay.

Du Tiểu Quyên khẻ nói:

- Các vị hãy coi chừng.

Người kia cử động chân tay một lúc rồi đột nhiên đứng phắt dậy.

Người đó chuyển động mục quang nhìn mọi người trong ánh mắt lộ vẽ buâng khuâng.

Phương Tú nói:

- Bây giờ động tác của người này đã thành vô ý thức. Nếu tại hạ không dẫn dụ thì y quyết chẳng động thủ đâu.

Du Tiểu Quyên cùng mọi người thấy thế đều lấy làm kinh dị, nghĩ thầm:

- Nếu không có cách gì khôi phục lại thần trí cho những người này Mà để họ sống ở nhân gian thật là một tai hại lớn.

Quân Trung Phụng đột nhiên tiến về phía trước một bước. Cô vung quyền lên đập vào sau lưng đại hán đánh "binh" một cái.

Đại hán không tự chủ được chúi về phía trước một bước, đụng đổ hai cái giường gỗ mà người gã chưa té.

Quân Trung Phụng giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Thoi quyền của ta luồng lực đạo không phải nhẹ nhàng. Những tay võ sư thông thường trên chốn giang hồ khó mà chịu nỗi. Thế mà người này vẫn bình yên vô sự.

Bỗng thấy đại hán đảo mắt bốn phía đường như để kiếm người đã đánh mình Du Tiểu Quyên bụng bảo dạ:

- Người này võ công không phải tầm thường. Nếu bao nhiêu người đắp chăn trắng nằm đây mà bản lãnh họ đều như vậy thì thật là một đám đại kình địch.

Trong lòng xoay chuyễn ý nghĩ, tay phải nàng vung trường kiếm chi?

vào trước ngực đại hán.

Đại hán đã đến lúc sinh tử hiểm nghèo mà nét mặt vẫn lạnh lùng trơ như gỗ, tựa hồ y chẳng quan tâm gì đến chuyện sống chết Du Tiểu Quyên thở dài nói:

- Phương viện chúa! Xưa nay ngoài võ lâm chẳng thiếu gì người đại ác, nhưng thủ pháp tàn

nhẫn của các vị thật hiếm thấy trong thiên hạ. Bọn này phần nhiều là những nhân vật đầy lòng nghĩa hiệp trên chốn giang hồ, nhưng bọn họ bị dược vật làm cho mê man đến chết. Giết đi là không nỡ, mà để sống là gây thành mối hoa. rất lớn.

Phương Tú khẻ thở nói:

- Nếu cô nương không muốn hạ thủ thì để tại hạ ra tay cho.

Hắn cất bước tiến về phía đại hán.

Lý Hàn Thu vung trường kiếm lên. Ánh hàn quang loé ra cản đường Phương Tú. Chàng lạnh lùng nói:

- Hay hơn hết là Phương viện chua đừng có vọng động.

Du Tiểu Quyên bảo Tần Nhi:

- Tiểu muội! Phiền Tần muội động thủ phóng chưởng đánh mạnh vào chỗ trọng yếu trên lưng người này để y bị đứt tâm mạch chết cho được toàn thây.

Tần Nhi nói:

- Tiểu muội thực không thể nào hạ thủ giết người trong lúc thần trí họ mê man.

Đột nhiên đại hán gầm lên một tiếng. Tay trái gạt trường kiếm của Quyên Nhi, tay phải phóng chưởng tấn công nàng.

Quyên Nhi biến thế quét ngang trường kiếm. Hàn quang lấp loáng chém xuống chân trái đại hán. Người nàng lướt sang một bên để tránh phát chưởng của đối phương.

Lý Hàn Thu tiến lên một bước, phóng chưởng bên trái đánh sau lưng đại hán.

Binh một tiếng! Phát chưởng của Lý Hàn Thu đã đánh trúng đại hán.

Đại hán không tự chủ được xô về phía trước ba bước.

Du Tiểu Quyên vọt tới quanh ra phía sau đại hán xoay tay phóng chưởng đánh xuống đầu gã.

Đại hán trúng mấy phát chưởng nặng nề không chịu nỗi, lảo đảo người đi rồi ngã lăn ra chết liền.

Du Tiểu Quyên nhăn nhó thở dài nói:

- Gã chết một cách oan uổng, nhưng không giết gã cũng không được mới thật là rầu!

Nàng đảo mắt nhìn hai tên dược đồng hỏi:

- Phương viện chúa. Hai tên dược đồng này là người tốt hay người xấu?

Phương Tú đáp:

- Bản thân chúng không có ác tích gì. Chúng chỉ giúp việc cho Đàm Dược Sư chế thuốc và thi hành thũ thuật.

Du Tiểu Quyên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Coi thái độ của chúng thi dường như chúng bị Đàm Dược Sư làm cho biến tính. Vậy đành phải giam chúng lại.

Phương Tú vẫy tay một cái. Hai tên được đồng đều lùi vào ngay.

Du Tiểu Quyên nói:

- Chúng ta đi thôi. Không chừng ngoài quảng trường đang xảy ra cuộc chiến đấu ác liệt.

Phương Tú nói:

- Cô nương không sang thăm hai căn nhà kia nữa ư!

Du Tiểu Quyên đáp:

- Bọn ta không coi nữa hay hơn. Vì mình đã không cứu được ho.

thì cũng không nên giết chết họ.

Phương Tú ngập ngừng:

- Theo ý cô nương thì...

Du Tiểu Quyên ngắt lời:

- Bản nhân nghĩ rằng trên thế gian này ngoài Đàm Dược Sư tất cũng còn có người tinh thông y thuật. Sao không mời người ta tìm cách cứu họ.

Phương Tú nhăn nhó cười đáp:

- Đáng tiếc là tại hạ đã phái một phần lớn cao thủ đi rồi.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Viện chúa đã mất hết tín tâm rồi phải không?

Phương Tú đáp:

- Hiện giờ khó nói lắm vì hạ đã lọt vào tay các vị nên bọn chúng có lòng úy kỵ.

Du Tiểu Quyên nói:

- Viện chúa cứ yên tâm. Bọn ta không đả bại được những thuộc hạ của viện chúa là không giết lão đâu.

Lý Hàn Thu nói:

- Phương viện chúa nên tự trọng.

Phương Tú nghe Du Tiểu Quyên nói vậy cũng bớt lo được một phần. Hắn ngấm ngầm tính bề tẩu thoát, liền cười mát nói:

- Cô nương đã có lòng đại từ đại bi thì tại hạ cũng phải hạ lệnh cho bọn thủ hạ không được sấn

vào khu nầy.

Chương 165 - THẤT TUYỆT KIẾM ĐẢ THƯƠNG CƯỜNG ĐỊCH

Du Tiểu Quyên nói:

- Bọn ta cũng hy vọng bụng lão nghĩ sao miệng lão nói vậy, chúng ta đi thôi.

Phương tú vừa cất bước vừa hỏi thử:

- Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo chẳng hiểu cô nương có vui lòng trả lời hay không?

- Cứ hỏi đi.

- Nghe lời cô nương nói lúc nãy thì dường như về bên cô cũng có nhiều đến phải không?

- Chúng ta sắp phải dùng võ công để thủ thắng, vậy Phương viện chúa không nên hỏi đến tình hình bên ta.

Phương Tú lại hỏi:

- Tại hạ chỉ muốn biết các vị sẽ phát lạc tại hạ như thế nào?

- Phương viện chúa hãy theo bọn ta, khi nào ta đả bại được những tay cao thủ trong Phương gia đại viện rồi mới yêu cầu viện chúa kể những ác tích trên nửa đời của viện chúa. Có như thế thì những mối oan oán trên chốn giang hồ mới hoá giải được.

Phương Tú cười ha hả nói:

- Theo ý cô nương thì tại hạ phải ra trước mặt đồng đạo võ lâm cung xưng tội ác hay sao?

- Như vậy thì có chi là trái lẽ? Trong nửa đời viện chúa đã hành động bao nhiêu tội ác, chỉ một tội cũng đủ để chết rồi huống chi là nhiều tội. Đằng nào cũng nắm vững cái chết thì sao không nói hết ra dấu giếm làm chi?

Phương Tú ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Nếu tại hạ ưng thuận lời yêu cầu của cô nương thì tại hạ có thể trao đổi điều kiện gì không?

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi lại:

- Viện chúa còn muốn trao đổi điều chi?

Du Tiểu Quyên cười mát nói:

- Dĩ nhiên bọn ta không phải là Phương viện chúa, vậy hành động chẳng có gì giống viện chúa hết.

Phương Tú nói:

- Xin nói rõ cho nghe.

- Khi giữa chúng ta và Phương viện chúa chưa phân thắng bại thì chúng ta quyết không sát hại viện chúa.

- Phương gia đại viện tuy đã phái phần lớn cao thủ ra ngoài nhưng tại hạ tự tin rằng còn có thể đánh được một trận. Nhưng quân vô tướng vô đầu thì làm thế nào? Đàm Dược Sư chết rồi, tại hạ lại bị khống chế không có người chỉ huy thì e rằng khó lòng chống nổi các vị.

Du Tiểu Quyên nói:

- Bên viện chúa còn Hàn Đào nữa.

Phương Tú nói:

- Hàn Đào không có ở đây.

Du Tiểu Quyên cười nói:

- Bọn tại hạ đã điều tra minh bạch là Hàn Đào đã tới đây rồi.

- Cô nương đã là người có phong độ nhân hiệp mà sao không buông tha tại hạ để tại hạ chỉ huy bọn thuộc hạ cùng các vị quyết một phen thắng phụ, tại hạ mà thua trận thì mới tâm phục được.

- Bọn ta chỉ e rằng viện chúa bỏ chạy.

- Cơ nghiệp của tại hạ là ở đây, nếu không giữ được thì chạy đâu cho thoát?

- Cái đó khó mà biết được, bản nhân chỉ biết viện chúa nhiều mưu kế giả dối thường không giữ lời hứa mà thôi.

Phương Tú cất bước tiến về phía trước nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này bề ngoài thật mềm mỏng mà lòng dạ rắn như sắt đá.

Hắn còn đang ngẫm nghĩ thì bị người túm lấy cổ áo nhấc bổng lên, tai hắn nghe thanh âm của Lý Hàn Thu vang lên bảo:

- Trong các đường hẻm và phòng xá của viện chúa đều có cơ quan mai phục, tại hạ hy vọng Phương viện chúa đừng để cho bọn họ phát động.

Phương Tú hỏi:

- Cái đó ư?

Bỗng thấy cạnh sườn tê chồn, hắn bị điểm hai chỗ huyệt đạo hoàn toàn mất hết năng lực phản kháng. Du Tiểu Quyên nói:

- Cơ quan hay ám khí khó lòng đả thương được bọn ta nhưng trận đại chiến ngoài quảng trường khiến ta nóng ruột không thể chần chờ cho mất thời gian.

Lý Hàn Thu nói:

- Du cô nương đã hứa lời thì tại hạ không sát hại viện chúa sau khi chế phục được những nhân vật trong Phương gia đại viện. Nếu viện chúa muốn để bọn thuộc hạ cùng chúng ta quyết một

trận thắng thua thì đừng giở nguỵ kế gì nữa.

Phương Tú nhăn nhó cười nói:

- Được rồi, tại hạ xin theo lời hai vị.

Thực ra hắn không còn sức kháng cự, ngoài cách cúi đầu tuân lệnh hắn chẳng còn biện pháp nào nữa.

Phương Tú dẫn mọi người xuyên qua ngõ ngách cùng hành lang vòng vèo có bố trí cơ quan mai phục, vừa ra tới cửa lớn thì nghe tiếng binh khí đụng nhau chát chúa một trường chiến đấu ác liệt đã diễn ra ở góc quãng trường.

Đinh Bội hướng dẫn bọn võ sư trong Phương gia đại viện đã cải tà quy chính, họ dùng những phòng ốc có tường gạch để chống lại đối phương từ bốn phương tám mặt đánh vào. Trước toà nhà đã có hơn chục xác chết nằm lăn ra đó. Hiển nhiên Đinh Bội và Lôi Phi đã kém thế phải lui vào trong nhà để cự địch, Đinh Bội cầm trường kiếm một mình đứng giữ cửa một mình phải địch với bốn người, thanh trường kiếm của lão múa tít như bay toả ra những bông kiếm hoa bức bách bốn người không thể tiến thêm được bước nào. Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên vừa nhìn thấy bốn người vây đánh Đinh Bội đều giật mình kinh hãi.

Nguyên ngoài bốn người này còn có những đại hán võ phục cỡ sáu, bảy chục tên vây xung quanh phòng. Vì địa thế chật hẹp bọn họ không thể đồng thời động thủ được số lớn đứng bên cạnh theo dõi cuộc chiến. Trên mái nhà có mấy viên ngói rớt xuống vỡ tan tành, nơi cửa sổ đao quang và kiếm quang rít lên veo véo thỉnh thoảng lại có tiếng khí giới chạm nhau choang choảng.

Cuộc chiến đấu hỗn loạn rất kịch liệt, giữa đám đao quang loang loáng mà còn có những ám khí đụng nhau rít lên khủng khiếp. Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn chẳng thấy Lôi Phi đâu thì trong lòng cực kỳ nóng nảy chàng trầm giọng hô:

- Du cô nương hãy chủ trương đại cuộc để tại hạ đi giúp Đinh huynh một tay.

Du Tiểu Quyên toan thét chàng đứng lại thì chàng đã vọt người đi, chỉ hai cái nhô lên hụp xuống là đã đến chỗ xảy cuộc ác đấu chàng vung cây trường kiếm lên lạnh lùng quát:

- Kẻ nào ngăn cản ta là chết!

Tiếng quát chưa dứt thanh trường kiếm đã phóng tới nơi, hai tên địch nghe tiếng chàng cảnh báo liền xoay mình rút đao ra chuẩn bị ngăn cản, nhưng chúng chưa kịp nghinh địch đã bị trúng kiếm ngã lăn ra. Kiếm chiêu của Lý Hàn Thu nhanh lẹ phi thường, hai địch nhân nữa chưa kịp nhảy ra ngăn cản đã bị chàng chém chết, chàng đến trước cửa sổ toà nhà bỗng thấy mũi kiếm của Lý Hàn Thu xoay chuyển rồi hai tiếng rú thê thảm vang lên. Ba đại hán võ phục vây ngoài cửa sổ thì hai tên đã bị kiếm thương còn một tên phải lùi lại ba bước, Lý Hàn Thu lớn tiếng hô:

- Tại hạ đến đánh giúp đây.

Chàng cầm kiếm hộ thân vọt qua cửa sổ vào trong nhà, Phương Tú thấy kiếm pháp của Lý Hàn Thu cực kỳ lợi hại kẻ nào ngăn trở chẳng chết cũng bị trọng thương thì trong lòng cực kỳ kinh hãi hắn buông tiếng thở dài nói:

- Thất tuyệt ma kiếm quả là một thứ kiếm pháp tàn độc nhất thiên hạ, nếu kiếm pháp này còn lưu truyền trong võ lâm thì mối hoạ lớn chẳng kém gì Đàm Dược Sư cùng Phương mỗ.

Tần Nhi nói:

- Thất tuyệt ma kiếm này tuy tàn độc thiệt nhưng còn phải coi người dùng kiếm. Nếu người thi triển Thất tuyệt ma kiếm có lòng hoài bão khí khái của kẻ nhân hiệp chuyên tru diệt những kẻ ác trên chốn giang hồ thì kiếm pháp tuy độc nhưng không tổn thương đến nhân nghĩa.

Phương Tú liếc mắt nhìn Tần Nhi hắn máy môi tựa hồ muốn nói gì với nàng nhưng không hiểu sao lão lại không lên tiếng.

Nhắc lại Lý Hàn Thu vọt qua cửa sổ vào nhà rồi, chân vừa chấm đất chàng đã nhì thấy Lôi Phi máu chảy đầm đìa ở nơi tay trái, tay phải y vẫn cầm đơn đao chống cự kịch liệt với bọn cường địch vây đánh tại một chỗ cửa sổ khác. Hơn chục người ở trong nhà hầu hết đều đã bị thương, trong bọn người này có bốn người thương thế quá nặng phải nằm phục xuống trong góc nhà. Những người chưa bị thương chia nhau ra bốn mặt để cự địch, nhiều người nhảy lên xà nhà để cầm cự với bọn địch nhân trên nóc nhà đánh xuống. Lý Hàn Thu quan sát tình thế trong nhà rồi chàng hít một hơi chân khí nhảy vọt đến bên Lôi Phi, chàng khẽ bảo bạn:

- Lôi huynh hãy lùi lại.

Lôi Phi sau khi bị thương vẫn ráng nhịn đau hết sức cự địch, y mất máu nhiều lại không được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thành ra người mệt nhọc quá đổi. Sở dĩ y không té xuống là nhờ ở luồng chân khí hào hùng đầu óc căng thẳng đến nỗi Lý Hàn Thu vào y cũng không phát giác. Lôi Phi nghe Lý Hàn Thu hô hoán như người trong mộng choàng tỉnh giấc quay đầu nhìn lại, giữa lúc thế đao đờ đẫn một chút y bị hai lưỡi đơn đao đồng thời chém tới. Một đại hán cầm đơn đao hộ thân chân đã bước lên cửa sổ Lý Hàn Thu nhoài người hươi thanh trường kiếm cho vọt ra một bông kiếm hoa để ngăn chặn hai lưỡi đơn đao kia miệng chàng giục:

- Lôi huynh hãy lùi lại nghỉ ngơi chỗ này để tiểu đệ lo liệu.

Lôi Phi lúc trước chưa thấy Lý Hàn Thu tập trung hết tinh thần để cự địch y bị thương mà không thất bại. Bây giờ Lý Hàn Thu tiến vào tinh thần cởi mở liền không chống được nữa ngã ngửa về phía sau. Lý Hàn Thu tay mặt cầm trường kiếm chống cự với hai thanh đơn đao đánh tới, tay trái chàng đỡ lấy Lôi Phi lùi lại bốn bước đặt xuống nhà. Chàng đặt bạn xuống nói:

- Xin Lôi huynh mau mau điều dưỡng đi.

Chàng mới dừng lại một chút mà ngoài cửa sổ đã có ba đại hán mặc võ phục đang bay vọt vào. Lý Hàn Thu đặt Lôi Phi xuống rồi vung kiếm tấn công, kiếm phong rít lên veo véo vọt ra những bông kiếm hoa đẩy dạt thế đao của ba đại hán sang một bên. Lúc này trong nhà không còn mấy người ứng chiến được, nên khi ba đại hán kia xông vào nhà được thì bất cứ lúc nào họ vung đao đến đâu là đả thương người đến đó. Mười mấy người đã bị thương nên khó lòng thoát chết. Ba đại hán này võ công không phải tầm thường, chúng mặc võ phục cùng một màu sắc. Tên đi đầu vừa thấy thế kiếm khủng khiếp của Lý Hàn Thu lập tức hô đồng bạn rút lui chứ không dám tiến, gã cũng xoay lưng vào vách để động thủ hai tên kia đồng thời cử động đơn đao chia hai mặt giáp công Lý Hàn Thu. Lý Hàn Thu ra chiêu Tinh hoả liệu nguyên thanh trường kiếm lấp loáng phong toả hai bên tả hữu ngờ đâu ba tên đại hán đã có dự mưu từ trước một tên lùi lại phía sau

nhân cơ hội hai đồng bạn đang tấn công Lý Hàn Thu, gã quay lại tấn công Đinh Bội ở phía sau. Nguyên gã định tiền hậu giáp kích đả thương Đinh Bội để đồng bạn thừa cơ nhảy vào. Lý Hàn Thu đằng hắng một tiếng ra chiêu Lôi điểu phong tác hai đại hán phải thu đao lùi lại một tên bị lưỡi kiếm quét trúng phải nhảy vọt ra ngoài cửa sổ còn một tên nữa lạng người vào góc tường. Lý Hàn Thu ra một chiêu mà đã đẩy lui được hai đại hán chàng lạng mình người chuyển theo kiếm đến sau lưng đại hán kia. Đại hán này đã vọt tới sau lưng Đinh Bội toan vung đao tập kích thì đột nhiên phía sau có tiếng gió rít lên, trong lúc hoang mang đại hán xoay mình lại tay đao quét ngang một cái bỗng nghe choảng một tiếng đao kiếm đụng nhau. Lý Hàn Thu hạ thấp kiếm xuống đâm chênh chếch lên, đại hán đã tưởng thế kiếm của Lý Hàn Thu bị hất đi không ngờ chàng chỉ biến chiêu rồi lướt tới như bóng theo hình, đây chính là một chiêu trong Thất tuyệt ma kiếm cực kỳ hung dữ.

Đại hán hoang mang chậm lại nháy mắt thế kiếm của đối phương đã phóng tới gã né tránh không kịp bị chém sả bả vai. Lý Hàn Thu chém chết bên địch rồi lại quay mình về bên cửa sổ. Hán tử ẩn mình trong góc tường lúc trước bây giờ ra đứng bên cửa sổ hô hoán đồng bọn, Lý Hàn Thu kịp thời hươi kiếm chém đứt làm hai đoạn, lúc này ở cửa sổ đã có ba đại hán toan nhảy ùa vào lý Hàn Thu huy động thanh trường kiếm veo véo vọt ra những bông kiếm hoa phong toả cửa sổ, mấy đại hán kia đang nhảy vào phải lùi lại. Lý Hàn Thu đánh lui địch nhân ở cửa sổ toan nhảy vọt lại giúp Đinh Bội một tay.

Đinh Bội thấy cường địch ở cửa sổ đã lùi ra rồi, lão ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà bọ chúng cũng đã rút lui hết. Lão liền nhảy vào nhà một con mắt lấp loáng ánh hào quang lão trầm giọng hỏi:

- Lý huynh đệ! Huynh đệ không việc gì chứ?

- Tiểu đệ không sao, Đinh huynh bị Đàm Dược Sư bắt được tiểu đệ lấy làm hổ thẹn mà không sao viện trợ được.

- Tiểu huynh ba ngày mới thoát hiểm làm cho Lý đệ phải nóng ruột.

Lý Hàn Thu bước lẹ tới bên Lôi Phi đỡ y dậy hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh bị thương có nặng lắm không?

Chàng vừa hỏi vừa đặt bàn tay lên lưng y thúc đẩy nội lực vào trong phủ tạng y. Lôi Phi thở phào đáp:

- Thương thế của tiểu huynh không lấy gì làm nặng lắm chỉ tại mệt nhọc quá đổi mà thôi.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ Lôi huynh có thể yên tâm nghỉ ngơi được vì Phương Tú đã lâm vào bước đường cùng…

Lôi Phi ngắt lời:

- Lý đệ không nên lơ là, con cuốn chiếu chết mà không một ai hay vì nó nhiều chân, Lý đệ nên cẩn thận…

Rồi y hạ thấp giọng xuống nói:

- Lý đệ đã gặp Quyên cô nương chưa?

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Gặp rồi!

- Còn Tần Nhi và Quân cô nương?

- Cũng đã gặp cả rồi.

- Hỡi ơi! Tiểu huynh lo thay cho Lý đệ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh lo điều chi?

- Lý đệ bị bao nhiêu ân oán cùng tình ái bao vây xử trí cách nào cho ổn? Lý đệ nên biết chỉ một điều không hay là khó lòng tránh khỏi một màn bi kịch để lại trên nhân gian.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp:

- Cái đó ư? Lôi huynh bất tất phải quan tâm dù có xảy ra tấn bi kịch thì nhân vật chủ yếu của tấn bi kịch này cũng là tiểu đệ.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Lý đệ nói vậy nghĩa là làm sao?

- Quân Trung Phụng mấy lần giải cứu cho tiểu đệ nhưng chỗ dụng tâm của nàng chẳng phải là để cứu tiểu đệ mà là để lưu mạng sống lại, đặng ngày sau nàng đem tiểu đệ tế điện trước linh vị phụ thân nàng.

Lôi Phi hỏi:

- Có chuyện đó ư?

- Vụ này Tần cô nương cũng đã thấy rõ.

- Còn Quyên cô nương thì sao?

- Quyên cô nương có biết hay không tiểu đệ cũng chưa rõ.

Bỗng nghe thanh âm của Quyên Nhi vọng lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Tại hạ cùng Lý đệ nói chuyện đời.

Du Tiểu Quyên quay lại gó Phương Tú một cái:

- Xin viện chúa ra lệnh thu lượm những thi thể chết đi rồi tập hợp mọi người để khai diễn một trận quyết chiến.

Phương Tú hỏi:

- Liệu cô nương có tin lòng mà thả tại hạ về không?

Du Tiểu Quyên cười nói:

- Phương viện chúa! Hay hơn hết là viện chúa đừng hỏi gì nữa, vụ này đã có Hàn Đào chủ trương thì có khác gì Phương viện chúa.

Phương Tú khẽ thở dài nói:

- Du cô nương! Võ công của tại hạ không thể bì kịp các vị, vậy có tha tại hạ cũng chẳng ảnh hưởng gì đến thực lực.

- Phương viện chúa cứ bảo bọn thuộc hạ đem toàn lực ra động thủ, nếu bọn họ thắng được bọn tiện thiếp thì tự nhiên viện chúa được thoát hiểm một cách bình yên.

Phương Tú cười lạt nói:

- Các vị đã có ý không dám thả tại hạ tức là đã sợ sệt.

Du Tiểu Quyên lạnh lùng đáp:

- Viện chúa đừng dùng cách khích tướng nữa, dù viện chúa có hoa ngôn xảo ngữ đến đâu thì tiện thiếp cũng chẳng buông tha.

- Tại hạ kêu một tên thuộc hạ đến để dặn hắn mấy câu được chăng?

- Viện chúa cứ tuỳ tiện.

Phương Tú vẫy tay một cái một đại hán ở trong đám cỏ cách ngoài ba trượng chạy lại nghiêng mình hỏi:

- Viện chúa có điều chi dạy bảo!

Phương Tú nói:

- Ngươi đến phúc trình Hàn nhị trang chúa để lão gia huy động hết tất cả phần tử tinh nhuệ để cùng đối phương quyết một trận tử chiến.

- Hàn nhị hiệp lo về vấn đề viện chúa bị giữ trong tay đối phương, nếu chúng mà thất bại tất đưa viện chúa ra để uy hiếp.

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Không cần lo đến sự an nguy của bản toà, chỉ cần Hàn nhị hiệp dốc hết lực lượng ra mà đánh một trận. Vạn nhất mà bản toà bị giết thì Hàn nhị chúa sẽ lên thay bản toà.

Đại hán dạ một tiếng chắp tay thi lễ cáo từ rồi trở gót đi ngay. Lý Hàn Thu chuyển động mục quang ngó bên đối phương thì thấy gần chục người nhưng không có Hàn Đào ở đó, liền hỏi:

- Hàn Đào bây giờ ở đâu? Sao y còn chưa lộ diện?

Phương Tú đáp:

- Cái đó chỉ đáng trách các hạ mắt kém mà thôi.

Lý Hàn Thu hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Tần cô nương, cô có nhìn thấy Hàn Đào không? Bắt giặc phải bắt chủ tướng, chỉ cần kiềm chế Hàn Đào là tránh khỏi một trường đổ máu rùng rợn.

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp cũng không ngó thấy Hàn Đào đâu cả.

Du Tiểu Quyên nói:

- Hàn Đào đã thay hình đổi dạng trà trộn vào trong đám võ sư để ngấm ngầm chỉ huy.

Phương Tú đằng hắng một tiếng rồi nhắm mắt lại, Du Tiểu Quyên hỏi:

- Sao? Tiện thiếp nói vậy có đúng không?

Phương Tú đáp:

- Cô nói đúng, nhưng đáng tiếc là cô không có cách nào tìm thấy ai là Hàn Đào.

- Tiện thiếp bất tất phải tìm kiếm thủng thẳng rồi sẽ nhận ra.

Phương Tú cười khanh khách nói:

- Cô nương quả là người trầm tĩnh.

Du Tiểu Quyên nói:

- Cái đó kêu bằng tin tưởng là mình sẽ thắng chứ không sợ bị thua.

Nàng đảo mắt nhìn Tần Nhi và Quân Trung Phụng nói tiếp:

- Phiền hai vị muội muội buộc vết thương cho những người trong nhà, nếu các vị có đem theo thuốc trị thương thì cho bọn họ uống. Ta e rằng những người trong nhà sẽ làm mất thì giờ của chúng ta.

Phương Tú lấy làm kỳ hỏi:

- Theo ý cô nương phải chăng muốn thành thế đối lập với tại hạ ở ngay đây?

- Nếu bọn tiện thiếp muốn phá vòng vây mà ra thì chẳng khó gì, nhưng hành động hấp tấp hư vậy e rằng khó lòng trông rõ thực lực của Phương gia đại viện.

- Bọn cô nương chỉ có mấy người đánh mau là có lợi cho mình.

Du Tiểu Quyên ngắt lời:

- Sao viện chúa biết bọn tại hạ chỉ có mấy người, thôi cần mấy gười cũng đủ rồi.

Phương Tú nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu Du Tiểu Quyên này thông minh tuyệt thế thị đã ngấm ngầm để ý, nếu ta ra hiệu không chừng thị theo ám hiệu ta mà nhận ra được Hàn Đào hoá trang làm võ sư. Vụ này ta phải

cẩn thận mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ đột nhiên hắn nhắm mắt lại lớn tiếng:

- Ta đã bị bọn họ điểm huyệt rồi và mất hết năng lực kháng cự Du cô nương và Lý Hàn Thu đều đã hứa lời là trong khi chiến đấu quyết không sát hại ta. Vậy các ngươi cứ yên tâm mà động thủ nếu bên ta thắng thì ta sẽ được tự do ngay.

Giữa lúc hắn nói mấy câu này Du Tiểu Quyên ngấm ngầm để ý đến mục quang của hắn hy vọng tìm ra Hàn Đào ở trong đám võ sư. Nàng không nghĩ Phương Tú đã lo tới điểm này, hắn nhắm mắt lại rồi mới lên tiếng.

Chương 166 - LÝ HÀN THU MỘT MÌNH XÔNG TRẬN

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Du cô nương! Phương Tú là một con người xảo quyệt tâm địa ghê gớm. Chúng ta khó mà địch lại bọn chúng nhưng tại hạ có cách tìm ra được Hàn Đào.

Du Tiểu Quyên nói:

- Xin cho nghe lời cao luận.

- Tại hạ ra mặt khiêu chiến, cô nương đứng bên theo dõi hễ người nào ngấm ngầm điều khiển đại cục thì đúng là Hàn Đào không sai nữa.

Du Tiểu Quyên nói:

- Lý huynh đã thử sức với bọn họ rồi chuyến này nên nhường để tiểu muội ra tay.

- Muốn đối phó với bọn hung thần ác ma này không thể nể nang gì được. Bàn tay tại hạ đã nhuộm máu tanh gây nên sát nghiệp thì giết thêm mấy người cũng chẳng hề chi.

Chàng không chờ Du Tiểu Quyên trả lời d0ã rảo bước tiến ra, Tần Nhi đảo mắt ngó sang đối phương thì thấy bên địch có đến sáu, bảy chục người thì nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu bên địch liên thủ hợp lực chiến đấu thì việc thắng bại đã rõ rồi.

Lúc này Lôi Phi đã đứng lên tựa cửa để theo dõi tình thế Du Tiểu Quyên khẽ bảo Quân Trung Phụng:

- Xin cô nương hãy chủ trương đại cục cho, tiểu muội đứng lược trận giúp Lý huynh.

Tần Nhi khẽ nói:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ cần để ý bọn chúng vây đánh y.

- Ta đã có chú ý, muội muội cứ yên tâm.

Nàng mỉm cười cất bước tiến ra, Lý Hàn Thu còn cách đối phương chừng tám thước thì dừng lại, chàng giơ trường kiếm lên hỏi:

- Vị nào muốn thử trận đầu?

Bỗng thấy một đại hán thân thể cao lớn tay cầm cây mai hoa trương rảo bước ra đáp:

- Tại hạ xin lĩnh giáo.

Người này đứng với đồng đội cao hơn hẳn một cái đầu, lúc này một mình gã xuất trận càng nhìn rõ người gã như pho tượng hô pháp, vai lớn lưng rộng. Vừa trông đã biết ngay một nhân vật sức

mạnh như thần.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Thanh trường kiếm của ta là loại vũ khí nhẹ mà gã kia lại sử dụng cây Mai hoa trượng là một thứ khí giới ngoại môn, ta cần phải coi chừng cây Mai hoa trượng của gã không để đụng vào mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng vung kiếm lên nói:

- Nào mời các hạ.

Đại hán không nói câu khách sáo giang hồ vung cây Mai hoa trượng lên hô:

- Các hạ hãy coi chừng.

Vèo một tiếng, gã quét ngang cây Mai hoa trượng, Lý Hàn Thu sửng sốt miệng lẩm bẩm:

- Gã này sử dụng cây Mai hoa trượng làm thiết côn.

Nội lực của đại hán rất mãnh liệt cây Mai hoa trượng rít lên veo véo, Lý Hàn Thu không dám coi thường vội hít một hơi chân khí lùi lại ba bước. Đại hán nổi lên tràng cười ha hả gã lại ra chiêu Ngũ đỉnh lạc sơn cây Mai hoa trượng nhằm đầu đối phương bổ xuống. Lý Hàn Thu thấy thế trượng của đối phương như núi Thái sơn ập xuống chàng không dám vung kiếm lên gạt tung mình nhảy sang một bên để né tránh. Đại hán lại thi triển cây Mai hoa trượng trượng phong rít lên vù vù và rượt theo Lý Hàn Thu đánh tới. Chàng không dám dùng trường kiếm trong tay để đón lấy thế trượng nặng nề của đại hán chàng lại lùi thêm mấy bước. Đinh Bội chau mày nói:

- Khí giới của Lý đệ nhẹ quá nên y mới không dám đón tiếp thế công của đối phương, tại hạ phải ra giúp y một tay.

Rồi lão cất bước tiến ra, Du Tiểu Quyên hô:

- Đứng lại!

Đinh Bội quay lại nhìn Du Tiều Quyên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Y không cần đến Đinh huynh giúp đỡ đâu, chắc y đã có kế kiềm chế bên địch.

Đinh Bội đối với Quyên Nhi vẫn có lòng kính sợ quả nhiên lão không dám tiến ra trợ lực nữa. Lý Hàn Thu sau khi đã tránh mấy chiêu và nhìn ra chỗ sơ hở của đối phương, đột nhiên chàng tiến lại giấu kiếm ở dưới khuỷu tay cúi xuống tránh khỏi cây Mai hoa trượng rồi mới vung kiếm đâm tới nhanh như chớp. Ánh hàn quang vừa lấp loáng tiếng rú rùng rợn đã vang lên. Tiếp theo nghe đánh binh một tiếng cây Mai hoa trượng đẫm máu tứ cánh tay đại hán chảy xuống bay ra xa hơn trượng rớt xuống đất. Lý Hàn Thu ra chiêu mau lẹ quá chừng chặt đứt cánh tay mặt cũa đại hán, cây Mai hoa trượng trong tay chưa kịp buông ra. Đến khi cây Mai hoa trượng rớt xuống đất cánh tay đại hán mới rời ra khỏi khí giới. Lý Hàn Thu đánh một kiếm đã thủ thắng tiếp theo chàng phóng cước đá vào đại hán.

Bỗng thấy một võ sư mình mặc áo đen khẽ giơ hai tay lên, tám đại hán áo đen đứng bên hắn xô

ra bao vây Lý Hàn Thu, hiển nhiên đối phương toan ỷ vào số đông để thủ thắng. Võ sư áo đen vừa cử động hai tay tuy rất khẽ nhưng cũng không qua mắt Du Tiểu Quyên được. Nàng để ý nhìn đại hán kia một hồi ghi nhớ những đặc điểm trong người hắn, bụng bảo dạ:

- Người này đúng là Hàn Đào không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng nàng không nói ra miệng. Đột nhiên Lý Hàn Thu quát lên một tiếng thật to chàng huy động thanh trường kiếm trong tay quay lại nghinh địch tám đại hán, chàng huy động Thất tuyệt ma kiếm thành một bức màn lạnh lẽo xung quanh mình mà lăn xả vào đối phương đang bao vây chàng. Tám đại hán bốn tên dùng đao bốn tên dùng kiếm cả tám thứ binh khí toan động thủ lập thành thế bao vây, nhưng kiếm phong của Lý Hàn Thu ào ạt vung ra tứ phía khiến cho đối phương chân tay cuống quít, tám đại hán không tài nào tạo thành trận thế bao vây chàng được. Bỗng nghe Lý Hàn Thu thét lên một tiếng:

- Coi đây!

Tiếng quát chưa dứt một đại hán trúng kiếm ngã lăn ra Đinh Bội khẽ hỏi Du Tiểu Quyên:

- Quyên cô nương! Tại hạ nhận thấy bọn chúng hiệp lực công mà Lý đệ chỉ có một mình thì e rằng con mãnh hổ khôn địch bầy cáo. Lỡ để nguy hiểm đến y thì chúng ta có hối hận cũng không kịp vậy tại hạ muốn ra giúp y một tay, vậy cô nương tính thế nào?

Du Tiểu Quyên mắt vẫn theo dõi cuộc chiến giữa Lý Hàn Thu và bọn đại hán nàng bình tĩnh lắc đầu đáp:

- Theo nhận xét của tiện thiếp thì bây giờ Đinh huynh chưa cần phải ra tay, chúng ta hãy ráng chờ thêm một lúc nữa xem sao vì Lý Hàn Thu không muốn cho ai trợ trận.

Giữa lúc hai nười còn đang nói chuyện thì hai đại hán nữa đã trúng kiếm té xuống, Đinh Bội lẩm bẩm để nói mình nghe:

- Thất tuyệt ma kiếm quả nhiên lợi hại phi thường!

Những tiếng rú thê thảm vang lên không ngớt, chỉ trong khoảnh khắc cả tám đại hán đều bị tử thương dưới lưỡi kiếm Lý Hàn Thu. Lúc này chẳng những bên địch bị kiếm pháp tàn độc của Lý Hàn Thu làm cho bở vía mà cả Quân Trung Phụng và Tần Nhi cũng phải chấn động tâm thần. Lý Hàn Thu liếc mắt ngó thi thể địch nhân nằm ngổn ngang bên cạnh mình một cái rồi đột nhiên cất bước tiến về phía trước.

Tần Nhi vẻ mặt vẫn âu lo ngập ngừng hỏi Du Tiểu Quyên:

- Quyên tỷ tỷ! Một mình y xông vào bên địch...

Du Tiểu Quyên gắt lời:

- Cô nương bất tất phải quan tâm bọn này không cản trở được y đâu.

Nàng chưa dứt lời thì Lý Hàn Thu đã tới gần mấy đội giới bị. Phương Tú thấy Thất tuyệt ma kiếm của Lý Hàn Thu lợi hại vô cùng trong lòng cũng kinh hãi, nhưng hắn biết trong Phương gia đại viện còn mấy đội cao thủ làm hậu bị quân mà Hàn Đào đã sai người đi mời rồi, bọn chúng cũng sắp tới nơi. Hắn chỉ mong bọn Du Tiểu Quyên không có người đến tiếp viện thì cuộc chiến

bữa nay chưa chắc đã thất bại.

Lý Hàn Thu còn cách bên kia chừng ba thước chàng dừng bước lại cầm ngang thanh trường kiếm để trước ngực hô:

- Các vị muốn lấy một chọi một hay nhiều người vây đánh cũng được, có bao nhiêu thủ đoạn ác độc hãy trổ ra hết đi.

Bên địch có ngót đến năm chục người, hàng trăm con mắt nhìn chầm chặp vào Lý Hàn Thu nhưng chẳng một ai lên tiếng đáp lại.

Lý Hàn Thu cười lạt nói tiếp:

- Tại hạ biết rằng các vị ở vào tình trạng đáng thương hơn là đáng trách. Trong các vị đây người nào không bị dược vật cảu Phương Tú, Hàn Đào kiềm chế cũng chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của chúng.

Nhưng trăm con mắt lấp loáng chiếu ra những tia thần quang trợn lên nhìn Lý Hàn Thu dường như chú ý nghe lời chàng nói, song vẫn khpông có một ai đáp lại. Lý Hàn Thu tay nắm lấy kiếm quyết nói:

- Môn Thất tuyệt ma kiếm của tại hạ sát khí nặng nề ma khí đầy rẫy. Nếu các vị không muốn bị tử thương về lưỡi kiếm của tại hạ thì xin rút lui trước đi để khỏi bị đổ máu. Vị nào đã bị trúng kiếm thì không chết cũng thành tàn phế, tại hạ nói đến đây là đã hết lời còn nghe hay không tuỳ các vị liệu định.

Trường kiếm vẫn để trước ngực chàng né người đi xông vào trận địa, ánh hàn quang loé mắt mười mấy thanh vừa đao vừa kiếm đồng thời rút ra khỏi vỏ để chống cự thế kiếm của Lý Hàn Thu. Ngoài ra còn một số phản kích vào những đại huyệt trọng yếu trong người chàng. Lý Hàn Thu dựng trường kiếm lên xoay mình hai cái những tiếng choang choang vang lên! Trường kiếm của chàng đã đụng vào khí giới của đối phương, chàng tiếp tục xông vào đám đông. Lý Hàn Thu xoay mình với một tốc độ rất mau lẹ, thanh trường kiếm của chàng biến thành một bức màn ánh sáng bao quanh mình gạt binh khí của đối phương hất ngược lại. Du Tiểu Quyên lắc đầu khẽ nói:

- Y ra chiêu này thật là lớn mật, dù có phá được trận thế của địch nhưng cũng chẳng nên lấy đó làm gương.

Thanh trường kiếm của chàng lưu động không ngớt, những điểm hàn quang lấp loáng xuyên qua quần địch, kiếm quang tới đâu tiếng rú thê thảm vang lên tới đó và nhiều người bị trúng kiếm té xuống.

Du Tiểu Quyên khẽ thở dài nói:

- Quả là một kiếm pháp cực kỳ tàn độc gây nên những thảm trạng tuyệt nhân hoàn.

Phương Tú đột nhiên nói xen vào:

- Vì thế mà quyết không thể để thứ kiếm pháp này lưu truyền ở trên đời.

Du Tiểu Quyên lạnh lùng đáp:

- Nhưng cũng may phải có thứ kiếm pháp này mới đối phó được với bọn Giang Nam song hiệp và Đàm Dược Sư. Nếu không thì dù có những kiếm chiêu rất cao thâm mà không giấu được sát khí là chẳng thể nào khiến cho các vị và những quân tàn ác kia phải kinh tâm động phách.

Phương Tú tuy bị nàng mạt sát nhưng cũng đành câm họng không dám nói gì. Du Tiểu Quyên vừa dứt lời thì lại có bảy tám người bị trúng kiếm ngã lăn ra, bên địch bị trúng kiếm đến gần một nửa những người còn lại trong lòng xao xuyến thế trận nao núng bọn chúng tới tấp lùi lại phía sau Lý Hàn Thu dừng tay kiếm quát:

- Đứng lại! Chỉ cần nói ra trong bọn các vị ai là Hàn Đào liền được tự do rời khỏi nơi đây tại hạ quyết không làm khó dễ và không muốn sát hại thêm nhiều người nữa.

Bỗng thấy một đại hán tay cầm đơn đao trỏ vào một võ sĩ mình mặc áo đen tay cầm trường kiếm đáp:

- Y là Hàn Đào đó!

Lý Hàn Thu nhảy xổ lại vung trường kiếm đâm lẹ tới trước ngực người đó, người này vung kiếm lên gạt thế kiếm của Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ không phải là Hàn Đào.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Các hạ không phải thì ai là Hàn Đào?

Người cầm trường kiếm nói:

- Kẻ nào trỏ bừa bãi là con người man trá, tại hạ không biết ai là Hàn Đào vậy các hạ hỏi anh bạn dùng đao kia.

Lý Hàn Thu hươi trường kiếm cản đường đại hán cầm đao nói:

- Ông bạn hãy đứng im!

Đại hán cầm đao đã nhìn thấy thế kiếm cực kỳ tàn độc của Lý Hàn Thu gã biết rằng nếu xoay mình chạy trốn tất phải chết dưới lưỡi kiếm của chàng, gã từ từ tiến lại trước mặt Lý Hàn Thu. Lý Hàn Thu giữ hai đại hán lại bọn kia thừa cơ lùi ra ngoài bốn trượng, chàng giơ trường kiếm lên nói:

- Trong hai vị đây ai là Hàn Đào xin nói mau đi? Trò lừa gạt để mình trốn lánh thì đâu phải là hành vi của bậc đại trượng phu.

Đại hán cầm đao quay lại nhìn đồng bọn thấy chúng đã lùi ra ngoài ba trượng rồi liền đáp:

- Giả tỷ tại hạ tự nhận là Hàn Đào cũng vậy mà thôi, đáng tiếc tại hạ lại không phải là Hàn Đào.

Người cầm kiếm nói theo:

- Nếu các hạ bảo tại hạ là Nhị trang chúa thì còn vinh dự gì bằng?

Lý Hàn Thu nói:

- Nghe giọng lưỡi của hai vị thì dường như đều không phải là Hàn Đào?

Đại hán cầm đao và đại hán cầm kiếm nhìn nhau bật cười, hiển nhiên chúng lấy việc lừa gạt được Lý Hàn Thu là một việc rất thoả mãn. Lý Hàn Thu hắng dặng một tiếng rồi vung trường kiếm quét qua hai bên, bỗng hai tiếng rú thê thảm vang lên cả hai đại hán đều trúng kiếm té xuống. Du Tiểu Quyên bước lẹ tới nơi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Hàn Đào đã lui vào trong nội viện rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương đã trông thấy hắn rồi hay sao?

- Tiểu muội đã nhìn thấy rồi nhưng chưa kịp nói cho Lý tướng công hay...

Lý Hàn Thu ngắt lời nói:

- Nếu cô nương cho tại hạ biết trước thì hắn đã không trốn vào nội viện được.

Giọng nói của chàng có vẻ trách móc Du Tiểu Quyên mỉm cười khẽ nói:

- Nếu bọn ta mà ngăn cản Hàn Đào thì trong Phương gia đại viện còn ẩn nấp rất nhiều cao thủ võ lâm e rằng chúng ta không có cách nào ngăn cản bọn chúng được.

- Theo lời cô nương thì chúng ta còn phải trải qua một trận ác chiến nữa hay sao?

- Tiểu muội nghĩ rằng không phải một trận mà thôi có khi còn nhiều trận nữa. Vậy Lý huynh cần phải nghỉ ngơi một chút để còn sức chiến đấu và trừ diệt dư đảng trong Phương gia đại viện.

Lý Hàn Thu chậm rãi nói:

- Té ra là vậy, nếu thế thì tại hạ trách lầm cô nương.

- Lý huynh bất tất phải khách sáo, tiểu muội chỉ hy vọng làm sao trừ được hết cường địch ở trong Phương gia đại viện.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Theo lời cô nương nói thì dường như ngoài Phương gia đại viện dư đảng của Phương Tú cũng còn nhiều.

Du Tiểu Quyên gật đầu đáp:

- Nhiều lắm! Gia gia tiểu muội cùng mấy vị tiền bối võ lâm đã đi xục tìm nhưng chưa thể giết hết được...

Hai người còn đang nói chuyện đột nhiên có tiếng hú vang lên bên lỗ tai, tiếng hú này dường như ở một nơi rất xa vọng lại Du Tiểu Quyên biến sắc nói:

- Lý huynh! Chúng ta lui vào trong nhà quách!

Lý Hàn Thu thấy nàng lộ vẻ hốt hoảng nên không hỏi gì nữa lập tức đi theo Quyên Nhi lui vào căn nhà lúc trước. Hiện giờ những thi thể ở trong phòng cũng như ngoài cửa đều đã được dọn đi

hết sạch rồi. Những võ sư bị thương đều đã được Tần Nhi và Quân Trung Phụng băng bó xong đâu đấy, còn mấy người chưa bị thương thì ngồi nhắm mắt dưỡng thần, Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Phương Tú nói:

- Phương viện chúa! Tại hạ e rằng Hàn Đào không đoái hoài gì đến viện chúa nữa đâu.

Phương Tú cười mát nói:

- Tại hạ nghĩ rằng y không dám thế.

Lý Hàn Thu nói:

- Viện chúa trông vào điều chi mà nói vậy.

Phương Tú hăn nhó cười đáp:

- Con người đã lâm vào tình trạng này, y phải khám phá ra những nổi bí ẩn về sống còn.

- Phương viện chúa nghĩ thế là hay, có khám phá ra được lý lẽ về sinh tử con người mới thảnh thơi.

Phương Tú mỉm cười nói:

- Lý thế huynh! Thế huynh chớ vội mừng hiện giờ chúng ta hãy còn ở vào tình trạng dằng co chưa phân thắng bại.

Du Tiểu Quyên đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Phương Tú nói:

- Dường như cứu tinh viện chúa đã tới rồi phải không?

- Sao? Cô nương cũng nghe thấy ư?

- Chưa chắc y đã thật lòng giúp viện chúa đâu.

- Nếu y không vì tại hạ thì chẳng khi nào lại tới chốn này được, hoặc giả y đi qua đường Kim Lăng chứ không phải tới Phương gia đại viện.

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một chút rồi nói:

- Có thể gia gia của bản nhân cũng tới nơi kịp thời.

Lý Hàn Thu nghe hai người nói chuyện chẳng hiểu chi hết chàng không nhịn được hỏi xen vào:

- Du cô nương! Cô cùng Phương viện chúa nói gì vậy?

Phương Tú hỏi:

- Sao? Lý thế huynh không hiểu ư?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Bất luận người sắp tới là ai, y có đả bại được bọn tại hạ nhưng chưa chắc đã cứu được viện chúa đâu.

Phương Tú chưng hửng không nói gì nữa, hắn đã nhìn thấy kiếm pháp ghê gớm của Lý Hàn Thu nếu còn chọc giận chàng thì lập tức tai hoạ sẽ đến với mình. Bỗng thấy Du Tiểu Quyên chuyển động mục quang nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Các vị anh em, chị em. Các vị hãy trả lời tiểu muội mấy câu được không?

Nàng hỏi mấy câu này bằng một giọng tha thiết đầy vẻ đau đớn Lý Hàn Thu và Quân Trung Phụng nghe nàng hỏi câu này không khỏi sửng sốt. Quân Trung Phụng khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Du cô nương có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra.

Du Tiểu Quyên đáp:

- Lát nữa chắc có một lão già tới đây...

Quân Trung Phụng ngắt lời:

- Người đó là bạn hay thù?

Du Tiểu Quyên ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Dĩ nhiên họ là thù.

- Người đó có quen biết Du cô nương hay sao?

- Y quen biết gia gia của tiểu muội..

Nàng ngó Lý Hàn Thu và Quân Trung Phụng nói tiếp:

- Kể ra lão có thù với gia gia tiểu muội nhưng lão tới đây để cầu lợi, vậy lão có khiêu chiến các vị bất tất phải động thủ.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Lão đến đây để giúp Phương Tú hay để làm gì?

Du Tiểu Quyên nói:

- Có thể nói lão đến vì cả công tư hai bề, nếu gia gia tiểu muội mà không hạ sơn thì tiểu muội tin rằng Phương Tú không mời được vị kia tái xuất giang hồ.

Phương Tú chỉ tủm tỉm cười chứ không nói gì, Du Tiểu Quyên lại nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Nhất là Lý huynh không nên động thủ trước với lão.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại sao vậy?

- Tiểu muội đã nói rồi, lão là kẻ thù của nội tổ vậy lão tới đối phó với tiểu muội. Nếu lão thắng là một là lão sẽ bắt tiểu muội đi hay giết tiểu muội ngay đương trường nhưng lão nhất định không tìm các vị để động thủ...

Nàng ngừng lại một chút rồi nói:

- Nếu các vị động thủ mà bị lão hạ rồi nhưng tiểu muội còn ở đây lão vẫn không chịu dừng tay. Vì thế mà các vị đừng động thủ với lão là hay hơn.

Phương Tú cười khanh khách nói:

- Du cô nương!...

Du Tiểu Quyên lạnh lùng ngắt lời:

- Im miệng đi! Công việc của chúng ta Phương viện chúa đừng nhúng miệng vào.

Phương Tú khẽ đằng hắng một tiếng hắn yên lặng không nói gì nữa Du Tiểu Quyên nghiêm nghị nói tiếp:

- Xin Lý huynh nghe lời yêu cầu của tiểu muội không nên hấp tấp động thủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo lời Du cô nương thì dường như võ công lão này rất cao thâm phải không?

- Tiểu muội yêu cầu Lý huynh đừng ra tay, tiểu muội hy vọng Lý huynh nể lời tiểu muội mà y theo. Bằng không tiểu muội xin cáo từ rút lui trước.

Lý Hàn Thu ngẩn người ra đáp:

- Được rồi! Tại hạ sẽ theo lời cô nương nói.

Du Tiểu Quyên lại đảo mắt nhìn Tần Nhi và Quân Trung Phụng nói:

- Hai vị nghe rõ rồi chứ?

Tần Nhi và Quân Trung Phụng gật đầu nói:

- Bọn tiểu muội nghe rõ cả rồi.

Du Tiểu Quyên lại nói nhỏ bảo Tần Nhi:

- Bất hạnh mà tiểu muội bị thương về tay lão thì các vị không nên tham chiến, đem tính mạng của Phương Tú ra mà uy hiếp lão mở đường cho đi. Các vị hãy tạm thời rời khỏi nơi đây để chờ tiểu muội tới nơi.

Chương 167 - DU TIỂU QUYÊN ĐẠI CHIẾN MA QUÂN

Tần Nhi hỏi:

- Du lão tiền bối đã hẹn chắc với tỷ tỷ chờ ở đây hay sao?

Du Tiểu Quyên gật đầu nói:

- Hẹn chắc rồi.

- Nếu vậy thì lão nhân gia thế nào cũng tới.

- Tiểu muội e rằng tới nơi không kịp.

- Vậy tỷ tỷ hết sức kéo dài thời gian dằng co với lão.

Du Tiểu Quyên nói:

- Vì có Phương Tú ở giữa thúc bách chỉ sợ không kéo dài được bao lâu.

Quân Trung Phụng lẳng lặng đứng một bên nghe mọi người nói chuyện cô không lên tiếng nhưng rất chú ý đến cuộc đàm thoại giữa hai người. Lý Hàn Thu, Đinh Bội và Lôi Phi hiểu vụ này rất nghiêm trọng nhưng không biết người tới đây là nhân vật thế nào.

Đột nhiên trong nội trạch nổi lên mấy tiếng thanh la một bọn áo đen hộ vệ Hàn Đào đi ra. Nguyên Hàn Đào lúc trước vào trong nội viện là thay đổi áo quần khôi phục lại chân tướng, theo sau Hàn Đào là bốn đại hán mặc áo trường bào đeo trống và thanh la. Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Dường như bọn người trong Phương gia đại viện lấy màu áo để biểu lộ đặc tính của họ. Những người mặc áo đen đều là võ sư bảo vệ Phương phủ.

Hàn Đào không tiến thẳng lại chỗ mấy người đứng mà lại đứng chắn ở ngoài cửa lớn, bốn đại hán đeo trống cùng thanh la hợp lại thành một điệu nhạc có tiết tấu. Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ khẽ hỏi:

- Họ khua thanh la gõ trống làm chi vậy?

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh thường nghe tiếng trống và tiếng thanh la nhưng ở đây cảm thấy ở đây có tiết tấu khác thường.

- Nó khác lạ ở chỗ nào?

- Đây dường như là một khúc hạc rất thê lương gay gắt làm cho người nghe cảm thấy buồn bã và khủng khiếp.

Lý Hàn Thu toan hỏi nữa thì đột nhiên ngó thấy trên tường có một bóng người nhảy vọt xuống

rất lẹ rồi chạy đến chỗ mấy người đứng. Tiếng trống và thanh la càng thêm cấp bách tựa hồ như bão táp mưa sa, đột nhiên tiếng trống và tiếng đồng la im bặt. Một lão già mặc áo trắng tay cầm một món binh khí dài đến bảy thước rộng chừng nửa thước. Cây binh khí này rất cổ quái nó giống như thanh đao mà không phải là đao, lại giống thanh kiếm mà hông phải kiếm. Vì nó vừa dài vừa lớn quá cở nên nó có khí thế uy hiếp bên địch. Du Tiểu Quyên rút trường kiếm ra đánh soạt một tiếng nàng từ từ bước ra nghiêng mình tự giới thiệu:

- Vãn bối là Du Tiểu Quyên...

Lão già kia râu bạc chùng xuống bụng thân thể cao lớn nhìn Du Tiểu Quyên bằng cặp mắt lạnh lùng ngắt lời:

- Cô nương là ai? Lão phu không nhận ra được.

- Lão tiền bối không nhận ra được tiểu nữ là phải vì tiểu nữ thuộc hạng vãn bối nhưng chắc tiền bối có quen biết Nam Thiên Nhất Công Du Bạch Phong.

Lão già hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Du Bạch Phong còn chưa chết ư?

- Lão nhân gia vẫn còn sống và vẫn mạnh khoẻ như thường.

Lão già cười lạt hỏi:

- Giữa cô và Du Bạch Phong có mối liên quan thế nào?

- Vãn bối là tôn nữ của Du lão gia.

Lão già râu bạc cười khanh khách hỏi:

- Du Bạch Phong muốn xuất đầu lộ diện động thủ với lão phu phải không?

Du Tiểu Quyên không trả lời câu hỏi của lão già nàng nói:

- Nội tổ của vãn bối không ngờ lão tiền bối chịu lời mời của Phương Tú, nếu lão nhân gia mà biết thế...

Lão già râu bạc cười lạt ngắt lời:

- Biết thế thì làm sao?

- Lão nhân gia mà biết vậy thì đã chẳng yên lòng để một mình vãn bối ở lại đây.

Lão già râu bạc ồ một tiếng rồi cười nói:

- Nhưng Du Bạch Phong lại lưu ngươi ở đây..

Lão biến sắc nói tiếp:

- Lão phu nể mặt Du Bạch Phong không giết ngươi đâu vậy ngươi cứ việc lùi ra một bên là xong.

Du Tiểu Quyên khi nào chịu rút lui, nàng cầm ngang thanh kiếm cản đường lão già nói:

- Lão tiền bối! Vãn bối còn có điều muốn bẩm.

Miệng nàng nói tay kiếm nàng đã vung lên thành một bông hoa kiếm để cản đường lão già. Lão già râu bạc rung động thanh trường kiếm ở trong tay mặt, thế kiếm loé ra ánh hàn quang như một cây cầu vồng. Du Tiểu Quyên người nhỏ mà kiếm ngắn so với đối phương khác nào châu chấu đá xe. Bỗng thấy thanh kiếm của Du Tiểu Quyên vọt ra những bông hoa kiếm xuyên vào giữa làn kiếm của đối phương mà chém lia chém lịa. Lão già râu bạc hất trường kiếm đánh véo một cái gạt thanh kiếm trong tay Du Tiểu Quyên. Hai người giao thủ chiêu đầu thành thế quân bình lão già chưa tiến vào được.

Phương Tú đang hớn hở tươi cười bây giờ đột nhiên sắc mặt biến thành nghiêm trọng. Lão già râu bạc cũng lộ vẻ kinh dị lão hỏi:

- Phải chăng đây là một kiếm chiêu tân kỳ do Du Bạch Phong tự sáng chế ra?

- Vãn bối cũng không hiểu kiếm pháp này có phải tự nội tổ sáng chế ra hay không mà chỉ biết rằng đây là kiếm pháp đã được nội tổ truyền cho.

Lão già râu bạc hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Nam Thiên Nhất công là ột nhân vật tài học sinh thường, nhưng tuổi ngươi còn nhỏ quá thì dù lão có truyền kiếm pháp kỳ tuyệt cho cũng khó lòng địch lại lão phu. Lão phu chỉ còn chờ coi cho hết đường kiếm pháp của ngươi là giết ngươi được ngay.

- Vãn bối không có ý muốn động thủ với lão tiền bối.

Lão già râu bạc cười lạt hỏi:

- Nếu vậy ngươi ngăn cản đường lão phu là có dụng ý gì?

- Vãn bối có điều muốn trình bày.

- Ngươi hãy chờ một chút để lão phu cứu cho Phương Tú thoát khỏi cơn nguy hiểm trước đã.

- Nhưng lão tiền bối không nên cứu y.

- Tại sao vậy?

- Vì gia gia tiểu muội cùng mấy vị tiền bối Phong Kiếm, Thất Tuyệt Kiếm đều bị Phương Tú và Đàm Dược Sư chọc giận. Y còn làm mấy điều càn rỡ khiến cho mấy vị lão nhân gia phải hạ sơn, nay lão tiền bối lại đi giúp Phương Tú há chẳng là...

Lão ìa râu bạc tức giận ngắt lời:

- Ngươi uy hiếp lão phu chăng?

- Chẳng phải vãn bối có ý muốn uy hiếp lão tiền bối nhưng Phương Tú hành động rất tàn nhẫn Thất Tuyệt Kiếm lão tiền bối cũng hại cho uổng mạng.

Lão già râu bạc hơi lộ vẻ ngạc hỏi:

- Chuyện đó có thật không?

- Khi nào vãn bối dám nói dối lão tiền bối, hiện có đệ tử của Cảnh lão tiền bối ở đây nếu lão tiền bối không tin cứ hỏi y.

Lão già râu bạc không hỏi Lý Hàn Thu lại liếc mắt nhìn Phương Tú hỏi:

- Con nha đầu này nói vậy có đúng sự thực không?

Phương Tú ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Thật thế, Thất Tuyệt Kiếm bị trúng độc chết rồi.

Lão già râu bạc lẳng lặng không nói gì nữa ra chiều đăm chiêu suy nghĩ tựa hồ lão nghĩ đến một việc gì rất quan trọng.

Lý Hàn Thu tuy không biết tên họ lão già râu bạc nhưng chàng thấy Quyên Nhi đói với lão già râu bạc ra chiều tôn kính thì dường như lão là một nhân vật võ công cao thâm và địa vị rất tôn kính. Chàng không hiểu tại sao lão lại có mối liên quan với Phương Tú và con đến để cứu hắn. Lúc này cả bọn Lý Hàn Thu đang chăm chú nhìn vào lão để xem lão phản ứng ra sao. Lão già râu bạc vẫn lộ vẻ bình tĩnh không có điều chi khác lạ, hồi lâu lão chuyển động cặp mắt nhìn Phương Tú chận rãi nói:

- Phương Tú! Bây giờ lão phu nên làm thế nào?

Lão già râu bạc hỏi Phương Tú câu này tựa hồ để chờ hắn ra lệnh, bọn Du Tiểu Quyên cùng Lý Hàn Thu thấy vậy không khỏi ngẩn người ra.

Phương Tú cười mát đáp:

- Tại hạ đã bị bọn chúng bắt sống lại bị uy hiếp cực kỳ khổ nhục vậy lão nhân gia trước hết là giải toả mối nguy cho tại hạ.

Lão già râu bạc lại hỏi:

- Lão muốn chúng buông tha lão ư?

- Phải rồi! Bất luận lão nhân gia dùng cách gì cũng được miễn sao tại hạ thoát khỏi vòng ức hiếp của chúng là xong.

Lão già râu bạc gật đầu quay lại hỏi Du Tiểu Quyên:

- Cô nương nghe rõ rồi chứ?

- Vãn bối nghe rõ hết rồi.

- Cô nương tha y hay muốn lão phu phải động thủ?

Du Tiểu Quyên nhăn nhó cười đáp:

- Vãn bối cũng muốn tha y nhưng bây giờ chưa phải lúc.

- Chẳng lẽ muốn tha một người cũng phải chờ thời gian nhất định sao?

- Đúng thế! Phương Tú không phải là người quân tử vãn bối mà buông tha y là y trốn biệt tích.

- Lão phu hỏi chơi mà thôi, tha hay không tha có phải là quyền của cô nương đâu?

Du Tiểu Quyên nói:

- Nếu lão tiền bối cố tình bức bách thì vãn bối chẳng con đường nào khác mà phải liều mạng để chu toàn công việc của mình.

Lão già râu bạc cười khẩy nói:

- Ngươi muốn động thủ cùng lão phu chăng?

- Tình thế đã xẩy ra như vậy thì vãn bối cũng không còn cách nào khác.

Lão già râu bạc hắng dặng một tiếng rồi vung thanh kiếm to lớn chém ngang một phát, trường kiếm vừa vung lên kiếm phong vù vù tựa hồ sấm rền khí thế cực kỳ khủng khiếp. Người lão đã cao lớn mà thanh kiếm trong tay lão lại dài rộng quá cỡ mà đối thủ với Du Tiểu Quyên một cô gái bé nhỏ mềm mại chẳng cân xứng chút nào.

Những người đứng ngoài theo dõi cuộc đấu ai nấy đều lo cho Du Tiểu Quyên, họ nhận thấy lão mà chém trúng một nhát thì người nàng lẫn kiếm cũng bị đứt thành hai đoạn. Bỗng thấy Du Tiểu Quyên lưng liễu uốn dẻo trường kiếm đột nhiên phóng ra, thế kiếm của nàng không phải để đón tiếp thanh kiếm khổng lồ của lão già râu bạc mà cũng không đánh vào những nơi trọng yếu trong người lão, mũi kiếm đâm vào chỗ không. Thân hình Du Tiểu Quyên chuyển động theo thế kiếm một cách tuyệt hảo né tránh được những kiếm chiêu lay non dốc biển của lão già. Chiêu kiếm của Du Tiểu Quyên phóng vào không gian rồi nàng chuyển động thân hình coi bề goài như chẳng có ích lợi gì. Lão già tay cầm kiếm lớn tự động muốn đập vào thanh kiếm của Du Tiểu Quyên. Nhưng lão già dù là người bản lãnh phi thường thì lúc gặp phải tuyệt chiêu của đối phương cũng phải thu kiếm về lão kinh hãi lùi lại ba bước. Du Tiểu Quyên cũng thu kiếm về nghiêng mình nói:

- Lão tiền bối! Vãn bối cam bề đắc tội.

Lão già thộn mặt ra nhìn Du Tiểu Quyên hỏi:

- Con nha đầu kia, ngươi sử dụng kiếm pháp gì vậy?

Du Tiểu Quyên tủm tỉm cười đáp:

- Kiếm pháp của vãn bối quá tầm thường lão tiền bối đã có ý nhường nhịn.

Lão già râu bạc hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Chẳng lẽ Nam Thiên Nhất Công lại sáng chế ra một thứ kiếm pháp quỉ quái gì đây? Lão phu cần coi cho biết rõ.

Đoạn lão giơ kiếm lên hầm bổ xuống đầu Du Tiểu Quyên.

Du Tiểu Quyên vừa phóng thanh trường kiếm chênh chếch ra vừa chuyển động thân hình trah1 sang một bên, nàng đã hiểu rõ lão này nội công thâm hậu sức khoẻ phi thường nếu để lão đánh trúng vào trường kiếm tất phải tuột tay văng đi. Vì thế nàng không dám đỡ gạt thế kiếm của lão. Thanh kiếm lớn của lão già râu bạc chém vào khoảng không lão cười lạt nói:

- Lão phu không thể tin rằng Du Bạch Phong đã sáng chế được kiếm pháp để khuất phục thế kiếm của lão phu.

Lão dứt lời vung kiếm lên chém xéo tới Du Tiểu Quyên lúc này đã chiếm được tiên cơ nàng xoay bảo kiếm nhằm đâm vào khuỷu tay của lão già râu bạc. Chiêu kiếm này đánh ra đúng lúc nếu lão già râu bạc không thu kịp thời thì tất khuỷu tay lão sẽ đụng vào mũi kiếm của Du Tiểu Quyên nên lão đành rút kiếm về. Lý Hàn Thu đứng bên thấy Du Tiểu Quyên hai lần hoá giải được thế kiếm của đối phương mà lần nào nàng cũng phóng kiếm đâm vào khoảng không để cho đối phương tự đưa tay đụng vào mũi kiếm của nàng. Khiến địch nhân mới ra chiêu được nửa vời lại phải rụt về. Thân pháp nàng phối hợp với kiếm pháp mà chuyển động thành một vòng coi rất ngoạn mục. Trong lòng rất lấy làm kỳ chàng tự hỏi:

- Kiếm pháp này là kiếm pháp gì mà lại biết trước để khắc phục kiếm địch? Địch nhân dù thần lực vô biên kiếm pháp ghê gớm cũng khó lòng thi triển được.

Đột nhiên trong óc chàng chợt loé lên một tia sáng suýt nữa chàng buột tiếng la:

- Bách Phật tử.

Nhưng lời nói vừa ra tới cửa miệng chàng dừng lại không nói nữa. Lão già râu bạc trong lòng rất khâm phục lão tấn công liền lúc mười chiêu mà đều bị Du Tiểu Quyên chiếm được tiên cơ buộc lão ra chiêu được nửa vời phải rút về ngay. Lão già râu bạc đánh mười chiêu liền không thủ thắng được lần nào liền thu kiếm về nhảy lui lại, vẻ mặt ra chiều suy tư lão lại hỏi:

- Lão phu cũng không thể tin được đây là kiếm pháp của Nam Thiên Nhất Công sáng chế ra.

Cứ bề ngoài mà xét thì Du Tiểu Quyên phá giải những thế kiếm của đối phương coi hời hợt như không, nhưng thật ra sau khi chống đỡ mười chiêu nàng đã mệt mỏi mồ hôi toát ra ướt áo.

Nàng giơ tay lên mặt lau mồ hôi rồi nói:

- Lão tiền bối! Gia gia của vãn bối cùng lã tiến bối hai lần trao đổi chiêu thức chẳng ai thắng ai. Vậy kiếm pháp này quả nhiên không phải là của gia gia vãn bối sáng chế ra...

Lão già sẵng giọng nói:

- Con nha đầu kia! Người tưởng lão phu không có cách nào phá giải được kiếm pháp đó chăng?

Du Tiểu Quyên thở phào một cái đáp:

- Lão tiền bối ít khi hỏi tới chuyện giang hồ lại là một vị lão hữu ba năm với nội tổ, vãn bối thực ra chẳng khi nào dám vô lễ với lão tiền bối, nhưng...

Lão già râu bạc hỏi:

- Nhưng làm sao?

- Vãn bối cũng không vận động toàn lực để đối phó với lão tiền bối, nếu lão tiền bối nhất quyết đưa vãn bối vào đất chết thì vãn bối chẳng còn cách nào phải vận dụng toàn lực để phản kích.

Lão già râu bạc biến sắc cười khẩy nói:

- Ngươi dám uy hiếp cả lão phu chăng?

Lão chưa dứt lời đã vung trường kiếm từ từ quét ngang, lão ra chiêu này thế công cực kỳ chậm chạp. Nội lực vẫn chưa nhả ra bỗng lão dưa từ từ mũi kiếm đâm vào trước ngực Quyên Nhi. Du Tiểu Quyên ngấm ngầm hít một hơi chân khí, nàng chờ cho mũi kiếm đối phương sắp đụng vào người, bỗng nhiên nàng đề khí lùi lại phía sau ba bước. Lão già râu bạc thế kiếm đang cho đi từ từ đột nhiên biến thành mau lẹ xoay lại đâm sau lưng Du Tiểu Quyên, Du Tiểu Quyên xoay mình rồi phóng kiếm lướt trên thanh kiếm lớn của lão già.

Lão già râu bạc cười lạt hô:

- Buông tay!

Chân lực lão dồn vào thanh kiếm đột nhiên nhả ra, lão toan thừa thế vất thanh bảo kiếm ở trong tay Du Tiểu Quyên đi. Ngờ đâu thanh kiếm trong tay Du Tiểu Quyên như bóng theo hình, nàng nhả luồng kình lực âm nhu để đè mạnh thanh trường kiếm của lão râu bạc. Thanh bảo kiếm của Du Tiểu Quyên bám chặt vào thanh kiếm đối phương rồi trượt thẳng tới đâm vào cổ tay lão già râu bạc. Nội lực của lão ở trong thanh kiếm nhả ra nhưng không hất văng được thanh bảo kiếm trong tay Du Tiểu Quyên thì trong lòng lấy làm kinh hãi nghĩ thầm:

- Kiếm pháp của con nha đầu này quả nhiên tinh diệu phi thường.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ lão kinh hãi lùi lại hai bước Du Tiểu Quyên cũng thu kiếm về chậm rãi nói:

- Lão tiền bối! Vãn bối...

Lão râu bạc thẹn quá hoá giận quát to:

- Con tiểu nha đầu này quả nhiên có bản lãnh.

Lão vung thanh trường kiếm phóng luôn ra ba chiêu veo véo, ba chiêu kiếm này như gió bão ào ào xô tới. Kiếm ẩn chập chùng tấn công ráo riết. Du Tiểu Quyên cũng múa kiếm phản kích, hai bên diễn ra một trường ác đấu khốc liệt. Lão rân bạc huy động thanh kiếm như vũ bão, trong vòng hai trượng kiếm khí ngất trời. Du Tiểu Quyên cả người lẫn kiếm bị lôi cuốn vào giữa vùng kiếm quang. Bọn Lý Hàn Thu đã nhìn thấy Du Tiểu Quyên tuy lâm vào hiện diện khủng khiếp nhưng không có gì nguy hiểm..

Kiếm thế của nàng rất kỳ ảo những chiêu kiếm của nàng nhằm điểm tới và đâm vào những huyệt trọng yếu thuỷ chung vẫn khống chế được đối phương. Thanh kiếm lớn của lão già rân bạc không có cách nào gần tới người nàng mà cũng không thể địch nổi thanh bảo kiếm của nàng.

Trong những người theo dõi cuộc chiến đấu, Phương Tú khiếp sợ hơn hết, không bao giờ hắn ngờ tới Du Tiểu Quyên lại giữ được thế quân bình với tay đệ nhất võ lâm. Cuộc chiến đang lúc khốc liệt đột nhiên có tiếng ấm ớ vọng lại:

- Dừng tay!

Lão già râu bạc vừa nghe thanh âm cổ quái này đã biết người mới đến là ai, lão hấp tấp thu kiếm về lùi lại. Du Tiểu Quyên tuy cjống được mấy chục chiêu không đến nỗi thất bại nhưng

thực ra nàng quá mệt mỏi cơ hồ không chịu được nổi, nếu cuộc chiến đấu còn kéo dài thì nàng khó lòng chống được tới hai chục chiêu nữa. Nàng chỉ sểnh một chút là thanh trường kiếm tất bị đụng vào thanh kiếm của lão râu bạc mà bị văng đi. Hai người quay đầu nhìn lại thì thấy một đại hán tóc bạc xoả xuống hai vai, quần áo lam lũ chân đi giày cỏ râu bạc đầy mặt lông lá dài đến nửa tấc, tay cầm trường kiếm. Lão đứng cách xa chừng hai trượng, lão già râu bạc ngẩn người ra một lúc rồi nói:

- Phong Kiếm Mã Tương!

Quái đại hán buông tiếng cả cười đáp:

- Đúng rồi, ta chính là lão Phong Tử.

Lão râu bạc nói:

- Trên chốn giang hồ đồn đại người ta nói lão chết đã mấy chục năm không ngờ lão vẫn còn sống ở thế gian.

Mã Tương lạnh lùng nói:

- Lão là Bạch Y Ma Quân hãy cùng lão Phong Tử đấu một trận rồi sẽ nói chuyện.

Quái đại hán quả nhiên như kẻ điên khùng nói đánh là đánh liền, tay mặt lão vung kiếm lên chém ngang một nhát, Bạch Y Ma Quân vung thanh kiếm lớn lên đón tiếp. Hai binh khí đụng nhau bật lên tiếng choang choảng rùng rợn, Mã Tương cùng Bạch Y Ma Quân qua lại một chiêu rồi cười rộ nói:

- Giỏi lắm!

Dứt lời lão lại phóng kiếm tấn công, Bạch Y Ma Quân đã hiểu bản lĩnh của Phong Kiếm Mã Tương không dám khinh địch, lão gạt được hai chiêu rồi lập tức ra chiêu phản kích. Trong khoảnh khắc kiếm phong rít lên vù vù ánh hàn quang lấp loáng. Phong Kiếm Mã Tương chẳng sợ hãi gì thanh kiềm khổng lồ của Bạch Y Ma Quân lão ngang nhiên vung kiếm đón tiếp. Lúc này trong lòng Lý Hàn Thu đã hiểu rõ người áo trắng là Bạch Y Ma Quân. Trước kia lão đã cùng sư phụ chàng tỷ đấu kiếm pháp nhưng lão đã bị thất bại, nên những binh khí thông thường họ không dùng nữa mà đặc biệt chế ra thanh kiếm to tướng này. Chàng không ngờ lão lại làm tay sai cho Phương Tú.

Trong trường đấu những tiếng choang choảng vang lên không ngớt cuộc chiến đã đến lúc hăng say náo nhiệt. Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thấy thanh trường kiếm của Phong Kiếm Mã Tương chuyên nhằm đánh vào thanh kiếm lớn của đối phương, và lão không ngớt nổi lên tràng cười hô hố. Tiếng cười hoà lẫn tiếng khí giới chạm nhau chát chúa hợp lại thành một thanh âm rất chói tai. Thanh kiếm của Mã Tương nỏ bé hơn thanh kiếm của Bạch Y Ma Quân nhiều nên sau mấy phen đụng nhau nó bị gãy làm hai. Du Tiểu Quyên lớn tiếng hô:

- Mã lão tiền bối! Binh khí của lão tiền bối nhẹ quá không địch nổi thanh kiếm khổng lồ của bên địch.

Mã Tương đáp:

- Ngươi kiếm cho ta một khí giới khá nặng.

Thanh kiếm của Bạch Y Ma Quân dài rộng ngoài khổ mà thanh kiếm của Mã Tương lại gãy mất một đoạn nên khí giới của hai bên thành ra quá chênh lệch.

Chương 168 - THƯƠNG HÀO KIỆT QUYÊN NHI KHUYÊN BẠN

Mã Tương giở điên giở khùng tựa hồ không biết cái đó là gì. Lão cầm thanh kiếm gãy cùng người động thủ mà vẫn đưa ra đỡ trường kiếm của đối phương để nghinh địch. Bạch Y Ma Quân bụng bảo dạ:

- Nếu ta không nhân lúc này mà hạ sát hoặc đả thương Mã Tương thì rồi Nam Thiên Nhất Công tới nơi e rằng không còn cơ hội nào khác.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tay kiếm lão đột nhiên vung ra tấn công ào ạt bằng những chiêu rất ác độc. Thanh kiếm lớn của lão nặng đến mấy chục cân lại múa tít rít lên veo véo, kiếm phong ào ạt xô ra khiến mọi người đứng ngoài cũng cảm thấy giá lạnh. Bây giờ Phong Kiếm lâm vào tình thế chỉ còn sức phòng thủ không phản công được, Lý Hàn Thu từ từ bước đến gần Du Tiểu Quyên khẽ nói:

- Cần phải có thứ binh khí khác cho Mã lão tiền bối.

- Nhưng trong chúng ta đây không một ai sử dụng binh khí trầm trọng, biết tìm đâu ra thứ khí giới cho lão?

Lý Hàn Thu ngẩng đầu trông ra thì thấy trong đám bên địch đứng ngoài theo dõi cuộc chiến đấu có một đái hán sử dụng cây Thanh đồng côn nặng đến mấy chục cân chàng nói:

- Để tại hạ đi giật cây đồng côn cho Mã lão tiền bối.

Đoạn chàng không chờ Du Tiểu Quyên trả lời chạy vọt về phía đại hán kia, bao nhiêu người trong trường đang để hết tinh thần vào cuộc chiến đấu nên Lý Hàn Thu tiến lại chẳng ai hay. Khi có người phát giác thì Lý Hàn Thu đã chạy lại trước mặt, chàng ngắm phương vị đại hán mà muốn hoạt động cho lẹ cần phải chém chết một người đứng trước, chàng liền vung kiếm lên chém người đó. Tiếp theo chàng xoay mình một cái, kiếm quang loé lên chàng lại đả thương hai đại hán nữa xông sát vào bên đại hán tay cầm cây thanh đồng côn. Thủ pháp của Lý Hàn Thu cực kỳ mau lẹ, đại hán vừa giơ cây thanh đồng côn lên đã bị Lý Hàn Thu đâm trúng khuỷu tay, chàng liền vươn tay trái chụp lấy thanh đồng côn. Lý Hàn Thu xông lại đã mau lui lại càng lẹ, hai toán cường địch chuyển động chuẩn bị bao vây Lý Hàn Thu nhưng chưa kịp thì chàng đã cầm côn chạy về chỗ cũ. Lý Hàn Thu chạy đến bên Du Tiểu Quyên khẽ nói:

- Du cô nương! Cây thanh đồng côn này liệu có đưa được tới tay Mã lão tiền bối không?

- Có thể được lắm, chỉ cần sao thứ khí giới này đủ sức nặng để chống chọi với địch.

Lý Hàn Thu đưa cây thanh đồng côn cho Du Tiểu Quyên nói:

- Phiền cô nương chuyển cho lão.

Du Tiểu Quyên đón lấy cây thanh đồng côn tủm tỉm cười nói:

- Thất tuyệt ma kiếm có chỗ sở trường của nó, nếu so về mau lẹ thì trong thiên hạ không có thứ kiếm pháp nào hơn được.

- Cô nương quá khen mà thôi vừa rồi tại hạ được xem kiếm pháp của cô nương đấu với Bạch Y Ma Quân thì quả là một môn kiếm pháp tới thượng đời nay.

- Nếu bàn về kiếm pháp cao thấp thì quả kiếm pháp đó có phần cao minh hơn Thất tuyệt ma kiếm nhưng phải là tay cao thủ tuyệt đỉnh mới dám nói vậy. Còn những tay cao thủ đệ nhất giang hồ đời nay quả không có người so bì được với Thất tuyệt ma kiếm.

Đột nhiên tiếng sắt thép đụng hau rít lên rùng rợn, thanh kiếm của Phong Kiếm Mã Tương lại bị gãy thêm một đoạn nữa. Trong tay Mã Tương chỉ còn lại chuôi kiếm như vậy đối thanh kiếm lớn của Bạch Y Ma Quân, Mã Tương khác nào chỉ còn tay không. Mã Tương vẫn điên điên khùng khùng không để ý đến sự an nguy của bản thân, tuy lão chỉ còn chuôi kiếm mà vẫn đánh hăng hái chứ không chịu rút lui. Du Tiểu Quyên thấy tình hình nguy cấp đến nơi, nếu vẫn còn tiếp tục chiến đấu thì nhất định Mã Tương sẽ bị hại lập tức nàng liền nói:

- Lý huynh! Lý huynh chuẩn bị đưa binh khí cho Mã lão tiền bối để tiểu muội ngăn chặn Bạch Y Ma Quân.

Dứt lời nàng đưa cây thanh đồng côn cho Lý Hàn Thu rồi một mình xông vào giữa làn kiếm quang miệng quát lớn:

- Mã lão tiền bối! Bọn vãn bối đã kiếm được binh khí cho lão tiền bối rồi, vậy tiền bối hãy cầm lấy binh khí rồi sẽ tiếp tục chiến đấu.

Miệng nàng nói tay nàng phóng ra mấy kỳ chiêu bức bách Bạch Y Ma Quân phải chậm tay lại, Phong Kiếm Mã Tương cúi mình xuống lùi lại năm thước. Lý Hàn Thu đưa cây thanh đồng côn cho Mã Tương nói:

- Lão tiền bối thử dùng binh khí này xem có hợp không?

Bỗng nghe một tiếng tù và rất dài vọng lại, đột nhiên hai đội người ngựa từ trong Phương trạch chạy ra Mã Tương đón lấy cây thanh đồng côn rồi quát lên:

- Con tiểu nha đầu kia, mau mau tránh ra!

Tiếng quát chưa dứt lão đã giơ cây thanh đồng côn quét ngang một cái, thanh đồng côn đụng vào thanh kiếm lớn của Bạch Y Ma Quân bật lên một tiếng choảng rùng rợn. Du Tiểu Quyên nhân lúc hai thứ khí giới đụng nhau liền thu kiếm về lùi lại, Mã Tương vung côn phản kích thế là hai bên lại khai diễn một trường ác đấu.

Lần này hai người cùng dùng khí giới nặng đánh nhau, uy thế lại càng mãnh liệt côn kiếm đụng nhau chát chúa vang tai không ngớt thỉnh thoảng có những tia lửa tung toé.

Lúc này hai đội võ sĩ ở Phương trạch đã chạy tới nơi, bọn võ sĩ này đều ăn mặc diêm dúa. Một đội mình mặc áo đỏ lưng đeo trường kiếm, còn đội áo xanh đều giắt đơn đao. Lý Hàn Thu nhẩm đếm thì đội áo đỏ và đội áo xanh đều có mười hai người, hai đội nhân mã này còn có điều kỳ lạ nữa là người nào cũng đội mũ đen che kín cả mặt và hai tai chỉ chừa hai mắt. Lý Hàn Thu hỏi:

- Du cô nương! Phong Kiếm Mã lão tiền bối chiến đấu với Bạch Y Ma Quân cô tiên đoán ai

được nhiều phần thắng?

- Hai nhân vật này về thinh danh cũng như về võ công tương đương ngang nhau, phải chờ đến lúc tối hậu mới biết chứ bây giờ chưa thể đoán được ai thắng ai bại.

- Cứ tình hình này thì hai bên phải chiến đấu một thời gian nữa mới phân thắng bại. Nhưng trong Phương trạch lại kéo ra hai đội nhân mã đỏ và xanh dường như bọn này không phải là nhân vật tầm thường vậy chúng ta phải ngăn cản đừng để họ quấy rối đến cuộc chiến đấu giữa Mã lão tiền bối và Bạch Y Ma Quân.

- Lý huynh nói phải đó, bọn chúng ỷ đông người thế mạnh vậy chúng ta cũng phải tìm cách chiếm lấy ưu điểm về địa lợi.

Náng quay lại nhìn Quân Trung Phụng và Tần Nhi nói:

- Xin hai vị tiếp ứng cho bọn tiểu muội. Tiểu muội cùng Lý huynh nếu không ngăn trở được thế công của bọn họ thì hai vị phải lập tức ra tay ngăn cản.

Quân Trung Phụng cùng Tần Nhi đồng thanh đáp:

- Tiểu muội xin tuân mệnh.

Lý Hàn Thu khẽ bảo Lôi Phi:

- Lôi huynh cũng nên chuẩn bị đi nếu bọn tiểu đệ không chống cự nổi bên địch thì xin Lôi huynh lui vào trong nhà để giữ căn nhà.

Lôi Phi gật đầu cười đáp:

- Lý đệ cứ yên lòng, tiểu huynh sau một lúc nghỉ ngơi hiện giờ đã khá nhiều rồi.

Lý Hàn Thu nhẹ bước theo sát Du Tiểu Quyên, hai người tìm một nơi địa thế chật hẹp hơn dừng chân ở vào thế chờ đợi. Hai đội võ sĩ gần tới nơi đột nhiên đi chậm lại và tới tấp rút binh khí ra.

Lý Hàn Thu trầm giọng bảo Du Tiểu Quyên:

- Du cô nương! Cuộc chiến bữa nay khó lòng tránh khỏi gây nên tấn thảm kịch, địch nhiều mà ta ít vậy phải hết sức mà đánh đừng nể nang gì hết.

Chàng chưa dứt lời đã nhảy vọt về phía trận địch, Du Tiểu Quyên không chạy theo Lý Hàn Thu nàng đứng lại chống kiếm theo dõi cuộc chiến đấu. Lý Hàn Thu múa tít thanh trường kiếm xông vào phía sau trận địch, chàng lập tức thi triển thế công mạnh mẽ.

Kiếm pháp của chàng nguyên là một kiếm thuật rất tàn độc mà bây giờ chàng lại phóng tay hoạt động, chỉ thấy ánh hàn quang lấp loáng xuyên vào giữa núi đao rừng kiếm, chớp mắt ba tên võ sĩ đã bị đả thương. Ba tên này tuy bị đâm trúng vào yếu huyệt tuy không thể chiến đấu được nữa nhưng cũng chưa bật lên tiếng rên la Lý Hàn Thu ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng:

- Đại khái những người này đều bị dược vật của Đàm Dược Sư làm cho mất trí không biết đau đớn nữa, vậy đối với chúng mình chẳng nên ra tay quá tàn nhẫn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tay kiếm chàng cũng chậm lại, ngờ đâu vì chút lòng nhân từ mà tình thế trong trường lập tức biến đổi, bao nhiêu đao kiếm từ bốn mặt tám phương đánh tới. Lý Hàn Thu chỉ đỡ gạt được ba mặt là phía trước và hai bên còn những đao kiếm đánh tới phía sau chàng chẳng thể nào ngăn chặn được. Bỗng thấy sau lưng mát rượi chàng đã bị trúng kiếm. Một ý nghĩ sai lầm làm cho Lý Hàn Thu bị mất tiên cơ, quần kiếm loạn đao tới tấp vây đánh trong lúc nhất thời chàng không thể khôi phục được nhuệ khí kiếm pháp của chàng đã bắt đầu rối loạn không thành chương pháp nào hết.

Du Tiểu Quyên thấy Lý Hàn Thu lâm vào tình trạnh nguy hiểm nàng vội giơ kiếm lên hô lớn:

- Lý huynh bất tất dung tình bọn chúng, những người này phần đông là phạm tội đại ác không thể tha thứ được, Lý huynh giết chết họ cũng không có gì đáng hối hận.

Nàng vừa quát vừa vung kiếm đánh tới. Hai đội võ sư xanh đỏ này bản lãnh họ không phải tầm thường nhất là họ hợp thủ liên công khí thế lại càng mãnh liệt. Du Tiểu Quyên toan xông vào giữa trận để giải nguy cho Lý Hàn Thu chẳng ngờ hai đội võ sĩ này lập tức chia ra một phần ngăn cản Du Tiểu Quyên để nàng không thể hợp lại được với Lý Hàn Thu. Kiếm pháp của Du Tiểu Quyên màu nhiệm khôn lường thế công mạnh mẽ, nàng phóng ra những chiêu kỳ diệu nhằm đâm vào trọng huyệt những người vây đánh khiến đao kiếm của chúng phóng ra nửa vời lại phải thu về. Kiếm pháp của nàng tuy là một kiếm thuật đại thừa nhưng có vẻ hoà bình, phần ác độc thì không đủ nhưng phần huyền diệu thì có thừa. Bọn người vây đánh bị nàng dồn vào thế không thi triển thế công được nhưng nó không thể nào ác độc như thế của Lý Hàn Thu. Kiếm pháp của hai người khác hẳn nhau nên đồng thời cách đối địch cũng khác nhau dù là hai người ở cách nhau rất gần. Du Tiểu Quyên lúc nào cũng ung dung nàng ở giữa đám hỗn kiếm loạn đao mà địch nhân không sao tới gần được.

Lý Hàn Thu ở vào tình thế hết sức nguy hiểm phải chiến đấu hết sức mà lưng chàng bị trúng hai kiếm máu tươi chảy ra ướt áo. Quạn Trung Phụng và Tần Nhi đã nhìn rõ Lý Hàn Thu ở vào tình thế nguy hiểm hai cô cùng lên tiếng:

- Chúng ta phải ra giúp y một tay!

Hai người cùng nói một câu cùng đưa mắt nhìn nhau và thấy mặt nóng bừng. Quân Trung Phụng và Tần Nhi tuy miệng nói vậy nhưng không hiểu hai cô nghĩ thế nào lại vẫn đứng yên chưa nhúc nhích. Trong lúc đó thì tình thế ngoài trường đấu đã thay đổi rất gấp.

Bỗng thấy Du Tiểu Quyên phấn khởi tinh thần đột nhiên nàng ra chiêu Pháp luân cửu chuyển thanh kiếm nàng lấp loáng ánh chớp và hoá thành mười đạo hào quang như đàn rắn bạc bức bách bọn vây đánh phải lùi lại. Mỗi lần tấn công chớp nhoáng nàng đã xích lại gần thêm và giải toả được một phần áp lực cho Lý Hàn Thu. Lý Hàn Thu nếu không được nàng trợ lực thì chẳng thể nào giải được mối nguy cho bản thân mà cũng không thể nào giảm bớt áp lực của đối phương được phần nào. Bây giờ áp lực đã giảm xuống chàng khôi phục lại được thế phản kích, chàng biến đổi kiếm pháp đoạt lại được thế chủ động thi triển môn Thất tuyệt ma kiếm đằng đằng sát khí. Kiếm quang của chàng chẳng khác nào rồng thiêng uốn khúc mãnh hổ vồ mồi, kiếm quang tới đâu máu chảy thịt rơi tới đó. Lòng chàng đã trút bỏ mối nhân từ ra tay không còn uý kỵ chỉ trong khoảnh khắc hai mươi bốn tên võ sĩ đã bị sát thương đến quá nửa nằm ngổn ngang dưới đất. Du Tiểu Quyên thấy những kiếm chiêu của chàng cực kỳ tàn khốc không khỏi đứng ngẩn ra giữa đương trường.

Quân Trung Phụng và Tần Nhi thấy cục diện đã biến dĩ nhiên hai cô rút lui ý nghĩ trợ chiến, hai cô thấy kiếm pháp của Lý Hàn Thu giết người the thảm thì không khỏi kinh hãi. Tần Nhi thở dài nói:

- Quân tỷ tỷ! Thất tuyệt ma kiếm tàn độc như vậy không trách bạn hữu giang hồ thù ghét kiếm pháp này, thật là kiếm pháp khủng khiếp.

Quân Trung Phụng đáp:

- Thất tuyệt lão nhân đã chết rồi, hiện giờ chỉ còn mình Lý Hàn Thu là biết sử dụng thứ kiếm pháp đó, tiểu muội chỉ còn chờ trả thù cho song thân để kết thúc vụ này. Sau khi tiểu muội giết y rồi thì Thất tuyệt ma kiếm không còn tồn tại trên chốn giang hồ nữa.

- Sao? Quân tỷ tỷ định giết y thực ư?

- Dĩ nhiên đó là chuyện thực, và y đã ưng chịu rồi chẳng lẽ còn giả được sao?

- Tiểu muội biết rõ y lắm, đã chịu lời Quân tỷ tỷ rồi thì chẳng khi nào y thay đổi lời hứa...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Quân tỷ tỷ! Kiếm pháp của Lý Hàn Thu tuy đã tàn độc nhưng cách dùng độc vật của tỷ tỷ quyết chẳng thua kém gì Thất tuyệt ma kiếm.

- Tiểu muội là đứa con gái yếu ớt nhà gặp đại biến phải chịu oan khiên, võ công đã chẳng bằng người lại không có danh sư tầm đồ. Nếu không tập luyện cách dùng độc thì làm sao trả được thù nhà?

Tần Nhi nói:

- Thất tuyệt ma kiếm cũng như phép sử độc vật của tỷ tỷ đều là những thứ độc ác nhất thiên hạ, nhưng dùng độc công độc lại là những lợi khí để diệt trừ tà ác rất có hiệu quả.

Giữa lúc hai người còn đang nói chuyện thì Lý Hàn Thu đã đả thương hết hai mươi bốn tên võ sĩ. Quân Trung Phụng khẽ thở dài nói:

- Nếu không có môn Thất tuyệt ma kiếm của Lý Hàn Thu e rằng cuộc chiến ở Phương gia đại viện bữa nay còn kéo dài.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hai mươi bốn tên võ sĩ đã bị Lý Hàn Thu đả tử thương chưa hiểu còn bọn cao thủ nào ra ứng chiến nữa không? Nếu không còn thì chỉ còn chờ cho Bạch Y Ma Quân thất bại nữa là thu thập xong cường địch.

Tần Nhi nói:

- Mưu mô của Phương Tú quyết không phải chỉ có thế này là hết, huống chi Hàn Đào lại lúc ẩn lúc hiện tiểu muội e rằng còn nhiều biến diễn.

- Tiểu muội có điều chưa rõ muốn hỏi cô n7ơng?

- Tỷ tỷ có điều chi thắc mắc xin cứ nói ra tiểu muội biết là trả lời hết.

- Võ công của Phương Tú và Hàn Đào không lấy gì làm cao thâm cho lắm vậy sao chúng thu thập được nhiều bạn hữu võ lâm để gây được cuộc phong ba trên chốn giang hồ? Đó là điều tiểu muội không sao hiểu được.

- Vụ này tiểu muội hiểu rõ lắm, tiểu muội ở Phương gia đại viện từ thuở nhỏ đến khi khôn lớn, đã thấy Phương Tú có rất nhiều thủ đoạn lung lạc òng người. Những ai không hiểu chúng là những tên đại gian ác đều có lòng cảm phục và muốn đền ơn, vì thế mà võ công chúng tuy tầm thường vẫn có thể gây sóng gió cho giang hồ.

Bỗng thấy Lý Hàn Thu lau thanh kiếm đẫm máu vào mình một võ sĩ bị tử thương rồi từ từ trở về, mặt chàng không lộ vẻ mừng vui như một bậc anh hùng thắng trận mà cặp lông mày hăn tít lại ra dáng đăm chiêu lo nghĩ. Tần Nhi khẽ hỏi:

- Lý huynh trong khoảnh khắc hạ hai mươi bốn tên võ sĩ mà sao không lấy thế làm vui mừng lại ra chiều đau khổ?

- Thất tuyệt ma kiếm thật là cổ quái, nếu có dạ nhân từ thì nó hoàn toàn bất lực.

Quân Trung Phụng nói:

- Vì thế mới kêu bằng Thất tuyệt.

- Kiếm pháp này quả không nên để lại trên đời.

Quân Trung Phụng tủm tỉm cười nói:

- Nếu Lý công tử mà không truyền kiếm pháp cho người khác thì khi công tử chết rồi kiếm pháp đó sẽ vĩnh viễn theo công tử nằm dưới cửu tuyền. Trên thế gian không còn ai hiểu kiếm pháp đó nữa.

Lý Hàn Thu nghe nói sửng sốt nhưng rồi chàng cười mát nói:

- Tại hạ hiểu ý cô nương.

- Vì thế công tử cứ việc đại khai sát giới bất tất phải uý kỵ điều gì nữa.

Lý Hàn Thu chăm chú nhìn Quân Trung Phụng một lúc rồi trở gót đi vào Phương gia trạch viện.

Nguyên ở cửa viện trước có mấy người đứng chúng thấy Lý Hàn Thu kiếm pháp ghê người trong khoảnh khắc đã giết hết và trọng thương toàn bộ hai đội võ sĩ nên rút lui vào trong viện. Du Tiểu Quyên thấy Lý Hàn Thu đi thẳng vào đại viện thì trong bụng rất lấy làm kỳ nàng cất tiếng gọi:

- Lý huynh hãy dừng bước.

Miệng hô hoán nàng bước lẹ tới nơi Lý Hàn Thu dừng bước quay lại nhìn mỉm cười hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Lý huynh định đi đâu?

- Tại hạ định đi vào Phương gia đại viện.

- Trong nội viện cơ quan trùng điệp chúng ta ra được ngoài này không phải chuyện dễ dàng, sao bây giờ Lý huynh lại một mình tiến vào?

- Bọn chúng cậy có cơ quan trùng điệp hộ thân nên còn ẩn lánh trong đó không chịu chường mặt ra.

- Dù Lý huynh có tiến vào nội viện cũng chẳng có cách nào kiếm thấy được bọn họ.

- Tại hạ không cần kiếm họ làm chi mà chỉ phóng hoả đốt cháy rụi cả ngọn cỏ không còn là xong việc.

Du Tiểu Quyên lắc đầu đáp:

- Như vậy là nguy hiểm lắm! Hiện giờ chúng ta đã nắm được thượng phong tưởng không cần mạo hiểm, toà viện này tuy cách cấu trúc cực kỳ phức tạp nhưng không có thông lộ nào khác vậy chẳng o gì họ chạy trốn.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Huống chi theo chỗ nhận xét của tiểu muội thì trong trạch viện còn rất nhiều người. Vì chúng ta tới nơi một cách đột ngột nên bọn họ không kịp trở tay.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Du cô nương nói phải lắm.

Bỗng thấy Tần Nhi rảo bước tiến lại nàng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu vẻ mặt buồn rầu nhưng nàng lẳng lặng không nói gì. Du Tiểu Quyên vốn là người thông minh nàng vừa trông thần sắc hai người liền động tâm hỏi:

- Tần muội muội! Có chuyện gì vậy?

Tần Nhi ngập ngừng nói:

- Quân cô nương...Quân cô nương..

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn quanh thì thấy trong nhà có một cái đầu ló ra ngó rồi lại thụt vào, lập tức nàng hai tay kéo hai người đi ra chừng hai trượng rồi hỏi:

- Quân cô nương làm sao?

Tần Nhi nói:

- Quân cô nương muốn giết Lý huynh để trả thù..

Du Tiểu Quyên nghiêm trang ngắt lời:

- Ta biết rõ nội tình vụ này, khi hai người gây án ta cũng có mặt tại trường, nhưng Quân cô nương làm sao địch lại nổi Lý Hàn Thu?

- Lý Hàn Thu đã hứa lời để tuỳ cô hạ sát.

Du Tiểu Quyên nhấp nháy cặp mắt tròn xoe hỏi:

- Vì thế mà Lý Hàn Thu liều mạng xông vào trong nội viện Phương gia...

Nàng đảo mắt nhìn không trường một lượt thì chỉ còn Bạch Y Ma Quân đấu với Mã Tương ngoài ra đều dừng lại cả rồi. Nàng nói tiếp:

- Địch nhân đang chuẩn bị để chờ đợi cuộc diễn chiến giữa Mãn lão tiền bối và Bạch Y Ma Quân có khi kéo dài tới hàng ngàn giờ cũng khó phân thắng bại. Vậy chúng ta nhân lúc này hãy nghỉ ngơi một chút hay nói chuyện cũng được...

Nàng ngó Tần Nhi nói:

- Muội muội đi mời Quân cô nương tới đây.

Tần Nhi vâng lời đi ngay chỉ trong khoảnh khắc nàng đã dẫn Quân Trung Phụng đến. Quân Trung Phụng đối với Du Tiểu Quyên lúc nào cũng rất kính trọng cô chúc câu vạn phúc rồi hỏi:

- Phải chăng tỷ tỷ muốn kêu tiểu muội?

Du Tiểu Quyên tủm tỉm cười nói:

- Ta muốn yêu cầu Quân muội muội một điều, chẳng hiểu muội muội có chịu nghe không?

Quân Trung Phụng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Phải chăng về việc Lý tướng công?

- Phải rồi! Ngày trước ta cũng ở trong quý phủ nên tội tình việc này ta hiểu rõ lắm...

Quân Trung Phụng ngắt lời:

- Y bức bách song thân muội muội phải tự sát, chính mắt tỷ tỷ cũng đã nhìn thấy.

- Nhưng lệnh tôn đã qua đời rồi, dù muội muội có hạ sát Lý Hàn Thu thì hai vị lão nhân gia cũng không sống lại được nữa. Phải vậy không?

Quân Trung Phụng ngẩng đầu lên hỏi:

- Theo ý tỷ tỷ thì...

Chương 169 - Thuỷ Hoả Tương Tế tàn độc kinh người

Du Tiểu Quyên nói ngay:

- Ta nghĩ rằng muội muội có giết Lý Hàn Thu cũng chẳng ích gì, sao không tha y quách đi cho rồi.

Quân Trung Phụng sửng suốt hỏi:

- Tha y ư! Giang Nam Song Hiệp hạ sát song thân y, sao y không tha chúng! Vã lại tỷ tỷ vẫn không khuyên y điều đó mà?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Đây là chỉ yêu cầu muội muội nễ mặt ta, chớ ta không có ý bức bách gì muội muội cả.

Quân Trung Phụng nói:

- Thế là tỷ tỷ đã để quyền quyết định cho tiểu muội và tiểu muội đã quyết định rồi.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Muội muội quyết định thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điều đó tỷ tỷ lại còn phải hỏi. Tiểu muội phải giết y để trả mối thù chẳng đội trời chung.

Du Tiểu Quyên cười mát nói:

- Ta vì chút hảo tâm mà khuyên muội muội buông tha Lý Hàn Thu, muội muội không chịu nghe lời thì ta cũng không nói nữa.

Nàng nói xong đưa mắt nhìn bên địch chớ không nhìn Quân Trung Phụng lần nào nửa.

Quân Trung Phụng chú ý nhìn ra thì thấy Lý Hàn Thu cầm ngang thanh kiếm đứng ở phía trước mấy người chừng hơn trượng, và đang chú ý nhìn cử động trong Phương trạch, cô nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng Du cô nương và Tần Nhi đối với ta có một ấn tượng rất tốt đẹp. Ta mà kiên quyết giết y tất gây ra mối oán hận cho hai cô. Nguyên một Tần Nhi vô công đã chẳng kém gì ta, còn Du Tiểu Quyên bản lãnh cao thâm hơn ta rất nhiều. Khi bọn họ đã trở mặt thì ta địch nỗi họ thế nào được.

Cô xoay chuyễn ý nghĩ bất giác trong lòng nảy ra nhiều mối lo ngại.

Đột nhiên thấy Lý Hàn Thu đến trước cửa lớn trong Phương trạch Chàng cất giọng lên gọi:

- Hàn Đào! Phương Tú đã bị bắt rồi. Còn lão cũng bị hãm vào bước đường cùng. Bọn tuỳ tùng của lão đều là những người vô tội mà để chúng bị chết oan thì được lợi ích gì. Ta còn có việc khác không chờ lão được. Nếu lão mà ra mặt chiến đấu thì ta để lão cùng Phương Tú liên thủ hiệp lực quyết một trận sống mái. Bên này ta chỉ một mình...

Trong nội trạch có thanh âm ngắt lời:

- Có thật thế không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nhất định là thật.

Trong nhà lại có tiếng hỏi vọng ra:

- Nếu còn người khác không theo đúng lời ước của các hạ thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Các hạ cứ yên tâm. Tại hạ đã nói sao thì phải giữ lấy lời hứa của mình. Trừ trường hợp tại hạ chết rồi mới có biến diễn khác.

Bỗng nghe một tràng cười ha hả nỗi lên ngắt lời Lý Hàn Thu, một hàng đại hán mặc áo hồng bào từ trong nội trạch thủng thỉnh bước ra.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thấy bọn đại hán áo đỏ này tay mặt cầm đao, tay trái cầm một cái ống tròn sắc vàng dài chừng hai thước, đội người này có tám đại hán.

Tần Nhi kinh hải la lên:

- Lý tướng công! Lùi lại cho mau!

Lý Hàn Thu quay lại ngó Tần Nhi hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tần Nhi đáp:

- Những người đó là Thuỷ hoả kim đồng.

Lý Hàn Thu ngó những ống vàng đã có ý hoài nghi. Chàng nghe Tẩn Nhi la, lập tức nhãy lùi lại tám thước.

Bọn đại hán áo đỏ không rượt theo Lý Hàn Thu. Chúng bày hàng chữ nhất sóng vai mà đứng.

- Thuỷ hoả tương tế!

Du Tiểu Quyên khẻ hỏi:

- Tại sao những ống đó lại kêu bằng Thuỷ hoả kim đồng?

Tần Nhi đáp:

- Đó là một thứ ám khí tuyệt độc do Hàn công tử chế ra. Những ống nầy vừa phun lửa độc vừa

phun thuốc độc. Người nào bị dính một giọt vào da lập tức da thịt bắt đầu rửa nát.

Du Tiểu Quyên sững sốt hỏi lại:

- Nước độc và lửa độc đó phun ra xa được bao nhiêu trượng?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu muội không biết. Chỉ được nghe Hàn công tử nói những ống đó nước và lửa phối hợp với nhau chuyên để đối phó cùng những nhân vật võ công cao cường. Còn lửa độc nước độc phun xa gần thế nào y không nói tới.

Du Tiểu Quyên nói:

- Nước lửa mà phối hợp với nhau chuyên để tấn công thì tất mối hại càng ghê gớm. Trước khi chúng ta chưa hiểu uy lực của nó thế nào thì khó mà nghĩ ra được cách phá giải.

Bỗng thấy hàng đại hán áo đỏ đột nhiên tiến về phía trước. Tay chúng đưa chiếc ống vàng lên.

Du Tiểu Quyên hô:

- Lùi lại. Kiếm một nơi nào có thể yểm hộ được để thử coi sức mạnh của nước độc, lửa độc lợi hại đến đâu rồi tính.

Nói đoạn nàng cúi xuống lượm lấy một thanh đao lớn cầm tay.

Lý Hàn Thu lùi lại tám thước rồi tay trái nắm lấy một xác chết tay mặt cầm kiếm đứng lại. Hiển nhiên chàng chuẩn bị dùng xác chết kia để yểm hộ thân thể và đồng thời sẽ ra tay phản kích.

Lúc này Du Tiểu Quyên, Quân Trung Phụng, Tần Nhi đều đã lùi lại đến bốn, năm trượng. Chỉ có Lý Hàn Thu là vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích.

Tần Nhi khẽ hỏi:

- Quyên tỷ! Kêu y quay về đi!

Du Tiểu Quyên ngoảnh đầu nhìn ra thấy bọn đại hán tiến gần về phía Lý Hàn Thu chỉ còn cách chừng năm thước. Nàng lắc đầu nói:

- Bây giờ không thể kêu y được nữa. Nay mà hô hoán càng khiến cho y phân tán tâm thần.

Tần Nhi nói:

- Vậy tiểu muội phải ra giúp y một tay.

Nàng bảo xong không chờ Du Tiểu Quyên trả lời đã vọt người ra.

Nhưng Du Tiểu Quyên động tác còn mau lẹ hơn. Nàng lao đến trước Tần Nhi một bước, giơ tay trái ngăn cản và nói:

- Đừng có vọng động! Chúng ta cũng dùng ám khí giúp hắn.

Quân Trung Phụng quay lại nhìn Tần Nhi hỏi:

- Tần cô nương đối với sự yên nguy của Lý Hàn Thu càng lúc càng quan tâm hơn.

Tần Nhi nở nụ cười thê lương đáp:

- Đáng tiếc! Bọn tiểu muội chẳng thể nào thuyết phục được Quân tỷ tỷ buông tha y.

Quân Trung Phụng nói:

- Hỡi ơi! Nếu cô nương ở vào địa vị của tiểu muội thì sẽ biết nỗi thống khổ về vụ nầy đến thế nào!

Hai người đang nói chuyện thì tình thế trong trường đã biến chuyển.

Trong bọn tám tên đại hán áo đỏ, đột nhiên một tên vung ống đồng.

Một luồng khói lửa xanh lè phun ra rất mau.

May mà Lý Hàn Thu đã chuẩn bị sẳn sàng. Chàng đưa xác chết giơ trước mình để đón lấy.

Làn khói lửa này không những có luồng lực đạo rất mạnh mà cháy cũng mãnh liệt phi thường.

Lý Hàn Thu giơ xác chết lên che mình thì lập tức xác chết bị lửa đốt cháy. Chỉ trong nháy mắt phần lớn đã dính lửa.

Lý Hàn Thu coi biến diễn nầy ở biết môn thuỷ hoả tương tế quả là một thứ ám khí tuyệt độc. Nhưng bọn đại hán áo hồng đã biến thành thế bao vây quanh người chàng, khó mà tránh khỏi uy lực của môn thuỷ hoả tương tế.

Xác chết còn cầm trong tay mỗi lúc một cháy lớn dần dần đến cả sau lưng. Nếu Lý Hàn Thu không buông xác chết ra thì tay cháng sẽ bị lửa lém tới.

May mà mới có một đại hán phóng độc hoả ra, nếu bảy người đồng thời bắn tới thì Lý Hàn Thu tất bị thương rồi.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng hô:

- Phải xông ra cho mau!

Thanh đơn đao trong tay Du Tiểu Quyên để bằng bản phóng ra phía trước rít lên veo véo.

Tay trái chàng rung động một cái. Xác chết trong tay đã bị lửa cháy liệng mạnh ra. Đồng thời chàng múa tít trường kiếm bảo vệ thân thể rồi xoay mình một cái đã lạng ra xa hơn trượng.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng! Thanh đơn đao của Du Tiểu Quyên đã phóng trúng vào tay đại hán tay cầm ống phun lửa. Chiếc ống này bị chấn động đột nhiên phun ra mười mấy tia nước. Nước phun đi rất xa đến gần hai trượng.

Ống vàng bị chấn động phun nước độc ra mà gã cầm ống lại không nắm chắc. Khi gã cảnh giác bịt ống lại thấy hai đồng bạn đã bị thương rồi.

Một tên bị nước độc làm cho da thịt nữa mặt bên trái rửa nát. Còn một tên bị nước độc phun trúng vai bên tả làm cho rách áo để hở da thịt.

Người bị thương vì thứ nước này còn khổ sở hơn bị thương về đao kiếm.

Lý Hàn Thu động tâm bụng bảo dạ:

- Chắc bọn người này đã bị dược vật kiềm chế tâm thần, nên chúng bị thương mà không biết đau.

Du Tiểu Quyên thấy tình trạng này nói nhỏ bảo Tần Nhi:

- Hàn công tử đặt ra thứ ám khí thuỷ hoả tương tế này quả là ác độc. Nhưng đáng tiếc là Phương Tủ và Hàn Đào không dám giao ám khí đó cho bọn người còn sáng suốt, vì thế mà uy lực của ám khí không phát huy được đến tột độ. Nhất cử nhất động bọn nầy đều phải nghe mệnh lệnh chỉ huy của kẻ trong bóng tối.

Tần Nhi hỏi:

- Tỷ tỷ đã trông thấy kẻ cầm đầu tám đại hán này chưa?

Du Tiểu Quyên lắc dầu đáp:

- Kẻ cầm đầu không ở trong bọn tám người này. Đại khái là Hàn Đào, Phương Tú không dám đem thứ ám khí tuyệt độc đó giao cho người khác chỉ huy. Hỡi ơi! Nếu trong tám đại hán mà có người chỉ huy thì Lý Hàn Thu đã bị thương rồi.

Tần Nhi hỏi:

- Theo sự tính toán của tỷ tỷ thì dường như bọn này do Hàn Đào trực tiếp chỉ huy phải không?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Đúng thế!

Tần Nhi nói:

- Vậy mà Hàn Đào lại không ở trong bọn này ư!

Du Tiểu Quyên đáp:

- Lão ẩn ở trong viện trạch không dám chường mặt ra, tám đại hán này chẳng khác người cưỡi ngựa đui ra trận không phát hết được uy lực.

Tần Nhi hỏi:

- Tỷ tỷ nói vậy thì ra đã tìm được cách phá giải môn thuỷ hoả tương tế rồi hay sao?

Du Tiểu Quyên nói:

- Nhưng phải có muội muội giúp đở mới được.

Tần Nhi nói:

- Tiểu muội mà làm được đến đâu xin hết sức đến đó.

Du Tiểu Quyên nói:

- Phần lớn thần trí của những người này đã mất nhưng vẫn còn bản năng con người. Vậy chúng ta phải tìm một nơi ẩn xá liên tiếp yểm hộ khiến cho ám khí trong tay chúng giảm bớt phần uy lực rồi mới hạ thủ đối phương.

Tần Nhi hỏi:

- Tiểu muội cùng đi với tỷ tỷ hay sao?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Hiền muội đi thông tri cho Lý Hàn Thu, bảo y giữ trước cửa nội viện đừng để Hàn Đào ở trong đó nhìn rõ tình thế bên ngoài.

Tần Nhi hỏi:

- Còn gì nữa không?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Hiền muội lại nói cho Lôi Phi biết, phải đem Phương Tú vào phòng. Hay hơn nữa là dùng tấm khăn sa bịt mắt hắn lại, đừng để lão nhìn thấy gì hết.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bọn đại hán này một khi không còn ai đứng trong bóng tối chỉ huy, chúng đành tự trông vào bản năng cá nhân để hành động, mà trí sáng của chúng hiện giờ rất thấp kém, chẳng khác gì bầy con nít, khó lòng tránh khỏi bị ta nhử mồi.

Tần Nhi hỏi:

- Tỷ tỷ đi một mình há chẳng là quá mạo hiểm ư? Tiểu muội đi thông tin cho Lý Hàn Thu và Lôi Phi rồi trở lại giúp tỷ tỷ nên chăng?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Bất tất phải thế! Hiền muội đến giúp Lý Hàn Thu cần hơn. Hàn Đào phát giác ngoài này có biến, chắc hẳn đem toàn lực để xông ra, vậy Lý Hàn Thu cần trợ lực hơn ta.

Tần Nhi nói:

- Tiểu muội xin tuân mệnh.

Dứt lời nàng chạy về phía Lý Hàn Thu Lúc này mấy đại hán áo đỏ đang di động muốn bày thành một trận thế.

Tần Nhi chạy đến bên Lý Hàn Thu chuyễn lời của Du Tiểu Quyên cho chàng nghe.

Lý Hàn Thu gật đầu đi vòng đến cửa nội điện.

Tần Nhi lại trở gót chạy về phía Lôi Phi.

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi cúi xuống nhặt một thanh đơn đao. Nàng ngấm ngầm vận nội lực liệng đơn đao ra.

Thanh đơn đao vọt ra như điện chớp phóng trúng vào một dại hán áo đỏ.

Quả như lời Du Tiểu Quyên đã tiên liệu. Sau khi Hàn Đào bị bít trong nội trạch. Phương Tú bị bịt mắt, bọn áo đỏ không còn người ngấm ngầm chỉ huy mà trong người chúng lại bị thuốc độc kiềm chế. Bọn chúng đành trông vào bản năng của mình để ứng phó với mọi điều.

Du Tiểu Quyên phóng đơn đao đả thương được một đại hán áo đỏ xong, bọn chúng liền chú ý đến nàng, chạy xông lại.

Hành động mau lẹ của chúng đã ra ngoài sự tiên liệu của Du Tiểu Quyên. Nàng bước thật lẹ tránh sang một bên rồi lùi lại.

Tám gã áo đỏ sau khi đã nhận định được Du Tiểu Quyên, dường như chúng không nhìn gì đến ai nữa, cứ ngó nàng rượt theo.

Du Tiểu Quyên đã có kế hoạch đối phó với bọn chúng từ trước, nàng lạng người đi tránh vào đến bên góc nhà, thủ thế chờ đợi.

Bọn áo đỏ rượt theo, lúc chuyền qua nóc nhà Du Tiểu Quyên vọt ra chém một kiếm.

Đại hán đi đầu trúng kiếm ngã quỵ ra. Nàng bồi thêm nhát nữa chặt gã đứt làm hai đoạn.

Du Tiểu Quyên mới ra một chiêu đã thắng lợi. Nàng liền đề tụ chân khí, vọt mình lên nóc nhà.

Nhưng bọn đại hán áo đỏ tựa hồ như trí năng không quá kém như Du Tiểu Quyên tưởng tượng. Lúc nàng xoay mình nhảy lên nóc nhà thì một tên đại hán đã vung ống kim đồng cho vọt ra một luồng khói lửa xanh lè.

Luồng khói lửa đánh trúng vào tường vách rồi lập tức dính vào đó và cháy lên bùng bùng.

May mà luồng khói lửa còn cách Du Tiểu Quyên chỉ có mấy tấc, nên nàng thoát nạn.

Du Tiểu Quyên lên nóc nhà rồi lại xoay mình nhãy xuống đất ẩn vào một góc khác.

Nàng theo phương pháp này mới trong khoảnh khắc đã giết được bốn đại hán áo đỏ.

Hiện thời Du Tiểu Quyên đang ẩn ở phía sau cửa phòng, chuẩn bị nhãy xuống thì tình trạng đột nhiên biến đổi.

Hai đại hán áo đỏ bỗng phá cửa sổ nhãy vào, tay chúng giơ ống kim đồng lên nhằm trúng vào người Du Tiểu Quyên.

Một trong ba tên lạnh lùng quát:

- Buông bảo kiếm xuống!

Thanh âm tuy nghe có vẻ quái dị, song tiếng nói rất rõ ràng.

Du Tiểu Quyên nghĩ thầm trong bụng:

- Quảng cách thế này thì người có võ công cao cường đến đâu cũng không tài nào tránh khỏi môn thuỷ hoả tương tế kia tập kích.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì hai đại hán mặc áo đỏ kẻ trước người sau đã phả cửa vào rồi.

Du Tiểu Quyên lâm vào tình trạng không còn phản kháng được nữa, nàng từ từ buông trường kiếm xuống.

Lòng nàng rất đỗi hoài nghi. Nàng thấy là bốn gã này chẳng thể nào khôi phục thần trí mau lẹ đến thế.

Nàng còn đang suy tính thì thấy một tên võ sĩ áo đen từ từ bước vào nhà.

Du Tiểu Quyên dòm ngó võ sĩ này thì gã là một người lạ mặt chưa từng quen biết, Nàng không khỏi chau mày.

Bỗng nghe võ sĩ áo đen từ từ cất tiếng:

- Quyên cô nương! Cô hạ thủ thật là tàn nhẫn...

Du Tiểu Quyên nghe thanh âm, nàng nhận ra ngay võ sĩ áo đen là ai, nàng ngắt lời:

- Hàn công tử!

- Võ sĩ áo đen đáp:

- Phải rồi! Chính là tại hạ.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Hàn công tử không lánh đi mà còn trở lại Phương gia làm chi?

Hàn công tử thở dài đáp:

- Nghe giọng lưỡi của cô nương thì dường như có vẻ tha cho tại hạ, và tựa hồ cô đã nắm chắc phần thắng.

Du Tiểu Quyên không đáp, nàng lại hỏi:

- Công tử giả trang làm võ sĩ áo đen trà trộn vào đây phải không?

Hàn Kế Tín lắc đầu đáp:

- Tại hạ vừa mới tới nơi...

Gã ngừng lại môt chút rồi tiếp:

- Tuy tại hạ mới liếc qua nhưng đa rõ tình hình trong Phương gia đại viện. Bọn tại hạ chưa thất bại đâu. Tạm thời bị khống chế chẳng qua là vì cách điều động không được chu đáo mà thôi.

Du Tiểu Quyển trầm ngâm, nghĩ bụng:

- Gã nói câu này rất đúng. Trong Phương gia đại viện tiềm lực rất lớn. Nếu được người trí dũng song toàn chỉ huy điều động thì cuộc chiến nầy khó biết trước bên nào thắng bên nào.

Hàn Kế Tín thấy Du Tiểu Quyên không trả lời, liền chậm rải tiếp:

- Có một việc khiến tại hạ lấy làm thương tiếc cho cô nương.

Du Tiểu Quyên lấy làm kỳ hỏi:

- Việc gì!

Hàn Kể Tin đáp:

- Môn thuỷ hoả tương tế nầy nó quý ở tám chiếc ống kim đồng chớ không phải ở người. Cô nương giết được bốn tên mà lại không nhặt lấy kim đồng trong tay chúng.

Du Tiểu Quyên nói:

- Đúng thế! Tiện thiếp thật là hồ đồ.

Hàn Kế Tín tủm tỉm cười nói:

- Cô nương bất tất phải tự trách mình.

Du Tiểu Quyên giật mình kinh hải hỏi:

- Tiện thiếp có tự trách bao giờ đâu.

Hàn Kế Tín đáp:

- Cô nương tự trách có điều không nói ra miệng mà thôi. Tại hạ nhìn thần sắc cũng biết rằng cô đang hối tiếc.

Du Tiểu Quyên lạnh lùng hắng dặng một tiếng rồi không hỏi nữa.

Hàn Kế Tín lại nói:

- Gia phụ cùng Phương bá phụ nhận thấy thứ thủy hoả tương tế này rất độc không dám giao cho những người chưa bị dược vật kiềm chế đem ra xử dụng. Nhưng các vị lâm vào tình trạng này, nhận thấy rất nguy hiểm nên phải cho xử dụng một cách bừa bãi.

Du Tiểu Quyên cười khanh khách hói:

- Hàn Kế Tín! Công tứ thật là thông minh.

Hàn Kế Tín đáp:

- Tại hạ không dám.

Du Tiểu Quyên nói:

- Công tử hãy lượm những ống kim đồng của bốn đại hán rồi vây hảm tiện thiểp cũng chưa muộn. Nếu tiện thiếp đoán không lầm thì e rằng lúc này bọn họ đã lấy mất những thuỷ hoả kim đồng của công tử rồi.

Hàn Kế Tín lắc đầu đáp:

- Không sao đâu! Trước khi tại hạ tới đây đã lấy hết lại các ống kim đồng rồi...

Đột nhiên gã nghiêm trang nói tiếp:

- Và tại hạ đã giao cho bốn tên thủ hạ tâm phúc. Bọn chúng theo tại hạ lâu năm nên võ công đã khá, trí lực vẹn toàn. Tại hạ tin rằng chúng dốc dạ trung thành, chúng lại biết xử dụng ống thuỷ đồng đã khá lắm. Nếu chẳng phát uy lực đến tột độ thì e rằng chẳng ngăn cản các vị được.

Du Tiểu Quyên nói:

- Tiện thiếp không tin.

Hàn Kế Tín đáp:

- Cô nương không tin thì ngó ra ngoài coi.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Coi cái gì?

Tuy nàng nói vậy nhưng cũng ngoảnh đầu nhìn ra. Nàng thấy võ sĩ áo đỏ tay cầm ống kim đồng giữ những nơi hiểm yếu.

Lý Hàn Thu, Tần Nhi đều bị cầm giữ ở ngoài mấy trượng.

Hàn Kế Tín lại nói:

- Cô nương đã thấy rõ là tại hạ không chế được đại cuộc rồi. Bây giờ chúng ta thương lượng với nhau.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Thương lượng thế nào?

Hàn Kế Tín đáp:

- Nếu chúng ta đi vào chỗ chiến đấu thì cô nương là người chết trước tiên về môn thủy hoả tương tế.

Du Tiểu Quyên nghĩ tới môn ám khí tuyệt độc này không khỏi ớn lạnh xương sống.

Hàn Kế Tín nói tiếp:

- Bây giờ các vị chịu buông tha Phương bá phụ thì có thể ra khỏi Phương gia đại viện.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Thế rồi sao nữa?

Hàn Kế Tín đáp:

- Còn về sau thì hai bên sẽ trông vào lực lượng thần thông của mình để quyết một trận sống mái.

Du Tiểu Quyên nói:

- Tiện thiếp đồng ý, nhưng...

Hàn Kế Tín ngắt lời:

- Không còn nhưng gì nữa. Cô nương đã đồng ý là làm được rồi. Ai không đồng ý thì để họ thử nếm mùi thuỷ hoả tương tế của tại hạ.

Du Tiểu Quyên đã biết rõ uy lực cuả môn thuỷ hoả tương tế.

Nàng còn hiểu rõ hai bên cách nhau trong vòng một trượng thì bất luận là người võ công cao cường đến đâu cũng không tài nào né tránh.

Môn độc vật nầy mà lọt vào tay xảo quyệt thì chẳng khác gì hổ thêm cánh. Vậy ta phải tìm cách phá huỷ đi mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng lạnh lùng đáp:

- Nếu Hàn huynh tưởng ỷ vào tám ống kim đồng này mà khôi phục lại được uy thế cho Phương gia đại viện thì thật đáng tức cười.

Hàn Kế Tín nói:

- Du cô nương! Cô nương đừng bức bách tại hạ đi vào cho cực đoan. Tai hạ cũng không muốn gia hại Tần Nhi...

Gã thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Tại hạ nghĩ rằng kẻ làm con gặp lúc cứu nguy cho cha mẹ là một việc phải làm. Nếu các vị mở lối thoát cho gia phụ và Phương Tử bá phụ thì tại hạ nguyện từ đây bảo đảm hai lão nhân gia vĩnh viễn không trở lại giang hồ gây chuyện thị phi nữa.

Chương 170 - Hàn Kế Tín chỉ huy phóng độc

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Phương Tú và Hàn Đào đã làm nên tội nghiệt trong võ lâm, thù oán với biết bao nhiêu người. Tiểu muội có ưng lời của Hàn công tử cũng bằng vô ích. Tiểu muội đã không có thể ra hiệu lệnh cho bạn hữu giang hồ tuân theo thì ngăn trở họ tìm đến Phương Tú, Hàn Đào báo thù thế nào được.

Hàn Kế Tín nói:

- Cô nương cứ nhận lời riêng phần mình không dúng tay nữa là xong.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Nếu tiểu muội không chịu thì sao?

Hàn Kế Tín hỏi lại:

- Quyên cô nương! Chẳng lẻ cô nương lại thật tình bắt tại hạ ra lệnh phóng độc thủ chăng?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Hàn công tử! Môn ám khí ác độc quyết không thể đứng trên chốn giang hồ. Tiểu muội đã buông tha Hàn huynh là có ý muốn Hàn huynh lánh khỏi trường thị phi này. Không ngờ Hàn huynh còn trở lại. Hàn huynh đừng mong tiểu muội vâng lời nữa, môn thủy hoả tương tế không phải là môn ám khí không có cách phá giải được. Tiểu muội hy vọng Hàn huynh tin lời. Tiểu muội muốn đi đây.

Nàng chưa dứt lời đã tung mình lên vung kiếm phá vỡ cửa chuồn ra.

Một là vì động tác của Quyên Nhi mau lẹ quá chừng, hai là đại hán đã bị dược vật kiềm chế, phản ứng chậm chạp. Mọi việc đều phải nghe lệnh mới dám thi hành. Vì thế mà Du Tiểu Quyên trốn ra được một cách dễ dàng.

Du Tiểu Quyên nhãy được lên nóc nhà rồi, lớn tiếng hô:

- Các vị mau mau lui vào trong nhà rồi sẽ nghĩ cách khác để phá địch.

Miệng hô người nàng đã chạy nhanh về phía căn nhà có bọn Lôi Phi trong đó.

Lý Hàn Thu, Quân Trung Phụng, Tần Nhi đều trở gót chạy mau.

Lúc này Lôi Phi và năm tên võ sư đã được nghỉ ngơi điều dưỡng một lúc, khí lực khôi phục khá nhiều. Còn sáu bảy người thương thế nhẹ hơn và đã được Tần Nhi băng bó đều có thể hành động.

Du Tiểu Quyên chạy vào trong nhà, lập tức hạ lệnh:

- Các vị mau mau chuẩn bị ám khí hoặc kiểm điểm lại khí giới, ít ra là phải lượm lấy một đống gạch ngói.

Đinh Bội hỏi:

- Để làm gì vậy?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Con Hàn Đào là Kế Tín đã trở về Phương gia đại viện. Tuy gã võ công cao cường, chúng ta có thể cự địch được, nhưng âm mưu Nguỵ kế của gã chúng ta khó nỗi đề phòng cho xiết được. Hiện giờ ám khí thuỷ hoả tương tế đã vào tay gã điều động. Môn ám khí này cực kỳ ác độc không thể chống cự được. Vì vậy chũng ta phài đỗi sang thế thủ trong căn nhà nầy. Chúng ta phải giữ Phương Tú làm con tin thì gã mới đem lòng uý kỵ. Trước hết hãy tìm cách cứu nguy trong lúc khẫn cấp, rồi tính đến chuyện phá giải. Lúc giao chiến, tiện thiếp hy vọng vào đống gạch ngói bắt bược chúng phải đứng ra ngoài một trượng thì uy lực của môn thuỷ hoả tương tế mới giảm bớt được phần lớn.

Đinh Bội hỏi:

- Món ám khí đó lợi hại đến thế ư!

Du Tiểu Quyên đáp:

- Môn đó quả là ghê gớm. Các vị không nên coi thường.

Nàng ngừng một chút rồi tiếp:

- Bây giờ chúng ta phân phối công việc canh giữ. Gặp lúc nguy cấp, ai ở phương vị nấy để viện trợ cho nhau.

Lôi Phi nói:

- Xin cô nương đừng từ chối, cứ việc hạ lệnh phân phối đi.

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Đã vậy, tiểu muội xin vượt quyền.

Rồi nàng tuyên bố:

- Xin Lý huynh canh giữ trên nóc nhà. Tần muội cùng Quân cô nương trợ thủ cho Lý huynh và nên nhớ kỹ đừng có mạo hiểm đỡ gạt ám khí.

Ba người đồng thanh dạ một tiếng rồi tung mình nhãy vọt lên nóc nhà.

Nóc nhà nầy đã bị phá mấy chỗ. Lý Hàn Thu lại khoét thêm mấy chỗ và lợi dụng kèo cột có thể làm chỗ đở chân để nhãy lên nhãy xuống.

Du Tiểu Quyên nói:

- Xin Lôi tiền bối canh chừng Phương Tú.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Việc này tại hạ có thể làm được.

Du Tiểu Quyên lại nói:

- Ngoài ra còn ai thì chia nhau mà giữ các cửa sổ và cửa chính. Các vị cần nên nhớ viện trợ cho nhau và đừng bộc lộ thân hình. Các vị bị thương nhẹ cũng nên chuẩn bị đề phòng, gặp lúc nguy cấp có thể ra tay trợ chiến được.

Sau khi điều động xong, mọi người trong nhà lập tức mở cuộc bố trí rất khẩn trương. Mấy người bị thương nặng được chuyễn vào góc nhà cho cuộc phòng vệ được nghiêm mật.

Du Tiểu Quyên đưa mắt ngó cách bố trí trong nhà rồi nhìn Đinh Bội khẽ nói:

- Đinh huynh cùng tiểu muội cứu ứng bốn mặt. Bọn chúng có tám ống kim đồng. Hai ống là một tổ. Vạy chúng ta chia nhau giữ bốn phương vị. Tiểu muội nghĩ rằng độc thuỷ hoả chứa trong kim đồng cũng có lúc phóng ra hết.

Đinh Bội nói:

- Chúng ta nhân cơ hội chớp nhoáng đó giết chết bọn chúng hay sao?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Mục đích chủ yếu của chúng ta là đoạt lấy những ống kim đồng.

Đại khái môn thuỷ hoả tương tế là phương pháp cuối cùng để chống chọi trong Phương gia đại viện.

Dinh Bội hỏi:

- Mã tiền bối cùng Bạch Y Ma Quân đang chiến chiến đấu chưa phân thắng bại. Làm thế nào để kêu tiền bối về được.

Du Tiểu Quyển ngẫng đầu đưa mắt ra ngó tình hình chiến đấu giữa hai lão. rồi lắc đầu đáp:

- Hiện giờ hai người đương chiến đấu gay go. Những cao nhân này bây giờ mà phân tâm một chút là có thể thất bại tức khắc. Chúng ta không thể phân tán tâm thần của Mã tiền bối được.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dù tiền bối có nghe tiếng kêu gọi của chúng ta mà thoát thân được chưa chắc lão đã chịu vào đây.

Đinh Bội nói:

- Mã lão tiền bối tuy bản lãnh cao cường nhưng lão lại điên điên khùng khùng, e rằng khó lòng đề phòng được môn thuỷ hoả khi bị chúng ám toán.

Du Tiểu Quyên đáp:

- Hai lão đang đánh nhau đến lúc khẫn trương mà lại dùng đao vừa lớn vừa dài. Trong vòng hai

trượng người ngoài khó tới được. Môn thuỷ hoả tương tế phóng ra xa tới ngoài hai trượng khó lòng trúng đích. Trừ phi bọn chúng muốn ám toán cả Bạch Y Ma Quân thì không kể.

Hai người đang nói chuyện thì Hàn công tử dẫn tám tên từ từ tiến gần lại.

Du Tiểu Quyên thấy Hàn Kế Tín đã thay đổi bốn tên cầm ống kim đồng thì trong lòng nàng cũng hơi kinh hải, bụng bảo dạ:

- Những tên bị thuốc mê mình có thể thừa cơ được đều bị thay đỗi rồi. Xem chừng gã muốn quyết tâm chiến đấu.

Đinh Bội nói:

- Trong bọn chúng ai là Hàn công tử?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Tên võ sĩ mặc áo đen tay không cầm ống kim đồng mà cầm trường kiếm là gã đó...

Đột nhiên nàng ngưng lại rồi lẩm bẩm:

- Lạ thiệt! Lạ thiệt!

Dinh Bội hỏi:

- Điều chi quái lạ?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Vừa rồi tiểu muội không thấy gã đeo túi da mà bây giờ gã đeo một cái túi da rất lớn, tất là có duyên cớ.

Lôi Phi nói:

- Hàn công tử là tay trong bụng chứa nhiều độc kế chúng ta cần phải gia tâm đề phòng. Có điều gã này tại hạ coi không giống Hàn công tử.

Du Tiểu Quyên nói:

- Chính gã đó, có điều gã đã bôi thuốc địch dung và trà trộn vào trong đám võ sĩ.

Mấy người còn đang đàm luận thì bọn võ sĩ áo đen tay cầm kim đồng tiến gần chỉ còn cách căn nhà chừng ba trượng.

Du Tiểu Quyên thấy đại hán áo đen này chẳng những tinh thần rất tĩnh táo mà mục quang cực kỳ linh hoạt. Chừng như chúng không bị dược vật kìm chế mà chúng còn là những nhân vật rất sáng suốt.

Đột nhiên một hồi tiếng hú như xé bầu không khí vang lên.

Tiếp theo mảnh ngói từ trên nóc nhà liệng ra như mưa.

Hàn Kế Tín chưa hạ thủ đánh vào Phong Kiếm Mã Tương, gã vượt qua chỗ hai lão đánh nhau đến thẳng về phía căn nhà ngói.

Lý Hàn Thu, Tần Nhi và Quân Trung Phụng ở trên nóc nhà đã khuân ngói xếp thành đống, vừa thấy bọn võ sĩ áo đen tới gần, liền lập tức hợp lực liệng ngói xuống.

Ba người dùng toàn lực liệng ngói như mưa khiến bọn võ sĩ áo đen không kịp đề phòng phần lớn đã bị thương.

Hai gã bị thương ở đầu, máu chảy đầy mặt. Hai gã nữa bị thương ở cánh tay.

Hàn Kế Tín rút kiếm ra gạt những làn ngói liệng tới. Đồng thời gã lớn tiếng quát:

- Các ngươi hãy phân tán ra.

Tám tên võ sĩ áo đen tuy bị ngói liệng xuống tới tấp, vẫn không rối loạn. Bây giờ chúng nghe Hàn Kế Tín bảo vậy liền phân tán chạy đi mỗi người một ngã.

Bọn chúng tuy phân tán vẫn không chạy loạn lên mà phương vị nhất định. Cứ hai tên một tổ, tay mặt rút yêu đao ra hộ thân mình, tay trái cầm ống kim đồng tiến gần vào.

Du Tiểu Quyên hô:

- Phóng ám khí.

Nàng vừa ra lệnh, lập tức ngói gạch và phi dao tụ tiễn tới tấp bay ra.

Dưới nhà liệng ám khí, trên nóc bọn Lý Hàn Thu ba người hợp lực ném ngói xuống.

Tám tên võ sĩ không tiến về gần được và còn bị thương.

Hàn công tử vung kiếm che mình, trầm giọng bảo:

- Lùi lại ba trượng!

Du Tiểu Quyên cũng hô đồng bọn:

- Dừng tay!

Nàng thấy đống gạch ngói đã hao mất gần một nữa thì không khỏi chau mày, nàng nói:

- Chúng ta không thể nào chống cự được với ám khí Thuỷ hoả tương tế chỉ trông vào đống gạch ngói nầy để cầm cự. Vậy các vị nên xử dụng một cách dè dụm đừng có hao phí khi liệng ra.

Lôi Phi nói:

- Để tại hạ hỏi Phương Tú xem có cách nào phá giải được môn Thuỷ hoả tương tế hay không?

Du Tiểu Quyên cười mát nói:

- Tiểu muội tưởng hắn không chịu nói cách phá giải ám khí cho mình nghe đâu.

Lôi Phi nói:

- Hắn đã gây lên rất nhiều tội ác thì bây giờ hắn có phải chịu khổ cũng là xứng đáng.

Y nói rồi túm lấy Phương Tú lạnh lùng hỏi:

- Lão đã nhìn thấy chưa!

Phương Tú đã bị kiềm chế mấy nơi huyệt dạo, không thể kháng cự được đành để cho Lôi Phi muốn làm gì thì làm. Hắn nghe Lôi Phi hỏi vậy liền đáp:

- Tại hạ nhìn thấy rồi.

Lôi Phi lại hỏi:

- Có cách nào phá giải được môn ám khí tàn ác Thuỷ hoả tương tế hay không?

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Không có.

Lôi Phi cười lạt nói:

- Nếu Hàn công tử còn dùng môn độc kỹ đó để công kích căn nhà nầy thì lão có biết người đầu tiên bị thương về độc khí đó là ai không? Nếu không phài là Phương viện chúa thì còn ai vào đây.

Phương Tú nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ lâm vào tình trạng nầy thì thực sự không còn tự chủ được sự sinh tử nữa.

Lôi Phi vung tay lên tát mạnh vào mặt Phương Tú rồi nói:

- Phương viện chúa là người thông minh tất biết thân phận mình, đừng chối cải nữa để khỏi chịu đau khổ.

Phương Tú thở mạnh một hơi đáp:

- Trừ phi các vị tha Phương mỗ ra thì Phương mỗ mới bảo gã ra lệnh cho bọn xử dụng ám khí kia rút lui.

Lôi Phi cười nói:

- Phương viện chúa miệng nói có vẻ dễ dàng. nhưng đáng tiếc viện chúa là eon người không thủ tín, thì lời nói khiến cho người ta khó lòng tin được.

Phương Tú chưa trả lời thì thanh âm của Hàn Kế Tín lại vọng vào:

- Du cô nương! Cô nương đã làm chủ tình thế được chưa?

Du Tiểu Quyên hỏi lại:

- Làm chủ việc gì?

Hàn Kế Tín đáp:

- Nếu cô nương làm chủ được phe cô, thì tại hạ với cô nương thảo luận.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Thảo luận cách nào? Công tử thử nói nghe.

Hàn Kế Tín đáp:

- Tại hạ nguyện phế bõ ám khí Thuỷ hoả tương tế để đỗi Phương bá phụ ra. Cô nương tính sao?

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Công tử phế bõ ám khi ở chỗ nào?

Hàn Kế Tín đáp:

- Nơi nào để tùy ý cô nương chỉ định.

Du Tiểu Quyên nói:

- Công tử để tiểu muội nghĩ coi rồi sẽ trả lời...

Đoạn nàng khẽ nói với Lôi Phi:

- Lôi huynh! Tiểu muội nghĩ rằng tám ống kim đồng kia tàn độc và ghê gớm hơn Phương Tú nhiều.

Đinh Bội xen vào:

- Giả tỷ gã thực tình chịu phế bõ tám ống kim đồng thì có thể tha Phương Tú được. Tại hạ tự tin là khi mình muốn bắt lão lại cũng không phải chuyện khó khăn lắm.

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một chút rồi nói:

- Hàn Kế Tỉn là tay mưu trí hơn người. Chúng ta không thể coi thường nữa được. Hắn đã tính kỹ rồi mới đưa ra vụ trao đỗi này. Vậy ta phải cẩn thận không nên nóng nãy.

Trong lòng xoay chuyễn ý nghĩ, nàng lớn tiếng đáp vọng ra:

- Bọn tiểu muội lưu Phương Tú ở đây thì dù công tử có độc khí Thuỷ hoả tương tế cũng không dám tấn công căn nhà nầy, phải vậy chăng?

Hàn Kế Tín hững hờ đáp:

- Cô nương quyết định thà làm viên ngọc vỡ chớ không làm hòn ngọc lành cô bức bách tại hạ hết đường lựa chọn, vậy thì....

Du Tiểu Quyên ngắt lời:

- Phải chăng công tử muốn hy sinh cả Phương Tú nữa?

Nàng nói câu này thanh âm rất lớn tựa hồ muốn để Phương Tú nghe rõ.

Hàn Kế Tín lạnh lùng đáp:

- Nếu tại hạ không còn cách nào cứu Phương bá phụ thoát khỏi cơn hiểm nghèo thì để các vị chết theo lão nhân gia chắc lão nhân gia chết như vậy cũng nhắm mắt được.

Phương Tú đột nhiên lớn tiếng:

- Hài tử! Ngươi cứ việc hạ thủ đi. Bất tất phải nghĩ đến ta nữa.

Du Tiểu Quyên lạnh lùng nói:

- Hàn công tử! Bọn tiểu muội trước nay vẫn tưởng công tử là con người nghĩa khí nên đối với công tử lúc nào cũng kính trọng và nễ nang, mấy lần không gia hại, và buông tha cho công tử đi một cách dễ dàng, không ngờ...

Hàn Kế Tín ngắt lời:

- Cái đó có chi là lạ. Giả tỷ tại hạ muốn giết Lý Hàn Thu thì có đến mười gã Lý Hàn Thu cũng chết hết rồi.

Du Tiểu Quyên nói:

- Đúng thế! Công tử quả là đã có cơ hội giết được Lý Hàn Thu, nhưng ngược lại Lý Hàn Thu cũng đã buông tha công tử nhiều lần.

Phương Tú lại xen vô:

- Hài tử! Ta là bá phụ ngươi, tưởng cần nói rõ cho ngươi hay. Người ta đã có câu: không độc sao thành đấng trượng phu. Nếu ngươi giết Lý Hàn Thu trước thì đến nỗi bị thảm bại ngày nay.

Du Tiểu Quyên nói:

- Phương viện chúa! Nếu Hàn hiền điệt của viện chúa mà tàn độc bất nhân như viện chúa thì y đã thành con quỷ không đầu dưới lưỡi kiếm của Lý Hàn Thu từ lâu rồi. Bây giờ Hàn công tử không còn cách nào để thương lượng với tiện thiếp về tính mạng của viện chúa nữa.

Hàn Kế Tín xua tay nói:

- Du cô nương! Những việc đã qua tưởng chúng ta không nên nhắc tới nữa. Hiện giờ cô định thế nào?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Trong Phương gia đại viện, công tử là người nhẹ tội hơn hết. Biển khổ mênh mang, nhưng biết quay đầu lại là đến bờ. Bây giờ công tử nên bỏ di và từ đây ẩn tính mai danh, đừng qua lại giang hồ nữa. Tài trí của công tử. chỉ mười năm hay hai chục năm nữa sẽ thành tựu.

Hàn Kế Tín hỏi:

- Khi đó sẽ tìm bọn cô nương để báo thù phải không?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Tiểu muội tin rằng khi ấy công tử không tính đến chuyện báo thù nữa.

Hàn Kế Tín thở dài nói:

- Du cô nương! Xem chừng tại hạ không còn cách nào thuyết phục cô nương được nữa.

Du Tiểu Quyên nói:

- Giữa hai người chúng ta không hiểu ai ngoan cố, nhưng phải có một người.

Hàn Kế Tín nói:

- Cô nương bức bách tại hạ hoài. Tại hạ đành hạ lệnh vậy.

Rồi gã vung tay lên hô:

- Các ngươi động thủ đi.

Tám tên võ sĩ nghe gã hô liền từ từ tản ra.

Du Tiểu Quyên tức giận quát:

- Hàn Kế Tín! Ngươi đã hạ lệnh cho thủ hạ phóng độc khí thì đừng trách bọn ta ăn miếng trả miếng.

Hàn Kế Tín hững hờ đáp:

- Cô nương cứ việc ra tay. Cục diện bửa nay dường như đã đưa đến chỗ kẻ chết người sống mới thôi.

Lôi Phi đột nhiên nắm lấy Phương Tú chạy ra ngoài nhà hỏi:

- Hàn công tử! Tại hạ nghe nói độc khí Thuỷ hỏa tương tế là do công tử chế tạo để làm bảo bối trấn trạch trong Phương gia đại viện. Liệu nó có giết được Phương viện chúa không?

Lúc này tám tên võ sĩ áo đen, tay cầm đoản đao, tay cầm kim đồng, thủ thế chuẩn bị để bất cứ lúc nào có lệnh là xông vào ngay.

Đột nhiên, hai võ sĩ áo đen nhãy vọt về phía nhà ngói. Chân vừa chậm đất chúng liền quay mình một cái tiến gần lại, chỉ còn cách căn nhà chừng một trượng.

Lý Hàn Thu hai tay vung lên. Những viên ngói rít veo véo bay xuống.

Hai tên áo đen vung đao lên che truớc mặt. Một tên xoay mình chạy tới giáp vách căn nhà.

Tuy hai gã tiến sát đến nơi được nhưng cũng bị gạch đá đả thương ở da sứt thịt máu chảy máu đầm đìa. Chúng xông lại gần nhà ngói đứng tựa lưng vào tường vách.

Hàn Kế Tín cất cao giọng nói:

- Du cô nương! Hai tên thuộc hạ của tại hạ đã xông đến sát vách.

Độc khí trong tay chúng có thể khống chế được một mặt rồi. Cô đã biết môn ám khí nầy lợi hại thế nào, vậy cô nương tính ngọn ra tro hết hay sao?

Du Tiểu Quyên đã biết ám khí đó cực kỳ lợi hại! Bất luận độc khí hay độc hoả chỉ dính vô người một chút là lập tức da thịt bắt lửa, đau đớn không chịu nỗi và có thể mất sức chiến đấu ngay lập tức.

Nàng ngấm ngầm dặn mọi người trong nhà gia tâm đối phó.

Nàng lên tiếng đáp:

- Uy lực của Phương gia đại viện sắp tan vỡ đến nơi mà còn vọng tưởng đem sức một người vãn hồi thế bí thì không biết tự lượng. Huống chi độc khí Thuỷ hoả tương tế chẳng phải là không có cách nào phá được. Hiện giờ bọn ta đã nghĩ ra biện pháp đối phó.

Hàn Kế Tín nói:

- Với tài của Du cô nương tại hạ tin là có thể làm được. Nhưng trước tình cảnh hiện thì, dù cô nương có nghĩ ra được cách phá giải, nhưng cô nương không còn cơ hội nào để chế tạo vật phòng thủ.

Du Tiểu Quyên nói:

- Ta dám chắc nếu công tử chỉ ỷ vào mấy ống đựng ám khí Thủy hoả tương tế mà nắm vững phần thắng cuộc bửa nay là không được đâu. Các vị chẳng có cách nào tiến vào căn nhà nầy được.

Nếu công tử không tin thì cứ thử hạ lệnh cho chúng vào đi.

Lôi Phi cất cao giọng nói:

- Bọn ta ở trong nhà này quyết lòng tử chiến thì môn Thuỷ hoả dù tàn độc đến đâu cũng không thể khiến cho bọn ta phải sờn gan.

Hàn Kế Tín nói:

- Đã vậy thì đành động thủ đi thôi.

Gã vung tay phải một cái. Hai tên võ sĩ áo đen khác lại xông về phía căn nhà ngói.

Bọn Lý Hàn Thu, Quân Trung Phụng, Tần Nhi ở trên mái liệng ngói gạch đá xuống công kích.

Hai tên vô sĩ áo đen tuy múa tít đơn đao đở gạt mà cũng bị trúng mấy viên đá, vở đầu chảy máu không tiến vào được.

Lúc này một vị võ sư giữ ở cửa sổ chụp lấy thanh đơn đao liệng mạnh ra.

Thanh đơn đao rít lên vù vù đâm trúng vào đùi bên trái một tên võ sĩ áo đen.

Đồng thời tay mặt võ sư lộ ra ngoài cửa sổ.

Hai tên võ sĩ đứng tựa vào tường liền giơ kim đồng lên thụt độc thuỷ hoả ra.

Võ sư vừa liệng đao bỗng thấy tay đau rát. Một làn khí xanh từ tay y cháy lên. Võ sư bị đau quá la thất thanh cơ hồ không chịu nỗi.

Du Tiểu Quyên trầm giọng nói:

- Ráng mà chịu dau một chút!

Nàng vung trường kiếm lên chặt đứt cánh tay võ sư.

Võ sư tuy bị chặt đứt nữa cánh tay nhưng cố nhẫn nại không rên la. Dường như cái đau khổ bị chặt tay còn nhẹ hơn cái đau khổ của lữa độc đốt cháy.

Du Tiểu Quyên lại phóng tay điểm lẹ vào mấy chỗ huyệt đạo cánh tay mặt đại hán để cầm máu. Đoạn nàng móc tấm khăn trong bọc ra buộc vết thương cho võ sư.

Võ sư trong lòng cảm kích, quên cả đau đớn. Y khẻ nói:

- Đa tạ cô nương.

Du Tiểu Quyên đáp:

- Ông bạn bất tất phải tạ ơn. Xin vào trong nhà nghỉ ngơi một lát.

Võ sư nói:

- Tại hạ không cần nghỉ ngơi. Đã được cô nương giúp đỡ, có thể tái chiến ngay bây giờ.

Chương 171 - Ám khí Thuỷ Hoả Tương Tế

Du Tiểu Quyên lắc đầu khẻ nói:

- Võ sư hãy nghỉ ngơi một lát. Nếu không cần lắm thì võ sư bất tất phải ra tay.

Viên võ sư dạ một tiếng lui vào góc nhà. Y để ý nhìn nữa cánh tay rớt xuống, ánh lửa lập loè vẫn cháy không ngớt.

Du Tiểu Quyên cầm trường kiếm khều đoạn cánh tay đang cháy hất ra ngoài nhà. Nàng nghĩ thầm trong bụng:

- Thứ độc hoả nầy ghê gớm quá! Thật đáng sợ!

Tám tên thuộc hạ của Hàn Kế Tín đã có bốn tên xông vào tới dưới hiên căn nhà ngói. Hai tên đã bị trọng thương, không hành động được.

Còn hai tên bị thương nhẹ vẫn chờ cơ hội định xông vào.

Bọn Lý Hàn Thu, Quân Trung Phụng, Tần Nhi ba người ở trên nóc nhà liệng ngói tập kích uy hiếp bọn Hàn Kế Tín. Ba vị này đứng vào một chỗ có mái yểm hộ, lại tương đối cao xa hơn, độc khí Thuỷ hoả tương tế không thụt lên tới nơi được.

Nhưng những người giử trong cửa sổ mắt thấy đồng bạn bị hoả thương cực kỳ thống khổ trong lòng không khỏi sợ hải nên không dám thò đầu nhìn ra ngoài.

Đột nhiên, một làn khói lửa xanh lè bắn vào đúng chỗ Du Tiểu Quyên phòng thủ.

Du Tiểu Quyên thấy khói lửa bay tới vội cúi người xuống cho lướt qua.

Cả khối lửa xuyên qua cửa sổ vào trong nhà. Cánh cửa sổ bị cháy ngay. Tia lửa rớt xuống đâu gặp bất luận gạch đá hay gỗ cũng cháy bừng bừng.

Luồng khói lửa bay vào trong nhà, nước độc chảy loang ra nhiều thước.

Lúc khói lửa dừng lại thì tình trạng căn nhà đã biến mấy chỗ tường vách và cột gỗ đếu bị lửa cháy bùng không ngớt.

Căn nhà nầy tuy kiến trúc bằng gạch đá nhưng cũng có xà gỗ. Những nơi bị khói làm dính vào liền cháy lên, độc hoả đốt cháy, da thịt đau khổ không bút nào tả xiết, ai cũng sợ không dám xông lại dập lửa.

Mọi người còn đang do dự, thì độc hoả đã bắt đầu thiêu huỷ xà nhà bằng gỗ.

Du Tiểu Quyên đột nhiên nhãy lên vung kiếm chém vào rường nhà.

Quần hào ở trong nhà thấy Du Tiểu Quyên vung kiếm cũng lập tức rút binh khí ra chém vào cột gỗ.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe đánh "uỳnh" một cái. Một cánh cửa gỗ đã bị người chém đổ xuống. Ai nấy liếc mắt nhìn ra thấy người chém cửa gỗ chính là Đinh Bội.

Đinh Bội chém đổ cánh cửa rồi, chụp lấy một miếng hoành trong tay trái, còn tay mặt lão chống kiếm xông thẳng ra ngoài.

Du Tiểu Quyên hốt hoảng la lên:

- Coi chừng!

Bỗng nghe Lôi Phi nói tiếp:

- Nếu chúng ta bị hảm trong nhà và không tránh được cái chết thì thà rằng xông liều ra quyết một trận tử chiến còn hơn.

Y quát lớn một tiếng thật to, chụp lấy Phương Tú giơ lên rồi xông ra.

Hào khí của Lôi Phi làm khích động lòng người, ai cũng hăm hở liều mạng không còn sợ hải chi nữa, tới tấp động thủ mạo hiểm tiến lại cứu hoả.

Du Tiểu Quyên nhẹ buông tiếng thở dài rồi xoay mình đi đến bên cửa. Nàng vung trường kiếm chém nốt cánh cửa. Tay trái chụp lấy tấm khung cửa gỗ, tay phải chống kiếm tiến ra ngoài.

Nàng chú ý nhìn ra thấy Đinh Bội dùng ván gỗ che mình xông thẳng về phía Hàn Kế Tín.

Lúc ấy một tên đại hán đứng tựa tường vách, tay cầm ống kim đồng giơ lên toan phóng độc bắn Đinh Bội thì Lôi Phi sùng sục chạy đến. Tay trái y nắm người Phương Tú đưa lên trước ngực để che mình. Tay mặt cất đao ra chiêu "Thiện ngoại lai vân" chém tới.

Tên võ áo đen đã toan phóng thuỷ hoả tương tế, nhưng gã nhìn thấy Phương Tú thì không khỏi sửng sốt.

Gã còn đang do dự thì thanh đơn đao của Lôi Phi đã chém tới nơi.

Tên võ sĩ áo đen đành vung yêu đao lên để đón tiếp thế đao của Lôi Phi.

Hiển nhiên gã không địch lại đối phương. Hai bên mới trao đổi bốn năm chiêu võ sĩ đã bị kiềm chế. Nhưng tay trái lão lại còn nắm Phương Tú nên vận chuyển khó khăn và đao pháp cũng giảm phần mãnh liệt. Trong lúc nhất thời, y chưa có cách nào đả thương được tên võ sĩ áo đen.

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn tình thế bốn phía rồi nghĩ thầm trong bụng:

- Cái đáng sợ nhất là độc khí Thuỷ hoả. Nếu phá huỷ được món độc khí đó thì còn gì hay hơn nữa.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tay trái cầm ván gỗ che mình, nàng xông thẳng về phía võ sĩ áo đen.

Biến diễn này xảy ra trong nháy mắt, nhưng tên võ sĩ áo đen rất minh mẫn. Gã vung tay mặt lên một cái, một luồng khói xanh bắn ra.

Nên biết rằng độc thuỷ độc hoả nầy không phải là môn độc khí thông thường. Dù người khinh công trác tuyệt cũng khó lòng tránh khỏi.

Du Tiểu Quyên vung ván gỗ lên che mình. Một tia khói dính vào ván gỗ cháy lên bừng bừng.

Du Tiểu Quyên đã chuẩn bị từ trước, nhằm trúng chỗ võ sĩ áo đen đứng. Gã vừa phóng độc hoả xong, nàng liền đề khí cả người lẫn ván gỗ xông vào đại hán.

Tên võ sĩ áo đen thấy luồng độc hoả chụp tới nên sợ hết hồn, rướn người lên chạy về phía trước.

Du Tiểu Quyên trong lòng đã nỗi sát khí, khi nào còn để gã chạy. Nàng vung trường kiếm lia ngang một cái.

Ánh hàn quang loé lên. Người đại hán bị chặt đứt thành hai khúc.

Giữa lúc ấy, tên võ sĩ kia lại phóng ra một làn nước độc.

Du Tiểu Quyên không kịp né tránh, liền vận lực liệng kiếm trong tay vào làn độc thủy.

Trong lúc nóng giận nàng vận dụng toàn lực phản kích khiến làn nước độc bị vắn gỗ hất ngược trở lại.

Tên võ sĩ áo đen đứng cách Du Tiểu Quyên không đầy bảy thước. Gã thấy nước độc hất ngược trớ lại về phía mình thì bở vía, muốn trốn tránh nhưng không kịp nữa rồi. Hai trước ngực mấy chỗ bị nước độc bắn trúng đau không chịu nỗi. Rên một tiếng. Gã quăng đoản đao cùng ống kim đồng vứt xuống, hai tay bưng mặt rồi rảo bước chạy trốn.

Du Tiểu Quyên liệng ván gỗ ra rồi quay lại lượm lấy thanh đoản đao.

Lúc nầy bọn Lý Hàn Thu ba người ẩn trên nóc nhà cũng vung tay liệng xuống một xấp ngói chia ra đánh tới mấy tên võ sĩ.

Gạch nầy liệng xuống như mưa. Mấy tiếng lách cách vang lên. Phần lớn ngói gạch bị võ sĩ áo đen gạt bắn đi nhưng cũng còn một phần đánh trúng người gã.

Tuy những miếng ngói này không đũ giết người, những gã bị trúng phải cũng đau đớn vô cùng.

Đu Tiểu Quyên được làn mưa ngói yểm trợ cho, nàng sấn đến gần một tên võ sĩ áo đen.

Những tên võ sĩ này không bị dược vật kiềm chể thần trí rất minh mẫn. Chúng thấy Du Tiểu Quyên sấn đến gần, không nghĩ gì tới chỗ đau đớn vì ngói đánh trúng. Chúng giơ tay mặt lên bảo vệ cái đầu còn tay trái vung ống kim đồng.

Bất luận nước độc hay lửa độc trong ống kim đồng chỉ cần sao bắn trúng được một chút là khiến cho Du Tiểu Quyên bị thương tức khắc.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe đánh vù một tiếng!

Một khối gạch từ trên nóc nhà liệng xuồng giáng trúng vào cánh tay võ sĩ áo đen đang giơ tay che đầu.

Khối gạch này rất nặng làm cho cánh tay mặt của võ sĩ bị đập nát.

Gã đau quá tay giữ ống kim đồng không được phải buông ra cho rớt xuống đất đánh cạch một

tiếng.

Cơ quan kiềm chế nước lửa trong ống đồng bị bật ra. Một luồng khói xanh vọt lên.

Ống kim đồng rớt xuống đồng thời chuyển phương hướng bắn về phía hai gã võ sĩ áo đen.

Du Tiểu Quyên reo thầm:

- May quá!

Nàng vung trường kiếm hộ vệ thân thể mình xoay mình vọt vào trong nhà.

Lúc người nàng rời khỏi mặt đất, tiện tay cầm đoản đao liệng vào tên võ sỉ áo đen đang chiến đấu với Lôi Phi.

Nhát đao này nàng phóng ra bằng luồng lực đạo rất mạnh, đoản đao bắn tới nhanh như tên.

Võ sĩ áo đen đang cầm cự với Lôi Phi một cách rất gắt gao, đâu còn phân tâm để ý đến diễn biến bên ngoài được. Thanh đoản đao đâm trúng sau lưng gã suốt ra tới trước ngực.

Du Tiểu Quyên phóng phi đao đâm chết võ sĩ, đồng thời nàng đã vọt vào tới trong nhà. Nàng gọi to:

- Lôi tiền bối! Mau trở về đi.

Lôi Phi chụp lấy Phương Tú giơ lên làm mộc để yểm hộ, hai người vào trong nhà.

Thế lửa trong nhà đã bị mọi người hợp lực dập tắt.

Du Tiểu Quyên nhãy vào nhà rồi, nàng đưa mắt nhìn ra thấy ống kim đồng rớt xuống đất vẫn tiếp tục phun khói độc khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mới hết.

Nàng ngoãnh đầu nhìn lại thì không thấy Hàn Kế Tín đâu. Chắc gã đã nhân cơ hội khói độc vọt ra, mọi người nhốn nháo đi rồi.

Làn khói xanh dưới mặt đất vẫn chưa tắt, cháy len lén bùng.

Lôi Phi nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Du cô nương! Chúng ta mà không trừ khử được hắn thì e rằng cuộc phân tranh trong võ lâm khó mà bình tĩnh lại. Hắn chẳng những là người trí tuệ hơn đời mà còn chế được những ám khí cực kỳ lợi hại. Trước kia gã còn lòng dạ nhân từ, cách hắn có phần trung hậu, nhưng từ nay trong lòng phẫn nộ phóng ám khí càn. Tại hạ e rằng...

Du Tiểu Quyên ngắt lời:

- Lôi huynh lo lắng về chuyện này, chắc là gã có định kiến phải không?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Tại hạ nghe nói Hàn Kế Tín đã chế tạo mấy món lợi khí mà gã tích trử, không để cho Phương Tú, Hàn Đào xử dụng...

Du Tiểu Quyên hỏi ngay:

- Việc đó có thật không?

Lôi Phi đáp:

- Đây là tại hạ nghe người nói vậy, còn thật hay không chẳng dám quyết đoán.

Du Tiểu Quyên nói:

- Một ám khí Thuỷ hoả Tương tế của gã do tám tên võ sĩ điều động thì sáu tên đã bị loại. Còn hai tên bị thương nhẹ theo gã trốn đi. Tiểu muội nghĩ rằng món lợi khí này bị thất bại rồi. Nếu gã không chế được thứ gì khác chỉ ỷ vào nhân lực thì dường như gã khó mà chống cự được với bọn ta.

Lôi Phi nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì những tay cao thủ trong Phương gia đại viện, một số lớn đã được phái ra ngoài rồi. Nhưng Hàn Kế Tín và Hàn Đào mà trốn thoát thì mối hậu hoạn hãy còn rất nghiêm trọng...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hàn công tử vốn là người tốt. Tuy gã trí tuệ hơn người, mà trong lòng còn chút nhân hậu. Nếu gã lâm vào thảm cảnh bị tru diệt cả nhà tất nổi lòng thù hận và mong có ngày báo oán. Nếu một ngày gã nghĩ tới chuyện trả thù thì còn đáng sợ gấp trăm nghìn lần Hàn Đào, Phương Tú.

Du Tiểu Quyên nói:

- Theo ý Lôi huynh thì...

Lôi Phi lời:

- Theo ý tại hạ thì tuyệt đối không thể tha Hàn Kế Tín được.

Du Tiểu Quyên gật đầu đáp:

- Tiểu muội hiểu rồi.

Phương Tú đột nhiên xen vào:

- Đáng tiếc là đã muộn mất rồi.

Lúc nầy bọn Lý Hàn Thu, Tần Nhi, Quân Trung Phụng trên nóc nhà nhãy xuống thu lại năm ống kim đồng.

Tất cả có tám ống thì một ống độc hoả đã cháy hết. Còn ba cái thì do hai tên thuộc hạ của Hàn Kế Tín mới bị thương nhẹ đem đi, còn lại năm ống bọn Lý Hàn Thu lượm lấy hết.

Du Tiểu Quyên đưa mắt nhìn năm ống kim đồng hỏi Phương Tú:

- Phương viện chúa! Độc khí Thủy hỏa tương tế này phải là do Hàn công tử đã chế ra?

Phương Tú đáp:

- Phải rồi.

Du Tiểu Quyên nói:

- Hiện giờ khí độc này đã bị bọn thiếp xử dụng. Dù hắn chế được món ám khí nào khác, nhưng chưa chắc lợi hại hơn Thủy hỏa tương tế.

Phương Tú cười lạt đáp:

- Nếu Hàn hiền điệt mà chịu giúp ta từ trước thì hiện giờ là võ lâm đã vào tay Phương mỗ rồi.

Đột nhiên hắn ngửa mặt lên cả cười.

Du Tiểu Quyên nói:

- Phương viện chúa đừng hòng hăm dọa, dù Hàn Kế Tín tài đến đâu cũng chẳng thế nào chống lại với số đông cao thủ.

Phương Tú nói:

- Mấy năm nay Phương mỗ muốn làm cho gã động nộ chưa được như nguyện. Hiện nay Phương mỗ đã đạt mục đích rồi.

Ly Hàn Thu sẳn giọng nói:

- Phương viện chúa! Nếu lão không muốn đau khổ thì đừng nói nhăng nữa. Du cô nương hỏi câu gì, lão phải nói cho thực.

Phương Tú vốn có lòng úy kỵ Lý Hàn Thu. Lão thấy chàng nói vậy quả nhiên im tiếng.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Hàn công tử nỗi giận thì làm sao?

Phương Tú đáp:

- Các vị đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu gã không lo đến chuyện sinh tử của Phương mỗ thì máu của các vị đã tung bay rồi.

Đinh Bội vung tay mặt tát Phương Tú đánh bốp một cái. Má sưng vù và đỏ bừng lên, khoé miệng máu Phương Tú trợn mắt nhìn Đinh Bội hỏi:

- Phải chăng các hạ không tin lời Phương mỗ?

Đinh Bội đáp:

- Ta đã gặp rất nhiều nhân vật tàn ác, lợi hại, nhưng chưa thấy ai lại nói khoác không biết thẹn như lão.

Phương Tú hắng dặng một tiếng, muốn nói lại thôi.

Du Tiểu Quyên nói:

- Phương viện chúa có điều chi cao luận, tiện thiếp xin rửa tai để nghe đây.

Phương Tú nhắm mắt lại lờ đi như không nghe tiếng.

Lý Hàn Thu quát:

- Phương Tú! Lão gây ra biết bao nhiêu tội ác, dù phải chết dưới ngàn nhát đao cũng không quá đáng. Nếu lão còn thi gan giả điếc thì ta bầm lão hằng trăm nhát kiếm.

Chàng vung tay đâm vèo vèo năm kiếm.

Phương Tú thấy khí lạnh ghê người lướt qua thân mình thì không khỏi bở vía.

Lý Hàn Thu thu kiếm về chậm rải nói:

- Tại hạ tự tin dù đâm trăm kiếm mà vẫn không để viện chúa chết ngay. Nếu viện chúa không tin thì chúng ta hãy thử coi.

Phương Tú vội gạt đi:

- Thôi thôi! Tại hạ tin rồi. Bất tất phải thử thách làm chi.

Lý Hàn Thu nói:

- Trước tình thế này và hiện giờ Phương viện chúa không tự chủ được đâu...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trừ phi Phương viện chúa trả lời những câu hỏi của tại hạ.

Phương Tú chịu khuất phục dưới kiếm pháp ghê hồn của Lý Hàn Thu. Hắn thộn mặt ra hỏi:

- Các hạ muốn hỏi điều chi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phương viện chúa nên nói rõ những chỗ nào lợi hại nhất của Kế Tín. Vì lẻ gì mà cử động của gã có thể làm cho máu thịt của tại hạ phải tung bay?

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì căn nhà mà các vị chiếm cứ đã ngầm có đặt chất nỗ. Chỉ cần đốt ngòi lên là phát nỗ rùng rợn, như vậy liệu máu thịt của các vị có tung bay không?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ngòi thuốc nào dẫn tới?

Phương Tú đáp:

- Nói ra chắc các vị không tin. Thực tình tại hạ cũng không tin. Ngoài Hàn hiền điệt chẳng một ai hay. Gã rất tinh thông về môn ám khí và kiến trúc nên đã biết đường phối hợp vùng vận

dụng.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Chỉ có dãy nhà nầy là chôn thuốc nổ, hay cả các dãy nhà khác cũng vậy?

Phương Tú đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì dường như không phải chỉ có một dãy nhà. Thuốc nổ dẫn đi tới đâu đã hoàn toàn bị bàn tay của Hàn hiền điệt nắm vững rồi.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Du Tiểu Quyên khẻ nói:

- Phương Tú là tay giảo quyệt, lão nói vậy chưa chắc đã tin được.

Du Tiểu Quyên đáp:

- Chẳng thà ta tin là có còn hơn bảo là không. Vậy chúng ta nên rời khỏi căn nhà này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Rời khỏi Phương gia đại viện ư?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Gia gia của tiểu muội đáng lý tới nơi rồi mới phải mà bây giờ chưa thấy đâu thì e rằng tình hình có điều chi biến đổi. Chúng ta hãy tạm thời rời khỏi Phương gia đại viện coi lại tình thế rồi sẽ quyết định.

Lôi Phi nói:

- Mã lão tiền bối đang chiến đấu với Bạch Y Ma Quân chưa phân thắng bại. Sao chúng ta lại bõ đi không để ý đến Mã tiền bối?

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn Đinh Bội hỏi:

- Vừa rồi Đinh huynh theo dỏi Hàn Kế Tín, có nhìn thấy gã trốn về phía nào không?

Đinh Bội đáp:

- Không hiểu gã đã dùng thứ ám khí gì đánh vào cửa gỗ, lập tức khói bốc lên mù mịt chẳng nhìn thấy gì. Từ đó không thấy bóng gã đâu nữa.

Du Tiểu Quyên chau mày hỏi:

- Không hiểu có phải gã trốn vào Phương gia đại viện chăng?

Đinh Bội trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Chắc là thế đó. Nếu gã trốn ra ngoài Phương gia đại viện nhất định tại hạ phải nhìn thấy tông tích.

Du Tiểu Quyên quay lại ngó Phương Tú hỏi:

- Tiện thiếp tin rằng Phương viện chúa biết rõ Hàn Kế Tín hiện giờ ở đâu?

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Tại hạ cũng không hay.

Du Tiểu Quyên thủng thẳng nói:

- Trong Phương gia đại viện nhiều chỗ rất cổ quái, bọn tiện thiếp không muốn mạo hiểm tiến vào điều tra và đã nghĩ ra được một biện pháp "Cháy nhà ra mặt chuột"2 Phương Tú hỏi:

- Biện pháp đó thế nào?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Đó cũng là phép dỉ độc công độc. Tiện thiếp cầm mồi lửa đốt Phương gia đại viện đi là xong hết.

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Trừ phi cô nương ở trong đốt ra ngoài thì còn được. Nay cô nương ở ngoài thì chẳng có cách nào vào được. Khi tại hạ kiến thiết toà viện đã nghĩ tới điểm này.

Du Tiễu Quyên lạnh lùng nói:

- Tiện thiếp bắn hỏa tiển thì chắc đốt cháy được Phương đại viện...

Nàng chưa dứt lời, đột nhiên nghe tiếng tù và như xé bầu không khí vọng lại.

Mấy chục đại hán nhãy vào Phương gia đại viện nhanh như cắt.

Phương Tú vừa kinh hải vừa mừng thầm. Hắn nói:

- Bọn họ đã trở về.

Du Tiểu Quyên chú ý nhìn ra thấy lão đi đầu râu bạc dài xuống trước ngực. Tay lão cầm thanh đại phá đao, ánh kim quang lấp loáng. Theo sau lão có đến mấy chục võ sĩ áo đen, những binh khí của họ lại rất phức tạp. Đao có, kiếm có. Cả những thứ khí giới kỳ hình của ngoại môn.

Nàng nhác trông đã biết ngay bọn người này đều là cao thủ nhiều nơi trên chốn giang hồ, chứ không phải ở một môn phái nào.

Lôi Phi đưa mắt nhìn ra vừa thấy lão già đi trước đã cất tiếng hô.

- Trương Bách Tường.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Có phải Trương Bách Tường làm lãnh tụ võ lâm miền Tây Bắc không?

Lôi Phi đáp:

- Chính là lão ta!

Hai người đang nói chuyện thì lão kia đã tiến đến chỗ Mã Tương và Bạch Y Ma Quân đang quyết đấu.

Lúc nầy Phong Kiếm Mã Tương cùng Bạch Y Ma Quân đang chiến đấu đến giai đoạn trọng yếu. Cự kiếm và thiết côn múa tít, kình phong rít lên veo véo.

Trương Bách Tường dừng chân. Lão vung thanh kim đao trong tay lên một cái. Lập tức bọn người đi theo tản ra bốn mặt bày thành một phương trận để cự địch.

Phương Tú lạnh lùng nói:

- Lão đã ngó thấy các vị rồi đó.

Du Tiểu Quyên cười hỏi:

- Phương viện chúa! Viện chúa tưởng bọn tiện thiếp sợ lão chăng?

Nàng cất bước ra khỏi căn nhà đã bị tàn phá và tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu vừa cất bước vừa hỏi:

- Phương Tú! Lão còn nhiều thuộc hạ chưa trở về phải không?

Phương Tú vẫn khiếp sợ Lý Hàn Thu, đáp ngay:

- Ngoài bọn Trương Bách Tường còn hai bọn người ngựa đang trở về.

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt không hỏi nữa. Chàng bước cho kịp Du Tiểu Quyên.

Hai bên con cách nhau chừng năm bước thì dừng lại.

Lúc nầy Đinh Bội, Lôi Phi, Tần Nhi, Quân Trung Phụng và mấy vị đều giữ ở trong căn nhà ngói.

Tần Nhi ngước mắt nhìn Quân Trung Phung hỏi:

- Quân tỷ tỷ! Tỷ tỷ có thuật phóng độc vật hại người mà từ lúc vào Phương gia đại viện đến giờ chưa dùng qua. Sao tỷ tỷ không ló mặt cho chúng biết mùi?

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Tần muội bảo để cho ai biết mùi?

Tần Nhi đáp:

- Cả bên ta và bên địch...

Nàng ngừng lại một chút rồi hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Từ lúc vào Phương gia đại viện đến giờ, chỗ nào Quyên cô nương cũng chiếm thượng phong...

Quân Trung Phụng mĩm cười khẻ hỏi:

- Sao? Tần muội đố kỵ với y ư?

Tần Nhi cũng cười hỏi lại:

- Chẳng lẻ Quân tỷ tỷ không ghen tức ư?

Quân Trung Phụng cười đáp:

- Võ công của Du cô nương thật là cao cường. Nếu trông vào bản lãnh thật sự thì cả hai ta hợp lại cũng không thể bằng y được.

Chương 172 - Quần hùng đả bại Trương Bách Tường

Bỗng nghe thanh âm Trương Bách Tường cất lên hỏi:

- Hai vị là nhân vật thế nào? Bây giờ Phương giáo chủ ở đâu?

Du Tiểu Quyên nhẹ nhàng cười đáp:

- Phương viện chúa ư? Lão bị bọn tiểu nữ bắt sống rồi...

Trương Bách Tường lạnh lùng ngắt lời:

- Tiểu cô nương! Cô nương khoác lác như vậy không sợ rước lấy cái vạ diệt thân ư?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Các hạ không tin thì rồi sẽ được nhìn thấy.

Trương Bách Tường nói:

- Lão phu có mắt thấy mới tin được.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng hô:

- Các vị hãy đem Phương Tú ra đây cho bọn họ coi.

Lôi Phi dạ một tiếng rồi đẩy Phương Tú ra ngoài căn nhà.

Trương Bách Tường như chưa tin là sự thực. Lão lớn tiếng hỏi:

- Có phải Phương huynh đấy không?

Phương Tú đáp:

- Chính là tại hạ.

Trương Bách Tường nhìn mặt nhận tiếng thấy đúng là Phương Tú liền nói:

- Phương huynh cứ yên lòng. Tiểu đệ sẽ cứu Phương huynh thoát hiểm lập tức.

Du Tiểu Quyên nói:

- Nghe khẩu khí các hạ có vẻ hách lắm!

Trương Bách Tường cười ha hả nói:

- Bọn tùy tùng của lão phu tuy chỉ có mấy chục ngươi nhưng đều là những tay cao thủ rất tinh nhuệ ở Tây Bắc đạo. Cô nương vào nhiều người cứ kêu họ ra đây cùng nhau quyết một trận tử chiến.

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn bốn phía vẫn chưa thấy bóng người đâu thì bụng bảo dạ:

- Cục diện bửa nay chỉ có cách kéo dài thời gian để chờ gia gia. Gia gia đã nói sẽ đến thì dĩ nhiên không sai được. Nếu bây giờ mình rời khỏi nơi đây thì một là không người tiếp ứng cho Phong Mã Tương. Bất luận lão thắng hay bại cũng không thể rời khỏi Phương gia đại viện được.

Nguyên Phong Kiếm Mã Tương tuy võ công cao cường nhưng người lão điên điên, khùng khùng, dù lão có thắng được Bạch Trung Quân cũng không tài nào trốn thoát được ám khí của đối phương, điều thứ hai nữa là sau khi nàng rời khỏi nơi đây, gia gia nàng đến thành lỡ cơ hội.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, nàng thủng thẳng nói:

- Sóng trường giang đợt sau xô đợt trước, lớp người mới ào vào lớp cũ. Trương lão anh hùng tuy lừng lẫy tiếng tăm miền Tây Bắc, nhưng đó chẳng qua là việc ngày trước mà thôi...

Trương Bách Tường tức giận ngắt lời:

- Hiện giờ lão phu vẫn là lãnh tụ các bạn đồng đạo võ lâm Tây Bắc.

Du Tiểu Quyên cười mát nói:

- Lão tiền bối tuổi đã già nua. Tiểu nữ tưởng nên để người khác thay thế tiền bối là hơn.

Trương Bách Tường tức giận quá chừng, nhưng lão lại ngữa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Con nha đầu nầy thật bẻm mép. Ngươi đã vô lễ với lão phu như vậy thì lão phu giết ngươi trước rồi sẽ tìm Nam Thiên Nhất Công để chất vấn lão về tội trị gia bất nghiêm.

Du Tiểu Quyên vẫn muốn chọc giận lão, liền cười ruồi hỏi:

- Nếu Trương lão tiền bối nhất định đòi đánh thì dĩ nhiên bọn tiểu nữ phải bồi tiếp. Nhưng tiểu nữ chưa hiểu lão tiền bối muốn đánh theo cách nào?

Trương Bách Tường vung kim đao lên đáp:

- Lão phu đã bôn tẩu từ Nam chí Bắc, trải biết bao nhiêu sóng to gió cả. Có lý đâu còn mắc kế hoãn binh của bọn ngươi?

Rồi lão họ thuộc hạ:

- Hãy bao vây bọn chúng lại.

Bỗng thấy Phương trận chuyễn động từ hai bên quay lại.

Chỉ trong chớp mắt, bọn tuỳ tùng của Trương Bách Tường đã bao vây bọn Du Tiểu Quyên và Lý Hàn Thu vào giữa.

Lý Hàn Thu cầm ngang thanh kiếm nói:

- Quyên cô nương! Bàn tay tại hạ đã nhuộm máu tanh, khó lòng tránh khỏi hoàng thiên trách phạt. Vậy có giết thêm ít người nữa cũng thế mà thôi. Xin cô nương đứng ngoài lược trận cho tại hạ tiến ra ứng chiến.

Miệng chàng nói, chân chàng đã từ từ cất bước tiến về phía trước.

Trương Bách Tường hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi là ai mà ăn nói khoác lác thế?

Lý Hàn Thu cầm trường kiếm để ngang trước ngực đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Trương Bách Tường cười khẩy nói:

- Lý Hàn Thu ư? Lão phu chưa nghe ai nói đến bao giờ.

Du Tiểu Quyên hỏi móc:

- Vậy môn Thất Tuyệt Ma Kiếm chắc Trương lão tiền bối đã nghe người ta nói tới rồi thì phải?

Trương Bách Tường sửng sốt hỏi lại:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm ư?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Phải rồi! Lý Hàn Thu đây là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Trương Bách Tường trầm ngâm một chút rồi nói:

- Trước nay lão phu không để cho cái hư danh lừa bịp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy lão tiên bối muốn coi cho biết phải không?

Trương Bách Tường đáp:

- Đúng thế!

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm! Tiền bối hãy coi chừng!

Tiếng hô chưa dứt, chàng đã rung tay một cái. Thanh trường kiếm rít lên veo véo nhằm Trương Bách Tường chém tới.

Trương Bách Tường thấy kiếm chiêu của đối phương nhanh như điện chớp hiếm có ở đời. Lão không khỏi giật mình kinh hải, vội vung kim đao lên thành một làn đao quang để chống cự.

Đao kiếm đụng nhau rít lên những tiếng choang choảng.

Trương Bách Tường mới tiếp hai chiêu đã phải lùi lại hai bước.

Lý Hàn Thu cũng cảm thấy cánh tay mặt hơi tê chồn thì bụng bão dạ:

- Lão này quả nhiên chẳng phải tay chỉ có hư danh.

Chàng lại vung kiếm tấn công.

Trương Bách Tường cũng múa đao phản kích.

Đao qua kiếm lại, hai người đã diễn nên một trường ác đấu.

Lý Hàn Thu thi triển kiếm chiêu mỗi lúc một mau lẹ hơn. Thế công mỗi lúc một kịch liệt. Những chiêu kiếm của chàng toàn trỏ vào huyệt đạo trọng yếu của Trương Bách Tường.

Trương Bách Tường huy động đơn đao hòng chận thế kiếm của Lý Hàn Thu. Nhưng Lý Hàn Thu ra chiêu lẹ quá, thanh kim đao trong tay Trương Bách Tường thủy chung vẫn không kiềm chế được thế kiếm của chàng.

Đột nhiên Trương Bách Tường hắng giọng một cái. Lão múa kim đao rất mau, đao quang vọt lên như đoá hoa để tấn công Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu lùi lại hai bước tránh khỏi thế đao.

Trương Bách Tường chẳng những không thừa thế tấn công mà còn lui lại hai bước.

Mọi người chú ý nhìn ra thấy tay áo Trương Bách Tường đẫm máu mới biết lão đã bị trúng kiếm nơi tay trái.

Lúc nầy bọn người bày phương trận tới tấp rút binh khí ra. Phương trận rút vòng nhỏ lại dần dần. Hiển nhiên chúng phát động thế công từ bốn mặt đánh vào.

Du Tiểu Quyên liền nghiêng mình đi, xây lưng về phía lưng Lý Hàn Thu.

Trương Bách Tường thấy phương trận chuyễn động rồi liền lui ra ngoài. Lão móc một viên thuốc bỏ vào miệng nuốt rồi lấy tấm khăn là buộc vết thương.

Lão vung kim đao lên một cái. Bốn người trong phương trận liền chia ra để xông vào căn nhà ngói.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy mình cùng Du Tiểu Quyên bị mười sáu người vây lại. Đó là không kể Trương Bách Tường và bốn người đã rời đến để tấn công căn nhà ngói. Chàng bảo Du Tiễu Quyên:

- Du cô nương! Cô nương để chỗ nầy cho tại hạ đối phó, xin vào tiếp viện căn nhà kia, đừng để bọn chúng cứu thoát Phương Tú.

Chàng vừa nói xong mấy câu này thì phương trận đã bắt đầu di động thế công. Mười mấy thứ khí giới khác nhau chia ra bốn mặt phương tấn công hai người.

Cách bố trí phương trận nầy tuy không giống La Hán trận của Thiếu Lâm hay Ngũ Hành kiếm trận của phái Võ Đương và không hại bằng, nhưng những người này toàn là nhân vật từng trải giang hồ, họ còn là những tay cao thủ hạng nhất ở miền Tây Bắc. Mọi người một môn sở trường, bây giờ họ phối hợp với nhau để tấn công, thế công đã lợi hại mà họ còn tương trợ nhau thành ra uy thế không tầm thường.

Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên hai người đánh rất hăng, nhưng coi chừng cục diện này không thể trong lúc nhất thời phá vòng vây ra được.

Nhắc lại Đinh Bội và Lôi Phi đều đã rời khỏi căn nhà ngói, trông thấy Trương Bách Tường dẫn người lại tấn công, Lôi Phi theo Phương Tú lui lại vào trong nhà.

Y biết rằng nếu để Trương Bách Tường cướp được Phương Tú đem đi thì Hàn Kế Tín chẳng còn úy kỵ gì nữa sẽ phóng tay vào thành.

Đinh Bội rút trường kiếm đứng chặn trước cửa.

Quân Trung Phụng và Tần Nhi đứng hai bên Đinh Bội.

Mấy vị giáo sư thì kẻ giữ cửa, số người này nhãy lên nóc nhà và phòng thủ rất nghiêm mật.

Trương Bách Tường xông gần vào nhà ngói, chẳng nói câu gì dơ đao chém Đinh Bội.

Đinh Bội khoa kiếm lên đở rồi phản công liền hai chiêu.

Thanh kim đao trong tay Trương Bách Tường vừa đón đường kiếm của đối phương, vừa tấn công mãnh liệt phi thường.

Lão lớn tiếng quát bốn thuộc hạ:

- Các ngươi xông vào nhà cứu Phương viện chúa đi!

Lão làm lãnh tụ võ lâm miền Tây Bắc đã mấy chục năm. Đao pháp của lão rất tinh thâm và độc đáo. Thế công liên miên không ngot.

Đinh Bội cũng là tay kiếm thủ thiện chiến. Trong lúc nhất thời tuy không sao đoạt được thượng phong, nhưng cũng bức bách Trương Bách Tường phải lui sang một bên.

Bốn tên bộ hạ của lão thừa cơ xông vào trong nhà.

Quân Trung Phụng và Tần Nhi đứng hai bên vọt ra vung kiếm lên cự địch với bốn đại hán.

Bốn đại hán này đều là những tay cao thủ hạng nhất mà lại xảo quyệt vô cùng!

Quân Trung Phụng và Tần Nhi chọi với bốn người, lập tức bị kém thế.

Lôi Phi thấy tình thế bất lợi cho mình, liền cười lạt bảo Phương Tú:

- Phương Tú! Nếu bọn chúng mà tấn công vào trong nhà thì tại hạ phải giết Phương viện chúa trước rồi mới tính đến việc cự địch sau.

Phương Tú cười lạt đáp:

-Thực ra Phương mỗ cũng ham sống, nhưng gặp trường hợp nhất định phải chết thì cũng chẳng làm sao được?

Lôi Phi lại khoa tay điểm vào hai chổ huyệt đạo của Phương Tú. Y ngững đầu trông ra thấy bốn đại hán liên thủ tấn công ráo riết. Tần Nhi và Quân Trung Phụng dần dần đi vào chỗ thất bại thì bụng bảo dạ:

- Nếu để bọn chúng xông vào nhà được thì cách chống cự càng khó khăn hơn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, y lập tức giao Phương Tú cho một tên võ sư rồi vung đao trợ chiến.

Võ công của Lôi Phi mạnh hơn hai cô rất nhiều. Y vừa tham vào cuộc chiến, tình thế ổn định lại ngay.

Đinh Bội một mình chọi với Trương Bách Tường. Hai bên đều tay cự phách vẫn giữ được thế quân bình.

Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên hợp lực đối phó với mười hai tay cao thủ đang vây đánh. Cuộc chiến này rất kịch liệt. Hai người thi triển kiếm pháp mỗi lúc một dữ dội.

Đột nhiên Du Tiểu Quyên phòng ra kỳ chiêu. Thanh kiếm của nàng lấp loáng như điện chớp rồi vọt thành đường cầu vòng, cũng như làn sóng cả dồn đập phá vở vòng vây của bên địch cắt đứt thành hai đoạn.

Lý Hàn Thu vung trường kiếm phóng luôn hai chiêu đâm hai đại hán bị thương.

Kiếm chiêu của chàng rất ác độc, nhằm đâm vào chỗ trọng yếu của đối phương.

Hai đại hán bị trúng kiếm cố nén sự đau đớn mà vẫn không được phải rú lên.

Du Tiểu Quyên vung kiếm ráo riết hơn cho toé ra những tia quang. Nàng bảo Lý Hàn Thu:

- Lý huynh! Lý huynh ra tay đừng nễ nang gì nữa vì chúng ta không có nhiều thì giờ.

Lý Hàn Thu chỉ lo Du Tiểu Quyên trách mình giết người không nới tay, bây giờ chàng nghe nàng bảo vậy thì trong lòng khoan khoái. Chàng ra chiêu veo véo lại đã thương một đại hán rồi nói:

- Tại hạ cùng các vị vốn không thù oán nên không muốn đả thương ai. Nếu các vị không chịu dừng tay rút lui thì đừng trách tại hạ ra tay.

Bọn người này đều là những tay bôn tẩu giang hồ lâu năm. Người nào cũng vô cùng xảo quyệt. Chúng nghe đồng bạn rú lên thê thảm thì chí phấn đấu đã giảm đi phân nữa. Bây giờ chúng nghe Lý Hàn Thu nói vậy liền đỗi thế công thành thế thủ.

Du Tiểu Quyên thấy áp lực bốn mặt giảm đi rất nhiều liền nói:

- Phương Tú đã bị bọn ta bắt rồi. Còn Hàn Đào toan giở lối liều lĩnh như con thú dử đến bước đường cùng. Giữa các vị và Giang Nam Song Hiệp dường như chẳng có mối giao tình gì đáng kể thì liều mạng cho họ làm chi?

Bọn đại hán bao vây hai người tuy thủ nhiều công ít, nhưng vẫn không chịu rút lui.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Du cô nương đã dùng lời tử tế khuyên nhủ các vị mà các vị không chịu nghe theo, tức là tự rước lấy vạ vào mình đó.

Dứt lời chàng biến đổi kiếm chiêu. Chỉ trong khoảnh khắc lại đả thương ba người nữa.

Lúc này bọn đại hán bao vây đã bị thương gần một nữa, chí phấn đấu hầu như tiêu tan, lục tục

lùi lại phía sau.

Một đại hán thân thể cao lớn dường như là trưởng toán lớn tiếng gọi Trương Bách Tường:

- Trương bảo chúa! Hai người này kiếm pháp cực kỳ lợi hại. Bên ta bị tử thương gần một nữa rồi, không còn khả năng để tái chiến nữa.

Trương Bách Tường và Đinh Bội đang đánh nhau đến giai đoạn quyết liệt mà không phân thắng bại. Lão nghe tiếng la gọi của thuộc hạ nên bị phân tâm, xuýt nữa trúng kiếm của Đinh Bội. Lão đánh gấp hai đao để ngăn chận thế kiếm của đối phương rồi lùi lại.

Lão ngoảnh đầu nhìn ra thấy bọn người mình đem theo đã có năm tên bị ngã, miệng không ngớt rên la. Bất giác lão nga46n người nghĩ thầm:

- Cặp nam nữ thiếu niên này võ công rất cao cường. Nếu còn đánh nữa e rằng cũng khó lòng thắng nỗi.

Lão đâm ra thoái chí.

Phương Tú tuy bị điểm huyệt mấy chỗ, cử động không được linh hoạt nhưng mắt còn nhìn thấy, miệng vẫn nói được. Hắn thấy Trương Bách Tường giơ đao lên ra vẻ trầm tư liền hiểu ý lão, liền lớn tiếng nói:

- Trương huynh! Ráng cầm cự một lúc nữa đi! Viện lực cho chúng ta sắp tới nơi rồi đó.

Trương Bách Tường ngẫng đầu lên trông thấy Đinh Bội đưa ngang thanh kiếm đứng yên chứ chưa rượt theo mình, dường như đang ngấm ngầm vận khí điều dưỡng. Y cho là trong cuộc ác đấu vừa rồi đối phương đã phát huy toàn lực, nên thành kiệt quệ.

Trương Bách Tường ngấm ngầm đếm đại bọn thuộc hạ chưa đươc mười hai người. Nếu hết sức chiến đấu có thể chống chọi một lúc nữa.

Lại nghe Phương Tú nói tiếp:

- Trương huynh! Nếu tiểu đệ mà thoát hiểm sẽ lấy thuốc trường sinh để tặng Trương huynh…

Trương Bách Tường ngữa mặt lên trời thở phào một cái, trả lời:

- Phương viện chúa nói thật chăng?

Phương Tú đáp:

- Tiểu đệ không nói dối ai bao giờ?

Trương Bách Tường nói:

- Cứ tình thế hiện giờ, tại hạ e rằng hy vọng cứu thoát viện chúa rất mong manh.

Phương Tú nói:

- Cái đó không sao. Chỉ cần Trương huynh hết lòng là được.

Trương Bách Tường nói:

- Tiểu đệ ráng cầm cự thêm một thời gian chừng ăn xong bửa cơm, nếu viện thủ vẫn chưa tới nơi thì tiểu đệ cũng đành ngưng mà thôi.

Phương Tú nói:

- Đại khái chỉ trong khoảng thời gian như vậy chứ không lâu đâu.

Trương Bách Tường giơ cao thanh kim đao lên lớn tiếng:

- Các anh em! Chúng ta đừng mong thành công, cốt sao không có lỗi là được.

Tiếng hô vừa dứt, quần hào lại bao vây Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên. Lập tức họ giữ thế thủ để chờ viện binh chứ không mong thắng nên không sấn vào tấn công hai người.

Du Tiểu Quyên khẻ nói:

- Bắt giặc trước hết là bắt chủ tướng. Vậy để tiểu muội đối phó với Trương Bách Tường.

Nàng vung kiếm veo véo hai tiếng, phá vòng vây vọt đi hai cái đã xông đến trước mặt lão.

Trương Bách Tường cầm thanh kim đao để trước ngực, thủ thế chờ đợi.

Du Tiểu Quyên lạnh lùng hỏi:

- Trương Bách Tường! Bấy lâu nay các hạ hùng cứ mặt Tây Bắc mà chưa đủ thoả mản ư? Lại còn tham vọng chia vác với Trung Nguyên. Bọn tuỳ hành của các hạ đã thương vong gần một nữa. Nếu các hạ không quay đầu lại kịp thời thì e rằng cái mạng già của các hạ đến phải để lại trong Phương gia đại viện mất.

Sau một lúc chiến đấu nữa, Trương Bách Tường mất hết nhuệ khí. Lão biết bọn thiếu niên này đều là những nhân vật mang tuyệt kỹ trong mình. Nhưng lão đã nhận lời với Phương Tú cầm cự thêm trong khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm, liền đáp:

- Lão phu có chỗ khổ tâm khó nói ra.

Du Tiểu Quyên lấy làm kỳ hỏi:

- Trương tiền bối có điều chi khó nói?

Trương Bách Tường động tâm nghĩ thầm:

- Giả tỷ con tiểu nha đầu này mà bắt buộc Phương Tú đưa thuốc giải cho ta thì đó cũng là một lương sách.

Lão nghĩ vậy liền đáp:

- Cả nhà lão phu mấy người đều bị Phương Tú dùng độc để kiềm chế nên chẳng thể không tuân theo mệnh lệnh của hắn được.

Du Tiểu Quyên dương cặp mày liễu lên nói:

- Té ra là thế!

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Nếu tiểu nữ đòi hắn lấy được thuốc giải cho tiền bối thì sao?

Trương Bách Tường đáp:

- Nếu được vậy thì lão phu lập tức dẫn thuộc hạ rời khỏi đây trở về Tây Bắc không hỏi gì đến việc võ lâm Trung Nguyên nữa.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Tiền bối có biết thứ thuốc giải đó do ai cất giữ không?

Trương Bách Tường đáp:

- Phương Tú và Hàn Đào.

Du Tiểu Quyên nói:

- Được rồi! Để tiểu nữ thử hỏi lấy thuốc giải cho tiền bối xem có được không?

Nàng quuay lại tiến gần đến Phương Tú nói:

- Phương viện chúa! Té ra bao nhiêu người phải liều mạng cho viện chúa đều bị viện chúa ngấm ngầm dùng dược vật kềm chế, vậy họ chẳng thể không tuân theo mệnh lệnh của viện chúa...

Phương Tú cười mát, lẵng lặng không nói gì.

Du Tiểu Quyên cười lạt nói tiếp:

- Viện chúa nên lấy thuốc giải đưa cho tiện thiếp thì hơn, đừng bắt tiện thiếp phải hành hạ viện chúa.

Phương Tú đáp:

- Thuốc giải thì có đấy, nhưng không ở trong mình tại hạ.

Du Tiểu Quyên nói:

- Vậy thì ở đâu?

Phương Tú đáp:

- Hiện cất trong nội viện.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Viện chúa nối vậy thì phải đưa viện chúa về nội viện mới lấy được hay sao?

Phương Tú đáp:

- Còn có một biện pháp khác.

Du Tiểu Quyên hừ một tiếng rồi hỏi:

- Còn biện pháp nào khác?

Phương Tú đáp:

- Tại hạ nói chỗ cất dược vật để các vị sai người đi lấy.

Du tiểu Quyên mĩm cười nói:

- Trong nội trạch của viện chúa đã bố trí cơ quan trùng điệp thì sai người vào đó để họ chịu chết hay sao?

Phương Tú đáp:

- Hỏi ơi! Ngoài cách nầy tại hạ chưa nghĩ ra được biện pháp nào khác.

Du Tiểu Quyên cười khẩy nói:

- Viện chúa không có biện pháp, nhưng tiện thiếp biết người khác có biện pháp khiến cho viện chúa phải đưa thuốc giải ra.

Phương Tú hỏi:

- Người ấy là ai?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Lý Hàn Thu.

Phương Tú nói:

- Trước tình thế nầy dù có giết tại hạ, tại hạ cũng chẳng có biện pháp nào nữa.

Du Tiểu Quyên nói:

- Chúng ta hãy thử coi.

Đoạn nàng lớn tiếng gọi:

- Lý huynh! Mời Lý huynh vào đây.

Lúc nầy hai bên đã dừng tay không chiến đấu nữa.

Lý Hàn Thu nghe tiếng Du Tiểu Quyên gọi liền trở gót đi vào.

Bọn thuộc hạ của Trương Bách Tường cũng không ai cản trở.

Lý Hàn Thu lật đật vào nhà hỏi:

- Quyên cô nương có điều chi dạy bảo?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Trương Bách Tường đã nguyện ý dẫn thuộc hạ rút lui, nhưng họ cũng bị Phương Tú kềm chế bằng độc dược. Chỉ cần sao bắt Phương Tú đưa thuốc giải ra là lập tức lão Trương kéo về Tây Bắc ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phương Tú bảo sao?

Du Tiểu Quyên mĩm cười đáp:

- Phương Tú không muốn giao thuốc, hắn nói là không có thuốc trong mình.

Lý Hàn Thu nói:

- Hắn là tay điêu ngoa xảo quyệt, rất nhiều mưu kế. Hắn chưa thấy quan tài là không chảy nước mắt.

Dứt lời chàng tiến lại gần Phương Tú khoa kiếm lên một cái.

Ánh hàn quang vừa loé lên đã hớt một mảng da ở má bên trái của Phương Tú. Nhưng hắn chỉ mất một làn da rất mỏng và rớm máu.

Phương Tú chấn động tâm thần, đưa tay lên sờ mặt.

Lý Hàn Thu lạnh lùng quát lớn:

- Phương Tú! Chỉ lên hai má mà có thể hớt được năm chục chiêu mà vẫn không khiến cho lão bị trọng thương hay khoét thịt đến xương.

Chàng lại vung trường kiếm toan hớt chiêu nữa.

Phương Tú lớn tiếng la:

- Dừng tay!

Chương 173 - Trên chiến trường quái xa xuất hiện

Lý Hàn Thu dừng kiếm lại hỏi:

- Lão có điều chi muốn nói:

Phương Tú đáp:

- Thứ thuốc giải đó để trong nội viện. Bây giờ các hạ có giết chết đi, tại hạ làm gì có thuốc giải mà đưa ra.

Lý Hàn Thu nói:

- Không có thuốc giải thì lão phải đền mạng người.

Thanh trường kiếm rít lên veo véo, lại hớt hai mảng da mõng trên má bên phải Phương Tú.

Kể về đau khổ thì Phương Tú còn có thể chịu đựng được, nhưng lão bị uy hiếp mãnh liệt về mặt tinh thần, tưởng chừng chí khí bị tan vỡ.

Lý Hàn Thu chưa hớt đến chiêu thứ ba, Phương Tú lại lớn tiếng la:

- Dừng tay!

Lý Hàn Thu nói:

Phương viện chúa còn nói gì nữa?

- Tại hạ kêu bọn chúng lấy thuốc giải đưa ra, nhưng các hạ phải đưa lão phu đến trước cửa nội viện mới được.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Tai hạ tin rằng trong mình viện chúa cũng có thuốc giải.

Câu nầy không phải chàng đặt ra để hăm doạ đối phương. Chàng đoán chắc như vậy, vì Phương Tú đã kêu chàng dừng tay hai lần. Giả tỷ trong mình hắn quả không có thuốc giải thì hắn đã cam tâm chịu đòn.

Bỗng nghe Phương Tú đáp:

- Trong người lão phu nếu có đem thuốc giải thì tội gì mà không đưa ra để chịu đau khổ nhục nhã thế này?

Lý Hàn Thu nói:

- Một đời viện chúa đã sát hại không biết bao nhiêu đồng đạo võ lâm, làm đau khổ không biết bao nhiêu người lương thiện thì bây giờ có phải hành hạ hay bị nhục nhã vì mấy chiêu kiếm

cũng đáng lắm, chẳng có gì đáng kêu ca mới phải.

Phương Tú nói:

- Các hạ muốn trả thù cho song thân thì sao không chém lão phu một nhát để chết đi cho rồi.

Lý Hàn Thu đáp:

- Lý mỗ thay mặt giang hồ tìm cho ra chính nghĩa để phúc đáp với võ lâm đồng đạo.

Nói tới đây lửa giận bốc lên bừng bừng, chàng vung kiếm veo véo hớt liền ba kiếm.

Phương Tú rú lên:

- Dừng tay! Dừng tay!

Lý Hàn Thu đổi giọng hỏi:

- Phương viện chúa có điều chi dạy bảo?

Phương Tú đáp:

- Trong mình tại hạ chỉ có một bình thuốc giải. Tại hạ nguyện ý đưa ra, nhưng các hạ...

Lý Hàn Thu tay kiếm lướt qua đỉnh đầu Phương Tú hớt một mảng da đầu và một mảng tóc. Miệng chàng nạt lớn:

- Phương viện chúa! Viện chúa hiện đã bị bắt rồi thì quyền sanh sát hoặc cầm tù hay không thì đều ở nơi bọn tại hạ. Viện chúa không thể đưa điều kiện nào ra hết...

Rồi chàng cất cao giọng hỏi:

- Thuốc giải ở đâu?

Phương Tú không sao được bèn móc bình thuốc giải đưa!

- Thuốc giải đây.

Lý Hàn Thu đón lấy bình thuốc nói:

- Trương lão anh hùng! Lão anh hùng hãy giữ lấy thuốc nầy.

Chàng rung tay một cái. Bình thuốc giải vọt lên không bay tới.

Trương Bách Tường thấy Lý Hàn Thu hành hạ sĩ nhục Phương Tú trong lòng không khỏi băn khoăn, bụng bảo dạ:

- Giả tỷ gã hành hạ mình như vậy thì thà rằng chịu chết còn hơn. Mấy người tuổi trẻ này khó mà đối phó với chúng được. Ta liệu bề rút lui là hơn.

Lão ngấm ngầm quyết định chủ ý rồi, mở nắp bình thuốc lấy ra hai viên thuốc giải.

Lý Hàn Thu liếc mắt để ý nhìn kỹ thấy viên thuốc nầy màu hồng thẩm chỉ lớn bằng hạt đậu đỏ. Chàng cất tiếng hỏi:

- Trương lão anh hùng! Lão anh hùng có nhìn nhận đó đúng là thuốc giải không?

Trương Bách Tường đáp:

- Coi màu sắc thì đúng rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu Trương lão anh hùng mà xác định được đúng là thuốc giải thì có thể dẫn dắt thuộc hạ thượng lộ ngay, trở về Tây Bắc để tránh đi những chuyện rắc rối có thể xảy ra trong khoảnh khắc.

Trương Bách Tường đáp:

-Để tại hạ thử coi.

Lão đưa mắt nhìn vào Phương Tú nói:

- Phương viện chúa! Bình thuốc giải này là của thật đấy chứ?

Phương Tú lạnh lùng đáp:

- Trong mình tại hạ có rất nhiều thuốc giải. Dược vật đó có hợp với tính mệnh của Trương huynh hay không thì lão phu chẳng thể nhớ được.

Trương Bách Tường bật lên trời cười ha hả. Lão bỏ viên thuốc vô miệng nuốt xuống bụng rồi nói:

- Dược vật nầy có thể hoá giải được chất độc trong mình lão phu hay không thì chỉ trong khoảnh khắc là biết rõ.

Dứt lời lão nhắm mắt điều dưỡng.

Du Tiểu Quyên quay lại đưa mắt nhìn Phương Tú hỏi:

- Phương viện chúa! Dược vật nầy có đúng là thuốc giải hay không lẽ đâu viện chúa lại chẳng biết rõ?

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Thật tình lão phu không nhớ được.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Trương Bách Tường đột nhiên mở bừng mắt, chắp tay nhìn Lý Hàn Thu thi lễ nói:

- Đa tạ Lý đại hiệp đã lấy thuốc giải cho.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ chưa từng lên miền Tây Bắc không hiểu Trương lão anh hùng hành động gì ở Tây Bắc đạo? Tại Trung Nguyên đường như cũng ít người nói đến những ác tích của các hạ thì tội gì các hạ dấn thân vào những trường thị phi này? Xin các hạ tuỳ tiện.

Trương Bách Tường nói:

- Khi nào các vị có thời giờ nhàn rỗi, qua chơi miền hoang vắng, Trương mỗ sẽ đón tiếp một cách nồng nhiệt. Bây giờ tại hạ xin cáo biệt.

Lão trở gót, đột nhiên quay lại nói tiếp:

- Các vị cứ tin lời Trương mỗ đi! Trương mỗ cũng mong mau rời khỏi nơi đây.

Du Tiểu Quyên vẫy tay đáp:

- Mỹ ý của Trương lão anh hùng bọn tiện thiếp xin tâm lãnh. Mời lão anh hùng thượng lộ.

Trương Bách Tường không nói gì nữa, lão kêu gọi thuộc hạ khiêng những người bị thương rồi trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu nói:

- Phương Tú! Lão còn mấy lộ nhân mã?

Phương Tú đáp:

- Còn bốn đường nữa. Nếu tại hạ tính không lầm thì chỉ trong vòng một giờ là bọn chúng cũng lục tục về đến Phương gia đại viện.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Nếu bọn chúng cũng chỉ vào cở Trương Bách Tường thì tiện thiếp nghĩ rằng họ cũng không giúp gì được cho viện chúa cả. Có phải thế không?

Phương Tú đáp:

- Trong năm lộ nhân mã thì Trương Bách Tường là một lộ mạnh nhất.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Bọn nữ yêu trong Tử Vi cung ở Mao Sơn phải chăng cũng ở dưới quyền khống chế của viện chúa?

Phương Tú cười mát đáp:

- Nếu cô nương muốn tại hạ phân đẳng cấp về năm lộ nhân mã thì mấy vị Phu nhân cùng bọn Hoa nữ ở Tử Vi cung và cả những kẻ đã lựa chọn trong thời kỳ mở hội liên hoa cũng chỉ hơn bọn Trương Bách Tường một chút mà thôi.

Du Tiểu Quyên cười ruồi hỏi:

- Hay lắm! Vậy lộ nhân mã nào cao cường nhất? Viện chúa có thể kể cho nghe. Họ là những nhân vật thế nào?

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi lắc đầu đáp:

- Tại hạ nghĩ rằng không nên nói nữa hay hơn.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Tại sao vậy?

Phương Tú đáp:

- Tại hạ có nói các vị cũng không tin mà có khi còn trách mắng là tại hạ nói nhăng nói càng. Nhất là tính nết của Lý thế huynh đây tại hạ đã hiểu được đôi phần, không chừng tại hạ sẽ vì quá thật thà mà chịu khổ nhục.

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Không hề chi. Tiện thiếp bảo đảm không để y làm gì đau khổ đến viện chúa. Vậy viện chúa cứ nói thực đi.

Phương Tú đáp:

- Một lộ mạnh nhất do lảnh đội Thần Ma thống lãnh. Đội này còn có Hắc Bạch Song Sát, mười vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, bảy đệ tử của phái Võ Đương và mười tám tay cao thủ khác để theo đều theo mệnh lệnh của đội đó điều động. Lộ nhân mã này mạnh nhất trong ngũ lộ. Còn tin hay không là quyền của các vị.

Du Tiểu Quyên lại cười mát hỏi:

- Cứ kể như lời nói của viện chúa là thành thật đi, nhưng bọn họ trong vòng một giờ nữa sao đã trở về tới đây được?

Phương Tú đáp:

- Tại hạ đã dùng linh điểu đưa lệnh cấp bách triệu tập bọn họ đi suốt ngày đêm trở về cho kịp. Cứ coi bọn Trương Bách Tường về tới đây mà tính thì giờ thì bọn họ trong vòng một giờ có thể lục tục về đến...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ vì sơ ý quá, để các vị phái bọn gian tế trà trộn vào Phương gia đại viện do thám biết rõ lúc Phương gia đại viện không người sấn vào tập kích, nên tại hạ không điều động kịp binh tướng, Lý Hàn Thu lạnh lùng xen vô:

- Đó là ý trời. Vì lão gây nên tội ác đã nhiều nên phải chịu quả báo.

Du Tiểu Quyên nói:

- Phương viện chúa quên rằng bọn tiện thiếp cũng có bố trí cản đường, dù mấy lộ nhân mã kia trở về hết cũng chẳng làm gì được.

Phương Tú nói:

- Cô nương tưởng vậy ư?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Đúng thế!

Phương Tú cười mát nói:

- Phương Tú này đã làm nên nhiều tội lỗi, chẳng lẻ lại không chuẩn bị chút nào ư? Có điều chưa đến chỗ tuyệt vọng thì tại hạ không muốn chết.

Du Tiểu Quyên nói:

- Viện chúa kể ra cũng thành thật đấy! Vậy tiện thiếp cho viện chúa hay là bọn tiện thiếp cũng chuẩn bị cả rồi.

Phương Tú nói:

- Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Du Tiểu Quyên nói:

- Nội tổ của tiện thiệp cũng mời những cao nhân võ lâm đã lui về quy ẩn chốn lâm tuyền trở lại giúp đỡ, tỷ như Phong Kiếm Mã Tương đây là một nhân vật trong những vị đó...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vì thế bọn tiện thiếp đã bố trí mấy đường mai phục để ngăn chặn những cao thủ của viện chúa. Những cánh mai phục đã ước hẹn nội ở quanh vùng nầy. Bốn lộ nhân mã kia của viện chúa có trở về hết cũng chưa chắc đã kháng cự nỗi.

Phương Tú nói:

- Đây đúng là một điều mà tại hạ chưa từng để ý đến. Đàm Dược Sư làm hại tại hạ một cách trầm trọng.

Lý Hàn Thu nói:

- Đàm Dược Sư mới là nhân vật đầu nảo, còn viện chúa chỉ là một tên thuộc hạ nghe mệnh lệnh của hắn mà thôi phải không?

Phương Tú nói:

- Đàm Dược Sư bức bách tại hạ làm điều tàn ác. Chính cơ nghiệp này tại hạ cũng gây dựng cho hắn. Nhưng thực ra tại hạ đã biết cách trừ khử hắn. Dù hắn không chết về tay các vị thì cũng chẳng thể sống thêm được ba ngày nữa.

Du Tiểu Quyên liếc mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Lôi huynh phải để hết tâm thần trông nom Phương viện chúa, chớ để y liều chết.

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ xin thận trọng.

Du Tiểu Quyên thở phào một cái nói:

- Xin các vị hãy ra khỏi căn nhà này trước đi. Tiểu muội đến giúp Mã lão tiền bối một tay để trừ khử Bạch Y Ma Quân rồi sẽ tính.

Những người có mặt tại trường đã coi tình hình nàng động thủ chiến đấu với Bạch Y Ma Quân

lúc trước, họ biết lời nàng nói đây chẳng phải là quá khoa trương tài nghệ.

Du Tiểu Quyên từ từ tiến ra một bước lớn tiếng hỏi:

- Mã lão tiền bối! Chúng ta cần đánh mau rút lẹ, không thể chần chờ được. Vậy vản bối muốn trợ lực cho tiền bối trừ khữ Bạch Y Ma Quân, nên chăng?

Lúc này hai người dùng kiếm lớn, thiết côn đang chiến đấu đến giai đoạn rất gay go không phân thắng bại. Thỉnh thoảng côn kiếm đụng nhau rít lên những tiếng khủng khiếp cơ hồ thũng cả lỗ nhĩ.

Du Tiểu Quyên hô luôn mấy tiếng mà vẫn không thấy Phong Kiếm Mã Tương trả lời.

Đột nhiên, Phương Tú la lên một tiếng:

- Úi chà!

Tiếp theo bức tường kiên cố trong Phương gia đại viện đột nhiên đổ xuống.

Một đống lù lù đen sì giống như cổ kiệu mà không phải kiệu, giống xe mà không phải xe, từ phía trong bức tường đổ tiến ra.

Du Tiểu Quyên đã vung kiếm lên chuẩn bị xông vào vòng chiến.

Tiếng tường đổ ầm ầm khiến nàng giật mình quay phắt lại.

Lý Hàn Thu cười lạt lên tiếng:

- Đấy là một cổ Thiết bồng xa, nhưng đáng tiếc nó không có ngựa mặc giáp thành ra không chuyễn động được.

Tần Nhi lắc đầu nói:

- Không phải Thiết bồng xa đâu. Cỗ xe bồng kia vốn bỏ ở vườn sau.

Du Tiểu Quyên cũng đã ở trong Phương gia đại viện và đã biết thiết bồng xa của Hàn Kế Tín có đóng ngựa mặc giáp. Nàng nghe Tần Nhi nhắc tới vụ này bất giác động tâm lên tiếng:

- Trước kia Hàn Kế Tín đã nói cho tiểu muội hay là gã khổ công nghiên cứu đoàn xe mộc ngưu lưu mã của Gia Cát Khỗng Minh, và đã hiểu rõ, gã muốn chế ra một cổ lưu tinh xa căn cứ vào phương pháp của mộc ngưu lưu mã. Cổ xe kỳ quái nầy chắc là cổ Lưu tinh xa đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cổ lưu tinh xa lợi hại ở chỗ nào?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Tiểu muội mới nghe gã nói sơ qua thì trong lưu tinh xa có rất nhiều ám khí.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ coi cổ xe nãy cũng không khác Thiết bồng xa mấy. Tại hạ đã rút kinh nghiệm ở Thiết bồng Xa, vậy bây giờ xin ra đối phó.

Chàng đưa mắt ngó Du Tiểu Quyên và Tần Nhi rồi nói tiếp:

- Có điều lần nầy mà tại hạ động thủ với gã thì không nể nang gì nữa.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Lý Huynh muốn giết gã ư?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tại hạ đã quyết tâm như vậy nhưng chẳng hiểu chuyến này có được như nguyện chăng?

Chàng ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ đã mấy lần gặp cơ hội mà không giết Hàn Kế Tín. Gã cũng mấy phen buông tha tại hạ. Vậy là tại hạ và gã không còn nợ nần gì nhau nữa.

Chàng không chờ Du Tiểu Quyên trả lời đã băng mình vọt về phía cổ Lưu tinh xa.

Cổ quái xa đen sì xông ra khỏi Trạch viện rồi đứng yên không tiếp tục tiến về phía trước.

Cỗ quái xa bao phủ bằng một tấm màn đen, không để nhìn rõ người ngồi.

Lý Hàn Thu nhãy vọt tới trước cổ xe chỉ còn cách chừng bốn, năm thước, chàng liền dừng lại coi, vẫn không thấy động tĩnh gì.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng hô:

- Lý huynh! Trở về cho mau!

Lý Hàn Thu quay lại hỏi:

- Tại sao vậy?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Cổ Lưu tinh xa dừng lại không chuyễn động tất có nguyên nhân. Tiểu muội chắc rằng Hàn Kế Tín đã sắp đặt mưu mô gì đây.

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời bỗng thấy mấy con quái vật cao lớn lắc lư như quỷ nhập tràng từ chỗ trống tường đổ tiến ra.

Chàng nhìn kỷ lại thì thấy người xuất hiện đây không phải quái vật mà đúng là người cao lớn quá cở. Trên mình người ấy khoác một tấm thiết giáp rất nặng nề nên bước đi chệnh choạng không vững, dường như họ phải đeo một vật quá nặng nề.

Lý Hàn Thu thấy đám đại hán ấy nối đuôi nhau tiến ra, chàng ngấm ngầm đếm được tám người.

Đối với bọn đại hán mặc giáp nặng nề, Lý Hàn Thu tuy trong lòng cảm thấy có đôi chút kinh dị, nhưng coi bọn chúng cử động vụng về chậm chạp nên chàng cũng cũng chẳng quan tâm.

Hai bên cách nhau rất gần. Chỉ trong chớp mắt là đại hán mặc thiết giáp đi đầu đi tới gần Lý Hàn Thu.

Gã vung tay mặt lên đột nhiên phóng quyền nhằm Lý Hàn Thu đánh tới.

Lý Hàn Thu nhìn thấy cánh tay mặt gã giơ lên cũng đeo thiết giáp rất dày. Nhưng chỗ khuỷu tay còn có thể co lại được thì bụng bảo dạ:

- Khuỷu tay gã dù có thiết giáp bảo vệ thì chỗ đó rất mỏng hơn nhiều mới cử động được.

Chàng liền vung trường kiếm nhằm đâm vào khuỷu tay đại hán. Đồng thời chàng né người đi để tránh khỏi thoi quyền của đối phương.

Thanh trường kiếm của Lý Hàn Thu lúc phóng tới gần khuỷu tay đại hán thì đột nhiên cảm thấy mũi kiếm lệch sang một bên. Đồng thời thân kiếm bị bàn tay trái đại hán nắm lấy.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm kinh hải nghĩ thầm:

- Không hiểu đây là môn võ công gì của gã mà có thể hút trường kiếm của ta lệch sang một bên.

Trong lòng xoay chuyễn ý nghĩa, cánh tay mặt chàng giựt mạnh một cái rút được trường kiếm trong năm ngón tay của đối phương.

Hiện giờ lại thêm hai đại hán mặc thiết giáp từ phía sau đại hán thứ nhất tiến ra bao vây Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu giật được trường kiếm ra rồi vung lên tấn công ba chiêu rất mau lẹ.

Tiếng kim thiết đụng nhau choang choảng. Cả ba chiêu kiếm của Hàn Thu đều đánh trúng người mặc áo giáp.

Ba đại bên mặc thiếp giáp rất dầy nên mũi kiếm đâm trúng mà không ăn thua gì.

Lý Hàn Thu đã cảnh giác thấy tình thế có điều khác lạ, vì thế kiếm của chàng đánh ra thường bị một áp lực rất mạnh khiến cho đường kiếm bị chệch đi.

Nguyên thanh thanh trường kiếm của Lý Hàn Thu nhằm đâm vào khuỷu tay của đối phương là chổ thiết giáp mõng nhất, nhưng khi phóng tới nơi bị hấp lực hút mũi kiếm lệch ra chỗ khác.

Biết mình lâm vào tình trạng nguy cấp dị thường, chàng tự nhủ:

- Nếu ba tên nầy bao vây thành thế trận thì ta có muốn thoát thân được không phải chuyện dễ dàng.

Trong lòng xoay chuyễn ý nghĩ, chàng nảy ra ý định mau thoát khỏi thế nguy khốn vì bị bao vây.

Chàng liền vung trường kiếm ra chiêu "pháp luân cửu điểm".

Một làn kiếm quang quét ngang bốn mặt. Đồng thời người chàng nhẫy vọt lên.

Bỗng thấy đại hán ở mé chính Đông đưa ngang cánh tay trái ra để ngăn chận thế kiếm của Lý hàn Thu. Tay mặt gã chụp lấy trường kiếm.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng hô:

- Lý huynh buông trường kiếm ra thôi!

Lý Hàn Thu theo lời buông trường kiếm liền cảm thấy người mình nhẹ đi. Chàng lướt qua trên đầu đại hán mặc thiết giáp.

Lúc người còn lơ lửng trên không, chàng xoay người lướt về phía Du Tiểu Quyên.

Chàng hạ mình xuống khẻ nói:

- Thật là lợi hại!

Du Tiểu Quyên chú ý nhìn ra thấy ba đại hán mặc thiết giáp đang bao vây Lý Hàn Thu đi vòng quanh cùng năm đại hán kia kéo về phía Lý Hàn Thu, nàng vội nói:

- Bọn người mặc thiết giáp động tác chậm chạp, chúng ta phải nghĩ cách đối phó.

Lý Hàn Thu đáp:

- Chúng ta tìm cách dẫn dụ chúng vào hang sâu hoặc đưa xuống nước.

Du Tiểu Quyên dùng thủ thế cho mọi người đứng sau chú ý. Đồng thời nàng khẻ hỏi:

- Lý huynh động thủ cùng bọn họ có thấy điều gì khả nghi không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cánh tay trái và bàn tay mặt bọn họ dường như có luồng hấp lực rất mãnh liệt.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Còn những chỗ khác thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dường như nhiều chỗ trong người họ cũng có hấp lực khiến cho thế kiếm của tại hạ không được chuẩn đích. Nhưng chỉ có cánh tay trái và bàn tay mặt là mạnh hơn mà thôi.

Du Tiểu Quyên nói:

- Trong người họ ngoài áo thiết giáp rất dầy còn có đá nam châm hút sắt. Vì thế nó làm cho thế kiếm phải trệch đi không trúng đích.

Lý Hàn Thu ồ một tiếng rồi nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Đao khí là những thứ binh khí nhẹ nhàng, đối với bọn họ không thể phát huy được tác dụng.

Du Tiểu Quyên nói:

- Nhưng trong Phương gia đại viện đã không có lạch sâu lại không có ao vũng, thì chẳng có cách nào dẫn dụ bọn chúng mà đưa vào được.

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn chúng còn một khuyết điểm trọng đại là vận chuyển không được tinh hoạt. Chúng ta chỉ xoay chuyễn mấy khúc quanh là bọn chúng không làm gì được.

Du Tiểu Quyên nói:

- Chúng ta thử cách đó coi, có điều Hàn công tử ngồi bên chỉ huy thì uy lực của bọn người mặc thiết giáp sẽ tăng gia gấp bội.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hàn Kế Tín ngồi ở chỗ nào?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Tiểu muội chắc gã ngồi trong Lưu tinh xa, nhưng chúng ta chẳng có cách nào nhìn rõ gã mà thôi...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cổ Lưu tinh xa kia nhứt định có uy lực ghê gớm. Song Hàn Kế Tín chưa phát động đó.

Lý Hàn Thu nói:

- Trong cổ quái xa đó ngoài môn ám khí chắc không còn có vật gì khác. Và cổ xe không chuyễn động được thì dù có ám khí độc dử đến đâu cũng khó lòng uy hiếp được bọn ta.

Chương 174 - Hàn công tử điều động quái xa

Đinh Bội chuyễn động một mắt. Lão lượm hai khối gạch đỏ ở trong tay nói:

- Cô nương hãy lui lại nghỉ ngơi để tại hạ ngăn trở bọn chúng một lúc cho.

Du Tiểu Quyên gật đầu lùi lại. Nàng nói với bọn Lôi Phi:

- Tình thế đang chuyễn biến. Chúng ta lui vào góc tường. Bọn hán tử mặc thiết giáp tuy rất lợi hại nhưng chúng không thể trèo cao được. Đến lúc cần bọn ta lên cả nóc nhà.

Nàng vừa nói vừa tiến vào trong nhà ngói. Ở đây không có quần áo đàn bà.

Du Tiểu Quyên đành lột một tấm áo ngắn trên mình một xác chết mặc vào.

Bỗng nghe những tiếng "binh binh" vang lên không ngớt.

Du Tiểu Quyên chú ý nhìn ra thấy Lý Hàn Thu huy động khúc gỗ đánh nhau kịch liệt với hai đại hán mặc thiết giáp. Khúc cây không phải là kim khí nên đá nam châm trong người đại hán không còn tác dụng nữa.

Chúng bị Lý Hàn Thu đập trúng bật lên những tiếng vang không ngớt.

Lúc nầy hai đại hán rượt theo Du tiểu Quyên đã cất bước tiến mau về phía trước.

Đinh Bội vận nội lực vào hai cánh tay liệng hai khối gạch đỏ ra.

Hai tiếng chát chát vang lên. Hai tảng đá liệng trúng vào trước ngực hai người mặc thiết giáp.

Đinh Bội dùng sức mạnh quá. Hai khối gạch đụng vào thiết giáp nát nhừ ra.

Hai đại hán xiêu người đi nhưng vẫn còn đứng được chân xuống.

Đinh Bội chau mày nghĩ thầm:

- Con người mặc thiết giáp này chẳng những áo giáp kiên cố, công lực cũng không phải tầm thường. Hai tảng gạch liệng tới với luồng lực đạo mạnh thế mà không đánh ngã chúng được.

Lão còn đang ngẫm nghĩ thì hai đại hán đã xông tới trước mặt.

Bốn cánh tay sắt vươn ra muốn ôm choàng lấy Đinh Bội.

Đinh Bội vội hít một hơi chân khí rồi tung mình nhãy vọt về phía sau tám thước. Lão cúi xuống lượm hai viên gạch đỏ.

Bọn đại hán mặc thiết giáp cử chỉ chậm chạp khiến cho Đinh Bội đảm khí tăng lên rất nhiều. Lão giơ hai tay chia ra liệng vào trước ngực hai đại hán.

Đinh Bội là người giầu kinh nghiệm chiến đấu. Lão vừa trông đã nhận ra chỗ yếu của đối phương là cặp mắt, còn những chỗ khác thì sức kháng cự rất hùng hậu. Chỉ cốt giữ sao đừng để

cánh tay bọn chúng ôm được mình là không đến nỗi bị thương vì họ.

Đinh Bội còn đang ngẩm nghĩ, bỗng nghe hai tiếng chấn động.

Đại hán đi trước bị trúng gạch vô ngực khiến gã phải dừng lại một chút. Viên gạch thứ hai lại tới ngay, nhưng đường đi hơi trệch sang bên trúng vào má bên trái người mặc thiết giáp.

Quả nhiên áo giáp chỗ nầy mỏng hơn. Dường như đại hán đã cảm thấy đau đớn. Gã lắc đầu không ngớt, miệng hú lên những tiếng quái gở.

Đinh Bội tự hỏi:

- Cách phản ứng nấy là thế nào đây?

Lão vừa phân tâm một chút thì đại hán kia đã tiến đến trước mặt giơ hai tay ra định ôm lấy lão.

Đinh Bội giật mình kinh hải vội vung cước đá một phát rồi mượn đà xoay mình lướt ngang ra bảy, tám thước.

Động tác của Đinh Bội tuy mau lẹ, nhưng cũng bị thế chưởng của người mặc giáp quạt ngang trước ngực đánh roạt một tiếng làm rách vạt áo.

Đinh Bội đứng thẳng người lên, la thầm:

- Cũng hãy còn may!

Lão quay đầu nhìn nhìn lại thì châm phải luồng mục quang đầy vẻ căm hờn khiến lão không khỏi sửng sốt.

Nguyên đại hán bị trúng gạch vào mặt. Mắt bên trái gã chảy máu ra. Gã chỉ còn một mắt bên phải chứa đầy cừu hận, trọn lên nhìn Đinh Bội.

Đột nhiên đại hán kia giơ hai tay xông vào chụp đối phương.

Đinh Bội đã bị một vố khi nào còn dám lơ là hấp tấp né tránh sang một bên để tránh.

Đinh Bội vừa đứng lại chưa kịp chuyển động thì mấy chục ánh sáng xanh lè bắn tới.

Lúc lão biết ra thì không tránh kịp. Đầu vai và cạnh sườn bị trúng mười mấy mũi ám khí, đau đớn vô cùng.

Đinh Bội đã giàu kinh nghiệm. Lão biết mình trúng phải ám khí kịch độc đến hơn mười mấy chỗ thì dù có thuốc giải cũng khó lòng cứu được mạng sống.

Đột nhiên lão nảy ra ý chí quyết tâm liều mạng. Lão liền ngầm đề tụ chân khí không né tránh nữa và xông vào đại hán mặc áo giáp.

Lão vung tay lên. Ngón tay trỏ và ngón tay giữa nhằm đâm vào mắt bên phải đại hán.

Đại hán kia bị thương nặng quá. Thị tuyến đã lờ mờ không thấy rõ.

Ngón tay của Đinh Bội đâm tới mau lẹ phi thường trúng vào mắt bên phải đối phương.

Đang cơn tức giận đến cực điểm, Đinh Bội dùng sức quá mạnh.

Hai ngón tay lao đâm sâu vào mắt đối phương rồi móc ra.

Đại hán mặc thiết giáp đồng thời vung quyền đánh trúng vào ngực Đinh Bội.

Thôi quyền phản kích của kẻ sắp chết đánh thục mạng muôn cân khiến cho Đinh Bội miệng hộc máu tươi.

Cả hai bên đều bị nội thương cực kỳ trầm trọng, lảo đảo người mấy bước rồi té xuống.

Du Tiểu Quyên đứng xa trông thấy trong lòng nóng nảy vô cùng.

Nàng thuận tay lượm được một cây côn gỗ chạy vội ra. Người vọt đi ba cái đã đến trước chỗ Đinh Bội.

Lúc nầy đại hán kia đã đuổi đến bên Đinh Bội. Gã vung cước đá trúng vào cạnh sườn lão.

Phát đá này cực kỳ trầm trọng khiến Đinh Bội gảy mất ba rẻ xương sườn và người lão lăn đi long lóc.

Du Tiểu Quyên vung côn gỗ lên dáng xuống đầu đại hán.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Đại hán mặc thiết giáp bị côn đánh trúng đầu.

Du Tiểu Quyên đập mạnh quá. Cây côn gỗ bị đứt làm hai đoạn.

Đinh Bội tuy công lực thâm hậu, nhưng bị mấy đòn rất nặng mà người lão lại trúng ám khí kịch độc. Lão gắng gượng để tụ chân khí nói:

- Cô nương phải để ý hai tay họ phóng ám khí.

Du Tiểu Quyên nói:

- Đinh huynh cần nín hơi đừng nói nữa.

Hai tay nàng ôm khúc côn gỗ vận toàn lực quất vào trước ngực đại hán.

Bình một tiếng rùng rợn.

Đại hán không chống nỗi nữa. Người lảo đảo rồi té huỵch xuống đất.

Du Tiểu Quyên xoay mình vọt tới bên Đinh Bội hỏi:

- Thương thế Đinh huynh nặng lắm phải không?

Đinh Bội thở hồng bộc đáp:

- Tại hạ nguy đến nơi rồi! Xét mình một đời đã sát hại nhiều người thì gặp báo ứng, bữa nay cũng là đích đáng nên trong lòng rất bình tỉnh.

Du Tiểu Quyên nói:

- Đinh huynh ráng mà chịu đựng. Gia gia tiểu muội có mang theo thuốc hồi sinh.

Đinh Bội lắc đầu ngắt lời:

- Hảo cô nương! Cô nương đừng nhọc lòng vì tại hạ nữa. Tại hạ thấy chất độc xông vào nội phủ, khó bề chống đỡ...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ có một câu giấu tận đáy lòng từ lâu. Đến nay chẳng thể không nối rõ với cô nương được.

Du Tiểu Quyên giục:

- Đinh huynh nói đi! Tiểu muội đang dụng tâm để nghe đây.

Đinh Bội nói:

- Lý Hàn Thu là hảo nhân mà lại kết nghĩa chi lan với tại hạ, chỉ cầu cô nương hết lòng với y.

Du Tiểu Quyên dật đầu đáp:

- Tiểu muội chịu lời Đinh huynh.

Đinh Bội trên môi thoáng một nụ cười nói:

- Nhờ cô nương bảo với Lý Hàn Thu là tại hạ không giúp y được nữa.

Dứt lời lão nhắm mắt lại và đã tắt hơi rồi.

Du Tiểu Quyên cố nén lòng nhịn nỗi đau thương đứng dậy.

Nàng đảo mắt nhìn ra thì tình thế trong trường đã biến đỗi.

Lý Hàn Thu dùng khúc cây bỗ dọc quét ngang ngăn cản đám đại hán mặc thiết giáp và đánh chúng chết lăn dưới đất rồi.

Những tên còn lại đã chạy đến sát ngôi nhà ngói.

Lôi Phi lui vào trong nhà, dựa vào chỗ hiểm để kháng cự.

Hai cây côn gỗ chuyển động từ trong cửa sổ đánh ra ngăn cản các đại hán mặc thiết giáp không xông vào nhà được.

Du Tiểu Quyên đã chiến đấu với bọn mặc thiết giáp và biết chúng không phải hạng tầm thường. Tên nào công lực cũng thâm hậu. Nếu chúng xông vô nhà được thì bọn Lôi Phi ít ra là đến phần tử thương.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, nàng lượm nữa khúc côn chạy về phía nhà ngói.

Khi gần tới nơi, đột nhiên nàng rẽ sang phía của Lý Hàn Thu bảo chàng:

- Lý huynh! Trên đầu bọn chúng là chổ yếu. Trong tay chúng dấu ám khí, Lý huynh cần phải coi chừng.

Nàng dặn xong không chờ Lý Hàn Thu trả lời, hối hả xông đi ngay.

Lý Hàn Thu nghe lời dặn của Du Tiểu Quyên lập tức vung côn đánh xuống đầu hai đại hán mặc thiết giáp.

Hai đại hán kia dường như nghe tiếng Du Tiểu Quyên. Chúng vung hai tay thco thế liên hoàn để ngăn cản cây côn khỏi đánh trúng đầu.

Cổ lưu tinh xa đang đứng yên từ nảy tới giờ đột nhiên từ từ chuyển động tiến về phía trước, nhắm cửa nhà ngói xông tới.

Lôi Phi dương mắt lên nhìn thấy quái xe đó không người đẩy đi, không người kéo mà tự chuyển động thì trong lòng kinh hải vô cùng.

Y hốt hoảng lớn tiếng la:

- Quyên cô nương! Cỗ xe kia đã chuyển động!

Du Tiểu Quyên đang xông về phía nhà ngói. Nàng hy vọng nhân lúc bất ngờ đả thương hai đại hán mặc thiết giáp để giảm bớt áp lực.

Bỗng nàng nghe tiếng Lôi Phi hô hoán liền quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên cổ lưu tinh đang từ từ tiến về phía trước. Nàng chấn động tâm thần bụng bảo dạ:

- Trong cổ quái xa này tất có điều kỳ dị, không thể coi thường được.

Tuy nàng là bậc nữ lưu nhưng có ý chí cương nghị quyết đoán.

Nàng trầm ngâm một chút rồi lớn tiếng hô:

- Chúng ta hãy rời khỏi Phương gia đại viện đã.

Lôi Phi hỏi:

- Chúng ta dùng biện pháp nào để rút lui được?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Lôi huynh đem Phương Tú và bọn võ sư bị thương chạy trước. Còn Quân cô nương và Tần cô nương cùng mọi người hãy tạm thời canh giữ căn nhà.

Miệng nàng hô, tay nàng quét ngang cây côn gỗ đẩy hai đại hán ra để xông vào trong vào trong nhà.

Bọn đại hán mặc thiết giáp tuy ghê gớm không sợ khí giới đả thương, nhưng chúng cũng có chổ khuyết điểm rất lớn là cử chỉ chậm chạp vụng về. Hễ gặp chỗ cao một chút là chúng cất bước khó khăn. Bởi lẻ đó bọn Lôi Phi cùng Tần Nhi mới chống chọi được trong thời gian khá lâu không đến nỗi bị thất bại.

Bọn đại hán bị bọn Lôi Phi ngăn cản một chút nữa là chúng không thể vượt qua cửa để xông vào nhà.

Du Tiểu Quyên vừa vào trong nhà thì đồng thời cỗ lưu tinh xa kia cũng tăng gia tốc độ xông về phía cửa nhà ngói.

Lúc ấy bọn người mặc thiết giáp đột nhiên đình chỉ cuộc tấn công, lùi lại bên cổ quái xa.

Thanh âm Hàn Kế Tín từ trong quái xa nói vọng ra:

- Du cô nương! Các vị không đi thoát đâu!

Du Tiểu Quyên không hiểu trong cỗ quái xa có những trò gì, lòng nàng rất băn khoăn, cất tiếng đáp:

- Tiện thiếp không tin cổ xe bồng và bọn người mặc thiết giáp của công tử có thể vượt cửa qua tường mà rượt theo được.

Hàn Kế Tín nói:

- Cái đó quả không thể được nhưng trong vòng năm, ba trượng các vị đã không còn cơ hội để trốn thoát được nữa.

Du Tiểu Quyên nói:

- Tại hạ không tin như vậy.

Hàn Kế Tín đáp:

- Không phải tại hạ bịa chuyện để hăm doạ đâu. Nếu cô không tin thì đoán thử coi.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cô nương bảo những người trong nhà ngói rời khỏi căn nhà về phía Bắc để họ được mở rộng tầm mắt.

Du Tiểu Quyên biết là không phải gã nói ngoa liền ngấm ngầm ra hiệu cho họ người dừng lại ở góc phía Bắc căn nhà. Nàng lại dặn nếu gặp tình thế bất đắc dĩ thì dẫn mọi người rút lui trước.

Cuộc sắp đặt trong nhà vừa tạm yên thì cỗ xe Lưu tinh xa từ từ xông vào.

Bỗng nghe đánh "đùng" một tiếng!

Một mãng tường của căn nhà bị đổ sập để hở một khoảng trống rất lớn.

Du Tiểu Quyên chú ý nhìn ra thì chân tường đổ do một ngọn truỳ khổng lồ nặng hàng ngàn cân đập vở.

Mặt sau ngọn truỳ có buộc giây lòi tói hất ra rồi thu lại.

Du Tiểu Quyên nói:

- Trên cổ lưu tinh xa của các hạ có cây truỳ khổng lồ phóng ra đủ tỏ các hạ chế tạo rất cao minh. Có điều thứ ám khí nặng nề này đánh tường vách thì được, nhưng muốn dùng nó để đánh người e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Thanh âm Hàn Kế Tín ở trong xe lại vang lên?

- Cô nương hãy bình tỉnh đừng nóng nảy để tiếp tục nhận xét nữa đi.

Du Tiểu Quyên đáp:

- Tiện thiếp hiện đang chú ý coi đây.

Hàn Kế Tín nói:

- Hay lắm. Cô nương hãy coi cho kỹ!

Thanh âm vừa dứt thì ánh hàn quang lấp loáng. Một làn sáng bạc bay vọt lại.

Bỗng nghe những tiếng veo véo rít lên. Một làn ngân quang theo chỗ tường thủng bắn vào trong nhà.

Chớp mắt, trong nhà cát bụi tung bay.

Du Tiểu Quyên chú ý theo dõi thì thấy có sáu bảy thứ ám khí khác nhau bắn vào. Nào phi đao, nào tụ tiễn, nào cương tiêu, cùng mai hoa châm rất nhỏ bé. Tất cả có đến hơn bốn mươi mũi.

Bao nhiêu ám khí phóng ra cùng một lúc nên luồng lực đạo mãnh Liệt bắn thẳng vào vách.

Thanh âm Hàn Kế Tín ở trong xe lại cất lên hỏi:

- Cô nương đã thấy chưa?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Tiện thiếp nhìn thấy rồi. Thật là ghê gớm vô cùng!

Hàn Kế Tín nói:

- Ngoại trừ Thiết truỳ, ám khí trong cổ xe này còn có lửa, nước độc phun ra xa đến ngoại hai trượng. Tại hạ tin rằng bất luận võ công lệch đất nghiêng trời cũng chẳng thể nào tránh được ám khí bắn ra tập kích.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Các hạ đừng tự phụ thái quá. Bây giờ các hạ muốn sao?

Hàn Kế Tín đáp:

- Tại hạ hy vọng cô nương giao trả Phương bá phụ.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Hàn Kế Tín đáp:

- Như vậy là cô nương có thể đến thuộc hạ cùng bạn hữu rời khỏi nơi đây. Tại hạ quyết không cản trở.

Du Tiểu Quyên nghĩ thầm trong bụng:

- Đến bây giờ mà gia gia vẫn chưa tới nơi, ắt có chuyện gì xảy ra, xem chừng ta không thể

kháng cự được với cỗ xe lưu tinh cùng bọn người mặc thiết giáp. Nếu gã từ từ hạ độc thủ thì thật là điều đáng lo. Ta mà chọc giận gã, tình thế tất sinh đại biến. Khi đó muốn rời khỏi một cách yên lành cũng không được nữa.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ.

Du Tiểu Quyên chậm rải nói:

- Hàn Kế Tín! Bọn tiện thiếp bằng lòng giao trả Phương Tú nhưng với điều kiện là toàn thể bọn tiện thiếp phải được rút lui một cách bình yên không thương tổn ai mới được.

Hàn Kế Tín đáp:

- Cô nương quả là người thông minh, chắc cô đã cân nhắc khinh trọng nên hiểu đường tiến thoái. Nếu tại hạ có ý giết người thì cục diện lúc này đã khác hẳn.

Du Tiểu Quyên nói:

- Đồng bọn mà tiện thiếp nói đây bao quát cả Phong kiếm Mã Tương.

Hàn Kế Tín đáp:

- Hiện lão đang chiến đấu với Bạch Y Ma Quân đến giai đoạn quyết liệt. Bản lãnh hai lão như vậy e rằng không thể phân khai họ ra được. Chắc cô nương cũng không lạ gì những tay cao thủ tuyệt đỉnh trong khi tỷ đấu đến chổ một còn một mất, họ không thể phân tâm được.

Du Tiểu Quyên nói:

- Cái đó tuỳ ở nơi Hàn công tử tìm ra biện pháp để ly khai hai vị đó.

Hàn Kế Tín trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Hoặc giả Phương bá phụ có biện pháp nào để phân khai họ. Vậy để tại hạ hỏi bá phụ coi.

Du Tiểu Quyên nói ngay:

- Tiện thiếp đã hiểu tâm ý công tử rồi. Nhưng thôi cũng được!

Rồi nàng quay lại khẽ bảo Lôi Phi:

- Lôi huynh đem Phương Tú ra đây.

Lôi Phi dạ một tiếng rồi kéo Phương Tú đi ra cửa căn nhà ngói.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Hàn công tử! Công tử nhìn rõ Phương viện chúa chưa?

Hàn Kế Tín đáp:

- Tại hạ nhìn thấy rồi.

Gã hỏi Phương Tú:

- Bá phụ có bị thương không?

Phương Tú đáp:

- Một chút thương nhẹ chẳng có chi đáng kể.

Chương 175 - Giử lời hứa Quyên Nhi hạ chiến thư

Hàn Kế Tín hỏi:

- Tiểu điệt yêu cầu bọn họ giao trả bá phụ và tha họ ra khỏi Phương gia đại viện thì bá phụ tính sao?

Phương Tú trầm ngâm một lát rồi hỏi lại:

- Ý bọn họ thể nào?

Hàn Kế Tín đáp:

- Dĩ nhiên thương lượng ổn thoả.

Phương Tú hỏi:

- Hay lắm! Nhưng Du cô nương là tay nhiều mưu kế, nên ngươi phải cẩn thận mới được Hàn Kế Tín nói:

- Tiểu điệt hiểu rồi.

Gã quay ra hỏi Du Tiểu Quyên:

- Cô nương có thể tha Phương bá phụ được chưa?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Tiện thiếp muốn rằng đồng bạn yên ổn ra khỏi Phương viện rồi mới tha Phương Tú.

Nàng vươn tay ra nắm lấy Phương Tú hỏi tiếp:

- Ý Hàn huynh thế nào?

Hàn Kế Tín hỏi lại:

- Cô nương không tín nhiệm tại hạ hay sao?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Chẳng phải tiện thiếp không tin Hàn huynh, nhưng lịnh tôn và Phương bá phụ thì chẳng ai tin được.

Hàn Kế Tín trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Cô nương định sắp đặt thế nào?

Dư Tiểu Quyên đáp:

- Tiện thiếp yêu cầu cho đồng bọn rời khỏi Phương gia đại viện trước đã. Đồng thời mong công tử hạ lệnh cho bọn người mặc thiết giáp đình chỉ cuộc ác đấu với Lý Hàn Thu.

Hàn Kế Tín không trả lời, nhưng trong xe có tiếng rú lanh lảnh vang lên.

Hai đại hán mặc thiết giáp đột nhiên dừng tay lại.

Lý Hàn Thu toan rượt theo thì Du Tiểu Quyên lớn tiếng gọi:

- Lý huynh mau mau lùi lại!

Lý Hàn Thu nghe vậy lùi lại hỏi:

- Cô nương đã nghị hoà với họ rồi sao?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Phương Tú và Hàn Đào mà không giết được bọn ta thì ăn không ngon, ngủ không yên, tính đến chuyện hoà thể nào được?

Hàn Kế Tín nói:

- Cô nương tuỳ ý hẹn ngày và hẹn địa điểm quyết chiến, sai người đưa tin đến là tại hạ y hẹn đến ngay.

Du Tiểu Quyên nói:

- Cuộc chiến này không thể tránh được, mong rằng công tử thủ tín.

Hàn Kế Tín nói:

- Tai hạ đã chịu lời khi nào còn thất ước. Thời gian và địa điểm đều do cô nương quyết định. Tại hạ chỉ có một điều kiện.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Điều kiện gì?

Hàn Kế Tín đáp:

- Kỳ hẹn quyết chiến phải sau đây ba ngày và không quá mười bửa. Nếu trước ba ngày hay sau mười bửa thì tại hạ không lưu lại Phương gia đại viện để chờ cô nương được.

Du Tiểu Quyên nói:

- Tiện thiếp không tin rằng trong vòng ba ngày công tử đã có đũ thì giờ để vản hồi đại cục và sắp đặt cuộc chiến thắng được.

Hàn Kế Tín đáp:

- Chỉ trong khoảnh khắc cũng có thể làm cho cuộc thắng phụ phát sinh đại biến, huống chi khoảng thời gian ba ngày.

Du Tiểu Quyên nói:

- Sau ba ngày mà địa điểm chiến trường lại thay đổi chổ không ở Phương gia đại viện thì e rằng cổ xe lưu tinh cùng mọi người mặc thiết giáp của công tử khó lòng vận dụng tới nơi.

Hàn Kế Tín cười nữa miệng đáp:

- Tại hạ hiểu rồi! Phải chăng cô nương muốn cho tại hạ nói rõ nội tình cùng chuyện cơ mật nên mới hỏi dò, nhưng tại hạ e rằng cô nương không thể mản nguyện được.

Du Tiểu Quyên bụng bảo dạ:

- Xem chừng y đã có định kiến, mình khó mà lung lay được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, nàng lớn tiếng gọi:

- Lý huynh! Xin Lý huynh hãy dẫn Quân cô nương, Tần cô nương và các vị võ sư bị thương nhẹ rời khỏi Phương gia đại viện trước đi.

Lôi Phi băn khoăn hỏi:

- Cô nương chỉ ở lại một mình thôi ư?

Lý Han Thu đáp:

- Tiểu đệ cũng lưu lại đây với Quyên cô nương để hộ vệ cho cô.

Du Tiểu Quyên nói ngay:

- Lý huynh đi với bọn họ hay hơn.

Đột nhiên nàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Lý huynh cùng các bạn đợi tiểu muội ở trong toà Thiên Tân miếu, cách đây chừng mười dặm về phía Đông.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương....

Dư Tiểu Quyên ngắt lời:

- Lý huynh đi lẹ đi. Nhất thiết có việc gì xin hỏi Quân cô nương.

Lý Hàn Thu khẻ buông tiếng thở dài, dắt bốn tên võ sư bị thương nhẹ và ba bốn tên võ sư chưa bị thương, cả đoàn gồm mười một người rời khỏi Phương gia đại viện.

Du Tiểu Quyên tay trái nắm Phương Tú tay phải nắm đốc kiếm đưa mắt ngó bọn Lý Hàn Thu rời khỏi Phương gia đại viện.

Sau một lúc lâu, Hàn Kế Tín thủng thẳng lên tiếng:

- Bọn bọ đi xa rồi. Vậy cô nương buông tha Phương viện chúa ra!

Du Tiểu Quyên đáp:

- Phong kiếm Mã Tương còn đang ác đấu với Bạch Y Ma Quân. Tiện thiếp mà rời khỏi nơi đây tất Mã lão tiền bối phải chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Phương Tú cười lạt nói:

- Cô nương được đằng chân dâng đàng đầu.

Hàn Kế Tín ngắt lời:

- Theo ý cô nương phải làm sao bây giờ?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Tiện thiếp hy vọng dẫn lão rời khỏi nơi đây.

Han Kế Tín hỏi:

- Tại hạ đã nói, Phong kiếm Mã Tương và Bạch Y Ma Quân là những nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm. Lúc này hai vị đang quyết sống mái thì ai khuyên được hai vị bải chiến?

Dư Tiểu Quyên đáp:

- Tiện thiếp nghĩ rằng nhất định công tử đã có diệu kế.

Han Kế Tín nói:

- Nếu vậy tai hạ xin thỉnh giáo cô nương phải làm thế nào?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Công tử chỉ việc phun thuốc mê cho họ ngã lăn rồi tiện thiếp đem Mã Tương đi.

Phương Tú xen vào:

- Cô nương thật lòng tham không đáy. Cuộc trao đổi nầy bọn tại hạ đã chịu thiệt nhiều rồi.

Hàn Kế Tín không lý gì đến Phương Tú, gã nhìn Du Tiểu Quyên nói:

- Mã Tương chỉ biết cầm kiếm cự địch chứ không hiểu mưu lược. Vậy Mã Tương chẳng có ảnh hưởng rất lớn đến trận quyết đấu sinh tử tới đây. Ý kiến của cô nương tại hạ có thể thi hành được, nhưng nếu cô nương có thuốc mê hồn thì cứ việc phóng ra.

Du Tiểu Quyên lạnh lùng đáp:

- Nếu tiện thiếp trong mình có mang thuốc ứng dụng thì đã chẳng phiền đến Hàn công tử làm chi!

Hàn Kế Tín không nói nữa.

Cổ xe lưu tinh từ từ chuyển động tiến về phía Mã Tương và Bạch Y Ma Quân đang động thủ.

Du Tiểu Quyên chú ý theo dõi thì thấy cổ xe lưu tinh đi gần đến chỗ hai người, đột nhiên trong xe phun ra một luồng khói trắng.

Chỉ trong khoảnh khắc, cả hai lão đồng thời bõ rớt binh khi ngã lăn xuống đất.

Hàn Kế Tín nói:

- Cô nương thấy rõ rồi chớ. Trong xe lưu tinh của Hàn mỗ có dược vật để ứng dụng.

Du Tiểu Quyên nói:

- Công tử lấy thuốc giải cho y để tiện thiếp đem Phong Kiếm Mã Tương rời khỏi nơi đây.

Nàng vừa dứt lời thì trong xe bắn ra một cái bình ngọc. Đồng thời thanh âm của Hàn Kế Tín lại cất lên:

- Trong bình có ba viên thuốc. Chỉ cho lão uống một viên là đủ hồi tỉnh. Còn hai viên cô nương giữ lấy đề phòng, cần khi dùng đến.

Du Tiểu Quyên nói:

- Công tử thật là người rộng rãi.

Nàng lượm bình ngọc cất vào bọc rồi một tay dắt Phương Tú, một tay nâng Phong Kiếm Mã Tương dậy. Nàng nói:

- Phiền Phương viện chúa đưa chân bọn tiện thiếp ra khỏi quý viện.

Hàn Kế Tín nói:

- Xem chừng cô nương đối với Kế Tín này không có một chút tín nhiệm nào hay sao?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Tiện thiếp đã nói là Hàn công tử thì có thể tin được lắm. Nhưng những người mà tiện thiếp không tín nhiệm là lệnh tôn và lệnh Phương bá phụ. Tiện thiếp e rằng Hàn huynh không chủ trương được.

Nàng vừa nói vừa dắt Phương Tú tiến về phía trước.

Hàn Kế Tín nói:

- Xin cô nương hãy dừng bước.

Du Tiểu Quyên dừng lại hỏi:

- Công tử còn điều chi dạy dỗ?

Hàn Kế Tín đáp:

- Cô nương ghi nhớ lời ước sau ba ngày và trước mười ngày phải hạ chiến thư. Nếu chưa đũ ba ngày thì xin miễn thứ cho tại hạ không thể ứng chiến. Mặt khác nếu quá mười ngày thì cô nương có đến Phương gia đại viện cũng không gặp ai nữa.

Du Tiểu Quyên động tâm hỏi:

- Hàn huynh định đi ư?

Hàn Kế Tín đáp:

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm mà chỉ cần ghi nhớ lời tại hạ đã nói là đủ.

Du Tiểu Quyên biết rằng có hỏi nữa cũng bằng vô ích, nàng dắt Phương Tú ra cổng Phương gia đại viện.

Du Tiểu Quyên giữ đúng lời ước. Nàng vừa ra khỏi Phương gia đại viện liền buông tha Phương Tú và tăng gia cước lực chạy thật nhanh.

Lúc Phương Tú trở về Phương gia đại viện thì Hàn Kế Tín rời khỏi cổ xe lưu tinh, đứng bên đường nghinh tiếp.

Phuong Tú nói ngay:

- Hiền điệt! Hiền điệt mau mau phái người rượt theo con nha đầu kia mà giết đi. Thị là người gan dạ, lại nhiều mưu trí võ công cũng cao thâm khôn lường. Để thị sống là mối lo chung thân đó.

Hàn Kế Tín đáp:

- Khinh công của Du cô nương đã đến trình độ tuyệt vời không thể đuổi kịp được.

Phương Tú nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Nếu không có hiền điệt thì chắc mạng già này đã bị chết về tay con nha đầu kia rồi.

Hàn Kế Tín nói:

- Tiểu điệt không đến sớm để cứu bá phụ thoát hiểm, trong lòng rất lấy làm áy náy.

Phương Tú thở dài nói:

- Còn Bạch y Ma Quân đâu?

Hàn Tín đáp:

- Tiểu điệt đã sai người khiêng y vào hậu viện.

Phương Tú gật đầu nói:

- Giả tỷ Đàm Dược Sư còn sống thì chúng ta có thêm người hữu dụng. Đáng tiếc là y lại chết rồi.

Hàn Kế Tín nói:

-Nếu Đàm Dược Sư còn sống thì hiện giờ bá phụ đã thành nô lệ cho lão rồi.

Phương Tú hỏi:

- Hai chục năm khổ tâm nghiên cứu kế hoạch không ngờ trong mấy ngày trời, phần lớn căn bản đã bị huỷ diệt. Hiền điệt có kế hoạch gì hoản hồi cơ nghiệp được chăng? Ta hy vọng hiền điệt vì phụ thân và ta mà sắp đặt một kế hoạch hoàn bị.

Hắn Kế Tín ngữa mặt lên trời thở phào một cái nói:

- Những hành vi của bá phụ và gia gia từ trước đến nay khiến cho tiểu điệt rất lấy làm bất mản. Tiểu điệt đã mấy lần hiến kế với hy vọng bá phụ cùng gia gia quay về chính đạo, nhưng bá phụ cùng gia gia chẳng chịu thi hành.

Phương Tú còn mấy chỗ huyệt đạo chưa giải khai, nên cử động có điều bất tiện. Hắn ngồi phệch huống nói:

- Chúng ta ngồi đây nói chuyện cũng được. Hiền điệt có cao kiến gì từ nay bá phụ làm theo như vậy.

Hàn Kế Tín đáp:

- Hiện nay đã lâm vào cục diện khó bề hoá giải. Tiểu điệt chắc bọn họ sau đây ba ngày sẽ hạ chiến thư.

Phương Tú thở dài nói:

- Bất luận hoà hay chiến thì cũng do hiền điệt chủ trương các việc.

Phương Tú quả là con người giảo quyệt. Mới trong khoảnh khắc hắn đã khoác trọng trách nặng hàng ngàn cân vào cổ Hàn Kế Tín.

Hàn Kế Tín lộ vẻ nghiêm trọng hỏi:

- Tiểu điệt đã nói hiện giờ không tính đến chuyện hoà giải được nữa rồi, chỉ còn hai đường, xin bá phụ chọn lấy một. Bá phụ định nghinh chiến hay là bỏ đi trốn lánh?

Phương Tú hỏi lại:

- Nghinh chiến thì sao? Chạy trốn thì làm thế nào?

Hàn Kế Tín buồn rầu đáp:

- Nếu nghinh chiến thì tiểu điệt đành đem hết khả năng để cùng bọn họ quyết một trận hơn thua. Tiểu điệt có chết trong trận chiến cũng được tiếng là trọn hiếu đạo với gia gia cùng bá phụ. Bằng ngược tiểu điệt may mà còn sống cũng kể là đã báo đền ơn dưỡng dục của hai vị nhân gia rồi. Vậy sau cuộc chiến, tiểu điệt tìm chốn mai danh ẩn tích. Bá phụ cùng gia gia coi như không có đứa con cháu bất hiếu này là xong.

Phương Tú sửng sốt hỏi:

- Hiền điệt muốn bõ đi đâu?

Hàn Kế Tín:

- Bầu trời bát ngát há lại không có một chổ cho tiểu điệt ẩn thân?

Phương Tú hỏi:

- Nếu vậy thì cốt nhục lìa tan, không còn ngày nào đoàn viên hay sao?

Hàn Kế Tín nhăn nhó cười đáp:

- Nếu tiểu điệt bị chết trận thì cũng không còn ngày nào đoàn viên nữa. Vậy tiểu điệt chết trận hay đi ẩn cũng vậy mà thôi.

Phương Tú thấy gã ra chiều khích động thì biết rằng nếu còn hỏi nữa cũng chỉ được nghe những câu khó chịu mà thôi. Hắn liền lảng sang chuyện khác:

- Còn chuyện chạy trốn thì sao?

Hàn Kế Tín đáp:

- Nếu bá phụ cùng gia gia chân tâm hối hận về những hành vi ngày trước thì tìm nơi mai danh ẩn tích, xa lánh hoạ hoạn cũng là phải. Từ đây trở đi không bước chân vào chốn giang hồ nữa.

Phương Tú hỏi:

- Thì còn công việc ở đây thì sao?

Hàn Kế Tín đáp:

- Để một mình tiểu điệt gánh vác.

Phương Tú nói:

- Ta e rằng Du Tiểu Quyên và Hàn Thu không chịu buông tha hiền điệt.

Hàn Kế Tín nói:

- Nếu tiểu điệt có bị họ giết chết thì cũng là để chuộc lại những lầm lổi của gia gia cùng bá phụ khi trước đến nay. Vậy cái chết đó sẽ không có gì là đáng tiếc.

Phương Tú trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hiền điệt! Có nên đem việc hày thương lượng với gia gia không.

Hàn Kế Tín đáp:

- Bá phụ quyết định trước đi rồi nói chuyện với gia phụ sau cũng được. Tiểu điệt biết rõ việc gì bá phụ quyết định, tất gia gia cũng không phản đối.

Phương Tú hỏi:

- Còn mấy lộ nhân mã ta đã cho phi sát truyền thư triệu về thì nghe lời hay sắp đặt họ bằng cách nào?

Hàn Kế Tín đáp:

- Cấp thuốc giải cho họ rồi giải tán để họ tìm lấy đường sống là hơn.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Hiền điệt đã nhận lời với Du cô nương sau đây ba ngày, trong vòng mười bửa tìm nơi quyết chiến. Vậy hiền diệt có chuẩn bị giữ đúng lời hứa không?

Hàn Kế Tín thủng thẳng đáp:

- Dĩ nhiên tiểu điệt phải giử đúng.

Phương Tú hỏi:

- Theo lời hiền điệt vừa nói thì có bao nhiêu tay chân giải tán hết, hiền điệt nghinh chiến bằng cách nào?

Hàn Kế Tín thủng thẳng đáp:

- Tiểu điệt tự có cách nghinh địch.

Phương Tú ngẩm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Bá phụ biết rằng dù chúng ta có lòng thoái nhượn nhưng Lý Hàn Thu chẳng chịu buông tha. Vậy sao không chờ cuộc ác chiến rồi mới tính.

Hàn Kế Tín thở dài đáp:

- Cơ sự đã đến thế nầy mà dường như bá phụ vẫn không chịu phế bõ tấm lòng tham danh ham lợi. Tiểu điệt chỉ có ý báo đền ơn sinh dưỡng nên dù sao cũng phải thay hai vị lão nhân gia để cũng họ quyết chiến một phen. Sau cuộc chiến nầy, bất luận thắng hay bại, tiểu điệt cũng rút lui khỏi giang hồ.

Dứt lời gã không chờ Phương Tú phúc đáp, trở gót đi ngay.

Phương Tú nhìn đằng sau lưng Hàn Kế Tín buông tiếng thở dài rồi cũng không gọi gã trở lại nữa.

Hàn Kế Tín thẳng tiến vào nội viện, một mình đi ra phía khác.

Phương Tú đảo mắt ngó thây chết ngổn ngang một lượt rồi cất bước tiến vào nội viện.

Trong Phương gia đại viện sau khi trải qua một trường ác đấu, xác chết la liệt, quang cánh thê lương so với ngày trước phòng bị sâm nghiêm thật khác nhau xa.

Phương Tú đi vào nội điện rồi kêu bọn võ sư thu thập xác chết trong trường cùng quét dọn cho sạch những vết máu loang lổ khắp nơi.

Thời gian ba ngày vùn vụt trôi qua.

Suốt ba ngày trời, Phương Tú cũng Hàn Đào tìm kiếm khắp mọi xó xỉnh trong Phương gia đại viện mà chẳng thấy Hàn Kế Tín đâu cả, tựa hồ gã bỏ đi một cách đột ngột mà không biết đi về phương nào.

Mấy lộ nhân mã, trừ bọn Trương Bách Tường sau khi bị Du Tiểu Quyên thuyết phục trở về mặt Tây Bắc, ngoài ra chưa có lộ nào trở về Phương gia đại viện. Đây là một điều khiến cho Phương Tú cùng Hàn Đào rất đổi lo âu.

Trong Phương gia đại viện, hiện giờ trừ bọn mười hai người của Đàm Dược Sư để lại, không còn một ai để điều khiển.

Nhưng mười hai tay độc thủ đó, Phương Tú lại không biết cách điều động.Bọn chúng bị giam

trong thạch thất, hàng ngày có người đưa cơm rượu vào. Phương Tú cùng Hàn Đào không dám bước chân tới đó bao giờ.

Phương Tú đã định sau khi thu xếp công việc võ lâm là tìm cách xử tử mười hai độc nhân này. Bấy giờ đại cục biến triển thành ra mười hai độc nhân này sẽ dùng vào việc cự địch cho hắn. Đáng tiếc là Phương Tú chưa được Đàm Dược Sư truyền cho cách điều động họ.

Cả toà Phương gia đại viện, cả từ hạng nô bộc cho đến người canh giữ các cơ quan chỉ còn lại hơn ba chục.

Nguyên mấy trăm vị võ sư hộ viện đã bị chết rất nhiều còn để lại xác chết, tường đổ, những mồ chôn tựa hồ như nơi đây là trường đồ khác. Quang cảnh cực kỳ thê lương ảm đạm.

Vì số người trong Phương gia đại viện còn lại rất ít, nên Phương Tú không dám phái họ ra khỏi Phương gia đại viện. Vì e họ bị giết chết nên bao nhiêu xác chết đều chôn táng ngay trong viện.

Phương Tú, Hàn Đào hoàn toàn lâm vào tình trạng thất vọng.

Mấy lộ nhân mã đã có truyền thư triệu hưởng mà không thấy trở về. Hai lão chỉ còn trông mong vào Hàn Kế Tín. Nhưng gã đã ba ngày trời chẳng thấy tông tích đâu, khiến cho hai lão rất bồn chồn trong dạ.

Đến ngày thứ tư, vào khoảng giờ ngọ.

Hàn Kế Tín đột nhiên trở về Phương gia đại viện.

Phương Tú cùng Hàn Đào khác nào bắt được của báu, liền vỗ về gã:

Hàn Đào hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Hài tử! Mấy bữa nay hài nhi đi đâu mất. Ta cùng Phương bá phụ tìm khắp nơi trong Phương gia đại viện cũng chẳng thấy.

Hàn Kế Tín nhăn nhó cười đáp:

- Hài nhi ra ngoài điều tra tình hình bọn người đến viện trợ Du Tiểu Quyên cùng Lý Hàn Thu.

Phương Tú hỏi:

- Ủa! Bọn người đến giúp họ là ai?

Hàn Kế Tín đáp:

- Bọn họ phòng bị rất nghiêm mật. Tiểu điệt đã phái người điều tra mà không sao trà trộn vào được.

Hàn Đào nói:

- Chỉ có công việc điều tra mà mất những ba ngày ư!

Hàn Kế Tín đáp:

- Hài nhi, còn bố trí cuộc nghinh chiến. Xem chừng bọn Lý Hàn Thu không chịu bõ cuộc chiến

nầy.

Phương Tú mừng thầm hỏi:

- Hiền điệt bố trí bằng cách nào?

Hàn Kế Tín đáp:

- Lúc đến việc hai vị lão nhân gia sẽ rõ.

Gã nói xong, bỏ mặc Hàn Đào và Phương Tú, trở vào ngồi trên một chiếc ghế thái sư trong nhà đại sảnh.

Dường như Hàn Kế Tín nhọc mệt quá độ, gã vừa ngồi xuống ghế một lát đã ngủ thiếp đi.

Lúc vầng thái dương vừa ngậm non đoài thì Du Tiểu Quyên sai người đưa chiến thư tới.

Hàn Kế Tín coi thư rồi cầm bút đề ngay vào bức thư mấy câu.

Gã lại thưởng cho người đưa thư năm lạng vàng và bảo y cầm thư về.

Hàn Kế Tín hành động một cách độc đoán. Bất luận việc gì, gã cũng không thương lượng với Phương Tú, Hàn Đào.

Người đưa thư về rồi, Phương Tú không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Trong thư đó họ nói gì vậy?

Hãn Kế Tín đáp:

- Đó là thư hẹn ba ngày khai chiến.

Phương Tú hỏi:

- Hiền điệt có nhận lời bọn họ không?

Hàn Kế Tín đáp:

- Tiểu điệt đã lời hứa với họ từ bốn bửa trước, dĩ nhiên không thể thất ý được.

Phương Tú băn khoăn nói:

- Chúng ta không còn người ứng chiến. Bọn người độc nhân rất khó điều động.

Chương 176 - Giang Nam song hiệp bại lộ hành tung

Hàn Kế Tín nói:

- Tiểu điệt đã đứng ra phụ trách cuộc ứng chiến thì xin để tiểu điệt lo liệu. Vậy hai lão nhân gia bất tất phải quan tâm cho mệt trí.

Hàn Đào hỏi:

- Hài nhi chuẩn bị cự địch bằng cách nào? Sao không chịu thương nghị với chúng ta.

Hàn Kế Tín đáp:

- Hài nhi nghĩ rằng cuộc kháng chiến nầy phải dùng trí hơn là dùng sức. Vậy kế hoạch cần giữ tuyệt đối bí mật không thể để lộ ra ngoài được. Nếu mưu kế để sơ hở e rằng có điều không ổn.

Hàn Đào ra chiều buồn bực thở dài hỏi:

- Sao! Đến ta là phụ thân mà hài nhi cũng không tín nhiệm được hay sao!

Hàn Kế Tín đáp:

- Hài nhi nhận thấy không nên nói ra là hơn, khi nào kẻ làm con không tín nhiệm phụ thân.

Phương Tú xen vào:

- Hiền điệt đã không tiện nôi, thì Hàn đệ không nên căn vặn, nhưng..

Hàn Kế Tín hỏi:

- Bá phụ có điều chi dạy bảo?

Phương Tú đáp:

- Hiền điệt không muốn cho chúng ta hay cách bố trí kháng địch thì thôi không nói cũng được. Nhưng ta tưởng hiền điệt phối hợp chúng ta vào công cuộc cự địch trong bộ phận nào cũng nên cho chúng ta biết trước để chúng ta còn đủ thì giờ chuẩn bị.

Hàn Kế Tín nói:

- Khi tiểu điệt cùng địch nhân động thủ hay hơn hết là gia gia cùng bá phụ không nên có mặt tại trường đấu.

Hàn Đào biến sắc, tức giận hỏi:

- Nay ngươi không coi bậc tôn trưởng vào đâu nữa. Ngươi đã không trả lời về cách cự địch lại không cho bọn ta ở trường theo dõi cuộc chiến đấu nghĩa làm sao?

Hàn Kế Tín vội lạy phục xuống đất nói:

- Xin gia gia đẹp trận lôi đình. Chẳng phải hài nhi có như vậy đâu.

Phương Tú xua tay cản ngăn Hàn Đào không để hắn nỗi nóng. Lão dắt Hàn Kế Tín dậy nói:

- Hiền điệt ơi. Hiền điệt có điều chi cứ đứng dậy mà nói cũng được.

Hàn Kế Tín đứng dậy cúi đầu xuống đáp:

- Bá phụ đã cho chim đưa thư triệu mấy lộ nhân mã trở về, thế mà đến nay chưa thấy họ đâu, đủ chứng minh một điều mấy lộ nhân mã đó nếu không bị đối phương hạ sát thì cũng bị bắt rồi! Dù họ không bị dược vật kềm chế cũng không thể tuân theo mệnh lệnh của bá phụ như trước được nữa đâu.

Phương Tú ừ một tiếng rồi nói:

- Vì thế mà chúng ta phải trông cậy vào hiền điệt để đánh lại quân địch.

Hàn Kế Tín nói:

- Tiểu điệt không dám chối từ, nhưng...

Phương Tú thấy Hàn Kế Tín đột nhiên dừng lại, khẻ đằng hắng một tiếng rồi giục:

- Hiền điệt! Trong lòng hiền điệt có điều chi thắc mắc cứ nói hết ra.

Hàn Đào xen vào:

- Ngươi lớn rồi! Đến ta ngươi cũng chẳng coi vào đâu...

Phương Tú lắc đầu ngắt lời:

- Nhị đệ! Nhị đệ chẳng nên nóng nảy, để Kế Tín từ từ đưa ý kiến của y ra.

Hàn Đào vốn có lòng kính sợ Phương Tú, Hiện giờ tuy hắn ở trường hợp nguy ngập, vẫn giử lòng kính quý, lặng yên không nói gì nữa.

Hàn Kế Tín ngó Hàn Đào một cái rồi thủng thẳng hỏi:

- Mẫu thân của hài nhi không may sớm đã lìa trần. Dường như gia gia không còn điều gì vương vấn nữa thì phải?

Hàn Đào "ồ" một tiếng rồi giục:

- Vậy thì làm sao? Ngươi nói nốt đi!

Hàn Kế Tín đáp:

- Nếu gia gia cùng bá phụ tin được ở nơi hài nhi thì đừng quan tâm đến việc ở đây nữa.

Phương Tú sững sốt hỏi:

- Sao! Ngươi muốn chúng ta bõ đi chăng?

Hàn Kế Tín đáp:

- Đúng thế! Các vị muốn đi thì dễ lắm. Tiểu điệt đã sắp sẳn dược vật thay đổi sắc mặt để hoá trang cho gia gia cùng bá phụ. Hai vị chỉ cưỡi hai con tuấn mã là lên đường ngay được.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Hiền điệt bảo bọn ta đi đâu bây giờ?

Hàn Kế Tín đáp:

- Bá phụ cùng gia gia từng bôn tẩu giang hồ thì kiếm một chỗ ẩn thân tưởng chẳng khó khăn gì.

Hàn Đào hỏi:

- Còn ngươi thì sao?

Hn Kế Tín đáp:

- Hài nhi ở lại đây cự địch.

Phương Tú hỏi:

- Nếu vậy thì chắc hiền điệt đã tiên liệu cuộc chiến này tất bị thất bại nên bảo chúng ta chạy trốn trước đi. Có đúng thế không?

Hàn Kế Tín nhăn nhó cười đáp:

- Thực tình tiểu điệt không nắm chắc được phần thắng. Bất luận tiểu điệt có cố gắng đến mấy thì sau cùng cũng không tránh khỏi cuộc thất bại.

Phương Tú lại hỏi:

- Nếu hiền điệt nắm chắc phần thất bại thì còn nghinh địch làm chi?

Hàn Kế Tín cười lạt đáp:

- Nếu chỉ đánh một trận thì tiểu điệt vị tất đã thua, nhưng chống lâu chầu mỏi, đến lúc cuối cùng tất bị thất bại.

Hàn Đào hỏi:

- Tại sao vậy?

Hàn Kế Tín đáp:

- Vì cổ lai tà không bao giờ thắng chính. Dù hài nhi có bản lảnh nghiêng trời lệch đất như Khổng Minh thần cơ diệu toán cũng không thể chống lại mệnh trời.

Hàn Đào tức giận vô cùng:

- Ngươi nói thúi lắm.

Phương Tú xua tay ngăn Hàn Đào lại hỏi:

- Hiền điệt. Chúng ta rời khỏi nơi đây rồi thì hiền điệt chẳng cô đơn quá ư?

Hàn Kế Tín đáp:

- Bá phụ cùng gia gia đi khỏi rồi hài nhi tuy mất hai tay trợ thủ, nhưng trong lòng vững chãi hơn nhiều, không còn lo lắng gì nữa, mới phòng thủ cùng họ quyết chiến được.

Phương Tú hỏi:

- Hiền điệt nói vậy thì chúng ta nhứt định phải bõ đi ư?

Hàn Kế Tín đáp:

- Hai vị đi là hay hơn hết.

Phương Tú nói:

- Được rồi! Vậy chúng ta thay áo, hoá trang.

Hàn Đào nói:

- Đại ca! Thằng nhỏ này...

Phương Tú dắt tay Hàn Đào nói:

- Nhị đệ! Chúng ta đi thay áo thôi.

Hàn Đào còn quay lại nhìn Hàn Kế Tín, mắng gã một câu:

- Ngươi là thằng con bất hiếu.

Nhưng hắn bị Phương Tú lôi tuột vào hậu viện.

Chỉ trong khoảnh khắc Phương Tú cùng Hàn Đào hoá thành hai người nông dân đi ra.

Hàn Kế Tín nhìn hai người nói:

- Hài Nhi xin đưa bá phụ cùng gia gia lên đường.

Phương Tú hỏi:

- Bây giờ đi ngay ư?

Hàn Đào đáp:

- Phải!

Hàn Đào trong lòng tức giận, mấy lần muốn nỗi doá, đều bị Phương Tú ngăn chặn.

Hàn Kế Tín dẫn hai người đi tới cửa sau hậu viện trỏ vào một cỗ xe chứa đầy rơm nói:

- Hài nhi đã dự bị cho bá phụ cùng gia gia ứng dụng để cải trang. Hoá trang làm nông dân là hay hơn hết. Vậy hai vị ngồi trên đống rơm trong xe để lên đường.

Phương Tú hỏi:

- Liệu chúng ta có đi thoát không?

Hàn Kế Tín đáp:

- Gia gia cùng bá phụ cứ vững tâm mà đi.

Phương Tú trầm ngâm một chút. Hắn máy môi muốn nói lại thôi, rồi dắt Hàn Đào bước lên xe.

Hàn Kế Tín nói:

- Nếu dọc đường gặp biến, bá phụ cùng gia gia cũng nên nhường nhịn một chút.

Hàn Đào nói:

- Nếu không nhịn được thì sao?

Hàn Kế Tín đáp:

- Gặp trường hợp cần phải động thủ thì xin bá phụ rung động mớ cỏ tươi buộc ở trước xe là tự nhiên có chỗ diệu dụng. Nhưng cái đó chỉ được một lần mà thôi. Mong rằng hai vị đè đặt, bất đắc dĩ hãy dùng đến.

Phương Tú ừ một tiếng rồi hỏi:

- Hiền điệt sẽ gặp chúng ta ở đâu?

Hàn Kế Tín đáp:

- Hai vị lão nhân gia chỉ cần trốn cho thoát nạn. Bất tất phải kiếm hài nhi.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Điều quan trọng nhất là bá phụ cùng gia gia phế bỏ tấm lòng tham danh ham lợi, không thể trở lại Phương gia đại viện được nữa.

Hàn Đào chau mày hỏi:

- Ngươi nói vậy thì ra ta cùng bá phụ suốt đời phiêu bạt, không bao giờ trở về nhà được nữa ư?

Hàn Kế Tín dáp:

- Đúng thế! Hài nhi rất hy vọng gia gia cùng bá phụ sau khi đi khỏi chổ nầy rồi quên hẳn đi, quên luôn cả Kim Lăng, Từ Châu cho chí khắp miền Giang Nam.

Hàn Đào hỏi:

- Theo ý ngươi thì ta cùng bá phụ nên đến địa phương nào?

Hàn Kế Tín đáp:

- Hài nhi mong rằng hai vị lão nhân gia vào qui y cửa Phật.

Hàn Đào ngắt lời:

- Ngươi muốn ta làm sư chăng?

Hàn Kế Tín đáp:

- Đạo Phật mầu nhiệm vô cùng, có thể khiến cho hai vị lão nhân gia coi đời người một cách khắc hẳn.

Hàn Đào - Coi đời người như thế nào?

Hàn Kế Tín đáp:

- Hài nhi không thể lường trước được mà chỉ xin gia gia cùng bá phụ thương lượng với nhau để quyết định. Những điều dĩ vãng cho nó qua luôn đi. Gia gia cùng bá phụ hãy bảo trọng tấm thân. Hài nhi không thể tiễn chân xa hơn được nữa.

Hàn Đào đột nhiên cười khanh khách nói:

- Ta xem chừng ngươi không phải là con ta nữa mà tựa hồ một kẻ chiến thắng, bức bách chúng ta phải bỏ đi xa ngàn dặm.

Hàn Kế Tín lạy phục xuống đất nói:

- Gia gia nói vậy thật quá nặng lời. Đây chính là lòng hiếu thảo của hài nhi.

Phương Tú quay đầu nhìn lại nhà cao viện lớn một lần nữa rồi nói:

- Hiền điệt ơi! Chốn phồn hoa quả là đường mộng ảo. Đến mối tình thâm cũng phải quyết tuyệt. Đời người đã lâm vào tình trạng nầy thì dù còn sống cũng chẳng khác chết chút nào.

Giây cương vừa dựt, cỗ xe bon bon chạy về phía trước.

Hàn Kế Tín đứng ngây người ra nhìn cỗ xe đi khuất rồi mới thẩn thờ quay về nội trạch.

Phương Tú cùng Hàn Đào ruổi xe đi liền một mách chừng bảy, tám dặm đường.

Phương Tú bỗng buông cương cho dừng ngựa lại rồi hỏi Hàn Đào:

- Hàn nhị đệ! Chúng ta đi đâu bây giờ?

Hàn Đào hỏi lại:

- Theo ý đại ca thì sao?

Phương Tú đáp:

- Kế Tín bảo chúng ta đi xa để lánh địch, đúng là chỗ hảo tâm của y. Nhưng còn một điều là không sao hiểu được.

Hàn Đào hỏi:

- Điều gì?

Phương Tú đáp:

- Hàn hiền điệt không để người nào lại thì lấy ai mà chiến đấu?

Hàn Đào đáp:

- Theo chổ tiểu đệ biết thì gã còn một toán thân binh cận tướng.

Phương Tú hỏi:

- Binh tướng của y chừng độ bao nhiêu?

Hàn Đào đáp:

- Tiểu đệ cũng không biết rõ nhân số.

Phương Tú trầm ngâm rồi thở dài nói:

- Nếu vậy thì y chẳng thể nào chống chọi được với bọn Du Tiểu Quên rất đông người..

Hàn Đào nói:

- Hiện giờ chúng ta chẳng giúp gì cho gã được, đánh để mặc y muốn làm gì thì làm.

Phương Tú hỏi:

- Phải chăng hiền đệ thực tình muốn chạy trốn cho thoát nạn.

Hàn Đào ngập ngừng hỏi lại:

- Còn chỗ dụng tâm của đại ca thì...

Phương Tú ngắt lời:

- Chúng ta nên trở lại theo dõi tình hình. Giả tỷ Kế Tín mà thắng địch thì chúng ta có thể trung hưng cơ nghiệp. Bọn địch thua trận là võ lâm mất hết nhuệ khí và chết nhiều người. Từ đây trở đi không dám đối địch với bọn ta nữa.

Hắn vừa dứt lời bỗng thấy mấy con khoái mã chạy nhanh tới.

Phương Tú hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Nhị đệ! Nhị đệ có đeo binh khí không?

Hàn Đào đáp:

- Tiểu đệ có mang theo cã binh khí lẩn ám khí.

Phương Tú lại nói:

- Nhị đệ cứ coi ta mà hành động. Nếu không cần thì đừng động thủ một cách khinh xuất.

Hai người đang nói chuyện thì bốn con ngựa chạy tới trước xe.

Bốn người nầy địa vị không giống nhau, Người đi đầu mặc áo đạo bào, lưng đeo trường kiếm. Chòm râu dài màu trắng phất phơ trước ngực.

Người thứ hai mặc áo tăng bào màu lam, lưng đeo giới đao. Coi cách ăn mặc đúng là một nhà sư.

Người thứ ba và người thứ tư là đại hán nai nịt gọn gàng. Một người sau lưng cài cặp phán quan bút, còn một người quấn trên lưng một cây lượng ngân nhuyễn tiên.

Phương Tú quen thuộc hầu hết mọi người trên chốn giang hồ. Hắn nhận ra đạo nhân đeo kiếm là Thiết Kiếm đạo trưởng ở phái Võ Đương.

Nhà sư đi sau tuy Phương Tú không gọi tên ra được, nhưng cũng biết là tăng lữ ở chùa Thiếu Lâm.

Còn hai người nữa thì Phương Tú chỉ nhận được một đại hán lưng quấn nhuyễn tiên là Phi Tiên Tử Dư Dương.

Thiết Kiếm đạo trưởng dường như là nhân vật đầu nảo trong bọn.

Lão đứng ngang ra chận đường hỏi:

- Phải chăng hai vị là người ở gần đây?

Phương Tú làm bộ kinh hải hỏi lại:

- Phải rồi! Đạo gia có điều chi dạy bảo?

Thiết Kiếm đạo trưởng chưa kịp đáp thì Phi Thiên Tử Dư Dương cướp lời:

- Cổ xe hai vị thì dường như đã từ Phương gia đại viện tới đây.

Phương Tú giật mình kinh hải nhưng ngoài mặt vẫn trấn tỉnh đáp:

- Phương gia đại viện đó...

Đột nhiên hắn dừng lại không nói nữa.

Hán tử lưng cài phán quan bút nhỏ tuổi hơn hết mà tính nết lại nóng nãy. Gã vung tay trái một cái rút phán quan bút ra giục:

- Phương gia đại viện làm sao? Nói mau đi!

Phương Tú hỏi:

- Phải chăng các vị là người ở trong Phương gia đại viện?

Dư Dương lạnh lùng đáp:

- Bọn ta muốn lấy đầu người trong Phương gia đại viện.

Phương Tú nói:

- Thế thì hay lắm! Người trong Phương gia đại viện hung dữ vô cùng.

Gã tuổi nhỏ "ồ" lên một tiếng thu phán quan bút về hỏi:

- Có phải hai vị đã bị chúng đầu độc rồi không?

Phương Tú đáp:

- Đúng thế! Lão hán có một mình đất đã bị Phương viện chúa đoạt chiếm mất rồi.

Hắn tử cầm phán quan bút vẫy tay nói:

- Các vị đi đi!

Phương Tú lại giật cương cho cổ xe chạy về phía trước.

Dư Dương vung cây nhuyễn tiên 13 đốt một cài.

Bỗng nghe chát một tiếng. Cây tiên đã quấn lấy thành xe.

Phương Tú thu giây cương.

Cổ xe đột nhiên dừng lại.

Dư Dương phóng ngựa lên đứng cản đường Phương Tú nói:

- Phương viện chúa lâu nay không được gặp.

Phương Tú chấn động tâm thần hỏi:

- Các hạ là ai?

Dư Dương cười khanh khách đáp:

- Phương viện chúa thật khéo giả vờ.

Thiết Kiếm đạo trưởng nhà sư đứng tuổi, và hán tử nhỏ tuổi lưng cài Phán quan bút không khỏi sững sờ.

Phương Tú nói:

- Thôn phu không hiểu...

Dư Dương lạnh lùng ngắt lời:

- Nếu Phương viện chúa không chịu thừa nhận thì tại hạ phải ra tay.

Phương Tú mĩm cười nói:

- Phi tiên thủ! Các hạ đã nhận ra thân thế lão phu thì cũng chẳng hay gì cho các vị đâu.

Dư Dương nói:

- Cần đó là mệnh số xui nên.

Phương Tú thũng thẳng hỏi:

- Lão thu thật không hiểu tại sao các hạ nhận ra.

Dư Dương đáp:

- Chuyện này giản dị lắm! Đại khái những xe chở rơm cỏ chỉ có một người, chưa từng thấy xe nào hai người như xe của các hạ.

Phương Tú nói:

- Lão phu có chỗ sơ hở là không để y nằm kín trong rơm cỏ.

Dư Dương nói:

- Vì vậy mà có câu: Đi trật một nước cờ là thua cả bàn.

Phương Tú nói:

- Kể ra thì thế đấy nhưng chưa chắc đâu.

Hán tử trẻ tuổi lưng cài phán quan bút tức giận:

- Té ra là Phương Tú, Xuýt nữa ngươi gạt được tiểu gia.

Gã vung cặp bút lên điểm vào trước ngực và cổ họng Phương Tú.

Phương Tú đề khí, vẫn giử nguyên tư thế vọt mình lên rồi lại hạ xướng đống rơm.

Thiết Kiếm đạo trưởng rút trường kiếm ra khỏi võ lạnh lùng nói:

- Phương Tú! Xuýt nữa bọn ta bị ngươi lừa gạt.

Dư Dương đưa mắt nhìn đại hán kia nói:

- Được ngồi xe với Phương viện chúa là có phúc phận lắm.

Dư mỗ đoán không lầm thì các hạ đúng là Hàn nhị gia - Hàn Đào.

Hàn Đào thấy hình tích đã bị bại lộ, muốn dấu diếm cũng không được nữa, liền cười lạt đáp:

- Chính thị.

Thiếu niên tay cầm phán quan bút tức giận quát lên:

- Bọn Giang Nam nhị hiệp các ngươi té ra chỉ là phường ham sống sợ chết. Chưa tới kỳ hạn quyết chiến đã chạy trốn trước rồi.

Gã vừa quát vừa phóng phán quan bút ra chiêu: Hoạ long điểm tỉnh.

Hàn Đào vẩy tay một cái.

Một thanh đoản kiếm bằng thép nguyên chất vọt ra đón lấy phán quan bút. Đồng thời hắn vung chưởng phản kích.

Thiếu niên nhỏ tuổi bị bức bách phải lùi lại hai bước.

Hàn Đào thừa cơ vọt lên trên đống rơm.

Dư Dương vun tay một cái, cây lượng ngân nhuyễn tiên 13 đốt đột nhiên vọt thẳng lên đâm tới Hàn Đào.

Hàn Đào nghe tiếng gió ở phía sau liền quay tay lại. Thanh cương kiếm gạt được cây lượng ngân

nhuyễn tiên.

Cây lượng ngân nhuyễn tiên bị thanh đoản kiếm gạt ra rồi.

Hàn Đào thừa cơ nhãy lên nóc xe.

Phương Tú đập tay vào vào đống rơm cười nói:

- Nhị đệ ngồi xuống đây không nên đả thương bọn họ.

Hàn Đào hỏi:

- Sao lại không đả thương bọn chúng?

Phương Tú mĩm cười đáp:

- Bọn này tuy bản lảnh cũng khá, nhưng nếu chúng ta đả thương hai tên nầy sẽ có rất nhiều tay cao thủ đến trợ chiến.

Hàn Đào hỏi:

- Theo ý đại ca thì...

Phương Tú hạ thấp giọng xuống nói:

- Chỉ cần giử thế quân bình không thua mà cũng không được với chúng.

Hàn Đào hỏi:

- Chẳng sớm thì muộn cũng xảy ra một trường quyết đấu sanh tử. Sao không hạ thủ hai tên nầy đi cho nhẹ gánh?

Phương Tú đáp:

- Giết chúng cũng được, nhưng chúng ta phải chọn địa phương cùng thời cơ.

Hàn Đào nói:

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Rơm cỏ là vật mềm nhũn nên chỗ hai người ngồi lõm xuống rồi, sau không trông thấy người nữa.

Cỗ xe đang đi đột nhiên dừng lại.

Bên tai vang lên thanh âm của Thiết Kiếm đạo trưởng:

- Hai vị mà không chịu xuống xe thì bọn ta phóng hoả đốt xe.

Phương Tú hơi giật mình khẻ hỏi Hàn Đào:

- Biện pháp nầy của chúng thật lợi hại! Tiểu huynh xuống xe đối phó với bọn chúng mấy chiêu. Nhị đệ xem xét lại cách bố trí trên xe của Kế Tín xem sao.

Hàn Đào hỏi:

- Chúng ta cứ kéo mớ cỏ tươi buộc ở trước xe là thấy ngay, còn phải tìm kiếm gì nữa.

Phương Tú đáp:

- Cái đó chỉ dùng được một lần. Tiểu huynh muốn tìm ra nguyên nhân, hoặc dùng được ba bốn lần cũng nên. Nhị đệ tìm kiếm cho cẩn thận tiểu huynh xuống đấu với bọn chúng mấy chiêu.

Chương 177 - Trúng thuốc mê quần hùng bị bắt

Phương Tú dứt lời liền xoay mình nhẩy xuống xe.

Hắn đưa mắt nhìn ra thì thấy Thiết kiếm đạo trưởng cầm ngang thanh kiếm đứng đó.

Nhà sư đứng tuổi cũng đã rút giới đao ở sau lưng ra.

Dư Dương tay cầm nhuyễn tiên.

Ba người đứng thành hình bán nguyệt chắn đường cổ xe.

Phương Tú thấy trong bọn chúng bốn người đây chỉ còn ba. Hắn chắc gã thiếu niên đã quay về báo tin và chỉ trong khoảnh khắc cường địch sẽ đuổi tới nơi. Hắn liền cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Viện thủ của các vị còn chưa tới ư?

Thiết kiếm đạo trưởng ngắt lời:

- Phương viện chúa hãy thắng bọn bần đạo đi rồi hãy khoe khoang lổ miệng cũng chưa muộn.

Đạo trưởng nói rồi vừa vung kiếm đâm ra vừa hỏi:

- Mười mấy tên đệ tử dưới trướng phái Võ Đương đều lọt vào tay Viện chúa. Hiện giờ bọn chúng ở đâu?

Phương Tú vừa né tránh vừa phản kích hai chiêu rồi hỏi lại:

- Đạo trưởng muốn gặp bọn chúng ư?

Thiết kiếm đạo trưởng vừa biến chiêu mau lẹ tấn công ba chiêu vừa hỏi:

- Bần đạo chỉ muốn biết bọn họ còn sống hay đã chết rồi?

Phương Tú đáp:

- Tại hạ chắc thế nào cũng còn vài người sống. Hiện giờ bọn chúng đang ở trong Phương gia đại viện. Nếu đạo trưởng muốn gặp thì cứ tới Phương giá đại viện là thấy ngay.

Thiết kiếm đạo trưởng hỏi:

- Nghe nói Phương viện chúa dùng dược vật khiến cho thần trí người ta mê man liều mạng cho mình. Chăng hiểu chuyện ấy có thật không?

Phương Tú đáp:

- Nếu đạo trưởng không tin thì thử coi cho biết.

Thiết kiếm đạo trưởng không nói gì nữa, vận toàn lực tấn công ráo riết hơn.

Nguyên Phương Tú định kéo dài thời gian để Hàn Đào tìm ra xem trong cổ xe rơm có điều chi

bí ẩn, nhưng Thiết kiếm đạo trưởng đánh rát quá, bức bách hắn phải dùng toàn lực đối phó.

Nhà sư đứng tuổi cùng Dư Dương thấy Thiết kiếm đạo trưởng tấn công một cách ráo riết, chẳng có chỗ nào kém thế nên không ra tay viện trợ mà chỉ đứng ngoài theo rõi cuộc chiến đấu.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã qua lại ngoài bốn chục chiêu.

Thiết kiếm đạo trưởng bỗng nỗi lên tràng cười ha hả nói:

- Phương viện chúa tiếng tăm lừng lẩy giang hồ, bần đạo đã tưởng bản lảnh cao cường đến thế nào!

Lão vừa cười vừa đánh liền ba tuyệt chiêu.

Phương Tú tuy gắng gượng đón đở được ba chiêu kiếm này, nhưng đã phát giác ra Thiết kiếm đạo trưởng võ công không phải tầm thường. Nếu còn đánh nữa vị tất địch nỗi đối phương.

Dư Dương là một nhân vật bôn tẩu giang hồ lâu năm. Thấy xe rơm chuyển động, trong lòng rất lấy làm kỳ, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Hàn nhị gia! Các hạ không chịu xuống còn ở lại trong xe là có dụng ý gì?

Hắn vừa quát vừa vung roi lên đập vào cỗ xe.

Trong xe chất đầy rơm chằng chịt rất kỷ, chuyển động khó khăn.

Hàn Đào chưa kiếm được vật gì cất dấu trong đó đã bị Dư Dương vung roi quất tới xuýt nữa trúng đầu.

Hắn vừa kinh hải vừa tức giận tung mình nhãy xuống.

Nhà sư đứng tuổi không chờ Dư Dương ra tay đã nhãy vọt lại trước, vung giới đao đánh với Hàn Đào.

Một tăng, một đạo là những nhân vật Thiếu Lâm cùng Võ Đương, võ công không phải tầm thường, phát huy những chiêu đao kiếm rất trầm trọng.

Hàn Đào cùng Phương Tú dần dần cảm thấy kém thế.

Lúc nầy Dư Dương đã chặt đứt giây cương trước cổ xe. Mấy con ngựa kéo xe liền chạy vọt đi.

Thiết kiếm đạo trưởng vừa ra chiêu cấp bách vừa lạnh lùng nói:

- Phái Vỏ Đương có rất nhiều người bị Giang Nam Song Hiệp bắt cầm tù. Bần đạo vẫn tưởng các vị là những nhân vật ba đầu sáu tay. Ngờ đâu chỉ có thế nầy.

Bỗng thấy mấy con tuấn mã chạy nhanh tới.

Phương Tú khẻ nói:

- Chúng ta lùi trở lại lên xe.

Hàn Đào gật đầu. Hai người đồng thời vung mạnh binh khí trong tay đánh ra bức bách cường địch phải lùi lại để nhãy vọt lên xe rơm.

Chúng chú ý nhìn ra thì hai con ngựa chạy tới đều có một nữ lang ngồi. Hai cô nầy là Quân Trung Phụng và Tần Nhi.

Hai con ngựa chạy tới gần cỗ xe rơm thì dừng lại.

Tần Nhi chuyển động cặp mắt ngó hai người nói:

Hai vị cải trang thành lão nông, thật không khỏi có điều khuất tất hai vị quá.

Phương Tú cười lạt nói:

- Lão phu nuôi ngươi từ nhỏ tới lớn, không ngờ thành ra nuôi ong tay áo.

Tần Nhi mỉm cười nói:

- Viện chủ nuôi đến mấy chục cô rồi lại đưa họ vào miệng cọp hết. Bao nhiêu người trong Phương gia đại viện, tiểu tỳ không nghĩ ra được ai là người cảm kích Viện chúa.

Phương Tú chuyển động mục quang nhìn thấy bốn mặt cổ xe đều có người bao vây cả rồi.

Hàn Đào vừa vươn tay rung động bó cỏ phía trước xe và nói:

- Đại ca! Bọn chúng đến đông rồi, chúng ta đừng liều mạng với họ nữa.

Phương Tú đứng trên nóc xe rơm, thấy Hàn Đào muốn rung động bó cỏ tươi, liền tung mình nhãy xuống đứng trước xe.

Nguyên hắn đã vận dụng hết tâm lực để suy nghĩ về vụ này mà không sao nghĩ ra được. Hàn Kế Tín đã mai phục thần cơ gì trong cổ xe rơm để lui quân địch?

Hàn Đào tay mặt hết sức kéo mạnh một cái. Mớ cỏ kết ở trước mở ra.

Nguyên mớ cỏ nầy có giây buộc liền với rơm. Sau khi Hàn Đào giựt mạnh mớ cỏ lên. Rơm rạ trên xe tung xuống như mưa. Bao nhiêu người vây quanh thấy vậy không khỏi ngạc nhiên cười thầm trong bụng, tự hỏi:

- Nếu Giang Nam Song Hiệp không địch nỗi, chẳng lẻ tung hết rơm cỏ trên xe xuống là kháng cự được hay sao?

Tần Nhi lộ vẻ nghiêm trọng khẽ bảo Quân Trung Phụng:

- Dưới đám rơm cỏ nầy nhất định có điều cổ quái.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Phải chăng Tần cô nương bảo duối đống rơm cỏ có người mai phục.

Tần Nhi đáp:

- Tiểu muội không rỏ, nhưng nhất định có sự gì quỷ quái ở phía dưới.

Cô ngừng lại một chút rồi lớn tiếng hỏi:

- Cỗ xe của hai vị phải chăng do Hàn công tử an bài?

Phần lớn rơm cỏ trên xe đã tung xuống rồi vẫn chưa thấy gì khác lạ.

Giang Nam Song Hiệp đang hồi hộp trong lòng, nghe Tần Nhi hỏi vậy.

Hàn Đào liền đáp:

- Đúng thế!

Hắn nói bằng một giọng hùng hồn tựa hồ mượn cơ hội nầy làm cho mạnh dạn thêm lên.

Tần Nhi vội lớn tiêng hô:

- Xin các vị hãy lùi lại 8 thước.

Thiết kiếm đạo trưởng cùng bọn Phi tiên thủ Dư Dương tuy không hiểu nàng hô lùi lại là có dụng ý gì, nhưng cũng theo lời lùi lại 8 thước.

Phương Tú khẻ hỏi:

- Nhị đệ! Không hiểu dưới rơm cỏ có gì mai phục?

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên nghe đánh đùng một tiếng như pháo ống lệnh.

Dưới đáy xe, một làn sáng bạc bay lên vọt ra tứ phía.

Lập tức mọi người ngửi thấy mùi u hương phảng phất.

Hàn Đào tức giận nói:

- Mình tưởng dưới đáy xe mai phục giáp binh thiết kỵ gì gì, té ra chỉ là một trái pháo ống lệnh. Chắc gã chuẩn bị như vậy để nghe tiếng nổ long trời lở đất rồi chạy tới tiếp ứng.

Phương Tú lắc đầu nói:

- Không phải đâu! Nơi đây cách xa chổ Kế Tín hàng chục dặm đường thì y có muốn cứu viện cũng không kịp được. Hởi ơi! Thằng nhỏ nầy dùng thủ đoạn cả với cha bác chăng?

Phương Tú vừa dứt lời, bỗng nghe bốn mặt nỗi lên những tiếng huỵch. Cường địch tới tấp ngã ngựa.

Hàn Đào sửng sốt nói:

- Đây là thnôc mê rồi.

Phương Tú nói:

- Đúng là thứ thuốc mê này chế tạo đặc biệt, chẳng những dược lực mảnh liệt mà lại phát tác mau lẹ. Thằng nhỏ đó quả là một nhân vật bụng chứa huyền cơ, thông kim bác cổ, không thì làm sao chế tạo được cả thuốc mê.

Hàn Đào chuyển động nhục quang ngó nhìn bốn phía thấy cường địch trong đó có cả Quân Trung Phụng và Tần Nhi đều ngã ngựa, Nằm lăn dưới đất và tựa hồ hôn mê bất tỉnh. Trong lòng

rất lấy làm kỳ hỏi:

- Phương huynh! Chúng ta cũng chưa uống thuốc giải mà sao không bị hôn mê té xỉu?

Phương Tú cười đáp:

- Nếu y mà cho nhị đệ uống một cách công khai thuốc giải thì dĩ nhiên chúng ta đã biết trước thùng xe chứa thuốc mê rồi và không thấy chuyện bất ngờ nữa.

Hàn Đào lại hỏi:

- Chẳng hiểu gã dùng phương pháp gì mà khiến cho pháo nổ được?

Phương Tú đáp:

- Hỡi ôi! Tài ba của Tín nhi thật ra ngoài sức tưởng tượng của con người. Giả tỷ chúng ta uỷ thác đại sự cho y từ trước thì đâu đến nổi bị thất bại xiểng liểng và gây nên thảm cuộc như ngày nay.

Hàn Đào lắc đầu nói:

- Hởi ơi! Tuy gã bụng chứa huyền cơ, nhưng tư tưởng của gã lại khác hẳn chúng ta.

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Để rồi chúng ta tìm cách từ từ đưa y vào khuôn phép.

Hắn nói xong từ trên xe nhãy xuống, chạy tới vung tay lẹ điểm vào huyệt đạo bọn Quân Trung Phụng, Thiết kiếm đạo nhân.

Hàn Đào hỏi:

- Nhị đệ điểm huyệt bọn chúng làm chi?

Phương Tú đáp:

- Để bắt chúng bỏ lên xe.

Hàn Đào hỏi:

- Sao không vung kiếm giết phức bọn chúng đi cho rồi. Chúng ta đã chạy vong mạng bên trời góc biển mà còn đem cả địch nhân đi trốn chung với họ hay sao?

Phương Tú đáp:

- Bọn này nên lưu lại. Chúng sẽ có chỗ đắc dụng cho ta.

Hàn Đảo hỏi:

- Đắc dụng ở chổ nào?

Phương Tú đáp:

- Có thể dùng chúng để uy hiếp. Vạn nhất mà bị bọn Lý Hàn Thu rượt tới nơi, chúng ta nhờ món này để đưa điều kiện ra.

Hắn ngừng lại một lúc rồi hỏi:

- Hàn nhị đệ! Nhị đệ chuẩn bị đi trốn lánh tận bên trời góc biển thật chăng?

Hàn Đào đáp:

- Hiện giờ đại thế hõng rồi. Tín nhi lại không chịu đồng tâm hiệp lực với bọn ta. Tiểu đệ nghĩ rằng non xanh còn đó không lo hết củi đun. Chúng ta hãy tạm thời ẩn lánh cuộc phong ba rồi hãy từ từ mưu mà dựng lại cơ đồ.

Phương Tú lắc đầu nói:

- Nếu chúng ta buông tay bõ đi thì e rằng sau này vĩnh viễn chẳng còn cơ hội nào ngóc đầu lên được nữa.

Hàn Đào hỏi:

- Ý đại ca muốn sao?

Phương Tú đáp:

- Chúng ta nên ở lại để coi cứu cánh. Nếu trong một trận mà Kế Tín chế phục được quần hào thì mượn cơ hội trở lại mở cờ gióng trống.

Hàn Đào hỏi:

- Gặp trường hợp Kế Tín không địch nổi đối phương thì sao?

Phương Tú đáp:

- Chúng ta ẩn vào một nơi kín đáo để quan sát. Nếu tình thế bất lợi thì phải đi lánh nạn. Vạn nhất bị bên địch phát giác ra thì mình đem bọn Quân Trung Phụng, Tần Nhi làm con tin cũng có thể bắt họ thương lượng.

Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Được rồi! Tiểu đệ xin theo ý của đại ca. Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Phương Tú đáp:

- Bây giờ chúng ta lại lên xe đi. Trước hết chúng ta tìm một nơi kín đáo dấu bọn Quân Trung Phụng rồi sẽ tính.

Nguyên Hàn Kế Tín đã tính toán rất chu đáo, chẳng những ngấm ngầm cho Phương Tú, Hàn Đào uống thuốc giải, mà còn cho những ngựa kéo xe ăn thuốc ngừa độc, nên chúng vẫn bình yên không té xỉu, những con ngựa kéo xe chạy đi ăn cỏ bây giờ đã trở lại.

Hàn Đào cũng động thủ giúp Phương Tú khuân bọn tăng lương cùng Dư Dương lên xe.

Nhưng hắn căm giận thiếu niên dùng phán quan bút liền vung kiếm chém chết gã.

Phương Tú thấy vậy không khỏi chau mày, song hắn nhẫn nại không lên tiếng trách cứ Hàn Đào.

Giang Nam Song Hiệp khuân mọi người bỏ hết lên xe rồi.

Phương Tú buộc lại giây cương rồi gia roi cho ngựa chạy. Bánh xe lọc cọc lao về phía trước.

Hai người nầy đã quen thuộc địa hình nên tìm được một nơi kín đáo ngay.

Phương Tú xuống xe cắp Quân Trung Phụng, Tần Nhi xuống theo. Còn Hàn Đào thì cắp nhà sư Thiếu Lâm là Thiết kiếm đạo trưởng nhãy xuống xe.

Phương Tú đặt hai cô gái xuống rồi cột giây cương thả ngựa chạy.

Hắn lại châm lửa đốt xe rồi cười nói:

- Nhi đệ! Chúng ta có bốn con tin này, không chừng có thể cứu mạng được cả cho Tín nhi.

Đoạn hắn cắp hai cô gái rảo bước chạy về phía trước.

Hàn Đào cắp Thiết kiếm đạo trưởng cùng nhà sư Thiếu Lâm vừa chạy theo Phương Tú vừa nói:

- Đại ca! Du Tiểu Quyên và Lý Hàn Thu không thấy bọn Tần Nhi, Quân Trung Phụng tất cho rất nhiều chân tay đi truy tầm. Tiểu đệ e rằng trong vòng mười dặm, chúng ta không có chổ nào ẩn thân được.

Phương Tú đáp:

- Tiểu huynh cũng nghĩ vậy, nên chúng ta phải tính đến chuyện bất ngờ. Cứ tình trước mà nói thì mưu trí quan trọng hơn cả võ công.

Hàn Đào nói:

- Nhất thiết mọi việc đều do đại ca xếp đặt.

Phương Tú không nói gì nữa, cắp hai cô gái phóng chân chạy về phía trước thật mau.

Hắn chợt nhớ ra điều gì, liền nói:

- Chúng ta vừa phóng hoả đốt xe khiến cho bên địch chú ý, cũng là cách để mình có thời cơ chạy trốn, vậy chúng ta phải đi thật mau.

Hàn Đào liền cắm cổ chạy theo Phương Tú.

Hai người chạy một mạch chừng bốn năm dặm đường thì đến một khu mồ mã ngổn ngang.

Phương Tú dừng bước liếc mắt nhìn bốn phía một lượt rồi tiến vào trong khu mồ mã.

Hàn Đào chau mẫy nói:

- Chổ này kể ra cũng hoang vu nhưng chưa thể gọi là kín đáo.

Tiểu đệ nghĩ rằng Du Tiểu Quyên và Lý Hàn Thu có thể tìm tới đây được.

Phương Tú không trả lời, đi thẳng đến trước một ngôi mộ lớn.

Đặt hai cô xuống. Hắn đẩy một tấm bia đá bị cỏ dại mọc đầy che lấp.

Bia đá vừa mở ra liền nhìn thấy một huyệt đạo.

Hàn Đạo lấy làm kỳ hỏi:

- Sạo đại ca biết tấm bia đá nầy có thể chuyển động?

phương Tú cắp hai cô lên vừa chạy vào vừa nói:

- Nơi đây tiểu huynh đã dự bị làm một chỗ ẩn thân. Cả ngôi mả lớn nầy cũng là mả giả. Phía trong khá rộng lại chứa đũ những đồ dùng.

Nếu chúng ta không muốn ra thì ở lại trong nầy mười bửa nữa tháng cũng không thiếu thốn.

Hàn Đạo theo Phương Tú tiến vào huyệt động.

Phương Tú lại chuyển động cơ quan trong mộ cho tấm bia trở về chổ cũ. Đoạn hắn quẹt lửa thắp mồi. Lập tức trong nhà hầm sáng sủa.

Phía trong ngôi mộ nầy không có quan tài chi hết, lại đặt hai chiếc giường gỗ, có chổ thông hơi ngầm. Vì vậy trong nhà không cảm khó thở.

Phương Tú đặt Quân Trung Phụng và Tần Nhi xuống. Hắn điểm vô huyệt đạo tứ chi của hai cô trước rồi mới giải khai huyệt đạo cho hai cô.

Bây giờ hơi thuốc đã tan.

Quân Trung Phụng tỉnh lại liếc mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Đây là địa phương nào?

Phương Tú đáp:

- Đây là một ngôi mộ cổ không nhìn thấy ánh mặt trời.

Quân Trung Phụng cười lạt nói:

- Ta nhớ là trúng phải thuốc mê chưa bao lâu thì phải.

Phương Tú cười đáp:

- Cô nương yên phận đi là hơn. Ta cùng Hàn hiền đệ là những người dày công hàm dưởng thật, nhưng vào hoàn cảnh nầy khó có thể giữ cho khỏi nỗi nóng. Nếu cô làm náo loạn là rước lấy sự khổ nhục mà thôi.

Tần Nhi khẽ bảo Quân Trung Phụng:

- Bất cứ thủ đoạn gì bọn họ cùng làm được, Quân cô nương chẳng nên tranh luận làm chi, nàng đảo mắt nhìn Phương Tú, Hàn Đào rồi hỏi:

- Hai vị cầm tù bọn tiện nữ ở đây là có dụng ý gì?

Phương Tú cười lạt đáp:

- Con nha đầu kia. Ngươi ăn cây táo rào cây thầu đâu. Ai ngờ bửa nay lại lọt tay ta. Ta muốn

phanh thây ngươi làm muôn đoạn mới hả giận.

Tần Nhi hững hờ đáp:

- Môt tên tiện nha đầu chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng Phương viện chúa không nên vì tức giận tiểu nữ mà huỷ hoại thân mình.

Hàn Đào khẻ khuyên giải:

- Trước tình trạng này, mọi việc đều do đại ca xếp đặt lo toan để mưu đồ thắng địch. Vậy đại ca không nên nỗi nóng vì một ả nha đầu.

Phương Tú gật đầu ngó Tần Nhi nói:

- Hiện giờ ngươi còn có cơ hội để chuộc tội.

Tần Nhi dường như đã hiểu sâu xa lòng dạ Phương Tú. Nên mỉm cười nói:

- Cơ hội gì?

Phương Tú đáp:

- Hễ ngươi nói thực cho ta hay hiện giờ Du Tiểu Quyên ở đâu? Thị có bao nhiêu cao thủ viện trợ, và quyết chiến ở chỗ nào? Nếu ngươi khai thực thì ta tha chết cho.

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi cười đáp:

- Nhân lực khá nhiều, già có trẻ có. Nhưng là những người ít qua lại giang hồ nên tiểu nữ không quen biết mấy.

Phương Tú cười khẩy hỏi:

- Tần Nhi! Phải chăng ngươi muốn nếm mùi đau khổ?

Hắn vừa hỏi vừa cất bước sấn sổ đến trước mặt Tần Nhi rồi nói tiếp:

- Thủ đoạn của lão phu ngươi đã biết rõ. Lão phu không có dạ nhân từ với ai đâu.

Tần Nhi nói:

- Tiểu nữ biết lắm. Những lời tiểu nữ nói đó toàn là sự thực.

Phương Tú thò tay vào bọc móc lưỡi đao trủy thủ ra nói:

- Trước hết ta hãy đâm ngươi mấy đao.

Hắn từ từ giơ đao truỷ thủ lên.

Tần Nhi vẫn bình tỉnh tuyệt không lộ vẻ gì sợ hải.

Hàn Đào vội nắm Phương Tú lại cười nói:

- Đại ca ơi! Dường như bọn chẳng sợ biện pháp này.

Phương Tú hỏi:

- Vậy bây giờ làm thế nào!

Hàn Đào cười nói:

- Chúng ta đã bị thua xiểng liểng, chưa thể biết trước có thể gây dựng lại cơ đồ được hay không? Hiện giờ có hai thiếu nữ xinh đẹp ở bên mình, sao không hưởng thụ cho thoả mản lòng già?

Phương Tú thu đao truỷ thủ về ngập ngừng hỏi:

- Theo ý nhị đệ thì...

Hàn Đào ngắt lời:

- Tiểu đệ muốn ta chia nhau mỗi người một cô, Phương huynh là đại ca có quyền lựa chọn trước.

Tần Nhi nghe Hàn Đào nói vậy không khỏi kinh hải.Cô đưa mắt nhìn Quân Trung Phụng nói:

- Quân cô nương! Chẳng thà chúng ta liều chết chứ không để tấm thân trong trắng bị ô nhục.

Quân Trung Phụng vẻ mặt lạnh lùng bình tỉnh, dường như trước cơn gió dữ, chẳng khiến cho cô sờn lòng. Cô từ từ quay lại nhìn Tần Nhi, đáp:

- Nếu họ thục lòng cưởng hiếp bọn ta, tưởng chẳng cần phải chờ Lý Hàn Thu đến ra tay hạ sát.

Phương Tú, Hàn Đào nghe Quân Trung Phụng nói vậy không khỏi sửng sốt hỏi:

- Cô nương bảo sao?

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Các có biết tiểu nữ là con gái Quân Thiên Phụng không?

Phương Tú hỏi lại:

- Biết thì làm sao?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gia gia tiểu nữ bị chết dưới lưỡi kiếm của Lý Hàn Thu. Mẫu thân tiểu nữ căm hận cũng tự tử mà chết. Huynh trưởng thành người tàn phế. Tiểu nữ cũng chịu hết mọi sự đày đoạ khinh nhờn. Mối thù sâu tựa bể ấy...

Phương Tú ngắt lời:

- Đúng thế! Cô nương với gã có mối thâm thù mà lại đi giúp gã đối nghịch với bọn lão phu ư?

Quân Trung Phụng đáp:

-Gã có thế lực lớn mà bản lảnh cao cường. Tiểu nữ không địch nổi gã, nhưng cũng không muốn mượn tay người khác giết gã.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi hỏi:

-Theo ý cô nương thì...

Quân Trung Phụng nói ngay:

-Tiểu nữ muốn chính tay mình đâm chết gã.

Hàn Đào hỏi móc:

-Vì thế mà cô giúp gã?

Quân Trung Phụng đáp:

-Tiểu nữ hiện đang giám thị gã. Gã đã có lời ước hẹn sau thời hạn ba tháng sẽ để mặc ý cho tiểu nữ tùng xẻo. Tiểu nữ muốn bắt sống gã để tế vong linh song thân.

Phương Tú hỏi:

-Cô nương tin được lời gã chăng?

Quân Trung Phụng đáp:

-Gã là người hào kiệt, nói sao đúng vậy. Tiểu nữ có thể tin được Phương Tú cười nói:

-Hãy cứ kể Lý Hàn Thu theo đúng lời hứa, nhưng chắc đâu Du Tiểu Quyên sẽ để cho cô làm như vậy?

Quân Trung Phụng hỏi:

-Lý Hàn Thu đã chịu chết mà tiểu nữ muốn giết gã. Việc này có liên quan gì đến Du Tiểu Quyên?

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

-Nếu các vị bị Lý Hàn Thu giết rồi thì các vị đã có tiểu nữ báo thù cho. Bằng các vị giết tiểu nữ đi rồi các vị cũng chết thì chẳng ai trả thù cho nữa, vì tiểu nữ chết rồi, dĩ nhiên Lý Hàn Thu khỏi phải thực hiện lời hứa.

Chương 178 - Nhờ độc vật hai cô thoát hiểm

Phương Tú chau mày trầm ngâm hồi lâu rồi ngập ngừng hỏi:

-Vụ này...

Hàn Đào cười khanh khách ngắt lời:

-Đại ca đừng nghe con nha đầu nay nói xạo. Bất quá thị giả vờ bịa chuyện để giử thân mình mà thôi.

Quân Trung Phụng nói:

-Nếu các vị không tin thì tiểu nữ cũng chẳng làm thế nào được.

Đột nhiên nàng nhắm mắt lại không lý gì đến hai lão nữa.

Tần Nhi đưa mắt ngó Quân Trung Phụng thấy vẽ mặt cô rất bình tỉnh thực không coi cái chết vào đâu?

Tần Nhi thấy Quân Trung Phụng bình tỉnh, cô cũng ráng giử vẻ thản nhiên, muốn cho mình cũng như cô.

Tuy nhiên nàng không thể xua đuổi mối phiền nảo trong lòng vì nàng đã hiểu rõ Phương Tú cùng Hàn Đào có thể làm bất cứ việc gì.

Bỗng thấy Hàn Đào giơ tay lên. Roạc một tiếng! Hắn đã xé rách áo Quân Trung Phụng đệ hở cánh tay trắng như tuyết.

Quả nhiên Quân Trung Phụng trấn tỉnh phi thường, cô bị xé rách áo mà hoàn toàn chẳng quan tâm chút nào. Cả cặp mắt cũng không thấy động tỉnh gì.

Phương Tú đứng bàng quan. Bỗng hắn sửng sốt lên tiếng:

-Nhị đệ hãy dừng tay!

Hàn Đào nói:

-Nếu chúng ta nhất định phải chết thì nên hưởng thụ gái đẹp như hoa một lần nữa...

Hắn cười rộ nói tiếp:

-Tần Nhi để phần đại ca, Tiểu đệ nhận Quân cô nương.

Tần Nhi liếc mắt ngó trộm thấy Hàn Đào trán nỗi gân xanh, cặp mắt đỏ ngầu dường như thèm khát nước da trắng mịn của Quân Trung Phụng đến cùng cực.

Hắn tiến lên một bước rồi lại xé áo Quân Trung Phụng đánh roạt một tiếng.

-Lần nầy Quân Trung Phụng bị rách nữa vạc áo, hở ngực ra va nhìn thấy rõ tấm yếm hồng che

ngực.

Quân Trung Phụng thật trấn tỉnh hơn người. Cô vẫn nhắm mắt như cũ, mặt không đỏ lên.

Hàn Đào cười rộ nói:

-Đại ca ơi! Con nha đầu nầy có lẻ cũng rạo rực xuân tình như tiểu đệ rồi. Thị không nhịn được nữa.

Hắn dang hai tay ra nhãy xổ vào Quân Trung Phụng.

Phương Tú vội kéo Hàn Đào lại nói:

-Nhị đệ!....

Ngày thường Hàn Đào rất kính trọng Phương Tú, chẳng bao giờ làm trái ý. Nhưng lúc nầy lửa dục đốt lòng, khiến hắn không sợ nữa. Hắn vung tay gạt Phương Tú ra rồi sấn vào ôm lấy Quân Trung Phụng. Hắn giơ tay phải sờ vào ngực cô.

Tần Nhi nhắm mắt lại nghĩ thầm:

-Quân tỷ tỷ quả là người trầm tỉnh khác thường!

Bỗng nghe một tiếng rú rùng rợn vang lên.

Hàn Đào ôm lấy Quân Trung Phụng chẳng khác gì ôm lò lửa.

Đột nhiên hắn lui lại 7, 8 bước.

Tần Nhi dương mắt nhìn ra thì thấy Hàn Đào đang ôm lấy tay mặt và lộ vẽ khủng khiếp thì trong lòng rất lấy làm kỳ.

Bỗng nghe Quân Trung Phụng lạnh lùng nói:

-Phương Tú! Nếu lão muốn Hàn Đào khỏi uổng mạng. Thì mau mau giải khai huyệt đạo cho bọn tiểu nữ.

Phương Tú vẽ mặt bâng khuâng, không biết trả lời thế nào, hết nhìn Quân Trung Phụng lại nhìn Hàn Đào, hỏi:

-Nhị đệ! Chuyện gì vậy?

Hàn Đào hãy còn khiếp sợ đáp:

-Trong áo thị có quái vật.....

Phương Tú hỏi:

-Quái vật gì?

Hàn Đào đáp:

-Quái vật này giống con rắn nhưng không phải rắn. Răng nó sắc như dao.

Phương Tú hừ, một tiếng rồi nói:

-Để tiểu huynh coi tay Nhị đệ xem sao?

Hàn Đào giơ tay ra, Phương Tú vừa nhìn thấy đã giật mình kinh hải. Hắn thấy năm ngón tay của Hàn Đào lớn lên gấp đôi mà bàn tay cũng sưng vù.

Phương Tú hỏi:

-Đây là độc vật gì cắn cho bị thương? Sao thị lại dấu ở trong áo được?

Hắn đảo mắt nhìn Quân Trung Phụng nói tiếp:

-Nhất định trong mình cô nương có thuốc giải.

Quân Trung Phụng nữa người hở hang, hững hờ đáp:

-Thuốc giải có đây, viện chúa tự tiện móc lấy.

Phương Tú hỏi:

-Thuốc giải để chổ nào?

Quân Trung Phụng đáp:

-Ở trong cái yếm hồng trước ngực.

Phương Tú khi nào dám thò tay vào lấy. Hắn cầm trường kiếm khêu tấm yếm hồng trước ngực lên. Miệng hắn cười lạt hỏi:

-Trong mình cô nương giấu vật kỳ độc, nhưng lão phu tin rằng nó chẳng thế nào bay ra cắn người được. Vậy mong rằng cô nương đưa thuốc giải cho ta để khỏi phải chịu cái đau đớn về da thịt.

Anh hàn quang loé lên. Tấm yếm hồng lại bị mũi kiếm của Phương Tú khều đứt một nữa. Lưỡi kiếm sắc bén còn rạch một đường nhỏ ở dưới ngực Quân Trung Phụng. Mấy dây máu tươi ứa ra trên làn da trắng.

Tần Nhi lớn tiếng:

-Phương Tú! Lão làm điều tàn ác như vậy còn chưa đũ ư?

Phương Tú bước tạt ngang hai bước, vung tay mặt lên tát Tần Nhi một cái khiến người cô phải làn di. Miệng óc máu tươi ra.

Quân Trung Phụng nghiêm nghị nói:

-Tần tỷ tỷ! Tỷ tỷ bất tất phải lo âu. Lão mà giết tiểu muội rồi thì cả hai lão cũng không sống được đâu. Một mình tiểu muội đổi lấy hai mạng cũng là đúng rồi.

Phương Tú nói:

-Ta giết ngươi vẫn có thể sục tìm trong người ngươi để lấy thuốc giải.

Quân Trung Phụng cười lạt hỏi:

-Trong mình tiểu nữ có nhiều loại thuốc, phần lớn đều là thuốc độc, liệu Viện chúa phân biệt được chăng?

Phương Tú đáp:

-Ta không để ngươi chết một cách dễ dàng đâu, chỉ dùng bảo kiếm khều rách hết y phục để coi ngươi đã dùng những độc vật gì.

Bỗng nghe đánh "huych" một tiếng. Chất độc trong mình Hàn Đào đã phát tác làm cho gã ngã lăn xuống đất.

Phương Tú giật mình kinh hải ấp úng hỏi:

-Nhị đệ! Nhị đệ....

Hàn Đào nói ngay:

-Tiểu đệ nguy đến nơi rồi.

Phương Tú chú ý nhìn vào mặt Hàn Đào thấy ẩn hiện nhiều màu tím. Hắn không khỏi chấn động tâm thần tự hỏi:

-Không hiểu đây là vật gì mà ghê gớm đến thế?

Quân Trung Phụng lớn tiếng:

-Chỉ trong một khắc nữa là chất độc xông vào trái tim mà chết.

Bỗng nghe Hàn Đào rên la:

-Đại ca ơi! Đại ca cứu tiểu đệ với. Tiểu đệ khó chịu lắm rồi.

Phương Tú khẻ buông tiếng thở dài, đưa tay ra giải khai huyệt đạo cho Quân Trung Phụng rồi đổi giọng nói:

-Quân cô nương lấy thuốc giải cho y mau đi!

Quân Trung Phụng ruổi tay hai cái. Cô thủng thẳng rồi đáp:

-Viên chúa hãy giải khai huyệt đạo cho cả Tần cô nương nữa.

Phương Tú sửng sốt nói:

-Cô nương hãy lấy thuốc giải ra cho lão phu trước rồi lão phu sẽ để các cô rời khỏi nơi đây.

Quân Trung Phụng vừa buộc lại những chổ áo rách vừa đáp:

-Viện chúa nói không đũ tin được. Hãy giải khai huyệt đạo cho Tần cô nương rồi sẽ tính.

Phương Tú hỏi:

-Lão phu giải khai huyệt đạo cho Tần Nhi mà cô nương không chịu thuốc giải cho thì sao?

Quân Trung Phụng cười khanh khách đáp:

-Viện chúa tưởng tiểu nữ không có cách gì đối phó với các vị nữa hay sao? Thực ra nếu tiểu nữ muốn làm tổn thương các vị hay hạ sát các vị cũng được. Nhưng tiểu nữ không giết các vị là để cho Lý Hàn Thu ra tay hạ sát đặng trả thù cho song thân của gã.

Phương Tú tiến đến gần bên Tần Nhi, vừa giải khai huyệt đạo cho nàng vừa nói:

-Ngày lệnh tôn còn tại thế đã có mối giao tình thâm hậu với lão phu.

Quân Trung Phụng nói:

-Tiểu nữ không phải là đứa nhỏ lên 3 dể viện chúa muốn lừa bịp thế nào cũng được....

Phương Tú giải khai huyệt đạo cho Tần Nhi rồi hỏi:

-Cô nương đã muốn lưu Lý Hàn Thu lại để báo thù cho lệnh tôn thì ít ra cũng là người đồng chí với lão phu. Phải vậy chăng?

Quân Trung Phụng lắc đầu đáp:

-Tiểu nữ không muốn giết Lý Hàn Thu ngay còn chờ sau khi giết các vị đã, nhưng......

Phương Tú vội hỏi:

-Nhưng làm sao?

Quân Trung Phụng mĩm cười đáp:

-Nhưng các vị có thể tin ở tiểu nữ là sau khi Lý Hàn Thu giết các vị rồi, có người sẽ giết gã và như vậy cũng được kể là trả thù cho các vị.

Cô quay lại hoi Tần Nhi:

-Tần tỷ tỷ! Tỷ tỷ đã trở lại như thường chưa?

Tần Nhi đáp:

-Cám ơn Quân cô nương đã cứu giúp. Tiểu muội hành động được như thường rồi.

Quân Trung Phụng thò tay vào bọc móc một viên thuốc đưa ra nói:

-Phương viện chúa! Viện chúa hay cởi áo ngoài ra.

Phương Tú hỏi:

-Để làm gì?

Quân Trung Phụng đáp:

-Áo ngoài của tiểu nữ bị xé rách hết thì còn ra ngoài thế nào được. Tiểu nữ đành mặc áo của viện chúa để đi vậy.

Phương Tú liền cởi áo ngoài đưa cho cô.

Quân Trung Phụng đón lấy áo rồi giao viên thuốc cho Phương Tú. Cô nói:

-Uống thuốc này. Uống xong ngồi nghĩ một lúc là khỏi ngay.

Phương Tú bỏ viên thuốc vào miệng Hàn Đào xong, vung kiếm lên nói:

-Hai vị khoan rồi hãy đi!

Tần Nhi đã biết Phương Tú là con người thế nào rồi. Nàng lập tức tay nắm đốc kiếm chuẩn bị cự địch.

Bỗng thấy hàn quang loé lên. Hai kiếm đụng nhau bật lên một tiếng "choang" vang dội.

Quân Trung Phụng nói:

-Cọp không có ý hại người mà người lại muốn giết cọp. Nếu viện chúa còn bức bách thì tiểu nữ phải chặc thủ cấp hai vị đưa cho Lý Hàn Thu.

Phương Tú nói:

-Lão phu không có ý động thủ cùng cô nương.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Thế thì sao viện chúa lại chẹn đường bọn tiểu nữ?

Phương Tú đáp:

-Lão phu chi yêu cầu hai vị chờ cho Hàn hiền đệ tỉnh lại rồi hãy ra đi cũng chưa muộn.

Quân Trung Phụng lạnh lùng hỏi:

-Tại sao vậy?

Tần Nhi nói:

-Lão sợ chúng ta rời khỏi nơi đây sẽ tiết lộ chổ họ ẩn nấp mà họ chưa kịp tránh đi.

Phương Tú nói:

-Lòng ngươi như bể khôn dò. Lão phu chẳng thể không đề phòng được.

Quân Trung Phụng nói:

-Được rồi! Bọn tiểu nữ vào trong kia ngồi để chờ đợi.

Tay dắt Tần Nhi, cô tiến vào trong góc căn nhà cỏ.

Tần Nhi đảo mắt nhìn Phương Tú, miệng hỏi Quân Trung Phụng:

-Liệu tỷ tỷ có thể đối phó được với bọn lão không?

Quân Trung Phụng đáp:

-Cái đó là chuyện dĩ nhiên. Nếu tiểu muội không thể đối phó với họ thì chúng ta đã bị Phương

Tú hạ sát rồi.

Tần Nhi gật đầu nói:

-Tỷ tỷ là người trầm tỉnh khiến tiểu muội khâm phục vô cùng!

Quân Trung Phụng cười mát hỏi:

-Hảo muội muội! Phải chăng muội muội thoá mạ tỷ tỷ là không biết thẹn?

Tần Nhi đáp:

-Khi nào tiểu muội dám thế?

Quân Trung Phụng nhẹ buông tiếng thở dài nói:

-Ta đã từng trải nguy hiểm nhiều lần. Vụ này có đáng kể vào đâu.

Hai cô đang nói chuyện thì Hàn Đào đã tỉnh lại đứng ngay người lên.

Tần Nhi nói:

-Phương Tú là người nham hiểm, chẳng thể không đề phòng. Chúng ta nên đi ngay là hơn.

Quân Trung Phụng nói:

-Tần muội bất tất phải sợ hải. Ta trải nhiều nguy hiểm gian nan nên đã có chút kinh nghiệm.

Tần Nhi hỏi:

-Kinh nghiệm thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

-Mình không sợ địch thủ hung ác thì bọn chúng phải e dè mình.

Bỗng nghe Phương Tú hỏi:

-Hàn Nhị đệ! Thương thế của Nhị đệ ra sao?

Hàn Đào đứng vững lại đáp:

-Không có gì đáng ngại nữa.

Hắn đảo mắt ngó Quân Trung Phụng nói tiếp:

-Đại ca! Không thể để con nha đầu kia rời khỏi nơi đây được?

Tần Nhi khẻ hỏi:

-Sao? Tỷ tỷ ơi! Chúng ta phải xông ra mới được.

Quân Trung Phụng ung dung cười nói:

-Ta đã bảo Tần muội đừng sợ chi hết….

Đoạn cô cất bước tiến về phía Phương Tú, cất giọng lạnh lùng hỏi:

-Thế nào? Hai vị có muốn thử lần nữa không?

Phương Tú đưa tay ra ngăn Hàn Đào, đồng thời nhìn Quân Trung Phụng đáp:

-Lão phu nói sao là đúng thế. Mời hai vị cô nương tùy tiện.

Quân Trung Phụng đẩy Tần Nhi nói:

-Tần muội ra trước đi!

Tần Nhi lạng người vội ra khỏi cửa, nhưng nàng không thấy Quân Trung Phụng ra theo, trong lòng rất lấy làm kỳ, liền ẩn sang một bên để ngó vào thì thấy Quân Trung Phụng cùng Phương Tú đang nói chuyện khẻ với nhau, dường như thương lượng việc gì.

Thanh âm hai người nhỏ quá nghe không rõ mà nàng cũng không dám đứng lâu, hấp tấp chạy ra ngoài mộ.

Chỉ trong khoảnh khắc Quân Trung Phụng mình mặc trường bào rộng thùng thình của Phương Tú đi ra.

Tần Nhi liếc mắt nhìn Quân Trung Phụng muốn hỏi xem cô đã nói chuyện gì với Phương Tú nhưng lại đổi ý kiến, hỏi sang chuyện khác:

-Chúng ta đi về hay sao?

Quân Trung Phụng đáp:

-Dĩ nhiên là trở về.

Tần Nhi ờ một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Quân Trung Phụng tăng gia cước bộ rượt theo Tần Nhi nói:

-Tần muội! Ta muốn hỏi Tần muội một điều.

-Quân tỷ tỷ cứ hỏi đi! Hễ tiểu muội mà biết là xin nói hết.

Quân Trung Phụng hỏi:

-Tần muội đã sinh trưởng ở Phương gia đại viện và đã giao du với Hàn Kế Tín chắc là hiểu rõ gã phải không?

Tần Nhi hỏi lại:

-Quân tỷ tỷ muốn nói về phương diện gì?

Quân Trung Phụng nói:

-Gã là con người thế nào? Võ công ra sao?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

-Về võ công gã biết nhiều nhưng không thuần thục lắm. Và gã phân tâm về kỷ thuật ngủ hành và về phương diện kiến trúc nên võ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Quân Trung Phụng hỏi:

-Tài trí gã thế nào?

Tần Nhi đáp:

-Về tài trí ư? Cái đó tiểu muội khó mà lường được. Dường như gã biết nhiều hiểu rộng và cái gì đã qua mắt là không quên nữa.

Quân Trung Phụng hỏi:

-Phải chăng gã là một nhân vật nhiều tâm cơ mà thâm trầm?

Tần Nhi đáp:

-Theo nhận xét của tiểu muội thì gã không đến nỗi là người tồi bại mà là một kỳ tài hiếm có ở nhân gian. Nhưng bất hạnh gã sinh vào làm con Hàn Đào. Vì giử đạo hiếu mà gã thành một nhân vật rất đáng sợ cho võ lâm.

Quân Trung Phụng nói:

-Cha nợ thì con phải trả, Đó là một việc không thể tránh được.

Tần Nhi thở phào một cái nói:

-Hàn Kế Tín đã sắp đặt cho Phương Tú cùng Hàn Đào có cơ hội trốn thoát. Đáng tiếc là hai lão không biết chụp lấy cơ hội này...

Nàng vừa nói vừa ngấm ngầm điều tra xem Quân Trung Phụng có phản ứng gì, nhưng thần sắc Quân Trung Phụng vẫn trấn tỉnh như không.

Tần Nhi lại nói tiếp:

-Giả tỷ Phương Tú, Hàn Đào không nảy lòng tham thì bọn họ có thể trốn đi xa rồi.

Quân Trung Phụng mĩm cười nói:

-Hai lão khó mà bỏ được danh lợi, vẫn muốn mình ho một tiếng trăm kẻ dạ và ai ai cũng phải kính trọng.

Đột nhiên cô dừng bước lại nói:

-Tần muội! Tần muội hãy đi trước.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

-Sao Quân tỷ tỷ lại không về cùng tiểu muội?

Quân Trung Phụng cười đáp:

-Quần áo ta thế nầy khó coi lắm.

Tần Nhi nói:

-Cái đó không ngại. Tiểu muội cùng tỷ tỷ vào nhà dân gian tìm bộ áo khác thay đổi rồi hãy về cũng được Tần Nhi hỏi:

-Vậy tỷ tỷ đi đâu bây giờ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Lúc nào cần gặp các vị tự nhiên ta sẽ đến hội ngộ. Tần muội về đi thôi.

Tần Nhi ngơ ngác nói:

-Tỷ tỷ đã nhất định như vậy, tiểu muội không tiện lo khuyên giải nữa. Vậy tiểu muội xin cáo từ.

Rồi nàng cất bước tiến về phía trước.

Tần Nhi đi rất mau. Nàng đi chừng được mấy dặm mới lạng mình ẩn thân vào sau gốc cây lớn. Nàng quay đầu nhìn lại không thấy bóng Quân Trung Phụng đâu nữa.

Tần Nhi bất giác chau may lẩm bẩm:

-Không hiểu con nha đầu đó làm trò gì? Vụ này không phải tầm thuờng, ta chạy về báo cáo ngay với Quyên cô nưong mới được.

Nàng liếc mắt nhìn quanh một lượt rồi trở gót ra đi.

Quân Trung Phụng cũng không rời xa.

Tần Nhi ẩn thân vào trong bụi cỏ rậm. Cô đã nghĩ tới tất Tần Nhi quay đầu nhìn lại xem mình hành động gì. Đó là cô biết liêu tiên cơ, cao hơn Tần Nhi một nước cờ, nên những cử động gì của nàng đều lọt vào mắt cô.

Tần Nhi đi rồi Quân Trung Phụng lại ra khỏi bụi cỏ rậm phủi bụi bậm cùng cỏ khô, đoạn nhắm hướng chính Nam mà đi.

Nhắc lại Tần Nhi tăng gia cước trình chạy thật lẹ về báo cáo vụ này cùng Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên để bọn họ mau mau đến cứu Thiết kiếm đạo trưởng và nhà sư Thiếu Lâm.

Nguyên Phương Tú cùng Hàn Đào xuống xe rồi, trước khi đốt xe, hai lão đã bảo bọn Quân Trung Phụng là có ý bầy kế nghi binh.

Sau khi Tần Nhi tỉnh lại không thấy Thiết kiếm đạo trưởng cùng nhà sư chùa Thiếu Lâm đâu nửa.

Tần Nhi quay trở về Thiên Vương miếu kể lại nội tình cho bọn Lý Hàn Thu nghe.

Lý Hàn Thu toan dẫn mọi nguơi đến khu mồ mả, nhưng Du Tiểu Quyên cản lại nói:

-Phương Tú và Hàn Đào sẽ trở lại đây. Ngày mai cùng Hàn Kế Tín quyết sống mái, chúng ta mà thắng trận nầy thì Phương Tú, Hàn Đào chẳng khác gì cá chui vào lưới, hà tất phải đi kiếm họ, chỉ có hành động của Quân cô nương là quái lạ.

Lý Hàn Thu nói:

-Tại hạ bức tử song thân y, tàn hủy thân thể huynh trưởng y nhưng y đã mấy lần cứu mạng cho tại hạ. Tại hạ lại hứa lời sau khi giết Hàn Đào, Phương Tú sẽ để mặc y xử trí. Mọi ân oán của y cùng tại hạ thật là rắc rối khó bề thanh toán được.

Tần Nhi nói:

-Tiểu muội thấy y ghé tai thì thầm với Phương Tú, chị sợ họ có chuyện cấu kết với nhau.

Du Tiểu Quyên nói:

-Võ công của Quân Trung Phụng tầm thường không có gì đáng ngại, nhưng độc vật y ngấm ngầm để trong mình thật khiến cho người ta phải điên đầu. Còn một điều rất khó hiểu là y bảo tiểu muội đã bố trí bao vây bốn mặt Phương gia đại viện mà bọn ta chưa thấy một người nào. Không hiểu y muốn giở trò gì?

Tần Nhi nói:

-Chúng ta đã một phen bị hảm vào tình cảnh hiểm ác Phương gia đại viện giả tỷ khi đó Quân cô nương mà phóng độc vật thì có thể vản hồi đại cuộc rất dễ dàng, nhưng y một mực không chịu thi hành.

Du Tiểu Quyên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

-Quân cô nương đi đâu thật là khả nghi. May ở chổ gia gia muội đêm nay sẽ tới nơi. Tiểu muội nghe nói lão nhân gia còn mời nhiều nhân vật. Trong đó có một kỳ nhân khắc chế được mọi thứ độc vật. Vậy ngày mai khi đối cân phải chia ra một bọn để đề phòng Quân cô nương mới được.

Hôm sau trời mới bình minh, Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên đã dẫn bọn Lôi Phi, Tần Nhi cùng những tay cao thủ các phái Thiếu Lâm, Võ Đương cả thảy đến mấy chục người ra chiến trường.

Chiến trường do Hàn Kế Tín chỉ định, cách Phương gia đại viện chừng 5, 6 dặm.

Phía trước chiến trường là một vùng hoang dã hoang vu. Phía sau là khu rừng trúc khá lớn.

Cỏ dại trên mặt đất đã cắt đi chỉ còn cao chừng một tấc.

Bỗng thấy Hàn Kế Tín đầu đội phương can mình mặc áo bào màu lam ngồi trên chiếc ghế Thái sư đặt ở giữa khoảng trường.

Phía sau gã đặt một hàng cổ quan tài bằng gỗ màu trắng.

Bọn họ yên lặng như tờ. Ngoài Hàn Kế Tín ra, chưa thấy một người nào khác xuất hiện.

Du Tiểu Quyên ra hiệu cho quần hào dừng bước lại khi còn cách đối phương chừng năm trượng.

Còn nàng và Lý Hàn Thu thong thả tiến vào.

Chương 179 - Hết oán thù biến thành giai ngẫu

Hai người vừa đi đường vừa tra xét cỏ cây cùng cát vụn trên mặt đất.

Bỗng nghe Hàn Kế Tín lớn tiếng:

-Các vị hãy khoan tâm. Tại hạ không bố trí hoả dược hay lôi pháo trên mặt đất đâu.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

-Các hạ đừng nói chuyện dông dài nữa, nếu chân tay của các hạ đã đến đũ thì kêu bọn họ ra động thủ đi!

Hàn Kế Tín đáp:

-Tại hạ đã ước hẹn cuộc chiến này thì dĩ nhiên không trốn lánh đâu.

Lý Hàn Thu nói:

-Hay lắm! Các hạ đã có ý động thủ, tưởng đôi ta hãy cùng quyết đấu sinh tử một phen trước đi. Thực ra người ngoài đa số không có tội lỗi gì. Các hạ vì bảo vệ cha bác mà tại hạ phải báo thù cho thân nhân. Chúng ta mới là những vai chính trong cuộc chiến này. Cuộc quyết đấu sinh tử giữa chúng ta kết liễu là có thể bớt được bao nhiêu người bị chết uổng.

Hàn Kế Tín gật đầu đáp:

-Được lắm! Nhưng tại hạ có lời yêu cầu, các hạ thử nghe xem có thể ưng thuận được, đồng thời tại hạ có thể tin cậy thì tại hạ nguyện thay cho bá phụ cùng phụ thân để kết liễu công cuộc bửa nay.

Lý Hàn Thu hỏi:

-Việc tại hạ ưng thuận chẳng có gì khó khăn, nhưng Hàn huynh làm thế nào cho tại hạ tin được?

Hàn Kế Tín vẫy tay hô:

-Mời Du cô nương ra đây.

Du Tiểu Quyên đã ở với Hàn Kế Tín một thời gian. Hai người thường dong cương sóng vai đi du ngoạn hưởng hoa nên đối với chàng thiếu niên tài trí này, lòng riêng nàng đã kính yêu. Nhưng cuộc mưu đồ của nàng dấu tận đáy lòng mà mối tình sâu xa cũng bí ẩn đến nỗi chính nàng cũng không biết tới.

Lúc nay gặp cuộc đối đầu quyết đấu sinh tử, mối tình ái ẩn nấp trong thâm tâm bấy lâu nay đột nhiên phá vòng vây nhãy vọt ra ngoài.

Đột nhiên nàng biến thành con người mất hết khí lực, uể oải tiến ra hai bước nét mặt bâng khuâng hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Hàn Kế Tín đáp:

-Tại hạ phiền cô nương làm bảo chứng cho vụ này.

Ga chăm chú đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

-Lý huynh! Gặp trường hợp mà tiểu đệ bị chết dưới lưỡi kiếm của Lý huynh trong cuộc chiến này. Lý huynh có thể buông tha gia phụ được chăng?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

-Tiểu đệ không buông tha được. Nhưng Hàn huynh không chết đâu.

Hàn Kế Tín hỏi:

-Nếu vậy thì Lý Huynh chịu thua hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

-Tiểu đệ sẽ bõ kiếm chịu chết để tùy người xử trí.

Hàn Kế Tín đột nhiên dương mắt lên nhìn Du Tiểu Quyên hỏi:

-Du cô nương có cao kiến gì không?

Du Tiểu Quyên ngơ ngác hỏi lại:

-Tiện thiếp...biết nói sao đây?

Hàn Kế Tín đáp:

-Nếu Lý Hàn Thu chịu buông tha đừng truy sát gia phụ mà được Du cô nương bảo đảm sau cuộc chiến này, những điều ân oán trong võ lâm đều tiêu tan hết, tại hạ xin cùng Lý Hàn Thu quyết đấu sinh tử mà tại hạ chết về lưỡi kiếm của y cũng được kể như đã trả nợ thay cho phụ thân rồi.

Du Tiểu Quyên buồn rầu ngắt lời:

-Hàn huynh không phải là đối thủ của Lý huynh đâu.

Hàn Kế Tín nói:

-Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm.

Du Tiểu Quyên hỏi:

-Nội tổ cùng những nhân vật đầu nảo các môn phái lớn đều đã tới đây. Tiện thiếp không chủ trương được. Hởi ơi! Tiện thiếp là một đứa con gái nhỏ tuổi thì ai chịu nghe lời?

Hàn Kế Tín ngữa mặt lên trời cười rộ ba tiếng rồi nói:

-Nếu bọn họ nhất định bức bách tại hạ phải chiến đấu thì chưa biết ai chết về tay ai. Vụ này thật khó tính quá.

Du Tiểu Quyên nghe buông tiếng thở dài nói:

-Tiện thiếp biết Hàn huynh là người tốt, nhưng vì phụ thân mà bị liên luỵ. Các vị đã bõ đi rồi, hiếu tâm của Hàn huynh đến thế là hết. Trong lòng không có điều gì đáng ân hận. Vậy Hàn huynh cũng nên bõ đi thôi.

Mục quang của Hàn Kế Tín lúc nầy lạnh lẻo khác thường. Gã liếc nhìn bốn phía một lượt rồi cúi đầu xuống nói:

-Nợ máu phải trả bằng máu. Điều thiện điều ác có quả báo. Dù tại hạ có phải vùi xương nơi đây cũng là đáng tội. Nhưng cô nương có thể lui ra ngoài cuộc chiến này được không?

Du Tiểu Quyên đáp:

-Không thể được, nhưng tiện thiếp có thể buông tha cho Hàn huynh rời khỏi nơi đây.

Hàn Kế Tín mắt lo sát khí thủng thẳng nói:

-Vậy mời cô nương lui lại mấy bước.

Lần nầy Du Tiểu Quyên ngoan ngoản nghe theo, từ từ lui lại năm bước.

Hàn Kế Tín từ từ vươn tay mặt với lấy thanh trường kiếm để dưới gầm chiếc ghế Thai Sư đứng lên nói:

-Lý Hàn Thu! Gia phụ tuy làm nên nhiều tội ác nhưng môn Thất Tuyết Ma Kiếm cũng không nên lưu truyền lại trên đời. Người nào đã luyện môn kiếm tà ác này rất bị ảnh hưởng làm cho tính nết hung bạo.

Lý Hàn Thu dung yên nghiêm trang đáp:

-Cái đó các hạ có thể yên tâm. Vì tại hạ cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa....

Đột nhiên một tiếng gầm vang dội. Phong kiếm Mã Tương chống kiếm xông thẳng về phía Hàn Kế Tín.

Du Tiểu Quyên vội nói:

-Lão tiền bối. Bọn vãn bối còn có chuyện đang nói.

Đột nhiên mối ái tình trong lòng nàng nỗi lên chớp chứa tràn trề. Nàng hy vọng thuyết phục Hàn Kế Tín rời khỏi chốn này cho lẹ. Nếu Nam Thiên Nhất Công cùng hùng chúa mọi người đều đến nơi thì nàng không làm chủ được nửa.

Bỗng nghe Phong kiếm Ma Tương cười rộ nói:

- Lão phu giết phức gã đi cho rồi.

Soát một tiếng! Lão vung kiếm nhằm chém vào Du Tiểu Quyên. Lão có ngoại hiệu là Phong Kiếm, hành động chẳng suy nghĩ gì hết. Lão thấy Du Tiểu Quyên chận đường là vung kiếm chém liền.

Du Tiểu Quyên thấy thế kiếm của lão ghê gớm. Bắt buộc nàng phải tránh sang một bên.

Hàn Kế Tín nói:

-Dù lão có là hảo nhân đi nữa, nhưng lão cử động điên khùng như thế nầy thì để lão sống cũng chẳng ích gì.

Gã nói rồi đưa trường kiếm đẩy mạnh cho nấp quan tài bật ra. Trong quan tài bỗng có một người dậy.

Hàn Kế Tín lại cầm trường kiếm trỏ vào Mã Tương miệng khẻ cất tiếng hú lên mấy câu quái dị.

Quái nhân trong quan tài nhãy vọt ra nhanh như điện chớp xông thẳng vào Phong Kiếm Mã Tương.

Phong Kiếm Mã Tương phóng kiếm lẹ ra. Ánh kiếm vọt lên ngăn cản quái nhân.

Quái nhân kia tựa hồ không nghĩ gì đến sinh tử, dù thấy kiếm ca xông tới trước mắt vẫn nhãy xổ lại.

Bỗng nghe một tiếng. Thế kiếm của Mã Tương đã xuyên vào trước ngực quái nhân.

Quái nhân tuy bị trúng kiếm, năm ngón tay vẫn xoè ra chụp tới Mã Tương.

Kể ra trên chốn giang hồ chẳng thiếu gì ngươi hung hăng dùng phép đánh hai bên cùng chết, nhưng chưa từng thấy ai đánh bừa bải không kể gì đến tính mạng của mình.

Quái nhân đã bị mũi kiếm của Ma Tương xuyên vào trước ngực mà hai bàn tay hắn cứ nắm lấy cạnh sườn mé tả và trước ngực Mã Tương.

Mã Tương quát lên một tiếng rung thanh trường kiếm hất quái nhân trúng kiếm ra xa ngoài một trượng. Nhưng lão cũng đột nhiên quăng trường kiếm đi ngã lăn xuống đất.

Du Tiểu Quyên bồn chồn trong dạ chạy lại cúi xuống la gọi:

-Lão tiền bối! Lão tiền bối.....

Mã Tương hai mắt trợn tròn xoe nhin Du Tiểu Quyên nhưng không thốt nên lời.

Bỗng thấy người lão dẫy đành đạch một hồi rồi từ từ nhắm mắt lại.

Du Tiểu Quyên đưa tay ra đở Mã Tương thì Hàn Kế Tín lạnh lùng quát:

-Đừng có đụng vào lão.

Đồng thời gã phóng chưởng đánh ra vèo một tiếng.

Du Tiểu Quyên vọt mình đi tránh khỏi phát chưởng. Nàng quay lại hỏi:

-Công tử muốn động thủ với tiện thiếp chăng?

Hàn Kế Tín lạnh lùng đáp:

- Mã Tương đã trúng phải chất kịch độc, cô nương mà đụng tay vào người lão cũng trúng độc chết liền.

Du Tiểu Quyên nghĩ tới công lực của Mã Tương thâm hậu là thế mà còn bị chết trong giây lát thì biết Hàn Kế Tín nói đúng sự thực Nàng không khỏi ngẫn người ra.

Hàn Kế Tín lại nói:

-Trong 12 cổ quan tài này có 12 độc nhân. Toàn thân họ đều bị chất kịch độc tiêm nhiểm rồi. Cứ đụng vào họ một chút là chất độc phát tác chết liền. Cuộc chiến bửa nay còn tiếp tục diễn ra cách này thì những người động thủ sẽ bị chết hết.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

-Giả tỷ Mã lão tiền bối mả biết đề phòng thỉ đâu đến nỗi bị độc nhân làm cho uổng mạng.

Hàn Kế Tín nói; -Tại hạ hy vọng các vị đừng sơ sót một điều là những độc nhân nầy, ngoài chất độc trong toàn thân, võ công họ không phải tầm thường, thân pháp họ cũng ít người bì kịp.

Du Tiểu Quyên hỏi:

-Hàn công tử ỷ vào bọn độc nhân trong 12 cổ quan tài kia để quyết thắng bại cùng bọn ta chăng?

Hàn Kế Tín đáp:

-Đúng thế! Cả hai bên đều không có ý nghĩ hòa, tất phải đi đến một cuộc sống mái.

Du Tiểu Quyên đưa mắt ngó Lý Hàn Thu nói:

-Lý huynh hãy lược trận để tiểu muội thử xem thân pháp bay nhãy của độc nhân thế nào?

Lý Hàn Thu lạng người ra chận đường Du Tiểu Quyên đáp:

-Để tại hạ thử cho. Xin cô nương lược trận dùm tại hạ.

Hàn Kế Tín nét mặt cực kỳ lạnh lẻo, lên tiếng:

-Cả hai vị cùng ra thử coi càng hay chứ sao?

Gã nói rồi huy động trường kiếm mở hai nấp quan tài ra.

Bỗng trong quan tài có bóng ngươi thấp thoáng. Hai quái nhân ngồi dậy.

-Xin cô nương hãy lui lại, để tại hạ cự địch trước đã.

Lý Hàn Thu thấy Phong Kiếm Mã Tương bản lảnh phi thường mà còn bị chết về tay độc nhân, khi nào chàng dám coi thường. Chàng đề tụ chân khí chuẩn bị đối địch.

Hàn Kế Tín chưa giục mấy độc nhân vừa ngồi dậy ra khỏi quan đã công kích bên địch ngay, gã huy động trường kiếm mở hết những nắp quan tài còn lại ra.

Bóng người thấp thoáng. Những người trong quan tài đều ngồi nhỏm dậy hết.

Lý Hàn Thu trầm giọng nói:

-Cô nương mau lùi lại kêu bọn họ dùng ám khí để đối phó.

Đột nhiên có tiếng niệm Phật hiệu vang lên. Mười hai vị tăng lữ khoác áo cà sa mau vàng từ trong rừng trúc đi ra.

Mươi hai nhà sư đồng sắc phục nầy lộ vẻ đặc biệt trang nghiêm.

Trong tay mỗi người cầm một thanh giới đao.

Tiếp theo trong rừng có bóng người thấp thoáng. Tam đạo nhân râu dài mặc áo thanh bào. Cầm kiếm tiến lại.

Những vị tăng đạo nầy đều là nhân vật phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương từng được bạn hữu võ lâm tôn kính.

Bỗng nghe nhà sư đi đầu lên tiếng.

-A Di Đà Phật! Những cơ quan mai phục trong rừng trúc của thí chủ đều bị Nam Thiên nhất công Du lão thí chủ thống lĩnh kỳ nhân vào hàng tiền bối hạ thủ phá huỷ hết rồi.......

Hàn Kế Tín sửng sốt hỏi:

-Có chuyện dó ư?

Nhà sư dẫn đầu đáp:

- Nếu chưa giải trừ được những mai phục bố trí trong rừng thì bọn lão tăng cùng các vị đạo nhân làm sao mà tới đây được?

Hàn Kế Tín biến sắc hỏi:

-Du Bạch Phong hiện giờ ở đâu?

Nhà sư dẫn đầu cười đáp:

-Du lão thí chủ cùng hai trưởng lão bản môn và mấy vị tiền bối phái Võ Đương đều bõ đi rồi.

Lại nghe người đúng đầu mé hữu là một đạo nhân trung niên lên tiếng:

-Bao nhiêu người mà Phương Tú phái đi tập kích các môn phái lớn phần thì bị giết, phần thì bị bắt. Những thứ mai phục của thí chủ trong rừng cũng bị phá hết. Thí chủ không còn trông cậy nữa rồi.

Hàn Kế Tín ra chiều tức giận lạnh lùng nói:

-Lao thất phu Du Bạch Phong....

Du Tiểu Quyên lớn tiếng ngắt lời:

-Ngươi thoá mạ nội tổ ta. Ta phải đánh gảy răng ngươi mới được.

Hàn Kế Tín buông tiếng thở dài không nói gì nữa.

Nhà sư dẫn đầu lại lên tiếng:

-Thí chủ chưa ác đức gì rõ rệt, nếu chịu buông kiếm đầu hàng thì bần tăng có thể bảo vệ cho thí

chủ khỏi bị tử thương.

Hàn Kế Tín nét mặt rầu rầu đáp:

-Nếu ta mà đốt một mớ lửa độc ở trong rừng trúc thì các vị chẳng còn một ai sống sót. Không ngờ vì chút từ tâm mà gây nên cuộc thảm bại.

Du Tiểu Quyên hỏi:

-Võ công của gia gia ta còn cao thâm gấp mười ngươi. Thế mà ngươi bị thất bại vẫn chưa chịu phục hay sao?

Hàn Kế Tín đáp:

-Dù võ công của lệnh gia gia cô cao cường hơn tại hạ nhưng nếu đấu trí với tại hạ thì....

Đột nhiên một tràng cười sang sảng từ trong rừng vọng ra rồi có tiếng người nói:

-Khẩu khí ngươi cũng lớn đó.

Hàn Kế Tín quay đầu nhìn ra thì thấy một lão già đầu tóc bạc phơ, mình mặc áo thanh bào từ từ bước tới.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng gọi:

-Gia gia!.....

Du Bạch Phong lắc đầu, đưa mắt nhìn Hàn Kế Tín nói:

-Lão phu muốn cho ngươi hay một điều.

Hàn Kế Tín hỏi:

-Điều chi?

Du Bách Phong đáp:

-Đàm Dược Sư khổ tâm bao nhiêu năm trời nghiên cứu chế ra độc dược, thì hiện nay ta đã có cách giải cứu được rồi. Mấy lộ nhân mã ở Phương gia đại viện phái đi phần lớn bị ta bắt sống. Ta đã cho uống thuốc giải. Trừ mấy tên hung tạp tiếng ác rõ rệt, còn thì ta cho áp giải về cầm tù ở chùa Thiếu Lâm, chắc rồi họ được phóng thích cho trở về nhà.

Hàn Kế Tín hỏi:

-Lời nói của lão có đúng sự thực chăng?

Du Bách Phong đáp:

-Lão phu gạt ngươi làm chi. Ta nghe Quyên nhi nói thì hành vi của ngươi cũng không có gì là hung ác, nên ta không muốn ngươi phải chết ở chốn này.

Hàn Kế Tín nói:

-Tại hạ còn những độc nhân đây có thể đánh một trận tối hậu.

Du Bách Phong nói:

-Ngươi không thể trông cậy vào chúng được đâu?

Hàn Kế Tín nói:

-Phong kiếm Mã Tương là một trong Tam đại kỳ nhân đã bị chết về tay độc nhân la một bằng chứng hùng hồn.

Du Bách Phong nghiêm nghị nói:

-Đó là vì y coi thường nên mới bị uỗng mạng. Nếu ngươi không tin thì cứ sai bọn độc nhân ra cùng lão phu chiến đấu thử coi.

Hàn Kế Tín nói:

-Động tác của chúng nhanh nhu điện chớp, không thể lường được. Lão tiền bối...

Du Bách Phong ngắt lời:

-Ngươi cứ việc chỉ huy bọn chúng động thủ di!

Hàn Kế Tín tính thầm trong bụng:

-Nếu lão này bị chết về tay độc nhân thì oai danh ta chấn động toàn trường và bọn chúng mất hết nhuệ khí chiến đấu.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã cầm trường kiếm trỏ vào Du Bạch Phong. Miệng gã thoát ra những tiếng hú rùng rợn...

Bóng người thấp thoáng, hai độc nhân đồng thời vọt ra, nhãy xổ đến trước mặt Du Bạch phong.

Du Tiểu Quyên rất đổi bồn chồn, bụng bảo dạ:

-Gã Hàn Kế Tín thâm hiểm vô cùng! Gã đã ra lệnh cho hai độc nhân hợp công nội tổ ta.

Mối ái tinh còn lại trong lòng nàng bây giờ đã tiêu tan hết.

Bỗng thay Du Bạch Phong vung song chưởng đánh ra. Hai độc nhân nhãy xổ lại chưa tới gần đã bị chưởng lực của lão hất ngã lăn xuống đất.

Du Bạch Phong vừa đánh một đòn đã thắng, lão không để Hàn Kế Tín chỉ thị cho bọn độc nhân kia động thủ, nhãy vọt đến gần đám quan tài. Song chưởng của lão đánh ra theo thế liên hoàn.

Chín độc nhân còn ngồi trong quan tài đều phóng chưởng ra.

Hàn Kế Tín vung trường kiếm luôn mấy cái, miệng hú những tiếng quái dị.

Nhưng những độc nhân trong quan tài thảy đều bị chưởng lực trong Bách Phật đồ mà Du Bạch Phong đã luyện được làm chấn động chết ngày đương trường, còn đâu nữa mà nghe lệnh Hàn Kế Tín.

Hàn Kế Tín đứng bần thần người ra.

Du Bạch Phong đã tiến lên đến bên gã phóng ngón tay điểm tới.

Hàn Kế Tín vung kiếm ngăn chặn. Kiếm thế của gã vừa phóng ra nữa vời, gã đã bị một luồng ám kình của đối phương điểm tới ám ám khiến gã không tự chủ được phải buông kiếm xuống.

Du Bạch Phong quay lại nhìn mười hai nhà sư nói:

- Các vị hãy áp giải hắn về chùa Thiếu Lâm. Gã chưa có ác tích gì rõ rệt, lão phu mong rằng phương trượng quí tự phát lạc một cách khoan hồng.

Mười hai nhà sư dạ một tiếng rồi đem Hàn Kế Tín về núi Tung Sơn.

Du Bạch Phong lại hạ lệnh cho quần hào phóng hoả đốt xác mười hai độc nhân, rồi ai ở đâu về đó.

Du Bạch Phong nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lệnh sư là người tốt nhưng kiếm pháp độc địa. Y bị chết cũng là quả báo, hoặc là ý trời.

Lý Hàn Thu đáp:

- Vãn bối cũng hiểu như vậy.

Du Bạch Phong lại nói:

- Vậy là hay lắm! Còn Phương Tú. Hàn Đào thuộc pham vi ân oán của các vị với nhau, lão phu không tiện can thiệp.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Quyên Nhi! sau đây ba ngày, ngươi hay trở về nhà để gặp ta.

Rồi không chờ Quyên Nhi trả lời, lão đã xoay mình vọt đi mấy trượng, biến vào trong rừng trúc mất hút.

Du Bạch Phong vừa đi khỏi thì Quân Trung Phụng tay phải cầm kiếm áp giải Phương Tú, Hàn Đào từ trong rừng đi ra. Tay trái cô ôm bài vị song thân.

Giang Nam song hiệp bị còng tay. Khắp mình chúng đầy những vết thương tựa hồ đã nếm rất nhiều đau khổ.

Quân Trung Phụng mình mặc hiếu phục chậm chạp bước tới trước mặt Lý Hàn Thu nói:

- Lý huynh, tiểu muội đã thay Lý huynh bắt sống Phương Tú và Hàn Đào về đây. Tiểu muội hy vọng Lý huynh tuân giữ lời hứa.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ hiêu rồi....

Chàng từ từ vung trường kiếm lên một cái. Thủ cấp Hàn Đào và Phương Tú bắn ra xa hơn trượng. Máu vọt lên cao ba thước. Thi thể ngã lăn ra.

Lôi Phi hắn giọng một tiếng rồi nói:

- Quân cô nương! cô nương....

Quân Trung Phụng ngắt lời:

- Lôi huynh đừng thuyết nữa. Y đã báo thù cho song thân, chẳng lẻ để gia nương tiểu nữ chết uổng hay sao?

Lý Hàn Thu nói ngày:

- Quân cô nương nói phải đó, chẳng những thế, tại hạ còn thiếu nợ cô nương mấy lần cứu mạng, xin đem mạng này để bồi thường.

Du Tiểu Quyên chuyển động cặp mắt. Đột nhiên nàng rút kiếm đâm Quân Trung Phụng, miệng nói:

- Nếu cô nương chết rồi thì còn ai giết Lý Hàn Thu!

Lý Hàn Thu giật mình kinh hải la lên:

- Du cô nương!

Chàng đưa tay mặt ra ngăn chặn thế kiếm của nàng.

Ánh kiếm lấp loáng. Cánh tay mặt Lý Hàn Thu bị chặt đứt nơi khuỷu tay.

Miệng nàng la thất thanh:

- Y muốn giết Lý huynh mà Lý huynh lại bênh y ư?

Đoạn nàng tra kiếm vào võ cắm đầu chạy đi.

Ai nấy ngó theo bóng sau lưng Du Tiểu Quyên ngơ ngẩn xuất thần.

Lý Hàn Thu tay trái ôm cánh tay cụt, ngồi xuống vận khí chỉ huyết.

Tần Nhi cúi lượm khúc tay bị chặt đứt của Lý Hàn Thu lên. Nét mặt nàng rất đổi thê lương. Hai hàng châu lệ đầm đìa.

Lôi Phi trầm ngâm một lúc, chợt tỉnh ngộ dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Tần cô nương! Nếu cô không muốn Lý Hàn Thu phải chết thì đi theo tại hạ.

Tần Nhi trong lòng vẫn còn thắc mắc.

Lôi Phi lại lớn tiếng:

-Lý Hàn Thu bức tử cha mẹ người, chúng ta đừng dúng vào nữa. Rồi y kéo Tần Nhi rảo bước đi nháy mất hút.

Quân Trung Phụng thấy ba người đi cả rồi, từ từ cúi xuống hỏi:

-Ly huynh có đau lắm không?

Ly Hàn Thu nhăn nhó cười đáp:

-Cô nương cứ yên lòng. Tại hạ hãy còn sống đây, xin để cô nương tùng xẻo.

Quân Trung Phụng nói:

-Hởi ơi! Thế là xong rồi. Tay mặt Lý huynh cầm kiếm bức tử song thân tiểu muội thì cánh tay đó nay đã mất rồi. Như vậy mối thù của tiểu muội đã trả xong. Huống chi tiên phụ tội ác đã nhiều phải chịu quả báo cũng là đích đáng.

Nàng lấy tấm khăn lụa và thuôc bột rịt buộc vết thương cho Lý Hàn Thu rồi nói tiếp:

-Ta trúng kế mất rồi...

Lý Hàn Thu bâng khuâng hỏi:

- Trúng kế gì?

Quân Trung Phụng đáp:

-Du Tiểu Quyên đã có nhiều nợ nần với Lý huynh. Nhát kiếm này để trả lại mối tình của Lý huynh đó.

Trên mặt nàng nở một nụ cười thẹn thùng rồi nàng đở Lý Hàn Thu tiếp tục cất bước...